

ମସ୍ତକ—ପୁ. ବ. (ମସ୍ତା + ଧୂ + କ.ଥ)	ମସ୍ତମଣ୍ଡଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ପୃଥିବୀ, ଭୂମଣ୍ଡଳ ।
ଭୂଧର, ପଟକ, ପୃଥିବୀର ଉଦ୍‌ବନ୍ଧକ ।	ମସ୍ତମୟ—ବି. (ମସ୍ତା + ମୟ) ମୁଦ୍ରିକା- ନିର୍ମିତ, ମୁଦ୍ରିକାବିକାର ।
ମସ୍ତକ—ପୁ. ବ. (ମସ୍ତା + ଛନ୍ଦ) ଗତତ୍, ମସ୍ତପତ, ରଜା ।	ମସ୍ତମହୁଳା—ସ୍କୀ. ବି. ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତକୁ ।
ମସ୍ତନାଥ—ପୁ. ବ. (ମସ୍ତା + ନାଥ) ଗତତ୍; ପୃଥିବୀପତ, ରଜା ।	ମସ୍ତମହୁଳ—ପୁ. ବି. (ମହାତ୍ମା + ମସ୍ତମୟ) ଅତି ମହାତ୍ମା, (ସ୍କୀ) ମସ୍ତମୟ ।
ମସ୍ତନ୍ତ—ବ. (ମସ୍ତା + ନନ୍ତ) ଗତତ୍; ନରେନ୍ଦ୍ର, ନରନାଥ, ରଜା, ରାମାୟଣ ବର୍ଣ୍ଣିତ ମର୍କଟ ମୁଖ୍ୟତବିଶେଷ ।	ମସ୍ତମାନ—ପୁ. ବି. (ମସ୍ତମୟ + ମାନ) ମଧ୍ୟ କାଳ ପ୍ରକାଶ, ପ୍ରକାଶମାନ, (ସ୍କୀ) ମସ୍ତମାନା ।
ମସ୍ତନ୍ତବାହୁଦୂର—ଗ୍ରା. ବି. ଓଡ଼ିଶାର ଡେଙ୍କନାଳ ରଜବାଣ ଉପାଧି ।	ମସ୍ତରଙ୍ଗ—କ୍ଲୀ. ବି. ପୃଥିବୀର ଚେଣ ଧଳି ମସ୍ତରଣ—ପୁ. ବି. ବିଶ୍ୱାରରେ ଧର୍ମିଙ୍କ ଭିରସନାତ ପୁଣ୍ୟ (ହରବଣ) ।
ମସ୍ତପ—ପୁ. ବ. (ମସ୍ତା + ପାତା + କ.ଥ) ପୃଥିବୀପତ, ରଜା, ନନ୍ଦେବ ଆଭି- ଧାନିକ ।	ମସ୍ତରତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. ପୃଥିବୀର ତୁମ୍ଭ, ଭୁବନ୍ତି ମସ୍ତରବଣ—ଗ୍ରା. ବି. ଭୁବନ୍ତିକିତ ପୁଣ୍ୟ ଅସୁର ଚିଶେଷ, (ହିଂଦୁବିଷୟର ମତେ) ସବ- ଶର ପୁଣ୍ୟ ।
ମସ୍ତପତ—କ୍ଲୀ. ବି. ସାହୁଙ୍କ ପ୍ରଣିପାତ ।	ମସ୍ତରୁତ୍—ପୁ. ବ. (ମସ୍ତା + ରୁତ୍ + କ.ଥ) ପାଦପ, ବୃକ୍ଷ, ଗଛ ।
ମସ୍ତପତ—ପୁ. ବ. (ଗତତ୍) ପୃଥିବୀର ଅଧୀଶ୍ୱର, ରଜା ।	ମସ୍ତନତା—ପୁ. ବି. କେଶୁଆ, ଜିଆ ।
ମସ୍ତପାଳ—ପୁ. ବ. (ମସ୍ତା + ପାଳି + ଅ) ରଜା, ମରଧ ପାଳବାଣର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ରଜା ।	ମସ୍ତନା—ସ୍କୀ. ବି. ମହିଳା, ସ୍ତ୍ରୀମାତ୍ର, ମହିଳା ଦେଖ ।
ମସ୍ତପକଞ୍ଜ—ବ. ଭୂମିକମ୍ପ ।	ମସ୍ତନୀ—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍) ପୃଥିବୀପତ, ରଜା, ଜନେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାଚୀନ ହନ୍ଦୁରଜା ।
ମସ୍ତପରୋଦ୍ର—ପୁ. ବ. (ମସ୍ତା + ପରୋ + ରୁଦ୍ର + ଅ) ବୃକ୍ଷ, ମସ୍ତରୁତ୍ ।	ମସ୍ତନୀଏକ—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍) ପୃଥିବୀ- ପତ, ସକା ।
ମସ୍ତପାତୀର—କ୍ଲୀ. ବି. ସମୁଦ୍ର ।	ମସ୍ତନୀର—ବ. ଦକ୍ଷିଣ ଭାରତର ଗୋଟିଏ କରବିଶ୍ୱାସ ।
ମସ୍ତପାବର—ପୁ. ବ. ସମୁଦ୍ର । [ବିଷ୍ଣୁ]	ମସ୍ତନୀର—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍) ପୃଥିବୀପତ, ରଜା ।
ମସ୍ତଭର୍ଣ୍ଣ—ପୁ. ବ. ପୃଥିବୀପତ, ରଜା, ମସ୍ତଭର—ପୁ. ବ. ଭୂଗୋର, ପୃଥିବୀର ଭର ।	ମସ୍ତପାଇ—ଗ୍ରା. ପୁ. ବି. ମସ୍ତପତ, ରଜା ।
ମସ୍ତଭକ୍—ପୁ. ବ. (ମସ୍ତା + ଭକ୍ + କିପ୍) ପଟକ, ରଜା ।	ମସ୍ତପତ—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍) ମଙ୍ଗଳଗୁହ, ନରକାୟର । [ଜାନକୀ]
ମସ୍ତମନ୍ଦି—ପୁ. ବ. (ମସ୍ତା + ମନ୍ଦି + କିପ୍) ପଟକ, ରଜା ।	ମସ୍ତପତ—ପୁ. ବ. (ଗତତ୍) ଭୁବନେଶ୍ୱର, ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଦକ୍ଷିଣଭାରତର ଗୋଟିଏ କରବିଶ୍ୱାସ ।
ମସ୍ତମନ୍ତନ—ପୁ. ବ. ଗୋଟି ବ୍ୟକ୍ତି ନିନ୍ଦା ଅଗ୍ରଶେଷ ଦ୍ୱାରା ପୃଥିବୀକ ମଣିତ ବା ଶୋଭିତ କରେ, (ସ୍କୀ) ମସ୍ତମନ୍ତନ ।	ମସ୍ତପନ୍ତୁ—ପୁ. ବ. (ଗତତ୍) ମଙ୍ଗଳଗୁହ, ନରକାୟର ।

ପାଣି ବୋହୁତିବା ନକା ।	ମହନ୍ତୀୟ—ବଂ.ମହେଦୁ.ବା ଉତ୍ତର ହମ୍ବ- ଶୀୟ ।	ବିପୁଳ ଶୀଘ୍ରୀୟ, ରାଜପଦ, ମହାଶନ୍ତି ।
ମହୁଳ—ଶ. ବି. (ଫ୍ରେମାନ୍) ନକୁଲାଦି ବର୍ଗର ଅରଣ୍ୟଭବୁ ଓ ତାହାର ପୁଲ ।	ମହେରଣା—ସୀ. ବି. ଶଲିଖା ବୃକ୍ଷ ।	ମହୋତ୍ସାହୀ—ପୁ.ବି. (କ.ଧା) ବୃହତ୍ତବୃଷ୍ଟ, ସୁଙ୍ଗବ, ବଡ଼ଷର୍ଷ । [.ମହୋତ୍ସାହୀ]
ମହୁଳଗୁଡ଼ - ଶା. ବି. ମହୁଳ ଫୁଲରୁ ପୃଷ୍ଠାତ କରାଯିବା ଗୁଡ଼ ।	ମହେଳା—ସୀ. ବି. (ମହା + ଇଳା)ନାଶ, ମହଳା ।	ମହୋତ୍ସାହୀ—ସୀ. ବି. (ମହାତ୍ର + ଉଳି)
ମହୁଳମଦ—ଶା.ବି.ମହୁଳ ଫୁଲରୁ ପୃଷ୍ଠାତ କରାଯିବା ମଦ ।	ମହେଳିକା—ସୀ. ବି. ନାଶ, ମହଳା, ନତ ଅଳେଇଚ । [ଦେବ ।	ମହୋପୁର—କୀ.ବି.(କ.ଧା) ସାରସପଞ୍ଚ, ମଳପଦ୍ମ, ମାଳକର୍ଣ୍ଣ ।
ମହୁଳଣୀତ—ଶା. ବି. ଫାଲୁନ ଚେତ୍ର- ମାମର ଶର୍ଷା ସାତିରେ (ପାହାନ୍ତିଆ) ଦେବା ଅଳ୍ପଣୀତ ।	ମହେଶ—ପୁ.ବି. (ମହା + ଇଶ)ମହା- ମହେଶବନ୍ଦୁ—ପୁ.ବି.ଶାପଳବୃଷ୍ଟ, ବେଳ ଚକ, ଷର୍ଣ୍ଣ, ବଳତ ।	ମହୋପୁର—ବି (ମହା+ଉତ୍ସବ)କ.ଧା; ଅତିଶୟ ସୁଖନକ କର୍ମ, ଅତିଶୟ ଉତ୍ସବ, (ବ.ଶ୍ରୀ) କାମଦେବ, (ଶା.ବି) ବୈଷ୍ଣବମାନଙ୍କର ହେଜ, ମତ୍ତୁ, ବଢ଼ ଭେଜି ।
ମହୁଳ—ଶା. ବି. ପଣ୍ଡିତଶେଷ ।	ମହେଶାଖ୍ୟ—ବଂ. (ମହେଶ + ଆଖ୍ୟ)ବଂ.	ମହୋପୁର—ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ଅତିଶୟ ଉତ୍ସବପୁର, ବିଶେଷ ଉଦ୍‌ୟମଶାଲ, (ପୁ.ବି.କ.ଧା) ଅତିଶୟ ଉଦ୍‌ୟମ, ଅଧ୍ୟ- ବଦ୍ୟାୟ, ବିଷ୍ଣୁ, (ଶ୍ରୀ) ମହୋପୁରା ।
ମହୁଳିଆ—ଶା.ବଂ. ମହୁଳସମ୍ମାୟ,(ଶ୍ରୀ)ମହେଲ୍ଲା କୃଷ୍ଣ, ପରବିଶ୍ଵାମୀ ଶର୍ଷ ।	ମହେଶାନ—ପୁ. ବି. (ମହା+ଇଶାନ) ଶିଳ, (ଶ୍ରୀ) ମହେଶାନ=ଦୁର୍ଗା ।	ମହୋପଥ—ପୁ. ବି. (କ.ଧା) ସମୁଦ୍ର, ମହାଯାଗର, ଉତ୍ତର ।
ମହେଲ୍ଲା—ପୁ.ବି. (ମହାନ୍ + ଉତ୍ତର)ବିଷ୍ଣୁ, ଶର୍ଷ, ଉତ୍ତର, ଅଶୋକଙ୍କର ପୁନବିଶେଷ. ଓଡ଼ିଶାର ଜ୍ଞାମଜଳରେ ଥାର ପବତି- .ଶ୍ରେଣୀ । [କଥଳୀ ।	ମହେଶବି—ପୁ. ବି. (ମହେଶ+ଇଶବି) ଶିଳ; ମହାଦେବ, ପରମେଶବର, ଶୀଘ୍ରୀୟ- ଶାଳୀ ରାଜା, ଶୈତନ ମନ୍ଦାର, (କୀ.ବି) ସୁର୍ମ୍ଭୁତ୍ ।	ମହୋପଥ—ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ପୂଜ୍ୟବ୍ୟକ୍ତି, ପ୍ରଭୁ, ସ୍ଥାମୀ, କାନ୍ଦକୁନ୍ତି ଦେଶ, ପୁର- ବିଶେଷ, ଆଧୁପତ୍ରମ, (କ.ଧା) ମୁକ୍ତି, ମେଷ, ଅପଦର୍ଗ, କର୍ତ୍ତୃତବ, ସମୁଦ୍ର, ସୌଭାଗ୍ୟ, ମଧୁମତ୍ତିତ ଦଖ, (ବି) ପାତ- ତନ୍ତ୍ର, ଅତ୍ୟମୁକ୍ତ, ମହାନୁଭବ, ଅତ ଭାଗ୍ୟବାନ୍, (ଶ୍ରୀ) ମହୋପଥ୍ ।
ମହେନ୍ଦ୍ରକଥଳୀ—ଶା.ବି.ଏକପ୍ରକାର ବୁନ୍ଦ ମହେନ୍ଦ୍ରବିରି—ବି.ମହେନ୍ଦ୍ର ପବତି, ଓଡ଼ିଶା- ଶାର ଦଶିକ ରଞ୍ଜିମଜଳରେ ଥିବା ପବତିବିଶେଷ । [କଥଳୀମହୁଳ ।	ମହେନ୍ଦ୍ରଶର—ଶୀ. ବି. (ମହେନ୍ଦ୍ରର+ଇଶର) ମହେନ୍ଦ୍ରର ପହୁଁ, ଭରାନୀ, ପାଷଣ, ଅପରାଜିତା, କାଂସ୍ୟ, ପିତ୍ରକ, ରଜ- ଶାତ, ସବତତ୍ତା ଲତା ।	ମହୋଦୟ—ଶୀ. ବି. (ମହୋଦୟ + ଆ) ନାରବଳା, ନାମାନିଶେଷ ।
ମହେନ୍ଦ୍ରଗୁପ—ବି. (ଗୁପ୍ତ) ଉତ୍ତରଗୁପ, ମହେନ୍ଦ୍ରନଗର—ଶୀ. ବି. ଅମରବତୀ, ଇନ୍ଦ୍ରଜ ନଗର, ଉତ୍ତରଗୁପ ।	ମହେନ୍ଦ୍ରସୁ—ବି. (ମହା+ଇଶୁ) କ.ଧା; ବଡ଼ପାର, (ଶ୍ରୀ.ବ.ଶ୍ରୀ) ମହାନ୍ତିଷୁଦ୍ଧ ।	ମହୋଦୟ—ପୁ.ବି. (ମହାନ୍ + ଉତ୍ସବ) ବ.ଶ୍ରୀ, ବୃହତ୍ତ ଉଦ୍‌ୟମପୁର, ଯାହାର ପେଟ ବଡ଼, (କୀ.ବି.କ.ଧା) ପୁଲପେଟ, ବଡ଼ପେଟ, (ପୁ.ବି.ବ.ଶ୍ରୀ) ନାଗଚିଶେଷ, କଳୋଦଶୀ ରେଣ, ଦନଗ ବିଶେଷ, ଧୂତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କର ଏକପୁରୀ, (ଶ୍ରୀ) ମହୋ- ଦୟ=ମହାଶତାବ୍ଦୀ ।
ମହେନ୍ଦ୍ରମହାଶୀ—ପୁ.ବି.ବଡ଼ ମହାକାଳ, ଲଜା ଓ ତାହାର ପଳ ।	ମହେନ୍ଦ୍ରିକୋଦଶୀ—ବି. ଆଦ୍ୟଶାର, ମୁତ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିର ଅଶୀର୍ବାଦ ଦିନରେ ଯେଉଁ ଶାର ହୃଦୀ । [ବଡ଼ ଲଜା ।	ମହୋଦରମୁଖ—ପୁ.ବି.ଶ୍ରୀଶିବାନ୍ତୁ- ଚରବିଶେଷ ।
ମହେନ୍ଦ୍ରମହାଶୀ—ବି.ପି.ରଜଥାରା ଟୋର- ଲିକଙ୍କ ସଭାର ପ୍ରଧାନ ପଣ୍ଡିତ ।	ମହେନ୍ଦ୍ରିରଣ୍ଜୀ—ପୁ.ବି.(କ.ଧା)ଶୁଳିଏରଣ୍ଜୀ, ମହେନ୍ଦ୍ରିଲା—ଶୀ.ବି.(ମହା+ଇଲା)କ.ଧା; ବଡ଼ ଅଳେଇଚ ।	ମହୋଦରମୁଖ—ପୁ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ଶିବ- ବାନ୍ଦାବନ୍ଦା ।
ମହେନ୍ଦ୍ରି—ଶୀ. ବି. ମହାକାଳଲଜା ।	ମହେନ୍ଦ୍ରିଶୀୟ—କୀ.ବି. (ମହା+ଇଶୀୟ) ।	ମହୋଦ୍ୟମ—ପୁ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ଶିବ- ମହୋଦ୍ୟମ-

ଶୀଳ, ଅତଶୟ ଉତ୍ତାହବିଷ୍ଣୁ, (ୟୁ.ବି.କି.ଧା) ଅତଶୟ ଉତ୍ତାହାନ, (ସ୍ଥି) ମହୋଦୟମ ।

[ଦେଖ ।
ମହୋଦ୍ରୋଗ—ୟୁ. ବି. କି. ମହୋଦ୍ୟମ
ମହୋଦୂତ—ୟୁ. ବି. କି. ତାଳଗତ, ନିର୍ମାଣ,
ଚାର୍ଚ, ଧାରକଦମ, (ବିଂ) ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଵାନ୍ତ୍ୟକ,
(ସ୍ଥି) ମହୋଦୂତ ।

ମହୋଦୂତ—ସ୍ଥି. ବି. (କ.ଧା) ଅତଶୟ
ସମୃଦ୍ଧି, ଅତଶୟ ଉନ୍ନତ ।

ମହୋଦୂତ—ୟୁ. ବି. ମସ୍ତକଶେଷ, (ବିଂ)
ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଵାନ୍ତ, ଅତଶୟ ମନ୍ତ୍ର ।

ମହୋଦୂନ—ବି. ବିଷ୍ଣୁ, ବିଷୁଳ, ଭର-
ସୁକ, ଭାବବିଷ୍ଣୁ ।

ମହୋଦକାର—ବି. (କ.ଧା) ବିଶେଷ
ଉପକାର ବା ଦ୍ରିତ ।

ମହୋପକାର—ୟୁ. ବି. (ମହାନ୍ + ଉପ-
କାର) ବିଶେଷ ଦ୍ଵାତର, (ସ୍ଥି) ମହୋପ-
କାରୀ ।

ମହୋପାଧ୍ୟ—ୟୁ. ବି. (ପଢାନ୍ +
ଉପାଧ୍ୟ) ପ୍ରଧାନ ଆର୍ଦ୍ଦ, ବିଦ୍ୱାନ୍,
ଶୁଦ୍ଧ ।

ମହୋରଗ—ୟୁ. ବି. (ମହାନ୍ + ଉରଗ)
ସର୍ପରଶବିଶେଷ, ବୃଦ୍ଧ ସପ, ଅକଗର,
(କ୍ଲୀ.ବି) ଉଗରପାଦକ ।

ମହୋରଦ୍ଧ—ୟୁ. ବି. (ମହାନ୍ + ଉରଦ୍ଧ
+ କ) ବିଶାଳଦକ୍ଷ, ଯାହାର ଛୁଟ
ଚରତା, (ବି) ଶିବ, (ସ୍ଥି) ମହୋରଦ୍ଧ ।

ମହୋକ୍ଲା—ସ୍ଥି. ବି. (କ.ଧା) ଉକ୍ଲ ବିଶେଷ,
ବୃଦ୍ଧ ଉକ୍ଲା, ବଡ଼ ମସାଲ ।

ମହୋଲୀସ—ବି. (କ.ଧା) ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦ ।

ମହୋଷ୍ଟ—ୟୁ. ବି. ଶିବ, (ବି.ବ.ଶ୍ରୀ)
ମହୋଷ୍ଟ—ଯାହାର ୩୦ ବଡ଼ ।

ମହୋଜ—ୟୁ. ବି. (ମହାନ୍ + ଓଜନ୍)
ଦ.ଶ୍ରୀ, ମହାନ୍ ଜନ୍ମିତାଳୀ, ଅତଶୟ
ତେଜସ୍ତୀ, (ବି) ମହାଶାର ।

ମହୋଜୟ—ବି. (ମହାନ୍ + ଓଜନ୍) ବ.ଶ୍ରୀ;
ଅତି ତେଜସ୍ତୀ ।

ମହୋଜ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (କ.ଧା) ଉକ୍ଲଷ୍ଟ
ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଵାନ୍ତ, ରସେନ, ବାରିହାକନ୍ଦା,
ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଵାନ୍ତ ।

ବିଶ୍ଵନାର, ମହୁର, ପିପୁଳୀ, ଅତୁଷ୍ଟି ।
ମହୌଷ୍ଟ୍ୟ—ସ୍ଥି. ବି. ଦୁଷ୍ଟା, ଲଜକୁଳୀ-
ଲତା, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଷ୍ଟମ, ସନ୍ତବମା, ମହା-
ହୃଦୟ ଦ୍ରୁବ୍ୟବିଶେଷ ।

ମହୌଷ୍ଟ୍ୟ—ସ୍ଥି. ବି. (ମହୌଷ୍ଟ୍ୟ+ର)
ଶେଷ କଣ୍ଠକାଶ, ବ୍ରାହ୍ମୀ, କଟୁଳା,
ଅତୁଷ୍ଟି, ହଳମାତକା, ଦ୍ରୁଷ୍ଟିରୁ, ରାତି-
କାଳରେ ସାପ୍ତିଶୀଳ ତୃଣଲତାଦ,
ମଞ୍ଜିନମା ଲତା ।

ମହୁର—ଗ୍ରା. ବି. ବନ୍ୟକାରିବିଶେଷ ।

ମା- ଅବ୍ୟ. ବାରଣ, ନିଷେଧାର୍ଥକ, ବିକଳଙ୍କ,
ନିନା, ପଣ୍ଡାତ୍, (ବି) ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ମାତା,
ଜନମା, ଜୀବ, ପାତ୍ର, କାନ୍ତି, ଶ୍ରୀ,
ପୌତ୍ରୀୟ, ପରମାଣ, (ଗ୍ରା.ବି) ସଙ୍ଗୀ-
ତର ସପ୍ତସରର ତୁର୍ଥସ୍ଵର, ମାତୃ-
ହୃଦୟ ବା ଆପଣ ଠାରୁ ଧାନ କନ୍ୟତ
ବା ଦେଖିବୁ ସମ୍ମୋହନ, (ଗ୍ରା.ଅବ୍ୟ)
ଭୟ, ବିଷ୍ଣୁ ଓ ଆହୁରତା ସୁତକ
ଅବସ୍ଥ, ଦେ ମା ।

ମାଆ—ଗ୍ରା. ବି. (ସ୍ତ-ମା) ଠାକୁରଣୀ,
ଦେଶ, ମାତା, ଜନମା, ଶୁରୁପର୍ବୀ ଆଦ
ପୂଜ୍ୟା ସ୍ଥି. (ଗ୍ରା.ଅବ୍ୟ) ମା ଦେଖ, (ଗ୍ରା.
ବି) ମାତୃହୃଦୟମାସ୍ତ୍ର ବା ଆପଣ ଠାରୁ
ବିଷ୍ଣୁପରେ ସାନ କନ୍ୟତ ବା ଦେଖିବୁ
ସମ୍ମୋହନ ।

ମାଆରେଇଣ୍ଟ୍—ଗ୍ରା. ବି. ବାଲ୍ୟକାଳରୁ
ମାତୃହୃଦୟ ।

ମାଥାଇଅ—ଗ୍ରା. ବି. ମାତା ଓ କନ୍ୟ ।

ମାଥାଠାକୁରଣୀ—ଗ୍ରା. ସ୍ଥି. ବି. ଲକ୍ଷ୍ମୀ,
ଭଗବତା, ଗ୍ରାମଦେବତା ଆଦି ଦେଖାଙ୍କ
ପତି ସମ୍ମୋହନ ଉଚ୍ଚି, ବସନ୍ତରେଗର
ଅଧ୍ୟୁଷ୍ଟି ଦେଖା ।

ମାଥାପୁଅ—ଗ୍ରା. ବି. ମାତା ଓ ପୁଅ ।

ମାଥାପେଟ—ଗ୍ରା. ବି. ମାତୃଗର୍ଭ ।

ମାଥାବାପ—ଗ୍ରା. ବି. ମାତା ଓ ପିତା,
ରଜକ, ଧୃଷ୍ଟପୋଷକ ।

ମାଥାଭାଇନୀ—ଗ୍ରା. ବି. ଜଣକର ମାତା ଓ
ଭାଇନୀ ।

ମାଥାମାଉସ୍ତୀ—ଗ୍ରା. ବି. ମାତୃହୃଦୟ,
ମାତୃହୃଦୟ ।

ଆପଣାର ମାତୃହୃଦୟମାସ୍ତ୍ର ହୃଦୟବୁଲନ ।
ମାଆଲେ—ଗ୍ରା.ଅବ୍ୟ.ରଯୁ ଓ ବିଷ୍ଣୁପରେ
ବିଧନହୁତ ଆର୍ତ୍ତନାଦ, ଥାଲେ ମ ଆଲେ,
ମାତାର ସମ୍ମୋହନ ।

[ରାଣ ।

ମାରକି—ପ୍ରା. (ସ୍ଥି) ଅବ୍ୟ. ମୋ ମାଆଙ୍କ
ମାରକିନା—ଗ୍ରା.ସ୍ଥି. ବି. ନାରୀ, ସ୍ଥିଲୋକ,
ପହୁଁ, ହୀ, ସ୍ଥିଜାତ ।

[ଦେଖ ।

ମାରକିନିଆ—ଗ୍ରା. ସ୍ଥି. ମାରକିନା
ମାରକିନିଆ—ଗ୍ରା. ସ୍ଥି. ବି. ବାଲିକା,
ଶିଶୁକାଳକା ।

ମାର(କିନିଆ)ପୀକାଳ—ଗ୍ରା. ବି. ସ୍ଥିଲୋକଙ୍କ
ମଧ୍ୟରେ କଥାଭାଷା, ସ୍ଥିଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ
ଚର୍ଚାହେବାର ଯୋଗ୍ୟବସ୍ତୁ, (ଲ ଅର୍ଥ)
ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିରଥକ କଥ, ସର୍ବୀର
ଆଦେଶ, ସ୍ଥି ଜନୋତିତ ବାକ୍ୟ ବା
ବିଷ୍ଣୁ ।

ମାର(କିନିଆ)ପୀକାଳ—ଗ୍ରା. ବି. ସ୍ଥିଲୋକଙ୍କ
ପ୍ରଥମ ସମୟରେ ସ୍ଥି ଲୋକଙ୍କ ମତ ପ୍ରବଳ ହୃଦୟ ।

ମାର(କିନିଆ)ପୀଗାଧ୍ୟାବେଳ—ଗ୍ରା. ବି.
ସକାଳ ଓ ଶିଳିର ପ୍ରଥମ ଦେଇ ବେଳ ।

ମାର(କିନିଆ)ପୀରୁଖାମଣା—ଗ୍ରା. ବି. ସ୍ଥି-
ଲୋକମାନଙ୍କର ଅନୁଭାବମଣା କଥା ।

ମାର(କିନିଆ)ପୀରୁଖ ସ୍ଥି. ବି. ସ୍ଥିବନ୍ଧୁ ।

ମାର(କିନିଆ)ପୀରୁଖାମଣା—ଗ୍ରା. ବି. ସ୍ଥିଲୋକ-
ମାନଙ୍କର ଏକତ ବୈଠକ ।

ମାରକେଲମଧ୍ୟ ମୂଳନଦିତ—ଗ୍ରା. ବି.
ବିଜଳାର ପ୍ରଧାନ ଓ ଅତ୍ୟନ୍ତ କବି ।

ମାରଗୁଲିଆ—ଗ୍ରା. ଦୁ. ବି. ମାରଗୁ,
ସ୍ଥିସ୍ଵରବୟନ୍ତ (ପୁରୁଷ), ଯେ ସଞ୍ଚାର
ସ୍ଥିମହିଳରେ ରହିବାକୁ ଭଲିପାଏ ।

ମାରଗୁ(ଶିଆ)—ଗ୍ରା. ସ୍ଥି. ବି. ମାର-
ଗୁଲିଆ ଦେଖ ।

[କାଳିକା ।

ମାରହୀ—ଗ୍ରା. ବି. ମାରପୀଲୋକ, ସ୍ଥିକି, ତ,
ମାରତ—ପ୍ରା. (ବାଲେ-ମେହ) ବି. ମାରିଷ୍ଟ୍ୟ

ଓ କେବଳିଙ୍କ ବଂଶୋଧାର୍ଥ ।

ମାରନ୍ଦ—ଯା. ବି. କାବାଳଗପିଲ, ସ୍ଥାନ-
ମେକ ତିକାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଶିକ୍ଷାମାନ,
ମଧ୍ୟରେଜ ଶିକ୍ଷା ।

[କରନା ।

ମାରନା—ଯା. ବି. ଉତ୍ତମରୁପ ପରଶି-

ମାଇନାକରିବା—ଗ୍ର. କ୍ରି. କୌଣସି ବିଷୟ
ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ପଞ୍ଚଶିଳ୍ପ କରିବା ।
ମାଇପ—ଗ୍ର. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ମାତୃକା)
ଆପଣାର ଭାର୍ଯ୍ୟା, ସ୍ତ୍ରୀ ।
ମାଇପକରିବା—ଗ୍ର. କ୍ରି. (ଅଣ୍ଣିଲ) ପରସ୍ତୀ
ସହବାସ କରିବା ।
ମାଇପଚଟା—ଗ୍ର. ପୁ. ବି. ହୀପ୍ରତି
ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆସନ୍ତ, ଯେ ସ୍ତ୍ରୀର ମନରେ
କରିବାକୁ ସବଦା ଖୋସମଦ କରେ ।
ମାଇପବୁଝିଆ—ଗ୍ର. ପୁ. ବି. ସ୍ତ୍ରୀକୁଠି
ଢାରା ପରବୁଳିତ, ନିବୋଧା ।
ମାଇପବେଳକର—ଗ୍ର. ପୁ. ବି. ସ୍ତ୍ରୀର
ଆଦେଶ ପରିପାଳନକାରୀ ।
ମାଇପବଣ୍ଟା—ଗ୍ର. ପୁ. ବି. ମୁତ୍ତଦାର,
ଦେଇଁ ଦୁରୁଷ ଦୟ ଥାଇଁ ଥାଇଁ ଢାର
ଭାର୍ଯ୍ୟା ବିଧକା ପରି ନିରାଶ୍ୟ ହୋଇ
ଚଲେ ।
ମାଇପବଣ୍ଟକର—ଗ୍ର. ପୁ. ବି. (ଗାନ୍ଧି)
ଯେ ମ ଉପକୁ ଶଣ୍ଟକରିବାର ଉପସ୍ଥିତ
କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜେ ମରି
ବାର କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲୁ ।
ମାଇପମୁଆରିଆ—ଗ୍ର. ପୁ. ବି. ଯେ
ଆପଣାର ସ୍ତ୍ରୀପ୍ରତି ବା ସ୍ତ୍ରୀ ଆପଣା ପ୍ରତି
ଅତିରିକ୍ତ ଆଦର ଦେଖାଏ ।
ମାଇପହେବା—ଗ୍ର. କ୍ରି. (କୌଣସି ସ୍ତ୍ରୀ)
ପରଶୂରଷ ଦ୍ୱାର ରଖିବା ହେବା ।
ମାଇପି—ଗ୍ର. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସ୍ତ୍ରୀଲେଜ, ନାରୀ,
ବି. ସ୍ତ୍ରୀଲନେ ଚିତ୍ତ, ସ୍ତ୍ରୀଲଭ, ସ୍ତ୍ରୀଜାତ୍ୟ
ମାଇପିଡ଼ାହାଶା—ଗ୍ର. ପୁ. ବି. ଯେଉଁ
ଲେକ ସ୍ତ୍ରୀଲେକଙ୍କ ଦେଖିବାକୁ ଲକ୍ଷଣ
ସ୍ଥିତ, ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପରଷ୍ଠୀ ଉପରେ
ଲେଖିଦ୍ଦୟ ପକାଏ, ସ୍ତ୍ରୀପ୍ରତି ଅତ୍ୟନ୍ତ
ଆସନ୍ତ, ଦେଖିଣ ।
ମାଇମର୍ମା—ଗ୍ର. ପୁ. ବି. ସ୍ତ୍ରୀଲେକପରି
ଘୋମ୍ୟମୁଖଟିଷ୍ଠ, ମାଇଗୁ, ଦେଖିଣ,
ଲକ୍ଷଣାଳ, ସ୍ତ୍ରୀପରି ଭ୍ରମ ।
ମାଇଲ୍—ସା. ବି. ପଥାଦିର ଦୂରହି-
ବୋଧକ ନିର୍ମାଣକଣେ, ଅର୍କଫୋରାନ୍
ଦୂର୍ଦ୍ଵାରା ।

ମାଇଲ—ଗ୍ର. ବି. ମାରିଥବା (ବ୍ୟକ୍ତି),
ମାରୁଥବା, (ଗ୍ର. କ୍ରି) ମାରିବା ଧାରୁର
ଅନ୍ତକାଳ ।
ମାଇ—ଗ୍ର. ବି. ସ୍ତ୍ରୀଜାତ୍ୟ (ଜୀବ) ବ;
ସ୍ତ୍ରୀଜାତ୍ୟ ପ୍ରାଣୀ, ସ୍ତ୍ରୀ, ନାରୀ ।
ମାଇଅଣ୍ଟିର—ଗ୍ର. ବି. ଓ ବି. ସ୍ତ୍ରୀଜାତ୍ୟ
ଓ ପୁରୁଷଜାତ୍ୟ ଜୀବ ।
ମାଇ—ଗ୍ର. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ମାତୃଲାଭ)
ମାମୁଙ୍ଗର ସ୍ତ୍ରୀ ।
ମାଇକାକର—ଗ୍ର. ବି. ପାହାନ୍ତ୍ରା ରାଶିରେ
ପଡ଼ିବା କାକର ।
ମାଇକାକରପଡ଼ିବାବେଳ—ଗ୍ର. ବି. ରାଶିର
ପାହାନ୍ତ୍ରା ସମୟ ।
ମାଇଗଛ—ଗ୍ର. ବି. ଫଳନ୍ତ୍ର ଗଛ, ଯେଉଁ
ଚାହରେ ଫଳ ଧରେ ।
ମାଇଗୋବର—ଗ୍ର. ବି. ଗାରିର ଗୋବର
ମାଇହୁଆ—ଗ୍ର. ବି. ଜାବମନଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ
ଶିଶୁ ।
ମାଇଦୁଧ—ଗ୍ର. ବି. ସ୍ତ୍ରୀପନ୍ଦାନ ଜନ୍ମିକରି-
ଥିବା ମାତାର ଦୁର୍ଗଧ, ସ୍ତ୍ରୀପନ୍ଦର ଉପରେ
ଦୁର୍ଗଧ ।
ମାଇନୁହେଁକିଲାଇନୁହେଁ—ଗ୍ର. ବି. ଅତ୍ୟନ୍ତ
ନିର୍ମାଣ, ନିର୍ମାଣ, ଉଦ୍‌ବୀନ ।
ମାଇପୁଲ—ଗ୍ର. ବି. ବୃକ୍ଷଲଭତାଦିର ଯେଉଁ
ପୁଲରେ ଫଳ ଧରେ ।
ମାଇବାକୁଶ—ଗ୍ର. ବି. ସ୍ତ୍ରୀକଷା ।
ମାଇସ—ଗ୍ର. ବି. (ସଂ-ମାତ୍ରା) ଶରରପ୍ତ
କୋମଳାଂଶୁରିଶେଷ, ପିଶିତ, ଶାର୍ଦ୍ଦ୍ରାର୍ଥ
ବ୍ୟକ୍ତିର ମୁତ୍ତ ବା ହତ ଜାବର ମାସ
ମାଇସଲଟିବା—ଗ୍ର. ବି. ଶାର୍ଦ୍ଦ୍ରିଦେହର
ମାସବ୍ୟକ୍ତିଯେବୁଁ ଶୁଳତ୍ତଭାବ, ମେଦୋ-
ତୁଳି (ଲାଅର୍ଥ) ।
ମାଇସିଆ—ଗ୍ର. ବି. (ସଂ-ମାତ୍ରା) ପ୍ଲୁଲ-
କାମ୍ବ, ମୋଟା, ମାସଲ । [ପନ୍ଥୀ]
ମାଇଶ—ପା. (ମେଦଳା) ବି ସ୍ତ୍ରୀ, ଭାର୍ଯ୍ୟା,
ମାଇଦା(ମାତୃଶ୍ରୀ)—ଗ୍ର. ପୁ. ବି. ମାନା,
ଅଳ୍ପ, ନିର୍ବ୍ୟମ, ନିକମା ।
ମାଇକ—ପା. (ବାଲେ) ବି. ଶାନ୍ତିଆପନ୍ଥନ,
ବିଜମାର୍ଜାର ।

ମାଇଲ—ପା. (ସମ୍ବନ୍ଧ) ବି. ପ୍ରେତ୍ୟୋଦି
ବିଶେଷ ।
ମାଇସି—ଗ୍ର. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ମାତୃଶ୍ରୀ)
ମାଆଙ୍କ ଉଦ୍ଦରୀ, ସଙ୍ଗାତ ବା ମିଶଙ୍କର
ମାତା, ମାତୃଶ୍ରୀମୟ । ଓ ଆପଣଠାରୁ
ବସ୍ତୋଜେସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କପତି ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହି ।
ମାଇସିମାଆ—ଗ୍ର. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପିତାଙ୍କମାତ୍ରୀ,
ମାଇସି, ମାଆର ଉଦ୍ଦରୀ, ରଥ୍ୟାଦା
ସମୟରେ ରଥ ଅଙ୍କାଯାର ବଢ଼ାଣର
ସେଇଁ ଲେକପ୍ରତିକିତ (ମାଇସିମାଆ)
ଠାକୁରାଙ୍କ ଘର ନିକଟରେ ପାତ୍ର-
ପିଠା ଭେଗ ହୁଅନ୍ତି, (ପା. ସମ୍ବନ୍ଧ, ବି)
ଧାରୀ, ଉପମାତା ।
ମାଇସିଶାଶ୍ଵ—ଗ୍ର. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଆପଣର
ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ବା ସ୍ତ୍ରୀର ମାଇସି ।
ମାଏ—ଗ୍ର. ବି. ମାତାମାନେ, (ସମ୍ବୋଧନ)
ହେ ମାତଃ !
ମାଏନ୍ମନ୍ଦିର—ପା. (ସମ୍ବନ୍ଧ) ବି. ବହୁ-
ବିଧ, ଥିନକପ୍ରକାର ।
ମାଂସ—କୁଣ୍ଡି. ବି. (ମନ୍ଦ + ମୁଣ୍ଡ) ରକ୍ତକାନ୍ତ
ଧାରୁବିଶେଷ, ଶରୀରର କୋମଳାଂଶ
ବିଶେଷ, ପିତିତ, ଶାର୍ଦ୍ଦ୍ରାର୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତିର
ମୁତ୍ତ ବା ହତଜବର ମାସ, କାଳ, କାଟ,
ଫଳର କୋମଳାଂଶ । [ବିଶେଷ ।
ମାଂସକରୁପ—ବି. ତାକୁରତ ମୁଖରେଗ
ମାଂସକନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଉତ୍ତର) ଅର୍ଗୁଦ,
ମାଂସର ପୁଲାଂଗର, ଆରୁ ।
ମାଂସକାମ—ବି. (ବ. ଗ୍ର.) ମାଂସପିୟ,
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମାସ ଶାରିବାକୁ ଭଲ-
ପାଏ ।
ମାଂସକାରୀ—କୁଣ୍ଡି. ବି. (ମାଂସ + କୁଣ୍ଡି)
ରକ୍ତ ।
ମାଂସକାଳକ—ପୁ. ବି. ଅର୍ଣ୍ଣରେଶରିଶେଷ ।
ମାଂସକଣ୍ଟଣ—କୁଣ୍ଡି. ବି. (ଉତ୍ତର) ମାଂସର
ଶୁକୁର, ଶର୍ଣ୍ଣ ମାସ, ପିତାଏ ମାସ ।
ମାଂସକୁର—ପୁ. ବି. ଯେଉଁ ଅର୍ଣ୍ଣର
ଶୁକୁର ବହୁତ ମାସ ଆସ ।
ମାଂସଗଜର—ବି. କୁରିରେଶରିଶେଷ ।
ମାଂସଗରୁ—ବି. (ଉତ୍ତର) ମାଂସକାଳ

ପ୍ରତ୍ଯେକାଙ୍କୁ ଶବ୍ଦରେ ଗୀତିକାଳି ହେବାର ପାଇଁ ପାଇଁ
 ମାଂସଚାନ୍ଦା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମାଂସରେ ହେବାର କାଳି ।
 ମାଂସଚାନ୍ଦା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମାଂସବିଷ୍ଟକାଣ୍ଡ
 ଜୀବିତଶୈଖିତ ।
 ମାଂସଜାନ୍ଦା—କୀ. ବି. (ମାଂସ + ଜାନ୍ଦ +
 କାନ୍ଦ) ଦେବେଶୀତ ମାଂସକାଳ ମେଦ,
 ଚାର୍ବି, (ଚାର୍ବି) ମାଂସକାଳ ମାତ୍ର ।
 ମାଂସକାଳାନ୍ଦା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୃଗ, ବର୍ଷିର, ପ୍ରତ୍ଯେକ
 ପ୍ରତ୍ଯେକ, ବିଲେଶ୍ୟ, ମହାମୃଗ, ଜଳଚର
 ଓ ମୟ୍ୟ ପ୍ରତ୍ଯେକ ଅଷ୍ଟବିଧ ମାଂସକାଳାନ୍ଦା ।
 ମାଂସକାଳାନ୍ଦା—କୀଃ ବି. ମାଂସହିନ୍ଦି, ମାଂସ-
 ପ୍ରେଣି ।
 ମାଂସତାନ୍ତି—ବି. ଶକାର ମାଂସବୃକ୍ଷିରେଗ ।
 ମାଂସତେଜାନ୍ଦା—କୀ. ବି. (ନ-ଶ୍ଵର) ମେଦ ।
 ମାଂସଦଳନ—ବି. ପ୍ଲୀହିମୁ ବୃକ୍ଷ, ଉଚ୍ଚ-
 ରେହିତକ ବୃକ୍ଷ ।
 ମାଂସଦ୍ରାଶୀ—ବି. (ଡରତ୍ର) ଅମ୍ଲବେତସ,
 ଫଟାପାଳଙ୍ଗ ।
 ମାଂସନୀଯୀଏ—ବି. (ଡରତ୍ର) ଦେହର
 କେଶ, ଲୋମ । [ପିଣ୍ଡାତ ।
 ମାଂସପ—ବି. (ମାଂସ + ପା + କାନ୍ଦ)
 ମାଂସପଚନ—କୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ଵର) ମାଂସପାକ
 -ପାନ, ମାଂସପାକ ।
 ମାଂସପାକ—ବି. ମାଂସରକନ, କିଙ୍ଗର
 ମାଂସ ଫାଟିଯାଇ ପୀଡ଼ାଦେବା ରୋଗ
 ବିଶେଷ ।
 ମାଂସପିଟକ—ବି. ମାଂସପୁଣ୍ଡି ଟୋକେଇ,
 ବହୁପରିମିତ ମାଂସ ।
 ମାଂସପିଣ୍ଡ—ବି. (ଡରତ୍ର) ଦେହ, ଶରୀର,
 ମାଂସଅଣ୍ଡା ।
 ମାଂସପିତ୍ର—କୀ. ବି. (ଡରତ୍ର) ଅଣ୍ଡି, ହାଡ଼ ।
 ମାଂସପୁଣ୍ଡି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରମରାର ପୁଣ୍ଡିକୁଣ୍ଡ ।
 ମାଂସପେଣ୍ଟି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଡରତ୍ର) ରେର୍ଜ୍ଯା-
 କୟୁବ ଭେଦ, ଶରୀର ମାଂସପିଣ୍ଡ
 ମାନଙ୍କୁ ପରିଷର ବାଣିବା ମାଂସର ମୁଢ଼ା
 ମାଂସଫଳ—ବି. ଉଚ୍ଚମୁକ, ଉଚ୍ଚଭୁଜ ।
 ମାଂସଫଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବାଣ୍ଡିଆ, ବାରଗଣ
 ଭେଣ୍ଟି । [ବିଶେଷ ।
 ମାଂସଭକ୍ଷ—ବି. ମାଂସଭକ୍ଷକ ଦାନବ-

ମାଁସଭ୍ରକ୍—ବି. (ମାଁସ + ଭ୍ରକ୍) କୃପି) ମାଁସଖାଦକ, ମାଁସାଦ, ମାଁସାଶୀ
 ମାଁସତେଷ୍ଠ—ପୁ. ବି. (ମାଁସ + ତେଷ୍ଠ
 କ.ତ୍ତି) ମାଁସତେଷ୍ଠକାଣ୍ଠ ।
 ମାଁସଭେନ୍ଦ୍ର—ପୁ. ବି. (ମାଁସ + ଭେନ୍ଦ୍ର
 କ.ତ୍ତି) ମାଁସଭେନ୍ଦ୍ରକାଣ୍ଠ (ସ୍ଥି) ମାଁସଭେନ୍ଦ୍ରିନା ।
 ମାଁସମଣ୍ଟ—ବି. ମାଁସର ଝୋଲ ବା
 ଘୋରୁଆଁ । [ବହୁଳ ।
 ମାଁସମୟ—ବି. ମାଁସମୟରୂପ, ମାଁସ-
 ମାଁସମାସା—ସ୍ଥି. ବି. ମାଁସପଣ୍ଡୀ ।
 ମାଁସଯୋଜନ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ରକ୍ତ-
 ମାଁସରୁ ଛିମୁଣ୍ଡ ଜୀବ, ମନୁଷ୍ୟ ।
 ମାଁସରକା—ସ୍ଥି. ବି. ବୈହାଣୀ, ମାଁସ-
 ରେହଣୀ ।
 ମାଁସରକୁ—ସ୍ଥି. ବି. ମାଁସନବନ୍ଧନ
 ସ୍ଥାପ୍ତ, ମାଁସପଣ୍ଡୀ ଦେଖ ।
 ମାଁସରସ—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ତି) ମାଁସର
 ରସ, ମାଁସର ଝୋଲ, ଘୋରୁଆଁ ।
 ମାଁସରୁଦ୍ଧା—ସ୍ଥି. ବି. ମାଁସରେହଣୀ ।
 ମାଁସରୁନ୍ଧା—ସ୍ଥି. ବି. ମାଁସରେହଣୀ ।
 ମାଁସରେହଣୀକା—ସ୍ଥି. ବି. ମାଁସରେହଣୀ
 କିଶେଷ ।
 ମାଁସରେହଣୀ—ସ୍ଥି. ବି. ଅନ୍ତିରୁଦ୍ଧା, ଚର୍ମ-
 କଷା, ଏକପ୍ରକାର ଜଙ୍ଗଳି ଲିତାନିଆ
 ଗୁଣ୍ଡ ।
 ମାଁସଳ—ପୁ. ବି. (ମାଁସ + ଲ) ମାର୍ଦ୍ଦିଆ,
 ବିଆ, ବଳିକାନ, ସ୍କୁଲ, ମାଁସଯକ୍, ଅତି
 ବହୁଳ, (ସ୍ଥି) ମାଁସଳା ।
 ମାଁସଳତା—ସ୍ଥି. ବି. (ମାଁସଳ + ତା +
 ଆ) ସ୍କୁଲତା, ପୁଣ୍ଡି ।
 ମାଁସଳଫଳ—ସ୍ଥି. ବି. ବ.ଶ୍ରୀ; ବାର୍ତ୍ତିକା,
 ତବ୍ରିତ, ଭେଣ୍ଡୀ ।
 ମାଁସଳପୁ—କ୍ଲି. ବି. ଅଣ୍ଡି, ହାଡ଼ ।
 ମାଁସବର୍ଗ—ବି. ଜଳଚର, ସଙ୍କଳଦେଶ-
 ଚର, ଗ୍ରାମ୍ୟ, ମାଁସଭେନ୍ଦ୍ର, ଏକଶପା ଏବଂ
 ଜାଗଳ ଏହି ଛାପ୍ରକାର ମାଁସ ବର୍ଗ !
 ମାଁସବହୁସ୍ତୁତଃ—କ୍ଲି. ବି. ମାଁସନ ସ୍ଥକ
 ନାଡ଼ି ।
 ମାଁସବାରୁଣୀ—ସ୍ଥି. ବି. (କ.ଧା) ହରିଶାଦି

ଜନ) ମାଂସଭେଜ, ଯେ ମାଂସ ଖାଏ,
(ହି) ମାଂସଶିଳ, (ବି) ରାଷ୍ଟ୍ର ।
ମାଂସାଷ୍ଟକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଗୋଣରୁକ୍ତ ମାଘ
କୃଷ୍ଣମୁଁରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମାଂସରୁକ୍ତ ଶ୍ଵାଙ୍କ
ଚିଶେଷ ।
ମା ହାତାର—ବି. (୭ତ୍ତ) ମାଂସଭେଜନ,
(ୟୁ. ବି.) ବ. ଶ୍ରୀ; ମାଂସାହାର ଦେଖ ।
ମାଂସାହାର—ୟୁ. ବି. (ମାଂସାହାର +
ରନ) ମାଂସାଦ, ମାଂସଭେଜ, (ହି)
ମାଂସହାରଣୀ ।
ମାଂସିକ—ବି. (ମାଂସ + ରକ) ମାଂସବିଷୟ,
ଶୌନିକ, କଂସେଇ, (ହି) ମାଂସିମୀ ।
ମାଂସିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି, ଜନମାଂସୀ ।
ମାଂସିକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମାଂସ + ରନ + ର)
କଟାମାଂସୀ ।
ମାଂସୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମାଂସ + ର) ଜଟାମାଂସୀ,
କାକୋଳୀ, ମାଂସଲ୍ଲଦା, ମୁରାମାଂସୀ,
ଚନ୍ଦନଚେଲ, କାଢିଆଥିଲା, ଅଲେ-
ଇଚ, ଥଙ୍ଗାରକ ଡେଲ, ମାଂସରେହଣୀ
ବିଶେଷ, ବୁଦ୍ଧନୀ ।
ମାଂସୀୟ—ବି. ମାଂସଛକ୍ର ।
ମାଂସେପଦ—ବି. ମାଂସଳ ପାଦୟକ ।
ମାଂସୋନ୍ତର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମାଂସର ପ୍ରତିତା ।
ମାଂସପକ୍ଷ—ୟୁ., ବି. ମାଂସବିଷୟ
ଦ୍ଵାରା ଜାକିବା ନିଷାଦକାରୀ ।
ମାଂସୌଦନ—ୟୁ., ବି. (ମାଂସ + ଉଦନ)
ପଳାନ୍ତ, ପଳାଇ । [ଭୀୟ ।
ମାଂସୌଦନକ—ବି. ମାଂସୌଦନ ସମ-
ମାଂସ—ବି. ବି. ମାତା, ମା, ଜନମ ।
ମାକ(ଙ୍କ)ଡ଼—ପ୍ରା. ବାଲେ. ବି. କର୍ତ୍ତାଳ-
ଙ୍କାର ବିଶେଷ, (ହି) ମକରକୁଣ୍ଡଳ ।
ମାକ(ଙ୍କ)ଡ଼—ଶା. ବି. ବାନର, ମର୍କଟ,
(ହି) ମାକ (ଙ୍କ)ଡ଼ ।
ମକରକେନ୍ଦ୍ର—ଶା. ବି. (ହି-ତନ୍ତ୍ରକ)
ଏକପ୍ରକାର କେନ୍ଦ୍ର ଓ ତାହାର ଗଛ ।
ମାକର୍ତ୍ତବ୍ୟ—ଶା. ବି. ଉଚ୍ଚମାନରୁ ବନ୍ଦ-
ଭାଙ୍ଗି ପାଣି ଉପରକୁ ଡେଇଁ ପାଣିରେ
ଚିତ୍ତହାର ପଢ଼ିବା ।
ମକରକୁଣ୍ଡଳ—ବି, ଏକପ୍ରକାର ଦଉଡ଼

ଆଦିର ଚଣ୍ଡି, ବାତୁଆପାଶ ।
ମାକରତବ୍ୟ—ଶା. ବି. ଗ୍ରେଟ ପାଣ୍ଡୁର
କଞ୍ଚକାବିଶ୍ଵ ।
ମାକ(ଙ୍କ)ଡ଼ମୁହାଁ—ଶା. ବୁ. ଶ୍ରୀ. ମର୍କଟ-
ବଦନ, ଅପୁନ୍ଦରମୁହାଁ, (ହି) ମାକ (ଙ୍କ)
ଡ଼ମୁହାଁ ।
ମାକ(ଙ୍କ)ଡ଼ପା—ଶା. ବି. ବୁଢ଼ିଆଶୀ
ନାର, ଅପୁନ୍ଦର ଜାଟ ବିଶେଷ ।
ମାକ(ଙ୍କ)ଡ଼ପାକାଳ—ଶା. ବି. ବୁଢ଼ିଆଶୀ
ଜାଲ ।
ମାକ(ଙ୍କ)ଡ଼ପାପଥର—ଶା. ବି. ଏକପ୍ରକାର
ନାଲ ଛିଦ୍ରବହୁନ ପଥର ।
ମାକ(ଙ୍କ)ଡ଼—ଶା. ବି. ସୁନାର ମକର
କୁଣ୍ଡଳ ବା ଅର୍ଦ୍ଧ ତେବୁକୁତ କର୍ଣ୍ଣବଳୟ.
ପାଣିକୁଣ୍ଡଳ ତେଣ୍ଟାର ବା ଯହୁର ଦୁଇ
ଖୁଣ୍ଟ ଉପରେ ଥିବା ଆପଥାରଣା, ଆହୁ
ଉପରେ ଯେଉଁ ଖୁଣ୍ଟ ଉପରେ ଶେଷ
ରହେ ।
ମାକ(ଙ୍କ)ଡ଼ଥା—ଶା. ବି. ମର୍କଟ ପରି
ଅପୁନ୍ଦର ଓ ଶୀତକାୟ, ରୋଗ ଆଦି
କୌଣସି କାରଣରୁ ବିକୃତ ହୋଇଥିଲା
(ଫଳାଦ୍ଵାରା), (ଶା. ବି) ଯେ ମାଙ୍କଡ଼ନରଗୁରୁ
ପେଟ ପୋଷେ, ଯେଉଁ ଅନାର୍ଥ୍ୟ ଜଙ୍ଗଳ
ମାନେ ମାଙ୍କଡ଼ ମାନ୍ଦୁ ଓ ଶାଆନ୍ତ ।
ମାକ(ଙ୍କ)ଡ଼ମୁହାଁ—ଶା. ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୀତକାପ୍ରତିନି
(ନାଶ), ମକରପ୍ରତିନି ।
ମାକନ୍ତ—ୟୁ. ଦି. (ମା + କନ୍ତ) ଆମ୍ବଗଛ,
ଆମ୍ବପଳ, ଚନ୍ଦନ ବୃକ୍ଷ ।
ମାକନ୍ତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମାକନ୍ତ + ଶା) ଗଙ୍ଗ
କୁଳର ଅବସ୍ଥିତ ମହାଭରତପାତ୍ର
ପ୍ରାଚୀନ ନିର୍ମାଣ ବିଶେଷ, ଆମଳକୀ,
ପୀତଚନ୍ଦନ, ମାଦ୍ରାଣୀ ।
ମାକର—ବି. (ମକର + ଅ) ମକର ସମ୍ମ-
କୀୟ, (ହି) ମାକର ।
ମାକରନ—ବି. (ମକରନ + ଅ) ମକରନ
ବା ମୁଷ୍ଟି କିର୍ତ୍ତ୍ୟା ସମ୍ମକୀୟ ।
ମାକର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମରୁଆଫୁଲ ଗଛ ।
ମାକର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମକର + ଅ + ଶା) ମାକର
ମାସର ଶୁଳ୍କପ୍ରମୀ, (ବି) ମକରରଣ
ସମ୍ମକୀୟ ।

ମାକଳ—ପୁ. ବି. ଅଜ ତଦନ୍ତ ହୁଏ-
ଦେହ ହସ୍ତୀ, ମାଖୁନାହାତ । [ମାତ୍ର ।
ମାକଳ—ୟୁ. ବି. ତନ୍ତ୍ର, ରମ୍ଭକ ସାରଥ
ମାକରମାନ—କୁ. ବି. ରାଶର ଚିନ୍ମାର
ପ୍ରକାର ବିଶେଷ ।
ମାକ(କେ)ନ—ଶା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ଗ୍ରେଟ
କାତି ମାଛ ।
ମାଙ୍କ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ନିର୍ମାଣୀ, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ନିର୍ମାଣକର୍ତ୍ତ ।
ମାଙ୍କ—ଶା. ବି. ତନ୍ତ୍ରରେ ଲୁଗା ବୁଣ୍ଡିବାର
ଯହୁରଗେଷ ।
ମାଙ୍କ(ଶ୍ରୀ)ନ—ଶା. ବି. ବି. ମାଖୁନା ଦେଖ ।
ମାଙ୍କଳ—ୟୁ. ବି. ସର୍ବବିଶେଷ ।
ମାଙ୍କଳ—ସା. ବି. ଯଥାଯୋଗ୍ୟ, ନିଯମିତ
ମାକେଡ଼—ଶା. ବି. ବୁଲଦରର ଗୁଳ ଓ
ଶେଷୀ ମ୍ୟାରେ ବିଦ୍ୟବା କାଷ୍ଟଣ୍ଟ ।
ମାଙ୍କିଶୀଳ—କୁ. ବି. (ମାଙ୍କିନ + କନ୍ତ + ଅ)
ମଧୁ, ତାରମଣିକ ଓ ସ୍କ୍ରିପ୍ଟମଣିକ ନାମକ
ଉପାଦାରବିଶେଷ, (ବି) ମାଙ୍କିକାସ-
କୀୟ, ମଧୁମଣିକାସମ୍ମକୀୟ, (ହି) ମାଙ୍କିନ
ମାଙ୍କିକଣ—କୁ. ବି. (ମାଙ୍କିନ + କନ୍ତ + ଅ)
ମଧୁରଣ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମଧୁ ନାରିକେଳ
ଫଳ ।
ମାଙ୍କିକଣର୍ବ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଦ୍ଵିତୀୟ, ମିଶିର
ପରି ତାକାଦିନା ଚିନ୍, ମଧୁର ଲାଜ ଚିନ୍
ମାଙ୍କିଶୀଳକଶ୍ରେଷ୍ଠ—ରୈପିୟମଣିକ ।
ମାଙ୍କିଶୀଳକାତ—କୁ. ବି. ମାଧ୍ୟମଦ୍ୟ ।
ମାଙ୍କିକାପ୍ରୟ—କୁ. ବି. ମଧୁସିଂ୍ହ, ମହିଳ,
ମଧୁରଣ, ମଧୁରଣୀ ।
ମାକ୍ରମୁଲର—ସା. ବି. (ନାମ); ପ୍ରଧାନ
ସମ୍ମୁଚ୍ଛ ଅନୁଦର୍ଶନ ପ୍ରଥମ ବିଶ୍ୟାତ
ଜମୀନ ପ୍ରତିକିର୍ଣ୍ଣ ।
ମାଙ୍କ—ବି. (ମଙ୍କ + ଅ) ଯଙ୍କସମ୍ମକୀୟ ।
ମାଙ୍କନ—ଶା. ବି. (ହ-ମଙ୍କନ) ନବମତ,
ନତ୍ରଣୀ, (ପ୍ରା.ସମ୍ମ-ବି) ବୋଇତକଣାରୁ
ମାଙ୍କନୁନା—ଶା. ବୁ. ବି. ଶୁଶ୍ରୁଷନ
(ପୁରୁଷ), ଅକାତଦନ୍ତ (ହସ୍ତ) ।

ମାଟେ(ଶେ)ର—ଗା. ବି. ନୁହୁର, ଯାହା ତେଜିଷା ନୁହେ, ଅସ୍ତିତ୍ବ, ଅମସୃଷ୍ଟ, ଯହା ତେଜିଷା ନୁହେ, ଶୁଣିଲ. (ଲ.ଅର୍ଥ) କପର୍ଦ୍ଦକଣନ୍ୟ ।	ମାରଧକ—ସୁଂ. ବି. ସ୍ଵର୍ଗପାଠକ, ବନ୍ଦୀ, ଉଠ, ମରଧର ଲୋକ ।	ମାରଧାୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମରଧର ରାଜଧାନୀ, ରାଜମୁହଁ ।	ମରିବାୟାଚିବା—ଗା. କ୍ରି. (ଏକାର୍ଥସହ- ରତ) ମରିବା, ଭିକ୍ଷାକରିବା, ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ।
ମାରିଦେବ—ଗା. କ୍ରି. (ଫ-ମର୍ଗଣ) ଦେହରେ ତେଜାଦି ବୋଲି ହେବା ।	ମାରଧା—ସ୍ରୀ. ବି. (ମରଧ + ଆ) ମରଧ ରାଜସୁମୀ, ପିପୁଳୀ ।	ମାରଧ ଦେଖ—ସ୍ରୀ. ବି. ସାଧକା ।	ମାରୁଣୀ—ଗା. ପୁ. ବି. (ଫ-ମର୍ଗଣ) ମାରଣ ଦେଖ, ମରିବା, ଅପର୍ତ୍ତିଆଣି ପିଲଙ୍କୁ ଦିଆଯିବା ନାମ ।
ମାରିଦେବ—ଗା. କ୍ରି. ଦେହରେ ତେଜା- ଦିଆଦି ବୋଲି ହେବା ।	ମାରଧ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମରଧ + ରକ) ମରଧ ଦେଶୀୟ ।	ମାରଧକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସାଧକ ।	ମାରୁଣୀଆ—ଗା. କ୍ରି. ମାରନ୍ତା, ଯେ ମାରେ, ପ୍ରାର୍ଥନାକାରୀ ।
ମାରିଗନୀ—ପା(ସମ୍ବ)ବି. ଶୂଦ୍ର ମାନଙ୍କର ବିବାହ ପୂର୍ବ କନ୍ୟା ପରତାରେ ବର- କର୍ତ୍ତା ଓ କନ୍ୟାକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ମହାପ୍ରସାଦ- ଦିଷ୍ଟକ ସ୍ଥାପାର ।	ମାରଧକ—ସ୍ରୀ. ବି. ପିପୁଳୀ ।	ମାରଧକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମରଧ ଦେଶର ଭକ୍ତ, ଶୁଣିଯୁ, ଚିନ୍ତା, ମରଧ ଦେଶର ଭକ୍ତ, ପାଲୀଭାଷା, ମରଧ ରାଜନ୍ୟ, ମରଧ ଦେଶୀୟ ରାଜିକା, ପ୍ରେସ ଅବଳିତ ।	ମାରୁର—ଗା. ବି. (ଫ-ମଦ୍ରୁର) ମଧୁର ନଳରେ ରହିବା ଏକପ୍ରକାର କାତି ନ ଥିବା ମାଛ, ମାରୁରମାଛ ।
ମାରି—ଗା. କ୍ରି. (ଫ-ମର୍ଗଣ) ମରିବା, ଭୁମେ ଯାଏଣ୍ଟା କର ।	ମାରଧା—ସ୍ରୀ. ବି. (ମରଧ + ଅ + ରା) ସୁଧକା, ମୁରିଷୁଲ, ପିପୁଳୀ, ଶୁଷ୍ଟ ଶକ୍ତି, ଚିନ୍ତା, ମରଧ ଦେଶର ଭକ୍ତ, ପାଲୀଭାଷା, ମରଧ ରାଜନ୍ୟ, ମରଧ ଦେଶୀୟ ରାଜିକା, ପ୍ରେସ ଅବଳିତ ।	ମାରଧା—ସ୍ରୀ. ବି. ମରଧ ରାଜନ୍ୟ ଦେଶୀୟ ରାଜିକା, ପାଲୀଭାଷା, ମରଧ ଦେଶୀୟ ରାଜିକା, ପିପୁଳୀ ।	ମାରୁରଶୁଣୀଆ—ଗା. ପୁ. ବି. ପ୍ରେସ ଓ ହୃଦୟସପ୍ତି (ବନ୍ଦି) ।
ମାରଣ—ଗା. କ୍ରି. (ଫ-ମର୍ଗଣ) ମରିବା, ରାଜା ବା କମିଦାର ଆପଣାର ଆବଶ୍ୟକ କାମ ବା ପାରିବାରକ ଉଷ୍ଣବାଦି ଉପ- ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପ୍ରଜାଙ୍କ ଧନ ସାହୁଯ୍ୟ ମାରିବା, ରାଜାଙ୍କ ପ୍ରକାର ବିଶ୍ଵାସ ଉପଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଅର୍ଥ ସାହୁଯ୍ୟ ଦାନ ।	ମାରଧା—ସ୍ରୀ. ବି. ମରଧ ଅଞ୍ଚଳ (ଅଧି- କିକ ଦେଶ ବିହାର) ରେ ପ୍ରକାଶ ପାକୁତ ଭାଷା, ପାଲୀଭାଷା ।	ମାରଧା—ଗା. କ୍ରି. (ଏକାର୍ଥ ସହଚର) ମରିବା କର୍ମ, ମରାଯରୁ ।	ମାରୁର ନଳଶୁଣୀଆ—ଗା. ପୁ. ବି. ମରଧ ଦେଶର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରକାର ଭକ୍ତିପ୍ରକାର କାମକାରୀ କରିବା ।
ମାରଣ—ଗା. ବି. ବିନା ମୂଲ୍ୟରେ ପାପ, ମାହାତ୍ମ୍ୟ, ଫୋକଟ, (କ୍ର.ବି.) ମୂଲ୍ୟ ନ ଦେଇ, ବିନା ମୂଲ୍ୟରେ ।	ମାରଧା—ଗା. କ୍ରି. ମରଧ ଅଞ୍ଚଳ କିକୁ ସମ୍ବାନ ଦେଶାଭାବ ସକାଶେ ଅନ୍ୟକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବା ବା ବିନା ନମସ୍କାରରେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିବା ରୂପ- କର୍ମ ।	ମାରଧା—ଗା. କ୍ରି. ମରଧ ଅଞ୍ଚଳ କିକୁ ସମ୍ବାନ ଦେଶାଭାବ ସକାଶେ ଅନ୍ୟକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବା ବା ବିନା ନମସ୍କାରରେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିବା ରୂପ- କର୍ମ ।	ମାରେ—ଗା. କ୍ରି. (ମରା + ଅ + ରେ=ମାରୀ- + ଅ) ମରା ନଷ୍ଟହୃଦୟ ପୌଣ୍ଡମାସୀ- ବିଶ୍ଵ ରୂପମାସ, ମାରମାସ, ଶିଶୁପାଳ- ବଧ ସହୃଦୟ କାବ୍ୟର ପ୍ରଣେତା ।
ମାରଣାକଥା—ଗା. ବି. ମୂଲ୍ୟନକଥା, ଅଯାତି ଉପଦେଶ, ନିରାର୍ଥ ବାକ୍ୟ ।	ମାରଧା—ଗା. କ୍ରି. ମରଧ ଅଞ୍ଚଳ କିକୁ ସମ୍ବାନ ଦେଶାଭାବ ସକାଶେ ଅନ୍ୟକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବା ବା ବିନା ନମସ୍କାରରେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିବା ରୂପ- କର୍ମ ।	ମାରଧା—ଗା. କ୍ରି. ମରଧ ଅଞ୍ଚଳ କିକୁ ସମ୍ବାନ ଦେଶାଭାବ ସକାଶେ ଅନ୍ୟକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବା ।	ମାରେତେନ୍ୟ—ପୁ. ବି. କଲୁଲତା ନାମକ ବିହୁ ଅଷ୍ଟମଶତାବ୍ଦୀ ପ୍ରଣେତା ।
ମାରଣାପରିଶ୍ରମ—ଗା. ବି. ବୃଥା ପରିଶ୍ରମ ।	ମାରଧା—ସ୍ରୀ. ବି. ମରଧ ଅଞ୍ଚଳ କିକୁ ସମ୍ବାନ ଦେଶାଭାବ ସକାଶେ ଅନ୍ୟକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବା ।	ମାରଧା—ଗା. କ୍ରି. ମରଧ ଅଞ୍ଚଳ କିକୁ ସମ୍ବାନ ଦେଶାଭାବ ସକାଶେ ଅନ୍ୟକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବା ।	ମାରେତେନ୍ୟ—ପୁ. ବି. କଲୁଲତା ନାମକ ବିହୁ ଅଷ୍ଟମଶତାବ୍ଦୀ ପ୍ରଣେତା ।
ମାରଣାମାଲ—ଗା. କ୍ରି. ସେଇଁ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ପାଇଁ ଦ୍ରୁବ୍ୟଗ୍ରାସକୁ ଧନ ଦେବାକୁ ପଡ଼େନାହୁଁ ।	ମାରଧା—ଗା. କ୍ରି. ଭିକ୍ଷାନ୍ଦ୍ର ଭାବ ଭିକ୍ଷାନ୍ଦ୍ର ଭାବ ।	ମାରଧା—ଗା. କ୍ରି. ମରଧ ଅଞ୍ଚଳ କିକୁ ସମ୍ବାନ ଦେଶାଭାବ ସକାଶେ ଅନ୍ୟକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବା ।	ମାରେତେନ୍ୟ—ପୁ. ବି. କଲୁଲତା ନାମକ ବିହୁ ଅଷ୍ଟମଶତାବ୍ଦୀ ପ୍ରଣେତା ।
ମାରଧ—ପୁ. ବି. (ମରଧ + ଅ) ବନ୍ଦୀ, ପ୍ରକାର କର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଧନ ଦେବାକୁ (ପକ୍ଷିତବାଦ), (କ୍ରି.) ମରଧ ।	ମାରଧା—ଗା. କ୍ରି. (ଏକାର୍ଥପରିଶ୍ରମ- ଭାବ) ମରିବା, ଭିକ୍ଷାକରିବା, ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ।	ମାରଧା—ଗା. କ୍ରି. ମରଧ ଅଞ୍ଚଳ କିକୁ ସମ୍ବାନ ଦେଶାଭାବ ସକାଶେ ଅନ୍ୟକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବା ।	ମାରେତେନ୍ୟ—ପୁ. ବି. କଲୁଲତା ନାମକ ବିହୁ ଅଷ୍ଟମଶତାବ୍ଦୀ ପ୍ରଣେତା ।

ମାଛିପରି ଷୁଦ୍ର ଲୁହାଗୁଣି, ମାଛିପରି ଦିଶୁଥିବା ନାକର ତ୍ରେତ ଅଳଂକାର ବିଶେଷ ।

ମାଛିଅନ୍ତର—ଗ୍ର. ବି. ମୁହଁସନ୍ଧୀ, ରୁମିଲୁହ ଅନ୍ତର (୧ ସମୟରେ ଆଖିକୁ ମାଛ ଦେଖାଯାଉ ନ ଥିବାରୁ) ।

ମାଛିଆପାତକ—ଗ୍ର. ବି. (ସଂ-ମଣିକା-ପାତକ) ମନୁଷ୍ୟର ଏ ଆରେ ପୋକହେବା ଯୋଗୁ ଅପବିଷତା ।

ମାଛିସିପତ୍ରକା—ଗ୍ର. ବି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ବା ପଶୁର ଦେହ ହୃଦୟମୁଖ ହୋଇଥିବା ଯୋଗୁ ଅତି ଚକ୍ରଶ ଦେଖାଯିବା ଅନ୍ଦରୁ । [କୃପଣ]

ମାଛିଚିପା—ଗ୍ର. ବି. ମଣିଚୁସ୍, ଅତି-ମାଛିପରଙ୍ଗନ—ଗ୍ର. ବି. ମାଛିଜଳି ଷୁଦ୍ର ବା ନଗଣ୍ୟ ଜୀବ ବା ବ୍ୟକ୍ତି ।

ମାଛିପିତ୍ତୁଳିଯିବା—ଗ୍ର. ବି. (ଘରଆଡ଼) ଅତି ପରିଷାର ହେତୁ ମାଛ ବସି ନ ପାରିବା, (ଯେହେତୁ ମାଛିମାନେ ମଇଳା ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ପ୍ଲାନରେ ବସିବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି) ।

ମାଛିବସା(ସେ)ରନିଦେବା—ଗ୍ର. କି. ଶଶିର ବା ଖାଦ୍ୟ ଉପରେ ମାଛ ନ ବସିବା ପାଇଁ ଯହୁ କରିବା ।

ମାଛିବସିବା—ଗ୍ର. କି. ଯାଆ ଉପରେ ମାଛ ବସିବା ଦ୍ୱାରା ତହିଁରେ ଅଂଶେଇ ବା ଷୁଦ୍ର ମ୍ଲାଟ ଜାତ ହେବା ।

ମାଛିବେଢିବା—ଗ୍ର. ବି. ଖାଦ୍ୟକ୍ରବ୍ୟ ପରୁଗା ବା ଜିନିସ ଉପରେ ନହିଁ-ସଂଖ୍ୟାରେ ମ ଛି ବସିବା ଓ ଜଣତଣ ଶବ୍ଦ କରିବା ।

ମାଛିମଣିବା—ଗ୍ର. କି. ଅତି ହେୟୁବୋକି ତିରୁଶିବା, ନ ଶଣିବା, ଖାତିର ନ କରିବା ।

ମାଛିମରିଯିବା—ଗ୍ର. ବି. କୌଣସି ପ୍ଲାନ ଜନଶୂନ୍ୟ ହେବା, ଅତି ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ଅଧୋ-ବାୟୁ ତିଥାଗ କରିବା ।

ମାଛିଲୁଚିବା—ଗ୍ର. ବି. ଗୋମେଷାଦିଜ ଦେହକୁ ଆହିମଣ କରିବା ପାଇଁ ମାଛି

ତାଙ୍କ ଦେହରେ ସଂଲଗ୍ନ ହେବା ।

ମାଛିଲିପରିହେବା—ଗ୍ର. କି. ଗୋରୁ-ଆଦିଙ୍କ ଦେହରେ ମାଛ ଲାଗିଲେ ସେମାନେ ଅପ୍ରିର ହେଲପରି ଅପ୍ରିର ହେବା ।

ମାଛିଆ—ଗ୍ର. ପୁ. ବି. କେଉଠ, ମନ୍ଦ୍ୟ-ଜଣ ଜାତ, (ବିଂ) ମନ୍ଦ୍ୟପ୍ରିୟ, ଆର୍ଜିଷିଆ ଗରବିଷ୍ଟୁ ।

ମାଜଣା—ଗ୍ର. ବି. (ସଂ-ମାର୍ଜନା) ମାର୍ଜନା, ଦେହମାଜନା, ପ୍ଲାନ, ଦେବତା ଓ ରାଜାଙ୍କ ମୂଳବିଧ, ରାଜ୍ୟଭିଷଷ୍ଟକ, ସେବକ ।

ମାଜଣାନିତ—ଗ୍ର. ବି. ରାଜାଙ୍କର ମୂଳ ଓ ଅଙ୍ଗମାର୍ଜନା, (ଅନ୍ୟମୂଳ-ମାଜଣା-ବିଧି) ।

ମାଜଣାବିତ୍ତିବା—ଗ୍ର. କି. ରାଜା ବା ଦେବଗଣଙ୍କ ମୂଳବିଧ ସମସ୍ତ ।

ମାଜର—ଯା. ବି. ଘଟନା, ରିକ୍ତ, ଅକୁ, ମକଦମାର ଚିତ୍ରକୁ ।

ମାଜରକାଗା—ଯା. ବି. ଘଟନାପୁଲ ।

ମାଜଳ—ପୁ. ବି. ରୂପଶାରୀ, ଚଷାପୁଅ ବଢ଼େଇ ।

ମାଜିକ—ପୁ. ବି. ରାଜତରଙ୍ଗିଣୀ ବଞ୍ଚିତ ମନୁଷ୍ୟରେ ।

ମାଜିନା—ଗ୍ର. କି. (ସଂ-ମୂଳଧାର୍ଯ୍ୟ) ମାର୍ଜନ କରିବା, ଯଷି ପରିଷାର କରିବା, (ଗୋଡ଼) ଯଷିବା, ନଶକୁ ତାଷ୍ଟୁ ସଫା କରିବା, କୌଣସି ବିଷୟ ଉତ୍ସର୍ଗ ପାଇବା ପୁନଃ ଆଲୋଚନା କରିବା ।

ମାଜୁଫଳ—ଗ୍ର. ବି. ପାଣ୍ଡାତ୍ୟ ଦେଶର 'ଭକ୍ତ' ନାମର ବୃକ୍ଷର ଗଣ୍ଠିରୁ ପୋକ-ମାନେ ଗାନ୍ଧିଥନା ଏକପ୍ରକାର ଅନ୍ତାକାର କୋଷ, (ଏହା ଦେଖିବାକୁ ଶୁଆପଳ ପରି ପ୍ରକୃତରେ ଫଳ ନୁହେ, ଏଥିରୁ କାଳି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷିତ ହୁଏ ଓ ଭିଷଧରୁପେ ବ୍ୟବସ୍ଥାର କରିବାଏ) ।

ମାଜୁମ—ଯା. ବି. ମିଷ୍ଟାନ୍ଦୁବିଶେଷ, ଭାଙ୍ଗ-ପଣା । [କର୍ମଚୁଣ୍ଡି]

ମାଜୁଦୁ(ଲ)—ଯା. ବି. କର୍ମଚୁଣ୍ଡି, (ବି)

ମାଝ—ଗ୍ର. ବି. (ସଂ-ମନ୍ଦିର) ମଧ୍ୟକ, ଅଭ୍ୟନ୍ତର, ଅନ୍ତରୀଳ, ଭିତର, କଟି, ଅଣ୍ଟା ।

ମାଝି—ଗ୍ର. ବି. ନାବିକ, କୌତୁକ ହଳ, ସାମାନ୍ୟ ରାଜକର୍ମିରୁ କା ପିଆବାଙ୍କ ଉପାଧ୍ୟ, କେଉଠମାନଙ୍କ ବଂଶୋପାଧ୍ୟ, ସାମନ୍ତରାଜଙ୍କ ଉପାଧ୍ୟରିଶେଷ, ମହା-ଲମ୍ବକ ବା ଉତ୍ତରମାନଙ୍କ ବଂଶୋପାଧ୍ୟ ।

ମାଝ—ଗ୍ର. ବି. (ସଂ-ମଞ୍ଚ) ଚର୍ଚକ, (ପା. ପୁରୀ, ନଞ୍ଜାମ, ତେଲଗୁ, ବିଂ.) ଉତ୍କଷ୍ଟ, ଉତ୍ତମ ।

ମାଞ୍ଜି—ଗ୍ର. ବି. (ସଂ-ମାର୍ଜନ) ଦୁଇକ ମୁତ୍ତାକୁ ମାଜିକରି ଶକ୍ତିକରିବା ପାଇଁ କାବିଶ୍ଵାନ୍ତ ବା ବାଲିଆଦି ମିଶାଇ ଦିଆଇ କରିଯାଇଥାଏ ।

ମଞ୍ଜିଷ୍ଟ—ବ. (ମଞ୍ଜିଷ୍ଟା+ଅ) ଲେହିତ-ବଞ୍ଚି, ଚକ୍ରବଞ୍ଚି ପ୍ରକ୍ରିୟାର ହେବା ଏକ-ପ୍ରକାର ପ୍ରମେହ, (ବିଂ) ମଞ୍ଜିଷ୍ଟାଯୁକ୍ତ, ଲେହିତବଞ୍ଚିବଞ୍ଚି ।

ମଞ୍ଜିଷ୍ଟକ—ବ. (ମଞ୍ଜିଷ୍ଟା+କ) ଲେହି-ବଞ୍ଚି, ମଞ୍ଜିଷ୍ଟାପର ରକ୍ତବଞ୍ଚି ।

ମଞ୍ଜିଷ୍ଟକ—ବ. (ମଞ୍ଜିଷ୍ଟାକ) ଦେଖ ।

ମଞ୍ଜି—ଗ୍ର. (କଳାହଣ୍ଟି) ବ. (ସଂ-ମାର୍ଜନ) ବିଲେଇ, ବିରତି ।

ମାଟ୍ଟିଖେଡ଼ା—ପ୍ରା. (ବସ୍ତ୍ରର) ବ. ଓଡ଼ିଆଶ ।

ମାଟ୍ଟିପକା—ପ୍ରା. (ସିଂହ) ବି. ବାଟିପକ; ବିବାହ ବା ବ୍ରତପରର ଦୁଇଦିନ ପୂର୍ବ ହେବା ଉତ୍ସବ ।

ମଟି—ଗ୍ର. ବି. (ସଂ-ମୃତିକା) ଭୁମି, ଭୂତଳ, ଧୂକି, ଶଶିର, ସାଗରାନତା, ରତ୍ନ ମାଳ, (ବିଂ) ପଣ୍ଡି, ବୃଥା, ନିଷ୍ଠଳ, ଆଳ୍ୟମୁକ୍ତ, ଅଯୋଗ, ରତ୍ନ ବା ନିଷ୍ଠଳ ନିର୍ବିକିଥା ।

ମଟିଆ—ଗ୍ର. ବି. (ସଂ-ମୃତିକା) ମୃତିକା-ମିତ୍ରିତ, ମୃତିକା ସମ୍ମାନୀୟ. ମଟିପର ବିସାଦ୍ୟମୁକ୍ତ, ମଟିପର ପକା ରଙ୍ଗୀୟ, (ଗ୍ର.ବି) ଉଚ୍ଚଲୀୟ କେତେକ ବ୍ୟାହି-କର ବଶପରିଚୁବୁବିଶେଷ, ଆଉଭୁବିକ-

କର୍ମଦ୍ଵାରା ପେଣ୍ଟାଯିବା ବେତାଲବିଶେଷ,
କୃତିଜୀବ ଓଡ଼ିଆ ଜାତବିଶେଷ, ମାଟି
ଶୋକିବା ବ୍ୟବହାୟୀ ମାତ୍ର ଅନାୟୀ
ଜାତବିଶେଷ, ଏକପ୍ରକାର କହି ।

ମାଟିଆକେଳା—ଗ୍ରା. ବି. ଏକକାଣ୍ଡୀ
ଦିନିଶିଆ କେଳା ।

ମାଟିଆଚଳ—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ୍ରେମ୍‌ମାଟିକ + ଚଳି)
ମାଟିଆରଙ୍ଗର ଏକପ୍ରକାର ଚଳପଟୀ ।

ମାଟିଆତେଳ—ଗ୍ରା. ବି. ଭୁବନ୍ଦଳାତ
ଏକପ୍ରକାର ମରଳା କେବେଯିନ୍ ତେଳ ।

ମାଟିଆପିଣ୍ଡି—ଗ୍ରା. ବି. ଇଚ୍ଛଳର ଏକ
ଜାଣ୍ଡୀ ମିଶ୍ର ଉପାଧ୍ୟାସୀ ବ୍ୟବହାର ।

ମାଟିଆବର୍ଣ୍ଣ—ଗ୍ରା. ବି. ମାଟିପରି ପାଣ୍ଡୁ-
ବର୍ଣ୍ଣ, ଖାକି ।

ମାଟିକରିବା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. (ଲ.ଅର୍ଥ)କୌଣସି
ଦିନିଶେ ବମ୍ବକୁ ନଷ୍ଟ କରିବା, ପରିଶ୍ରମକୁ
ବ୍ୟର୍ତ୍ତ କରିବା, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବା
ବମ୍ବକୁ ନିକମା ବା ରକ୍ଷି କରିଦେବା ।

ମାଟିକଳ—ଗ୍ରା. (ସୁର୍ବାତ) ବି. ଭୁବନ୍ଦଳାଗର
ବାରୁଦ୍ରପରେ ଦିଆଯିବା ମାଟିର ପ୍ରତି ।

ମାଟିକାମ—ଗ୍ରା. ବି. ମାଟିଦ୍ଵାରା କରିବା
କୌଣସି କାମ ।

ମାଟିକାମୁଢ଼ିରହିବା—ଗ୍ରା. ବି. (ଲ.ଅର୍ଥ)
କୌଣସି ପ୍ଲାନକୁ ନ ଖୁବି ନାମା ଦୁଃଖ
କଷ୍ଟ ସହ ସେଠାରେ ଦୃଢ଼ବ୍ରତ କରି
ରହିବା ।

ମାଟିକଣିବା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ
ମରିବାପାଇଁ ପୂର୍ବରୁ ଟାଣିହୋଇ
ସେଠାକୁ ଯିବା, କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ
ମରିବା ।

ମାଟିକୋଠା—ଗ୍ରା. ବି. ମାଟିରେ ନିମ୍ନିତ
ପୁତିଯୁକ୍ତ କୋଠା ।

ମାଟିଖାଇବା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. (ଶିଖମାନେ)
ମୁଣ୍ଡିକା ଭକ୍ଷଣ କରିବା, (ଗର୍ଭୀ-
ମାନେ) ଦୋହଦ୍ସୂଚକ ପ୍ଲାନାଯୋଗୁ
ମାଟି ଖାଇବା, ମୁଞ୍ଚିପରେ ଶକ୍ତିପ୍ରେ
ମାଟିରେ ପୋତାହେବା, ଲୁହ ଥାନି
କୌଣସି ଦ୍ରୁବ୍ୟ ମାଟିରେ ପଢ଼ିବିବା
ହେବୁରୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) ।

କୁକମ୍ କରିବାଦ୍ଵାରା ଥାପେ ନଷ୍ଟହେବା
ମାଟିଶେଳିବା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ବ୍ୟବହାର କରିବା
ପାଇଁ ଭୂମିକୁ ଖେଳିବା, ଜାତ ଶୋକିବା
ମାଟିଗଣ୍ଠି—ଗ୍ରା. ବି. ଭୁବନ୍ଦଳାଗର ବାରୁଦ୍ର
ଶୁଦ୍ଧିକା ପୂର୍ବରୁ ଚକଟା ମାଟି ଖୁନ୍ଦା-
ଦୋଇ ଯେଉଁ ଟାଣୁଆ ପତନ କରି
ଯାଏ ।

ମାଟିଗାନ୍ତି ନି(ପରି)—ଗ୍ରା. ବି. ଇଟାକୁ ମାଟି
କାଦୁଆ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରତି ପ୍ରତି କରିବା
କାହିଁ ତଥାର କରିବା କାମ ।

ମାଟିଗାର—ଗ୍ରା. ବି. ଘରଆନ୍ ଲିପିବା
ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ମୁଣ୍ଡିକା ଓ ଗୋବର
ମାଟିଗର—ଗ୍ରା. ବି. ମାଟିର କାନ୍ଦୁ ମେଳିଥ
ଓ ମୁଳୁଆଆଦି ତଥାର ହୋଇଥିବା
ରୁଳିଯାଇ ।

ମାଟିଗୋଡ଼ା—ଗ୍ରା. ବି. ଶାମଦେବନା
ଅଦିକୁ ଭେଟି ଦିଆଯିବା ମାଟିର
ଘୋଡ଼ାମୁଣ୍ଡି ।

ମାଟିଗେନିବା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. (ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ)
ମଳତ୍ୟାଗ ପରେ ଗୁହ୍ୟଦ୍ଵାରରେ
ହାତରେ ଗୋଡ଼ରେ ମାଟିବୋଲି ଜଳ-
ଦ୍ଵାରା ପରିଷ୍କାର କରିବା, (ମୁସଲମାନ-
ଙ୍କର) ମଳ ଓ ମୁନ୍ଦ ତ୍ୟାଗପରେ
ଗୁହ୍ୟଦ୍ଵାର ବା ଲିଙ୍ଗକୁ ମଳ ବା ମୁନ୍ଦ-
ଦ୍ଵାରା କରିବାପାଇଁ ମାଟିର ଖଣ୍ଡ ଉଚ୍ଚ
ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ)
କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ମୁତ୍ତରୁଦ୍ଧବା ।

ମାଟିଗୋଡ଼—ଗ୍ରା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ପକ୍ଷୀ ।

ମାଟିହଟା—ଗ୍ରା. ବି. କାନ୍ଦୁଆଦିରେ
କାଦୁଆକୁ ଦୂରରୁ ଫିଙ୍ଗି ଲେଖିବା କରିବା
ମାଟିଗୁଟିବା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. କାନ୍ଦୁ ଆଦିରେ
କାଦୁଆକୁ ପଢ଼ିବାରୁ ତାହା

ମାଟିଗୁଟିଲେ ଶୋଇବା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ଦିଲ୍ଲି-
ଶାରେ ପଢ଼ିବା ମାଟିକେ ଗାଢ଼ ନିଦ୍ରାର
ଅଭିଭୂତ ହେବା ।

ମାଟିଗୁଟିବା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ପଣ୍ଡହେବା, ବ୍ୟର୍ତ୍ତ-
ହେବା, ସମ୍ମର୍ମିକୁଷେ ନଷ୍ଟହେବା ।

ମାଟିଗୁଣ୍ଡ—ଗ୍ରା. ବି. ଆଶୁ, ଶିକାଶ୍ବରିକୁଣ୍ଡ
କରି ଜନ୍ମ ମାରିବାପାଇଁ ମାଟିଭିତରେ

ପହଲବାନ୍ (ପେଣ ନିକଟକୁ) ଯୁକ୍ତିରେ
ଆହ୍ୱାନ ସୂଚକ ଟିକିଏ ମାଟି ପଠାଇବା
ଦେବା ।

ମାଟିଧରିବା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. କୁଣ୍ଡି ଉତ୍ସାଦିରେ
(ମଳି) ଭୂମିକୁ ଜାହାନିକର ଧରିବା',
(କମ୍ଭୀରାଦି ଜଳନର ଜନ୍ମ) ବନ୍ଧୁକାରି
ଦ୍ୱାରା ଆହ୍ୱାନ ହୋଇ ଜଳନ ନିମ୍ନ
ଦେଶକୁ ଯିବା ।

ମାଟିଧୂଳି—ଗ୍ରା. ବି. ମୁଣ୍ଡିକା ଓ ଧୂଳି ।

ମାଟିନେକା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ
ମୁତ୍ତରୁଦ୍ଧବା ।

ମାଟିବଣନାୟୀ(ହା)କ—ଗ୍ରା. ବି. ଓଡ଼ିଶାର
ନାୟୀକ (ଗଣକ) ଶ୍ରେଣୀର ଏକଶାଖା,
ଶୀତଳବଣ ଅବଧାନ ।

ମାଟିବଣରଣଶ—ଗ୍ରା. ବି. ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟକରଣ
ମାଟିବସି ଯିବା—ଗ୍ରା. ବି. ବର୍ଷାଦ୍ଵାରା ମାଟି
ତଳକୁ ଦବିଯିବା ।

ମାଟିବାହୁଡ଼ୀପା—ଗ୍ରା. ବି. ମାଟିଆ ରଙ୍ଗରେ
ପ୍ରେଟ ନିର୍ବିଷ ସାପ ।

ମାଟିବୋନିକା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. କାନ୍ଦୁରେ ବା
ଘରର ତଳରେ ପାଣିଆ ମାଟିର
ପ୍ରଳେପ ଦେବା ।

ମାଟିବାହୁର୍ବି—ଗ୍ରା. ବି. କୁମ୍ବାରମୋକ,
କାଦୁଆର ବସା ବାନିବା ଏକପ୍ରକାର
ଭାର୍ତ୍ତର ।

ମାଟିମାଟିଲୁଗିବା—ଗ୍ରା. ବି. ଅବସନ୍ନତା
କୋଧିହେବା, ଆଳସ୍ୟବୋଧହେବା ।

ମାଟିରେ ମିଶିବା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. (ମନୁଷ୍ୟ)
ମୁତ୍ତରୁଦ୍ଧବା, ଦେହତ୍ୟାଗ କରିବା,
(କୋଠାଗର) ଭକ୍ତିଯାଇ ଭୂମିକୁ
ହେବା, କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ହତ୍ତିପତି
ମାଟିରେ ମିଶିଯିବା ।

ମାଟିଶୁଦ୍ଧିଲେ ଶୋଇବା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ଦିଲ୍ଲି-
ଶାରେ ପଢ଼ିବା ମାଟିକେ ଗାଢ଼ ନିଦ୍ରାର
ଅଭିଭୂତ ହେବା ।

ମାଟିଗୁଣ୍ଡବା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ପଣ୍ଡହେବା, ବ୍ୟର୍ତ୍ତ-
ହେବା, ସମ୍ମର୍ମିକୁଷେ ନଷ୍ଟହେବା ।

ମାଟିଗୁଣ୍ଡ—ଗ୍ରା. ବି. ଆଶୁ, ଶିକାଶ୍ବରିକୁଣ୍ଡ
କରି ଜନ୍ମ ମାରିବାପାଇଁ ମାଟିଭିତରେ

ଯେଉଁ ଗନ୍ଧି ଖୋଲାହୋଇଥାଏ ଏବଂ
ଯାଦା ଉପରେ ଡାଳପଦ୍ଧାତି ଘୋଡ଼ା
ହୋଇଥାଏ, ମସା, ମଙ୍ଗା ।

ମାଟେଇବା—ଶ୍ର. କ୍ଷ. ମଠ ବା ବିଳମ୍ବ
କରିବା, କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ଧୀରେ ଧୀରେ
କରିବା, ପୁଣିତ ହେବା, ମାଟିର ପ୍ରଲେପ
ଦେବା ।

ମାଟ୍ଟିକ—ୟା. ବି. ମାଟ୍ଟିକୁଳେସନ୍ ଦେଖ,
ମାଟ୍ଟିକୁଳେଟ୍ ଦେଖ ।

ମାଟ୍ଟିକୁଳେଟ୍—ୟା. ବି. ପ୍ରବେଶିକା ପଶ୍ଚା-
ତାରେ ପାଶ୍ଚକରିଥବା (ପ୍ରଥମ ବା ବ୍ୟକ୍ତି) ।

ମାଟ୍ଟିକୁଳେସନ୍—ୟା. ବି. ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟା-
କ୍ଲୟୁର ପ୍ରବେଶିକା ପଶ୍ଚାତ୍ ।

ମଠ—ଶ୍ର. ବି. (ସ-ରଷ୍ଟା) ପଢ଼ିଆ,
ଦେଖି ସୁତାରେ ବୁଝା ମୋଟା ଦୁଇ
ପର୍ଯ୍ୟା ଶାତ ଶୁଦ୍ଧ, ଚିକଣ କରିବ
ଦୁଇଆର, ଏକପ୍ରକାର ଚିକଣ ପାଇଶ
ଖଣ୍ଡ, (ବିଂ) ପାଇଶ କରିଯାଇଥବା
(ଅଳଂକାରିତା) ।

ମଠରୁଣା—ଶ୍ର. ବି. ସ୍ଥିରେକମାନଙ୍କର
ନାକପୁଣ୍ଡାର ଅଳଙ୍କାରିତଣେଷ ।

ମଠଣୀ—ଶ୍ର. ବି. ଅଳଙ୍କାରିତକ ବାର-
ମୂର ସଞ୍ଜିବା ଦ୍ୱାରା ଉପରୁ ପାଇଶକା
ମସ୍ତନତା, ପାଇଶକରିବା କର୍ମ ।

ମଠରୁସ୍—ଶ୍ର. ବି. ବଢ଼େଇମାନଙ୍କ ସବୁ
ନିହଣ ।

ମଠପଥର—ଶ୍ର. ବି. କଣିଅଙ୍ଗର ଅଳ-
ଙ୍କାରି ତକକ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବ-
ହୃତ ଟାଣ ପଥର, ରସାଶପଥର ।

ମଠର—ପୁ. ବି. ହୃଣ୍ୟଙ୍କର ପାରିପାର୍ଶ୍ଵିକ
ତ୍ରହିବିଶେଷ, ବ୍ୟାସ, ବିପ୍ର, ବ୍ୟାହୁତ,
କାତରେଦ, ଶୌତ୍ରିକ, ଧୂର୍ଣ୍ଣ, ସମ-
ବିଶେଷ ।

ମଠରନ୍—ବି. କାଠକୁ ଚିକଣ କରିବା
ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ଶ୍ଲୋଟ ରନା ।

ମଠବ୍ୟ—ପୁ. ବି. ଶକ୍ତିଲା ବଣ୍ଣିତ
ଦ୍ଵିଷକ ମାଧ୍ୟକ ନାମାନ୍ତର ।

ମଠା—ଶ୍ର. ବି. ଦୁର୍ଧର ସାରାଶ, ନବ-
ମାତି, ଲିପୁଣା ।

ମଠ—ଶ୍ର. ବି. ଏକପ୍ରକାର ପାଇଶ ରୁପା
ବା କଂସାରଣତ୍ତ୍ଵ ବା ହତ୍ତରବଳସ୍ଥ,
ବନିଆଙ୍କ ଖୁବ୍ ସାନ ବୁଢ଼ା ।

ମଠିଆ—ଶ୍ର. ବି. (ସ-ମୁହୂର୍ତ୍ତ) ମାଟିର କୁମ୍ଭ,
କଳସ ।

ମଠିଶି—ଶ୍ର. ବି. ମଠଣ ଦେଖ, ପଲ-
ପ୍ରଶ ହୋଇଥବା କୁନ ବା ସିମେଟ
ଉପରେ କରଣି ସଷି କରୁଣିବା ପାଇଶ,
କାନ୍ଦ ବା ଚଟାଣ ଉପରେ କରୁଣିବା
କୁନ ବା ସିମେଟର ପଲପ୍ରଶ ।

ମଠିବା—ଶ୍ର. କ୍ଷ. କୌଣସି ବପୁକ ସଷି-
କର ମସ୍ତନକରିବା, (ଦେହରେତେଲାଦି)
ଚିକଣକର କୋଳିବା, କୌଣସି ଶଷ-
ସ୍ତ୍ରୀ ପୁନଃ ପୁନଃ ଆଲୋଚନା କରିବା,
ଦୋଷିହେବା ।

ମଠିହେବା—ଶ୍ର. କ୍ଷ. ଦେହରେ ତେଲ
ହୁଲଦିଆଦି ରତ୍ନମୁଦ୍ରପେ ବୋଳିହେବା,
କୌଣସି କଥାକୁ ଘୋଷିହେବା ।

ମଠୀ—ଶ୍ର. ବି. ସାଙ୍କୁ, ବର୍ମ ।

ମଠୁଆ—ଶ୍ର. ପୁ. ବି. (ସ-ମୁହୂର୍ତ୍ତ)
ମଠୁଆ, ଯେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିଳମ୍ବରେ କାର୍ଯ୍ୟ
କରେ, ଯେ ବିଳମ୍ବରେ କିନ୍ତୁ ନଠାଇ
କରି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ, (ସ-ମୁହୂର୍ତ୍ତ)
ଯେ ଆପଣା ଦେହରେ ଚିକଣ କରି
ତେଲ ଇତ୍ୟାଦି ଲଗାଇ ହୁଏ ।

ମଠୁଣୀ—ଶ୍ର. ବି. ଶ୍ଲୋଟ ହାତୁଡ଼ୀ ବା ଚତା ।

ମଠୁଳ—ଶ୍ର. ସମ୍ବ. ବି. କିନ୍ତୁ, ମଠିଆ ।

ମଠୁପିଟ୍—ଶ୍ର. ବି. ମାରପିଟ୍ ଦେଖ ।

ମଠୁବାର—ଶ୍ର. ବି. ରଜପୁଣ୍ଡାନା ରି-
ଃ ଅଣ ମରୁକେଶ, ମରୁବାନ୍ତ ଦେଖ
ମଠୁବାର—ଶ୍ର. ବି. ମାରବାନ୍ତ, ମାରବାନ୍ତ
ଦେଶାରୀ, ରଜପୁଣ୍ଡାନା ଅଞ୍ଚଳର
ଜମ୍ବୁର ଅଞ୍ଚଳକାରୀ, ବ୍ୟବସାୟବୁକ୍ରି-
ଜାଗା ବ୍ୟକ୍ତି ।

ମଠୁ—ପୁ. ବି. କନ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିବିଶେଷ, ପର-
ମାଣ, ଓଳନ, (ଶ୍ର. ବି) ପ୍ରହାର, କୌଣସି
କାର୍ଯ୍ୟର ହୁପୁ ବା ତୋଡ଼ ।

ମଠୁଖାଇବା—ଶ୍ର. କ୍ଷ. ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରହୃତ
ହେବା, ଆହୁତି ହେବା, ଧକାଖାଇବା ।

ମଠୁଖାଇଯିବା—ଶ୍ର. କ୍ଷ. ପ୍ରହୃତ ହୋଇ
ମୃତ୍ତିହେବା, ସମ୍ମୂର୍ତ୍ତିରୁପେ ବିନଶୁହେବା,
ପ୍ରଦାର ଖାଇବା ।

ମଠୁଖିଆ—ଶ୍ର. ପୁ. ବି. ମତ୍ତିଆ ବ୍ୟକ୍ତି,
(ଶ୍ର. ବି) ମାତ୍ର ଖାଇବା କର୍ମ ।

ମଠୁଖୁଆରିବା—ଶ୍ର. କ୍ଷ. କୌଣସି
ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପ୍ରହାର ଦେବାପାଇଁ ଯାହା-
କର ଅଧିକାର ବା ପ୍ରଦ୍ଵାହ ଅଛି ସେହି
ବ୍ୟକ୍ତି ବିବୁଦ୍ଧରେ ଉଚ୍ଚ ପ୍ରଭୁକ ଆଗରେ
ମିଛ ସତ କର ନାନା ରକମ କହ
ପ୍ରହୃତ କବାଇବା ।

ମଠୁଣ—ଶ୍ର. ବି. ମାତ୍ରିବା, ରୂପିବା, ମାରଣ,
ମଠୁକର ମାର ପକାଇବା ଯୁକ୍ତ-
ବିଶେଷ ।

ମଠୁଦେବା—ଶ୍ର. କ୍ଷ. ପ୍ରହାର କରିବା ।

ମଠୁରସିବା—ଶ୍ର. ବି. (କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି
ବା ପ୍ରାଣୀରୁପରେ) ପ୍ରହାର ବୃଷ୍ଟିହେବା ।

ମଠୁତ୍ସ୍ତ୍ର—ଶ୍ର. ବି. ଅତ୍ୟଧିକ ଉପରୀୟ-
ପର ବୃଷ୍ଟିପର ପ୍ରହାର । [ପ୍ରହାର ।

ମଠୁମୁମ୍ରି—ଶ୍ର. ବି. ଅନେନ୍ୟରେ
ମଠୁମୁଲ(ଲେ)ଇବା—ଶ୍ର. କ୍ଷ. ମାତ୍ର
ଖାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ।

ମଠୁ—ଶ୍ର. ବି. ରଜପ୍ରାସାଦ, (ଶ୍ର. ବି) ଦନ୍ତ-
ବେଶ, ଦାନ୍ତର ମୂଳ, ଲମ୍ବ କାଠାଦି
ରଖିବା ପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ଭୁମିରେ ଆନ୍ଦୋଦା-
ବାଗରେ ପକାନିବା ଦୁଇଖଣ୍ଡ କାଠ,
ଚିତାମ୍ବିରେ ପ୍ରଥମେ ଯେଉଁ କାଠର
ବଡ଼ ଗଡ଼ ଦୁଇଟା ରଖାଯାଇ ତା
ରିପରେ ଅନ୍ୟକାଠ ଦେଖାଯାଏ, ମୁଦା-
ରକୁ ଚିତା ରିପରେ ମୁହଁ ମନ୍ତ୍ରିର
ଶୁଆଇ ଦେବାପରେ କେବଳାରେ ଓ
ଗୋଡ଼ଠାରେ ଯେଉଁ ବଡ଼ ଗଣ୍ଡିକାଠ
ଦିଅଯାଏ, ଶର୍ଦୁ ଦିଅଯାଏ ଆନ୍ଦୋଦା-
ବାଗରେ ଦିଅଯାଇଥବା ପଟାନିଆ
କାଠ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ଯର୍ତ୍ତିରେ କାଳା ରହି-
ବାର ଫୋଡ଼ ଦେଇ ଶାଳା ଦିଆଯାଏ,
(କ୍ଷ. ବି) ଆବୋର, ଅଧିକାରକର ।

ମଠୁଆ—ଶ୍ର. (ବିଦ୍ରହ୍ମ) ବି. କୃଷ୍ଣକ ଜାତି-
ବିଶେଷ ।

ମାଣବ ଦେଖ, ଅସ୍ଥାଷ୍ଟର ଛନ୍ଦୋଚିଶେ ।
 ମାଣବକଣୀତି—କୁଁ. ବି. ଛନ୍ଦୋଚିଶେ
 ମାଣବସା(ସେ)ଇବା—ଗ୍ର. ଡି. ମାସମାତ
 ବା ମାର୍ଗିର ଶୁଭୁବାରଦିନ ମାଣରେ
 ଶ୍ଵରୁଧାନ୍ୟ ପୂରୁଜ ବହୁଦିରେ ବିଭୁଷିତ
 କର ତାକୁ ମହାଲକ୍ଷୀ ବୁଝେ ପୂଜା
 କରିବା ।
 ମାଣବନ—ବି. (ମାଣବ+ଭନ) ମାଣବ-
 ସମୁଦ୍ରୀ, ଟୋକାଳିଆ, ଶିଖନୋତି ।
 ମାଣବ୍ୟ—କୁଁ. ବି. (ମାଣବ+ୟ) ଶିଶୁ-
 ସମୁଦ୍ର, ଶୁଭୁଏବାଳକ, ବାଲକାଳ, ଶିଶୁବ
 ମାଣି—ଗ୍ର. ବି. ଅଭିମାନ ।
 ମାଣିଆ(ଆଁ)—ଗ୍ର. ବି. (ଅନ୍ୟଦେଶୀ-
 ବାଚକ ଶବ୍ଦ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରୟୁକ୍ତ ହୃଦୟ, ସଥା-
 ବାରମଣିଆ ଚକ) ଏତେମାନ ପରିମିତ
 ମାଣିଆବନ—ଗ୍ର. ବି. ଓଡ଼ିଆ ନବ୍ରତିର
 ବଢ଼ିମାରଜନ୍ୟର ମାଣିଆବନ ନାମକ
 ପ୍ଲାନରେ ଉନ୍ନିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବୁଣା
 ହେବା ରେମସ ଧର୍ତ୍ତା ସାଦା ସୁତାଲୁମା
 ଓ ଶାଢ଼ି ।
 ମାଣିକ୍(କି)ସୁନ୍ଦର—ଗ୍ର. ବି. ବଙ୍ଗ ଓ ଉତ୍ତଳ
 ଦେଶରେ ମିଥୁନବା ନିକୃଷ୍ଟ ଓ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ଦ୍ୱାରା, ଏକପ୍ରକାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାବୁ, ଏକ-
 ପ୍ରକାର ଗେଣ୍ଠ ଫୁଲ ।
 ମାଣିକ—ଗ୍ର. ବି. ମାଣିକ, ସନ୍ଦରଭମଣି ।
 ମାଣିକରଞ୍ଜ—ଗ୍ର. ବି. ତାଜାଜିଲର
 ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱିପରିଭ୍ରମ ।
 ମାଣିକନ୍ଦ୍ର—ପୁ. ବି. ଉତ୍ତର ବିଜର-
 ଜଣେ ଧର୍ମଶୀଳ ରାଜା ।
 ମାଣିକନ୍ଦ୍ର—ପୁ. ବି. (ମାଣକ+ଆ) ଅସ୍ଥ-
 ଘଲ ପଶିମତ ମଦ ।
 ମାଣିକାଗରତୁଣୀ—ଗ୍ର. ବି. ରତ୍ନଭାଷ-
 ପ୍ରତିକ ଉତ୍ତଳର ଗୋଟିଏ ଗରୁଡ଼ୀ,
 (ଯାହାଠୁର ପୁରୁଷେ ରମେଦେବ ପୁରୁଷର
 ରାଜା) କଷ୍ଟ କସୁ କରି ପେରିଲିବେଳେ
 ଅସ୍ଥାରେସେ ଦୈନିକ ଶ୍ରାନ୍ତା-
 ନ୍ଦ୍ରା ଓ ବଳଭଦ୍ର ସୁନାମାକିତ ପୁରକ
 ମୃଦୁକା ବନ୍ଦିକ ରେଇ ଦର୍ଶି ହେବା
 ହିଲେ ଏବଂ କହିଥିଲେ ଯେ ପରିରେ

ଦୈନିକ ଆସୁଥିବା ରାଜାଙ୍କୁ ଏ
 ମୃଦୁକା ଦେଖାଇଲେ ସେ ଦର୍ଶି ମୂଲ୍ୟ
 ଦେବେ, ଏହିକଥା ଅନୁସାରେ ଏହି
 ମାଣିକ ଗରତୁଣୀ ରାଜାଙ୍କୁ ମୁଦି ଦେଇ
 ଦର୍ଶି ମୂଲ୍ୟରୁ ପାଣିକପାଟଣ ଗ୍ରାମକୁ
 ରାଜା ଏହି ଗରତୁଣୀଙ୍କୁ କାନ କରି-
 ଥିଲେ, ଏହି ରାମର ନାମ ଏହି ଗରତୁ
 ଣୀ ନାମ ଅନୁସାରେ ହୋଇଥିଲା ।
 ମାଣିକପାଟଣ—ଗ୍ର. ବି. ପୁଷ୍ପନିଲର
 ଦଶିଶରେ ଚିକିକା କୁଳବର୍ତ୍ତୀ ଗୋଟିଏ
 ଗ୍ରାମ ।
 ମାଣିକ୍—କୁଁ. ବି. (ମଣି+କେ+କ. ଯ)
 ମଣିକ, ପଢୁରାଗମଣି, ଆଠପଳର
 ଏକ ମାନ ।
 ମାଣିକ୍ଯଦେବ—ଗ୍ର. ବି. ହନ୍ତୁ ତରେ ଏକ
 ଶୁଭିଶ୍ରୁତ ପଣେତା ।
 ମାଣିକ୍ୟମୟ—ତି. ପଢୁରାଗମଣିମଣିତ ।
 ମାଣିକ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ମାଣିକ୍ୟ+ଆ)
 ଲେଖୀ, ଛିଣ୍ଡିପିଟି, ଚମେଇନେଇତି ।
 ମାଣିକ୍ୟଦିବର୍ଷ—ବି. ମାଣିକ୍ୟାଦି ସମସ୍ତ
 ପକାର ରହ ।
 ମାଣିକ୍ୟଶୁଷ୍ଠୀ—ଗ୍ର. ବି. ପେଣଣା ତକିର ତଳ-
 ପଟର କେନ୍ଦ୍ରରେ ପୋତାଯାଇଥିବା
 କାଠର ଜୀବା ।
 ମଣିଚିକି—ଗ୍ର. ବି. ଚକର ପିହଣିଆ,
 ଚକର ଉପର ପଟର ମଧ୍ୟରେ ଛିନ୍ଦୁସ୍ତକ
 ଯେଉଁ କାଠେଣ୍ଠି ଭରାଯାଇଥାଏ ଓ
 ଯାହା ର ଛିନ୍ଦୁରେ ମାଣିକ୍ୟ ପ୍ରବେଶ
 କରିବାରୁ ତକି ବୁଲେ ।
 ମଣିଚିକର—ବି. ରଥାଙ୍ଗର ପରିଶୁଳନ
 ଶକ୍ତିବିଶେଷ ।
 ମଣିନନ୍ଦ—କୁଁ. ବି. ସୌନ୍ଦର ଲଚଣ ।
 ମଣିଭଦ୍ର—ପୁ. ବି. (ମଣିଭଦ୍ର+ଆ)
 ମଣିଭଦ୍ରାମ୍ବଳ, ଜନେନିକ ସଂପର୍କ ।
 ମଣିପଲ୍—କୁଁ. ବି. ସୌନ୍ଦର ଲଚଣ ।
 ମଣେଗେଲ—ଗ୍ର. ବି. ଶୁନ ବେଶ ଆନନ୍ଦ
 ମଣ୍ଡୁ—ଗ୍ର. ବି. ମାନ୍ଦୁଦେଖ, ପ୍ରେସ୍‌ର୍ବୀ
 ପଢ଼ିଆ ।
 ମଣ୍ଟ୍ରସ—ବି. (ମଣ୍ଟ୍ରସ+ଆ) ମଣ୍ଟ୍ରସ ସମ୍ପଦ

ମଣ୍ଟ୍ରସାନ୍ତ୍ର—ପ୍ରା. (କାଲେ)ବି. ଅନ୍ତ୍ରକୁ,
 ପଣ୍ଟାନ୍ତ୍ରପଦ ।
 ମଣ୍ଟ୍ରଲିକ—ବି. (ମଣ୍ଟ୍ରଲ+ଲିକ)ପ୍ରାଦେ
 ଶିକ, ମଣ୍ଟ୍ରଲସମ୍ପନ୍ନିୟ ।
 ମଣ୍ଟ୍ରଲୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କୁଣ୍ଡଳିକ କନ୍ୟା,
 ସମାନୁଜ, ଉତ୍ତରକ ପର୍ବତୀ, ମାଣ୍ଟ୍ରବ୍ୟ
 ନଗପଟ୍ଟିତ ଦାମୀଯୁଗୀ ମୂର୍ଖି ।
 ମଣ୍ଟ୍ରବ୍ୟ—ସୁ. ବି. ବୈଦିକ ଆଶ୍ରୀ-
 ବିଶେଷ, ରଷିବିଶେଷ, ମଣ୍ଟ୍ରଲକ ପୁରୀ
 ମଣ୍ଟ୍ରି—ଗ୍ର. ବି. ତକିଆ, ଚିମୁଳା, ମୁରୁଳା,
 ରୂଲପରର ଗଢ଼ି(ଶ), (ଅନାଯୀସ୍ତର୍ଷା)
 ଭତ୍ତ, (ଗ୍ର.ସୁ.ବି.)ହୃଷ୍ଟୁମୁଷ୍ଟ ଓ ଗେଡ଼ା
 (ଶିଶୁ) ।
 ମଣ୍ଟ୍ରଆ—ଗ୍ର. ବି. (ଫ୍ର-ମଣ୍ଟ୍ର)ଶରତ୍କାଳୀନ
 ଏକପ୍ରକାର ନିକୃଷ୍ଟ ଶସ୍ତ୍ର, (ପ୍ରା.ବାଲେ.ବି)
 ପିତ୍ରକର ବଢ଼ି କୁଣ୍ଡ ।
 ମଣ୍ଟ୍ରଆକଙ୍କଳା—ଗ୍ର. ବି. ବଢ଼ି କକା
 କଙ୍କଳା, ସାମୁଦ୍ର କଙ୍କଳା ।
 ମଣ୍ଟ୍ରବା—ପ୍ରା. (ବାଲେ)ବି. ମାନ୍ଦୁବା ।
 ମଣ୍ଟ୍ର—ଗ୍ର. ବି. (ଫ୍ର-ମଣ୍ଟ୍ର) ଦେବତା
 ବିଶେଷଙ୍କୁ ଆବାହନ କରିବାପାଇ
 ଭୂମିରେ ଅନ୍ତିତ ତିଥିବିଶେଷ, ଧର୍ମମାଣ୍ଡି
 ଅଭିମୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପରିବା କରିବାପାଇ
 ପୂର୍ବକାଳରେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଧର୍ମପରିବାଶ,
 ଶିପଥ, ତେନ୍ତେରା(ଲା), ଶରତ୍ରର
 ଦଣ୍ଡା ତଳେ ଅଖ ରହିବରେ ଆଭ୍ୟ-
 ବାଗରେ ବସାଯାଇଥିବା ଦୂରଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ଲମ୍ବକାଠ, ତାଳଗେଟମା, କଷିତାଳ ।
 ମଣ୍ଟ୍ରଥୁ—ଗ୍ର. ବି. ପୂର୍ବଦେଶ ପିଠା, ମଣ୍ଟ୍ର-
 ପିଠା, ନାନମାନ ।
 ମାଗୁଆ—ଗ୍ର. ସୁ. ବି. (ଫ୍ର-ମନ୍ଦ) ନିକୃ
 ଷିଆ, ମୋଟାଗୁଆ, ମୋଟ, ବହୁ-
 ନୀଆ, ପୁଲକାୟ ।
 ମାଗୁଦେବ—ଗ୍ର. ବି. ଅଭିମୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ
 ଶିପଥ ଦେବା ବା କରିବା ।
 ମାଗୁଧରା—ଗ୍ର. ବି. ମାଗୁଦ୍ରାଶ ଶିପଥ
 କରିବା ।
 ମାଗୁକ—ପୁ. ବି. ଦେବିକ ମଣ୍ଟ୍ରକ
 ଶାଶ୍ଵତର ପ୍ରାହୁଣ ।

ମାଣ୍ଡକାବୁନ—ପୁଂ. ବି. ବୈଦିକ ମଣ୍ଡକୁ-
ଶାରୋତ୍ତ୍ର ପ୍ରାଣି ।

ମାଣ୍ଡକୁ—ବି. ଥାଳକୁଣି ଗୁଣ୍ଡ ।

ମାତ୍ର—ଗ୍ର. ବି. (ଫ୍ର-ମହିତା) ମାତ୍ର, ମହିତା,
ଜଗର, ଜିଦ୍, (ୟା.ବି) ପରାଣୟ ।

ମାତ୍ରବା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବ) କି. ନିଶାରେ ଘେଲ-
ହେବା ।

ମାତ୍ର—ଗ୍ର. ବି. ମାତ୍ର (ଦେଖ), ମାତ୍ର
ଦେଖ, ମାତା, (ସମ୍ବୋଧନ) ହେ ମାତ୍ର ।

ମାତ୍ରଃ—ଅବ୍ୟ. (ମାତ୍ର ଶବ୍ଦର ସମ୍ବୋଧନ
ହେ ମାତ୍ର ।

ମାତ୍ରଙ—ପୁଂ. ବି. (ମାତ୍ରଙ+ଅ) ଦ୍ଵତ୍ତୀ,
ଅଶ୍ରୁଦୂଷ, କିରତ ଜାତିବିଶେଷ,
ଶୂପଚ, ଚଣ୍ଡାଳ, ସବତ୍ତିକ ମେଘ,
ନାଗବିଶେଷ, ରଷିବିଶେଷ, ଅର୍ହତୁ-
ପାସକବିଶେଷ ।

ମାତ୍ରଙକ—ପୁଂ. ବି. (ମାତ୍ରଙ+ଜନ+
ଅ) ହୃଦ୍ରି ଶିଥି ।

ମାତ୍ରଙଦିବାକର—ଗ୍ର. ବି. ସମ୍ବାହ ହର୍ଷ-
ବର୍ଜନଙ୍କ ସାଧ୍ୟ ଜନେକ କବି ।

ମାତ୍ରଙନନ୍ଦ—ପୁଂ. ବି. (କ.ଧା) ଜଳହୃତୀ,
ହାତୀ ପରି କଢ଼ କୁଣ୍ଡିର ।

ମାତ୍ରଙମକର—ପୁଂ. ବି. ମାତ୍ରଙନନ୍ଦ
ଦେଖ । [ଭେଦ ।

ମାତ୍ରଙନେ—ବ. କାମୁପଣ୍ଡ ପୁଣ୍ୟକାନ
ମାତ୍ରଙୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମାତ୍ରଙ+ଅ+ର)
ଦେଖ ମହାବିଦ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଏମ ବିଦ୍ୟ,
ହାରୁଣୀ, ଚଣ୍ଡାକୁଣୀ, କଣ୍ୟପଙ୍କ ଏକ
କନ୍ୟା ।

ମାତ୍ରପ(କ)ର—ଯା. ବି. ପ୍ରଧାନ, ମଣ୍ଡଳ,
ସର୍ବାଚ, ମୁରଚ, ଦଶପ୍ରୁଷ୍ଟ, ପ୍ରତତ୍ତୁ, ଧନୀ ।

ମାତ୍ରପ(କ)ର—ଯା. ବି. ଯମିନ୍, ପ୍ରତତ୍ତୁ,
ବ୍ୟବସାୟ ଯେତ୍ରରେ ଶାରିର, ବିଶ୍ୱାସ,
ଦଶପାନୀୟତା, ପ୍ରଧାନ୍ୟ, ପ୍ରତ୍ୱତ୍,
ମୁରବିପଣୀଆ ।

ମାତ୍ରମ—ଯା. ବି. ମୁଣ୍ଡକନିତ ଶୋକ ।

ମାତ୍ରର—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. (ପଦ୍ୟ) (ଫ୍ର-ମାତ୍ରଃ)
କିନ୍ତୁ, ମାତ୍ର, କେବଳ ।

ମାତ୍ରଙ—ପ୍ରା. (ଗଞ୍ଜାମ) ବି. (ଫ-ମାତ୍ର-
ମାତ୍ରପିତ୍ତୁନ—ପୁଂ. ବି. ଅନାଥ (ଶିଶୁ),

କିନ୍ତୁ) ନାରଙ୍ଗ ।

ମାତ୍ରପିତ୍ତୁରୀ—ପୁଂ. ବି. ତାତ ଓ
ଜନ୍ମିତୀ, ମାଆବାପ ।

ମାତ୍ରପୁରୁଷ—ପୁଂ. ବି. ସେ ନିଜ ପରେ
ବା ମାଆ ଭାବୀଙ୍କ ଆଗରେ ଶାରହେ
ପ୍ରକାଶ କରେ କିନ୍ତୁ ଅପର ନିକଟରେ
ହାରୁ, କାହାରିବୁ କିନ୍ତୁ କରିପାରେ
ନାହିଁ, ଗେହେଶୁର ।

ମାତ୍ରରଶ—ପୁଂ. ବି. ମାତ୍ରଶା, ଅଗ୍ନିତେବ
ମାତ୍ରଶା—ପୁଂ. ବି. (ମାତ୍ରରି+ଶା+
କ.ଅନ୍) ବାପୁ, ଅଗ୍ନି ।

ମାତ୍ରଲମି—ଗ୍ର. ବି. ନିଶାରେ ଉନ୍ନତିତା,
ମଦେୟାନୁର ବ୍ୟକ୍ତିର ଆଚରଣ, ଉନ୍ନ-
ତିତା, ମନୁଆପନ ।

ମାତ୍ରଳ—ପୁଂ. ବି. ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ସାରଥ, (ଗ୍ର.
ବି), (ନିଶ୍ଚିପା) ପାତକତା ।

ମାତ୍ରଳ—ପୁଂ. ବି. ଦେବୋକୁ ଯମ ଓ
ପିତୃସ୍ତ ଉଭେନ ଦେବବିଶେଷ ।

ମାତ୍ରଳୀୟ—ବି. ମାତ୍ରଳୀୟମୂଳୀୟ ।

ମାତ୍ରହରୁ—ସା. ବି. ଅଧୀନସ୍ତ କର୍ମଶୂନ୍ୟ ।

ମାତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମାନ+ତ+ଆ) ଜନନୀ
ମାଆ, ଗର୍ଭାରଣୀ, ମାତ୍ରଙ୍ଗମାୟୀ ସ୍ତ୍ରୀ
(ଗୁରୁପର୍ମାଣାଦି), ଶ୍ରୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣର ଗୋଟି ଶତ୍ରୁ କା ଦେବତା, ଜୀବ, ଗମନ,
ଆକାଶ, (ପୁଂ. ବି-ମାତ୍ରକ. କୃ) ପରିମାଣ-
କଣ୍ଠ, (ସ୍ତ୍ରୀ.) ମାତ୍ର, (ଗ୍ର. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି) ଦେବି,
ମାତାଙ୍ଗ, ସହ ରତ୍ନାମିଶ୍ର ସ୍ତ୍ରୀ, ମେଣା-
ମାନଙ୍କର ରେଗବିଶେଷ, (ପ୍ରା. ସମ୍ବ.
ବି) ଦସନ୍ତରେଣ ।

ମାତାଙ୍ଗ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସଂସାରତ୍ତ୍ଵଗିନୀ ସ୍ତ୍ରୀ,
ଶ୍ରୀ ସାଧ୍ୟ ।

ମାତାପିତା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବ-ବି) ବହୁନ୍ତରେ
ଦିବାରକ ଟିକା, ଟିକାଦେବା ବ୍ୟକ୍ତି,
ଟିକାର, ସୁତାର ।

ମାତାପିତ୍ତୁରୀ—ପୁଂ. ବି. ମାତା ଓ ପିତା,
ମାଆବାପ ।

ମାତାପିତ୍ତୁ—ଗ୍ର. ବି. (ଫ-ମାତ୍ରତା) ମାତାପିତ୍ତୁ
ଜନକଜନମା ।

ମାତାପିତ୍ତୁନ—ପୁଂ. ବି. ଅନାଥ (ଶିଶୁ),

ଯେଉଁ ଶିଶୁ ମାତାପିତା ମରିଥିଲା ।

ମାତାପୁଷ—ପୁଂ. ବି. (ଦୃଢ଼) ମାଆ ଓ ପୁଅ ।

ମାତାମହ—ପୁଂ. ବି. (ମତ୍ତୁ+ତ୍ରପିତା
ଅର୍ଥରେ ଆମହ) ମାଆର ବାପ, ଅଜା,
(ଶ୍ରୀ) ମାତାମହ ।

ମାତାମହୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମାତାମହ+ର) ମାର
ମା, ଆଇ, (ପୁଂ) ମାତାମହ ।

ମାତାମସ୍ତ୍ର—ବି. ମାତାମହ ସମ୍ବାୟ ।

ମାତାଲ—ଗ୍ର. ବି. ମତ, ଯେଉଁ ମାନେ
ମଦ ଶାର ମତ ହୃଥନ୍ତ, ମନୁଆଳ,
ମଦ୍ୟପ ।

ମାତାଲୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମାତା+ଆଳୀ)
ମାଆଗ ସମ୍ବାୟ ।

ମତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମାତା+ଭାତି) ପରିମାଣ,
(ଶ.ତ) ତିକା, ଭବ, ଯଥାର୍ଥ ଜିନ,
ପ୍ରକୃତ ଅବଗତ ।

ମାତରିତିବା—ଗ୍ର. ବି. ହତାତ୍ତ୍ଵ ଉନ୍ନତିତା
ପ୍ରକାଶ କରିବା, ଉନ୍ନାଦ ଶୁଣ ପାତ୍ର-
ହେବା, (ଦଦୁଆଦ) କଣ୍ଠ ସ୍ଵର୍ଗ ହେବା ।

ମାତରବା—ଗ୍ର. ବି. ମରିଦେବା, ଉନ୍ନତିତା
ପ୍ରକାଶ କରିବା, ଆସିବିଦୁଷିତ ବା ବାହ୍ୟ-
ଜୀବ ଶୁନ୍ୟ ହେବାର କୌଣସି ବିଷୟରେ
ଆସକ୍ତ ହେବା, ଉଭେନିତ ହେବା,
ମନପ୍ରାଣ ଲଗାଇ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ
କରିବା, କୁପିତ ହେବା, (କଷତାଥାଦ)
କୁପିତ ହେବା, (ବାଯ ଚେରଥାଦ)
ପ୍ରବଳ ହେବା, (ବୃକ୍ଷଲତାଦ) ବଢ଼ିଯିବା,
କିଶେଷ ପରିମାଣରେ ବିଷୟ ହେବା,
(ପ୍ରଜାଆଦ) ପନଶକ୍ତି ବିବୁଦ୍ଧରେ
ବିଦ୍ରୋହ ହେବା, (ଜାତ୍ର ଛିଥାଦ)
ଦେହତିମାମ୍ ବ୍ୟପିବା ।

ମାତିଯିବା—ଗ୍ର. ବି. ଉନ୍ନତିତା ସହିତ
କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗିଯିବା, ଅକ୍ଷ-
ବିହାୟ ହୃଥ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ।

ମାତୁ—ଗ୍ର. ବି. (ସ-ମହିତା) ମତତା,
ଜାମୋନିତ, କଣ୍ଠୁ, ଗଲୁ, କିଗର,
ଜିଦ୍, ଉତ୍ସାହ ବା ବ୍ୟକ୍ତି ।

ମାତୁଇତିବା—ଗ୍ର. ବି. (ସ-ମହିତା) ଉନ୍ନ-
ତିତା ଜାତ ହେବା, କାଣ୍ଠୁ ଉତ୍ତିବା ।

ମାତୁଳ—ପୁ. ବ. (ମାତୃ+ ସାତୁଥର୍ଥରେ ଭଲ) ମାଥାର ଭାଇ, ମାମୁଁ, ସର୍ବବିଶେଷ, ବୋଜାସାପ, ଧାରୁଣ, ମଦନଚୂଷ, ଏକ- ପ୍ରକାର ରୁଦ୍ଧଳ ।

ମାତୁଳକ—ପୁ. ବ. (ମାତୁଳ+କ) ଧାରୁଣ ରତ୍ନ, ମାମୁଁ, ମାତୁଳ ।

ମାତୁଳତମ—ବ. ଧୁଷ୍ଟୁରବୃଷ, ଶାକୁଳୀ- ବୃଷ । [ପୂର ।

ମାତୁଳ(କୁ)ଙ୍ଗ—ବ. ଟରଲେମ୍ୟ, ବାଜ-

ମାତୁଳପୁଷ୍କ—ପୁ. ବ. ଧୁଷ୍ଟୁର ଫଳ, ମାତୁଳେମ୍ୟ, ମାମୁଁ ମୁଖ ।

ମାତୁଳପୁଷ୍ପ—କୁ. ବ. ଧୁଷ୍ଟୁରପୁଷ୍ପ ।

ମାତୁଳା, ମାତୁଳାମୀ, ମାତୁଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ.

(ମାତୁଳ + ଆ, ଅମୀ, ତି) ମାମୁଁର ପତ୍ନୀ; ମାର୍ତ୍ତି, ଶର, ପ୍ରିୟଗୁରୁଷ, ଭାଙ୍ଗ, ସିରି, ଶଞ୍ଜେଇ ।

ମାତୁଳାଳୟ—ବ. (ଡତତ୍ରେ) ମାମୁଁର

ମାତୁଳାହି—ପୁ. ବ. ସର୍ବବିଶେଷ, ବୋଜା- ସାପ । [ପାତଥ ।

ମାତୁଳି—ପୁ. ବ. ମାତୁଳ, ଉତ୍ତରିକ୍ଷ

ମାତୁଳକ—ବ. (ମାତୁଳୁଳା + ଗମ୍ + କ.ଅ) ଟରଲେମ୍ୟ, ବାଜପୁତ୍ର, ତାଳିମ୍ ।

ମାତୁଳକଟିପା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଟରଲେମ୍ୟ- ଗଛର ମୂଳ ।

ମାତୁଳକୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମଧୁକୁକୁଳ, ଟରଲେମ୍ୟ, ବାଜପୂର ।

ମାତୁଳକିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ବନଶାଜପୂର ।

ମାତୁଳେମ୍ୟ—ପୁ. ବ. ମାମୁଁ ମୁଖ ଭାଇ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାତୁଳେମ୍ୟ = ମାମୁଁର ଉତ୍ତରିକ୍ଷ ।

ମାତୁଳୀ—କୁ. ବ. (ମାତୁଳି + ଯ) ମାତୁଳା- ଲୟ, ମାମୁଁର । [ମାର୍ଯ୍ୟା ।

ମାତୁଳ୍ପ(ସ୍ଵ)ପା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମାତାର ଉତ୍ତରିକ୍ଷ, ମାତୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମାତୁଳି + ତି) ମାଥୀ,

ଜନମ, ବୁଦ୍ଧିଅଧିକ ମାତୁଲାନ୍ୟା ସ୍ତ୍ରୀ, ମାତୁବର ଦୂର୍ଦ୍ୱାରା ସ୍ତ୍ରୀ, ପାର୍ଵତୀ, ଭୂମି,

ବିଭୂତ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ସୁଧାଶା, ସମ୍ମାତୁଳି, ଅଷ୍ଟମାତୁଳା, ତୋର୍ଯ୍ୟାଦି ଅଷ୍ଟମାଦଶ

(ମାତୁଳରେ)ଶୋଭଣ ମାତୁଗଣ, ଦୂର୍ଗା, ରେବତୀ, ଆକାଶ, ଥାରୁକଷ୍ଣୀ, ମୁଷ୍ଠା-

କାମଳତା, ମହାକାଳ ଲତା, ମହା- ଶ୍ରାବଣିକା, ଜଟମାଣୀ, ପିତୁଲେକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ଵୀଜାପ୍ରାୟ ମନ୍ତ୍ରେଶ୍ଵରୀ, (ବିଂ) ପରିମାଣକାଶ, ନରୀଶକାଶ ।

ମାତୁଥିଂଶ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶିଶୁ ଧାରଣ କରି- ଥବା ଆପଣା ମାତାଙ୍କ ବେହେର ।

ମାତୁଥିଂଶୀମ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ପୁ. ବ. (ପ୍ରି-ମାତୁଥିଂଶୀମ୍ୟା) ମାତାଙ୍କ ଗୁଣ ଓ ଚେହେର ଧର ଜନ୍ମ ହୋଇଥବା (ଶିଶୁ) ।

ମାତୁକ—ବି. (ମାତୁଳୁଳି + କ) ମାତାସମ- କୀୟ, ମାତାଙ୍କଠାରୁ ଉତ୍ତରଶିଖକାଶ- ରୂପେ ପ୍ରାସ୍ତ୍ର (ସମେତ), ମାତୁ ବା ପାଳକ ରୂପେ ପରିଶର୍ତ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାତୁକା ।

ମାତୁକଛିଦ—ପୁ. ବ. (ମାତୁଳୁଳି + ଛିଦ୍ର) ପରଶୁରାମ ।

ମାତୁକଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମାତାଙ୍କ ପରି ପୂଜ୍ୟା ସ୍ତ୍ରୀ

ମାତୁକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମାତୁଳୁଳି + ଆ) ମାତା, ଧାତୁକା, ଦେଶବିଶେଷ, କରଣ, ଉପ- ମାତା, ଧାତୀ, ଧାର୍ମମାଆ, ସାବତମା,

ମାତାମୟା, ଶ୍ରୀବାଦେଶୟ ଆଠଗେଟି ଶିରବିଶେଷ, ସ୍ଵର, ‘ଅ, ଆ, କ, ଶ’ ପ୍ରଭୃତ ସମସ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣାରେ ଶୋଡ଼ିବା ଅସ୍ତ୍ରାଦଶ ମାତୁରଣ, ମୂଳକାରଣ, (ବିଂ) ମାତୁସମ୍ମର୍ଯ୍ୟା ।

ମାତୁକାକୁ(ଶ୍ରୀ)ତ—ବ. ଶିଶୁମାନଙ୍କର ଶୁଭ୍ୟଦ୍ୱାରରେ ଦେବା ବ୍ରାହ୍ମବିଶେଷ ।

ମାତୁକାନ୍ୟା—ବ. ପଳାଦିରେ ମନ୍ଦ ପ୍ରସ୍ତ୍ରୋଗ ରୂପ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ଶଶରରେ କରାଯିବା କମାନ୍ଦୁଯାସୀ ନନ୍ୟା ।

ମାତୁକାମୟ—ବି. ଶୋଭାଶ ମାତୁକାର ମନମହ୍ୟେ ଯୁକ୍ତ । [ବିଶେଷ ।

ମାତୁକାୟନ୍ତ୍ର—କୁ. ବ. (ମାତୁଳୁଳି + ଯନ୍ତ୍ର) ମାତାଙ୍କର ମାତୁକେବିନ୍ଦି—ପୁ. ବ. (ମାତୁଳୁଳି + ଶର୍ଷ + ଅ) ମାତୁଲ, ମାମୁଁ ।

ମାତୁକୁଳ—ବ. (ଡତତ୍ରେ) ମାତାଙ୍କର ଜନ୍ମ ବିଶ, (ବିପରୀତାପିତୃବିଶ)

ମାତୁରଣ—ବ. ଶିବିନ୍ଦିର ପରିବାର ବର୍ଣ୍ଣ, ଦେବାଶ ଚୁପଧାରଣୀ ଦୂର୍ଗାର ଉତ୍ତର ଜନ୍ମ

ଜନ୍ମ ଗୋଟି ରୂପ, ଅଷ୍ଟଶତି, ଜନ୍ମ-

ପାଳନ ଓ ବିନାଶକାରଣୀ ଗୋଟି ଦେଶ, ମର୍କଣ୍ଡେସ୍ବରାତ୍ମକ ହରିହର ବ୍ରହ୍ମ ବିରତି ଦେଶକବତରେ (ପ୍ରେତ- ଦୟାବୁମୁଣ୍ଡାଦି) ୧୯ ଗୋଟି ମାତୁରଣ ।

ମାତୁରନ୍ଧିମା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମାତୁଳୁଳି + ରନ୍ଧିମା) ମାତୁଳ ନାମଧାରଣୀ, ବିମାତା, ସାବତମାଆ ।

ମାତୁରତ—ପୁ. ବ. (ଡତତ୍ରେ) ମାତାଙ୍କ ଗର୍ଭ ବା ପେଟ ।

ମାତୁରାମ—ପୁ. ବ. (ମାତୁଳୁଳି + ରାମ) ମାତାଙ୍କ ସତ ସହବାସକାଶ ।

ମାତୁରାମ—ବ. ସ୍ତ୍ରୀଜାତ । [ହତ୍ୟା ।

ମାତୁରାତ—ବ. (ମାତୁଳୁଳି + ରାତିକ) ମାତାଙ୍କର ପରଶୁରାମ ।

ମାତୁରାତୁକ—ପୁ. ବ. ମାତୁରାତୁକା, ଯେ ମାତାଙ୍କ ଦ୍ରବ୍ୟକ କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାତୁରାତୁକା ।

ମାତୁରାତ୍ୟାତ୍ମକ—ପୁ. ବ. (ମାତୁଳୁଳି + ରାତ୍ୟାତ୍ମକ) ମାତାଙ୍କର ପରଶୁରାମକାଶ, (ପୁ. ବ.) ରାତ୍ୟାତ୍ମକ ।

ମାତୁରାତ୍ୟ—ପୁ. ବ. (ମାତୁଳୁଳି + ରାତ୍ୟ) ମାତାଙ୍କାରି ।

ମାତୁରାତ୍ୟ—କୁ. ବ. ମାତାଙ୍କର ପରଶୁରାମକାଶ, ରାତ୍ୟାତ୍ମକ ।

ମାତୁରାତ୍ୟ—ଅବ୍ୟ. ମାତାଙ୍କଠାର ।

ମାତୁରାତ୍ୟ—କୁ. ବ. ମାତାଙ୍କର ପରଶୁରାମକାଶ, ରାତ୍ୟାତ୍ମକ ।

ମାତୁରାତ୍ୟ—ବ. (ମାତୁଳୁଳି + ରାତ୍ୟାତ୍ମକ) ସନ୍ତ୍ରିଷ୍ଟ ପରିବାର ଅବସ୍ଥା ।

ମାତୁରାୟ—ବ. (ମାତୁଳୁଳି + କାନ୍ଦାଧା) ମାତାଙ୍କ ଦୟାଗନନ୍ଦିତ ସଙ୍କଟ, ମୃତ୍ତୁ ମାତାଙ୍କ ଶ୍ରୀଜାଧ ପାରଲୋକିକ ଦ୍ଵୀପା ନିଷାନ୍ତା- ରୂପ ଜନ୍ମିବ୍ୟ ।

ମାତୁରାୟଗ୍ରହ—ପୁ. ବ. (ଡତତ୍ରେ ଓ ଶତତ୍ରୁହିତରେ) ମାତାଙ୍କର ମୃତ୍ତୁ ହେଉଥିବା ଯାହା ଉପରେ ଅବଶ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଶ୍ରୀଜାଧ କାର୍ଯ୍ୟ ନିଷନ୍ତ କରିବାର ଦ୍ୱାରିତ ପଢ଼ିଥାଏ ।

ମାତୃଦିବସ— ବ. (ଡକ୍ଟର) ସାମ୍ବୁଧରିକ
ମାତୃଶ୍ରଦ୍ଧାକ ।

ମାତୃଦେବ— ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯେ
ମାତାଙ୍କୁ ଦେବତାଭୂଲ୍ୟ ପୁନା କରେ ।

ମାତୃଦେଖ— ଶ୍ରୀ. ବି. କଞ୍ଚିମୁଣ୍ଡିବିଶେଷ ।

ମାତୃଦ୍ରୋହ— ବ. (ଡକ୍ଟର) ମାତାଙ୍କର
ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ ।

ମାତୃଦ୍ରୋହ— ପୁ. ବି. (ଡକ୍ଟର) ଯେ
ଆପଣା ମାତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଶନ୍ତାଚରଣ
କରେ, (ଶ୍ରୀ) ମାତୃଦ୍ରୋହଣୀ ।

ମାତୃନୟନ— ପୁ. ବି. କଞ୍ଚିକେୟ, ମହା-
କରଞ୍ଜ ବୃକ୍ଷ, ଗୁରୁକରଞ୍ଜ ବୃକ୍ଷ ।

ମାତୃନୟନୀ— ପୁ. ବି. ମାତୃନୟନ ଦେଖ ।

ମାତୃନୟନକ— ପୁ. ବି. ଜନମର ନିନ୍ଦା-
କାରୀ, (ବି) ପ୍ରତ୍ୟକାଶୀୟ ପକ୍ଷୀ ।

ମାତୃପ୍ରାଣିତ— ପୁ. ବି. ଦାନବତେବେ ।

ମାତୃପିତୃ— ଶ୍ରୀ. ବି. ମାତା ଓ ପିତା ।

ମାତୃପୁନ୍ଜନ— ଶ୍ରୀ. ବି. (ଡକ୍ଟର) ମାତାଙ୍କର
ଦେବା, ମାତକାମାନଙ୍କର ପୁନା, ଦେଶ-
ମାତା ବା ଜନ୍ମଭୂମିର ପୁନା । [ଦେଖ]

ମାତୃପୁନ୍ଜ— ଶ୍ରୀ. ବି. (ଡକ୍ଟର) ମାତୃପୁନ୍ଜ
ମାତୃତକ୍ତ୍ଵ—ପୁ. ବି. (ଡକ୍ଟର) ମାତାଙ୍କ
ପ୍ରତି ଉତ୍ତିମ୍ବୁଦ୍ଧ, (ଶ୍ରୀ) ମାତୃତକ୍ତ୍ଵ ।

ମାତୃରକ୍ତି— ବ. (ଡକ୍ଟର) ମାତାଙ୍କ ପ୍ରତି
ଶ୍ରଦ୍ଧା ।

ମାତୃରକ୍ତି— ବ. (ଡକ୍ଟର) ସନ୍ତୁଦ ପ୍ରତି
ମାତାଙ୍କର ମନର ଭବ ବା ସ୍ଥାନ ।

ମାତୃରକ୍ଷା— ବ. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) ଆପଣାର
ଜାତୀୟ ଭାଷା, ସ୍ଵଦେଶର ଭକ୍ଷା, ସର୍ବୋତ୍ତମା
ଭକ୍ଷା ।

ମାତୃରୁମି— ବ. ନିକର ଜନ୍ମଭୂମି ।

ମାତୃମୁଳ— ବ. କେତ୍ରଦ୍ୱାରା ମନ୍ଦିର,
(ଏହିଜାନ ଆସନ୍ତମୁଣ୍ଡ ବେଳିକୁ ଦୃଶ୍ୟ
ଦୃଶ୍ୟାବଳୀରୁ) ମାତକାଗର ସମ୍ପଦ, (ଶ୍ର.
ବି) ଅବୁରିତା, ଧୂର ଓ କୃତିକା ଏହି
ଶ୍ରୋଷି ନଷ୍ଟତ ମନ୍ତ୍ରାଳୟ, କ୍ଷେତ୍ରମଧ୍ୟ
ଜାରିବା ।

ମାତୃମାତା— ଶ୍ରୀ. ବି. (ଡକ୍ଟର) ମାଥାର
ମାଆୟୁଦ୍ଧ, ଆରାଧନା ।

ମାତୃମାନ— ପୁ. ବି. (ମାତୃ+ମତ) ମାତୃ-
ସୁକ, ଯାହାର ମାତା ଅଛୁଣ୍ଡ ।

ମାତୃମୁଖ— ପୁ. ବି. କିତ୍ତ, ନିଶ୍ଚାଧ,
ଅଞ୍ଜ, ମୁଖ, ହୀରୁକ୍ତି ପରିଗୁଲିତ, (ବି)
ନିଶ୍ଚାଧ ବା ମୁଖ ବ୍ୟକ୍ତ ।

ମାତୃମୁଖ— ଶ୍ରୀ. ବି. ବିଂଶ ମାତା ଅଂଶୀଆ
(ପିଲା), ମାଆର ମୁହଁପରି ଯାହାର ମୁହଁ
ଅଫେ ।

ମାତୃମୁଖ— ବି. (ଡକ୍ଟର) ଜନମକର୍ତ୍ତକ
ଶିଶୁକୁତ ।

ମାତୃମୁଖ— ପୁ. ବି. ମାତୃଗଣ ଉଦ୍‌ଦେ-
ଖ୍ୟର ଅନୁଷ୍ଠେୟ ଯଜ୍ଞରେତେ ।

ମାତୃମୁଖ(ଷ୍ଟି)— ବି. ପାଳିତକ୍ଷେତ୍ରକଷେତ୍ରର
ମାତାର ଅନ୍ତର୍କ୍ଷାରକ ଯୋଗ ବା ଶିଶୁ-
ଜାତକରେ ଶିଶୁର ଜନମଙ୍କ ମୁଖ-
କାରକ ପ୍ରତିମାନଙ୍କ ପ୍ରତିକଷେଷ, (ଜାତି
ବାଳକର ଜନ୍ମ ଲଗ୍ନର ର୍ଥରେ ବିଲ-
ବାନ୍ ପାପଗ୍ରହ ଏବଂ ଏହି ପାପଗ୍ରହର
କେନ୍ଦ୍ର ସ୍ଥାନରେ ପାପଗ୍ରହ ଥିଲେ, ଅର୍ଥବିବା
ଲଗ୍ନର ର୍ଥରେ ସ୍ଥାନରେ ପାପଗ୍ରହ ଥିଲେ
ଏବଂ ତନୋଟି ପାପଗ୍ରହଦ୍ୱାରା ଚନ୍ଦ୍ର
ଦୃଶ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ପାପଗ୍ରହ ଥିଲେ ମାତୃ-
ରକ୍ଷି ହୁଏ, ଏହି ଯୋଗରେ ମାତାର
ମୁଖ ପଟେ ବା ଉତ୍ତିକର ପାତାହୁଏ)

ମାତୃମୁଖ— ଅର୍ଥ. (ମାତୃ+କର୍ତ୍ତା) ମାତାର
ଶୁଲ୍କ, ମାଆହଦୂଶ, ମାଆପରି ।

ମାତୃମୁଖ— ପୁ. ବି. ମାତାପ୍ରତିକଷ୍ଟା
କରୁଣା—ଶ୍ରୀ. ବି. ବାସକ ବୃକ୍ଷ ।

ମାତୃମୁଖ— ପୁ. ବି. ଯେ ମାତାଙ୍କର
ସେବା କରେ । [ଆରଧନା]

ମାତୃମୁଖ— ବି. (ଡକ୍ଟର) ମାତାଙ୍କର
ମତ୍ତେବାଦ୍ଵାରା—ବି. ବିନ୍ଦ ରୁପେ ପାଳିତ
ମାତୃମୁଖ । [ମ ଆର ଥନ]

ମାତୃମୁଖ— ବି. (ଡକ୍ଟର) ମାତାଙ୍କର ପ୍ରମାଣ,
ମାତୃମୁଖ—ବି. (ଡକ୍ଟର) ମାତାଙ୍କ ପ୍ରମାଣ
କାତ ଦୁର୍ଗ ।

ମାତୃମୁଖ— ଶ୍ରୀ. ବି. ମାତକାଲ୍ପା,
ମାତାଙ୍କର ପର ପୂଜ୍ୟ ।

ମାତୃମୁଖ— ଶ୍ରୀ. ବି. (ମାତୃ+ବହୁ+
ଜନ୍ମଭୂମି) ବଳ୍ପୁଲା ପକ୍ଷୀ, (ଶ୍ରୀ. ବି.)
ମାତାଙ୍କ ଭରଣୀ ।

ମାତୃବାନବ— ବ. (ଡକ୍ଟର) ଆପଣାର
ମାତାଙ୍କର ମାତା, ପିତା, ଭାଇ, ଭ୍ରାତୀ,
ଷ୍ଟୁଟ ଓ ପିତୃସ୍ଥାଦର ଭ୍ରାତା,
(ଅର୍ଥାତ୍—ଆର, ଅଜା, ମାମୁ, ମରିଲା-
ପୁଅଭାର ଓ ଅକାଙ୍କ ଭାଇ) ।

ମାତୃବାନେବ— ବ. (ଡକ୍ଟର) ମାତାଙ୍କରେବେବେ,
ମାତାଙ୍କ ଠାରୁ ପୃଥିକ୍ତେବକା ।

ମାତୃବ୍ୟୋ(ସ୍ଥୀ)ଗ— ବ. (ଡକ୍ଟର) ମାତା-
ଙ୍କର ମୁଖ ।

ମାତୃଶିଥି— ପୁ. ବି. (ଡକ୍ଟର) ଅତି
ଶେଷ ହେଉଥିବୁ କେବଳ ମାତୃକର୍ତ୍ତକ
ଶିଥିତ ଏଣୁ ମୁଖ, ଅଞ୍ଜ ।

ମାତୃଶିଥି(ସ୍ଥୀ)ଗ— ଶ୍ରୀ. ବି. (ମାତୃ+ସ୍ଥୀ)
ମାଆର ଭରଣୀ, ମାତୃଶୀ, ମାତାଙ୍କ-
ଭରଣୀ ।

ମାତୃଶିଥୀସ୍ଥୀ— ପୁ. ବି. (ମାତୃ+ଶିଥି+
ସ୍ଥୀ) ମାରସୀପୁଅ ଭାଇ, (ଶ୍ରୀ) ମାତୃ-
ଶିଥୀସ୍ଥୀ ।

ମାତୃଶିଥୀସ୍ଥୀ— ଶ୍ରୀ. ବି. ମାଆର ସରତୁଣୀ,
ତିମାତା, ସାବତମା ।

ମାତୃଶିଥିର— ଅର୍ଥ. ମାଆର ସ୍ଥିତି
ଦିବସଠାରୁ ଏକବର୍ଷ କାଳ ।

ମାତୃଶିଥୀ— ଶ୍ରୀ. ବି. ବାସକ ବୃକ୍ଷ ।

ମାତୃଶିଥୀ— ପୁ. ବି. ଯେ ମାତାଙ୍କର
ସେବା କରେ । [ଆରଧନା]

ମାତୃଶିଥୀ— ବି. (ଡକ୍ଟର) ମାତାଙ୍କର
ମତ୍ତେବାଦ୍ଵାରା—ବି. ବିନ୍ଦ ରୁପେ ପାଳିତ
ମାତୃଶିଥୀ । [ମ ଆର ଥନ]

ମାତୃଶିଥୀ— ବି. (ଡକ୍ଟର) ମାତାଙ୍କର ପ୍ରମାଣ,
ମାତୃଶିଥୀ—ବି. ମାତାଙ୍କର ଅପତ୍ୟପୁଅ ।

ମାତୃଶିଥୀ— ବି. ଆପଣାର ମାଆଙ୍କ ମାର
ପକାଇବା ।

ମାତୃହନ୍ତା—ସୁ. ବି. ଯେ ନିଜର
ମାତୃଙ୍କୁ ବଧ କରେ ।

ମାତୃହନ୍ତା—ସୁ. ବି. ମାତୃହନ୍ତା, ଯେ
ମାଆକୁ ହନନ କରେ ।

ମାତୃସ୍ଥନ—ସୁ. ବି. ମାଆଛେଉଣ୍ଡ,
ଯାହାର ମାଆ ମରିଅଛିନ୍ତି, (ସୁ) ମାତୃ-
ସ୍ଥନ ।

ମାତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. (ମ + ତା) କାର୍ଷ୍ଣ୍ୟ,
ସାଂଖ୍ୟ, ସମ୍ବନ୍ଧ, ସୀମା, ମାପ, ପରିମାଣ,
ଅବଧାରଣ, ପର୍ଯ୍ୟ୍ୟନ୍ତ, (ବି) ପରିମିତ,
ପ୍ରକାରେ, ଶ୍ରେଣୀର ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁବିଶ୍ଵି,
(ଅବଧ) କେବଳ, ମାତ୍ରକେ, କଣ୍ଠି,
ପକ୍ଷାନ୍ତରେ, କିନ୍ତୁ ।

ମାତ୍ରକ—ଗ୍ରୀ. ବି. (ଫଳ-କିଞ୍ଚିନ୍ତାପି) କିମା-
ନିକ, ଅତି ସାମାନ୍ୟ, (ଅବଧ) ମାତ୍ର ଦେଖ

ମାତ୍ରକେ—ଗ୍ରୀ. ଅବଧ. ଶ୍ରେଣୀର ସମସ୍ତ,
କେବଳ, ସକଳ, ଉତ୍ତରମାତ୍ର, କଣ୍ଠି,
ପରମୁଦ୍ରିତରେ ।

ମାତ୍ରା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମାତ୍ର+ଆ) ପରିମାଣ,
ଅନ୍ତରବୟୁବ, ଫଳା, କାଳବିଶେଷ,
ହୃସ୍ତବର୍ଣ୍ଣର ଉତ୍ତରମାତ୍ର, କର୍ତ୍ତ୍ତବ୍ୟକ୍ଷଣ,
ଛନ୍ଦର ହୃସ୍ତବର୍ଣ୍ଣାଦ ପ୍ରତ୍ୱେଦ, ଉତ୍ତରପୁ-
ବୃତ୍ତି, ଉତ୍ତରପୁ, ଅଂଶ, ଭାଗ, ଶିଳ୍ପା-
କୟ, ଶକ୍ତି, ଅବସ୍ଥା, ଧନ, (ସଙ୍ଗୀତ)
ପ୍ରତ୍ୱେକ ସ୍ଵର ଅବପ୍ରାନ୍ତକାଳ, ସହିତ
ଏକବାର ପଢନ ଓ ଉତ୍ତାନକର କାଳ,
ଅଷ୍ଟଧର ପାନ, ଥରେ ଅଷ୍ଟଧ ସେବନ
କରିବାର ପରିମାଣ, ମୁଦ୍ରିତ, ଷଣ,
ସନ୍ଧ୍ୟାସୀଙ୍କର ପରିଚିତ, ଅବଛେଦ,
ପରିମାଣ ବା ମାଣର ନିର୍ଭାବିତ ମାନ,
ବନ୍ଦକରୁ ବା ନିର୍ଭାବିତ ମାନର ପାତ୍ର,
ସର୍ଥାର୍ଥ ମାପ, କଣ୍ଠିକା, ମୁଦ୍ରାଂଶ, ମହା-
ଭୂତ, ଜିଦ୍ଧନନ୍ଦି, ଅଳଂକାର, ଦେବ-
ନାରାଯଣର ଉତ୍ୱାଂଶ ।

ମାତ୍ରାଗତି—ଗ୍ରୀ. ବି. (୧ତତ୍ତ୍ଵ) ମାତ୍ରା-
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ପରିମାଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ମାତ୍ରାଘାତି—ଗ୍ରୀ. ବି. (୨ତତ୍ତ୍ଵ) ମାତ୍ରା-
ଗାତ୍ର ଦେଖ ।

ମାତ୍ରାଛନ୍ତି—ବି. ପଦ୍ୟରେ ସରର ଉତ୍ତା-

ରଣକାଳ ପରିମିତ ଉତ୍ତନ୍ତି, ଗୁରୁଲକୁ-
ମାତ୍ରାନୁସାରେ ଉତ୍ତନ୍ତ ପଦିତ ।

ମାତ୍ରାଦୋଷ—ଗ୍ରୀ. ବି. ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କର
ଉତ୍ତରସ୍ଥିତି ସେବନିତ ବାସନ,
ମଦ୍ୟଧାନରୁପ ଦୋଷ, ମୁଦ୍ରାଦୋଷ

ଜଥା କହିବାବେଳେ ହାତ ହଲାଗବା
କିମ୍ବା କୌଣସି ନିରାଳ୍କ ବୋଲି

ବ୍ୟକ୍ତହାର କରିବାରୁପ ଦୁରଭ୍ୟାସ ।

ମାତ୍ରାଧିକ୍ୟ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ପରିମାଣର
ଆଧିକ୍ୟ, ଅଷ୍ଟଧର ନିମ୍ନମିତ ପରିମାଣର
ଆଧିକ୍ୟ ।

ମାତ୍ରାପରାକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉତ୍ତୋଗ୍ରହେତୁ
ମାତ୍ରାବୃତ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଜୀନାନୁଗୁଣ

ପତାକାର ଚନ୍ଦ ।

ମାତ୍ରାପାନ—ବି. ପରିମିତପାନ, ଅଳଂ ଅଳ
ପରିମାଣରେ ପିଇବା । [ଥଳି ।

ମାତ୍ରାପରା—ଶ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରତିକିର୍ଣ୍ଣଳ, ଅଳି, ଟଙ୍କାର
ମାତ୍ରାମର୍କଟୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉତ୍ତୋଗ୍ରହେତୁ
ମାତ୍ରାବୃତ୍ତିପିଲ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଜୀନାନୁଗୁଣ
କାଳଚନ୍ଦବିଶେଷ ।

ମାତ୍ରାମେରୁ—ବି. ଉତ୍ତୋଗ୍ରହେତୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ
ଗୁରୁ ଜୀନାନୁଗୁଣ ମେରୁଚନ୍ଦ ।

ମାତ୍ରାକ୍ଷୟ—ବି. ନୃତ୍ୟବାର ବାଟେ ମଳ-
ଭଣ୍ଟରେ ଦିଆଯିବା ପିଇକାର ।

ମାତ୍ରାବାନ—ସୁ. ବି. ମାତ୍ରାଯକ ।

ମାତ୍ରାବୃତ୍ତ—କ୍ଲୀ. ବି. ଗୁରୁଲକୁ ମାତ୍ରା-
ଭେଦେ ଉତ୍ତତ ଉତ୍ତୋବିଶେଷ ।

ମାତ୍ରାତି—ଶ୍ରୀ. ବି. ପରିମିତ ଘେଜନ,
ପରିମିତାହାର ।

ମାତ୍ରାଶୀ—ସୁ. ବି. (ମାତ୍ରା+ଅଶୀ+
ଇନ୍ଦ୍ରିୟ) ପରିମିତଭେଜା ।

ମାତ୍ରାପଙ୍କ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ପାପାରିକ
ସଂତ୍ରିପ୍ତାକୁ ମମତା ।

ମାତ୍ରାପକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉତ୍ତୋବିଶେଷ ।

ମାତ୍ରାପରା—ବି. ବୁପରସାଦ ବିଷ-
ସ୍ଵର ସହିତ ଉତ୍ତୁପୁରୋଗ, ଭୌତିକ
ପଦାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧର ଏକ ସମନ୍ଦୟ ।

ମାତ୍ରାପରଚନ—ବି. ଉତ୍ତୋବେକ୍ତ ଉତ୍ତବିଶେଷ ।

ମାତ୍ରିକ—ବି. ମାତ୍ରାପନ୍ନାୟ ।

ମାତ୍ରର—ସୁ. ବି. (ମଧ୍ୟ + ଅ) ସ୍ଵାର୍ଥ-
ପର, ଦୁଃସୁକ୍ତ, ପରଶିକାତର, ପରର
ଉନ୍ନତରେ ଦୁଃଖିତ ।

ମାତ୍ରରିକ—ସୁ. ବି. (ମଧ୍ୟ + ରିକ)
ମାତ୍ରର ଦେଖ ।

ମାତ୍ରୀୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମଧ୍ୟ+ୟ) ପରଶା-
କାତରତା ।

ମାତ୍ରୀୟିକ—ବି. (ମଧ୍ୟ+ୟ.ରିକ)
ମଧ୍ୟଦେଶର ରାଜା, ଉତ୍ତିରିଶେଷ, ପୁରାଣ-
ବିଶେଷ, (ବି) ମଧ୍ୟମର ବ୍ୟକ୍ତସାୟୀ,
ଜାଲୁକ, ଧୀବର, ମଧ୍ୟତୁଲ୍ ।

ମାତ୍ରୀୟକ—ବି. ମଧ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ମାତ୍ରୀୟକ—ବି. ଜାତିବିଶେଷ ।

ମାତ୍ରୀୟକ—ସୁ. ବି. କାଲିକ, ମଧ୍ୟାତକ,
ମାତ୍ରମର ବ୍ୟକ୍ତସାୟୀ । [ବିଶେଷ ।

ମାତ୍ରୀୟୟ—ବି. ମଧ୍ୟଦେଶବାସୀ ଜାତ-
ମାଥ—ସୁ. ବି. (ମଧ୍ୟ + ଭାବାଥ) ମଧୁନ,
ବିଲେଭନ, ବଧ, ବ୍ୟଥା, (ମେ.ଅ) ପଥ,
ମାର୍ଗ, (ଗ୍ରୀ.ବି) ମଧୁକ, ମୁଣ୍ଡ, ମଥା ।

ମାତ୍ରିକ—ବି. (ମଧ୍ୟତିକ) ମଧ୍ୟତ-
ବିବନ୍ଦକ ।

ମାଥୁର—ସୁ. ବି. (ମଧୁର+ଅଥ) ମଧୁର
ହମୁନୀୟ, ମଧୁରାଗ ଆଗର, ମଧୁର-
ଜାତ, (ସୁ) ମଧୁରା, (ବି) ଶ୍ରାକୁଶଙ୍କର
ମଧୁରଦୁଷ୍ଟିତ ବ୍ୟାପାରର ଗୀତ

ମାଥୁରକ—ବି. (ମଧୁର+କ) ମଧୁର-
ଦେଶ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ମଧୁର ଅଧ୍ୟବାୟୀ ।

ମାଥୁରଦେଶ—ବି. ମଧୁରଦେଶଭବ ।

ମାଥୁର—ଗ୍ରୀ. ବି. ଦ୍ରଜନ୍ମାତ୍ରା ଦେଖ ।

ମାଥେଯେନବା—ଗ୍ରୀ. କ୍ରି. (ଆଦେଶ)
ପାଳନ କରିବା, ଶିରେଧାୟୀ କରିବା ।

ମାଦ—ବି. (ମଦ + ଭାବ + ଅଥ) ଦର୍ପ,
ହର୍ଷ, ମର୍ତ୍ତା, ଅହଙ୍କାର ।

ମାଦକ—ବି. (ମଦ + ଅକ) ଦାତ୍ତିଥପଣୀ,
ତାହୁକ ଚଢିଛ, ମଦକତ୍ରବ୍ୟ, ଅହ-
ପେନ, ଅଦିମ, ଭାଙ୍ଗ, ଗଞ୍ଜିଲ, ହରିଶ
ବିଶେଷ, (ବି-ମଦ + ଶିର + ଅକ)
ଯାହା ନିଶା କରାଏ, ମର୍ତ୍ତାଜନନକ,
ଯାହା ଆନନ୍ଦ ଜନାଏ, (ଗ୍ରୀ.ବି) ମାଦୁ

ନିଶା, ମଜା, ମଉଳ । [କ୍ଷମତା]
ମାଦକତା—ବି. ନିଶା, ନିଶାଜନ୍ମୁରବାର
ମାଦକଦ୍ରୁଦ୍ର—ବି. (କ.ଧା) ଯାହା ସେବନ
କଲେ ନିଶାତ୍ମ୍ରେ । [ଖେରବା]
ମାଦକିସେବନ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ନିଶା-
ମାଦକୀ—ୟୁ. ବି. ମାଦକପେଶା, ନିଶା-
ଖେର, ମାତାଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାଦକଳ ।
ମାଦନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମଦ + ଶିର୍ତ୍ତକ.
ଅନ) ଲବଙ୍ଗ, (ୟୁ.ବି) କାମଦେବ,
ମନନଚୂଷ, ଧାତୁରାଗତ, (ଭ.ଅନ)
ହର୍ଷ, ନିଶା, (ବି) ହର୍ଷଜନକ, ମାଦକା
ଉଦ୍‌ଘାତକ ।
ମାଦନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ମାଦନ+ରୀ) ମାକନୀ,
ବିଜୟୀ, ଶେଷେ ।
ମାଦନୀୟ-ବି. (ମଦ+ଶିର୍ତ୍ତକ+ମୁଅମୟ)
ମାଦତାଜନକ, (ବି) ନିଶାଉଦ୍‌ଘାତକ
ପାମୟ, ଭଙ୍ଗପାଣି । [ହେଉଥିବା]
ମାଦବିଷ୍ଟ—ବି. ହର୍ଷେବାଦକ, ହର୍ଷର
ମାଦଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ରୀ-ମର୍ଦଳ) ବାଦି-
ପଦ୍ମବିଶେଷ, ପଶ୍ଚାତଜ, ମୁଣ୍ଡ ହାତ
ଗୋଡ଼ ନ ଥିବା ଦେହର ଅଂଶ, ଗଣ୍ଡ ।
ମାଦଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶ୍ରୀ ନିଶାନ୍ଦାଥ ମହା-
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ଦରରେ ରକ୍ଷିତ ଡାଳପଦ
ପଞ୍ଜିକା, ବଂଶବଳୀ, କୌଣସି ବଶର
ବା ବିଶ୍ୱାର ପ୍ରାଚୀନ ଇତିହାସ ।
ମାଦଳ—ଶ୍ରୀ.ବି.ମାଦଳିଆ ଦେଖ, କେଉଁଛି
କାତିର ବଂଶୋପାଧ୍ୟ ।
ମାଦଳିଆ—ଶ୍ରୀ.ବି. ଯେ ମର୍ଦଳ ବଜାଏ,
ଦାରିଦ୍ର ଭଡ଼ୁଆ, ଭଡ଼ୁଆ ଜାତିର
ବଂଶୋପାଧ୍ୟ ।
ମାଦା—ଯା. ବି. ସ୍ତ୍ରୀକୁଳ, (ଶ୍ରୀ.ବି. ମନ
ଶବଦ) ଅଳମୁଆ, ନିର୍ବିଜିଆ, ଯେ
ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ଧାରେ ଧାରେ କରେ ।
ମାଦମ—ବି. (ମ୍ବୁ + ଶିର୍ତ୍ତକ+କ.ଅନ +
ରୀ) ଭଙ୍ଗ, ଦିକ୍ଷି, ଶଙ୍କେଇ, ଭଙ୍ଗପାଣି,
ନିଶା ଉଦ୍‌ଘାତକ ପାମୟ ।
ମାଦା—ଯା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମାରି, ସ୍ତ୍ରୀଜାଣୟ
(ଜୀବ) ବି. ମାରି ଜାବ । [ବଥ]
ମାଦୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. କ୍ରିଶ୍ମଶୋଥ, ବାଳମୁଳିଆ,

ମାଦୁଆଣୀ—ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମାରି ଗୋଡ଼ୀ,
ଗୋଟଙ୍ଗ ।
ମାଦୁରଗେହ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମାତୃଗାମୀ,
ମାତୃ ଦ୍ରବ୍ୟକାଷ୍ଟ ।
ମାଦୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. ମଦୁର, ଗୋଡ଼ାଶାଳ ।
ମାଦୁଲ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବରଖାଶ୍ରୀ, କାର୍ଯ୍ୟ-
ବହୁତ୍ୟ, (ବି) ବରଖାଶ୍ରୀ ମୋଇଥିବ ।
ମାଦୁଲକରବା—ଶ୍ରୀ.ଡି.କୌଣସିବନ୍ଧିକୁ
ବର୍ମିଚୁଡ଼ କରିବା ।
ମାଦୁଲହେବା—ଶ୍ରୀ.ଡି.କର୍ମିଚୁୟୁଡ଼ହେବା,
କାର୍ଯ୍ୟରୁ ରହିଛି ହେବା ।
ମାଦୁଲି(ଲି)—ଶ୍ରୀ. ବି. ଡେଇ ରିଆ ।
ମାଦୁକ—ୟୁ. ବି. (ଅନ୍ତୁତ୍ + ମଦୁ +
କୁଣ୍ଡପ୍ର) ମସନ୍ତୁଶ, ମୋରୁଲୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ମାଦୁଣୀ ।
ମାଦୁଳ—ୟୁ. ବି. (ମଦୁ + ତୁର୍ଗୁ + କ.ଶ)
ମାଦୁକ, ମୋପର, ମୋରୁଲୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ମାଦୁଣୀ ।
ମାଦୁଣ—ୟୁ. ବି. (ଅନ୍ତୁତ୍ + ଅନ୍ତୁ + ତୁର୍ଗୁ
+ ଅ) ମୋପର, ମୋଦୁଲ୍ୟ, ମସନ୍ତୁଶ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ମାଦୁଣୀ । [(ସ୍ତ୍ରୀ) ମାଦୁଳ ।
ମାଦୁକ—ୟୁ. ବି. ମଦୁଦେଶର ବିଜୟୁତ,
ମାଦୁନଗର—ବି. ମଦୁଦେଶର ବିଜୟାମ
ମାଦୁବନ୍ଦା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଶାଳା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତିକର
ପହି, ମାଦୁପାଣ୍ଡିକା କନନ୍ଦା ଭାର୍ଯ୍ୟା ।
ମାଦୁପା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ମୁମ୍ବଲମାନମାନଙ୍କ ଉଚ୍ଚ
ଶିକ୍ଷାର ବିଦ୍ୟାଳୟ ।
ମାଦୁ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ମଦୁ + ଅ + ରୀ) ପାଣ୍ଡୁ
ଶାଙ୍କ ପହି, ନକୁଳ ସହଦେବଙ୍କ
ମାତା, ଅତିରିଷ୍ଟ, ମଦୁର । [ଦେବ]
ମାଦୀନନ୍ଦନ—ୟୁ. ବି. ନକୁଳ ଓ ସହ-
ମାଦୀପତ୍ର—ୟୁ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ପାଣ୍ଡିକା
ମାଦୀପୁର—ୟୁ. ବି. (୭ତତ୍ଵ) ନକୁଳ ଓ
ସହଦେବ ।
ମାଦ୍ରେସ୍—ୟୁ. ବି. (ମାଦୀ + ଏସ୍)
ମାଦୀଗର୍ଭକାତ ପୁର, ନକୁଳ ଓ
ସହଦେବ ।
ମାଧବ—ୟୁ. ବି. (ମାଦୀ + ଧବ) ବିଷ୍ଣୁ,
ନାରୀପୁଣ, (ମଧୁ + ଅ) ବିଷ୍ଣୁକାଳ,

ବୈଶାଖମାସ, କାମଦେବଙ୍କ ସହଚର
ବିସ୍ତର, ମଦୁଲଗନ୍ଧ, କୃତ୍ତମୁଦ୍ର, ଜରକ
ବୃକ୍ଷ, ଇତ୍ର, ଯାଦବଗଣ, ୨୮ ଅଷ୍ଟର
ବର୍ଷ ବୃତ୍ତବିଶେଷ, ଭୈରବ ରାଗର
୮ ପୁର ମଧ୍ୟରୁ ଏକ, ମଦୁର ରାଗ,
(ବି) ମଧୁ ମନ୍ଦରୀପୁ, ମଦୁପର ମଧୁର,
ବସନ୍ତକଳୀନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାଧମା ।
ମାଧବକ—ବି. (ମାଧବ + କ) ମଦୁର
ଉତ୍ସନ୍ନ ମଧ୍ୟ, ମଦୁଲ ଫୁଲରୁ ଜାତ
ମଧ୍ୟ, ମଦୁଲମଦ ।
ମାଧବକର—ୟୁ.ବି. ଜନେକ ପୁରୁଷ
ତିକଣ୍ଡକ; ଏ ନିଦାନାଦ ବହୁ ପ୍ରକାର
ବୈଦ୍ୟକ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରଶନ୍ସନ କରିଥିଲେ ।
ମାଧବପ୍ରେୟ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (୭ତତ୍ଵ) ଲକ୍ଷ୍ମୀ;
କମଳା । [ମାଧବବେଣ୍ଣ ।
ମାଧବବୁଣ୍ଡ—ଶ୍ରୀ.ବି. ରାଜା ସର ଟାଙ୍ଗୋର
ମାଧବବଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ମାଧମା ଲତା ।
ମାଧବବେଦ୍ୟ—ୟୁ.ବି. ଆନନ୍ଦ ଲହରର
ଟାଙ୍କା ପ୍ରେଣେଟ ।
ମାଧବଶ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (୭ତତ୍ଵ) ବିସ୍ତର-
କଳୀନ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ।
ମାଧବବୁଣ୍ଡୀ—ୟୁ.ବି. ନିମ୍ନାର୍କ ସମ୍ପ୍ରଦୟ
ଦାୟର ଜଣେ ଗୁରୁ, ଶ୍ରୀମ୍ଭୀମୁ ୧୫ଶି
ଶତାବୀର ମଧ୍ୟଭାଗର ବିଜ୍ଞାତ ପଣ୍ଡିତ
ସମ୍ବୂତ ପ୍ରତ୍ନକାର ଓ ଟାଙ୍କାକାର ।
ମାଧବନନ୍ଦନ୍ୟୁବାଚକ୍ଷୁତ୍ୱ—ଶ୍ରୀ. ବି.
ଉଜ୍ଜ୍ଵଳୀୟ ନେଇୟାୟିକ ସ୍ତ୍ରୀୟ ପଣ୍ଡିତ ।
ମାଧବକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ମଧୁ + ଅ + କ + ଆ)
ମାଧମା ଲତା, ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପୁଷ୍ପଲତା ।
ମାଧମା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ମଧୁ + ଅ + ରୀ) ସ୍ତ୍ରୀମ
ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପୁଷ୍ପଲତା, ମଧୁଗର୍ଜିରୀ, ମିଶ୍ର,
ଓଡ଼ିବନାମୀପୁ ରାଗିଣୀବିଶେଷ, କୁଟୀମୀ,
ମଦୁର, ତୁଳମୀ, ଦୂରୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ମହା-
ବ୍ୟାଧୀ, ଗୋଧନରେ ଧନବତ୍ରୀ ।
ମାଧମାକୁଞ୍ଜ-ବି.ମାଧମାଲତାଛାଦିତ କୁଞ୍ଜ ।
ମାଧମାଦେବ—ଶ୍ରୀ.ବି. ଶ୍ରୀଚେତନ୍ୟ-
ଦେବଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ରକ୍ତ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳୀୟ
କରଣ ସ୍ତ୍ରୀ । [ମନ୍ତ୍ରପ ।
ମାଧମାମଣ୍ଡପ—ବି. ମାଧମାଲତାଛାଦିତ
ମାଧମାୟ—ୟୁ.ବି. (ମଧବ + ଇୟ) ବିସ୍ତର

ସମ୍ପର୍କୀୟ, ମାଧ୍ୟମିକିତା ମାଧ୍ୟମିକିତା ପଣୀର ।

[ପୁଷ୍ଟିଗ୍ରା]

ମାଧ୍ୟମିକିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସ୍ଵାକ୍ଷରିତାରେ

ମାଧ୍ୟମିକିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ନାରୀଶକତ ଦୁର୍ଗା ।

ମାଧ୍ୟମିକିତା—ବି. କଲୋଳକ, କାଙ୍ଗୁଳ ।

ମାଧ୍ୟମିକିତା—ବି. ରାଜାଦନ ଚାନ୍ଦ ।

ମାଧ୍ୟମିକିତା—ବି. ପୁ. ବି. ମାଦା ଦେଖ ।

ମାଧ୍ୟମିକିତା—ବି. ବି. ଦ୍ରଷ୍ଟା ।

ମାଧ୍ୟମିକିତା—ବି. ବି. ବର୍ଣ୍ଣୀଯଙ୍କର କାତି-

ବିଶେଷ, ମେଷେୟକ, ମହୁଲମଦ, (ବି) ମଧୁରଭାଷା ।

ମାଧ୍ୟମିକିତା—ବି. (ମଧୁକର+ଅ) ଭ୍ରମର

ସମ୍ମନୀୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମଧୁକର ।

ମାଧ୍ୟମିକିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମଧୁକର + ଅ + ର)

ଭୂର୍ବାଶମନ୍ତର ଭକ୍ଷମାନଙ୍କର ପଞ୍ଚ-

ପଞ୍ଚବ୍ରାତା ଭିକ୍ଷା ।

ମାଧ୍ୟମିକିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମଧୁକର+ର) ଅର୍ଥିମା-

କୁମାର ଦ୍ୱୟ ।

ମାଧୁକର—ବି. (ମଧୁକର+ର) ମହୁଲଫୁଲର

ମଦ, ମହୁଲମଦ, ମଧୁକି ।

ମାଧୁପର୍କିକ—ବି. (ମଧୁପର୍କ+ରକ)

ସମ୍ପାଦ ପ୍ରଦର୍ଶନପୂର୍ବକ ଅତିଥିଙ୍କୁ ଅପାରିତି

(ସ୍ତ୍ରୀ) ମାଧୁପର୍କିକ ।

ମାଧୁର—କ୍ଲୀ. ବି. (ମଧୁର+ଅ) ମର୍ମିକା-

ପୁଷ୍ଟି, (ବି) ମଧୁରମହିଳା, ମଧୁରସ-

ଜାତ, ପୁଷ୍ଟରଯୋଧୁନ୍ଦ ।

ମାଧୁଷ୍ଟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମଧୁର+ଅ+ର)

ମଧୁରୀୟ, ମିଷ୍ଟାତା, ହୃଦୟପାରତା,

ଲବଣ୍ୟ, ପୌତର୍ଯ୍ୟ, ଉତ୍ତର୍ଯ୍ୟତା, ମୃଦୁତା,

ମାଧୁଜୀବି, ମହୁଲମଦ, ମଧୁର ପ୍ରସତ ମଦ,

ମଦ୍ୟ, ପ୍ରା. ବି. କଠିନତା, ମହୁଲା, ସାଦୁତା

ମାଧୁରନଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସ୍ତ୍ରନ । [ପୁଣ୍ୟ ।

ମାଧୁରମୟ—ବି. ମଧୁରୀୟପୂର୍ଣ୍ଣ, ମଧୁରତା-

ମଧୁରୀୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମଧୁର+ଯ) ମଧୁରତା,

ଲବଣ୍ୟ, ପାଞ୍ଚାଳୀ ଶତ, ବିଶ୍ଵିକାବ୍ୟରୁଣ,

ନନ୍ଦିକାମନଙ୍କର ଅଯନ୍ତର ଅଳଙ୍କାର

ବିଶେଷ, ସାର୍ଥିକ ନାୟକ ଶୁଣଭେଦ,

ଦୟା, ଦିଶିଣୀ ।

ମାଧୁରୀୟରସ୍ୟକୁରାତ୍ରି—ବି. ସ୍ତ୍ରେସରସ-

ମୟ ଭକ୍ତି, (ଶ୍ରଦ୍ଧାକୁରୁ ଗୋପୀମାନେ ଓ ସଙ୍ଗମାନେ ଯେଉଁ ରଥତ୍ବାର ଭକ୍ତି କରୁଥିଲେ) ।

ମଧୁକ—ବି. (ମଧୁକ+ଅ) ବର୍ଣ୍ଣୀଯଙ୍କର

ଜାତିବିଶେଷ, (ବି) ମଧୁରଭାଷା ।

ମଧୁକର—ବି. ମଧୁମଣ୍ଡିକାପରି ସର୍ବତ୍ର-

କାଶ, ସଞ୍ଚୟାଶୀଳ ।

ମଧୋର—ଶ୍ରୀ. ପୁ. ବି. ମଧୋର ଗା

ଶ୍ରଦ୍ଧାକୁରୁ ସେହି ସମ୍ବୋଧନ, ଚେତନ୍ୟ

ଦେବକ ସମସାମୟିକ ନଦୀଆବାୟୀ

ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ନାମ ।

ମାଧ୍ୟମ—ବି. (ମଧ୍ୟ+ଅ) ମଧ୍ୟକ, କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ।

ମଧ୍ୟନ—ବି. (ମଧ୍ୟ+ନିରାକାର+ଅ)

ମଧ୍ୟମ ଦିନ, ମଧ୍ୟତା, ବାଜସନେମ୍ବୀ-

ଜର ଏକଶ୍ରେଣୀ, (ବି) ମଧ୍ୟନ ସମ୍ମନୀୟ,

ମଧ୍ୟମ, କେନ୍ଦ୍ରୀୟ, କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ।

ମଧ୍ୟନଶାଶ୍ଵା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶୁକ୍ଳଯଜୁବେଦର

ଶାଶ୍ଵାବିଶେଷ ।

ମଧ୍ୟନନ୍ଦି—ପୁ. ବି. ମଧ୍ୟନନ୍ଦି ଗୋପା-

ପତ୍ରୀ, ଜନେକ ବୈଶ୍ଵାକରଣ ।

ମଧ୍ୟନନେମ୍ବୀ—ପୁ. ବି. ମଧ୍ୟନ ସମ୍ମନୀ

ଯଙ୍କ, ମଧ୍ୟ ।

ମଧ୍ୟମ—ବି. (ମଧ୍ୟମ+ଅ) ମଧ୍ୟେଭବ,

ମଧ୍ୟମ, ମଧ୍ୟରେ ହିତ ।

ମଧ୍ୟମକେମ୍ବୀ—ବି. ଜାତିବିଶେଷ ।

ମଧ୍ୟମମୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଅବସ୍ଥିତ

ମଧ୍ୟମିକ—ବି. (ମଧ୍ୟମ+ରକ) ମଧ୍ୟମ-

ସମ୍ମନୀୟ, ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଅବସ୍ଥିତବାୟୀ ଜାତି-

ବିଶେଷ, ବୌତମାନଙ୍କର ସମ୍ମନୀୟ-

ବିଶେଷ, (ବି) ମଧ୍ୟମ ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ. ବି) ଉତ୍ତରିଷ୍ଟିକା ଓ ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷାର

ମଧ୍ୟମିକି (ଶିକ୍ଷାର ମନ) ।

ମଧ୍ୟସ୍ତ—ପୁ. ବି. (ମଧ୍ୟସ୍ତ+ଅ) ମଧ୍ୟ-

ବକ୍ତ୍ରୀ, ପକ୍ଷପାତରଶୂନ୍ୟ, ନିରପେକ୍ଷ,

ନିରୁପାତ, ମଧ୍ୟସ୍ତ ।

ମଧ୍ୟସ୍ତୁ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମଧ୍ୟସ୍ତୁ+ଯ) ଭାଦା-

ସାନ୍ତ୍ଵନୀ, ମଧ୍ୟସ୍ତୁତା, ମଧ୍ୟସ୍ତୁର ଭାବ, ସାନ୍ତ୍ଵନୀ ।

ମଧ୍ୟକର୍ତ୍ତା—ବି. (ମଧ୍ୟ+ଆକର୍ଷଣ)

ଭୁଗ୍ରତ୍ତା ପତିତ କେନ୍ଦ୍ରୀୟର କେନ୍ଦ୍ରୀୟରିତିଗା

ଆକୃଷିତିବିଶେଷ ।

ମଧ୍ୟକର୍ତ୍ତାହେତୁକର୍ତ୍ତାହେତୁ—ବି. (ବିଜ୍ଞାନ

ପରିଭ୍ରାଣ) ଉଭିଦର ତେରାତୁତିକ

ଭୁଗ୍ରତ୍ତା ଭେଦକରି କେନ୍ଦ୍ରୀୟଭୁଗ୍ରତ୍ତା କରିବାର ଭାବ ।

ମଧ୍ୟକାହୁ—ବି. (ମଧ୍ୟକା+ହା) ମଧ୍ୟକା-

କାଳୀକ ବ୍ୟାପାର, ମଧ୍ୟକା ସମ୍ମନୀୟ ।

ମଧ୍ୟ—ବି. (ମଧ୍ୟ+ଅ) ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ,

ମଧ୍ୟରୁ, ମଧ୍ୟରୁରୀୟକମତାଲମ୍ବୀ, (ବି)

ମଦ, ମଧ୍ୟମାଦ୍ୟ, ମଧ୍ୟରକଣ୍ଠ ମଧ୍ୟମ,

ମଧ୍ୟରାତ୍ମିକାର, ମଧ୍ୟର ପଦ୍ମମଧ୍ୟମ ପଦ୍ମମଧ୍ୟମ,

ମଧ୍ୟର ଶିଖିଯୁକ୍ତିକାରୀ ।

ମଧ୍ୟକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମଧ୍ୟକ+କ) ମଧ୍ୟକମୁଖ-

କୃତ ମଦ୍ୟ, ମହୁଲମଦ, ମଦ, ମଧ୍ୟରୁ

ପ୍ରସ୍ତୁତ ମଦ୍ୟ ।

ମଧ୍ୟକାହୁ—ବି. ଦାକ୍ଷିଣ୍ୟବିଶେଷ ।

ମଧ୍ୟକି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମଧ୍ୟକି+କ) ମଧ୍ୟକିମଦ,

ମଧ୍ୟକିମଦ, ମଧ୍ୟକିରତ, ଦ୍ଵାରା ଉପରୁ ମଦ୍ୟ,

ଶିଖ, ଦ୍ଵାରା ।

ମଧ୍ୟକିପଳ—ବି. ମଧୁନାରିକେଳ ବୃକ୍ଷ ।

ମଧ୍ୟକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୈତନିଶାବି, ଧଳା-

ଶିଖ, ଶିଖ ।

ମଧ୍ୟମଧୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. ମଧୁର ଶର୍କରାରକ,

ମଧୁର ପ୍ରସ୍ତୁତ ଚିନି ।

ମଧ୍ୟମିତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମଧୁମିତାରକାରୀ,

ମଧୁମିତାରକାରୀ ମଧୁମିତାରକାରୀ ମଧୁମିତାରକାରୀ

ଚିତ୍ତସମୁଦ୍ର, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଓଜନ ବା ପରିମାଣ କା ଦେଖିଏ ଆଦି ଶ୍ରୀର କଷା-
ଯାଏ, (ମୂ.ଅନ) ପରିମାଣ, (ମାନ+ଭ.
ଅ) ସମ୍ବନ୍ଧ, ପୁକା, ମର୍ଯ୍ୟାଦା, ମାନ,
ଚୋଧ, ଗଣ, ଅଭିଜ୍ଞାର, ଅଭିମାନ,
(ଶ.ଅ) ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ, ସୁନାମ, ପଦମର୍ଯ୍ୟାଦା,
ପ୍ରଣୟୀର ଅପରାଧ ଦର୍ଶନରେ ପରିପ୍ରେ-
ନାର ଚମ୍ପୀର କୋପ, ରୂପା, ବିଦ୍ୟାଲୟରେ
ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଶ୍ରେଣୀ ବିଭାଗ, ଆସ୍ତର୍ଯ୍ୟେ,
ସାମ୍ବ, ସମ୍ବନ୍ଧ, ପ୍ରମାଣ, ପ୍ରାମାଣି-
କତା, ପତ୍ର, ଆଜାର, ପୌରଣୀକ
ଦ୍ୱାରା ଦ୍ୱୀପର ପରିପରିଶେଷ, ସାମର୍ଥ୍ୟ,
ଶକ୍ତି, ଉତ୍ତର ଦିଗର ଦେଶରିଶେଷ,
ପ୍ରତି, ମନ୍ଦ, (ଶ.ବ) ଅପମାନ ।

**ମନଥିରମାନ—ଶ୍ରୀ.ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ ଓ ଅପ-
ମାନ ।**

[ମାଳାକର ।

**ମନକ—ବି.ମାଣସାରୁ, ଶରାବ, ୧୩େର
ମନକରିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରି. ଅଭିମାନକରିବା,**

(ନୟିକା)ନାୟକ ପ୍ରତି କୋପକରିବା ।

**ମନକଳହ—ବି. (କ.ଧା) ରାଷ୍ଟ୍ର, ଅଭି-
ମନକଳିତ ନାୟକ ନୟିକା ମଧ୍ୟରେ
କଳିଆ, ରୂପରୁଷି ।**

[କଳିବ ।

**ମନକି—ବି. (କ.ଧା) ଅଭିମାନକଳିତ
ମନକୃତ—ବି. (ମାନ+କୃ+କୃପ)**

ସମ୍ବନ୍ଧମନକଳ ।

[ମାନହାନି ।

**ମନକ୍ଷତ—ବି. (ମାନ+କ୍ଷତ) ଉତ୍ତର,
ମନକୃତ—ବି. (କ.ଧା) କୋପ ଭବନ ।**

**ମନଗୋବନ—ପୁ.ବି.ଦୁର୍ଯ୍ୟାଧନଙ୍କର
ନାମ ।**

ମନଗୁଡ଼—ବି.ସମ୍ବନ୍ଧ ବା ଶବ୍ଦର ହାନି ।

ମନଗୁଡ଼—ବି.ଅପରାଧ, ଶ୍ରୀର ଶୁରୁ ଅଭି-

ମାନଗୁପ ଦୁରପନେୟ ଗ୍ରହି, ଅଭିମାନ-
ବର୍ଜନ ।

[ମାନଗୀ ।

ମାନଦ୍ଵୀ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧମନକଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

**ମାନଦିଶ—ବି. ଦେଶଅଧିକ ଆଜାର ଓ
ଭୌଗୋକିକ ବିଷୟାଙ୍କୁ ପ୍ରଦର୍ଶନ ନକ୍ଷା**

**ମାନଦୁରୁତ୍ବରୀ—ଶ୍ରୀ. କ୍ରି. ମନରୁ ଅଭିମାନ
ତଥାର କର୍ତ୍ତା ।**

ମାନଦ୍ଵୀ—ବି.ମନରୁ ଉପସର୍ବ, (ବି)କୋଧ ।

**ମାନତ୍ର(ନ୍ତ୍ର)—ଶ୍ରୀ.ବି.(ଫ୍ରେମ୍‌ମନସ୍ତ୍ର)ଦେବା-
ନୁଗନ୍ତ ଲଭ୍ୟ ମନେ ମନେ ସଙ୍କଳି,
ମାନସିକ, ମନାସ, ଜମିନ, (ବି. ଫ୍ରେମ୍-
ମାନତ୍ର) ମାନ୍ୟ ପାଇବାର ଉପଯୁକ୍ତ,
ସମ୍ବନ୍ଧମନ୍ୟ, ଅନ୍ୟ ପାଇ ଜମିନ
ଦ୍ୱାରଥିବା ।**

ମାନତ୍ରରୁ—ବି. ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ପାଞ୍ଜାତା ।

ମାନତ୍ରଃ—ଆ. ମନରୁ, ମାନବିଷୟରେ ।

ମାନତୁଳ—ପୁ.ବି.ଜେନୋବାର୍ଯ୍ୟବିଶେଷ

ମାନଦ—ପୁ. ବି. (ମାନ + ଦା + ଅ)

ସମ୍ବନ୍ଧମନ ପ୍ରଦର୍ଶକ, ଗଣୀ, ଗର୍ବବିନାଶକ,

ଯେ ମନ ପ୍ରଦାନ କରେ, ମାନରକ୍ଷକ, (ପୁ.ବି)ବିଷ୍ଟ, ‘ଆ’ ଅନ୍ତରର ଗୁପ୍ତମାନ

**ମାନଦଣ୍ଡ—ପୁ. ବି. ରୁଳାଦଣ୍ଡ, ନିକିତ,
ପଦକା, ଲଠା ।**

ମାନଦ୍ରୁମ—ପୁ. ବି. ଶାକୁଳୀରୁଷ ।

ମାନଧନ—ବି. (ମାନ + ଧନ) ବ.ଶ୍ରୀ;

ଅଭ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧମନ, ଅଭ୍ୟନ୍ତ ମାନ ।

ମାନଧାତା—ଶ୍ରୀ.ବି. ମାନଧାତା, ଶନିଯୁକ୍ତ

ଉପାୟବିଶେଷ ।

ମାନଧାନିକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି କର୍ଣ୍ଣା, କାକୁଡ଼ି ।

ମାନନ—କ୍ଲୀ.ବି.(ମାନ + ଭ.ଅନ)ସମ୍ବନ୍ଧ

ପ୍ରଦର୍ଶନ, ମନ୍ୟକରିବା, ଅର୍ଜନ, ପକା-
କରିବା ।

ମାନନା—ବି. ମାନନ ତେଣ, (ଶ.ବ)

ଚୁଣିପାଇ ଭୁମିର ଗାତ କରି ମାଟି

ହାତ୍ତି ପୋତ ତା ଉଚିରେ ମାଟି ଲୈଷିବ ।

**ମାନନାଶ—ବି. (ଉତ୍ତର) ସମ୍ବନ୍ଧମନାଶ,
ଅପମାନ ।**

ମାନନୀୟ—ପୁ.ବି. (ମାନ + ମୀ.ଅନ୍ୟ)

ପୁକମୟ, ପୁକାର୍ହ, ମାନ୍ୟ ।

ମାନପର—ବି.ଯେଉଁ ପନ୍ତ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି

ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ରେ ସମ୍ବନ୍ଧ ଅପିତ୍ର ଢୁଏ ।

ମାନପର—ପୁ.ବି.(ମାନ + ପର)ବ.ଶ୍ରୀ;

ମାନଧନ, ଅଭିଶୟମାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ମାନପର ।

ମାନପରିଶ୍ରନ୍ତ—କ୍ଲୀ.ବି.ମାନହାନି, ଅବ-

ମାନନା ।

ମାନପାଇବା—ଶ୍ରୀ.ବି.ଆପଣାର ପଥେ-

ଚତ ସମ୍ବନ୍ଧ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ।

**ମାନପାତ୍ର—ବ. ଶୁର, ସମୟ ଜାଣିବା
ପାଇ ବାଲି କିମ୍ବା ପାଣି ଭରି ହେବା
ନିମନ୍ତେ ନିମ୍ନ ପାତ୍ର, ମାପିବା ପାତ୍ର ।**

ମାନପ୍ରାଣ—ପୁ.ବି.(ବ.ଶ୍ରୀ)ମାନଜବନ,

ସାହାର ମାନ କେବଳ ପ୍ରାଣ, ଯେ

ମାନକ୍ର ପ୍ରାଣ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ମନେ

କରେ ।

**ମାନଭଙ୍ଗ—ବି. (ଉତ୍ତର) କୋଧ ଅପ-
ନୟମ, ଅଭିମାନ ହୃଦୟିବା, ସମ୍ବନ୍ଧ-
ନାଶ, ମାନହାନି, ଅପମାନ ।**

**ମାନଭଞ୍ଜ—ବି. (ଉତ୍ତର) ଅଭିମାନର
ନିରସନ ।**

**ମାନଭାଙ୍ଗିବା—ଶ୍ରୀ.କ୍ରି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର
ଅଭିମାନକୁ ନିରସନ ବା ଦୂର କରିବା ।**

ମାନଭବ—ବି.ଅଷ୍ଟା, ବେଳି, ପରିହାସ ।

**ମାନଭୁମ—ଶ୍ରୀ.ବି.ପଣ୍ଡିମ ବଜର ଗୋଟିଏ
କିଲ୍ ।**

ମାନଭୁତ୍—ପୁ.ବି. ଅଭ୍ୟନ୍ତ ଗଣୀ ।

**ମାନମଣ୍ଡ—କ୍ଲୀ. ବି. ମାଣସାରୁର ସହ-
ଯୋଗରେ ପ୍ରମୁଦ ଭିଷଧ ବିଶେଷ ।**

**ମାନମନ୍ଦର—ବି. ଜେୟତ୍ତ୍ସ ମୃତ୍ୟୁରେ
ଗତିବିହୀନ ନିରୂପଣ ନିମନ୍ତେ ବୈଜ୍ଞାନିକ
ଯେ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଅକ୍ଷାଳିକ, ବେଧଶାଳା ।**

ମାନମୟ—ବି. (ମାନ + ମୟ)ଗଣ୍ୟୁକ୍ତ ।

ମାନମୟାଦା—ବି. ମାନସମ୍ବନ୍ଧ ।

ମାନମହୁତ୍—ବି. ଅଭ୍ୟନ୍ତ ମାନୋଦୁତ ।

ମାନମହୁତ୍—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ ।

**ମାନମହାନ୍—ପୁ.ବି. ଅଭ୍ୟନ୍ତ ଗଣୀ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ମାନମହାନ୍ ।**

[କାରେ ।

ମାନମାନସେ—ଶ୍ରୀ. କ୍ରି.ବି. ଗଣ ସହ-

ମାନମାନ୍ୟତା—ବି. ରଜତ୍, ପ୍ରତିଷ୍ଠା ।

ମାନମାରିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି

ପ୍ରତି ଅଭିମାନ ପ୍ରକାଶ କରିବା ।

**ମାନମିଳିବା—ଶ୍ରୀ.ବି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର
ପ୍ରାପ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧ ତାକୁ ପାତ୍ରହେବା, ମାନ-**

ରକ୍ଷା ହେବା ।

ମାନଦ୍ୱିତବ୍ୟ—ପୁ.ବି.ସମ୍ବନ୍ଧାର୍ଥ, ସମ୍ବନ୍ଧ

ପାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ ।

[ମାନଯୁଗୀ ।

ମାନଯୁଗୀ—ପୁ.ବି. ସମ୍ବନ୍ଧକାର୍ଯ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ମାନିଯୋଗ—ବ. (୭ତ୍ତ) ମଧ୍ୟବାର ବା
ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରଶାନ୍ତି ।

ମାନରକ୍ଷା—ଦ. (୭ତ୍ତର) କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର
ଜଳତ୍ର ବା ସମ୍ମାନର ଅନ୍ତର୍ଗୁଡ଼ିକ ।

ମାନରଶିବା—ଗ୍ର. କ୍ର. ସମ୍ମାନକୁ ଅନ୍ତର୍ଗୁଡ଼ିକ
ରଖିବା ।

ମାନରତ୍ନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ତାମ୍ର, ତାମ୍ରୀ, ଗ୍ରାଚୀନ
ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ସମୟ ନିରୂପକ ଯନ୍ତ୍ର-
ବିଶେଷ ।

ମାନନ—ପୁ. ବି. (ମନୁ + ଅ) ମନୁଷ୍ୟ,
ନର, ବାଲକ, ଅର୍ଥଦର୍ଶିବିଶେଷ, (ବି)
ମନୁଙ୍କସମୂହୀୟ, ମନୁଙ୍କ ସଙ୍କଳିତ
(ସହିତ), ମନୁଙ୍କଠାରୁ ଜାତ, ମନୁଙ୍କ-
ସମୂହୀୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାନନୀ ।

ମାନବକ—ପୁ. ବି. (ମାନବ+କ) ବାଲକ,
ମାନବଜାତ—ବି. ମନୁଷ୍ୟ ଜାତ, ମୃଥିଗର
ମନୁଷ୍ୟଗଣ ।

ମାନବତ୍ତରୁ—ବି. ମାନବ ଜାତର ପ୍ରାକ୍-
ତିକ ରତ୍ନାସ ।

ମାନବଦେବ—ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତର) ରାଜା ।

ମାନବଧର୍ମ—ବି. (୭ତ୍ତର) ମନୁଷ୍ୟର
ସ୍ଵଭାବର ରୂପ ।

ମାନବଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର—ବି. (କ.ଧା) ମନୁଙ୍କର
ରତ୍ନ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ବା ସହିତା ।

ମାନବପତି—ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତର) ରାଜା ।

ମାନବପ୍ରକୃତି—ବି. (କ.ଧା) ମନୁଷ୍ୟର
ହୃଦୟର ପତି ବା ସହିତ ପ୍ରକୃତି ।

ମାନବମନ୍ତ୍ରକୀୟ—ବି. (୭ତ୍ତର) ମାନବ-
ସମୂହ, ମନୁଷ୍ୟଜାତ ।

ମାନବରାଷ୍ଟ୍ର—ବି. ନରରୂପଧାରୀ ରାଷ୍ଟ୍ର,
ରକ୍ଷସ ପ୍ରକୃତିକ ମନୁଷ୍ୟ ।

ମାନବରୀତି—ବି. (୩ତ୍ତର) ସମ୍ମାନରହିତ,
ଆବମାନିତ, ମାନସନ, ମାତ, ଅପତ୍ର-
ଷ୍ଟିତ, ଅପବାଦକାରୀ ।

ମାନବଶିକ—ପୁ. ବି. ପ୍ରାଚ୍ୟ ଜନପଦ-
ବିଶେଷ ଓ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟବାସୀ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ମାନବଲକ—ପୁ. ବି. କ୍ର. ତିବିଶେଷ ।

ମାନବମନ୍ତ୍ରକା—ବି. (୩ତ୍ତର) ନରମନ୍ତ୍ରକ,
ମନୁଷ୍ୟର ସାମାଜିକ କାର୍ଯ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟର

ଜାତର କାଳର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ।

ମାନବମନ୍ତ୍ରକାମନ୍ତ୍ରଶାସ୍ତ୍ର—ବି. (୭ତ୍ତର) ମରଣ,
ମୃତ୍ୟୁ ।

ମାନବବିଶ୍ଵତ୍—ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତର) ମନୁଷ୍ୟ-
ଶରୀର ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ, ମନୁଷ୍ୟଦେହ ।

ମାନବଶାସ୍ତ୍ର—ବି. ପେର୍ଣ୍ଣ ଶାସ୍ତ୍ରର ମାନବ-
ଜାତର ଉତ୍ସୁକି, ବିକାଶ, ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ
ଅଞ୍ଚଳକୁ ଗମନ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଶ୍ରେଣୀ-
ବିଭାଗ ଜାବଜଗତରେ ମନୁଷ୍ୟର ହ୍ରାନ
ମନୁଷ୍ୟ ସମାଜରେ ସତ୍ୟଭାବ ହମ-
ବିପ୍ରାରଥାଦ ଆଲୋଚନା ହୋଇଥାଏ,
ମନୁଷ୍ୟହିତା ।

ମାନବସମାଜ—ବ. (୭ତ୍ତର) ବହୁ ମନୁ-
ଷ୍ୟଙ୍କ ବ୍ରାହ୍ମ ଗଠିତ ଦଳ । [ମନ ।

ମାନବହୃଦୟ—ବ. (୭ତ୍ତର) ମନୁଷ୍ୟର

ମାନବା—ଗ୍ର. ମନୁଷ୍ୟମାନେ, ମନୁଷ୍ୟ
ଜାତ, ପ୍ରକାରଗତି ।

ମାନବାନ—ପୁ. ବି. (ମାନବ + ବନ୍ଦ) ଗର୍ବିତ, ଯେ ଅଭିମାନ କରିଥିଲୁ, ଅଭି-
ମାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାନବା ।

ମାନବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମାନବ + ରା) ମନୁଷ୍ୟ-
ସ୍ତ୍ରୀ, ସ୍ତ୍ରୀଜାତ, ସ୍ତ୍ରୀମୂଳ ମନୁଙ୍କ କନ୍ୟା,
ଶାସ୍ତ୍ର ଦେବତାବିଶେଷ ।

ମାନବାସ—ବି. (ମାନବ + ରାସ) ମାନବ-
ସମୂହୀୟ, (ମନୁ + ରାସ) ମନୁସ୍ତ୍ରୀୟ,
(ବି) ଅର୍ଥଦର୍ଶିବିଶେଷ । [ରାଜା ।

ମାନବେନ୍ଦ୍ର—ପୁ. ବି. (ମାନବ + ରାନ୍ଦ) ମାନବ-
ଦେବଶୈଳୀ—ବି. (ମାନବ + ରାଶି) (୭ତ୍ତର)
(ରାଜା) ରାଜା । [ରାଷ୍ୟକୁ ।

ମାନବୋଚିତ—ବି. (୭ତ୍ତର) ମନୁଷ୍ୟର

ମାନବୋଚି—ପୁ. ବି. କାଲୀପୁଳାରେ
ଅର୍ତ୍ତମାସ ଗୁପ୍ତାନ୍ତିବିଶେଷ ।

ମାନବକ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମାନବ + କ୍ୟ) ମାନବ
ସମୂହ, ମାନବମନ୍ତ୍ରକୀୟ, ଶେଷବାବପ୍ରାଣ,
(ମାନ + କ୍ୟ) ମାନମନ୍ତ୍ରର ।

ମାନବକ୍ୟାମନ୍ତ୍ରକା—କ୍ଲୀ. ବି. ବାଲକମନ୍ତ୍ର
ସମୂହ ମନ୍ତ୍ରର ସାହିତ୍ୟରେ ମନେ
ମନେ ପୂଜା, ମନୋରଚିତ ଦ୍ରୁବ୍ୟରେ
ସପରୀୟ ।

ମନୁଷୀଳାସମୂହୀୟ ।

ମନସ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମନସ୍ + ଅ) ମନସ,
ସଙ୍କଳନ, କଳ୍ପନା, ଇଚ୍ଛା, ମନର ତାପ,
ମାନସିକ ଦୁଃଖଭେଦ, ମାନସରେବର,
ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରତିମାବିଶେଷ, (ଦ୍ଵାରୁଆରନ)
ମୌନ ସମ୍ମାନିତ, ଏକପ୍ରକାର ଲୁଣ,
କାମଦେବ, ଏକ ନାଗର ନାମ, ଶାଳକୀ
ଦ୍ୱୀପର ଏକ ବର୍ଷ ବା ଦେଶ, ପୁଷ୍ଟର
ଦ୍ୱୀପର ଏକ ପଦକ, ମାନବ, ମନୁଷ୍ୟ,
(ବି) ମାନସିକ, ମନସେମୁକୀୟ, ମନ-
ଗଢ଼ା, କପୋଳକଳ୍ପିତ, ଆଶାସ୍ତ୍ରିକ,
କଳ୍ପନୀୟ, ରଙ୍ଗମାସେ ଜାତ, ମାନସ
ସରେବରରେ ବାସ କରୁଥିବା ।

ମାନସକରିବା—ଗ୍ର. କ୍ର. କରିବା,
ସଙ୍କଳନ କରିବା ।

ମାନସରୂପ—ପୁ. ବି. (ମାନସ + ରୂପ
+ କ.ରନ) ମାନ ସରେବରରେ
ବିଚରଣକାରୀ (ହାତୀ), (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୂପିଣୀ,
(ବି) ରାଜହାତୀ ।

ମାନସଜନ୍ମ—ବି. (ମାନସ + ଜନ୍ମ)

**ମାନସରୂପ ବା ମନୁଶୁ ଜାତ, ମାନସ ସରେ-
ବିଚରୁ ଉତ୍ସୁକ, (ବି) ରାଜହାତୀସ, କରପି
ମାନସଜନ୍ମ—**ବି. ମନେ ମନେ ଦେବତା-
ଜର ନାମ ସ୍ତ୍ରୀରଣ, ବୁଦ୍ଧିଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ଵ-
ମାଳାର ଉଚାରଣ ।

ମାନସତଃ—ବ. ମନୁଷ୍ୟଦେଶ, ସୌମ୍ୟରୁ,
ମୌନ, ଆସ୍ତି ବିନିଶ୍ଵତ୍ ଓ ଭବ ପରିବର୍ତ୍ତନ ।

ମାନସପର୍ତ୍ତି—କ୍ଲୀ. ବି. ରାଜାଦିରହିତ ମନ,
ରିପୁବିନ୍ଦିତ ମନ ।

ମନସତ୍ତ୍ୱ—କ୍ଲୀ. ବି. ଚିନ୍ତାଶିଳତା,
ଆଶାସ୍ତ୍ରିକତା ।

ମାନସନୟନ, ନେତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. ମନୋ-
ରୂପ ଚକ୍ର, ଅନ୍ତଃକେରଣରୂପ ନୟନ ।

ମାନସପତି—ବ. ଚିତ୍ରପତି, ଚିତ୍ରରୂପ ପତି ।

ମାନସପୂଜ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ଦେବତାଦିକର)
ମନ ମଧ୍ୟରୁ ଜାତରେବା ପୂଜ୍ୟ ।

ମାନସପକ୍ଷି—କ୍ଲୀ. ବି. (କ.ଧା) ବାହ୍ୟ
ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ବିନିଶ୍ଵତ୍ ବିନିଶ୍ଵତ୍ର
ମନେ ମନେ ପୂଜା, ମନୋରଚିତ ଦ୍ରୁବ୍ୟରେ
ସପରୀୟ ।

ମାନସମବ୍ଲବ—ବ. (ରୁ-କ.ଧା) ମନୋ-
ମନ୍ଦର, ମନୋରୂପ ଶୁଣ ।

ମାନସମ୍ମନ—ବ. (ଦୁଇ) ମାନମୟାଦା,
ସମ୍ମନ ପ୍ରତିପତ୍ତି । [ଦେଖ ।

ମାନସର—ଶ୍ର. ବ. ମାନସଗେବର
ମାନସରକ୍ୟ—ବ. (ରୁ-କ.ଧା) ମନୋ
ରୂପକ ରାଜ୍ୟ । [ଦୁଇ ।

ମାନସରୁଳ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ଡତ୍ତ) ମନୋ-
ମାନସରେବର—ଶ୍ର. ବ. ହିମାଳୟର
ଉତ୍ତର ପାର୍ଶ୍ଵର ଅବସ୍ଥିତ ଗୋଟିଏ
ପୁଣ୍ୟତାୟ ହୃଦ ।

ମନସବଳିକା—ଶ୍ର. ବ. କୌଣସି ବିଷୟ
ପ୍ରତି ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହ ଜନ୍ମିବା ।

ମାନସବଳିକାନ—ବ. (କ.ଧା) ମନୋବିଜ୍ଞନ
ମନର କାର୍ଯ୍ୟ, ମନର ଗତିଆଦି ଯେଉଁ
ବିଦ୍ୟାରେ ଆଲୋଚିତ ହୁଏ ।

ମାନସବେଗ—ବ. (ଡତ୍ତ) ମନର
ବେଗ, ଚିନ୍ତା, ଜନ୍ମିଜ ରାଜା ।

ମାନସବ୍ରତ—କ୍ଲୀ. ବ. ନୈତରହତ୍ୟ,
ତାନ, ଅକୋଧ, ଅଛୁଟା, ସତ୍ୟ,
ଅପ୍ରେସ୍ଟୁ, ବ୍ରଦ୍ଧିପ୍ରେସ୍ଟ୍ ଏବଂ ଅକଳ୍ପନ
ଏହା ସମସ୍ତ ମନସବ୍ରତ ।

ମାନସବୁଦ୍ଧ—ବ. (ଡତ୍ତ) ମନୀପୀଡ଼ା,
ଅନ୍ଧାକରଣ ଦୁଃଖ । [ଦୁଃଖ ।

ମାନସପନ୍ତ୍ରାପ—ବ. ମନୀପୀଡ଼ା, ମନୋ-
ମାନସପନ୍ତ୍ରାପୀ—ସୁଂ.ବ. ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି
କର ମନର ବୈଶାଖ ଉତ୍ସବ
ହେବାରୁ ସେ ଶୁଭସ୍ତାନ୍ତର ଉତ୍ସବକର
ବନରେ ରହି ତପସ୍ୟା କରନ୍ତି, ଦଶ-
ନାରୀ ସନ୍ଧ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟରେ ଏକତମ ।

ମାନସରେବର—ବ. 'ମାନସରେବର
ଦେଖ । [ପୁଣ୍ୟ ।

ମାନସପିତ୍ର—ବ. (ଡତ୍ତ) ଅରୁଳାଷର
ମାନସହଂସ—ବ.କ.ଧା; ମାନସ ସରେବର
ବିହାର ରଜହଂସ, ଏକବର୍ଣ୍ଣ ଦୃଢ଼ି ।

ମାନସାଙ୍କ—କ୍ଲୀ.ବ. ମନେ ମନେ ଉତ୍ସବ
ସମାଧାନ କରିବା ଅଙ୍କ, ଦୁଃଖଅଙ୍କ ।

ମାନସାଳୟ—ବ. (ମନୋପାଦାନାନ୍ଦିନୀ) ମନୋପାଦାନ
ମାନସାଳୟ—ବ. କ.ଧା; ମାନସ ସରେବର
ବିହାର ରଜହଂସ ।

ମାନସାଳୟ—ବ. କ.ଧା; ମାନସ ସରେବର
ମାନସାଳୟ—ବ. କ.ଧା; ମାନସ ସରେବର
ବିହାର ରଜହଂସ, ଏକବର୍ଣ୍ଣ ଦୃଢ଼ି ।

ମାନସାଳୟ—ବ. କ.ଧା; ମାନସ ସରେବର
ମାନସାଳୟ—ବ. (ମନୋପାଦାନାନ୍ଦିନୀ) ମନୋପାଦାନ
ବ.ଶ୍ରୀ; ରଜହଂସ ।

ମାନସିଂହ—ଶ୍ର. ବ. ମୋରଳ ସମ୍ମନ
ଆକରଙ୍ଗର ସେନାପତି, କଣ୍ଠୀୟଙ୍କ
ଉପାଧିଶେଷ ।

ମାନସିଂହ—ବ. (ମନସ+ରଜ) ମନଃ-
ସମ୍ମନୀୟ, କାଳଚିକ, ଆନ୍ତରିକ,
(ବି) ମନୋଭାବ, କଲ୍ପନା, ବିଷ୍ଣୁ,
(ଶାର) ଦେବଦେଶଙ୍କ ନିକଟରେ ଅସ୍ତ୍ର
ହିଙ୍କ ନିମିତ୍ତ୍ବରେ ଯାତବା କାର୍ଯ୍ୟ ।

ମାନସିଂହରବା—ଶ୍ର.କ୍ର. ମାନତ୍ର କରିବା
ଦେଖ ।

ମାନସି—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ମନସ+ରଜ) ମାନ-
ସର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ, ମନଃ ସମ୍ମନୀୟ, ମନୋ-
ଜାତା, (ବି) ଦେଖିବିଶେଷ, ମାନସ-
ପୂଜା ଦେଖ ।

ମାନସିକନ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମନରୁ ଜାତ
କନ୍ୟ, ମନରେ କନ୍ୟାଜାତ ହେଉ-
ବୋଲି କଲ୍ପନା କରିବାମାଟେ ଯେଉଁ
କନ୍ୟ ଜାତ ହୁଏ । [କର୍ମ ।

ମାନସିକାର୍ଯ୍ୟ—ଶ୍ର.ବ. ମନରେ ସଙ୍କଳିତ
ମାନସିମୁଣ୍ଡି—ବ. ମନଃକଳିତ ରୂପ ।

ମାନସିବିର୍ଯ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ହୃଦୟକାତ
ଶୋକଦୂଷଣି ।

ମାନସୁଦ୍ଧ—କ୍ଲୀ.ବ. ସମ୍ମାନ କମିତି କରି
ସୁଦ୍ଧ, ଅଶ୍ଵାସ୍ତା, ମଧ୍ୟବାର ସୁତୁଳ ।

ମାନସେହି—ସୁଂ.ବ.ମାନ ସରେବରକୁ
ଯିବାପାଇଁ ଆଗ୍ରହାନ୍ତିତ (ହଂସ) ।

ମାନସେଇର—ବ. ପଞ୍ଚତ ଶ୍ରେଣୀବିଶେଷ
ମାନସୋକ୍ତା—ସୁଂ.ବ.(ବ.ଶ୍ରୀ)ରଜହଂସ,
(ବି) ମାନସାପୀ ।

ମାନହଂସ—ବ. ଏକବର୍ଣ୍ଣ ଦୃଢ଼ି ।

ମାନହର(ରେ)ରଜବା—ଶ୍ର.କ୍ର. ଆପଣାର
ସମ୍ମନ ନଷ୍ଟ କରିବା ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ
ମନହା—ସୁଂ.ବି. (ମନ+ହନ+କ୍ରିୟ)
ମାନହାନ୍ତର ମାନହାନ୍ତର ।

ମାନହାନ୍ତର—ବ. (ମନ+ହନ+କ୍ରିୟ)
ସମ୍ମନିତ, ପୂଜିତ, ଆଦୃତ, ସମ୍ମନ-
ଯୋଗ୍ୟ, (ଶା.ବି) ଅରୁମାନ, ମନ-
ଦମାର ପଞ୍ଚଦ୍ଵାର ସ୍ତ୍ରୀକୁତ, ବା କରେ-
ରିବେ ଉପସ୍ଥିତ ହେବାପାଇଁ ଉପିତି

ମାନସନ—ସୁଂ.ବି. ମର୍ଯ୍ୟାଦାପ୍ରାକାର, ସ୍ଵାନ-
ମାନିଆ, ଗର୍ବସନ, ମାନଚରିତ, ସାହାର
ମର୍ଯ୍ୟାଦା ନଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲି, (ସ୍ତ୍ରୀ)ମାନ-
ପ୍ରାକାର ।

ମାନାଙ୍ଗୁଳମହାତ୍ମ—କ୍ଲୀ. ବ. ପ୍ରାଚୀନ
ତତ୍ତ୍ଵବିଶେଷ ।

ମାନାନୟ—କ୍ଲୀ.ବ.ଶାନା କରି ପରି-
ମାଣ ଛାଇ କରିବା ।

ମାନାନୟ—ଶ୍ର.ବ. ମାନ ଓ ଅପମାନ ।
ମାନାରତ୍ନପ୍ରସାଗର—ବ. ଭରତବର୍ଷର
ଦକ୍ଷିଣରେ ଅବସ୍ଥିତ ଭରତ ମହା-
ସାଗର ଅଂଶବିଶେଷ ।

ମାନାସତ୍ତ୍ଵ—ବି. ଅଭିମାନ, ମାନରକ୍ଷଣ
କେବଳ ଯାହାର ମୂଳମନ୍ଦିର ।

ମାନି—ଶ୍ର.ବ. ପ୍ରତିଭା, ଜମିନ୍, (ବି)
ଜମିନ୍ ହୋଇଥିବା, ସ୍ଥାନପ୍ରଶାଦିତ ।

ମାନିଆ—ଶ୍ର.ବ. ଅଭିମାନ,
ସେ ଗୁରୁକାଳିଆଦିଙ୍କ ସମ୍ମନ ଦେଖାଏ,
ମାନିମୟ (ବ୍ୟକ୍ତି), ଭରତ, ରାଜତରୁ,
(ଶା.ବି) ଏକପ୍ରକାର ପୁଲଗେର, ବାରିଶ
ଟୋକେଇ, (ଶା.ବି.) ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ
ପାଇଁ, ସକାଶେ, ସଥେଷ୍ଟ ହେବା ପ୍ରକାରେ
ମାନିକ୍ୟାତ୍ମ—ଯା.ବ. ପକ୍ଷିବିଶେଷ ।

ମାନିକ୍ୟାତ୍ମ—ଯା.ବ. ମୁଲମାନମାନ-
କର ଉପାସୀ ଜନେଇ ପାଇ ।

ମାନିକ—ବ. ଅସ୍ତ୍ରପଳ ପରିମିତ, ଶରବ,
ଏକ ସେବ ।

ମାନିକରିବା—ଶ୍ର. କ୍ର. ଆପଣାପାଇଁ
ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଜମିନ୍ରୂପେ ଠିଆ
କରିବା ।

ମାନିବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମନ+ଶିର+ଅଳ
+ଆ) ମତ୍ୟ, ଶରବ, ଏକପେର,
ଆଠପଳ ବା ଷାଠିଏ ତୋଳାର ଏକ-
ମାନ ।

ମାନିତ—ବି. (ମନ+ଶିର+ମୀ.ତ)
ସମ୍ମନିତ, ପୂଜିତ, ଆଦୃତ, ସମ୍ମନ-
ଯୋଗ୍ୟ, (ଶା.ବି) ଅରୁମାନ, ମନ-
ଦମାର ପଞ୍ଚଦ୍ଵାର ସ୍ତ୍ରୀକୁତ, ବା କରେ-
ରିବେ ଉପସ୍ଥିତ ହେବାପାଇଁ ଉପିତି

ସାକ୍ଷୀ ବା ମଧ୍ୟେ ।	ମାନୁଷୀ ।	[ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।	ମାନୁଷୀୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମନ୍ତ୍ରର + ଭା.ସ) . ଦୂରଳତା, ଗପିର ଧୀରତା, ମନ୍ତ୍ରର ବା ଶୁଥର ଭବ ।
ମାନିତବ୍ୟ—ପୁ.ବି. (ମାନ୍ଦ + ମି.ତବ୍ୟ) ପୁଜିତବ୍ୟ, ମାନ୍ୟ (ସ୍ଥି) ମାନିତବ୍ୟ ।	ମାନୁଷକ—ବି. (ମାନୁଷ+କ) ମନୁଷ୍ୟ- ମାନୁଷଦାତା—ପୁ.ବି. (ମାନୁଷ+ହନ +କନ) ନରଦୟ, (ସ୍ଥି) ଦାତିମା ।	ମାନୁଷରକ୍ଷଣ—ପୁ. ବି. ରାଷ୍ଟ୍ର ପ୍ରକଳ୍ପ ଯକ୍ଷ ମନୁଷ୍ୟରକ୍ଷଣ, କଷ୍ଟ ଚପଳକୁଳକ ଦୟାପ୍ରକଳ୍ପ, ମନୁଷ୍ୟର ଶର୍ଵ ।	ମାନୁଷକ—ବି. (ମନ୍ତ୍ର + ଯ) ମନ୍ତ୍ରନ ବା ମର୍ଦନଯେ ଏ ।
ମାନିତା—ସ୍ଥି. ବି. (ମାନିତ + ତ + ଆ) ସମ୍ପାଦନ, ଚୌରବ, ଅହଂକାର, ଚଷ, ମନିଷ, (ସ୍ଥି.ବି.) ମାନିତର ସ୍ଥାନଙ୍କ ।	ମାନୁଷଲୋକ—ବି. ଉତ୍ତରାଜ୍ୟ, ପୃଥିବୀ ମାନୁଷଲୋକିକକ—ବି. ନରଲୋକ ସମ୍ବ୍ୟୁ ତୀୟ, ମନୁଷ୍ୟ ଜାତର ଉପଯୋଗୀ ।	ମାନୁଷିକ—ବି. (ମାନୁଷ+ରକ) ମନୁଷ୍ୟ- କର୍ମିତ, ମନୁଷ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଲୋକିକ, (ସ୍ଥି) ମାନୁଷିକ । [ବୁଦ୍ଧଦେବ ।	ମାନା—ଶା. ବି. (ସ-ମନ) ଅଳ୍ପମୁଖ, ମନ, ଧୀର, ହୃଦୟପ୍ରକଳ୍ପ, ରେଣୁତା, ଅଳ୍ପ, ପଣ୍ଡବ୍ୟାଧର ଭାବ କମ୍ପିବା ଯୋଗୁ ଦୟାପ୍ରକଳ୍ପ କମିଶିବା(ବଜାର), ଗ୍ରହକଙ୍କର ଅନାଶ୍ଵରେ କାରବାର କମିଶିବା, (ବି) ମାନ୍ୟ, ମନତା, ହୃଦୟ, ଆଳସ୍ୟ ।
ମାନିବା—ଶା. ବି. ମାନ୍ୟ କରିବା, ସମ୍ପାଦନ କରୁଥିବା, ଆଦେଶ ପାଇବା କରିବା, ସମ୍ପାଦନ କରିବା, ମାନସିକ କରିବା, ସ୍ଥାନକାର କରିବା, (ଅଳ୍ପମନିକ) ଶୋଭା ପାଇବା, (ସକର୍ମକ) ଶାହ୍ୟ କରିବା, ଶାତର କରିବା, ଅନ୍ୟର ଅନୁରୋଧ ବା ଉପଦେଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା, (ଦୋଷାଦି) ସ୍ଥାନକାର କରିବା, ସାକ୍ଷୀ ବା ମଧ୍ୟପ୍ରକଳ୍ପକାରୀ ଅନ୍ୟକୁ ସ୍ଥାନକାର କରିବା, (ଅଳ୍ପମନିକ) ରୂପକୁ ରୁହି ଶୋଭାପାଇବା, ସାଜିବା, ଦେଖିବାକାଳ- ପାଦିକୁ ରୁହି ଉପରୁକୁ ଦେଖାଯିବା, (ମନ)ରୁହିବା, ରାଜିହେବା, ଆୟୁତରେ ରହିବା, ବୋଧକରିବା, ଦଶ, କ୍ଷମତା- ବାନ୍ୟ, ଯାତ୍ରେ, ପୂଜ୍ୟ ବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଲି ସ୍ଥାନକାର କରିବା, କଳନ୍ତା କରିବା, ସ୍ଥାନକୁ ହେବା, ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବା ।	ମାନୁଷୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ମନୁଷ୍ୟର, ମନୁଷ୍ୟ- ଜାତୀୟ, ମାନବଧର୍ମ, (ମନୁଷ୍ୟ + ଯ) ମନୁଷ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।	ମାନୁଷୀର—ବି. ଉତ୍ତରାଜ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ- ରକ୍ଷଣ, (ବି) ଲକ୍ଷ୍ୟ, ଜେଇଠ ।	ମାନାରୀ—ବି. ମନାର, ମନୁଷ୍ୟରମାନ- ଶୁନ୍ୟ, ବିଷୟାନୁଭବରହିତ ।
ମାନୁଷିକ—ଶା. ବି. ଦୋଷାଦି ସମ୍ପ୍ରେସ୍ ରୁପେ ସ୍ଥାନକାର କରିବା, ସମ୍ପ୍ରେସ୍ରୁପେ ଆୟୁତ୍ରାଧୀନ ହେବା, ପୋଷା ମାନିବା ।	ମାନୁଷିକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମନୁଷ୍ୟ+କ) ମନୁଷ୍ୟରକ୍ଷଣ, (ବି-ମନୁଷ୍ୟ + କ) ମନୁଷ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।	ମାନୁଷିକ—କ୍ଲୀ. ବି. ମନୁଷ୍ୟର, ମନୁଷ୍ୟ- ଜାତୀୟ ମନୁଷ୍ୟର କର୍ମକଳ୍ପ ପ୍ରଦେଶ ଓ ନଗର ।	ମାନ୍ଦ୍ରାଜ—ଶା. ବି. (ସ-ମନ୍ତ୍ରରକ) ଭର- ତର ଦେଶାଂଶ, ଦେଶାଭ୍ୟର ପୂର୍ବ ଭାଗରେ ଥିବା ସମୁଦ୍ର ଉପକୁଳର ପ୍ରଦେଶ ଓ ନଗର ।
ମାନିତବ୍ୟ—ଶା. ବି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି- ପାଇଁ ଜିନିକ ହେବା ।	ମାନେମାନେ—ଅବ୍ୟ. ସମ୍ପାଦନ ସହିତ, ସମ୍ପାଦନ ବଳାଏ ଆଛି ଆପଣାର ଇଜନ୍କକୁ ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ।	ମାନେମାନେ—ବି. (ମନ୍ତ୍ର + ଅଥ) ମନ୍ତ୍ରମନ୍ତ୍ରି ମନେଜମ୍‌ବିଜ୍ଞାନ ମନେଜମ୍‌ବିଜ୍ଞାନି ମନେଜମ୍‌ବିଜ୍ଞାନିକ ।	ମାନ୍ଦ୍ରାଜ—ଶା. ବି. ମାନ୍ଦ୍ରାଜ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ମାନ୍ଦ୍ରାଜଦେଶୀୟ ବା ଦେଶକାର, (ବି) ମାନ୍ଦ୍ରାଜପ୍ରଦେଶବାସୀ ବ୍ୟକ୍ତି, ମାନ୍ଦ୍ରାଜରେ ଉଥାର ବସ୍ତୁବିତା ।
ମାନୀ—ପୁ.ବି. (ମାନ + ରକନ) ଅଭିମାନ, ମନୋଯୋଗୀ, ସମ୍ପାଦନ, ମନମୟ, ମନସ୍ତ୍ରୀ, ସମ୍ପ୍ରେସ୍ରୁତ, (ବି-ହ, ସ୍ଥି) ମାନିବା ।	ମାନୁଷିକ—ବି. ବୈଦିକ ପ୍ରୋତ୍ସାହ କଣ୍ଠିତ ମନ୍ତ୍ର ବର୍ଣ୍ଣ ସଙ୍କଳନେବେଳେ ।	ମାନୁଷିକ—ବି. (ମନ୍ତ୍ର + ଯ) ମନ୍ତ୍ରମନ୍ତ୍ରି ମନୁଷୀର ମନୁଷୀର ମନୁଷୀର ମନୁଷୀର ମନୁଷୀର ମନୁଷୀର ମନୁଷୀର ।	ମାନାତା—ପୁ. ବି. (ମାନିତବ୍ୟ + ଯ) ମାନାତା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ବି) ମାନାତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି ।
ମାନୁଷ—ପୁ.ବି. (ମାନୁଷ + ଅଳ୍ପମନିକ) ମାନୁଷରକ୍ଷଣ, ମନୁଷ୍ୟ କର୍ମକଳ୍ପ ମନୁଷ୍ୟରକ୍ଷଣ, ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।	ମାନୁଷିକ—ବି. ମନୁଷ୍ୟ କର୍ମକଳ୍ପ ମନୁଷ୍ୟରକ୍ଷଣ, ମନୁଷ୍ୟ କର୍ମକଳ୍ପ ମନୁଷ୍ୟରକ୍ଷଣ, ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।	ମାନୁଷିକ—ବି. (ମନୁଷ୍ୟ + ଅଳ୍ପମନିକ) ମନୁଷ୍ୟରକ୍ଷଣ, ମନୁଷ୍ୟ କର୍ମକଳ୍ପ ମନୁଷ୍ୟରକ୍ଷଣ, ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।	ମାନୁଥ—ବି. (ମନୁଥ + ଅଳ୍ପମନିକ) ମନୁଥ ବା ମନୁଥ ବା ମନୁଥ ବା

କାମସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାନ୍ୟାତ୍ମୀୟ ।	(ସ୍ତ୍ରୀ) ମାନ୍ୟାନୀୟା ।	ମୃତ୍ତିପାଇବା, ପୁତ୍ରପାଇବା ।
ମାନ୍ୟ—ୟୁ.ବି. (ମାନ୍ୟ+ମୁ.ସା)ଅର୍ଥ, ପୂଜନୀୟ, (ଶିର୍ତ୍ତ+ମୁ.ସା) ପ୍ରାର୍ଥନୀୟ, (ବି) ବିଷ୍ଣୁ, ଶିବ, ମିଦାବୁଦ୍ଧ, (ଶା.ବି) ସମ୍ବାନ, ମୟୀଦା, ସମ୍ବାନପୁରୁଷ, (ଶା.ବି) ସମ୍ବାନ, ମୟୀଦା, ସମ୍ବାନପୁରୁଷ ଉପ-ତୌଳକ, ସମ୍ବାନ, ରେଣ୍ଡି ।	ମାନ୍ୟାପନ—ଶା. ବି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି-କର ସମ୍ବାନ ରଖା କରିବା, ସମ୍ବାନ ଦେଖାଇବା ।	ମତ୍ୟ—ୟା. ବି. ନିଷ୍ଠାର(ବୃତ୍ତି).ଲଙ୍ଘରଜି (ବୃତ୍ତି), ମାଟ୍ଟ ଦେଖ,(ବି) ନିଷ୍ଠାରବୃତ୍ତି, ମଫ୍ତ ଦେଖ ।
ମାନ୍ୟାନ୍ୟ—ବି. ଶଣ୍ୟ ଓ ମନ୍ୟ, ସମା-ଜରେ ମାନୀୟ ଓ ଶଣମୀୟ(ବ୍ୟକ୍ତି), ସମ୍ବୁନ୍ଦ୍ର ।	ମାନ୍ୟାପୁରୁଷ—ଶା.କି. ବି. ସମ୍ବାନ ପ୍ରଦ-ଶନ ଚିହ୍ନ ବା ନିରଣ୍ୟନ ସ୍ଵରୂପ ।	ମତ୍ୟକ—ୟା.ଆବ୍ୟ. ଅନୁବୁପ, ମୁତାବକ୍, ପରମାଣୁଯାୟୀ ।
ମାନ୍ୟାନ୍ୟ—ଶା. ବି. କରୁଥିବା କରିବା ।	ମାନ୍ୟା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମାନ୍ୟ+ଆ) ପୂଜ-ନୀୟା, (ବି) ମରୁନ୍ଦାଳା ।	ମତ୍ୟତାର—ୟା. ବି. ନିଷ୍ଠାରବୃତ୍ତି ଭେଗ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି,ଲଙ୍ଘରଜିଦାର ।
ମାନ୍ୟାନ୍ୟ—ଶା. ବି. ଗୁରୁଜନଥାଦିଙ୍କୁ ପ୍ରଦଶିତ ସମ୍ବୁନ୍ଦ୍ର, ସମ୍ବାନ, ନମ୍ବାର ।	ମାନ୍ୟାନ୍ୟ—ପୁ. ବି. ସମ୍ବାନପତ୍ରହେବାର ଯୋଗ୍ୟ, ମାନୀୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାନ୍ୟାର୍ଥା ।	ମାନାପାତ୍ର—ୟା. ବି. ମାତା ଓ ପିତା, ଅଭିଭବକ, ନୟାମକ ।
ମାନ୍ୟାନ୍ୟ—ଶା. ବି. ସମ୍ବାନତା, ନମ୍ବାର ।	ମାନ୍ୟାନ୍ୟାନ୍ୟ—ବି. ପୁ. ବି. ମାନ୍ୟାନ୍ୟାନ୍ୟ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାନ୍ୟାନ୍ୟକ ।	ମାଭରଣୀ—ୟା. ବି. ମାତା ଓ ପିତା ।
ମାନ୍ୟାନ୍ୟ—ବି. କାମାନ ପାଇ-ବାର ଉପସ୍ଥିତ (ବ୍ୟକ୍ତି) ।	ମାନ୍ୟାନ୍ୟାନ୍ୟ—ଶା. ବି. ମାଧ୍ୟାନ୍ୟାନ୍ୟ କରିବ କହୋନସ୍ତ୍ରୀ ।	ମାଭେଣ୍ଟ—ଅବ୍ୟ. ଭୁମେ ଭୟ କରନା ।
ମାନ୍ୟମାନ—ପୁ. ବି. ମନ୍ୟମାନର ଗୋପାତ୍ୟ, (ବି) ଅଭିଶୟ ସମ୍ବାନ-ଯୋଗ୍ୟ ।	ମାପ—ଶା. ବି. (ମା+ଶିର୍ତ୍ତ+ଶ.ଅ) ଦିଷ୍ଟର ପରମାଣ ଛିଣ୍ଣକରଣ, ମାପିବା-କ୍ଷେତ୍ରୀ, ଓଜନ, ପରମାଣ ।	ସପର ଆଶ୍ୟସବାରୀ ।
ମାନ୍ୟମାନ—ଶା. ବି. ମନ୍ୟମାନର ଗୋପାତ୍ୟ, (ବି) ଅଭିଶୟ ସମ୍ବାନ-ଯୋଗ୍ୟ ।	ମାପକ—ବି. (ମା+ଶିର୍ତ୍ତ+କ.ଅକ) ମାପୁଣି, ଯେ ମାପେ, ଯତ୍ତାର ମାପ କରିଯାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାପିକା ।	ମାମକ—ପୁ. (ମମ+ଇତିର) ମଦ୍ୟ, ମହୀୟାୟୀ, ମମତାୟୀକ୍ଷଣ, ସ୍ଵାର୍ଥପର, କୃପଣ, ମୋର, (ବି) ମାତୁଳ, ମାମୁଁ, କୃପଣ ବ୍ୟକ୍ତି ।
ମାନ୍ୟମାନ—ଶା. ବି. ମନ୍ୟମାନର ଗୋପାତ୍ୟ, (ବି) ଅଭିଶୟ ସମ୍ବାନ-ଯୋଗ୍ୟ ।	ମାପକରିବା—ଶା. କି. ମାପିବା ଦେଖ ।	ମାମକା—ପୁ. ବି. (ମାମକ+ରିତି) ମଦ୍ୟ, ମହୀୟାୟୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାମକାନା ।
ମାନ୍ୟମାନ—ପୁ. ବି. ମନ୍ୟମାନର ଗୋପାତ୍ୟ, (ବି) ଅଭିଶୟ ସମ୍ବାନ-ଯୋଗ୍ୟ ।	ମାପତ୍ର—ପୁ. ବି. (ମମ+ଇତିର) ମମତା-ସ୍ଵଦ୍ଵାରୀ ।	ମମକା—ବି. (ଅନୁତ୍ତ + ମତି + ରିତି) ମଦ୍ୟ, ମହୀୟାୟୀ ।
ମାନ୍ୟମାନ—ଶା. ବି. (ମାନ୍ୟମାନ ଶକ୍ତି ଗୁରୁତ୍ବିକରିବାର ଗୁରୁତ୍ବିକରିବାର କରୁବାର); (ମାନୀୟ) ବ୍ୟକ୍ତିକ କିଳିଟକୁ ପରି ଲେଖିବାର କିରେବାମାରେ ସମ୍ବାନୀୟକ ଶକ୍ତି), ଅମୁକ ମାନ୍ୟମାନରଙ୍ଗଠାରେ (ମାନ୍ୟମାନଥେ ବୁଝିବାରଙ୍ଗଠାରେ) ।	ମାପିବା—ଶା. କି. କୌଣସି ବସ୍ତ୍ର ପରିମାଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ।	ମାମକାନା—ପୁ. ବି. (ମମତାକାରି+ରିତି) ମମତା-ସ୍ଵଦ୍ଵାରୀ ।
ମାନ୍ୟମାନ—ପୁ. ବି. (ମାନ୍ୟ+ବିତ୍ତ) ସମ୍ବାନନ୍ତି, ମାନୀୟାନ୍ୟା ।	ମାପିବା—ଶା. କି. କୌଣସି ବସ୍ତ୍ର ପରିମାଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ।	ମାମକାନା—ବି. କାର୍ଯ୍ୟମାନ ବୁଝିବା ବ୍ୟକ୍ତି ।
ମାନ୍ୟମାନ—ଶା. ବି. ସମ୍ବାନ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକର ମାନ୍ୟମାନିତ ହୁଏ ।	ମାପିବା—ଶା. କି. କୌଣସି ବସ୍ତ୍ର ପରିମାଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ।	ମାମକାନା—ବି. କାର୍ଯ୍ୟମାନ ।
ମାନ୍ୟମାନ—ପୁ. ବି. ସମ୍ବାନପତ୍ରହେବାର, ଆବର ବା ସମ୍ବାନର କାରଣ ।	ମାପିବା—ଶା. କି. କୌଣସି ବସ୍ତ୍ର ପରିମାଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ।	ମାମକାନା—ବି. କାର୍ଯ୍ୟମାନ ମକଦମା ।
ମାନ୍ୟମାନ—ପୁ. ବି. ମାନୀୟାୟୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାନ୍ୟମାନିତ ।	ମାପିବା—ଶା. କି. କୌଣସି ବସ୍ତ୍ର ପରିମାଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ।	ମାମକାନା—ବି. କାର୍ଯ୍ୟମାନ ମକଦମା ।

ମାମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମାମ + ର) ମାରୁଁ,
ମାଦୁଳାମା ।

ମାମୁଁ—ଗ୍ରା.ପୁ. ବି. ମାଦୁଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ମାରୁଁ
ମାମୁଁଅଳା—ଗ୍ରା.ପୁ. ବି. ହିତାଙ୍କ ମାମୁଁ,
ମାଆଙ୍କର ମାମୁଁ ।

ମାମୁଁଘର—ଗ୍ରା. ବି. ମାଦୁଳାଳୟ, (ଲ.
ଅର୍ଥ)ଜେଳଖାନା, ଶୌଣ୍ଡିକାଳୟ, ମନ୍ଦି
ରାଷ୍ଟ୍ର ।

ମାମୁଁଦ୍ର—ଯା ବି. ଭରତ ଆନନ୍ଦମଣକାରୀ
ଚକଳଶଣୀୟ ରାଜା ।

ମାମୁଁଉଣନାପାହାଡ଼—ଗ୍ରା. ବି. ଚିନିକା-
ଳୁଳରେ ପୁଣ୍ଡିଲ ଦାଲୁଗାର ନିକ-
ଟରେ ସବା ଗୋଟିଏ ବଢ଼ି ଓ ଗୋଟିଏ
ଛେଟ ପାହାଡ଼ର ନାମ ।

ମାମୁଳ—ଯା. ବି. ପ୍ରମୁଦି ।

ମାମୁଳି—ଯା.କି.ଚିରପ୍ରତ୍ତିତ ପ୍ରଥା, ଶ୍ରୀ,
ଅଭ୍ୟନ୍ତ କର୍ମ୍ୟ, ଭଦ୍ରର, ଅଭ୍ୟସ, (ବି)
ପ୍ରତ୍ତିତ, ପୂର୍ବରୁଷୀ ରାଜୁଡ଼, ନିର୍ମିତ,
ସାଧାରଣ, ନିର୍ଣ୍ଣାରି ସମୟରେ ପ୍ରାପ୍ୟ
କା ଦେବୁ ।

ମାୟ—ଯା. ଅବ୍ୟ. ଦହତ, ଏକଦେ,
ମିଶାଇକଣ, ମେ ।

ମାୟ—ପୁ.ବି. (ମାୟା + ଅ)ପୀତାମୁର,
ଅସୁର, ଔନ୍ଦ୍ରଜାଲିକ, (ବି) କୁହୁଳୀ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ମାୟା ।

ମାୟାଦାସ—ପୁ.ବି. କୁହୁଳୀପ୍ରତ୍ତିଶେଷତା
ମାୟାଦାନ—ପୁ.ବି.ମାୟାଦାନ, ମାୟାଗ୍ରା ।

ମାୟା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.(ମା + ଯା + ଅ)ରନ୍ଦୁଜାଳ,
କୁହୁଳ, ଛନ୍ଦୁବେଶ, ଭୁମିକା, ରୁଦ୍ଧ,
ମମତା, କୃପା, ଦମ୍ପ, ଶଂତା, ପ୍ରଜ୍ଞ,
ରାଜାମାନଙ୍କର କୁଟମାତ୍ର, ଦୁର୍ଗା, ଦେବୀ,
ଦୁଇଦେବଙ୍କ ମାତା, ଧନ, ବର୍ଣ୍ଣବୃତ-
ତିଶେଷ, କାଳନିକ ମୁଣ୍ଡି, (ବେଦାନ୍ତ)
ଅବିଦ୍ୟା, ବିଷତୁଣ ପ୍ରତାତ ସାଧନ,
ଯେହିଁ ଗୁଣ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରକୃତ ବିଷୟ ଅନ୍ୟ
ତୁପେ ଦେଖାଯାଏ, ମିଥ୍ୟଙ୍କନ, ମୋହ,
ଭ୍ରାନ୍ତ, ଗ୍ରୀବା ନଗରର ଏକ ନାମ,
ଶଳତା, ଦୁଷ୍ଟତା, ପ୍ରକୃତ, ନାଶ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ,
(ମୟୁଁ + ଅ + ଅ)ମୟୁଁଦାନବର କନ୍ଦ୍ର, ମାୟାଦ—ପୁ.ବି. (ମାୟା + ଅଦ୍ଵାନ୍ତା)

ବିଶ୍ଵବାଙ୍ମ ସ୍ତ୍ରୀ, ଉତ୍ସବର ଓ ସ୍ଵର୍ଗ-
ଶଳାର ମାତା, ମନ୍ତ୍ରରେ ଦେବତାଙ୍କ
ନଳା, ଆଦିରଣୀୟା ସ୍ତ୍ରୀ ।

ମାୟାକାର—ପୁ.ବି. (ମାୟା + କୁତୁ + ଅ)
ବିନ୍ଦୁଜାଲିକ, ବାଗଗର, (ବି) ଯେ
ମାୟା ଘଟାଏ ।

ମାୟାକାନନ—ବି.(କ.ଧା)କୁତୁକ ବିଦ୍ୟା-
ପ୍ରଭବରେ ସୃଷ୍ଟି ଉପବନ ।

ମାୟାକାଶ—ପୁ.ବି.ମାୟାକର ଦେଖ ।
କାଷାକୁତ୍ର—ପୁ. ବି. (ମାୟା + କୁତୁ +
କୁପ) ମାୟାକର ଦେଖ ।

ମାୟାଗ୍ରୀ—ବି. (ଗତତ୍ର) ମାୟାର
ବେଷମ୍ବା, ମାୟାର ଆବରଣ ।

ମାୟାଗ୍ରହ—ବି.(ଗତତ୍ର)ମାୟାରୁପ ଆବ-
ରଣ ଦ୍ଵାରା ଆକ୍ରମ ।

ମାୟାଚଣ—ବି.(ମାୟା + ଚଣ) ଅତିଶ୍ୟ
ମାୟାଗ୍ରା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାୟାଚଣୀ ।

ମାୟାରୁ—ପୁ. ବି. ମାୟାଗ୍ରା, (ବି.
କ.ଧା) ମାୟାରୁ ବ୍ୟକ୍ତିହାର, ଛଳନା-
ମୟ ଆଚରଣ ।

ମାୟାଛନ୍ତ—ବି.(ଗତତ୍ର)ମାୟାଗ୍ରହ ଦେଖ
ମାୟାଛନ୍ତି—ବି. (ଗତତ୍ର) ମାୟାଗ୍ରହ
ଦେଖ ।

ମାୟାଜାଳ—ବି. (ଗତତ୍ର) ମାୟାପମୁଦ,
ଅନେକ ପ୍ରକାରର ମାୟା ।

ମାୟାଜାଳ—ବି. (ରୁ.କ.ଧା) ଜାଲପର
ବେତ୍ତିଥିବା ମାୟା ।

ମାୟାଜଣୀ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କୁହୁଳୀ,
ଯେ କୁହୁଳ ଦେଖାଇ ପେଟ ପୋଷେ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ମାୟାଜଣୀମ୍ବା ।

ମାୟାତୋର(ର)—ଗ୍ରା. ବି. ଦର୍ଶକ ପର
ଜାବକୁ ଉନ୍ନଥିବା ମାୟା, ଶୈହିବନନ ।

ମାୟାତ—ବି. (ମାୟା + ତ) ମନୁଷ୍ୟର
ସନ୍ତୋଷବିଧାନାର୍ଥ ଦିଆଯିବା ବଳ,
ନରବଳ, ମେରା ।

ମାୟାମୁକ—ବି. (ମାୟା + ଆମୁନ୍ତକ)
ମାୟାମୟ, ମିଥ୍ୟା, ମାୟାମୁକ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ମାୟାମୁକା ।

ମାୟାଦ—ପୁ.ବି. (ମାୟା + ଅଦ୍ଵାନ୍ତା)

କୁମ୍ବିର, (ବି.ମାୟାକାନନ)ଯେ
ମାୟା ଦେବ ।

ମାୟାଦେଶ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.କୁତୁଦେବଙ୍କ ମାତା
ମାୟାଦେଶସୁତ—ପୁ.ବି.(ଗତତ୍ର)କୁତୁ-
ଦେବ ।

ମାୟାଧର—ପୁ.ବି. (ମାୟା + ଧୂ+ଅ)
ମୟାଧାର, ମାୟାଧାରୁ, କୁହୁଳୀ, ଭ୍ରାନ୍ତ-
ଜନକ, (ବି) ଅସୁର, ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ।

ମାୟାଧାର—ପୁ.ବି.(ଗତତ୍ର)ମାୟାଧାର,
ମାୟାଧାରୀ, ମାୟାଧାରୀ, ଔନ୍ଦ୍ରଜାଲିକ,
କୁହୁଳୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଧାରଣୀ ।

ମାୟାପଟୁ—ପୁ.ବି.(ଗତତ୍ର)ମାୟାକୁଶଳ,
ମାୟାପାତ୍ର ।

ମାୟାପତ୍ର—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ର) ମାୟାପତ୍ର
ମାୟାପତ୍ରି—ବି. (ରୁ.କ.ଧା) ମାୟାପତ୍ର-
ଜାଲ, ମମତାର ଫାନ ।

ମାୟାଫଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ମାତ୍ରଫଳ ।

ମାୟାମତୀ—ବି. ଶୈହିବ ମମତା ।

ମାୟାମୟ—ବି. (ମାୟା + ମୟ) ମାୟା
ସୁରୁପ, ମାୟା ଦ୍ଵାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ, ମାୟାଛନ୍ଦ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ମାୟାମୟ ।

ମାୟାମୁକ—ପୁ.ବି. (ଗତତ୍ର) ବିରତ-
ମୋହ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାୟାମୁକା ।

ମାୟାମୁଗ—ବି. (କ.ଧା) ମାୟା ବିଦ୍ୟ-
ଦ୍ଵାରା ସୃଷ୍ଟି ମୁଗ ।

ମାୟାମୋହ—ବି.(ମାୟା + ମୋହ+ଶ୍ରୀ
+ଅ) ବିଷ୍ଣୁଦେହ ନିର୍ଗତ ଅସୁର-
ମୋହନକାରୀ ପୁରୁଷବିଶେଷ, ବିଶେଷ,
ମାୟା ବା ଅବିଦ୍ୟାଜନକ ଅଙ୍ଗନ ।

ମାୟାମୁହ—କ୍ଲୀ. ବି. ସମ୍ମୋହନ ।

ମାୟାମୁକୁ—ବି.ମାୟା ବା ଛଳନା ପ୍ରେସ୍‌ରେ
ଦ୍ଵାରା ମୁକ୍ତ । [ପ୍ରେସ୍‌ରାଗ ।

ମାୟାମେହ—ବି. (ଗତତ୍ର) କୁହୁଳକର
ମାୟାରକ୍ଷୁ—ବି. (କ.ଧା) କୁହୁଳକରତ
ରକ୍ଷୁ, ମାୟାକାଳ, ମାୟାଭୋର, ଶୈହି-
ବଳନ, ଭ୍ରାନ୍ତବଜୁହିତ ଦର୍ଶକ ।

ମାୟାରଥ—ବି. (କ.ଧା) ମାୟାକଲିତ
ରଥ, କୁହୁଳକରିଦ୍ୟା ପ୍ରଭବରେ ରତ୍ନ

ମିଥ୍ୟ ସ୍ୟଦନ ବା ଶକ୍ତ ।
 ମାୟାବିଜୀ—ପୁ. ବି. ପରପ୍ରତାରକ,
 ମାୟାପଞ୍ଚ ।
 ମାୟାବଜ୍ଞ—ବ. (କ.ଧା) ମିଥ୍ୟାବଳ୍ୟ,
 ମାୟାରଚିତ ବଜ୍ୟ, (ଗତତ) ମାୟାର
 ଅଧିକାର ।
 ମାୟାବୁପ—ବ. (କ.ଧା) ମାୟା ଦ୍ଵାରା
 ପୃଷ୍ଠା ମୂର୍ତ୍ତି, ଛନ୍ଦୁପ ।
 ମାୟାବୁପୀ—ବ. ଛନ୍ଦୁରୁପଧାରୀ, ଯେ
 ଉତ୍ତରାଳ ଦ୍ଵାରା ନାନା ମିଥ୍ୟାବୁପ-
 ଧରିପାରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ବୁପିଣୀ ।
 ମାୟାଲୋକ—ପ୍ର. (ବାଲେ) ବ. ମାର୍କିନିଆ,
 ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ, ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ।
 ମାୟାବଚେନ—କୁ. ବ. ଛଳବାକ୍ୟ ।
 ମାୟାବଞ୍ଚ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ମାୟା + ବତ୍ର + ର)
 କାମଦେବଙ୍କ ପର୍ବ୍ତୀ, ରତ୍ନ, ବିଦ୍ୟାଧଞ୍ଜ-
 ବିଶେଷ, ରୂପଦେବଙ୍କ ମାତା, ମାୟା-
 ଦେଶୀ, (ବି) ମହାତ୍ମ୍ୟମୁକ୍ତା, ମେହୁରଣୀକା,
 ମାୟାବିମୀ, କୁତ୍ସିକା ।
 ମାୟାବଚ—ବି. (ଗତତ) ମାୟା
 ପାଶର ଆବତ୍ର ।
 ମାୟାବଳ—ବ. (ଗତତ) ମାୟାର ଶତ,
 ମାୟାର ପ୍ରଭାବ ।
 ମାୟାବଣ—ପୁ. ବି. (ଗତତ) ମାୟାର
 ଅଧିକାର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାୟାବଣୀ ।
 ମାୟାବଧାନ—ବ. (ଗତତ) ମାୟା ବା
 ଅଙ୍ଗାନର ବିନାଶ ।
 ମାୟାବଦିକ—ପୁ. ବି. (ମାୟା + ଅବ
 + ସୋ + ରକ) ପର ପ୍ରତାରକ, ପ୍ରବ-
 ଧକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାୟାବଦିକା ।
 ମାୟାବାଦ—ବ. ମାୟା ବିଷୟକ କଥନ,
 ବୌଦ୍ଧମର୍ମ ମତବାଦ ।
 ମାୟାବାଦୀ—ପୁ. ବି. (ମାୟାବାଦ +
 ରକ) ମାୟାବାଦର ବିଶ୍ୱାସକାରୀ(ବ୍ୟକ୍ତି),
 ବୌଦ୍ଧମତବାଲୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ବାଦିମୀ ।
 ମାୟାବାଦ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ମାୟା + ବତ୍ର)
 କପଟାଗୁଣ, ମାୟାଗୀ, ମହାବିଷ୍ଣୁ, କୁତ୍ସ
 କିଥା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାୟାବଣୀ ।
 ମାୟାବିଦ—ପୁ. ବି. (ମାୟା + ବିଦ୍ୟ +

କୃପ) ମାୟାବନ୍ ଦେଖ ।
 ମାୟାବିଦ୍ୟା—ଶ.କୁତ୍ସକବିଦ୍ୟା, ରତ୍ନାଳ
 ମାୟାବିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମାୟାବିନ୍ + ର)
 ମାୟାବିର ସ୍ତ୍ରୀନିଜ, ମାୟାପ୍ରତା, କୁତ୍ସ-
 କିମୀ, (ବି) ଡାକିମୀ ।
 ମାୟାବୀ—ପୁ. ବି. (ମାୟା + ବିନ୍)
 ମାୟାବର, କପଟାଗୁଣ, ମିଥ୍ୟା, ଅବ-
 ପ୍ରବ, ଏତ୍ତକାଳିକ, (ବି) ବିତାଳ,
 ମୋହନ ଶତ୍ରୁଯୁଦ୍ଧ ପରମାୟା, ମାଳୁ-
 ଫଳ, ଦୁନ୍ତର ଅସୁର ଜୈଷ୍ମୟପୁତ୍ର,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାୟାବିମୀ । [ମନୁଷୀକ]
 ମାୟାବାଜ—ବ. ଶ୍ରୀ ନାମକ ତାନ୍ତ୍ରିକ
 ମାୟାବୁତ—ବି. (ଶତତ) ମାୟାଗ୍ରହ ।
 ମାୟାବେଶ—ବ. (କ.ଧା) ମାୟାଦ୍ଵାରା
 ରଚିତ ଦେଶ, ଛନ୍ଦୁବେଶ ।
 ମାୟାବସାର—ବ. (କ.ଧା) ମାୟାଦ୍ଵାରା
 ନିର୍ମିତ ସ୍ତ୍ରୀ ।
 ମାୟାବସାର—ବ. (ରୁ-କ.ଧା) ସମ୍ବନ୍ଧ-
 ପର ମହା ଚାରିର ବା ଦୁଷ୍ଟର ମାୟା ।
 ମାୟାବୀତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଘୋର ଦ୍ଵାରା ଅଗ୍ନି-
 କୃତ ସୀତାଦେଶଙ୍କର ପ୍ରତିକୃତ ।
 ମାୟାବୁତ—ପୁ. ବ. (ଶତତ) ରୂପଦେବ
 ମାୟାବୁ—ବ. ଏକ କଳିତା ଅସ୍ତ୍ର, ଯାହାର
 ପ୍ରସ୍ତୋଗ ଦିଶାମିତ୍ର ସମରଙ୍ଗୁ ଶିଖର
 ଥିଲେ ।
 ମାୟିକ—ବ. (ମାୟା + ରକ) ମାଜୁଫଳ,
 (ବି) ମାୟାର ରଚିତ, କାଳନିକ,
 ମାୟାକାର, ଏତ୍ତକାଳିକ, ମାୟାବିଶ୍ଵ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାୟିକା ।
 ମାୟୀ—ପୁ. ବି. (ମାୟା + ରକ) ମାୟାଗୀ
 ଦେଖ, (ବି) ବାଜିଗର, ଅଗ୍ନି, ଶିବ,
 କୁତ୍ସା, କାମଦେବ, ଶଠନେକ, କୁତ୍ସକ,
 (ଗ୍ର.ସ୍ତ୍ରୀ.ବ.) ନାଶ, ସ୍ତ୍ରୀ, ଦେଶ ।
 ମାୟୁ—ପୁ. ବି. (ମା + କ.ରି) ଶକ,
 ବାକ୍ୟ, ଶଶରପ୍ତ ଧାରୁବିଶେଷ, ପିତ୍ର
 ଧାରୁ, ସ୍ତ୍ରୀୟ ।
 ମାୟୁ—ବ. ଶ. ଶ. ଶକକାଶ ।
 ମାୟୁବଜ—ପୁ. ବି. କୁବେରଙ୍କର ପୁଷ୍ଟ
 ଜନେକ କବି ।

ମାୟୁର—ବଂ. (ମାୟୁର + ଅ) ମାୟୁର ସମ୍ବନ୍ଧ-
 ଶାୟ, ମାୟୁର ଦ୍ଵାରା ଟଣା ଯିବା(ରଥ),
 ମାୟୁର ପଞ୍ଚନିମିତ୍ର ।
 ମାୟୁରିକ—ପୁ. କ. ଯେ ମାୟୁର ଧରେ ବା
 ମାରେ, ମାୟୁରିକାଶ ।
 ମାୟୁର—ଶ୍ରୀ. ବ. କାକୋଦୁମରିକା ।
 ମାୟୁରି—ପୁ. ବ. ଯେ ମାୟୁର ଧରେ
 ବିନ୍ଦୁ କରେ ।
 ମାୟୁରୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମାୟୁର + ର) ଅଜନ-
 ମୋଦା, ବିନ୍ଦୁଆଶୀ । [କାତ ।
 ମାୟୁସ୍ତୁ—ବି. (ମାୟା + ସ୍ତୁ) ମାୟା-
 ମାୟୋଭବ—ବ. ଶୁଭ, ଯୌନଗ୍ୟ ।
 ମାର୍—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. ଉତ୍ସନ୍ନ ଓ ଉତ୍ସନ୍ନ-
 ସ୍ତକ ଶକ, ଦୁର, ଛି ।
 ମାର୍କିନି—ଯା. ବି. ଆମେରିକାଦେଶୀୟ,
 ଆମେରିକାର ଅଧିକାରୀ, ଆମେରିକା
 ଦେଶଜାତ, (ବି) ଏକପ୍ରକାର ଲୁଗାର
 ଥାନ ।
 ମାର୍ଶେର୍—ଯା. ବି. କାଣ୍ଠୀର ଓ ଆଜି-
 ଗାନ୍ଧୀଜିର ଏକପ୍ରକାର ବଡ ମେଣ୍ଟା ।
 ମାର୍ତ୍ତିଲ—ଯା. ବି. ଲୁହାର ବଢ଼ ହାରୁଡ଼,
 ମାର୍ତ୍ତିର—ଗ୍ର. ବି. ପ୍ରହାର, ଟଣାଓର ।
 ମାର୍ପିଟ—ଗ୍ର. ବି. ବିଶେଷ ପ୍ରହାର,
 ଅନେୟାନ୍ୟରେ ମରମର, ମାତପିଟ ।
 ମାର୍ପତ୍ର—ଯା. ଅବ୍ୟ. ଜରିଆରେ,
 ଜିମା, ସଙ୍ଗେ, ଦ୍ଵାରା, ନିକଟ ।
 ମାର୍ପତ୍ରାଦାର—ଯା. ବି. ଜିମାଦାର,
 କୌଣସି ବିଶ୍ୱ ମୁରାରିତ ହେବା ପାଇଁ
 ଯାହା ଜିମାରେ ଥାଏ, ଦେବୋଭର
 ବା ସାଧାରଣ ସମ୍ମତ ପରିଗୁଳନାର୍ଥ
 ନିଯନ୍ତ୍ର ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ମାର୍କରିଲ—ଯା. ବି. ଶଙ୍କମର୍ମରପ୍ରଶ୍ନର
 କାତ ବା ପଥରର ଶୀଘ୍ରନକ ଗୋଟାଳ,
 ଏକପ୍ରକାର ରଙ୍ଗିନ୍ କାଚକ ।
 ମାର୍ବାର—ବ. ଶକପୁତ୍ରନ ଅନ୍ତର୍ଗତ
 ଗୋଟିଏ ସାମନ୍ତ ଶଳ୍ୟ, ମେବାରଦେଶ ।
 ମାର୍ବାର୍ତ୍ତି(ର)—ଗ୍ର. ବି. ମାର୍ବାରବାସୀ,
 (ବି) ବଣିକ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ, ମାର୍ବାରାଦୀ ।
 ମାର—ପୁ. ବି. (ମୁତ୍ତିର.ଅ) ମୁଖ,

(ମୁଁ + ଶିର୍ତ୍ତ + କ.ଅ)କାମଦେବ, ଧୂପ୍ରତ୍ନ ତୃଷ୍ଣ, (ଭ.ଅ) ନାଥ, ବିଦ୍ୟୁ; ବଧ, ମାରଣ, ପ୍ରେମ, ପ୍ରଣୟ।	ଉକାଏତ୍ତ, ଉକୁ । ମାର(ରୁ)ଶି—ଗ୍ର. ବି. ମାରଣ, ହତ୍ୟା, ବଧ ମରଣ୍ଟ—ବି. ସର୍ପାଶ୍ଚ, ପଥ, ଗୋମୟ- ମଣ୍ଡଳ, ଗୋବରନିପା ପ୍ଲାନ ।	ଗୋଡ଼ାଇବା । ମାରଚିକ—ବି. (ମୁଁ + ଶିର୍ତ୍ତ + କ. ଅକ) ମରକ, ମହାମାସ, ଉତ୍ସାହ, ଉଞ୍ଛାଣ- ପଣୀ, ମୃଜ୍ଞକାରକ ଗ୍ରହ, କାମଦେବ, (ଶିର୍ତ୍ତ)ମାରଣକର୍ତ୍ତା, ହତ୍ୟାକାରୀ, ପାତକ, ବିନାଶକ, (ପ୍ରୀ) ମାରିବା ।
ମାରକ—ପୁ. ବ. (ମୁଁ + ଶିର୍ତ୍ତ + କ. ଅକ) ମରକ, ମହାମାସ, ଉତ୍ସାହ, ଉଞ୍ଛାଣ- ପଣୀ, ମୃଜ୍ଞକାରକ ଗ୍ରହ, କାମଦେବ, (ଶିର୍ତ୍ତ)ମାରଣକର୍ତ୍ତା, ହତ୍ୟାକାରୀ, ପାତକ, ବିନାଶକ, (ପ୍ରୀ) ମାରିବା ।	ମାରକି—ପ୍ରା. (ଭାବୀ ସଙ୍ଗ) ପ୍ରହାରକର ।	ମାରଚିତ—ପୁ. ବ. ମରୁଦେବତା ।
ମାରକିତ—ବି. ନିଧନାଧ୍ୟପତିତପତ୍ର, ମନୁ- ଷ୍ୟର ମୃଜ୍ଞକାରକ ଗ୍ରହ ।	ମାରବାଶ୍ଵରାହୁଣ—ଗ୍ର. ବି. ମହାଶ୍ଵରାହୁ ଏକଶ୍ରେଣୀରର ପ୍ରାଣଶ୍ରୀ ।	ମାରବାଶ୍ଵରା—ଗ୍ର. ବି. ମରୁଦେବତା ।
ମାରକିତ—ବି. ମରକିତ+ଅ)ମରକତ- ମଣିନିମେତ୍, ମରକତମଣିଯୁଦ୍ଧୀୟ, (ପ୍ରୀ) ମରକତା ।	ମାରୁ—ଗ୍ର. ବି. ନଷ୍ଟ, ପର୍ବତୀଷ୍ଵିତ, ମାରୁ. ଦୃଥାରେ ଯାପିତ (ସମୟ), ବି. ଷତି, ଜ୍ଞେନ୍ସାନ, ରତ୍ନମଶ ହେବା ଯୋଗୁ ଅଷ୍ଟଶ୍ରୀ, (ପ୍ରୀ) ।	ମାରମିଶିବା—ଗ୍ର. କ୍ର. କୌଣସି ବନ୍ଦିକୁ ମାତ୍ର ମାରିବା ପାଇଁ ଆନନ୍ଦ କରିବା ବା ଉଦୟତ ହେବା ।
ମାରକଦଶ—ବି. ଯେଉଁ ଗ୍ରହଦଶରେ ମନୁଷ୍ୟର ମୁଖ ଘଟେ ।	ମାରକରିବା—ଗ୍ର. କ୍ର. କୌଣସି ଶୁଭବିଷ୍ଣୁକ ପର୍ବତ ବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୃଷ୍ଟି କରିବା, କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ନଷ୍ଟକରିବା, ଫରିଦାର ।	ମାରନା—ଗ୍ର. କ୍ର. ଦୃତ୍ୟାକରିବା, ପ୍ରାଣ- ନାଶ କରିବା, ଆପାତକରିବା, ଲେପ କରିବା, ଜୀବାଧ ବାଢ଼େଇ ପ୍ରବର୍ଷ କରିବା, ଶ୍ରୀପାଆଦ ଫଳଗୁରିବା, ତାପାଦି ଦ୍ୱାରା ଜଳୀୟାଂଶୁନିଃଶେ- ଷିତ କରିବା, ଶୁଣ୍ଣାଇବା, ହୃଦୟକରିବା, ଆୟୋତ୍ତକରିବା; ବାଣ ବନ୍ଧୁକାନ୍ତି ପୁଷ୍ଟାରିବା, ନିଷ୍ଠାପକରିବା, ପିନାଳୁଗାର କୁଞ୍ଚାଦିକୁ ଖେଲିବା, ବାଜିମରିବା, (ଦିଅହିଲେଇ) ଅନ୍ତିର୍ମୁଦନାର୍ଥ ଘଷିବା, ତୃଆଂଶୁକୁ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ସମୀଦନ- କରିବା, (ସର୍କରିକ) ଉଚ୍ଚେଷ୍ଟରେ ଉକାରଣ କରିବା, ଚଞ୍ଚଳ ବା ପେଟୁ ଧବରେ ଖାଇବା, ପ୍ରବୁତ୍ତିକୁ ନିରୁତ୍ତ କରିବା, ଦେହରେ ବୋଲିବା, ପେଟ- ଆଦିକୁ ପାଞ୍ଚାମୁକ୍ତ କରିବା, ଲୁଣାଧି ପ୍ରମତ୍ତ କରିବା, ପତାକାଦି ପୋଡ଼ି ତିଆ କରିବା, ବେଗପୂଷ୍ଟ କୌଣସି ପ୍ଲାନ୍ଟରୁ ଗତିକରିବା, କାଳମେପଣ କରିବା, ବାର୍ଷିଶାଦିର ଗଣ୍ଠ ଦ୍ୱାରିବା, ଅଳିତ କରିବା, ରନାଧାଦି ଯନ୍ତ୍ରକୁ ବୁଲିତ- କରିବା, ଅଣ୍ଣାଧାଦିରେ ଖେଲିବା, ଧାର୍ତ୍ତ- ଆଦିକୁ ମାରଣ କରିବା, (ବିଜୁଳି)
ମାରକିତ—ବି. ପ୍ରଶ୍ନ ଯେ ମାରେ, ଯେ ବିନେ, ପାତକ, (ବି)ଶଙ୍କା, ଦୟା,	ମାର—ସ୍ବ. ବ. (ମୁଁ + ଶିର୍ତ୍ତ + ଭ.ର.)	ମାରଣ, ବଧ, ଜନଶୟ, ମରକ, ମହାମାସ ।
ମାରଣ—ଭ୍ର. ବି. (ପଶୁ) ଯେ ମାରେ, ଯେ ବିନେ, ପାତକ, (ବି)ଶଙ୍କା, ଦୟା,	ମାରିଆଶିବା—ଗ୍ର. କ୍ର. କୌଣସି ଜୀବକୁ ବଧ କରି ଶୁଦ୍ଧକୁ ଆଶିବା, ଠକକରି ଦୟାଗତ କରିବା ।	ମାରିଗୋଡ଼ାଇବା—ଗ୍ର. କ୍ର. ପ୍ରହାର କର- ବା'କୁ ଆପନା ବାପଶାକାବନ କରିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) ଉପ୍ର ଦେଖାଇବା, ଶୁଣ-

ପ୍ରକଟିତ ହେବା, କାଟିବା, ବାଧୁବା,
ଲେଖା ଉପରେ ଶାର ପକାଇବା,
(ମନକୁ) ବରସ କରିବା, (କଣ୍ଠୁ)ଉପ-
ଶାନ୍ତ କରିବା, (ଜାତି) ନୟ କରିବା,
ଆଖି ଦ୍ଵାରା ରଙ୍ଗିତକରିବା, ଲେଖିବା ।

ମାରିବାଚାରିବା—ଶା. କ୍ର. ସଂକଳନ
ଘଟାଇବା ଓ ରଷା କରିବା ।

ମାରିବାଧିରବା—ଶା.କ୍ର.ମାର୍ଗପିତ୍କରିବା,
ମାରିବରକରିବା, ପ୍ରହାରକରିବା ।

ମାରିବ୍ୟସନବାରକ—ୟୁ. ବି. ରକ୍ଷି-
ବିଶେଷ ।

ମାରିଷ—ବି.(ମା+ଶ୍ଵର+ଅ) ନାଟ୍ୟ-
ଛିରେ ମାନ୍ୟବ୍ୟକ୍ତି, ଲେଉଛିଆ ଶାର,
ଖାତା ଶାର ।

ମାରିଷ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ମାରିଷ+ଅ) ଦକ୍ଷକ
ମାତା, ଦେବମୀତ୍ରି ପହା ।

ମାଶ—ୟୁ. ବି. ଘାଡକ, ହତ୍ୟକାଶ,
ମୁଖମୁଖରେ ପ୍ରବେଶକାଶ,(ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ମାର
ଫରୁ) ଶ୍ରେୟ, ଜନଶ୍ୱର, ମାରି, ମଢକ,
ମାହେଶ୍ୱର ଶକ୍ତି ।

ମାଶଚ—ୟୁ.ବି. (ମରିଚ+ଅ) ଘଜ୍ୟ-
ବିଶେଷ, କଣ୍ଟ୍ୟପ, କଲ୍ପନାକ, ଯାଜକ
ପ୍ରାତିଶ, ବନ୍ଦହତ୍ତୀ, ପାତହାଶ, ମାଶଚ
ବନ, ଗୋଲମରିଚ ଗଛ, (ବି)ମରିଚ-
ସମ୍ମଳୀୟ ।

ମାଶଚପଦିନ—ବି. ସରଳବୃକ୍ଷ ।

ମାଶଚପଦିନ—ବି. ସରଳ ଦେବଦାର,
ହର୍ଜତରୁ । [ଚନ୍ଦ୍ର]

ମାଶଚମାଶ—ଶା.ବି.ମାଶଚତ୍ରନା, ଶମ-
ମାଶଚତ୍ରନୀ—ବି. ମାଶଚତ୍ରନା ।

ମାଶଚୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ଦେବତାବିଶେଷ, ବଜ୍ର-
କାଳିକା ବା ଦ୍ଵାରାରାଶ, ଚୌଷି ।

ମାଶଚ୍ୟ—ୟୁ.ବି.ଅଗ୍ନିଶ୍ଵାସ, ପିତ୍ରବିଶେଷ

ମାଶତୟ—ବି. (ତ୍ରତ୍ତର) ମଢକ, ମହା-

ମାଶ, ମଢକ ସମୟରେ ଜାତହେବା ଭୟ

ମାଶମୁତ୍ର—ବି.ଯେ ମହାମାଶରେ ମରି

ମାଶ୍ୟ—ବି.(ମାର+ଛ୍ୟ)କାମଦେବ-
ସମୁକୀୟ ।

ମାଶୁ—ବି.(ମୁ+ଶୁ+ଶ.ବି) ହତ୍ୟା,

ମାରଣ, ବଧ, ବିନାଶ, (କ.ର) ମହା-
ମାଶ, (ଭ.ର) ଆପାତ, ପ୍ରହାର, (ଗ.
ବ) ଘାରୁକ ବନ୍ତି, ଅପବିନ ଅବସ୍ଥା,
ସ୍ତ୍ରୀ ରତ୍ନକାଳୀନ ଅଷ୍ଟଶ୍ୟ ଅନସ୍ତା,(ୟୁ.
ବ) ଘାରୁକ ନୟ, ଦୁଷ୍ଟି, ଅପବିନ-
କୁତ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ଶ) ରତ୍ନମଣ୍ଡ, ରଜସ୍ତଳା
(ସ୍ତ୍ରୀ), ମନ, ଅକମିଶ୍ୟ, ନିକୁଷ୍ଟ,(ପା.ର:
ବାଲେ. ବ) ମାତ୍ର ।

ମାରୁକ—ବି. ମୁଖମୁଖୀ, ମୁମୂର୍ତ୍ତ୍ତୁ ।

ମାରୁଣୀ-ଶା.ବି.ମାରଣ, ନଧ, ହନନ, ହତ୍ୟା

ମାରୁଣ୍ଣ—ବି.ସପାଶ୍ୟ, ପଞ୍ଚ, ରୋମଯରଣୀ ।

ମାରୁତ—ୟୁ. ବି. (ମରୁତ+ଅ) ବାୟୁ,
ଅଶ୍ଵରପବନ, ଦକ୍ଷିଣ୍ଯ ଜନପଦ-
ବିଶେଷ, ଅଗ୍ନି ବିଶେଷ ।

ମାରୁତମୟ—ବି. ବାୟୁମୟ ।

ମାରୁତବ୍ୟୁତ—ବି. ରାଜଧର୍ମବିଶେଷ ।

ମାରୁତସ୍ତୁର—ୟୁ. ବି. (ତ୍ରତ୍ତର) ବାୟୁ-
ସ୍ତୁର ହନୁମାର, ଶ୍ରମ ।

ମାରୁତାୟନ—ୟୁ. ବି. (ତ୍ରତ୍ତର) ହନୁ-
ମାର, ଶ୍ରମ ।

ମାରୁତାମହ—ୟୁ.ବି.(ମରୁତ+ଅ+
ହନ୍ତ+ଅ)ନରୁଣକ୍ଷ, ବି.ବାୟୁନାନାଳ,

ମାରୁତାଶନ—ୟୁ.ବି. ସର୍ପ, ପବନାଶନ,
ଜାର୍ଣ୍ଣିକେୟ, ସେନ୍ଦ୍ରିକବିଶେଷ, (ବି-
ବ.ଶ) ଯେ ପବନ ଶାର ଭାସ୍ତେ ।

ମାରୁତାଶ—ବି.ବାୟୁସ୍ତୁତାଶ ଦେବଗାମୀ
ଓଶ୍ୟମୁକ୍ତ ।

ମାରୁତ—ୟୁ. ବି. (ମରୁତ+ଇ) ହନ୍ତ-
ମାନ, ଶ୍ରମ, ଶର୍ଵ ବା ତ୍ରୁଷ ।

ମାରୁତାର—କ୍ଲ. ବି. ମାରବାର ତେଜେ ।

ମାରୁତ୍ୟମ—ଶା. ବି. କାମଚେଷ୍ଟ୍ରୀ ।

ମାର୍କ—ବି. ଭୁବନାଳ, (ଯା.ବ) ପ୍ରୁଣ
ପାଇଥବା ନମ୍ବର, ବିଭିନ୍ନତାପକ
ତିତ୍ର । [କ୍ରୀଏୟ, ମର୍କଟବାନ]

ମାର୍କଟ—ବି. (ମର୍କଟ+ଅ) ମର୍କଟ ସମ୍ପଦ-
ମର୍କଟପିଲିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶିଦ୍ଧିକାମ୍ପ

କଳାପିଲୁତ୍ତ । [ଅପାମ.ର ।

ମାର୍କଟପିଲିଲି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କପିପିଲିଲି

ମାର୍କଟ—ୟୁ. ବି. (ମୁକଣ୍ଠ+ଅ) ମାର୍କ-

ଶ୍ରେଷ୍ଠମୁଦ୍ର, ମୁକଣ୍ଠ, ମୁନିଙ୍କ ପୁଣ୍ୟ, କଲାନ୍ତି
ଶାର ମନ୍ଦି ।

ମାର୍କଣ୍ଠାଦାସ—ଶା. ବି. ଉତ୍କଳୀୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ
କବିବିଶେଷ ।

ମାର୍କଣ୍ଠାସ୍ୟ—ୟୁ. ବି. (ମୁକଣ୍ଠ+ସ୍ୟ)
ମୁକଣ୍ଠ, ମୁନିଙ୍କ ପୁଣ୍ୟ, ସ୍ବାଶବିଶେଷ,
ଶ୍ରମେନ୍ଦ୍ର ଗୋଟିଏ ଶର୍ପପୁଣ୍ୟରଣୀ ।

ମାର୍କଣ୍ଠାବଟ—ବି. (ମାର୍କଣ୍ଠାସ୍ୟ+
ଅବଟ) ମାର୍କଣ୍ଠାସ୍ୟ ନାମକ ପୁରୁଷୋ-
ତିମ ଷେହର ଅର୍ଥଜଳାଶୟ ।

ମାର୍କଣ୍ଠାର—ବି. ମାର୍କଣ୍ଠାସ୍ୟ ପୁଣ୍ୟରଣୀ
କୁଳରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ମହାଦେଵ ।

ମାର୍କାମରିଆରଣ୍ୟ—ଶା. ବି. (ଲ.-
ଅର୍ଥ) ଯେ ପାଞ୍ଜଳିକ ସେବାକୁ ଆଦର
ସମସ୍ତକୁ ଅର୍ବଦେବିତ କର ହରକତ
କରେ ।

ମାର୍କର(ବ)—ବି. ଭୁବନାଳ ।

ମାର୍କା—ଶା. ବି. ବିଭିନ୍ନତାଜୀପକ ତିତ୍ର
ବା ମୋହର, ଚିତ୍ର, ଦାଗ, ଶ୍ରମ ।

ମାର୍କାମରି—ଶ. ବି.ଚିତ୍ରଯକ, ନାଶ୍ୟାତ,
ନିର୍ଭାବିତ, ଚିତ୍ରିତହୃଦୟ ।

ମାର୍ଗ—ବି. (ମୁଗ+ମ.ଅ) ପଞ୍ଚ, ଶ୍ରୀ,
ଶୁଦ୍ଧ, ପାୟୁ, ମୁମମଦ, କଷ୍ଟୁଶ୍ର, (ମୁଗ
+ଅ) ମାଗଟିମାସ, ମୁଗିବାନନ୍ଦତ,
ବିଷ୍ଟୁ, ରକ୍ତଅଧାମାର୍ଗ, (ମାର୍ଗ+ସ୍ତ୍ରଅ)
ଅନ୍ଦୁଷଣ, ଗବେଷଣା, (ଲ.ଅର୍ଥ)ଆଚ-
ରିତ ପତ୍ର, ପ୍ରକାର, ନିର୍ଦ୍ଦେଶପାୟୁ, (ବି)
ମୁଗମୁକୀୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାର୍ଗୀ ।

ମାର୍ଗକ—ବି. (ମାର୍ଗ+କ) ଅଗରାମୂଳି
ମାସ, ମାର୍ଗବାର୍ଥ ।

ମାର୍ଗଣ—କ୍ଲ. ବି. (ମାର୍ଗ+ଭ.ଅନ) ଅନ୍ଦୁ-
ଷଣ, ଯାତ୍ରା, ପ୍ରାର୍ଥନା, ପ୍ରଣୟୁ,
(ୟୁ.ବ-ଶ.ଅନ) ଚର, କାଗ, (ବି-
କ.ଅନ) ଯାତକ, ପ୍ରାର୍ଥୀ,(ସ୍ତ୍ରୀ)ମାର୍ଗଣୀ ।

ମାର୍ଗଣକ—ୟୁ. ବି. (ମାର୍ଗଣ+କ)
ଯାତକ, ଭିକ୍ଷକ ।

ମାର୍ଗତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯାତକତା ।

ମାର୍ଗତୋରଣ—କ୍ଲ. ବି. ଶାର୍ଦ୍ରା ପାର୍ଶ୍ଵରେ
ପ୍ରାପିତ ତୋରଣ ।

ମାର୍ଗଦ—ସୁ. ବ. (ମାର୍ଗ+ଦ+କ.ଆ) ନାହାଇ, କେଉଠ । [ମୂଳୀ ।
ମାର୍ଗଦୟିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. କେତାରପୁ ଦାସ-
ମାର୍ଗଦ୍ରୁମ—ସୁ. ବ. ସପ୍ତାଧର୍ମୀର ଚୃଷ୍ଣ ।
ମାର୍ଗଧନୁ(କ)—ବି. ଏକଯୋଜନ ପରି-
ମାଶ, ଏ କୋଣ ବା ଏ ମାରଳ ।
ମାର୍ଗପତ୍ର—ସୁ. ବ. (ମାର୍ଗ+ପା+ଆ)
ବନକର୍ମଶୁଦ୍ଧବିଶେଷ, ସପ୍ତାଧର୍ମ ଭାବପ୍ରତ୍ଯେ
କର୍ମଶୁଦ୍ଧ ।
ମାର୍ଗପାଳୀ—ବ. (ମାର୍ଗ+ପାଳ+ଇ)
ପ୍ରତିମ, କୁଣକାଶମୟ ପ୍ରତିମ ।
ମାର୍ଗମାଗ—ବି. ପଥରେ ଧାବମାନ ।
ମାର୍ଗମିଶ—ସୁ. ବ. ସହଯାଦ୍ରୀ, ପଥର
ପତ୍ର ।
ମାର୍ଗରକ୍ଷକ—ସୁ. ବି. ପଥରକ,
ପଦ୍ମବାଲୀ ।
ମାର୍ଗବ—ସୁ. ବ. ନିଷାଦ ପିତା ଓ
ଆୟୋଗମ ମାତାପାତ୍ର ଉପରେ ବର୍ଣ୍ଣ-
ସଙ୍କର କାତବିଶେଷ ।
ମାର୍ଗବିଶ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ପଥକମାନଙ୍କର
ରକ୍ଷ୍ୟୀତି ଦେବାରେବ । [ପଥରେଖ ।
ମାର୍ଗବନ୍ଧନ—କ୍ଲୀ. ବ. (ମାର୍ଗ+ବନ୍ଧନ)
ମାର୍ଗବନ୍ଧନଗ୍ରୂପ(ସ୍ଵାତ) —ସୁ. ବି. ପଥାନ୍ତୁ-
ବର୍ତ୍ତୀ, ପଥସ୍ତି ।
ମାର୍ଗବେସ୍—ସୁ. ବି. ଆତେରେସ୍ ହାତ୍କୁ-
ଶୋକ୍ତ ରଷିଲୁମାରବିଶେଷ ।
ମାର୍ଗଶାଖୀ—ସୁ. ବ. ମାର୍ଗପିତ ବୃକ୍ଷ,
ବସ୍ତ୍ରପାରେ ଥବା ବୃକ୍ଷ ।
ମାର୍ଗଶି—ସୁ. ବ. (ମର୍ଗଶିର୍ବ+ଆ)
ଅଗହାୟମେସ, ମର୍ମିତମେସ ।
ମାର୍ଗଶିର—ବି. ମାର୍ଗଶିର୍ବ, ମାର୍ଗଶିରମାସ ।
ମାର୍ଗଶିର୍ବ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମୁରଶିର୍ବ+ଇ)
ମୁରଶିର୍ବ ନଶ୍ଵର୍ପୁରୁ ପୁଣିମା, ମାର୍ଗଶିର
ପୁଣିମା ।
ମାର୍ଗଶିର୍ବ—ବ. (ମାର୍ଗଶିର୍ବ+ଆ) ଅତ୍ର-
ହାୟଣ ମାସ, ମାର୍ଗଶିର ମାସ ।

ମାର୍ଗଶିର୍ବକ—ବ. (ମାର୍ଗଶିର୍ବ+କ)ମାର୍ଗ-
ଶିର ମାସ ।
ମାର୍ଗଶିର୍ବୀ—ସୁ. ବ. (ମୁରଶିର୍ବ+ଆ+
ଇ) ମାର୍ଗଶିର ଦେଖ ।
ମାର୍ଗଶୋଧକ—ସୁ. ବି. (ମାର୍ଗ+ଶୋଧ-
+କ.ଆକ) ପଥପରିଷାରକ, ହାତୁ-
କରିବା(ବ୍ୟକ୍ତି) । [ସକ୍ଷା ।
ମାର୍ଗଶୋଭ—ବି. ସମ୍ବାନପ୍ରଦର୍ଶନାର୍ଥ ପଥ-
ମାର୍ଗହର୍ମୀ—କ୍ଲୀ. ବ. ପଥ୍ରିତଗୁଡ଼, ପାନ୍-
ଶାଳା । [ଉପର୍ଦ୍ଵିତୀ ।
ମାର୍ଗାଗତ—ବି. (ମାର୍ଗ+ଆଗତ)ପଥରୁ
ମାର୍ଗାସ୍ତ୍ର—ବି. ପଥବିପ୍ରୟୋତ୍ ।
ମାର୍ଗାର—ସୁ. ବ. ମୁଗାଦିର ଅପତ୍ୟ ।
ମାର୍ଗାବଳମ୍ବନ—ବି. (ଗୁଡ଼ି) କୌଣସି
ପହା ଧରିବା ।
ମାର୍ଗାବଳମ୍ବୀ—ସୁ. ବି. କୌଣସି ପହାର
ଅନୁଧାବନକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାର୍ଗାବଳମ୍ବନ ।
ମାର୍ଗିକ—ସୁ. ବି. (ମାର୍ଗ+ଇକ)ପଥକ,
(ମୁଗ+ଇକ) ମୁଗହକ୍ତା, ଶିକାଶ,
ବ୍ୟାଧ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାର୍ଗିକା ।
ମାର୍ଗିତ—ବି. (ମାର୍ଗ+ଇତ) ଅନ୍ତେଷ୍ଟି,
ପ୍ରାର୍ଥତ, ଅନୁଧାବିତ ।
ମାର୍ଗିତବ୍ୟ—ବି. (ମାର୍ଗ+ଇତବ୍ୟ)ଅନ୍ତେ-
ଷ୍ଟିୟ, ଅନ୍ତେଷ୍ଟିଶା କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ ।
ମାର୍ଗୀ—ସୁ. ବି. (ମାର୍ଗ+ଇନ୍ଦ୍ରନ୍) ମାର୍ଗ-
ଗାମୀ, ପଥାବଳମ୍ବନକାଶ, (ସୁ. ବି)
କେତା, ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ, ଅଗରାମୀ ବ୍ୟକ୍ତି,
ସଙ୍ଗୀତର ମୂଳ୍କନାବିଶେଷ ।
ମାର୍ଗେଶ—ସୁ. ବ. (ମାର୍ଗ+ଇଶ)
ମାର୍ଗେପ, ମାର୍ଗେତ । [ଦେଖ୍ବା ।
ମାର୍ଗେପଦିଶ—ସୁ. ବି. ଉପାୟୋପ-
ମାର୍ଗ୍ୟ—ବି. ମାର୍ଗମୟ, ଅନ୍ତେଷ୍ଟିୟ ।
ମାର୍ଗ—ସା. ବ. ଇଂରିଜ ରାଜନୀତି ଶ୍ରୀ
ମାସ, ପାଦତ୍ତାବା ଚକିତକରିବା, ସେନା-
ମାନଙ୍କ ନିଯନ୍ତ୍ରିତ ରତ ।
ମାର୍ଗେଣ୍ଟ—ସା. ବ. ରଣିକ । [କରିବା ।
ମାର୍ଗ—(ଧାର୍ତ୍ତ) ; ମର୍ଗନ କରିବା, ଧୂନି-
ମାର୍ଗ—ସୁ. ବ. (ମାର୍ଗ+ଆ) ବିଷ୍ଟ,
ରଜକ, ଧୋବା, (ଭା.ଆ)ମାର୍ଗନଦେଖ ।

ମାର୍ଗକ—ସୁ. ବି. (ମାର୍ଗ+କ.ଆକ)
ସେ କ୍ଷମାଦିତ, ସେ ମାର୍ଗନା କରେ,
(ସୁ.ବି) ରଜକ, ସମ୍ବାନକ, ହାତୁ-
କରିବାଲୁ ।
ମାର୍ଗନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମାର୍ଗ+ନାନ)
ପ୍ରୋତ୍ସ୍ଫାନ ଦ୍ୱାରା ଅଙ୍ଗନମୀଳିକରଣ,
ପରିଷ୍କାର, ସ୍ଥାନବିଶେଷ, (ଶ.ଆନ)
ଲୋଧିକୁଷ, ଲୋଧିଗର, (ଗ୍ର.ବି) ଧନୁର
ଟଙ୍କାର, ମେତ୍ତାକାରଣ ପୁରୁକ ଦେହକୁ
ଧ୍ୟାନିବା ।
ମାର୍ଗନ(ନା)କରିବା—ଗ୍ର. ଟି. ପରିଷ୍କାର
କରିବା, ମାଜିବା, ପାଲିସ କରିବା,
କ୍ଷମାଦେବା, ପୁନ୍କ ହତ୍ତା କରିବା ।
ମାର୍ଗନା—ବି. (ମାର୍ଗନ+ଆ) ମାଜିବା,
ପରିଷ୍କାରକରଣ, ପୋଛବା, ଲିଭାଇବା,
ମୁରକଧନ, (ଗ୍ର.ବି) କ୍ଷମା, ଦୋଷ-
କାଳନ, ଅଞ୍ଚୁତ ବା କୁଣ୍ଡା ଦ୍ୱାରା
ଦେହରେ ଜଳ ଛିପିବା, କିଣ୍ଠିକରଣ ।
ମାର୍ଗନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମାର୍ଗନ+ଇଲ) ସମ୍ବା-
ନୀ, ପ୍ରାୟୀଣୀ, ହାତୁ, ଗାୟୁଗ୍ରୁ, ପୋତ୍ର,
(କ.ର) ଦୁର୍ଗାକର ସହତ୍ୟ ବିଶେଷ,
ସଙ୍ଗାତର ପ୍ରଥମସ୍ଵରର ଘରିଷ୍ଟୁ
ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତ୍ରମ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
ମାର୍ଗନୀୟ—ବି. (ମୁକ୍ତ+ମି.ଅମୟ)ମାର୍ଗନ-
ଯୋଗ୍ୟ, କ୍ଷମାଦ୍ର୍ଵ, କ୍ଷମାୟୁ, ପରିଷ୍କାର-
ଯୋଗ୍ୟ, ପରିଷ୍କାର ଦେବା ଯୋଗ୍ୟ,
(ବି) ଅନ୍ତ୍ରୀ, ଶୋଧନ ।
ମାର୍ଗାର(ଲ)—ସୁ. ବ. (ମାର୍ଗ+କ.ଆର.
ଲ) ରକ୍ତଚିତ୍ତ ଗଛ, ପୁତ୍ରଶାରିବା,
କଟାସ, ବିଶ୍ଵତ, ଗନ୍ଧନକୁଳ, ଶାଳିଆ-
ପତନ ।
ମାର୍ଗାରକ—ସୁ. ବ. (ମାର୍ଗକ+କ)
ମୁହୂର, ବିଭାଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାର୍ଗାରକା ।
ମାର୍ଗାରକଣ୍ଟ—ସୁ. ବ. (ବ.ସ୍ତ୍ରୀ)ମୁହୂର ।
ମାର୍ଗାରକରଣ—ବି. ରତ୍ନବନ୍ଧ ବିଶେଷ ।
ମାର୍ଗାରକଣ୍ଟକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ସ୍ଵମୁଖାଦେବୀ ।
ମାର୍ଗାରଗନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମୁହୂରପୁଣୀ;
ମାର୍ଗାରଗନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମୁହୂରପୁଣୀ;

ଗୋଟିଏ ନଗର, ପଶାନ୍ତ ମହାଦେଶର ଗରର
ଦ୍ୱୀପପୁଞ୍ଜ, ସୁମାତା ଓ ମାଲୟି ଉପଦ୍ଵୀପ
ମହାପ ପଶାନ୍ତି ।

ମାଲଗାଉଁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯେଉଁ ରେଲ୍
ଗାଡ଼ିରେ ପଣ୍ଡିତବ୍ୟାନ ବୁଝାଯାଏ ।
ମାଲଗୁଳାରି—ଯା. ବି. ରାଜସ୍ବ, ଖଣନ ।
ମାଲଗୁର୍ଜନ୍ମ—ବି. ରାଜଣୀଚିଶେଷ ।
ମାଲଗୋଦାମ—ଯା. ବି. ପଣ୍ଡିତବ୍ୟାନ
ସଂଘଦୂଶାଳା ।

[ଆୟୁ ।
ମାଲଗୋକା—ଯା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ବଢ଼ି
ମାଲଚକି—ବି. ଫଢ଼ିଆ, ପିରୁର ଯେଉଁ
ଅଂଶ ଅଣ୍ଟା ଓ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟରେ ଅବହିତ ।

ମାଲଚନ୍ଦନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦେବତାଙ୍କ ପରି-
ହତ ମାଳା ଓ ଚନ୍ଦନ ।

ମାଲରୁଲାଣ—ଯା. ବି. ପୋଲିସ୍ ହାର
ଧୃତବସ୍ତ୍ରକୁ କୋର୍କୁ ପେରଣ, ଦ୍ରବ୍ୟ-
ପ୍ରେରଣ, ପ୍ରେରଣ ଦ୍ରବ୍ୟର ତାଙ୍କିକା ।

ମାଲଚୁଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ମହା-
ପ୍ରଭୁ ବେକରେ ଦିନଥିବା ମାଳା ଓ
ଚୁଳରେ ପିରଥିବା ପୁଷ୍ପବୁଲ ।

ମାଲଜବତ(ତ) —ଯା. ବି. ଧୃତଦ୍ରବ୍ୟର
ଅଟକ ।

[ପତକ ।
ମାଲଜାତକ—ବି. ଗନ୍ଧିମାର୍ଜାର, ସାକିଥା-
ମାଲଅ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପୁଣ୍ୟଦ୍ୟାନ ।

ମାଲତାଛିକା—ଯା. ବି. ପଦାର୍ଥମ ନଙ୍କର
ତାଙ୍କିକା ବା ଲିଷ୍ଟ୍ ।

[ବିଶେଷ ।
ମାଲତକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସ୍ତରାନ୍ତୁର ମାତ୍ର-
ମାଲତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମାଲାଲାତ୍ରି+ଅଠ-
ରି)ସ୍ତରାନ୍ତେମନ୍ୟାତ ପୁଷ୍ପବିଶେଷ, କିଳିକା,
କଢ଼ି, କାତିଲତା, କାଟିପାଳ ଚନ୍ଦ,
କୁମାର, ସୁବିଜ, କାଚମାଳୀ, ବିଶଳୀ,
ଜେଣ୍ଯା, ରତ, ଅକାନବିନ୍ଦି ଲତା,
ନଦୀବିଶେଷ, ଛନ୍ଦେବିଶେଷ ।

ମାଲତୀରକ—ବି. ଟାଙ୍କା, ସେହାଗା
ମାଲତାଜାତି—ବି. ଟାଙ୍କା, ସୋହାଗା ।

ମାଲତୀରକ—ବି. ମାଲତା ନନ୍ଦର ତାର-
ଜାତ ଟାଙ୍କା ।

ମାଲତୀରତ୍ୟମ୍ବକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶ୍ରୀତାଙ୍କା
ମାଲତୀପର୍ବିକୁ—ବି. କାତପାଦୀ, ଜାଇ-

ପାତୀ, ଜାୟନ୍ତୀ ।

ମାଲତୀପୁଷ୍ପ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମାଲତା ଫୁଲ ଜାପା-
ପୁଷ୍ପ ।

[ଫଳ ।
ମାଲତୀପଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଜାପାପଳ. ଜାଇ-
ମାଲତୀମାଧବ—ଶ୍ରୀ. ବି. କବି ଭବଭୂତ-
ପଣୀତ ପୁଷ୍ପତ କାଟକବିଶେଷ ।

ମାଲତୀମାଳା—ବି. ମାଲତା ଫୁଲର ମାଳା
ମାଲତୀମଳା—ବି. ସ୍ତରାନ୍ତୀମାଳାମନ୍ୟାତ ପୁଷ୍ପଲକ
ମାଲତି—ବି. କାତିବିଶେଷ ।

ମାଲତିଦହ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବଜାଦେବର କିଲୁ ଓ
ନଗରବିଶେଷ ।

ମାଲତାର—ଯା. ବି. ଧନୀ, ବଡ଼ଲେକ ।

ମାଲତିହୃଦୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗୋଟିଏ ପୋଲ
ବାଜି ଶରେ ଖଣ୍ଡା ମାଳ ପରି ଲମ୍ବ ଓ
ବଢ଼ ସଖ୍ୟକ ଚର୍ଚି ଜନ୍ମଥିବା ମୟାଳ ।

ମାଲଦେବ—ପୁ. ବି. ଯୋଧପୁରର ଜନ୍ମ
ପ୍ରସତ ରକା ।

ମାଲତୀପା—ଶ୍ରୀ. ବି. ତେଲ. ତେଲ ।

ମାଲତୀଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅମାଲୁ, ମରଦାର
ପିଠି ସଙ୍ଗେ ରୁଡ଼ ମିଶାଇ ଯିଥରେ
ଛଣ୍ଡିଲା ମିଛୁକବିଶେଷ ।

ମାଲପ୍ରଦେଶ—ବି. ଜଙ୍ଗଲମୟ ଅଞ୍ଚଳ ।

ମାଲଭକ୍ତିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମାଲା+ଭକ୍ତି+
କା) ଭକ୍ତିବିଶେଷ ।

ମାଲଭର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶବଦହନ କବିନା
ଜୀବ ବା ଜାତଭର ।

ମାଲଭାଶ—ପୁ. ବି. (ମାଲା + ଭାଶିକ)
ଭାନୁ ।

ମାଲଭମନ୍ଦି—ଶ୍ରୀ. ବି. ପଣ୍ଡିମ ବଙ୍ଗର
ପାଷତ୍ୟ ଦେବିଶେଷ ।

ମାଲଭୁମି—ବି. ଯେଉଁ ବିଶାଳ ଭୁଗ୍ରର
ସ ଧାରଣଭୂତଗଥିପକ୍ଷାବେଳୀ ଭନ୍ନତ ।

ମାଲମନ୍ତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. କଳନ୍ତ୍ର ସମ୍ଭିତ୍, ମୁଖ-
ବାନ୍ ଦ୍ରବ୍ୟ ।

ମାଲମୟଲ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉପକରଣ ।

ମାଲମହାପ୍ରସାଦ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦେବତାଙ୍କର

ପ୍ରସାଦକୁତ ଫୁଲହାର ଓ ଭେଗ, ମହା-
ପମଦିବିଷନ ଦେଖ ।

ମାଲମଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅନ୍ଧଖ୍ୟ, (କି. ବି.)
ବହୁଫଳଯାରେ, ପଞ୍ଚ ପଞ୍ଚ ହୋଇ ।

ମାଲସ୍—ବି. (ମଳୟାତ୍ମା)ଚନ୍ଦନବୁଷ,
ଅଭୟାର ସ୍ତର ନଚିଶେଷ, (ବି) ମଳୟ-
ଜାତ ବା ସମ୍ଭିତ୍, (ଶ୍ରୀ. ବି.)ବଜାପା-
ହାଗରର ପୁନ୍ଥ ଉପକୁଳପୁଷ୍ପ ଉପଦ୍ଵୀପ ।

ମଳୟମକ—ବି. ଭାଜିକାରବିଶେଷ,
(ହେତୁ ଅଳଙ୍କାରରେ ଏକଶବ୍ଦ ବହୁ-
ବାର ସମାବେଶ ହେଉଥାଏ ।

ମଳୟାଳମ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. ମଳୟ ତେଣୀୟ ଭକ୍ତି

ମଳବ—ବି. (ମାଲବ + ବା + କ.ଅ)ଅରନ୍ତି
ଦେଶ, ମଧ୍ୟ ଭରତର ଅନ୍ତର୍ଗତ
ଗୋଟିଏ ପ୍ରଦେଶ, ଅଣ୍ଣମତି ରାଜାଙ୍କର
ମାଲତା ଗର୍ଭକାତ ପୁଷ୍ପଗଣ, , ରାମ-
ବିଶେଷ ।

ମଳବକ—ବି. (ମାଲବ + କ) ମଳବ
ଦେଶମୟାନ୍ତି ତାଙ୍କଣବାସୀ (ବିଦ୍ରୀ)
ମଳବଗରତା—ବି. ମିଶ୍ରବରିଣୀବିଶେଷ ।

ମଳବନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମଳବନକ କଷରତ୍ର
ମଳବଣ୍ଣି—ବି. ରାଜଣୀବିଶେଷ ।

ମଳବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମଳବ ପ୍ରଦେଶ ।

ମଳବାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦକ୍ଷିଣ ଭରତରେ
ପଣ୍ଡିମ ଉପକୁଳପୁଷ୍ପ ପ୍ରଦେଶ ।

ମଳବକ—ପୁ. ବି. (ମଳବ + କଳ)
ମଳବଦେଖୀଯ, (ପୁ.) ମଳବକା ।

ମଳବକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଦିବୃତ୍, ଦିବୃତ୍,
ମଳବକାରୀ ମିଶ ନାଟକର ପ୍ରଧାନ
ନାୟିକା ।

ମଳବକାନ୍ତିମିଶ-ବି. କାଳିଦାସଙ୍କ ରଚିତ
ନାଟକବିଶେଷ ।

ମଳବକିନ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. ତଢ଼ିମୁଲା, ମାଳା-
ପର ବୁନ୍ଦୁଥିବା ବିଦ୍ୟୁତ ।

ମଳବକଟୀ—ପୁ. ବି. କୁମ୍ବିତ୍ତି
ମଳବକାଣ୍ଠ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମଲିଯୁକ ।

ମଳବଦ୍ଵାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓଡ଼ିଶାର କଣ୍ଠୀୟ-
ମାନଙ୍କ ଦଶଶୋଧ ଧରିବିଶେଷ ।

ମଳଙ୍ଗ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପାଠା, ଅକାନନ୍ଦନ ଲତା

ଶ୍ରୀଗର ପହାଁ ରଖିଣୀବିଶେଷ ।
ମାଳିଷୟ—ବି. (ମାଳକ + ଶ୍ରୀ)ମାଳକ-
ଦେଶ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଉଦ୍ଦେଶବାସୀ ।
ମାଳିଷ୍ଟାତ୍ମଶ—ବି. ରଃ ପଃ ଭରତବାସୀ
ବ୍ରାହ୍ମଶ ଶ୍ରେଣୀର ଗୋଟିଏ ଶାଖା ।
ମାଳିବ୍ୟ—ବି. ମାଳକ ରଜ୍ୟ, (ଗ୍ରା.ବ)
ରଃ ପଃ ପ୍ରଦେଶର ବ୍ରାହ୍ମଶମାନଙ୍କର
ବଂଶୋପାଧିବିଶେଷ ।
ମାଳିଶ୍ରୀ—ଗ୍ରା.ବ. (ଫା-ମାଳିବଶ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଗର
ପହାଁ ରଖିଣୀବିଶେଷ, (ଏହା ଗାଇବାଟ
ହମୟ ଦିବା ପର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତିର) ।
ମାଳିଶ୍ରାଳମାଳିବା—ଗ୍ରା. ବି. କୌଣସି
କଥାକୁ ଉପୟ୍ୟ ପରି କହିବା ବା
ଘେଣିଛେବା ।
ମାଲି(କି)ସ୍ତ—ୟା.ବି. ଦେହରେ ତେଳା-
ଦିର ମଦନ ।
ମାଲିତ୍ତା—ଗ୍ରା.ବି. ମାଟିର ଚିତ୍ତର ବଢ଼
ପଳମ, ପଢ଼ିଆ, ଉମ୍ଭେଇ ।
ମାଲିସ୍ତୀ—ବି. କେଣ୍ଟୁଷ୍ଟିଚୁଟ୍ଟ, ରଖିଣୀ-
ବିଶେଷ, ମାଳିବଶ୍ରୀ ।
ମାଲା—ଶ୍ରୀ.ବି. (ମା + ଲା+ଅ+ଆ)
ଶ୍ରୀ, ଧାତ୍ର, ପୁଷ୍ପମାଳ, ମାଲ, ଜପ-
ମାଳ, କଣ୍ଠବାର, ବଞ୍ଚି, ଦୁର୍ବା, ଭୁର୍ବ-
ଅଞ୍ଚଳ, ଯମୁନା, ନଦୀବିଶେଷ ।
ମାଲାକରିପୁକ—ଗ୍ରା.ବି. କାବାଜିମନଙ୍କ
ରେକର ଦୁଇଟି ପ୍ରଧାନ ଉପକରଣ ।
ମାଲାକଣ୍ଠ—ବି. ଅପାମାର୍ଗ ।
ମାଲାକଣ୍ଠ—ବି. ଚାଲୁଦିଶେଷ ।
ମାଲାକନ—ବି. ମୂଳବିଶେଷ ।
ମାଲାକର—ସ୍ଵ. ବି. (ମାଲା+କ
+କ.ଅ) ଦିଦ୍ୟନପାଳ, ପୁଷ୍ପ ବିହୟ-
କାଶ ବର୍ଣ୍ଣମଙ୍କର ଜାତିବିଶେଷ, ପୁଲ-
ଫଳର ଉଦ୍‌ଦୟନ ରକ୍ଷକ, (ବିଂ)ମାଲା-
ଶ୍ରଥନକାଶ ।
ମାଲାକା—ଶ୍ରୀ.ବି. ମାଲା ।
ମାଲାକାଶ—ଶ୍ରୀ.ବି. ମାଲିଆଶୀ, ମାଲାଶୀ,
ଦୂଷିବିଶେଷ ।
ମାଲାକୁଟଦନ୍ତୀ—ଶ୍ରୀ.ବି. ରାଷ୍ଟ୍ରୀ ।
ମାଲାକୁଟ—ବି. ଭରତ ମହାସରର

ଦ୍ଵୀପପୁଞ୍ଜ । [ଦେଖ ।
ମାଲାଗଉଡ଼(ର) — ବି. ମାଲବଗଉଡ଼
ମାଲାଗୁଣ—ବି. ମାଲା ଗୁହ୍ନବାର ସ୍ତର ।
ମାଲାଗୁଣା—ଶ୍ରୀ.ବି. ଅଷାଖ ଲୁତ୍ରାବିଶେଷ,
ବୁଦ୍ଧିଆଶୀସ୍ତର ।
ମାଲାଗୁହା—ବି. ମାଲାଦୁର୍ବା, ବିଲ୍ଲିତୁର୍ବା ।
ମାଲାତ୍ରଶ—କ୍ଲୀ.ବି. ଭୁରୁଣ ।
ମାଲାତ୍ରଶକ—କ୍ଲୀ.ବି. ଗନ୍ଧତ୍ରଶ, ଧନ୍ତ୍ରଶୀ,
ଗନ୍ଧବେଶ ।
ମାଲାପାନକ—କ୍ଲୀ.ବି. ଅର୍ଥାଳଙ୍କାରବିଶେଷ
ମାଲାପୁର୍ବା—ଶ୍ରୀ.ବି. ଦୂର୍ବାବିଶେଷ, ଗଣ୍ଠି-
ଦୂର, ଲମ୍ବଦୂର ।
ମାଲାଧର—ସ୍ଵ. ବି. (ମାଲା + ଧୃ + କ.
ଅ) ମାଲାଧାର, (ଶ୍ରୀ) ମାଲାଧାର ।
ମାଲାଧରୀ—ଶ୍ରୀ.ବି. ଦେବବିଶେଷ ।
ମାଲାଧାର—ସ୍ଵ. ବି. ଦେବବିଶେଷ ।
ମାଲାପଳକ—କ୍ଲୀ.ବି. ବୁଦ୍ଧାକ୍ଷ ।
ମାଲାମଣି—ବି. ବୁଦ୍ଧାକ୍ଷ ।
ମାଲାମନ୍ତ୍ର—ଶ୍ରୀ.ବି. ମାଲାକାରରେ ଲିଖିତ
ମନ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।
ମାଲାମୟ—ବି. ମାଲାମୟ ।
ମାଲାରିଷ୍ଟା—ଶ୍ରୀ.ବି. ପାଟୀନାମକ ମୁଗନ୍ଧ
ପତ୍ର ।
ମାଲାରୁପକ—ବି. ବୁଦ୍ଧକ ଦେଖ ।
ମାଲାକିକା—ଶ୍ରୀ.ବି. ପୁକ୍କା, ପିଡ଼ିଙ୍ଗଶାନ
ମାଲାକୀ—ଶ୍ରୀ.ବି. ପୁକ୍କା, ପିଡ଼ିଙ୍ଗଶାନ ।
ମାଲାରକ୍ଷ—ଶ୍ରୀ.ବି. ପଙ୍କର ରଖିଣୀବିଶେଷ
ମାଲାରାନ୍—ସ୍ଵ. ବି. (ମାଲା + ରାନ୍)
ମାଲାଦିଶୀଷ୍ଟ, ଯାହାର ମାଲା ଅଛି, (ଶ୍ରୀ)
ମାଲାଦିଶୀ ।
ମାଲାଶ୍ରେଷ୍ଠମା—ଶ୍ରୀ. ବି. ତୁଳସୀବୁଦ୍ଧ ।
ମାଲି—ସ୍ଵ. ବି. ସୁକେଶ ବାନ୍ଦର ପୁନ
ଓ ରକର ମାତାମହ ରାଷ୍ଟ୍ରବିଶେଷ,
(ଗ୍ରା.ବି)ଲପମାଳା, ହାର, ମାଲାକାର,
ଦୁଷ୍ଟବ୍ୟ. ସାୟୀ, ଶିବକୁ-ପୁଳା କରିବା
ସେବକବିଶେଷ ।
ମାଲିଆ—ଶ୍ରୀ.ବି. ମାଲା ବ୍ୟବହାରକାରୀ
ବା ପରିଧାନକାରୀ (ବ୍ୟକ୍ତି), ଜଙ୍ଗଲ
ଅଧିବାସୀ, ମାଲଅଞ୍ଚଳବାସୀ ।

ମାଲି(ଶ୍ରୀ)ଆଶୀ—ଶ୍ରୀ.ବି. (ଫା-ମାଲିନୀ)
ମାଲାକାରର ସ୍ତ୍ରୀ, ମାଲାକାରୀ ସ୍ତ୍ରୀ ।
ମାଲିଆଳ—ଶ୍ରୀ.ବି. ମାଲିମାନେ, ଦେବ-
ସେବକରଣ ।
ମାଲିକ—ବି. (ମାଲା+କଳ)ମାଲାକଳ,
ମାଲି, ଶିଶକର, ରଜକ, ଦ୍ରଷ୍ଟିପଦ୍ୟ,
ମଲୀ କାବିଶେଷ ମଦ୍ୟ, ସମ୍ପ୍ରଦୟ, ଅତସୀ,
(ବିଂ) ମାଲାସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ମାଲ୍ୟ ନିର୍ମାଣ-
କାଶ ।
ମଲିକ—ୟା.ବି. ରାଜ, ସବୋଜଣାସନ-
କର୍ତ୍ତା, ସ୍ଵାଧିଧକାରୀ, ଅଧିକାରୀ, ଶୁଦ୍ଧର
କର୍ତ୍ତା, ଦଳର ନେତା ।
ମଲିକା—ଶ୍ରୀ.ବି.(ମଲା+କ.ଆ)ସମ୍ପଳା,
ମଲିକା, ମଲିଯୁଲ, ପୁଲହାର, ଦୁହତା,
ଇଅ, କଣ୍ଠ, ମାଲି, ମୁର୍ବ, କ୍ଷୁମା, ଅତସୀ,
(ଗ୍ରା.ବି)ଅର୍ତ୍ତକାନନ୍ଦଦାସଆଦିଙ୍କ ଭବ-
ଷ୍ଟକ୍ରମ ବାଣୀନିହିତ ପଦ୍ୟପୁସ୍ତକ ।
ମଲିକାନା—ୟା. ବି. ସ୍ବାମୀ ବା ପ୍ରଭୁର
ପ୍ରାପ୍ୟ, ଗଲାଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ୟ ଶକ୍ତି, ଶକ୍ତା
ଆଦୟ କରିବା ବ୍ୟକ୍ତି(ସରବରାକାର)ର
ଶକ୍ତାରୁ ପାଇବା ଆଂକିଳ ପାରିଶ୍ରମିକ
ମାଲିକା—ୟା.ବି.ମଲିକିସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ବି)
ସୁନ୍ଦରୀକାମୁଦ୍ରିତ ମୁସଲମାନଙ୍କ
ବୁରେଟି ଶାମାମଧ୍ୟ ଏକଶାଖା ।
ମଲିନ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମଲା+ରନ୍+ନି)
ମାତ୍ରକାବିଶେଷ, ମାଲିଆଶୀ, ମାଲାକାର-
ପହାଁ, ଗୌରୀ, କାଳୀ, ଦୁର୍ଗା, ଚମ୍ପ-
ନଗଶୀ, ମନୀକନ ନଦୀ, ଅନ୍ତିମିଶ୍ରା-
ଦୂଷ୍ଟ, ଦୁରାଲିଶ୍ଚାନ୍ତିବିଶେଷ, ଅପ୍ରେ-
ବିଶେଷ, ଦ୍ରୋପାଙ୍ଗର ନାମନ୍ତର,
ରାଜସୀବିଶେଷ, ଶୈତକଣ୍ଠିକ ପହାଁ,
ସୁନ୍ଦମ ତୃଗଣର ଅନ୍ୟତମ ।
ମଲିନ ଥ—କ୍ଲୀ.ବି.(ମଲିନ + ଯ)ମଲିନତା,
ମଇଲା, କଳୁଷ, କୁପ୍ରବୁଦ୍ଧି, ମନୋଦୁଇୟ ।
ମଲିନ୍ଦ—ବି. ପବନବିଶେଷ ।
ମଲିମ—ୟା. ବି. ପୋତମୁଳକ, କାନ୍ଦା-
ଜର ରୁଲକ ।
ମଲିମକିଦମ୍ବ—ୟା.ବି.ମାମଲ ମକିଦମ୍ବ ।
ମଲିମହାପାତ୍ର—ଶ୍ରୀ.ବି.ମହାପାତ୍ର ଉପାଧି-

ଧାରୀ ମାଳିକାତ୍ମୟ ବ୍ୟକ୍ତି ।	ସୁଲେଖିକା, ବଡ଼ଅଳେଇଚ ।	ମାଲ୍ଲିବାସ୍ତ୍ର—ବିଂ. ମଲ୍ଲିବାସ୍ତ୍ର ସମ୍ମାନୀୟ ।
ମାଲିୟତ—ୟା. ବି. ଧନୀସମ୍ପତ୍ତି, ଭଣ୍ଡାତ ମଳିଦ୍ୟ(ସି) —ୟା. ବି. ଡେଲାଫିମରନ ।	ମାଲେରାଆ—ୟା. ବି. ମେଲେରାଆ ଦେଖ ।	ମାଲ୍ଲିମାନଙ୍କର ହୀଡ଼ ପ୍ରଦର୍ଶନ, ମଲ୍ଲିଯକ ।
ମାଲିଦେବକ—ଗ୍ରା. କି. ଦେବତାଜର ସୁଷ୍ଠୁ ସଂଗ୍ରାହକ ଓ ମୂଳକ ଶୁଦ୍ଧଦେବକ ।	ମାଲୋହି—ଶା. ବି. କାରୁକାରୀୟ ଦୋତ୍ର- ନ ଥିବା (କାସନାଦ), ସୁର ଦିଆହୋଇ- ନ ଥିବା (କାକରପିଠା ଆଦି) ।	ମାଲ୍ଲି—ୟା. ବି. ଧୀରଙ୍ଗ ଓ ନୌକାବାଲୀ ଜାତବିଶେଷ, ନାବିକ ।
ମାଳୀ—ପୁଂ. ବି. (ମାଳ + ଇନ୍) ମାଳା- କାର, ରବଶର ପିତାମହ ରକ୍ଷଣ- ବିଶେଷ, ମହାଦେବ, ଉଦ୍‌ବାନପାଳକ, (ସୁଂ. କିଂ) ମାଳାଧାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାଳିନୀ ।	ମାଲୋପମା—ବି. (ମାଲା + ଉପମା) କାବ୍ୟର ଅଳଙ୍କାର ବିଶେଷ, ମହିର ଏକ ଉପମେୟର ବନ୍ଦ ଉପମାନ ଥାଏ	ମାଲ୍ଲୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ମୁଣ୍ଡତା, ବିବେକମ୍ବନତା, ଅଧିକୀୟ ।
ମାଲୀୟ—ବି. (ମାଲା+ଇୟ) ମାଳା- ସମ୍ମାନୀୟ, ମାଳାକାରସମ୍ମାନୀୟ ।	ମାଲ୍ଲୀ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମାଲା + ଯ) ପୁଷ୍ପମଳା. ଶିରେମଳା, (ବିଂ) ମାଳାଶୁଦ୍ଧା ହେବାର ଉପସ୍ଥିତ ।	ମାଲ୍ଲୀ—ଅବ୍ୟ. ବିଲମ୍ବ ନ କରି ।
ମାନ୍ତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ନାଶ, ପଦମୟ ଲତା, ବନ୍ଦକାରିତିବିଶେଷ ।	ମାଲ୍ଲକ—ବି. ମଦନବୃକ୍ଷ, ମାଳା ।	ମାଶବିକ—ବି. (ମାଶବିକ + ଇନ୍) ନିଷେଧ- କର୍ତ୍ତ୍ଵ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାଶବିକା । [ଟିକସ୍]
ମାନ୍ତ୍ରିଆ—ଶା. ବି. (ସଂ-ମାଲୀୟ) ମାଳା ବା ଜଙ୍ଗଲ ପ୍ରଦେଶ ସମ୍ମାନୀୟ, ଜଙ୍ଗଲ, (ଶା. ବି.) କନଳାତ ।	ମାଲ୍ଲଗିରି—ଶା. ବି. ପାଲଲହିତରେ ଅବସ୍ଥିତ ଉକ୍ତଳର ସବୋର ପଣ୍ଡ- ବିଶେଷ ।	ମାଶୁଲ—ୟା. ବି. ମାଶୁଲାଶୁଲ, ଶିଳ୍ପି, କର, ମାଷ—ବି. (ମାଷ + ଅ) ବିର, ମୁସା, ପରିମାଣବିଶେଷ, ଏକମଷା, ଆଠର୍ତ୍ତ, ଚର୍ମବେଶବିଶେଷ ।
ମାନ୍ତ୍ରିକ—ବି. କୃଷ୍ଣାର୍କି, କୃଷ୍ଣରୁକ୍ଷୀ, ରିଷ୍ଟର ଶୈତ ରାଜହଂସ ।	ମାଲ୍ଲଗନ୍ଦ—ଶା. ବି. ମଦନ ବୃକ୍ଷ, ମାଳା ।	ମାଷକ—ବି(ମାଷ+କ) ଏକମଷା ଓଜନ, ଆଠର୍ତ୍ତ ପରିମାଣ, ବ୍ରୀହି, ବିର ।
ମାନ୍ତ୍ରିକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମାଲାକାର ସ୍ତ୍ରୀ, ମାନିକାତ୍ମୟା ସ୍ତ୍ରୀ ।	ମାଲ୍ଲଗନ୍ଦକ—ବି. (ମାଲ୍ଲଗନ୍ଦ) କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପୁଲମାଳ ରେଖିବା ।	ମାଷପରିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମାଷପରିକୀ, ବଣବିର ମାଷପରିକୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବଣବିର ।
ମାନ୍ତ୍ରିକ—ଶା. ବି. କିଳିକାହୁଦ ନିକଟରୁ ବାଲୁକାମୟ ପ୍ରଦେଶ ।	ମାଲ୍ଲଗନ୍ତୁ—ବି. ମାଲ୍ଲଗନ୍ତୁ ଦିନ୍ଦୁ ମାନ୍ତ୍ରିକ—ବି. ମାନ୍ତ୍ରିକ ।	ମାଷତ୍ତକ—ବି. ବ୍ରୀହି ତଣ୍ଡଳ ଦିନ୍ଦୁ ମିଶ୍ରିତ ପୁଜୋପହାରବିଶେଷ ।
ମାନ୍ତ୍ରିକ—ଶା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ନାନ ସାପ, ମହାପଥ ।	ମାଲ୍ଲଗନ୍ତୁ—ଶା. ବି. (ମାଲ୍ଲଗନ୍ଦ) ପରିତବିଶେଷ, ରକ୍ଷଣବିଶେଷ, (ବିଂ) ମାଲାଧାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାଲାବଜା ।	ମାଷଯୋନି—ବି. ଶାଦ୍ୟଦ୍ରବ୍ୟବିଶେଷ, ପାମ୍ପତ ।
ମାନ୍ତ୍ରିକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କୃଷ୍ଣାର୍କି, କୃଷ୍ଣରୁକ୍ଷୀ, ରୁକ୍ଷୀ, କଳାରୁକ୍ଷୀ ।	ମାଲ୍ଲଗନ୍ଦ—ଶା. ବି. (ମାଲ୍ଲଗନ୍ଦ) ପରିତବିଶେଷ, ରକ୍ଷଣବିଶେଷ, (ବିଂ) ମାଲାଧାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାଲାବଜା ।	ମାଷର—ବି. ଅନ୍ତମନ୍ତ୍ର, ପେଳ ।
ମାନ୍ତ୍ରିକ—ଶା. ବି. (ମାଲ୍ଲଗନ୍ଦ+ମ୍ରୀଛର) କଳୁ ବୁକ୍ଷ ଓ ଫଳ, କପିତୁକୁକ୍ଷ ଓ ଫଳ ।	ମାଲ୍ଲଗନ୍ଦିନମୟ—ବି. (ଗତତିର) ବିବାହ ସମୟରେ ବରକନ୍ୟଙ୍କର ମାଲାର ବଦଳାବଦଳି ।	ମାଷବଟି—ବି. ବଟିକୌଣସିଧବିଶେଷ ।
ମାନ୍ତ୍ରିକ—ଶା. ବି. ରାଜମହିଳ ଶୈଳମାଳା- କାସୀ ପାର୍ଶ୍ଵତଥାତିବିଶେଷ, ଏକମାଳ ମାତ୍ର । [(ବାହନ ଆଦି)]	ମାଲ୍ଲଗୁଡ଼ି—ପୁଂ. ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ମାଲ୍ଲ ବିକ୍ରି କରି ଜାଗିକା ନିର୍ବାହକାଶ ।	ମାଷବଟି—ବି. ବଟିକୌଣସିଧବିଶେଷ ।
ମାନ୍ତ୍ରିକ—ଶା. ବି. ନିକୁଞ୍ଜ ଜାପାୟ ମାନ୍ତ୍ରିନ—ପ୍ରା.ସମ୍ମ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମାନ୍ତ୍ରିର ସ୍ତ୍ରୀ, ମାନିଅଣୀ । [ସମ୍ମାନୀୟ ।	ମାଲ୍ଲଗୁଡ଼ି—ବି. ମାଲ୍ଲଗୁଡ଼ିନ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀନ ମାଲାର ଦୋକାନ ।	ମାଷବଟି—ବି. ବଟିକୌଣସିଧବିଶେଷ ।
ମାନ୍ତ୍ରିକ—ବି. (ମାଲା + ଏୟ) ମାଲା- ମାନ୍ତ୍ରିୟ—ବି. (ମାଲା + ଏୟ + ଆ)	ମାଲ୍ଲି—ପୁଂ. ବି. (ମାଲ୍ଲି+ଅ) ବର୍ଣ୍ଣପରିଚାର ଜାତବିଶେଷ ।	ମାଷନ୍ଦ—କ୍ଲୀ. ବି. ବିର ଓ ରୁହିଲରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଶୈଳୁଡ଼ି ।

ମାନ୍ଦିର—ପୁ. ବ. (ମାନ୍ଦିର+ଅଶ୍ଵ+ଅ)
ଯୋଡ଼ା । [ମିତି ।

ମାନ୍ଦିର—ବୀ. ଜୀବଶାକ, (ବିଂ) ମାନ୍ଦିର ପରି-
ମାନ୍ଦିର(ଷ୍ଟେଣ)ଶ୍ଵରୀ.ଶ୍ଵରୀ.ଶ୍ଵରୀ.ଶ୍ଵରୀ.ଶ୍ଵରୀ.

ମାନ୍ଦିର—ବୀ. ମାନ୍ଦିର ପିଷ୍ଠଳ ଚକ୍ରବାହି ।
ମାନ୍ଦିର(ନ) —ବିଂ. (ମାନ୍ଦିର+ଉନ)
ଏହି ମନ୍ଦିର ପରିମାଣ ଉଚ୍ଚା ।

ମାନ୍ଦିର—ଯା.ବି. ଶୈଷକ, ବିଦ୍ୟାଲୟ ଗୁରୁ ।

ମାନ୍ଦିର—ବୀ. (ମାନ୍ଦିର+ଅଶ୍ଵ)ଚନ୍ଦ୍ର.ମାନ୍ଦିର ମଂଦ୍ର ।

ମାନ୍ଦିର—ବୀ. (ମାନ୍ଦିର+ଅଶ୍ଵ) ମାନ୍ଦିରପରିମାଣ,
ଏକମନ୍ଦିର ଓଳନ, କୃଷ୍ଣ ଶୁନ୍ଦ ପକ୍ଷ ଦ୍ୱୟା-
ସ୍ଵକ କାଳ, କୃଷ୍ଣ ପ୍ରତିପଦାତାରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ

ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାଳ, ଶୁନ୍ଦମାସ, ଦେଖାଣାଦି,
ଘୋରମୟ, ସର୍ବୀଙ୍ଗର ଏକରଣିରେ

, ଅବସ୍ଥାନ କରିବା ସମୟ, ୩୦ ଦିନ
ପରିମାଣ କାଳ, ମେଷାଦି, ଦ୍ୱାଦଶ-
ହରାମ୍ବା, ମାନ୍ଦିର, ଶ୍ରୀହା, ବର ।

ମାନ୍ଦିର—ବୀ. (ମାନ୍ଦିର+କ) ଏକମନ୍ଦିର ପରି-
ମାନ୍ଦିର ଓଳନ, ମୁଖ୍ୟମାସ, (ଶ୍ରୀ.ବି)
ଏକମାନ୍ଦିରକାଳ ।

ମାନ୍ଦିରଧର୍ମ—ଗ୍ରା. ବି. ଏକମାସ ମଧ୍ୟରେ
ଅଞ୍ଜିତ ବା ସମ୍ମତ ପୁଣ୍ୟ ।

ମାନ୍ଦିରକାଳି—ବିଂ. ଏକମାନ୍ଦିରକାଳିପରି-
ମିତି, ମଦିକ ।

ମାନ୍ଦିରକାବାର—ଗ୍ରା. ବି. ମାନ୍ଦିର ଶେଷ,
ମାନ୍ଦିର ।

ମାନ୍ଦିରକାବାର—ଗ୍ରା. ବିଂ. ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସ
ଶେଷରେ କରଣୀୟ, ମାସାନ୍ତେଦୟେ,
(ବିଶ୍ଵାମାନଙ୍କର ରତ୍ନୟାବ, ପ୍ରତିମାସର
ଶେଷ ।

ମାନ୍ଦିରକଥା—ଗ୍ରା. ବିଂ. (ଫଂ-ମଦିକ) ଏକ-
ମାନ୍ଦିରବୂପ, ମଦିକ, (ବା.ବି) ସ୍ଵିମାନଙ୍କ
ମଦିକଧର୍ମ, ରତ୍ନୟାବ ।

ମାନ୍ଦିରକୁମାସ—ଗ୍ରା. ବିଂ. ପ୍ରତିମାସରେ,
ଫି ମାସରେ ।

ମାନ୍ଦିରକ୍ତ୍ତବ୍ୟ—ବିଂ. (୩ତତ୍ତବ) ପ୍ରତ୍ୟେକ
ମାସରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ମାନ୍ଦିରକେ—ଗ୍ରା.କି.ବିଂ. ଏକମାସ ମଧ୍ୟରେ ।

ମାନ୍ଦିରକେଳ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବନ୍ଧ) ବି. ଶାମୁକା ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ଗ୍ରା.ବି. (ସ୍ଵିଲେକର)ଗର୍ଭ-
ସଞ୍ଚାର ହେବା ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ଗ୍ରା. ବି. ସ୍ଵିମାନଙ୍କର
ମଦିକ ରତ୍ନ ନ ହେବା ଯୋଗୁ ଗର୍ଭ-
ସଞ୍ଚାର ହେବାର ଜାଗାଦିବା, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ
ସମୟରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନ ହେବା ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ଗ୍ରା. ବି. ବର୍ଷର ମାସମାନ-
ଙ୍କର ଫଣ୍ଡା ଗଣନା ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ପୁ. ବିଂ. (ମାନ୍ଦିର+ଚର୍ଚ+
ମିରକ) ମାନ୍ଦିରକୁଷ୍ଟ୍ୟ, ଏକମାସ
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ, (ବିଶ୍ଵା) ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ପୁ. ବିଂ. ଏକମାସ ବସ୍ତୁ,
ଯାହା ମାସେ ମାନ୍ଦିର ହୋଇଥାଏ, ମୋଟେ
ମାସକର ।

ମାନ୍ଦିର—ପୁ. ବି. (ମାନ୍ଦିର+କାଳ.ଅ)
ଦାତ୍ତ୍ୟଧପକ୍ଷୀ, ଡାଢିକ, ଏକପ୍ରକାର
ମୁଗ, (ବି) ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବିଂ. ମଦିକ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକମାସ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ପ୍ରା. ବି. ମାସଯାକ, ପୂର୍ଣ୍ଣ
ଏକମାସ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବି. (ମାନ୍ଦିର+ତାଳ+ଆ)
ବାଦ୍ୟଯତ୍ତବାରିଶେଷ, କରତାଳ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବିଂ. ମାସମାସ ପରିମିତ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ଶ୍ଵରୀ. ବି. ତିନିମାସ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ଅବ୍ୟ. ତିନିମାସଯାବତ୍ର ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବି. ମାସ ଓ ଦିନ, ମାସ
ମଧ୍ୟରେ ୩୦ ଦିନଯକ୍ତ ସମୟ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବିଂ. ପ୍ରତିମାସରେ ପରି-
ଶୋଧମୟ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବି. ଏକମାସ ଦିନାମ୍ବେ
ଧର୍ମବୂପେତ୍ତବ୍ୟ—ବି. ଶିଷ୍ଟିକଧାନ୍ୟ, ଷାଠିଆ
ଧାନ, ଗୌରଣ୍ଟିକ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ଅବ୍ୟ. ପ୍ରତିମାସରେ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବି. ମାସ ଓ ପରି ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ଜୀ—ବି. କୌଣସି ମାସର
ଦିନାମ୍ବେ ତିନିମାସ ପରିମିତ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବି. (ଗତତ୍ତବ)ମାନ୍ଦିରକାଳ, ଜ୍ୟୋତିଷ
ଗଣନା ଦିନେ . ଯେଉଁ ଲେଖାରେ

କୌଣସି ମାସର ଶ୍ଵରୀଶୁଭଫଳ ଲେଖା

ହୋଇଥାଏ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ଶ୍ଵରୀ. ବି. କୌଣସି ମାସର
ପ୍ରବେଶ ଦା ଆରମ୍ଭ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବିଂ. ଏକମାସରେ ପରିପାକ,
ଯାହା ଏକମାସ ମଧ୍ୟରେ ହୁଏ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବିଂ. ଏକମାସ ପୂର୍ଣ୍ଣରେହବା,
ପୂର୍ଣ୍ଣର୍ଗର୍ଭ ହେବାର ସମୟ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବିଂ. (ବ.ଶ୍ଵ) ପୂର୍ବମାସରେ
ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ, ଏକମାସପୂର୍ବେ ଯାହା ଦିନିଅଛି;

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବିଂ. ମାସପରିଷିତ, ଯାହା
ମାସରେ ଥରେ ଘଟନ,(ବି)ନବୀନଚନ୍ଦ୍ର,
ପ୍ରତିପଦଚନ୍ଦ୍ର । [ପ୍ରଥମ ଦିନ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବି. ମାସପରିଷିତ, ମାସର
ମାସପଳକ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ପ୍ରତ୍ୟେକ
ମାସରେ ଘଟିବା ଫଳ ଦା ଘଟନା,
ମାସପରିଷିତ ଦେଖ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବି. (ମାନ୍ଦିର+ତ୍ତବି)ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବି. (ବ.ଶ୍ଵ) ବର୍ଷର, ବର୍ଷ,
(ଗତତ୍ତବ) ଏକମନ୍ଦିର ପରିମାଣ, ମାସର
ପରିମାଣ

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ପୁ. ବି. (ମାନ୍ଦିର+ଅରା) ବର୍ଷର
ପେଜ, ଅନୁସମୂହର ମଣ୍ଡ, କାଞ୍ଚିକ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବିଂ. (ମାନ୍ଦିର+ଅଳ) ମାସପଳକ,
ମାସମୟ, ହୃଦୟମୟ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ଏକ-
ପ୍ରକାର ପକ୍ଷ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ଗ୍ରା. ବି. ମାସ ଓ ବର୍ଷ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବି. ଶ୍ଵେତମାଜାସ୍ତ୍ୱ ପକ୍ଷ-
ଦିଶେଷ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ଗ୍ରା. ବି. ଏକମାସ ସମୟ-
ଗତ ହେବା, ମାନ୍ଦିରତ୍ତବାରିବା ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ମଳମାସ,
ଅଧ୍ୟମାସ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ଅବ୍ୟ. ପ୍ରତିମାସ, ମସମାସ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବିଂ. ମାସକ ପାଇଁ ଅନ୍ତର
ସମ୍ମୟକାଶ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ଗ୍ରା. ବି. ମଦିକ ବେତନ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ମାସର ପ୍ରଥମ
ଦିନ ।

ମାନ୍ଦିରତ୍ତବା—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ମାସବାମୀ, ଯେଉଁ

ତୁହ ଯେଉଁ ମାସରେ ପୃଥ୍ବୀର ଅଧିକ କଲିଛିରୁପେ ହୁଏ ।	ମାସୁର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମସୁର + ଅଥ + ଶି) ଶୁଣ୍ଡ, ଦାଢ଼ି, ମାଉସୀ, ମାତ୍ରଗିଲା, ପିରିପୀ, ପିତାଙ୍କର ଉରଣୀ, ଏକପ୍ରକାର କାକ୍କା ଶ୍ଵେ ।	ଭିନ) ଉଚ୍ଚବଶଜାତ ।
ମାସାଧିପତି—ବି. (ଉଚ୍ଚତ) ମାସାଧିପତି ଦେଖ ।	ମାସେ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକମାସ ସମୟ, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ଏକମାସ ପାଇଁ ।	ମାହାଜନି—ବିଂ. (ମହାଜନ + ରକ) ମହାଜନ ବିଷୟରେ ହିତକର ।
ମାସାଧିଶୀଳ—ବି. (ଉଚ୍ଚତ) ମାସାଧିପତି	ମାସେ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକମାସ ସମୟ, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ଏକମାସ ପାଇଁ ।	ମାହାଜନି—ବିଂ. (ମହାଜନ + ରକ) ମହାଜନ ବିଷୟରେ ସାଧୁ ।
ମାସାନୁମତିକ—ବିଂ. ମାମର ଆରମ୍ଭରୁ ମାସ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ, ପ୍ରତି ମାସ ସମୂଳୀୟ ।	ମାସେବେ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକମାସରେ, ପରିମାଣରେ ।	ମାହାତାର୍ଗ—ଯା. ବି, ଚନ୍ଦ୍ରକରଣ ।
ମାସ ନ୍ତ୍ର—ପୁଂ. ବି. (ଉଚ୍ଚତ) ଅମାବସ୍ଥା, ମାସର ଶେଷଦିନ, ଘୋର ମାସର ଫଳାନ୍ତର ପୂର୍ବଦିନ ।	ମାସକରୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମାସକରୁ କିଛି କିମ୍ ବା କେବି ସମୟ, ମାସେକାନ୍ତର, ମାସେଅଧେ, ମାସେପରେ ।	ମାହାପ୍ରିକ—ବିଂ. (ମହାପ୍ରିକ + ରକ) ମହାସ୍ତ୍ରା ସମୂଳୀୟ ।
ମାସାନୁପ୍ରକାନ୍ତ୍ର—ବି. ଏକମାସର ଶେଷ- ଦିନ, ତା ପରମାସର ପ୍ରଥମଦିନ ।	ମାସୋପଳାସ—ବି. ଏକମାସକାଳ ଅନ- ଶନ ବ୍ରତାଗ୍ରହ ।	ମାହାପ୍ରିକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମହାପ୍ରିକ + ଶି ଯ) ମହିମା, ଘୋରବ, ମହାନ୍ତର ଅର୍ଥଦର୍ଶନ ଓ ଦେବଦେଖ ପୂଜାର ଶୁଭପଳ, ଆଦର, ମାନ, ଅର୍ଥ ଓ ଦେବଦେଖଙ୍କ ପୂଜାର ଫଳବ୍ରତନାୟକ ଗ୍ରହ ।
ମାସାପର୍ଦଗନ୍ତ—ବିଂ. ଏକମାସ କାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।	ମାସୋପବାହିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଏକମାସ ଉପ- ବାସକାରୀ ସ୍ତ୍ରୀ ।	ମାହାନଦ—ବିଂ. (ମହାନଦ + ଅ) ମହା- ନଦ ସମୂଳୀୟ, ତଙ୍କାତମାୟ ।
ମାସାପର୍ଦ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକମାସ ସମୟ, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ଏକମାସରେ ।	ମାସ୍ତ୍ରାନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉତ୍ତରଶାର ଅଧ୍ୟତ୍ମ ଶ୍ରେଣୀର ଏକଜାଗାୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।	ମାହାନସ—ବିଂ. (ମହାନସ + ଅ) ମହା- ନସ ସମୂଳୀୟ ।
ମାସିଥିକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସା-ମାସିକ) ମାସ ସମୂଳୀୟ, ଏତେମାସ ଗର୍ଭରେ ରହି ଜନ୍ମିତେଇଥିବା (ଶିଶୁ), ଏତେମାସ ବୟସ, ଏତେମାସ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ।	ମାସ୍ତ୍ରାନିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମାସ୍ତ୍ରାନସମୂଳୀୟ ।	ମାହାନମିକ—ବି. ମହାନମିକାମକ ରାଗବେଦବେତ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
ମାସିକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମାସ + ରକ) ମାସ ସମୂଳୀୟ, ପ୍ରତିମାସରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ, ଏକ ମାସକାଳପ୍ରାୟୀ, ପ୍ରତିମାସରେ ଥରେ ଘଟିବା, ପ୍ରତିମାସରେ ଦେଖୁ, (ବି) ମୁତ୍ତବ୍ୟକ୍ରିୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମୁଖ୍ୟ ଏକ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିମାସରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଶାକ ।	ମାସ୍ତ୍ରାନୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆର୍ଦ୍ଦୀଯଭେଦ ।	ମାହାନାମ୍ବିକ—ବି. ମହାନାମ୍ବି ଆଦି ରାଗବେତ୍ର, ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
ମାସିକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମାସ + ରକ) ମାସ ସମୂଳୀୟ, ପ୍ରତିମାସରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ, ଏକ ମାସକାଳପ୍ରାୟୀ, ପ୍ରତିମାସରେ ଥରେ ଘଟିବା, ପ୍ରତିମାସରେ ଦେଖୁ, (ବି) ମୁତ୍ତବ୍ୟକ୍ରିୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମୁଖ୍ୟ ଏକ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିମାସରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଶାକ ।	ମାସ୍ତ୍ରାନୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆର୍ଦ୍ଦୀଯଭେଦ ।	ମାହାପ୍ରାଣ—ବିଂ. (ମହାପ୍ରାଣ + ଅ) ମହା- ପ୍ରାଣ ବା ଦାର୍ଶନିକ ସମୂଳୀୟ ।
ମାସିକିଧର୍ମ—ବି. (କ.ଖା) ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କର ମାସୀନ—ପୁଂ. ବିଂ. (ମାସ + ରକ) ଏକ- ମାସ ବୟସ, ମାସସମୂଳୀୟ, ଏତେମାସ ବୟସ, (ଶ୍ରୀ) ମାସିନା ।	ମାସ୍ତ୍ରାନୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକମାସ ସମୟ, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ଏକମାସରେ ।	ମାହାଭାଗ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମହାଭାଗ୍ୟ, ସୌଭାଗ୍ୟ ।
ମାସିକିଧର୍ମ—ବି. (କ.ଖା) ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କର ମାସୀନ—ପୁଂ. ବିଂ. (ମାସ + ରକ) ଏକ- ମାସ ବୟସ, ମାସସମୂଳୀୟ, ଏତେମାସ ବୟସ, (ଶ୍ରୀ) ମାସିନା ।	ମାସ୍ତ୍ରାନୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକମାସ ସମୟ, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ଏକମାସରେ ।	ମାହାଭାଗ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମହାଭାଗ୍ୟ, ସୌଭାଗ୍ୟ ।
ମାସିକିଧର୍ମ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମାସିକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ, (ଶ୍ରୀ) ମାସିକି ବ୍ୟକ୍ତିକ ରତ୍ନୀବ୍ରାହ୍ମଣ ।	ମାସ୍ତ୍ରାନୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକମାସ ସମୟ, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ଏକମାସରେ ।	ମାହାଭାଗ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମହାଭାଗ୍ୟ, ସୌଭାଗ୍ୟ ।

ମହାଲୀଏକ—ଶ୍ରୀ. ମହାନାଏକ ଦେଖ ।
 ମହାଳି—ଶ୍ରୀ. ବି. କେଉଁଟମାନଙ୍କର
 ବଂଶୋପାଧ ବିଶେଷ ।
 ମାହାଜିଆ—ଶ୍ରୀ. କି. ରିଂ. ଅକାରଣ, ହୃଥା
 ମାହାଜିଆମୁକୁନ୍ଦଦେବ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରଜନ୍
 କୁମାର ମତାଶୁନ୍ୟ ମୁକୁନ୍ଦଦେବ ନାମ
 ଧାରୀ ସୁମର ଭୁତ୍ପଦ ସଜା, (ଲ. ଅର୍ଥ)
 ଫଳୀ ଅଧିକାର ସୁଚକ ଉପାଧ ବିଶେଷ
 ମାହାଜାତୀକ—ଶ୍ରୀ. କାତ୍ଯାୟୁନ କୃତ
 ପାତ୍ରିନିଜର ବାତ୍ରିକଙ୍କ ।
 ମାହାକ୍ରମ—ଶ୍ରୀ. ପାଶୁପତିତ୍ରାବଳମୁଁ,
 (ବି) ଯଜ୍ଞମାମାସ, ପାଶୁପତିଶାସ
 ସହତ ।
 ମାହାବ୍ରାହ୍ମ—ଶ୍ରୀ. ମହାବ୍ରତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
 ମାହି—ଯା. ବି. ମାସ, (ଶ୍ରୀ) ଦର୍ଶିଣୀ
 ଭାବର ମାଲିକର ଉପକୂଳସ୍ଥ ପ୍ରାଚୀନ
 ଅଧିକୃତ ବନ୍ଦର ।
 ମାହୁକ—ବି. ଜାତ ବିଶେଷ ।
 ମାହୁନ—ବି. (ମହି + ନନ୍ଦ) ଶକଧାମ,
 ପାମ୍ବାଜ୍ୟ, ରଜ୍ୟ, (ଶ୍ରୀ) ମହମାୟ, ପୂଜ୍ୟ,
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ପ୍ରତିକ ।
 ମାହୁନା—ଯା. ବି. କେତନ, ମାସିକ ବେତନ
 ମାହୁନାଦାର—ଯା. ବି. ସେ ବେତନ
 ଦିଏ, ସେ ପ୍ରତିମାସରେ ବେତନ ଦିଏ
 ମାହୁୟାନା—ଯା. ବି. ବେତନ, ମାସିକ
 ବେତନ ।
 ମାହୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମହି + ରଗ) କନ୍ତ୍ର,
 ମହେନ୍ଦ୍ର, ଦେବରାଜ ।
 ମାହୁଷ—ବି. (ମହିଷ୍ଟି + ଅଥ) ମହୁଷ,
 ମହୁଷୀ, (ଶ୍ରୀ) ମହୁଷ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ମହୁଷ
 ପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ।
 ମାହୁଷକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମର୍ତ୍ତିବ୍ରତୀଆ ଗରୁଡ
 ମାହୁଷିଗୃହ—କୁମାର ବି. ମର୍ତ୍ତିବ୍ରତୀଆ ।
 ମାହୁଷଦଧ୍ୟ—କୁମାର ବି. ମର୍ତ୍ତି ଦଧ୍ୟ ।
 ମାହୁଷନବନନ୍ଦ—କୁମାର ବି. ମର୍ତ୍ତି ଦୁର୍ଘର
 ନନ୍ଦଶୀ ।
 ମାହୁଷମୂଳ—କୁମାର ବି. ମର୍ତ୍ତି ମୂଳ ।
 ମାହୁଷବିଶ୍ୱା—ଶ୍ରୀ. ବି. କୃଷ୍ଣବୃକ୍ଷଦାରକ
 ମହୁଷରାଜୀକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୈତାନବୃକ୍ଷଦାରକ ।

ମାହୁଷବିଶ୍ୱା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମଧୁମୋଲତା ।
 ମାହୁଷାଷ—ବି. ମହୁଷାଷ ଗୁରୁତ୍ୱ ।
 ମାହୁଷିକ—ବି. (ମହୁଷୀ + ଇକ) ମହୁଷୀ-
 ପତ୍ର, ବ୍ୟଭରୁଣୀସୀର ପତ୍ର, ଯେଉଁ
 ସ୍ଵାମୀ ବ୍ୟଭରୁଣୀ ପହୁର ପତ୍ର ଅନୁ-
 ରକ୍ତ, ମହୁଷାଷପାନୀଶା, ବ୍ୟଭରୁଣୀସୀର
 ଉମାକିତ ଧନରେ ଯେ ବିଶେଷ ।
 ମାହୁଷିକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ନନ୍ଦବିଶେଷ ।
 ମାହୁଷେୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଜଣେ ପ୍ରାଚୀନ
 ଦୈତ୍ୟକରଣ, ମହୁଷର ଗର୍ଭକାତ ସୁତ
 ଜାତ ।
 ମାହୁଷୁଷ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସଜା ଶିଶୁପାଲଙ୍କ
 ବାଜଧାମ, ନରୀଦାତାରସ ନରଷ-
 ବିଶେଷ, ହାର ବାତ୍ରିମାନ ନାମ ଚାଲ-
 ମହେଶ୍ୱର ।
 ମାହୁଷ—ଶ୍ରୀ. (ମହୁଷ + ଯ) ମହୁଷ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
 ମାହୁଷ, (ବି. ମହୁଷୀ+ଯ) ବର୍ଣ୍ଣ-
 ସଙ୍କର ଜାତ ବିଶେଷ, ବେଶୀଗର୍ଭରେ
 କୁତ୍ରିୟ ଭିରେମକାତ ଜାତ ବିଶେଷ,
 (ପ୍ରା. ମେଦି. ର) ହାଲିକ, କେବର୍ତ୍ତିନାନ୍ତାୟ
 ଲୋକ ।
 ମାହୁତ୍ତନ୍(ନ୍) —ଶ୍ରୀ. ବି. (ପି-ମହାପାତ୍ର)
 ହର୍ଷୀରୁଲକ, ଶକାରେଷ୍ଟା ସେନ୍ୟ, କୁତ୍ରିୟ
 କଣେପାଧ ବିଶେଷ ।
 ମାହୁତ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗଜ ସେନ୍ୟ ବା ଗଜ-
 ରେଣ୍ଟ ସେନ୍ୟ ।
 ମାହୁ—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ. ଅମୁକମାସରେ, (ଶ୍ରୀ.
 ବି) ମାସ ।
 ମାହେନ୍ଦ୍ର—ଶ୍ରୀ. (ମହେନ୍ଦ୍ର + ଅ) ରଜ୍ୟ
 ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ଶ୍ରୀ) ମାହେନ୍ଦ୍ରୀ, (ବି) ଶୁଭ-
 ଦଣ୍ଡ ବିଶେଷ ।
 ମାହେନ୍ଦ୍ରକ—ଶ୍ରୀ. ବି. କେନମାନଙ୍କର
 ଦେବତା ବିଶେଷ ।
 ମାହେନ୍ଦ୍ରଦଶ୍ୟ—ବି. (କ.ଧା) ମାହେନ୍ଦ୍ର-
 ଯୋଗ ପଟ୍ଟି ସମୟ ।
 ମାହେନ୍ଦ୍ରାଗୁଣୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ନନ୍ଦବିଶେଷ ।
 ମାହେନ୍ଦ୍ରବେଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମାହେନ୍ଦ୍ର ଦଶ୍ୟ
 ଦେଖ ।
 ମିଆଁ—ଯା. ପୁଂ. ବି. ମୁସଲମାନମାନଙ୍କର
 ସମ୍ବନ୍ଧାର୍ଥକ ଉପାଧ ବିଶେଷ, ମୁସଲମାନ ।
 ରା) ଶତୀ, ରହ୍ମାଣୀ, ଶାରୀ, ପୁଷ୍ଟିର,
 ମହାକାଳିତା ସ୍ଵାନ୍ଦୁନର ମାତୃଭେଦ,
 ସ୍ଵପ୍ନମାତୃକା ଭେଦ, ଝାର୍ତ୍ତାଶକ୍ତି ।
 ମାହେୟ—ଶ୍ରୀ. (ମୟୁ + ଏୟ) ମୟୁ ବା
 ପୁଥମା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ମୃଣ୍ୟ, (ବି) ମଙ୍ଗଳ-
 ଶବ୍ଦ, ନରକାସୁର, ପ୍ରବାଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ମାହେୟୀ ।
 ମାହେୟୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମାହେୟ + ର)
 ଶାରୀ, ଶାରୀ, ସାତା, ନନ୍ଦବିଶେଷ ।
 ମାହେନ୍ଦ୍ରି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗୋପ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିକ
 ରୁଷ ବିଶେଷ ।
 ମାହେଶ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମହେଶ + ଅ)
 ମହେଶସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ବି) ବ୍ୟାକରଣ
 ବିଶେଷ : [ଦୁର୍ଗା]
 ମାହେଣୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମହେଣୀ + ଅ + ର)
 ମାହେଣୀର—ଶ୍ରୀ. (ମହେଣୀର + ଅ)
 ମହେଶୁର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ଶ୍ରୀ) ମହେଶୁର,
 (ବି) ଉପବୁଦ୍ଧ ବିଶେଷ, ପଞ୍ଜିଭେଦ,
 ଶିବେଶାପକ ବିଶେଷ, ଅନ୍ତରଭିତ୍ତି,
 ସୁର ଓ ବ୍ୟଞ୍ଜନମାଳା ସୁତକ ପାତ୍ରିମାନ
 ୧୯୬ ସୁର, ସୁର ନାଟକ ପତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେତୀ
 ମାହେଶୁରଧୂପ—ବି. କୁର୍ବାଧକାରେକ
 ଧୂପୌଷଧ ।
 ମାହେଶୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମହେଶୁର + ଅ
 + ର) ଯତତିକ୍ରା, ଦୁର୍ଗା, ମାତୃଭେଦ,
 ପାଠ୍ୟାନବିଶେଷ, ଭୁର୍ବିନିମ୍ୟ, ନନ୍ଦ-
 ବିଶେଷ ।
 ମାହୋଦ୍ୟା—ଯା. ବି. ମାସୁଆର ଦେଖ ।
 ମାହୁତ୍—ଯା. ବି. ପ୍ରସିଦ୍ଧ ମୁସଲମାନ୍
 ସମ୍ବନ୍ଧ ।
 ମାହୁ—ଶ୍ରୀ. (ସମ୍ବନ୍ଧ) ବି. (ରତ୍ନ ନନ୍ଦ
 ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ଵ) ପାତ୍ରିଆ ।
 ମାହୁ—ଶ୍ରୀ. (ମେତ୍ର) ବି. ନନ୍ଦିଆ ସାତେର ।
 ମାହୁଆ—ଶ୍ରୀ. (ବାଲେ) ବି. ଶାଲିଆ-
 ପତ୍ରନ, ଶାମିମାର ।
 ମ—(ଧାର୍ଯ୍ୟ) କ୍ଷେପାରେ ।
 ମ——ଚୀନ ଦେଶର ଶାଟିଏ ଜାତ ।
 ମିଆଁ—ଯା. ପୁଂ. ବି. ମୁସଲମାନମାନଙ୍କର
 ସମ୍ବନ୍ଧାର୍ଥକ ଉପାଧ ବିଶେଷ, ମୁସଲମାନ ।

ମିଆଁର୍ତ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ସ. ବିରାତ ବୋବାଇ-
ବାର ଚକ ।

ମିଆଦ(ଧ)—ଶ୍ରୀ. ବି. ନିର୍ବାଚିତ ସମୟ,
କାରାବନ୍ଧନ, କାରାବନ୍ଧନର ସମୟ,
କାରାଦଣ୍ଡାଦଶ ।

ମିଆଦ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମିଆଦଟିତ, ଦହଁରେ
କାଳ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଆସ, କାରାଦଣ୍ଡରେ
ଦଣ୍ଡିତ, (ଯା.ବି) ପରମାନଙ୍ଗୁ ଅଧାଲତ
ଉଚ୍ଚପରୁ ଉଲବ କରିବାର ନେଟିଥ
ଖର୍ଚ୍ଛ, ଯାହାକ ପରମାନଙ୍ଗୁ ଦେବାକୁ
ହୃଦ, ପିଆଦାଶରଗୁ ।

ମିଆନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉଚ୍ଚପରୁ ଆଦର ତୋଳ,
ହୁଏ, ଛେବ ।

ମ—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ସ. ଛେକିକୁଆଜର ଓ ଅତ
ଦୂରଳ ବ୍ୟକ୍ତିଜର ଷୀଘରଧନ ।

ମିମିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମିମି ଷୀଘ ଶବ
କରୁଥିବା, ଅତଷୀଗ ଓ ଦୂରଳ, (ଶ୍ରୀ.
ବି) ଛେକିକ ଦେଗବିଶେଷ ।

ମିମିହେବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅତ ଦୂରଳ ହୋଇ
ଷୀଘ ଧୂଳ କରିବା, ଅତଦୂରଳ ଓ
ଷୀଘହେବା, (ଛେକିକୁଆ) ବୋବାରିବା ।

ମିକା(କେ)ତୋ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯାପାନ
ରଜ୍ୟର ସମ୍ପାଦକ ଉପାଧି ।

ମିଛକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବୌଦ୍ଧ ପୁରିବିଶେଷ ।

ମିଛର—ଶ୍ରୀ. ବି. ମିଷ୍ଟ, ମିଶ୍ର ।

ମିଛ—ଶ୍ରୀ. ବି(ଫ-ମିଆ) ଅନୁତ, ଅସତ୍ୟ,
ମିଆକଥା, ଅନାପ୍ରତି ବିଷୟ, (ଶ୍ରୀ.
ବି) ଅସତ୍ୟ, ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖାଇବା
ପାଇଁ କରୁଥିବା, ଦାତ୍ୟ, ଅବାପ୍ରତି,
ଅମୂଳକ, ବୃଥା, ନିଷ୍ଠଳ ।

ମିଛକଥା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅବାପ୍ରତି ବିଷୟ,
ଅସତ୍ୟ କଥା ।

ମିଛକହିବା—ଶ୍ରୀ. କି. ଅସତ୍ୟ କଥାକହିବା ।

ମିଛମାୟୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. କପଟ ସ୍ନେହ, ବୁଦ୍ଧକ,
ଅସାର ମୋହ, (ଶ୍ରୀ. ବି) ମ. ଯୂପୁଣ୍ୟ,
ଅକାଶନ, ଅସାର ।

ମିଛରେ—ଶ୍ରୀ. କି. ବି. ଅନର୍ଥକ, ବୃଥା,
ମିଆ ପଟଣ ରୂପେ, ମାୟାପୁଣ୍ୟ
ଭାବରେ, ନିଷ୍ଠଳ ଭାବରେ ।

ମିଛରେମିଛରେ—ଶ୍ରୀ. କି. ବି. ଅନର୍ଥକ,
ବୃଥା, ନିଷ୍ଠଳରେ, ମିଆକଥା

କହ ଦୂରଳରେ ଅନୁଭବ ନ କର
ଦେଖାଇବା ପ୍ରକାରେ, ବିନାକାରିଣରେ

ମିଛସତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମିଆକଥା ଓ ସତ୍ୟ
କଥା, ନିଷ୍ଠଳ, ପରେଷରେ ପରନନ୍ଦା,
(ଶ୍ରୀ) ମିଆ ବା ସତ୍ୟ(କଥା ବା ବିଷୟ),
ଅବାପ୍ରତି ଓ ନାୟକ ।

ମିଛଦତଳଗାଇକହିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ର. ପର-
ନାମରେ ସତ୍ୟ ଓ ମିଆ ଲଗାଇ

ଦୂରଳ ବା ବୁଦ୍ଧି କରିବା ।

ମିଛପାଶୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମିଆ ସାଷ୍ଟ, ମଥ୍ୟ-
ସାଷ୍ଟାଦାତା ।

ମିଛୁଆ—ଶ୍ରୀ. ସୁଂ. ବି. ମିଆକାନ୍ଦା ।

ମିଲରବ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସିତାର ବଜାଇବା
ପାଇଁ ଆଗୁଠିରେ ପିନାମିବା ତାରର
କୋଣବିଷୟ ମୁଦିଆ ।

ମିଲାକ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁରବ, ମନ, ଅନ୍ତଃ-
କରଣ, ମନୋଭବ, ପ୍ରକରି ।

ମିଶ୍ର(ଭା)—ଶ୍ରୀ. ସୁଂ. ବି. ଶେତଭା,
ଦୁଷ୍ଟ, ଅତ ପ୍ରେସ (ବାଲକ) ।

ମିଞ୍ଜକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବିଳକ ।

ମିଞ୍ଜିମିଞ୍ଜି—ଶ୍ରୀ. କି. ବି. ଆଶିକୁ ମିଟ-
ିଛି କରିବା ପ୍ରକାରେ, ଦୂରଦୂକ,
ଆଲୋକ ଷୀଘରବରେ ଜଳିବା ପ୍ରକାରେ

ମିଟମାଟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ମିଲିତ) ନିଷ୍ଠି,
ବିବାଦର ମୀମାଂସା, ବିବାଦର ଆପୋ-
ଦିବରେ ନିଷ୍ଠି, ମେଲମାଳ ।

ମିଟମିଟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅନୁତ ମେଲରେ
ପରେଷର ମେଲ କରିବା, ଜଳିଜଳି-
କରି ଧାରେ ଧାରେ ଆଶି ପିନ୍ଧିବା ।

ମିଟମିଟିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅନୁତ କରିବା
କରିବରେ ଜଳିଥିବା (ଆଲୋକ) ।

ମିଟମିଟି(ଟେ)ରବା—ଶ୍ରୀ. କି. ବିବାଦ ମେଲ-
କରିବା, ଦୂର ପରେଷର ମେଲକାରିବା,
ବିବାଦ ନିଷ୍ଠି କରିବା ।

ମିଟମିଟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମିଟମାଟ ଦେଖ ।

ମିଟିଆଣ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପୁଣ୍ୟ ଅତରିନାଳ
ତଳେ ପ୍ରବାହିତ ନଦୀବିଶେଷ ।

ମିଟିକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ପଲକ, ଆଶିପିଛିତ୍ତା,
ଆଶିତାର ।

ମିଟିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେଷିବା, ମୀମାଂସା
ହେବା, ନିଷ୍ଠାହିତ ହେବା, ସଫଳିକୁତ
ହେବା ।

ମିଟିଯିବା—ଶ୍ରୀ. କି. (ବିଦାଦ ବା ଅତ୍ଥ ଥା)
ଶେଷ ନିଷ୍ଠିରି ହେବା, (ମନର ରହ୍ଯୁ)
କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ ହେବା ।

ମିଟୁକୁଣୀଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବନ୍ୟବୁକ୍ଷବିଶେଷ ।

ମିଠ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମିଠା ଦେଖ ।

ମିଠା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପ-ମିଷ୍ଟ) ମିଷ୍ଟ, ମଧୁର,
କୋମଳ, ମୃଦୁ, ଶୁଦ୍ଧମଧୁର, ସୁମ୍ବାଦ,
ମନମୋହକର, କତା ହୋଇ ନ ଥିବା,
ପିକା (ରୁଣ୍ଡିଆଦ), (ବି) ମିଷ୍ଟା, ମଧୁର-
ଦ୍ୱାଦ, କର୍ଣ୍ଣମଧ୍ୟରତା, କୋମଳତା ।

ମିଠଠେ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମିଷ୍ଟା, ମଧୁର-
ଶ୍ୟାମ, (ବି) ମୁମିଷ୍ଟ ।

ମିଠାଶତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମିଷ୍ଟ ଓ ଅମ୍ବ ।

ମିଠାଗର—ଶ୍ରୀ. ବି. ମଧୁରମାନ, ମଧୁର
ଜଳରେ ଥିବା ମାଝ ।

ମିଠାଗବି—ଶ୍ରୀ. କି. (କୌଣସି ବନ୍ଦୁ)

ସୁମ୍ବାଦ ବୋଧହେବା, ମଧୁର ଲଗିବା ।
ମିଠାକାନ—ଶ୍ରୀ. ବି. କତା ଗୁଣ୍ଡିଆଦ ଦିଆ-
ଯାଇ କ ଥିବା ଶିଳପାନ ।

ମିଠାକିଷ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମଧୁର କାମକ ବିଷ ।

ମିଠାମାଇ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମଧୁରମାନ, ମଧୁର
ଜଳରେ ଥିବା ମାଝ ।

ମିଠାଲିଗିବା—ଶ୍ରୀ. କି. (କୌଣସି ବନ୍ଦୁ)

ସୁମ୍ବାଦ ବୋଧହେବା, ମଧୁର ଲଗିବା ।
ମିଠାଲିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରିଷ୍ଟାର ମଧୁର
ଅତ ବୁଦ୍ଧତ୍ତ ମଧୁଯବିଶେଷ, ମିଠିକା-
ମାଇ ।

ମିଶିପ—ଶ୍ରୀ. ସୁଂ. ବି. ମନୁଷ୍ୟ, ପୁରୁଷ,
ଅଣ୍ଟିଗ, ମର୍ଦ୍ଦ, ସ୍ଥାମୀ ।

ମିଶିପେ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପୁରୁଷମାନେ ।

ମିଶ୍ରେଇ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବେଙ୍ଗଲା ।

ମିଶିଶ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅସ୍ପନ୍ଦ ଭାବେ ନାକରେ
କଥା କଥୁଥିବା ।

ମିତ—ବି. (ମା+ମୀ.ତ) ପରମିତ, ଶବିତ,

ମିଶ୍ରକୁ—ୟୁ. ବି. ମିଶ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ
କୁର କର୍ମକାରୀ ।

ମିଶ୍ରଗୁଡ଼—ବି. ମିଶ୍ରଦାର ଚରିତ, (ୟୁ.
ବି) ଦଶକୁମାର ଚରିତ ବଞ୍ଚିତ ନାୟକ
ବିଶେଷ ।

ମିଶ୍ରଗୁଡ଼—ବି. ପରିଷର ମିଶ୍ର ଭାବାପନ୍ଦ
କେତେକ ଗ୍ରହ ।

ମିଶ୍ରଗୁଡ଼କ—ୟୁ. ବି. (ମିଶ୍ର+ହନ୍
କ.ଅଳ) ମିଶ୍ରହୃଦୟକାରୀ, ମିଶ୍ରଗୁଡ଼ ।

ମିଶ୍ରଗୁଣ—ୟୁ. ବି. (ମିଶ୍ର+ଦ୍ରହ୍+କ.ଅ)
ମିଶ୍ର ହନନକାଟ, ବଖ୍ଯାସପାତକ, (ବି)
ବିଶେଷବିଶେଷ, (ସ୍ଥି) ମିଶ୍ରଗୁଣ ।

ମିଶ୍ରଗୁଣ—ୟୁ. ବି. ଯଜ୍ଞବ୍ରଥପହାଣ
ବିଶେଷବିଶେଷ ।

ମିଶ୍ରଗା(ହ)—ବି. (ମିଶ୍ର+ତା,ହ) ବନ୍ଧୁତା
ମୌଖିକ୍,ସଂଖ୍ୟା ।

ମିଶ୍ରତାର—ବି. ଜ୍ୟୋତିଶ୍ଵର ନିଷ୍ଠତତ
ଯୋଗବିଶେଷ ।

ମିଶ୍ରତାର୍ଯ୍ୟ—କ୍ଲା.ବି. ବନ୍ଧୁବର୍ଗର ଜୟୋତିଶ୍ଵର
ଶିର୍ଷ ।

ମିଶ୍ରଦେବ—ୟୁ. ବି. ମହାଭାଗିତ ବଞ୍ଚିତ
ଜନେକ ରାଜୀ, ଦ୍ଵାଦଶ ମନୁଷ୍ୟ ପୁରୁ,
ଆଦିତ୍ୟବିଶେଷ ।

ମିଶ୍ରଦ୍ରୋହ—ବି. (ମିଶ୍ର+ଦ୍ରୁହ୍+ତ୍ର.
ଥ) ବନ୍ଧୁ ତ୍ରଣ ଶନ୍ତାରେଣ ବା ଅନ୍ତର୍ମୁଖ
ସାଧନ ।

ମିଶ୍ରଦ୍ରୋଷ—ୟୁ. ବି. (ମିଶ୍ର+ଦ୍ରୁଷ୍
+ଇନ୍) ବନ୍ଧୁର ଶନ୍ତାରେଣ ବା
ଅନ୍ତର୍ମୁଖ ସାଧନକାରୀ, (ସ୍ଥି) ଦ୍ରୋହଶୀ ।

ମିଶ୍ରଦ୍ଵିଷ୍ଟ—ୟୁ. ବି. ମିଶ୍ର ଦ୍ଵାଦଶକାର
ମିଶ୍ରଦ୍ଵେଷୀ—ୟୁ. ବି. (ମିଶ୍ର+ଦ୍ଵେଷ୍+
କ.ଇନ୍) ବନ୍ଧୁପ୍ରତ ହିଂସକାରୀ, (ସ୍ଥି)
ମିଶ୍ରଦ୍ଵେଷୀ ।

ମିଶ୍ରଧର୍ମୀ—ୟୁ. ବି. ଯଜ୍ଞ ବ୍ୟାକାରୀ ଅସୁର
ବିଶେଷ । [କାର୍ଯ୍ୟ ।]

ମିଶ୍ରଧେୟ—ବି. ଯଜମାନର ଯାଗଲକ୍ଷଣ
ମିଶ୍ରଧୂକ—ୟୁ. ବି. (ମିଶ୍ର+ଧୂ+କ୍ରିପ୍)
ମିଶ୍ରଦ୍ରୋଷ, ମିଶ୍ରଦ୍ଵେଷୀ ।

ମିଶ୍ରପଞ୍ଚକ—କ୍ଲା. ବି. ରଥେନ୍ଦ୍ରପାର-

ସନ୍ତତ୍ତ୍ଵହୋତ୍ର ପଞ୍ଚଦ୍ରବ୍ୟ, (ଯଥା-ପୃତ୍ର,
ମଧ୍ୟ, କାଙ୍ଗଣ, ଗୁରୁତ୍ବ, ଗୁରୁତ୍ତା) ।

ମିଶ୍ରପତି—ୟୁ. ବି. ମିଶ୍ରପ୍ରତିପାଳକ ।
ମିଶ୍ରପୁଜା—ବି. (ଉତ୍ତର) ସୂର୍ଯ୍ୟପୁଜା,
ସୂର୍ଯ୍ୟକର ଆରାଧନ ।

ମିଶ୍ରପ୍ରତିଷ୍ଠା—ସ୍ଥି. ବନ୍ଧୁପ୍ରତ ସମ୍ମାନ,
କର୍ତ୍ତା କମିଉ ଅପେକ୍ଷା ।

ମିଶ୍ରପ୍ରତିଷ୍ଠା—ବି. ବନ୍ଧୁ ଧର୍ମ, ବନ୍ଧୁତା ।
ମିଶ୍ରପ୍ରତିଷ୍ଠା—ୟୁ. ବି. (ମିଶ୍ର+ପ୍ରତ୍ତି+କ୍ରିପ୍)

ମିଶ୍ର ପୋଷଣକାରୀ ।

ମିଶ୍ରରେତ୍ର—ବି. (୭ତ୍ତର) ମିଶ୍ର ସହ-
ତରେ କଳହ ଲଗାଇଦେବା ।

ମିଶ୍ରମୁ—ୟୁ. ବି. (ମିଶ୍ର+ମା+ର)

ମିଶ୍ରବସ୍ତଳ, ଲେକ୍ସନ୍ ପାତିକ, (ବି) ଲୋମ-
ଦୂର୍ବର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ଲନ୍ଦେକ ଶିଷ୍ୟ ।

ମିଶ୍ରବଜା—ବି. (କ.ଧା) ଯେଉଁ ରାଜାଙ୍କ
ସଂଙ୍ଗ କୌଣସି ରାଜାଙ୍କର ମିଶ୍ରତା
ପ୍ରପିତ ହୋଇଥାଏ । [ରଜ୍ୟ ।]

ମିଶ୍ରବଜନ୍—ବି. (୭ତ୍ତର) ମିଶ୍ର ରାଜାଙ୍କ
ମିଶଳବଜ୍ର—ବି. (୭ତ୍ତର) ମିଶ୍ରପ୍ରାପ୍ତି ।

ମିଶ୍ରଲଭ—ବି. (୭ତ୍ତର) ମିଶ୍ରସତ ସମ୍ମି
ଳକ, ପୁରୁତ୍ତପାତ୍ର, ଦୁଇତାପଦେଶ
ଗୁରୁର ଏକଅଂଶ ।

ମିଶ୍ରବଜନ୍—ବି. ଭରତବର୍ଷର ସ୍ଵକାମ-
ପ୍ରପିତ ରଜବଶ ।

ମିଶ୍ରବସ୍ତଳ—ୟୁ. ବି. (୭ତ୍ତର) ମିଶ୍ରପ୍ରତ୍ତିଷ୍ଠା,
ମିଶ୍ରପ୍ରତ ଦ୍ଵେହମୁକ୍ତ, (ସ୍ଥି) ମିଶ୍ରବସ୍ତଳା ।

ମିଶ୍ରବଜନ୍ତି—ବି. ମିଶ୍ରପ୍ରତ ଅନୁରକ୍ତି,
ମିଶ୍ରବାସ୍ତଳ ।

ମିଶ୍ରବର—ୟୁ. ବି. (୭ତ୍ତର) ପ୍ରଧାନ ବନ୍ଧୁ
ମିଶ୍ରବର୍ଜ୍ଜ୍—ୟୁ. ବି. ରଷିବିଶେଷ ।

ମିଶ୍ରବରନ୍—ବି. ମହାଭାଗିତ ରାଜ-
ତେଜ, ଦୟୁମ୍ବିଶେଷ, (ବି) ବନ୍ଧୁ ବୃଦ୍ଧି-
କାର୍ଯ୍ୟ ।

ମିଶ୍ରବାନ୍—ୟୁ. ବି. (ମିଶ୍ର+ବନ୍ତି) ସୁଦୂର-
ଯକ୍ଷ, (ବି) ଅସୁରବିଶେଷ, ଶାକୁଷଙ୍କର
ଏକ ପୁରୁ ।

ମିଶ୍ରବାହୁ—ୟୁ. ବି. ଦ୍ଵାଦଶ ମନୁଷ୍ୟ
ଏକପୁରୁଷ, ଶାକୁଷଙ୍କର ଏକ ପୁରୁ
ଅପ୍ରେବିଶେଷ ।

ମିଶ୍ରବଛେଦ—ବି. (୭ତ୍ତର) ମି କର
ପରମ ସଙ୍ଗ ବଛେଦ ।

ମିଶ୍ରବଦ—ୟୁ. ବି. (ମିଶ୍ରବଦ+କ୍ରିପ୍)
ବସ୍ତୁଚର ।

ମିଶ୍ରବନ୍—ବି. ବନ୍ଧୁଲଭ, ଅଗ୍ନି, ଦ୍ଵାଦଶ
ମନୁଷ୍ୟ ପୁରୁଷବିଶେଷ, ଶାକୁଷଙ୍କର
ଏକପୁରୁ ।

ମିଶ୍ରବନ୍ଧା—ବି. (ନାମ) ଶାକୁଷଙ୍କର ଅଷ୍ଟ-
ପକ୍ଷମହିଷୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜାଗେ ।

ମିଶ୍ରବନ୍ଧ—ବି. (୭ତ୍ତର) ମି ଶମାନଙ୍କ
ମଧ୍ୟରେ ମନୋମଳିନ୍ୟ ।

ମିଶ୍ରବେର—କ୍ଲା.ବି. ବନ୍ଧୁଦ୍ଵେଷ, ମି ଶଦ୍ରୋହ ।

ମିଶ୍ରବେତ୍ର—ବି. (ଆଧୁନିକପ୍ରସ୍ତୁତି) ମି ଶବଳ
ମିଶ୍ରବୁଦ୍ଧିକ—ବି. ବିବାହ ବିଶ୍ଵବୁଦ୍ଧ
ଜ୍ୟୋତିଶ୍ଵର ଶୁଭଯୋଗବିଶେଷ ।

ମିଶ୍ରବ୍ରତୀ—ବି. (ମଧ୍ୟ କ.ଧା) ମାରଣିର
ଶକ୍ତିପ୍ରମାଣୀ ।

ମିଶ୍ରବ୍ରାତି—ବି. ମିଶ୍ରମାରମ, ମିଶ୍ରଭାତ ।

ମିଶ୍ରମହ—ୟୁ. ବି. କଳ୍ପିତାଦପ ରାଜୀ,
ଦୁରିବଶବ୍ଦିତ ଜନେକିକ କ୍ରାତୁଣା, (ବି)
ମିଶ୍ରମହ ବାସକାରୀ ।

ମିଶ୍ରମହୀ—ବି. ମିଶ୍ରନାନ୍ଦ ସେନା ।

ମିଶ୍ରମତ୍ତା—ବି. ବନ୍ଧୁନାନ୍ଦ, ମିଶ୍ରମତ୍ତା
ମାରପକାଇବା ।

ମିଶ୍ରମତ୍ତା—ୟୁ. ବି. (ମିଶ୍ର+ହନ୍+
କ.ତ୍ର.) ମିଶ୍ରମ, ଯେ ମିଶ୍ରମ ବଧ
କରେ ।

ମିଶ୍ରମଂସକ—ୟୁ. ବି. ବନ୍ଧୁର ହିଂସା-
କାରୀ । [ମିଶ୍ରମ ।]

ମିଶ୍ରମା—ୟୁ. ବି. (ମିଶ୍ର+ମା) ସୁଦୂର-
ଯକ୍ଷ, (ବି) ଅସୁରବିଶେଷ, ଶାକୁଷଙ୍କର
ଏକ ପୁରୁ ।

ମିଶ୍ରମା—ବି. (ମିଶ୍ର+ଆ) ଶଯୁୟଙ୍କ
ମାତ୍ରା, ସୁମିଦା, ପରାଶର ଶିଷ୍ୟ
ମୌଖିକ୍, ଶାକୁଷଙ୍କ ଲନନୀ, ମିଶ୍ରଦେବଙ୍କ ପୁରୁ,
ଅପ୍ରେବିଶେଷ ।

ମିଥାକ୍ଷର—କୁ. ବ. ଛନ୍ଦୋବକପଦ, ଯେଉଁ ତଥରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚରଣର ଶେଷବନ୍ଦୀର ମେଳଥାଏ, (ବିପ) ଅମିଥାକ୍ଷର ।	ମିଥ୍ୟ(ଥୟ) — ଅବ୍ୟ. ଅନେଖାନ୍ୟ, ପର- ପର, ଗୋପନରେ । [ଅନେଖାନ୍ୟ ।	ମିଥ୍ୟାହ୍ରୀ—ପୁ. ବି. ମାସ୍ତାଛନ୍ଦ । ମିଥ୍ୟାଦର୍ଶନ—କୁ. ବ. ଭୁଲ୍ଲିଦଶିବା, ଭ୍ରାନ୍ତମତ, ଯେଉଁ ଦର୍ଶନରେ ମିଥ୍ୟାକଥା ଲେଖାଏଛି ।
ମିଥାଖ୍ୟ—ବି. (ମିତ୍ର+ଆଖ୍ୟ) ମିଥ- ନାମଧେଯ ।	ମିଥ୍ୟା—ଅବ୍ୟ. ମିଥ୍ୟ, ପରମପଦ, ମିଥ୍ୟାଗ୍ରହଣ—ବି. (ମିଥ୍ୟ+ଘ୍ୟ+ଆ) ଅମତ୍ୟ, ମିତ୍ର, ଅନୃତ, କାଳିନିକ, ଅବାପ୍ରବ, କପଟ, ବୃଥା ।	ମିଥ୍ୟାଦର୍ଶନ—ଶ. ବି. ମିଥ୍ୟାରେ ଦୋଷାରେପ ବା ନାଳିସ । [କହିବା ।
ମିଥାମୂ—ପୁ. ବି. ମିଥ୍ୟାମୂ, (ପୁ. ବି) ଦିବୋଦାସଙ୍କ ପୁନି ।	ମିଥ୍ୟାକଥନ—କୁ. ବି. (ଗତତ୍ଵ) ମିତ୍ର ମିଥ୍ୟାକଥା—ଶ. ବି. ମିତ୍ରକାତ୍ୟ, ବୃଥା- କଥା, ମିତ୍ରବନ୍ଦୀ ।	ମିଥ୍ୟାଧାରଣ—ବି. ଭ୍ରାନ୍ତିଶ୍ଵର । ମିଥ୍ୟାଧବସିତ—ବି. ମିଥ୍ୟା ଅଧବସାୟ, ଅସତୋଷାହ ।
ମିଥାମୁ—ପୁ. ବି. ମିଥ୍ୟାମୁକ ପୁନି. ସିକମାନଙ୍କର ରାଜା ।	ମିଥାକ୍ରମ—କୁ. ବି. ଅମତ୍ୟକାରୀୟ ।	ମିଥ୍ୟାନାଳିଶ—ଶ. ବି. ମିଥ୍ୟାଭିରୁଦ୍ଧ । ମିଥାନିରସନ—କୁ. ବି. (ମିଥ୍ୟା + ତିର + ଅମ୍ବ + ଶ. ଅନ) ଶପଥଦାର- ଅଙ୍ଗୀକାର, ଶପଥ ।
ମିଥୋଦୟ—ପୁ. ବି. ମୂର୍ଖୀୟାଦୟ, କନ୍ତୁ- ବର୍ଗର ସ୍ତ୍ରୀଭବେଣାଦୟ ।	ମିଥ୍ୟାଚରଣ—ବି. (ମଧ୍ୟ-କ. ଧା) କପଟ- ଗୁର, ଅମତ୍ୟବ୍ୟବହାର, ମିଥ୍ୟାକଥନ ।	ମିଥ୍ୟାପଣ୍ଡିତ—ବି. ଆପଣାକୁ ପଣ୍ଡିତ ବୋଲି ଭବନକାଣ୍ଠ, ମୂର୍ଖ । [ରେପ ।
ମିଥେଶ—ପୁ. ବି. (ମିଥ୍ୟ + ଇ) ନିମିରାଜ- ଚନ୍ଦ୍ର, ଜନକର ।	ମିଥ୍ୟାଚରୀ—ବି. (ମଧ୍ୟ-କ. ଧା) ମିଥ୍ୟା- ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟବହାର, କପଟାରେଣ, ମିଥ୍ୟା- କଥନ ।	ମିଥ୍ୟାପୁରୁଷ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) କପଟ- ଗୁଣ, ଦାନ୍ତିଳ, ମିଥ୍ୟାଗୁଣ, (ଶ୍ରୀ) ମିଥ୍ୟାଗୁଣ ।
ମିଥଳ—ପୁ. ବି. ରାଜପିଲ ଜନକରାଜର ନାମାନ୍ତର ।	ମିଥ୍ୟାଗୁରିତା—ବି. (ମିଥ୍ୟାଗୁରିନ + ତା) କପଟ ବ୍ୟବହାର, ମିଥ୍ୟାଚରଣ ।	ମିଥ୍ୟାପୁରୁଷର୍ଜନ(ନା) — ବି. (ଚରିରାଥ) ମିତ୍ରରେ କୌଣସି ବିଷୟକୁ ପ୍ରମଣିତ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ବୋଗ ।
ମିଥଳା—ଶ. ବି. (ମିଥ୍ୟଳ + ଥା) ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ସୁରୁଷୟବୁ, ସ୍ତ୍ରୀପୁରୁଷ ସଙ୍ଗମ, ମିଲନ, ପ୍ରୟୋଗ, ଜ୍ୟୋତିଷାକ୍ଷ୍ଯ ତୃତ୍ୟବୁଦ୍ଧି, ଦୌର୍ଯ୍ୟ ଆଶାଦିମାତ୍ର ।	ମିଥ୍ୟାଗୁରୀ—ପୁ. ବି. (ମିଥ୍ୟାଗୁରୀ + ରାଜନ) ମିଥ୍ୟାଗୁରୀଶ—ପୁ. ବି. ମିଥ୍ୟାଗୁରୀଶ ।	ମିଥ୍ୟାପୁରୁଷ—ପୁ. ବି. ମିଥ୍ୟାପୁରୁଷ । ମିଥ୍ୟାପୁରୁଷରୀ—ବି. ଅସଦିଲ୍ଲା, ମିଥ୍ୟା- କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅନୁବର ।
ମିଥୁନତା(ହ୍ର) — ବି. (ମିଥୁନ + ଭା. ତା. ହ୍ର) ମିଥୁନାବହ୍ରା ।	ମିଥ୍ୟାଗୁରୀଶ—କୁ. ବି. ମିଥ୍ୟାଗୁରୀଶ ମିଥ୍ୟାଜ୍ଞାନ—କୁ. ବି. ଅସତ୍ୟବୋଧ, ଭ୍ରାନ୍ତ ବା ଅସତ୍ୟାରଣ ।	ମିଥ୍ୟାପୁରୁଷ—ପୁ. ବି. ଯେ ରେ ମିଥ୍ୟା କହିବାକୁ ଭଲପାଏ, (ଶ୍ରୀ) ମିଥ୍ୟାପୁର୍ବୀ ।
ମିଥୁନଭ୍ରା—ବି. ମିଥୁନାବହ୍ରା । [ରୁଣ ।	ମିଥ୍ୟାହ୍ର—କୁ. ବି. ମିଥ୍ୟାହ୍ର ଭବ, ମାସ୍ତା, ଜେନମତରେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଦୋଷମଧ୍ୟରେ ଏକ ।	ମିଥ୍ୟାଫଳ—କୁ. ବି. କାଳିନିକପଣ୍ଡିତ,
ମିଥୁନବହ୍ରା—ପୁ. ବି. ମେଥୁନ ବହ୍ରା ।		
ମିଥୁନଭ୍ରାବ—ବି. ସଙ୍କମାବହ୍ରା ।		

ମିଥ୍ୟପୁରସ୍କାର ।	ବିଷୟରେ କରିବା ଶପଥ ବା ନିସ୍ତମ ।	ମିମଞ୍ଜା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + ଭ୍ର. ଆ) ମଙ୍ଗନେଛା, ମଙ୍ଗନାର୍ଥ ଚେଷ୍ଟା, ରୁଦ୍ଧିବାର ଇଛା ।
ମିଥ୍ୟଭାଷଣ—ବି. (୭ତ୍ତ) ମିଥ୍ୟା- କଥନ ।	ମିଥ୍ୟଭାର—ବି. ଅନୁଚିତ ଆହାର, ପ୍ରକୃ- ତିର ଆହାର ।	ମିମଞ୍ଜୁ—ସ୍ଵ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + କ. ଭି) ମଙ୍ଗନେଛୁ, ଡୁକିବାକୁ ରଙ୍ଗୁକ ।
ମିଥ୍ୟଭାଷୀ—ପୁ. ବି. ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମିଥ୍ୟାଭାଷୀ ।	ମିଥ୍ୟୁକ—ପୁ. ବି. (ମିଥ୍ୟା + ଉକ) ମିହୁଆ. (ସ୍ତ୍ରୀ) ମିଥ୍ୟୁକା ।	ମିମଞ୍ଜୁ—ସ୍ଵ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + କ. ଆ) ମଙ୍ଗନେଛୁ, ମଙ୍ଗନ କରିବାର ରଙ୍ଗୁ, ବଧ କା ବିନାଶ କରିବାର ରଙ୍ଗୁ ।
ମିଥ୍ୟଭାନ—କ୍ଲୀ. ବି. ମିରିକରୁବା ।	ମିଥ୍ୟେଭର—କ୍ଲୀ. ବି. ରରପ୍ରକାର ଉତ୍ତ ରବ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଉତ୍ତର ବିଶେଷ, ପାଞ୍ଜ ଜବାନ ।	ମିମଞ୍ଜୁ—ସ୍ଵ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + କ. ଭି) ମଙ୍ଗନେଛୁ, ବିଲେଡ଼ିନାଭିକ୍ଷା, ବିଧେତ୍ତୁ । [ଭିକ୍ଷା ।]
ମିଥ୍ୟଭରଣ୍ୟମନ—କ୍ଲୀ. ବି. (୭ତ୍ତ) ମିଥ୍ୟାକଥା ପ୍ରସ୍ତୁର, ମିଥ୍ୟାପ୍ରବାଦ, ମିଥ୍ୟା ନାଲିଶ ।	ମିଥ୍ୟୋପରୁ—ବି. ପ୍ରବାଦାଦ ସେବନ ରୂପ ଅନୁଚିତ ଆଗ୍ରହ, ଉପକାର କର ବାର ଛଳନା ।	ମିମଞ୍ଜୁ—ସ୍ଵ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + କ. ଭି) ମଙ୍ଗନେଛୁ, ବିଲେଡ଼ିନାଭିକ୍ଷା, ବିଧେତ୍ତୁ । [ଭିକ୍ଷା ।]
ମିଥ୍ୟଭରଣ୍ୟ—ବି. ମିଥ୍ୟାଭରଣ୍ୟ ।	ମିର—ପ୍ରା. ସମ୍ବ. ବି. ସୁନ୍ଦର, ବାରକୁ ।	ମିମଞ୍ଜୁ—ସ୍ଵ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + କ. ଭି) ମଙ୍ଗନେଛୁ, ବିଲେଡ଼ିନାଭିକ୍ଷା, ବିଧେତ୍ତୁ । [ଭିକ୍ଷା ।]
ମିଥ୍ୟମନ୍ତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ଭାନ୍ତି, ଅସ୍ତ୍ର୍ୟବୁଦ୍ଧି, ମିଥ୍ୟମନ୍ତ୍ର ।	ମିରି—ସା. ବି. (ଫା.ପର୍ଦ୍ଦିର, ପ୍ରଧାନ) ମୁସଲମାନଙ୍କ ନାମ ପୂର୍ବରେ ଲୁଗିବା ଉପାଧିକଣେଷ ।	ମିମଞ୍ଜୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + କ. ଭି) ମଙ୍ଗନେଛୁ, ବିଲେଡ଼ିନାଭିକ୍ଷା, ବିଧେତ୍ତୁ । [ଭିକ୍ଷା ।]
ମିଥ୍ୟମାନ—ବି. ବୃଥାସନ୍ଧାନ, ବୃଥାଦମ୍ବ ।	ମିରିକାର—ସା. ବି. ଲଂରେଜମାନଙ୍କ ମନୋକାର ବଙ୍ଗଦେଶର ସ୍ଥ ନବାବ ।	ମିମଞ୍ଜୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + କ. ଭି) ମଙ୍ଗନେଛୁ, ବିଲେଡ଼ିନାଭିକ୍ଷା, ବିଧେତ୍ତୁ । [ଭିକ୍ଷା ।]
ମିଥ୍ୟଯୋଗ—ବି. ରୂପରସାଦିର ବିବୁଦ୍ଧ ଯୋଗ । [ବାଦୀ ।]	ମିରିକାର—ସା. ବି. ଲଂରେଜମାନଙ୍କ ମନୋକାର ବଙ୍ଗଦେଶର ସ୍ଥ ନବାବ ।	ମିମଞ୍ଜୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + କ. ଭି) ମଙ୍ଗନେଛୁ, ବିଲେଡ଼ିନାଭିକ୍ଷା, ବିଧେତ୍ତୁ । [ଭିକ୍ଷା ।]
ମିଥ୍ୟବାକ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ମିଥ୍ୟା- ମିଥ୍ୟାବାକ୍ୟ—ବି. (କ.ଧା) ମିଥ୍ୟାବାଦ, ମିରିକାରୀ ।	ମିରିକାର—ସା. ବି. ଲଂରେଜମାନଙ୍କ ମନୋକାର ବଙ୍ଗଦେଶର ଶିର୍ଷଦେଶ, ମିରିକାର ଦେଖ, କିମିର୍ଦ୍ଦୀ, (ଗ୍ରା. ବି) ବେକର ଅଳଙ୍କାର ବିଶେଷ ।	ମିମଞ୍ଜୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + କ. ଭି) ମଙ୍ଗନେଛୁ, ବିଲେଡ଼ିନାଭିକ୍ଷା, ବିଧେତ୍ତୁ । [ଭିକ୍ଷା ।]
ମିଥ୍ୟବାଦ—ବି. ମିରିକାରୀ, ମିରିକରୁବା ।	ମିରିକାର—ସା. ବି. ଆନ୍ଦାମାନ ଦ୍ଵୀପ- ଦୀର୍ଘା ନାତିରିଶେଷ । [ମେଲ୍କ ।]	ମିମଞ୍ଜୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + କ. ଭି) ମଙ୍ଗନେଛୁ, ବିଲେଡ଼ିନାଭିକ୍ଷା, ବିଧେତ୍ତୁ । [ଭିକ୍ଷା ।]
ମିଥ୍ୟବାଦିତା—ବି. (ମିଥ୍ୟାବାଦିନ୍ + ଭ୍ର.ତା) ମିରିକରୁବାର ଅଭ୍ୟାସ ।	ମିରିକାର—ସା. ବି. ଆନ୍ଦାମାନ ଦ୍ଵୀପ- ଦୀର୍ଘା ନାତିରିଶେଷ ।	ମିମଞ୍ଜୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + କ. ଭି) ମଙ୍ଗନେଛୁ, ବିଲେଡ଼ିନାଭିକ୍ଷା, ବିଧେତ୍ତୁ । [ଭିକ୍ଷା ।]
ମିଥ୍ୟବାଦୀ—ପୁ. ବି. (ମିଥ୍ୟା + ବାଦ + ରନ୍) ଯେ ମିଳ କହେ, ମିହୁଆ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମିଥ୍ୟାବାଦୀ । [ହାର ।]	ମିରିକାର—ସା. ବି. ଆନ୍ଦାମାନ ଦ୍ଵୀପ- ଦୀର୍ଘା ନାତିରିଶେଷ ।	ମିମଞ୍ଜୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + କ. ଭି) ମଙ୍ଗନେଛୁ, ବିଲେଡ଼ିନାଭିକ୍ଷା, ବିଧେତ୍ତୁ । [ଭିକ୍ଷା ।]
ମିଥ୍ୟବିହାର—ବି. ବୃଥା ଅଟନ, କୁବ୍ୟବ- ମିଥ୍ୟବିହାର—ବି. ଅସ୍ତ୍ରକାର୍ଯ୍ୟ, ଅନ- ଧକାର ଚର୍ଚା ।	ମିରିକାର—ସା. ବି. ମନ୍ଦିରର ଶିର୍ଷଦେଶ, ମିରିକାର ଦେଖ, କିମିର୍ଦ୍ଦୀ, (ଗ୍ରା. ବି) ବେକର ଅଳଙ୍କାର ବିଶେଷ ।	ମିମଞ୍ଜୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + କ. ଭି) ମଙ୍ଗନେଛୁ, ବିଲେଡ଼ିନାଭିକ୍ଷା, ବିଧେତ୍ତୁ । [ଭିକ୍ଷା ।]
ମିଥ୍ୟବିହାର—ବି. (କ.ଧା) ମିଛରେ ହଳପ କରିବା ।	ମିରିକାର—ସା. ବି. ଆନ୍ଦାମାନ ଦ୍ଵୀପ- ଦୀର୍ଘା ନାତିରିଶେଷ ।	ମିମଞ୍ଜୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + କ. ଭି) ମଙ୍ଗନେଛୁ, ବିଲେଡ଼ିନାଭିକ୍ଷା, ବିଧେତ୍ତୁ । [ଭିକ୍ଷା ।]
ମିଥ୍ୟବାଷ—ବି. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) କୌଣସି ମକଦମାରେ ମିଥ୍ୟାରେ ବିରୁଦ୍ଧକର- ଣରେ ଜାଗାନ୍ବନ୍ଦ ଦେବା ।	ମିରିକାର—ସା. ବି. ଆନ୍ଦାମାନ ଦ୍ଵୀପ- ଦୀର୍ଘା ନାତିରିଶେଷ ।	ମିମଞ୍ଜୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + କ. ଭି) ମଙ୍ଗନେଛୁ, ବିଲେଡ଼ିନାଭିକ୍ଷା, ବିଧେତ୍ତୁ । [ଭିକ୍ଷା ।]
ମିଥ୍ୟବାଷାରୀ—ପୁ. ବି. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) ମିଥ୍ୟା- ଭାଷା ସାରୀ, ଜାଲ ସାରୀ ।	ମିରିକାର—ସା. ବି. ଆନ୍ଦାମାନ ଦ୍ଵୀପ- ଦୀର୍ଘା ନାତିରିଶେଷ ।	ମିମଞ୍ଜୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + କ. ଭି) ମଙ୍ଗନେଛୁ, ବିଲେଡ଼ିନାଭିକ୍ଷା, ବିଧେତ୍ତୁ । [ଭିକ୍ଷା ।]
ମିଥ୍ୟବୁଦ୍ଧି—ଗ୍ରା. ବି. କୌଣସି ମିଳ ମିଥ୍ୟବୁଦ୍ଧି—ଗ୍ରା. ବି. କୌଣସି ମିଳିରେ	ମିରିକାର—ସା. ବି. ଆନ୍ଦାମାନ ଦ୍ଵୀପ- ଦୀର୍ଘା ନାତିରିଶେଷ ।	ମିମଞ୍ଜୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମସଲ୍ + ସନ୍ + କ. ଭି) ମଙ୍ଗନେଛୁ, ବିଲେଡ଼ିନାଭିକ୍ଷା, ବିଧେତ୍ତୁ । [ଭିକ୍ଷା ।]

ମିର(ର)ଧା—ସା.ବି.ଗ୍ରାମାଧିକାରୀ,ଗ୍ରାମର
ମଣ୍ଡଳ ।

ମିର(ର)ଶିଳା—ପ୍ରା.(ଚଞ୍ଚା)ବ. (ସ-ଭୁବନେ)
ସୁରନ୍ତ) ଭୁବନେଶ୍ୱର ।

ମିର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୂଳା, ମଦର ।

ମିରସ୍ଥାର—ପ୍ରା.(ଚଞ୍ଚାମ)ସା.ବି. ଗ୍ରାମର
କାନ୍ଦୁନ୍ଦଗୀ କର୍ମ କରିବା ପାଇଁ ଗ୍ରାମଜ୍ଞ
ଠାରୁ ପୁରୁଷାନୁଷ୍ଠାନମେ ଜାତିର ପାଇଥିବା
କର୍ମଶୀରୀ ।

ମିର—ପା. (ବସ୍ତ୍ର) ବି. ଲଙ୍ଘାମରଚ ।

ମିରକାଳି(କିଳା)—ଶା.ବି. ସେହିକାଶୀଯ
ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଗ୍ରେଟ ମାର ।

ମିରଗ—ଶା. ବି. (ସ-ମୂରା) ମୂର ।

ମିରଗ୍ରାମ—ଶା. ବି. ମୂରଗର୍ମ ।

ମିରଗଣିଡ଼ମ୍ବ—ପା.କମ୍ପୁପୁର ବି.ମତ
ଅଷ୍ଟଶୀଣ ଜାତିବିଶେଷ ।

ମିରଗିରେଗ—ଶା.ବି. (ସ-ମୁଗୀରେଗ)
ଅପସ୍ତ୍ରାର ।

ମିରିକା—ଶା. ବି. ମୁସଲମାନ ସମ୍ବାନ୍ଧ
ବଣୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଉପାଧିବିଶେଷ,
ମୋଗଲମାନଙ୍କ ବଂଶୋପାଧୀ, ତେମୁର
ବନର ରାଜକୁମାରଙ୍କ ଉପାଧୀ, ରାଜ-
କୁମାର । [ରାଜ କୁମାର୍]

ମିରିଜା(ଜେ)ଇ—ଶା. ବି.କୁର୍ତ୍ତା, ଭୁଲା-
ମିର୍ବ—ବି. ମିର୍ବିନ୍ ଥାଲେକସ୍ତ୍ର ।
ମିଲ—ସା. ବି. ସୁପ୍ରତିକ ରଙ୍ଗଜ ଦାର୍ଶି-
ନକ, ଲୁଗା ଆଦିର କଳ ।

ମିଲ—ଶା. ବି. (ସ-ମିଲଧର୍) ମେଲ,
ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ, ସଯୋଗ, ଭେଟ, ଝକ୍ଯ,
ସମତା ।

ମିଲିମାଳ—ଶା. ବି. ବିବାଦର ଆପୋ-
ସିରେ ମୀମାଂସା ।

ମିଲିମିଲା—ଶା. ବି. କ୍ଷୁଦ୍ର ବସନ୍ତରେଗ,
ବିଷ୍ଣୁଟକ ରେଗ ବିଶେଷ ।

ମିଲିଲୁଗ—ଶା. ବି. କଳବୁଣ୍ଣା ଲୁଗା ।

ମିଲିବା—ପା. ସମ. ଫି. ମିଲିବା ।
ମିଲ—ବି. (ମିଲ୍+ଭୁବ) ମିଲନ,
ସଯୋଗ, ସମତା, ଝକ୍ଯ ।

ମିଲିକ—ଦୁଃ. ବି. (ମିଲ୍+ଅନି) ମିଲିକ
ପୁରୁଷ ।

ମେଲନକାଶ ।

ମିଲକାଷିତ୍ତ-ଶା.ବି. ଜଣେ ଶିଖସର୍ବାର ।

ମିଲନ—ଶା. ବି. ମିଲନ ଦେଖ ।

ମିଲନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମିଲ୍+ଭୁବ.ଅନି)ମିଲନ-
ଶମ, ସଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଯୋଗ, ସଙ୍ଗମ, ମିଶ୍ରଣ,
ଶିଳ୍ୟ, ସାକ୍ଷାତକାର, ଭୁଲନା, ଉପମା,
କଳଦ୍ଵର ଅନ୍ତେ ପୁନଶ୍ଚାର ସଜାବ,
ପ୍ରତି, ଘଟନ ।

ମିଲନସଂଗୀତ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଗତତ୍ତ୍ଵ)ଏକ୍-
ଶାନ୍ତି, ପ୍ରେମିକପ୍ରେମିକାଙ୍କର ମିଲନ
ବିଷ୍ୟକ ଗାନ ।

ମିଲନସାଧନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଗତତ୍ତ୍ଵ)ଏକ୍-
ସମ୍ମାଦନ, ଏକାକରଣ, ସଯୋଗର
ଉପାୟ ।

ମିଲନସ୍ତାନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯେଉଁଥାନରେ
ମିଲନ ହୁଏ ।

ମିଲପତ—ପୁଃ.ବି.(ବ.ଶ୍ରୀ) ଅନୁଭ୍ବକ ବୁନ୍ଦ
ମିଲମିଳିଆ—ଶା. ବି. ଆସାମ ପ୍ରଦେଶର
କାମବୁପକଳ ଅନୁର୍ଗତ ଗୋଟିଏ
ବିଶ୍ଵାସୀ ଶାଳକନ ।

ମିଲା—ଶା. ବି. (ସ-ମିଲଧର୍)ମିଶ୍ରିବା,
ଭେଟ, ଏକତ୍ରହେବା, (ଦୁଃ) ପର୍ବ,
ମିଲାଇଯାଇଥିବା, କିନ୍ତୁ ।

ମିଲାଇଦେବା—ଶା. କ୍ର. ଦୁଇଜନଙ୍କୁ
ମେଲ କରିବା, କଳହ ମେଘାଇ
ଦେବା ।

ମିଲାଇଯିବା—ଶା. କ୍ର. ପରିସତିଯିବା,
ଦିଲାନ ହେବା,(ଲ.ଅର୍ଧ)ବିସ୍ତୁତିହେବା,
ଲୋପହେବା ।

ମିଲାପ—ଶା.ବି. ସଭ୍ର, ସାମାଜିକ ପ୍ରସଙ୍ଗ,
(ପ୍ରା.ସମ୍ବ.ବି.)ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ।

ମିଲାପ—ଶା. ବି. ମିଲନ, ମିଲମିଳା,
ମେଲ, ମେଲାପ, ବନ୍ଧୁତା, ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ।

ମିଲାପି—ଶା.ବି. ମେଲାପି, ସେ ମିଲ-
ମିଳି କଥାକୁର୍ତ୍ତା କଲେ, ଘନିଷ୍ଠ ରୁଷେ
ପରିଚିତ, (ଦ୍ଵି) ଘନିଷ୍ଠ ଦନ୍ତ ।

ମିଲାମିଶା—ଶା.ବି. ମିଲମାଳ, ମିଲନ,
ଘନିଷ୍ଠତା, ଆପେଦିରେ ବିବାଦର
ମେଘାଇ ।

ମିଲିକ(କ୍ୟ)ତ୍ର(ତ୍ର)—ଶା. ବି. ଭୂପଞ୍ଜି,
ସମ୍ଭାବରେ ସତ୍ତ୍ଵ, କମିତାର ।

ମିଲିଟେର—ସା.ବି.ନୈନ୍ୟସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ମିଲିଟେରସମ୍ବନ୍ଧୀୟ—ସା. ବି. ସରକାର-
କର ପଲ୍ୟ ବିଭାଗର ସମରକ ଉପ-
ବିଭାଗ ।

ମିଲିତ—ବି. (ମିଲ୍+କ.ତ୍ର) ଶ୍ରୀଷ୍ଟ,
ସମ୍ବନ୍ଧ, ଭିତ୍ତି, ସମ୍ବୁଦ୍ଧ, ସମ୍ବେତ,
ପ୍ରାପ, ମିଶ୍ରିତ, ପରମର ସମ୍ବନ୍ଧ, ସମ୍ବନ୍ଧ-
କରିଥିବା, କୃତସାମାନ୍ୟକାର, ଭେଟ-
ଭେଟି ହୋଇଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମିଲିତା ।

ମିଲିତରାଜ୍ୟ—ବି. ବନ୍ଦ ରଜ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ।

ମିଲିତ—ବି. (ମିଲ୍+କ.ତ୍ରଭାବ)ଭ୍ରମର ।
ମିଲିତକ—ଦୁଃ. ବି. ଏକପ୍ରକାର ସର୍ବ ।

ମିଲିମିଲା—ଶା.ବି.ମିଲମିଲା ଦେଖ ।

ମିଲିମିଲି—ଶା. ଅବ୍ୟ. ମିଟିମିଟି, ମିଞ୍ଜି-
ମିଞ୍ଜି ଦେଖ ।

ମିଲମିଶି—ଶା.ଅବ୍ୟ.ଏକତ୍ର, ଏକାଠେର ।

ମିଲମିଶିଯିବା—ଶା.କ୍ର. ମିଲମିଶିବାଦେଖ ।
ମିଲମିଶିବା—ଶା. କ୍ର. ନିଷ୍ଠିତରୁଷେ ପାତ୍ର-
ହେବା, ମିଲିତହେବା, କଳହ ମୀମଂସା
ହୋଇ ପୁନଶ୍ଚାର ସୌହାର୍ଦ୍ୟ ସ୍ଥାପିତ
ହେବା, ମିଲାଇଯିବା ।

ମିଲିବା—ଶା. କ୍ର. (ପ୍ରା.ମିଲଧର୍)ମିଶ୍ର-
ହେବା, ମିଲିତହେବା, ସମ୍ବୁଦ୍ଧରହେବା,
ସୁଚିତ୍ରବା, ହାତୁଡ଼ିବା, ଲଭିତହେବା, ପାପ-
ହେବା, ପହଞ୍ଚିବା, ଏକହେବା, ସମ୍ବନ୍ଧ
କରିବା ।

ମିଲନ—ଶା. ବି. ଜଂଲଣ୍ଟର ଜନେକ
ସୁପ୍ରତିକ ମହାକବି ।

ମିବାର—ଶା. ବି. ଶାକପ୍ରାଣର ପ୍ରସିଦ୍ଧ

ପ୍ରତୀକ ଦେଖୀୟୁଗକ୍ୟବଣେଷ ।
ମିଶ୍ର—ସା.ହୀ.ବି.କୁମାରଙ୍କ ନାମପୂର୍ବରେ
 ଲାଗିବା ଉପାଧ ।
ମମୋ—ଗ୍ରା. ବି. ଆସାମର ପୂର୍ବପ୍ରାମାନ୍ତ-
 ବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ଲୋଟିଏ ପାଞ୍ଚତ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ ଓ
 ଚତୁପ୍ରଦେଶବାସୀ ଆଦିମଜାତବଣେଷ ।
ମିଶର—ଗ୍ରା. ବି. ଆଗ୍ରି କାର ଉତ୍ତର
 ପାଞ୍ଚଅଳ୍ପରେ ଅବସ୍ଥିତ ମୁୟମାନରୁକ୍ୟ ।
ମିଶଲ—ସା. ବି. ମକଳମାର ନଥ, ଅତା-
 ଲତରେ ଚିତ୍ରପତଙ୍କ ଆସନ, ବିରୁଦ୍ଧ-
 ସନ, ବିରୁଦ୍ଧପତଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧ କରିବାର
 ଏକଥର, ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ନାୟକଙ୍କ ଅଧୀନ
 ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଶିଖମାନଙ୍କ ଦଳ ।
ମିଶା—ଗ୍ରା. ବି. (ସଂ-ମିଶ୍ର) ମିଶ୍ରିତ,
 ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର, (ବି) ମିଶ୍ରଣ, (ଗଣିତ)
 ଯୋଗକରଣ, (ଅବ୍ୟ) ମଧ୍ୟ ।
ମିଶା(ଶେ)ଇବା—ଗ୍ରା. କ୍ର. (ଏକାଧିକ
 ପଦାର୍ଥ) ମିଶ୍ରିତ କରିବା, (ଗଣିତ)
 ରଣମାନଙ୍କୁ ଯୋଗ କରିବା, ଏକବର୍ଷକ
 ଅନ୍ୟବସ୍ତୁ ସଙ୍ଗେ ସଂଯୋଗ କରିବା,
 ମେଳାଇବା, ଫଳଦୂର୍କ୍ଷ କରିବା ।
ମିଶାଣ—ଗ୍ରା. ବି. (ସଂ-ମିଶ୍ରଣ), (ଗଣିତ)
 ସଂଖ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏକର ଯୋଗ କରିବା,
 ମିଳନ, ମିଶ୍ରଣ, (ଗ୍ରା. ବି.) ମିଳାପୀ,
 ଯେ ଲୋକମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମିଳିମିଶି
 ଗଲେ, (ଅନ୍ୟରୂପ) ମିଶାଣିଆ ।
ମିଶାମିଶି—ଗ୍ରା. ବି. (ସଂ-ମିଶ୍ରଣ) ମିଳା-
 ମିଶା, ଯୌଦ୍ଧାର୍ଦ୍ଧ, ବିବାଦପରେ ସଭାବ,
 ବହୁଦ୍ରବ୍ୟକୁ ମିଶାଇବା, ରେଷାରେଟି,
 (ବି.) ମିଶ୍ରିତ, ବହୁଦ୍ରବ୍ୟର ମିଶ୍ରଣରେ
 ଉପଦ୍ରବ ।
ମିଶାରୁ—ଗ୍ରା. (ଜ୍ଞାମ) ଅବ୍ୟ. ଆଦୌ ।
ମିଶାରେ—ଗ୍ରା. (ଜୟପୁର) ଅବ୍ୟ. ମଧ୍ୟ,
 ମିଶା (ଅନ୍ୟରୂପ) ।
ମିଶି(ଷି, ସି)—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମିଶ୍ର + ମୀ. ର)
 ମଧୁରିକା, ପାନମହୁର୍ଷ, ଶତପୁଷ୍ପ, ସଉପ,
 ଜଟମାଂସୀ, ମେଥୀ, କାର୍ଣ୍ଣିଶୀ, ରାଷ୍ଟ୍ର,
 (ଯା. ବି) ସ୍ଵରକସ ଓ ରୁଦ୍ରସ୍ତ୍ର ଯୋଗେ
 ପ୍ରମୃତ ଦକ୍ଷମଞ୍ଜନ ଚାଷ୍ଟୀ ।

ମିଶିଆଦିବା—ଗ୍ରା. କ୍ର. ମାରିବାକୁ ବା
 ଆକମଣ କରିବାକୁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି
 ଉପରେ ପଡ଼ିବାପର ଅଗସ୍ତ ହେବା,
 ମାରିବାକୁ ଉତ୍ସର୍ଜିବା ।
ମିଶିବା—ଗ୍ରା. କ୍ର. ଏକତ ମିଶ୍ରିତହେବା,
 ମିଳିତହେବା, ସନ୍ଧିଷ୍ଠାକ ବନ୍ଦୁତୀ
 ସୁନ୍ଦରେ ଆବରିହେବା, (ଏକାଧିକବର୍ଷ)
 ଘନଭାବରେ ଏକତ ସଂଶୀଷ୍ଟ ହେବା,
 ଜୀବହେବା, (ଗଣିତ) ବନ୍ଦୁରଣ୍ଜି ଏକତ
 ଯୋଗହେବା, ଯନନପଦାର୍ଥ ଉଚଳ
 ପଦାର୍ଥରେ ମିଳାଇଯିବା, ମିଳିଯିବା,
 ଅତ୍ୱଣ୍ୟ ହେବା, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକ
 ନିକଟରେ ଯାଇ ପଢ଼ିବା, ସାଙ୍ଗହେବା,
 ସମାନହେବା, ପଢ଼ିବା ।
ମିଶି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମିଶ୍ର + ର) ଜଟମାଂସୀ,
 ମହୁର୍ଷ, ପାନମହୁର୍ଷ ।
ମିଶୁଆ—ଗ୍ରା. ପୁ. ବି. ସେ ମିଳିମିଶି
 ଚଳିବାକୁ ଉଚଳିପାଏ ।
ମିଶେ—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ. ମଧ୍ୟ ।
ମିଶ୍ର(ସ୍ତ୍ରୀ)—(ଧାର୍ଯ୍ୟ), ଯୋଗନ କରିବା,
 ଯୋଗକରଣ ।
ମିଶି—ବି. (ମିଶ୍ର + ର) ମୂଳା, ମୂଳକ,
 ରତ୍ନ, ଉଗାଦି ସପ୍ତଗଣର ଅନ୍ତର୍ଗତ
 ସପ୍ତମଗଣ, ଚରୁବିଧି ଗଲାଇର ଅନ୍ତ-
 ଗତ ଜାତିବଣେଷ, (ବି) ମିଶ୍ରିତ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ,
 ସନ୍ଦିପାତ, ସଂୟତ, ଏକାଧିକ ବର୍ଷ
 ମିଶ୍ରଣରେ ଉପଦ୍ରବ, ଦୋନୋଯାତ୍ମକ, ନର୍ତ୍ତ-
 ସଙ୍କର, (ଅନ୍ୟପଦପରେ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ରହେଲେ)
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ପୂଜ୍ୟ, (ଗଣିତ) ଯୋଗନନ୍ତ,
 ଅତ୍ୱାଥାତ୍ମା, ଛନ୍ଦାଇନ୍, ମିଶାକାଶୀ,
 (ବି) ଏକାଧିକ ଉପାଦାନର ମିଶ୍ରଣରେ
 ଉପଦ୍ରବ ପଦାର୍ଥ, ମିଶ୍ରିତଦ୍ରବ୍ୟ, କ୍ରାନ୍ତିକାଶ
 ଉପାଧିବଣେଷ, ଶ୍ରେଷ୍ଠବ୍ୟକ୍ତି, ମିଶର-
 ଦେଶ ।
ମିଶିକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମିଶ୍ର + ମୀ. କ) ଡିଷ୍ଟର
 ଲିବଣ, ମୂଳକ, ବଙ୍ଗଭେଦ, (ଅଧ୍ୟ. ଥ)
 ଦେବୋଦ୍ୟାନ, (କ. ଅକ) ମିଶିଗ-
 କାଶ ବ୍ୟକ୍ତି, 'ମଧ୍ୟମରୂପେ ପାରଦର୍ଶୀ
 ଗାୟକ, (ପୁ. ବି. - କ. ଅକ) ମିଶିଗ-

କାଶ, (ମୀ. ଅକ) ମିଶ୍ରିତ, ବାଜେ,
 ମିଶାମିଶି ।
ମିଶିକାବଣ(ନ)—କ୍ଲୀ. ବି. ଉତ୍ସର୍ଜିର
 ଉତ୍ସାନ, ନନ୍ଦନକାନନ ।
ମିଶିକେଣି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଅପ୍ରବେକିବଣେଷ ।
ମିଶିକ—ପୁ. ବି. (ମିଶ୍ର + ଜନ + ଥ)
 ଦୁଇଭାନ୍ତ ଜାତର ମିଶଶବ୍ଦ ଉପଦ୍ରବ,
 ଦୋନୋଯାତ୍ମକ, (ବି) ମିଶିଜାତ, ଶିତର,
 ଅଶୁଭର ।
ମିଶିଜାତ—ବି. (କ. ଧା) ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର,
 ଦୋମିଶା ।
ମିଶଶ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମିଶ୍ର + ଶ. ଅନ)
 ମିଶାଶ, ଯୋଗ, ଏକମାନକରଣ, ଏକା-
 ଧିକ ବର୍ଣ୍ଣକ ମିଶାଇବା ।
ମିଶଶୀୟ—ବି. (ମିଶ୍ର + ମୀ. ଅନ୍ତିମ)
 ମିଶଶୀୟେ, ମିଶାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ ।
ମିଶିନିକର—ଶିଶ୍ୟପାଲବଧର ଟୀକା-
 କାର ।
ମିଶିଧାରୀ—ବି. (କ. ଧା) ଏକାଧିକ
 ମୌଳିକ ଧାରୁର ମିଶ୍ରଣରେ ଉପଦ୍ରବ
 ଧାରୁ ।
ମିଶିଧାରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. (କ. ଧା) ବାର-
 ମିଶିର ଧାନ, (ବି) ନାନାପ୍ରକାର ଧାନ୍ୟ
 ମିଶାଇ ପ୍ରମୃତ ।
ମିଶିପାଦାରୀ—ବି. ବିଭିନ୍ନ ମୌଳିକ
 ଦ୍ୱାରା ଗଠିତ ପଦାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା
 ଉପଦ୍ରବ ।
ମିଶିପାଦାରୀ—ବି. ମୌଳିକ ଧାନ୍ୟ
 ମିଶିପାଦାରୀ ।
ମିଶିପୁଷ୍ପ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମେଥିକା, ମେଥୀ ।
ମିଶିବର୍ଣ୍ଣ—ବି. (ବ. ଗ୍ର୍ୟ) କୃଷ୍ଣଗୁରୁ,
 (କ. ଧା) ମିଶିଜାତ, ଦେଶ, ଏକାଧିକ
 ମିଶ୍ରିତବ୍ୟକ୍ତି, ଆଶ୍ରୁ, (ବି) କାନାବର୍ଣ୍ଣ
 ସମନ୍ତ୍ରି ।
ମିଶିବର୍ଣ୍ଣପାଲ—ବି. (ବ. ଗ୍ର୍ୟ) ବାର୍ତ୍ତାଜୀ,
 କାରିଗରୀ ।
ମିଶିବର୍ଣ୍ଣହାର—ବି. (ମଧ୍ୟ-କ. ଧା) ମିଶ୍ର-
 ଶାଶ ସମୁକୀୟ ଶାଶିତକ ହୁସାକ ।
ମିଶିଗବି—ବି. (ବ. ଗ୍ର୍ୟ) ଖେଳ, ଅଶୁଭର ।
ମିଶି—ଯା. ବି. ବଡ଼ ବଡ଼ ଦାନା ବା
 ବୁଆରେ ପରିଶତ କନ୍ଦ ବା ପୁପରିଷ୍ଟ ତ
 ଶୁଦ୍ଧର ବିକାର ।

ତେବେମାସ, (ଗ୍ରା.ବି) ଅତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମାଛ, ଜଳର ପ୍ରାଣୀ ।	ବ.ଶ୍ରୀ; ମସ୍ତ୍ୟପର କେତ୍ତେମୁଖ, (ସୀ) ମୀଳାଶୀ ।	(ଯା.ବିଂ) ପ୍ରଥମ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
ମୀଳକ—କ୍ଲୀ. ବି. ନୟନାଞ୍ଚନ ବିଶେଷ ।	ମୀଳାଶୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୀଳ + ଅଷ୍ଟି+ର)	ମୀରକହିମ—ପୁଃ. ବି. ବଙ୍ଗର ଶୈଖ ସୁବାଦାନ ଓ ନବାବ ।
ମୀଳକାଶ—ବି. ଶ୍ରୀ କନ୍ଦିର ।	ମସ୍ତ୍ୟାଶୀ ସ୍ତ୍ରୀ, ଗଣ୍ଡହୁବା, କୁବେରଙ୍କ କନ୍ଦିର, କ୍ରାତ୍ରୀଶାକ, ଶର୍କରା, ତେଣୁ ବିଶେଷ ।	ମୀରବାର—ଶା. ବି. ବିଷ୍ଣୁଭକ୍ତିମୟଶାର ବିଶୁଦ୍ଧ ମହିଷୀ, ଶାତୋରବିଶୀଯ କନ୍ଦିର ।
ମୀଳକକେତନ—ପୁଃ. ବି. କ.ଶ୍ରୀ; କନ୍ଦିର, (୭୭ତିଥି) ସମୁଦ୍ର, ଜଳାଶ୍ୟ ।	ମୀଳାପାତ୍ର—ପୁଃ. ବି. (ମୀଳ+ଆ+ହନ + କ.କନ୍ଦିର) ମୀଳବଧକାଶୀ, (ବି)କେଉଠ ମାଛମୟ ଜାତ, ବର ।	ମୀରାପୁର—ଶା. ବି. ଉଃ ପଃ ପ୍ରଦେଶର ଦନାରସ ବିଭାଗର ଗୋଟିଏ ସ୍ଵନାମ- ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଜିଲ୍ଲା ।
ମୀଳଗନ୍ଧା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କ.ଶ୍ରୀ; ମସ୍ତ୍ୟଗନ୍ଧା, ସତ୍ୟଗନ୍ଧା, ବ୍ୟାସମାତ୍ର ।	ମୀଳାଶୀ—କ୍ଲୀ. ବି. (୭୭ତିଥି) ମସ୍ତ୍ୟାଶୀ, ମାଛତ୍ତିମୁଖ, ମାଛମଞ୍ଜି ।	ମୀଳ—କ୍ଲୀ.ଶ୍ରୀ. (ମୀଳ + କ.ଅ) ବନ, ଜଙ୍ଗଲ, (ଶା.ଅ) ମିଳନ ଦେଖ ।
ମୀଳଗୋଧକା—ବି. ଜଳାଶ୍ୟ, ପୁଷ୍ଟିଶରୀ, ଫଳିଳ, ଶ୍ରୀ ଜଳାଶ୍ୟ ।	ମୀଳାଶୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୀଳ + ଅଷ୍ଟି+ର) ଶର୍କରା ବିଶେଷ, ମିଶ୍ର, ତିକି ।	ମୀଳକ—ପୁଃ. ବି. ରେହିତମସ୍ତ୍ୟ, ରେହି- ମାଛ ।
ମୀଳଗାଢ଼ା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କ.ଶ୍ରୀ; ଗଣ୍ଡହୁବା, ମସ୍ତ୍ୟାଶୀ ସ୍ତ୍ରୀ, କୁବେରଙ୍କ କନ୍ଦିର ।	ମୀଳାମୀଶ—ପୁଃ. ବି. କନ୍ଦୁରସ୍ମୀ, ଶକ୍ତିଶକ୍ତ ପାଣୀ ।	ମୀଳନ—କ୍ଲୀ.ର. (ମୀଳି+ଶ.ଅନ)ନେତ୍ର- ମୁଦ୍ରଣ, ସଂକୋଚନ, ମୁଦ୍ରଣ, ଚାପ୍ରା- ପମାଳଙ୍କାର ।
ମୀଳପିତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. କଟୁଙ୍ଗ ।	ମୀମାଂସକ—ପୁଃ. ବି. (ମୀମାଂସା+କ) ମୀମାଂସାପ୍ରକାଶ ବେଶ, ନିଷ୍ଠିକାରକ, (ବି) ବିବାଦ ବା ପ୍ରଶ୍ନର ସମାଧାନକାଶ ବ୍ୟକ୍ତି, (ଜେମିନି, କୁମାରିଲଙ୍କତ, ଶବର- ପ୍ରାମା, ପ୍ରାଚକର, ଶଙ୍କରପ୍ରାମା, ସମାନ୍ତର, ମଧ୍ୟପ୍ରାମା ପ୍ରତ୍ୱାତ ମୀମାଂସା ଶାପ୍ରକ୍ଷ ଓ ଦୈତ୍ୟବାଦ ଅଟନ୍ତୁ ।	ମୀଳତ—ଶବ୍ଦ. (ମୀଳି+ତ) ସଙ୍କୁତି, ମୁଦ୍ରଣ, ଅପ୍ରାପ୍ରାପ୍ତ, (ବି) କାବ୍ୟର ଅଳ- ଙ୍କାରବିଶେଷ ।
ମୀଳରଙ୍କ—ପୁଃ. ବି. ମସ୍ତ୍ୟରଙ୍କ, ନାତକ ପ୍ରଶେଷା ଲଶେ ପ୍ରତିକ କେୟାତିବିଦ୍ରୀ, ଏ ଜବନେଶ୍ୱର ନାମରେ ପ୍ରତିକ ।	ମୀମାଂସନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମାନ୍ଦ + ସନ୍ଧି+ ଶ.ଅନ) ମୀମାଂସାକରଣ, କର୍ମୀମୁକ୍ତରଣ, ତତ୍ତ୍ଵାନୁସନ୍ଧାନ ।	ମୀବର—ପୁଃ.ବି. (ମୀ+ବର) ହିଂସ୍ର, ପୂର୍ବ, କନ୍ଦିରଜନକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମୀବର, (ବି) ସେନାପତି ।
ମୀଳରଣ୍ଜି—ବି. (ନେଥାତଷ) ମେଷତ୍ତ ଦ୍ଵାଦଶ ରଣ୍ଜି ମଧ୍ୟରେ ଯୋଗ ହିଣେଷ, ଫଳିର ମୀଳ ରଣ୍ଜିରେ ରହି- ପମୟ (ଏହି ସମୟରେ ପୁଷ୍ଟିଶରୀରେ ଦୁର୍ବିନ୍ଦୁ, ମରତ, ଲୋକପୀଡ଼ା ଆଦି ଅମ- ଙ୍ଗଳ ଘଟି ।	ମୀମାଂସା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ମାନ୍ଦ + ସନ୍ଧି+ଶ.ଅ + ଆ) ଦିକାନ୍ତ, ନିଷ୍ଠି, ବିଶ୍ଵର, ଶେଷ- ଫଳ, ତତ୍ତ୍ଵାନୁସନ୍ଧାନ, ଜେମିନିକୁତ ଦର୍ଶନଶୀଘ୍ର, ପୁଷ୍ଟିମୀମାଂସା, ଦେବଦର୍ଶନେ କୃତ ବେଦାନ୍ତ, ଉତ୍ତରମୀମାଂସା ।	ମୀବା—ବି. (ମୀବି+କ.ଅ+ଆ)ଉଦର- କୁମି, ବାୟୁ, ଶାକର, ସାର ।
ମୀଳରମା—ବି. ଯୌରତେଷମାନ ପମ୍ବାନ୍ତୁ ବା ପ୍ରଥମଦିନ ।	ମୀମାଂସା—କ୍ଲୀ. ବି. (ମାନ୍ଦ + ସନ୍ଧି+ଶ.ଅ + ଆ) ଦିକାନ୍ତ, ନିଷ୍ଠି, ବିଶ୍ଵର, ଶେଷ- ଫଳ, ତତ୍ତ୍ଵାନୁସନ୍ଧାନ, ଜେମିନିକୁତ ଦର୍ଶନଶୀଘ୍ର, ପୁଷ୍ଟିମୀମାଂସା, ଦେବଦର୍ଶନେ କୃତ ବେଦାନ୍ତ, ଉତ୍ତରମୀମାଂସା ।	ମୀଶାକ—ପୁଃ.ବି. ମହାରମ୍ଭନ୍ଧୁଧର୍ବୁଷ ।
ମୀଳରମନ—ବି.ବି.ଶ୍ରୀ; ମଦନ, କ ମଦନ ମୀଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଉଦ୍‌ବାକନ୍ଦିର, କଣ୍ଠପର ଭାର୍ଯ୍ୟୀ ।	ମୀମାଂସି—ବି. (ମାନ୍ଦ + ସନ୍ଧି+ଶ.ଅ) ମୀମାଂସାରମୋହନ୍ ।	ମୁ—ପୁଃ.ବି. (ମୁ+ର) ମହେଶ, ବିନନ, (ଶା) ମୁକାମ, ମୁକାବିଲ, ମୁତୋପା, ମୁତ୍ତାବକ, ମୁତ୍ତାଲକ, ମତପରାମାନଙ୍କର ସାଙ୍କେ- ତଳ ତତ୍ତ୍ଵ, (ପ୍ରା.ଭର୍ତୀଭାଣୀ) ମୁତ୍ତୁ ।
ମୀଳରମନ—ବି. ଯୌରତେଷମାନ ପମ୍ବାନ୍ତୁ ବା ପ୍ରଥମଦିନ ।	ମୀମାଂସି—ବି. (ମାନ୍ଦ + ସନ୍ଧି+ଶ.ଅ) ମୀମାଂସାରମୋହନ୍ ।	ମୁଆଜା—ଯା. ବି. ଅଭିମୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିର ସାମାଜିକରେ କୌଣସି ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରମାଣ କରଇବା, ମୁକାବିଲ, ସାକ୍ଷାତକ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରକ୍ରିୟ ପ୍ରମାଣ, ସାକ୍ଷାତପ୍ରମାଣ ।
ମୀଳରମନ—ବି.ବି.ଶ୍ରୀ; ମଦନ, କ ମଦନ ମୀଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଉଦ୍‌ବାକନ୍ଦିର, କଣ୍ଠପର ଭାର୍ଯ୍ୟୀ ।	ମୀମାଂସି—ବି. (ମାନ୍ଦ + ସନ୍ଧି+ଶ.ଅ) ମୀମାଂସାରମୋହନ୍ ।	ମୁଆଜିବ—ଯା.ବି. ନିଷ୍ଠର ଭୁମି ।
ମୀଳରମନ—ବି.ବି.ଶ୍ରୀ; ମଦନ, କ ମଦନ ମୀଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଉଦ୍‌ବାକନ୍ଦିର, କଣ୍ଠପର ଭାର୍ଯ୍ୟୀ ।	ମୀମାଂସି—ବି. (ମାନ୍ଦ + ସନ୍ଧି+ଶ.ଅ) ମୀମାଂସାରମୋହନ୍ ।	ମୁଆଜିବ—ଯା.ବି. ଯେ ଅଳାନ ଦିଶ, ଯେ ମସକିଦ୍ ଚାତ୍ରାରେ ଠିଆହୋଇ ମୁସଲମ.ନମାନଙ୍କୁ ନମାଜ କରିବାକୁ ଦୂରେ ସୁରରେ ହାକେ, ଅଳାନ୍ ଦେଖ ।

ମୁଆକି—ଗ୍ର. ବି. ଆଶୁକୁଡ଼ା ଧନ, ପୋଲିଧନ, ଶିଧବା ସ୍ତ୍ରୀ, ଘଇ, ଉଜ୍ଜ୍ଵଳି-ଥବା ସହ୍ରେ ଲୋକ ପୁଣ୍ୟବାନ ହୋଇ ମଲେ ତାହାର ସମ୍ମତି ରାଜାଙ୍କ ଖାସ ଦେଖିଲୁ ଆସିବା ଶୁଣି ।

ମୁଆ—ଗ୍ର. ବି. (ଫ୍ରାନ୍ସ-ମୋଦକ)ଖେ, ମୁଢି-ଆଦି ଶୁଣି ବା ଚିନିର ପାଗରେ ପକାଇ ବଳାୟାଇଥବା ଟିଷ୍ଟାନ ଗୋଲକ, ଶୁଣିପକୁ ନିଆ ମୁଢିଆଦର ଲଢ଼ି ।

ମୁଢ—ଗ୍ର. ସବ୍. ମୁଁ, ମୁହି, ଆସେ ।

ମୁ—ଗ୍ର. ସବ୍. ମୁହି, ଆସେ ।

ମୁକୁତିବ—ଯା. ବି. ମନ୍ତ୍ରବ, ମୁସଲମାନ-ମାନଙ୍କ ପ୍ରାଥମିକ ପାଠଶାଳା ।

ମୁକତି—ଗ୍ର. (ପଦ୍ୟ)ବିଂ. ମୁକୁ ଦେଖ ।

ମୁକତି-ଗ୍ର. (ପଦ୍ୟ)ମୁକୁ ଦେଖ, ବିଂ. ମୁକତ

ମୁକୁତିପଦର—ଗ୍ର. ବି. ମୁକୁତ ପ୍ରଧାନ ଅଳମୁକ ।

ମୁକଦ(କ)ମ—ଯା. ବି. ମକଦମ ଦେଖ ।

ମୁକଦମା—ଯା. ବି. ଅରିଯୋଗ, ନାଲିଶ, ପ୍ରଥମାଂଶ ।

ମୁକ(କୁ)ନକ—ବି. ପଲଣ୍ଟୁ, ମିଆଜ ।

ମୁକର—ଯା. ଅବ୍ୟ. ନଷ୍ଟେ, ଅଳବତ୍ତ, ଅକଣ୍ୟ ।

ମୁକର(ର)ବ—ଯା. ବି. ଶାୟୀରୁପେ ନିଯୁକ୍ତ, ଶାୟୀ ଭାବରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ, (ବି) ଶାୟୀ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ।

ମୁକର(ର)ରଜମା—ଯା. ବି. ତରକାଳ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଭୂମିର ଜଳଣା ।

ମୁକରର—ଯା. ବି. ଜମିର ଜଳଣାର ପରିମାଣର ତରପ୍ରାୟୀ ବନ୍ଦୋବସ୍ତୁ, ଉତ୍ତମରବି ।

ମୁକରରଦାର—ଯା. ବି. ମୁକରର ଜମା-ଶ୍ରେଣୀ ପ୍ରକା ।

ମୁକରରପରୁଆନା—ଯା. ବି. କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯୁକ୍ତିଦୂଚକ ଆଦେଶ ପରିମାଣର ନିଯୁକ୍ତି—ପୁ. ବି. ଆରମ୍ଭଧ, ମୁନାରିଗଛ, ଶୁଣ୍ଟିଲୁ ।

ମୁକରଶାଳି—ଗ୍ର. ବି. (ଫ୍ରାନ୍ସ-ମୁଖଶାଳା) ମୁଖଶାଳା ଦେଖ ।

ମୁକା—ଗ୍ର. ବ. ଥର, ଦଫା, ଦଳ, (ଯା. ବି) ସୁନ୍ଦରି, ସୁଯୋଗ, ଅବସର ।

ମୁକାଏମ—ଯା. ବ. ପ୍ରତିନିଧି, ପ୍ରକାରିଷ୍ଟିକୁ ବନ୍ଧି ।

ମୁକାବିଲୁ—ଯା. ବି. ସମ୍ମନିତିତ୍ବିତା, ଉପ-ପ୍ରତିକ୍ରିଯା, ପ୍ରତିକରିତିବିବା, ମୁଥାକା, ଭୁଲନା, ନିଲନ, ପଶ୍ଚା, ସମ୍ମନ ସ୍ଵର୍ଗ, ଦୂର-ଜଣକର ଉପପ୍ରତିକ୍ରିଯାରେ ପ୍ରମାଣ କରିବା ।

ମୁକାବିଲେ—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. ସାମନାରେ, ସାନ୍ଧାରରେ, ଉପପ୍ରତିକ୍ରିଯାରେ ।

ମୁକାମ—ଯା. ବି. ବାସପ୍ରାନ, ରହିବାର ଠିକଣା, ପଥକର ସାନ୍ଧାକାଳୀନ ରହି-ପାଇନ ଶ୍ଵାନ ।

ମୁକାମୁକା—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. ଅରଥର କରି,

ବହୁଥର, ଅନେକ ଅର, ଦଳଦଳ ।

ମୁମୁକ୍ଷିକାର—ଗ୍ର. ବି. ଅନ୍ଧଗୁଣ, ଅନ୍ଧ-ମିଳା, ଗର୍ବ, ଅନ୍ଧକାର ।

ମୁକୁ—ବି. (ମୁର୍ + ଶାକ) ମୁକୁ, ମୋଷ ।

ମୁକଟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମନକୁ+କ.ରିଟ)ସ୍ତନାମ ପ୍ରଦିକ ଶିରେଭୁଷଣ, ମକୁଟ ଦେଖ, (ବି) ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ପ୍ରଧାନ ।

ମୁକୁଟିଆ—ଗ୍ର. ପୁ. ବିଂ. ମୁକୁଟଧାରୀ ।

ମୁକୁଟୀ—ପୁ. ବି. (ମୁକୁଟ+ରିଟ)ଅଞ୍ଜଳି-ମୋଟନ, ଆଗୁଡ଼ି ଫୁଟାଇବା ।

ମୁକୁଟେକାର୍ତ୍ତାପଣ—କ୍ଲୀ. ବି. ରାଜାଙ୍କ ମୁକୁଟ ନିର୍ମାଣାର୍ଥ ଗୁମ୍ଭୁତ ରାଜକର-ବିଶେଷ ।

ମୁକୁଟ—ବି. ଜାତିବିଶେଷ ।

ମୁକୁଟା—ଗ୍ର. ବି. (ଫ୍ରାନ୍ସ-ମୁକୁଟା)ମୁକୁଟା, ମୋଷ ।

ମୁକୁଟାକେର—ଗ୍ର. ବି. ଏକପ୍ରକାର ସାରୁ ମୁକୁଟାର ରଣ ।

ମୁକୁଟାମନ୍ତ୍ର—ଗ୍ର. ବି. ଧାତ୍ର ହୋଇ ସହିତ ମୁକୁଟାର ।

ମୁକୁଟି—ଗ୍ର. ବି. (ଫ୍ରାନ୍ସ-ମୁକୁଟି)ମୁକୁଟ ଦେଖ ।

ମୁକୁଟ—ପୁ. ବି. (ମୁକୁଟ+ଦା+କ.ଅ) ବିଷ୍ଣୁ, ନିଧିବିଶେଷ, କୁନ୍ତୁରୁଶୋଟି,

ପାରଦ, ଶୈତ କନିଅର, ଉପୋଦିକା, ପୋର, ଜମ୍ବୁରାଗଛ ।

ମୁକୁନକ—ବି. (ମୁକୁନ+କ) ପଲଣ୍ଟୁ, ପିଆଜ, ଷଷ୍ଠିଶ୍ରୀହିଂଶୁ, ଦିନରେ ହେବା ଶୟେବିଶେଷ ।

ମୁକୁନଦେବ—ଗ୍ର. ପୁ. ବି. ଓଡ଼ିଶା ରାଜ-ପତି ବଣର ଶେଷ ନରପତି ।

ମୁକୁନମତନବତ୍ତୀ—ଗ୍ର. ବି. ବଙ୍ଗ-ଭାଷାରେ କବିକଙ୍ଗଣଚଣ୍ଡୀର ରତ୍ନିତା କବି । [ବିଶେଷ ।

ମୁକୁନ—ଗ୍ର. (ବାଲେ)ବି. ସାମୁଦ୍ରିକ ମସ୍ତ୍ୟ-

ମୁକୁନ—ବି. (ମୁକୁନ+ରତ୍ନ)କନ୍ଦୁ ।

ମୁକୁମ—ଆ. (ମୁକୁମ+ଶାକ) ନିରାଶ ମୁକୁମ, ଭକ୍ତିରସ, ପ୍ରେମ ।

ମୁକୁର—ବି. (ମନକ୍ତି+ଶ.ରତ) ଦର୍ଶଣ, ଆରନା, ବକୁଳବୃକ୍ଷ, କୁରାଳ ଦଣ୍ଡ, ମର୍ମିକା ପୁଷ୍ପଗୁଛ, କୁନ୍ତୁରୁକ୍ଷ, କୋରକ, ମୁକୁଳ, କଢ଼ି ।

ମୁକୁରତ—ବି. (ମୁକୁର+ରତ)ଫଳଭାବ-ମୁକୁର, ମୁକୁଳିତ, କଢ଼ି ହୋଇଥବା ।

ମୁକୁଳ—ବି. (ମୁକୁଳ+କ.ରିଲ) ରଷ୍ଟ୍ରତ୍ତ ବିକଣିତ କଲିକା, ପୁଲର କଢ଼ି, ଶରୀର, ଆସା, (ଗ୍ର. ବି) ଶୟେ କଟାଳମାନଙ୍କ ଦିଆଯିବା ପାରଶ୍ରମିକ ଆଂଶିକ ଶୟେ, (ବି) ଫିଟା, ମେଲୁ, ବନ୍ଦକରହିତ, ଉନ୍ଦ୍ରକୁ ।

ମୁକୁଳବତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. କଳିକାବତ୍ର, ଅତୁଷ୍ଣ-ରଜାଙ୍କ ଦେଖ ।

ମୁକୁଳା—ଗ୍ର. ବିଂ. (ସ-ମୁକୁଳ) ଖାଲି, ଶୋଲ, ବନ୍ଦକରହିତ, ରିମ୍ବକୁ (କେଶାଦ), ସାହାରେତୀ, ମୁକୁଲହୁପ୍ର, ସରଳ, ଅସ୍ତରକ ।

ମୁକୁଳା(ଲେ)ଇବା—ଗ୍ର. କ୍ଲୀ. ବି. ବନ୍ଦକରହିତ ଦିଆଯାଇଥବା କିନିସକୁ ମୁକୁଳର ଆଣିବା, କାମମୁକୁ କବିବା, ବିପଦରୁ ଉତ୍ତାର କରିବା ।

ମୁକୁଳାଗ—କ୍ଲୀ. ବି. ପୁଷ୍ପକୋରକ ପରି ମୁଖୁରୁଣିଷ୍ଟ ଶୟେରବ୍ୟବରେ ଦକ୍ଷ ଅସ୍ତବିଶେଷ ।

ମୁକୁଳିତ—ବି. (ମୁକୁଳ+ରତ)କଲିକା-ସମନ୍ଦ, ମୁକୁଳମୁକୁଳ, ରଷ୍ଟ୍ରତ୍ତ ବିକଣିତ ।

ମୁକୁଳିବା—ଶ୍ର. ବି. ମୁକୁଲିଭ କରିବା,
ଆସନ୍ତ ବିପଦରୁ ଉଚାର ପାଇବା,
କାରାମୁକ୍ତ ହେବା ।

ମୁକୁଳୀ—ସୁ. ବି. (ମୁକୁଲ + ଇନ୍)
ମୁକୁଳୟୁକ୍, ମୁକୁଳବିଶ୍ଵ, (ସୀ)
ମୁକୁଳିଲା ।

ମୁକୁଳୀରବ—ବି. ଅବିକାଶର ବିକାଶଭ୍ରବ
ମୁକୁଳୋଦୂମ—ବ. (୭ତତ୍ର) ମୁକୁଳୋ-
ଦୂମ, ମୁକୁଳର ଜନ୍ମ ।

ମୁକୁଳୋହତ୍ତି—ବ. (୭ତତ୍ର) ଗତିରୁ କଢି
ବାହାରିବା ।

ମୁକୁଷ—ବି. ବନମୁଦ୍ର, ବଣମୁର ।
ମୁକୁଷକ—ବ. (ମୁକୁ + ପ୍ରକ + ଥ)ବନ-
ମୁଦ୍ରା, ବଣମୁର । [ହୃଷ ।

ମୁକୁଳକ—ବ. (ମୁକୁ + ଉଳ + କ)ବନ-
ମୁକୁର—ବି. ମୁକୁର ଦେଖ ।

ମୁକ୍ତା—ବ. ମୁକ୍ତା ଦେଖ ।
ମୁକ୍ତ—ବି. (ମୁରୁ + ତ) ପ୍ରାସ୍ତମୋଷ,
ମୋତିତ, ମୃତ, ମୃତ୍ୟୁପ୍ରାସ୍ତମୋଷ,
ଉଦ୍‌ଦୂର, ପୃଥକକୃତ, ଉଦ୍‌ଦ୍ଵାଚିତ, ମେଲ,
ଖୋଲ, ଅବାଧ, ନର୍ତ୍ତ, ଲଙ୍ଘଳା, (ବି)
ଉଷ୍ଣବିଶେଷ, ନୃପବିଶେଷ ।

ମୁକ୍ତକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁକୁ + ତ + କ)
ଷେପଣୀୟ ଅସ୍ତ୍ରବିଶେଷ, ବର୍ଣ୍ଣା, ସମା-
ରହିତ ରନୋବିଶେଷ ।

ମୁକ୍ତକଙ୍କ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଯେ କଣ୍ଠ
ନ ମାର ଲୁଗା ପିତିଥାଏ, (ସୀ) ମୁକ୍ତ-
କଙ୍କା, (ବି) ବୌତ ଧର୍ମାବଳମ୍ବୀ ସମ୍ମ-
ଦାୟିବିଶେଷ ।

ମୁକ୍ତକଞ୍ଚ—ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ଅଚିରତ୍ୟ-
ଛକ୍ରସ୍ତାର, ଯେଉଁ ସାପ ଅଳ୍ପଦିନ ହେଲା
କାତ ଛଡ଼ାଇଅଛି, (ବି) ରଜ୍ଜୁ ତକଞ୍ଚକ,
କାତ ଛଡ଼ାଇଥିବା(ସାପ), ଯେ ଦେହରୁ
ସାତ୍ତ୍ଵ, କାତିଅଛି, (ସୀ) କଞ୍ଚକା ।

ମୁକ୍ତକଣ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଉତ୍ସବ-
କାରୀ, ଅନବୁଦ୍ଧ କଣ୍ଟ ସ୍ଵରବିଶେଷ,
ନିଷ୍ଠତ, ନିଲୋଭ, (ବି.କ.ଧା) ଉଚ୍ଚେ-
ସ୍ଵର, ଅନବୁଦ୍ଧ କଣ୍ଟ କଣ୍ଟବିଶେଷ ।
ମୁକ୍ତକଣର—ଶ୍ର. ବି. ମୁକ୍ତକଣର

କଣ୍ଟବିଶେଷ, ସ୍ଵର ସ୍ଵରରେ, ଅନୁଷ୍ଠିମ
ଭବନରେ, ସେହା ପ୍ରଶୋଦିତ ହୋଇ ।

ମୁକ୍ତକେଶ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଆଲୁଲା-
ସୁତ କେଶବିଶେଷ, ଯାହାର ବାଳ
ମୁକୁଳା ଅଛି, (ସୀ) ମୁକ୍ତକେଶୀ, (ବି-
କ.ଧା) ଆଲୁଲାସୁତ କୁଳନ୍ତ, ମୁକୁଳା-
ବାଳ । [ବିଶେଷ କାଳୀ ।

ମୁକ୍ତକେଶୀ—ସୀ. ବି. ଆଲୁଲାସୁତ କେଶ-
ମୁକ୍ତଚଣ୍ଠ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ସିଂହ, (ବି-
କାନ୍ଦିଲାନ୍ତ ନେତ୍ର, ଯାହାର ଚକ୍ର ବୁଜ
ହୋଇ ନାହିଁ, (କ୍ଲୀ.ବି.କ.ଧା) ଖୋଲ ଅଞ୍ଜି

ମୁକ୍ତଚନ୍ଦନ—ବି. ରକ୍ତଚନ୍ଦନ ।

ମୁକ୍ତଚେତାଃ—ସୁ. ମୋଷପ୍ରାସ୍ତମୋଷ ।

ମୁକ୍ତଦ୍ଵାର—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଯେଉଁ ପ୍ଲାନେଟ
ଦ୍ଵାର ଖୋଲାଥାଏ, (ବି.କ.ଧା) ଅବାଧ-
ଗମନ, ମେଲାଥିବା କବାଟ ।

ମୁକ୍ତନିର୍ମୀକ—ସୁ. ବି. (ମୁକ୍ତ + ନିର୍ମୀ) ବ.ଶ୍ର.;
ଜାଗତ ।

ମୁକ୍ତନିର୍ମୀକ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଯେଉଁ
ସାପ କାତ ଛଡ଼ାଇଅଛି ।

ମୁକ୍ତପଥ—ବି. (କ.ଧା) ଅବାରିତ ପଥ ।

ମୁକ୍ତପବନ—ବି. (କ.ଧା) ଖୋଲ ହାରିଆ,
ଯେଉଁ ବାଯୁ ବହୁବାବଳେ ବାଧା
ପାଏ ନାହିଁ ।

ମୁକ୍ତପାଳେବତୀ—ବି. ଦୈପର୍ଣ୍ଣକୁରୁବ୍ରକ୍ଷ

ମୁକ୍ତପୁରୁଷ—ସୁ. ବି. (କ.ଧା) ଯାହାର
ଅଜ୍ଞାନାବକାର ଦୂର ହୋଇଅଛି,
ଜାବେ ନୁହୁ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ମୁକ୍ତପୁର୍ବାର—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଶବଦାଶ ।

ମୁକ୍ତନନ୍ଦ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଫୁଙ୍ଗଲମୁକ୍ତ,
ଯାହାର ବନ୍ଧନ ଖୋଲେହୋଇଅଛି ।

ମୁକ୍ତପ୍ରାସ୍ତମୋଷ—ବି. (କ.ଧା) ସମ୍ମୁ-
ତ୍ତି ରହିତ, ନିଷ୍ଠତ, ବାସନାରହିତ,
(ବି) ପରିଦ୍ୱାଜକ ।

ମୁକ୍ତସାର—ବି. କଦଳୀଗଛ ।

ମୁକ୍ତସାମୀ—ବି. କାଣ୍ଠୀର ଶକ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ
ମୋଷବାତୀ ଦେବମୂର୍ତ୍ତିବିଶେଷ ।

ମୁକ୍ତହସ୍ତ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଦାନଶାଳ,
ବଦାନ୍ୟ, ଯେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦୁଷ୍ଟେ,
(ସୀ) ମୁକ୍ତହସ୍ତା, (ବି.କ.ଧା) ମୁତୋହୋଇ
ନ ଥିବା ହାତ, ଦାନ କରିବାକୁ ଅନୁ-
ଶ୍ରିତ ହେବି ।

ତ୍ୟକ୍ତରସବିଶେଷ ।

ମୁକ୍ତରସ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ତ୍ୟକ୍ତ-
କୋଧ, କୋପଶାନ ।

ମୁକ୍ତଲଙ୍କ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ନିର୍ଲଙ୍କ,
ତ୍ୟକ୍ତଲଙ୍କ, (ସୀ) ମୁକ୍ତଲଙ୍କ ।

ମୁକ୍ତବନ୍ଦି—ସୀ. ବି. ମିଳିକା ।
ମୁକ୍ତବର୍କ—ବି.ମୁକ୍ତବର୍କାମ, ବର୍ଣ୍ଣମୁଖ-
ବିଶେଷ । [ପ୍ରଗଣ୍ଠ ପଥ ।

ମୁକ୍ତଦୟ—କ୍ଲୀ.ବି. ମୁକ୍ତମାର୍ଗ, ସରଳ ଓ
ମୁକ୍ତବସନ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ମୁକ୍ତମାର୍ଗ,
ଲଙ୍ଘଳା, (ବି) ଜେନହନ୍ଦ୍ୟସୀ, (ସୀ)
ମୁକ୍ତବସନ ।

ମୁକ୍ତବାସ—ବି. ଶୁକ୍ର, ଶାମୁକା ।

ମୁକ୍ତବୁଦ୍ଧି—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଯାହାର
ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧି ଅଜ୍ଞାନାବକାରରୁ ମୁକ୍ତ
ହୋଇଅଛି ।

ମୁକ୍ତବେଣୀ—ସୀ. ବି. (କ.ଧା) ବିମୁକ୍ତ-
କେଶପାଶ, ଅବାଧ ପ୍ରୋଟୋଟିପିବେଣୀ,
ଗଜାଯମୁନା ଓ ସରମୁଖ ନମର ସଙ୍ଗମ
ପ୍ରଳ, (ବି-ବ.ଶ୍ର.) ଯାହାର ବେଣୀ
ବନ୍ଧାହୋଇ ଲମ୍ବିଅଛି ।

ମୁକ୍ତବ୍ୟାପାର—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) କାଣ୍ଠୀ
ପରିଧାଗକାଶ, ସମ୍ମାର ବାସନାରୁ
ନିର୍ଦ୍ଦିତ ।

ମୁକ୍ତଶୀଳ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଦେହତିକ
ମୁଖ୍ୟ, ରେହିମାଳ ।

ମୁକ୍ତଶର୍ମୀ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଯାହାର
ସନ୍ଦେହ ନିରକ୍ଷତ ହୋଇଅଛି ।

ମୁକ୍ତସଙ୍ଗ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ବିଷୟ-
ସତ୍ତ୍ଵ ରହିତ, ନିଷ୍ଠତ, ବାସନାରହିତ,
(ବି) ପରିଦ୍ୱାଜକ ।

ମୁକ୍ତସାର—ବି. କଦଳୀଗଛ ।

ମୁକ୍ତସାମୀ—ବି. କାଣ୍ଠୀର ଶକ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ
ମୋଷବାତୀ ଦେବମୂର୍ତ୍ତିବିଶେଷ ।

ମୁକ୍ତହସ୍ତ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଦାନଶାଳ,
ବଦାନ୍ୟ, ଯେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦୁଷ୍ଟେ,
(ସୀ) ମୁକ୍ତହସ୍ତା, (ବି.କ.ଧା) ମୁତୋହୋଇ
ନ ଥିବା ହାତ, ଦାନ କରିବାକୁ ଅନୁ-
ଶ୍ରିତ ହେବି ।

ମୁକୁତ୍ତା—ବ. (ମୁକୁତ୍ତ + ଭା.ବା) ବଦାନ୍ୟତା ।

ମୁକ୍ତା—ସୀ.ବ. (ମୁକୁତ୍ତ + ଆ)ରାତ୍ରି, ରହୁବିଶେଷ, ମୋତ, ଶାମୁକାରୁ ଜାତ ମଣି, ବେଶ୍ୟା, ପୁଣ୍ୟଲୀ, (୩୧.ବି.) ମୁକୁତ୍ତର ସ୍ଥାଳିଙ୍କ, ନଗ୍ନା, ଅବନ୍ନା ।

ମୁକ୍ତାକଳାପ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ମୁକ୍ତାହାର, ମୁକ୍ତାର ମାଳା, ମୁକ୍ତାସମ୍ବୂଦ୍ଧ ।

ମୁକ୍ତାକାର—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ମକ୍ତାପରି ଆକୃତିବିଶ୍ଵିଷ । [ବାଇଶତ ।

ମୁକ୍ତାକେଣୀ—ବ. ଏକପ୍ରକାର ଉଚ୍ଛଵ୍ସ ମୁକ୍ତାଶେଷତ (ଜନ୍ମତି) —ବି. (୩୭ତତ୍ତ୍ଵ)

ଯେଉଁ ଅଳଙ୍କାରରେ ମୁକ୍ତା ବିଦ୍ୟାରୁ ।

ମୁକ୍ତାଗାର—କୀ. ବ. (୭୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶୁକ୍ତି, ଯେଉଁ ଶାମୁକା ମଧ୍ୟରେ ମୁକ୍ତା ଜନ୍ମେ ।

ମୁକ୍ତାଶେଷ—ବ. ମୁକ୍ତାହାର, ମୁକ୍ତାର ମାଳା ।

ମୁକ୍ତାକାଳ—କୀ.ବ. ମୁକ୍ତାର ଅଳଙ୍କାର ବିଶେଷ, ମୁକ୍ତାସମ୍ବୂଦ୍ଧ ।

ମୁକ୍ତାମ୍ବ—ପୁ. ବି. (ମୁକ୍ତା+ଆସନ୍) ବି.ଶ୍ର; ମୁକ୍ତାପୁରୁଷ, (ବି.କ.ଧା) ସମାରାତ୍ର ବନନରୁ ମୁକ୍ତିପ୍ରାପ୍ତ ଆସ୍ତି ।

ମୁକ୍ତାଦାମ—ବ. (୭୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମୁକ୍ତାମାଳା ।

ମୁକ୍ତାପନ୍ତି—ଗ୍ର. ବ. ଧାତ୍ର ଧାତ୍ର ସଜ୍ଜିତ ମୋତ ।

ମୁକ୍ତାପାତ୍ର—ସୁ. ବ. କାଣ୍ଡିରର ରାଜା, ବିଶେଷ, ଜନେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାଚୀନ କବି ।

ମୁକ୍ତାପୁର—ବ. ଦ୍ରିମାଳୟ ପଣ୍ଡତର ସ୍ଥାନ ବିଶେଷ । [ଫୁଲ ଗଛ ।

ମୁକ୍ତାପୁଷ୍ପ—ବ. (କ.ଶ୍ର.) କୁନ୍ଦକୁଷ, କୁନ୍ଦ ମୁକ୍ତାପୁଷ୍ପ—ସୀ. ବ. (ମୁକ୍ତା+ପ୍ରତ୍ସୁଦ୍ଧ + କୁପ୍ର) ଶୁକ୍ତି, ଶାମୁକା ।

ମୁକ୍ତାପ୍ରାଳୟ—ପୁ. ବ. ମୁକ୍ତାହାର ବିଶେଷ ।

ମୁକ୍ତାଫଳ—କୀ. ବ. ମୌତ୍ତିକ, ମୁକ୍ତା, ଲିବଳାଫଳ, ଆତ, ନଥରକୋଳ, ଶବରରୁଜ ବୋପଦେବ କୃତ ଶୁକ୍ତି ବିଶେଷ । [ମୁକ୍ତାମାଳା ।

ମୁକ୍ତାଫଳଲତା—ସୀ. ବ. ମୁକ୍ତାହାର, ମୁକ୍ତାଫଳଲତା—ବ. ମୁକ୍ତାଫଳଲତା ।

ମୁକ୍ତାଶ—ବ. ଶିପୁରମଲିକା ।

ମୁକ୍ତାମଣି—ବ. ମୁକ୍ତାରହୁ, ମୁକ୍ତା ।

ମୁକ୍ତାମୟ—ବି.ମୁକ୍ତାବିନିମେତ୍ତ, ମୁକ୍ତା-
ଶୁକ୍ତି । [ଶାମୁକା ।

ମୁକ୍ତାମାତା—ସୀ. ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶୁକ୍ତି,
ମୁକ୍ତାମାତା—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମୁକ୍ତାଗ୍ରଥତ
ହାର ।

ମୁକ୍ତାମୁକ୍ତ—ବି. ଶିପୁରମଲିକି ।

ମୁକ୍ତାମାତକ—ବ. ମୋତରେରଲତତୁ ।

ମୁକ୍ତାମୁର—ବି. (ନ.ଶ୍ର.) ନଗ୍ନ, ମୁକ୍ତା-
ବସନ, (ବି) ଜୈନସମ୍ବ୍ୟାସୀରେଦ, ଦିମ୍ବର ।

ମୁକ୍ତାର—ୟା. ବ. ଅଦାଳତରେ ମକ-
ଦମର ଯାନଶ୍ଵର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ
ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧି, ନିମ୍ନଶ୍ରେଣୀର
ଆଜନ ବ୍ୟବସାୟୀ, କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ କାର-
ପରଦାନ । [ମୌତ୍ତିକ ।

ମୁକ୍ତାରହୁ—ବ. ମୁକ୍ତାମଣି, ମୁକ୍ତା,
ମୁକ୍ତାରତା—ସୀ.ବ. (୭୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମୁକ୍ତାହାର ।

ମୁକ୍ତାରଳୀ—ସୀ. ବ. (୭୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମୁକ୍ତା-
ହାର, ମୁକ୍ତାସମ୍ବୂଦ୍ଧ, ମୌତ୍ତିକଶ୍ରେଣୀ,
ତାଳବିଶେଷ ।

ମୁକ୍ତାରମ୍ବୁଜ—ବ. ମୁକ୍ତାଶୁକ୍ତି ଦେଖ ।

ମୁକ୍ତାରଶୁକ୍ତି—ସୀ. ବ. ଯେଉଁ ଶୁକ୍ତି ବା
ଶାମୁକାର ମୁକ୍ତାକନ୍ଦେ ।

ମୁକ୍ତାରମନ—କୀ. ବ. ପରିତଃକ୍ତାସନ,
ଦ୍ୱିତୀୟନ, ଯେତପ୍ରଦୟିୟାର ଆସନ-
ବିଶେଷ ।

ମୁକ୍ତାରାର—ବ. (୭୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶ୍ରେଷ୍ଠମୁକ୍ତା ।

ମୁକ୍ତାରମ୍ବାଟ—ପୁ. ବ. (ମୁକ୍ତା+ମୁକ୍ତା-
+ ଅଧ୍ୟ.ଅ) ଶୁକ୍ତି, ଶାମୁକା ।

ମୁକ୍ତାରମ୍ବାଟ—ସୀ. ବ. ଶୁକ୍ତି ।

ମୁକ୍ତାରମ୍ବଳ—ସୀ. ବ. ମୁକ୍ତାମାଳା ।

ମୁକ୍ତାରାର—ପୁ. ବ. (କ.ଶ୍ର.) ଯେ
ଆହ୍ରାର ପରିତ୍ୟାଗ କରିଅଛୁଟ, ଉପବାସୀ
(୬-୭୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମୋତମାଳା ।

ମୁକ୍ତି—ସୀ. ବ. (ମୁକ୍ତା+ଭା.ରି) ଆତ୍ମ-
ତ୍ରୀ, ଦୂଃଖନବୁଦ୍ଧି, କାରାମୋତକ, ବନନ
ମୋତନ, ନିଷ୍ଠା, ମେଘ, ପରମାଣ ।

ଅପବର୍ଗ, ସାଧାର ବନନରୁ ବିମୁକ୍ତ,
ପରଜନ୍ମରୁପ ବନନରୁ ଉତ୍ସାରପାତ୍ର,
ସ୍ଥାଧୀନତାଲଭ ।

ମୁକ୍ତିଆର—ୟା. ବ. ମୁକ୍ତାର ଦେଖ ।

ମୁକ୍ତିଆରନାମ—ୟା.ବ. ଯେଉଁ ଦିଲିଲ
ଦ୍ୱାର ପକ୍ଷ ଅଦାଳତରେ ଆପଣାର
ପକ୍ଷ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ମୁକ୍ତାର
ନିୟମ କରେ, କ୍ଷମତାପଦ ।

ମୁକ୍ତିଆର—ୟା. ବ. ମୁକ୍ତିଆରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ,
ଅଦାଳତରେ କୌଣସି ବନ୍ଧୁର ମୁକ୍ତାର
ସ୍ଵରୂପ ପକ୍ଷ ସମର୍ଥନ, (ବି) ମୁକ୍ତାର
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ମୁକ୍ତାରଙ୍କ ଉପଯୋଗୀ ।

ମୁକ୍ତିକା—ସୀ. ବ. ମୁକ୍ତିକୋପନିଷତ୍-
ରେତ ।

ମୁକ୍ତିକେନ୍ଦ୍ର—କୀ.ବ. (କ.ଧା) ମୁକ୍ତିପ୍ରତ୍ସ୍ଥାନ,
କାଣୀ, ବାରଣ୍ସୀ, କାବେଶ
ନମାକଳୁପ୍ର ପ୍ରାଚୀନ ପର୍ଯ୍ୟା, ଯହିର
ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କୁଳାରଣ୍ୟ ।

ମୁକ୍ତିଗର୍ଥ—ବ. ମୁକ୍ତିଦତ୍ତ, ବିଷ୍ଣୁ ।

ମୁକ୍ତିଦ—ପୁ. ବ. (ମୁକ୍ତି+ବା+
କ.ଅ) ପରିଷାତା, ମୋଷକର୍ତ୍ତା, (ସୀ)
ମୁକ୍ତିଦା ।

ମୁକ୍ତିଦାତା—ୟା. ବ. ବି. ମୁକ୍ତିଦ
ଦେଖ, (ସୀ) ମୁକ୍ତିଦାତୀ ।

ମୁକ୍ତିଦାନ—ବ. (୭୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଅବ୍ୟାହତ
ଦେବା, ମୁକ୍ତାଲାଇବା, ସାଂସାରିକ
ଦ୍ୱାରେ ଦ୍ଵାନାଶକରଣ ।

ମୁକ୍ତିଧନ—ବ (ରୁ.କ.ଧା)ମୁକ୍ତିରୁପତିଷ୍ଠିତ
ମୁକ୍ତିପଞ୍ଜର—ଗ୍ର.ବ. ବ୍ରତବିଶେଷ, (ସମ୍ବୁ-
ଦରର ଆଦ୍ୟଦନ—ଫଳନ୍ତିପୁଣ୍ଡିମା-
ତାରୁ ଆରମ୍ଭକର ପ୍ରତିମାର ପ୍ରଥମ-
ଦିନ ଶ୍ରୀ ଭଗବାନଙ୍କର ଦ୍ୱାଦଶ ନାମ
ଅନୁଷ୍ଠାରେ ଦ୍ୱାଦଶ ମୁଣ୍ଡି ତିରଣୀଶ କରି
ଭକ୍ତାମାନେ ଏ ପାମୁଷ୍ଟରିକ ବ୍ରତ ଅନୁ-
ଶ୍ଵାନ କରନ୍ତି । [ଦାତା ।

ମୁକ୍ତିଗତି—ବ. (ମୁକ୍ତି+ଗତି)ମୁକ୍ତି-
ମୁକ୍ତିପତି—ଗ୍ର.ବ. ବନନଥାଦିରୁ ମୁକ୍ତି
ପାଇବାର ନିର୍ଦ୍ଦର୍ଶକ ବା ଆଦେଶକ୍ରିୟ,
ଆପଣାର ଦାତା ବା ସ୍ଵଭାବୁ ଅନ୍ୟ

ବ୍ୟକ୍ତି ପକ୍ଷରେ ପରିଚାଳନ କରିବାର
ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କଲିଲ ।

ମୁକ୍ତିପଥ—ବ. (୭୭୭) ପରିଚାଳନ
ରହିଥାୟ, ଯେହିଁ ପଥ ଧରିଲେ ମନୁଷ୍ୟ
ମୁକ୍ତି ବା ମୋକ୍ଷ ଲଭେ ।

ମୁକ୍ତିପଥ—ବ. (୭୭୭) ଅପବର୍ଗ ରୂପ
ବୀର୍ଯ୍ୟେ, କେବଳ୍ୟପଥ ।

ମୁକ୍ତିପହା—ବ. (୭୭୭) ମୁକ୍ତିପଥ ଦେଖ
ମୁକ୍ତିପରା—ଶା.ବ. ମୁକ୍ତି ବା ମୋକ୍ଷର
ସ୍ଥାନ, ମୁକ୍ତିଲ୍ଲଭ କରିବା ନିମନ୍ତେ
ଆଶ୍ୟ (ବ୍ୟକ୍ତି ବା ଦେବତା) ।

ମୁକ୍ତିପଦ—ୟୁ.ବ.ବି.ମୁକ୍ତିତ ଦେଖ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ପ୍ରଦା, (ଶା) ଶୁଆ ବା କଳାମୁଖ ।

ମୁକ୍ତିପଦାୟକ—ବ.ବି.ମୁକ୍ତିଦ ଦେଖ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ପ୍ରଦାୟିକା ।

ମୁକ୍ତିପାର୍ଥକା—ବ. (୭୭୭) ମୋକ୍ଷ
ପାଇବା ପାଇଁ ଯାଙ୍ଗେ ।

**ମୁକ୍ତିପାର୍ଥୀ—ୟୁ. ବି. (ମୁକ୍ତି+ପାର୍ଥ
ଅର୍ଥ+ଜନ୍ମ)ମୋକ୍ଷ ଲାଭେଛୁ, ମୁଖ୍ୟ
(ସ୍ତ୍ରୀ) ମୁକ୍ତିପାର୍ଥୀମା ।**

ମୁକ୍ତିପରିଜ୍ଞାନୀ—ଶା.ବ. ବିଦ୍ୟାଭୂକ୍ତ
ପ୍ରଦିଷ୍ଟେଷୁଦେବକ, କାଳରେ ।

ମୁକ୍ତିପରିଷି—ଶା.ବ. ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମୁକ୍ତିଦାତା ।

ମୁକ୍ତିପରିଷ୍ଣାପ—ବ. (କ.ଧା) କାଣ୍ଠରିଶେଷ-
ଶୁରଙ୍ଗ ଦଷ୍ଟିପାର୍ଶ୍ଵ ମନ୍ତ୍ରପବିଶେଷ,
ସୁର ନଗନ୍ଧାଥ ମନ୍ତ୍ରରର ଦଷ୍ଟିଶ ପାର୍ଶ୍ଵ-
ଶୁର ମନ୍ତ୍ର ।

ମୁକ୍ତିମୁକ୍ତ—ବ., ଶିଳ୍ପ, ଶିଳାରସ ।

ମୁକ୍ତିଲ୍ଲଭ—ବ. ପରିଚାଳନାପ୍ରାପ୍ତି, ମୋକ୍ଷଲ୍ଲଭ

ମୁକ୍ତିବାଦ—ବ. ମୁକ୍ତିପଥୀକ ବିଶ୍ୱାସ ।

ମୁକ୍ତିସାଧକ—କ୍ଲୀ. ବ. ମୋକ୍ଷଲ୍ଲଭାର୍ଥ

ରହିଥାନ୍ତିକାରୀ ସାଧନାବିଶେଷ ।

ମୁକ୍ତେଶ୍ୱର—ଶା. ବ. ଓଡ଼ିଶା ଭୂମିକେ

ଶୁରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଶିଦ୍ଧିଶା ।

ମୁଖୀତ୍ୟ—ସା. ବ. ଦରିଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତି, (ଲ.
ଅର୍ଥ) ଅବିବାହିତ ପୁରୁଷ, ନିଃସମ୍ପଦ ।

ମୁଖୀ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଖେଳ+ମୁଖ) ବଦନ,
ମୁହଁ, ପାତି, ମୁଖପାତି, ପ୍ରାରମ୍ଭ, ଉପାୟ,
ଅଭିଭବ, ବାକ୍ୟ ନିସ୍ପରଶ ଓ ଉଚ୍ଚିତ୍ୟ

ପରିଶର ଦ୍ୱାର, ପ୍ରବେଶମାର୍ଗ, ଗୃହ-
ଦିର ଦ୍ୱାର, ନିସ୍ପରଶ ପଥ, ଛାତ୍ର,
ପାଦାଦିର ଧାର, ବାକ୍ୟ, ଶବ୍ଦ, ଜୀବ,
ପକ୍ଷିର ଚଞ୍ଚିକ ଅଶ୍ଵ, ନାଟକାଦିର

ସନ୍ଧିବିଶେଷ, ପ୍ରଧାନ ବ୍ୟକ୍ତିବା ପଦାର୍ଥ,
ଜୈରଂଗେ, ନଦୀର ମୁହୂରଣ, (ଶାନ୍ତିର)

କୌଣସି ଶ୍ରେଣୀର ପ୍ରଥମ ବା ଆଦ୍ୟ
ପ୍ରକାଶ, (ଜ୍ୟମିତି) ଚତୁର୍ବୁଦ୍ଧ ବିଶିଷ୍ଟ
ଶେଷର ଭୂମିର ବିପରୀତ କାହାର, ପାଣି-
କୁଆ, (ବିଂ) ପ୍ରଧାନ, ଆଦ୍ୟ ।

ମୁଖକଟୁ—ବ. ଚୁଡିବାକ୍ୟ ପ୍ରୟୋଗ,
କରନ୍ତି ସହିତ କହିବା, (ବିଂ) କ.ମ୍ବ;
କଟୁଭର୍ଷା ।

[ଆବତ୍ରି]

ମୁଖକଣ୍ଠ—ବ. କଥାକହିବାପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ

ମୁଖକାଟି—ଶା.ବ. ଖାତୁଆଦକୁ ପିନ୍ଧନ
ପରେ ଯେଉଁ କବିକା ଢାର ତାହା
ମୁଦ୍ରାଯାଏ ।

ମୁଖମେଳ—ବ. ପଦ୍ମପର ସୁନ୍ଦର ମୁଖ
ମୁଖକାନ୍ତି—ବ. (୭୭୭) ମୁଖ ଶା.

ମୁଖ ଶେର ।

ମୁଖକୁଷ—ବ. ମୁଖଶଳିକା, ମୁଖରୋଗ
ମୁଖକୋଷ—ବ. ମୁଖାଛାଦନ, ମୁଖ ।

ମୁଖତ୍ୱ—ବ. (୭୭୭) ତୁଣ୍ଡର ମୁଖୀତ୍ୱ
ମୁହଁରେ ଯାଆ ।

ମୁଖେର—ବ. (୭୭୭) ଦନ୍ତ, (ଦନ୍ତରେ
ଶୁର ପର ଦାଢିଥିବାରୁ) ।

ମୁଖନନ୍ଦ—ବ. (୭୭୭) ଅପରିଷ୍ଟ ପାତିରୁ
କାହାରିବା ପାତିଗନ୍ଧ ।

ମୁଖେନକ—ବ. (ମୁଖ+ନନ୍ଦ+କ)
ପଲଣ୍ଟ, ପିଆଜ ।

ମୁଖେର—ବ. ପାତି ।

ମୁଖଗାଲ—ଶା.ବ. ପାତି, ଘୋଷ, ଶବ୍ଦ,
ମୁଖରକ ।

ମୁଖପଣ୍ଡ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଦ୍ୱାଳୁଦ୍ୱାଳୁ ଧୂନି ।

ମୁଖତ୍ୱ—ବ. ଚନ୍ଦ୍ରପର ସମୁକ୍ତିଲ ମୁଖ
ଶା, ଚନ୍ଦ୍ରତୁଲ ମନୋହର ମୁଖ ।

ମୁଖପଳ—ୟୁ. ବି. କ.ମ୍ବ; ମୁଖର
ବହୁଭର୍ଷା, କଟୁଭର୍ଷା(ସ୍ତ୍ରୀ) ମୁଖପଳକା

ମୁଖପଳତା(ହିନ୍ଦୁ)ବି. ଅତ୍ୟଧିକ ବାରୁଳତ

ମୁଖରୁହଁବା—ଶା.ବ. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର
ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଦେଖିବା, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ
ଦେଖିବା ।

[ଜିହ୍ଵା]

ମୁଖରୀ—ବ. (ମୁଖ+ରୀ+କ.ଇନ୍)

ମୁଖଚାରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମୁଖଚାରୀ+ରି)
ଜିହ୍ଵା, ପଲଣ୍ଟ, ପିଆଜ ।

ମୁଖଗୋର—ଶା. ବ. କାଣ୍ଠ, ଶାଖା,
କଳୁକ, ଯେ ସବୁ ବା ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ
ସମ୍ବରେ ପରିଷାର ରୁପେ ନଥା କହି
ପାରେବାରୁ ।

ମୁଖବି—ବ. (୭୭୭) ମୁଖକାନ୍ତି, ମୁଖୀ

ମୁଖଜ—ବ. (ମୁଖ+ଜନ+ଅ, ବ୍ୟକ୍ତିକୁ
ମୁଖରୁ ଜାତ ବୋଲି) ପ୍ରାହୃଣ, ଦାତ,
(ବିଂ) ମୁଖରୁ ଜାତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମୁଖଜା ।

ମୁଖଜାହ—କ୍ଲୀ. ବ. (ମୁଖ+ଜାହ) ମୁଖ-
ମୁଳ ।

ମୁଖଦ୍ରଣ୍ଟି—ମ. ମୁଖୀପଣ୍ଟା, ହୃଦ୍ୟକଣିଶକ
ମୁଖୀ—ଶା.ବ. (ମ-ମୁଖର) ମୁଖର,
ଯେ ଶୁଦ୍ଧ କହିପାରେ ।

ମୁଖତ୍ୱ—ଅବ୍ୟ. (ମୁଖ+ତ୍ୱ) ମୁହଁରେ;

ମୁହଁରୁ, ମୁଖରୁ—ବ. (ମୁଖ+ଦୟା) ମୁଖରୁ
ମିତି, ଆପାଦମୁଖ, ମୁଖପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରିତ
ବା ଦେଇବ ।

ମୁହୁରଣ୍ଟା—ବ. ପଲଣ୍ଟ, ପିଆଜ ।

ମୁହୁରିତି—ବ. ମୁଖରୋଗ, କାଠରଣ୍ଟା

ମୁଖୁରୀ—କ. ରସୁଣ ।

ମୁଖୋର୍ଜେନ୍—ବ. ପିତ୍ରଧୂକ୍ ହେଉ

ମୁଖେଦରରୁ ନିରଗ ଏକପ୍ରକାର ଦୂର୍ଗମି
ମୁଖାବନ—କ୍ଲୀ. କ. (ମୁଖ+ଧାର୍ବ+
ଅନ) ଦନ୍ତର; ମୁହଁରୋରିବା ।

ମୁଖୋଡ଼ିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମୁଖ+ଧବ+
ମୁହଁ+ଆ) ଦ୍ୱାଳୁଶୟକ୍ତିବା, ଭର୍ଣୀ ।

ମୁଖନେବାପିନ୍ଧି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମୁଖ+ନନ୍ଦ+
ପିନ୍ଧି+ରୀ) ସରସ୍ତା ।

ମୁଖନେଷକ—ୟୁ. ବି. କ.ମ୍ବ; ମୁଖନେଷ
(ରିକ୍ଷ+ଅନ) ଅଳ୍ପ, ପଶପାଶ,
ଅମାର୍ଥାଧିଦଶୀ, ଯେ ମୁହଁ ଦେଖି କାମ

ମୁଖ୍ୟପୁରା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମାତାଚୃତରିଶେଷ ।

ମୁଖ୍ୟଲୁଣ୍ଡିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମୁଖ୍ୟ + ବି + ଲୁଣ୍ଡ + ଶିର + ଇକ + କ + ଆ)ଗୁଣୀ, ମାରଇଲି ।

ମୁଖ୍ୟବ୍ୟଷ୍ଟା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ତେଜପାଦୀକା, ଅସରମା ପୋକ, (ଏମାନଙ୍କ ମୁଖ୍ୟରେ ବିଷ୍ଟା ଥିବାରୁ) ।

ମୁଖ୍ୟକିବା—ଶା. ତି. ମୁଖ୍ୟ କନ୍ଦ କବିନା, କିଛି ନ କହିବା ।

ମୁଖ୍ୟବ୍ୟକ୍ତି—ବି. ଉଚ୍ଚରେ, ମୁହଁରେ ଦେଖାଯିବା ସାନସାନ ଅସୁନ୍ଦର ଦାଗମାନ ।

ମୁଖ୍ୟପତ୍ର—ୟୁ. ବି. ଦୂର୍ମୁଖ, କଟୁଭଣ୍ଡା ।

ମୁଖ୍ୟଶୀ—ବି. ମୁଖ୍ୟଦ୍ଵାରା ଦେଖ ।

ମୁଖ୍ୟଶାଳା—ବି. ଦେବତାଙ୍କ ରହିବା ମନ୍ଦର ପଥମୁଖ୍ୟ ଲାଗିଥିବା ଷୁଦ୍ଧତର ମନ୍ଦର ।

ମୁଖ୍ୟ(ଅ)ଶଳି—ଶା. ବି. ଦେଉଳର ବିମାନ, ମୁଖ୍ୟଶଳା, ଜଗମୋହନ ।

ମୁଖ୍ୟଶ୍ଵର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୁଖ୍ୟ + ସ୍ଵା + ଅ)ବରୁଦ୍ଧଶାଧନ, ମୁଖ୍ୟପ୍ରକାନ୍ତ, ଦାନ୍ତ ଘଷିବା, ମୁଖ୍ୟକି ଅର୍ଥରେ ବ୍ୟଥିଷ୍ଠତ ହରିଜଙ୍ଗ-ଆଦି ଦ୍ରୁଣ୍ୟ ।

ମୁଖ୍ୟଶୋଧନ—ବି. (ଗୁଡ଼ି)ମୁଖ୍ୟକୁ ପରିଷାର କରିବା, ମୁଖ୍ୟଶୋଧକ ଦ୍ରୁବ୍ୟମାତ୍ର, କିଟୁରସ, ମୟଳଥାଦି ଖାଇବା ଦ୍ଵାରା ମୁଖ୍ୟର ଦୂର୍ଗତିନାଶକରଣ ।

ମୁଖ୍ୟଶୋଧୀ—ୟୁ. ବି. (ମୁଖ୍ୟ + ଶୁଧି + ଶିର + ରନ୍ଦ)ନୟୀର, ଲେମ୍ୟୁ, ମୁଗଛ ମୟଲ, (ବିଂ)ମୁଖ୍ୟଶୋଧକ ଦ୍ରୁବ୍ୟମାତ୍ର, ଯାହା ମୁଖ୍ୟର ଦୂର୍ଗତ ନାଶକରେ ।

ମୁଖ୍ୟଶୋଭା-ବି. (ଗୁଡ଼ି)ମୁହଁର ପୌନ୍ୟମ୍ୟ

ମୁଖ୍ୟଶୋଷ—ବି. ଶିଷ୍ଟାସ୍ୟତା, ମୁହଁର ଶୁଣିରିବା ।

ମୁଖ୍ୟଶୋଷା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମୁଖ୍ୟଶୋଷା, ମୁଖ୍ୟକାନ୍ତି ।

ମୁଖ୍ୟଶ୍ଵର—ବି. ଦୂର୍ମୁଖ, କଟୁଭଣ୍ଡା ।

ମୁଖ୍ୟସମ୍ବନ୍ଧ—ବି. (ମୁଖ୍ୟ + ସମ୍ବନ୍ଧ)ଦ୍ରାହିଶ

(ବ୍ୟକ୍ତିକ ମୁଖ୍ୟର ନାତ ବୋଲି), (ବିଂ)

ମୁଖ୍ୟର ଜାତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମ୍ବନ୍ଧିବା ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ବି. ମୁଖ୍ୟର ଜାତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମୁଖ୍ୟମୁହଁତା ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁନମ୍ବ—ବି. ବିଷପାନ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିର ମୁହଁକୁ ସିଂହବା ପାଇଁ ପାଣି ମନ୍ତ୍ରିରାର ମନ୍ତ୍ର ।

ମୁଖ୍ୟମୁଖ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ତୃତୀ, ସୁମ୍ବାଦୁ, (ବିଂ)

ମୁଖ୍ୟମୁଖ୍ୟ ମୁଖ୍ୟନକ ମାତ୍ର, ମୁଖ୍ୟରେତକ ମୁଖ୍ୟମୁଖ୍ୟ—ବି. (ଗୁଡ଼ି) ଛେପ, ପାଟିର ନାଳ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—କ୍ଲୀ. ବି. (କ.ଧା) ତାଳମୁଖ, ତାଢୀ, ଅଧରମୁହଁ, ଛେପ, ଲଳ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ.) ଆମ୍ବାତକ, ଆମ୍ବାଗୁରିତ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ବି. (ମୁଖ୍ୟ + ମୁହଁ + ଶା.ଅ) କଣ୍ଟୁଷ୍ଠ, ପଇକାରିଥିବା, ମୌଖିକ, ବାହ୍ୟ, ମୂରଣକରି ରଖିଥିବା ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ବି. (ମୁଖ୍ୟ + ମୁହଁ + ଶା.ଅ) ଲଳ, ଛେପ, ବାଳରେତରିଶେଷ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ଶା. ବି. (ଫି-ମୁଖ୍ୟକୋଷ) ମୁଖ୍ୟମୁହଁଦନ, ମୁହଁ ଉପରେ ପିନ୍ଧାକୁ କୃତିମ

ମୁଖ୍ୟ, ବନ୍ୟବ୍ୟକ୍ତିଶେଷ, (ଶା.ୟୁ.ବିଂ)

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ. (ଯଥା—ବାନରମ୍ଭା), କ୍ଲୀ. ବିଂ. କୌଣସି ଦିଗକୁ ମୁହଁକରି (ଯଥା-ପାଞ୍ଚମ୍ଭା) ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ବି. ମୁଖ୍ୟମୁହଁତ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ଶା. ବି. (ଗୁଡ଼ି) ଦୁଇଜନଙ୍କର ସାମନାପାନ, (ବି) ଦେଖାସାଧାତ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—କ୍ଲୀ. ବି. (କ.ଧା) ମୁଖ୍ୟମୁହଁତ ବାକ୍ୟବ୍ୟକ୍ତ ଅମୃତ, ମୁଖ୍ୟମୁହଁ, ସନ୍ତାନା-ଦିର ମୁଖ୍ୟମୁହଁତ ଲଳ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ଶା. ବି. ସଙ୍ଗିତର ରଗିଣୀ-ବିଶେଷ, ମୁହଁ, ଦାନ୍ତକାଠ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—କ୍ଲୀ. ବି. ମୁଖ୍ୟମୁହଁ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ପୁ. ବି. ଅର୍ଜକବୁଷ, ବଣ-ଭୁଲସୀ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ଶା. ବି. ବିପଣତ, ବିରେଧୀ (ବ୍ୟକ୍ତି), ଶନ୍ତାପନ୍ଦ, ପ୍ରତିଦ୍ଵନ୍ଦୀ, (ବି) ଶନ୍ତୁ, ବିରେଧୀ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ଶା. ସ୍ଵନାମଖ୍ୟାତ କନଶାକ-ବିଶେଷ, ମିଠାକୁ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ପୁ. ବି. (ଗୁଡ଼ି) ମୁଖ୍ୟମୁହଁ ଗଠନ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ବି. ସ୍ଵନାମଖ୍ୟାତ ଅବଗୁଣନ, (ଗୁଡ଼ି) ମୁଖ୍ୟମୁହଁ ନିର୍ବାଚନ, ମନ୍ତ୍ରିତା-ବୋଧିବା ।

ସିବା ଢାଙ୍ଗୁଣି ।

ମୁଖ୍ୟନଳ—ବି. (ଗୁଡ଼ି) ମୁଖ୍ୟମୁହଁ, ମୁଖ୍ୟବାସୁ ।

ମୁଖ୍ୟପେଣ୍ଟ—ବି. (ଗୁଡ଼ି) ମୁହଁରେ ଲଳ ଉଠିବା ଘେଗବିଶେଷ, ମୁହଁ ଲଳିବାର ।

ମୁଖ୍ୟପେଣ୍ଟକ—ପୁ. ବି. ସାହାଯ୍ୟଲାଭାର୍ଥ

ଅପରାଧ ଅନୁଗ୍ରହକାର୍ତ୍ତ୍ତୀ ।

ମୁଖ୍ୟପେଣ୍ଟା—ବି. (ଗୁଡ଼ି) ଅନ୍ୟର ବା

ଅନୁଗ୍ରହର ସାହାଯ୍ୟପ୍ରତିର ଆଶା,

ଅନୁଗ୍ରହ, ପକ୍ଷପାତା ।

ମୁଖ୍ୟପେଣ୍ଟା—ବି. (ମୁଖ୍ୟପେଣ୍ଟିନ୍+ଶ.ତା) ପକ୍ଷପାତା, ଅନ୍ୟର ମୁଖ୍ୟପେଣ୍ଟା

କରିବାର ଭାବ, ଅନୁଗ୍ରହ ।

ମୁଖ୍ୟପେଣ୍ଟା—ପୁ. ବି. (ମୁଖ୍ୟପେଣ୍ଟା + ରନ୍) ଅନୁଗ୍ରହପ୍ରତିର୍ଦୟାଶା, ସେ ଅନ୍ୟର ମୁହଁକୁ ଗୁହଁରେହେ, ଅଣ୍ଟିତ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ବି. (ଗୁଡ଼ି-ମୁଖ୍ୟ+ଆମୟ) ମୁଖ୍ୟରେ

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ଶା. କ୍ଲୀ. ବି. ଦୁଇଜନଙ୍କର ସାମନାପାନ, (ବି) ଦେଖାସାଧାତ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—କ୍ଲୀ. ବି. ମୁଖ୍ୟମୁହଁ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ପୁ. ବି. ଅର୍ଜକବୁଷ, ବଣ-ଭୁଲସୀ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ଶା. ବି. ବିପଣତ, ବିରେଧୀ (ବ୍ୟକ୍ତି), ଶନ୍ତାପନ୍ଦ, ପ୍ରତିଦ୍ଵନ୍ଦୀ, (ବି) ଶନ୍ତୁ, ବିରେଧୀ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ଶା. ସ୍ଵନାମଖ୍ୟାତ କନଶାକ-ବିଶେଷ, ମିଠାକୁ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ପୁ. ବି. (ଗୁଡ଼ି) ମୁଖ୍ୟମୁହଁ ଗଠନ ।

ମୁଖ୍ୟମୁହଁ—ବି. ସ୍ଵନାମଖ୍ୟାତ ଅବଗୁଣନ, (ଗୁଡ଼ି) ମୁଖ୍ୟମୁହଁ ନିର୍ବାଚନ, ମନ୍ତ୍ରିତା-ବୋଧିବା ।

ମୁଖ୍ୟକାରୀ—ବି. (କ.ଧା) ଲୁଳ, ମୁଖ୍ୟମଦ,
ମୁଖ୍ୟମଧ୍ୟ, ଛେପ।

ମୁଖ୍ୟ—ସୁଂ. ବି. (ମୁଖ୍ୟ + ଅଛ; କ.ଶ୍ଵ.)
କର୍କଟ, କକ୍କଡ଼ା।

ମୁଖ୍ୟାବ—ବି. ମୁଖ୍ୟର କ୍ଷତି ଲଳପର୍ବତ

ମୁଖ୍ୟ—ଗ୍ର. ବି. ବଜମୁଣ୍ଡି, ବଜମୁଣ୍ଡି
ଦ୍ୱାରା ମୁହଁରେ ଆସାଇ, ଶୁଦ୍ଧ ମାନଙ୍କର
ବଶୋପାଥୁବିଶେଷ, ଆଦିମ ଜାତି-
ବିଶେଷ, ହାତିଜାତର ବଶୋପାତ୍ମ।

ମୁଖ୍ୟା—ଗ୍ର. ବି. (ସ-ମୁଖ୍ୟ) ନେତା,
ପ୍ରଧାନ (ବ୍ୟକ୍ତି), ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ପ୍ରତିନିଧି-
ପ୍ରାମାୟ, (ବି) କଳପତି, ପ୍ରତିନିଧି,
ସର୍ବାର, କଳପାର୍ଶ୍ଵୀୟ ସମ୍ମଦ୍ୟାଯୁର ମନ୍ଦି-
ରର ପ୍ଲଙ୍କ ଓ ପାତକ ବାବାଜାଙ୍କ
ଉପାଧୀ।

ମୁଖ୍ୟ—ବି. (ମୁଖ୍ୟ + ରନ) ମୁଖବିଶେଷ,
(ସ୍ବୀ-ମୁଖ୍ୟ + ର) ମୁଖ୍ୟକାର, (ବି) ସାରୁ
ଅଦା ଆକୁ ଶୁଦ୍ଧ ଆଦିରୁ ବାହାରିବା
ପ୍ରେସ ଗଜା ବା ଅକୁର, (ଗା.ବି) କୃତ୍ତିତ୍ତା।

ମୁଖ୍ୟ—ଗ୍ର. କି. ବି. ସାମକାରେ,
ହାତୁଡ଼େ, ଆଗରେ। [ସ୍ଵନ୍ଦ]

ମୁଖ୍ୟଭେବ—ବି. ମୁଖ୍ୟକାର, ମୁଖ୍ୟ-

ମୁଖ୍ୟକ୍ଷିଣୀ—ବି. କାଶୀରପତି କୁମାର
ସେନଙ୍କ ସତବ।

ମୁଖ୍ୟସ୍ତଙ୍କ—ବି. ମୁଖ୍ୟରେଗବିଶେଷ।

ମୁଖ୍ୟାପାଖ୍ୟ—ଗ୍ର. ବି. ବଜୀୟ ବ୍ରାହ୍ମ-
ଶଙ୍କ ଉପାଧୁବିଶେଷ।

ମୁଖ୍ୟାକ୍ଲା—ସ୍ବୀ. ବି. ଦାବାନଳ।

ମୁଖ୍ୟ—ବି. (ମୁଖ୍ୟ + ଯ) ପ୍ରଥମ କଳି-
ବେଦାଧ୍ୟୁକ୍ତ, ମୁଖ୍ୟହୃମାସ ଦେଖ,
(ବି) ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ପ୍ରଧାନ, ପ୍ରଥମ, ଅଗ୍ରଣୀ,
ପ୍ରତ୍ୟେଷ, (ଗା.ବି) ଉଚିତ।

ମୁଖ୍ୟକର୍ମ—ବି. (ବ୍ୟାକରଣ) ଗୋଟିଏ
ଦ୍ୱିକର୍ମକର୍ମୀୟାର ଦୁଇଟି କର୍ମସଙ୍ଗେ
ସମ୍ବନ୍ଧିତ୍ବରେ ସେଥମଧ୍ୟ ପ୍ରଧାନକର୍ମ,
ପ୍ରଧାନକାରୀୟ। [ପ୍ରଧାନ]

ମୁଖ୍ୟକୁଳୀନ—ବି. କୁଳୀନମାନଙ୍କ ମୁଖ୍ୟର

ମୁଖ୍ୟକୁଳମାନଥାସ—ବି. ଶୁକ୍ଳପତିପଦ
ଠାରୁ ଅମାରାସ୍ୟା ପ୍ରୟେନ୍ତ ଗଣ୍ୟିବ।

ମାସ ।

ମୁଖ୍ୟତଥା(ମ) — ବି. (ମୁଖ୍ୟ + ତଥା).

ତଥା) ସମ୍ପ୍ରଧାନ, ସାରତ୍ତସାର, (ସ୍ବୀ)

ମୁଖ୍ୟତ ର—ତମା ।

ମୁଖ୍ୟତଃ—ଅବ୍ୟ. (ମୁଖ୍ୟ + ତଃ) ଶ୍ରେଷ୍ଠ

ଦୁପେ, ପ୍ରାଧାନ୍ୟକମେ ।

ମୁଖ୍ୟତା—ସ୍ବୀ. ବି. (ମୁଖ୍ୟ + ତା + ଥା)

ଶ୍ରେଷ୍ଠତା, ପ୍ରାଧାନ୍ୟ, ମୁଖ୍ୟତା ।

ମୁଖ୍ୟକ୍ଷପ—ସୁଂ. ବି. ଶ୍ରେଷ୍ଠରକା ।

ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ—ସୁଂ. ବି. ପ୍ରଧାନ ସନ୍ତବ ।

ମୁଖ୍ୟଶଃ—ଅବ୍ୟ. ପ୍ରଧାନତଃ, ସବାନ୍ତଃ ।

ମୁଖ୍ୟମର୍ଗ—ବି. (କ.ଧା) ଶ୍ରାବତମୟତ୍ତି ।

ମୁଖ୍ୟାର୍ଥ—ବି. ଶ୍ରେଷ୍ଠାର୍ଥ, ପ୍ରଧାନାର୍ଥ,
(ବି) ଶ୍ରେଷ୍ଠାର୍ଥୀ ।

ମୁଖ୍ୟର—ଗ୍ର. ବି. (ଫ-ମୁଖ୍ୟ) ମୁଖ୍ୟର
ଶ୍ରୀଦର୍ଶର କୃଷିକାର ଶୁଦ୍ଧଲକ୍ଷା ଓ
ତହିଁର ତୁରିଁରେ ଥିବା ବାଜ ।

ମୁଖ୍ୟକୁଳ—ଗ୍ର. ବି. ବଟାମୁଖ୍ୟର ପିଠୀ-
ଭରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଳୁଣିପିଠା ।

ମୁଖ୍ୟକାର—ଗ୍ର. ବି. କଞ୍ଚା ବା ଭଜାମୁଖକ
ରଗଡ଼ ରୈପା ବାହାର କରି ପ୍ରସ୍ତୁତ
କରୁଣିବା ଫାଳମାନ ।

ମୁଖ୍ୟତାଳି—ଗ୍ର. ବି. ମୁଖ୍ୟକାର, ମୁଖ୍ୟ-
କାରକୁ ଜଳରେ ଦିବକର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି
ଦିବା ଜଳୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ମୁଖ୍ୟପରି—ଗ୍ର. ବି. ଉତ୍ତମରୁପେ ଘଣ୍ଟା-
ଘାଇ ଯାଉପରହୋଇଥିବା ମୁଖ୍ୟତାଳି ।

ମୁଖ୍ୟଲି—ଗ୍ର. ବି. ଜନବାଦାମ୍
ଭୁର ତଣ, ଚେରତଣ ।

ମୁଖ୍ୟବୋତ—ଗା. ବି. ଶ୍ରୀଦର୍ଶକ ମୁଖ୍ୟରୁକ୍ତିକ
ମଳ ମୁଖ ବାହାର କରିନେଲପରେ

ବାକି ରହୁଣିବା ରୈପାଆଦ ଅସାରଥଂତଃ

ମୁଖ୍ୟ—ଯା. ବି. ଶୁଦ୍ଧରହସ୍ୟ, ସାର-
ମଳ, ଦେହର ମଳିଶ୍ଵାନ, ମନ, (ବି)

ଶୁଦ୍ଧ ।

ମୁଖ୍ୟିଂସା—ଗ୍ର. ବି. ଜଳିତିକ ଶୋଟା-
ମୁଖ, ମୁଖିଣ୍ଟା ।

ମୁଖ୍ୟାଳୀ—ଯା. ବି. ଅସାମ ଦେଶଜାତ

ଏକପ୍ରକାର ଗୋଟିପୋକ ଜାତ ଉଷ୍ଣତା

ଦ୍ୱାଳଦିଆ ରେମେନ୍ଦ୍ରା, ଆସାମୀମଠା,
ଆସାମ ଦେଶୀୟ ରେଶମ ଉତ୍ସାଦନ-
କାର୍ଯ୍ୟ କାଟିବିଶେଷ ।

ମୁଖ୍ୟାଳୀ—ଗ୍ର. ବି. ମୁଖ୍ୟର ଅକୁତି-
ବିଶେଷ, ମୁଖ୍ୟ ରକ୍ତବିଶେଷ ।

ମୁଖ୍ୟାଳୀ(ନି)—ଗ୍ର. ବି. ବଗମୁଗ, ମୁଦୁଗ-
ମୁଗୁଡ଼ି(ର)—ଗ୍ର. ବି. ବଟାମୁଖରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ
ଦୃତପଦ୍ମ ମିଶ୍ରାନ୍ତିବିଶେଷ ।

ମୁଖ୍ୟାଳୀ—ଗ୍ର. ବି. ସଜନାର ମଞ୍ଜିରୁ ରତ୍ନ-
ଥିବା ସଜନାଗର, କମେନ୍ଦ୍ର, ଫୋଡ଼ା-
ମୁଗ ।

ମୁଖ୍ୟାଳୀ—ଗ୍ର. ବି. ଏକପ୍ରକାର ମୟୁଣ୍ଡ
କୃତ୍ତିବର୍ଣ୍ଣ ଟାଣୁଆ ପଥର ।

ମୁଖ୍ୟର—ଗ୍ର. ବି. (ଫ-ମୁଖ୍ୟର) ମୁଖ୍ୟର,
ନିହଣ ଉପରେ ଯେଉଁ କାଠାଦୁଲ୍ଲ
ପିଠି ଫୋଡ଼ାଆଦ କରନ୍ତି ।

ମୁଖ୍ୟର—ଗ୍ର. ବି. ମାତ୍ରଧରବାର ଏକ-
ପ୍ରକାର ଯନ୍ତ୍ର, (ବି) ମୁଖ୍ୟରର ଅକୁତି-
ବିଶେଷ ଶୁଦ୍ଧ ଅଥବା ମୋଟା ।

ମୁଖ୍ୟମଲି—ଗ୍ର. ବି. ଏକପ୍ରକାର ମଲି-
ପୁଲ ।

ମୁଖ୍ୟର—ଗ୍ର. ବି. ଏକପ୍ରକାର ଗାଲମୁଗ୍ଗ,
ଧନୁଶୁଣରେ ଯୋଗିବା ପାଇଁ ଶରର
ମୁଳରେ କରୁଯାଇଥିବା ଘର, ଧନୁଆଦ
ଅସ୍ତବେଦନେ ରତ୍ନି ପ୍ରବାଳ ରହି-
ଦିରେ ଖଚିତ କାରୁକାରୀୟ ।

ମୁଖ୍ୟର—ପୁଂ. ବି. ଦାଢ଼ୁଧପଣୀ, ତାଙ୍କର
ପଣୀ, ଏକପ୍ରକାର ହରିଣ ।

ମୁଖ୍ୟ—ପୁଂ. ବି. (ମୁଖ୍ୟ + କ.ତ) ମୁଖ୍ୟ,
ମୁର୍ମୁ, ସୁନ୍ଦର, ମୋହିତ, ମେହିପ୍ରାତ,
ହତିଷ୍କଳ, ନୁତନ, (ସ୍ବୀ) ମୁଖ୍ୟା ।

ମୁଖ୍ୟତଥା—ବି. (କ.ଧା) ମୋହିତମନ,
(ପୁଂ.ବି-ବ.ଶ୍ଵ.) ଯାହାର ମନ ମୋହିତ
ହୋଇଥାଛି, କିଂକର୍ତ୍ତବ୍ୟବମୁହୀ, (ସ୍ବୀ)
ମୁଖ୍ୟତଥା ।

ମୁଖ୍ୟତଥା—ସ୍ବୀ. ବି. (ମୁଖ୍ୟ + ତଥା)

ମୁଢ଼ତା,ସୌନ୍ଦର୍ୟ,ବିମୋହିତର ଭବ ।
ମୁନ୍ଦୁକ—ବି. ମୁନ୍ଦର ଚମୁଶିଷ୍ଠ,
ବିଶାଳଦୃଷ୍ଟି ।

ମୁନ୍ଦୁଷ୍ଟି—ବ. (କ.ଧା) ବିମୋହିତଗ୍ରୂ,
ମନୋହରଦୃଷ୍ଟି, (ପୁ.ବି. - ବ.ଶ.)
ସାହାର ଚମୁ ମୋହିତ ବା ଉକତ
ହୋଇଥାଏ ।

ମୁନ୍ଦୀ—ବି. ସରଳବୁଦ୍ଧ, ମୁନ୍ଦଧୀ ।
ମୁନ୍ଦୁନେନ (ଲୋଚନ)—କ୍ଲୀ. ବି. (କ.ଧା)
ବିମୋହିତଗ୍ରୂ, (ପୁ.ବି.ଶ.) ବିମୋ-
ହିତ ଚମୁଶିଷ୍ଠ ।

ମୁନ୍ଦୁଶବ୍ଦ—ବି. ସରଳତା, ବୃକ୍ଷିଷ୍ଣନତା ।
ମୁନ୍ଦୁଶବ୍ଦ—ବି. ମୋହିତ, ଜଡ଼ପ୍ରାୟ ।
ମୁନ୍ଦୁଶବ୍ଦ-ବି. ବାହ୍ୟଦୂଷଣରେ ମେହିତ
ହୋଇ ଯାହାର ବୁଝିଶକ୍ତି ଅଞ୍ଜନୋପ-
ଛନ୍ଦ ହେବାରଥାଏ ।

ମୁନ୍ଦୁଶବ୍ଦାଧ—କ୍ଲୀ. ବି. ବୋପଦେବକୃତ
ପ୍ରସ୍ତୁତ ନ୍ୟାକରଣ ଗ୍ରହିବଣେ, (ବି.
ମୁନ୍ଦୁ + ବୁଧ + ଶିର + ଶ.ଅ) ଯହା-
ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ଠୋଧ ନନ୍ଦିନୀ ସହଜରେ
ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଇପାରେ ।

ମୁନ୍ଦୁଶ—ଶ୍ଵି.ବି. (ମୁନ୍ଦୁ + ଆ) ନାୟିକା
ବିଶେଷ,ପ୍ରଣୟୀପ୍ରତ ଯେଉଁ ନାୟିକାର
ଦୃଢ଼ିବିଶ୍ୱାସ ଥାଏସରଳପୁରୁଷବା ସୁନ୍ଦର
ୟୁବତୀ, ନବୋଡ଼ା ଯୁବତୀ ।

ମୁନ୍ଦେର—ଶ୍ଵା.ବି. ବଙ୍ଗଲାର ପଣ୍ଡିମବଙ୍ଗର
ଗୋଟିଏ କିଳ ।

ମୁନ୍ଦିହସା—ଶ୍ଵା. ବି. ମୁନ୍ଦୁ ମଧ୍ୟରଦାସ୍ୟ
(ବି) ଯେ ମୁନ୍ଦର ହସେ ।

ମୁନ୍ଦମ ତିଆ-ଶ୍ଵା. ବି. କିଷ୍ମତ,କିଞ୍ଚିତୁମୁଖାନ୍ତା ।

ମୁନ୍ଦମ—ଶ୍ଵା. ସମ. ବି.ମୁନ୍ଦଲା,ତକିଆ ।

ମୁନ୍ଦକ—ବି. (ମୁନ୍ଦ + କ.ଅକ)ଲାକୀ ।

ମୁନ୍ଦକୁଦ—ବି. ସୁନାମଜ୍ଜାତ ପୁଷ୍ପ ଦୃଷ୍ଟ
ବିଶେଷ,ମୁନ୍ଦ ବିଶେଷ,ଦେଇଯବିଶେଷ
ମୁନ୍ଦଙ—ଶ୍ଵା. ବି. ବାଶାଯନ୍ତ ବିଶେଷ,
ଏହାର ତାରକୁ ଦାନ୍ତରେ କାମୁଡ଼ି
ବକ୍ଷିବାକୁ ହେବ ।

ମୁନ୍ଦଲିକ—ଶ୍ଵା. ବି. ଉପନ୍ଦ ପରପର
ଭ୍ରାତା ଦେବାପାଇଁ ରହୁଥି ଜମିଦାରଙ୍କୁ

ସମ୍ମାଦନ କରି ଦେବା କରୁଳିଥାଏ ।
ମୁନ୍ଦଲିକା—ଶ୍ଵା. ବି. ଅଙ୍ଗୀକାର ପଦ,
ଅଙ୍ଗୀକାର କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ନକଳେ
ଅଙ୍ଗୀକାର ଭଜକାଶ କି ଦ୍ରୁତପାଇବ
ବା ଲେଖେ ଅର୍ଥତଣ୍ଡ ଦେବ ତାହା

ଯହିଁରେ ଲେଖାଥାଏ, ପ୍ରତିଜ୍ଞାପନ ।
ମୁନ୍ଦି—ଶ୍ଵା. ପୁ. ବି. ମୋର, ଜୋତା

ତିଆର କରିବା ବ୍ୟବସାୟୀ ଜାତ ।
ମୁନ୍ଦିର—ପୁ. ବି. (ମୁନ୍ଦ + କ.ଇର)

ବଦାନ୍ୟ, ଦାତା, (ପୁ) ମୁନ୍ଦିର(ପୁ.
ବି) ଦେବତା, ବାୟୁ, ଧର୍ମଦେବତା ।

ମୁନ୍ଦିଙ୍ଗ—ବି. ମୁନ୍ଦିଙ୍ଗ ଦୃଷ୍ଟ, ତଳକ
ଦୃଷ୍ଟ, ବାନାଦନ ଦୃଷ୍ଟ, ନାର ବିଶେଷ,
ରତ୍ନବର୍ତ୍ତୀ ବିଶେଷ ।

ମୁନ୍ଦିଙ୍ଗ—ପୁ. ବି. ମୁନ୍ଦିଙ୍ଗ ଦେଖ ।

ମୁନ୍ଦିଠ—ଶ୍ଵି. ବି. (ମୁନ୍ଦି + ଶିରଠି)
ଆଙ୍ଗୁଠ ଫଟାଇବା,ଆଙ୍ଗୁଠ ଦ୍ୱାରା ପୁଟୁକ,
(ପି.ଇଠି) ମୁନ୍ଦି,ମୁଠା ।

ମୁନ୍ଦିଲା(କ)—ଶ୍ଵା. ବି. ମଣ୍ଡି, ତକିଆ,
ତିମୁଲା, ମଳା, ଅହର ।

ମୁନ୍ଦିବା—ଶ୍ଵା. କି. ମୁନ୍ଦିବା, ମାୟା
ତ୍ୟଗକରିବା, ତ୍ୟଗକରିବା, ଧନ
ଲୋଭ ତ୍ୟାଗକରି ବ୍ୟୁ କରିବା ।

ମୁନ୍ଦି—ଶ୍ଵା. ବି. ନିଶ । [ଦଢ଼ି]

ମୁନ୍ଦିଦାତି—ଶ୍ଵା.ବି. ମୁନ୍ଦ ଓ ଦାତି,ନିଶ-
ମୁନ୍ଦମେଦାତା—ଶ୍ଵା.ବି.ହାତଦାତା ନିଶକ
ମୋଦିବା ।

ମୁନ୍ଦି—ଶ୍ଵା. ପୁ. ବି. ନିଶୁଆ,ମୁନ୍ଦଯୁଦ୍ଧ
ମୁନ୍ଦି—ଶ୍ଵା. ମେଦି. ବି. ମାଲ ଦେଖ ।

ମୁନ୍ଦିଦଳପାତ୍ର—ଶ୍ଵା.ବି. ଏକପ୍ରକାର
ଦ୍ୱାରାଦିବପାତ୍ର ପଣ୍ଡି ।

ମୁନ୍ଦିଦାକ—ଶ୍ଵା. ବି. ମୁନ୍ଦିଦାକ
ଦ୍ୱାରାଦାକ ପଣ୍ଡି ।

ମୁନ୍ଦିଦାତି—ଶ୍ଵା. ବି. ମୁନ୍ଦିଦାତି
ଦ୍ୱାରାଦାତି ପଣ୍ଡି ।

ମୁନ୍ଦିଦାତା—ଶ୍ଵା. ବି. ମୁନ୍ଦିଦାତା
ଦ୍ୱାରାଦାତା ପଣ୍ଡି ।

ମୁନ୍ଦିଦାତି—ଶ୍ଵା. ବି. ମୁନ୍ଦିଦାତି
ଦ୍ୱାରାଦାତି ପଣ୍ଡି ।

କୌଣସି ଅପରାଧରେ ଅଭିସନ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତି ।
ମୁନ୍ଦାହିମ—ଶ୍ଵା.ବି. ଓ ବି. ଆପରିଭିକାରୀ,
ଦାଶାରାର, ଆପରି, ଦାଶ, ଜଣେ ଦାଶ
କରୁଥିବା ସମ୍ମନେ ବିପରାତ
ଦାଶ ।

ମୁନ୍ଦାବର—ଶ୍ଵା. ବି. କୌଣସି ପୀରଙ୍କ
ଦରିଯାରେ ବା ଆସାନରେ ରହି
ସେଠୀ ଓଳାଇବା ଓ ସଞ୍ଚିତଙ୍ଗ ଆଦି
ଲଗଇବା କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ମୁସଲମାନ ।

ମୁନ୍ଦମ—ଶ୍ଵା. ବି. ଜିଦ, ଜିଗର ।
ମୁନ୍ଦକ—ପୁ. ବି. (ମୁନ୍ଦ + କ.ଅକ)

ମୁନ୍ଦକବୃଷ୍ଟ, ବୃଷ୍ଟି, ଅଣ୍ଟକୋଷ ।
ମୁନ୍ଦକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁନ୍ଦ + କ.ଅନ)

ମୋତନ, ପରିତ୍ୟାଗ, ମଳତ୍ୟାଗ ।
ମୁନ୍ଦବ—ଶ୍ଵା. ବି. ତ୍ୟାଗ, (ବି) ତ୍ୟକ୍ତ ।
ମୁନ୍ଦବା—ଶ୍ଵା. କି. ତ୍ୟାଗକରିବା,ମୋତନ
କରିବା ।

ମୁନ୍ଦି—ବି. (ମୁନ୍ଦି + ଥ) ଶରତ୍ତ୍ଵା, ପୁଲ
ଶରତ୍ତି, ଶରବାର, ପରିକ୍ଷାପନି,
ମାଳବଦେଶରକ ହର୍ଷଦେବଙ୍କ ପୁନ୍ତି ।

ମୁନ୍ଦିକ—ଶ୍ଵା. ଅଶ୍ଵର କୃମିଜନିତ ଚକ୍ର
ରେଣ ବିଶେଷ ।

ମୁନ୍ଦିକେତୁ—ବି. ରାନା ବିଶେଷ ।
ମୁନ୍ଦିକେଶ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ) ଯାହାର
କେଶ ମୁନ୍ଦିପର ଟାଣୁଆ, କରତାବାଲ
ଯାହାର,(ପୁ.ବି) ଶିବ, ବିଷ୍ଣୁ,ଆଶ୍ୟକ୍
ଭେଦ,ରଜଭେଦ,(ଶ୍ଵା)ମୁନ୍ଦିକେଶ(ଶ୍ଵା)

ମୁନ୍ଦିକେଶ—ପୁ. ବି. (ମୁନ୍ଦିକେଶ +
ରଜ)ରଷ୍ଟୁ ।

ମୁନ୍ଦିଜାଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ଅଶ୍ଵର କୃମିଜନିତ
ଚକ୍ରରେଣ ବିଶେଷ ।

ମୁନ୍ଦିନେଞ୍ଜନ—ବି. ମୁନ୍ଦିନ୍ଦି ହାର
ଶେରି ଶେରି, ତଣରହିତ ।

ମୁନ୍ଦିନ୍ଦି—ବି. ମୁନ୍ଦିନ୍ଦି ପାନକରୀ,
ମୁନ୍ଦା ନାମକ ତୃଷ୍ଣାର ରସପାନ୍ତି ।

ମୁନ୍ଦିପୁଷ୍ଟ—ବି.ହିମାଲୟପଦିତ୍ତୁ ପ୍ରାଚୀନ
ଜଳପଦ ଭେଦ, ହିମାଲୟର ଶୁଙ୍ଗ
ବିଶେଷ ।

ମୁନ୍ଦିମଣି—ବି. ପୁଷ୍ପଭଗମଣି ।

ମୁଞ୍ଜମୟ—ବିଂ. ମୁଞ୍ଜାଘାପ ସମନ୍ତତ ବା
ନିର୍ମିତ । [ମେଳକା ।

ମୁଞ୍ଜମେଖଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୁଞ୍ଜତୃଷ୍ଣ ନିର୍ମିତ
ମୁଞ୍ଜମେଖଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୁଞ୍ଜମେଖଳ
ତତ୍ତଵ) ବିଷ୍ଣୁ, ଶିବ ।

ମୁଞ୍ଜର—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁଞ୍ଜ+ଅର)ପଦ୍ମର-
କିଞ୍ଚଳ, ନବପଞ୍ଚନ ଓ ଫୁଲ, ଶାଲୁକ,
ପଦ୍ମର ଓ କଇର ଫୁଲ ।

ମୁଞ୍ଜରତ—ବିଂ. (ମୁଞ୍ଜର+ରତ)ନବ-
ପଞ୍ଜିତ (ଫୁଲ) ।

ମୁଞ୍ଜର—ବି. (ମୁଞ୍ଜର+ର)ବୁଲଗୀମୁଣ୍ଡ
ବୁଲଗୀର ଜାତ ବା ମଞ୍ଜର, ତୃଣର ଶିଶା,
ପଦ୍ମକେଶର ।

ମୁଞ୍ଜବନନ(ପେ)—ବି. (ନ.ମା) ନବବନ୍ଦ୍ର-
ଶୁଷ୍କ ପରଧେଷ୍ୟ ମୁଞ୍ଜତୃଷ୍ଣନିର୍ମିତ
ମେଖଳା ।

ମୁଞ୍ଜକାନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୁଞ୍ଜ+କାନ)
ମୁଞ୍ଜବିଷ୍ଣୁ, ମୁଞ୍ଜଯୁକ୍ତ, (ବି) କେଳାସ-
ପଞ୍ଜି ନିକଟସ୍ଥ ପଞ୍ଜି ଭେତ, ସୋମ
ଲତା ବିଶେଷ ।

ମୁଞ୍ଜକାସା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶିବ ।

ମୁଞ୍ଜା—ଗ୍ରା. ବି. ମୁଞ୍ଜ ଦେଖ ।

ମୁଞ୍ଜାତ—ବି. ତୃଣ ବିଶେଷ ।

ମୁଞ୍ଜାତକ—ବି. (ମୁଞ୍ଜ+ଅତ୍ର+ଅ+କ)
ମୁଞ୍ଜା ଦେଖ. ଉଷ୍ଣଧରେ ବ୍ୟବହୃତ ଏକ
ପ୍ରକାର ତୃଣ ଫୁଲ ।

ମୁଞ୍ଜାଦିତ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଜନେନିକ କବି ।

ମୁଞ୍ଜାଳି—ବି. ଲତୁମାନସନାମକ ଜ୍ୟୋତିଷ
ଗ୍ରହ ରଚିତା ଜନେନିକ ଜ୍ୟୋତିଷିତ୍
ମୁଞ୍ଜାବିଟ—କ୍ଲୀ. ବି. ମହାଭାରତୋତ୍
ଶାର୍ଥ ବିଶେଷ ।

ମୁହୁ(ହୁ)ମୁହୁ(ହୁ)—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ. ମଟମଟ
ଠାରୁ ଅନୁରତ୍ନ, ଛୋଟତାଳ ଆଦି
ଭାଙ୍ଗିବାର ଶବ୍ଦ । [ଦେଖ ।

ମୁହୁ—ପ୍ରା. (ବାଲେ.) ବି ଓ ବିଂ. ମୋଟ

ମୁହୁ(ହୁ)ଶା—ଗ୍ରା. ବି. ଗଣ୍ଠିଲା, ବୋକରୁ

ମୁହୁ(ହୁ)ର—ଗ୍ରା. ବି. ଛୋଟ ପୁଟୁଳ,
ଛୋଟଗଣିଲ, ଧାନଗଛର, ଏକପ୍ରକାର
ରୋଗ ।

ମୁହିଆ—ପ୍ରା. (ବାଲେ.) ବି. ବୋଇଆ ।

ମୁହ—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ-ମୁଣ୍ଡ) ମୁଠ, କୁହତ
କରତଳ, ସଙ୍କୁତତ କରତଳ ମଧ୍ୟରେ
ରହୁ ପାରିବା ବସ୍ତର ପରିମାଣ, ତର-
ବାରିଆଦିର ବେଶ, ପରିନା, ଗ୍ରାମ-
ସମସ୍ତ, ଅଳିଆର, ଆସୁତ, ଏକପ୍ରକାର
ରୂମର, ଏକହାତରେ ପିନାତିବା କାର,
ଜାତକା ଆଦି ଏକହା ବନ୍ଦା ହୋଇଥିବା
ତୁଞ୍ଚି ବା ପର୍ବତ, ତାଧର ପୁରୁଷ
ତ୍ରୈ, କତମାନଙ୍କ ଗ୍ରାମଟୁଳି, (ଗା.
ବିଂ) ମୁଣ୍ଡମୟ, ପାନ ବରକିଙ୍କର
ସମ୍ମକ । [ଆଦେଶ ।

ମୁଠାଅଙ୍ଗ—ଗ୍ରା. ବି. ରୁକ୍ଷାଙ୍କ ପ୍ରାହୃତ୍ୟାଙ୍କିତ
ମୁଠା(ଠୋ)ରବା—ଗ୍ରା. ବି. ହାତର ମୁଠା

ଦ୍ଵାରା ଧରିବା, ଜାରୁଡ଼କର ଧରିବା ।

ମୁଠାଏ—ଗ୍ରା. ବି. ବିଂ. ମୁଠାରେ ଧରିବା
ପରମିତ, ପୁକାଏ (ଟଙ୍କାଆଦି), ଏକ-
ମୁଠା ମାତ୍ର, ଶ୍ରେଷ୍ଠ । [ଗଣ୍ଠାକ ।

ମୁଠାକ—ଗ୍ରା. ବି. ବିଂ. ମୁଠାଏ ଦେଖ,
ମୁଠାମୁଠା—ଗ୍ରା. ବି. ବିଂ. ବଢ଼ିମୁଣ୍ଡ ପରମିତ,
ବଢ଼ି ପରମିତ ।

ମୁଠାମୁଠାକରିବା—ଗ୍ରା. ବି. କରତଳକୁ
ମୁଣ୍ଡିବଳ କରିବା, ଅନିକ୍ଷା ବା ଭୟ
ପକାଶ କରିବା ।

ମୁଠାରୁତ୍ୱଦ୍ଵାରା—ଗ୍ରା. ବି. ଆପଣାର ଅଧୀ-
ନତାରୁ ବାହାରିଯିବା ।

ମୁଠାରେରଣିବା—ଗ୍ରା. ବି. ଆପଣାର
ଅଧୀନ ବା ବଣବର୍ତ୍ତୀ କର ରଣିବା ।

ମୁଠି(ଠୋ)—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ-ମୁଣ୍ଡ) ମୁଠ
ଦେଖ, ଏକମୁଣ୍ଡ ପରିମାଣ, ପ୍ରାୟ ତନ
ରାଶ, ଭଣ୍ଟାର ଶୁରୁଆଦ ରଣିବାର
ମେତା ବା କନାର ମୁଣ୍ଡ, ଝନ୍ତାଦିର
ବେଶ ।

ମୁଠି ଏ—ଗ୍ରା. ବି. ବିଂ. ଏକମୁଣ୍ଡ ପରମିତ
ମୁଠିଗୁରଳ—ଗ୍ରା. ବି. ମୁଣ୍ଡିକ୍ଷା ଦେବା
ନିମନ୍ତେ ରଣାୟିବା ଗୁଡ଼ଳ, କୌଣସ
ଏକ ରବ ଫନ୍ଦାନ୍ତରୁ ଆରମ୍ଭ କର
ପ୍ରତିଦିନ ଶାରିବା ଗୁଡ଼ଳରୁ ମୁଠି ଏ

ଲେଖାଏ* ରଖି ଅନ୍ତର୍ମୁଣ୍ଡ ପୂରଣାର୍ଥଅପର
ସନ୍ଧାନିରେ କୁହୁଶକ୍ତି ଦେବା ଗୁଡ଼ଳ ।

ମୁଣ୍ଡି—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ-ମୁଣ୍ଡନ) କହୁଣି-
ଠାରୁ ମୁଣ୍ଡିବଳ କରତଳର କୁହୁଣ
କନିସ୍ତ ଅଙ୍ଗୁଳିର ମଧ୍ୟପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲମ୍ବ,
ପ୍ରାୟ ୧୫ରୁ ।

ମୁଣ୍ଡିଏ—ଗ୍ରା. ବି. ଓ ବିଂ. "ଏକମ ଠଣ୍ଡି
ପରମିତ । [ମଧ୍ୟପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।

ମୁଣ୍ଡ—ପ୍ରା. (ଫେରିଆଳ) ବି. ଶବ୍ଦ ରକର
ମୁଣ୍ଡି—ପ୍ରା. (ଫିରି) ବି. ଦିଶୁନ୍ତା ।

ମୁଣ୍ଡ(ତୁ)ମୁଣ୍ଡ(ତୁ)—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ. ମୁଣ୍ଡି-
ଆଧ ରେବାରବା ଶବ୍ଦ । [ଦେଖ ।

ମୁଣ୍ଡମୁଣ୍ଡ—ଗ୍ରା. ବି. ଗୁଲୁବିଶେଷ, ମୁଣ୍ଡିକା
ମୁଣ୍ଡମୁଣ୍ଡିଆ—ଗ୍ରା. ବିଂ. ଯାହା ସାମାନ୍ୟ
ଆପାତରେ ବୁଣ୍ଡି ହୋଇଥାଏ ।

ମୁଣ୍ଡିକରବା—ଗ୍ରା. ବି. କୌଣସି ବଞ୍ଚି-
ପ୍ରତ ତାନ୍ତିକାଭିଗୁରିକ ପ୍ରୟୋଗପୂର୍ବ
ତାହାକୁ ଚେତନାଶୂନ୍ୟ କରିବା ।

ମୁଣ୍ଡି—ଗ୍ରା. ବି. ଭୁଣ୍ଡ ତଣୁଳ, ଗୁଡ଼ଳକୁ
ଲୁଣପାଣିରେ ପାଗକର ଭାଜିବା ଚାଲା ।

ମଣି—ଗ୍ରା. ବି. ବଢ଼ିଥଳ, ମୁଣ୍ଡି, (ପ୍ରା.
ବାଲେ.) ଶାରିରଶୁଆଳ ।

ମୁଣ୍ଡି—ଗ୍ରା. ବି. ଛୋଟ ଥଳ, ଖୁଲୁ,
ଲପାଫା, (ପ୍ରା. ବାଲେ.) ପାନବିଥୁଆ ।

ମୁଣ୍ଡହୁ—ଗ୍ରା. ବି. ଆଦୋ, ମୁଳରୁ,
ଜମାରୁ, ମୋଟ ।

ମୁଣ୍ଡିହୁ—ଗ୍ରା. ବି. ମଣୋହୁ, ରାଜମାନ-
ଙ୍କର ଭେଜନତିଯୁ ।

ମୁଣ୍ଡ—ବି. (ମୁଣ୍ଡ+ଥ) ବଳ ଶାକର
ସେନିକ ଦେଇଥିବେଶ, ଶୁମ୍ବ ଦେଇଥିର
ସେନାପତି, ବହୁଗୁରୁ, ନାପିତ, ଲଶ୍ବା-
ରାଜ, ମୂର୍ତ୍ତି, ମସ୍ତଳ, ମୁଣ୍ଡଲୋହ,
ମୋଲ୍, (ଗ୍ରା. ବି) ଗୋଟିଏ ଜୀବ, ବ୍ୟକ୍ତି,
ପଦାଥର ଅଗ୍ରଭାଗ, ଲମ୍ବ କମ୍ପର ଶେଷ-
ଭାଗ, ଶେଷରୀମା, ପ୍ରାନ୍ତ, ସମୟର
ସୀମା, ବହୁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କର୍ତ୍ତା,
ଅଭିଭାବକ, ମସ୍ତିଷ୍ଠ, ମଗନ, ବୁଜି,
ମୁଣ୍ଡର ବାଳ, (ସଥା-ମୁଣ୍ଡବାନ୍ଧବା) ।

ମୁଣ୍ଡଭପର—ଗ୍ରା. ବି. ଆପଣାଠାରୁ ଉଚ୍ଚ-
ପରିଦିନ ଶାରିବା ଗୁଡ଼ଳରୁ ମୁଠି ଏ

ମୁଣ୍ଡପାଣିଛଢାଇବା—ଗ୍ରା. ଚ. (ଲ. ଅର୍ଥ) କୌଣସି ଅସ୍ତରୀୟ କର୍ମ ସାଧନ କରିବାକୁ ସାହସ କାନ୍ଦିବା ।

ମୁଣ୍ଡପାତ—ବି. (ଡତ୍ତ) ମସ୍ତକଜ୍ଞ ବନ ।

ମୁଣ୍ଡପାତା—ବି. (ଡତ୍ତ) ମୁଣ୍ଡପାତ ।

ମୁଣ୍ଡପାତା—ଗ୍ରା. ବି. ମୁଣ୍ଡ ପୋଡ଼ି ଗ୍ରାମେ ଗ୍ରାମେ ଉଷ୍ଣପାତା କରି ବନ୍ଧୁବା ମାତ୍ର ଅସ୍ତରୀୟ ଭିଷ୍ମକ ନାତ ବିଶେଷ ।

ମୁଣ୍ଡପାତା—ଗ୍ରା. କି. (ଲ. ଅର୍ଥ) ଲଜ୍ଜାରେ ମୁହଁ ତଳକୁ କରିବା, ମୁଣ୍ଡ ତଳକ ନନ୍ଦିବା ।

ମୁଣ୍ଡପାତାଇବା—ଗ୍ରା. କି. ଲଜ୍ଜିପ୍ରଭୃତିରେ ଆଘାତରେ ମସ୍ତକକୁ ବିଶ୍ଵର୍ତ୍ତ କରିବା । ମୁଣ୍ଡପଳ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ନାରିକଳ ବୃକ୍ଷ ।

ମୁଣ୍ଡବଥା—ଗ୍ରା. ବି. ମସ୍ତକରେ ବେଦନା,

ଶିରାଧିକା, (ଲ. ଅର୍ଥ) ବେଦନାରେ

ଅସ୍ତର ହେଲାପରି ମହାଶିନ୍ଦ୍ରରେ

ଅସ୍ତର ହେବା, ମହାର ଚିନ୍ତା ।

ମୁଣ୍ଡବନ୍ଧା—ଗ୍ରା. ବି. ଶିରପା, ୩୦କା

ଗାନ୍ଧିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ଲୁଗା, କେଣ୍କୁ

ଗଣ୍ଠିପକାଇବା ବା ନୁହାଗାନ୍ଧିବା ।

ମୁଣ୍ଡବନ୍ଧାଦେବା—ଗ୍ରା. କି. ଅନ୍ୟ ନିକ-

ଟରେ ସମ୍ମୂହ ପରାଧୀନଙ୍କ ବା ଦାସହୁ

ସ୍ଥିକାର କରିବା ।

ମୁଣ୍ଡବାଡ଼େଇବା—ଗ୍ରା. କି. ଦୁଃଖ ବା

ଶୋକ ଯୋଗୁଁ ମୁଣ୍ଡକୋଡ଼ିବା, (ଲ. ଅର୍ଥ)

କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ସଂକାଶ ଘରାଇବା

ମୁଣ୍ଡବାନ୍ଧିବା—ଗ୍ରା. କି. କେଣ୍କୁ କୁଣ୍ଡାଇ

ଚଣ୍ଟି ବା ଶୋସା ଆଦି ପକାଇବା ।

ମୁଣ୍ଡବାଳ—ବି. (ଡତ୍ତ) ଶିରପୁ କେଣ୍ଟ ।

ମୁଣ୍ଡବିକା—ଗ୍ରା. ବି. (ଲ. ଅର୍ଥ) ରୂପିର

ଶକ୍ତିବା (ଲୋକ), ସମ୍ମୂହୀ ରୂପେ ପର-

ଠାରେ ଆପଣାକୁ ଅର୍ପଣ କରିଥିବା

(କାନ୍ତି) । [କରିବା ।

ମୁଣ୍ଡବିକା—ଗ୍ରା. କି. ଦାସହୁ ସ୍ଥିକାର-

ମୁଣ୍ଡବନ୍ଧି—ଗ୍ରା. ବି. ମୁଣ୍ଡବନ୍ଧା ଦେଖ ।

ମୁଣ୍ଡବୁଡ଼ାଇବା—ଗ୍ରା. କି. ବୁଡ଼ିକରି ସ୍ନାନ

କରିବା ।

ମୁଣ୍ଡବୁଲ—ଗ୍ରା. ବି. ମସ୍ତକମୁଣ୍ଡନ, ଶିଥେ-

ମୁଣ୍ଡନ ।

ମୁଣ୍ଡବୋଝ—ଗ୍ରା. ବି. ମୁଣ୍ଡରେ ବହନ କରିଯିବା ବୋଝ ।

ମୁଣ୍ଡବୋଇଆ—ଗ୍ରା. ବି. ମୁଣ୍ଡରେ ବୋଝ ବହନ

ଯାହାର ଜୀବିକା, ମୋଟିଆ, ଯେ ମୁଣ୍ଡରେ

ପରିଦ୍ରବ୍ୟର ବୋଝ ବହ ଗ୍ରାମେଗ୍ରାମେ

ବିକି ଲୁଟୁମ୍ ପାଷେ ।

ମୁଣ୍ଡଭାର—ଗ୍ରା. ବି. ଜୁଡାରେ ବନ୍ଧାଯିବା

ପାଟପୁଲ, ମୁଣ୍ଡରେ ଭିଡ଼ାଯିବା ବସ୍ତା ।

ମୁଣ୍ଡମୁଳ—ବି. ମୁଣ୍ଡିତ ମସ୍ତକସମୂହ ଅଣିତ ସେନାବୁନ୍ ।

ମୁଣ୍ଡମାରବା—ଗ୍ରା. କି. (ଲ. ଅର୍ଥ) କୌଣସି

ବ୍ୟକ୍ତିର ସଂନାଶ ଘଟାଇବା ।

ମୁଣ୍ଡମାଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୁଣ୍ଡମାଳନ୍ + ଶି) ଦୁର୍ଗା, କାଳୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବି.) ମୁଣ୍ଡମାଳା-ଧାରଣୀ ।

ମୁଣ୍ଡମାଳି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୁଣ୍ଡମାଳ + ଇନ୍) ମୁଣ୍ଡମାଳ ବେକରେ ପକାଇଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବି) ମହାଦେବ ।

ମୁଣ୍ଡମକୁଳା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆଲୁମାହିତ କେଣ୍ଟ, ଓଡ଼ିଶା ନ ଥିବା ମୁଣ୍ଡ ।

ମୁଣ୍ଡମୋଞ୍ଚିବା—ଗ୍ରା. କି. ମୁଣ୍ଡକୁ ମୋତି

ଗଣ୍ଠିରୁ ମୁଣ୍ଡକୁ ଛିଣ୍ଗିର ଦେବା ।

ମୁଣ୍ଡମୁଖିବା—ଗ୍ରା. କି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର

ଜୀବନ ରକ୍ଷା କରିବା, କୌଣସିରବ୍ୟକ୍ତିକୁ

ପ୍ରାଣଦଣ୍ଡରୁ ବା ମୁଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡରୁ ରକ୍ଷା-କରିବା ।

ମୁଣ୍ଡରେଥାପାଲିବା—ଗ୍ରା. କି. (କାର୍ଯ୍ୟ)

କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଉପରେ ଦୋଷ ବା

କଳଙ୍କ ଆବେପ କରିବା ।

ମୁଣ୍ଡରେଆକାଶିମୁଣ୍ଡିବା—ଗ୍ରା. ବି.

ହଠାତ୍ ବିପଦଗ୍ରହ ହୋଇ ବ୍ୟବହାସ୍ୟ

ହୋଇ ପଡ଼ିବା; କଂକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବିମୁଦ୍ରି

ଦେବା ।

ମୁଣ୍ଡରେଇକୁଣିକାମୁଢ଼ିବା—ଗ୍ରା. ବି. ମୁଣ୍ଡ-କରେ ଇକୁଣି ଦଂଶକ କରିବା, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଚିନ୍ତିତ ହେବା ।

ମୁଣ୍ଡରେଗୋଡ଼ିଦେବା—ଗ୍ରା. କି. ଅପାମାନ ଦେବା, ପ୍ରଶ୍ନପୁ ପାଇ କ୍ଷମତାଗତ କାମକରିବା ବା କ୍ଷମତାର ଅପରାଧିତ ହାର କରିବା ।

ମୁଣ୍ଡରେଚିବା(ଦସିବା)—ଗ୍ରା. କି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକାଳୀ ପରିସାପରିବା ଯୋଗୁଁ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଅବାହନ ପ୍ରକାଶ କରିବା ।

ମୁଣ୍ଡରେପଣିବା—ଗ୍ରା. କି. ମଣ୍ଡିଷରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା, ବୋଧଗମ୍ୟ ଦେବା ।

ମୁଣ୍ଡରେବକ୍ରପତ୍ତିନାରୀ—ଗ୍ରା. ବି. ବିପନ୍ନ ଅବସ୍ଥାରେ କଂକର୍ତ୍ତବ୍ୟମୁଦ୍ରି ଓ ବିହଳ ହେବା ।

ମୁଣ୍ଡରେଶିକାହୁଣ୍ଡିବା—ଗ୍ରା. ବି. ଅସ ଚିତ୍ତ ଭବରେ କୌଣସି ଲୋକର ଅନେକ ଅର୍ଥପ୍ରତି ବା ଯୌଭଗ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ହେବା ।

ମୁଣ୍ଡରେହୁତବେଇବସବା—ଗ୍ରା. କି. ଦୁର୍ଗବନାରେ କଂକର୍ତ୍ତବ୍ୟମୁଦ୍ରି ହେବା, ଆଣିବାଦ କରିବା ।

ମୁଣ୍ଡରେହୁତବୁଲରିବା—ଗ୍ରା. କି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ୩୦କାଇ କରି ତା'ଠାରୁ କିଛି ପଦାର୍ଥ ନେବା, ଆଣିବାଦ କରି ଦକ୍ଷିଣା ସ୍ବରୂପ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଠାରୁ କିଛି ପଦାର୍ଥ ନେବା ।

ମୁଣ୍ଡରେହୁତବନ୍ଧା—ଗ୍ରା. ବି. ବିହଳିକାର ଚିତ୍ତ ।

ମୁଣ୍ଡଲୋହୁ—କୁଳୀ. ବି. ଲୋହିଦିବେଶ ।

ମୁଣ୍ଡଲାକ(ଲା)—ବି. ଏକପ୍ରକାର ଦାକ୍ତା ଧାନ ।

ମୁଣ୍ଡଲା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୁଣ୍ଡ + ଆ) ମୁଣ୍ଡିଲା, ମୁଣ୍ଡିତା, ମହାଶ୍ରାବଣିକା, ବଡ଼ ଆଲ-କୁଣି ଗଛ, ମୁଣ୍ଡିତା ହୁଲଣ୍ଡି ସ୍ତ୍ରୀ, (ଗ୍ରା. ବି) ହଳମା ସାରୁ ଓ କଦଳୀ ଗଛର ମୁଲପିଣ୍ଡ, ଶାଖାଥାଦ ବିଜୀତ ବୁକ୍ଷର-ଚଣ୍ଡି, କାଠ ବା ପଥର ବିଜୀତ-ଶଣ୍ଡି, ମାତ୍ର ବା ମାଂସର୍ବିଦିଶଣ୍ଡି, ଲଙ୍ଗଳ-ହୁବା ବଡ଼କାଠଶଣ୍ଡି, (ଗାଲି) ଆପଣା ପରିବାରର ସମସ୍ତ ମୁତ୍ତପରେ

କରିବା, ମୁଢ଼ିବା ଦେଖ ।
 ମୁଢ଼ିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷି. ମୁଣ୍ଡାଶ୍ଵର କରିବା,
 ପ୍ରସ୍ତବ କରିବା ।
 ମୁଢ଼ିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷି. ପ୍ରସ୍ତବ କରିବାପାଇ
 ବାହାରକୁ ଯିବା ।
 ମୁଢ଼ିଗ—ଶ୍ରୀ. ପୁଂ. ବି. ରେ ଏତୀଥିକ
 ପ୍ରସ୍ତବ କରେ, ମୁଷଗଙ୍ଗାକୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ମୁଢ଼ିଶ୍ରୀ ।
 ମୁଢ଼ିଲ—ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀ. ର. ଏକପ୍ରକାର କଣ୍ଠକୀ
 ଲଜ୍ଜା, (ଏହା କାନ୍ଦକାଠି ରୂପେ ବ୍ୟବ-
 ହୃଦ ହୁଏ) ।
 ମୁଢ଼ିପାଠ(ଫେ)—ଶ୍ରୀ. ପୁଂ. ବି. ମୁଢ଼ି,
 ପରିଚୟକରନ୍ତି ।
 ମୁଢ଼ିଲୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସମଜିତ ଆଦି ସାଧା-
 ରଣ ସମ୍ପର୍କର ମାରଫତଦାର, ନାବା-
 ଲିଙ୍ଗ ଓ ତାହାର ସମ୍ପର୍କର ଅଭିଭବକ
 ମୁଢ଼ି—କ୍ଷି. ବ. ମୁଢ଼ାରାହୁ ।
 ମୁଥ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ମୁଣ୍ଡ) ଆଶାତୋଦ୍ୟତ
 ଆବେଦନ୍ମୁଣ୍ଡ, ମୁଣ୍ଡବ କରନ୍ତି ଦ୍ୱାରା
 ଗାଲରେ ବା ମୁହଁରେ ଆୟାତ, ଧର,
 ବାର ।
 ମୁଥକୁମୁଥ—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷି. ବି. ଥରକୁଥର,
 ଅନେକଥର, ବାରମ୍ବାର ।
 ମୁଥିଳ—ବି. ଫଳିତ ଜ୍ୟୋତିଶ୍ଵାଳ
 ଡୃଷ୍ଟିଯୁକ୍ତ ଗତେଦ ।
 ମୁଥା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ମୁଣ୍ଡ) ମୁଣ୍ଡକ, ଏକ-
 ପ୍ରକାର ଘାସ, ଉଚ୍ଚ ଘାସର ଗୋଲକ
 କନ୍ଦ ।
 ମୁଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୁଦ୍ରା+ଭାବିପ୍ରକାଶ) ହର୍ଷ,
 ସନ୍ତୋଷ, ଆନନ୍ଦ, ସୁଖ, ନିଶା ଦ୍ୱାରା
 ଉନ୍ନତତା, (କ.କ୍ରିପ୍ତ) ହୀ, ଭାରୀ ।
 ମୁଦ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆନନ୍ଦ, ଚିଠିଆଦି ବନ୍ଦ
 କରି ତାହା ଉପରେ ଦିଆଯିବା ମୋହର
 ବା ଛୁପ, ମୁଦ୍ରା କରିବା, ମୋହର
 ମରିଯାଇ ବନ୍ଦ ହୋଇଥିବା ଚିଠି ।
 ମୁଦୁକର—ବି. ଜନପଦବିଶେଷ ଓ
 ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟବାସୀ, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ଆନନ୍ଦଦୟାୟକ
 ମୁଦୁକର—ଶ୍ରୀ. ବି. କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ
 କରିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଦିଆଯିବା ସାହାଯ୍ୟ ।

ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି
 ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପ୍ରେରଣ କରିବା, ମିଆଦିମୟ,
 ସମୟର ସୀମା ।
 ମୁଦତ୍ତକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ସାହାଯ୍ୟକାରୀ,
 ମୁଦତ୍ତ(ଶା) —ଶ୍ରୀ. ବି. ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟକାଳୀନ,
 ଯଦ୍ଦିପାଇଁ କୌଣସି ସମୟ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ
 ହୋଇଥିଲୁ, ସାହାର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟକାଳ ଶତ
 ହୋଇଥିଲୁ, ପ୍ରାୟୀ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ
 ହୋଇଥିବା ।
 ମୁଦଦେବ(ମାରିବା) —ଶ୍ରୀ. ବି. ଚିଠି ବା
 ଦ୍ୱାର ବା ବାକ୍ସ ଆଦି ବନ୍ଦକରି ତହିଁ
 ଉପରେ ମୋହର ମାରିବା ।
 ମୁଦା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୁଦ୍ରା+ଭାବିପ୍ରକାଶ+ଆ)ହର୍ଷ,
 ପ୍ରୀତି, (ଶ୍ରୀ. ବି. ସ-ମୁଦ୍ରା) ମୋହର-
 ମାରିବା, ଗୁଲା, ଗୋଲକ, ତିବା, କରାଟ,
 ମୁଦିବା କର୍ମ, ଦ୍ୱାର ମୁଠରେ ଲୁଗୁର
 ରଖିଥିବା ପଦାର୍ଥ, ସାହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ
 କାଳସୀ ଲଗିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ବା ସମ୍ବନ୍ଧ
 କୁପରାଶା କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରକରନ୍ତି,
 (ଶ୍ରୀ. ବି.) ମୁଦୁତ, ଗୋଲ, ଗୈରତାରୁ
 ଚେର ମାଲ ଓ ଆନୁସଙ୍ଗକ ପ୍ରମାଣର
 ସାବ୍ୟସ୍ତ ।
 ମୁଦାଧରିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷି. ଠାକୁରୀଶୀ ଲାଗେ-
 ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ବିଦ୍ରହି ପାଇଁ ମୁଠରେ
 କିନ୍ତୁ ଜିନିସ ଧର କଥଣ ଅଛୁଟ ବୋଲି
 ତାକୁ ପରାରିବା, ଗୈର ଜିନିସଆଦିର
 ସାବ୍ୟସ୍ତକରିବା ।
 ମୁଦାମ(ମ) —ଶ୍ରୀ. ବି. ସାହାଯ୍ୟ, ସଂକାଳିକ,
 ନିର୍ବିନ୍ଦୁ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ, ଚିରକାଳ ନିମନ୍ତେ
 ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ, (ଶ୍ରୀ. ଅନ୍ଧା) ସବଦା, ନିର୍ବି-
 ବିନ୍ଦୁ ଭବରେ, ଲାଗେ ଲାଗେ, ପ୍ରାୟୀ-
 ଭବରେ ।
 ମୁଦାରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ମୁଦ୍ରା) (ସଂପର୍କ)
 ଜମୀର ଧୂନ ବା ସୁରବିଶେଷ, ତାର-
 ସ୍ଵର ଓ ଶୀଶ ସ୍ଵରର ମଧ୍ୟରେ ଧୂନ ।
 ମୁଦାଲୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବି. କୌଣସି ମକ-
 କମାରେ ଆସାମୀ, ଦେଉଁନ ମକ-
 କମାରେ ପ୍ରତିବାଦୀ । [ପୁଣି ।
 ମୁଦାବସ୍ତୁ—ପୁଂ. ବି. ପ୍ରକାପତିଙ୍କର ଏକ-

ମୁଦ୍ର—ବ. (ମୁଦ୍ରକ.ଗ) ପଣ୍ଡିତଶେଷ,
ପାଣିକୁଆ, ମୁଗ୍ନ ନାମକ ଶୟେ ।
ମୁଦ୍ରବିର—ବ. ମୁଗ୍ନେର ।
ମୁଦ୍ରଦଳ—ସ୍ଵ. ବ. ମୁଦ୍ରପଣ୍ଡୀ, ବଣମୁଗ୍ନ ।
ମୁଦ୍ରପଣ୍ଡୀ—ସ୍ଵ. ବ. ବନମୁଦ୍ର, ବଣମୁଗ୍ନ,
ମୁଗ୍ନାମ୍ବା, ଘୋଡ଼ାମୁଗ୍ନ ।
ମୁଦ୍ରଭୁକ୍—ବ (ମୁଦ୍ରକ୍+ଭୁକ୍+କ.କ୍ରିୟ)
ଘୋଟକ, ଘୋଡ଼ା ।
ମୁଦ୍ରଭେଜା—ସ୍ଵ. ବ. (ମୁଦ୍ରକ୍+ଭୁକ୍+
ଭନ୍) ଅଶ୍ଵ, ଘୋଡ଼ା ।
ମୁଦ୍ରମାଷ—ବ. (ଦ୍ଵୟ) ମୁଗ୍ନ ଓ ବର ।
ମୁଦ୍ରମୋଦକ—ବ. ମୁଗ୍ନେର ତିଆର
ଲଭୁ, ମୁଗ୍ନମ୍ବା, ମୁଗ୍ନମିଠେ, ମୁଦ୍ର-
ଦାନା ।
ମୁଦ୍ରର—କ୍ଲୀ. ବ. (ମୁଦ୍ର+ଗୁ+କ.ଥ)
ମଞ୍ଜିକାଭେଦ, ମୁଗ୍ନମଞ୍ଜି, (ସ୍ଵ) ସପ୍ତ-
ପଦିବୁଷ୍ଟ, ମାଗୁରମତ୍ତ, ଗଦାପର
ସୁକୁଷବଶେଷ, କ'ଠର ବଡ଼ ହାତୁଡ଼,
ମୁଗ୍ନ, ଟେଲା ପିଟା କାଠର ପିଟଣା.
ସୁଗରବାଜ ଫୁଲଗର, କର୍ମାର, କର-
ମଙ୍ଗାଗର ।
ମୁଦ୍ରଚରକ—ସ୍ଵ. ବ. (ମୁଦ୍ରର+କ)
କରମଙ୍ଗାଗର ଓ ଫଳ ।
ମୁଦ୍ରଚରପଣ୍ଡୀକ—ସ୍ଵ. ବ. ନାଗବିଶେଷ ।
ମୁଦ୍ରଚରପଣ୍ଡକ—ସ୍ଵ. ବ. ନାଗବିଶେଷ ।
ମୁଦ୍ରଗଲ—ବ. (ମୁଦ୍ରଗ+ଲ+ଥ)
ବେଦିଶତ୍ରୁଷ, ଗନ୍ଧରଜଫୁଲଗର, ଗୋପ-
ପ୍ରବର୍ତ୍ତି ମୁନିବିଶେଷ, ହର୍ଯ୍ୟଶ୍ଵରଜାଙ୍ଗ
ସୁତ୍ର, ଉପନିଷଦ୍ଭରେ ।
ମୁଦ୍ରଗଲଭୁକ୍—ବ. (କ.ଧା) ମୁଦ୍ର-
ମୋଦକ ଦେଖ ।
ମୁଦ୍ରଗବଟକ.ବ—ମୁଗ୍ନେର ତିଆର ଏକ-
ପ୍ରକାର ପିଠା, ମୁଗ୍ନବଢା (ଶ୍ଵ) ।
ମୁଦ୍ରଗବଟୀ—ବ. ମୁଗ୍ନବଢ଼ ଦେଖ ।
ମୁଦ୍ରଗଷ୍ଟ—ବ. ବଣମୁଗ୍ନ, ମୁଗ୍ନାନ୍ତି ।
ମୁଦ୍ରଗଷ୍ଟକ—ବ. ବଣମୁଗ୍ନ, ମୁଦ୍ରପଣ୍ଡୀ ।
ମୁଦ୍ରଗାର୍ତ୍ତବଟକ—ବ. ମୁଗ୍ନ ଓ ଅଦା-
ମି ଗ୍ରଣରେ ତିଆର ଏକପ୍ରକାର ବଡ଼ ।
ମୁଦ୍ରଗାନ୍ତ—ବ. (ମୁଦ୍ରା+ଅନ୍ତ) ମୁଗ୍ନ-

ତାଲି ପକାଇ କରାଯିବା ଶେରୁଡ଼ ।
ମୁଦ୍ରମଳକୟୁଷ—ବ (ବେଦାକ) ମୁଗ୍ନ-
ଭାଲି ଓ ଅଥାଳାକୋଳି ଏକପାକ
କରାଯାଇ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ।
ମୁଦ୍ରପରସ୍ତ—ଯା. ବ. ଯେଉଁମାନେ କୁଟୁମ୍ବ-
ହାନ ବ୍ୟକ୍ତିର ଶବ୍ଦ ବହୁନ ଓ ଦହନ
କରନ୍ତି, ତିଳକମାଟିଆ ।
ମୁଦ୍ରା—ଯା. ବ. ରତ୍ନ, ଅରପାୟ ।
ମୁଦ୍ର—କ୍ଲୀ. ବ. ମୁଦ୍ର ।
ମୁଦ୍ରଣ—କ୍ଲୀ. ବ. (ମୁଦ୍ରକ୍+ଶ.ଅନ)
ସୁପ୍ରକାଦ ମୁଦ୍ରତକରଣ, ଶ୍ରୀପିବା,
ମୋହରମାରିବା, ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ, ଅଷ୍ଟର
ନିବରକରଣ, ରାନ୍ଧିବା, ନିମୀଳନ, (ଶ.
ଅନ) ହାତର ମୁଦ୍ର, ନିୟମନ, ଶ୍ରୀ
ଦାର ମୁଦ୍ରା କାସିଲ୍ ଦିଶକରିବା ।
ମୁଦ୍ରପମାଦ—ବ. ମୁଦ୍ର ଓ ସୁପ୍ରକାଦରେ
ପରିଲକ୍ଷିତ ଭୂମି ।
ମୁଦ୍ରା—ସ୍ଵ. ବ. ମୁଦ୍ରତକରଣ, ମୁଦ୍ର-
ଙ୍କନ, ନିୟମନ, ଅରୁନ୍ଦମୁଦ୍ରା, ମୁଦ୍ର ।
ମୁଦ୍ର(ଦ୍ଵ)ଶୀ—ସ୍ଵ. ବ. ଲକ୍ଷା, ଅଳକ୍ଷା ।
ମୁଦ୍ରଷ୍ଟ—ଶା. ବ. ପ୍ରାଚୀନ ଉକ୍ତଳର
ସନ୍ନୋଧବିଶେଷ ।
ମୁଦ୍ର—ଶ୍ଵ. ବ. (ମୁଦ୍ରଗ+ଆ)
ସତ୍ୟକାରୀ, ମୋହର, ପିଲ୍, ଶ୍ରୀପ,
ମୁଦ୍ରକ, ନାମକିତ ମୁଦ୍ର, ନଗଦଧନ,
ଶେତର ଲିପି, ପଞ୍ଚପକାର ଲିପିର
ଅନୁର୍ଗତ ଲିପିବିଶେଷ, ପଞ୍ଚମକାରର
ଧାରଣୀୟ ଉତ୍ତରାନ୍ତର ଆୟୁଧାଦି
ଚିତ୍ର, ଦେବତାବିଶେଷଙ୍କ ପ୍ରାଚୀନକ
ଅରୁନ୍ଦରଚନା ବା ଉକ୍ତିବିଶେଷ (ଆବା-
ଦନାଦ), ରାଜକୀୟ ଉତ୍ତରାଜିତ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ
ଭାବ ଓ ମୁଲ୍କବିଶେଷ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣରୌପ୍ୟାଦି
ନିର୍ମିତ ଧାରୁଣ୍ୟ, ବା ଚକତି, ଟଙ୍କା
ପରିସା ରତ୍ନାଦି, ମୁଦ୍ରତ ଅଷ୍ଟର,
ମଦ୍ୟାନ କାଳରେ ବ୍ୟବହୃତ ରୁହ,
ଉତ୍ତରାଜିତ, ମୌନବିଶ୍ଵା, ବିନାସ,
ନିୟମନ, ହସ୍ତାଜି ଅନ୍ୟବର ଭାଗ,
ଚେହେରର ଢଙ୍ଗ, ଅଗ୍ରସ୍ୟପଦ୍ମା ଲୋପା-

ମୁଦ୍ରା, ଆଲିଙ୍ଗନ, ସୀମା ।
ମୁଦ୍ରକର—ସ୍ଵ. ବ. ସେ ମୁଦ୍ରା ବା
ଟଙ୍କା ପରିସାଦ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ, ଶ୍ରୀପା-
ଶାନାରେ ସେ ପୁଣ୍ୟକାଦ ଶ୍ରୀପାକରେ ।
ମୁଦ୍ରକରପମାଦ—ବ. ବହୁ ଶ୍ରୀପିବା
ବ୍ୟକ୍ତ ଭୂଲକର ଗରୁକାରଙ୍ଗ ଲିଖିତ
ଅଷ୍ଟର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଶ୍ରୀପି ଥିବା ଅନ୍ୟ
ଅଷ୍ଟର । [ଅଷ୍ଟର ।
ମୁଦ୍ରାଶର—କ୍ଲୀ. ବ. ମୁଦ୍ରଣୋପଯୋଗୀ
ମୁଦ୍ରକ—ବ. ମୁଦ୍ରାଚନ୍ଦ୍ର, ମୁଦ୍ରା ବା
ମୋହରର ଉପରେ ଚନ୍ଦ୍ର ।
ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଓତତ୍ର) ମୁଦ୍ର ଉ-
କରଣ, ଶ୍ରୀପିବା, ମୋହର ମାରିବା ।
ମୁଦ୍ରଙ୍କିତ—ବ. (ମୁଦ୍ରା+ଅଙ୍କିତ)
ଶତତ; ମୁଦ୍ରିତ, ଶ୍ରୀପାହୋରଥିବା ।
ମୁଦ୍ରାତର୍ତ୍ତ୍ଵ(ବିଜନ) —ବ. ମୁଦ୍ରାପଦାନ୍ତ
ଯାବଣ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୱତର୍ତ୍ତ୍ଵ ନାମ ।
ମୁଦ୍ରାଦୋଷ—ବ. (କ.ଧା) କୌଣସି
କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର କଥ କହିବାର
ବେଳେ ଅଭ୍ୟନ୍ତ ବିଶିଷ୍ଟ ବାଗ୍ରଙ୍ଗି ବା
ଅଙ୍ଗରଙ୍ଗି ଆଦି ।
ମୁଦ୍ରାମାର୍ଗ—ବ. ବ୍ରୁହରତ୍ର, ମଞ୍ଚକର
ସେଇସାନଦେଇ ପ୍ରାଣବାୟୁ ବହୁର୍ଗତ
ହୁଏ ।
ମୁଦ୍ରାୟତ୍ତ—ବ. କାଷାଦ କଠିନ ପଦା-
ର୍ଥୋପାର ଅଙ୍କିତ ଚିତ୍ର ବା ଲିପିମାଳାର
ପ୍ରତିଲିପି ଗରୁଣୋପଯୋଗୀ ଯନ୍ତ୍ର-
ବିଶେଷ, ଶ୍ରୀପାକଳ । [ଶାଳା ।
ମୁଦ୍ରାୟକାଳୟ—ବ. ଶ୍ରୀପାଶାନା, ଟାଙ୍କ-
ମୁଦ୍ରାରକ୍ଷକ—ବ. (ମୁଦ୍ରା+ରକ୍ଷକ)
କୋଷାଧାର୍ଷ, ଖାଜାଶ୍ଵ ।
ମୁଦ୍ରାଲିପି—ବ. (ଓତତ୍ର) ପଞ୍ଚଧାଳିପିର
ଅଛୁର୍ଗତ ଲିପିବିଶେଷ, ଶ୍ରୀପାଅଷ୍ଟର,
ଧାରୁନିମ୍ବିତ ଅଷ୍ଟରର ଶ୍ରୀପ ।
ମୁଦ୍ରାଶଙ୍କ—ବ. ମୁଦ୍ରାରଶଙ୍କ, ଶନିଜ
ବିଷବିଶେଷ, ସୀସକର୍ମୟ ।
ମୁଦ୍ରାହାର—ବ. ଆଲିଙ୍ଗନବୁପ ହାର ।
ମୁଦ୍ରକ—ଶ୍ଵ. ବ. (ମୁଦ୍ରା+କ+ଥ)
ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣରୌପ୍ୟାଦି ନିମ ମୁଦ୍ରା, ମୁଦ୍ର,

- ମୋହର, ନାମଙ୍କିତ ମୁହ, ଛୁପା-
ଅଷ୍ଟର ।
- ମୁଦ୍ରଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଅଳକା ।
- ମୁଦ୍ରଣ—ବି. (ମୁଦ୍ରା+ଇଚ୍ଛା) ଛୁପି
ଦେଇଥିବା, ମୁଦ୍ରାତ୍ମକ୍ୟ, ନିମାଳିତ,
ଅପ୍ରଫୁଲ୍ଲ, ପରିଚିତ, ସଙ୍କୁତି ।
- ମୁଧ—ଅବ୍ୟ. (ମୁହ+ଆ) ବୃଥା,
ନିଷ୍ଠଳ, ଜିରଥକ ।
- ମୁନ୍ଦୟେ—ଯା. ବି. ଉଂଗଜ ଶହିତ
ଜିଲ୍ଲାର ବା ମହିମାର ନିମ୍ନତମ
ଦେବାନି ଅଦାଳତର ବିରୂପତି ।
- ମୁନ୍ଦ୍ରି—ଯା. ବି. ଲେଖକ, ରାଜଟ୍ଟ.,
ମୋହରର, କିରନ ।
- ମୁନ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଫଂମୁଣ) ହୃଦୟଥାତି ସବୁ
ଅସ୍ଵର ଅଗ୍ରଭାଗ, ଲମ୍ବବସର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅଗ୍ର-
ଭାଗ, କୁଣ୍ଡଳ ବା ବୁଝି, ପଞ୍ଚବୁଢ଼ି,
(ଶ୍ରୀ.ବି.) ପଞ୍ଚବୁଢ଼ି, ମୁନିଆ ।
- ମୁନକା—ଯା. ବି. ଶୁଣିଲ ଅଙ୍ଗୁରପଳ ।
- ମୁନା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁନ୍ଦୟେ ଅସ୍ତ୍ର, ତେଣ୍ଟା,
ବର୍ତ୍ତା, (ଶ୍ରୀ.ବି.) ମୁନିଆ ।
- ମୁନା(ନେ)ରା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁନକରବା
ଦେଖ, (ମଞ୍ଜି) ଚକ୍ରବା ।
- ମୁନାନେର—ଯା. ବି. କଳହ, ବିବାଦ ।
- ମୁନାପା—ଯା. ବି. ଲାଭ, ନପା ।
- ମୁନାର—ପ୍ରା. (କଳାହଣ୍ଟି) ବି. ଅଟକ
ଜଙ୍ଗଳ ।
- ମୁନାବ—ଯା. ବି. ବୁଢ଼ାଯୁକ୍ତ ପ୍ରୟେ ।
- ମୁନାୟୀବ—ଯା. ବି. ଉପସଂହାରୀ, ଯୋଗୀ,
ସୁବିଧା, ପସନ୍ଦ, ଅବସ୍ଥାନ୍ତୁ, ସୁବିଧା-
ଜନକ ।
- ମୁନ—ବି. (ମନ+ର) ମୌନ-
ବ୍ୟକ୍ତିଧାରୀ ବ୍ୟକ୍ତି, ନିକାଳଙ୍କିବ୍ୟକ୍ତି, ରଷ୍ଟି,
ପଣ୍ଡିତ, ଶାପାସ୍ତ, ସତ୍ୟକାର, ତେଷ୍ଟି,
ଅଗ୍ରପ୍ରତିକ୍ରିଯା, କୌନସୁର, ମହାର୍ଷି ଅଗ୍ରସ୍ତେ,
ସମ୍ବନ୍ଧବ୍ୟକ୍ତି, ଭରତରଭିତ୍ତି, ପ୍ରଯାଳବୃକ୍ଷ,
ପଳାଶଚିତ୍ର, ଦମନକର୍ତ୍ତା, ଅସ୍ତ୍ରବସୁନ୍ଦର
ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅପନାମକ ବସୁକ ପୁଷ୍ଟ,
କୌଣସିବୁଧିର ଦେଶକଣେଷ, ଦୁଃଖ-
ଜାନକ ପୁଷ୍ଟ, କୁରୁପୁଷ୍ଟ, ଜନେକ ଥର-
ଜାନକ ପୁଷ୍ଟ, କୁରୁପୁଷ୍ଟ, ଜନେକ ଥର-
- ଧାନିକ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି) ଦେଶକକ୍ୟାବିଶେଷ,
(ବି) ମନନୟକ୍ର, ଜ୍ଞାନ, ବିଶ୍ଵାର ଚିନ୍ତା-
ଶାଳ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ଚୁପ୍ରସରତାନ୍, ଶିକ-
ପୂରକ ଶବ୍ଦଜାତିବିଶେଷ, (ପ୍ରା. ସମ୍ବ.
ବି) ମୁଣ୍ଡି ।
- ମନିଆ(ଆ)—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗୋକୁଳ, ସୁମ୍ମାର-
ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, ମୁନ୍ଦୟେକ୍ଷ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ତେଣ୍ଟା,
ଭୁମିହୃଦ୍ୟାନରକରଣ, ପକ୍ଷିବିଶେଷ ।
- ମନ୍ଦିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବ୍ରାହ୍ମିଷ୍ଟ୍ରୀପ ।
- ମନ୍ଦିକେଶ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ମୁନି-
ପର ଜଟାକଳାପଧାସ୍ ।
- ମନ୍ଦିର୍ଜନ୍ମିଶକ୍ତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (କ.ମା) ମେର୍ଜି-
ରିଶେଷ, ଭୁଲ୍ଲିଙ୍କରୁ ।
- ମନ୍ଦିରା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଧାନବିଲରେ ମନକୁ
ଉଠିବା ଏକପ୍ରକାର ଘାସ, (ପ୍ରା. ସମ୍ବ.
ବି) ସଜନା ।
- ମନ୍ଦିରାଥ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରାଚୀନ ମୁନି-
ଗଣେତ୍ର ବାଜ୍ୟାବଳୀ ।
- ମନ୍ଦିତ୍ତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସତ୍ୱକ୍ରିୟ, କିତାନା,
ମେଥକା, ମେଥୀ ।
- ମନ୍ଦିତ୍ତରୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ବକବୃଷ,
ରକ୍ତବଣ୍ଣ ବକବୃଷ ।
- ମନ୍ଦିତ୍ତୁମ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ଶେଷ୍ୟାନାବ,
ଫଣପଣ୍ଟଗାନ, ଅଗ୍ରପ୍ରିଗଛ, ବକବୃଷ ।
- ମନ୍ଦିଧର୍ମ—ବି. ମୁନିମାନଙ୍କର ଆଚରଣ
ଧର୍ମ, ମୌନବ୍ୟକ୍ରିୟ ।
- ମନ୍ଦିଧାନ୍—କ୍ଲୀ. ବି. ମାବାରଧାନ୍,
ବାହୁନାଧାନ ।
- ମନ୍ଦିନଗ—ବି. ଅଗ୍ରପ୍ରିଗଛ ।
- ମନ୍ଦିନଗ—ବି. ରତ୍ନିଆଶ୍ରମ ।
- ମନ୍ଦିନିମୀତ—ବି. ପ୍ରିଣ୍ଟିଶିପ୍ ପଳାବୃକ୍ଷ, ଭେଣ୍ଟି ।
- ମନ୍ଦିନା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୁଆଁଜାତୀୟ ଏକ-
ପ୍ରକାର ଘାସ, କଳାପାତା ।
- ମନ୍ଦିପତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଦମନକବୃଷ ।
- ମନ୍ଦିପମ୍ପର—ବି. ବି. ମୁନିସମୁଦ୍ର ।
- ମନ୍ଦିପାଦପ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବକବୃଷ, ଅଗ୍ରପ୍ରି
ଗଛ ।
- ମନ୍ଦିପିତ୍ତଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ଟାମ୍, ଚମ୍ ।
- ମନ୍ଦିପୁଗବ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୁନିଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
- ମନ୍ଦିପୁଷ୍ଟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଦମନକବୃଷ, ରଷ୍ଟି-
ପୁଷ୍ଟ, ମୁନିପୁଷ୍ଟ ।
- ମନ୍ଦିପୁଷ୍ଟି—ବି. ବି. ମୁନିପୁଷ୍ଟ ।
- ମନ୍ଦିପୁଷ୍ଟି—କ୍ଲୀ. ବି. ଶୈତନାର୍ଦ୍ଦର୍ମ ।
- ମନ୍ଦିପୁଷ୍ଟି—ପ୍ରା. (ମେତି), ବି. ମୁନିଆ ।
- ମନ୍ଦିପୁଷ୍ଟି—ବି. କିଷ୍ତି ଭେଦ, ସଙ୍କଳିବିଶେଷ ।

ମୁନ୍ଦୀପୁଣ୍ଡି—ପୁଂ. ବ. ଦମନକହୁଷ, ମୁନ୍ଦୀପୁଣ୍ଡି
ମୁନ୍ଦୀପୁଲ—ବ. ଜଳପଦ ବିଶେଷ ।
ମୁନ୍ଦୀପୁନ—ବ. (ଗତି) ଆଶ୍ରମ, ରଷ୍ଟି-
ଆଶ୍ରମ ।
ମୁନ୍ଦି—ଗା. ବ. ଦୂର, ଦୂର ।
ମୁନ୍ଦିହୃ—ବ. ସମସ୍ତିଲ ଶୁଷ୍ଟ ।
ମୁନ୍ଦି—ଦୂର. ବ. (ଦୂରହୁ) ରଷ୍ଟିଶ୍ରେଷ୍ଠ,
ଦୂରଦେବ, ଦାରତ ବିଶେଷ, ପାଞ୍ଚଶ୍ରୀ-
ମୁଖରମେଟିକା ପ୍ରଣେତା କବି ।
ମୁନ୍ଦିଶ—ପୁଂ. ବ. (ମୁନ୍ଦିତିଶ) ବାଲୁକି,
ଦୂରଦେବ, ମୁନ୍ଦିଶ୍ରେଷ୍ଠ । [ଦୂର ।
ମୁନ୍ଦିଶ୍ରେଷ୍ଠ—ପୁଂ. ବ. ମୁନ୍ଦିଶ୍ରେଷ୍ଠ, ବିଷ୍ଣୁ,
ମୁନ୍ଦି—ପ୍ରା. ସମ୍ବୁ. ବିଂ. କନିଷ୍ଠ, ଶୁଦ୍ଧିତିର
ମୁନ୍ଦୁଷ୍ଟ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବୁ) ରମନ୍ଦ୍ସ୍ୟ, ମନ୍ତ୍ରିଆ
ମୁନ୍ଦା—ଯା. ବ. ମୁନ୍ଦିମାନଦିତ୍ରା ସହ୍ରୀ-
ଦାୟରେ ପ୍ରତିତ କିଛିକାଳ ପାଇ
ଦିବାହୁ, (ପା. ଗଞ୍ଜା. ବ.) ସାନ ଢାଳ ।
ମୁନ୍ଦା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମୁନ୍ଦା ଦେଖ ।
ମୁନ୍ଦା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଜ୍ୟୋତିଷ) ବାମା-
ବର୍ତ୍ତରେ ଗଣମାୟ ବର୍ଷଳମୁ ।
ମୁନ୍ଦା—ଗା. ବ. (ଫ-ବନ୍ଦ) ସାମାନ୍ୟ ପର-
ମିତ ଜଳୀୟ ପରାର୍ଥ । [(ଜଳାଦି) ।
ମୁନ୍ଦାଏ—ଗା. ବି. ସାମାନ୍ୟ ପରମିତ
ମୁନ୍ଦାକ—ଗା. ବି. ମୁନ୍ଦାଏ ଦେଖ ।
ମୁନ୍ଦାର—ଗା. ବ. ଉତ୍ତନମିତ ଶୟୋ
ବିଶେଷ, ହେଁସ ।
ମୁନ୍ଦିବେଗମ—ଗା. ବ. ବଙ୍ଗମାର ନବାବ
ମାରଜାଫରଙ୍ଗ ଜନେକ ମହିଳା ।
ମୁନ୍ଦନ—କୁଳୀ. ବ. (ମୁନ୍ଦିତିଶ) ମାନା-
ଶତ, ବାଲୁଜାଧାର ।
ମୁନ୍ଦୁସ୍ତ—ଯା. ବ. ସଂନିମ୍ନ ପଦକ୍ଷର
ଦେଖୁଣ ବର୍ତ୍ତରକ ।
ମୁନ୍ଦୁତ୍ତ—ଯା. କି. ବି. ବିଦା ମୁନ୍ଦୁତ୍ତ,
ପ୍ରସ୍ତୁତିନବ୍ୟତରେକେ, (ବି) ମାରା,
ଦିନା ମୁନ୍ଦୁତ୍ତ ପ୍ରସ୍ତ, ମେତ୍ତା ।
ମୁନ୍ଦୁତ୍ତି—ଦୂର. ବ. ଓକଳ, ଆଇନ-ପ-
କୀଯୁ ଘସ୍ତିରଜତା ।
ମୁନ୍ଦୁତ୍ତି—ଯା. କି. ମୁନ୍ଦୁତ୍ତି ପଦକ୍ଷର
ବ୍ୟକ୍ତି, ମୁନ୍ଦୁତ୍ତି ମାନବପଦକ୍ଷରକ ।

ମୁନ୍ଦୁତ୍ତ—ଯା. ବି. ଦେବାନିଆ, ଦରତ୍ର,
ନିଃସ୍ଵ, (ବି) ଅବିବାହିତ ପୁରୁଷ ।
ମୁନ୍ଦୁତ୍ତି—ଯା. ବି. ଟଙ୍କାର ସମସ୍ତି,
(କି. ବି) ମୋଟର, ସରମୁକା ।
ମୁନ୍ଦାରକ—ଯା. ବି. ମୁଣ୍ଡି, ସ୍ଵାନଷ,
ଶୁର, ମଙ୍ଗଳମୟ, ଆଶୀର୍ବାଦୀ, ରାଶିର
କୁପୁରାତ । [ପାରେ ।
ମୁନ୍ଦିନ—ଯା. ବି. ସମ୍ବୁ. ସମ୍ବୁ, ଯାହାହୋଇ
ମୁନ୍ଦିତାଜମ୍ବଲ—ଯା. ବ. ମୋରଲ-
ପମ୍ପିଟଣାହାଜାହାନିଜ ପ୍ରିୟତମା ପହା
ମୁନ୍ଦାଦିଲ—ଯା. ବି. ବଦଳ, (ବି) ବଦଳ
କରାଯାଇଥିବା ।
ମୁନ୍ଦାକୁଣ୍ଡ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମୁର୍ରି+ପନ୍ଦି+
ଆ) ମୁନ୍ଦିର ଇଛା, ମୁନ୍ଦିର ଅଭିଲାଷ
ମୁନ୍ଦାକୁଣ୍ଡ—ପୁଂ. ବି. (ମୁର୍ରି+ପନ୍ଦି+କ.
ରି) ମୋଷଲଭେତ୍ତ, ମୁନ୍ଦି ଅଭିଲାଷା,
ବିଶାରୀ, (ବି) ସତ, ସନ୍ଧ୍ୟାସୀ ।
ମୁନ୍ଦାକୁଣ୍ଡ—ପୁଂ. ବ. (ମୁର୍ରି+କ.ଅନ)
ମେଘ, (ବି) ମୁନ୍ଦା, ଯେ ମୁନ୍ଦାହୋଇ
ଅଛି, ଯେ ମୋଷଲ ଲାଭ କରଅଛି ।
ମୁନ୍ଦାକୁଣ୍ଡ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମୁର୍ରି+ପନ୍ଦି+ଆ+
ଆ) ମରଣେହା, ମରିବାର ଅଭିଲାଷ ।
ମୁନ୍ଦାକୁଣ୍ଡ—ପୁଂ. ବି. (ମୁର୍ରି+ପନ୍ଦି+କ.
ରି) ଆସନ୍ଦମୁଖୀ, ମରଣାପନ୍ଦ
ମୁନ୍ଦାକୁଣ୍ଡ—ପ୍ରା. (ରତୀ ଶଖା) (ସବ), ମୁନ୍ଦା
ଆୟେ ।
ମୁନ୍ଦା—ଯା. ବ. ଆପ୍ରିକାରୁ ଆମିଆ ଓ
ଓ ସେନ୍ ଆଦିକୁ ପ୍ରଥମେ ଅପିଥିବା
ମୁନ୍ଦାମାନଧମୀବଲମୁଁ କୃଷ୍ଣକାରୀ ଜାତ
ବିଶେଷ ।
ମୁନ୍ଦା—କୁଳୀ. ବ. (ମୁର୍ରି+କ.ଅନ) ଦେବକୁଳ
ଦେବି, ଦକ୍ଷାପ, (ପୁଂ. ବି. କ-କ.ଅ) ଦେବିକ
ଦେଶେ । [କୁଳପୁଣ୍ଡି ।
ମୁନ୍ଦାର—ଯା. ବ. କୁଳୁକୁଳକୁଳା, ଅଟ୍ଟିର
ମୁନ୍ଦାର—ଦୂର. ବ. (ମୁର୍ରି+ଗଣ୍ଡି+
ଆ) ଦରଣ୍ଡ, ଦର୍ତ୍ତା, କାନ୍ଦବୁଣ୍ଡା ।
ମୁନ୍ଦାରୀ—ଯା. ବ. କୁଳକୁଳି, ମାରକୁଳକୁଳ
ପର୍ମା ।
ମୁନ୍ଦାରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମୁନ୍ଦାରୀ ଦେଖ ।

ମୁନ୍ଦାରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. କୃଷ୍ଣପ୍ରେତୁତୁଷ, ନାର
ସଜନାରାତ ।
ମୁନ୍ଦାରୀ—ଗା. ବ. ଦୂରଗର ପ୍ରାଚୀର, ବୁରୁଜ
ମୁନ୍ଦାରୀବନ—ଗା. ବ. ପରିମାପ୍ରାଚୀର
ଦ୍ୱାରା ଦୂରଗର ବପ୍ର ଦୃଢ଼ିକରଣ ।
ମୁନ୍ଦାର—ବ. (ମୁର୍ରି+ନନ୍ଦି+କ.ଅ)
ମୁନ୍ଦାର, ପଣ୍ଡାଉଜ, ବାଦ୍ୟ ବିଶେଷ ।
ମୁନ୍ଦାରଫଳ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ପଶିପରାଜ ।
ମୁନ୍ଦାରବନ—ବ. (କ.ଧା) ମୁନ୍ଦାରଆକା-
ରରେ ସନ୍ଦିବେଶିତ ଅଷ୍ଟର ସମ୍ବନ୍ଧି
ତଥିରଚନା ବିଶେଷ ।
ମୁନ୍ଦାର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. କୁବେରଙ୍କ ପହା,
ବିଭାଗପାଇନ, ତେଲ ।
ମୁନ୍ଦାରତ୍ତ—ପୁଂ. ବ. (ମୁର୍ରି+କିଳିପି)
ଶାକୁଷ୍ଟ, ମୁରାର ।
ମୁନ୍ଦାର—ଗା. ବ. (ପଦ୍ମ) ମୁର୍ରି ଦେଖ ।
ମୁନ୍ଦାରି—ଯା. ବି. ସୁରକ୍ଷିତ, ଶୁଙ୍ଗଳା-
ନକ, ଚିପୁମପୁଷ୍କକ ସର୍ବିତ ।
ମୁନ୍ଦାରାରୁଣ—ପୁଂ. ବ. (ଦୁଦ୍ଧ) ମୁରକେତ୍ର୍ୟ
ଓ ତାହାର ଭାଇ ଦାରୁଣ ଦେଖିବେ ।
ମୁନ୍ଦାରିଟ୍—ପୁଂ. ବ. (ମୁର୍ରି+ଦୁଦ୍ଧି+
କିଳିପି) ଶାକୁଷ୍ଟ, ମୁରାର ।
ମୁନ୍ଦାରିଲ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମୁର୍ରି+ଦଳି+
ଆ) ନର୍ମଦାନନ୍ଦ ।
ମୁନ୍ଦାରିଲ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମୁର୍ରିକା ଦେଖ ।
ମୁନ୍ଦାରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ବିଷ୍ଣୀୟାନ୍ଦ ବ୍ୟକ୍ତ,
ଅଭିଭବକ, ରଷକ, ଶିଷକ, ଶରଣ,
ଆଶ୍ରୟ ।
ମୁନ୍ଦାରୀଆନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. କର୍ତ୍ତାପଣିଆ,
ଅଭିଭବକହ, ମୁର୍ରାପଣିଆ ।
ମୁନ୍ଦାରୀ—ଗା. ବ. ମୁର୍ରିଗର୍ଣ୍ଣ ଦେଖ ।
ମୁନ୍ଦାରମଣ—ପୁଂ. ବ. ମୁରାର, ବିଷ୍ଣୁ,
(ଅନ୍ତରୁପ—ମୁନ୍ଦାର, ମୁରାର୍ମ-
ଭୁତ, ମୁରାର୍ପ) ।
ମୁନ୍ଦାରମଣ—ପୁଂ. ବ. (ମୁର୍ରି+ମନ୍ଦି+
ଆ) ବିଷ୍ଣୁ, ମୁନ୍ଦାର ।
ମୁନ୍ଦାର—ପୁଂ. ବ. ମନ୍ଦୁରାତିମାର ।
ମୁନ୍ଦାର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମୁର୍ରି+ଲା+ଆ)
ଆ) ନର୍ମଦାନନ୍ଦ ।

ମୁରଳୀ—ଶ୍ଵ. ବ. (ମୁର + ଲା + କ. ଅ + ର) ସୁନାମଣ୍ଡାତ ସୁଷିର ବାଦ୍ୟ-
ଯତ୍ତ, ଶଣୀ ।

ମୁରଳଧର—ପୁ. ବ. (ମୁରଳୀ + ଧୃ +
ଅ) ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ, (ବି)ହାତରେ ମୁରଳୀ
ଧରିଥିବା (ବନ୍ଧୁ) ।

ମୁରଳଧର—ଶ୍ଵ. ବ. ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ, (ଗ୍ର. ବି)
ସେ ମୁରଳୀ ଧରିଥାଏ ।

ମୁରଳଧାସ୍ତ—ପୁ. ବ. (ମୁରଳୀ + ଧର +
କ.ରତ୍ନ) ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ, ଶଣୀଧର ।

ମୁରଳଧୂନି—ବ. (ଗୁଡ଼ି)ବଣୀନିର୍ମାଣକ

ମୁରଳବନୀ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ଵ.)ଯାହାର
ମୁଖରେ ମୁରଳୀ ସ୍ଥାନ ।

ମୁରବେଶ—ପୁ. ବ. ମୁରବେ, ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ।

ମୁରହା—ପୁ. ବ. (ମୁର + ହର + କ୍ରିପ୍ତ)
ବିଷ୍ଟ, ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ।

ମୁର—ଶ୍ଵ. ବ. ମୁରମାଂଶୀ, ମରଧରଜ
ମହାନନ୍ଦଙ୍କ ଦାସୀ ଓ କନ୍ଦମପ୍ରକ୍ଷକ ମାତା

ମୁରଟ—ଶ୍ଵ. ବ. (ସ-ମୁଣ୍ଡି) ଭୁରୁଷ-
ପୂର୍ବକ ମୁହାଣୀ, ଅଞ୍ଚିତରୁଷିତିବା, ଭୁରୁଷି,
ଦୋଧପୁଣ୍ଡ ଏକତୃଷ୍ଣ, ତେଜପୁଣ୍ଡ
ଚେହେରା, ସୌଭାଗ୍ୟ, ଶରର ମୁହାଣୀ-
ପର ରୁହଣୀ, (ଶ୍ଵ. ବି) ଭୁରୁଷିଯିତ୍ତ,
ଭୁରୁଷି, କୁଟିଳ (ବ୍ୟକ୍ତି ବା ମୁଖ),
ମୁଦର, ରହୁଳ, ପ୍ରଧାନ, ଉଚ୍ଛତମ ।

ମୁରତ—ଶ୍ଵ. ବ. ମୁରଳ ଦେଖ ।

ମୁରତବ—ଶ୍ଵ. ବ. ସମ୍ମାନ, ମର୍ଯ୍ୟାଦା,
ମନୁଷ୍ୟତା, ଯୋଗ୍ୟତା, (ବି)ଉପଯୁକ୍ତ,
ଯୋଗ୍ୟ ।

ମୁରଦ—ଶ୍ଵ. ବ. ଅନ୍ତପାୟ, ଅଭିଲାଷ,
ସମ୍ମାନ ଆକବରଙ୍ଗ ପୁଣ୍ୟ ପୁନି ।

ମୁରଦ—ଶ୍ଵ. ବ. (୫ୟଲତାନ)ଭୁରୁଷର
ଓସମାନବଣୀୟ ଶ୍ଵେ ସମ୍ମାନ ।

ମୁରଦାବାଦ—ଶ୍ଵ. ବ. ସୃଜପ୍ରଦେଶର
ବୈହଳଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଭାଗର ଶୋଟିଏ ଜିଲ୍ଲା
ଓ ନଗର ।

ମୁରମାଂଶୀ—ବ. ଭିଷଧରେ ବ୍ୟବହୃତ
ଏକପ୍ରକାର ବୃଦ୍ଧବ୍ୟ ।

ମୁରବୀ—ପୁ. ବ. (ମୁର + ଅର)ଗୁଡ଼ି;

ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ, ବିଷ୍ଟ, ଅନର୍ଦ୍ରାଦବ ନାମକ
ରହୁର ପ୍ରଣେତା ।

ମୁରବରକ—ପୁ. ବ. ସାରଥପରହପ୍ରଶ୍ନେତା,
ଚର୍କର୍ଷଣ ଟୀକାର ରତ୍ନୀତା ।

ମୁରଳ—ଶ୍ଵ. ବ. ଏକପ୍ରକାର ଜଙ୍ଗଲ ରହି-
ପର ପଣୀ ।

ମୁରଥା—ପ୍ରା. (ବସ୍ତ୍ର)ବ. ବସ୍ତ୍ରର ଅଞ୍ଚଳର
ଏକ କୃଷକ ଜାତ ଓ ତାହାଙ୍କର ସମ୍ମାନ

ମୁରଦ—ଶ୍ଵ. ବ. ଗୁରୁ, ଶିଖ, ରହୁର ।

ମୁରୁ—ପୁ. ବ. ଦେଶବିଶେଷ, ଲୌହ-
ବିଶେଷ, ଗୁଲୁବିଶେଷ ।

ମୁରୁକ—ଶ୍ଵ. ବ. ଶିଖର, (ହି. ବି)
ଶିଖର ଭବରେ ।

ମୁରୁକନ୍ଦ୍ରସ(ସା)—ଶ୍ଵ. ବ. ମନହାସ୍ୟ;
ରିଷଭସ୍ୟ ।

ମୁରୁକୁଟିଆ-ଶ୍ଵ. ପୁ. ବି. ଅନି ଶୀଶକାୟ,
ଶିଖୀ, ସୁଖିଯାଇଥିବା, ମୁର୍ଦ୍ଧାରୀଆ, (ଶ୍ଵ.
ବାଲେ.ବି) ଜମତୀ ପୋଡ଼ିବାର ନନ୍ଦ,
ପୁରୁକୁଥିଆ ।

ମୁରୁଣ—ଶ୍ଵ. ପୁ. ବି. ମୁଢି, ଅଙ୍ଗନ ।

ମୁରୁଣଣ୍ଡ(ଆ)—ଶ୍ଵ. ବି. ମୁରୁଣର ଉପରୁକ୍ତ
ବା ବ୍ୟବହାର ।

ମୁରୁଗ—ଶ୍ଵ. ବ. (ଫ-ମୁଗ) ମୁଗ ଦେଖ

ମୁରୁଗା—ଶ୍ଵ. ବ. (ଫ-ମୁଗ୍ଳା)ବନ୍ୟ ଶୁଳ୍କ-
ବିଶେଷ, କୁକୁରାଳଟ ଫୁଲ, ଶିଶୁ-
ଜଟା ଫୁଲ ଓ ଗଛ ।

ମୁରୁଗୀ—ଶ୍ଵ. ବ. କୁକୁରା, ମୁଗରେଗ ।

ମୁରୁଗୀ—ଶ୍ଵ. ବ. ମୁରୁଗୀ ଦେଖ
ମୁରୁଗୀ—ଶ୍ଵ. ବ. ମୁରୁଗୀ, ଭରଣୀ,
ଶୁଲ୍କା, ଏଣୀ ।

ମୁରୁଗୀ—ଶ୍ଵ. ବ. କୁକୁରାଥାର ଧାରୁରେ
ଲୁଗିବା କଳଙ୍କ, ମରଗ, ଗଡ଼ ରହିପାଞ୍ଚ

ପାଚିର, ଗଡ଼ଖାଇ, ଦୂର୍ଗର ପାଚିରରେ
ନିମିତ୍ତ ଗୁଡ଼ ।

ମୁରୁଗା—ଶ୍ଵ. ବ. ମୁରୁଗା ଦେଖ ।

ମୁରୁଗ—ଶ୍ଵ. ବ. (ଫ-ମୁରୁଗ୍ରା) ମୁରୁଗ୍ରା
ଦେଖ, ମୁରୁହିବା ଦେଖ ।

ମୁରୁହିତ—ଶ୍ଵ. (ପଦ୍ଧି)ବି. ମୁରୁହିତ ।

ମୁରୁହିବା-ଶ୍ଵ. ବି. ଭ୍ୟାଗେରିବା, ଶୁଦ୍ଧିବା,
ପାଶୋରିବା, ପାଶୁ ଅନ୍ତର ହୋଇ
ଯିବା, ଲୋଭ ଭ୍ୟାଗେରିବା ।

ମୁରୁଜ—ଶ୍ଵ. ବ. ଗୁରୁଜ ଓ ଧଳା ପଥର-
ଆଦିର ରୁକ୍ଷ, ଯାଦାଦ୍ୱାର ପୁନାଆଦ
ସ୍ଥାନରେ ତହିଁ ରତନ ବା ଠାଆ କର-
ିଥାଏ ।

ମୁରୁଜପଥର—ଶ୍ଵ. ବ. ଶୁକ୍ଳ ଭଙ୍ଗପରିବାଣ
ପ୍ରସ୍ତରବିଶେଷ ।

ମୁରୁଜମାନ—ଶ୍ଵ. ବ. (ଫ-ମୁରୁମାନ)
ସେ ଖେଦ ପ୍ରକାଶ କରେ, ଦୁଃଖିତ ।

ମୁରୁଜି—ଶ୍ଵ. ବ. ଶୁକ୍ଳ, ପଣ, ଭ୍ୟାଗ,
ବସ୍ତ୍ରବ୍ୟାଗ, (ବି) ଉଲଗି କରିଯିବା
(ବସ୍ତ୍ର) ।

ମୁରୁଣ୍ଡକ—ପୁ. ବ. ଉଦ୍ୟାନର ଅନ୍ତର୍ଗତ
ପରିତ୍ରାପଦ, କୀଡ଼ାଶୋଳ ।

ମୁରୁତାନଦେଶ—ପୁ. ବ. ଦେଶବିଶେଷ
ମୂଲତାନ ।

ମୁରୁତକିଆ—ଶ୍ଵ. ବ. ଏକମୁଣ୍ଡ ବା
ଏକଶତବିଶେଷ (ଲୁଗ), (ଶ୍ଵ. ବି) ମର-
ଣାଶୋଳ ।

ମୁରୁତାରୀ—ଶ୍ଵ. ବ. ମତ୍ତାପର ଶୁଷ୍କ ବା
ଶୀଶ, ମତ୍ତାପର ଗନ୍ଧାରୀଥିବା, ଅନିଷ୍ଟାନ
ମୁରୁବା(ଗା)—ଶ୍ଵ. ବ. ମୁରଳା, ମିଷ୍ଟ
ରସରେ ପାକ କରିଯାଇ ବହୁ-
ଦିନ ସକାଶେ ରଖାଯାଇଥିବା ଫଳ ।

ମୁରୁମ—ଶ୍ଵ. (ବସ୍ତ୍ର)ବ. କାଠବରଣ୍ଣ,
ବ୍ରାଶିବିଶେଷ ।

ମୁରୁଣ—ଶ୍ଵ. ବ. ଓ ବି. ଖଣ୍ଡକଳ ।

ମୁରୁଗ—ଶ୍ଵ. ବ. ବନ୍ୟ ଶୁଳ୍କବିଶେଷ,
କୁକୁରା, ମୁକୁଟ ଫୁଲ ।

ମୁରୁଗୀ—ଶ୍ଵ. ବ. ମତ୍ତାକୁକୁଟ, ମାରିକୁକୁଟ ।

ମୁରୁମନ—ଶ୍ଵ. ବ. ବି. ଅନି ଦୁଃଖିତ ।

ମୁରୁଙ—ଶ୍ଵ. ବ. ମୁଦଙ୍ଗ ଦେଖ ।

ମୁରୁଙବ୍ୟ—ଶ୍ଵ. ବ. ବନ୍ୟାର ଡୋମ
ଜାତର ଶାଖାବିଶେଷ—ବଦବାହୁକ
ସମ୍ମାନ୍ୟବିଶେଷ ।

ମୁରୁର—ଶ୍ଵ. ବ. ଶବ, ମତ୍ତା ।

ମୁଦ୍ରାରିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମଡ଼ାପର ଶୀର୍ଷ ବା ଶୀଶ, ମଡ଼ାପର ଗନ୍ଧାରିଥବା ।
 ମୁର୍କନା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମସ୍ତକ, ମୁଣ୍ଡ, ଶିରଃ ବା ଅନ୍ତର୍ଗର, ବହୁଲେକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ମୁର୍କନି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଜାତିର ସର୍ବାର ବା ପ୍ରଧାନ ବ୍ୟକ୍ତି, ଜାତିବେହେସ, ମସ୍ତକ ।
 ମୁର୍କନ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁର୍କନ୍ୟ ଦେଖ ।
 ମୁର୍କୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକପ୍ରକାର ପଳାଶ-ଜାପିୟ ଦନ୍ୟରେ ।
 ମୁର୍ଗୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁରବା ଦେଖ ।
 ମୁର୍ଗୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମୁର୍ଗୀ+ଶ. ଅଥ+ର) ମୁର୍ଗୀ ଦେଖ ।
 ମୁର୍ତ୍ତିଶୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଅଙ୍ଗାର ଧାନିକା, ନିଆଁ ରିମ୍ବେଇ ।
 ମୁର୍ମୁର—ସୁଂ. ବି. (ମୁରୁ+କ. କ୍ରିପ୍=ମୁରୁ+ମୁରୁ+ଅ) ରୂପାଣ୍ଟି, ଡିଷ୍ଟନ୍ତିଆ ମନ୍ଦିର, କାମଦେବ, ସୁର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ରଥର ଅଶ୍ଵନିଶେଷ ।
 ମୁର୍ଣ୍ଣଦକ୍ଷାଣୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୋରଳ ସମ୍ପାଦ ଆଞ୍ଚରଙ୍ଗଜେବ ଓ ଉତ୍ତପର-ବର୍ତ୍ତୀ ସମ୍ପାଦକ ଅଧୀନ ବଜାଳାର ସୁକାତାର ଦେବାକ ଓ ନବାବ ।
 ମୁର୍ଣ୍ଣଦବାଦ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବଜାର ଗୋଟିଏ ଜିଲ୍ଲା ଓ ନଗର ।
 ମୁର୍ଲ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବାଦ) ବି. ମୁର୍ଲ ଦେଖ ।
 ମୁର୍ଲତ୍(ରୁ)ବ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପରେ କରିବା-ପାଇଁ କହୁଦିନପାଇଁ ହୁଣିତ ରଖାଯିବା, ମହଲକ୍ଷ, ବଳମୟ କରିବା ।
 ମୁର୍ଲତାନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପଞ୍ଜାବର ନଗର-ବିଶେଷ ।
 ମୁର୍ଲନା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁର୍ଲମନ ପଣ୍ଡିତ ।
 ମୁର୍ଲତ୍—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ. ମୁର୍ଲତ୍ତୁଆରମ୍ଭ ଆବୋ ।
 ମୁର୍ଲକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରଜ୍ୟ, ଦେଶ, ସଂସାର, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ବହୁ, ଅନେକ ।
 ମୁର୍ଲକି(ଙ୍କ)—ଶ୍ରୀ. ବି. ରଜ୍ୟ ପ୍ରକଳିତ, ଦେଶୀୟ ।
 ମୁର୍ଲତ୍ତି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଘର ବୁଲର ପହିଲ

ବା ମୁଲଗଡ଼ି ।
 ମୁଲଗୁଲ—ଶ୍ରୀ. ବି. କୌଣସି ତ୍ରବ୍ୟକୁ ମୁଲଗୁଲବା ।
 ମୁଲଗୁଲକରିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଲଗୁଲବା, ଦରଦାମ୍ କରିବା ।
 ମୁଲତା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବାଦ) ବି. କଳିତା ।
 ମୁଲତାନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପଞ୍ଜାବପ୍ରଦେଶର ଗୋଟିଏ ଜିଲ୍ଲା ଓ ନଗର ।
 ମୁଲତାନୀ(ମା)—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗୁରିଶୀରିଶେଷ ।
 ମୁଲନ୍ଦୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁର୍ଲମାନମାନଙ୍କ ହାମ୍ୟ ଧର୍ମୀପଦେଶକ ବା ପୁରେହତ ।
 ମୁଲଗୁଲ(ସମ୍ବାଦ)କୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. କୋମଳତା, ସୁକୁମାରପଣ ।
 ମୁଲମୁଳିଆ—ଶ୍ରୀ. ପୁଂ. ବି. ଅଳମୁଆ, (ବି)ନାଥୁରୁ ମିଶି କରିଥବା ପାଇଁ ମୁଲମୁଳ—ଶ୍ରୀ. ଅ. କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ବଳମୟ ।
 ମୁଲକାତ୍ର(ତି)—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦେଖା ଯାଇବା, ସମ୍ପିଳନ, ଭେଟ, (ବି)ଦୃଷ୍ଟି, ସାନ୍ତ୍ବାତ୍ରକାରସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ପରିଚିତ ।
 ମୁଲହଜା—ଶ୍ରୀ. ବି. କଣ୍ଠିଲ୍ଲାଙ୍କା, ମୋହବତ ।
 ମୁଲମୁଲମୁଲୁହେବା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବାଦ) ବି. ମୁଲମୁଲମୁଲୁହେବା ହସିବା ।
 ମୁଲମୁଲମୁଲୁହେବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୁଣିଲ ପଦ୍ମାଧ ମହିମାମନ୍ଦିର ଶବ୍ଦରେ, ମୁଲମୁଲମୁଲୁହେବା ହସିବା ।
 ମୁଲମୁଲମୁଲମୁଲମୁଲମୁଲମୁଲମୁଲମୁଲ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରାପ୍ୟ ଧନାଦିକୁ ବା ରଣକୁ ଭୁବୁଡ଼ାର ଦୟ ବା ନନ୍ଦିଏ ।
 ମୁଣ୍ଡଟି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶେତ କଙ୍ଗ ଧାନ, ଧଳାକାଙ୍ଗ । [ବେଦନା]
 ମୁଣ୍ଡକୁତ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପରିଶ୍ରମ, କଷ୍ଟକର ମୁଣ୍ଡଷ୍ଟିକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ତାଳମୁଲୀ ।
 ମୁଣ୍ଡକଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. କଷ୍ଟକର, ବିପକ୍ଷନକ, ବୈଦନାଦାୟକ ।
 ମୁଣ୍ଡପିଣ୍ଡର(ର)ର(ରି)—ଶ୍ରୀ. ବି. ପାତ୍ର, ପଥକ, ପ୍ରବାସୀ, ଭିମଣ, ପ୍ରବାସ, ମୁର୍ଲମାନ ସାଧୁ ।

ମୁଣ୍ଡବିଦା(ଧା)—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦଲିଲଆଦିର ଚଠା, ପାଣ୍ଡୁଲିପି ।
 ମୁଣ୍ଡହାତ୍ର(ବୁ)ବ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବଡ଼ଲେକଙ୍କ ପାର୍ଶ୍ଵର ପ୍ରାବକ ବା ଶୋଯାମଦକାରୀ ବା ବିଷ୍ଣୁଷକ ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ମୁଣ୍ଡହବ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରାବକର କାର୍ଯ୍ୟ, ଶୋଯାମଦ ।
 ମୁଣ୍ଡଆର—ପ୍ରା. (ମେଦି) ବି. ଧଳୀଦିଂଦିମାର୍ଦ୍ଦ
 ମୁଷକିଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓ ଫି. ବି. ମୁଷା, ଶିଳ, ତଷ୍ଠିକର, ବିପକ୍ଷନକ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜିଟିଲ, ଅତି ସନ୍ଦେହଜନକ, (ବି) ବିପଦ, ଗୋଳମାଳ, ଅତ୍ରୁଆ, ମହା ବିଦ୍ୟ ବା ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟ, ବିଷମ ସମୟା ।
 ମୁଷକ—ପୁଂ. ବି. ମୁଷକ ।
 ମୁଷକ(ଶ, ସାଲ)—ଶ୍ରୀ. (ମୁଷକ+ଶ. ଅଳ) ଗଦା, ମୁଦରର, ହିମମଦୟା ବା ଢିକିରେ ଜନୟାଦି କୃତିବାର ଦଣ୍ଡ, ଆୟୋଧ୍ୟ, ବିଶ୍ୱାମିଶ୍ରକ ଦଣ୍ଡ, କିଛିର ପାତ୍ରଗୁଣି, ରତ୍ନ ଭବିଶେଷ, (ଲ. ଅର୍ଥ) ମୁଷକପର ଲମ୍ବ ଓ ମୋଟ ବସ୍ତୁ, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରତି ଶତ୍ରୁଦ୍ଵାରା ପ୍ରସ୍ତୋର କରୁଥିବା ବିଦ୍ୟ ।
 ମୁଷକଧାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଷକପର ଘନ ଢିଷ୍ଟିର ଧାର, ଦୁମୁକାଣି ।
 ମୁଷକଧାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଷକପର ଧାର ଆକାରରେ ।
 ମୁଷକପଣ୍ଡି—ପୁଂ. ବି. (କ. ଶାରୀ) ବଳରମ ।
 ମୁଷକି—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଷକପର ମୋଟା ଓ ଲମ୍ବ, ମୁଷକିଆ ।
 ମୁଷକିଆ—ଶ୍ରୀ. ପୁଂ. ବି. କାର୍ଯ୍ୟକରେ, ସେ ଜବରଦଷ୍ଟି ଜହାର ନିଷ ।
 ମୁଷକ(ଶ, ସାଲ)କୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମୁଷକ+ଶ. ଅଳ) ତାଳମୁଲକା, ଗୁହଗୋଧକା, ବିଟପିଟି, (ପୁଂବି. ମୁଷକ+ରଳ) ମୁଷକିଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଷକିଳାପର୍ବତ ।

ପ୍ରତିକରଣ ରହିଲମ ଧର୍ମ ।	ନାଶରମଥୀ ।	ମୁହଁଂଗାଜକରିବା-ଗ୍ରା.ଫି. ଅଭିମାନହେଉ ଓଷ୍ଟଦ୍ଵାରା ଲମ୍ବାଇବା ।
ମୁସଲମାନ—ସା. ବି. ମୁସଲମାନର ଆଚରଣ,(ବିଂ)ମୁସଲମାନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।	ମୁହଁ—ପୁ. ବି. (ମୁହଁ+ରୁ) ମୁହଁ ।	ମୁହଁଂଘାଡ଼ାଇବା—ଗ୍ରା.ଫି. କଷାଦ୍ଵାରା ବା ଆବଶ୍ୟକନାମାର ମୁହଁକୁ ଆବୃତ କରିବା
ମୁସଲ—ହି. ବି. ମୁହଁଲ ଦ୍ଵାରା ହନନ ଯୋଗ୍ୟ ବା ବନ୍ଧ ।	ମୁହଁ—ଲୀ. ବି. (ମୁହଁ+ର) ମୁହଁଳ ନୟନକଳ, ଲୋତକ ।	ମୁହଁଂଘାହି—ଗ୍ରା.ଫି. ମୁଖ ଦେଖିବା, ଆନ୍ୟର ମୁଖାବଲୋକନ କରିବା, ପରଇ ମୁଖାପେଣ୍ଠି ହେବା ।
ମୁସା—ବି. ବାଇବେଳ ଗ୍ରହ ପ୍ରତିକ ଜଣେ ଧର୍ମପରଭିତ୍ତିକ ।	ମୁହଁ—ଗା. ବି. (ମୁହଁ+ମୁଖ) ମୁହଁ,ନଦନ, ପାତି, ମୁଖ, ସମ୍ମିଳନାଗ, ଚେହେର ।	ମୁହଁଂଚୁହୀ—ଗ୍ରା. ବି. ମୁଖବଲୋକନ, ଶୁଣୁର ଘରୁ ଥାଂମଙ୍ଗଳାଦିନ କନ୍ୟାକୁ ଦେବା ଉପଦ୍ରୋନ, (ବିଂ) ମୁଖାପେଣ୍ଠି, ମୋହବତ୍ତ ନେଇ ସାର୍ଥକହୁନଥିବା ।
ମୁସାହର—ପଣ୍ଡିମ ବଙ୍ଗବାସୀ ଆଦିମ ଜାତବିଶେଷ ।	ମୁହଁଂଥାଣ—ଗ୍ରା.ବି.ବାକ୍ୟମାନରେ ଦିନିକତା, ମୁହଁଂଭୁଭୁଭୁ ।	ମୁହଁଂଚୁହୁ—ଗ୍ରା.ବି. ଅନେଖାନ୍ ମୁଖ ବିଲୋକନ ।
ମୁସାହେବ—ଘା.ଏଣ୍ଟୀ,ତୋଷାମଦକାଶ, ବିଶ୍ଵତ୍ତ ଅନୁଭବ ।	ମୁହଁଂକଥା—ଗ୍ରା.ବି.ବାକ୍ୟମାନରେ ପର୍ଯ୍ୟ- ବସିଥ ବଚନ, ବାଗାଡ଼ମୂର ।	ମୁହଁଂଛିପଢ଼ା—ଗ୍ରା.ବି.ବରତ୍ତ ପ୍ରକାଶପୁସ୍ତକ ମୁଖଭଣୀ ।
ମୁସ୍ତ—ପୁ. ବି. (ମୁସ୍ତ+କ.ଅ) ମୁସ୍ତକ, ମୁଖ, ଦୁରଯ୍ୟ, ଏକପ୍ରକାର ଘାସର ସୁଗନ୍ଧମୂଳ, ଯଥା, (ଯା:ବି.), ଥର, ବାର, କିଣ୍ଠି ।	ମୁହଁଂକରିବା—ଗ୍ରା.ଫି. ମୁଖଭଣୀ କରିବା, କୌଣସିଆହୁକୁ ମୁଖ ଭୁଲାଇବା ।	ମୁହଁଂଛିଆହୁ—ଗ୍ରା.ଫି. ବିରତ୍ତ ବା ଘାରେ ମୁହଁ କୁଣ୍ଡତ କରିବା ।
ମୁସ୍ତକ—ଯା. ବି. ସରଳ, ସତ୍ତ, ଯଥାର୍ଥବାଣୀ ।	ମୁହଁଂକୁଏବେବିବା—ଗ୍ରା.ଫି. କୋଧ ବା ଅଭିମାନରେ ମୁହଁ ଫୁଲାଇବା ।	ମୁହଁଂଛୁତ୍ତିବା—ଗ୍ରା.ବି. ଦାନ୍ତ ନେଷ୍ଟେ- ତିବା, ନିର୍ମଳଭବରେ ହସ୍ତବା ।
ମୁସ୍ତକ—ଯା. ବି. ମୁସ୍ତକର ଦେଖ ।	ମୁହଁଂକୁମୁହଁବା—ଗ୍ରା.ବି. ପରଇ ମୁଖ- ପେଣ୍ଠି ଦେବା,(ଲ.ଅର୍ଥ)ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଉପ୍ରେପ ରଖିବା ।	ମୁହଁଂଜନିଯିବା—ଗ୍ରା. ବି. ଲଞ୍ଛାରେ ମୁଖ ବିବ୍ରଣୀ ହେବା ।
ମୁସ୍ତକ—ଯା. ବି. ମୁସ୍ତକର ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ନାମପଦ୍ଧରେ ଲୁଗିବା ଉପାଧିବିଶେଷ, ହଜରତ୍ ମହମନଦଙ୍କ ନାମାନ୍ତରା ।	ମୁହଁଂକୁମୁହଁ—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ, ସାମନାସାମନ, ମୁହଁମହଁ ।	ମୁହଁଂଜେବ—ଗ୍ରା. ବି. ବିରତ୍ତର ନିକଟରେ ଅନୁରୋଧ କା ପ୍ରାର୍ଥନା କରି- ପାରିବାର ସାମଥା ।
ମୁସ୍ତକ—ପୁ. ବି. (ମୁସ୍ତ+ଆ) ମୁସ୍ତ ମୁସ୍ତାଳ(ଦା)ର—ଯା. ବି. ଯେଉଁଲୋକ	ମୁହଁଂକେର—ଗ୍ରା.ପୁ.ବି.କଟ୍ଟଭାଷୀ,ମୁଖର ମୁହଁଂଖେପ—ଗ୍ରା.ବି. କଟ୍ଟଭାଷା ।	ମୁହଁଂଦେଶାଇବା—ଗ୍ରା. ଫି. (ଲ.ଅର୍ଥ) ଲଜ୍ଜାରେ ନତମନ୍ତ୍ରକ ନ ହୋଇ ସମା- ଜନେ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ରରେ ବତରଣ କରିବା ।
ମୁସ୍ତକ—ଯା. ବି. କମିଶାର ଆଦିର ଜ୍ଞାନା ଅସୁଲ କରି- ବାକୁ କମିଶାରଙ୍କ ଠାରୁ ଲୁଗାର ନିଏ, ଠିକାଦାର ।	ମୁହଁଂକେଲ—ଗ୍ରା.ବି. ମୁଖକଣ୍ଠ, କଥା କହ- ବାକ ପବଳ ଶ୍ଵରା, ମୁଖରତା ।	ମୁହଁଂଦେଶାପିଦା—ଗ୍ରା. ବି. ଦପଣରେ ମୁଖ ପ୍ରତିପଳିତ ହେବା ।
ମୁସ୍ତକ—ଯା. ବି. ମୁସ୍ତକର କାର୍ଯ୍ୟ ମୁସ୍ତାଳ—ଯା. ବି. ଦେଶଭୂଷାରେ ସଜ୍ଜିତ କରଣ ।	ମୁହଁଂଗାଳ—ଗ୍ରା.ବି. ଦାନ୍ତିକତା, କୌଣସି ସତ୍ତି କଥାକୁ ନ ମାନବା ।	ମୁହଁଂଦେଶିଦା—ଗ୍ରା. ଫି. ମୁହଁଂଗାଳିବା ଦେଖ, ଆପଣାର ମୁଖକୁ ଦର୍ଶନ ସାହା- ଯାରେ ଦେଖିବା ।
ମୁସ୍ତକ—ପୁ. ବି. (ମୁସ୍ତ+ଅନ୍+ଅ)	ମୁହଁଂଗାଳୁଶାଙ୍କିଦେବା—ଗ୍ରା.ଫି.ପ୍ରହାରିତ ଦ୍ଵାରା ଦାନ୍ତିକତାକୁ ଚାଷୀ କରିଦେବା ।	ମୁହଁଂଦେବା—ଗ୍ରା. ଫି. କୌଣସିବ୍ୟକ୍ତିକୁ
ମୁସ୍ତକ—କ୍ରୀ. ବି. ମୁସ୍ତକବିଶେଷ,		

- ଅଯଥା ପଶୁଷୁ ଦେବା ।
ମୁହଁନ୍ଦୁରୁହିବା—ଗ୍ର. କି. ଦୋଷୀ ବା ଅପ-
ରଧିକୁ ନ ଦେଖିବା ।
- ମୁହଁପାଇବା—ଗ୍ର. କି. ଅଯଥା ଉତ୍ସାହ
ବା ପଶୁଷୁ ଦେବା, ମୁହଁ ବିତ୍ତିବା ।
- ମୁହଁପାଣି—ଗ୍ର. ବି. (ଲ. ଅର୍ଥ) ମୁହଁବାଳିଙ୍କ,
ବାଗାଡ଼ିମୁର ।
- ମୁହଁପାଣିମୁହଁରେମାରିବା—ଗ୍ର. ବି.
ବାହାଦୁର ବା ଦାନ୍ତିକତାପୂର୍ଣ୍ଣ ରଜ୍ଜିର
ଯଥାର୍ଥ ଉତ୍ତର ପାଇବାଦ୍ଵାରା ଲଜ୍ଜିତ
ହେବା, ଶିକ୍ଷା ପାଇବା, ଅକୃତକାର୍ଯ୍ୟ
ହେବା ।
- ମୁହଁପୋଡ଼ି—ଗ୍ର. କି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି-
ପ୍ରତ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବରତ୍ତିହେବା ରୁପ
ଆରିସୁରିକ କର୍ମ, ଗାନ୍ଧିବଶେଷ ।
- ମୁହଁଫିଟିବା—ଗ୍ର. କି. ବାକ୍ୟ ଉଚାରଣ
କରିବା ।
- ମୁହଁଫୁଲ(ଲେ)ଇବା—ଗ୍ର. କି. କୋଧାତି
ଯୋଗୁ ମୁହଁକୁ ପ୍ରାତି କର କାହାକୁ
କିଛି ନ କହିବା ।
- ମୁହଁଫୁଲଫୁଲ—ଗ୍ର. ବି. ଓ. ବି. ପରିଷର
ପରିଷର ପ୍ରତ ଅଭିମାନ କରିବା ।
- ମୁହଁବଢ଼ିବା—ଗ୍ର. ବି. ଅଯଥା ପଶୁଷୁ
ପାଇବାଯୋଗୁ ଆର୍ଥିକା ବୁଝିଛେବା ।
- ମୁହଁବନ୍ଦ—ଗ୍ର. ବି. କଥା କହିବା ଶମ-
ତାର ରହିଥ୍ୟ ।
- ମୁହଁବନ୍ଦକରିବା—ଗ୍ର. କି. ମୌନାବ-
ଲମ୍ବନ କରିବା, (ଲ. ଅର୍ଥ) ଉପସ୍ଥିତ
ସ୍ଥଳିଆଦିଦ୍ଵାରା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ
ଲଜ୍ଜିତ ଓ ନିରୁଦ୍ଧର କରିବା ।
- ମୁହଁବାଳିଙ୍କ—ଗ୍ର. ବି. ବୁଥା ଆଶ୍ଵାନନ ।
- ମୁହଁବାନିବା—ଗ୍ର. କି. ତତ୍ତ୍ଵମନ୍ତ୍ର ପ୍ରଦ୍ୱୟାଗ
ଦ୍ୱାରା ବାକଣ୍ଠା ଲୋପକରିବା, ଅତ୍ୟ-
ଧିକ ମିଶ୍ରତାଯୋଗୁ ଶାଦ୍ୟରେ ଅରୁଚି
ଜନ୍ମାଇବା ।
- ମୁହଁବୁଜିବା—ଗ୍ର. କି. (ନିଜେ) ଚୁପ୍-
ହେବା, କଥା ନ କହିବା ।
- ମୁହଁବୁଲଇବା—ଗ୍ର. କି. ବୁରିଆଡ଼କୁ
ରୁହିବା ।
- ମୁହଁମରିବା—ଗ୍ର. ବି. ଉତ୍ସାହ ବା ଉତ୍ୟମ
କମିନ୍ଦିବା, ସରସ ମୁହଁ ବିରସ ହେବା ।
- ମୁହଁମାତ୍ରପଦିରହିବା—ଗ୍ର. କି. କୌଣସି
ଶାନରେ ସକଳପ୍ରକାର ଦୁଃଖ କଷ୍ଟପଦ
ହେବା ।
- ମୁହଁମାରିବା—ଗ୍ର. କି. ଖାଦ୍ୟବ୍ୟକ୍ତିକୁ
ନ ଖାଇ କେବଳ ମୁଖଦ୍ଵାରା ପଣ୍ଡ
କରିବା, କୌଣସି ଶାନରେ କିଛିପମୟ
ନ ରହ କେବଳ ସେହି ଶାନଦେଇ
ବୁଲି ଥେବା ।
- ମୁହଁମୋଡ଼ିବା—ଗ୍ର. କି. ବେଣୁତିର ବା
ପଣ୍ଣାସୁରକ ମୁଖରଙ୍ଗି ।
- ମୁହଁରଖିବା—ଗ୍ର. କି. ମାନରକ୍ଷା କରିବା,
ଉପୋଧ ରକ୍ଷା କରିବା ।
- ମୁହଁରୁପାଣିଶୁଶ୍ରୀବା—ଗ୍ର. ବି. ସରମ-
ପଣିଆ ଏକିପିବା ।
- ମୁହଁରୁବାହାରପଢ଼ିବା—ଗ୍ର. କି. ନିଜର
ଅସାଧାନତା ଯୋଗୁ (କୌଣସିବାକ୍ୟ)
ହଠାତ୍ ପ୍ରକଟିତ ହେବା ।
- ମୁହଁରେ କାଳ ଲଗାଇବା—ଗ୍ର. କି.
କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଅପମାନତ ଓ ଅପ-
ଦ୍ୱା କରିବା ।
- ମୁହଁରେନିଆ—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. (ମୁଖୁକାମନା
ପ୍ରଥମ ଗାନ୍ଧି) ରୁ ମର, ମୁଖୁଗ୍ରି ।
- ମୁହଁରେନିଆଦେବା—ଗ୍ର. କି. ମୁହଁ-
ବ୍ୟକ୍ତିର ମୁଖରେ ମୁଖୁଗ୍ରି ଦେବା,
ମୁହଁରେ ନିଆଁବୋଲି ଗାଲିଦେବା ।
- ମୁହଁରେପାଣିଦେବା—ଗ୍ର. କି. ମୁହଁ
ଧୋଇବା, ଉପବାସ ପରେ ପ୍ରଥମେ
ଜଳପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ।
- ମୁହଁରେପାଣିମାରିବା—ଗ୍ର. କି. ମୁହଁ
ପରାଳନ କରିବା, ମୁହଁ ଧୋଇବା ।
- ମୁହଁରେପାଳଚନ୍ଦ୍ରମାରିବା—ଗ୍ର. କି.
ରୁନିଶୋଇ ରହିବା ।
- ମୁହଁରେବାଡ଼ିବତାନଥବା—ଗ୍ର. ବି. ଆଶ
ପଛକୁ ଦୁଷ୍ଟି ନ ରୁଷି ଯାହା ଅତିଲି
ତାହା କହିବା, ଅସଙ୍ଗତ ରୂପେ କଥା
କହିବା ।
- ମୁହଁରେବାଡ଼ିଏଦେବା—ଗ୍ର. କି. କୌଣସି
ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସାମନାସାମନ ଅପ୍ରିୟ
ଦେଇ ରୁନି କରିଦେବା ।
- ମୁହଁସମ୍ମାନ—ଗ୍ର. ବି. ପ୍ରଦୋଷ,
ଗୋଧୁଳ ବେଳା ।
- ମୁହଁସମ୍ମାନିବା—ଗ୍ର. କି. ସାବଧାନ
ହୋଇ କଥା କହିବା ।
- ମୁହଁସୁଆଗ—ଗ୍ର. ବି. ଶିଖିଲ ପୁଆଗ,
ବାହ୍ୟ ଆଦର ।
- ମୁହଁସୁଆଦ—ଗ୍ର. ବି. ଚୁଣୁଶୁଆଦ, ଘେଜନ
ଶେଷରେ ମିଶାନ ଗୁହା ପୁଷ୍ପକ ମଞ୍ଜ
ଦ୍ୱାରା ମଧୁର ସ୍ଥାଦଗୁହଣ, କଥାବାର୍ତ୍ତୀ
ଦ୍ୱାରା ଆନନ୍ଦ ଉପଳବ୍ରି ।
- ମୁହଁହଲଇବା—ଗ୍ର. କି. ଅସମ୍ଭବର
ଚନ୍ଦ୍ରପୁର ମୁଣ୍ଡକୁ ରୁଲନ କରିବା,
ତାରପୁ ପୁଷ୍ପକ କଥା କହିବା ।
- ମୁହଁହାତ—ଗ୍ର. ବି. ମୁଖ ଓ ହୃଦୀ ।
- ମୁହଁହେବା—ଗ୍ର. ବି. ଶିଖିଲି
ଶମତାବାନ ବ୍ୟକ୍ତି ଯାହାର ପରମଣୀ
ବା କଥା ଗୁହଣ କରନ୍ତି ।
- ମୁହଁହୀ—ଗ୍ର. ବି. ଦଧମନ୍ତ୍ର ଅଭିମଣ୍ଡି
ହେବା ମୁଖୀ, ଛେଳିଆଦିକ ମୁଖର
ରୋଗଶେଷ, ଏକପ୍ରକାର ବାପ୍ତିକ
ପିଠା ।
- ମୁହଁଇବା—ଗ୍ର. କି. ମନୁନ କରିବା,
ମୁଖ ବୁଲଇବା, ଚୁଲିରେ କାଠ ଭର୍ତ୍ତି
କରିବା, ମେଘିଇବା ।
- ମୁହଁଟ—ଗ୍ର. ବି. ଗୁଲଗରର ପ୍ରଥମ
ଗଢ଼, ଠିପି, ସାମନା ।
- ମୁହଁଣ—ଗ୍ର. ବି. ନିଦି ବା ଉପନିଧି
ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ଓ ନିଦାରିଷ୍ଟ ପଢ଼ିବା ବା ମିଶିବା
ସ୍ଥାନ ।
- ମୁହଁମହିନୀ—ଗ୍ର. ବି. ପରିଷର ସମ୍ବୁଦ୍ଧ-
ବର୍ତ୍ତୀ, (ଚି. ବି) ସାମନସାମନ ହାତୁ-
ଡ଼ିବା ପ୍ରକାର ।
- ମୁହଁସ—ଗ୍ର. ବି. ଦାର ପୁଷ୍ପଦିଙ୍କ ପ୍ରତି
ମାୟାମନତା, ବିଷୟାଭିଲାଷ, ରଙ୍ଗ ।
- ମୁହଁର—ପୁ. ବି. (ମୁହଁ+ଶର) କନ୍ଦର୍ପ,
ସେହି, ପ୍ରେମ, ଆକାଶ୍ରୀ, (କ.-
ଇର) ମୁଖୀ, ନିଷୋଧ ବ୍ୟକ୍ତି, (ବି)

ନିଷୋଧ, ଅସତ୍ୟ, ଜାତି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମୁହଁରା ।
ମୁହଁ—ଗ୍ରା. ସମ୍ବ. ମୁଁ, ଆମେଁ ।
ମୁହଁ—ଶ୍ଵା. ଶ୍ଵା. ବଂ. ମୁଖ୍ୟତ୍ତ ।
ମୁହଁ—ଅବ୍ୟ. ମୁହଁଃ ଦେଖ ।
ମୁହଁଃ—ଅବ୍ୟ. ବାରମାତା, ପୁନଃପୁନଃ,
ସତ୍ୟ, ଉତ୍ତରଣାତ୍, ଅତ୍ୟନ୍ତ ।
ମୁହଁଃ—ଶ୍ଵା. ବଂ. ମୁହଁ, ସାମନାପାଞ୍ଚ ।
ମୁହଁର—ସୁ. ବଂ. (ମୁହଁ+ରର) ନିଷୋଧ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମୁହଁରା ।
ମୁହଁରଙ୍ଗ—ଗ୍ରା. ବଂ. ମୁହଁର ।
ମୁହଁରୀଷା—ହୀ. ବି. ପୁନଃପୁନଃ କଥନ,
ଦ୍ଵିତୀୟ, କାବ୍ୟ ଅଳଂକାରବିଶେଷ ।
ମୁହଁର୍ଭକ—ସୁ. ବି. (ମୁହଁ+ଭୁଲ୍କ+
କ୍ରମ) ଅଶ୍ରୁ, ଘୋଡ଼ା ।
ମୁହଁମୁହଁ—ଅବ୍ୟ. ବାରମାର, ପୁନଃ-
ପୁନଃ, ଘନଘନ ।
ମୁହଁମୁହଁ—କ୍ଲୀ. ବି. ପୁନଃପୁନଃ କଥନ ।
ମୁହଁଶାର—ସୁ. ବଂ. ପୁନଃପୁନଃ ସଂଘ-
ରନଶୀଳ ।
ମୁହଁଶାମ—ସୁ. ବଂ. ପୁନଃପୁନଃ
ଶାପ୍ରେତ୍ତୁ, ଅହରହ ବାସନାଶୀଳ ।
ମୁହଁଶ୍ରୀ—ବି. (ମୁହଁ+ଶ୍ରୀ) ଦ୍ଵାଦଶ-
ଷଷ୍ଠ ପରିମିତ କାଳ, ଏକିକାଦ୍ସ୍ୟ,
ଦୁଇଦଶ, ଷ୍ଟା ମିନିଇ କାଳ, ଅତି
ଅଳକାଳ, ଜ୍ୟୋତିରିତ୍ୟ ।
ମୁହଁଶ୍ରୀକ—ବି. ମୁହଁଶ୍ରୀ ଦେଖ, (ବଂ)
ମୁହଁଶ୍ରୀ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ଶ୍ଵା.ବି) ଏକ
ମୁହଁଶ୍ରୀମାତ୍ର କାଳ ।
ମୁହଁଶ୍ରୀଗଣୀୟ—ସୁ. ବି. ସମୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟପୂର୍ବ
ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଜ୍ୟୋତିରିତ୍ୟ ।
ମୁହଁଶ୍ରୀମାତ୍ର—ଅବ୍ୟ. ଜ୍ୟୋତିକାଳପାଇଁ ।
ମୁହଁଶ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଦର୍ଶକନ୍ୟାଭେଦ ।
ମୁହଁଶ୍ରୀତ୍ରୀକ—ଶ୍ଵା. ବି. ଏକ ମୁହଁଶ୍ରୀ ବା
ଅଳକାଳକାଳ ।
ମୁହଁର୍ହୁ—ଶ୍ଵା. ବି. ମୁହଁର୍ହ ଦେଖ ।
.ମୁହଁମୁହଁ—ଶ୍ଵା. ଅବ୍ୟ. ସାମନାପାଞ୍ଚ,
ସମ୍ବନ୍ଧର ।
ମୁହଁମୁହଁ—ଶ୍ଵା. ବି. (କୌଣସିବା, ହେବା)-
ଶ୍ଵା. କୌଣସି ବନ୍ଧୁର ଅତି ପ୍ରିୟ

ବନ୍ଧୁ କା ବନ୍ଧୁରିଛେବ ବା ମୃତ୍ୟେତୁ)
ସବୁ କା ଆଶି ଆଗରେ କା ନିକଟରେ
ଥିଲପର ପ୍ରଶାନ୍ତ ହେବା ।
ମୁହଁର—ସୁ. ବଂ. (ମୁହଁ+ରର) ମୁହଁ,
ମୁହଁ ।
ମୁହଁମାନ—ସୁ. ବି. (ମୁହଁ+କ.ଆନ)
ଯାହାର ଚିତ୍ରଧାତୁର ବିକୃତ ପଟିଅଛୁ,
ମୋହପ୍ରାୟ, ଅଚେତ ହୋଇଥିବା ।
ମୁହଁକା—ସା. ବି. ଉପରେଧ ।
ମ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୁ+ତ୍ର) ବନ୍ଧନ ।
ମୁକ—ସୁ. ବଂ. (ମୁ+କ.କ) ବାକ୍-
ଶକ୍ତିରହତ, ଦୁର୍ବା, ନିରୂପାୟ,
(ସୁ.ବି-ମୁକ) ମସ୍ତ୍ର, ଦେତ୍ୟ, କାନକ-
ରେତ, ପାନକନ, ନାରୀର ବନ୍ଧୁ ।
ମୁହଁ—ବି. (ମୁହଁ+ଭ.ଅ) ମୁହଁ ।
ମୁକତ (ହ)—ବି. ମୁକହୁ, ମୁକର ଭବ,
ବାକିଶିମ୍ବନତା, ପାନତା ।
ମୁକୁଷୀ—ବି. (କ.ଧା) ବାକିଶକ୍ତି-
ରହତ ସାକ୍ଷୀ ।
ମୁକମ୍ବିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଦୂର୍ଗାଙ୍କ ନାମାନ୍ତର,
ନାଗର ଭେଦ ।
ମୁକମୀ—ସୁ. ବି. ମୁକତା ଦେଖ ।
ମୁହଁ—ବି. (ମୁହଁ+କ.ତ) ମୁହଁ,
ମୋହାତ୍ମନ, ଭୁଲ୍ଲ, ଶୀତଳ, ଅଙ୍ଗ,
ମୁହଁ, ବିବେକପ୍ରମାଣ, ବାଳ, କଡ଼,
ଭଦ୍ରତ, ନିର୍ବିକାର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମୁତ୍ତା, (ବି)
ମୁହଁ, ମୁହଁ, ମୁତ୍ତାକ୍ଷି ।
ମୁହଁଗର—ଗର୍ଭାବାଦ ରେଗ, ପ୍ରସବ
କାଳରେ ଅତି କଷ୍ଟରେ ସନ୍ତୁନ ପ୍ରସବ
ହେବା, ଗର୍ଭା ମୃତ ଭୂତ ।
ମୁହଁତେତନ—ସୁ. ବଂ. (ବ.ଶ୍ଵା) ନିଷୋଧ,
ବ୍ୟାକୁଳଚିତ୍ର, ସରଳ, ମୁହଁ ।
ମୁହଁତେତନ—ସୁ. ବଂ. (ବ.ଶ୍ଵା) ମୁହଁ
ତେତନ, ନିଷୋଧ, ମନ୍ଦମତ, ମୁହଁ.
ଯାହାର କୁକି ଲୋପ ପଟିଅଛୁ ।
ମୁହଁତା(ହ)—ବି. (ମୁହଁ+ତା,ହ) ମୁହଁ
ତା, ମୁହଁତା, ମୁହଁତା, ନାତା ।
ମୁହଁଧୀ—ସୁ. ବଂ. (ବ.ଶ୍ଵା) ମନ୍ଦବୁଦ୍ଧ,
ମୁହଁମତ ।

ମୁହଁପ୍ରଭୁ—ସୁ. ବି. ମୁହଁଶ୍ରେଷ୍ଠ, ବୋକାଙ୍କ
ସର୍ବର ।
ମୁହଁମତ—ସୁ. ବଂ. (ବ.ଶ୍ଵା) ମନ୍ଦବୁଦ୍ଧ,
ମୁହଁ । [ଆବଳ ବାୟୁ ।
ମୁହଁବାତ—ବି. କୌଣସି କୋଷ ମଧ୍ୟରେ
ମୁହଁମ୍ବା—ସୁ. ବଂ. ନିଷୋଧ, ବୋକା,
ଅଙ୍ଗନ, ଚଞ୍ଚଳିତ ।
ମୁହଁଶେର—ସୁ. ବି. ଏକ ବିଖ୍ୟାତ ସାଧୁ,
(ବଂ) ଅତ୍ୟନ୍ତ ବୋକା ।
ମୁହଁ—ବି. (ମୁ+ତ) ବତ୍ର, (ବ) ବନ୍ଧନ,
ଧାନରକ୍ଷଣାର୍ଥ ତୃଣମ୍ବୁ ଆଧାରବିଶେଷ,
ପୁତ୍ରଗ, (ଶ୍ଵା.ବି) ପ୍ରମ୍ଭାବ । [ଦେଖ ।
ମୁହଁତେରବା—ଶ୍ଵା. କି. ମୁହଁବା
ମୁହଁବା—ଶ୍ଵା. କି. ମୁହଁବା ଦେଖ ।
ମୁହଁର(ଶ୍ଵା)—ଶ୍ଵା. ବଂ. ମୁହଁର ଦେଖ ।
ମୁହଁ—କ୍ଲୀ.ବି. (ମୁହଁ+ଥ) ଉପଶମିର୍ଗତ
ଜଳ, ପ୍ରସ୍ତବ । [ଜଳକ ।
ମୁହଁକର—ବି. (ମୁହଁ+କୁ+ଥ) ମୁହଁ-
ମୁହଁକାରକ—ବି. ଯେଉଁ ଓଷଧ ବା
ଶାଦ୍ୟଦ୍ୱାରା ମୁହଁର ପରିମାଣ ବେଶି
ହୁଏ ।
ମୁହଁକାଶ—ବି. ମୁହଁକାରକ ଦେଖ ।
ମୁହଁକହୁ—କ୍ଲୀ.ବି.(ବ.ଶ୍ଵା) ରେଗବିଶେଷ,
କଷ୍ଟସହିତ ମୁହଁତ୍ୟାଗ, ମୁହଁରେଧ
ରେଗ, ଅଶ୍ରୁକହୁ ।
ମୁହଁକୋଶ—ସୁ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ମୁହଁତ୍ୟାଗ,
ଯେଉଁ ପ୍ରାନରେ ମୁହଁ ଆଏ ।
ମୁହଁକ୍ଷୟ—ସୁ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ମୁହଁତ୍ୟାଗ
ରେଗ ।
ମୁହଁଗ୍ରୁ—ସୁ. ବି. ମୁହଁକର ରେଗ-
ଭେଦ, ମୁହଁତ୍ୟାଗ ରେଗରେ ଥିବା
ଗେଣ୍ଟି । [ଦିଶେଷ ।
ମୁହଁଗ୍ରୁ—ସୁ. ବି. ଅଶ୍ରୁ ମୁହଁରେଧ-
ମୁହଁକଳିତ—ସୁ. ବି. ମୁହଁତ୍ୟାଗ
ରେଗ-ବିଶେଷ ।
ମୁହଁଗ୍ରୁ—ଶ୍ଵା. ବି. ପ୍ରମ୍ଭାବକରିବା, ମୁହଁବା ।
ମୁହଁଦଶକ—କ୍ଲୀ.ବି. ଦଶପ୍ରକାର ଜାବର
ମୁହଁ, ଯଥୀ—ଦ୍ଵାଦଶ, ମେଣ୍ଟ୍, ଓଡ଼ି,
ଗାର, ଛେନ୍, ଘୋଡ଼ା, ମରିଷ୍, ଗଧ,

ମୁଦ୍ରଣ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ବି. ପ୍ରସ୍ତ୍ରାବପୋଡ଼ା ।
 ମୁଦ୍ରାଦୋଷ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ପ୍ରମେତ୍ର
 ରେଗ, ମୁଦ୍ରାକାରୀ ରେଗ, ମୁଦ୍ରକୁଳ୍ପ
 ରେଗ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ବି. ମୁଦ୍ରାକାରୀ, ମୁଦ୍ରାକାରୀ
 ଦେଖ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ବି. ମୁଦ୍ରନିର୍ଗମ କାଟ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ବି. ପ୍ରସ୍ତ୍ରାବ ରୋଧ-
 ହେଲେ ମୁଦ୍ରା ନିଃସାରଣାର୍ଥ ମୁଦ୍ରାଶୟ
 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ପ୍ରବେଶ କରଇବା ଚାଲ୍ୟାଷ୍ଟ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ପୁ. ବି. ମୁଦ୍ରପ୍ରତିକାରକ
 ରେଗକଣେଷ୍ଟ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ବି. (ଗତତ୍ର) ପ୍ରସ୍ତ୍ରାବ
 ତଳବ ହେଲାବେଳେ ପ୍ରସ୍ତ୍ରାବ ନ
 କରିବା ।
 ମୁଦ୍ରାକାରକ—ଯେଉଁ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ସେବନ
 ବା ପ୍ରସ୍ତ୍ରାବ ଦ୍ଵାରା ମୁଦ୍ରା ପରିମାଣ
 ବା ପ୍ରାକ୍ତ କମିଯାଏ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରକ—କ୍ଲୀ. ବି. ପଞ୍ଚବିଧ ମୁଦ୍ରା, ଯଥା-
 ତାଙ୍କ, ଛେଳୀ, ମେଣ୍ଟି, ମହିଳୀ ଓ
 ଗର୍ଭୀ, ଏହି ପାଞ୍ଚ ମନ୍ଦିରର ମୁଦ୍ରା ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ପୁ. ବି. ଜନମାର୍ଜନ,
 ଶାଳିଆପତିମା, ବୁରୁନ୍ତ୍ରା, (ବି) ମୁଦ୍ରା
 ଦ୍ଵାରା ପ୍ରସ୍ତ୍ରାବ କାହାରିବା ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ପୁ. ବି. ଯୋନି, ଉପଶ୍ରୀ,
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ବି. ରେଗନ୍ରେଣ୍ଟ୍ସ୍‌ସାର୍ଥ ରେଗୋର୍
 ମୁଦ୍ରା ଓ ରେଗର ଲକ୍ଷଣମାନ ବିଜ୍ଞାନ
 ଯାହାଯାଏ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପାଇଁ
 ମୁଦ୍ରକୁ ଦେଖିବା ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ବି. ଯେଉଁ ପାଦରେ ପ୍ରସ୍ତ୍ରାବ
 କରିଯାଏ ।
 ମୁଦ୍ରିଣ୍ଟି—ବି. ମୁଦ୍ରାଶୟ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ମୁଦ୍ରାଶୟ, ନାରୀ
 ଅଧେରିତ, ତଳିପେଟ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ବି. ମୁତ୍ତ ଓ ଗୁହ୍ନ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ବି. ମୁଦ୍ରାକାରୀ, ମୁଦ୍ରନିର୍ଗମ
 ମାର୍ଗ ।

ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ବି. ମୁଦ୍ରାକାରୀ ଦେଖ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ପୁ. ବି. ମୁଦ୍ରାକାରୀ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. କର୍କଟୀ, ସପୁଣୀ, ଶଶୀ,
 କାକୁଡ଼ି ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ବି. ମୁଦ୍ରାକାରୀ ଦେଖ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ବି. ଯେଉଁ ଛଦ୍ରବାଟେ ମୁଦ୍ରା
 ପଢାକୁ ବାହାରେ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ର) ମୁଦ୍ରାକାରୀ
 ରେଗ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ବି. (ଗତତ୍ର) ମୁଦ୍ରା ନିର୍ବେ-
 ଧକ ଦେଖ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁଦ୍ରା + ଲା + ଅ) ରଙ୍ଗ,
 ସପୁଣୀ, କାକୁଡ଼ି, (ବି) ମୁଦ୍ରବର୍କ
 ଦେଖ । [କାକୁଡ଼ି]
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମୁଦ୍ରାକାରୀ + ଆ) କକ୍ଟି,
 ମୁଦ୍ରବର୍କ କ—ବି. ପ୍ରସ୍ତ୍ରାବଚୁକ୍ତିକାଷ୍ଟ (କିଷ୍ଟଧ)
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଦ୍ରବର୍କା ନାଡ଼ୀ,
 ଯେଉଁ ନାଡ଼ୀ ଦ୍ଵାରା ଆମାଶୟରୁ ଦସ୍ତି-
 ଦେଖକୁ ମୁଦ୍ରା ମାତ୍ରରେ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ବି. (ମୁଦ୍ରା + ବର୍କ + କ.ଅ)
 ଯାହା ମୁଦ୍ରକୁ ମୁଦ୍ରାଶୟରୁ କୋହିଆଣେ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ବି. ଯେଉଁ ଜୀନ ଦଳରେ
 ମୁଦ୍ରା ନାକା ଭେଦ ଓ ଦୋଷାଦୋଷ
 ବିଗ୍ରହ କରିଯାଏ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ବି. ଅସନ୍ତରିଷ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅନ୍ତରୁକ୍ତ ରେଗ,
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ ରୁକ୍ତି, ପ୍ରସ୍ତ୍ରାବ ଆଧ୍ୟକ୍ଷ୍ୟ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ବି. (ଗତତ୍ର) ମୁଦ୍ରା ମାତ୍ରରେ
 ଦେଖ । [ବେଦନା]
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ପୁ. ବି. ମୁଦ୍ରାକାରୀ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ପୁ. ବି. ମୁଦ୍ରାକାରୀ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଚର୍ଚିଟିକା,
 କନ କର୍ଦ୍ଦିକାରିବଣେଷ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମୁଦ୍ରାକାରୀ
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ପୁ. ବି. ମୁଦ୍ରାଶୟ ରେଗ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ପୁ. ବି. ମୁଦ୍ରାଶୟ ରେଗ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ପୁ. ବି. ମୁଦ୍ରାକାରୀ ରେଗ-
 ଭେଦ, ମୁଦ୍ରାକାରୀ । [ବିଷେଷ]
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ପୁ. ବି. ମୁଦ୍ରାକାରୀ ରେଗ-
 ଭେଦ, ମୁଦ୍ରାକାରୀ ।
 ମୁଦ୍ରାକାରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଦ୍ରାକାରୀ

ମୁର୍କଜେଣ୍ଡିସିପାରିଶ୍ରମାନାମାଲା—କ୍ଲୀ. ବି. ବ୍ରହ୍ମଚରିତ୍ରୀ ।
ମୁର୍କଟି—ଆ. ମସ୍ତକରେ, ମସ୍ତକରୁ ।
ମୁର୍କନା(ନି)—ଗ୍ରା. ବି. ମୁଣ୍ଡ, ମସ୍ତକ,
ପଥତାଦିର ଅଗ୍ରଭାଗ ।

ମୁର୍କନାପାତ—ଗ୍ରା.ବି.ମୁଣ୍ଡଲେବନ,ମୁଣ୍ଡ
ମୁର୍କନାପାଟିବା—ଗ୍ରା. ବି. ମୁଣ୍ଡଫାଟିବା,
ମୁଣ୍ଡ । [ଦେଖ]

ମୁର୍କନାଉଷେଳ—ଗ୍ରା.କି.ମୁର୍କାଉଷେଳ
ମୁର୍କନି—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ.ମସ୍ତକରେ,(ଗ୍ରା.ବି.)
ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ସଂବୋଧିମ, (ଗ୍ରା.ବି) କାତି ବା
ସମାଜର ପ୍ରଧାନ ବ୍ୟକ୍ତି, ସରର କର୍ତ୍ତା,
ମସ୍ତକ ।

ମୁର୍କନ୍ୟ—କ୍ଲୀ.ବି. (ମୁର୍କନ + ଯ)ମସ୍ତକ-
ଭବ, ମୁଣ୍ଡଭିତରୁ ଉଚାରିତ (ବର୍ଣ୍ଣ),
(ବି.)କାତି ବା ସମାଜର ପ୍ରଧାନବ୍ୟକ୍ତି,
ମୁର୍କନ୍ୟବର୍ଣ୍ଣ ଦେଖ, (ଗ୍ରା.କି.ବି.)ପ୍ରଥ-
ମରେ ।

ମୁର୍କନ୍ୟ—ବି. ଟ ଦର୍ଶର ପଞ୍ଚମ
ଅନୁମତିକ ବର୍ଣ୍ଣ ।

ମୁର୍କନ୍ୟବର୍ଣ୍ଣ—ବି. (ବ୍ୟାକରଣ) ମୁର୍କାରୁ
ଉଚାରିତ ବର୍ଣ୍ଣ, (ସଥା—ର, ତ, ଟ,
ଓ, ଡ, ଢ, ଶ, ର, ସ) ।

ମୁର୍କନ୍ୟ—ବି. ମୁର୍କାରୁ ଉଚାରିତ ଷ ।

ମୁର୍କପାତ—ପୁ. ବି. ମସ୍ତକ ବିଦାରଣ ।

ମୁର୍କପିଣ୍ଡ—ପୁ. ବି. ବାରିକୁମ୍ବ ।

ମୁର୍କପୁଷ୍ପ—ପୁ. ବି. (ବ.ବୁ) ଶିଶୁକରଣ
ମୁର୍କରଥ—ପୁ. ବି. ଭାତର ପେଜ,
ଫେନ, କେଶ ।

ମୁର୍କବେଷ୍ଟନ—କ୍ଲୀ. ବି. ରଷ୍ଟ୍ରୀଷ, ପଚଢି,
ପାଶ, ୧୦କା, ଟିକା, ଟେପି, ମୁକୁଟ ।

ମୁର୍କା—ବି. (ମୁର୍କା ଅଧ୍ୟ.ଅନ୍ତଃ)ଉତ୍ତମଙ୍କ,
ମସ୍ତକ, ପଥତାଦିର ଅଗ୍ରଭାଗ, (ଜ୍ୟମି-
ତିକ) କୌଣସି ଜ୍ୟମିତିକ ଶୈହର
ଭୂମି ।

ମୁର୍କବରିକ୍ତୀ—ବି. ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ଜାତ
ବିଶେଷ, ବ୍ରାହ୍ମଣ ତ୍ରୈପରେ ଶହିୟ
ଗର୍ଭଜାତ ସନ୍ନାନ ।

ମୁର୍କବିଷ୍ଟି—ପୁ. ବି. ଷଷ୍ଠି ମୁ, ସି ହା-
ସନାଉଷେଳ ରକା, ବହୁ ରକାଙ୍କ ମଝରେ

ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ, ସମ୍ବନ୍ଧପ୍ରଧାନ ମନ୍ତ୍ରୀ, ସୁନ-
ବଜ, ମୁର୍କାବସ୍ତିକ୍ତ ଦେଖ, ଜାତିର
ସର୍ବର, ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜାତ, (ବି) ଯାହାର
ମୁଣ୍ଡରେ ଅରୁଷେକ କରନ୍ତାରଥାହୁ,
ଶାନ୍ତ୍ୟଉଷେଳ, କୃତାଉଷେଳ ।

ମୁର୍କଭିଷେକ—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ଵ)ରାଜା-
ମାନଙ୍କର ପିତ୍ରାସନାବେହଣ କାଳରେ
ମନ୍ତ୍ରପୂତ ଶର୍ତ୍ତବାର ଦ୍ୱାରା ମସ୍ତକରେ
ଅରୁଷେକ ଜଳସେବନ ।

ମୁର୍କଭିଷେକ—ଗ୍ରା. ବି. ମୁର୍କଭିଷେକ
ଦେଖ, (ବି) ଗାନ୍ଧିଯିନ୍ଦ୍ରାଜା, ଚନ୍ଦ୍ର-
ନରୀ ସଜା । [ମୁଣ୍ଡ]

ମୁର୍କପାତ—ବି.ମୁଣ୍ଡପାତ,ମସ୍ତକରେବନ,
ମର୍ବିପାତକ—ବି. ଯେ ମୁଣ୍ଡ ପାତକରେ
ବା ମନୁଷ୍ୟର ମୁଣ୍ଡକୁ ହାଶେ ।

ମୁଣ୍ଡ—ପୁ. ବି. (ମୁଣ୍ଡ + ଆ+ଆ)ଲତା
ବିଶେଷ, ମରୁଗାର୍ଜ ।

ମୁଣ୍ଡକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଣ୍ଡ ।

ମୁଣ୍ଡ—ପ୍ରା.(ସମ୍ବ) ବି ଓ ବି. ଓ କି.ବି.
ମୁଣ୍ଡ ଦେଖ ।

ମୁଣ୍ଡହୁ—ଗ୍ରା. କି. ବି. ମୁଣ୍ଡରୁ ଦେଖ ।

ମୁଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁଲ+ଅ) ଶିପା,ଶିଅ,
ଚେର, ଆଳୁ, ସାବୁ ପ୍ରତିତ କନଶାବ୍ୟ,
ମୁଲା, ଆଧ୍ୟ, ନିକୁଞ୍ଜ, ଅନ୍ତକ, ସମୀପ,
ମୁଲଧନ, ପାଣ୍ଡି, ଆଦିଗ୍ରହ, ଟାକାହୁ-
ହାଛ, ଓଲୁଆ, ପେପୁଲିମୁଲ, ପୁଷ୍ପରମୁଲା
କୁଳ କାରଣ, ଉନବିଂଶ ନକ୍ଷତ୍ର, ମୁଲ-
ନକ୍ଷତ୍ର, ଦୁର୍ଗ, ରଷ୍ଟ୍ରୀ, ଦେବତାମାନଙ୍କର
ଅଜମୟପାହାଡ଼ ଓ କୃଷ୍ଣ ଆଦିର ଭୁମି-
ସଙ୍କଳ ଅଂଶ, ଉତ୍ସବିଷ୍ଣୁକ, ଆଦିକାରଣ,
ଗୋଡ଼, ଚରଣ, ଶୁଣିତ ଶରିର ପିଣ୍ଡ-
କରଣ, ବର୍ତ୍ତମାନ, ଦନମୁଲ, ସନଗର,
ନିବାସଗୁଡ଼, ବର୍ଗପ୍ରତିକ ଆଦିପୁଷ୍ପ,
ପ୍ରଧାନ ବ୍ୟକ୍ତି ବା ବୃକ୍ଷ ନିଷ୍ଠାପତ୍ର ।

ମୁଲ—ଗ୍ରା.ବି.ମୁଲ, ମନୁଷ୍ୟ,ପାରିଶ୍ରମକ
ମୁଲକ—ବି. ମୁଲା, ମୁଲ ଜାଗିଯୁ

ଶାଦ୍ୟଶାକବିଶେଷ, ଚତୁର୍ବିଂଶତି
ପ୍ରାକର ବିଷ ଜାତିନ୍ତର୍ଗତ ବିଷଭେଦ,
(ବି) ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ, ମୁଲ ବା

କାରଣରୁ ଜାତ, ମୁଲ ସ୍ଵରୂପ ।

ମୁଲକିଛଦ—ପୁ. ବି. କୃଷ୍ଣଗୀର୍ଜାନା,
ମୁଲକଥା—ଗ୍ରା. ବି. ଅସମକଥା, ପ୍ରଥମ
ବିଷୟ, ପଧାନ କଥା, ମୁଲ କାରଣ
ବୁଧକ ବିଷୟ ।

ମୁଲକପତ୍ର—ବି. ଏକାଧିକ ମୁଲା ବନା
ହେଉଥିବା ଗୋଟିଏ ବିତ୍ତ ।

ମୁଲକପତ୍ରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୋଭାଞ୍ଜନ ବୃକ୍ଷ,
ସଜନାକେ ।

ମୁଲକପୋତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ବାଲମୁଲକ,
କଷିମୁଲା, ଛୋଟମୁଲା । [ଦେଖ]

ମୁଲକପୋତାକା—ଶ୍ରୀ.ବି.ମୁଲକ ପୋତା

ମୁଲକବାଜ—କ୍ଲୀ. ବି. ମୁଲାମଞ୍ଜି ।

ମୁଲକମୁଲା—ବି. ଶୀରକାଙ୍କୁଳ ଗଛ ।

ମୁଲକରବା—ଗ୍ରା.କି.ଟିରକରବା,ଚୌଣ୍ଡି
କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଜମନେ, କୃତଷ୍ଠକଳ୍ପ
ହେବା, ପ୍ରଧାନ ଆଶ୍ୟ ରୂପେ ଅବ-
ଲମ୍ବନ କରିବା, (ଶିତି) ସମସ୍ୟା
ସାଧନ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ମୁଲ
ରାତିକୁ ପିଣ୍ଡ ରୂପେ ଥିବା ।

ମୁଲକରବା—ଗ୍ରା. କି. କୌଣସି ଦ୍ୱବ୍ୟ
କିର୍ଣ୍ଣବା ପାଇଁ ଦରବାମ୍ କରିବା ।

ମୁଲକମୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ତାଷଧାଦ ମୁଲ ଦ୍ୱାରା
ବାସନ,ଉଚାଟନ,ପ୍ରତ୍ୟୁଷ,ବଣିକରଣାଦି
କର୍ମ, ଉପତାପଦିଶେଷ, ପ୍ରଧାନ କର୍ମ ।

ମୁଲକଳନ୍ତର—ଗ୍ରା.ବି. ସୁଧମୁଲ, ରଣର
ମୁଲଧନ ଓ ସୁଧ ।

ମୁଲକଣାକ—ପୁ. ବି. ଶାରବୁପେ ଶିଆ
ଯିବା ମୁଲାପତ୍ର ।

ମୁଲକାଟ—ଗ୍ରା. ବି. ଗଛର ମୁଲଙ୍କିବନ
(ଲ.ଅର୍ଥ) ସମ୍ବଲ ଉଛେଦ ।

ମୁଲକାର—ପୁ. ବି. (ମୁଲ + କୁ + ଲ.
ଅ) ମୁଲଗ୍ରାନ୍ତିକ୍ତି, ଯେ ମୁଲଗ୍ରା
ପ୍ରମୁଦି କରିଥିଲୁ ।

ମୁଲକାରଣ—କ୍ଲୀ. ବି. ପ୍ରଧ ନକାରଣ,
ପ୍ରଧାନ ହେବୁ ।

ମୁଲକାରକା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମୁଲକାରକ +
ଆ)ଶ୍ରୀ, ମୁଲଗ୍ରାର୍ଥ ପକାଶକ ପଦ୍ୟ,
ମୁଲ ଧନର ବୃକ୍ଷିବିଶେଷ, ଗୁରୀ ।

ମୂଳକୃତ୍ତି—କୀ. ଚ. ଏକାଦଶବିଧ ପର୍ଶ୍ନ-
କୁଣ୍ଡି ପ୍ରତିକାରଗତ ପ୍ରତିବିଶେଷ ।

ମୂଳକୃତ୍ତି—ଶି.ବି. (ମୂଳ + କୃ + କୃପ୍ତ)
ମୂଳକାର ଦେଖ ।

ମୂଳକେରେ—ପୁ. ବି. ଲେନ୍ଦ୍ର ।

ମୂଳଖାଦକ—ପୁ. ବି. ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ଜାହି-
ରିଶେଷ, (ଏମାନେ ବୃକ୍ଷାଦ ମୂଳଖାଦ
ଚଞ୍ଚନ୍ତି) ।

ମୂଳନଢି—ଶା. ବି. ଘରଗୁଲର ପ୍ରଥମ
ଚଢି, ଗରର ମୂଳଅଣ୍ଟି । [ବାକ୍ୟ ।

ମୂଳକ୍ରତ୍ତ—ପୁ. ବି. ଶାକ୍ୟମୁନ କଥତ

ମୂଳଗ୍ରହୀ—ସ୍ତ୍ରୀ ବି. ବିଜ୍ଞାନ୍ସା, ପ୍ରଧାନଗ୍ରହୀ ।

ମୂଳଗୁଲ—ଶା. ବି. ଉଦାତାମ, ମୂଳାଇବା

ମୂଳଛେଦ—ପୁ. ବି. (ଗୁଡ଼ର) ମୂଳନାଶ,
ଗରର ମୂଳ କାହିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) ଉଛେଦ

ମୂଳଛେଦନ—ବି. (ଗୁଡ଼ର) ମୂଳଛେଦ
ଦେଖ ।

ମୂଳନ—ବି. ଶାକ୍ୟ ଉପନିନ ନ ହୋଇ
ମୂଳରୁ ହେବା ଉଭିତ, ଆଦ୍ଵିତ, ଅଦା,
ଉପକାତ, (ବି) ମୂଳୋଭବ ମାତ୍ର ।

ମୂଳଜାତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରଧାନ ଜାତ ।

ମୂଳଜାତ—ଅ. ମୂଳରୁ, ମୂଳରେ, ମୂଳ
ଦେଶରେ ।

ମୂଳଦିକୋଣ—କୀ. ବି. ଉଦ୍‌ବ୍ରତତ୍ତ୍ଵ ଗ୍ରହ-
ମାନଙ୍କର ବିଶ୍ଵାସ ଗୃହବିଶେଷ, ମୂଳ-
ଧାର ଦେଖ ।

ମୂଳଦାମ—ଶା. ବି. ଉଚିତ କିଶାଦାମ ।

ମୂଳଦୁଆ—ଶା. ବି. ବିହାଦର ମୂଳରିତି,
କାନ୍ଦର ଯେଉଁ ଅଂଶ ମାଟିତାନେ ଥାଏ

ମୂଳଦେବ—ପୁ. ବି. (କ.ଧା) କଂସରନ,
ଅଗ୍ନିମି ସଙ୍କ ପୁନ୍ର ଯୋଗାଗୁର୍ଯ୍ୟ ଭେଦ ।

ମୂଳଦୁବ୍ୟ—କୀ. ବି. ମୂଳଧନ, ପ୍ରଧାନ
ବସ୍ତ୍ର ବା ଉପକରଣ ।

ମୂଳଦୁର—କୀ. ବି. ପ୍ରଧାନଦ୍ୱାରା, ସିଂହ-
ଦ୍ୱାର, ସଦର ଦରେଖା ।

ମୂଳଦ୍ୱାରବିଶ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଦ୍ୱାରବିଶ ନଗ-
ଶର ପ୍ରାଚୀନାଶ ।

ମୂଳଧନ—କୀ. ବି. ଆଦିଦ୍ରବ୍ୟ, ଯେଉଁ
ଧନରେ ପ୍ରଥମେ ବ୍ୟବସାୟାଦିକାର୍ଯ୍ୟରେ

ଦ୍ରବ୍ୟ ହେବାକୁ ହୁଏ ।

ମୂଳଧାରୀ—ପୁ. ବି. ଅକୁମିମ ଧାରୁ,
ଲୟାକା, ମଞ୍ଚ ।

ମୂଳନଗର—କୀ. ବି. ପ୍ରକୃତ ନଗର ଭାଗ,
ଶାଖା ନଗରରୁ ସତର ।

ମୂଳନାଶ—ପୁ. ବି. (ଗୁଡ଼ର) ମୂଳଦୁବ୍ୟର
ବିନାଶ ।

ମୂଳନିକୁଳନ—ଶି. ବି. ମୂଳନୋହେଦନ
ମୂଳନିତ—ବି. ଆଦିମତ, ମୌଳିକନିତ,
ଯେଉଁ ପ୍ରଧାନ ମାତ୍ର ଅବଳମ୍ବନ କରି

କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଏ ।

ମୂଳପଦ୍ମ—କୀ. ବି. ଉତ୍ସିତ ମତରେ ଶଶ-
ବାଦିବିଶେଷର ନାମ । [ଗତ ।

ମୂଳପର୍ଣ୍ଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମଶ୍ଵୁକପର୍ଣ୍ଣୀ, ଥାଳକୁଣୀ

ମୂଳପିଣ୍ଡ—ବି. ଆକ୍ରତ୍ତାଦର ମୂଳ, ଯହିଁରୁ
ଗର ମାଡ଼େ ଓ ପିଣ୍ଡ ନଢ଼ି, ମୂଳଧନ
ଦେଖ ।

ମୂଳପୁରୁଷ—ବି. ବନର ଆଦିପୁରୁଷ ।

ମୂଳପୁନିଶ୍ଚିତାନ୍ତ—ପୁ. ବି. ପୁନିଶ୍ଚିତାନ୍ତ
ଆଦୟିକାନ୍ତ ଗ୍ରହ । [ଭେଦ

ମୂଳପୁଷ୍ଟର—କୀ. ବି. ପୁଷ୍ଟର ମୂଳ, କୁତ୍ତ
ମୂଳପୋତ—ଶା. ବି. ମୂଳକାଟ (ଦେଖ),
(ଶ.ବି) ମୂଳରୁ ପୋତିହୋଇ କଟା

ଯାଇଥବା, ସମ୍ମଳ ବିନଷ୍ଟ ।

ମୂଳପୋତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପୁରଣାଶ, ପୋତିକା
ବଣପୋତ ।

ମୂଳପର୍ବତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଆଦ୍ୟାଶକ୍ତି,
ଦୁର୍ଗା, ମୂଳପର୍ବତ ।

ମୂଳପର୍ବତୀ—ଶି. ବି. (ମୂଳ + ଭୁ + ଅ)
ଯାହା ମୂଳରୁ ଉପନି ହୁଏ, ମୂଳରୁ
ଜାତ । [ମୂଳ ।

ମୂଳପର୍ବତ—ପୁ. ବି. କନ୍ଦ, ସମୁଦ୍ର, ପ୍ରଭୁତ
ମୂଳପର୍ବତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ପ୍ରଧାନ ଭିତ୍ତି,
ପ୍ରଧାନ ଆଧାର ।

ମୂଳପର୍ବତୀ—ପୁ. ବି. (କ.ଧା) ପୁରାତନ

ଭୂତ୍ୟ, ଯେଉଁ ମାନେ ପୁରୁଷାନୁକ୍ରମେ
ଏକଘର ଗୁକର କରନ୍ତି ।

ମୂଳମଣ୍ଡଳ—କୀ. ବି. ପୂର୍ଣ୍ଣମଣ୍ଡଳ ।

ମୂଳମନ୍ତ୍ର—ପୁ. ବି. (କ.ଧା) ଦେବତା-
ମାନଙ୍କର ହୃ, ଶ୍ରୀ, କୁପ୍ରଭାତ ଦୀନ-
ମନ୍ତ୍ର, ଇଷ୍ଟମନ୍ତ୍ର, (ଲ.ଅର୍ଥ) ପ୍ରଧାନ ସାକଳ
ବା ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ । [ନାମାନ୍ତର ।

ମୂଳମନ୍ତ୍ରି—ପୁ. ବି. ଗୋଟିଲଙ୍କର
ମୂଳମନ୍ତ୍ରିକା—ଶା. ବି. ଶିଷ୍ଠଧରେ ବ୍ୟବ-
ହୃତ ଚେମୂଳାଥ, ଚେମୂଳ ।

ମୂଳରସ—ପୁ. ବି. ମୋରଟଳିତା ।

ମୂଳରୁ(ହୃ)—ଶା. କ୍ରି. ବି. ଆଦୋ,
ମୂଳରୁ, ପ୍ରଥମରୁ ।

ମୂଳଲୁଗିବା—ଶା. କ୍ରି. ତନ ମଜୁରିରେ
କାମ କରିବା ।

ମୂଳବଚନ—କୀ. ବି. ପ୍ରକୃତ ବଚନ, ମୂଳ
ଗ୍ରହ ବଚନ ।

ମୂଳବଣିକ୍ୟନ—କୀ. ବି. ବଣିକ୍ୟାନଙ୍କର
ମୂଳଧନ, ବଣିଜ୍ୟ ମୂଳଧନ ।

ମୂଳବନ—ବି. ଅଙ୍ଗୁଳ ନ୍ୟାସବିଶେଷ,
(ବି) ମୂଳଦ୍ୱାର ଦୃଢ଼ବନ ।

ମୂଳବର୍ଷିଶ—ବି. ମୂଳଛେଦନ, ମୂଳ
ନନ୍ଦି ।

ମୂଳବାନ—ପୁ. ବି. ସୁମିଷ ମୂଳସ୍ତର ।

ମୂଳବାପ—ପୁ. ବି. ଗତ ହେବା
ନିମନ୍ତେ ଯେ ମୂଳ ବା ଚେର ହୁଏ ।

ମୂଳବର୍ତ୍ତ—କୀ. ବି. ମୂଳଧନ ।

ମୂଳବିଦ୍ୟା-ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରଧାନଙ୍କାମ, ଦ୍ୱାଦଶାଶ୍ଵର
ମହିତିଶେଷ ।

ମୂଳବିଜାଗନ—କୀ. ବି. ସମ୍ମଳ ସହାର,
ସମ୍ମଳ ଉପବ୍ୟାପକ ।

ମୂଳବିଦ୍ୟା—ପୁ. ବି. ମୂଳ ବିଜାଗନ,
ମୂଳ ବିଜାଗନ କରି ଯେ କାଢ଼ ଶ୍ରୁତ
କରେ, (ବି) ଗାଢ଼, ରଥ, ଚେରମୂଳ
ବିଜାଗନ ବଧନ୍ତି ।

ମୂଳବରେତନ—ପୁ. ବି. ଶିତ୍ତଶାଦିର
ମୂଳରୁପ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବରେତନ ବା ଭେଦ ।

ମୂଳବିଷୟ—କୀ. ବି. ବିଷୟାକ୍ତ ମୂଳସ୍ତର
ଦୃଷ୍ଟ, କରିବାରୁଦ୍ଧି ।

ମୂଳଶାସନ—ବ. (ଶାନ୍ତି) ମୌଳିକିକଷଣେ
ମୂଳମୟ, (ଲ.ଅର୍ଥ) ମୂଳକାରଣ ।

ମୂଳବ୍ୟନ—କ୍ଲୀ. ବି. ମାରଣ ।

ମୂଳବ୍ୟନ—ପୁ. ବି. ମୂଳଭାଷଣବ୍ୟନ
ଶବ୍ଦକା ନିଷାହକାର, (ସ୍ଥି) ବ୍ୟବହାର ।

ମୂଳଶାକୁ—ପୁ. ବି. ପ୍ରଧାନ ପର୍ଯ୍ୟା ।

ମୂଳଶାକଟ(ଶାକିନ) —ବ. ମୂଳଆଦି-
ମୂଳଜାଗ୍ରୀ ଫର୍ମଲର ଉପରୋଗୀ
କ୍ଷେତ୍ର ।

ମୂଳଶୋଧନ—ପୁ. ବି. ମୁଖ୍ୟକ ବ୍ୟକ,
ଯୋଗଶାସ୍ତ୍ର ଅପାନ ବାୟୁର ପ୍ରାକ-
ଶୋଧନରୁପ କିମ୍ବା ।

ମୂଳଶ୍ରାପିତାର୍ଥ—କ୍ଲୀ. ବି. ଉତ୍ତରେତ ।

ମୂଳଶ୍ରାପ—ପୁ. ବି. ଆଦିକେନ ସମ୍ପଦାୟ
ଭେଦ । [ସହତ ।

ମୂଳସମେତ—ଗ୍ର. ବି. ଆମୂଳ, ମୂଳ-
ମୂଳସମ୍ବାଦିବାଦ—ପୁ. ବି. ବୌଜି-
ସମ୍ପଦାୟରେତ ।

ମୂଳସାଧନ—କ୍ଲୀ. ବି. (କ.ଧା) ପ୍ରଧାନ
ଅବଳମ୍ବନ, ମୂଳ ଅସ୍ତ୍ର ।

ମୂଳସୂଚ—କ୍ଲୀ. ବି. ବେଦାନ୍ତ, ଦର୍ଶନା-
ଦିର ଅଭ୍ୟନ୍ତ ସୂଚ, ପ୍ରଧାନ ବା ଆଦ
ନିୟମ ।

ମୂଳସ୍ଵଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ନଶତଭେଦ ।

ମୂଳଶାନ—କ୍ଲୀ. ବି. ସର୍ବ, ଆକାଶ, ପୃଥି-
ବକୁ ବେଢିଥିବା ବାୟୁମୃଣ୍ଡଳ, ପ୍ରଧାନ
ପ୍ରାନ, ଭର୍ତ୍ତି, ଉଣ୍ଠି, ମୁଲତାନ ନଶ-
ତର ପ୍ରାଚୀନ ନାମ, (ସ୍ଥି.ବି) ମୂଳଶାନ,
ଗୋଟିଏ ।

ମୂଳଶାନପ୍ରାର୍ଥ—କ୍ଲୀ. ବି. ମୂଳତାନ ନଶ-
ତର ଭାସ୍ତରଣାର୍ଥ ।

ମୂଳଶାୟ—ପୁ. ବି. ସୃଷ୍ଟି ଆଦ୍ୟରୁ
ଅବସ୍ଥାନକାରୀ ।

ମୂଳସ୍ତୋତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. ନଶର ଉତ୍ସର୍ଗ-
ଶାନ ବା ଝରଣା, ପୁଳିନଦୀ; ଯେଉଁ
ନଶର ଶାଖାନପାନ ବାହାରାଥାଏ ।

ମୂଳହର—ପୁ. ବି. ମୂଳନାଶକ, ମୂଳ-
ଛେଦକାରୀ । [ଅମୂଳକ ।

ମୂଳଷ୍ଟନ—ବି. (ଶତତ) ଉତ୍ତରିଶ୍ଚନ୍ୟ,
ମୂଳ—ଗ୍ର. ବି. ମୂଳରୁ ଦେଖ ।

ମୂଳହୃ—ଗ୍ର. ବି. ମୂଳରୁ ଦେଖ ।
ମୂଳହୃଶେଷ—ଗ୍ର. ବି. ମୂଳଠାରୁ
ଶେଷପୟେନ୍ଦ୍ର ।

ମୂଳ—ସ୍ଥି. ବି. (ମୂଳ + ଅ + ଆ)
ଉନବିଂଶ ନଶତ ବା ପାତାପୁଞ୍ଜ, ଏକ-
ପ୍ରକାର ଆନ୍ତ, ଶତାବ୍ଦୀ, ପ୍ରାବ ବିଷ
ଶିଶେଷ, (ଗ୍ର.ବି) ସନାମଖ୍ୟାତ ମୂଳ-
ଜାତୀୟ ଶାଦ୍ୟବିଶେଷ, ମୂଳକ ।

ମୂଳଶ—ବି. (ମୂଳ + ଅଂଶ) ବୃତ୍ତମୁଖ ।
ମୂଳ(ଲେ)ଇବା—ଗ୍ର. କ୍ଷି. କୌଣସି
ଦ୍ରବ୍ୟ କଣିକା ଉଦେଶ୍ୟରେ ଦରଦାମୁ-
କିବା, କୌଣସି ଆପଦ ବା ଦଶକୁ
ଆପଣା ଉପରକୁ ଡାକି ଆଣିବା ।

ମୂଳଇବା—ଗ୍ର. ବି. ବୃକ୍ଷଆଦକୁ ମୂଳରୁ
ଛେଦବା, ପୋଡ଼ା ହୋଇଥାର ଶୁଷ୍ଟ-
ଆଦିର ଭୂମିରେ ଥିବା ଅଂଶ କୁତୁର-
ିବା ।

ମୂଳାକଞ୍ଜି—ଗ୍ର. ବି. ଯେଉଁ କଞ୍ଜିରେ
ମୂଳ ସିର ହୋଇଥାଏ ।

ମଳାଶ—ବି. (ଉଭୀ ବିଜନ) ଶାଳର
ଯେଉଁ ଅଂଶ ନିମ୍ନଦିନକୁ ଦୁଇପାଇ
ଚେରୁଥେ ଭୂମିରେ ପ୍ରବେଶନରେ ।

ମୂଳାଧାର—ପୁ. ବି. (କ.ଧା) ଗୁହ୍ୟ ଓ
ଲିଙ୍ଗ ମଧ୍ୟରତ୍ତ୍ଵୀ ଦୁଇଅଙ୍ଗୁଳ ପରିମାଣ
ପ୍ରାନ, ମୂଳକାଶେ ।

ମୂଳଭାର—କ୍ଲୀ. ବି. ମୂଳକ ନାମକ ଉଭିଦ
ବିଶେଷ । [ଶାସ୍ତ୍ର ।

ମୂଳଭିଧମିଶ୍ରା—କ୍ଲୀ. ବି. ଆଦି ଅଭ୍ୟନ୍ତମ
ମୂଳଦ୍ୱାତର—କ୍ଲୀ. ବି. (କ.ଧା) ଆଦିମ
ଆବାସ, ପୈତ୍ରକ ଭାଦ୍ରାସନ ।

ମୂଳବିଦ୍ୟବିନାଶକ—ଶି. ବି. ସମ୍ମଳ
ଅଙ୍ଗନାନ୍ତକାର ନାଶକାରୀ ।

ମୂଳଶୀ—ପୁ. ବି. (ମୂଳ + ଅଣ୍ଟ
କ.ଇନ) କନ୍ଦମେମା, ସେ ମୂଳଶାର
ବିଶେଷ, (ସ୍ଥି) ମୂଳତିଳ ।

ମୂଳଶୁମ୍ଭୀ—ବି. ଆଶିନ କୃଷ୍ଣଶୁମ୍ଭୀ ।

ମୂଳଶ୍ଵର—କ୍ଲୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ଵ) ମୂଳକ, ମୂଳ,
ମୂଳ ।

ମୂଳ—ଗ୍ର. ବି. ମୂଳରୁ ଦେଖ ।

ଦୃଢ଼ ମୂଳ, ବାହିଶର ଚେର ବା ମୂଳ,
ନିକଟସ୍ଥ ଅଂଶ, ବାହିଶରେଙ୍କୁ, (ବି)
ଦୃଷ୍ଟପୁଷ୍ଟ, ମେଟାରେଷ୍ଟ ।

ମୂଳଆ—ଗ୍ର. ବି. ମୂଳ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ମୂଳଆ—ଗ୍ର. ପୁ. ବି. ମନୁରିଦାର, ଦେନିକ
ମନୁରିନେଇ କାମ କରିବା ବ୍ୟକ୍ତି ।

ମୂଳଆମୁଶ—ଗ୍ର. ବି. ଗରିବ ମୂଳା ମୁଶ ।

ମୂଳକ—ବି. (ମୂଳ + ଇକ) ମୂଳପନ-
ଶୀୟ, ପ୍ରଧାନ, ଆଦି, ମୂଳଭେଜ, କରେଟ
ବା ମୂଳ ଆଢ଼କ ଅବସ୍ଥା, (ସ୍ଥି) ମୂଳକା,
(ବି) ସନ୍ଧ୍ୟାତୀ, ଯୋଗୀ ।

ମୂଳକା—ସ୍ଥି. ବି. (ମୂଳ + କ + ଆ)

ମୂଳ ସମ୍ମହ, (ଗ୍ର.ବି) ମୂଳମୂଳିକା,
ଓଷଧପାଇ ବ୍ୟବହୃତ ତେର ମୂଳମାନ
ମୂଳକାମୂଳ—କ୍ଲୀ. ବି. କୌଣିଳାମୂଳ ।

ମୂଳବାହିଶ—ଗ୍ର. ବି. ବାହିଶର ମୂଳ
ପାଖର ରତ୍ନ, କେଳାଶୀୟ କଣ୍ଠାକାରୀଶ ।

ମୂଳମର୍ବି—ପୁ. ବି. ସୁଶ୍ରୁତେତୁଷାତକ
ପ୍ରକାର ମୂଳ ।

ମୂଳମୂଳିକା—ଗ୍ର. ବି. ତିଷ୍ଠାର୍ଧାର୍ଥ ବ୍ୟବ-
ହୃତ ତେରମୂଳ ।

ମୂଳି—ପୁ. ବି. (ମୂଳ + ଇନ) ବୃଷ,
(ବି) ମୌଳିକ, ଯାହାର ମୂଳଅନ୍ତ, (ସ୍ଥି,
ବି-ମୂଳ+ଇନ) ତିଷ୍ଠାର୍ଧ, ଶୁଦ୍ଧ-
ଗୋଧୁକା ।

ମୂଳଭୁତ—ଶି. ବି. ମୂଳଯୁକ୍ତ, ଆଦି,
ମୂଳ କାରଣ ସ୍ଵରୂପ ।

ମୂଳିୟ—ବି. (ମୂଳ + ଇୟ) ମୂଳ
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ମୂଳି—ଗ୍ର. ବି. ମୂଳରୁ ଦେଖ ।

ମୂଳିମୂଳି—ଗ୍ର. ବି. କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଅନିଲୁକ,
(ଗ୍ର.ବି) ନିଆ ଗୁଲମେଶା ଖୁବ ତାତ୍ତ୍ଵର ପାଇଁଶ ।

ମୂଳେ—ଗ୍ର. ଅ. ଦ୍ଵାରା, କରିଆରେ, ଠାରେ,
ପାଖରେ, ନିକଟକୁ, ସମ୍ମନ୍ଦରେ, ସହତ,
ମୂଳାଭୁତ କାରଣ ।

ମୂଳେର—ପୁ. ବି. (ମୂଳ+ଇର)ଇଟା,
ରହଇ ତେର, ରଜା ।

ମୂଳୋହେଦନ—ପୁ. ବି. (ଗତତ) ।

ମୁଲୁହାଣିକା, ମୁଲୋପ୍ରାଟନ, (ଲ.ଅର୍ଥ) ସମୂଳେ ଦିନାଶ ।
ମୁଲୋତ୍ତମାତ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. (୪୭ତ୍ର) ସମୂଳେ ଦିନାଶ, ମୁଲୁହାଣିକାରୀ, (ବି) ମୁଲୋପ୍ରାଟନ ଦେଖ
ମୁଲୋପ୍ରାଟକ—ବି. ଯେ ମୁଲୁହାଣିକାରୀ
କରିଅଛୁ, ଯେ ସମୂଳେ ନଷ୍ଟ କରିଅଛୁ ।
ମୁଲୋପ୍ରାଟନ—କ୍ଲୀ. ବି. ମୁଲୁ ଦା ଭାବି
ସହିତ ଉତ୍ସାହିତ, ନିର୍ମଳୀକରଣ ।
ମୁଲୁକୌଷ୍ଠଳ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (କ.ନା.) ମୁଲୁ ଆଶ୍ରମ,
ଆଶ୍ରମ ରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ମୁଲୁ, ବୁଲୁଭେତ
ମୁଲୁ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁଲୁ+ଯ) ଦ୍ରୁବ୍ୟର
ପଣ ବା ଧାର, ଦର, ମୁଲୁ, ପରିଶ୍ରମର
ଦାମ, ମୁଦ୍ରାଦ ଶୟ, ବ୍ୟବହାର ପାଇ
ଦିଆଯିବା ଭାବ, ବେତନ, (ବି) ପ୍ରତିଷ୍ଠା-
ଚୋରାଇ, ରେପଣ ଯୋଗ୍ୟ, ଦେବତାକରି
ବାର ଯୋଗ୍ୟ, ଦାମୀ, ମୁଲୁରୁ ଉପ୍ରାଟନ
ଯୋଗ୍ୟ, (ମୁଦ୍ରାଦ) ।
ମୁଲୁକରଣ—କ୍ଲୀ. ବି. ମୁଲୁ ନିର୍ମାଣ,
ଦାମ ଠିକ୍ କରିବା ।
ମୁଲୁନାଶକ—ବି. ଯାହା କୌଣସି ବମ୍ବୁର
ଦର କମାଇ ଦିବ ।
ମୁଲୁନରୁପଣ—ବି. (୪୭ତ୍ର) ପଦାର୍ଥର
ଦାମ ଠିକ୍ କରିବା, ଦରଦାମ କରିବା ।
ମୁଲୁବାନ—ବି. (ମୁଲୁ+ବାନ) ବନ୍ଦମୁଲୁ
ମୁଲୁବିଜୀତ—ବି. ମୁଲୁହାନ, ଅମୁଲୁ
ମୁଲୁହାନ—ବି. (୪୭ତ୍ର); ଯାହାର କିଛି-
ମାତ୍ର ମୁଲୁନାହିଁ ।
ମୁଲୁବଧାରଣ—ବି. ମୁଲୁନରୁପଣ ଦେଖ
ମୁଲୁଲୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ତାଳମୁଲୀ ।
ମୁଷ—ପୁ. ଶ୍ରୀ. ବି. (ମୁଷ+କ.କ୍ଲିପ)
ମୁଷିକ, ମୁଷା, (ଶ.କ୍ଲିପ) ତେଜିଥା-
ଦ୍ରିଙ୍ଗ, କୋଇ ।
ମୁଷ—ପୁ. ବି. (ମୁଷ+କ.ଅ) ମୁଷା,
(ଶ.ଅ) ଧାତୁ ଭରଳାଇବାର ପାଇ,
କୋଇ ।
ମୁଷ—ପୁ. ବି. (ମୁଷ+କ.ଅ) ଇନ୍ଦ୍ରିୟ,
ମୁଷା, ଦସ୍ତ, ଦସ୍ତୁ, ଶିଖିଷ୍ଟ ଫୁଲର
ଚର, ଦରିଶ ଭରତର କୁମାରକା ଓ
କୁଳୀନ ଅନ୍ତର୍ମାପ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଦେଖ ।

ମୁଷକମାଶ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମୁଷକ + ମୁ +
ଶିର+ଅ-ଶି) ଶ୍ରୁତଶ୍ରେଣୀ ଲତା ।
ମୁଷକର୍ଣ୍ଣ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆଶୁରକ୍ରୀଲତା,
ମୁଷାକାମାଲତା ।
ମୁଷକୟୁଶ—କ୍ଲୀ. ବି. ହୃଦୟ ଓ ପାର୍ଵତ ମୁଷ-
କର୍ଣ୍ଣଦ୍ୱୟ ।
ମୁଷକଶୟ—ପୁ. ବି. ବିଭାଗ ।
ମୁଷକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମୁଷକ + ଅ) ମୁଷିକା,
ମୁଷା ।
ମୁଷକାତ—ପୁ. ବି. (ମୁଷକ + ଅତ) ବିଭାଗ ।
ମୁଷକାରୁତ—ପୁ. ବି. (ହୃଦୟ) ବିଭାଗ,
ମୁଷକ—ବି. (ମୁଷକ + ଅନ) ଅପରାଗର
ରେଣ୍ଟ ।
ମୁଷଳ—ବି. ମୁଷଳ ଦେଖ । [ଦେଖ]
ମୁଷଳୀ—ବି. ତାଳମୁଲୀ, (ବି) ମୁଷଳୀ
ମୁଷ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମୁଷକ + ଅତ+ଥା) ମୁଷ୍ଟି-
ଦ୍ୟାବରଣପାତ୍ର, କୋଇ, ଦେବତାତ-
ତୃଷ୍ଣ, ମାର୍ଦମୁଷା, ଗୋଷୁରବୁଷ, ଗବାଷ
(ଗା.ବି) ମୁଷିକ ।
ମୁଷାକ—ବି. ମୁଷା ଦେଖ ।
ମୁଷାକର୍ଣ୍ଣ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆଶୁରକ୍ରୀ, ମୁଷାକାମ
ମୁଷାକାମ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଷିକପଣ୍ଡି ଦେଖ,
କଙ୍କଣ ଦେଖଇ ଏକପ୍ରକାର ଗୁଲୁ,
ଏକଜାଗ୍ରାସ ଶୁଦ୍ଧ ବନ୍ଧୁତା ।
ମୁଷାତୁଷ—କ୍ଲୀ. ବି. ରୁତିଆ, ମୁଷୁରଗ୍ରାନା,
ମାଳରୁତିଆ ।
ମୁଷାମାଟି—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଷା ଗାତର ମୁହଁ
ଆଡ଼କୁ ମୁଷା ଗାତିଥିବା ମାଟି ।
ମୁଷି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗ୍ରେଟମୁଷା, ଗ୍ରେଟ ଗ୍ରେଟ
ଅଙ୍ଗାର ।
ମୁଷି(ଶ୍ରୀ)କ—ପୁ. ବି. (ମୁଷକ + କ + ଇକ) ମୁଷା,
ମୁଷା, ଗୁର, ଦସ୍ତ, ଶିଖିଷ୍ଟ ଫୁଲର
ଚର, ଦରିଶ ଭରତର କୁମାରକା ଓ
କୁଳୀନ ଅନ୍ତର୍ମାପ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଦେଖ ।
ମୁଷି(ଶ୍ରୀ)କପଣ୍ଡି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆଶୁରକ୍ରୀ-
ଲତା, ମୁଷାକାମ କାମକ ବନ୍ଦାୟୁ
ଭାଷମାନ ଜଳକ ଶାକ ।
ମୁଷି(ଶ୍ରୀ)କତେଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯୋନିକନ୍ଦ

ରୋଗ ତେଜୋଷଥିବିଶେଷ ।
ମୁଷି(ଶ୍ରୀ)କରଥ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଗଣେଶ
ମୁଷି(ଶ୍ରୀ)କରୁହା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଷିକରୁହା ।
ମୁଷି(ଶ୍ରୀ)କବାହନ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)
ଗଣେଶ ।
ମୁଷି(ଶ୍ରୀ)କା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଷିକପଣ୍ଡି, ରନ୍ଦୁର,
ପାରମପ୍ରାଣ, କୋଇ ।
ମୁଷି(ଶ୍ରୀ)କାଙ୍କ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଗଣେଶ
ମୁଷି(ଶ୍ରୀ)କାଞ୍ଚନ—ପୁ. ବି. (ମୁଷିକ +
ଅଞ୍ଚାନ) ଗଣେଶ ।
ମୁଷି(ଶ୍ରୀ)କାଦ—ପୁ. ବି. ବିଭାଲ, ନାଶ-
ବିଶେଷ ।
ମୁଷି(ଶ୍ରୀ)କାନ୍ତୁତ୍—ପୁ. ବି. (୩୭ତ୍ର)
ବିଭାଲ, ବିରତ ।
ମୁଷି(ଶ୍ରୀ)କାର—ପୁ. ବି. ପୁମୁଷିକ,
ଅନ୍ତିମପ୍ରାଣ ।
ମୁଷି(ଶ୍ରୀ)କାରତ—ପୁ. ବି. (ମୁଷିକ + ଅରି)
ବିରତ, କଙ୍କଣ ଦେଖଇ ଏକପ୍ରକାର
ଗୁଲୁ । [କର୍ଣ୍ଣି]
ମୁଷି(ଶ୍ରୀ)କାଦ୍ୟ-ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମୁଷିକ-
ମୁଷିକକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଷିକା ।
ମୁଷି—ବି. (ମୁଷକ + ମୁଷକ) ଅପରୁତ ।
ମୁଷିପଣ୍ଡି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମୁଷକ + ପଣ୍ଡି+
କ + ଥା) ମୁଷିକପଣ୍ଡି, ମୁଷାକାମ ।
ମୁଷାୟୁଶ—ପୁ. ବି. ଅଙ୍ଗାରପିତୃକ,
ଶୁଦ୍ଧୋଧନ, ଜାରଜ, ଯାହାର ପିତା
ଜଣକାହୁଁ, (ଶ୍ରୀ) ମୁଷାୟୁଶୀ ।
ମୁକଣ୍ଠ—ପୁ. ବି. ମୁକଣ୍ଠ ମୁକଣ୍ଠ ।
ମୁକଣ୍ଠ(କ)—ପୁ. ବି. ମୁକଣ୍ଠବିଶେଷ, ମାର୍କ-
ଷେପୁଙ୍କ ପିତା ।
ମୁଷ—ପୁ. ବି. ଦବୀଦଶେଷ, (ବି)
ଶୋମକ, ପରିଚରଣୀୟ ।
ମୁଷିଣୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଷିନାତ, ପରମ୍ପରା ।
ମୁର—ଧାରୁ. (ଅନ୍ତର୍ମାନ) ଅନ୍ତର୍ମାନ କରିବା ।
ମୁର—ପୁ. ବି. (ମୁର + ଅ) ପ୍ରାର୍ଥନା,
ମାର୍ଗିରିମାସ, ମୁନ୍ଦାତ, ମକରିରି,
ଯଜ୍ଞବିଶେଷ, ମୁଗଣୀର ନଷ୍ଟତା, ଶାକାର,
ମୁରୟୁ, ପଶୁମାତ୍ର, ଅନ୍ତର୍ମାନ, ବିଭାଗ

ବିଧି ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟରୁ ପୁରୁଷବିଶେଷ, ମିରିବୁ, ହରଣ, କଗୋଳଦେଶର ଶୈତା ଚିନ୍ତଯୁକ୍ତ ଚନ୍ଦବିଶେଷ, (ସୀ. ମୁଗୀ) ।	ମୁଗତୃଷ୍ଣା—ସୀ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମୁଗ ମଶ- ଚକ, ମୂର୍ଖୀ କିରଣରେ ଜଳଭ୍ରମ, (ଲ. ଅର୍ଥ) ବୃଥା ଆଶା ଦେଖାଇବାରେ ଛିଲନା ।	ମୁଗପେଶ୍ଵର—ସୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଚନ୍ଦ୍ର, ଶଶାଙ୍କ । ମୁଗପ୍ରଭୁ—ସୁ. ବି. (ଶତଭି) ପରିଶର, ଦୀହ ।
ମୁଗକାନନ—କ୍ଲୀ. ବି: ମୁଗଯୁର ଉପ- ସୁକୁ ବନ ।	ମୁଗତୃଷ୍ଣା—ସୀ. ବି. ମୁଗତୃଷ୍ଣା ।	ମୁଗପ୍ରିୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶତଭି) ପରିଶର ତୃଣ, ଭୁତ୍ତଶାଖ୍ୟ ଗୃଣ, (ସୀ. ବି) ମୁଗପ୍ରିୟା, ଦୁରଣ୍ଟୀ, ଜଳକତଳୀ ।
ମୁଗକାୟନ—ସୁ. ବି. ଗୋଟି ପ୍ରବର୍ତ୍ତିକ ଦୃଷ୍ଟିବିଶେଷ ।	ମୁଗତୃଷ୍ଣା—ସୀ. ବି. ମୁଗତୃଷ୍ଣା ।	ମୁଗଭରଣ—ବି. ଜଟାମାଂସୀ ।
ମୁଗକାନ୍ତିର—କ୍ଲୀ. ବି. ମୁଗକାନ୍ତିର ।	ମୁଗତୃଷ୍ଣା—କ୍ଲୀ. ବି. ମୁଗତୃଷ୍ଣା, ମୁଗ- ପୁଗଦଂଶ—ସୁ. ବି. କୁକୁର ।	ମୁଗଭରଣ—ସୀ. ବି. ଜଟାମାଂସୀ, ଉତ୍ତ୍ର- କାରୁଣୀ, ମହାକାଳଲତା ।
ମୁଗଗମୀନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଜବାଦନାମନ ତନ୍ତ୍ର- ବ୍ରଦ୍ୟ, ମୁଗନାର କମ୍ପଣ, (ବି) ମୁଗ- ପର୍ମିଳାତ ।	ମୁଗଦଂଶ—ସୁ. ବି. କୁକୁର ।	ମୁଗଭେନ୍ଦ୍ରିୟ—ସୀ. ବି. ବିଶାଳ, ମହାକାଳ ଲତା ଓ ଫଳ, ପାଞ୍ଚ କୋଡ଼ିମେଇ ଲତା
ମୁଗଗମୀନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଜବାଦନାମନ ତନ୍ତ୍ର- ବ୍ରଦ୍ୟ—ସୁ. ବି. ମୁଗଦଂଶ—ସୁ. ବି. କୁକୁର ।	ମୁଗଦଂଶ—ବି. (ମୁଗ + ଦଂଶ + କ.) କ୍ଲ୍ୟାପ—ବି. ମୁଗଦଂଶ ।	ମୁଗମଦ—ସୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) କଷ୍ଟୁମ୍, (ଶତଭି) ଦୁରଣ୍ଟ ନୟୁନର ଶବ୍ଦ ।
ମୁଗଗମୀନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମୁଗଦଂଶ— ଶୀଘ୍ରୀ, ମୁଗ ପର୍ମିଲାତ ।	ମୁଗଦଂଶ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମୁଗଦଂଶ ତନ୍ତ୍ରି- ଶିଷ୍ଟ—ବି. ମୁଗଦଂଶ ।	ମୁଗମଦକାମ—ସୁ. ବି. ମୁଗମଦକାମ, ମନ୍ଦିର ।
ମୁଗଗମୀନ—କ୍ଲୀ. ବି. ମୁଗଦଂଶ ଆଚରଣ ମୁଗଗମୀନ—ସୁ. ବି. ମୁଗଦଂଶ ଆଚରଣ ମୁଗଗମୀନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶତଭି) ମୁଗ- ବନ୍ଧନାର୍ଥ ଜାଲ, କାଶୁର ।	ମୁଗଦଂଶ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମୁଗଦଂଶ ତନ୍ତ୍ରି- ଶିଷ୍ଟ—ବି. ମୁଗଦଂଶ ।	ମୁଗମଦା—ସୁ. ବି. (ମୁଗମଦ + ଥା) କଷ୍ଟୁମ୍ ମୁଗମଦାପବ—ସନ୍ତି ପାତ ରୋଗର ଅଷ୍ଟଧ ବିଶେଷ ।
ମୁଗଗମୀନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶତଭି) ମୁଗଦଂଶ— ଶୀଘ୍ରୀ, ମୁଗ ପର୍ମିଲାତ ।	ମୁଗଦଂଶ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମୁଗଦଂଶ ।	ମୁଗମୟ—ବି. ବନ୍ଧ ଶ୍ଵାପଦ ଶିଷ୍ଟୀ, ବନ୍ଧିଆ କୁକୁର ବହୁ ପରିମାଣରେ ଥିବା (ବନ) ।
ମୁଗଗମୀନ—କ୍ଲୀ. ବି. କମ୍ପଣ, ମୁଗନାର ।	ମୁଗଦଂଶ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମୁଗଦଂଶ ତନ୍ତ୍ରି- ଶିଷ୍ଟ—ବି. (ଶତଭି) ଶୁରାଳ, ବିଲୁଆ ମୁଗନୟନ—ଶୀ. ବି. ଏଣୀନୟନ, ମୁଗପର ମନୋହର ନୟନବିଶ୍ଵା (ସୀ)	ମୁଗମାନ—ସୁ. ବି. (ମୁଗ + ମାନ) ଅନ୍ଦେଶନ କରୁଥିବା, ଶୀକାର ପଛରେ ଗେ ଡାଇଥିବା, (ସୀ) ମୁଗମାନା ।
ମୁଗଗମୀନ—କ୍ଲୀ. ବି. କମ୍ପଣ, ମୁଗନାର ।	ମୁଗଦଂଶ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମୁଗଦଂଶ— ଶୀଘ୍ରୀ, ମୁଗ ପର୍ମିଲାତ ।	ମୁଗମୟ—ସୁ. ବି. (ମୁଗ + ମାନ + କରୁଥିବା) ରାଜାମାନଙ୍କର ବନରେ ମୁଗ ହନନ କିମ୍ବା, ଶୀକାର ।
ମୁଗଗମୀନ—ସୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମୁଗଦଂଶ— ଶୀଘ୍ରୀ, ମୁଗ ପର୍ମିଲାତ ।	ମୁଗଦଂଶ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମୁଗଦଂଶ + ଜନ + ଅ + ଆ) କମ୍ପଣ ।	ମୁଗମୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶୀଡାକାନନ, ଶୀକାର ଜଙ୍ଗଳ ।
ମୁଗଗମୀନ—ସୁ. ବି. ମୁଗଦଂଶ— ଶୀଘ୍ରୀ, ମୁଗ ପର୍ମିଲାତ ।	ମୁଗଦଂଶ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମୁଗଦଂଶ ନୟନବିଶ୍ଵା ରାତି, ମାର୍ଗଶିର ମାସର ରାତି, (ବି) ମୁଗଦଂଶ ନୟନବିଶ୍ଵା (ସୀ)	ମୁଗମାନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶୀକାରେପ୍ରୋଟୋରୀ ବନ, ମୁଗକାନନ ।
ମୁଗଗମୀନ—କ୍ଲୀ. ବି. ମୁଗଦଂଶ— ଶୀଘ୍ରୀ, ମୁଗ ପର୍ମିଲାତ ।	ମୁଗଦଂଶ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମୁଗଦଂଶ ନୟନବିଶ୍ଵା ରାତି, ମାର୍ଗଶିର ମାସର ରାତି, ଏଣୀନୟନ ନୟନବିଶ୍ଵା (ସୀ)	ମୁଗମୟ—ସୁ. ବି. (ମୁଗ + ମାନ + ରାତି) ଶୁରାଳ, ବ୍ୟାଧ ।
ମୁଗଗମୀନ—କ୍ଲୀ. ବି. ମୁଗଦଂଶ— ଶୀଘ୍ରୀ, ମୁଗ ପର୍ମିଲାତ ।	ମୁଗଦଂଶ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମୁଗଦଂଶ ନୟନବିଶ୍ଵା ରାତି, ମାର୍ଗଶିର ମାସର ରାତି, ଏଣୀନୟନ ନୟନବିଶ୍ଵା (ସୀ)	ମୁଗମାନ—ସୁ. ବି. ସହଦେଶ, ମହା- ମୁଗରାତ—ସୁ. ବି. (ମୁଗ + ରାତ + କିମ୍ବା) ପଶୁରାଜ, ସିଂହ, ଚନ୍ଦ୍ର, ମୁଗଶିର ନୟନ ।
ମୁଗଗମୀନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶତଭି) ମୁଗ- ବନ୍ଧନାର୍ଥ ଜାଲ, କାଶୁର ।	ମୁଗଦଂଶ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମୁଗଦଂଶ ନୟନବିଶ୍ଵା ରାତି, ମାର୍ଗଶିର ମାସର ରାତି, ଏଣୀନୟନ ନୟନବିଶ୍ଵା (ସୀ)	ମୁଗରାତ—ସୁ. ବି. (ଶତଭି) ମୁଗରାତ ଦେଖ ।
ମୁଗଗମୀନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶତଭି) ମୁଗ- ବନ୍ଧନାର୍ଥ ଜାଲ, କାଶୁର ।	ମୁଗଦଂଶ—ବି. କଷ୍ଟୀକାନନ ମୁଗପାଳିକା—ସୀ. ବି. କଷ୍ଟୁମ୍, ମୁଗ ।	ମୁଗରାତଧାରୀ—ସୁ. ବି. ଚନ୍ଦ୍ର, ଫିର୍ଦ୍ଦୁ

ମୃଗରାଜିନିଲକ୍ଷ୍ମୀ—ୟୁଂ. ବି. ସିଂହ ଚନ୍ଦ୍ର-
ବିଶ୍ଵୀ ।
ମୃଗରାତିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୃଗ+ରାତି+
ଅକ+ଆ) ଜୀବନ୍ତୀ ।
ମୃଗରପୁ—ୟୁଂ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସିଂହ ।
ମୃଗରେମଜ—ବି. (ମୃଗରେମ+ଜନ୍ମ+
ଆ) ପଣ୍ଡ ଲୋମକାଜ ବସ୍ତାଦି ।
ମୃଗଳ—ବି. ମୃଗାଳ ଦେଖ ।
ମୃଗଲକ୍ଷ୍ମିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପଳବିଶେଷ ।
ମୃଗଲକ୍ଷ୍ମୀ—ୟୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଚନ୍ଦ୍ର, ମୃଗ-
ଶିଶୁ ନନ୍ଦି ।
ମୃଗଲକ୍ଷ୍ମୀନନ୍ଦ—ୟୁଂ. ବି. (ମୃଗଲକ୍ଷ୍ମୀନନ୍ଦ+
ନନ୍ଦ+ଆ) ଚନ୍ଦ୍ରଜ, ବୃଦ୍ଧ ।
ମୃଗଲେଖା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମୃଗ-
ଚନ୍ଦ୍ରିତ ଚନ୍ଦ୍ରକର କଳଙ୍କରେଖା ।
ମୃଗଲେଚନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମୃଗ-
ନୟନ ଦେଖ ।
ମୃଗବଞ୍ଚ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସମ୍ମର ଓ ଉତ୍ସୁକାଦି-
କର ପୁରୁଣ କଳନ୍ତିତ ଆଦିମାତା ।
ମୃଗବଧାଜନ—ୟୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମୃଗ-
ଜାଗା ବ୍ୟାଧ ।
ମୃଗବନ—କ୍ଲୀ. ବି. ପଣ୍ଡାତ ପରିଚୃତ
ଶକ୍ତିର ଉପବନବିଶେଷ, ଶ୍ରାପଦ-
ସକୁଳ ବନ୍ୟସ୍ତଦେଶ ।
ମୃଗବନଶର୍ତ୍ତ—କ୍ଲୀ. ବି. ନର୍ମଦା ନଦୀ-
ପାରପୁ ଶର୍ତ୍ତରେ ।
ମୃଗବନମା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ମିରିତ
ଧରିବାର ଜାଲ, ବାଗୁର ।
ମୃଗବର—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ପଣ୍ଡାରଜ, ଦିତ୍ୟ
ମୃଗବଜ୍ଞର—ୟୁଂ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) କୁଳୁର ରୁ ତୃତୀ
ମୃଗବାହନ—ୟୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କାମ୍ଯୁ
ପାନରେତ ।
ମୃଗବାହୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶ୍ରବଣା, ଶତରୂପା ଓ
ପୁରୁଷ ଭାଦ୍ରପଦ ନନ୍ଦଯୁକ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ରକର
ଗତପଥରେ ।
ମୃଗବ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୃଗ+ବ୍ୟଥ+ଅଧ.
କ୍ଲିପ) ମୃଗପ୍ରାଣ, ଶୀର୍ଷାର, ଧନୁର ଲକ୍ଷ୍ୟ ।
ମୃଗବ୍ୟାଧ—ୟୁଂ. ବି. ମୃଗାନ୍ତୀ ବ୍ୟାଧ,
ନନ୍ଦଦିରେତ, ଶିବଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ,

ଏକାତର ବୁଦ୍ଧ । [ଥବା ଥବସ୍ତା ।
ମୃଗଶାୟିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୃଗର ଶୋଇ-
ମୃଗଶାବ—ୟୁଂ. ବି. ହରଣ ଶିଶୁ ।
ମୃଗଶିରଃ—କ୍ଲୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମୃଗଶିର
ନନ୍ଦି, (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମୃଗର ମଣ୍ଡ ।
ମୃଗଶିରଃ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମୃଗଶିର ନନ୍ଦି,
(୭ତତ୍ଵ) ମୃଗର ମଣ୍ଡ ।
ମୃଗଶିର—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମୃଗଶିର ନନ୍ଦି,
(୭ତତ୍ଵ) ମୃଗର ମୁଣ୍ଡ ।
ମୃଗଶିରୀର୍ଷ—ବି. ମୃଗଶିର ନନ୍ଦି ।
ମୃଗଶିର୍ଷକ—ବି. ମୃଗଶିର ନନ୍ଦି ।
ମୃଗଶିର୍ଜ—ବି. (୭ତତ୍ଵ) ହରଣର ଶିର,
(ଶିରର ଭାସ୍ତୁତୁଦ୍ରୋଗରେ ବିଶେଷ-
ଉପକଷ୍ମ) ।
ମୃଗଶିର୍ଜୁବ୍ରତ—ୟୁଂ. ବି. ଉପାସକ ସମ୍ମୁ-
ଦାୟ ଭେଦ ।
ମୃଗଶ୍ରେଷ୍ଠ—ବି. ବ୍ୟାପ୍ତ, ବାସ ।
ମୃଗଶ୍ରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ଉନବିଂଶଦିନ ବ୍ୟାପ୍ତ
ସଙ୍କରେତ । [ବ୍ୟାଧ ।
ମୃଗତା—ୟୁଂ. ବି. (ମୃଗ+ତାନ୍+କ୍ଲିପ)
ମୃଗା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସହଦେଶଲତା, (ପ୍ରା-
ବିଂଭୂମ. ବି.)-ମୃଗୀରେଗ, ଅପସ୍ତାର-
ଗେଗ ।
ମୃଗାକ୍ଷୀ-ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୃଗାଦମା ଦେଖ, ବିଶାଳା,
(ସ୍ତ୍ରୀ. ବି.-ବ.ଶ୍ରୀ) ମୃଗନେତ ଭୁଲ
ନେତ୍ରସ୍ତାତ୍ମା(ସ୍ତ୍ରୀ) ।
ମୃଗାଖର—ୟୁଂ. ବି. ବନ୍ୟ ପଣ୍ଡର ଗର୍ଭି ।
ମୃଗାଙ୍କ—ୟୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଚନ୍ଦ୍ର, ପର୍ବତ
ବାସ୍ତୁ, (୭ତତ୍ଵ) ଚନ୍ଦ୍ର ଦେହରେ ମୃଗ
ଆକାରର କଳଙ୍କ ।
ମୃଗାଙ୍କଳ—ବି. (ମୃଗାଙ୍କ+କନ୍ନ+ଆ)
କଞ୍ଚୁଶ୍ର, ଚନ୍ଦ୍ରଜ ।
ମୃଗାଙ୍କରସ—ୟୁଂ. ବି. ଯନ୍ତ୍ର, କାଶପ୍ରତିତ
ରେଗର ପ୍ରଧାନ ଔଷଧବିଶେଷ ।
ମୃଗାଙ୍କଲେଖା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବିଦ୍ୟାଧର ରାଜ
କନ୍ୟାଭେଦ ।
ମୃଗାଙ୍କଭାତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଉଚ୍ଚଯୁକ୍ତ ଧର୍ମ-
ଧନ୍ତକର ପାତ୍ରୀ, ବିଦ୍ୟାଧରର ମୃଗାଙ୍କ
ସେନକ ପାତ୍ରୀ ।

ମୃଗାଙ୍କଶେଖର—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଚନ୍ଦ୍ରଚୁଡ଼,
ଶିବ ।
ମୃଗାଙ୍କକ—ୟୁଂ. ବି. ମୃଗାଙ୍କ ।
ମୃଗାଙ୍କଜା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୃଗାନ୍ତିର.ବାରୁଣୀ-
ଲତା । [ମୃଗାଙ୍କ ।
ମୃଗାଙ୍କନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (୭ତତ୍ଵ) ହରଣୀ,
ମୃଗାଙ୍କନ—ବି. (୭ତତ୍ଵ) ମରିଗ ମନ୍ତା ।
ମୃଗାଙ୍କନଧର—ୟୁଂ. ବି. ବି. ମୃଗାଙ୍କନ-
ପରିଧାନକାରୀ ।
ମୃଗାଙ୍କନ—ୟୁଂ. ବି. (ମୃଗ+ଆ+ଜନ୍ମ
+ଆ) ବ୍ୟାଧ, ହେଠା, ଗଧଥା ।
ମୃଗାଙ୍କନ୍ତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୃଗାଙ୍କନ, ମୃଗବନ ।
ମୃଗାଙ୍କନ୍ତକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୃଗାଙ୍କନ+
ଆ+ଆ) କଞ୍ଚୁଶ୍ର ।
ମୃଗାନ୍ତ(ର)—ୟୁଂ. ବି. (ମୃଗାଙ୍କନ+ଅନ୍ତ+
କ.କିପ୍) ସିଂହ, ତରସ୍ତୁ, ନେକହା-
ବାସ, ବ୍ୟାପ୍ତ ।
ମୃଗାନ୍ତଦନ—ୟୁଂ. ବି. (ମୃଗାଙ୍କନ+ଅନ୍ତ+କ.
ଅନ) ଷ୍ଟ୍ରୁ ବ୍ୟାପ୍ତ, ଚତାବାସ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ମୃଗାନ୍ତମା ।
ମୃଗାନ୍ତନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଉଚ୍ଚବାରୁଣୀ, ସହ-
ଦେଶ, ମହାକାଳ ଲତା ।
ମୃଗାନ୍ତପା—ୟୁଂ. ବି. (୭ତତ୍ଵ) ସିଂହ ।
ମୃଗାନ୍ତପତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. ନନ୍ଦୀ ଜନ୍ମ ଉପରେ
ପ୍ରଭୁର ।
ମୃଗାନ୍ତଗନ—ୟୁଂ. ବି. (୭ତତ୍ଵ) ସିଂହ ।
ମୃଗାନ୍ତକ—ୟୁଂ. ବି. (୭ତତ୍ଵ) ଚତାବାସ,
ବ୍ୟାଧ ।
ମୃଗାର—ୟୁଂ. ବି. ଅଥବାଦେଶୋତ୍ର
ରତ୍ନ, ପ୍ରସେନନନ୍ଦ ରାଜକ ମହୀ ।
ମୃଗାରାତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (୭ତତ୍ଵ) କୁକୁର,
ମୃଗଶିର୍ତ୍ତ, ସିଂହ, ବାସ, ନାଲି ସଜକା-
ଗନ୍ତ, ରତ୍ନପିତ୍ର । [ଦେଶ ।
ମୃଗାରି—ୟୁଂ. ବି. (୭ତତ୍ଵ) ମୃଗାରି
ମୃଗାରିତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସମୁନାତାରବନ୍ଧୀ
ଦାମ୍ପତ୍ତି ନନ୍ଦି ।
ମୃଗାବତ୍—ୟୁଂ. ବି. (ମୃଗ+ବାତ୍+କ.
କିପ୍) ମୃଗାବେଧନାନୀକ, ବ୍ୟାଧ ।
ମୃଗାଳ—ବି. (ମୃଗ+ଲା+କ.ଥ) ମିରି-

ବେଶୀ ପଢ଼ିର ମୃତ୍ରର ଅପର ଯେଉଁ
ମାନେ ନିଷ୍ଠକାଳ ବ୍ରୁତ୍ତର୍ଥୀୟ ଅବ-
ଲମ୍ବନ କରି ଗୁଡ଼ ବା ଦେଖ କର୍ମରୁ
ଅଷ୍ଟଷ୍ଟବରେ ଅବସ୍ଥାନ କରନ୍ତି ସେହି
ନିୟମିତ ସମୟ ।

ମୃତାହ—କ୍ଲୀ. ବ. (ମୃତ + ଅହନ୍) ମୃତାହ
ଦିନ, ଯେଉଁ ଦିନ ମୃତ୍ ହୁଏ ସେହି
ଦିନ ବା ତଥ, ଅନ୍ୟେଷ୍ଟି ।

ମୃତାହକର୍ମ(ତିୟିମ୍ବ)—ବ. ଶୁଦ୍ଧିତିୟିମ୍ବ,
ଅନ୍ୟେଷ୍ଟିତିୟିମ୍ବ ।

ମୃତାହଦଶକଦାନ—ବ. ଏକାଦଶାହଦାନ
ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରେତର ମୃତ୍ ଭକ୍ତେ-
ଶ୍ୟରେ ଦିଆଯିବା ଗୋଟି, ଭୂମି, ସ୍ତର୍ଣ୍ଣ,
ବସ୍ତ୍ର, ଶାଳଗ୍ରାମ, ଅନ୍ଦୁ, ଜଳପାତ୍ର, ଘବ,
ବିତଣା ଓ ରଣି ଏହି ଦଶବସ୍ତ୍ରର ଦାନ
ମୃତାହପଞ୍ଚକ-ବ. ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିର ଅନ୍ୟେଷ୍ଟି
କିୟା ଉପଲକ୍ଷ୍ୟରେ କ୍ରାତୁଣକୁ ଦିଆ-
ଦିବା ଗୋ, ଭୂମି, ବସ୍ତ୍ର, ପୁନା ଓ ଶାଳ-
ଗ୍ରାମ ଦାନ ।

ମୃତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମୃ + ତ୍ରୀ. ବ.) ମରଣ, ମୃତ୍
ମୃତିମା—ପୁ. ବ. ମରକ, ମତ୍ତକ ।

ମୃତୁ—ଶା. ବ. ମୃତ୍ ଦେଖ ।

ମୃତୋଭବ—ପୁ. ବ. ସମ୍ମଦ୍ର, ମହାପାଗର,
ମହୋଦଧ୍ୟ ।

ମୃତ୍ତକଣ—କ୍ଲୀ. ବ. ମୃତ୍ତିକା ଶଣ୍ଟ ।

ମୃତ୍ତପାଳ—କ୍ଲୀ. ବ. ଅପର, ପୋଡ଼ାମାଟି,
ଭଙ୍ଗାଶପର, ହାଣ୍ଟି ।

ମୃତ୍ତର୍ହାର—ପୁ. ବ. (ମୃତ୍ + ର୍ହାର + ଅଥ)
କୁମ୍ଭକାର, କୁମ୍ଭାର ।

ମୃତ୍ତକଂସ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବ. ଶଶ, ପଢ଼, ମାଟିର
ଗ୍ରେଟପାଦ ।

ମୃତ୍ତିଶ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମୃତ୍ତିକା ଶଣ୍ଟ ।

ମୃତ୍ତକେନି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଚର୍ମକଷା ତୃଷ୍ଣ ।

ମୃତ୍ତଳ—କ୍ଲୀ. ବ. (ମୃତ୍ + ଅଳ୍ + କ. ଅ)
ଆଢ଼କା, ହରତ୍, ସୌରଷ୍ଟ୍ରମୃତ୍ତିକା,
ସୁତ୍ର ମୃତ୍ତିକାବଶେଷ ।

ମୃତ୍ତଳକ—କ୍ଲୀ. ବ. (ମୃତ୍ତଳ + କ) ଆଢ଼କା,
ସୌରଷ୍ଟ୍ରମୃତ୍ତିକା ।

ମୃତ୍ତିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମୃତ୍ + ତିକ + ଆ)

ତୁବନ୍ଧ, ମାଟି, କାତୁଆ, ଗନ୍ଧମାଟି, ଭୂମି ।
ମୃତ୍ତିକାଧାର--ବ. (ମୃତ୍ତିକା + ଆଧାର)
ମୃତ୍ତିପାଦ ।

ମୃତ୍ତିକାଭିଶେଷକ—ବ. (ଗର୍ଭଣୀର ବା
ଶିଶୁ) ମାଟିଖାରକା ନିମନ୍ତେ ଅଭିନାଶ
ମୃତ୍ତିକାଲବଣ—କ୍ଲୀ. ବ. ଶାରମୃତ୍ତିକା, ଶାର
ମାଟି । [ବୋଲିବା ।]

ମୃତ୍ତିକାଲେପନ—ବ. (ଉତ୍ତର) ମାଟି

ମୃତ୍ତିକାଲେପନ—ବ. ଭୁଗର୍ଭ ନିଃସ୍ତର ତେଲ
ବିଶେଷ ।

ମୃତ୍ତାଶ୍ରୀ—ପୁ. କ. ପାଣ୍ଡୁରେଗ ଭେଦ ।

ମୃତ୍ତାଶ୍ରୀ—କ୍ଲୀ. ବ. ମୃତ୍ତିପାଦ ଦେଖ ।

ମୃତ୍ତିଶ—ବ. ଲୋକୁ, ଟେଲା, ମାଟିର
କାଟିଲି ବା ଗୋଲା ।

ମୃତ୍ତଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମୃତ୍ତଳ + ରି)
କୁଣ୍ଡୋଷ୍ଟି, କୁତ ।

ମୃତ୍ତିବ—ପୁ. ବ. କିମ୍ବକାର. କୁମାର ।

ମୃତ୍ତିଧ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ବ୍ୟାଧି ।

ମୃତ୍ତ—ପୁ. ବ. (ମୃ + ତ୍ର୍ଯ) ଯମ, କଂସ,
ପାଣବିସ୍ତ୍ରୋଗ, ମରଣ, ବିଷ୍ଟ, କ୍ରୁମି,
ମାୟା, କେଳି, ଆର୍ଦ୍ରୀୟରେତ, ଅସ୍ତ୍ର
ବ୍ୟପରର ବ୍ୟାସରେତ, ଏକାଦ ରେତ,
ଫଳଭଜ୍ୟୋତିଷୋକ୍ତ ଅସ୍ତ୍ରମ ଗୃହ.
ଜ୍ୟୋତିଷୋକ୍ତ ୧୭ ଯୋଗ, କାମଦେବ

ମୃତ୍ତକ—ବ. ମୃତ୍ତୁସମ୍ମାନ୍ତି, (ବ) ମୃତ୍ତ,
ମୃତ୍ତକାଶୋତ ।

ମୃତ୍ତକନ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମୃତ୍ତର ଅନ୍ତର୍ଷାଧି
ଦେଖ, ସମକନ୍ୟ ।

ମୃତ୍ତକର—ବ. (ମୃତ୍ତୁ + କୁତ୍ + କ. ଅ)
ମୃତ୍ତକନକ, ଯାହା ମୃତ୍ତୁପାଠୀଏ, ମାର୍ଗ-
ସ୍ତଳ ।

ମୃତ୍ତକାରକ—ବ. ମୃତ୍ତକର ଦେଖ ।

ମୃତ୍ତକାଳ—ବ. ମରଣ ପାତିବା ସମୟ ।

ମୃତ୍ତକାଳକ୍ଷ—ପୁ. ବ. ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତ
କେତେକ ପୁଷ୍ଟଳକ୍ଷଣ ବା କ୍ରୂନ ଦେଖି
ମନୁଷ୍ୟର ମରଣ ସମୟ ପୁଷ୍ଟରୁ ଜାଗି
ପାରନ୍ତ ।

ମୃତ୍ତକାଳକ୍ଷନ—ବ. * ବିଜ୍ଞାନୋକ୍ତ ବା

ଶାସ୍ତ୍ରେ କ୍ଷେତ୍ର ଲକ୍ଷଣମାନ ଦେଖି ମନୁଷ୍ୟର
ମୃତ୍ତ ପାତିବାସମୟ ପୁଷ୍ଟରୁ ଜାଗିପାତିବା ।
ମୃତ୍ତାସ୍ତ୍ର—ବ. (ଲ. ଅର୍ଥ) ଆସନ ମୃତ୍ତର
ଶିଥୁରା ବା କାଳିମା ।

ମୃତ୍ତକନକ—ବ. (ଉତ୍ତର) ମୃତ୍ତକର
ଦେଖ, (ହିରି) ଜନକା ।

ମୃତ୍ତଳିତ୍—ପୁ. ବ. (ମୃତ୍ତ + ଲି + କିପି)
ମୃତ୍ତିତ୍ତୟ, ଶିବ ।

ମୃତ୍ତିତ୍ତୟ—ପୁ. ବ. (ମୃତ୍ତ + ତି + କି. ଅ) ଶିବ, (ହିରି) ମୃତ୍ତକୁ ଜୟକାଶ,
ଅମରପଶା ।

ମୃତ୍ତିତ୍ତୁମନ୍ତ୍ର—ବ. ମହାଦେବଙ୍କର କଷ୍ଟ
ମନୁଷ୍ୟବିଶେଷ ।

ମୃତ୍ତିତ୍ତୁମନ୍ତ୍ରଥ—ଶା. ବ. ସର୍ବାୟୁ ଉତ୍ତଳ-
ଭାଷାଭିଜ୍ଞ ପଣ୍ଡିତ ।

ମୃତ୍ତିତ୍ତୁମନ୍ତ୍ରୀ—କ୍ଲୀ. ବ. ବାଦ୍ୟମହାବିଶେଷ,
ଶବଦାହ ସମୟରେ ବଜାୟିବା ବାଦ୍ୟ-
ବିଶେଷ ।

ମୃତ୍ତିତ୍ତୁମନ୍ତ୍ର—ପୁ. ବ. ଯମତୁତ, ମୃତ୍ତ
ସବାଦ ନହନକାଶ ।

ମୃତ୍ତିତ୍ତୁରାର—କ୍ଲୀ. ବ. ଯେଉଁ ଦ୍ଵାରଦେଇ
ପାଣବାୟୁ ନହିଁର୍ଭବ ହୁଏ ।

ମୃତ୍ତିତ୍ତୁରାଶକ—ପୁ. ବ. (ମୃତ୍ତୁ + ନାଶ
+ ଅଥକ) ପାରଦ, ପାଶଧାତ୍, (ବି)
ମରଣହାରକ ।

ମୃତ୍ତିତ୍ତୁରାଶକ—କ୍ଲୀ. ବ. ଅନୁତ୍, ଯାହା
ପାନକଲେ ମରଣ ଭୟ ଥାଏ ନାହିଁ ।

ମୃତ୍ତିତ୍ତୁପଥ—ପୁ. ବ. ମରଣପଥ, ମରଣର
ଉପାୟ ।

ମୃତ୍ତିପା—ପୁ. ବ. ଶିବ ।

ମୃତ୍ତିପାଶ—ବ. (ଉତ୍ତର) ମୃତ୍ତୁଙ୍କ ପାଶି,
ଯମଙ୍କ ବନ୍ଧନରଙ୍କ ।

ମୃତ୍ତିପୁର—ବ. ମରଣପାତ୍ର ।

ମୃତ୍ତିପୁର୍ଣ୍ଣ—ପୁ. ବ. ରକ୍ଷ, ଆଶ, (ହି)
ମୃତ୍ତିପୁର୍ଣ୍ଣ, କଦଳୀବୃକ୍ଷ

ମୃତ୍ତିପଳ—ପୁ. ବ. ମହାକାଳପଳ,
କଦଳୀପଳ ।

ମୃତ୍ତିତ୍ତୁରକ—ପୁ. ବ. ମରଣକାଳରେ
ବାଦମାୟ ପକ୍ଷଦ ।

ମୃତ୍ୟୁଭୟ—ସୁଂ. ବ. (୪ତତ୍) ମରଣ
ଭୟ, ମରବାର ଥାଣଙ୍କା ।
ମୃତ୍ୟୁଭ୍ରତ—ସୁଂ. ବ. (୪ତତ୍) ଘେନ ।
ମୃତ୍ୟୁମନ—ସୁଂ. ବ. (ମୃତ୍ୟୁ+ମନ)
ମୃତ୍ୟୁଷ୍ଟକ. ମୃତ୍ୟୁ ବିଶିଷ୍ଟ, ମରଣଗାଲ ।
ମୃତ୍ୟୁମୁଖ—ବ. (୪ତତ୍) କାଳକବଳ,
ମୃତ୍ୟୁର ବା କାଳଦେବତାଙ୍କ ପାହି ।
ମୃତ୍ୟୁମୁଖରେପତିତହେନା-ଗ୍ରା.ଟି.ମରିବା
ମୃତ୍ୟୁଯୋଗ—ଜ୍ୟୋତିଷୋକ୍ତ ଅନ୍ତର
ଯୋବେଶେଷ, ମନୁଷ୍ୟର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟି-
ବାର (ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଲକ୍ଷଣ ମୃତ୍ୟୁ) ଯୋଗ,
ମାରକଦଶା, ମାରକଯୋଗ ।
ମୃତ୍ୟୁଯନ—ସୁଂ. ବ. ଯମରାଜ ।
ମୃତ୍ୟୁରୂପୀ—ବି. ମୃତ୍ୟୁ ରୂପାନ୍ତାକାର-
ଯୁକ୍ତ, (ବି) ଯମ ବା ଯମଦୂତ, ବର୍ଣ୍ଣ-
ମାଳାର 'ଶ' ଅଣ୍ଟର ।
ମୃତ୍ୟୁଲୋକ—ସୁଂ. ବ. ଯମଲୋକ ।
ମୃତ୍ୟୁବଞ୍ଚକ—ସୁଂ. ବ. (କ.ଶ୍ରୀ) ଶିବ,
ବିଲୁଚୁରୀ, ଦୟକାଳ, ଭାସ୍ମାନ୍ତା ।
ମୃତ୍ୟୁବନ୍ଧୁ—ସୁଂ. ବ. ଯମ, (ବି) ମୃତ୍ୟୁ-
କାଳରେ ବନ୍ଧୁଭୂଲି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ, ମରଣ-
ଶଳ ।
ମୃତ୍ୟୁବାଜ—ବ.ବାର୍ତ୍ତା, ଜନ୍ମମୃତ୍ୟୁର ବାଜ
ମୃତ୍ୟୁବୟା—ବ. (କ.ଧା) ମୃତ୍ୟୁ ବ୍ୟକ୍ତ
ଶୁଣିଯ୍ୟା ଉପଲେଖ୍ୟରେ ବ୍ରାହ୍ମନଙ୍କୁ
ଦାନ ଦିଆଯିବା ସୁମହିତ ଶୟ୍ୟା, ଆସନ୍ତୁ
ମୃତ୍ୟୁ ବା ମୃତ୍ୟୁ ବ୍ୟକ୍ତର ଶୟ୍ୟା ।
ମୃତ୍ୟୁବଂଧ୍ୟା—ବ(୪ତତ୍)ଯୁଦ୍ଧ ଓ ଘେନ-
ଆଦିରେ ମୃତ୍ୟୁ ବନ୍ତିମାନଙ୍କର ଗଣନା
ମୃତ୍ୟୁବଞ୍ଜିବନ—ବ.ବ. ମୃତ୍ୟୁ ସଞ୍ଜିବନ
ଦେଖ । [ଦେଖ]
ମୃତ୍ୟୁବଞ୍ଜିବନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମୃତ୍ୟୁବଞ୍ଜିବନ
ମୃତ୍ୟୁବାନ୍ତ—ଅବ୍ୟ. ମୃତ୍ୟୁରେ ପରିଣତ ।
ମୃତ୍ୟୁବୁଦ୍ଧ—ସୁଂ. ବ. କେବୁଦ୍ଧ ।
ମୃତ୍ୟୁବୁଦ୍ଧ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. କର୍କଟୀ, ମାରକକଢ଼ା
ମୃତ୍ୟୁଦେନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (୪ତତ୍) ମୃତ୍ୟୁର
ଦେନା, ଯମଦୂତ ।
ମୃତ୍ୟୁ—ଦ୍ଵି. ବ. ମୃତ୍ୟୁର ଦେଖ, ଶନି-
ପ୍ରତି, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବ) ଗୃହକନ୍ୟା, ଘରର ଫିଅ,
ତୃତୀକୁମାରୀ, ଶୁଭ୍ରଜାତି ପୁଷ୍ପବୃକ୍ଷ, ବୃଂହଶ,

ମୃତ୍ୟୁକା, ଉତ୍ତମ ମାଟି ।
ମୃତ୍ୟୁ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ.(ମୃତ୍ୟୁ+ଆ)ମୃତ୍ୟୁଦେଖ
ମୃତ୍ୟୁ—ବ(ମୃତ୍ୟୁ+କ.କ୍ରିପ୍ତ)ମୃତ୍ୟୁକା, ମାଟି ।
ମୃତ୍ୟୁର—ସୁଂ. ବ. ହାଶତପଣୀ ।
ମୃତ୍ୟୁରଙ୍ଗ—ସୁଂ.ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)ପଠନ, ଗୋଲ-
ମାଳ, ଶଳ, ବଣ, ବାର୍ତ୍ତା, ମୃତ୍ୟୁକା-
ନିର୍ମିତ ଦୁଇ ମୁଖବିଶ୍ଵ ତର୍ମାନଙ୍କ
ବାଦ୍ୟଯତ୍ତବିଶେଷ, ଶୋଳ ।
ମୃତ୍ୟୁରଙ୍ଗ—କ୍ଲୀ. ବ. ଛନ୍ଦୋଭେଦ ।
ମୃତ୍ୟୁରଙ୍ଗପଳ—ସୁଂ. ବ. ପଣସପଳ ।
ମୃତ୍ୟୁରଙ୍ଗପଳି—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ.କୋଷାତଙ୍ଗ, ନିର୍ମି-
ତ ମୃତ୍ୟୁରଙ୍ଗ—ବ(ମୃତ୍ୟୁ+ଆକାର)ପଥର
କୋଇଲ ।
ମୃତ୍ୟୁରଙ୍ଗିଆ—ଗ୍ରା. ବ. ମୃତ୍ୟୁରଙ୍ଗ ବଜାଇବା
ବ୍ୟକ୍ତି, (ବି) ମୃତ୍ୟୁରଙ୍ଗଆକୃତିବିଶ୍ଵ ।
ମୃତ୍ୟୁରଙ୍ଗୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ.(ମୃତ୍ୟୁରଙ୍ଗ+ରା) କୋଷା-
ତଙ୍ଗ, ଜନ୍ମାର୍ଥ, (ସୁଂ.ବ. ମୃତ୍ୟୁରଙ୍ଗ+ରାନ୍ଧ)
ମୃତ୍ୟୁରଙ୍ଗବାଦକ ।
ମୃତ୍ୟୁର—ସୁଂ. ବ. (ମୃତ୍ୟୁର+ଆ)ବ୍ୟକ୍ତ,
ଜଳ, (ବି)ଲୋକ, ଚଉର, କ୍ଷଣପ୍ରାୟୀ;
କୀର୍ତ୍ତନଶୀଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମୃତ୍ୟୁ ।
ମୃତ୍ୟୁରବ—କ୍ଲୀ. ବ. ନାଟକଭାଷାରେ ଶୁଣ
ସହିତ ଦୋଷର ବୈଷମ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ ।
ମୃତ୍ୟୁରା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ(ମୃତ୍ୟୁ+ଆ+ଆ)ମୃତ୍ୟୁକା,
ମାଟି ।
ମୃତ୍ୟୁରକର—ସୁଂ. ବ. (ମୃତ୍ୟୁ+ଆକର)
ବଜ, ଅଣନ୍ତି ।
ମୃତ୍ୟୁରମ୍ବୁ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ସୌରମ୍ବୁ ମୃତ୍ୟୁକା ।
ମୃତ୍ୟୁରତ—ଦ୍ଵି. ବ. (ମୃତ୍ୟୁ+ମୃତ୍ୟୁତ)ରମ୍ଭୁ-
କୃତ, ମର୍ତ୍ତିତ, ଦଳତ, ପଦଦଳତ ।
ମୃତ୍ୟୁର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମୃତ୍ୟୁ+ରାନ୍ଧ)ରମ୍ଭୁ
ପ୍ରଣୟ ମୃତ୍ୟୁକା, ଗୋପିତନନ୍ଦ ।
ମୃତ୍ୟୁ—ଦ୍ଵି. (ମୃତ୍ୟୁ+ରା)ରାତ୍ରା ଦାନୁଆ
ନୁହେ, ନମ୍ର, ଉତ୍ସୁ, ଆର୍ଦ୍ର, କୋମଳ,
ନରମ, ବିନନ୍ଦ, ଶାନ୍ତ, ଦୟାତ୍ମକ, ଧୀର,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ମୃତ୍ୟୁ ।
ମୃତ୍ୟୁ—ସୁଂ. ବ. ମୃତ୍ୟୁର ଦେଖ, ଶନି-
ପ୍ରତି, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବ) ଗୃହକନ୍ୟା, ଘରର ଫିଅ,
ତୃତୀକୁମାରୀ, ଶୁଭ୍ରଜାତି ପୁଷ୍ପବୃକ୍ଷ, ବୃଂହଶ,

ଧୂମପାନବିଶେଷ ।
ମୃତ୍ୟୁକ—ଶ୍ରୀ.ବ.କୋମଳ, ନରମ, ନମ୍ର ।
ମୃତ୍ୟୁକଣ୍ଠ—ସୁଂ. ବ. ଧଳା ଦାସକେରେଣ୍ଠ ।
ମୃତ୍ୟୁକଣ୍ଠପଳା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. କର୍କଟୀଲତା,
କାକୁଡ଼ିଗର ।
ମୃତ୍ୟୁକର୍ମ—କ୍ଲୀ. ବ. କର୍ତ୍ତିନର ମୃତ୍ୟୁରଣ,
(ବି) ମୃତ୍ୟୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ।
ମୃତ୍ୟୁକୁଣ୍ଠ—କ୍ଲୀ. ବ. ପାତ୍ରକ, ରୀତା ।
ମୃତ୍ୟୁକୁଣ୍ଠ—ସୁଂ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)ଯେଉଁ
ବ୍ୟକ୍ତିର ଖାତା ତରଳିଆ ଦ୍ରୁଷ୍ଟ, ଯେଉଁ
ବନ୍ଧୁତାରେ ଭିଷଧାତ ସହଜରେ
କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୁଏ ।
ମୃତ୍ୟୁକୁଣ୍ଠ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ଧୀରେ ଧୀରେ କର୍ମ-
ସାଧନ, କୋମଳତା ସମ୍ମାଦନ ।
ମୃତ୍ୟୁକୁଣ୍ଠ—ସୁଂ. ବ. ଅଶ୍ଵର ପାଦବେଶ-
ବିଶେଷ ।
ମୃତ୍ୟୁଗଣ—ସୁଂ. ବ. ତିଥା, ଅନୁରାଧ,
ମୃତ୍ୟୁଗଣ ଓ ରେବନା ନନ୍ଦନ ।
ମୃତ୍ୟୁଗତ—ବ. (କ.ଧା) ଧୀରଗତ, (ସୁଂ.
ବ.ଶ୍ରୀ) ଧୀରଗତବିଶ୍ଵ ।
ମୃତ୍ୟୁଗନ—ବ. (କ.ଧା)ରାଷ୍ଟ୍ରଭୂତନ, (ବି)
ବ.ଶ୍ରୀ) ଭୂଷତନନ୍ଦବିଶ୍ଵ ।
ମୃତ୍ୟୁଗନ—ସୁଂ.ବ. ଶୁଳ୍କଭେଦ, (ବି)
ମୃତ୍ୟୁଗନବିଶ୍ଵ ।
ମୃତ୍ୟୁଗନ—ବ(କ.ଧା)ମୃତ୍ୟୁଗନ ଦେଖ,
(ସୁଂ.ବ.ଶ୍ରୀ)ଧୀରଗତବିଶ୍ଵ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ମୃତ୍ୟୁଗନନା ।
ମୃତ୍ୟୁଗମନ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ହଂସୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବ)
ମନ୍ଦମନବିଶ୍ଵ (ଶ୍ରୀ) ।
ମୃତ୍ୟୁଗୁପ୍ତ—ବି.ଧୀର ଅଥବା ଗମ୍ଭୀର ସର
ମୃତ୍ୟୁଗୁମୀ—ସୁଂ.ବ.ମୃତ୍ୟୁଗମନ ଦେଖ ।
ମୃତ୍ୟୁଗୁମ୍ଭନ—ବ. (କ.ଧା)କୋମଳ ଶୁଣ-
ଶୁଣୁ ଶବ୍ଦ । [ଦେଖ]
ମୃତ୍ୟୁଗୁମ୍ଭନ—ବ. (କ.ଧା) ମୃତ୍ୟୁଗୁମ୍ଭନ
ମୃତ୍ୟୁଗୁମ୍ଭ—ସୁଂ. ବ. ମନ୍ତ୍ରର ତୃଣ ।
ମୃତ୍ୟୁଗୁମ୍ଭ—ସୁଂ. ବ. ମନ୍ତ୍ରର ତୃଣ +
(କ.ଧା) ଭୂର୍ଜବୃକ୍ଷ, (ଦ୍ଵି.ବ) କୋମଳ-
ହକ୍କବିଶ୍ଵ ।

ମୃଦୁରୂପ—ପୁଂ. ବ. ଧାନବରତନ ।
 ମୃଦୁଛବି—ପୁଂ. ବ. ଭୁଲିବୁଷ, ଶିରିଜ
 ପାକ୍ଷବୁଷ, ପୋକଣ୍ଡା ଗୁଳୀ. କୁର୍ରିଗ-
 ଦ୍ରୁମ, ଶ୍ରାଚାଳ, କୋକଣ ଦେଖପହିଜ
 ପୋରାଳୁ. ନଳ, ଟିଲିମା ଡୁଣ, ପଣ୍ଡୀ
 ଫେରୁଶ୍ଵରିଷ, କୁଳଙ୍କୁଳା, (ବିଂ. ବ. ଶ୍ରୀ)
 କୋମଳ ଆଛାଦନସ୍ତକ ।
 ମୃଦୁଜାଣ୍ଠୁ—ଶି. ବିଂ. ଦୁଃଳ ପ୍ରକୃତିକ,
 ମୃଦୁଗ୍ରାସ । [ଶିଖା ।
 ମୃଦୁକୁଳ—ବି. (ମୃଦୁ+କୁଳ)ଅଳ୍ପଶ୍ଵର
 ମୃଦୁତା(ରୁ)—ବି. (ମୃଦୁ+ତା+ଆ)
 କୋମଳତା, ନରମ ଅଦସ୍ତା ।
 ମୃଦୁତାଳ—ପୁଂ. ବି. ହିଷ୍ପତେତ, ଶ୍ରାଚାଳ
 ମୃଦୁଅଷ୍ଟ—ଶି. ବିଂ. ମୃଦୁ ଓ ଶକ୍ତି,
 କୋମଳ ଓ ତେଜସ୍ଵି, (ବି) ମୃଦୁ ଓ
 ଅନ୍ତରଗଣ ନନ୍ଦି ।
 ମୃଦୁହରକ—ପୁଂ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଭୁଲ ବୁଷ ।
 ମୃଦୁଦର୍ତ୍ତ—ପୁଂ. ବି. ଶୁକ୍ଳକୁଣ୍ଠ ।
 ମୃଦୁଭବ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମାଟିରୁ ଉତ୍ସନ୍ଧ
 ବସ୍ତ, ଉଭିଜ. (ବିଂ) ମାଟିରୁ ଜତ ।
 ମୃଦୁନାଥ—ବି. (କ. ଧା) କୋମଳସ୍ଵର,
 (ପୁଂ. ବି) କୋମଳ ସ୍ଵରବିଶ୍ଵ ।
 ମୃଦୁନାନୀ—ପୁଂ. ବିଂ. ମଧୁରସ୍ଵରକାଶ,
 (ଶ୍ରୀ) ମୃଦୁନାନୀ ।
 ମୃଦୁନୁକ—କୁଳ. ବି. ସୁରଣ୍ଣି, ସୁନା ।
 ମୃଦୁପତ୍ର—ବି. (କ. ଧା) ନଳ, କୋମଳ
 ପତ୍ର, (ବ. ଶ୍ରୀ) ଭୁର୍ଜ ଦୁଷ୍ଟଶାକିଶେଷ
 ରିତ୍ର ରିତ୍ରୀ, (ବିଂ-ବ. ଶ୍ରୀ) କୋମଳପତ୍ର-
 ବିଶ୍ଵ, (ଶ୍ରୀ) ମୃଦୁପତ୍ର ।
 ମୃଦୁପତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲୋଗାକ, କ୍ଷେ
 ରିତ୍ରିଶାକ ।
 ମୃଦୁପତ୍ରକ—ପୁଂ. ବି. (ମୃଦୁ+ପତ୍ର+
 କ) ବେତ, ବେତ, (ବିଂ) କୋମଳ-
 ପତ୍ରବିଶ୍ଵ ।
 ମୃଦୁପତ୍ରିଠ—ପୁଂ. ବି. ମଧ୍ୟକାତିଶେଷ
 ମୃଦୁପତ୍ର—ପୁଂ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) କୋମଳ
 ପତ୍ର, (ବିଂ. ବ. ଶ୍ରୀ) ଧାରିଗତିଶ୍ଵ ।
 ମୃଦୁପତ୍ର—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) କୋମଳପତ୍ର-
 ବିଶ୍ଵ, ଯାହା କୌଣସି ରସ୍ତକୁ କୋମଳ
 ଘବରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରେ, ଯାହା ଛୁଟିଲେ
 କୋମଳ ଲୋଗ, (ବି-କ. ଧା) କୋମଳ
 ଭାବରେ ଛୁଟିବା ।
 ମୃଦୁପତ୍ରବ—ବି. (କ. ଧା) ନମ୍ରପକୃତ,
 (ବିଂ. ବ. ଶ୍ରୀ) ନମ୍ରପକୃତବିଶ୍ଵ, ଶାନ୍ତ-

ପକୃତକ ।
 ମୃଦୁସ୍ଵର—ବି. (କ. ଧା) କୋମଳ କଣ୍ଠ-
 ସ୍ଵର, ଶୀରଣ୍ଡ, ବିମତ ଭାକ୍ୟ, (ପୁଂ.
 ବିଂ. ବ. ଶ୍ରୀ) ମୃଦୁସ୍ଵରବିଶ୍ଵ, (ଶ୍ରୀ)
 ମୃଦୁସ୍ଵର ।
 ମୃଦୁସ୍ଵାଦ—ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ରିଷ୍ଟର ସ୍ଵାଦ-
 ବିଶ୍ଵ, (ଯାହା ଖଟା ବା ରାନ ବା ମିଠା
 ରୁହେ) ।
 ମୃଦୁସ୍ରୋତ—ବି. (କ. ଧା) ଧୀରପ୍ରବାହ,
 ପୁଂ. ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଧୀରପ୍ରବାହାନ୍ତି ।
 ମୃଦୁହାସ(ସ୍ଵର)—ବି. (କ. ଧା) ସ୍ଵିତହାସ୍ୟ,
 ମୃଦୁକିହୟ, (ପୁଂ. ବିଂ) ସ୍ଵିତହାସ୍ୟସ୍ତକ ।
 ମୃଦୁହୃଦୟ—ପୁଂ. ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) କୋମଳ-
 ହୃଦୟ, ଦୟାକୁ ।
 ମୃଦୁ—ଅବ୍ୟ. ମୃଦୁଭବ ।
 ମୃଦୁପତ୍ର—କୁଳ. ବି. (କ. ଧା) ଲୋପତ୍ର,
 ମଳକର୍ତ୍ତ ।
 ମୃଦୁଭବ—ପୁଂ. ବି. ଯାହା ପୁରେ ମୃଦୁ-
 ନ ଥଳ ପରେ ଯାହା ମୃଦୁ ହେବା ।
 ମୃଦୁ—ପୁଂ. ବି. (ମୃଦୁ+ପମ୍+ଅ)
 ମଧ୍ୟ ବିଶେଷ । [ମଧ୍ୟା ।
 ମୃଦୁଟ—ପୁଂ. ବି. (କ. ଧା) ମାଟିର ଘଟ,
 ମୃଦୁଜନ(ଭାଗୀ)—କୁଳ. ବି. ମୃତ୍ତିକା-
 ନିମ୍ନିତ ପାତ୍ର, ମାଟିର ପାତ୍ର ବା ହଣ୍ଡି ।
 ମୃଦୁଙ୍ଗ—କୁଳ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ବଙ୍ଗ, ରଙ୍ଗ
 ଧାଉ, କୋମଳବୟୁଦ, କୋମଳଶରାର,
 (ବିଂ) କୋମଳାବୟୁଦ ବିଶ୍ଵ ।
 ମୃଦୁରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମୃଦୁ+ରୀ) କୋମଳାରୀ
 (ଶ୍ରୀ), କପିଳଦ୍ରାଶ୍ଵ, ଦ୍ରାଶ୍ଵାଲତା ।
 ମୃଦୁରୀକା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମୃଦୁ+ରୀକ+ଆ)
 ଦ୍ରାଶ୍ଵ, କପିଳଦ୍ରାଶ୍ଵ, ଦ୍ରାଶ୍ଵାସବ, ଅଞ୍ଚର ।
 ମୃଦୁରୀକାତ—ପୁଂ. ବି. ପିତ୍ରକରରେ ପ୍ରଯୋଜନ
 ଦ୍ରାଶ୍ଵାସିତ ନନ୍ଦା । [ମଧ୍ୟ ।
 ମୃଦୁରୀକାସବ—ପୁଂ. ବି. ଦ୍ରାଶ୍ଵାସବ, ଦ୍ରାଶ୍ଵ-
 ମଧ୍ୟ—କୁଳ. ବି. (ମୃଦୁ+ମଧ୍ୟ)ସୁନ୍ଦ, ରଣ ।
 ମଧ୍ୟ—ଅବ୍ୟ. ମଧ୍ୟା, ମଧ୍ୟା, କୃଥା, ଅନର୍ଥକ
 ମଧ୍ୟ—ବି. ଯତକାମନାକାଶ ଶନ୍ତ, (ବି)
 ଶନ୍ତା, ଅବମାନନ୍ଦା । [କଥନ ।
 ମଧ୍ୟବକ୍—ବି. ଅବମାନନ୍ଦା ସୁତକ ଭାକ୍ୟ-

ମୃଦୁଲୀ—ଶ୍ର. ବି. (ମୃଦୁ+ଲୀ) ମୃଦୁକା-
ନିମତ୍ତ, ମୃଦୁଲୀ ।

ମୃଦୁରୁ—ପୁ. ବି. (ମୃଦୁ+ରୁ) ପାଷାଣ,
ପଥର, ପାହାଡ଼, ପଟ୍ଟ ।

ମୃଦୁନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୃଦୁ+ମନ) କୂପ,
କୁଆ । [ଟେଳା]

ମୃଦୋଷୁ—କ୍ଲୀ. ବି. ମୃଦୁକାଣ୍ଡ, ମାଟିଚ
ମୃଦୋ—ଅ. ମିଥ୍ୟାରେ, ଅନର୍ଥକ, ବୁଥା,
(ବି) ଅସ୍ତ୍ରୀ, ମିଥ୍ୟା । [ଜ୍ଞାନ]

ମୃଦୋଜ୍ଞନ—କ୍ଲୀ. ବି. ମିଥ୍ୟାଜ୍ଞନ, ଅଯଥ-
ମୃଦୋହ—କ୍ଲୀ. ବି. ମି ଅୟାହ, ମି ଥ୍ୟାର ଭୁବ
ବା ଧର୍ମ ।

ମୃଦୋଦାନ—କ୍ଲୀ. ବି. ବୁଥାଦାନ, କପଟ-
ଭାର ସହିତ ଦାନାଜୀକାର ।

ମୃଦୋଦୁଷ୍ଟ—ଶ୍ର. ବି. ଭୁଲ୍ ଦେଖିବା, ଭ୍ରମ-
ପୂର୍ଣ୍ଣମତ ପ୍ରଦାନ ।

ମୃଦୋଧ୍ୟାସୀ—ପୁ. ବି. (ମୃଦୋ+ଧ୍ୟୋ+
ରନ୍) ବକ, ବଗ ।

ମୃଦୋଦୁଣୀସୀ—ପୁ. ବି. (ମୃଦୋ + ଅନୁ-
ଶାସନ + ରନ୍) ମି ଥ୍ୟାନୁଶୀୟନକାଶ,
ବୁଥା ଅନୁଯୋଗକାଶ ।

ମୃଦୋଭର୍ଷୀ—ପୁ. ବି. (ମୃଦୋ+ଭର୍ଷୀ+
ରନ୍) ମି ଥ୍ୟାବାଦା, (ଶ୍ଵୀ) ମୃଦୋଭର୍ଷୀ ।

ମୃଦୋର୍ଥକ—କ୍ଲୀ. ବି. ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅସମ୍ଭବ-
ର୍ଥକ ବାକ୍ୟ, ଅଭିତ, (ବି) ଅନ୍ତର ବା
ଅସମ୍ଭବାର୍ଥକ, (ଦୋଢ଼ାତ୍ମମ୍ ଆକାଶ-
କୁସୁମ ପ୍ରଭୃତି ।

ମୃଦୋଳକ—ପୁ. ବି. (ମୃଦୋ+ଅଳ+କେ
+ଅ) ଆମ୍ବୁଷ ।

ମୃଦୋବାକ—ଶ୍ଵୀ. ବି. ମି ଥ୍ୟାବାକ୍ୟ, (ବି)
ମି ଥ୍ୟାବାଦା ।

ମୃଦୋବାହ—ପୁ. ବି. (ମୃଦୋ+ବହ+ା.
ଅ) ମି ଥ୍ୟାବାହ୍ୟ, ଥାହ ଉପହାସ,
ଉପହାସମ୍ବଳ ପ୍ରଣାସ ।

ମୃଦୋବାଦୀ—ପୁ. ବି. (ମୃଦୋ+ବଦ୍ର+
କ.ରନ୍) ମି ଥ୍ୟା ଅଭିଯୋଦ୍ଧ୍ଵା, ମିଥ୍ୟା-
ବାଦୀ ।

ମୃଦୋଦ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୃଦୋ+ଦତ୍ତ+
ଶ.ଯ) ଅନ୍ତର ଭାଷଣ, ମି ଥ୍ୟାବାକ୍ୟ, ।

(ମୀ.ଯ) ମି ଥ୍ୟାର୍ଥକ, (ପୁ.ବି+କ.ସ) ଅନ୍ତର୍ଭାଷଣ; ମି ଥ୍ୟାବାଦା, (ମୀ.ଯ) ମି ଥ୍ୟାର୍ଥକ ।

ମୃଦୁ—ଶ୍ର. ବି. (ମୃଦୁ+ତ) ଶୋଧତ,
ମାଜିତ, ଘୃତ, ସମ୍ବୃତ, ପାନ୍ଧୁତ, ଯିତ୍ର,
(ମୃଦୁ+ମୀ.ତ) ଘୃତ, (ବି) ମରତ ।

ମୃଦୁ—ଶ୍ଵୀ. ବି. (ମୃଦୁ+ଭ.ତ) ପରିଦୂତ
ଅନ୍ତରଭାବ ସମ୍ବାଦବିଶେଷ, ସମ୍ବାଦ, ସମ୍ବନ୍ଧ
ହେବା, ଶୋଧନ, ସେବନ ।

ମୃଦୁରୁକ—ପୁ. ବି. ଦାତା, ବନାନ୍ୟ,
ମିଷ୍ଟାଣୀ, ଅତଥଦ୍ରେଷ୍ଟା, (ଶ୍ଵୀ) ମୃଦୁରୁକୁଳ
ମେର୍—ପ୍ରା. (ଉତ୍ତର ବାଲେ) ବି. ବିଶ୍ଵାତ୍ମା
ମେଇତ୍ରଙ୍ଗ—ପଣ୍ଡିତ ବଙ୍ଗବାସୀ ପାଞ୍ଚଟ୍ୟ
କାତବିଶେଷ ।

ମେଇୟାମର୍ଦ୍ଦ—ଯା. ବି. ପୁରୁଷପ୍ରକୃତିକା
ରମଣୀ, ଶ୍ଵୀ ପୁରୁଷ ।

ମେଇଆ—ଯା. ବି. କାରୁଲ ଦେଶଜାତ
ସୁମିଷ୍ଠ ଜୀବଦ୍ୱାଳ ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ।

ମେ—ଯା. ବି. କିରାଜ ଶର୍ମନାରେ ଓ ମ
ମାସ, (ଗ୍ରା.ଅବ୍ୟ) ମେଣ୍ଟୁ ବା ଛେଳିର
ବାହ ।

ମେଁ-ମେଁ-ଏ—ଶ୍ର. ଅ. ମେଁ ଦେଖା ।

ମେକ—ପୁ. ବି. (ମେ+କେ+ଅ) ପ୍ରାଣ ।

ମେକଳ—ପୁ. ବି. (ମୀ+କ.କଳ) ବିକ୍ରି-
ପଦ୍ଧତାଶ, ମଧ୍ୟବିଦ୍ୟ ଓ ରେବା

ବାଜର ମଧ୍ୟ ରିମାଳା, ମେକଳ,
ରହିବିଶେଷ । [ନଦୀ]

ମେକଳକ—ଶ୍ର. ବି. ନର୍ମଦା-
ମେକଳାଦ୍ଵୀ—ପୁ. ବି. ବିଷ୍ଣୁପଦ୍ମ

ମେକଳାଦ୍ଵୀ—ଶ୍ଵୀ. ବି. ନର୍ମଦାନଦୀ ।

ମେକାପ—ଶ୍ର. ବି. ନେକାପ, ଜଗନ୍ନାଥ
ଓ ବିଷ୍ଣୁ ମନରର କରଣ ବା ଶୁଦ୍ଧ
ସେବକବିଶେଷ, ରାଜସେବକ ବିଶେଷ ।

ମେକଣ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯଜ୍ଞୀୟ ପାତବିଶେଷ ।

ମେକୁକୋ—ଯା. ବି. ଦେଖିଣ ଆମେରକାର
ରାଜ୍ୟବିଶେଷ ।

ମେଖ—ଯା. ବି. ଶିଳ, ଶୁଣା, ମୁଖୀର
ଶୁଦ୍ଧଦଣ୍ଡ, କଞ୍ଚା, ଲାଲା, (ଲ.ଅର୍ଥ)
ବିପଦ, ବାଧା ।

ମେଖଭାତ୍—ଶ୍ର. ବି. କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ
ଉପହୃତ ବାଧା ବା ବିଶ୍ଵବିବାଦ, କଳି,
(ବି) ବିଦ୍ୟାଗାନ୍ଧୀ ।

ମେଖମାରିବା—ଶ୍ର. କ୍ଲୀ. ମାରିବା,
ଶିଲଦେବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) କୌଣସି
କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାଧା ଜନ୍ମାଇବା, ବିପଦ
ଘଟାଇବା । [ଦେଖ]

ମେଖଲ—ବି. (ମୀ+ମୀ.ଖଲ) ମେକଳ
ମେଖଲା—ଶ୍ଵୀ. ବି. (ମୀ+ମୀ.ଖଲ+ଆ)

ଶ୍ଵୀକଟାଭରଣ, ଅଶ୍ଵାସୀତା, ଭେଦାର,
ଗୋଠରଭାବ, ପଦ୍ଧତର କଟିପ୍ରଦେଶ,
ପଦ୍ଧତର ପାର୍ଶ୍ଵଦେଶ, ନର୍ମଦା ନଦୀ,
ପୁଣୀପର୍ଣ୍ଣୀ, ଶୁଦ୍ଧିଆ, ଦ୍ଵିଜାତ ବାଳ-
କର ଉପନୟନ କାଳରେ ଧାରଣୀୟ
ମୁଞ୍ଚନମିତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟର, ସୁମୁଦ୍ର,
ଶିକ୍ଷାନିକା, ସ୍ଵପ୍ନଦ୍ଵାରା ଦୂରତା ସହିତ
ଧରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାରୀ ଶତାବ୍ଦୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ
ମୁଣ୍ଡିପ୍ରତି ଚର୍ମବନନ୍ଦା, କମରବନ୍ଦା, ବ୍ରାହ୍ମ-
ଶର କ୍ରୂତ ସମୟରେ ଧାରଣୀୟ କଷ୍ଟ-
ଜନ ନିମିତ୍ତ ଉପରାତ ।

ମେଖଲାଗୁଣ—ବି. ଅଶ୍ଵାସୀର ସରି ।

ମେଖଲାଦ୍ଵୀ—ବି. ବିଷ୍ଣୁପଦ୍ମତ ।

ମେଖଲାଦ୍ଵୀଜା—ଶ୍ଵୀ. ବି. ନର୍ମଦାନଦୀ ।

ମେଖଲାପଦ୍ମ—କ୍ଲୀ. ବି. ନିତ୍ୟ, କଟି-
ପ୍ରଦେଶ । [ଭିବ]

ମେଖଲାକଳ—ଶ୍ର. ମେଖଲାକଳଦୁତ, (ବି)

ମେଖଲାକାନ—ପୁ. ବି. ମେଖଲାସକ୍ତ,
ସେ ମେଖଲା ବା ଅଶ୍ଵାସୀପିନ୍ଧିଅଛି,
(ଶ୍ଵୀ) ମେଖଲାବତୀ ।

ମେଖଲାବନ—କ୍ଲୀ.ବି. ଯେଉଁ ସମସ୍ତ ଦ୍ଵିତୀ-
ବିଶେଷଦ୍ଵାରା ମେଖଲା ବନକ କରିବୁଣ୍ଡ,
ମୌଜୁକିବନନ, ମେଖଲାବନ ।

ମେଖଲା—ଶ୍ର. ବି. କଟିମେଖଲା ।

ମେଖଲାକି—ବି. ମେଖଲାଶେଖା ।

ମେଖଲୀ—ପୁ. ବି. ମେଖଲାଧ ଶୁଦ୍ଧିରୁଷ,
ଶିବ ।

ମେଖି—ପ୍ରା. (ସମ୍ବୁ) ବି. ମେଖ ଦେଖ ।

ମେଘାସ୍ତି ନିୟ୍ୟ—ଶା.ବ. ଜନେକ ପ୍ରାଚୀକ ଶ୍ରୀ ପରୀକ୍ଷାକ
ମେଘ—ପା. (ସମ୍ବ.) ବି. ମେଘ
ମେଘବାଦଳ—ପା. (ସମ୍ବ.) ବି. ମେଘଆପାଗ
ମେଘ—ୟୁ. ବି. (ମହିତଥ) ମୁଆ, ରୁତ୍ତିଆ ଶାଶ, ଲେଉଟିଆଶାଶ, ରାଷ୍ଟର, ପୁନାମଖ୍ୟାତ ଦ୍ରବ୍ୟପଦାର୍ଥ, ଅଭ୍ୟୁ, ଯେ
ଜଳ ବର୍ଣ୍ଣନକରେ, ଜଳଦ, ବାରବାହ୍ର, ରାଗବିଶେଷ, (ଶା.ବ.) ଆକାଶ, ବର୍ଷା।
ମେଘଅନ୍ଧାର—ଶା. ବି ଆକାଶ ମେଘାଛନ୍ଦ
ହେବାରୁ ପୃଥିବୀରେ ଘୋଟିବା ଅନ୍ଧାର
ମେଘଅସର—ଶା. ବି. ବର୍ଷିବାର ଥର
ମେଘକଟ—ୟୁ. ବି. କରକା, କୁଆପଥର
ମେଘକୃତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସ୍ଵନାନୁଚର ମତ୍ତୁ
ଭେଦ ।
ମେଘକାଳ—ୟୁ. ବି. (ଗୁଡ଼ତ୍ର) ବର୍ଷାକାଳ,
ବର୍ଷାରୁ ।
ମେଘରମ୍ଭୀର-ଶି. ବି. ମେଘରୁଲ ରମ୍ଭୀର
ମେଘରକ୍ଷନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଗୁଡ଼ତ୍ର) ମେଘଧୂନ,
ପଢ଼ିଯାଉଛନ୍ତି ।
ମେଘରତ୍ତେପତ୍ର—ଶା. ବି. ବୃକ୍ଷି ଓ ବକ୍ରଧୂନ
ମେଘଯୋଗିବା—ଶା. ବି. ମେଘାଛନ୍ଦ ହେବା
ମେଘଯୋଗାତ୍ମକବା—ଶା. ବି. ଆକାଶ
ମେଘାଛନ୍ଦ ହେବା, ସୁଧୀୟ ତ୍ରୈ ତାର
ଆଦିଙ୍କୁ ଘୋଡ଼ାଇବା ।
ମେଘକର—ଶି. ବି. (ମେଘ+କୃ+କ.
ଅ) ମେଘକାଶ, ଯାହା ବର୍ଷା କରୁଏ
(ରତ୍ନ) ।
ମେଘଚମକ—ଶା. ବି. ବିଦ୍ୟୁତ୍ ।
ମେଘଚିନ୍ତକ—ୟୁ. ବି. ରୁତ୍ତକପଣୀ ।
ମେଘଜ—ବି. (ମେଘ+ଜନ୍ମ+ଥ)
ମେଘଜବ କଷ୍ଟ, ମେଘରୁ ଜାତ, (ବି)
ଏକପ୍ରକାର ରୁତ୍ତକ ମୁକ୍ତା ।
ମେଘଜାଳ(କ)—ବି. (ଗୁଡ଼ତ୍ର) ଅଭ୍ୟୁ,
ମେଘନାଳ, ମେଘଯମ୍ଭ ।
ମେଘଜବକ—ବି. ରୁତ୍ତକପଣୀ ।
ମେଘଜନ୍ମବନ—ବି. ରୁତ୍ତକପଣୀ ।
ମେଘଜେଣ୍ଯାର୍ଥ—ୟୁ. ବି. ବଜାର୍ମ୍ଭି, ବିଦ୍ୟୁତ୍
ମେଘତ୍ତମ୍ଭ—ୟୁ. ବି. ମେଘଜନ୍ମ,

ଆକାଶରେ ମେଘ ଘୋଟିଯିବା, ବଡ଼
ରୁତ୍ତା, ଏକପ୍ରକାର କଢ଼ି ଛତା ।
ମେଘତ୍ତମ୍ଭ—ଶା. ବି. କଳାମେହି ଶାତ୍ରୀ,
ମଳଶାତ୍ରୀ । [ଦିନ]
ମେଘତମିର—ୟୁ. ବି. (ନ.ଶ୍ର.) ମେଘାଛନ୍ଦ
ମେଘମାପ—ୟୁ. ବି. (ଗୁଡ଼ତ୍ର) ବିଦ୍ୟୁତ୍,
ବିଜୁଳି ।
ମେଘଦୁତ୍ତ—ୟୁ. ବି. ଅସୁରଭେଦ,
ମେଘଗଳ ।
ମେଘଦୁତ୍ତରୁ—ୟୁ. ବି. ବିଦ୍ୟୁତ୍ରଭେଦ
ମେଘଦୁତ୍ତ—ବି. ମହାକବ କାଳିଦାସ
ପଣୀତ ପଞ୍ଚତ ଶଣ୍ତିକାବ୍ୟକ୍ଷିଶେଷ,
ମେଘରୁଙ୍ଗସ୍ଵର ବିରତିତ ଶଣ୍ତିଏ
ଜେନ୍ଦ୍ରିୟ ।
ମେଘଦେଶିତ୍ତାଧରବା—ଶା. ବି. (ଲ. ଅର୍ଥ)
ହମୟୁର ପ୍ରଭାବ ଅନୁସାରେ ନିଜର
ଆଚରଣକୁ ବାଗେଇବା ।
ମେଘଦ୍ଵାର—କ୍ଲୀ. ବି. (ଗୁଡ଼ତ୍ର) ଶୂନ୍ୟ,
ଆକାଶ ।
ମେଘଧୂନ—ବି. (କ.ଧା) ରତ୍ନ ଧନ୍ତୁ ।
ମେଘଧୂନ—ବି. (ଗୁଡ଼ତ୍ର) ଘର୍ତ୍ତେପତ୍ର ଶବ୍ଦ ।
ମେଘନା—ଶା. ବି. ପୁଷ୍ପ ବଜାରେ ପ୍ରବା-
ହିତ ଗୋଟିଏ ନମ୍ବା ।
ମେଘନାଥ—ବି. (ଗୁଡ଼ତ୍ର) ରତ୍ନ ।
ମେଘନାଦ—ୟୁ. ବି. (ମେଘ+ନବତ୍
ଶିର+ଥ) ବହୁଶଦେବତା, ଘର୍ତ୍ତେପତ୍ର
ଶବ୍ଦ, ପଲାଶବୃକ୍ଷ, ଲେଉଟିଆଶାଶ,
ତଣ୍ଣିୟାଶାଶ, ରବଶର ପୁଷ୍ପ ରତ୍ନ-
ଜିତ, ପୟୁର, ବିଦ୍ରାଳ, ଗୁର, ମୁତ୍ତ-
ସଞ୍ଜିବମା, ସଥ୍ୟାଦ୍ରି ବର୍ତ୍ତିତ ଦୂରକଣ
ରାଜା, (ଶା.ବ.) ଅତି ଉଚ୍ଚ ପ୍ରାଚୀର ।
ମେଘନାଦଜିତ—ୟୁ. ବି. (ମେଘନାଦ+
ଜିତ+କ.ଶିର) ରାମାନୁଜ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।
ମେଘନାଦପାତର—ଶା. ବି. ରଜପୁରର
ବା ଦେବାଳୟର ବାହାର ବେଢାରେ
ରୁଲିଥିବା ଉଚ୍ଚ ପ୍ରାଚୀର ।
ମେଘନାଦବଧ—ବି. ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର୍ମବ୍ରାହ୍ମ
ସୁନ୍ଦରେ ଜନ୍ମିତର ପ୍ରାଣନାଶ, (ଶା.ବ.)
ବର୍ଣ୍ଣୀୟ କବି ମାରକେଲ୍ ମଧୁସୂଦନଙ୍କ ମେଘମଠ—ୟୁ. ବି. ରୁକ୍ମିନୀମେଘ ବାହନ-

ପଣୀତ ଅନ୍ଧି ଶାକର ଛନ୍ଦୋବକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ
ମହାକାବ୍ୟ !
ମେଘନାଦାନୁଲୟକ—ୟୁ. ବି. (ମେଘ-
ନାଦ+ଅନୁ+ଲୟ+ଅନ୍ଧ) ମୟୁର ।
ମେଘନାଦାନୁଲୟୀ—(ମେଘନାଦ+ଅନୁ
+ଲୟ+କ.ଜନ) ମୟୁର ।
ମେଘନାମ—ୟୁ. ବି. ରତ୍ନ ଜିତ, (ବି)
ମେଘରୁଲ ଜନକାଶ ।
ମେଘନାମା—ୟୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ମୁଆ,
ମୁହୁରକ ।
ମେଘନାଳ—ଶା. ବି. ଅଭ୍ୟୁ, କାଣ୍ଠିର ଲିଙ୍ଗ-
ଟିଆ ।
ମେଘନିର୍ଣ୍ଣୀଷ—ୟୁ. ବି. (ଗୁଡ଼ତ୍ର) ମେଘ-
ଧୂନ, (ବି) ମେଘରୁଲ ଜନକାଶ ।
ମେଘନାଳକ—ୟୁ. ବି. ଡାଲୀଶବୁଷ ।
ମେଘପଟଳ—ବି. (ଗୁଡ଼ତ୍ର) ମେଘମୁହ,
ରୁରାଥାଡେ ଘୋଟିଥିବା ମେଘ ।
ମେଘପୁଷ୍ପ—ୟୁ. ବି. (ମେଘ+ପୁଷ୍ପ+ଥ)
ରତ୍ନ ଅଣ୍ଣ, ଶ୍ରାକୃତ୍ତକ ଅଣ୍ଣ, ଜଳ,
ପିଣ୍ଡାର୍ଥ, ନନ୍ଦାଳ, ଅଜଣ୍ଠା, ମୁହୁରକ,
ମୁଆ ।
ମେଘପୁଷ୍ପ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବେତସ, ଜଳ,
କରକା ।
ମେଘପ୍ରବହ—ୟୁ. ବି. ସ୍ଵନାନୁଚରଭେଦ
ମେଘପ୍ରସବ—ୟୁ. ବି. ଜଳ, (ବି) ଜଳ-
କାତ, ମେଘନାତ ।
ମେଘଫଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ବିକିନ୍ତି ପଳବକ୍ଷ,
ଭୁର୍ବଞ୍ଚଗଛ, (ଜେଥାତିଷ) ମେଘର
ବର୍ଣ୍ଣଦ୍ୱାରା ବର୍ଷର ଫଳ ନିର୍ମୟତ ।
ମେଘଭଟ—ୟୁ. ବି. ବେଦିଦ୍ୟବଜ୍ଞର ଟୀକା
ପ୍ରଣେତା ।
ମେଘଭର୍ମିଦିବା—ଶା. ବି. ମେଘାଛନ୍ଦ
ଆକାଶ ମେଘଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ପରିଷ୍ଠୂତ
ହେବା ।
ମେଘଭୁତ—ୟୁ. ବି. (ମେଘ+ଭୁତ+କ.
ଥ) ବିଜୁ, ବିଜୁଲି ।
ମେଘମଞ୍ଜର୍ମ୍ଭୀ. ବି. କାଣ୍ଠିରଧିପ ବିଜୁ-
ପାଲଙ୍କ କନ୍ୟା ।
ମେଘମଠ—ୟୁ. ବି. ରୁକ୍ମିନୀମେଘ ବାହନ-

ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ମଠ ଓ ବିଦ୍ୟାଗାର ।
 ମେଘମଣ୍ଡଳ—କୀ. ବି. ଆକାଶ ।
 ମେଘମଣ୍ଡଳ—ବି. (୩୭୭) ମେଘଦୂଷିତ
 ଆବୃତ୍ତହୋଇ ଶୋଭମାନ ।
 ମେଘମନ୍ତ୍ର—ବି. (କ. ଶ୍ରୀ) ମେଘପର
 ଗମ୍ଭୀର (ଧୂକି), (କି-୭୭୭) ମେଘର
 ଧୂକ ।
 ମେଘମୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେଘାଞ୍ଜନ୍ଦ, ମେଘ-
 ରୁପ, ମେଘପରପୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ମେଘମଲୀର—ବି. ମିଶ୍ର ସାଗବିଶେଷ ।
 ମେଘମାଳ—ପୁ. ବି. ରମା ଗର୍ଭଜାତ କଳ୍ପି-
 ତବେଙ୍କ ପୁଣ, ପୁଣଦୂପର ପଥତ-
 ବିଶେଷ, ରକ୍ଷଣବିଶେଷ ।
 ମେଘମାଳା—ଶ୍ରୀ. ବି. (୩୭୭) ମେଘ-
 ଶ୍ରେଣୀ, କାତମ୍ପିଲା, ସନ୍ଦାନୁଚର୍ଚ ମାତୃକା-
 ଭେଦ ।
 ମେଘମାଳା—ପୁ. ବି. ମେଘପରବୁଦ୍ଧ,
 (ପୁ. ବି) ଅସୁରଭେଦ, ରଜଭେଦ,
 ସୁଧାରୁତରବିଶେଷ ।
 ମେଘମୁକ—ବି. (୩୭୭) ଏକ ମେଘଶାନ୍ତି-
 ସଂକ୍ଷା ଅନ୍ୟ ମେଘ ଘରିଦେବା ।
 ମେଘମୋନ—ପୁ. ବି. (କ. ଶ୍ରୀ) ଧୂମ,
 କୁଳୁଟିକା, କୁତୁତି । [ପକ୍ଷୀ ।
 ମେଘରବ—ପୁ. ବି. ସମାଜ ଜଳଚର
 ମେଘରବ—ବି. ସଙ୍ଗୀତର ଷଡ଼ବର
 ଅନ୍ତର୍ଗତ ସାଗବିଶେଷ ।
 ମେଘରଜ—ପୁ. ବି. (୩୭୭) ଇନ୍ଦ୍ର ।
 ମେଘରଜ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେଘମୁହଁ ।
 ମେଘରବ—ପୁ. ବି. ସମାଜ ଜଳଚର
 ପକ୍ଷିବିଶେଷ, ମୟୁରପକ୍ଷୀ ।
 ମେଘରେଖା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେଘଶ୍ରେଣୀ,
 ମେଘରୁଜ୍ଜ୍ଵଳ ।
 ମେଘରାଲ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେଘମୁଥା, ମେଘାଞ୍ଜନ୍ଦ ।
 ମେଘରେଖା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେଘପଂକ୍ତି ।
 ମେଘରତ୍ର—ଅବ୍ୟ. ମେଘପଦ୍ମଶ ।
 ମେଘରତ୍ର—ବି. ବି. (କ. ଶ୍ରୀ) ମେଘ
 ସଦୁଶ ବର୍ଣ୍ଣପୁରୁଷ, (ଶ୍ରୀ) ମେଘବର୍ଣ୍ଣ,
 ମାଲୀବୁଦ୍ଧ, (ପୁ. ବି) ମେଘଦୂଲ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣ,
 ମାଲିବର୍ଣ୍ଣ, ପଟେଲାଜତ ରକ୍ଷଣର ପୁଣ ।

ମେଘବସ୍ତୁ—ପୁ. ବି. (୩୭୭) ମେଘର
 ଆକାର, (ବି-କ. ଶ୍ରୀ) ମେଘପର ମାଳ-
 ବର୍ଣ୍ଣ ଶକ୍ତିବିଶେଷ । [ଗରନ ।
 ମେଘବର୍ମ—କୀ. ବି. (୩୭୭) ଆକାଶ,
 ମେଘବର୍ମ—ବି. ଲତାଦିଶ୍ଵର ।
 ମେଘବର୍ମ—ପୁ. ବି. (କ. ଶ୍ରୀ) ବଜ୍ରଗ୍ରୀ,
 ବିଦୁତ୍ତ ।
 ମେଘବାଥିନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବରଷାର ଓ
 ଝଞ୍ଜର କାଳ ବା ରତ୍ନ ।
 ମେଘବାଦଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆକାଶରେ ଉଠାଇ-
 ଥବା ମେଘମାଳା, ବର୍ଷା ଓ ମେଘ ।
 ମେଘବାହୁନ—ପୁ. ବି. (କ. ଶ୍ରୀ) ଇନ୍ଦ୍ର ।
 ମେଘବାସା—ପୁ. ବି. ବୈଷ୍ଣୋଦେବ,
 ମେଘପରିହତ ।
 ମେଘବାସ୍ତ୍ର—ପୁ. ବି. ଇନ୍ଦ୍ର ।
 ମେଘବିଜ୍ଞାତ—ବି. (୩୭୭) ମେଘ
 ଦ୍ଵାରା ସିଞ୍ଚା ହୋଇଥିବା (ଜଳ) ।
 ମେଘବିଜାନ—କୀ. ବି. ଇନ୍ଦ୍ରହୋତ୍ରେଦ ।
 ମେଘବସ୍ତୁର୍ବିଜିତ—ବି. କର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ତର୍ଧୂତ ରନ୍ଦୋ-
 ବିଶେଷ । [ରାଜଭେଦ ।
 ମେଘବେଗ—ପୁ. ବି. ମହାଭରତରେକ୍ଷଣ
 ମେଘବେଶ୍ଵର—କୀ. ବି. (୩୭୭) ଆକାଶ ।
 ମେଘବ୍ରାମ—ପୁ. ବି. (କ. ଶ୍ରୀ) ମେଘ-
 ପର କୃତ୍ତବ୍ୟାନ୍ତେ ।
 ମେଘବ୍ୟାନ୍ତେ—ପୁ. ବି. ପଞ୍ଚଭେଦ ।
 ମେଘବ୍ୟନ୍ଦେଶ—ପୁ. ବି. ମେଘଦୂତ ।
 ମେଘବସବ—ପୁ. ବି. ନାରାତ୍ରେଦ, ଜଳ ।
 ମେଘବାର—ପୁ. ବି. ଚାନକପୂର୍ବ,
 ଶ୍ରାକର୍ପୂର ।
 ମେଘବୁଦ୍ଧ—ପୁ. ବି. (କ. ଶ୍ରୀ) ମୟୁର ।
 ମେଘବୁଦ୍ଧି—ପୁ. ବି. (୩୭୭) ମେଘ-
 ଶକ୍ତି ।
 ମେଘବୁନ୍ଦତୋଭବ—ପୁ. ବି. ବିକିନ୍ତି
 ବୃଷ୍ଟି, ଭୁବି ଅଗନ୍ତ ।
 ମେଘବୁନ୍ଦ—ପୁ. ବି. (୩୭୭) ଆକାଶ ।
 ମେଘବୁନ୍ଦ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେଘର ବର୍ଣ୍ଣବିଶେଷ ।
 ମେଘୁଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେଘାଞ୍ଜନ୍ଦ, ମେଘ-
 ସୁନ୍ଦର, ଆକାଶର ବର୍ଣ୍ଣବିଶେଷ, (ବି)
 ମେଘବୁନ୍ଦ ଦିବସ ବା ରତ୍ନ ।
 ମେଘେଶ୍ଵର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓଡ଼ିଶାର ସୁପ୍ରମିଳ
 ଭୁବନେଶ୍ଵର ଶ୍ରେଣ୍ଟର୍କୁର୍ଗତ ଗୋଟିଏ

ପ୍ରାଚୀନ ଶୈବଲିଙ୍ଗ ।	ମେଜିକ—ସା. ବି. ଶୈଜବାଙ୍ଗ ।	ପକୋଣ୍ଡ, ଷେଷର ଗୁରିପାଖେ ଦିଆ- ଯିବା ହତ ହିତ ।
ମେଦେଶରଜ୍ଞର୍—ବି.ରେବା ବା ନର୍ମଦା ଶାର୍ପ ଫର୍ମର୍ଟର୍ରେବ ।	ମେଜେଶ୍ରର—ଗା. ବି. ଅଳକାତଶରୁ ରୂପାୟୁନିକ ପ୍ରତିମାରେ ପ୍ରମୃତ ଏକ- ପ୍ରକାର କୃତିମ ରଙ୍ଗ ।	ମେତା—ଗା.ବି. ଯେଉଁ କାଠ ଜୀବାରେ ତାଳ ଦ୍ଵାରା ବାଢ଼ି ମୋଡ଼ାଯାଏ,କାଠର ଲମ୍ବ ସବୁ ଖଣ୍ଡି ।
ମେଘୋଦକ—କ୍ଲୀ.କ. (ମେଘ+ରଦକ) ମେଘତୋୟୁ, ମେଘ ଜଳ ।	ମେଞ୍ଚ—ଗା. (ହିଂଦୁମନ୍ଦ)ବି.ମଛର ମଞ୍ଚ ।	ମେତି—ଗା. ବି. ମେତା ଦେଖ ।
ମେଘୋଦୟ—ସୁ.ବି. (ଶତର୍ଥ)ମେଘର ଦ୍ରଦୟ, ମେଘରମ୍ବ ।	ମେଞ୍ଚଦ୍ଵା—ଗା. ସୁ. ବି. ଶିଶୁ, (ଶା.ବି.) ଅତିଷ୍ଠତ, ଶବ୍ଦକାୟ, ଶିଶୁପରି, (ସ୍ଵା)	ମେତିଆ—ଗା. ବି. ମେତି ଖଣ୍ଡ ପାଖେ ଲଜି ରୁଲୁଥବା (ବଳଦ),ଶିର୍ଷକାୟ ।
ମେଘୋଦର—ସୁ. ବି. ଅର୍ଥପିତା, ପଞ୍ଚମଜନ ବା ବୁଦ୍ଧବିଶେଷଙ୍କ ପିତା ।	ମେଞ୍ଚା—ଗା. ବି. କାଦୁଅ ଆଦିର ଗୁଲା, ପୁଞ୍ଜିକୃତ ପାର୍ଥା ।	ମେତିତୀ—ଗା.ବି.ବେଙ୍ଗଲାରେ ଯେଉଁ ଖଣ୍ଡିର ରୁଚିପାଖେ ଦାଉଣିରେ ଯୋଗୁ ଦୋଷଥବା ବଳଦମାନେ ଘାରିଗି ଖାଇ ବୁଲନ୍ତି, ବଳର ପ୍ରଥାନ ବ୍ୟକ୍ତି, ନେତା ।
ମେଘ—ଶି. ବି. (ମେଘ+ଯ) ମେଘ- ଭବ ।	ମେଞ୍ଚାକ—ଗା.ବି. ଏକମେଞ୍ଚା ବା ପୁଲେ ମେଞ୍ଚାମେଞ୍ଚା—ଗା. କି. ବି. ପୁଲାପୁଲା, ବହୁଶଃ ପିଣ୍ଡିକୃତ, ବହୁପରିମାଣରେ ବ୍ୟପ୍ରହେବା ପ୍ରକାରେ, ସାଲୁସାଲୁ ରେଳାଭେଳା ।	ମେତ୍ର—ସୁ.ବି. (ମିହି+କ.କ)ପୁରୁଷୋ- ପଣ୍ଡ, ଶିଶୁ, ଲିଙ୍ଗ, ମେଷ, ମେଣ୍ଟ ।
ମେଚକ—ବି.(ମିହି+କ.ଅ)ପ୍ରୋତୋ- ହ୍ରମ, ଅନ୍ଧକାର, ମାଳାଙ୍ଗନ, ଶ୍ରୀମଦ୍ଭ୍ରମ୍ମନ, ଶ୍ରୀମଦ୍ଭ୍ରମ୍ମନ, ମେଘ, (ବି) ଶାମଳ ।	ମେଚକ—ଗା. ବି. କାଦୁଅ ଆଦିର ଗୁଲା (ଶାମଳାର) । [ମାତ୍ର]	ମେତ୍ରବକ୍—ସ୍ବା.ବି.(ଶତର୍ଥ)ଲିଙ୍ଗାଛାଦକ ଚର୍ମ ।
ମେଚକା—ହୀ. କ. ବନକାର୍ତ୍ତାସୀ,କପା- ରିଆ ଗଛ ।	ମେଚାହେବା—ଗା. କି. ଦଳହେବ, ପିଣ୍ଡିକୃତ ହେବା ।	ମେତ୍ରୁ-ରାଗ—ସୁ. ବି. ଉପରୁରୋଗ, ଉପଦଂଶ ବା ଗରମି ରୋଗ ।
ମେଚକାଞ୍ଜନ—କ୍ଲୀ.କ. କୃଷ୍ଣାଞ୍ଜନ.କକ୍ତଳ ।	ମେଛ—ଗା. ବି. ଗ୍ରେଟପିଣ୍ଡ ।	ମେତ୍ରୁଙ୍ଗା—ସ୍ବା. ବି. ମେତ୍ରୁଙ୍ଗାକୁଳ ।
ମେଚକାପଗା—ବି.(କ.ଧା)ପମୁନା ନମା ।	ମେହେ—ଗା.ବି. ଓ ବି.ମେଞ୍ଚାଏଦେଖ ।	ମେଷ—ସୁ.ବି.(ମିହି+କ.ଅ)ହର୍ତ୍ତିପକ, ମାହୁନ୍ତ, ମେଣ୍ଟ, (ଗା.ବି) ପଲ, ଦଳ, ମେଳ ।
ମେଚକାଧା—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ପାତାଳ- ଚନ୍ଦ୍ରତଳତା ।	ମେଟଳ—ସ୍ବା. ବି. ଆମଳଙ୍ଗ, ଅର୍ଥାଳା ।	ମେଷକ—ବି.(ମେଷ+କ)ମେଷ,ମେଣ୍ଟ ।
ମେଛ—ପା. (ଶତର୍ଥାଳ) ବି. ମୁଛ,ନିଶ ।	ମେଟା—ପା.ଗା.ମହାମାରି.ପ୍ରୋଟ ପାହାଡ଼ ବା ମୁଣ୍ଡିଆ ।	ମେଷାନ(ନ)—ଗା.ବି ମେଷାରବା,ମିଟା- ଇବା, ଏତ୍ତବା, ଲଦନ, ଷମିବା, ନିଶ- କରଣ, ଦୁଃଖର ମୋତନ, ବିବାଦର ନିଷ୍ଠି, ନିବୃତ୍ତି ।
ମେଛ—ପା. (ସମ୍ବଲ) ବି. ମୁଛ, ନିଶ ।	ମେଠ—ଗା. ବି. (ଫି-ମଣ୍ଟପ) ମାଟିର ପ୍ରତିମା,ବାର୍ତ୍ତା,କାଠ ବା କୁଟିଆଦିରେ ରଚିତ ଠାକୁର ପ୍ରତିମାଙ୍କର ଆଟ, ଦେବତାମାନଙ୍କର ସିଂହାସନ ରୁପେ ବ୍ୟରତୁତ କାଠର ବା ମାଟିର ଅର୍କ- ଚନ୍ଦ୍ରକାର ଆସନ, ସୀମା ନିର୍ଦେଶକ ରେଖା, ନଥର, ରକ୍ତପାତାଦ, ଅକ୍ତା- କିକା, ଅନ୍ତଃପୁର ମଧ୍ୟରେ ସୁଥକ୍ତି	ମେଷବାତିବା—ଗା. କି. ଦଳ ବାନ୍ଧବା ଦଳବକହେବା, ଅନେକ ବୈକ ମିଳି ଷକ୍ତଯତ୍ତ କରିବା ।
ମେଜିଥ—ଗା. ବି. ମିଜାଜ୍, ସ୍ଵରବି, ଅଭିରାୟୁ, ମନ୍ତ୍ରିଷ୍ଟ ।	ମେତ୍ରା—ଗା. ବି. (କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା)ବି.ଶୁଷ୍ଟ ।	ମେଷବାତିବା—ଗା. କି.ମେଲି ପାଙ୍ଗିବା ।
ମେଜିଥ—ଗା. ବି. (ସ-ମଧ୍ୟ) ଶୁଦ୍ଧର ଭୁମିର ମଧ୍ୟମଳ, ଶୁଦ୍ଧର ତଳଦେଶ, ତଳାଶା ।	ମେଷବାତିବା—ଗା. କି. (ବାହନା)ନବୁତ୍ରି କରଇବା, (ବିବାଦ) ମାମାଂସା କରିବା, (ଆନଦେଶ)ଲଦନକରିବା,ଦୋଷ ଶିଶୁନ କରିବା,(ଅପରାଧ)କିମାକରିବା,	ମେଷବାତିବା—ଗା. କି.ମେଲି ପାଙ୍ଗିବା ।

(ଶାନ୍ତି)ଅପନୋଦନ କରିବା, (ଗୁନ୍ଧାଶ) ନିର୍ବାହ କରିବା, (ଦୁଃଖ) ଦୂରକରିବା, (ସନ୍ଦେହ) ଖଣ୍ଡାଇବା, (ଶର୍ଵବର୍ଷା) କଟାଇବା, (ବାଣ ବା ଶର) ଏକ୍ତିବା । ମେଣ୍ଡାମେଣ୍ଡି—ଶା.ବି. ମିଟ୍‌ମାଟ୍ ଦେଖ. ଉଲ୍ଲିପନ ।

ମେଣ୍ଡିବା—ଶା.ବି.ମିଟିବା ଦେଖ, ମୀମା-
ପିତରହେବା, ଦୂରହେବା, ଦୂରକରିବା,
ଲାଦିବା ।

ମେଣ୍ଡ—ବ. (ମିତ୍ତ + କ.ଥ) ମେଣ୍ଡ ।

ମେଣ୍ଡି—ପା. (ସମ୍ବନ୍ଧ) ବିଲାହିଆ, ଶର୍ଵତ୍ତ
ଚକର ନାଭିକେନ୍ଦ୍ରରେ ଲାଗିଥିବା,
କୁହାର ବଳୟ, ଛାନ୍ତିଆ ।

ମେଣ୍ଡ—ୟୁ. ବ. ହିନ୍ଦିପକ ।

ମେଣ୍ଡିକା—ପା. (ବନ୍ଦର) ବି. ବେଙ୍ଗ ।

ମେଣ୍ଡା—ପା. (ବନ୍ଦର) ବି. ମେଞ୍ଚା, ଜମାର
ବନ୍ଦା ଗୁଲା । [ଲେନେରୀ]

ମେଣ୍ଡିଆ—ପା. (ୟାକ, ବାଲେ) ବି. ଆଖିର
ମେଣ୍ଡ—ୟୁ. ବ. ମେଷ, (ଶା.ବି.) ତନ୍ତ୍ର-

ଙ୍କର ବଶୋଧାଧ, ରେଟ, ସମ୍ବନ୍ଧମିଳନ,
ପଦାଧାନ ବୁଣାର ତନିଦନ ଦିନ ପୁନଃ-
ବାର ହଳକରିବା ।

ମେଣ୍ଡା—ଶା.ବି. (ଫ୍ରେନ୍ଟ୍-ମେନ୍ଟ୍) ମେଷ, ଗାରଡ଼
(ଲ.ଅର୍ଥ) ମେଷପର ନିଖୋଧ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ମେଣ୍ଡାଇବା—ଶା. ଫି. ହାବୁଡ଼େଇବା,
କୁଟେଇବା, ଅନ୍ୟର ଅନିଜ୍ଞ ସହେ
ଜବରଦସ୍ତି କର ତାହା ମୁଣ୍ଡରେ
କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଠାଇ ଦେବା ।

ମେଣ୍ଡାଗୁହାକେନିଆଁ ଲାଗିବା—ଶା. (ପ୍ରବ-
ଚନ) ଯେପରି ମେଣ୍ଡା ରହିବା ଯାରେ
ନିଆଁ ଲାଗିଲେ ମେଣ୍ଡାମାନେ ଉପର୍ଯ୍ୟ-
ପର ଅନ୍ୟକୁ ବାବ କରୁଆଆନ୍ତି ଅଥବା
ବାବ ସଲେ ସୁଜା ପଳାନ୍ତିନାହିଁ ସେହି-

ପର ବସ୍ତି ଲୋକ ଏକଦିନ ରୁଣ୍ଡ ହୋଇ
କାହାର କଥା କେହି ନ ଶୁଣି ଉଚ୍ଚ
ସ୍ଵରରେ ଅମୂଳକ କଥାବାର୍ତ୍ତି ହେବା
ଦ୍ୱାରା ଉପୁଜିବା ଗୋଲମାଳ ।

ମେଣ୍ଡାମାଣ୍ଡ—ପା. (ବାଲେ) ବ. ଏକ-
ଜ୍ଞାନ୍ୟ ଗ୍ରେଟ କଣ୍ଠାଜାଞ୍ଜୁ ଗୁଣ୍ଠ ।

ମେଣ୍ଡାଲତାଇ—ଶା.ବି. ଦୂରମେଷ ଉଭ-
ସୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୃଣ୍ଡ ଦ୍ୱାରା ଆପାତ
କରିବା ବୁପ ସୁଙ୍କ ।

ମେଣ୍ଡାଙ୍ଗିଙ୍ଗ—ପା. (କାମଣ୍ଡା) ବି. ଶିଙ୍ଗା,
ଭଣ୍ଟି, ମଦ୍ରାଶ, ମେଣ୍ଡାଙ୍ଗିଙ୍ଗ ଆକୁଡ଼-
ବିଶିଷ୍ଟ ମିଷ୍ଟାନ୍ଦ ।

ମେଣ୍ଡାଙ୍ଗାମଦ୍ରାଶ—ଶା. ବି. ଏକପ୍ରକାର
ବିଷାକ୍ତ ମୂଳ ।

ମେଣ୍ଡି—ପା. (ବିଂହଭୂମି) ବି. ଭେଣ୍ଡି ।

ମେଣ୍ଡୀ—ଶା.ପ୍ରି. ବି. ମାର ମେଣ୍ଡୀ ।

ମେଣେଇବା—ଶା. ଫି. ଲୁଟାଇବା, ହାବୁ-
ଭେଇବା, ମୁହଁ ନିକଟକୁ ପହଞ୍ଚାଇବା,
ଭୁବେଇବା ।

ମେଣେଇହେବା—ଶା. ଫି. ବିନା ତମ-
ନଶରେ ବା ଆଦରରେ ଯାଇ ପଢ଼ୁଥିବା
ମେତର—ଶା. ବି. ନିକୃଷ୍ଟ ଜାତିବିଶେଷ,
ମେହେନ୍ତର, ହାତିଜାଇ ।

ମେତରମ୍ବ—ଶା.ସ୍ଟୀ.ବି. ମେହେନ୍ତର ସ୍ଟୀ.
ମେହେନ୍ତାଣୀ ।

ମେଥ—ସ୍ଟୀ. ବି. ମେଥକା, ମେଥୀ ।

ମେଥ(ଥି)—ୟୁ. ବି. (ମେଥ + ଶ.ର)
ଚିମ୍ବାଦିବର୍ଗର କୃଷିକାତ ଶାକ, ଖଳାଗେ
ବଳକ କୁଳିବାର ମଧ୍ୟକାଠ, ମେତି ।

ମେଥକା—ସ୍ଟୀ. ବି. (ମେଥ + ଶ.ରକା +
ଆ) ଶିମ୍ବାଦିବର୍ଗର କୃଷିକାତ ଶାକ,
ମେଥକାକ, ମେଥୀ ।

ମେଥକା—ସ୍ଟୀ. ବି. ମେଥକା ଦେଖ ।

ମେଥମୁଗ—ଶା. ବି. ବନ୍ଦ ମୁଦ୍ର, ଏକ-
ପ୍ରକାର ପୀତ ବା ହୁଲଦିଆ ମୁଗ ।

ମେଥମୋଦକ—ଶା. (କ.ଧା) ମୋଦକ-
ଭିଷଧିବିଶେଷ । [ଦେଖ ।]

ମେଥୀ—ସ୍ଟୀ. ବି. (ମେଥ + ରାନ୍ଧିର) ମେଥକା,
ମେତା, କାଣ୍ଡାଶ, ପୁଥିଶା । [ପ୍ରତ୍ୟେକିକା]

ମେତାକର—ୟୁ. ବି. ମେତା କୋଷର
ମେତାକଳ—ୟୁ. ବି. ଭୁମିଜ, ମଜଳଗୁହ,
ମେତାକଳ, (ବିଂ) ପୁଥିଶାକାତ ମାତ୍ର ।

ମେତାଦୂର—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଧୂଳି ।

ମେତାପତି—ୟୁ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ପୁଥିଶା-

ପତିଆ ପ୍ରକାରଙ୍କ ମାଂସର ପ୍ରମ୍ବତ ଆମ-
ବାତନାଶକ ଭିଷଧିବିଶେଷ ।

ମେତାସାଧ—ବି. ମେତା ଦେଖ ।

ମେତକ—ୟୁ. ବି. (ମିଦ୍ + ଅଳ) ଜଗଳ,
ସୁର, ଦନତର ସୁର । [ମାଂସ ।]

ମେତକୁର—ବି. (ମେତ + କୃ + କୃପ) ।

ମେତଦା—ବିଂ. (ଶତତାଷ୍ଟିଲକାସ୍ତ୍ର)

ମେତଦୋ—ପୁ. ବି. (ମେତ + ଜଳ
+ ଅ) ଭୁମିଜ, ଗୁଣ୍ଠାଳ, (ବିଂ) ମେଦୋ-
ରବ, ମେଦର ଜାତ ।

ମେତପଟ—ୟୁ. ବି. ରାଜୀବନାଥର
ମେବାର ରାଜୀବ ପଢ଼ୁତ ନାମ ।

ମେତପୁଛୁ(କ)—ୟୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ପୁଷ୍ପା

ନାମକ ଭେଦା ।

ମେତ(ଦୋ)ବର୍କ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଯାହା ଶବ୍ଦରର ମେତ ଧାରୁ କୃତି-
କରେ ।

ମେତ(ଦୋ)ବୁର୍—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ପୁଲ-
କାୟର ରୋଗବିଶେଷ ।

ମେତଧାର—ବି. ବିଂ. ମେତପୁଷ୍ପ, ମେତ-
ପ୍ରଧାନ, ଯାହାର ମେତ ଧାରୁ ପ୍ରବଳ ।

ମେତସ୍ତୁତ୍—କ୍ଲୀ.ବି. (ମେତସ୍ତୁ + କୃ +
କୃପ) ମାଂସ ।

ମେତପ୍ରେଜଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ଅଣ୍ଟି ।

ମେତସ୍ତାନ—ୟୁ. ବି. ମେତସ୍ତାନ ।

ମେତସ୍ତୀ—ୟୁ. ବି. (ମେତସ୍ତୀ + ବିନା)

ମେତସ୍ତୋମ୍ୟ, ପୁଥିଲ, (ସ୍ଟୀ) ମେତସ୍ତୋମ୍ୟ

ମେତା—ସ୍ଟୀ.ବି. (ମେତ + ଅ + ଥା) ଅଣ୍ଟି-
ବର୍ଗ ପ୍ରିତିକ ଭିଷଧିବିଶେଷ ।

ମେତାତ—ବି. (ମିଦ + କଳ + ତ) ସ୍ଥିରଧ,

ତେଲିଆ ।

ମେତାମ୍ବ—ସ୍ଟୀ. ବି. (ମେତ + ରାନ୍ଧି + ର)

ମେତା, କାଣ୍ଡାଶ, ପୁଥିଶା । [ପ୍ରତ୍ୟେକିକା]

ମେତାକର—ୟୁ. ବି. ମେତା କୋଷର

ମେତାକଳ—ୟୁ. ବି. ଭୁମିଜ, ମଜଳଗୁହ,
ମେତାକଳ, (ବିଂ) ପୁଥିଶାକାତ ମାତ୍ର ।

ମେତାଦୂର—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଧୂଳି ।

ମେତାପତି—ୟୁ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ପୁଥିଶା-

ପତି ।

ମେଦିନୀପୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓଡ଼ିଶାର ଉତ୍ତର ଓ ବଜା ପ୍ରଦେଶର ଦକ୍ଷିଣରେ ଥିବା ଲିଙ୍ଗ ଓ ନଗରବିଶେଷ ।

ମେଦିବା—ଶ୍ରୀ. କି. ମଦ୍ଦିବା, ଚକଟିବା, ଏକଶକରିବା ।

ମେଦିର—ଶ୍ରୀ. (ଶଞ୍ଚାମ) ବି. ମାତ ଅଷ୍ଟଶହ ଶୁଦ୍ଧକାଶୀଯ ଶିଲ୍ପବିଶେଷ ।

ମେଦା—ପୁ. ବି. (ମେଦା+ଇନ୍) ମେଦା ସ୍କୁଲ ।

ମେଦୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମିଦୁ+କ.ଉର) ମେଦୁର, ତେଲିଆ, ମୟଣ, କୋମଳ, ଉଭଟ, ଉତ୍ତମ, ପୁଣ୍ଡି, ଶ୍ୟାମବର୍ତ୍ତି, (ଧୀ) ମେଦୁର ।

ମେଦୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମିଦୁ+କ.ଉର+ଆ) କଳ୍ପନା ନାମକ ଉତ୍ତମ କନ୍ଦ, ଖାରିକାଳୁ ।

ମେଦେବ—ଶ୍ରୀ. (ମେଦସ୍+ଇନ୍+କ.ଆ) ଅସ୍ତ୍ର, ହାଡ଼ ।

ମେଦୋଧୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦେହର ତୃତୀୟ କଳା ଅର୍ଥାତ୍ ମେଦୋଧ୍ୟକୁ ଝନ୍ତି ।

ମେଦୋବତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେଦା ।

ମେଦୋବୁକ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଡକ୍ଟର) ଫେହ୍ରେ ପ୍ଲୋଲ୍ୟ, ଅନ୍ତବୁକ୍ ।

ମେଦ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମେଦା+ସଂ) ମେଦୋ ଜନିତ, ମେଦୋଭବ ।

ମେଧ—ପୁ. ବି. (ମେଧ+ଅ) ଯଜ୍ଞ, ଯଜ୍ଞଦବିଷ, ଦିଅ, ଯଜ୍ଞରେ ବଳି ଦିଅ ଯିବା ପଶୁ, ଯଜ୍ଞରେ ବଧ୍ୟ ପଶୁର ଅବସ୍ଥା, ପ୍ରିୟବ୍ରତଙ୍କ ପୁଣି ।

ମେଧଜ—ପୁ. ବି. (ମେଧ+ଇନ୍+ଅ) ବିଷ୍ଟ ।

ମେଧପତ—ପୁ. ବି. (ଡକ୍ଟର) ଯଜ୍ଞପାଳକ ।

ମେଧୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେଦାଧ୍ୟ, ବନ୍ଦିଷ୍ଟ, ସଂଗ୍ରାମ୍ଭୟ, ଯଜ୍ଞକମଣ୍ଡଲୁ ।

ମେଧା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମେଧ+ଅ+ଆ) ଧାରଣାକ୍ଷମ, ବୁଦ୍ଧି, ମେଧା ବୁଦ୍ଧିକର ଉତ୍ତମ, ଦକ୍ଷକାପତଙ୍କ କନ୍ୟାବିଶେଷ ଧନ, ମାତୃକାବିଶେଷ ।

ମେଧାଃ—ଶ୍ରୀ. ପ୍ରାୟମୁକ୍ତମୁକ୍ତ ପୁଣି ।

ମେଧାକ୍ର—ଶ୍ରୀ. (ମେଧା+କୁ+ଆ)

ମୋହା ସ୍କୁଲ କ୍ଲାବ୍ କନ୍ଦାଏ ବା ବୁଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରକାଶ କରୁଥା । [ଜନକ]

ମେଧାକାର—ପୁ. ବି. ପଞ୍ଜାକର୍ତ୍ତା, ମେଧା-ମେଧାକୁତ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସିତାବର ଶାକ, (ବିଂ) ମେଧାଜନକ, ମେଧାକାରକ ।

ମେଧାଜନକ—ଶ୍ରୀ. ବି. କୁନ୍ତଲବର୍କକ, ସ୍କୁଲ କୁନ୍ତଲବର୍କ ।

ମେଧାଜିତ୍—ପୁ. ବି. (ମେଧା+ଜି+ଜିପ୍ତ) କାତ୍ୟାୟନ ମୁନି ।

ମେଧାତଥ—ପୁ. ବି. କଶ୍ମୁନିଜର ପିତା, ମନୁଷ୍ୟହତାର ପ୍ରଧାନ ଭାଷାକାର, ପ୍ରିୟ-କୁତଙ୍କ ପୁଣି, ସ୍ଵପ୍ନଦଶ ଦ୍ୱାପରିଯୁଗର ବ୍ୟାସ ପ୍ରଜାପତ କର୍ତ୍ତମଙ୍କ ପୁଣି ।

ମେଧାବୁଦ୍ଧ—ପୁ. ବି. କାନିଦାସ ।

ମେଧାବାନ୍—ପୁ. ବି. (ମେଧା+ବାନ୍) ମେଧାବନ୍ତା, ମେଧାବିଶ୍ଵ, ମେଧାବାନ୍ ।

ମେଧାବାନ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମେଧାବନ୍+ର୍ତ୍ତ) ମେଧାବାନ୍ତ ସ୍ତ୍ରୀଲଙ୍ଘ, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ମେଧାବାନ୍ତ ଜୈତିଷ୍ଠନିତ ଲତା । [ହୁକ୍କିତା]

ମେଧାବିତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେଧାବିହ୍ବ. ଚରୁର-ମେଧାବିନ୍ମ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମେଧାବିନ୍+ର୍ତ୍ତ) ବ୍ରହ୍ମାଜପହୁଣୀ, ଶାରିକା, (ବିଂ) ମେଧା-ବିଶ୍ୱା ।

ମେଧାବିନ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମେଧାବିନ୍+ର୍ତ୍ତ) ମେଧାବିନ୍ମିତ୍ତ ପହୁଣୀ, ବ୍ରହ୍ମାଜପହୁଣୀ, ଶାରିକା, (ବିଂ) ମେଧା-ବିଶ୍ୱା ।

ମେଧାବିନ୍ମ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମେଧାବିନ୍+ର୍ତ୍ତ) କଣ୍ୟାବିନ୍ମିତ୍ତ ଏକପୁଣି, ଶୁକପତ୍ରୀ, ମଧ୍ୟବିନ୍ମିତ୍ତ, ପାତ୍ରବିନ୍ମିତ୍ତ, ମେଧାବିନ୍ମିତ୍ତ ପହୁଣୀ । [ଅଭିବ ।

ମେଧାଭାନ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଡକ୍ଟର) ବୁଦ୍ଧି ଶକ୍ତିର ମେଧ—ପୁ. ବି. (ମେଧ+ର୍ତ୍ତ) ସ୍ତ୍ରୀପାଦିତର ଅଶ୍ରୁବିଶେଷ, ମେଧ, ମେଢି ଦେଖ ।

ମେଧାର—ପୁ. ବି. (ମେଧା+ରାଗ) ମେଧାବାନ୍, ହରିଶ୍ଚାନ୍, (ଶ୍ରୀ) ମେଧାର ।

ମେଧାର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମେଧାରି+ଶାନ୍ତି) ମେଧାରିଶାନ୍ତି ବିଶ୍ଵି-ବିଶେଷ ।

ମେହୁତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପାଦପାଦିତର ମେହୁତ ଯେ କଳ ଲଗାଏ, ମନପରମାଦାତା ।

ମେହି(ଭି)—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେହିକା ଦେଖ ।

ମେହିକା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମା+ରନ୍+ଶାନ୍ତି+ଆ) ମେହିପବିଶେଷ, ମେହିପାଦିତର ମେହିପାଦାତା ।

ମେହି—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେହିକା ଦେଖ ।

ମେହିପାଦ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପାଦାନି) ବି. ବୁହୁତ ହାତ୍ୟାବିଶେଷ, ଅବସ୍ଥା ସାମାନ୍ୟ ।

ମେହା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେହାଭାନ୍ ଦୋକାନ, ଯେଉଁଠାର ଘଳ ରକ୍ଷିତ ହୁଏ ।

ମେହ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମେଧ+ସଂ) ଶୋଧତ, ଯଜ୍ଞୀୟ, ଯଜ୍ଞର ରପ୍ତୟକୁ, ପବିତ୍ର, ଶୁତ, (ମେଧା+ସଂ) ମେଧାଜନକ, (ଶ୍ରୀ) ମେଧା, (ଶ୍ରୀ) ଯଦ, ଶଦର, ଶୁତ ।

ମେହା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମେଧ+ଆ) ରକ୍ତବଶ, ରେତନା, କେତକୀ, କେତ୍ୟାତିଷ୍ଠାନିଲତା, ଶଙ୍କପୁଣୀ, ବ୍ରାହ୍ମୀ, ଶୈତବରୁ, ଶମୀ, ମଣ୍ଡିଲ, ଗୋରେତନା, ଶର୍କରା, ଜଣ୍ମ, ଅପରାହ୍ନା, ନଦୀବିଶେଷ, ମଞ୍ଜିଷ୍ଠା, ନାତ୍ରୀବିଶେଷ ।

ମେନକା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମେନ+କ+କ+ଆ) ଅପରେବେଦ, ସ୍ଵର୍ଗବେଶ୍ୟ, ଉମାଙ୍ଗ ମାତା, ହିମାଳୟକ ପହୁଣୀ, ଶନ୍ତିଲକାଙ୍ଗ ମାତା । [ନୁଲା]

ମେନକାମଜ୍ଜା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଡକ୍ଟର) ଦୁର୍ଗା, ଶକ୍ର-ମେନକାପ୍ରାଣେଶ—ପୁ. ବି. ହିମାଳୟ ।

ମେନା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେନକା, ପିତୃମାନଙ୍କର ମାନସୀ କନ୍ୟା, ବାକ୍. ନଦୀବିଶେଷ, ଶ୍ରୀ ।

ମେନାଜା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମେନା+ଜନ୍+କ.ଆ) ପାବଣା, ଦୁର୍ଗା ।

ମେନାଦ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବିତାଳ, ଗ୍ରଗ, ମଯୁର । [ଗୀରିରାଜ]

ମେନାଧବ—ପୁ. ବି. (ଡକ୍ଟର) ହିମାଳୟ, ମେନି—ପୁ. ବି. ଅସୁଧବିଶେଷ, ବଜ୍ର, ବାର୍ବନ୍ତ୍ର, ଶକ୍ତି ।

ମେନିକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଜକନ୍ୟାବିଶେଷ ।

ମେନୁଳ—ପୁ. ବି. ଗୋହପରକ୍ଷିତ ରହି-ବିଶେଷ ।

ମେହୁତ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପାଦାନି) ଯେ କଳ ଲଗାଏ, ମନପରମାଦାତା ।

ମେହି(ଭି)—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେହିକା ଦେଖ ।

ମେହିକା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମା+ରନ୍+ଶାନ୍ତି+ଆ) ମେହିପବିଶେଷ, ମେହିପାଦାତା ।

ମେହି—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେହିକା ଦେଖ ।

ମେବାଣା—ଶ୍ରୀ. ବି. ପଳର ଦୋକାନ, ଯେଉଁଠାର ଘଳ ରକ୍ଷିତ ହୁଏ ।

ମେଳକାତି—ସା. ବି. ଫଳସମୁଦ୍ର ।	ଧୂପ, ଧୂଶା ।	ମେଲୁଣ୍ଡାଗର୍ଜି—ସୁଂବ. ବି. ବାହୁଦୟରୁଷେତିଥିଲେ ।
ମେମ—ସା. ବି. ଯୁରୋପୀୟ ମସାଲା, ବିବି, ଡାମ୍ଭଣେଳରେ ମେମ୍ବିଷ୍ୟକ ୧୨ ହଣ୍ଡେକ ତାସ ।	ମେଲୁକଳି—ସୁଂ. ବି. କୁଙ୍କରିଶେଷ ।	ମେଲୁଣ୍ଡାଗର୍ଜି—ସୁଂବ. ବି. ଏକାଦଶମନ୍ତ୍ର, (ମତାନ୍ତ୍ରର) ଚର୍ଚିଶମନ୍ତ୍ର ।
ମେମ୍ବାହେବ—ସା.ବି.ମେମ୍ବେ ପାହେବ, ଯୁରୋପୀୟ ଭବୁମିତାଳା ।	ମେଲୁରକ୍ଷି—ସୁଂ. ବି. ମୃଦ୍ଧାଶୟ, ମୃଦ୍ଧ- ମେଲୁତେଜିଙ୍ଗ—ସି. ଗନ୍ଧିଷ୍ୱର ।	ମେଲୁହାଡ଼—ସା. ବି. ପୃଷ୍ଠବିଶେଷ ।
ମେମନ—ସା. ବି. ମେମନ, ଭରତର ବିମ୍ବେତପକ୍ଷନ୍ତରାସୀ ମୁସଲମାନ ଜାତି- ବିଶେଷ ।	ମେଲୁକଣ୍ଟ—ଭୁଗୋଳ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତରୀ କେନ୍ଦ୍ର ବିଲ୍‌ମ୍‌ବିତ କାଳିନାକ ସରଳ- ରେଖା, ପିଠି ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ମହିନାକୁ ବା ଶିରଦାନ୍ତି, (ଲ.ଅର୍ଥ) କୌଣସି ବରସିର ସାରାଂଶ ।	ମେଲୁହାଡ଼—ସା. ବି. ମାଟିଆଦିର ଭିକ- ପ୍ରୁପ, (ସା. ଗଞ୍ଜାମ ବି). ଆଟୁ ।
ମେମିଷ୍ଟ—ବି. ପଳକଣ୍ଠୀନ୍ୟ ତୃଷ୍ଣି ।	ମେଲୁଦଣ୍ଡାଧୀ—ବି.ପୃଷ୍ଠବିଶେଷ ଦିନ୍ଦ୍ରାଗ	ମେଲୁହାଡ଼—ସା. ବି. ପୃଥିଶା ।
ମେମୋ—ସା. ବି. ଯୁରକନିପି ।	ମେଲୁଦଣ୍ଡାଧୀ—ବି. ପୃଷ୍ଠବିଶେଷ ଦିନ୍ଦ୍ରା ପାଦଣ୍ଡ ।	ମେଲୁହାଡ଼—ସା. ବି. ତିକିତ୍ସାଦି କେହିବାର ଭାବ, ତିକି ବୁଝାଯିବା ଚେଲଗାଡ଼ ।
ମେମୋରଣ୍ଟମ୍—ସା. ବି. ଯୁଦ୍ଧଦାତ୍ର, ସ୍ଵାରକିଳି ।	ମେଲୁଦଣ୍ଡାଧୀ—ବି. ପୃଷ୍ଠବିଶେଷ ଦିନ୍ଦ୍ରା ପାଦଣ୍ଡ ।	ମେଲୁହାଡ଼—ସା. ବି. କେନ୍ଦ୍ରିକୁଆ, (ଶତ୍ରୁଆଳ) ଜୀବିଜୀବ ।
ମେମୋରିଅଳ—ସା.ବି. ସବୋତ କଣ୍ଠୀ- ପକ୍ଷକ ପଠାଯିବା ଆପଣି ପଥ ।	ମେଲୁଦଣ୍ଡାଧୀ—ବି. ପୃଷ୍ଠବିଶେଷ ଦିନ୍ଦ୍ରା ପାଦଣ୍ଡ ।	ମେଲ—ସୁଂ. ବି. (ମିଳ୍+ଅ) ମିଳନ, ଶିକ୍ଷ, ପଙ୍ଗ, ରତ୍ନୀୟାହ୍ରାତ୍ମନାମକର କୁଳସମୂହ, (ଗା.ବି) ଲୋକସମାଜ, ଦଳ, ଦୋହାତ୍ମ୍ୟ, ମନର, ମିଳନ, ବିଦ୍ରୋହ ସୁନ୍ଦରି ଦ୍ରୁବ୍ୟସମୁଦ୍ର, ସହବାସ, ନମୁନା ବା ଆଦର୍ଶ ପରି ଅନ୍ୟ ବର୍ଷ, (ଗା.ବି) ଯୁଦ୍ଧ, ମିଳିତ ।
ମେମୁ—ଶ୍ର. ବି. ଭରତବର୍ଷର ଜନେକ ମେରଦା—ଶ୍ର. ବି. ଚଞ୍ଚାମ ଓ ଆଠଗଢ଼ ଜମିଦାରର ପଥୁର ନାମକ ପ୍ରାନରେ ତିନିଗୋଟି ବଢ଼ ଖମ୍ବ ଉପରେ ପ୍ରତି ବ୍ରିତ ମନ୍ଦର ।	ମେଲୁଦଣ୍ଡାଧୀ—ସୁଂ. ବି. ସ୍ଵାରେତିଷମନ୍ତ୍ର ପୁରି ।	ମେଲକ—ସୁଂ.ବି.(ମିଳ୍+ଭା.କ)ସଙ୍ଗ, ସହବାସ, ସମୁଦ୍ର, ଫିଲନ, ମେଳା, ଜନପଦମାନ, ସ୍ଵାପୁରୁଷଙ୍କର ବିବାହରେ ବଣ୍ୟାଦ ସ୍ତ୍ରୀଶା କରଣ, ବି. (ମିଳ୍+ଭିତ୍ +ଅକ)ସେ ଦୁଇଜଣକୁ ମିଳିତ କରଣ ସାମଜିକ ।
ମେର—ସା. ବି. ମୋର, ମୋହର ।	ମେଲୁପ୍ରତି—ସୁଂ. ବି. ପଦିଷାକାର ମେଲୁ- ବନ୍ଦ ପଦିଷାକାର ।	ମେଲକରିବା—ଶ୍ର.ନି. ଦୁଇଜଣକୁ ମିଳିତ କରିବା, ମିଳାଇବା, ମିଳାଇବା, ମିଳିବା ।
ମେରଆ—ଶ୍ର. ବି. କରିବକି, କରିମାନେ ଦେବା ନରବନ୍ତି ।	ମେଲୁବଳପ୍ରମଦୀ—ସୁଂ. ବି. ପକ୍ଷବଳ- ମେଲୁମନ୍ଦର—ସୁଂ. ବି. ପଦିଷାକାର ମେଲୁ- ମେଲୁମନ୍ଦର—ସୁଂ. ବି. ପଦିଷାକାର ମେଲୁ- ମେଲୁମନ୍ଦର—ସୁଂ. ବି. ପଦିଷାକାର ।	ମେଲକଳେବଣ—କ୍ଲୀ. ବି. ତୀଷ୍ପଦ ଲବଣ ।
ମେରିକାନ୍—ସା. ଅ. ହେ । ମୋ ଜାନ- ମେହୁ—ସୁଂ.ବି. (ମିଳ୍କ-କ୍ଲୁ)ହିମଳୟ ଭୁମଣ୍ଡଳର ଉତ୍ତର ଓ ଦରିଗପାନ୍ତି ଜମାଲାର ଅତିବର୍ତ୍ତିକା ଗୋଟିଏ ମାଳୀ, ମେହୁହାଡ଼, ହେତ୍ତାଦର ମୁଣ୍ଡିପଦେଶ, କରମାଳାର ଅଙ୍ଗୁଳ ପର୍ବତବିଶେଷ, ହାତ ମନ୍ତ୍ରମଣ୍ଟି, (ଗା.କ) ପଣ୍ଡିତବିଶେଷ, ଦଣ୍ଡଯାତା ସମସ୍ତର ଉତ୍ସବବିଶେଷ, (ଗା.ବି) ଅତିବର୍ତ୍ତି, ପ୍ରକାଶ ।	ମେଲୁପ୍ରତି—ଶ୍ର.ନି. ମେଲୁପ୍ରତିଶେଷ ।	
ମେରୁକ—ସୁଂ. ବି. (ମେହୁ+କ) ଯଷ-	ମେଲୁପ୍ରତି—ଶ୍ର.ନି. ମେଲୁପ୍ରତିଶେଷ ।	ମେଲନ—ଶ୍ର.ବି. ଯାତା ବା ପରି ଉପ- ମେଲନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମିଳକ-ଭା.ଅନ୍ତଃ) ମିଳନ, ଏକମିଳିବେବା, ସାକ୍ଷାତ୍କାର, ସହବାସ, ସାକ୍ଷାତ୍କାର, ମେଲ ।

ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ଦେବପ୍ରତି-
ମାକୁ ଏକଷ୍ଟନରେ ସମବେଳ କରା-
ଯିବା ଉପ୍ରସାଦ ।

ମେଳବାନ୍ଧିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. ଦଳଗଠନ
କରିବା, ଦଳବକ୍ତ ହେବା ।

ମେଳଭାଙ୍ଗିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. ଗଠିତ ଦଳ ବା
ମେଳକୁ ଉତ୍ତରପ୍ରତିଃ କରିଦେବା ।

ମେଳମାଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବିବାଦ ପରେ
ଶୌହାର୍ଦ୍ଧ ସ୍ଥାପନ, ମନର ମେଳ ।

ମେଳରେ—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. କିଂ. ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ।

ମେଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମେଳ+ଅ+ଆ)
ମେଳକ, ମୟୀ, କାଳି, ଅଞ୍ଚଳ, କଞ୍ଜଳ,
ମହାମଳୀ ।

ମେଳା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. ମହୋତ୍ସବ, ଯାତ୍ରା,
ସମାଜ, ସଭା, ହାଟ, ବହୁ ବସ୍ତ୍ର ମିଳନ
ଓ ଅର୍ଥଦ ଫୁଲରେ ବହୁ ଲୋକର ସମା-
ଗମ, (ଶ୍ରୀ. କିଂ) ବହୁ ଜନପୂର୍ଣ୍ଣ, ଅସଂଖ୍ୟ
ବହୁ ପଶୁପକ୍ଷୀରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ମେଲ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୋଲ, ଅନାହୃତ,
ପ୍ରସ୍ତ୍ର, ଅନାବକ୍ତ ।

ମେଲା(ଲୋ)କରିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. ମେଲା କରିବା,
ମେଲିବାର ଶିକ୍ଷନ୍ତରୂପ ।

ମେଳାକରିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. ମହୋତ୍ସବ କରିବା

ମେଲକରିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. ତିନ୍ଦୁ କ୍ରି କରିବା,
ଅନାହୃତ କରିବା ।

ମେଲାୟର—ଶ୍ରୀ. ବି. କାନ୍ତ ନ ଥିବା ଘର,
ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦହୋଇନଥିବା ଘର ।

ମେଲଙ୍କ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକ ସଂଖ୍ୟାରୁ ଆରମ୍ଭ
କରି ତିପୁରବର୍ଣ୍ଣୀ ରାଶିମାନ ଦିମଣ୍ଡେ
ଯୋଗ କରିବା ପଣାଳୀ, (ଡକ୍ଟାଙ୍କ)ରେ
ଯେଉଁ ରଣ୍ଜି ସବ୍ ଷେଷରେ ଯୋଗ
କରିଯାଇଥାଏ ।

ମେଲଣି—ଶ୍ରୀ. ବି. ବନ୍ଦୁ ଭବରେ ଦୁଇ-
ଜଣଙ୍କର ଶେଷ ମିଳନ ପରେ ବିଦ୍ୟୁ-
ତରଣ, ବିଦ୍ୟୁକାଳୀନ ଉପହାର ।

ମେଲନନ୍ଦ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମସ୍ତ୍ୟାଧାର, ଦୁଆତି ।

ମେଲାନୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମସ୍ତ୍ୟାଧାର, ଦୁଆତି ।

ମେଲାପ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେଲ, ମିଳମିଳା,
ସହାଲାପ, (ସି ବି)ମେଲାପକ ଦେଖ ।

ମେଳାପକ-ପୁଂ. ବି. ସନ୍ଧିଲନ, ଗ୍ରହାଦର
ସଯୋଗ, ଶୋଷୀ, ସମୁଦ୍ର, ଜନତା ।

ମେଳାପତ୍ରପତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୂପିଆତେ
ଶୋଲ ଓ ପବନୀୟକ୍ର ସ୍ଥାନ ।

ମେଳାପୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମିଶାର୍ଣ୍ଣିଆ(ମୋକ),
ମେ ଅନ୍ୟ ସଙ୍ଗ ସହାଲାପ କରିବା-
ପାଇଁ ସବ୍ ଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ।

ମେଳାପତ୍ରସବ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରୀତିଭେଜ,
ବହୁ ବନ୍ଦୁ ସହିତ ମିଳନ ଓ ମର୍ମିକ ।

ମେଳାମନ୍ଦା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମସ୍ତ୍ୟାଧାର, ଦୁଆତି
ମେଲମୁହାଣିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯାହାର
ମୁହଁ ମେଲ ହୋଇଥାଏ, ରଙ୍ଗ ଦଦର
(ବୃଦ୍ଧି) ।

ମେଳାମୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମସ୍ତ୍ୟାଧାର, ଦୁଆତି ।

ମେଳାୟନ—କ୍ଲୀ. ବି. ସମ୍ପିଲନ ।

ମେଳି—ଶ୍ରୀ. ବି. କୁମରାଶା, ଚନ୍ଦ୍ରାଶା, ପଢ଼-
ଯନ୍ତ୍ରପୁଷ୍କ ରଜା କା ଗଭୁଜ ବିରୁଦ୍ଧରେ
ଦଳଗଠନ, ବିଦ୍ୟୋତ୍ତ୍ଵ, ଶୋଲମାଳ
ଲୋକରହିଲ ।

ମେଳିଦ୍ରୋଷ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବିଦ୍ୟୋତ୍ତ୍ଵ ।

ମେଳିଆ—ଶ୍ରୀ. ପୁଂ. ବି. ପଢ଼ିଯନ୍ତ୍ରକାଣ,
ମେଳିକରିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. ବିଦ୍ୟୋତ୍ତ୍ଵପାଇୟ
ପଢ଼ିଯନ୍ତ୍ର କରିବା ।

ମେଳିକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ସମୁଦ୍ର ।

ମେଳିଭାଙ୍ଗିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. ବିଦ୍ୟୋତ୍ତ୍ଵ ଦମନ
କରିବା, ନନ୍ଦାକୁ ଛନ୍ଦିବନ କରିବା ।

ମେଲିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. ମେଲା କରିବା, ମେଲ-
ଇବା, ଉନ୍ନତ କରିବା, ବିଶ୍ଵାରିତ
କରିବା, ମିଳିବା, ପାଣିରେ ଉପାର୍-
ଦେବା, ପ୍ରସାରିତ କରିବା, ଶୋଲିବା,
ଦର୍ଜିତ କରିବା ।

[ସାଥରେ]

ମେଲେ—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. ବି. ସଙ୍କରେ, ସହିତ,
ମେଲେରଥା—ଶ୍ରୀ. ବି. ବୃଦ୍ଧିତ ଜଳବାପୁ-
ଜନତ ଦୁଇକିମ୍ୟ ଜୁରିଗଣେଷ ।

ମେଲ—ଯା. ବି. ରକ୍ତାଦି ସମୀକ୍ଷଣୀୟ
ଅର୍ଥତ ଏକବୃତ୍ତି ଅବଲମ୍ବନକାଣ
ଲେତେକ ଲୋକ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ
ଏକାନ୍ତ ହୋଇ ଏକଷ ରହନ୍ତି ବା
ରହିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ।

ମେଲିକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମଞ୍ଜିଷ୍ଟାବିଶେଷ ।

ମେଣୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଜଳ ।

ମେଣୋପଟମିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆଯାଟିଲ୍
ପୁରଷକ ପ୍ରଦେଶବିଶେଷ ।

ମେଷ—ପୁଂ. ବି. (ମେଷ+କ.ଅ) ରେଡ଼ା,
ମେଣ୍ଟ, କେଣ୍ଟିଷେନ୍ଟ ପ୍ରଥମ ରଣ୍ଜି,
ମେଷ ଲଗ୍ନ, ଚନ୍ଦମର୍ଦ୍ଦ ରହ, ଆଷଧ-
ବିଶେଷ, ନୈଗମେଷ ଗହ ଏବକ,
ଶାବଣାକ, ସୌର ବୈଶାଖମାସ ।

ମେଷକ—ପୁଂ. ବି. ମେଷ, ଜାବଣାକ ।

ମେଷକମୁ—ପୁଂ. ବି. ମେଷ ଲେମଦମିତି
ଶାତବିଷ୍ଟ ।

ମେଷକୁସୁମ-ପୁଂ. ବି. ଚନ୍ଦମର୍ଦ୍ଦ, ବୁକ୍ରାଗଜ
ମେଷଗୋପ—ବି. ଜଳତା, ଭବ, ଜଳ-
ତାରୁ ଉଠିବା ଶବ୍ଦ ।

ମେଷପାଳ-ପୁଂ. ବି. ମେଷପାଳକ, ମେଣ୍ଟ
ରଖୁଆଳ, ମେଣ୍ଟପଲ ।

ମେଷପାଳ—ପୁଂ. ବି. ମେଣ୍ଟ ଜଗୁଆଳ,
(ପୁଂ) ମେଷପାଳକ ।

ମେଷପୁଷ୍ପ-ଶ୍ରୀ. ବି. ମେଷପୁଷ୍ପୀ, ମେଣ୍ଟପିଣ୍ଡା
ମେଷମାୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ଭେଡ଼ାର ମାୟ ।

ମେଷଯୁକ୍ତ—ବି. ଶାବଳଙ୍କାରିବିଶେଷ ।

ମେଷଲେଚନ—ପୁଂ. ବି. ଚନ୍ଦମର୍ଦ୍ଦ, ବୁକ୍ରାଗଜ-
(ବି) ମେଷ ଚନ୍ଦପର ଯାହାର
ଚକ୍ର ।

ମେଷବଳୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅନଶୁରୀ, ଏକପ୍ରକାର
କଣ୍ଠକ ଲତା ଓ ଏହାର ଫଳ ।

ମେଷବାହନ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଅଗ୍ନି ।

ମେଷବାହନ, ସ୍ଵଭାବନ୍ତରେ ମାତ୍ରରେତ ।

ମେଷବିଷ୍ଣୁକିଳା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେଷବିଷ୍ଣୁ
ଦେଖ ।

ମେଷଶୀଳ—ପୁଂ. ବି. ମେଣ୍ଟଶୀଳ ମହୁଣ୍ଡ,
ସ୍ତ୍ରୀବରିଷ୍ଟଭଦ୍ର, (କ୍ଲୀ ବି) ମେଣ୍ଟର ଶିଫ୍ଟ
ମେଷଶୁରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମେଷଶୁରୀ + ଶିଫ୍ଟ)
ଅକଶଶୁରୀ, ମେଷବିଷ୍ଣୁ ଦେଖ ।

ମେଷସନମନ—ବି. ବୈଶାଖ ସନ୍ଧାନ୍ତ,
ପାଶାନ୍ତରୀନ୍ତି ।

ମେଷହୃଦୟ—ପୁଂ. ବି. ଗୁରୁଡ଼ିଙ୍କ ପୁନ୍ତ୍ର ।

ମେଷା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମେଷ+ମୀ.ଅ+ଆ)

ଶୁନରାତି, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଳାଇଚି ।
ମେଷାଷିକୁସୁମ—ପୁଂ.ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ଚନ୍ଦ୍ର-
ମର୍ଦ୍ଦ, ଶୁକୃଣ୍ଟା ।
ମେଷାଖ୍ୟ—ପୁଂ. ବ. ବାଲପଦ୍ମବିଶେଷ,
ନୈବାମେୟ ଗ୍ରହ ।
ମେଷାଶ୍ରୀ—ପୁଂ. ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ରଜ୍ଞୀ, ଦେବନ-
ଶଳ, (ଶତର୍ଦ୍ର) ମେଷାର ଅଶ୍ଵକୋଷ ।
ମେଷାଶ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ ବ. ଅଜାହୀ ଲତା ।
ମେଷାତ୍ର—ପୁଂ. ବ. ବରମହିନୀ ।
ମେଷାତ୍ରୟ—ପୁଂ. ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ଚନ୍ଦ୍ରମର୍ଦ୍ଦ,
ଶୁକୃଣ୍ଟା ।
ମେଷିକା—ସ୍ତ୍ରୀ ବ. (ମେଷା+କି+ଆ)
ମେଷା, ମାଛମେଣୀ, ମୁସରେଗବିଶେଷ,
ମୁଧ ।
ମେଷା-ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ମେଷା+ରି) ଉଳିଶବୃକ୍ଷ,
କାଶଶଳର, ଜଟମାଂଶୀ, ମେଷା ସ୍ତ୍ରୀ-
ଜାତି, ମେଣୀ ।
ମେଷୁରଣ—କୁଳୀ. ବ. (ଜ୍ୟୋତିଷ) ଦଶମ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ, କର୍ମପ୍ରାଣ ।
ମେସ୍-ମେରଜମ୍-ସା. ବ. ଆଧୁନିକ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ
ପ୍ରତିସ୍ଵାଦାସ ମହୁସ୍ଥକୁ ହତଚେତନ
କରିବା ।
ମେହ—ପୁଂ. ବ. (ମିହ+ଥ) ପ୍ରମେହ
ରେଣ, ମେଷ, ମେଣା, ପ୍ରସ୍ତାବ, ମୁଦି ।
ମେହରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ ବ. (ମେହ+ହନ୍+ଥ
+ରି) ହରିଦ୍ଵା, ହଳା ।
ମେହନ—କୁଳୀ. ବ. (ମିହ+ଅନ) ମେହୁ,
ଶିଶୁ, ଲିଙ୍ଗ, ମୁଦି, ମୁଶୋହର୍, ମୁଷକ-
ବୃକ୍ଷ, ଘଣ୍ଟା ପାଇଲିକେ ।
ମେହନତ୍ର—ସା. ବ. ପରିଶ୍ରମ, ମହନ୍ ।
ମେହନତି—ସା. ବ. ପାରିଶ୍ରମିକ, (ବିଂ)
ପରିଶ୍ରମୀ ।
ମେହନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମହିଳା ।
ମେହର—ଶ୍ରୀ. ବ. ଅଗ୍ରା ନିବାସୀ ଜଣେ
ମୁଷଳମାତ୍ର କରି ।
ମେସା—ପୁଂ. ବ. (ମେହ+ରଜ୍ଞ) ମେହ-
ଶ୍ରୀଗୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମେହମା
ମେସୁଖୁଣ୍ଡ—ପ୍ରା. (ବାଙ୍ଗ) ବ. ପାପଦଣ୍ଡ ।
ମେହୁ—ଶ୍ରୀ. ବ. ମେଘ ।

ମେହେଙ୍ଗା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅତିଦେଙ୍ଗା ଓ
ଶୀର୍ଷ, (ବି) ଏକପ୍ରକାର ବନବିକାଳିଗର
ମେହେନା—ସା. ବ. ଭାମଜାନ୍, ଏକ-
ପ୍ରକାର ପାଲଙ୍କି ।
ମେହେନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମଞ୍ଜୁଆତ, ଦେନା ।
ମେହେନ୍ତର—ସା. ପୁଂ. ବ. ହାତୀ, ମଳ-
ପରିଷାରକ ଅସ୍ତ୍ରଣ୍ୟ ଜାତିବିଶେଷ
ଚଣ୍ଡାଳ ।
ମେହେନ୍ତର—ସା. ବ. ମେହେନ୍ତରର କର୍ମ
ମେହେମନ୍—ସା. ବ. ଅତ୍ୟଥ ।
ମେହେମାନୀ—ସା. ବ. ଆତିଥ୍ୟ ।
ମେହେର—ସା. ବ. ବନ୍ଧୁହ, ଅନୁଗହ,
ବୌଦ୍ଧାର୍ଦ୍ଧି ।
ମେହେରଭନ୍ଦିଶା—ସା. ବ. ମୋରଳ
ସମ୍ବାଦଜାଗାରଙ୍କର ପ୍ରିୟତମା ପକ୍ଷୀ
କୁରଜାହନଙ୍କ ପୁଣ୍ୟନାମ ।
ମେହେରଭାନ୍-ସା. ବ. ଦୟାକୁତ୍ତା, ସୁହୁତ୍
ବନ୍ଦୁ, (ବି) ଦୟାକୁତ୍ତ, ଅନୁକୁଳ ।
ମେହେରଭାନ୍—ସା. ବ. ଅବ୍ୟ.
ପ୍ରିୟତମ ଓ ମେସା ବନ୍ଦୋ ।
ମେହେରଭାନୀ—ସା. ବ. ଅନୁଗହ, ଦୟା-
କୁତ୍ତା, ଦୟା, ବନ୍ଦୁତ୍ତା ।
ମେହେରବି—ସା. ବ. ତୋରଣ, ତୋରଣ
ଉପରେ ବୁଲିବା ଶିଳାଶ, ଶିଳାଶ,
ଗୋଲକାର ଶିଳର ।
ମେ—ପ୍ରା. (ରଣଭାଗୀ) ସବ୍ର. ମୁଖୀୟେ ।
ମେହ—ଶ୍ରୀ (ମିହ+ଥ) ଅନୁରାଧା ନିଷତ,
ଆଦିତ୍ୟ ଲୋକ, ପୁରୁଷୋହର୍, ପ୍ରଭର୍,
ମିହ, ମଳଦ୍ଵାର, ଉଦୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତିଠାର
ଭୂତ୍ୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତ, ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ଜାତି-
ବିଶେଷ, ମିହତା, ବନ୍ଦୁତ୍ତ, (ବିଂ) ମିହ-
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ମିହତାଶାଳୀ, (ଶ୍ରୀ. ବ.)
ବର୍ଣ୍ଣୀୟ ବାରେନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରେଣୀର ବ୍ରାହ୍ମିଣଙ୍କ
ବିଶେଷାଧିବିଶେଷ ।
ମେହିକ—କୁଳୀ. ବ. (ମେହି+କ) ମିହତା,
ବନ୍ଦୁତ୍ତ ।
ମେହିକଣ୍ଠ—ଶ୍ରୀ. ବ. କୁଆଳିର ଠିକ୍
ମଧ୍ୟରେ ଥିବା କଣ୍ଠ ବା ଶିଳ ।
ମେହିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମିହତା, ବନ୍ଦୁତ୍ତ ।

ମେହିତ—କୁଳୀ. ବ. ଅନୁରାଧା ନିଷତ
କାମାନ୍ତର । [କାମୀ]
ମେହିତରଙ୍କ—ପୁଂ. ବ. ମିହତା ବୃକ୍ଷ-
ମେହିତା—କୁଳୀ. ବ. ମିହତା ରୂପ ରକ୍ତ,
ବୌକ ସୂର୍ଯ୍ୟରେ ।
ମେହାକ୍ଷେତ୍ରେୟାତିକ—ପୁଂ. ବ. ପୁସ୍ତକର
ପ୍ରତ୍ୟୋତ୍ସବିଶେଷ, ଭ୍ରମିକର୍ମୀ ବୈଶ୍ୟ
ମୁଖୁ ପରେ ଏହି ଯୋଜି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ।
ମେହାୟାତ୍ରୀ—ପୁଂ. ବ. ଉପନିଷଦ୍ଧରେ ।
ମେହାୟାତ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଜନେକ ବୌକ
ସ୍ତ୍ରୀ ଆର୍ଯ୍ୟୀ ।
ମେହାବୁଣ୍ଠ—ପୁଂ. ବ. (ମିହା+ବୁଣ୍ଠ)
ଅଗସ୍ତ୍ୟର ରତ୍ନ, ବଣିଷ୍ଟ ରତ୍ନ ।
ମେହାବୁଣ୍ଠୀୟ—ବିଂ. ମେହାବୁଣ୍ଠ
ରହିକ୍ୟମ୍ବାୟୀ ।
ମେହିକ—ପୁଂ. ବ. ମିହା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ ।
ମେହି—ପୁଂ. ବି. (ମିହି+ଇନ୍) ମିହି,
ବନ୍ଦୁ, ମିହତାୟକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବ—ମେହି+
ଆ+ରି) ମିହିର ଭାବ, ମିହିର କର୍ମ,
ମିହତା, ବନ୍ଦୁତ୍ତ, ସହଯୋଗ, ସମସ୍ତ,
ସହବାସ ।
ମେହିକରଣ—ବି. ମିହତା ପ୍ରାପନ ।
ମେହିବଳ—ପୁଂ. ବ. ବୃକ୍ଷଦେବ, (ବିଂ)
ମିହତା ବଳବିଶ୍ଵି ।
ମେହିକୁର—ବି. ମିହତା ପ୍ରାପନ ।
ମେହିବଳ—ପୁଂ. ବ. ବନ୍ଦୁତ୍ତ, ପ୍ରାପନ ।
ମେହିଦେବ—ପୁଂ. ବ. ମିହତା ବୃକ୍ଷ-
ଭେଦ, ମୁଖବିଶେଷ, କୋଣାର୍କୀ
ପବିତ୍ର ବଳ, ସୂର୍ଯ୍ୟୀ, ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କରଜଳାର,
(ବିଂ) ମିହିସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ମେହେସୁକ—ପୁଂ. ବ. (ମେହେସୁ+କ)
ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ଜାତିବିଶେଷ, ସେ ମୁହୂର୍ତ୍ତ
ବା ସମୟ ଜ୍ଞାପନ କରେ ।
ମେହେସୁକା—ବି. ମିହେସୁକ, ବନ୍ଦୁ ମୁନିଙ୍କ
ମଧ୍ୟରେ ପରାମର୍ଶ ଫର୍ଗାମ ।
ମେହେସୁକୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ବନ୍ଦୁ ମଧ୍ୟରେ ପର-
ପର ମୁକ୍ତ, ମିହେସୁକ ।

ମେଦ୍‌ରୟୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଉପନିଷଦ୍‌ଭାବ,
ଯଜ୍ଞବଲ୍କ ପାତ୍ରୀ, ଅହୁଙ୍କାଙ୍କ ନାମା-
ନ୍ତର. ସୁଲଭ ।

ମେଥ୍ୟ—କ୍ଳୀ. ବ. (ମିଥ୍ର + ଯ) ମିଥର
ଭାବ ବା ମିଥର ଧର୍ମ, ମିଥତା, ବନ୍ଧୁତା ।

ମେଥଳ—ବିଂ. (ମିଥଳା + ଅ) ମିଥଳା
ଦେଶକାମୀ, ମିଥଳାଦେଶୀମୟୀୟ,
ସ୍ତ୍ରୀମିଥଳା ଦେଶର ରାଜା, ମିଥଳ ଦେଶ-
କାମୀ ବନ୍ଧୁ, ରଜଣୀ ଜନକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମେଥଳୀ
ମେଥଳକ୍ରୁଦ୍ରଣ—ମିଥଳାବାପୀ ବ୍ରଦ୍ରଣ
ସମ୍ମର୍ଦ୍ଦାୟ ।

ମେଥଳଶ୍ରଦ୍ଧ—ପୁଂ. ବି. ମିଥଳାବାପୀ
ଜଣେ ପଢ଼ିବ ଓ ଗଛକର୍ତ୍ତା ।

ମେଥଳକ—ପୁଂ. ବି. ମିଥଳାବାପୀ ବନ୍ଧୁ ।

ମେଥଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମିଥଳା + ଅ + ଲୀ)
ପୀଡ଼ା, ଜନକଦୁଦ୍ଧତା, ବିହାରୀ ଭଷାର
ପାଦେଶକ ଭାଷା ।

ମେଥଳେୟ—ପୁଂ. ବି. ମିଥଳା ସମ୍ମରୀୟ ।
ମେଥୁନ—କ୍ଳୀ. ବ. (ମିଥୁନ + ଅ) ଚିବାହ
କର୍ମ, ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷର ସଙ୍ଗମ, ସୁରତ,
ରତ୍ନିଯା, ସୟର୍ତ୍ତ ।

ମେଥୁନଧର୍ମୀ—ପୁଂ. ବି. (ମିଥୁନଧର୍ମ +
ରନ୍) ମେଥୁନ ଧର୍ମବିଶ୍ଵ ।

ମେଥୁନବାସ—କ୍ଳୀ. ବ. ମେଥୁନକାଳୀନ
ପରିଧୟ ବସ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।

ମେଥୁନାଉୟାତ୍—ପୁଂ. ବି. ମେଥୁନକାଳରେ
ଆୟାତ୍ପାତ୍ର ପ୍ରଭୃତି କାରଣରୁ ଉପରୁ
ଘୋଟାଇ ।

ମେଥନକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେଥୁନକାଶ,
ମେଥୁନ, କୃତ ପ୍ରାସାରଣ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମେଥୁ-
ନିକା ।

ମେଥୁନୀ—ପୁଂ. ବି. (ମେଥୁନ + ରନ୍)
କୃତମେଥୁନ, ସ୍ତ୍ରୀପରିକାଶ ।

ମେଥୁନ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମେଥୁନ + ଯ)
ମେଥନ ବିଷୟରେ ହିତକର, (ବି)
ଶାନ୍ତି ବିବାହ ।

ମେଦାମା—ଶ୍ରୀ. ବି. ପଞ୍ଚାବ ପ୍ରଦେଶର
ବାନ୍ଦୁଜଳର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଗୋଟିଏ ପଦତ
ଶ୍ରେଣୀ ।

ମେଧାବ—ପୁଂ. ବି. ମେଧାଶା ବ୍ୟକ୍ତିର ପୁଣି ।

ମେଧାବକ—ପୁଂ. ବି. ମେଧା, ଧୃତିଶକ୍ତି ।
ମେନାକ—ପୁଂ. ବି. (ମେନକା + ଅ)

ଦୁମଳୀଯୁଜ୍ଞ ପୁଣ୍ୟରେ କଳିତ ପାଖଜ୍ଞ
ବିଶେଷ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ରଣପୁର ଶକ୍ତାନା
ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ବିଶେଷ ପଣ୍ଡତ ।

ମେନାକସ୍ତ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ପାଣ୍ଡତ ।

ମେନକ—ପୁଂ. ବି. (ମୀନ + ରକ) ଯେ
ମୟୁଧ୍ୟର ଜୀବିକା ନିର୍ବାହ କରେ,
ମୟୁଧ୍ୟବ୍ୟବସାୟୀ ।

ମେନ୍ଦ୍ର—ପୁଂ. ବି. ଅସୁରବିଶେଷ, କଂସର
ଅନୁଚର, ବାନରବିଶେଷ ।

ମେନହା—ପୁଂ. ବି. (ମେନ୍ଦ୍ର + ହନ୍ +
କିପ୍) କିଷ୍ଟ । [କିଲ୍]

ମେନନ୍ଦିହ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବଙ୍ଗଲାର ଗୋଟିଏ
ମେରତା—ଶକ୍ତପୁତ୍ରନାର ମାରବାର
ପ୍ରଦେଶର ଗୋଟିଏ ବିଭାଗ ଓ ଜିଲ୍ଲା ।

ମେରବ—ପୁଂ. ବି. (ମେରୁ + ଅ) ମେରୁ
ସମ୍ମରୀୟ ।

ମେରବାର—ମାରବାରପ୍ରଦେଶର ନାମାନ୍ତର
ମେରବଣ—ଅସୁରଭେଦ, ମୟୁଧ୍ୟବଣ
କାମକ ଅସୁର ।

ମେରେସ୍ତୁ—କ୍ଳୀ. ବ. (ମାର + ଶ୍ଵେତ)
ମଧ୍ୟବିଶେଷ, ମଧ୍ୟମିତ୍ରିତ ମଦ୍ଦ ଓ
ଆସବ ।

ମେରେସ୍ତୁକ—ବି. ମଧ୍ୟଭେଦ, ସେଇକ୍ଷଣ
ଗର୍ଭରେ ବୈଦେହ ଆରସରେ ଉପରୁ
ଚର୍ମସଙ୍ଗର ଜାତିବିଶେଷ ।

ମେରେସ୍ତୁମୁ—କ୍ଳୀ. ବ. କାଞ୍ଚିକଭେଦ,
ମେରେସ୍ତୁ ମଦ୍ଦ ।

ମେଲନ୍ଦ—ପୁଂ. ବି. ଭ୍ରମର ।

ମେଲା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମାଲୀକୃଷ୍ଣ ।
ମେଲ୍ଲଧାନ୍ୟ—କ୍ଳୀ. ବ. ତଣ୍ଟୁଲାହି ବିଭନ୍ନ
ଶତ୍ୟପରିଯୋଗେ ପ୍ରମୁଦ ଖାଦ୍ୟଭ୍ରତ୍ୟ
ବିଶେଷ ।

ମେଲାପୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. ମହିଷାମୁର ।

ମେଲ୍ଲର—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେଲ୍ଲେରଜମ୍, ଯେଉଁ
ମହ ଶକ୍ତି, ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ବା କୌଣ୍ଠଳ୍ୟବ୍ରାହ୍ମ
ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିର ଶରୀରକୁ ଓ ମନକୁ

ଆଜ୍ଞାଧୀନ କରସାଏ ।

ମେଲ୍ଲରଗନ୍ତି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଭୈତକ ଶକ୍ତି ।

ମେଲ୍ଲକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମେଲ୍ଲବେଗ ମୟୁକ୍ଷିଯୀ ।

ମୋ—ଶ୍ରୀ. ସମ୍ବ. ଆନୁର, ମୋର ।

ମୋଆଜା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୃଥାଜା ଦେଖ ।

ମୋଆପିକ—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ. ଅନୁରୂପ, ଠିକ୍,
ମୁତ୍ତାବକ ।

ମୋକ—କ୍ଳୀ. ବ. ପଶୁଚର୍ମ ।

ମୋକାନ୍ମ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗୁହ୍ରାନ୍ମାନ, ଦେଖ,
କାରବାରର ଜାଗା ।

ମୋକି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରତ୍ନ । [ଆମ୍ବକୁ ।

ମୋକେ—ପ୍ରା. (କଳାହାଣ୍ଟି) ସବ୍ରମୋତେ,
ମୋକ୍ତବ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଆରଣୀ ବିଦ୍ୟାଲୟ,

ମୁସଲମାନ ପାଠ୍ୟାଳ ।

ମୋକ୍ତବ୍ୟ—ବିଂ. (ମୁକ୍ତ + ଶ.ତବ୍ୟ)

ମୋତନୟ, ମୁକ୍ତହେବା ଯୋଗ୍ୟ ।

ମୋକ୍ତା—ପୁଂ. ବି. (ମୁକ୍ତ + କ.ତ୍ତ୍ଵ)

ମୋତନକର୍ତ୍ତା, ଯେ ମୁକ୍ତକରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ମୋକ୍ତୀ ।

ମୋକ୍ତର୍—ଶ୍ରୀ. ବି. ନିର୍ବାଚିତ, ଭରପ୍ରାପ୍ତ,
ସ୍ଥାଧୀନ, ପ୍ରତିନିଧି, (ବି) ମୁକ୍ତାର ଦେଖ ।

ମୋକ୍ତାଶ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୋକ୍ତାରର କାର୍ଯ୍ୟ ।

ମୋକ୍ଷ—(ଧାର୍ଯ୍ୟ). ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବା ।

ମୋକ୍ଷ—ପୁଂ. ବି. (ମୋକ୍ଷ + ଶ.ଅମୁକି,
ପରିଦ୍ୟା, ଯଶପାଟଳ ବୃକ୍ଷ, ମେତନ,
ମୃଷ୍ଟ, ବିଶେଷ, ପତନ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ବା
ଚନ୍ଦ୍ର ଗ୍ରହଙ୍କାଳୀନ ଶାସ୍ତ୍ରର ମୁକ୍ତି, (ଶ୍ରୀ.ବି.) ଲୁପ୍ତ ।

ମୋକ୍ଷକ—ପୁଂ. ବି. (ମୋକ୍ଷ + ଅକ)

ପୁଷ୍ପକବୃକ୍ଷ, ଯଶପାଟଳ ଗର୍ଜ, (ବି)

ମୋତନକର୍ତ୍ତା, ଯେ ପରିଦ୍ୟା କରେ ।

ମୋତନକର୍ତ୍ତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ପରିବାର କର୍ତ୍ତା ।

ମୋତକାମନା—ବି. ନିର୍ବାଚି ନିମନ୍ତେ
ବାସନା ।

ମୋତକାମୀ—ପୁଂ. ବି. ନିର୍ବାଚି ପ୍ରାସ୍ତର
ଅଭିକାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) କାମିନୀ ।

ମୋତକଣ—ବି. (ମୋତକଣ + ଶ.ଅନ) ମୁକ୍ତି-
ଦାନ, ମୋତନ, ଉତ୍କାରକରଣ, ମରଣ,
ନିଃସାରଣ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।

ମୋଷଣୀୟ—ହି.ବି. (ମୋଷ + ଅମ୍ବୁ) ମୋଷଣର ଯୋଗ୍ୟ, କ୍ଷେପଣ ଯୋଗ୍ୟ, କ୍ଷେପଣୀୟ ।

ମୋଷାର୍ଥ—କ୍ଲୀ.ବି. ଉର୍ଧ୍ଵରଦ, ମୋଷ-ପ୍ରଦାୟକ ପାର୍ଥ ।

ମୋଷଦ—ପୁ.ବି. (ମୋଷ + ତା + ଅ) ମୋଷଦାତା, ମୁକ୍ତିଦାତା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମୋଷଦା, ମୁକ୍ତିଦ୍ୟିମା ।

ମୋଷଦା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ମୋଷଦ + ଆ) ଦୁର୍ଗା ।

ମୋଷଦାତା—ପୁ. ବି. (ମୋଷ + ତା + ତା) ଶାଶକର୍ତ୍ତା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମୋଷଦାତୀ ।

ମୋଷଦେବ—ପୁ. ବି. କୀଳପରତ୍ରଜକ ଉତ୍ସନ୍ମୟିତୀଙ୍କ ଉପାଧ ।

ମୋଷଦ୍ଵାର—ବି. ମୁକ୍ତିର ଉପାୟ, ସୂର୍ଯ୍ୟ, କାଶୀ ।

ମୋଷଧର୍ମ—ପୁ. ବି. ମୁକ୍ତିରିଷ୍ଟ୍ୟକ ଧର୍ମ, ମହାଭାରତ ଅନ୍ତର୍ଗତ ପରାଧ୍ୟାୟ ।

ମୋଷଧାମ—ବି. କୌବଳ୍ୟଧାମ, ବୈକୁଣ୍ଠ-ପୁଷ୍ପ, ସୁର୍ବ । [ଉପାୟ ।

ମୋଷପଥ—ବି. (ଉତ୍ତର) ପରିଶାରର

ମୋଷପଦ—ବି. ମୋଷଲଭରୁପ ଶର୍ଣ୍ଣପୀଣ୍ୟ ।

ମୋଷମହାପରିଷର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବୌଦ୍ଧ ମନଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ଧର୍ମସମିତି ।

ମୋଷପାନ—ଶା. ବି. ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।

ମୋଷପୁର—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. କାଶୀକ୍ଷେତ୍ରପ୍ରଭୃତ ସାତିଷ୍ଟି ପୁରୀ ।

ମୋଷପଦ—ବ୍ରା. ଓ ବି. ଶାଶକର୍ତ୍ତା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମୋଷପଦା ।

ମୋଷପ୍ରାପ୍ତ—ପୁ. ବି. (ଉତ୍ତର) ନିବାଶ-ପ୍ରାପ୍ତ, ସ୍ଵାମୀନିତାପ୍ରାପ୍ତ ।

ମୋଷପ୍ରାପ୍ତি—ବି. (ଉତ୍ତର) ନିବାଶ ଲଭ ।

ମୋଷମୁଲର-ଜମୀନା ଦେଶବାସୀ ଜଣେ ବିଶ୍ୱାସ ଫ୍ରଣ୍ଡ୍‌ଟ ଶାସ୍ତ୍ରବିଜ୍ଞାନ ପଢ଼ିବା ।

ମୋଷଲ୍ଲକ୍ଷୀକଳାସ—ପୁ. ବି. କାଶୀପ୍ରଦୀପଶ୍ରୀରଙ୍କ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ମଣ୍ଡପରେବ ।

ମୋଷଲଭ—ବି. (ଉତ୍ତର) ମୁକ୍ତିଭାବ, ସମ୍ବାଦ ବନନ୍ଦନାରେବ, ସରଗ୍ରହି ।

ମୋଷବିଦ୍ୟା—ବି. (କ.ଧା) ବେଦାନ୍ତଶାସ୍ତ୍ର ।

ମୋଷଶୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯେଉଁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ

ମୋଷ ବିଷୟକ ଉପବେଶ ଅଛି, ବେଦାନ୍ତ, ଶାସ୍ତ୍ର ।

ମୋଷପାଧନ—କ୍ଲୀ.ବି. (ଉତ୍ତର) ମୋଷର ଉପାୟ, ଉପଯ୍ୟା । [ମୋଷପ୍ରାପ୍ତ ।

ମୋଷା—ଶା. ବି. ମୋଷ ଦେଖ, (ବି) ମୋଷିତ—ବି. (ମୋଷ + ଇତି) ମୁକ୍ତ, ସ୍ଵାଧୀନତା ପ୍ରାପ୍ତ ।

ମୋଷୀ—ପୁ. ବି. (ମୋଷ + ଇନ୍) ମୋଷସ୍ଵର୍ଗ, ମୁକ୍ତ ।

ମୋଷସ୍ଵର୍ଗ—ପୁ. ବି. (ଉତ୍ତର) ମୁକ୍ତି-ସାଧନ, ଉପଯ୍ୟା, ଶମ, ଦମ, ଯୋଗ ଜୀବାଦ, (ବି.ଶ୍ରୀ) ଦୁନି, ଉପସ୍ଥିତ ।

ମୋଷ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ମୋଷ + ମ୍ୟ) ମୁକ୍ତିର ଯୋଗ୍ୟ, ମୋଷପ୍ରାପ୍ତ ଦେବାର ଯୋଗ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମୋଷା ।

ମୋଷାଳପ—ଶା. ବି. ମତବିରୁଦ୍ଧବାଣୀ, ପ୍ରତିକୂଳ, ବିପରୀତ, ଶନ୍ତିବାପନ ।

ମୋଗ—ପୁ. ବି. ବସନ୍ତରୁଗରେବ ।

ମୋଗ(ଗ)ମ—ଶା. ବି. ଗୁପ୍ତରତ୍ୟା, ଗୁପ୍ତଶଳ, ମର୍ମପ୍ଲାନ ।
ମୋଗଲ—ଶା. ବି. ମଧ୍ୟସିଦ୍ଧା ଶନ୍ତିର ତାତାରନାମକ ଅଧ୍ୟତ୍ମିକାବାସୀ ଜାତି-ବିଶେଷ, ମୁସଲମାନ ଜାତିର ଗୋଟିଏ ଶାଖା ।

ମୋଗଲବନ୍ଧ—ଶା. ବି. ଆକବରଙ୍କ ପ୍ରଧାନ ସେନାପତି ଚୋଡ଼ିରମଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୋଗଲମାନଙ୍କର ଶୋଷ ଶାସନକୁ ଥାରିଥିବା ଓଡ଼ିଶାର ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ଉପକୂଳସ୍ତ (କଟକ, ପୁରୀ ଓ ବାଲେଶ୍ୱର) ଜିଲ୍ଲାମାନ ମୋଗଲବନ୍ଧଆ—ଶା. ବି. ମୋଗଲବନ୍ଧ-ଶିବାସୀ ।

ମୋଗଲଚାଦଶା—ଶା. ବି. ମୋଗଲ ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ମୋଗଲଚାଦଶାଦସ୍ତା—ଶା. ବି. ମୋଗଲ-ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ।

ମୋଗଲମାନଙ୍କ ଜଳେଶ୍ୱର ନିକଟପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରାଚୀନ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରବିଶେଷ ।

ମୋଗଲସରାଇ—ଶା. ବି. ମୁକ୍ତପ୍ରଦେଶ ବାଶାନୀକାରୀଙ୍କ ଶାସନକୁ ଉପରେବ, ଅନ୍ତର୍ଗତ ଶାସନକରଣ ।

ମୋଗଲବନ୍ଧା—ଶା. ବି. ମୋଗଲବନ୍ଧାଶାକାରୀ ।

ମୋଗଲବନ୍ଧାଶାକାରୀ—ଶା. ବି. ମୋଗଲବନ୍ଧାଶାକାରୀଙ୍କ ପରିପାଦନ ।

ନଗର ।

ମୋଗଲ(ଲେ)ଇ—ଶା. ବି. ମୋଗଲ-ଜାତିପ୍ରମାଣୀୟ । [ଅଧିକୃତ ।

ମୋଗଲାଣ—ଶା. ବି. ମୋଗଲ ସମ୍ବୁଦ୍ଧକ

ମୋଗ—ହି. ବି. (ମୁହ୍ର + ଅ) ନିରଥକ, ପରତ୍ୟକ, ବ୍ୟାସ, ନିଷଳ, ସ୍ଵାନ, (ପୁ. ବି) ପ୍ରାଚୀର, ବାଢ଼ ।

ମୋଗକର୍ମ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସେ ନିଷଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ।

ମୋଗକଳ—ପୁ. ବି. ବି. ନିଷଳ ବିରହତ, ବୃଥା ଜ୍ଞାନ ଅନୁଶୀଳନକାରୀ (ବ୍ୟକ୍ତି) ।

ମୋଗତା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ମୋଗ + ତା + ଆ) ମୋଗବି, ନିଷଳକାରୀ ।

ମୋଗପୁଷ୍ପ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବନ୍ଧ୍ୟା(ସ୍ତ୍ରୀ) ।

ମୋଗାଶ—ପୁ. ବି. ବି. ନିଷଳା ବାଣି ପୋଷକାଶ, ଯାହାର ଆଶା ବିଷଳ ହୋଇଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମୋଗାଶ ।

ମୋଗିଆ—ଶାକପୁତ୍ରନାର ଓ ମଧ୍ୟଭାରତ-ବାସୀ ଅସବ୍ରତ ଜାତିବିଶେଷ, ପୁଷ୍ପ ବକ୍ର ଓ ଆସାମବାସୀ ଜାତିବିଶେଷ ।

ମୋଗୋଳ—ପୁ. ବି. ପ୍ରାଚୀର ।

ମୋଗ୍ୟ—ଶା. (ମୋଗ + ଶା.ବି) ବିପଳକା ।

ମୋତ—କ୍ଲୀ.ବି. (ମୁହ୍ର + ମ୍ୟ + ଅ) କଦଳିଙ୍କ, ଫଳ, (ପୁ. ବି) ସକଳନାଗର, ଶିମିଲିଗର, ପାଟଳିଗର ।

ମୋତକ—ପୁ. ବି. (ମୁହ୍ର + ଶିମିଲି + ଅକ) ମୋତ, କଦଳୀ, ସଜନା, ମୁଷ୍ଟକ ବୃକ୍ଷ, ଦଶାପାଟଳ ଗର୍ଭ, ଶିମିଲିଗର, (ବି) ବିରାଗୀ, ମୁକ୍ତିଦାତା, ଶାଶକର୍ତ୍ତା ।

ମୋତକଣ୍ଠ—ବି. ରାମୀୟଶୋକ ରକ୍ଷସ-ବିଶେଷ, ଛେଳ ।

ମୋତଙ୍କ—ଶା. ବି. ବାଦ୍ୟବିଶେଷ ।

ମୋତନ—କ୍ଲୀ.ବି. (ମୁହ୍ର + ଅନ) ମୋତ, କମ୍ପିନ, ଶଠା, ମୁକ୍ତିକରିବା, ମୁକ୍ତି, କକ୍ଲନ, କାଣ୍ଠ, ମଇଲା, ଦମ୍ଭ, ଅହଙ୍କାର, ପୋଷଦେବା, ମାଳନକରଣ, ତ୍ୟାଗକରିବା, କ୍ଷମାଦେବା, ମୁକ୍ତିନା-

କରିବା, ପିଟାଇବା, ଦୂଘକରଣ, (ବିଂ) ମୋନେକର୍ତ୍ତା ।
 ମୋତନିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୋତନୀ, କଣ୍ଠକାଶ ।
 ମୋତନିର୍ଯ୍ୟାସ—ପୁଂ. ବି. (ଡତତ୍ରୀ) ମୋତ-
 ରସ, ଶିମିଲିଗରୁର ଥିଲା ।
 ମୋତନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୁର୍ବୁ+ଶିର୍ବୁ+ଅନ-
 ରୀ) କଣ୍ଠକାଶ ।
 ମୋତେୟ—ଶି. ବି. (ମୁର୍ବୁ+ଅନ୍ତ୍ୟ) ମୋତନ ଯୋଗ୍ୟ, ମୋତନାର୍ଥ, ଉଥାଗ-
 ଯୋଗ୍ୟ ।
 ମୋତମର୍ଦ୍ଦ(ନ)—ବି. ନିଶ ମୋଡ଼ିବା ।
 ମୋତେହୁତା—ପୁଂ. ବି. (ମୁର୍ବୁ+ଶିର୍ବୁ+
 ତୃ) ମୋତନକର୍ତ୍ତା, ମୁକ୍ତିଦାତା ।
 ମୋତରସ—ପୁଂ. ବି. (ଡତତ୍ରୀ) ଶିମିଲି
 ନଛର ଥିଲା ବା ରସ ।
 ମୋତୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୁର୍ବୁ+କ.ଆ) ଶାକୁଳୀ
 ବୁକ୍ଷ, କଦଳୀବୁକ୍ଷ, ଲାଲୀବୁକ୍ଷ, ଶିଙ୍ଗୀ-
 ବୁକ୍ଷ, (ବା.ବିଂ) ଲେଖ, ସଂକୁଚିତ ।
 ମୋତୁଟ—ପୁଂ. ବି. (ମୁର୍ବୁ+ଅଟ+କ.
 ଥ) କୃଜ୍ଞରକ, ରମ୍ପି, କଦଳୀଫଳ,
 ଚନ୍ଦନବୁକ୍ଷ, କଦଳୀ ମ୍ତ୍ତା ।
 ମୋତୁଫଳ—କ୍ଲୀ. ବି. କଦଳୀ ।
 ମୋତୁମୋତୁ(ରୀ)—ଶା. ବି. ଲେଖ-
 କେବୁ ଦେଖ ।
 ମୋତି—ଶା. ପୁଂ. ବି. ଚମିକାର, କୋଡ଼ା-
 ତିଆର କରିବା ମାତ ଜାତିବିଶେଷ ।
 ମୋତକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୁଖ୍ୟରେତ୍ର, ବାଲି-
 ଗରଭାମାର ।
 ମୋତେ—ବି. (ମୁର୍ବୁ+ଶିର୍ବୁ+ମ୍ବ.ତ)
 ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତ ।
 ମୋତିପାଣି—ଶା. ବି. ମୋତିଶାଳର
 କୁଣ୍ଡରେ ଥିଲା ପାଣି, ଯେଉଁ କୁଣ୍ଡରେ
 ଚମଦ୍ଦାଆଦି ମୋତ ବନ୍ଦୁଷର କାମକରେ
 ମୋତନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କଣ୍ଠକାଶ ।
 ମୋତୀ—ପୁଂ. ବି. (ମୋତ+ରନ୍) ମୋତ-
 କେଶିଲ ।
 ମୋତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୁର୍ବୁ+ଅ+ର) ହିଲ-
 ମୋତକା; ହିଲିମୁଖ ଶାର ।
 ମୋତ୍ୟ—ଶି. ବି. (ମୁର୍ବୁ+ମ୍ବ.ତ) ମୋତ-

ନାର୍ତ୍ତ, ମୋତନ ଯୋଗ୍ୟ, ଉଥାଗ୍ୟ ।
 ମୋତ୍ତ କାଯର୍ହ—କ୍ଲୀ. ବି. ସୁରଶ୍ରୋତନ
 ଯତ୍ତ, ଯେଉଁ ଯତ୍ତ ଦ୍ୱାରା ମଦ କରଣ
 କରିଯାଏ ।
 ମୋତ—ଶା. ବି. ମୁକ୍ତ, ନିରା ।
 ମୋତର—ଶା. ବି. ପୁରୁଷ ମୁଁ, ନିତାନ୍ତ
 ନରଣ୍ୟ ମୁଁ ଥିଲେ । [ମୁଣ୍ଡ]
 ମୋତା—ଯା. ବି. ଚରଣାବରଣ, ଗେଡ଼-
 ମୋଜେସ—ଯା. ବି. ମୁଖା, ମୁଷିକ ।
 ମୋଟ—ଶା. ବି. (ଫଂ+ସମସ୍ତି) ସମସ୍ତ,
 ବେଧ, ଶିର, ମୁଣ୍ଡହୁତା ବୋର୍.
 (ବା.ବିଂ) ସୁଲକାୟ, ମୁଥୁଳ, ବଗଡ଼ା,
 ସ୍ଲିଳ, ଘନ, ଗୋଲମାଳିଆ, ସମସ୍ତିକୁତ,
 ସରସମେତ, ଶୁରୁତର, ଗରସ୍ତୀତ,
 ଅସାବଧାନ, ବେଖାତିରଥା ।
 ମୋଟତପରେ—ଶା. ବି. ପୁଲରେ,
 ପୁଲଦୁଷ୍ଟିରେ, ଦେଖିବାରୁ ଗଲେ,
 ହାରହାର ଧରିବାକୁ ଗଲେ ।
 ମୋଟକ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶାବରେ ପିତୃଦ୍ଵାରା
 ଦ୍ଵିଶୁଣ ଭୁଲ, ଭୁରଷୟ, (ଦ୍ଵିଶୁଣ ଭୁଲ
 ଦର୍ତ୍ତମୋଟକ+ପିତୃ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବାମପାର୍ଶ୍ଵ
 ଦଦ୍ୟାତ୍ର) ।
 ମୋଟକଥା—ଶା. ବି. ପୁଲ ବିରୁଦ୍ଧ ଦ୍ୱାରା
 ପ୍ରତିପାଦିତ ବିଷୟ, ଶୁରୁତର ବିଷୟ,
 ସଂକ୍ଷିପ୍ତସାର, ସାଧାରଣ ବିଷୟ ।
 ମୋଟକରିବା—ଶା. ବି. କର୍ତ୍ତା ରଖି ଯୋଗ
 କରିବା, ସବୁଆ ପଦାର୍ଥକ ସୁଲକରିବା,
 ଆକାର ବୁକ୍ଷ କରିବା, ବଢ଼ାଇବା,
 (କଥାକୁ) ଉପର୍ଯ୍ୟୁପରି ଆଲୋଚନା
 ଦ୍ୱାରା ଶୁରୁତର ବା ଶୋଳମାଳିଆ
 କରିବା । [ବିଶେଷ]
 ମୋଟକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୋଟକ+ରୀ) ରାଗିଣୀ
 ମୋଟଦର—ଶା. ବି. ପଣ୍ଡଦ୍ରୁଦ୍ଧ ଏକ-
 କାଲୀନ ବ୍ରତ ପରିମାଣରେ ବିତି କର-
 ଯିବାର ମୁଖୀ ।
 ମୋଟଦରିଆ—ଶା. ବି. ଏକା ଅରକେ
 ବ୍ରତ ପରିମାଣରେ ବ୍ୟବହୃତ ।
 ମୋଟଧାନ—ଶା. ବି. ବଗଡ଼ା ଧାନ ।
 ମୋଟନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁର୍ବୁ+ଅନ) ଚାର୍ଷ୍ଟ୍ରୀ-

କରଣ, (ଆଙ୍ଗୁଳିଆଦି) ମୋଡ଼ିବା, ଫୁଟା-
 ରାତା, ଆଷେପ, ବାୟୁ, ପବନ, ବାଟିବା,
 ମଳିବା, ପେଷିବା, ଦଷ୍ଟିବା ।
 ମୋଟନକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମେ ଟନ + କ)
 ବିନାଶ, କ୍ଷୟ, ଧୂସ, ୧୯ଅକ୍ଷର ସ୍ୟତ
 ଛନ୍ଦୋବିଶେଷ ।
 ମୋଟବନୀବା(ହେବା)—ଶା. କି. ବି. (ଶିଶ-
 କାୟ ବ୍ୟକ୍ତି) ସୁଲକାୟ ହେବା ।
 ମୋଟଟାବୁକ୍ଷ—ଶା. ବି. ସୁଲବୁକ୍ଷ,
 ନିର୍ବାଧତା ।
 ମୋଟଟାବୁକ୍ଷିଆ—ଶା. ପୁଂ. ବି. କନ୍ଦ୍ର-
 ବୁକ୍ଷ, ସୁଲବୁକ୍ଷି ବିଶିଷ୍ଟ, ନିର୍ବାକ୍ଷିଆ ।
 ମୋଟଭାତ—ଶା. ବି. ମୋଟ ଗୁଡ଼ିଲ ଭାତ ।
 ମୋଟବୈଟ—ଶା. ବି. ଅତିମାଟା, ପୁଥୁ
 ମୋଟର—ଯା. ବି. ବୁରନ୍ତ କିର୍ବିନ
 ତେଲର ବାଷିରୁ ଉପନ ବିଦୁତ ଶକ୍ତି
 ଦ୍ୱାରା ପରିବର୍ତ୍ତି ଯାଇ, (ଶା.ବି) ମଟର,
 ଶିମ୍ବାଦରବର୍ତ୍ତର କୃଷିକାର ଶୟ ।
 ମୋଟର—ଶା. ବି. ଚଣ୍ଡିଲ, ଶିର୍ବୁ ।
 ମୋଟରେ—ଶା. କି. ବି. ମୋଟ ଉପରେ
 ଦେଖେ ।
 ମୋଟା—ସ୍ତ୍ରୀ. (ମୁର୍ବୁ+ଅ+ଆ) ବଳା,
 ବାଢ଼ିଅଥଳା, ଜମ୍ବୁକ୍ତୀ, ଚାତ୍ର,
 ପାଳିଙ୍ଗ, (ଶା. ପୁଂ. ବିଂ) ସୁଲକାୟ,
 କର୍କଣ୍ଠ, ମାଂସଳ, ଦାଡ଼ ନ ଥିବା ।
 ମୋଟା(ଟେ)ଇବା—ଶା. କି. ସୁଲକରିବା ।
 ମୋଟାକାମ—ଶା. ବି. ଯେଉଁ କାମରେ
 ମୁକ୍ତ କାରୁକାୟୀ ନ ଥାଏ ।
 ମୋଟାଗଳ—ଶା. ବି. କର୍କଣ୍ଠସର, ଉଚ୍ଚେ
 ସର, ବିସ୍ତାରିତବା ଗଲାର ସ୍ଥର ।
 ମୋଟାତାଜା—ଶା. ବି. ହୃଷ୍ପୁଷ୍ପ, ସୁଲ-
 କାୟ ଓ ସହିତ ।
 ମୋଟାଦରମା—ଶା. ବି. ଉଚ୍ଚିତ ବେତନ,
 ଦେଖି ଟଙ୍କା ଦରମା । [ଦକ୍ଷର]
 ମୋଟାଦାତୁଆ—ଶା. ବି. ହୃଷ୍ପୁଷ୍ପରୁଷ,
 ମୋଟାମାଂସ—ଶା. ବି. ଗୋମାଂସ ।
 ମୋଟାମେଟି—ଶା. କି. ବି. ଚଳନୀୟ,
 ଯାହା ଭଲ ନୁହେ କି ମନ୍ଦନୁହେ,
 ସୁଲକରେ ।

ମୋଟାର—ଗ୍ର. ବି. ସୁଲ, ଏକଥା ।
ମୋଟାରେଷ୍ଟା—ଗ୍ର. ବି. ଅତି ମୋଟା,
ପୁଅଳ, ସୁଲକାୟ ।
ମୋଟାରୁଛି—ଗ୍ର. ବି. ସୁଲକାୟ, ଯେ
କୌଣସିବନ୍ତେ ସହଜରେ ଚାଲିପାରେ
ନାହିଁ ।
ମୋଟାରେବା—ଗ୍ର. ବି. ସୁଲକାୟ ହେବା
ମୋଟିଆ—ଗ୍ର. ବି. କୁଳ, ବୋରିଆ, ଯେ
ମୋଟର କହନ କରେ, (ବି)ପ୍ରାୟମୋଟ
ମୋଟା-ଗ୍ର. ସ୍ଥି. ବି. ପୁଅଳ, ସୁଲକାୟ(ବି)
ମେ ଟୁଆ—ଗ୍ର. ବି. ସୁଲ, ମୋଟା, ପୁଅଳ ।
ମୋଟେ—ଗ୍ର. କି. ବି. ମୁଣ୍ଡତ୍ତ, ଏକା
ବେଳକେ, ଆଦୌ, ସବ ସମେତ ।
ମୋଟାରୁଛି—କୀ. ବି. (ମୁହୁର୍ଥାସ୍ତାନିକାରିତାରେ ଭାବରେଣେ, ନାୟକଙ୍କୁ ଦେଖି ବା ସୁରକ୍ଷକର ନାହିଁକାରି କାମୋଦୀପନ୍ୟୁତର ଦେହ ମୋଟାରୁଛି ହେବାରୁପ ଭଙ୍ଗି ।
ମୋଠା—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. ମୋ ନିକଟରୁ,
ମୋଠାରୁ, ମୋଅପେକ୍ଷା ।
ମୋଠା(ଠେ)ର—ଗ୍ର. ଅ. ମୋଠାରେ,
ମୋ ନିକଟରେ ।
ମୋଠାକୁ—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. ମୋନିକଟକୁ ।
ମେ ଠାରେ—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. ମୋ ନିକଟରେ
ମୋଡ଼—ଗ୍ର. ବି. ବାଙ୍କ, କୌଣସି ବନ୍ଧର
ବଙ୍କା ହୋଇଯାଇଥିବା ସ୍ଥାନ, ଯେଉଁ
ଠାରେ ପଥ ବା ବନ୍ଧ ବା ନିଃସଂବନ୍ଧ
ହୋଇ ଅନ୍ୟଦିଗଙ୍କୁ ଯାଇଥାଏ, ବନ୍ଧ-
କରଣ, ପଥଶିର୍ଷ, ଦୂରଟି ସମ୍ମା ବା
ଚଲିର ରିକ, କପଟକା, ଶଠା ।
ମେଞ୍ଜା—ଗ୍ର. ବି. ବଳଦା, ମୋଡ଼ିବା,
ଅନ୍ୟଦିଗଙ୍କୁ ଦୂରିବାରୀ, ବାରିଶ ବା
ଦେତରେ ନିର୍ମତ ଉଚାସନ, ଅଞ୍ଚ-
ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗାଦି ଘଣ୍ଟିବା, ବନ୍ଧୀକରଣ, ପର-
ଜୟ, ଅଗ୍ରଣୀଆ ପାଶାଦି ରହିବାର ମଳ
ବା ଅଛିର, ମୋଟନ, ସ୍ତରାଥିଦ ବନ୍ଧ
ଥର ଶୁଭାଦାଇଥିବା କୁଣ୍ଡଳୀ,
କେତେବୁଦ୍ଧିଏ କେବା ଏକନଥିବା
ସତାବନ୍ଧୀ, (ବି) ବଳାହୋଇଥିବା ।

ମୋଡ଼ାଏ—ଗ୍ର. ବି. ଏକଥର ମୋଡ଼ିବା,
ଏକମୋଡ଼ା ସ୍ତରା ।
ମୋଡ଼ାକୁର—ଗ୍ର. ବି. (ଫଂମୁଣ୍ଡି ତିକା)
ଏକାପ୍ରକାରକୁର, ମୋଡ଼ାଫଳ(ସହାକୁ
ତେଲରେ ପକାଇ ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ ଲାଗାଇ
ବାକୁ ଦେଲେ ଶିଶୁମାନଙ୍କର ମୋଡ଼ା-
ତା ଓ ସୁଅରେର ଶୁଢ଼ିଯାଏ) ।
ମୋଡ଼ାମୋଡ଼—ଗ୍ର. ବି. ମୋଡ଼ିବା ତିପ୍ତା
ମୋଡ଼—ଗ୍ର. ବି. ମରହାତାମାନଙ୍କର
ସାଧାରଣ ବ୍ୟବହୃତ ଲିଙ୍ଗି ।
ମୋଡ଼ିରିତ୍ତିହେବା—ଗ୍ର. କି. ଦେବତାତ
ମୋଡ଼ିରିତ୍ତି ହୋଇ ଅଳ୍ପ ମେଘାଇବା
ମୋଡ଼ିବା—ଗ୍ର. କି. ବିଜନିକରିବା, ବଙ୍ଗେ-
ଇବା, ଅଙ୍ଗମରନ କରିବା, ପରିବା,
ଅନ୍ୟଦିଗଙ୍କୁ ଦୂରିବା, କେବାଇବା,
(ଆଲର୍ଧ)ଚକ୍ରାଦକୁ ଭାତଦ୍ଵାରା ମୋଡ଼ି
ମାରିପାଇବା ।
ମୋଡ଼ିମାଡ଼ିହେବା—ଗ୍ର. କି. ଆପଣାର
ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗକୁ ନିଜ ହାତରେ ମୋଡ଼ି
ହେବା, ମୋଡ଼ିରିତ୍ତିହେବା ଦେଖ ।
ମୋଡ଼ିମାଡ଼ିହୋଇରହିବା—ଗ୍ର. କି.
ଆପଣାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଖାଇସାର
ଶେଷକ ନିରସ ହୋଇ ରହିବା, ଦୂଷ୍ଟୀ-
ଶବ୍ଦ ଧାରଣକରିବା ।
ମୋଡ଼ିମୋଡ଼—ଗ୍ର. (ଅତ୍ୟମିକା କି. ଓ
ବି) ମୋଡ଼ିବା କାର୍ଯ୍ୟକରି, ମର୍ଦନକରି,
(ଗ୍ର. ବି) ବନ୍ଧ, ବଙ୍କା ।
ମୋଡ଼ିମୋଡ଼ଆ—ଗ୍ର. ବି. ମୋଡ଼ିମୋଡ଼ି
ହୋଇଥିବା, (ଗ୍ର. ବି. ବୈଦ୍ୟକ) ଏକ
ପ୍ରକାର ଗତ ।
ମୋଡ଼ିହେବା—ଗ୍ର. ବି. ନିର୍ମତିହେବା,
ଶୁଳଗ୍ରସ ହେବା, ପେଟକାମୁଡ଼ି ହେବା
ମୋଡ଼—ଗ୍ର. ବି. ମୁନ୍ଦ, ନିର୍ବାଧ, ଦୁଷ୍ଟ,
ଦୁରୁକ ।
ମୋଣ—ସୁ. ବି. (ମୁଣ୍ଡିଥ) ଶୁଷ୍କପଳ,
ନିଃ, କୁମୀର, ମନ୍ତ୍ରିବାରିଶେଷ, ପରିମାଣ
ବିଶେଷ, ୪୦ସେର, ସାପର ପେଡ଼ା ।
ମୋତ୍ତେ—ଗ୍ର. (ରତ୍ନରଜନ) ସବ.
ମୋତ୍ତେ, ମୋର ।

ମୋତହି—ଗ୍ର. (ପ୍ରାଚୀନ) ଅ. ମୋଠାରେ ।
ମୋତହି—ଗ୍ର. (ପ୍ରାଚୀନ) ଅ. ମୋଠାରୁ,
ମୋ ଅପେକ୍ଷା । [ଅଥାପ୍ତି ବିବାହ ।
ମୋତା—ଯା. ବି. ମୁସଲମାନଙ୍କ
ମୋତାକବ—ଯା. ବି. ମୁତାକବ ଦେଖ ।
ମୋତାଲୁକେ—ଯା. ବି. ମୁତାଲୁକେ ଦେଖ ।
ମୋତି—ଗ୍ର. ବି. (ଫଂ-ମୋତିଲ) ମକ୍ତା,
କଂସାରମାନଙ୍କର ଚନ୍ଦ୍ରଲାଲିବା ମୋତି
ଆକାରର ସନ୍ଧି ।
ମୋତିଆ—ଗ୍ର. ବି. ମର୍ମିପୁନ ।
ମୋତାବିନ୍ଦୁ—ଗ୍ର. ବି. ଚନ୍ଦ୍ରରେଗାନଶେଷ,
ଆଶିରେ ମାଡ଼ିବା ଏକପ୍ରକାର ପରଳ ।
ମୋତିଚର—ଗ୍ର. ବି. ମୁନ୍ଦମଣ୍ଡ ତ ମିଶ୍ରା
ବିଶେଷ, ଏକପ୍ରକାର ଧୂଆଁଧନ ।
ମୋତିଜାଲ—ଗ୍ର. ବି. ମୋତ ଗୁପ୍ତ
ହୋଇ ଜାଲପର ବୁଝାଯାଇଥିବା ସ୍ତର-
ମାନଙ୍କ କେଣଭୂଷଣ ।
ମୋତିତ୍ତା(ତେ)ଇବା—ଗ୍ର. କି. (ଲ. ଅର୍ଥ)
ମନକୁ ମୋହିବାପ୍ରକାରେ ହସିବା, ଲୁଦିଗଢାଇ
କାନ୍ଦିବା, କାନ୍ଦିବା, ମନକୁ ମୋହିବାପ୍ରକାରେ
କଥା କହିବା ।
ମୋତିରା—ବଙ୍ଗାଲାର ସାଂଗ୍ରେତିଲ
ପରଣଶାର ରଜମହିଲ ଉପବିଷ୍ଟଗର
ଅନୁରୂପ ଦମାନ. ର. କୋ. ନାମକ
ପାଷତ୍ୟ ବିଭଗର ଗୋଟିଏ ଜଳପ୍ରପାତି
ମୋତିମ—ଯା. ବି. ମୁତ୍ତା ।
ମୋତିମ୍ପଳିଦ—ଗ୍ର. ବି. ମୋଗଲିଶ୍ଵରି
ସାହାଜାହାନଙ୍କ ନିମତ ଆଗର ମସିତିନ୍
ମୋତିମାଲ(କି)—ଗ୍ର. ବି. କଣ୍ଠରରଣ
ବିଶେଷ ।
ମୋତିଲକୁନ୍ଦୁ—ଗ୍ର. ବି. ଆଲହା-
ବାଦର ସୁନ. ମ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ସୁରୀୟ ଦେଖ-
ସେବକ । [ଦେଖ ।
ମୋତିହାର—ଗ୍ର. ବି. ମକ୍ତାମାଲା, ମୋତିହାର

ମୋତହାସ—ଶା.ଚ. ଏକପ୍ରକାରଧୂଆଁପଦ
ମୋତପାଣୀ—ମାତ୍ରାର ପ୍ରେସିଡେନ୍‌ଟର
କୃଷ୍ଣକଲର ଅନୁରତ ଗୋଟିଏ
ସୁପ୍ରାଚିନ ବନ୍ଦର ।
ମୋତେ—ଶା. ସଙ୍ଗ. ମୋତେ, (ପଦ୍ଧ)
ମୋର, ଆମ୍ବଜ୍ଞୀ ।
ମୋଥ—ପୁ. ବ. ମୁଆ, ମୟକ ।
ମୋତ—ପୁ. ବ. (ମୁଦ୍ର+ଭା.ଅ) ହର୍ଷ,
ଆନନ୍ଦ, ଆମୋଦ, ସୁରକ୍ଷା, ସୁବାସ ।
ମୋତକ—ଚ. (ମୁଦ୍ର+ଶିର୍ତ୍ତ+ଅଳକ)
ଶାନ୍ତିଦ୍ଵାରା ଯଳାସ ଶର୍କରା,
କେବିହିଦ୍ଵାରା ପକୌଷଧବିଶେଷ, ଲତ୍ତ,
ମୁଆଁ, ବର୍ଣ୍ଣତଙ୍କର ଜାତବିଶେଷ,
କ୍ଷମିତ୍ୟବିତା ଓ ଶୁଦ୍ଧାମାତାଠାରୁ ଜାତ
ଦନ୍ତାନ, ଗୁଡ଼ିଆ, (ବିଂ)ଆହ୍ଵାଦଜନକ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ମୋଦିକା ।
ମୋଦକହାର—ପୁ. ବ. ମିଶ୍ରାନ୍ତ ପ୍ରମୁଖ-
କାଶ ଗୁଡ଼ିଆ । [ପୂର୍ବତ ।
ମୋଦକମୟ—ଶି. ବି. ମିଶ୍ରଦ୍ଵାରା
ମୋଦକର—ପୁ. ବ. ଲଣେ ମୁନି, (ବିଂ)
ହର୍ଷଜନକ ।
ମୋଦକକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମିଶ୍ରଦ୍ଵାରା ।
ମୋଦକୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମୁର୍କା, ନିକିମ୍ବ, ଏକ-
ପ୍ରକାର ଚଦା ।
ମୋଦଦୟିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଜାଗତୁଷ ଦୃଷ୍ଟ,
(ବିଂ) ଆନନ୍ଦଦୟିନୀ ।
ମୋଦନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁଦ୍ର+ଶିର୍ତ୍ତ+ଭ.
ଅଳ) ଟିକୁକ, ମହାଶ, ହର୍ଷ, ଆନନ୍ଦ,
ଆନନ୍ଦକରଣ, (ବିଂ. କ.ଅଳ) ଆନନ୍ଦ-
ଜନକ, ହର୍ଷଜନକ ।
ମୋଦନୀ—ଶି. ବି. ଆହ୍ଵାଦଯୋତ୍ୟ ।
ମୋଦମୋଦିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୋଦମୋଦ
+ ଲନ୍ଦ+ ଭି) ଜମ୍ବୁ ।
ମୋଦମୁଣ୍ଡୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବନମଲିକା, କାଠ-
ମଣ୍ଡୀ, ମୁଗ୍ରମୁଣ୍ଡୀ ।
ମୋଦା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୁଦ୍ର+ଶିର୍ତ୍ତ+ଅଳ-
ଆ) ଅଜମୋଦା, ଶାଳୁଳିରୁଷ୍ମ, ଜୁଆଣି,
ବଣଜୁଆଣି, (ଶା.ବ.)ଆମୋଦ, ଆନନ୍ଦ
ମୋଦାରୀ—ଶା. ଅ. ଅନ୍ଧର୍ଯ୍ୟବ ବିଶୁଦ୍ଧ-

ସୁତକ ଉଚାରିତ ଶବ୍ଦ, ଆହା ।
ମୋଦାଖ୍ୟ—ପୁ. ବ. (ମୋଦ + ଅ+
ଶ୍ୟା+ଅ) ଆମ୍ବଜ୍ଞୀ ।
ମୋଦାରି—ପୁ. ବ. ଦେଖିବେଦ ।
ମୋଦାତ୍ୟ—ପୁ. ବ. ଅଜମୋଦା, ବନ-
ଜୁଆଣି, ଜୁଆଣି, (ବିଂ) ହର୍ଷୟକ୍ତା,
ଆନନ୍ଦବିଶେଷ ।
ମୋଦାଦ୍ରି—ଶା.ବି. ମୁଖେରର ନିକଟ-
ଚାର୍ତ୍ତି ପଢ଼ିବେଦ ।
ମୋଦତ୍ତ—ଶି.ବି. (ମୁଦ୍ର+ଶିର୍ତ୍ତ+ମୀ.
ତ) ହର୍ଷୟକ୍ତା, ଆନନ୍ଦତ୍ତ, (ବି.ଭ.ତ)
ଆନନ୍ଦ, ହର୍ଷ ।
ମୋଦିମ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ମୋଦ୍ର+ଲନ୍ଦ+ଭ)
ଜୁଆଣି, ମହିଳା, ଯୁଥକା, କଷ୍ଟଶ,
ମଦ୍ୟ, ଅଜମୋଦା ।
ମୋଦି—ପୁ. ବ. (ମୁଦ୍ର+ଶିର୍ତ୍ତ+ଲନ୍ଦ)
ଆନନ୍ଦଦାୟୁକ୍ତ, ହର୍ଷୟକ୍ତା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମୋଦିମ
ମୋଦିଲ୍ଲୋ—ଶା.ଅ. ଆଶ୍ରମ୍ୟ ବା ବିଶୁଦ୍ଧ-
ସୁତକ ବାନ୍ୟ ।
ମୋଧନ—ଶା.ଅ. (ପେମ ବା ମେହେସୁତକ
ସମ୍ମୋଧନ) ହେ ମୋ ଜୀବଧନ ।
ମୋନ୍ତ—ପା. (ବୌଦ୍ଧ) ଅ. ମୋତ୍ତା ।
ମୋନେ—ପା. (ବୌଦ୍ଧ) ଅ. ମୋତ୍ତାରେ ।
ମୋପଳ—ଶା. ବି. ଦକ୍ଷିଣ ଭାରତର ପଣ୍ଡିମ
ଦିପକୁଳ କାନ୍ଦିକଟଅଞ୍ଚଳ ମୁପଳମାନ
ଜାତବିଶେଷ । [ଦେଖ ।
ମୋପତ୍ର—ସା. ବ. ବିନାମୁଖ, ମୁପତ୍ର
ମୋପତ୍ର—ସା.ବି. ମାଗଣାରେ ପ୍ରାୟ ।
ମୋବଲକ(ଗ୍ର)—ସା. ବି. ମୁବଲକ ଦେଖ
ମୋମ—ଶା. ବି. ସ୍ଵନାମଶ୍ୟାତ ମହିଳା-
ମଳ, ମହାଶ, ମହୁୟିଠ ।
ମୋମଜାମା—ଶା. ବି. ମହାଶ ଲୁଗିଥିବା ବସ୍ତୁ
ମୋମହାଶ—ପୁ. ବ. ମେମହାଶବଳାମ
ନାମକ ବୈଦ୍ୟକ ଗ୍ରହ୍ୟପଣେତା ।
ମୋମୁଣ୍ଡିଗାଆ—ଶା. (ଦାକ୍ୟ) ମୋରାଣ ।
ମୋର—ଶା. ସଙ୍ଗ. ଆମ୍ବର ।
ମୋରଟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁର+ଅଳ) ଧଳା
ଆଶୁରକ, ଅଙ୍ଗୋଟୁଷ୍ମ, କରାତଚେ,
ପ୍ରସବର ସପ୍ତରାଷ ପରେ ପ୍ରନର୍ଦ୍ଧ ଜାତ
ଦୁର୍ଘ ।

ମୋରଟକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୋରଟ+କ)
ମୋରଟ ଦେଖ, ବୃକ୍ଷବିଶେଷ, ଶର୍ଦିର,
ପାକଡ଼ା ଖରଇ । [ଦୁଃଖ ।
ମୋରଟ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ମୋରଟ+ଆ) ମୁକ୍ତା,
ମୋରକା—ସା. ବି. ରସ ଦ୍ଵାରା ପଦ୍ମ
ଫଳାଦି, ମୁରକା ଦେଖ ।
ମୋରମ—ସା.ବି. ପକ୍ଷ ରାତ୍ରାରେ ଚିତ୍ତ-
ସିଦ୍ଧା ତ୍ରେତ ଗୋଡ଼ । [ରାଶ ।
ମୋରମ—ପା. (କଳାହାଣ୍ଡି) ବି. ମୋ ମାଆଜ
ମୋରକ—ପୁ. ବ. କାଣ୍ଡିରତ୍ତନ ପ୍ରବର-
ଦେନଙ୍କର ମନ୍ତ୍ରୀ ।
ମୋରାବାବାଦ-ରଃ ପଃଭରତର ଗୋଟିଏ
ନିରାଶ ଓ କିମ୍ବ ।
ମେ ରଲକାମୃଣୀ—ଉତ୍ତର ଭାରତର
ବୁଣାର ରାଜ୍ୟର ଅନୁରତ ଗୋଟିଏ
ପଞ୍ଚତଣ୍ଣୀ ।
ମୋରକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଜନେକ ସ୍ତ୍ରୀ କବି ।
ମୋରହ(ହାଣ୍ଡି)—ଶା. ବି. ଦିନକେନା ଥବା
ପଦ୍ମବିଶ୍ଵ ବଢ଼ ଦନ୍ୟତା ।
ମୋରେ—ଶା. ସଙ୍ଗ. ମୋତାରେ, ମୋ
ପ୍ରତି, ମୋତ୍ର ର, ମୋତେ, ଆମ୍ବଜ୍ଞୀ ।
ମୋରୁରଶ୍ରରତ୍ନ-ବୈଦ୍ୟାମୁତ ରତ୍ନୟତା
ମୋରୀ—ବି. ବେରାର ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବା-
ଦ୍ରତ ଗୋଟିଏ ନଶ, ପୃଷ୍ଠାନମାର
ଅନ୍ୟତମ ଶାଖା ।
ମୋଲ—ପା. (ବନ୍ଦର ଓ ଉତ୍ତରଭାଷା) ବି.
ମୂଳ, କାମ୍ ।
ମୋଲକା—ସା. ବି. ମୁଦ୍ରଲମାନ ପଣ୍ଡିତ-
ମାନଙ୍କ ଉପାଧ୍ୟ ।
ମୋଲମ୍—ସା. କୋମଳ, ଅଭିମତ,
ସୁଖସେବ୍ୟ ।
ମୋଲଖ୍—ଶା.ବି. ମୋ ଚିଲ୍, ମୋପର,
ମୋର ଉପସ୍ଥିତ ।
ମୋଲମ—ସା. ବି. କୋମଳ, ନରମ,
ପଦ୍ମର ମୁଗ୍ରାଳ ।
ମୋଲି—ସା.ବି. ଶିକ୍ଷକ, ବିଦ୍ୟାନ୍ ।
ମୋଷ—ପୁ. ବି. (ମୁଖ୍ୟ+ଭା.ଅ) ଆଛେଦ,
ପ୍ରତାରଣା, ପ୍ରତ୍ୟାହରଣ, ରୈତ,
ଲୁଣନ, ଅପଦ୍ରବଣ, ହେଦନ, ବଧ,
କାଶ ।

ମୋଷକ—ସୁ. କ. (ମୁଷ୍ଟକ.ଅଳ) ତୟର, ଚୌର, ଲୁଣକ, ଧୟାବାଜ, (ସ୍ଥି) ମୋଷିକା ।

ମୋଷକ—ଶା. ବ. ମୁସଲମ'ନମାନଙ୍କ ଚଯଦ୍ଵୀତ ଚର୍ମନିର୍ମିତ ଜଳାଧାରିବିଶେଷ ମୋଷଣ—କ୍ଲୀ. ବ. (ମୁଷ୍ଟ+ଶା.ଅଳ) ରୂପ ପ୍ରତାରଣା, ଲୁଣନ, ଛେଦନ, ବଧ, (ଶେ.କ.ଅଳ) ଅପରାକ ।

ମୋଷୟିନ୍ଦ୍ର—ସୁ. ବି. ବ୍ରାହ୍ମଣ, କୋକଳ ।

ମୋଷା—ସ୍ଥି. ବ. ଚୌରୀୟ, ଉକାଏତ ।

ମୋଷିତା—ଶି. ବି. (ମୁଷ୍ଟ+ତୃ) ମୋଷକ, ଚୌର ।

ମୋସର—ୟା. ବ. ପକାର ।

ମୋସ୍ତାଏଦ—ୟା. ବି. ପ୍ରମୁଦ, ଉଦ୍ୟତ, ମୁଷ୍ଟେଜ ।

ମୋସି ମ—ୟା. ବ. ମୁସଲମାନ ।

ମୋହ—ସୁ. ବ. (ମୁତ୍+ଶା.ଅ) ମୁକ୍ତି, ଅବଦ୍ୟା, ଦୁଃଖ, ଅବେଳନ୍ୟ, ଅଞ୍ଜତା, ମମତା, ମାୟା, କିଂ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବିମୂଳିତା, ଭ୍ରମ, ପ୍ରେମ, ସ୍ନେହ, ସାହୁତ୍ୟରେ କଣ ଟି ସଞ୍ଚାଗଭାବ ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମ ।

ମୋହକ—ସୁ. ବି. (ମୋହ+କ.ଅଳ) ମୋହୋପ୍ରାଦକ, ଯାହା ମୋହ ଜନ୍ମାଏ ।

ମୋହକାରକ—ସୁ. ବି. ଯାହା ମୋହ ଜନ୍ମାଏ । [କୃପ ।

ମୋହକୁପ—ବି. (ରୁ.କ.ଧା) ମୋହରୁପ

ମୋହଗୋର—ସୁ. ବ. (ଗତତ୍ର) ମାୟା-ଜନ୍ୟ ବ୍ରମ, ଦ୍ରିଷ୍ଟମୋହ ।

ମୋହତ—ବି. (ମୋହ+ଜନ୍+କ.ଅ) ମୋହରୁ ଜାତ ।

ମୋହଜନକ—ସୁ. ବି. ମୋହୋପ୍ରାଦକ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋହ ଜନ୍ମେ, (ବି) ଜାତୁକର ।

ମୋହଜାଳ—ବି. (ରୁ.କ.ଧା) ମୋହପାଶ ।

ମୋହମ୍ବୁଷ—ବି. (ଗତତ୍ର) ମେହର ବିନାଶ ।

ମୋହନ—ସୁ. ବ. (ମୁତ୍+ଶିତ୍+ଅଳ)

ଧୂପ୍ରବୃତ୍ତିକାମଦେବଙ୍କର ପଞ୍ଚବାଣୀ-କୁର୍ରତ ବାଣବିଶେଷ, ନୃପବିଶେଷ,

ମୁର୍ଧକରିବା, ମୁର୍ଧ ହେବା, ମେଥୁନ, ପ୍ରଲୈଭନ, ଚିହ୍ନେଙ୍କ ଅଭିରୁଦ୍ଧବିଶେଷ, ଶ୍ରାନ୍ତ, (ସୁ.କିଂ) ମୋହଜନକ, ମନୋ-ମେ ହୁକର, (ସ୍ଥି) ମୋହମା ।

ମୋହନଗୁମକମେରୁନାନ୍ତ—ଶା. ବି. ଆଧୁନିକ ଭାବତରେ ଓ ସକ୍ଷେତ୍ରରେ ନନ୍ଦମୁଗର ପବନ୍ତିଯୁତା ମହାପୁରୁଷ, ମହାମାନାନ୍ତ ।

ମୋହନଭୋଗ—ସୁ. ବି. ସମତ (ସୁନି) ଶର୍କର ପୃତାଦିଯୁକ୍ତ ମିଶ୍ରନବିଶେଷ ।

ମୋହନମାଳା—ବି. ମରନମାଳା ଦେଖ ।

ମୋହନଲଳ—ଶା. ବି. ପାରସ୍ୟଭାଷାବିଦ୍ୟ ଜଣେ ଦୁନ୍ଦୁପୁଣିତ, ବାଳବୋଧ ନାମକ ବଧାକରଣ ପ୍ରଶେଷତା ଜଣେ ଦୁନ୍ଦୁ କବି ।

ମୋହନବେଳିକା—ସ୍ଥି. ବି. ବନ୍ଦାକ, ମୋହନବଳୀ ।

ମୋହନା—ସ୍ଥି. ବି. (ମୋହ+ଅଳ+ଆ) ଶିମୁରମାଳୀପୁଷ୍ପ, ମରୁଲାଳା, (ଶା.ବି) ଗୁଲୁବିଶେଷ ।

ମୋହନାମୋଗଳ—ଶା. ବି. ଓଡ଼ିଶାର ମାଳିକାମାନଙ୍କରେ ଲିଖିତ କନିର ଶେଷଭାଗରେ ଭାବତ ଆହମଣକାବ୍ୟ ଘର ।

ମୋହନାସ୍ତ୍ର—ବ. ଶନ୍ତିକୁ ମୁକ୍ତି କରି ବାରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ପ୍ରାଚୀନାସ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।

ମୋହନି—ଶା. ବି. ଗୁଣି, ଜାତୁ, ଜାତୁ ପ୍ରସ୍ତୋଗ ଦ୍ୱାରା ମୁର୍ଧ କରିବା ।

ମୋହନିଦ୍ର—ସ୍ଥି. ବି. (କ.ଧା) ମୋହ, ମୋହରୁପ ନିଦ୍ରା, ମୋହାନ୍ତକାର ।

ମୋହନ—ସ୍ଥି. ବି. (ମୁତ୍+ଅଳ+ର) ମାୟା, ଜାତୁ, ଗୁଣି, ବଶୀକରଣମୟ, ଉପୋଦଳୀ, ପୁରଣାଗ, ବନ୍ଦପରୀ ନାମକ ଗୁଲୁ ।

ମୋହନୀୟ—ଶି. କି. (ମୁତ୍+ମୁହୁର୍ତ୍ତ+ଅଳ)

ମୋହତ କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ, ଯାହା ଅନ୍ୟକୁ ମୋହତ କରିପାରେ, ଗୋଳ-ମାଳିଆ ।

ମୋହନ୍ତ—ଶା. ବି. ସନ୍ଦ୍ୟାସୀବିଶେଷ, ମହନ୍ତ, ମଠାଧୀଶ ।

ମୋହପାଶ—ବ. (ରୁ.କ ଧା) ମୋହରୁପ ଜାଳ, ସାରର ମାୟାବନନ ।

ମୋହବତ୍ର—ୟା. ବି. ଉପରେଧ, ଚିନ୍ତିଲଙ୍କା, ବନ୍ଧୁତ୍ଵ ।

ମୋହବତ୍ରକରବା—ଶା. କି. ବନ୍ଦୁ ବା ଚନ୍ଦୁଲଙ୍କାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ କାର୍ଯ୍ୟକରବା ।

ମୋହବତୀ—ୟା. ବି. ସେ ଉପରେଧ ରୁଣି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ।

ମୋହବନୀ—ଶା. ବି. (ଗତତ୍ର) ମାୟା-ଦ୍ୱାର ଆବଶ ।

ମୋହବନନ—ବ. (ଗତତ୍ର) ମାୟାରୁପ ବନନ, ଅଙ୍ଗନର ଆବଶ ।

ମୋହମଦ—ବ. (କ.ଧା) ମୋହନ୍ତ ଗଢ଼, ମୋହାନ୍ତନାନ୍ତ ହେଉ ଅହଙ୍କାର ।

ମୋହମନ—ଶି. ବି. ବିଷ୍ଣୁପାସନ୍ତ ଲଭିତ ।

ମୋହମଦ—ପୁ. ବି. ମେ ହ ଉପ୍ରଦକ ମହବିଶେଷ, ମୁଗୁଡ଼ାଜନକ ବାକ୍ୟ ।

ମୋହମୟ—ଶି. ବି. (ମୋହ+ମୟ) ମୋହ-ମୟ ।

ମୋହମାନ—ଶା. ବି. ଗୀତର ପ୍ରଥମ ଅଷ୍ଟରେ ମୁଦଙ୍ଗାଦ କାର୍ଯ୍ୟ ତାଳ ଛୁଟିବା ବା ବିରାମହେବା, (ଶା.ବି) ମୋହତ ।

ମୋହମୁଧ—ବ. (ଗତତ୍ର) ମାୟାମୁଣ୍ଡ, ଅଙ୍ଗନତାବଣତଃ ମେ ହପାତ୍ ।

ମୋହମଦିର—ସୁ. ବି. ଶଙ୍କରମୁହୂର୍ତ୍ୟ ବିରତ ସମାରର ଅନ୍ତର୍ଭାବାଜିପକ ଗୁଲୁବିଶେଷ ।

ମୋହମୁତ୍ତି—ସୁ. ବି. (ମୁତ୍+ଶିତ୍+ଅଳ)

ମୋହତିବା—ଶା. କି. ମୁକ୍ତି ହେବା ।

ମୋହ—ୟା. ବି. ସମ୍ମର୍ତ୍ତ ମୁତ୍ର, ମୁତ୍ର, ପିଲ୍, ନାମକିତ ମୁତ୍ର, (ଶା.ସର) ମୋର, ଆମର ।

ମୋହରର—ୟା. ବି. ଲୋଙ୍କକ, ଲୋଙ୍କକ-କର୍ମଗୁଣ ।

ମୋହରର—ୟା. ବି. ମେ ହଚିର କାର୍ଯ୍ୟ ।

ମୋହରଦି—ସ୍ଥି. ବି. (ଗତତ୍ର) ଦେଇନନ

ପ୍ରଳୟ, କ୍ରିହାଙ୍କ ପରମାୟୀର ୫୫ ବର୍ଷ
ପରେ ଦଶିବା ମହାପ୍ରଳୟରୁ ଜନ୍ମା-
ସ୍ମୀରଣ୍ଟି । [ଆୟୁର ।
ମୋହରି—ଶ୍ରୀ. ସଂଖ. ନିଳର. ଆପଣାର,
ମୋହରାନ୍—ୟୁ. ବି. (ମୋହର + ବନ୍ଦୁ)
ମୋହରୁକ୍ତ, ମୋହରିଶ୍ଚ ।
ମୋହଣସ୍ଵ—କ୍ଲୀ. ବି. (କ.ଧା) ଅଛଦ୍ୟ-
ଜନକପତ୍ର, ଜାତୁବିଦ୍ୟା ।
ମୋହାଣ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁହାଣ ଦେଖ ।
ମୋହାନ୍—ୟୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମଠଧୀଶ,
ସନ୍ଧ୍ୟାସୀ, ବୈଶାଖୀ, ମହିନ୍ଦ୍ର ।
ମୋହାବେଶ—ଶ୍ରୀ.(୭ତ୍ତବ୍ରି)ମୋହରିଶ୍ଚ ।
ମୋହିକା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରି. (ସକର୍ମିକ) ଦହ-
ଦୁରୁଆଦ ଜଳୀୟ ପଦାର୍ଥକୁ ମୁହିଁଙ୍କବା,
ମଥୁର କରିବା,(କୌଣସି ବସ୍ତୁ,କୌଣସି
ଶ୍ଵାନ ବା ଜନର) ଅଭିମନ୍ତରେ ଗତି
କରିବା, ଆଡ଼କୁ ମୁହିଁଙ୍କରିବା ।
ମୋହିତ — ବି. (ମୋହର + ତତ୍ତ୍ଵ)ମୋହ-
ରୁପ୍ତ, ପ୍ରତାରତ, ମୁର୍ଧ ।
ମୋହନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓଡ଼ିଶା ଗଢ଼ିକାରେ
ଜାତ ଏକପ୍ରକାର ଗଛ, ମରଗଛ ।
ମୋହନୀ—ସ୍ରୀ. ବି. (ମୁହିଁ+ଶିର୍ତ୍ତିରନ୍
ତତ୍ତ୍ଵ) ଶିପୁରମାଳୀ ସୁଷ୍ଠୁ, ବଟପାରୀ,
ସମୁଦ୍ର ପୁର କାଳରେ ଭଗବାନଙ୍କର
ସ୍ତ୍ରୀରୁପ ଅବତାରବିଶେଷ, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣଶ୍ଵା
ବା ଅସ୍ପରେବିଶେଷ, ତନ୍ମୋକ୍ତ ଅଭି-
ଶ୍ଵର ବା ପ୍ରେସ୍‌ବ୍ୟାଗବିଶେଷ, ମୋହ-
କାଶୀ ସ୍ତ୍ରୀ,ବନ୍ଦନାକାରୀ ସ୍ତ୍ରୀ,ବୈଶାଖୀ
ଶୁକ୍ଳ ଏକାଦଶୀ, ଜାତୁ, ଶୁଣି,(ସ୍ତ୍ରୀ.ବି)
ମୋହକାରୀ, ବଞ୍ଚନାକାରୀ ।
ମୋହମକନ୍ୟା—ସ୍ରୀ. ବି. ସମୁଦ୍ରମହୁନ
କାଳରେ ଅସୁରମାନଙ୍କୁ ମୋହିତକରିବା
ନିମନ୍ତ୍ର ରତବାନଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀରୁପ ଅବ-
ତାରବିଶେଷ ।
ମୋହରା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରି. (ସକର୍ମିକ) ମୁରୁମ୍ବ
କରିବା,ବଣୀରୁତିକରିବା,ମୁର୍ଧହେବା,
ବିଦ୍ୟାକୁଳ କରିବା,ବ୍ୟାକୁଳହେବା,ଏକଃ
ମିଶାଇ ପାଇବା, ଭ୍ରମରେ ପକା-
ଇବା ।

ମୋହି—ୟୁ. ବି. (ମୁହିଁ+ଶିର୍ତ୍ତିରନ୍)
ମୋହକର୍ତ୍ତା, ମୋହକାରକ, ଜ୍ଞାନ-
ନାଶକ, (କ.ରନ୍) ମୋହରାପ୍ତ, ମୁର୍ଧ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ମୋହନୀ ।
ମୋହିତ—ୟୁ. ବି. ମୋହରିଧ୍ୟାୟକ ।
ମୋହିତ—ଶ୍ରୀ.(ମେଦିନୀପୁର)ବି.ଗୋରୁଙ୍କ
ମୁହିଁରେ ବନ୍ଧାପିବା ଉତ୍ତରୀ ।
ମୋହୋ—ଶ୍ରୀ. ସଂଖ. ମୋହର, ମୁ ।
ମୋହୋପମା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଉପମାଳଙ୍କାର
ତେବେ ।
ମୌ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୌଇ ଦେଖ ।
ମୌଇ—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ. ମୌକା, ମୌକେ,
ପାକିନ୍ ।
ମୌକୁଳ—ୟୁ. ବି. (ମୁକୁଳ+ଅ+ର)
କାକ, କୁଆ ।
ମୌକୁଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁକୁଳ+ରକ)
ମୁକ୍ତା, ମୋତ, ଅନ୍ତ ।
ମୌକୁଳତଣ୍ଟୁଳ—ୟୁ. ବି. ଧବଳ ଯବ-
ନାଳ, ଶୈତ ଜନର ।
ମୌକୁଳଦାମ—କ୍ଲୀ. ବି. ଛନ୍ଦୋଭେଦ ।
ମୌକୁଳପସବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରି)ଶକ୍ତି,
ଶାମୁକା ।
ମୌକୁଳମାଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଛନ୍ଦୋଭେଦ ।
ମୌକୁଳରହ—କ୍ଲୀ. ବି. ମୁକ୍ତା ରହ ।
ମୌକୁଳଶକ୍ତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶକ୍ତି, ମୁକ୍ତାର
ଶାମୁକା ।
ମୌକୁଳବଳ—ୟୁ. ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରି)ମୁକ୍ତା-
ବଳୀ, ମୁକ୍ତାହାର, ମୁକ୍ତାମାଳା ।
ମୌକୁଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁକ୍ତା + ଭା.ଯ)ମୁକ୍ତ
ଭାବ, ମୁକ୍ତା ।
ମୌକୁଳି—ଶ୍ରୀ. ବି. ବି. ଗ୍ରହଣାନ୍ତେ ଗ୍ରହଣ
ମୋକ୍ଷସମ୍ଭାବୀୟ ।
ମୌକୁଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମୁଖୁ+ଅ+ରନ୍)
ମୁଖୁତୃଣ ମେଖଳା ପରହିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବି.
ମୁଖୁ+ଅ+ର)ମୁଖୁତିମେତ ମେଖଳା ।
ମୌକୁଳତୃଣାଶ୍ୟ—ୟୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ମୁଖୁତୃଣ
ମୌକୁଳପଶା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବଳୁକା ।
ମୌକୁଳମେଖଳା—ବି. ମୌକୁଳ ଦେଖ ।
ମୌକୁଳୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଖୁତୃଣିପୁର୍ବ,
ତୃଣମେତ ।
ମୌକୁଳିବଳ(ନ)—କ୍ଲୀ. ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରି)ଉପ-
ନୟନ ସଂସ୍କାରବିଶେଷ ।
ମୌକୁଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁକ୍ତ + ଯ) ମୁକ୍ତା,
ମୋହ, ମୁତ୍ତ ପୁଣି, ବାଲ୍ୟବସ୍ତା ।
ମୌକୁଳ—ଶ୍ରୀ. (ମୁଖୁ + ଯ) ସ୍ଵାଭାବିକ ବା
କୃତ୍ସମ କେଶବସ୍ତାନତା ।
ମୌତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. ନିଶାଙ୍କେରର ମୁଦ-

ମୌକୁଳ—ଶ୍ରୀ. (ମୁଖ + ରକ) ମୁଖ-
ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣିୟ, ବାଚିକ, ବାକ୍ୟରେ ପ୍ରକା-
ଶିତ, ଛଳନାପୁଣ୍ୟ, କଳନାମୁଣ୍ୟ, ବାହ୍ୟ ।
ମୌକୁଳଗଣିତ—ବି. ମାନସାଙ୍କ ।
ମୌକୁଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁଖୁ+ଅ) ମୁଖୁର୍ବ,
ପାଧାନ୍ୟ ।
ମୌକୁଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ନବରୌତି ।
ମୌକୁଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁଖୁ+ଭ.ର)ନବୋ
ଧତ, ମୁଖୁତା, ସ୍ଵାଲ୍ଲେକର ଭବବିଶେଷ ।
ମୌକୁଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୋକ୍ଷ + ଯ)ବିପନ୍ନତା,
ବୃଥା ।
ମୌତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. କଦଳିପୁଲ, ମୋତ୍ର ।
ମୌକା—ଯା. ବି. ତରଙ୍ଗ, ତେବେ, ମାଦକ
ତ୍ରୁବ୍ୟ ସେବନରେ ମାନସିକ ସୁଖନ୍ଦୂ-
ଭବ, ଶାମ୍ଭିଆମ୍ଭ, ମଭଜ ଦେଖ ।
ମୌକା—ଯା. ବି. ପରଗାର ବିଭାଗ, ଗ୍ରାମ ।
ମୌକି—ଯା. ବି. ମରଜ ଦେଖ ।
ମୌକୁତ୍ର(ଦ୍ୱ)—ଯା. ଯାହା ଉପସ୍ଥିତ ଅଛି,
ପ୍ରସ୍ତର, ରହୁତ, ସହିତ, ଗଛି ତ, ମଭ-
ଜତ୍ର ଦେଖ ।
ମୌକେର—ଯା. ବି. କାରଣ, ହେତୁ ।
ମୌକ୍ଷ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଧବଳ(ମୁଖୁ+ଅ)ମୁଖୁତୃଣ ନମୀତ
ମୌକ୍ଷକ—ୟୁ. ବି. ମୁଖୁତୃଣ ତୃଣର ଗୋଟିଏ
ଗୋଟିଏ ପତ୍ର ।
ମୌକ୍ଷି—ୟୁ. ବି. (ମୁଖୁ+ଅ+ରନ୍)
ମୁଖୁତୃଣ ମେଖଳା ପରହିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବି.
ମୁଖୁ+ଅ+ର)ମୁଖୁତିମେତ ମେଖଳା ।
ମୌକ୍ଷିତୃଣାଶ୍ୟ—ୟୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ମୁଖୁତୃଣ
ମୌକ୍ଷିପଶା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବଳୁକା ।
ମୌକ୍ଷିମେଖଳା—ବି. ମୌକ୍ଷି ଦେଖ ।
ମୌକ୍ଷୀୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଖୁତୃଣିପୁର୍ବ,
ତୃଣମେତ ।
ମୌକ୍ଷିବଳ(ନ)—କ୍ଲୀ. ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରି)ଉପ-
ନୟନ ସଂସ୍କାରବିଶେଷ ।
ମୌକୁଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁକ୍ତ + ଯ) ମୁକ୍ତା,
ମୋହ, ମୁତ୍ତ ପୁଣି, ବାଲ୍ୟବସ୍ତା ।
ମୌକୁଳ—ଶ୍ରୀ. (ମୁଖୁ + ଯ) ସ୍ଵାଭାବିକ ବା
କୃତ୍ସମ କେଶବସ୍ତାନତା ।
ମୌତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. ନିଶାଙ୍କେରର ମୁଦ-

ତଥା ଉପଭୋଗ ବା ମରଣ ।
ମୌତି—ସା. ବି. ମରଣ ।
ମୌତାଦ—ସା. ବି. ସୁରବ, ଅଭ୍ୟାସ ।
ମୌତ—କ୍ଲୀ.ବି. (ମୂର୍ଖ+ଅ)ମୁହେମୁହୀୟ
ମୌତିକ—ଶି.ବି. (ମୂର୍ଖ+ଇକ)ମୁହୁ-
ମୁହୀୟ ।
ମୌତୁ—ଶି.ବି. (ମୁହୁ+ଅ) ମୁହୁର-
ମୁହୀୟ, ମୁହୁସ୍ତ ।
ମୌତୁଳ—ସୁ. ବି. (ମୁହୁରଳ+ଅ)
ମୁହୁରଳ ରୁଷିଙ୍କର ଗୋଧାପତ୍ର ।
ମୌତୁଳ—ସୁ. ବି. (ମୁହୁରଳ+ଇ)
ଇକ, ବାୟୁ ।
ମୌତୁମୋୟ—ଶି.ବି. ମୁହୁରଳ ନିବାସ,
ମୁହୁରଳଙ୍କର ଅତୁର ଦେଶ, ମୁହୁରଳ
ରୁଷିଥିବା ଦେଶ ।
ମୌତୁମୁ—ସୁ.ବି.(ମୁହୁରଳ+ଯ)ମୁହୁ-
ରଳ ମୁନୁଙ୍କ ଦୁଃ, ଗୋତ୍ର ପ୍ରଦେଖିକ
ରୁଷିବିଶେଷ ।
ମୌତୁମୋୟକ—ସୁ. ବି. ଶାକ୍ୟ ଦୁରିଙ୍କର
ଜଣେ ପ୍ରଧାନ ଶିଷ୍ଟ ।
ମୌତୁତିକ—ଶି.ବି.ମୁହୁର ଦ୍ଵାରା ହୀତ ।
ମୌତୁନୀନ—ଶି.ବି. (ମୁହୁର + ରନ)
ମୁହୁର ଦ୍ଵାରା ଜୀବିକା ନିଷାହକାରୀ,
(ବି) ଯେଉଁ ଜମିରେ ମୁହୁ ହୁଏ ।
ମୌନ—ବି. (ମୁନୁ+ଅ) ଭୁଷ୍ଟିଭାବ,
କଥା ନକହିବା, ବିଷଣୁତା, ମୁନୁରୁତ,
ଆଲୁର ମାସର ପ୍ରଥମ ପକ୍ଷ ।
ମୌନରୁତ—ଶି.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଅବନତି-
ମସ୍ତକ, ହେଠମାଥ, ନତମୁଖ ।
ମୌନରଙ୍ଗ—ବି. ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ମୌନ
ରହିବା ପରେ କଥା କହିବା ।
ମୌନରକ୍ତ—ସୁ. ବି. ଉତ୍ତରରଶମଚରି-
ତର ଟୀକାକାର, ନାରୂପଣଙ୍କର ପୂର୍ବ-
ପୁରୁଷ, ତର୍କରହୁାକରସେବୁ ପ୍ରଣେତା ।
ମୌନରକ—ବି. ଭୁଷ୍ଟିଭାବ ।
ମୌନମାଳା—ଶା. ବି. ମରନମାଳା ।
ମୌନମୁହୀ—ଶା.ସୁ.ବି.ମରନମୁହୀଦେଶ
ମୌନରହୁବା—ଶା. ବି. ଭୁନହୋଇ
ରହୁବା ।

ମୌନବତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୌନଭୁବ ଧର-
ଶବ୍ଦା ସ୍ଥାନେକ ।
ମୌନବୁତ—କ୍ଲୀ. ବି. ମୌନବୁପ କୁତ,
ଏହି ବ୍ରତରେ ବାକ୍ତିନୀଯମନ ଆବଶ୍ୟକ
ମୌନବୁତରହଣ—ବି. କଞ୍ଚକାଳପାଇଁ
ପାଟି ନପ୍ରିଟାଇବା ରୂପ ବ୍ରତ କରିବା
ମୌନବୁତଧାରଣ—ବି. ମୌନବୁତ-
ରହଣ ଦେଖ ।
ମୌନବୁତଧାରୀ—ସୁ. ବି. କିଛିକାଳ
ପାଇଁ ପାଟି ନପ୍ରିଟାଇବାରୂପ ବ୍ରତା-
ରହଣକାରୀ, (ହୀ) ଧାରଣୀ ।
ମୌନବୁତନ୍ତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଭୁନାବଳମୁନଦ୍ଵାରା
ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ।
ମୌନବୁତବ—ବି.କ.ଧା; ମାରବ ସୁରବ,
(ବି)ବ.ଶ୍ରୀ; ମୌନ ପ୍ରକୃତି-ବିଶ୍ଵ ।
ମୌନବତ୍ର—ଶା.ବି. ମରନାବତ୍ର ଦେଶ
ମୌନବଳମୁନ—ବି. ମୌନଭୁବଧାରଣ
ମୌନବଳମୁ—ସୁ. ବି. ଯେ ମରନଭୁବ
ଧାରଣ କରିଥାଏ, (ହୀ) ଲମ୍ବିନୀ ।
ମୌନକ—ଶି.ବି. (ମୁନୁ+ଇକ)ମୁନୁ-
ଭୁଲ, ମୁନିପର ।
ମୌନ—ବି. (ମୌନ+ରନ) ମାରବ,
ମୌନବୁତଧାରୀ, (ସୁ.ବି) ମୁନୁ, ଶ୍ରୀ
ମୌମାତ୍ର—ଶା.ବି. ସମାପ୍ତିପଦିକ ପଢ଼ିବା
ଜାତିଶେଷ, ମହୁମାତ୍ର ।
ମୌରଜିକ—ସୁ. ବି. (ମୁରଜି+ଇକ)
ମୁରଜିବାଦକ ।
ମୌରସ—ସା. ବି. ଭୁମିର ଚିରପ୍ଲାୟୀ
ବନ୍ଦୋବସ୍ତୁ, ପିତୃପିତାମହାଦ ପୂର୍ବପୁରୁଷ
ମୌରସି—ସା.ବି. ପେତୁକ, ପିତୃପିତା-
ମହକ, ପିତୃପିତାମହ ଫମେ ଭୋଗ
ହୋଇ ଆସୁଥିବା ।
ମୌରସିପାଠ—ସା.ବି. ଭୁମିର ଚିରପ୍ଲାୟୀ
ବନ୍ଦୋବସ୍ତୁ ବା ପାଠ ।
ମୌରସିହାସଲ(ଲି)—ସା.ବି. ପିତୃପିତା
ମହକ ଅନ୍ତିତ ।

ମୌରିକପଦାର୍ଥ—ବି. ଯେ କୌଣସି ବମ୍ବର
ମୁଲପିଣ୍ଡ, ଯହାର ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ବାକ୍ତିବାକ୍ତିନାଶ
ନାହିଁ ।
ମୌରିମଣ୍ଡନ—ବି. (ଗତତ) ଶିରେଭୁଷଣ,
ମସ୍ତକର ଅଳଂକାରବିଶେଷ ।

ମୌଳିମାଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶିରଶୋଘ୍ର ନିମିତ୍ତ
ମାଳାବିଶେଷ ।

ମୌଳିମାଳିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମସ୍ତକର ଶୋଘ୍ର
ଦୃଢ଼ିନିମିତ୍ତ ଯେଉଁ ପୁଷ୍ଟ ବା ମୌଳିକ
ମାଳା ଦିଆଯାଏ ।

ମୌଳିମାଳୀ—ପୁଂ. ବି. (ମୌଳିମାଳା +
ଇନ) ଶିରେମାଳାଧୂର ।

ମୌଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୂଳ + ଅ+ଭାବ)ଭୂତ,
କେଣ, ସାହଚ କେଣ, ମୁକୁଟ, ମସ୍ତକ
ଚାତ୍ରା, ଅଭ୍ରଗ, (ପୁ. ବି. -ମୌଳି +
ଇନ) ମୁକୁଟଧାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମୌଳିନୀ ।

ମୌଳିରହୁ—ବି. ଶିରେରହୁ, ମଥମଣି ।
ମୌଲୀ—ବି. (ମୂଳ + ଯ) ମୂଲ ସମ୍ବ୍ରଦୀୟ ।

ମୌଲିଶ୍ଵର—ସା. ପୁ. ବି. ପୁରୋତ୍ତମାଶ୍ଵର (ବ୍ୟକ୍ତି)

ମୌଲିଶ୍ଵର—ସା. ବି. ରହୁ, ମୌଲିଶ୍ଵରାୟୁ
ମୌଲିଶ୍ଵରି ଦେଖ, ଉପସୁଳ ରହୁ
ବା ସମୟ । [ପବନ]

ମୌଲିଶ୍ଵରାୟୁ—ସା. ବି. ରହୁକାଳୀନ
ମୌଲିଶ୍ଵରି—ଗା. ବି. ବର୍ଷାକାଳୀନ ଚାତ୍ରା

ମୌଲିଶ୍ଵରି—ସା. ବି. ରହୁକାଳୀନ, ଉପି
ଦ୍ୱାରା ରହୁରେ ପଠିବା ।

ମୌଲିଶ୍ଵର—ବି. (ମୁଷଳ + ଅ)ମୁଷଳିଆ,
ମୁଷଳଦ୍ଵୀପ, ମୁଷଳ ସମ୍ବ୍ରଦୀୟ ।

ମୌଲିଶ୍ଵରି—ବି. ମହାଭାରତର ଏଣି
ପଦ ମଧ୍ୟରୁ ସୋଭାଗ୍ୟ ପଦ ।

ମୌଲିଶ୍ଵର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୁଷଳି + ଅ + ଅ)ମୁଷଳି
ପ୍ରହରଣ କୀଡ଼ା, ଯେଉଁ ଖେଳରେ
ବିଧା ମୁଥ ମରମର ହୁଏ । [ରୈରି]

ମୌଲିଶ୍ଵରି—ପୁ. ବି. ପ୍ରେସ୍, ପ୍ରବଞ୍ଚନ,
ମୌଲିଶ୍ଵର—ପୁ. ବି. (ମୁଷଳ + ଯ)ମୁଷଳ

ନାମକ ରୁଷିଙ୍କ ଗୋପତ୍ୟ ।

ମୌଲିଶ୍ଵର—ସା. ବି. ସମ୍ବନ୍ଧି ଦଖଲଦେବା
ନିମିତ୍ତ ନିୟକ ବଜକର୍ମୀଶ୍ଵର ।

ମୌଲିଶ୍ଵର—ପୁ. (ବସୁର) ବି. ମାଉଶୀ ।

ମୌଲିଶ୍ଵର—ବି. ଚନ୍ଦ୍ରା ଦେଖ ।

ମୌଲିଶ୍ଵର—ପୁ. ବି. (ମୁହୂର୍ତ୍ତି + ଅ)
ଜ୍ୟୋତିଶେଷ ।

ମୌଲିଶ୍ଵର—ପୁ. ବି. (ମୁହୂର୍ତ୍ତି + ରକି)

ଜ୍ୟୋତିଶେଷ, ମୁହୂର୍ତ୍ତି ଶାଖାଉଜ୍ଜ,
ଦେବିକା, ଜ୍ୟୋତିଶେଷାପ୍ରେତା, ଦେବଗଣ-
କନ୍ୟା ମୁହୂର୍ତ୍ତିଭୋଜବ ଦେବଗଣ-
ତିଶେଷ, (ବି) ମୁହୂର୍ତ୍ତିଭୋଜବ ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ଗା. ଆ. ବିରାଜ ବୋବାଇ-
କାର ଶବ୍ଦ ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ଶା. ବି. ସୁପରିତ ଭାଷା
ବିଜ୍ଞାନବେଶ ସ୍ବର୍ଗୀୟ ଜର୍ମାନପତ୍ରିତ ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ପୁ. ବି. (ମୁଷଳ + ଅ) ସ୍ଵରୋଷ
ଶିଥିନ, ନିଜବୋଷ ଗୋପନ, ମୁଷଣ,
କଧ ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁଷଳ + ଅନ) ଚେଲ,
ଏକାଧିକ ବମ୍ବର ମିଶନ, ମୁହୂର୍ତ୍ତନ, ରଣ
କରଣ, ଲେପନ, ବୋଲିବା, ମାଞ୍ଚିବା,
ଚେଲ ବା ପୃତ ଲାଗିବା ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ପୁ. ବି. (ମୁହୂର୍ତ୍ତ + ରମନ) ମୁହୂର୍ତ୍ତ
ନମତା, କୋମଳତା ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ନି. ବି. (ମୁହୂର୍ତ୍ତ + ରଷ୍ଟା) ଅତିଶୟ-
ମୁହୂର୍ତ୍ତ, ଅଭ୍ୟନ୍ତ କୋମଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମିଶା ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ବି. (ମୁହୂର୍ତ୍ତ + ରସ୍ତା) ଅତି-
ଶୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାଯାମୀ ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—କ୍ଲୀ. ବି. କେବରିତୀମୁହୂର୍ତ୍ତକ, କେଉଁ
ଛିଆ ମୁଥା ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ପୁ. ବି. (ମୁ + କ. ଆନ) ମୁତ୍ତକଳ,
ମୁତ୍ତକଳ, ମୁତ୍ତପ୍ରାୟ, ଅବମନ, ଦୁଃଖିତ,
ଅତିଶୟ କାତର, ଅତିଲକ୍ଷିତ ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁହୂର୍ତ୍ତ + ରତ) ମୁହୂର୍ତ୍ତ
ନିଷ୍ଠା, ଦୁଷ୍କଳ, ଗ୍ରାନ୍, ବିଷ୍ଣୁ, ଅପ-
ରାମ, ବିଶ୍ଵାସୀ, ହାତିକିଯାଇଥବା, କ୍ଲାନ୍
କିଲକ୍, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମ୍ଲାନା ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ଶା. ବି. (ମୁହୂର୍ତ୍ତ + ତା) ମଳିନତା,
ମୁକୁବଦନ—ବି. (କ.ଧା) ବିଷ୍ଣୁମୁଖ,
(ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବିଷ୍ଣୁମୁଖବିଶ୍ଵ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ମ୍ଲାନବଦନକା ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ଶା. ବି. (ମୁହୂର୍ତ୍ତ + ନା) କାନ୍ଦୁଶୟ,
ମାଲିନ୍ୟ, କ୍ଲାନ୍, କୃଶତା ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ବି. ମାନି ଦେଖ ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ପୁ. ବି. (ମୁହୂର୍ତ୍ତ + ରନ) ମ୍ଲାନ-
ସ୍ତ୍ରୀ, ମ୍ଲାନ, ଅତି ଦୁଃଖିତ ।

ମ୍ଲାନ—ନି. ବି. ଶାର୍ଣ୍ଣିତାପାତ୍ର ।

ମ୍ଲାନ—ବି. (ମୁହୂର୍ତ୍ତ + ମିତ) ଅତମାତି,
ଅପସ୍ତ୍ର, ଅନ୍ୟତ୍ର, ମ୍ଲାନ, (ବ.ଶ୍ରୀ.ତ) ଅପସ୍ତ୍ର
କଥା ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ପୁ. ବି. (ମୁହୂର୍ତ୍ତ + କ.ଅ) ପାମର,
ପାମରବ୍ୟକ୍ତି, (କିରାତ, ଶବର, ପୁଲିନ,
ଯକନପ୍ରଭୃତ), ବିଷ୍ଣୁ ବା ଅସତ୍ତଳାତି,
ଅନାମୀୟ, ବିଦେଶୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି, (ମ.ଅ)
ଅପସ୍ତ୍ରଶା, ବିଦେଶୀୟଭାଷା, ଦୁକ୍କଳ,
ଦୁକ୍କୁ, ତମା, (ବି) ପାପିଷ୍ଟ, ଖଳ,
କଥାରୁଷ, ମର. (ଗ୍ର.ବି.) ଅତି ମଳିନ
(ବେଶ, ଶବ୍ଦର) । [ରଷ୍ବାନ ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ପୁ. ବି. (କ.ଧା) ରଷ୍ବାନ,
ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ଶା. ବି. ଗୋମାଂଶୀଦାକା
ବନ୍ଧ ବିବୁଦ୍ଧଭାଷକ ଓ ସଙ୍ଗାମରବିମାନ
ବର୍ଣ୍ଣ ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ପୁ. ବି. (ଗ୍ରିତ୍ର) ରୂପିର୍ଣ୍ଣି
ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିବ ହୁନ ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁହୂର୍ତ୍ତ + ଭାନ) ଅପସ୍ତ୍ର
କଥା, ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵରରେ କଥା ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ବି. କାପି ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ପୁ. ବି. (ମୁହୂର୍ତ୍ତ + ବର୍ତ୍ତ
କ.କିଧ) ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର ବ୍ୟବହାରକାଣ୍ଠ ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ବି. ବିଦେଶୀୟଭାଷା, ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵରାନ୍ତିମାନଙ୍କ କଥ୍ୟ ଭାଷା ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ପୁ. ବି. ଅପସ୍ତ୍ରଭାଷା ବ୍ୟବ-
ହାରକାଣ୍ଠ ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁହୂର୍ତ୍ତ +
ଭାନ + ମ.ଅ) ଯାବକ, (ପୁ. ବି)
ଗୋଧୂମ, ଗହମ ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—କ୍ଲୀ. ବି. ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଦେଶ ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—କ୍ଲୀ. ବି. ତାମ, ତମା ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—କ୍ଲୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମ୍ୟାନ୍ମୁଲି, ତାମ,
ତମା ।

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ବି. (ଗ୍ରିତ୍ର) ପାପାଗୁର, ଅପ-
ବିଷ ଆଚରଣ, ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିତର ବ୍ୟବହାର

ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ପାପାଗୁର,
କଥାରୁ ପରସ୍ପର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମ୍ୟାନ୍ମୁଲିଶ୍ଵର ।

ମେଲ୍ଲାଟ୍—ପୁଂ.ବ. (ମେଲ୍ଲା + ଅଣ୍ଟିମ୍.ଅ) ମେଲ୍ଲାଭେଳନ, ଗୋଧୂମ ।

ମେଲ୍ଲାସ୍ତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବ. ତାମ୍ର, ତମ୍ବା ।

ମେଲ୍ଲାତ୍—କ୍ଲୀ. ବ. (ମେଲ୍ଲା+ଭା.ତ) ମେଲ୍ଲାଭାଷା, ପରାଷା, ଅବ୍ୟାକରଣିକ ଭାଷା, (ବିଂ) ଅଣ୍ଟି ଭାବରେ ଉଚାଚିତ

ମେଲ୍ଲାଟ୍—(ଧାର୍ଯ୍ୟ) ଦ୍ଵାନାଦହେବା, ବାୟୁ-
ଦେବା । [କରିବା ।

ମେଲ୍ଲାବ—(ଧାର୍ଯ୍ୟ) ପୂଜାକରିବା, ସେବା-
ମ୍ଲେ—(ଧାର୍ଯ୍ୟ) ମାନଦେବା, ଶରତଦେବା

ଯ

ଯ—ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବିଶ୍ଵମଳାର ଷତ୍ତିବିଂଦ୍ର ଅନ୍ତର ଓ ପ୍ରଥମ ଅବର୍ଗ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣ, ଏହାର

ତେଜାରଶ ସ୍ଥାନ ତାଳୁ, ଏହାକୁ ଅନ୍ତର୍ମୟ ବର୍ଣ୍ଣ କମନ୍ତ୍ର, (ପୁଂ.ବ. ଯାତ୍ରକ.ଅ)

ଯଶୀ. ବ ମୁଁ, ଯୋଗ, ତେଜ, ଆଭେକ, ବାନ୍ତି, ଯକ, (ଯାତ୍ରକ.ଅ) ଯନ୍ତି, ତ୍ୟାଗ-
କରିବା, ପରିହାର, କୁଷିର ବା ପେଟର
ଦରିଶଭାବ, ଗତି, ଯାତ୍ରା, (ଯମ୍+କ.
ଅ) ଯମଦବର, (ଯମ୍+ଭା.ଅ) ଦମନ,

• ଯମନ, ନିୟମନ, ସ୍ଵୟମନ, ଯୋଦ, (ଯମ୍+ଣ.ଅ) ଯାନ, (ଯା+କ.ଅ)

ଗତିକାଶ ବ୍ୟକ୍ତି, (ଯା+ଣ.ଅ) ଗାଡ଼ି,
ଧ୍ୟାନ, ଯତାଶ ଦେଖ, (ବିଂ. ଯା+କ.
ଅ) ଯମନକାଶ, ଯାତା, (ଗା.ବି) ଯବ-
ଧାନ, (ଗା. କି) ଯାଅ (ତୁମ୍ଭେ) ।

ଯଥ—ଗା.ବ. (ଫ୍ରେ-ଯନ--ପ୍ରା-ସଥ) ଯବ-
ଧାନ୍ୟ, ଯବ ପରମିତ ଲମ୍ବ, (ପା.ପୁଷ୍ଟ)
କି. ଯଥ ।

ଯଥୀ—ପା. (ପୁଷ୍ଟିଅ. (ଅବଜ୍ଞାର୍ଥକ) ଦୁର୍-
ଯାଇ, ହୃଦ, ଏକଥା ଏପର ଦୁରେ ।

ଯଥଧାନ—ଗା. ବ. (ଫ୍ରେ-ସତ୍ୟକ୍ୟ, ପା.
ଯଥଧାନ) ଯଥଧାନ ।

ଯଥରତ୍ନ(କି)—ଗା. ବ. ଜୟତି, ଜୟନ୍ତି,
ସ୍ଵାକ ଜୟମଣି ।

ଯର୍—ଗା. (ରତର) ବ. (ଫ୍ରେ-ସାମାଜି)
କୋର, ଜୀମାଜା ।

ଯର(ଏ)ନ୍ଦ୍ରଭବା—ଗା.କି. (ରଙ୍-ସଏନ)
ଜନ୍ମନ କରିବା, କାର୍ଯ୍ୟ ଷେଷରେ
କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ଉପର୍ଦ୍ଧିତ
ହେବା ।

ଯରଶୁ(ଶୋ)ଲମାଧୁଆ—ପା. (କଟକ) ବ.
ଯେଉଁ ପରିବାରପ୍ଲାନ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଷ୍ଠମୀ ଓ
ବୃଦ୍ଧମୀ ହୋଇ ଏଣେତେଣେ ବୁଲୁ-
ଆୟ ।

ଯର୍—ଗା.ଷଷ. (ଫ୍ରେ-ମତ୍ତ) ଯେଉଁ, ଯେ,
ଯାହା, ଯତ୍ତି, ଯେଉଁଠାରୁ, ଯତ୍ତି ଦେଖ ।

ଯର୍ଣ୍ଣି(ଶେଷ, ତୁଳିଣୀ)ଶି—ଗା.ଅବ୍ୟ. ଯେଉଁ-
କଣି ଦେଖ ।

ଯର୍ତ୍ତା—ଗା.ସବ. ଯେଉଁଠା ଦେଖ ।

ଯର୍ତ୍ତି(ଠେଠେ)-ଗା. ସବ. ଯେଉଁଠୁ(ଠୁ)ଦେଖ ।

ଯର୍ତ୍ତିଶୁ(ଶି)ଦି—ଗା.ସବ. ଯେଉଁଶି(ଶି)ଦି
ଦେଖ । [ସ୍ଵାବହାର ।

ଯର୍ତ୍ତିବନ—ଗା. ବ. ପ୍ରାଣ ପୌରନ,
ଯର୍ତ୍ତିବନୀ—ଗା. ପ୍ରା. ବି. ବିଂ. ଯର୍ତ୍ତିବନପ୍ରାଣ୍ୟ

ଯର୍ତ୍ତିବନୀ—ଗା. ବି. (ପ୍ରା-ସବକ.ଅ) ଯର୍ତ୍ତିବନ
ପିତାମହ ପିତାମହିନୀ ପିତାମହିନୀ ।

ଯର୍ତ୍ତିବନୀକି—ଗା. ବି. ଯର୍ତ୍ତିବନକି
କରିବାର କାମକାରୀ ।

ଯର୍ତ୍ତି—ବି.ବି. (ଯତ୍ତି+ଅନନ୍ତ) ଯତ୍ତିଶରାର୍ଥ,
ଯେ ଲିଙ୍ଗ ।

ଯରକଟ(ଡ଼)ମକଟ(ଡ଼)—ଗା.କି.ବି. (ପୁଷ୍ଟ)
ଅତି ଦୃଢ଼ଭାବରେ, ତୋର୍କେର, କାରୁଡ଼
କରି ।

ଯରାର—କ୍ଲୀ. ବ. “ଯ” ବର୍ଣ୍ଣ ।

ଯରାରାଦି(ଦ୍ୟ)—‘ଯ’ଆଦି ଅନ୍ତର୍ମୟ ବର୍ଣ୍ଣ-
ମାନ, ‘ଯ’ (ବି.ବ.ପ୍ରା.) ଯେଉଁ ଶବ୍ଦର
ଆଦ୍ୟରେ ଯ ଅନ୍ତର ଆୟ ।

ଯରାରାନ୍ତ—ବି. (ବ.ପ୍ରା.) ‘ଯ’ ଅନ୍ତର
ଯେଉଁ ଶବ୍ଦ ଶେଷରେ ଆୟ ।

ଯକୁକୁଟା—ବ. (ଆଧୁନିକ) ଯକୁକୁଟା
ସ୍ଵାଧୂଳାଳ ।

ଯକୁତ୍—କ୍ଲୀ. ବ. (ସାତକୁ+କ.କିପୁ)
ପିରାଶୟ, କୁଷିର ଦରିଶୟ ମାସପିଣ୍ଡ-
ଦିଶେଷ, କଳାରୁକ୍ତ୍ୟ, ପାନମ-କରଣ୍ଟା,
କାଳକ, କାଳଗଞ୍ଜୀ, କାଳଖଣ୍ଡ, କାଳେୟ,
ମହାମୂର୍ତ୍ତ୍ତୁ) ଯକୁତ୍ବରୁକ୍ତି ବିଜୀଷ୍ଟ ରେଣ ।

ଯକୁତ୍—ଗା. ବ. (ସାଂ-ସକୁତ୍) ଯକୁତ୍
ଦେଖ । [ଆଧାର ।

ଯକୁତ୍କୋଷ—ବି. (ଆଧୁନିକ) ଯକୁତ୍
ଦେଖର ଜାତ ଅଣ୍ଟା ରେଣ ।

ଯକୁତ୍ପରଣାଳୀ-ବ(ଆଧୁନିକ)ପିରାଶୟାନାଳୀ
ଯକୁତ୍ପରାହାରଲୌହ—କ୍ଲୀ. ବ. କ୍ଷେତ୍ରଧ-
ବିଶେଷ ।

ଯକୁତ୍ପ୍ରସାଦ—ବ. (ଆଧୁନିକ) ଯକୁତ୍ପ୍ରସାଦ
ଅତ୍ୟଧିକ ପିରାଶୟ ସରଣ ରେଣ ।

ଯକୁତ୍(ତା)ଷୁକ—ବ. (ଆଧୁନିକ) ଯକୁତ୍
ତରେ ବଥ ବା ଆରୁ ରେଣ ।

ଯକୁତୋଷ—ଗା. ବ. (ଆଧୁନିକ) ଯକୁତ୍ତ
ପୁଲ ପୋଡ଼ିବା ରେଣ ।

ଯକୁଦରଲୌହ—କ୍ଲୀ. ବ. କ୍ଷେତ୍ରଧିକରିବିଷେ ।

ଯକୁଦମିକା—ବ. (ସକୁତ୍ + ଆସନ+
ରକ୍ତ+ଆ) ତେଲପାଣ୍ଟିନ, ଅସରପା ।

ଯକୁଦବେଦନା—ବ. (ଆଧୁନିକ). ଯକୁ-
ତରେ ବିଶେଷ ଭୁବନ ବ୍ୟଥା ।

ଯକୁଦ୍ରଗ—କ୍ଲୀ. ବ. ଉଦରରେଣବିଦେଶେ
ଯକୁଦ୍ରବୀଷ—ପୁଂ. ବ. (ଯକୁତ୍+ବୀଷ)

ବୈହିତକିତ୍ତି—ବୈହିତକିତ୍ତି
ରେହତକିତ୍ତି ।

ଯକୁଶ—ବ. ସିହଳ ବା ଲକାର ଆଦିମ
ଅସର୍ୟଅଧୁକାସୀ, (ଗା. ବ. ବି. ବିଂ) ଯକୁଶଦେଖ

ଯକୁଶ—(ଧାର୍ଯ୍ୟ). ଫ୍ରେ-ଅନ୍ତନାକରଣା, ପୁଲ
କରିବା ।

ଯକୁଶ—ପୁଂ. ବ. (ଯକୁଶ+ମୀ.ଅ) ଦେବଯୋଦ୍ଧ
ବିଶେଷ, କୁନ୍ଦବରନ ରକଣ. ଗୁହ୍ୟକ,
ଭୁତେଯାନବିଶେଷ, (ପୁଂ. ବ. ପ୍ରେଷି+
ଭା.ଅ) ପୁଲା, (ଗା. ବ.) ଅନ୍ତନୁପୁଣୀ, ଅନ୍ତନୁପୁଣୀ

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ୍ରମୀ, ଖୁବ୍ ଧନାଲୋକ, (ଗ୍ରା.ବିଂ
 କୃପଣ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶୀ, ଧନୀ ଅଥବା କୃପଣ ।
 ସନ୍ତକର୍ମ ମ—ପୁ. ବି. ଅଶ୍ଵରୁ, କୃକ୍ଷମ,
 କଷ୍ଟଶୀ, କଷ୍ଟୁରମିଶ୍ର ତ ସୁନ୍ଦର ଲେପନ
 ତ୍ରୁଟି । [ବୁମାଶ ସାଧନ ।
 ସନ୍ତକନ୍ୟାକାପାଧନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଓଡ଼ିଶାକ
 ସନ୍ତକୁପ—ପୁ. ବି. ପୁଣ୍ୟତୋସାମୁଖ୍ୟରିଶ
 ସନ୍ତକୁତ୍ୱ—କାଶୀରାଧାରୀ ଜାତିନିଶେଷ
 ସନ୍ତକୁତ୍ୱ—ପୁ. ବି. ଓଡ଼ିଶାକାପାଧନ
 +ମୁଖ୍ୟାତ୍ମକ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଯକ୍ଷ ବା
 ଭୂତିଲାଟେହୁ, (ପ୍ରା.) ସନ୍ତକୁତ୍ୱ ।
 ସନ୍ତକଣ—କ୍ଲୀ. ବି. ପୁଜନ ।
 ସନ୍ତକରୁ—ପୁ. ବି. (ଗୁଡ଼) ବଚବୁକ୍ଷ,
 (ମପି-କ.ଧା) ସନ୍ତକାସ ଦେଖ ।
 ସନ୍ତତା—ପ୍ରା. ବି. ସନ୍ତତା, ସନ୍ତର ସାବ ।
 ସନ୍ତଦାମୀ—ପ୍ରା. ବି. ଶୁଦ୍ଧାକଙ୍କ ପର୍ମା ।
 ସନ୍ତତୁଳ—ପୁ. ବି. ଉତ୍ସବଦ୍ରଷ୍ଟ; ଯେଉଁ
 ବାଦି ଦେଖେ । [ତେଳି ।
 ସନ୍ତଧୂପ—ପୁ. ବି. (ଗୁଡ଼) ଫୁଣ୍ଝା, ତାର୍ପିନ୍ଦ
 ସନ୍ତନାୟକ—ପୁ. ବି. କୁବେର ।
 ସନ୍ତପତ୍ତି—ପୁ. ବି. କୁବେର ।
 ସନ୍ତପତ୍ତି—ପୁ. ବି. (ବ.ଗ୍ରା) କୃପଣ,
 ଯେ ଧନ ବ୍ୟୟରେ କୃଷିତ, (ପ୍ରା.)
 ସନ୍ତପତ୍ତି ।
 ସନ୍ତପାଳ—ପୁ. ନ. କୌତୁଳ୍ୟରିଶେଷ ।
 ସନ୍ତତୁତ୍ତ—ପ୍ରା. ବି. ପୁଜନ ।
 ସନ୍ତମଳ—ପୁ. ବି. ନେପାଳର ତୃତୀୟରାଜ
 ସନ୍ତରସ—ପୁ. ବି. ପୁଷ୍ଟମଦ୍ୟ, ଏକପ୍ରକାର
 ମାତକ ପାନୀୟ ।
 ସନ୍ତବ୍ରତ—ବି. କୁବେର, ମନ୍ଦିରପାଇ
 ପ୍ରମୁତ୍ତପାନ, ମଣିଭୂତ, ରଙ୍ଗମଣ୍ଡପ ।
 ସନ୍ତବେଳ(ଟ)—ପୁ. ବି. (ଗୁଡ଼) କୁବେର
 ସନ୍ତବେଳପୁଣ୍ଡ—ପ୍ରା. ବି. କୌତୁଳ୍ୟପଦିତୋ
 ପରିପୁ ଅଳକାପୁଣ୍ଡ, କୁବେରପୁଣ୍ଡ ।
 ସନ୍ତବୁଦ୍ଧି—ପ୍ରା. ବି. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) କାର୍ତ୍ତିକ-
 ପୁଣ୍ଡମାର୍ଗି, କାର୍ତ୍ତିକମୁଣ୍ଡମା ।
 ସନ୍ତଲକ—ପୁ. ବି. ସନ୍ତବେଳ, ପିତୃଲକ,
 ଆବାସତ୍ତ୍ଵ, ସ୍ରଦ୍ଧାଲୋକ, ପିତୃଲକ,
 ସୋମାଲୋକ, ରତ୍ନାଲୋକ, ଗନ୍ଧାରାଲୋକ

ସାମ୍ବଲେଜେ, ସକ୍ଷ ଓ ପିଶାଚଲେଜେ ।
 ଯନ୍ତ୍ରଧନ(କା) — କୁ. ବି. (ଗତତ) ଯନ୍ତ୍ର-
 ପାପନା, ଯନ୍ତ୍ର ଉତ୍ସୋହ ପୂକା ।
 ଯନ୍ତ୍ରବେଳ — ପୁ. ବି. ବୌଦ୍ଧବାଜାବିଶେଷ
 ଯନ୍ତ୍ରପୁଲ — ପୁ. ବି. ଉତ୍ସ୍ଵାନବିଶେଷ ।
 ଯନ୍ତ୍ରଚୀ—ପୁ. ବି. ନଦୀବିଶେଷ ।
 ଯନ୍ତ୍ରଧପ — ପୁ. ବି. ଯନ୍ତ୍ରପତି, କୁବେର ।
 ଯନ୍ତ୍ରଧପତି — ପୁ. ବି. କୁବେର ।
 ଯନ୍ତ୍ରବାସ — ପୁ. ବି. (ଗତତ) ଡିନ୍ଦି ର
 ଓ ଅଣ୍ଡବୃକ୍ଷ, ବନବୃକ୍ଷ ।
 ଯନ୍ତ୍ରମଳକ — ବି. ପିଣ୍ଡାଖର୍ଜୁ ।
 ଯନ୍ତ୍ରିଣୀ—ପୁ. ବି. (ଯନ୍ତ୍ର+ରି) କୁବେର-
 ପତ୍ରୀ, ଯନ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ରୀ, ପିଣ୍ଡାଟୀ କୈନମାବଙ୍ଗର
 ପୁଜିତା ଦେଖାଇଶେ. ସାଧକପୁରୁଷଙ୍କ
 ସହବାସକାରୀ ଦେଖାଇଶେଷ (ଗ୍ର. ସ୍ତ୍ରୀ
 ବି) କୃପା ।
 ଯନ୍ତ୍ରିଣୀହ—କୁ. ବି. ଯନ୍ତ୍ରିଣୀର ଭାବ ବା ଧର୍ମ
 ଯନ୍ତ୍ରୀ—ପୁ. ବି. (ଯନ୍ତ୍ର + ରି) ଯନ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ରୀ,
 କୁବେରପତ୍ରୀ, ଅଠ କୃପଶବ୍ଦି ।
 ଯନ୍ତ୍ରନ୍ତ—ପୁ. ବି. (ଗତତ) ଯନ୍ତ୍ରବାଜା,
 କୁବେର ।
 ଯନ୍ତ୍ରଶେଶ—ପୁ. ବି. ଯନ୍ତ୍ରବାଜା, କୁବେର ।
 ଯନ୍ତ୍ରଶୁର—ପୁ. ବି. କୁବେର, ଯନ୍ତ୍ରବାଜା ।
 ଯନ୍ତ୍ରାତ୍ମ(ଦୁଃଖ) — କୁ. ବି. ଅଣ୍ଡବୃକ୍ଷଏକ
 ଯନ୍ତ୍ରଗୁହାତ—ବି. ବି. ଯନ୍ତ୍ରବେଗପ୍ରତି ।
 ଯନ୍ତ୍ରଗ୍ରହ—ପୁ. ବି. (ଗତତ) ଯନ୍ତ୍ରବାଜା-
 ଦ୍ଵାରା ଆକାନ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯନ୍ତ୍ରଗ୍ରହି ।
 ଯନ୍ତ୍ରଗ୍ରହ—ପୁ. ବି. (ଯନ୍ତ୍ରନ୍ତ + ଗ୍ରହ + ଭ. ଅ)
 ଯନ୍ତ୍ରଗ୍ରହି, ଯନ୍ତ୍ରପତ୍ର ।
 ଯନ୍ତ୍ରଗ୍ରୀ—ପୁ. ବି. (ଯନ୍ତ୍ରନ୍ତ + ଗ୍ରହ + କ.
 ଅ+ରି) ଦ୍ଵାରା, କିମ୍ବିମ୍ବ, ଅଞ୍ଚଗ ।
 ଯନ୍ତ୍ରା—ପୁ. ବି. (ଯନ୍ତ୍ର + ଅଧି + ମୀ. ଅନ)
 ଯନ୍ତ୍ରକାଶରେଗ ।
 ଯନ୍ତ୍ରନାଶକ—ବି. ଯନ୍ତ୍ରବେଗ ନାଶକାର
 ଯନ୍ତ୍ରନ୍ତକଲୌହ—ଯନ୍ତ୍ରନାଶକ ଭିଷଧ
 ବିଶେଷ ।
 ଯନ୍ତ୍ରବାଜାହୋତ୍ର-ଯନ୍ତ୍ରନାଶକ ଭିଷଧବିଶେଷ
 ଯନ୍ତ୍ରୀ—ପୁ. ବି. (ଯନ୍ତ୍ରନ୍ତ + ରି) ଯନ୍ତ୍ରବେଗପ୍ରତି
 ବିଶେଷ(ବ୍ୟକ୍ତି), (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯନ୍ତ୍ରିଣୀ ।

যশ্নেৰাতা—স্বী. বি. রেণু বিশেষ।
 যশ্নামাণ—পুং. বি. (যশ্ন + ক.আন)
 পুকাৰণেছু, (স্বী) যশ্নামাণ,
 পুকাৰে নিযুক্ত।
 যচেন্দ্ৰীয়—তত্ত্বিণ্ডীয়ৰ জশে
 প্ৰতিব চৰ্ষুকাদ গৃহ মৰ্মাণকাণ।
 যগছু—মসমুৰু ঘজ্যান্তৰ্গত গোটিৱ
 উপনথ।
 যগণ—বি. কৃষ্ণা রচনা যমৰ্কৰে
 গুটি গণমাধুৰু প্ৰথমে গোটি এ হৃষি-
 বৰ্ণে ও পৰে দুলাটি মাৰ্বৰবৰ্ণে যস্তু-
 লিঙ্গ গণবিশেষ।
 যগপ্তি—যা. বি. ভূগোল বিদ্যা।
 যঙ্গ—ব্যাকৰণেক্ষু প্ৰত্যযুক্তিশেষ।
 যঙ্গন্ত—বি. (ব্যাকৰণ). পৌনঃপুন্থে
 বা অতিগ্ৰার্থক কৃত্যাবিশেষ।
 যঙ্গলুগন্ত—বি. (ব্যাকৰণ). অতিশয়
 বা পৌনঃপুন্থার্থ ধাৰুৰ দ্বি ব্ৰহ্মব
 ধাৰণ কৰিবা অবগু।
 যতনিআ(যু) —গ্রা. (যু)বি. মাগণ্যা,
 অয়চিত্তভৱে প্ৰাপ্ত। [দেখ]
 যবু—গ্রা. বি. (ষ-য় গঢ়া) যাচিবা
 যবু(চে)ক—গ্রা. বি. (ষ-য় গঢ়া)
 মাচিবা, য়ৰুষা, তিক্ষণকৰিবা, যুনাদি
 মূল্য পঞ্চমা পূৰ্বক নিচুপণ।
 যবু(চে)কৰিবা—গ্রা. কি.কৌশল্যে
 দ্রুব্যকু বজাৰৰে একাধিক প্লানৰে
 দেখাই তিহৰ মূল্য বা যুরুপ
 জাণিবা, স্বৰ্ণাদিৰ মূল্য ও প্ৰকাৰ
 নিচুপণ কৰিব।
 যবু(চে)ৰিবা—গ্রা. কি. যবুৱকৰিবা—
 দেখ, অজ্যবৎকীক হাত যাচিবা
 কৃত্যা কৰিব।
 যছু—গ্রা. বি. (ষ-য় শণ) যশ, কৃষি,
 যুক্ত্যাতি, যুনাম, বাৰাদুশ, প্ৰশংসা।
 যছুন—পুং. বি. (দা+ক.আন)
 দানকাৰা, (স্বী) প্ৰত্যুষ।
 যজ্ঞ—(ধাৰু). দেবতাকু পুকাৰণকাৰা,
 যৰ্ককৰিবা, দানকৰিবা, যাগকৰিব।

ଯଜ—ପୁଂ. ଚ. (ଯଜ + ଅଧ. ଥ) ଯଜ୍ଞ,
ଅନ୍ତି, ସୁକୀ, ସଙ୍ଗମ, ଦାନ ।

ଯଜତ—ପୁଂ. ବ. ଯାଗକର୍ତ୍ତା ।

ଯଜତ—ପୁଂ. ବ. (ଯଜ + କ. ଅତ)
ରହିଥିଲୁ, ଚନ୍ଦ୍ର, ସୁରେହତ, ଶିବ, (ପୁଂ-
ବିଂ-ଯଜ + ମୀ. ଅତ) ପୂଜ୍ୟ, ମହାନ୍,
ପଦିଷା । [କର୍ମ ।

ଯଜତ—ପୁଂ. ବ. (ଯଜ + ଶ. ଅତ) ଯଜାଦ-
ଯଜତଦେଶ—ବ. ଯଜ୍ଞବେଦର ଦକ୍ଷି-
ଣରେ ଅବସ୍ଥିତ ପ୍ରାନ ।

ଯଜନ—ପୁଂ. ବ. (ଯଜ + କ. ଅନ୍ତି) ନିନ୍ଦା-
ହୋଷା, (ଯଜ + ଶ. ଅତ) ଅନ୍ତି ହୋଷ ।

ଯଜନ—ପୁଂ. ବ. ଦେବପୂଜା, ଯଜ୍ଞ,
ଯଜନ, ସ୍ଵତକର୍ତ୍ତା, ସଷ୍ଟା ।

ଯଜନ—ପୁଂ. ବ. (ଯଜ + କ. ଅତ)
ଯଜ୍ଞକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯଜନୀ ।

ଯଜନ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଯଜ + ଭ. ଅନ) ଆପଣା
ପାଇଁ ଯାଗକର୍ତ୍ତା, ପୂଜନ, ପୂଜାକରିବା,
(ଯଜ + ଶ. ଅନ) ଯାଗ, (ଯଜ + ଅଧ.
ଅନ) ଯଜ୍ଞପ୍ରାନ ।

ଯଜନୀୟ—ଶି. ବି. (ଯଜ + ମୀ. ଅନ୍ତି)
ଯଜନଯୋଗ୍ୟ, ଯାଗକରଣର ଉପ୍ରୟେକ୍ତ
ଯଜନ—ପୁଂ. ବ. ଯାଗକର୍ତ୍ତା ।

ଯଜପ୍ରେସ—ଶି. ବି. (ଯଜ + ପ୍ରେସ)
ଆମର୍ଦ୍ଦଣ ମର ।

ଯଜମାନ—ପୁଂ. ବ. (ଯଜ + କ. ଆନ)
ଯାଗକାଶ, (ବି) ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ
ଦିଲ୍ଲିଶାବେଳ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦ୍ୱାରା ଯାଗକର୍ତ୍ତା
କରନ୍ତି, ସ୍ଵେଚ୍ଛା ଯଜନୁଷ୍ଠାନକାଶ ବ୍ୟକ୍ତି,
ପୁରୋହିତଙ୍କ ନିଯେତା ବ୍ୟକ୍ତି, ପରି-
ବାରର କର୍ତ୍ତା, ଜାତର ମୁଖ୍ୟବ୍ୟକ୍ତି
ମହାଦେବଙ୍କ ଅଷ୍ଟମୁଣ୍ଡିରୁ ପ୍ରଧାନ ମୁଣ୍ଡି
(ଶ୍ରୀ. ବି) ପୁରୋହିତ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ-
ଠାରୁ ଦିଲ୍ଲିଶା ନେଇ ଉଚ୍ଚ ବ୍ୟକ୍ତିର
ପାଶବାରିକ ଦେବପୂଜା, ବିବାହାଦି
କିମ୍ବାରେ ଫୋମାତି କିମ୍ବା, ଯେଉଁ
ଯାହା ଶାର୍ଥସ୍ଵ ଦେବତାମାନଙ୍କର ପୂଜା
ପଣ୍ଡା ଦ୍ୱାରା କରିଥା । [କାଶ ।

ଯଜମାକକ—ପୁଂ. ବ. ଯଜ୍ଞବ୍ୟୟ ବହନ-

ଯଜମାନହୁ—କ୍ଲୀ. ବ. ଯଜମାନର ଭାବ
ବା ଧର୍ମ ।

ଯଜମାନବ୍ରାହ୍ମଣ—କ୍ଲୀ. ବ. ଯଜମାନର
କାର୍ଯ୍ୟକାଶ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।

ଯଜମାନଲୋକ—ପୁଂ. ବ. ଯଜ୍ଞକାଶପାଇଁ
ସ୍ଵର୍ଗର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପ୍ରାନ ।

ଯଜମାନନିଷିଦ୍ଧ—ପୁଂ. ବ. ଯଜ୍ଞବ୍ୟୟ
ବହନକାଶ ବ୍ରାହ୍ମଣର ଆଶୀର୍ବଦ ନିଷିଦ୍ଧ ।

ଯଜମାନ—ଗ୍ରା. ବି. ଯଜମାନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
(ଗାନ୍ଧି) ଯଜମାନବୃତ୍ତି, ଯଜମାନ

ହେବାର ଅବସ୍ଥା ।
ଯଜମାନବୃତ୍ତି—ଗ୍ରା. ବ. ଯଜମାନଠାରୁ
ଦରିଶାଆଦ ପାଇ ଜୀବକା ନିଷାହ,
ପୌରେହତା ।

ଯଜସ—କ୍ଲୀ. ବ. ଯାଗ, ଯଜ ।

ଯଜା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶାଷ୍ଟ୍ରେକ ପୁଣ୍ୟତରିତା
ଜଣେ ରମଣୀ ।

ଯଜାକ—ପୁଂ. ବି. (ଯଜ + କ. ଅକ)
ଦାତା, ପୂଜାକାଶ ।

ଯଜାନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯାଜନ କରିବା,
ପୌରେହତା କରିବା, ଆଚରଣୀୟ
ଅନାଚରଣୀୟ ସବୁ ସବୁ ବର୍ଣ୍ଣକୁ ଏକା-
କାର କରିବା ।

ଯଜି—ପୁଂ. ବ. (ଯଜ + କ. ର) ଯଷ୍ଟା,
ଯାଗକାଶ ବ୍ୟକ୍ତି, (ଯଜ + ଭ. ର)

ଯଜକର୍ମ, (ଶ. ର) ଯାଗ ।

ଯଜିଷ୍ଠ—ଶି. ବି. ଅରଣ୍ୟ ପୂଜ୍ୟ, ଯଷ୍ଟା-
ତମ । [ଯଜନଶିଳ ।

ଯଜିଷ୍ଠ—ଶି. ବି. (ଯଜ + ଇଷ୍ଠ)

ଯଜ—ପୁଂ. ବ. (ଯଜ + କ. ନନ)

ଯଜକାଶ, ପୂଜାକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯଜନା ।

ଯଜାୟାନ—ପୁଂ. ବି. ଅରଣ୍ୟ ଯଜନଶିଳ
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଯଜନୀୟ । [ଏକ ଅଶ୍ରୁ ।

ଯଜୁ—ପୁଂ. ବ. ଚନ୍ଦ୍ରଶୈତାନ, ଚନ୍ଦ୍ରକର

ଯଜୁ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଯଜ + ଶ. ଭୟ)

ଦ୍ୱିତୀୟବେଦ, ଯଜୀୟ ପ୍ରବ ବା ମର,
ଯଜୁଷେଦର ଗର୍ଭମର ।

ଯଜୁର୍ମୟ—ଶି. ବି. ଯଜୁର୍ମୟ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ।

ଯଜୁର୍ଲକ୍ଷୀ—ବି. ମନ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।

ଯଜୁବିଦ—ପୁଂ. ବି. ଯଜୁବେଦବେଶ ।
ଯଜୁବେଦ—ପୁଂ. ବ. (ମଧ୍ୟ-କ. ଧା)

ଦ୍ୱିତୀୟବେଦ ।
ଯଜୁଷେଦ—ପୁଂ. ବି. (ଯଜୁର୍ମୟ + ବେଦ
+ କ. ନନ) ଯଜୁଷେଦ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଯଜୁ-
ବେଦାଧ୍ୟାୟୀ, (ବି) ଯଜୁଷେଦାଧ୍ୟାୟୀ

ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଯଜୁଷେଦାଧ୍ୟାୟୀର
ଅନୁଷ୍ଠାତା ବ୍ରାହ୍ମଣ ।

ଯଜୁଷେଦୀ—ବି. (ଯଜୁର୍ମୟ + ଦୀପି)
ଯଜୁଷେଦ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ଯଜୁଷୁ—ଶି. ବି. ଯଜୁମେତ୍ତାର ସମ୍ବନ୍ଧିତ ।

ଯଜୁଷୁତ—ଶି. ବି. ଯଜୁମେତ୍ତାର ପୂର୍ବ
ବା ଉର୍ଣ୍ଣବୀକୃତ ।

ଯଜୁଷୁତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଯଜୁମେତ୍ତାର ଦେବ-
ତାଙ୍କ ପ୍ରଦାନ । [ବିଶେଷ ।

ଯଜୁଷୁସ୍ତ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଯଜୁମେତ୍ତାର ଦିଯୁ-
ଯଜୁଷୁଷ୍ମିତ୍ସ—କ୍ଲୀ. ବ. ଦେଖୁଷ୍ମିତମ ଯଜୁମେତ୍ତାର ।

ଯଜୁଷୁଷ୍ମିତ୍ସ—କ୍ଲୀ. ବ. ମଧ୍ୟମ ପ୍ରକାର ଯଜୁମେତ୍ତାର ।

ଯଜୁଷୁସ୍ତ୍ରୀ—ଶି. ବି. ଯଜୁର୍ମୟଦାନୁସାରେ ।

ଯଜୁଷୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଯଜୁର୍ମୟ ଭାବ ବା ଧର୍ମ ।

ଯଜୁଷୁତ—ପୁଂ. ବ. ବିଷ୍ଣୁ ।

ଯଜୁଷୁଦ—ଶି. ବ. ଯଜ୍ଞପ୍ରମାଣ ଯଜ୍ଞ-
ପାଦବିଶେଷ ।

ଯଜୁଷୁତ—ଶି. ବି. ଯଜୁର୍ମୟଦର କିମ୍ବା-
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ଯଜୁଷୁ—ଶି. ବି. ଯଜ୍ଞପ୍ରମାଣ ।

ଯଜୁଷୁତ—ଶି. ବି. ଯଜୁର୍ମୟଦର ଉତ୍ତରପେ ।

ଯଜୁର୍ଦର—ବି. ଯାହାର ଉତ୍ତରରେ ଯଜୁ-
ମ୍ବିନ୍ଦୁ ଅଛି, ବ୍ରାହ୍ମଣ ।

ଯଜୁ—ପୁଂ. ବ. (ଯଜ + ରାଜ. ନ) ବେଦୋତ୍ତ
ଦୋମ, ପୂଜାବିଧି, କର୍ତ୍ତା, ରଷ୍ମୀ, ହୋମ,
ବିଷ୍ଣୁ, ଦ୍ୱିଲୁ ମୁଦ୍ରଣର ଓ ବ୍ରାହ୍ମଣର
ନିର୍ଦ୍ଦେଶବ୍ୟକ୍ତିବ୍ୟକ୍ତିଶେଷରେ ବଳିଦାନକି
କର୍ମ, ଯଜ୍ଞର ଦେବତା ।

ଯଜୁକ—ପୁଂ. ବ. ଯଜ୍ଞ, ଯଜକ ।

ଯଜୁକର୍ତ୍ତା—ପୁଂ. ବ. ବା ବି. (ଗତତ୍ଵ) ଯେ
ଯଜ୍ଞକାରୀୟ କରେ, ଯଜମାନ ।

ଯଜୁକର୍ମ—ବି. ହୋମକାରୀୟ, ଯଜ୍ଞକାରୀୟ ।

ଯଜୁକଳ—ବି. ବିଷ୍ଣୁ, ଯଜ୍ଞବର୍ଷ, ଯଜ୍ଞ-

ରୂପ ଅବସୁନ୍ଦାରୀ ଯେ କଳିତ ହୁଏ ।
 ଯଜ୍ଞକାମ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯଜ୍ଞରିଲାଶୀ ।
 ଯଜ୍ଞକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯଜ୍ଞକାରୀ ।
 ଯଜ୍ଞକାଳ—ବି. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) ଯଜ୍ଞଦିପାରୀ
 ଶାଶ୍ଵନଦିଷ୍ଟୀ ସମୟ, ଅମାବସ୍ୟା ଓ
 ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ।
 ଯଜ୍ଞକଳକ—ପୁ. ବି. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) ଯଜ୍ଞ-
 କାଷ୍ଟ, ଯଜ୍ଞପଶୁ ବନ୍ଧାହେବା ଯପକାଳୀ ।
 ଯଜ୍ଞକୁଣ୍ଡ—କ୍ଲୀ. ବି. (୭ତତି) ଯେଉଁ
 କୁଣ୍ଡରେ ଘୃତ ଆହୁତ ଦିଆଯାଏ ।
 ଯଜ୍ଞକୁତ୍—ପୁ. ଓ ସ୍ଥୀ. ବି. (ଯଜ୍ଞ + କୁ
 + କ.କ୍ରମ) ଯଜ୍ଞ ଅନୁଷ୍ଠାନକାରୀ, (ବି)
 ବିଷ୍ଣୁ, ନାଶ ସ୍ଵାଜି ।
 ଯଜ୍ଞକୁତ୍ୟେତ୍-କ୍ଲୀ. ବି. ଯଜ୍ଞର ଅଂଶବିଶେଷ ।
 ଯଜ୍ଞକେତୁ—ପୁ. ବି. ଯଜ୍ଞବିତୁ, ଯଜ୍ଞ
 ପ୍ରକଳପକ, ରାଷ୍ଟ୍ରବେଦ ।
 ଯଜ୍ଞକୋପ—ପୁ. ବି. ଯଜ୍ଞଦ୍ରେଷ୍ଟୀ, ରାଷ୍ଟ୍ର ।
 ଯଜ୍ଞକେତୁ—ପୁ. ବି. ସମ୍ମର୍ତ୍ତ୍ତୁ ଯାଗ, ଯଜ୍ଞର
 ଶେଷ, ଯଜ୍ଞର ପ୍ରଧାନ ଅଙ୍ଗ, ବିଷ୍ଣୁ,
 ଯଜ୍ଞ, ବନ୍ଧୁଯାଗ ।
 ଯଜ୍ଞକିଯା—ସ୍ଥୀ. ବି. ଯାଶାଦି କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ଯଜ୍ଞଗାଥା—ସ୍ଥୀ. ବି. ଯଜ୍ଞପର୍ବତିତ ମନ୍ତ୍ର ।
 ଯଜ୍ଞଗୀତା—ସ୍ଥୀ. ବି. ଯଜ୍ଞ ପକରଣ
 ନିଷାହର୍ଥ ମନ୍ତ୍ରସମୂହ ।
 ଯଜ୍ଞଗୁପ୍ତ—ଜଣେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ନେନ ।
 ଯଜ୍ଞଯିଥ—ଶା. ବି. ଯଜ୍ଞରେ ହୋମ କରୁ-
 ଯିବା ନିମିତ୍ତ ଉତ୍ସୁକ ଦିଅ, ଆଖ୍ୟ ।
 ଯଜ୍ଞନ୍ମ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯଜ୍ଞ ନାଶକାରୀ, ଯଜ୍ଞ
 ବିଘ୍ନୋତ୍ପାଦକ (ରକ୍ଷଣାଦି), (ପୁ. ବି)
 (ଯଜ୍ଞ + ହନ୍ + କ. ଥ) ରାତ୍ରି, ଅସ୍ତ୍ର ।
 ଯଜ୍ଞଛାଗ—ପୁ. ବି. ଯଜ୍ଞରେକି, ଯଜ୍ଞପଶୁ ।
 ଯଜ୍ଞକ୍ଲି—ବି. ଯଜ୍ଞବିଦ୍, ଯଜ୍ଞ ବିଧାନକ୍ଲି ।
 ଯଜ୍ଞତ୍ତମିମ୍ବିର-ଶା. ବି. (ଫ୍ରେ-ଯଜ୍ଞଦୁମ୍ରର)
 ଏକତ୍ରକାର ବନ୍ଧୁ ତମିର ।
 ଯଜ୍ଞତତ୍ତ୍ଵ—ସ୍ଥୀ. ବି. ବଳି, ଯଜ୍ଞେ ଉତ୍ସୁକ-
 ଗୋଟେ ତମକରଣାତ ।
 ଯଜ୍ଞତତ୍ତ୍ଵ—ସ୍ଥୀ. ବି. ଯଜ୍ଞ ପକାର, ଯଜ୍ଞର
 ଉଚ୍ଚତତ୍ତ୍ଵ, ବ୍ୟାକୁତତିଶେଷ ।
 ଯଜ୍ଞତାତୀ—ପୁ. ବି. ଯଜ୍ଞରପାଦିତ, ବିଷ୍ଣୁ

ଯଜ୍ଞଦଶିଣା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯଜ୍ଞ ଶେଷରେ
 ଯଜ୍ଞକର୍ତ୍ତା ବ୍ରାହ୍ମଗର ଦକ୍ଷିଣା ।
 ଯଜ୍ଞଦର୍ଶି—ସୁ. ବି. ସମାପଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ
 କନେକ ବ୍ୟକ୍ତି, ପୌରୀକ ବ୍ୟକ୍ତିଦୟୟ ।
 ଯଜ୍ଞଦର୍ଶକ—ପୁ. ବି. ଯଜ୍ଞଦର ପୁରୀ ।
 ଯଜ୍ଞଧାରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯଜ୍ଞ ବିଷୟକ ଧାରୀ ।
 ଯଜ୍ଞଧାରୀତି—ଆଶ୍ରୀଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରଚନାତିଥି ।
 ଯଜ୍ଞଦ୍ଵିତୀ—ପୁ. ବି. (ଯଜ୍ଞ + ଦ୍ଵିତୀ +
 କ. କିପ) ଯଜ୍ଞ ବିଷୟକାରୀ, (ବି) ରାଷ୍ଟ୍ରସମ୍ମାନୀ ।
 ଯଜ୍ଞଦ୍ଵେଷୀ—ପୁ. ବି. (ଯଜ୍ଞ + ଦ୍ଵେଷିନ) ।
 ଯଜ୍ଞ ବିଷୟକାରୀ, (ବି) ରାଷ୍ଟ୍ରସମ୍ମାନୀ ।
 ଯଜ୍ଞଦ୍ରୁଦ୍ଧ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯଜ୍ଞରେ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ
 ପାର୍ଥି ।
 ଯଜ୍ଞଦ୍ରୁଦ୍ଧ—ପୁ. ବି. (ଯଜ୍ଞ + ଦ୍ରୁଦ୍ଧ +
 କ. ଅ) ଯଜ୍ଞ ବିଷୟକାରକ ବନ୍ଧୁତାଦି ।
 ଯଜ୍ଞଧର—ପୁ. ବି. ବିଷ୍ଣୁ ।
 ଯଜ୍ଞଧୀର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯାଗାଦିରେ ପରି-
 ପକୁରୁଷ ।
 ଯଜ୍ଞଧୂସ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଯଜ୍ଞ କର୍ମରେ-
 ବାଧା ଦାନ ।
 ଯଜ୍ଞନାରାୟଣ—ପୁ. ବି. ଯତ୍ତାଭାବରେ
 ବ୍ୟାଖ୍ୟାନ ଓ ରାଗୁନାଥକାରୀଶ୍ଵରଣେତା,
 ଜଣେ ବୈଷ୍ଣ୍ଵାକରଣ ।
 ଯଜ୍ଞନାରାୟଣଧାରୀତି—ପ୍ରଭମଣ୍ଡଳଟିକା
 ରଚନାତି, ଆଶ୍ରୀଧ୍ୟଶେଷ ।
 ଯଜ୍ଞନିଷ୍ଠୁତ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯଜ୍ଞର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟମନ
 କଷ୍ଟ ।
 ଯଜ୍ଞନୀ-ଶ୍ରୀ. ବି. ଯଜ୍ଞ ନିଷାହକ, ଯଜ୍ଞନେତା
 ଯଜ୍ଞନେମେ—ପୁ. ବି. ଶାକୁଷ୍ଠ ।
 ଯଜ୍ଞପତି—ପୁ. ବି. ଯଜ୍ଞମାନ, ଯେ ଯଜ୍ଞ
 କରେ, ବିଷ୍ଣୁ, ନ ଘୟଣ ।
 ଯଜ୍ଞପତରପାଖୟ—ତତ୍ତ୍ଵଚିନ୍ତାମଣିପ୍ରଭ
 ପ୍ରତ୍ୟେତା ।
 ଯଜ୍ଞପତ୍ନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଦକ୍ଷିଣା, ପାତ୍ରିତଭାର୍ଯ୍ୟା
 ଯଜ୍ଞପଥ—ପୁ. ବି. ଯଜ୍ଞପତାଳୀ, ଯେଉଁ
 ପଥରେ ଯଜ୍ଞକୁ ଯାଆନ୍ତି ।
 ଯଜ୍ଞପଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯଜ୍ଞକାରୀ ବା ଯଜ୍ଞ
 ନେଇ ଯେ ଦୂଲେ ।
 ଯଜ୍ଞପତରଭାଷା—ଆପନ୍ତମୁକ୍ତତ ସ୍ମୃତେବ ।

যঞ্জপুষ্টি—কী. বি. যঞ্জণ।
যঞ্জপণ্ঠি—নর্মদার উত্তর পশ্চিম-
দিগন্থ শিলগুচ্ছ।
যঞ্জপণ্য—পুং বি. (মধ্য-ক.ধা বা ৪ত্তি)
যঞ্জরে বিদ্যুৎসিদ্ধি।
যঞ্জপাতি—কী. বি. যঞ্জরে ব্যবহৃত
বিধিপাতি।
যঞ্জপাতী—কী. বি. যঞ্জরাপসমূহীয়।
যঞ্জপাতি—বি. (যঞ্জ+পাতি+ক.অ.)
যে যঞ্জিকু রঞ্জাকরে।
যঞ্জপাতী—পুং. বি. জলেক মুকি।
যঞ্জপুষ্টি—কী. বি. যঞ্জর শেষভাগ।
যঞ্জপুষ্টি—পুং. বি. যঞ্জপুষ্টি, বিষ্ণু।
যঞ্জপুর—গ্রা. বি. যাজপুর।
যঞ্জপুরুষ—পুং. বি. (৪ত্তি) যঞ্জ-
পুরুষ বিষ্ণু।
যঞ্জপুরী—বি. বি. যঞ্জিপুরুষ দ্বাৰা
দেবতাঙ্ক প্রাতিৰূপাদক।
যঞ্জপল—বি. যঞ্জপলমন্ত্ৰী দেশ।
যঞ্জপলব—পুং. বি. যঞ্জপলবাপ্তা,
(বি) বিষ্ণু।
যঞ্জবন্ধু—পুং. বি. যঞ্জকমৰ্ম্মৰ সহকাশ।
যঞ্জবন্ধু—কী. বি. যঞ্জমন্ত্ৰ, (পুং. বি.)
আৰ্য্যবিশেষ।
যঞ্জবিদ্রু—হি. বি. যঞ্জবিশীষ্ট, যঞ্জকাশ
যঞ্জবন্ধু—হি. বি. স্বতন্ত্রযঞ্জ,
পৰম্পৰ বিভক্ত যঞ্জ।
যঞ্জবৰুৱা—পুং. বি. (মধ্য-ক.ধা) বিষ্ণু।
যঞ্জবৰ্ণন—হি. বি. যঞ্জবৃক্ষ কাশ।
যঞ্জবৰ্ম্মী—পুং. বি. প্রাচীন রাজাৰ শেষ
যঞ্জবলী—পুং. বি. মুদ্রিশেষ, যঞ্জ-
বলীৰ ক্ষেত্ৰে পিতা, মিতাৰ রয়েতা।
যঞ্জবলী(কী)—গ্রী. বি. (মধ্য-ক.ধা)
থোমনী, যে মলতা।
যঞ্জবাট—পুং. বি. যঞ্জভূমি।
যঞ্জবাপ্তি—কী. বি. যঞ্জগ্রান।
যঞ্জবাহু—পুং. বি. (যঞ্জ+বহু+ক.,
অ) যঞ্জকাশ ব্যক্তি, যাজক, দ্বিতা-
নূৰ রবিশেষ।

ଯଜ୍ଞନୁକାଶୀ—ୟ. ବି. ଯଜ୍ଞୀୟପଦସ୍ୱ, ଯଜ୍ଞ ପରୀବେଶନକାଳ, ଯଜ୍ଞତତ୍ତ୍ଵ ପ୍ରକାଶନସମର୍ଥ ।

ଯଜ୍ଞନ୍ତ୍ର—ୟ. ବି. ଅବତ୍ରତ, ଯାଗଶେ ।
ଯଜ୍ଞନ୍ତ୍ରକୃ—ୟ. ବି. (ଯଜ୍ଞ + କୃ + କିଷ୍ଟ) କିଷ୍ଟ ।

ଯଜ୍ଞପଞ୍ଜିୟ—କୀ. ବ. ସାମାଜିକ ।

ଯଜ୍ଞସୁଚନ—କୀ. ବ. ଯଜ୍ଞମଣ୍ଡପ ।

ଯଜ୍ଞସୁଧ—କୀ. ବ. ଦଶପ୍ରକାର ଯଜ୍ଞପାତ୍ର
ଯଜ୍ଞସୁଧୀ—ଶ. ବି. ଯଜ୍ଞପାତ୍ର ଦ୍ଵାରା
ସମ୍ମନ, ଯଜ୍ଞପାତ୍ର ନିଷ୍ଠାଦିତ ।

ଯଜ୍ଞରଙ୍ଗେଶପୁର୍ବ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ନଗରରେତ ।

ଯଜ୍ଞର—ୟ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଶିବ, ରକ୍ଷଣ ।

ଯଜ୍ଞର୍ଥ—ଅବ୍ୟ. ଯଜ୍ଞପାର୍କ ।

ଯଜ୍ଞର୍ଥ—ୟ. ବି. ଯଜ୍ଞର ଉପଯୁକ୍ତ ।

ଯଜ୍ଞରୂପ—ୟ. ବି. ବିଷ୍ଣୁ ।

ଯଜ୍ଞଶନ—ୟ. ବି. ଦେବତା ।

ଯଜ୍ଞଶା—ଶ. ବି. ଯଜ୍ଞପତ୍ର, ଯଜ୍ଞର ଧାରୀ
ସୁତା ।

ଯଜ୍ଞି—ୟ. ବି. (ଯଜ୍ଞ + ଇକ) ପଲାଶ
ରତ୍ନ, ଦ୍ଵାପରୟୁଗ, ଯଜ୍ଞପ୍ରସାଦରୁ ପ୍ରାୟ
ସୁମ୍ଭବ ।

ଯଜ୍ଞିୟ—ଶ. ବି. (ଯଜ୍ଞ + ଇକ୍ୟ) ଯଜ୍ଞପମ୍ପ-
ଶୀୟ, ପବିତ୍ର, ପୂଜ୍ୟ, ପୁଣ୍ୟାସ୍ତ୍ର, (ବି)
ଦ୍ଵାପରୟୁଗ, ଦେବତା, ଖରରତ୍ନ,
ପଲାଶର, ଯଜ୍ଞର ହିତଚର ବସ୍ତୁ ।

ଯଜ୍ଞିୟଦେଶ—ୟ. ବି. (କ.ଧା) ଯାଗ-
କରିବାର ଉପଯୁକ୍ତ ଦେଶ, ଆୟୋବତ୍ତି ।
ଯଜ୍ଞିୟଶାଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯାଗମଣ୍ଡପ, ଯଜ୍ଞମୁହ୍ୟ
ଯଜ୍ଞିୟ—ୟ. ବି. ଦ୍ଵିମିରିଗର୍ଜ. (ବି) ଯଜ୍ଞ-
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ଯଜ୍ଞିୟବ୍ରତପାଦପ—ୟ. ବି. ବିକଞ୍ଚତ ବୃଦ୍ଧ
ଯଜ୍ଞେଶ—ୟ. ବି. ବିଷ୍ଣୁ ।

ଯଜ୍ଞେଶ୍ଵର—ୟ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ବିଷ୍ଣୁ ।

ଯଜ୍ଞେଶ୍ଵର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୟୋବିଶେଷ ।

ଯଜ୍ଞେଷ୍ଟୁ—କୀ. ବି. ଯାର ରେତୁତକ ତୃଣ ।

ଯଜ୍ଞେତୁତୁ ମୂର—ୟ. ବି. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା)

ଯଜ୍ଞେତୁତୁ ଦେଶ ।

ଯଜ୍ଞେଧକରଣ—କୀ. ବି. ଯେଉଁ ସବୁ

ପଦାର୍ଥ ଦ୍ଵାରା ଯଜ୍ଞକର୍ମ ନିର୍ବାହ ହୁଏ ।
ଯଜ୍ଞେପଥାତ—କୀ. ବି. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) ଯଜ୍ଞ-
ପଥ ଦେଖ ।

ଯଜ୍ଞେପଥାତ—ୟ. ବି. (ଯଜ୍ଞେପଥାତ +
ରନ୍) ପରତାଧାରୀ ଦ୍ଵାରାତ୍ମିତ ।

ଯଜ୍ଞେପାସକ—ୟ. ବି. ଯଜ୍ଞ ପୂଜାକାଶ,
ଯଜ୍ଞକାଶ ।

ଯଜ୍ଞ—ୟ. ବି. (ଯଜ୍ଞ + ମୀ.ବ) ପୂଜନୀୟ,
(ବି. ଯଜ୍ଞ + ଶ୍ର.ବ) ପୂଜାକର୍ମ, ଯଜ୍ଞ ।

ଯଜ୍ଞନାମପତ୍ର—ଶ. ବି. ନିଶାନାଥ, ଚନ୍ଦ୍ର, ଶୋମ
ଯଜ୍ଞପତ୍ର—ୟ. ବି. ଚନ୍ଦ୍ର ।

ଯଜ୍ଞ—ଶ. ବି. (ଯଜ୍ଞ + ମୀ.ଯ) ଯଜନ-
କରିବା ଯୋଗ୍ୟ, ପୂଜନୀୟ ।

ଯଜ୍ଞ—ଶ. ବି. (ଯଜ୍ଞ + କ.ଯ) ଧାର୍ମିକ,
ପୁଣ୍ୟାସ୍ତ୍ର, ପୂଜାକାଶ, (ବି) ଯଜ୍ଞବେଶ
ବ୍ରହ୍ମିଣ, ଯଜନାନ ।

ଯଜ୍ଞନ—ଶ. ବି. (ଯଜ୍ଞ + ମୀ.ଯ) ଯଜନ-
କରିବା ଯୋଗ୍ୟ, ପୂଜନୀୟ ।

ଯଜ୍ଞ—ଶ. ବି. (ଯଜ୍ଞ + କ.ଯ) ଧାର୍ମିକ,
ପୁଣ୍ୟାସ୍ତ୍ର, ପୂଜାକାଶ, (ବି) ଯଜ୍ଞବେଶ
ବ୍ରହ୍ମିଣ, ଯଜନାନ ।

ଯଜ୍ଞ—ଶ. ବି. ସାମବେଦର ଏକଥାଣ ।

ଯତ—ଶ. ବି. ସବ. (ପ-ଯତତାତି)
ସେ, ଯେଉଁ, ଯାହା, (ଗା) ତାଳବିଶେଷ ।

ଯତ—(ଧାର୍ଯ୍ୟ). ଯତ୍ତ, ନିକାର, ଉପସ୍ଥାର,
ଶେଷ୍କରିବା, ମନ୍ତ୍ରକରିବା, ଯାତନା-
ଦେବା, ପ୍ରହାରକରିବା, ଆଦେଶ-

କରିବା, ସଂଗ୍ରହକରିବା, ନିର୍ମାଣକରିବା,
ନିବାରଣକରିବା, ଅପନୋଦନକରିବା,
ଫେରୁର ଦେବା, ବଦଳ କରିବା,
ଶୋଧନ କରିବା, ପରିଶ୍ରମକରିବା,

ଆକାଶ୍ରମକରିବା, ଉତ୍ତରକଟ୍ଟିତ ହେବା ।

ଯତକର—ପା. (ସମ୍ମ) ଶ. ବି. (ପ-ଯତି
ତୁଷ) ଏଣେତେଣେ ଓ ଯହିଁତେହିଁ ।

ଯତକାଳ—ବି. (କ.ଧା) ଯେଉଁ ସମୟ ।

ଯତକିଷ୍ଟର—ସବ. ଅତି ସାମାନ୍ୟ ପର-
ିମିତି, ଅତିଦୁର୍ଭବ ।

ଯତକିଷ୍ଟ—ବି. ଯେଉଁ କିମ୍ବା ।

ଯତପରେନାନ୍ତି—ବି. ଅତ୍ୟନ୍ତ, ଯାହା-
ତାରୁ ବଳ ଆରନାହିଁ ।

ଯତ୍ସମୟ—ବ. ଯେଉଁ ସମୟ ।

ଯତ୍ସପକାଶାତ୍—ଅବ୍ୟ. ସି. ହାତାରୁ, ଯେଉଁ
କାରଣରୁ ।

ଯତ୍ସମାନ୍ୟ—ଶ. ବି. ଅତି ସାମାନ୍ୟ,
ଅତିଥଳ୍ପ, ଅତିଶୁଦ୍ଧ, ନଗଣ୍ୟ ।

ଯତ୍ସାୟୁଂଗୁହ—ୟ. ବି. ଯାଉଁ ପାର୍ବତୀ
ବାଟରେ ଯେଉଁଠାରେ ସମ୍ଭା ହୁଏ
ସେଠାରେ ଯେ ରହେ, (ଶ୍ରୀ) ଯତ୍ସାୟୁଂ-
ଗୁହ ।

ଯତ—ଗା. ବି. (ପ-ଯତ) ଯତ୍ତ, ଦେଖ,
(ବି) ଯୁଦ୍ଧର, (ପ-ବି) (ଯମ + ମୀ.ତ) ସମ୍ଭାତ,
ବତ୍ତ, ବତ୍ତ, ନିଯମିତ, ନିଯନ୍ତି,
ପରିମିତ, ଶାନ୍ତି, ନଶକୁ ଆନ୍ତି, (ବି.
ଯମ + ଶ୍ର.ତ) ସଂଯମ, ପଢ଼ ଦ୍ଵାରା ଗଜ-
ତାତ୍ତନ ।

ଯତ୍ସ—ଅବ୍ୟ. (ଯତ୍ + ତସ୍) ଯେହେତୁ,
ସୁତ୍ସା, ଯେତେବେଳେ, ଯେତର,
ଯେଉଁଠାରୁ, ଯାହାଠାରୁ, ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି
ଠାରୁ, ଯେଉଁକାରଣରୁ, ଯେଉଁସମୟରୁ
ଯତଗୀର—ପଢ଼ୁବାକ ।

ଯତଚିତ୍ର—ୟ. ବି. (ଯତ + ଚିତ୍ର, ବ.ଶ୍ର.)
ସେ ଆପଣର ଚିତ୍ରକ ସମ୍ବନ୍ଧ ବା
ବଣୀରୁ କରିଥିଲୁ, (ଶ୍ରୀ) ଯତଚିତ୍ର ।

ଯତଚେତ୍ର—ୟ. ବି. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. (ବ.ଶ୍ର.)
(ଯତ + ଚେତ୍ର) ଯତଚେତ୍ର ଦେଖ ।

ଯତନ—ବ. (କ-ପ୍ର). (ଯତ୍ + ଶ୍ର.ଅନ) ପ୍ରଚେଷ୍ଟା,
ଉତ୍ତୋଗ, ଉଦ୍ୟମ, ପରିଶ୍ରମ,
ଯତ୍ତ, ପ୍ରଯତ୍ନ, ଯାବଧାନତା, ହୃଦୟାବନ୍ଧ,
(ଶ୍ର.ବି) ଉପାୟ; ପିକର, (ଶ୍ର.ବି) ସୁନ୍ଦର,
ସୁତ୍ତଳ ।

ଯତନା(ନେ)ଇବା—ଗା. କି. ପନ୍ଦ୍ରପୁର୍ବକ
ରଖିବା, ସାଇତିବା । [ଚିତ୍ର ।

ଯତନୀୟ—ବି. (ଯତ୍ + ମୀ.ଅନ୍ୟ) ଚେଷ୍ଟି-
ଯତକାଳ—ୟ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ବାକ୍ୟରେ
ସ୍ରୀଯମ ଅବଲମ୍ବନକାଶ, ମୌନାବଲମ୍ବୀ ।

ଯତବ୍ୟ—ୟ. ବି. ପ୍ରଯତ୍ନବାନ୍ ।

ଯତବ୍ରତ—ୟ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ସମୟରୁ
ବ୍ୟକ୍ତିବାନ୍, ଦୃଢ଼ବ୍ରତ, (ଶ୍ରୀ) ଯତବ୍ରତ ।

ଯତମ—ୟ. ବି. (ଯତ + ତମ) ବହୁତ
ଯତମାନାହିଁ ।

ଉତ୍ତର ଯେଉଁଗୋଟିକ, (ସ୍ଥି.) ଯତମା ।
 ଯତମାନ—ପୁ. ବି. (ଯତ+କ.ଆନ)
 ଚେଷ୍ଟାକୁଥୁବା, (ସ୍ଥି.) ଯତମାନ ।
 ଯତମେଥୁନ—ପୁ.ବି. (ଯତ+ମେଥୁନ)
 ବ.ଶ୍ରୀ; ସହବାସବୁଖ, ସହବାସ
 ସମ୍ବନ୍ଧେ ସମ୍ପଦ, (ସ୍ଥି.) ଯତମେଥୁନ ।
 ଯତ—ଦି. ବି. ଏ ଦୁଇଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ
 ଯେଉଁଟି, (ସ୍ଥି) ଯତର ।
 ଯତରକତର—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. ଯତକରି
 ଦେଖ, (ପ୍ରା.ସମ୍ବ.ଶି) ଦ୍ଵିଧାତ୍ରାନ ।
 ଯତକତରକରିବା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବ. ଓ
 ଗ୍ର.କି.) ଦ୍ଵିଧାକରିବା ।
 ଯତରତତର—ପ୍ରା.(ସମ୍ବ. ଓ ଅବ୍ୟ.)
 ଯତରତତ ଦେଖ, (ଗ୍ର କି.ବି) ଦ୍ଵିଧା-
 କରଣ ।
 ଯତପ୍ରତଃ—ଅବ୍ୟ. (ଯତ+ତତଃ) ସେ
 କୌଣସି ଶ୍ଵାନରୁ, ସେ କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ର
 ଠାରୁ, ସେ କୌଣସି ଶ୍ଵାନରେ, ସବୁ
 ଦିଗରେ, ଗୁରୁଆଡ଼େ, ସେ କୌଣସି
 ଦିଗରେ ।
 ଯତରସ୍ତ୍ରୀ—ଦି.ବି. ସମ୍ପଦରକ୍ଷି ।
 ଯତାସ୍ତ୍ରୀ—ପୁ. ବି. (ଯତ+ଆସନ.
 କ.ଶ୍ରୀ) ସମ୍ପଦି ଦେଖ, ସମ୍ପଦି,
 ସମ୍ପଦୀ ।
 ଯତାହାର—ପୁ.ବି. (ଯତ+ଆହାର)
 ବ.ଶ୍ରୀ; ନିସ୍ତମିତରେଣୁ, ଖାରବା
 ବିଷୟରେ ସମ୍ପଦ, (ସ୍ଥି.) ଯତାହାର ।
 ଯତ—ପୁ.ବି. (ଯତ+କ.ର) ଯମୀ,
 ମୁଳ, ଉପସ୍ଥି, ବ୍ରଦ୍ଧିଗୁରୁ, ଭିଷ୍ମ, ପର-
 ବ୍ରାଜକ, (ୟମ୍+ଘ୍�ର.ତ) ଛନ୍ଦର ବା ଶ୍ଲୋକରେ
 ମଧ୍ୟରେ ଜିହ୍ଵାର ବିଶ୍ରାମ ପ୍ରାନ, ପାଠ-
 ବିଛ୍ନେତ, ବିଧବା, ପଦାଂଶ, ଅନୁଭୂତ,
 ଯତ୍ନାମକ ତାଳ, ବ୍ରଦ୍ଧିକର ଏକପୁତ୍ର,
 ନହୁଷଙ୍କ ଏକପୁତ୍ର, (ସ୍ଥି.ବି) (ୟମ୍+
 ଘ୍ର.ତ) ଶ୍ଲୋକାଦି ପାଠ କାଳେ ଜିହ୍ଵାର
 ରକ୍ଷିତରମ ପ୍ରାନ ।
 ଯତରୂପୁଣୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ସମ୍ପଦପହର
 ବ୍ରତବଣେଷ୍ଟ ।

ଯତିତିକ୍ରି—ଉଚାରଣର ବିଶ୍ଲେଷସ୍ଥଳକ
 କିହାର ବିଭାଗରେ ବ୍ୟବହୃତ ତତ୍ତ୍ଵ ।
 ଯତି—ବିଂ. (ସତ୍ତ୍ଵ+ମୁଦ୍ରା) ଯାହା
 ଚେଷ୍ଟା କରିଯାଇଥିଲୁ ।
 ଯତିତବ୍ୟ—ଶି. ବି. (ସତ୍ତ୍ଵ+ମୁଦ୍ରାତବ୍ୟ)
 ଯତ୍ତୁଯୋଗ୍ୟ, ଚେଷ୍ଟାରେ ।
 ଯତିନୀ—କୁ. ବି. (ସତ୍ତ୍ଵ+ଶବ୍ଦାର୍ଥ) ଯତିର
 ଧର୍ମ ବା କର୍ମ ବା ଭାବ, ବ୍ୟବସ୍ଥାର୍ଥୀ ।
 ଯତିଥ—ଶି. ବି. ଯେତୋତ୍ତମ, ଯେତେ-
 ତେତେ ।
 ଯତିଧର୍ମ—ପୁ. ବି. ଯତିର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ
 ନିୟମମନ ।
 ଯତିଧର୍ମୀ—ପୁ. ବି. ଶୁଦ୍ଧଲଙ୍ଘ ଏକପୁରୀ ।
 ଯତିଧା—ଅବ୍ୟ. ଯେତେଥାଣ, ଯେତେ
 ଉପାୟରେ, ଯେତେପ୍ରକାରେ ।
 ଯତିମ—ଶ୍ଵା. ବି. (ସତ୍ତ୍ଵ+ରଜନ୍ତ୍ର+ଶବ୍ଦ)
 ବିଧବା, ସନ୍ଦ୍ୟାଶିମା ।
 ଯତିପଡ଼ିବା—ଶ୍ଵା. ବି. ପଦ୍ୟର ପ୍ରାନ-
 ବିଶେଷରେ ଉଚାରଣ ବିଶ୍ରାମ ପଢିବା,
 (ର. ଅର୍ଥ) ଦୁଇଜଣଙ୍କ ମନର ବାଜାର ।
 ଯତିପାତ୍ର—ପୁ. ବି. (ଶ୍ଵରତ୍ରି)ପଦ୍ୟାବ୍ରତୀ
 କରିବା ସମୟରେ ଯେଉଁ ଯେଉଁଠାରେ
 ଟିକିଏ ଟିକିଏ ବିଶ୍ରାମ କରିବାକୁ ହୁଏ ।
 ଯତିପାତ୍ରଦୋଷ—ବି. ଛନ୍ଦୋଦୋଷ
 ବିଶେଷ ।
 ଯତିପାତ୍ରଙ୍ଗ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ଵରତ୍ରି)
 ଛନ୍ଦୋଦୋଷବିଶେଷ ।
 ଯତିବର୍ଯ୍ୟ—ପୁ. ବି. ଆଧୁତିକାକାର
 ଜଣେ ନେୟାୟିକ ପଢ଼ିବି ।
 ଯତିଭ୍ରଷ୍ଟ—ଶି. ବି. ଯେଉଁ କନ୍ଦରେ
 ଯତି ପଡ଼ିନାହିଁ ।
 ଯତିଯମକ—ବି. ଯମକବିଶେଷ ।
 ଯତିସାନ୍ତିପନ—କୁ. ବି. ଯତିରୁତ୍ତାୟାତି
 ଦ୍ରବ୍ୟ ବିଶେଷ ।
 ଯଞ୍ଚ—ପୁ. ବି. (ସତ୍ତ୍ଵ+କ.ରଜନ୍ତ୍ର)ଜିତେ-
 ଦ୍ରୁସ୍ତ ମୁନି, ସନ୍ଦ୍ୟାଶି ।
 ଯଞ୍ଜନ୍ତ୍ର—ପୁ. ବି. ଓ ବି. (ଶ୍ଵରତ୍ରି)
 ପ୍ରଧାନ ଯତି, ପରମହଂସ ଯତିଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
 ଯତିମୋହନଠାକୁର—ବିଭିନ୍ନକ୍ରମ ବ୍ୟବ୍ୟ

ପ୍ରାପକ ସ୍ଵର ଜଣେ ସଦସ୍ୟ ।
 ଯତ୍ନମୋହନରୟ—ତାକାର ଲତହାସ
 ଲେଖକ ।
 ଯଶ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ରୌପ୍ୟ ।
 ଯତୁକା—ତ. ଚନ୍ଦମର୍ଦ୍ଦ ଗଛ ।
 ଯତୁନ—ଶି. ବି. ଗୁରୁ, ଯତନଶୀଳ ।
 ଯତେନ୍ଦ୍ରୟ—ସ୍ଵଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଯେ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀମାନଙ୍କୁ ସ୍ଵ ଯତ କରିଥିଲୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ଯତେନ୍ଦ୍ରୟ ।
 ଯତୋଜ—ଶି. ବି. ଯାହାଠାରୁ ଉତ୍ତମ ।
 ଯତୋଭବ—ଶି. ବି. ଯାହାଠାରୁ ଉତ୍ତମ ।
 ଯତୋଧର୍ମୀପ୍ରତୋଜନ୍ୟ—(ହ-ପର.) ଧର୍ମ-
 ବାନ୍ ପ୍ରାଣୀ ସଂଦା ଜୟନ୍ତ କରେ ।
 ଯତ୍ତାମଣ—ଅବ୍ୟ. ଯେଉଁ ଅତିପ୍ରାୟରେ ।
 ଯତ୍ତାରଣରୁ—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. (ଫ-ଯତ୍ତାରଣାତ୍ମି)
 ଯେଉଁ କାରଣରୁ, ଯେହେତୁ ।
 ଯତ୍ତାଶ୍ର—ଶି. ବି. ଯେକାର୍ଯ୍ୟକାଶ୍ର ।
 ଯତ୍ତାର୍ଯ୍ୟ—ଅବ୍ୟ. ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ।
 ଯତ୍ତିଷ୍ଠତ୍ତ—ଅବ୍ୟ. ଯେ କିନ୍ତୁ, କିମ୍ବା ତୁ
 ପିଲାଣା ।
 ଯତ୍ତତ୍ତ୍ଵ—ଶି. ବି. ଯେ ଉପାୟେ, ଯେ
 ଏକଲେଖ ।
 ଯତ୍ତ—ସ୍ଵଂ. ବି. (ଯତ୍ତ+କ.ତ) ଚେଷ୍ଟା
 କରୁଥିବା, ପ୍ରୟନ୍ତବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, ଯତ୍ତ ନେଉଁ
 ଥିବା, ପ୍ରସ୍ତର, ଉଦୟତ, ଯେ ସକଳଟି
 କରିଥିଲୁ, (ଯତ୍ତ + ମ.ତ) ଯାହାପ୍ରତି
 ଯତ୍ତ କରିଯାଇଥିଲୁ ।
 ଯତ୍ତ—ସ୍ଵଂ. ବି. (ଯତ୍ତ+ଶ.ନ) ଚେଷ୍ଟା,
 ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ପ୍ରୟନ୍ତ, ଉଦୟମ, ପରିଶ୍ରମ,
 ଅଧିକସାୟ, ଆଦର, ମନୋଯୋଗ,
 ସତରିତା, ସାବଧାନତା, ଆଗ୍ରହ, କଷ୍ଟ-
 ପ୍ରାକାର, (ଗ୍ର.ବି) ରେଗୀର ସେବା,
 ଚକ୍ରା, ଉପାୟ, ଅବଧାନ ।
 ଯତ୍ତକରିବା—ଗ୍ର. କ୍ରି. ଉଦୟମ କରିବା,
 ଚେଷ୍ଟାକରିବା, ଉପାୟ କରିବା ।
 ଯତ୍ତତ୍ତ୍ଵ—କ୍ର. ବି. (ଯତ୍ତ+ତ୍ତ୍ଵ) ବିଶେଷ
 ଯତ୍ତକରି, ବହୁ ଚେଷ୍ଟା କରି, ଆଦର-
 ପୂର୍ବକ ।
 ଯତ୍ତନେବା—ଗ୍ର. ବି. ତତ୍ତ୍ଵନେବା, ହେତୁ-
 ପୂର୍ବକ ।

ଯଥାବିଦ୍ୟ—ଆବ୍ୟ. ଯେପରି ଜୀବ ।
ଯଥାବିଧ—ବି. ଯେଉଁ ସକାରର ।
ଯଥାବିଧ—ତି. ବି. (ଅବ୍ୟୁଗୀଭବ)ନୟ-
ମାନୁସ ଯୁଗୀ, ବିଧ୍ୟବ୍ୟକ, ଆରନ୍ ଅନୁ-
ସାରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯଥାବିଧା ।
ଯଥାବିଭବ—ତି. ବି. ନିଜର ଆସୁ ବା
ଧନ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅନୁସାରେ ।
ଯଥାବିହୃତ—ତି. ବି. ଯଥାଚିତ୍ତ ଶିବରେ,
ଯଥୋତ୍ତତ ।
ଯଥାବାର୍ଯ୍ୟ—ଆବ୍ୟ. ଉପସ୍ଥିତ ପ୍ରଭବ-
ସହକାରେ ।
ଯଥାବୁଦ୍ଧ—ତି. ବି. ଯେପରି ବିଦ୍ୟଲ
ସେହିପର, ପକୃତର ଦକ୍ଷିଧକା ବିଶ୍ୱ-
ମାଳ, ପୂର୍ବେ ବିଦ୍ୟବା ଘଟନା ।
ଯଥାବୁଦ୍ଧାନ୍ତ—ଆବ୍ୟ. ପୁରୁକ୍ଷତ ବୃଦ୍ଧାନ୍-
ତୁରୁପ । [ବୁଦ୍ଧପ ।
ଯଥାବୁଦ୍ଧି—ଆବ୍ୟ. ଆଶୁରନୁଭୁପ, ଅର୍ଥା-
ଯଥାବାନ—ବି. ଓ ତି. ବି., ଯଥାଚିତ୍ତ
ଭିନ ବା ହିଂସା ଅନୁସାରେ ।
ଯଥାବୁଦ୍ଧ—ତି. ଶ୍ରୀ, କପାଳ ।
ଯଥାବୁକାମ—ଆବ୍ୟ. ଯଥାବୁଦ୍ଧ
ମର୍ମ—ତି. ବି. ଆପଣା ଜାହାନୁ-
ସାରେ, (ବି.) ଅଭିଲାଷ ଅନୁସାରେ
ଘଟିବା ।
ଯଥାବୁଦ୍ଧ—ତି. ବି. ଆପଣାର ଅଭିରୁଦ୍ଧ
ଅନୁସାରେ । [ମନୋଜ ।
ଯଥାବୁଦ୍ଧତ—ବି. (ଅବ୍ୟୁଗୀଭବ);
ଯଥାବୁଦ୍ଧ—ଆବ୍ୟ. ଅଭିମତ ପ୍ରକାରେ ।
ଯଥାମତ—ଗ୍ରା. ଆବ୍ୟ. ଯେପରି
ସେହିପର, ପକୃତର ଯୋଗ୍ୟ
ଦକ୍ଷିଧକା ଏବଂ ଉପସ୍ଥିତ ରୂପେ,
ଦକ୍ଷିତରୂପେ ।
ଯଥାର୍ଥକ—ବି. (ଯଥାର୍ଥ+କ)ପକୃତ ।
ଯଥାର୍ଥତ—ତି. ବି. (ଅବ୍ୟୁଗୀଭବ)
ନ୍ୟାୟତଃ, ଦିକ୍ଷତଃ, ପକୃତରେ ।
ଯଥାର୍ଥତ—ତି. (ଯଥାର୍ଥ+ଭାବ)
ଯାଥାର୍ଥ୍ୟ, ବାସ୍ତଵିକତା ।
ଯଥାର୍ଥନାମ—ପୁ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ)
ଯେଉଁବ୍ୟକ୍ତିର ନାମର ଅର୍ଥ ସଙ୍ଗେ
କାମର ମେଲାଏ ।
ଯଥାର୍ଥବକ୍ତା—ପୁ. ବି. ସତ୍ୟବାଦୀ, (ବି)
ସତ୍ୟବାଦୀ ବ୍ୟକ୍ତି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯଥାର୍ଥବକ୍ତୀ ।
ଯଥାର୍ଥ(ର୍ଥ)ବର୍ଣ୍ଣ—ପୁ. ବି. ଶୁଦ୍ଧଗର,
ଯଥାଯୋଗ୍ୟ ଅଶ୍ର, ଯଥାଯୋଗ୍ୟରୁପ,
ଯଥାଯୋଗ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣ । [ବିଦ୍ୟ ।
ଯଥାର୍ଥବିଦ୍ୟ—ତି. ଦର୍ଶନଶାସ୍ତ୍ର, ଅଧ୍ୟା-
ତ୍ତ୍ୱ ସେହିପର, ପକୃତର ଯେଉଁପର
ଅଛି ସେହିପର, ସମ୍ବନ୍ଧରୂପେ,
ଯଥାର୍ଥବ୍ୟୁ—ପୁ. ବି. ମିତ୍ରବ୍ୟୁ,

ଯଥାର୍ଥମେ ।
ଯଥାଯା—ତି. ବି. ଯେଉଁ ଯେଉଁଠାରେ,
ତନୁରିନ ପ୍ଲାନରେ, ଯେଉଁ ଯେଉଁ
ପ୍ରକାରେ ।
ଯଥାଯୁକ୍ତ—ଆବ୍ୟ. ସ୍କଲିଅନୁସାରେ, ପର-
ମର୍ମ ଅନୁସାରେ ।
ଯଥାଯୋଗ୍ୟ—ବି. ଯଥୋପ୍ୟୁକ୍ତ, ସାହାକୁ
ଯାହା ଉପସ୍ଥିତ, (ତି. ବି.) ଯାହା ଯାହାକୁ
ଉପସ୍ଥିତ ଥେବା ଖବରେ ।
ଯଥାରଥ—ଶ୍ର. ବି. ଓ ତି. ବି. (ସ-
ଯଥାର୍ଥ) ଯଥାର୍ଥ ଦେଖ ।
ଯଥାଶତ—ବି. ଓ ତି. ବି. (ଅବ୍ୟୁଗୀ-
ଭବ); ଶତଅନୁସାରେ ।
ଯଥାରୁପ—ବି. ଓ ତି. ବି. (ଅବ୍ୟୁଗୀ-
ଭବ); ପଦମନତେ, ଆପଣାର ରୂପ
ଅନୁସାରେ ।
ଯଥାରୁପ—ତି. ବି. (ଅବ୍ୟୁଗୀଭବ);
ରୂପ ବା ଆକାର ଅନୁସାରେ, ପକୃତର
ଅନୁସାର, ଉତ୍ତତରୂପେ ।
ଯଥାର୍ଥ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ)ନାସ୍ତ୍ରବିକ, ପକୃତ,
ସତ୍ୟ, ନିଷିଦ୍ଧ, ଉପସ୍ଥିତ, ଯୋଗ୍ୟ,
ପକୃତ ଅର୍ଥଅନୁସାରେ, (ତି. ବି.)
ପକୃତରେ, ସତ୍ୟସତ୍ୟ, ଉପସ୍ଥିତରୂପେ,
ଉତ୍ତତରୂପେ ।
ଯଥାର୍ଥକ—ବି. (ଯଥାର୍ଥ+କ)ପକୃତ ।
ଯଥାର୍ଥତ—ତି. ବି. (ଅବ୍ୟୁଗୀଭବ)
ନ୍ୟାୟତଃ, ଦିକ୍ଷତଃ, ପକୃତରେ ।
ଯଥାର୍ଥତ—ତି. (ଯଥାର୍ଥ+ଭାବ)
ଯାଥାର୍ଥ୍ୟ, ବାସ୍ତଵିକତା ।
ଯଥାର୍ଥନାମ—ପୁ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ)
ଯେଉଁବ୍ୟକ୍ତିର ନାମର ଅର୍ଥ ସଙ୍ଗେ
କାମର ମେଲାଏ ।
ଯଥାର୍ଥବକ୍ତା—ପୁ. ବି. ସତ୍ୟବାଦୀ, (ବି)
ସତ୍ୟବାଦୀ ବ୍ୟକ୍ତି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯଥାର୍ଥବକ୍ତୀ ।
ଯଥାର୍ଥ(ର୍ଥ)ବର୍ଣ୍ଣ—ପୁ. ବି. ଶୁଦ୍ଧଗର,
ଯଥାଯୋଗ୍ୟ ଅଶ୍ର, ଯଥାଯୋଗ୍ୟରୁପ,
ଯଥାଯୋଗ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣ । [ବିଦ୍ୟ ।
ଯଥାର୍ଥବିଦ୍ୟ—ତି. ଦର୍ଶନଶାସ୍ତ୍ର, ଅଧ୍ୟା-
ତ୍ୱ ସେହିପର, ପକୃତର ଯେଉଁପର
ଅଛି ସେହିପର, ସମ୍ବନ୍ଧରୂପେ,
ଯଥାର୍ଥବ୍ୟୁ—ପୁ. ବି. ମିତ୍ରବ୍ୟୁ,

ଯଦବଧ—ଅବ୍ୟ. (ଯତ୍ତ + ଅବଧା)ଯେଉଁ ସମୟଠିରୁ ଯେଉଁ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।	ଆଙ୍କ ଉପାଧି ।	ଯଦେବତ—ଶି. ବି. ଯତ୍ତ'ର ଯେ ଦେବତା, ଯେ ଦେବତା ସମ୍ମାନୀୟ ।
ଯଦର୍ଥ(ର୍ଥ)—କ୍ର. ବି. ଯେଉଁ କାରଣରୁ, ଯେଉଁ ଉଦେଶ୍ୟରେ, ଯାହାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଯଦା—ଅବ୍ୟ. (ଯତ୍ତ + କାଳାଧ୍ୟକରଣ.ଆ) ଯେବେ, ଯେଉଁ କାଳରେ, ଯେହେତୁ ।	ଯଦୁମଣିଭର୍ତ୍ତ—ଗ୍ରା. ବି. କ ୧୫୦ ରୁ ଚଲଇ ଜଣେ କବି ।	ଯଦୁମଣିଭର୍ତ୍ତ—ଶି. ବି. ଯତ୍ତର ସମ୍ମାନୀୟ ।
ଯଦାତତା—କ୍ର. ବି. (ଦେଶକ ବ୍ୟବ- ହାର); ଯେବେ ରଙ୍ଗ ତେବେ, ଯେ କୌଣସି ସମୟରେ ।	ଯଦୁମଣିହାପାତ୍ର—ଗ୍ରା. ବି. ଜଣେ ଉଚ୍ଛଳିର କୌତୁକପ୍ରିୟ ଆଶ୍ୱକତି ।	ଯଦୁମଣିହାପାତ୍ର—ଶି. ବି. (ନଳର ସ୍ଥାଧୀନ ରଙ୍ଗାନ୍ତୁସାରେ, ଦୈବତମେ ।
ଯଦାମୂଳ—ଶି. ବି. ସାହା ସ୍ଥୁର ।	ଯଦୁମଣିହାରଙ୍ଗ—ପୁ. ବି. ଯତ୍ତାଭିଜ୍ଞ ଦେଖ ।	ଯଦୁମଣିହାରଙ୍ଗ—ଶି. ବି. (ନଳର ସ୍ଥାଧୀନ ରଙ୍ଗାନ୍ତୁସାରେ, ଦୈବତମେ ।
ଯଦାମୁତ୍ତତ—କ୍ର. ବି. ଯେଉଁ ସମୟରୁ ।	ଯଦୁତ୍ତ—ଶ୍ଵୀ. ବି. (ଯତ୍ତ + ରତ୍ନ + ଶ. ଅ +ଆ) ସ୍ଥେତ୍ର, ଅନାସ୍ତା, ଦୈବତା. ସରତା, ନଳର ସ୍ଥାଧୀନ ରଙ୍ଗା, (ଗ୍ରା) ଦୈବତମେ ।	ଯଦୁତ୍ତ—ଶି. ବି. (ଯତ୍ତ + ରତ୍ନ) ଦୈବତ ଯେଉଁ ବନ୍ଦନା ଦେଖ ।
ଯଦାମୁତ୍ତତ—କ୍ର. ବି. ଯେଉଁ ସମୟରୁ ।	ଯଦୁତ୍ତମତେ—ଗ୍ରା. କି. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ସେହାମତେ, ମନରଙ୍ଗାରେ, ସ୍ଥାଧୀନତା- ମତେ ।	ଯଦୁତ୍ତମତେ—ଶି. ବି. (ଯତ୍ତ + ରତ୍ନଣ୍ଡ) ସେହାମତେ, ଅନାସ୍ତାରେ, ସ୍ଥାଧୀନତା- ମତେ ।
ଯଦାମୁତ୍ତତ—କ୍ର. ବି. ଯେ ଅଭିପ୍ରାୟ ।	ଯଦୁତ୍ତମତୀ—ବି. ନଳ ରଙ୍ଗାନ୍ତୁସାରେ ଗରି, ଯେଉଁ ଆଢ଼କୁ ଯିବାରୁ ରଙ୍ଗ କରିବା ତେଣେ ଗମନ ।	ଯଦୁତ୍ତମତୀ—ଶି. ବି. (ଯତ୍ତ + ରତ୍ନଣ୍ଡ) ସେହାମତୀ, ଅନାସ୍ତାରେ, ସ୍ଥାଧୀନତା- ମତେ ।
ଯଦାମୁତ୍ତତ—କ୍ର. ବି. ଯେବେ କେଜଣି ଅବ୍ୟ. ସମ୍ବବତ୍ତଃ, ଯେବସୁରା ସମୟାନ୍ତି—ଶି. ବି. (ଯତ୍ତ + ରତ୍ନ) ଯାହା ସମୟାନ୍ତି, ଯାହାର ।	ଯଦୁତ୍ତମତୀ—ବି. ସେହାମତୀ, ସମ୍ବବତ୍ତଃ ରଙ୍ଗାନ୍ତୁସାରେ ନିୟନ୍ତ ।	ଯଦାମୁତ୍ତତ—ଶି. ବି. (ଯତ୍ତ + ରତ୍ନଣ୍ଡ) ସେହାମତୀ ଦେଖ ।
ଯଦୁ—ପୁ. ବି. ଦେବଯାମ ଚର୍ଚାତ ଯାତାକିରି କେଣ୍ଟୁପୁଣ୍ୟ, ଯାତବବଶ, ଦଶାହୀ ଦେଶ ।	ଯଦୁତ୍ତମତୀ—ପୁ. ବି. (ହନୁମୁନି) ଯେ ସେହାମତେ ଉପପ୍ରିତ ହୋଇ ସାକ୍ଷ- ତିଏ, ଯେଉଁ ସାକ୍ଷୀ ଘଟନାପୁଲରେ ଦୈବତାତ୍ମ ପହଞ୍ଚାଏ, (ଶ୍ରୀ) ଯଦୁତ୍ତାଭିଜ୍ଞ ମତେ—ବି. (ଯତ୍ତାଭିଜ୍ଞକର୍ମ)	ଯଦୁ—ଶି. ବି. (ଯତ୍ତ + ରତ୍ନଣ୍ଡ) ସେହାମତେ ଦେଖ ।
ଯଦୁକୁଳ—କ୍ଲ. ବି. (ଗତତ) ଯାଦବବଶ ।	ଯଦୁତ୍ତମତୀ—ବି. (କ୍ର୍ୟାକରଣ) ପ୍ରାଣିଦିଶେ- ର ବା ସ୍ଥାନବିଶେଷର ନାମ ।	ଯନ୍ତ୍ର—ଶି. ବି. (ଯତ୍ତ + ରତ୍ନଣ୍ଡ) ସେହାମତେ ଦେଖ ।
ଯଦୁଧ—ପୁ. ବି. ରତ୍ନିବିଶେଷ ।	ଯଦୁତ୍ତମତୀ—ବି. ଦୈବତ କୌଣସି ଲୋକ ସଙ୍ଗେ କଥାବାର୍ତ୍ତ ବା ରେଟ ।	ଯନ୍ତ୍ର—ଶି. ବି. (ଯତ୍ତାଭିଜ୍ଞକର୍ମ) ସେହାମତେ ଦେଖ ।
ଯଦୁନନ୍ଦ—ପୁ. ବି. ଶାକୁନ୍ତିକରିତା କ୍ର୍ୟାକରଣ—ବି. (ଯତ୍ତାଭିଜ୍ଞକର୍ମ) ଯଦୁନନ୍ଦ—ବି. (ଯତ୍ତାଭିଜ୍ଞକର୍ମ)	ଯଦୁତ୍ତମତୀ—ପୁ. ବି. (ଯତ୍ତାଭିଜ୍ଞକର୍ମ) ଯେ ନଳକୁ ଅନ୍ୟର ପ୍ରାଣ୍ୟପୁଣ୍ୟ ଚୁପ୍ତାତ ହେବାପାଇଁ ପ୍ରତାବ କରେ ।	ଯନ୍ତ୍ର—ଶି. ବି. (ଯତ୍ତ + ରତ୍ନଣ୍ଡ) ସେହାମତେ ଦେଖ ।
ଯଦୁନନ୍ଦ—କ୍ଲ. ବି. (ଗତତ) ଯାଦବବଶ, ଚନ୍ଦ୍ରଶୀଳ—ବି. (ଯତ୍ତାଭିଜ୍ଞକର୍ମ) ଯଦୁନନ୍ଦ—ବି. (ଯତ୍ତାଭିଜ୍ଞକର୍ମ)	ଯଦୁତ୍ତମତୀ—ଶି. ବି. (ଯତ୍ତାଭିଜ୍ଞକର୍ମ) ଯେ ନଳକୁ ଅନ୍ୟର ପ୍ରାଣ୍ୟପୁଣ୍ୟ ଚୁପ୍ତାତ ହେବାପାଇଁ ପ୍ରତାବ କରେ ।	ଯନ୍ତ୍ର—ଶି. ବି. (ଯତ୍ତ + ରତ୍ନଣ୍ଡ) ସେହାମତେ ଦେଖ ।
ଯଦୁନନ୍ଦ—କ୍ଲ. ବି. ଗୋପାଳ- ମାନଙ୍କର ଶାକୁନ୍ତିକରିତା ବା ମଥରପୁଣ୍ୟ-		

ଯନ୍ତ୍ରିବା—ଶ୍ରୀ. କନ୍ତ୍ରିବା ଦେଖ ।

ଯନ୍ତ୍ର—(ଧାରୀ)ସଂକୁଳତିବେବା, ଦମନ-
କରିବା, ବନ୍ଧନକରିବା, ପୀଡ଼ାଦେବା,
ପେଟିବା, ବାଧକରିବା ।

ଯନ୍ତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. (ଯନ୍ତ୍ର+ଶ.ଥ) ଯେଉଁ
ପଦାର୍ଥର ସାହାୟ୍ୟରେ ଅଳ୍ପ ବଳର
ପ୍ରୟୋଗରେ ବହୁ ବଳସାଧ କାର୍ଯ୍ୟ
ସମ୍ପଦ ହୁଏ, ଉଚ୍ଚିନ୍ଦି, ଅସ୍ତ୍ର, ଶୟ, ହତ-
ଆର, ଯୁଦ୍ଧଯତ୍ତ, ଆସ୍ତରକ୍ଷା ଓ ଟେଲୁକୁ
ଆମିଶର କରିବାପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ଅବସ୍ଥା,
ପଦାର୍ଥନ୍ବୁଦ୍ଧିପଣ ସାମାଜି, ଶିଳ୍ପସାଧନ
ସାମଗ୍ରୀ, କବାଟର କିଳିଣୀ ବା କେଳିପ,
ଅଳ୍ପ ପରିଶ୍ରମରେ ଓ ସମୟରେ ବହୁ
ପରିଶ୍ରମସାଧ୍ୟ ଓ ବହୁକାଳସାଧ କରି
କରିବା ରିପାୟୁ, ବନ୍ଦୁକ, ଅଗ୍ନିଯତ୍ର,
ଘଣା, ଦେବତାଙ୍କର ଅଧିଷ୍ଠାନ ବନ୍ଦ,
ବାଦ୍ୟୟତ୍ତ, ଗ୍ରହନକରିବାର ଅବସ୍ଥାନ-
ବିଷ, ଦେହାନ୍ତର୍ଗତ ଫିୟୁଣିଲ ଅଙ୍ଗ,
ଅଭିମୁଦ୍ରିତ ଡେର୍ଛିଆ ବା ପଦକାଦି,
ଦେସ, ଦ୍ଵିଷ, କୌଣସି କରିର ଅଙ୍ଗ
ବା ନିର୍ମାଣକୌଣିଲ, (ଯନ୍ତ୍ର+ଶ.ଥ)
ତହେକୁ ମାରଣ, ସ୍ତ୍ରୀନ, ମୋହନ,
ବଣିକରଣ, ରିକାଟନ, ବିଦ୍ରୋହବଣାଦ
କିୟା ନିମନ୍ତେ ବ୍ୟବହୃତ ମସ୍ତକିଶିଳ
ବା ପ୍ରୟୋଗ, ନିସ୍ତରଣ, (ଗ୍ରା.ବି-ଶା.ଦି)
କୁହୁକ, ବାକିଗରି ।

ଯନ୍ତ୍ରକ—ବି. (ଯନ୍ତ୍ର+କ) ଯନ୍ତ୍ରା ଦେଖ,
ଯନ୍ତ୍ରକାଷ୍ଟ, କୁଦ, ପେଷଣ ଯନ୍ତ୍ର, ଚକି,
ଶାଆ ଆଦିରେ ବନ୍ଧାୟିବା ପାଇଁ, (ଯନ୍ତ୍ର+
ଶା.ଅକ) ବେଦନା, ନୟଥା, କଷ୍ଟ,
ବାନ୍ଧିବା, ଅଟକାଇ ରତିବା, ନିବାରଣ,
ଶାସନ, (ଯନ୍ତ୍ର+କ.ଅକ) ଯନ୍ତ୍ର ପରି-
ବୁଲକ, ଶାସକ, ଶିଳ୍ମୀମୟ, ନିୟମକ,
(ୟ.ବି)ବଣିକରଣଶିଳ, ଯନ୍ତ୍ର ପରି-
ବୁଲକନକାଷ୍ଟ, ନିସ୍ତରଣକାଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଯନ୍ତ୍ରିକା
ଯନ୍ତ୍ରକରଣିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା)
କୁହୁକାର ପେଡ଼ ।

ଯନ୍ତ୍ରକରଣ-ଶ୍ରୀ. ବି. ଯନ୍ତ୍ର ନିର୍ମାଣ କରିବା,
କୌଣିଲ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା, ତାନିକି

ଅଭିରୁର ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ।

ଯନ୍ତ୍ରକର୍ମକୁତ୍ର—ୟୁ. ବି. ଶିଳ୍ମୀ, ଯନ୍ତ୍ରାଦି
ପ୍ରୟୋଗକାଷ୍ଟ ।

ଯନ୍ତ୍ରକଳା—ବି. ଯନ୍ତ୍ରବଦ୍ୟା ।

ଯନ୍ତ୍ରକାଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଯନ୍ତ୍ରକାଣୀଥା)

କନିଷ୍ଠା ଶାଳିକା, ଶାଳୀ, କେଳି କୁଷକା

ଯନ୍ତ୍ରକାଷ୍ଟ-ବି. କୁତ୍ର, କାଠ କୁତ୍ରିବା ଯନ୍ତ୍ର ।

ଯନ୍ତ୍ରକଳେଣ—ୟୁ. ବି. (ଗତତ୍ର) ଯନ୍ତ୍ର-

ନିର୍ମାଣ ବା ପରିବଳନ ବିଷୟରେ

ଦକ୍ଷ, ବି. ଯନ୍ତ୍ରକୁଣଳତା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯନ୍ତ୍ର-
କୁଣଳା ।

ଯନ୍ତ୍ରକୌଣିଲ—ବି (ଗତତ୍ର) ଯନ୍ତ୍ର ନିର୍ମା-
ଣରେ ନିଯୋଜିତ କୌଣିଲ ।

ଯନ୍ତ୍ରକୌଣିଲୀ—ୟୁ. ବି. ଯନ୍ତ୍ରକୌଣିଲୀ,
ଯନ୍ତ୍ରକଳାବିତ୍ର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯନ୍ତ୍ରକୌଣିଲିମା ।

ଯନ୍ତ୍ରକରୁଡ଼—ୟୁ. ବି. ଯନ୍ତ୍ରକୌଣିଲରେ
ପ୍ରୟୋଗ ରହୁଥାନ୍ତିର ।

ଯନ୍ତ୍ରଗୋଳ—ୟୁ. ବି. ମଟର ପ୍ରତିରିତ ।

ଯନ୍ତ୍ରଗୁହ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଗତତ୍ର) ତୈଳଶାଳା,
ପଶାପର, ଚେଷଣାଳା, ସାସାଯନିକ
ଯନ୍ତ୍ରାଗର, ଯନ୍ତ୍ରଣ ଦେବାର ଘର ।

ଯନ୍ତ୍ରଗୁଣ୍ଠିତ—କ୍ଲୀ. ବି. ବୌତୁକିତ୍ତିପ୍ରାୟୀ ।

ଯନ୍ତ୍ରଗା—କ୍ଲୀ. ବି. (ଯନ୍ତ୍ର+ଶ.ଅନ) ନିୟମ,
ଦମନ, ଶାସନ, ନିସ୍ତରଣ, ପୀଡ଼ନ,
ପୀଡ଼ା, ବନ୍ଧନ, ପକୋଚନ, ରକ୍ଷା-
କରିବା, ଜନିବା, (ଯନ୍ତ୍ର + ଶ.ଅନ)

ପାଠୀ, କରନା ।

ଯନ୍ତ୍ରଗବାସ—କ୍ଲୀ. ବି. ପାପ୍ରତ୍ତିତ ବାନ୍ଧ-
ବାର କନା ।

ଯନ୍ତ୍ରଗା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଯନ୍ତ୍ର + ଶ.ଅନ + ଆ)
ପୀଡ଼ା, ବେଦନା, ଯାତନା, ଦୁଃଖ,
ନୟଥା, ଦେହରେ ଚନ୍ଦନାଦିଦ୍ଵାରା
ତିଥିରଚନା ।

ଯନ୍ତ୍ରଗାର—ବି. (ଯନ୍ତ୍ରଗା + କୁ + କ, ଅ)
ଦୁଃଖପ୍ରଦ ।

ଯନ୍ତ୍ରଗାନ୍ତି—ବି. (ରୂପକ) ଅଗ୍ନି ସଙ୍କେ
ଭୁଲନ୍ୟ ଯାତନା ।

ଯନ୍ତ୍ରଗାନ୍ତା—ୟୁ. ବି. (ରୂପପଦ),

ଉତ୍ସୀକିତ ।

ଯନ୍ତ୍ରଗାନ୍ତ୍ରୋଗ—ବି. (ଗତତ୍ର) କଷ୍ଟଭେଗ,
ସତକାନ୍ତ୍ରୋଗ ।

ଯନ୍ତ୍ରତନ—ୟୁ. ବି. ଯନ୍ତ୍ରକାର, ଯେ ଯନ୍ତ୍ର
ନିର୍ମାଣ କରେ ।

ଯନ୍ତ୍ରତୁର—ବି. (ସହଚର) ଶିଳ୍ମୀର ଉପ-
କରଣ ଓ ଶୟାଦ, ଯନ୍ତ୍ରମୟ ଦେଖ ।

ଯନ୍ତ୍ରତୋରଣ-ବି. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) କଳଦ୍ଵାରା
ପରିବଳନ ଶିଳ୍ମ ।

ଯନ୍ତ୍ରତୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଗତତ୍ର) କିଳିଶ-
ଦ୍ଵାରା ଜାନିବ (ଦ୍ଵାର) ।

ଯନ୍ତ୍ରଧାରୁହ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯନ୍ତ୍ରଦ୍ଵାରା ପରି-
ବୁଲିବ ଜଳଧାରୀମୟ ପ୍ଲାନ୍ଟରୁ ।

ଯନ୍ତ୍ରନାଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) ପାଣି-
କଳ, କୃପାଦିବୁ ପାଣି ଢାଳାଇବା କଳ ।

ଯନ୍ତ୍ରନିର୍ମାଣ—ବି. (ଗତତ୍ର) ଯନ୍ତ୍ର ଗଢ଼ିବା,
ଯନ୍ତ୍ରମୟାତ୍ମକା ଦେଖ ।

ଯନ୍ତ୍ରନିର୍ମାତା—ୟୁ. ବି. ସେ ଯନ୍ତ୍ର ତଥାର
କରିଥାଏ, ଯନ୍ତ୍ରିକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯନ୍ତ୍ରନିର୍ମାତା ।

ଯନ୍ତ୍ରପତର-ଗ୍ରା. ବି. (ନିର୍ମାଣକ୍ୟ ଯୁପହଚର) ପରିବାଦ,
ଯନ୍ତ୍ରଦି, ଯନ୍ତ୍ରତନ ।

ଯନ୍ତ୍ରପିରୁଳ(ଲି)—ଗ୍ରା. ବି. (ପ-ଯନ୍ତ୍ର +
ପୁରୁଳିକା) ଯନ୍ତ୍ରଗୁଣିତ ପିରୁଳ ।

ଯନ୍ତ୍ରପୁତ୍ରି—ୟୁ. ବି. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) କଳ-
କଣ୍ଠେଇ ।

ଯନ୍ତ୍ରପେଣଶୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଚକି, କଳକି ।

ଯନ୍ତ୍ରପ୍ରାଦୁ—ବି. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) ଯନ୍ତ୍ର
ପରିବଳିତ ବା କୃତିମ ଜଳସ୍ତ୍ରୋତ,
ଦମକଳ ।

ଯନ୍ତ୍ରବତ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯନ୍ତ୍ରବିଶ୍ଵ. ଯନ୍ତ୍ରପ୍ରଦ,
ଯନ୍ତ୍ରପର ।

ଯନ୍ତ୍ରବିଜ୍ଞାନ—କ୍ଲୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଆଧୁନିକ).
ଯନ୍ତ୍ର ନିର୍ମାଣ ଓ ପରିବଳନ ଦିର ଜୀବ-
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଶାସ୍ତ୍ର ।

ଯନ୍ତ୍ରବୁତ୍ୟ—ବି. (ଆଧୁନିକ). ମିଟରେ
ବା କଳରେ କାମ କରୁଥିବା କୁଳି ।

ଯନ୍ତ୍ରମୟ—ବି. (ସହଚର). ଯନ୍ତ୍ର ଓ ମନ୍ତ୍ର;
ଗୁଣିତାରତ୍ତ । [ଚେତ ।

ଯନ୍ତ୍ରମୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯନ୍ତ୍ରସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଯନ୍ତ୍ର-

ବିଶେଷ ।	ସବକାଣ୍ଠ—ବି. ମିଥିଲା ତେଣର ଜଣେ ପ୍ରାଚୀନ ଶାଳା, ବହୁକାଶଙ୍କ ପିତା ।	ବିଶେଷ, (ବିଂ) ଯାହାର ଦୁଇମୁଣ୍ଡ ଅପେକ୍ଷା ମଧ୍ୟମୁଲ ପ୍ଲଟ ।
ସବକୋଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ସବକୁଣ୍ଡାଦିଯୁକ୍ତ ପକ୍ଷ-ତେଳିକରଣେଷ ।	ସବନିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲୁକୁଣ୍ଠାନ୍ତକାନ୍ତ ଆଦି)ରଷ୍ଟରଣୀ, ପରଦା, କନାଟିବାଢ଼, ରଙ୍ଗାଳୟର ବହୁମୁଖ ପରଦା, ସବନ ଶ୍ରୀ, ପଠରଣୀ, ଯୁଆଣୀ ।	ସବମଧ୍ୟମ—କ୍ଲୀ. ବି. ସବମଧ୍ୟମ ଛନ୍ଦୋବିଶେଷ, ତନ୍ଦିଷ୍ଟରୁ ଛନ୍ଦୋବିଶେଷ, ସବମଧ୍ୟମ ମହି ଧ ତୃରେ ଉପର ଓ ତଳ ଧାରୀ ଅପେକ୍ଷା ଗୋଟିଏ ଅଗ୍ରର ବେଶୀଆସ ।
ସବଦୋଷ—ବି. ରହୁର ଦୋଷବିଶେଷ ।	ସବନିକାପତନ—ସ୍ତ୍ରୀ. କ୍ଲୀ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵାପତନ ଅଭିନ୍ୟାନ ଶେଷରେ ପଢ଼ା ପଢ଼ିବା ।	ସବମଧ୍ୟମ—ଶି. ବିଂ. ସବବଣିଷ୍ଟ, ସବମଧ୍ୟମ ।
ସବନ—ବି. (ୟୁତିମ୍ବାନ୍ତାନ) ଗୋଧୁମ, ରହମ, କର୍କର, ଶାକବିଶେଷ, ଶାଜର, ସୁନାନଦେଶ, ଦେବବିଶେଷ, ଆରବ, ପାରପ୍ରୀଣ, ଭୁରସ୍ତ ଓ ଗ୍ରୀସଦେଶ, (ୟୁତିମ୍ବାନ୍ତାନ ଅନ୍ତରେ) ମେଲ୍ଲକାଳି, ଅହନ୍ତି, ବିଦେଶୀଯ ଜାତି, ସୁନାନଦେଶବାସୀ ବ୍ୟକ୍ତି, କାଳଯବନ, ମୁନିବିଶେଷ, (କୁଳାନ୍ତାନ ଅନ୍ତରେ) ବେଗ, (କୁଳାନ୍ତାନ ଅନ୍ତରେ) ବେଗବାନ୍ତ, (ଶ୍ରୀ) ସବନା ।	ସବନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସବନ + ରାତ୍ରି) ସବନ ସ୍ତ୍ରୀ, ପଠରଣୀ, ଯୁଆଣୀ, (ୟୁତିମ୍ବାନ୍ତାନ + ରାତ୍ରି) ସବନିକା, ପରକା ।	ସବମଧ୍ୟମ—ଶି. ବିଂ. (ସବମଧ୍ୟମ + ମୟୁମ୍ବିତ) ।
ସବନକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଗୋଧୁମ, ସବନ ଶାକାଠ ।	ସବନେଷ୍ଟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସବନ + ରାତ୍ରି) ଶତରୁଷ; ସୀଘା, ମରଚ, ଗ୍ରେଟ ପିଆଜ, ରସୁଣ, ନିମ୍ନବୃକ୍ଷ, ଶାଜର, ସାଲଗମ୍ ।	ସବନେଷ୍ଟ—ଶି. ବି. (ସବନ + ରାତ୍ରି) ଶତରୁଷ ।
ସବନଦେଶ—ଶି. ବିଂ. ଜବନ ଦେଶ-ଜାତ ।	ସବନେଷ୍ଟ—ଶି. ବି. (ସବନ + ରାତ୍ରି) ଶତରୁଷ ।	ସବନ୍ଦୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବନ୍ଦୁକମର ଯାଉି ।
ସବନଦ୍ଵି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶୁଣୁଳ ।	ସବପଟ୍ଟାଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କୁରବେଗେ ପ୍ରଯୋଜିକଷାୟ ଭେଦ ।	ସବନ୍ଦୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବନ୍ଦୁକମର ଯାଉି ।
ସବନଦ୍ଵୀପ—କ୍ଲୀ. ବି. ସମ ବା ସବଦ୍ଵୀପ ।	ସବପାଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବପାଳ ବା ଶୁଆଳ ।	ସବନ୍ଦୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବନ୍ଦୁକମର ଯାଉି ।
ସବନପୁର—ଶ୍ରୀ. କ୍ଲୀ. ବି. ଆଲେକ୍ଜାନ୍ତି-ଆଙ୍କ ପ୍ରାଚୀନ ଭାରତୀୟ ନାମ ।	ସବପିଣ୍ଡ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସବପିଣ୍ଡ, ସବପିଠା ।	ସବନ୍ଦୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବନ୍ଦୁକମର ଯାଉି ।
ସବନପ୍ରିୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ମରିତ ।	ସବପିଣ୍ଡା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବପିଣ୍ଡା ରେଗବିଶେଷ, ସବାକାର ଫୁଟୁକା ।	ସବନ୍ଦୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସବ + ନେତ୍ର) ସବ-ଛନ୍ଦୁଆସ ।
ସବନମୁଣ୍ଡ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୁଣ୍ଡିତର ସବନ, ସବନମାନଙ୍କ ପର ମୁଣ୍ଡିତ ମସ୍ତକ ।	ସବପିଣ୍ଡା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବିକ ସବବୁ ପ୍ରମୁଦ ସବନ୍ଦୁମ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ସବନ୍ଦୁକମର ।	ସବନ୍ଦୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବନ୍ଦୁକମର, ତଙ୍କୀ-ଶାକ, ତଙ୍କୀରବୁନ୍ଦୁ ଶାକ ।
ସବନମାନଙ୍କ—ଶି. ବି. (ସବନମାନଙ୍କ + ଆମା) ଆରମ୍ଭ, ପାର୍ଶ୍ଵ, ଶୀକାନ୍ତାଦ ଯାବନିକ ଜିପି, ସୁନାନକଭକ୍ଷା, (ବିଂ) ସବନଦେଶୀୟ, ସୁନାନା ।	ସବପିଣ୍ଡା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବପିଣ୍ଡା ରକରିବା ମଣ୍ଡ ।	ସବନ୍ଦୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବନ୍ଦୁକମର, ଯାଉି ।
ସବନାର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵାପତନ) ଶ୍ରାବୁଣ୍ଡିଜର ନାମାନ୍ତର ।	ସବପିଣ୍ଡା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବପିଣ୍ଡା ରକରିବା ମଣ୍ଡ ।	ସବନ୍ଦୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବନ୍ଦୁକମର, ଯାଉି ।
ସବନାଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଧାନ୍ୟବିଶେଷ, ଦେଖାନ, ବାଜର, ଲୁଆର, ସବତୃତ୍ୟର ନନ୍ଦା ।	ସବପିଣ୍ଡା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବପିଣ୍ଡା ରକରିବା ମଣ୍ଡ ।	ସବନ୍ଦୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବନ୍ଦୁକମର, ଯାଉି ।
ସବନାଳକ—ବି. ସବନାର ।	ସବପିଣ୍ଡା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବପିଣ୍ଡା ରକରିବା ମଣ୍ଡ ।	ସବନ୍ଦୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବନ୍ଦୁକମର, ଯାଉି ।
ସବନିକଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବନାର ।	ସବପିଣ୍ଡା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବପିଣ୍ଡା ରକରିବା ମଣ୍ଡ ।	ସବନ୍ଦୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବନ୍ଦୁକମର, ଯାଉି ।
ସବନିକଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବନାର ।	ସବପିଣ୍ଡା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବପିଣ୍ଡା ରକରିବା ମଣ୍ଡ ।	ସବନ୍ଦୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସବନ୍ଦୁକମର, ଯାଉି ।

ଅମ୍ବ) ଦକ୍ଷ, (ପ୍ରୀ) ଯବସା ।
 ଯବସାଦ—ପୁ. ବି. ତୃଣଭକ ।
 ଯବସାହୁ—ପୁ. ବି. ଯମାନୀଶୁପ, ସୁଆଣୀରାଜ
 ଯବସାହୁପ୍ରୀ—ସ୍ଵ. ବି. ଯମାନୀ, ସୁଆଣୀ ।
 ଯବସାରୁ—ବି. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧ.) ଯବରୁ ପ୍ରମୁଖ
 ମଦ୍ୟ ।
 ଯବସୌଖ୍ୟର—କ୍ଲୀ. ବି. ଯବକାଞ୍ଜି ।
 ଯବାଗୁ—ସ୍ଵ. ବି. (ଯୁ+ମ୍ର.ଆଗୁ) ପଢ଼ି-
 ଗୁଣ କଳରେ ପକୁରୁଛିଲ ବା ଯବଶୁଣା,
 ଯାଉ, ଯବ ବା ଗୁରୁଳର ବାସୀତୋଡ଼ାଣି
 ଯବାଗ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. (ତ୍ରି ତ୍ରି) ଯବର ଭୂଷୀ,
 ଯବଚଷ୍ଟୁ ।
 ଯବାଗ୍ରି—ପୁ. ବି. (ଯବ+ଅଗ୍ରି) ଯବ-
 କାର, ସୁଆଣି, କାଞ୍ଜି, ସୋଇ ।
 ଯବାଗ୍ରିଶ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯବଶୀଶା, ସବ
 ପ୍ରଥମେ ନିର୍ଗତ ଯବଧାନର ଶିଶା ।
 ଯବାଚିତ୍ତ—ଶି.ବି. ଯବସମ୍ଭାର, ଯବରଣି,
 ଯବକାଣ୍ଟୀ ।
 ଯବାଦ—ଶି. ବି. ଯବଭକ ।
 ଯବାନ୍(ରତ୍ୟାଦି)—ଯା. ବି. ଶ୍ରୀ ବି.
 କବାନ୍ ରତ୍ୟାଦି ଦେଖ ।
 ଯବାନ୍—ପୁ. ବି. (ଯବ+ଆ+ନୀ
 +କ.ଅ) ବେଗବାନ୍, ଦ୍ରୁତଗାମୀ ।
 ଯବାନୀ(ନିକା)—ସ୍ଵ. ବି. (ଯବ+ଆ+
 ନୀ+କ.ଅ+ରି) ଜୁଆଣୀ ।
 ଯବାନ୍—କ୍ଲୀ. ବି. (ଯବ + ଅନ୍ତିର୍ମିଳିତି)
 ଜଳପକୁଯବ, ଯବଭାତ ।
 ଯବାପତ୍ର—କ୍ଲୀ.ବି. (ଯବ+ଅନ୍ତିର୍ମିଳିତି)
 ଯବକାର ।
 ଯବାମ୍ବନ—କ୍ଲୀ.ବି. (ଯବ+ଅନ୍ତିର୍ମିଳିତି)
 ଯବର କାଞ୍ଜି, ଯବାଗୁ ।
 ଯବାମ୍ବନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯବାନ୍ ।
 ଯବାସ—ବି. (ଯୁ+କ.ଆସ) କଣ୍ଠକାଶୁପ-
 ବିଶେଷ, ଏକପ୍ରକାର ଶରର, ଦୁରାଳିଭ
 ଜବାସା ।
 ଯବାସକ—ପୁ. ବି. ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
 ଯବାସରକର୍ବ—ସ୍ଵ. ବି. ଯବାସରସପଦହିତ
 ଏକପ୍ରକାର ଶର୍କର, ସୁଧାମୋଦକ,
 ଶ୍ରେମୋଦକ, ମୋଦକ, ଦୁରାଳିଭର୍ତ୍ତର

ପ୍ରମୁଖ ଏକପ୍ରକାର ଚିନ୍ମ ।
ଯନ୍ତ୍ରା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଯବାସ + ଆ)ଗୁଡ଼ା-
ଦିନ ତୃତୀ ।
ଯବାସିମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯବାସମୟପୂର୍ଣ୍ଣ
ଶେଷ ବା ଦେଶ ।
ଯବାହାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯବାହାଜାଗା ।
ଯବାହୁ—ପୁଂ. ବି. ଯବକାର ।
ଯବକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯବଯୁକ୍ତ, ଯବବିଶିଷ୍ଟ
ଯବିଷ୍ଟ—ପୁଂ. ବି. (ଯୁବନ + ଇଷ୍ଟ) ଅତ୍ୟନ୍ତ
ଯୁକ୍ତା, କଳିଷ୍ଟ, (ବି) ସବା ସାନ୍ଧାର,
ଅଗ୍ରି, ମୁନିବିଶେଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯବିଷ୍ଟା ।
ଯବିଷ୍ଟବତ୍ତି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯୁବାପରି ।
ଯବିଷ୍ଟ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅତିଶ୍ୟୟ ଯୁକ୍ତ ।
ଯବାନର—ପୁଂ. ବି. ଆଜମୀତ ପୁରିବିଶେଷ,
ବାହ୍ୟାଶ୍ରୀ ।
ଯବାୟାନ—ପୁଂ. ବି. (ଯୁବନ + ଇୟାନ),
ଅତ୍ୟନ୍ତବା, କଳାୟାନ, (ପୁଂ) ଦୁଇଜଣଙ୍କ
ମଧ୍ୟରେ ସାନ, (ବି) ଆପଣା ଠାରୁ
ସାନଭାଇ ।
ଯବାୟୁଧ—ଶ୍ରୀ. ବି.. ରଣପ୍ରେୟ ।
ଯବୁ—କାହୁଳ ଜାତ କୁଦୁ ଅଶ୍ଵକାତ
ବିଶେଷ ।
ଯବୁଥବୁ—ଗା. ବି. ଅକର୍ମଣ୍ୟ, ଚଲିଛନ୍ତି-
ରହିଛି, ଅଥବା ।
ଯବେ—ଗା. ବି. ଯବପମାଣ, ଯବେଲମ୍ବ ।
ଯବୋଦ୍ଧୁ—କୀ. ବି. ଶୌଭାଗ୍ୟ ।
ଯବୋଦାର—କୀ. ବି. ଯବ ମଧ୍ୟଭାଗ,
ରାଷ୍ଟ୍ର, ଯବର ପ୍ରସ୍ତୁ ପରିମାଣ ।
ଯବୋଦୁବ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯବକାର ।
ଯବୋଦୁତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯବଶର୍କରୀ ।
ଯବୋଦ୍ଧର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯବମେତ ।
ଯବ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଯବ + ଯ) ଯବାଦି
ଭବନୋତିତ କ୍ଷେତ୍ର, ଯଷ୍ଟିବ୍ୟ, ଯବୋ-
ତି, ମାସ, ନମାବିଶେଷ, (ପୁଂ) ବୃଦ୍ଧମାତ୍ର
ଯଭ୍ୟ(ଧାରୁ)— ମେଥୁନକରବା, ସଙ୍ଗମ
କରିବା ।
ଯଭନ—ବି. (ଯଭ + ଭା.ଅନ) ମେଥୁନ,
ଯମ(ଧାରୁ)— ବରତହେବା, ପର-

ବେଷ୍ଟା କରିବା, ପରଷିତା, ବେଷ୍ଟନ
 କରିବା, କେଢ଼ିବା, ଦମନ୍ କରିବା,
 ଦେବା, ତିବା, ବର୍ତ୍ତି କରିବା,
 ଦେଖାଇବା, ପାଲନ କରିବା, ବନ୍ଦ
 କରିବା, ନିରୁତ୍ତି, ବନ୍ଧନ ।
ସମବା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବ.) ତି, ଜମିବା, ଏକବି
 ବା ଠୁଳହେବା ।
ସମ—ଶ୍ର.ବି. (ସମ୍+କ.ଅ) ଯୁଗୁଳାତ
 ଯମଜ, ସୁମୁ ହୋଇଥିବା, (ପୁଂ.ବି)
 ଯମଜ ସନ୍ତାନରୁ ଜଣେ, (ସମ୍+ଭ.ଅ)
 ଶଶ୍ଵର ସାଧନାପେଷ ନିଯ୍ମିତିରୁଥ୍ୟ
 ନୈତିକ ବା ଧାର୍ମିକ କର୍ତ୍ତ୍ତବ୍ୟ କର୍ମ ବା
 ଦୁଇ, ସମୟ, ଉତ୍ସବିନିପତ୍ର, (ସମ୍+
 କ.ଅ) ରୁଷିବିଶେଷ, କାକ, କୁଆ,
 ଶନିଗ୍ରହ, ଧର୍ମ ରାଜ, ଦଶିଃ ଦିନପାଳ ।
 (ସମ୍+ଭ.ଅ) ସମୟ, ଧର୍ମ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ
 ବାରଣ, ବିରତ, ନିରୁତ୍ତି, ଉପଦ୍ୟହାର.
 ଶେଷ, ଅନ୍ତ, ଚତମ, ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ର, ମୁଦ୍ର,
 ସହିଷ୍ଣୁତା, ଉତ୍ସବିଶେଷ, ସୁମୁମିଥୁନ,
 ଯମନାମକ ପିତୃଗଣ, ସୁମୁ ବା ଯୋଡ଼ା
 ମଧ୍ୟରୁ ଏକତର, ଦୁଇହଙ୍ଗ୍ୟ, (ବ୍ୟାକ-
 ରଣ) ଦୁଇଥର ଏକଦି ଉତ୍ତାରତ
 ବ୍ୟଞ୍ଜନବର୍ଣ୍ଣ, ସୁରଖ ଛିତା, ବାୟୁ ।
ସମଆଳ-ପ୍ରା.ବି. (ଫ-ସମଆଳୟ) ଯମପୁରୀ ।
ସମକ—କ୍ଲୀ.ବି. (ସମ୍+ସ୍ଥାର୍ଥ.କ) ଯମଜ
 ସନ୍ତ୍ରାନତ୍ରୁସ୍ତରୁ ଏକତର, ସମୟ,
 ଶବ୍ଦାଳଙ୍କାର ବିଶେଷ, ନିଯନ୍ତ୍ରଣ,
 ଯୋଡ଼ାକ ମଧ୍ୟରୁ ଏକ, ଡବଲ୍ ପାତୀ,
 (ବି) ଯାଆଁଲା, ଦୋପରତ୍ରିଆ, ଡବଲ,
 (ପ୍ରା.ବି) ସମାଗେହ, ବ୍ୟବ୍ହବିଶେଷ,
 ଆଡ଼ମ୍ବର, (ପ୍ରା.ବି) ଆଡ଼ମ୍ବରମୟ,
 କଣ୍ଠପୁଣ୍କର ।
ସମକରଣତ—ପୁଂ.ବି. (ଗୁଡ଼) ମୁତ,
 (ଶ୍ଵି) ସମକରଣତ ।
ସମକରେ—ପ୍ରା.ତି.ବି. ସମାଗେହରେ,
 ଆଡ଼ମ୍ବରରେ ।
ସମକାଳୀ—ସ୍ବୀ. ବି. ସଙ୍କ, ସରଣ୍ୟ,
 ସୂର୍ଯ୍ୟପତ୍ରୀ, ସମ ଓ ସମୁନାର ମାତା ।
ସମକିଂକର—ପୁଂ.ବି. (ଗୁଡ଼) ସମଦତ୍,
 ;

ସମ୍ଭବ୍ୟ ।	ନମକ ପିତୃମନଙ୍କୁ ତର୍ପଣ କରିବା ।	ପାଇ ବହୁବା ।
ସମଜୀଳି—ପୁ. ବି. ପୁରୁଷୁରଆପୋକ, ବାନ୍ଧିମେଣ୍ଡିପୋକ, ଜିଆ, କେଷ୍ଟୁଆ, କାଠକଟା ପୋକ ।	ସମତା—ବି. (ସମ୍+ଭାତା) ମୁଖ୍ୟ ।	ସମଦ୍ଵିଷୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଭ୍ରାତୃଦ୍ଵିଷୟ,
ସମଜୀଳି—ପୁ. ବି. ବିଷ୍ଟୁ ।	ସମତାର୍ଥ—କ୍ଲୀ. ବି. ଅର୍ଥବିଶେଷ ।	କାର୍ତ୍ତିକ ଶୁକ୍ଳଦ୍ଵିଷୟ ।
ସମକୁ ଭେଟିବା—ଗ୍ରା. ଫି. ମରିବା ।	ସମହୁ—କ୍ଲୀ. ବି. ସମର ଭାବ ବା ଧର୍ମ ।	ସମଦ୍ଵିପ—ପୁ. ବି ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱିପର ନାମ ।
ସମକୁଟ—ନିଷଧର ଉତ୍ତର ଦିଗ୍ଭୂତ ପଦ୍ଧତି- ବିଶେଷ ।	ସମଦର୍ଶି—ପୁ. ବି. ଚକ୍ରବିଶେଷ, ପରଶ୍ର- ବିମଜ ପିତା ।	ସମଧାନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସମଯୁକ୍ତ ।
ସମକେତୁ—ପୁ. ବି. ମୁଖ୍ୟଧୂଳି, ମୁଖ୍ୟବୂଚକ ସମର କେତୁ ।	ସମଦର୍ଶି—ପୁ. ବି. ଅସୁରବିଶେଷ, ଦେବ- ପରୀକ୍ଷା ଜଣେ ଯୋବା ।	ସମଧାର—ପୁ. ବି. ଦୁର୍ଲପାଣ ଧାର୍ଯ୍ୟକ ଅସୁରବିଶେଷ, କଟାର ।
ସମକୋଟି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଲଙ୍କାର ପୂଜ୍ଞଦିଗନ୍ଧ ଦେବନିମିତ୍ତ ପୁରୀ ।	ସମଦର୍ଶି—ପୁ. ବି. ଅସୁରବିଶେଷ, ଦେବ- ପରୀକ୍ଷା—ପୁ. ବି. (ତେବେ), ମୁଖ୍ୟର ଆକମଣ, ଆଶିନ ଓ କାର୍ତ୍ତିକ ମାସର ବିଶେଷ ସମୟ, ସହିରେ ବେଗର ଓ ମୁଖ୍ୟର ବିଶେଷ ଭୟ ଥାଏ ।	ସମକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ସମ୍+ଭା.ଅନ)ବନ୍ଧନ, ବାନ୍ଧିବା, ନିରେଧନ, ଫଳମନ, ଭିପ- ରିମ, ନିର୍ବିତ୍ତି, ବିବାହ, ଛେଦନ, ବିନାଶ, ଶାସନ, ପରିବଳନ, (ପୁ. ସମ୍+କ. ଅନ) ସମରଜ ।
ସମକ୍ଷୟ—ପୁ. ବି. ନାଶ, ମୁଖ୍ୟ ।	ସମଦର୍ଶି—ପୁ. ବି. (ମଧ୍-କ.ଧା) ମୁଖ୍ୟ- ଦଣ୍ଡ, ମୁଖ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟ ଲମ୍ବଟର ରେଣ୍ଟ- ବିଶେଷ, (ତେବେ) ସମରଜାଙ୍କ ଧୃତ ଲିଙ୍ଗ ଦଣ୍ଡ ବା ଯଷ୍ଟି ।	ସମକଷନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଭବଣ ନିଷନ୍ତର ।
ସମଗ୍ରାମ—ବି. ସମୟଶୀଳ, ସମୟର ।	ସମଦାତି—ଶ୍ରା. ଚି. (ସ-ସମଧାର)ଉତ୍ତର୍ମୁଖ ପାର୍ଶ୍ଵରେ ତାଙ୍କୁଧାରିତିକୁ ଉତ୍ତର କଟାର, (ସ-ସମଦର୍ଶି)ମୁଖ୍ୟର ଆକମଣ, ମୁଖ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ ।	ସମନଗର—କ୍ଲୀ. ବି. ସମୟଶୀଳ, ସମଜ ବିଜଧାନ ।
ସମଯନ୍ତ୍ର—ପୁ. ବି. କେଣାତିଷ୍ଠେକ୍ତ ଯାତ୍ରା- ନିଷିଦ୍ଧ ଯୋଗବିଶେଷ, କାର୍ତ୍ତିକ ଶୁକ୍ଳ ପ୍ରତିପଦା, ଶବଦ ପୁରୁଷବିଶେଷ ।	ସମଦୂତ—ପୁ. ବି. (ତେବେ)ସମକିଳକ, କାକ, ନଦମ ସମିଧର ଏକ, ସମ- ଦୂତଙ୍କ ପର ବିକଟ ଆକାର, ଭୟକର ମୁଣ୍ଡି ।	ସମନିକା—ଶ୍ରା. ଚି. (ସମ୍+ଶ.ଅନ+କ +ଆ)ସମନିକ ଦେଖ, ସମନିକା ।
ସମନିମ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ଅସୁରବିଶେଷ ।	ସମନିମ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ସମନିକର) ଅସୁରବିଶେଷ ।	ସମନିମ୍ୟମ—କ୍ଲୀ. ବି. (ସମନିକର)ଅସୁରବି ଯୋଗସାଧ ସାଧନବିଶେଷ ।
ସମନ୍ଦର୍ଶି—ଶ୍ରା. ବି. ସମୟର ।	ସମନ୍ଦର୍ଶି—ଶ୍ରା. ବି. ସମୟର ଅନ୍ତର୍ମୁଖ ଅଧିନାୟକ ରୂପେ ଅଛନ୍ତି ।	ସମନ୍ଦର୍ଶି—ବି. (ତେବେ) ସମ ରକାଙ୍କ ଶ୍ରୀ, ଧୂମୋହଣୀ, ବିଜୟା ।
ସମନ୍ଦର୍ଶି—ଶ୍ରା. ବି. (ସମ୍+ନି+କ.) ସମନ୍ଦର୍ଶି ।	ସମନ୍ଦର୍ଶି—ଶ୍ରା. ବି. (ସମନ୍ଦର୍ଶି+କ) ସମନ୍ଦର୍ଶି ଦେଖ, (ସମନ୍ଦର୍ଶି+କେ+ ଥ) କାକ ।	ସମପାଞ୍ଜି—ଶ୍ରା. ବି.(ସ-ସମ+ପଞ୍ଜି)ଚିନ- ଶୁପ୍ତି ପଞ୍ଜି, ସହିରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକର ପାପପୂର୍ଣ୍ଣର ହିସାବ ଲୋଖାଥାଏ ।
ସମନ୍ଦର୍ଶି—ଶ୍ରା. ବି. (ସମ୍+ନି+କ.) ସମନ୍ଦର୍ଶି ।	ସମନ୍ଦର୍ଶି—ଶ୍ରା. ବି. ସମନ୍ଦର୍ଶି + କାଳ ଦେଖ, କାଳୀ ନିଷନ୍ତର ।	ସମପାଞ୍ଜିପୋତୁକା—ଶ୍ରା. ବି. ମୁଖ୍ୟ ଆସନ ହେବା ।
ସମନ୍ଦର୍ଶି—ଶ୍ରା. ବି. (ସମ୍+ନି+କ.) ସମନ୍ଦର୍ଶି ।	ସମନ୍ଦର୍ଶି—ଶ୍ରା. ବି. ସମନ୍ଦର୍ଶି + କାଳ ଦେଖ, କାଳୀ ନିଷନ୍ତର ।	ସମପୁର—ବି. (ତେବେ) ନରକ; ସମ- ରକାଙ୍କ ରକଧାନୀ, ସଞ୍ଜମନୀୟା ।
ସମନ୍ଦର୍ଶି—ଶ୍ରା. ବି. (ସମ୍+ନି+କ.) ସମନ୍ଦର୍ଶି ।	ସମନ୍ଦର୍ଶି—ଶ୍ରା. ବି. ସମନ୍ଦର୍ଶି + କାଳ ଦେଖ, କାଳୀ ନିଷନ୍ତର ।	ସମପୁରକୁପେଣିବା—ଶ୍ରା. ବି. ହତ୍ୟାକରିବା ସମପୁରା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ତେବେ)ସମଲୟ ।
ସମନ୍ଦର୍ଶି—ଶ୍ରା. ବି. ସମନ୍ଦର୍ଶି ।	ସମପୁରୁଷ—ପୁ. ବି. ସମପୁର ପର ମୁଖ୍ୟର ପ୍ରଦେଶ ପଥ ।	ସମପୁରୁଷ—ପୁ. ବି. ସମନ୍ଦର୍ଶି ।
ସମନ୍ଦର୍ଶି—ଶ୍ରା. ବି. ନିମନ୍ଦାଳ ଦେଖ ।	ସମପୁରୁଷ—ଶ୍ରା. ବି. ସମପୁର କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରର ନଗର ବିଶେଷ ।	ସମପୁରୁଷ—ଶ୍ରା. ବି. କଟକବିଶେଷ ।
ସମନ୍ଦର୍ଶି—ଶ୍ରା. ବି. (ସମ୍+ନି+କ.) ସମ- ନିଷନ୍ତର ।	ସମପୁରୁଷ—ଶ୍ରା. ବି. ସମପୁର କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରର ନଗର ବିଶେଷ ।	ସମବାଦ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ବାଦ)ନିତି-

ଦ୍ୱାସୁ, ସାମରୀ (ଶ୍ରୀ) ଯମବତୀ ।
 ଯମବାହୀ—ଶ୍ରୀ. କି. (ଶ୍ରୀ ଯମଗୁରବାହୀ)
 ଯମଗୁରସ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ମୃତ ବା ହତ ।
 ଯମବାହନ—ପୁ. ବି. (ଡକ୍ଟର) ମରଣୀ,
 ମର୍ତ୍ତ୍ଵ ।
 ଯମବୈଜୟନି—ପୂର୍ଣ୍ଣବୁଦ୍ଧ, ଯମ ।
 ଯମବ୍ରତ—କ୍ଲୀ. ବି. ରଜଧର୍ମବିଶେଷ, ପଞ୍ଚ-
 ପାତଶୂନ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧ ।
 ଯମବିଜୀବି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଡକ୍ଟର) ଯମବିଜୀବି ।
 ଯମଭୟ—ବି. (ଶ୍ରୀରାମ) ମୃତ୍ୟୁଭୟ ।
 ଯମମାର୍ତ୍ତ—ପୁ. ବି. ମୃତ୍ୟୁପଥ ।
 ଯମମାର୍ତ୍ତମନକ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯମ ପଞ୍ଚାତ୍ୟ-
 ବର୍ତ୍ତିନ, କୃତକାର୍ଯ୍ୟର ପୂର୍ବରସାରାପ୍ରତି ।
 ଯମମାସ—ବି. (ମଧ୍ୟ-କ. ଧା) କାର୍ତ୍ତିକମାସ ।
 ଯମଯନ—ପୁ. ବି. ଶିବ, ଦୁର୍ଗାରେହର୍ତ୍ତ ।
 ଯମସହାଣୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ମଧ୍ୟ-କ. ଧା) ଯମୁନାର
 ଆନୁସର୍ଣ୍ଣିକ ଯନ୍ତ୍ରଣା, ନରକ ଯନ୍ତ୍ରଣା,
 (ଲ. ଅର୍ଥ) ଅତ ଉସ୍ତୁଙ୍କର ଉତ୍ସୁକ୍ତିନା ।
 ଯମସା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଜ୍ୟୋତିଶୋକ ଓ ଷ୍ଟ୍ରେଷ୍ଟ
 (ମତାନ୍ତରେ ଏଥି) ନରସିଂହ ଯୋଗ ।
 ଯମସାତନା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯମକଣ୍ଠିକ କିରାତ,
 ମୁଖବତ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଣା, ଯମସହାଣୀ ଦେଖ ।
 ଯମଶୁଦ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. ବି. ନମସ୍କାରଚତ୍ରୁ, (ସାମ-
 ବେଦ) । ୨ ଯମ ।
 ଯମର(ରା)ନା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୃତ୍ୟୁର ଅଧିପତି
 ଯମରଥ—ପୁ. ବି. ମହିଷ, ଯମବାହନ ।
 ଯମର ରେଟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୃତ୍ୟୁ ।
 ଯମରାଜ(ର)—ପୁ. ବି. (୧) ଯମ + ରାଜ + କ
 କିପା) ଶମନ, କୃତାନ୍ତ, ମୁଖରଣ ।
 ଯମରାଜ—ଜ୍ଞାନପୂର୍ଣ୍ଣବ ପ୍ରଣେତା ଜଣେ
 ପ୍ରଧାନ ଚିକିତ୍ସକ ।
 ଯମରିକ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯମଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ।
 ଯମଶୁଦ୍ଧ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯମବୈଜୟନି ।
 ଯମଶୁଦ୍ଧ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯମନନ୍ଦନ, ଭରଣୀନନ୍ଦନ
 ଯମଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (ୟମ୍ + କ. ଅଳ) ଯମୁନା
 ଯୋଡ଼ା, ଦୁଇସଂଖ୍ୟା, ଚିନ୍ତାବନନ୍ଦ
 ଦୃଷ୍ଟିଶେଷ, ଯୋଡ଼ାରୁ ଏକ ।
 ଯମକଳିଦୀ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) କଞ୍ଚକ
 ଚତ୍ର, ରକକାଶଳ ଗଛ ।

ଯମଳପତ୍ରକ—ପୁ. ବ. ଅଶ୍ଵନ୍ତକ ବୃକ୍ଷ,
କୋବିଦାର ବୃକ୍ଷ, କରଣ ଦେଖ ।
ଯମଳସ୍ତ—ହୀ. ବ. (ଯମଳ + ସ୍ତ + କ. ଜ୍ଞପି)
ଯାଆଳିଶ୍ଵ ପ୍ରସବକାରିଣୀ(ସ୍ତ୍ରୀ, ଗାନ୍ଧୀ) ।
ଯମଳା—କୁ. ବ. ଦୁକ୍ତାବିଶେଷ, ଉଦ୍‌ଘାତ
ଦେଖନ୍ତାବିଶେଷ, ନିରାବିଶେଷ ।
ଯମଳାର୍କୁନ—ପୁ. ବ. ଗୋକୁଳପ୍ର ଅର୍କୁନ
ବୃକ୍ଷଦୟ, (ବୃନ୍ଦାବନପୁ ବୃକ୍ଷଦୟ) ।
ଯମଳାର୍କୁନହା—ପୁ. ବ. (ଯମଳାର୍କୁନ
+ ହନ + କ. କ୍ଷପି) ଶ୍ରାବୁଷ୍ଟ ।
ଯମଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଯମଳ + ଲୀ) ଦୁରଖୀ
ବିଶିଷ୍ଟ ପୋଷକ, (ଯଥା—ଲୂରା-ଚନ୍ଦର
ପାପରା-କାଥିଲ) ।
ଯମଳେଶ୍ଵର-ନେପାଳକୁ ଶିବକିଙ୍ଗବିଶେଷ
ଯମଲେକ—ପୁ. ବ. (ଯମ + ଲେକ) ।
ଯମ ନାମକ ପିତୃଗଣଙ୍କ ଓ ଯମରନାକ
ବାସପ୍ରାଣ ।
ଯମଲେକବେଶୀଇବା—ଗ୍ରା. ଡି. କୌଣସି
ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ହତ୍ୟାକରିବା ।
ଯମଲେକଦେଖିବା—ଗ୍ରା. ଡି. ମରକା, ପ୍ରାଣ
ତ୍ୱାଗକରିବା ।
ଯମଶିଖ—ପୁ. ବ. ଦେଖାଳବିଶେଷ ।
ଯମଶ୍ଵା—ପୁ. ବ. ଯମାଳଶ୍ଵ ଦ୍ଵାରା
ରକ୍ଷକ କୁକୁରବିଶେଷ, କର୍ଣ୍ଣ ର ।
ଯମସବନ—କୁ. ବ. ଯମଲେକ, ଯମଙ୍କ ଶୃଦ୍ଧ
ଯମସତ୍ତ—କୁ. ବ. (ଗତତ୍ତ୍ଵ) ଯମଙ୍କ ବିଶୁର
ମଣ୍ଡପ ।
ଯମସତ୍ତବା—ଗ୍ରା. ବ. ଯମତିଣ୍ଡ ବା ମୁଖ୍ୟ
ଘୋର ନକର କିଛିକାଳ ବହି ରହିବା ।
ଯମସାତ୍—ପୁ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଯମ +
ଦେଖୁ ଅର୍ଥରେ—ସାତ୍) ମୃତ ।
ଯମସାଦନ—କୁ. ବ. ଯମଗୁଡ଼, ଯମଙ୍କ ଘର
ଯମସାଧନ—କୁ. ବ. (ଗତତ୍ତ୍ଵ) ସମ୍ମ-
ସାଧନ, ଅତ୍ୱା ସା, ସତ୍ୟକଥନ, ଦ୍ଵାରାଚୟମୀ
ନିରହ୍ୟକାରତା, ଅନ୍ତେସ୍ୟ, ଏହି ପଞ୍ଚ-
ବିଷୟର ଅଭ୍ୟସ ।
ଯମସ୍—ପୁ. ବ. (ଯମ + ସି + କି + କିପି)
ଶୁରୀୟ, (ବି. ସ୍ତ୍ରୀ) ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ଯାଆ ପିଲି
ପ୍ରସବ କରେ ।

ଯମନୂୟ—ପୁ. ବ. ଶ୍ରୀ ଯେଉଁଏଇର
 ଗୋଟିଏ କୋଠର ମୁହଁ ରାତରକୁ
 ଓ ଅଥ୍ୟ କୋଠର ମୁହଁ ପଣ୍ଡିମରୁ
 ହୋଇଥାଏ ।
 ଯମସ୍ତୁ—କୁ. ବ. ଯମପ୍ରୋତ୍ ।
 ଯମପ୍ରେ ମ—ପୁ. ବ. ଏକାହବିଶେଷ ।
 ଯମସ୍ତୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ପଢ଼ି) ଯମୁନାମଣି,
 ଦୁର୍ଗା ।
 ଯମସ୍ତୁକରୁଣାନ୍ତି—(ଶ୍ରୀକାଳାଶ). ମୃତ୍ୟୁର
 କାହାପରି ଦୟା ନାହିଁ ।
 ଯମହାର୍ଦ୍ଦିକୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଦେଖାଙ୍କ ଅନୁଚ୍ଛେ
 ଦିଶେଷ ।
 ଯମହାମେସୁରପର୍ବତ—କୁ. ବ. ପାର୍ବତ ବିଶେଷ
 ଯମା(ଇତ୍ୟାଦି)—ୟା. ବ. ଓ ବି. ଓ କି. ବି.
 ଜମାଇତ୍ୟାଙ୍କ ଦେଖ ।
 ଯମାଇବା—ଶ୍ରୀ. କି. ଜମାଇବା ଦେଖ,
 ଆଉରସହକାରେ ଶୋଭାଯାତ୍ରା କରିବା
 ଯମାଇ(ଏ)ତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି—ୟା. ବ. ଜମା-
 ଇତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ଦେଖ ।
 ଯମାତିର୍ଯ୍ୟ—ପୁ. ବ. ଏକୋନ ପଞ୍ଚାଶ
 ଦିନସନ୍ଧୁଯୁଁ ସବୁଦେବ ।
 ଯମାତିଥ(ର)ଲ୍‌ଆପ୍ତୁଲ—ୟା. ବ. ମୁସଲି-
 ମାନମାନଙ୍କ ମାସ ବିଶେଷ ।
 ଯମାତିଥସ୍ଵାନି—ୟା. ବ. ମୁସଲିମାନ-
 ମାନଙ୍କ ମାସବିଶେଷ ।
 ଯମାଦର୍ଶକପ୍ରୟୋଦଶୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶକ୍ତ-
 ପ୍ରୟୋଦଶୀବିଶେଷ ।
 ଯମାଦିତ୍ୟ—ପୁ. ବ. ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ରୂପବିଶେଷ
 ଯମାନା—ପ୍ରା. (ସମ.) ଯା. ବ. ସମୟ,
 ଯତ୍ନ, କାଳ, ଅମଳ ।
 ଯମାନିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଯୁଆଣୀ ।
 ଯମାନିକାବିରୁଷ୍ଣ—ପ୍ରାତିରେତ ନାଶକ
 କ୍ଷଣବିଶେଷ । [ଯୁଆଣୀ ।]
 ଯମାନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଯମୁ—ଆ—ନା ଯମାନୀ,
 ଯମାନୁଗ—ପୁ. ବ. ଯମଙ୍କ ଅନୁଗାମୀ,
 ବ. ପଢ଼ିବି; ଅନୁତର, ଯମନୁଗ ।
 ଯମାନୁଚର—ବ. (ପଢ଼ିବି) ଯମନୁତ ।
 ଯମାନୁଜା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ପଢ଼ିବି) ଯମନୁଜା ।
 ଯମାନୁକ—ପୁ. ବ. (ଯମୁ—ଅନୁକ) ଶିଳ୍ପ,

ମହାଦେବ, ବୈବସ୍ତ୍ର ଓ କାଳ ।
ସମାର—ସୁ. ବ. (୭ତ୍ତ) ବିଷ୍ଣୁ ।
ସମାଳୟ—ସୁ. ବ. (୭ତ୍ତ) ଯମ୍ପୁଣ୍ଡ ।
ସମେ(ଜଗାଦ୍ର) —ସା. ବ. ଜମେଇତ୍ୟାତ
ଦେଖ ।
ସମିକ-କ୍ଲୀ. ବ. ସାମବେଦର ଅଂଶବିଶେଷ
ସମିତି—ତି. ବି. (ସମ୍ଭାବୁ+ମୁ. ତ)
ସମସ୍ତ, ବକ୍ଷ, ଛୋଟ ।
ସମିଦାର(ଶ୍ଵ) —ବ. ଜମିଦାର(ଶ୍ଵ) ଇତ୍ୟାତ
ଦେଖ ।
ସମିଦା—ଶ୍ଵ. ଚି. ଜମିଦା ଦେଖ, ଏକଷ
ହେବା, ଠୁଳହେବା, (ଯୋଡ଼ା) ଅଗ୍ରସର
ନହୋଇ ଏକଷାନରେ ଠିଆହେବା,
(ଉତ୍ସବାଦି) ଆଭିମୂରମୟୁହେବା ।
ସମିସ୍ତ—ଶ୍ଵ. ବି. ସମସ୍ତ ବିଷ୍ଣୁରେ ଅତି
ସ୍ଵେଚ୍ଛା (ଅଶ୍ଵଦ) ।
ସମୀ—ଶ୍ଵ. ବି. (ସମ୍ଭାବୁ+ର) ସମଙ୍ଗ ଉତ୍ସବୀ
ସମୁନାନଥ, ବିଷ୍ଣୁତିକନଥ, (ସୁ. ବି.)
(ସମ୍ଭାବୁ+ରନ୍) ଉତ୍ସବୀସ୍ତୁ, ସ୍ଵେଚ୍ଛାକରୀସ୍ତୁ ।
ସମୁନା—ସୁ. ବ. (ସମ୍ଭାବୁ+ରନ୍+ଶ୍ଵ).
ଆ) ଦୁର୍ଗା, ଭକ୍ତାନୀ, ଉତ୍ସବତ୍ତା, ଉତ୍ସବ-
ଭରତର ନଥବିଶେଷ, (ଶ୍ଵ. ବି) ଶ୍ଵ.
ଲୋକଜର ଡାକନାମ ।
ସମୁନାକୁନ୍ତିଆ—ଶ୍ଵ. ବି. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର
ବିଶେଷ ।
ସମୁନାଗାଧୁଆ—ଶ୍ଵ. ବି. (ସମୁନା+ଗାଧ-
ଧାପନ) ସମୁନାନଥରେ, ସ୍ଵାମୀ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
ପ୍ରତିମାକୁ ନଥରେ ନେଇ ପ୍ଲାନ କଷ-
ରକା ରୂପ ଉତ୍ସବବିଶେଷ ।
ସମୁନାଜନକ—ସୁ. ବ. (ସମୁନା+ଜନକ)
ଶୁର୍ଯ୍ୟ ।
ସମୁନାଜାର୍ଥ—ପୁରୁଣା ଉତ୍ସବିଶେଷ ।
ସମୁନାଦ୍ରୁପ—ସୁ. ବ. ଜନପଦବିଶେଷ
ସମୁନାସୁଲନ—ସୁ. ବ. (୭ତ୍ତ) ସମୁନା
ନଥର ପାର, କାଳିଜୀରଣ ।
ସମୁନାପ୍ରତିବ—ସୁ. ବ. ସମୁନା ନଥର
ଉତ୍ସବ ପ୍ଲାନ ।
ସମୁନାଉଦ୍—ସୁ. ବ. (ସମୁନା+ଉଦ୍)
+ କି. କିମ୍ପୁବଳରମ ।

ସମୁନାଭ୍ରାତା—ସୁ. ବ. (୭ତ୍ତ) ସମ-
ଦେବତା ।
ସମୁନୀ—ଶ୍ଵ. ଶ୍ଵ. ବ. ହିମାଳୟରୁ ଉତ୍ସବ
ହୋଇ ନେପାଳ ଓ ଦ୍ଵାରଭାରତ ଦେଇ
ଗଙ୍ଗାର ଉପନଥ ବାଗମନ୍ତ ନଥରେ
ମିଳିଥିବା ଘେରନଥା ।
ସମୁନୋତ୍ସ୍ଵ—ସୁ. ବ. ହିମାଳୟ ଗଢ଼-
ଖୁଲୁ, ପ୍ରଦେଶପୁ ଏକ ପବତ, (ୱେରୁ
ସମୁନା ବାହାରିଥାଇ) ।
ସମୁନ—ସୁ. ବ. ରଷିବିଶେଷ ।
ସମୁନବେବ—କ୍ଲୀ. ବ. ବିଷ୍ଣୁବିଶେଷ ।
ସମେରୁକା—ଶ୍ଵ. ବ. ଜମୁତକା, ଏକ-
ପ୍ରକାର ବଢ଼ିବାକୁ ।
ସମେଶ—ସୁ. ବ. ସମଭକ୍ତ, (କ୍ଲୀ. ବ.)
ଭରଣୀନିଷ୍ଠା ।
ସମେଶ୍ଵର—କ୍ଲୀ. ବ. (ମଧ୍ୟ-କ. ଧା) ଶିବ-
ଶିଳ୍ପବିଶେଷ, (ସୁ. ଶି) ଶିବ ।
ସମେତ—ସୁ. ବ. (ସାତ୍ୟାକା-ନ. ତ)
ଦ୍ରୁବ୍ୟଶୀୟ ନନ୍ଦିଷ୍ଟକାଳ ପୁଣି, ଦ୍ରୁବ-
କଣର ପଞ୍ଚମ ରାଜା ।
ସମାତିକେଶ୍ଵର—ଶ୍ଵ. ବ. ସ୍ବାଧୀନ ଉତ୍ସ-
ଲର ନଥେ ରାଜା ।
ସମାତପତନ—କ୍ଲୀ. ବ. ଶାର୍ମିତିବିଶେଷ ।
ସମାତରୁ—ଶ୍ଵ. ବ. ଶିବିନ୍ଦୁବିଶେଷ ।
ସମାଦର—ସୁ. ବ. ଯାଯାବର ଦେଖ,
ନାନାପ୍ରାଣ ଉତ୍ସବାଶ୍ରମ, (ଶ୍ଵ) ଯାଯାବର ।
ସମି—ଶ୍ଵ. ବ. ମନମୟୁକ୍ତ, ମମନଣୀଲ ।
ସମୀ—ସୁ. ବ. (ସାତ୍ୟାକା-ନିବିଦି)
ପଥ, ସମ୍ଭାବୁ, (ସାତ୍ୟାକା-ନିବିଦି)
ପଥ, ଶ୍ଵୋଦା ।
ସମ୍ସ—ସୁ. ବ. (ସାତ୍ୟାକା-ନିବିଦି)
ଅଶ୍ଵ-
ମେଧୀୟ ଅଶ୍ଵ, ଅଶ୍ଵ ।
ସମ୍ବା—ଶ୍ଵ. ବ. (ସ-ସମ୍ବା) ବାହାରୁଣ୍ଡ,
ପ୍ରଶାସ୍ତା, ପୁରୁଷାର୍ଥ, ସମ୍ବା ଦେଖ ।
ସମ୍ବା—ବ. (ଅସ୍ତ୍ର+କ.ଅସ୍ତ୍ର-ସ.ଆଗମ)
ଶାନ୍ତି, ସୁଖ୍ୟାତ, କାର୍ତ୍ତି, ସମ୍ବାଦ୍ୟକ୍ଷତି,
(ଦେଇଥିଅଶ୍ଵ+ଶ୍ଵ.ଅସ୍ତ୍ର) ବ୍ୟାପକତା,
ଚୌଦୟୀୟ, ଅନୁଗ୍ରହ, ପକ୍ଷପାତ, ଧନ,
ଶାନ୍ତିକ୍ରତ୍ୟ, ଜଳ, (ବିଂ) ସୁନ୍ଦର,

ମନୋହର, ଯୋଗୀ, ସମ୍ବାନିତ ।
ସମେକର୍ଣ୍ଣ—ସୁ. ବ. ରଜୁପୁରିବିଶେଷ ।
ସମେକିନୀ—କ୍ଲୀ. ବ. (୭ତ୍ତ) ମାତ୍ରୀ
ଯୋଷଣା କରିବା, ସମେକାନ୍ତ, ସୁଖ୍ୟାନ୍ତ-
କିଥନ ।
ସମେଷ୍ୟ—ବ. (୭ତ୍ତ) ସମେଷାନ୍ତ,
ସୁନ୍ମାନ୍ତ ହାନି ।
ସମେଷେସ—ବ. (୭ତ୍ତ) ମନୁଷ୍ୟ
ଯେଉଁଠାରେ ଜାର୍ଥୀରୁ କରେ ।
ସମେକେତୁ—ସୁ. ବ. ରଜୁପୁରିବିଶେଷ ।
ସମେନାଶ—ବ. (୭ତ୍ତ) ସମେଷାନ୍ତ ।
ସମେପଟହ—ସୁ. ବ. (ସମ୍ଭାବୁ+ପଟହ)
ସମକାନ୍ଦ, ତୋଳ, ଜୟତିକ୍ଷା ।
ସମେପ୍ରତବ—ବ. (ବ.ଶ୍ଵ) ସମ୍ବରୁ ଉତ୍ସବ ।
ସମେପ୍ରଭୁ—ବ. (୭ତ୍ତ) କୌଣସିଲେକର
ଜାର୍ଥୀରୁ ଆଲୋକ ।
ସମେପ୍ରଭବ—ବ. (୭ତ୍ତ) ଜାର୍ଥୀର ମହିତ୍ତି ।
ସମେଶେସ—ସୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ଵ) ମୁଖ୍ୟ,
(ବିଂ) ମୁତ୍ତ, ପରଲୋକରତ ।
ସମେଶ୍ଵେଲ—ବ. (ରୁ.କ.ଧା) ପବତ
ସଙ୍ଗେ ତୁଳନୀୟ ସମେଶ୍ଵର ।
ସମେଶ୍ଵର—ବ. (ଦୃଦ୍ଧ) ଜାର୍ଥୀ ଓ ସମେଦ,
(୭ତ୍ତ) କା ମଧ୍ୟ କ. ଧା) ଜାର୍ଥୀଜନିତ
ଶ୍ରୀ ବା ସମ୍ବଦ, ଜାର୍ଥୀରୁ ସମ୍ବଦ ।
ସମେଶ୍ଵାନ୍ତପ୍ରଶାଶନୀବାଦ—ବ. ଜାର୍ଥୀ
ଓ ସମେଦଗ୍ରହି କାଞ୍ଚାୟୁତ ଆଶୀର୍ବାଦ ।
ସମେସମ୍ବଦ—ବ. ସମେଷା ଦେଖ ।
ସମେସାଧନ—ବ. (ସମେ+ସାଧନ)
ସମେଷର ।
ସମେସୋରୁଗ୍ୟ—ବ. ସମେଷାଗ୍ୟଦେଖ ।
ସମେସୋରତ—ବ. (ରୁ.କ.ଧା) ସୁନାସ
ପର ରହିଥାଏ ବ୍ୟାପକା ସମ୍ବନ୍ଧ ।
ସମେସ୍ତ୍ରମ—ବ. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) ଜାର୍ଥୀପ୍ରମ୍ବ ।
ସମେସପ୍ରମ—ବ. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) ସମେଷାନ୍ତ
ପରାପରା ସମ୍ବନ୍ଧ ।
ସମେସାପାତ୍ର—ବ. (ସ-ସମେ+ପାତ୍ର)
ସମେଷା ବିପାତ୍ର ସହବର) ଧ୍ୟାନ ଓ
ଅଶ୍ଵାଶ ।
ସମେଶ୍ବାନ୍ତା—ବ. ସମେଷାନ୍ତା ।
ସମେଶ୍ବାନ୍ତୁ—ସୁ. ବ. (ସମେଷା+ଆକାନ୍ତୁ)
ସମେଷାନ୍ତିପ୍ରୟୁସ୍ମ, (ଶ୍ଵ) ସମେଶ୍ବାନ୍ତିଶ୍ଵା ।

ଯଶକରବା—ଗ୍ର. କ୍ଷି. କାର୍ତ୍ତିରାଜକରବା,
ପଣ୍ଠସା କରିବା ।

ଯଶକାଶ—ଗ୍ର. ବି. (ଫ୍ଲ-ଯଶସ୍ଵର) ଯଶସ୍ଵୀ

ଯଶଦ—ପୁ. ବି. (ଆସ୍ଥା+କ. ଅଦ୍) ଦହ୍ନ୍ତ୍ର-
ଧାର୍ତ୍ତା ।

ଯଶଦଥ୍ୟମୁଖ୍ୟ—ବୌଜ ଅର୍ଦ୍ଧଦଶେଷ
ଯଶନେବା—ଗ୍ର. କ୍ଷି. ଯଶପାଇବା ଦେଖ,
କିମ୍ବଳଭ କରିବା ।

ଯଶପାଇବା—ଗ୍ର. କ୍ଷି. ଯଶେଲ୍ଲଭ କରିବା,
ପ୍ରଣ୍ଠସା ଲୁହକରିବା, ପ୍ରଶଂସିତହେବା ।

ଯଶପୁର—ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନାଗପୁର ଅନୁର୍ଗତ
ଚାରିଏ ରଜ୍ୟବିଶେଷ, ଯୃତ୍ପ୍ରଦେଶୀ-
ନୂର୍ଗତ ନଗର ।

ଯଶମିଳିବା—ଗ୍ର. ବି. ଯଶେଲ୍ଲଭ ।

ଯଶସ୍ଵର—ପୁ. ବି. (ଯଶସ୍ଵା+କ୍ରୁତ୍+କ.
ଅ) କାର୍ତ୍ତିରନକ, ସୁଖ୍ୟାତିନକ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସମସ୍ତେ ।

ଯଶସ୍ଵାମ—ପୁ. ବି. (ଯଶସ୍ଵା+କମ୍ପ୍+
କ.ଅ) ବ. ଧ୍ୟା; ଯଶେଲ୍ଲପ୍ରୁ ଦେଖ ।

ଯଶସ୍ଵାମୀ—ପୁ. ବି. (ଯଶସ୍ଵା+କମ୍ପ୍+
କ.ଇନ) ଯଶେଲ୍ଲପ୍ରୁ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାମ୍ୟନ୍ତୀ ।

ଯଶସ୍ଵାମନ୍—ପୁ. ବି. (ଯଶସ୍ଵା+କମ୍ପ୍+
ଅତ୍ର) ଯଶେଲ୍ଲପ୍ରୁ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାମ୍ୟନ୍ତୀ ।

ଯଶସ୍ଵାତ୍ମ—ପୁ. ବି. ଯଶସ୍ଵାତ୍ମ ।

ଯଶସ୍ଵାନ୍—ପୁ. ବି. ଯଶସ୍ଵା ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସମସ୍ତେ ।

ଯଶସ୍ଵିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଯଶସ୍ଵା+ବିନ୍+ନୀ)

ଯଶସ୍ଵିର ଛୀଲଙ୍ଗ, କାର୍ତ୍ତିମତ୍ତ, ଖ୍ୟାତ-
ଶାଳିମା, (ବି) କଟଶ୍ରୀ, ମହାଜ୍ୟେତିଷ୍ଠତ
ଶୁଳ୍କ, ଯବତିକ୍ରା, ଦୁର୍ଲଭତ୍ତା, ବଦର,
ଦିନକାରୀତୀ, ବଶକପା, ବୋଢ଼ିକପା,
ଚଙ୍ଗାନଶୀ, ସତ୍ୟତ୍ରୁତ ପଣ୍ଡି (ଗ୍ର. ବି)
ଶର୍ଷରୁଷ ପ୍ରଧାନ ଦଶନାତୀ ମଧ୍ୟରୁ
ଏକତମ ।

ଯଶସ୍ଵୀ—ପୁ. ବି. (ଯଶସ୍ଵା+ବିନ୍) ବିଜ୍ଞାତ,
କାର୍ତ୍ତିଶାଳୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯଶସ୍ଵିନୀ ।

ଯଶସ୍ଵ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ଯଶସ୍ଵା+ଯ) ଯଶସ୍ଵା
ଦେଖ, ଯଶେଦାତା ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ।

ଯଶସ୍ୟ ।

ଯଶସ୍ୟ—ବ. ଜାନ୍ମନୀ ବା ରୁଦ୍ଧିନାମକ
ମହୋଷ୍ଠ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯଶସ୍ୟ+ଆ)

ଯଶସ୍ୟର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କଙ୍କ ।

ଯଶସ୍ୟମୋହାର୍ତ୍ତ୍ୟ—ବ. ଯଶସ୍ୟେହାର୍ତ୍ତ୍ୟଦେଖ
ଯଶହାନି—ଗ୍ର. ବି. ଯଶେହାନ ଦେଖ ।

ଯଶକାଞ୍ଚକ୍ଷା—କ(ଯଶସ୍ଵା+ଆକାଞ୍ଚକ୍ଷା)
ଯଶେକାଞ୍ଚପ୍ରା ଦେଖ ।

ଯଶକାଞ୍ଚକ୍ଷା—ପୁ. ବି. (ଯଶସ୍ଵା+ଆକାଞ୍ଚକ୍ଷା+
ରଇ) ଯଶେଲ୍ଲପ୍ରୁ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ଯଶକାଞ୍ଚକ୍ଷାତୀ—କିରଣ ଦେଖ ।

ଯଶେଜାନ୍ତିନ—ବ. (ଶତତ୍ର) ଯଶେଜାନ୍ତିନ

ଯଶେଗାଥ—ବ. (ଶତତ୍ର) କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି-
ଜର କାର୍ତ୍ତିଜପକ ପଦାବଳ ।

ଯଶେଗାନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶତତ୍ର) ସୁଖ୍ୟାତ-
କାର୍ତ୍ତିନ, ଯଶେଗାନ ଦେଖ ।

ଯଶେଗାସୁନ—ବି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଜର
କାର୍ତ୍ତି ଗାଇବା ।

ଯଶେଗାତୀ(ତ୍ର)—ବ. (ମଧ୍ୟ-କାଧା)

କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଜର ଯଶ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି
ବୋଲ୍ଲ ଯାଉଥିବା ଗୀତ, ଯେଯେକାର

ଯଶେନ୍ଦ୍ର—ପୁ. ବି. (ଯଶସ୍ଵା+ହନ୍+କ.
ଅ) ଯଶେହାନକାରକ, ଯଶେନାଶକ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଯଶେନ୍ଦ୍ର ।

ଯଶେଦ—ପୁ. ବି. (ଯଶସ୍ଵା+ଦା+କ.
ଅ) ଯଶେଦାତା ଦେଖ, (ବି) ପାରଦ,
ପାର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯଶେଦା ।

ଯଶେଦା—ପୁ. ବି. (ଯଶସ୍ଵା+ଦା+କ.
ଅ+ଆ) ଯଶେଦାପି, କାର୍ତ୍ତିପ୍ରଦା,
ସୁଖ୍ୟାତିଦୟିକା, (ବି) ବୃତ୍ତରାଜନନଙ୍କ

ଶୁଣ୍ଟିପଙ୍କ ମାତା, ଶୁଣ୍ଟ ନାମ ।

ଯଶେଦାତା—ପୁ. ବି. (ଯଶସ୍ଵା+ଦା+କ.
ଅ) ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଯଶସ୍ଵର କରାଏ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଯଶେଦାତା ।

ଯଶେଦାତୁଳକ—ଗ୍ର. ବି. (ଶତତ୍ର) ଶାକୁଷ୍ଟ
ଯ-ଶାଦାନନ୍ଦନ—ବ. (ଶତତ୍ର) ଶାକୁଷ୍ଟ ।

ଯଶେଦାମନ—ଜନେକ ପଣ୍ଡିମ କପପ ।

ଯଶେଦ—ଗ୍ର. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯଶେଦାଜ ଡାକ ।

ନାମ ।

ଯଶେଦେବ—ପୁ. ବି. ବୌଜ ଯଶ-
ବିଶେଷ, ରମତନ୍ତ୍ରକ ପୁଅ ।

ଯଶୋଧନ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯଶସ୍ଵୀ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଯଶୋଧମା, ପୁ. ବି. ଧନଶ୍ରୀବଜୟ-
ବନ୍ୟୋଗ ପ୍ରଣେତା ।

ଯଶୋଧର—ପୁ. ବି. କାର୍ତ୍ତିରାଜାଶ,
(ବି) ରୁକ୍ଷିଣୀ ଗର୍ଭକାତ ଶାକୁଷ୍ଟକର
ଏକପୁଅ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯଶୋଧର, କର୍ମମାସର
ପଞ୍ଚମ ଦିନ ।

ଯଶୋଧର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରୁକ୍ଷିଣୀଦେବଙ୍କ ପହା,
କର୍ମମାସର ଷର୍ତ୍ତ ରଜନୀ ।

ଯଶୋଧରୟ—ପୁ. ବି. ଯଶୋଧରଙ୍କ
ପୁଅ ।

ଯଶୋଧା—ପୁ. ବି. କାର୍ତ୍ତିଧାଶ ।

ଯଶୋଧାମ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯଶର ଆଶ୍ରୟ ।

ଯଶୋଧାର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରୁ.କ.ଧା) ବୃଷ୍ଟି-
ଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଜୟ ଯଶ, ବୁଦ୍ଧିଦେବଙ୍କ
ଭାସ୍ୟିଦି ।

ଯଶୋବନ୍ଧାଦାସ—ଗ୍ର. ବି. ଶ୍ରୀ ଚେତନ୍ୟଙ୍କ
ପଞ୍ଚପଣ୍ୟ ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମ ।

ଯଶୋବନ୍ଧୀ—ଗ୍ର. ବି. ଯଶେଦା ଶାକୁଷ୍ଟକ
ପାଳଦ୍ୟନୀ ମାତା ।

ଯଶୋବନ୍ଧ—ରୁକ୍ଷିଣୀ ଗର୍ଭକାତ ଶାକୁଷ୍ଟକ
ଏକପୁଅ ।

ଯଶୋବସ୍ତ୍ରାର—ବ. ଯଶ ରୁଚିଆଡ଼େ
ବ୍ୟପିବା । [ଯଶ୍ରୀ]

ଯଶୋଭରିନ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯଶସ୍ଵୀ, ଖ୍ୟାତ-
ଯଶୋଭରିନ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯଶୋଭର-
ବିଶ୍ଵି, ଯଶୋଭାଗୀ, ଯଶସ୍ଵୀ ।

ଯଶୋଭର୍ତ୍ତ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯଶୋଭାଗୀ,
ଯଶସ୍ଵୀ ।

ଯଶୋଭର୍ତ୍ତ୍ୟ—ବ. (ଯଶସ୍ଵା+ଭର୍ତ୍ତ୍ୟ) ଯଶସ୍ଵୀ
ହେବାର ଶିଥଦୃଷ୍ଟ, ଯଶେଲ୍ଲରୁପ
ଦୌତ୍ରଗ୍ୟ ।

ଯଶୋଭର୍ତ୍ତ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଯଶସ୍ଵା+ଭର୍ତ୍ତ୍ୟ+
କିପ୍) ଯଶସ୍ଵୀ ।

ଯଶୋଭର୍ତ୍ତ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ଶତତ୍ର) ଯଶସ୍ଵୀ,
ପ୍ରାତ୍ସନ୍ଧାଶ, ବୌରବାନ୍ତ୍ର, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ଯଶୋମଣ୍ଡିତା ।
 ଯଶୋମଣ୍ଡ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଯଶେସ୍ + ମନ୍ଦ
 ଶି) ଯଶୋଦା ରୁଣୀ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଳ-
 ସ୍ଥିତୀ ମାତା, (ବିଂ) ଯଶୋଶାନିମୀ,
 ଜୀବିତାନିମୀ ।
 ଯଶୋମନ୍ଦର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବୁପ.କି.ଧା)
 ଜୀବିତର ରୂପ ମନ୍ଦର ବା ଗୃହ, ବ୍ୟକ୍ତି-
 ବିଶେଷଜ୍ଞ ଜୀବିତର ରୂପେ ନିର୍ମିତ
 ମନ୍ଦର ।
 ଯଶୋମୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଯଶେସ୍ + ମୟ)
 ଯଶୋମଣିତ, ଯଶେସୀ, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି-
 ଜ୍ଞାନ ଜୀବିତାନ୍ଵୀ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରଦ୍ଧାନ,
 (ଶ୍ରୀ) ଯଶୋମୟୀ ।
 ଯଶୋମାଧକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବିଷ୍ଣୁ ।
 ଯଶୋରଣ୍ଡି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଡତତ୍ରୀ) ଯଶର
 ଆପ୍ତି, ଜୀବିତ ପ୍ରସାଦ ।
 ଯଶୋରଣ୍ଟି—ବି. (ଡତତ୍ରୀ) ବହୁଖ୍ୟାତ,
 ଜୀବିତ ସମ୍ବୂଦ୍ଧ ।
 ଯଶୋଲଭ—ବି. (ଡତତ୍ରୀ) ଜୀବିତନକ
 କାର୍ଯ୍ୟଦ୍ୱାରା ଯଶଶ୍ରଦ୍ଧି ।
 ଯଶୋଲିପ୍ତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଡତତ୍ରୀ) ଯଶୋଲଭ
 କରିବାର ଆକାଶ୍ରା, (ବିଂ) ଯଶୋଲିପ୍ତି,
 ଯଶୋଲିପ୍ତି—ଶିରି. (ଡତତ୍ରୀ) ଯଶୋ-
 ଲଭର ଆକାଶ୍ରୀ, ଜୀବିତାନ୍ଵୀତ୍ତ୍ଵରେ
 ଯଶୋହା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଯଶେସ୍ + ହନ୍ +
 କ୍ରି. ପ୍ରାଚୀ) ଯଶୋକାଶକ ।
 ଯଶୋହର—ବନ୍ଦପ୍ରଦେଶାଧୀନ ପ୍ରେସି-
 ଡେନ୍ସି ବିଭାଗର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜିଲ୍ଲା ଓ
 ସହର, (ବିଂ) ଯଶୋକାଶକ ।
 ଯଶୋହାନୀ—ବି. (ଡତତ୍ରୀ) ଜୀବିତ ନାଶ,
 ଅୟାତିର ନାଶ ।
 ଯଶୋହାନିକର—ବି. ଯାହାବ୍ରାହ
 କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ଯଶ ନଷ୍ଟହୃଦୟ ।
 ଯଶୁବ୍ୟ—ଶି. ବି. (ଯକ୍ର + ମ୍ର୍ମ.ତବ୍ୟ)
 ଯଜର୍ହ, ଯାଗକରିବାର ଉପସ୍ଥିତ, ଯନ-
 ନାୟ ।
 ଯଶ୍ଵା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଯଳନ୍ + କି.ତି) ଯଜମାନ,
 ଯାଗକର୍ତ୍ତା, ପୂଜକ, ଯଜକରିବା ପୁରୋହିତ,
 (ଶ୍ରୀ) ଯଶ୍ଵା ।

ଯଷ୍ଟି(ସ୍ତ୍ରୀ) — ପୁଂ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଯଳି + ମ୍ର. ତ.
 ତା) ଲଠୀ, ଠେଙ୍ଗା, ଦଣ୍ଡ, ବାଢ଼ୀ,
 ନିଦିତ୍ତ, କାନ୍ଦିତାରୁ ଆଶ୍ରୁ ଶେଷ
 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କର, ଟଳୁସୁନ୍ଦ, ମୁଦ୍ରାଦର
 ସର ବା ସର, ହାରଲତା, ବୃକ୍ଷର ସବୁ
 ଶାଖା, ଫୁଲୁ ଚାରି ଝାଟି, ବ୍ରାହ୍ମଣଯଷ୍ଟି,
 ଶର୍ଣ୍ଣୀ, ଲତା, ଯଷ୍ଟିମଧ୍ୟ, ଆଖୁ, ଫଳ,
 ଫୁଲର ତେଜ୍ଜ୍ଵଳ, ଖୁଣ୍ଡ, ସବୁ ଓ ଲମ୍ବ-
 ବିଷ, କାଣ୍ଡଶର, ଧୂଜାଦିଦଣ୍ଡ, ପୋଷା
 ପକ୍ଷୀଙ୍କ ବସିବା ପାଇଁ ବନ୍ଦବନ୍ଦୁତ ଯୁକ୍ତ-
 ଚନ୍ଦ୍ରବୃଣ୍ଡାଶ କାଠି ।
ଯଷ୍ଟିକ — ପୁଂ. ବି. (ଯଷ୍ଟି + କ) ଜଳ-
 କୁଳୁଟ, ଜଳକାକ, ପାଣିକୁଆ ପକ୍ଷୀ,
 ତିର୍ଯ୍ୟିର ପକ୍ଷୀ, ମଞ୍ଜିଷ୍ଠା, ଦଣ୍ଡ, ବାଢ଼,
 ଶର୍ଣ୍ଣୀ, ବ୍ରାହ୍ମଣଶାଟିଆ ଶୁଳ୍କ ।
ଯଷ୍ଟିକା — ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଯଷ୍ଟି + କ + ଆ)
 ଏକପରିବା ହାର, ଗୋପ, ବାପୀ, ବାମ୍ପୀ,
 ଧର୍ମିକା, ଲମ୍ବତ୍ରୁଷ୍ଣୋଣ ସରେବର,
 ଯଷ୍ଟିମଧ୍ୟ, ଲମ୍ବତ୍ରୁଷ୍ଣୋଣ ପକ୍ଷୀ ।
ଯଷ୍ଟି କାନ୍ଦୁମଣି — କ୍ଲୀ. ବି. ଜଳର ଶିତଳୀ-
 କରଣୋପାୟ ।
ଯଷ୍ଟି ଗ୍ରହ — ପୁଂ. ବି. (ଯଷ୍ଟି + ଗ୍ରହ +
 କ. ଅ) ଯଷ୍ଟି ଧାର୍ମ, (ବି) ଲାତିଆଳ, ବଜାଙ୍ଗ
 ଦଣ୍ଡବାହକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯଷ୍ଟି ଗ୍ରହ ।
ଯଷ୍ଟି ନିବାସ — ବି. (ପରନିପାତ) ମମ୍ପୁରାଦି
 ପକ୍ଷୀଙ୍କ ବସିବା ଜାଠ, ଲମ୍ବଶୁଷ୍ଣୁରେ
 ପାରମାନେ ବସିବାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଭଡ଼
 ବା ଛକ୍ଷୁ ।
ଯଷ୍ଟି ପ୍ରହରଣ — ପୁଂ. ବି. (କ. ଶ୍ରୀ) ଠେଙ୍ଗ
 ଯାହାର ଅସୁଅଟେ, (ଶ୍ରୀ) ଯଷ୍ଟି ପ୍ରହରଣ
ଯଷ୍ଟି ପ୍ରହାର — ବି. (ଶତର୍ଥ) ଯଷ୍ଟିଦ୍ଵାରା
 ଥୁଗାତ (ବି) ଯଷ୍ଟିଦ୍ଵାରା ।
ଯଷ୍ଟି(ସ୍ତ୍ରୀ)ମଧ୍ୟ — କ୍ଲୀ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଯାତ-
 ମଧ୍ୟ, ଏକପ୍ରକାର ବୃକ୍ଷର କିଞ୍ଚିତ୍ ତିକ୍-
 ମଠୀ ମୂଳ ।
ଯଷ୍ଟି ମତ୍ତ — ଶ୍ରୀ. ବି. ଯଷ୍ଟିବିଶ୍ୱ ।
ଯଷ୍ଟି ମଧ୍ୟକା — ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯାତିମଧ୍ୟ, ଯଷ୍ଟିମଧ୍ୟ ।
ଯଷ୍ଟି ଯତ୍ର — କ୍ଲୀ. ବି. ଯଷ୍ଟିର ଗୁମ୍ଫାଦ୍ଵାରା
 ହମୟ ଜଣିବାପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ରେ ଗୋଟିଏ

ଯଷ୍ଟି ପୋତାହୋଇଥକା ଦୁର୍ଗୀଧର୍ତ୍ତା ।
ଯଷ୍ଟିଲତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଭ୍ରମରପୁଷ୍ପ ବୃକ୍ଷ,
ଉମରମାରୀ ବୃକ୍ଷ ।

ଯଷ୍ଟିବନ—ସାଳଗୁଡ଼ର ପୂର୍ବଦିଶେ ଗୋଟିଏ
ବନ, ଏହା ଦୌରାନଙ୍କର ପ୍ରଧାନ
ଶାଖ ।

ଯଷ୍ଟିସ୍—ସା. ବି. ହାଇକୋଟର ଜଳ୍-
ମାନଙ୍କ ନାମ ପୂର୍ବରେ ଲାଗିଥା ଉପରେ ।

ଯଷ୍ଟିଅନ୍ତପ୍ରଦୀସ୍—ସା. ବି. ଇଂରିଶାସିତ
ରାଜ୍ୟରେ କେତେକ ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ଶମତା-
ପ୍ରାସ୍ତ୍ର ମାନିଷେଣ୍ଟେ ।

ଯଷ୍ଟୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ, ଯାମିମଧ୍ୟ, ହାର
ଚିଶେଷ । [କୃତ ।]

ଯଷ୍ଟୀକର୍ଣ୍ଣ—ପୁ. ବି. ଓନ୍ଦାମକ କର୍ଣ୍ଣଚିକା,
ଯଷ୍ଟୀପୁଷ୍ପ—ପୁ. ବି. ସମ୍ମତି ବୃକ୍ଷ ।

ଯଷ୍ଟିମଧ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯଷ୍ଟିମଧ୍ୟ ଦେଖ ।

ଯଷ୍ଟିଆତ—ବି. (ଶତବ୍ର) ଠେଣ୍ଟା ବା
ବାଢ଼ିଦ୍ଵାରା ମାତ୍ର ।

ଯଷ୍ଟ୍ୟାହତ—ପୁ. ବି. (ଶତବ୍ର) ସାହାକୁ
ବଢ଼ିଦ୍ଵାରା ପ୍ରହାର କରାଯାଇଅଛି, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଯଷ୍ଟ୍ୟାହତା ।

ଯଷ୍ଟ୍ୟାହୁ—ବି. (ଯଷ୍ଟି + ଆ + ହୋଇ +
ମୀ. ଅ) ଯଷ୍ଟିମଧ୍ୟ ଦେଖ ।

ଯସ୍(ଧାରୀ)—ଚେଷ୍ଟାକିଟିକା, ଯହୁ କରିକା,
ପିଶ୍ରମ କରିବା । [ପଥର ।]

ଯସବିମ—ସା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ଆମଳ
ଯସମ—ସା. ଅଳଙ୍କାରବିଶେଷ, ସବୁଜ
ବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିର ପ୍ରକାର ବିଶେଷ ।

ଯସ୍—ପୁ. ବି. (ଯସ୍ + କ.କ) ଗୋଟି-
ପ୍ରବର୍ତ୍ତିକ ମୁନିବିଶେଷ ।

ଯସ୍ତୁତ—ଅବ୍ୟ. ଯାହାଠାରୁ, ଯେହେବୁ ।

ଯସ୍ୟ—ଦି. କି. (ଯସ୍ + ମୀ. ଯ) ଅନ୍ଧବ-
ସାୟ ଦ୍ଵାରା କରଣୀୟ, (ଜସ୍ + ଯ) ହନ-
ନୀୟ ।

ଯସ୍ୟହ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଯସ୍ୟ + ଭାବ) ଯହୁ,
ଉଦ୍‌ଦେଶ, ହତ୍ୟା, ମୁଦ୍ରା ।

ଯହଁ—ପ୍ରା. (ଲରିଆ) ସବ୍. ଯହଁ ଦେଖ ।

ଯହଁତହଁ—ପ୍ରା. (ଲରିଆ) ସବ୍. ଯହଁ ତହଁ
ଦେଖ ।

ଯହାଂ-ପ୍ରା. (ସମ୍ବ)କି. ବି. ଯହିଁ, ଯେଉଁଠାରେ
ଯହାଂତହିଁ-ପ୍ରା. (ସମ୍ବ)କି. ବି. ଯହିଁତହିଁ,
ଯେଉଁଠାରେ ଇଚ୍ଛା ହେଠାରେ ।

ଯହିଁ—ଗ୍ରା. ସବ. (ଫ-ସଦଦ, ପା. ଯହିଁ)
ଯେଉଁଠାରେ, ଯାହା, ଯହିଁ, ଆହା-
ରିପରେ, ଯେଉଁବିଷୟରେ ।

ଯହିଁକି(କୁ)—ଗ୍ରା. ବି. ସବ. ଯାହିଁକି,
ଯେଉଁଶାନକୁ, ଯେଉଁଠାକୁ, ଯେଉଁ
ବିଷୟପ୍ରତି, ଯେଉଁକଥାକୁ, ଯ ହାପ ଇର
ଯହିଁକିପେ—ଗ୍ରା. ବାକ୍ୟାଣଶ. ସେଉଁବିଷୟ
ବା ବସ୍ତୁ ପ୍ରତି ଯେଉଁବିଷୟ ବା ବସ୍ତୁ
ଉପଯୋଗୀ ତାହା, ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟପ୍ରତି
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଉପଯୁକ୍ତ ସେ ।

ଯହିଁତକ—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ. ଯାହାତକ, ଯେ
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଯେଉଁ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଯେଉଁ
ହୀନପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଯେଉଁ ଦୂରତ୍ବ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।

ଯହିଁତହିଁ—ଗ୍ରା. ସବ. ଯହିଁତାହିଁ, ଯହିଁ
ଇଚ୍ଛା ସେହିଶାନରେ, ଶାକ କିବା-
ଶେଷରେ, ଯାହିଁତାହିଁ ।

ଯହିଁତହିଁରେ—ଗ୍ରା. ସବ. ଯେକୌଣସି
ବିଷୟରେ, ସମସ୍ତ ବିଷୟରେ ।

ଯାହିଁଦ୍ଵାରା—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ. (ଫ-ସଦଦଗ)
ଯେଉଁ ବିଷୟ ବା ବସ୍ତୁ ଦ୍ଵାରା ।

ଯହିଁପାରି—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ. ଯେଉଁ ବିଷୟ
ବା ବସ୍ତୁ ନିମନ୍ତେ ।

ଯହିଁର—ଗ୍ରା. ସବ. ଯେଉଁଶାନର
ପଦାର୍ଥର ।

ଯହିଁରୁ—ଗ୍ରା. ସବ. ଯେଉଁଠାରୁ, ଦେଇ
ଶାନ୍ତି, ଯେଉଁ ବସ୍ତୁରୁ ବା ବିଷୟରୁ,
ଯେଉଁ ହେତୁରୁ ।

ଯହିଁରେ—ଗ୍ରା. ସବ. ଯେଉଁଶାନରେ,
ଯେଉଁ ବିଷୟରେ, ଯହିଁଦ୍ଵାରା, ଯେଉଁ
ବସ୍ତୁରେ ।

ଯହିଁରେକରି—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ. ଯେଉଁବସ୍ତୁ
ବା ବିଷୟ ଦ୍ଵାରା, ଯାଦୁଗ୍ରା ।

ଯହିଁ—ଗ୍ରା. ସବ. (ଫ-ସଦଦକ) ଯହିଁରୁ
ଦେଖ, ଯେଉଁକାଳରୁ, ଯେଉଁଶାନରୁ,
ଯେଉଁବିଷୟରୁ, (ଅବ୍ୟ) ଯେଉଁବିଷୟ
ଘଟିବାପରେ, ଯେଉଁକାରଣରୁ ଯେହେତୁ

ଯହିଁ ଯହିଁ—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ. କମଣଃ, ଯେଉଁ
ପର, ଅନୁକରମ, ଯଥାନ୍ତମେ, ଅନୁପାତ-
କମେ ।

ଯହ—ପୁ. ବ. ଜଳ, ଶକ୍ତି. ଗ୍ରା. ବନ୍ଧୁତ, ବେଶି ।

ଯହିଁ—ବ. (ୟାକ-କ. ର) ପୁତ୍ର, ବି. ମହତ୍ତ
ଯହ—ପୁ. ବ. (ୟାକ-କ. ବ). ନିପାତନ ହା

ଯଳମାନ, ଯଳିକି ।

ଯହତ୍ତ—ବ. ବି. ମହତ୍ତ ।

ଯ(ଧାତ୍ୱ)–ଯିବା, ଆହିମଣକରିବା, ଯାବା
କରିବା, ଶାନ ତ୍ୟାଗକରିବା, ଉତ୍ତେଜ

ଯିବା, ଅତିଷାନ୍ତରେତେବା, ରହିବା, ଘଟିବା,
ଫଳରେ ପରିଣତହେବା, କୌଣସି

କାର୍ଯ୍ୟରେ ହାତଦେବା, ସଙ୍ଗମ ବା
ମେଥୁନ କରିବା, ଅନୁରୋଧକରିବା,

ପାଇବା, ଆବଶ୍ୟକରିବା, ଅତରଣ
କରିବା; କାର୍ଯ୍ୟକରିବା, ପରିବର୍ତ୍ତି ତ
ହେବା ।

ଯ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ୟାକ-କ. ଥ+ସ୍ତ୍ରୀ. ଆ) ଲକ୍ଷ୍ମୀ,
(ୟାକ-ମ. ଥ+ଆ) ଯୋଦ, ଭଗ, (ୟା+
ଭ. ଥ+ଆ) ପ୍ରତି, (ଗ୍ରା. କି.) ରୁ ଗମନକରି

(ଗ୍ରା. ବି.) ଗମନ, ଯିବା, ସାମଜି
ଜୀଜୀଳାୟା, (ଗ୍ରା. ସବ) ଯାହା,
ଯେଉଁ ବିଷୟ, ଯେଉଁ ପଥାର୍ଥ, (ଗ୍ରା.-
ଅବ୍ୟ) ଯାହା, (ସଂ) ସଦଗର, (ପୃଷ୍ଠା) ବା

ବିରକ୍ତ ପୁତ୍ରକ ଅବ୍ୟ) ଦୂର, ଦୂର୍ଜ୍ଞ ହୋ

ଯାଥ(ଆନ୍ତାଲ)(ଲାଲ) —ଗ୍ରା. ବି. (ଫ-ସାମଳ)
ଯମନିଥନାନ, (ଗ୍ରା. ବି.) ସ୍ଵର୍ଗହୋଇ

ଜିଥିଥିବା ।

ଯାଆଆସ—ଗ୍ରା. ବି. ଯାଆଆ ଦେଖ ।

ଯାଆବାଲ—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ-ଜନ୍ମ+ବାଲ)
ଶିଶୁମାତ୍ର ପ୍ରଥମ ବାଲ ।

ଯାଆଲ—ଗ୍ରା. ବି. ବଡ଼ମାତ୍ରକ, ପିଲ,
ଶିଶୁମାତ୍ର, ମଧ୍ୟଶିଶୁକ ତଳ, ମାଇ

ମାରିବା ଯହବିଶେଷ ।

ଯାଆଲିଲେ ଇବା—ଗ୍ରା. କି. ମାଛର

ଯାଆଲ ପାଣିତିତରେ ଖେଳୁଥିବା—
ବେଳେ ଗଣ୍ଠର ପାଣିମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ିରହି
ରିତ ପିଲଙ୍କୁ କଟିବା, (ଲ. ଅର୍ଥ) ବନ୍ଧୁତ
ଗୁଡ଼ି ସନ୍ତାନର ମାତ୍ରାହେବା (ଲ. ଅର୍ଥ) ।

ଅନେକ ଗୁଡ଼ି ସ କ୍ଷେତ୍ର ସନ୍ତାନର
ପିତା ହେବା ।

ଯାଆଳିଲୁହିବା—ଗ୍ରା. କି. ମାଛର ଯାଆଳ
ପୋଖସମାନଙ୍କରେ ଗୁଡ଼ିବା, ବହୁସନ୍ଧାନ
ନର ମାତ୍ରା ପିତା ହେବା, (

ଯାଆଳାଆ—ଗ୍ରା. ସବ. (ଫ-ସଦତଦ)
ଯାଇବାର ଦେଖ ।

ଯାଆଳନିଶ—ଗ୍ରା. ବ. (ସହଚର ଶବ୍ଦ);
ସ୍ଵାମୀଙ୍କର ଭ୍ରାତୁକାୟା ଓ ଭରିମ ।

ଯାଆନ୍ତେ—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ. (ସମୟ) ଗତ
ହେବାରୁ ।

ଯାଆୟେଇଳା—ଗ୍ରା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ସହଚର ଶବ୍ଦ) ପଢିଛି ଭ୍ରାତୁକାୟା ଓ ପରିବାରସ୍ତ
ଅନ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀଗଣ ।

ଯାଆଲାଲ—ଗ୍ରା. କାଲ(ଲାଲ)ଦେଖ ।

ଯାଆଳ(ରତ୍ୟାଦି)—ଗ୍ରା. ବ. (ଫ-ସାମଳ)
ଯାଆଳ ରତ୍ୟାଦି ଦେଖ ।

ଯାଆସ—ଗ୍ରା. ବ. (ଫ-ସା ମାରୁ+ଓ
ଆସିବା) ଆସିଯା, ଯିବା ଓ ଆସିବା,
ଚଳାଚଳ, ପନ୍ଦନ କୌଣସି ପ୍ରାନ୍ତରୁ
ଯାତ୍ରାୟାତ କରିବା ।

ଯାଆସବୁଣୀ—ଗ୍ରା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ସହଚର
ଶବ୍ଦ) ଯାଆ ଓ ସବୁଣୀ ।

ଯାଇ(ରତ୍ୟାଦି)—ଗ୍ରା. ବ. ଜାର ରତ୍ୟାଦି
ଦେଖ, (ଗ୍ରା. ସବ) ଯାହା, ଯଦ୍ରିସାମନ୍ୟ ।

ଯାଇଲ(କି)ର—ଗ୍ରା. କି. ଗମନତ୍ତ୍ଵିପ୍ରାକରି,
(ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ) ଅବଶେଷରେ, ତତ୍ତ୍ଵରେ,
ଏବ ।

ଯାଇଲାତା—ଗ୍ରା. ସବ. (ମନ୍ଦାର) ଅତିମନ,
ବ୍ରେଜାରୁଶ, ଯାଥିଲାକ୍ଷ୍ୟଶ ।

ଯାଇତା—ପ୍ରା. (ୟାସୁପୁର) କି. ଯାଆନ୍ତା ।

ଯାଇତାଇ—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ-ସଦତତତ୍ତ୍ଵ)
ଯେନତେନ ପକାରେ ସମ୍ମାନିତ, କାମ
ଚଳିଲାଲ, (କି. ବି) କଷ୍ଟମଣେ,
ସାମାନ୍ୟ ପ୍ରକାରେ, କାମଚଳିଲାଲ ।

ଯାଇଥିବା—ଗ୍ରା. କି. ନଷ୍ଟ, ଚତ, ଅତାତ ।

ଯାଇଛି—ଶ୍ରୀ.ସବ୍. ଯାହାକିଲୁ, ଯାହା ସମ୍ପଦ ।
ଯାଇଛି—ହରି-ଶ୍ରୀ.ଅବ୍ୟ. (ଫ୍ରେଂଚ୍-ଯାତ୍ରକରୁ)
ଯାହା ଘଟନା ଘଟୁ ପଛକେ, ପ୍ରଧାନକଥା
କଷେତ୍ରକୁ ଗୁଡ଼ିଦେଲେ ମଧ୍ୟ, ପକ୍ଷାନ୍ତରେ
ଯାଇ—ରତ୍ନାଦ—ଶ୍ରୀ.ବି. (ଫ୍ରେଂଚ୍-ଯାତ୍ରାରୁ)
ଜାଉଇଥାବି ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ.ଅବ୍ୟ) ଯାଉ
ସେକଥା, (ଶ୍ରୀ.ଫି.) ସେ ଗମନ କରୁ ।
ଯାଉଥା—ଶ୍ରୀ.ବି. ଜାଉଆ ଦେଖ ।
ଯାଉଳି—ଶ୍ରୀ.ବି. (ଫ୍ରେଂଚ୍-ଯାତ୍ରକ) ଖଣ୍ଡ
ଲୁଗାର ଦୂର କାହିଁରେ ବଜାହେବା
ଦୂରଟି ହୁକୁଳା, ସମଶ୍ରେଣୀର ଦୂର
ଗୋଟି ବା ଯୋଡ଼ି, ଯୁଗୁ ମଧ୍ୟ ଏକ-
ତର, (ବିଂ) ସମଶ୍ରେଣୀୟ, ସବୁ, ଦୂର ।
ଯାଉଳିଆ—ଶ୍ରୀ.ବି. ସେ ଯାଉଳିରେ
କୌଣସି ପଢାର୍ଥବହେ, (ବି) ଜଞ୍ଜାମରୁ
ଏଦେଶକୁ ଆସି ବେପାର କରୁଥିବା
ହ୍ରାସର ମହାନକ ।
ଯାଉଳିକବାଟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଫ୍ରେଂଚ୍-ଯାତ୍ରକ ଓ
କପାଟ) ଦୂଆରମୁହଁରେ ଲାଗିଥିବା
ଯୋଡ଼ିକବାଟ ।
ଯାଉଳିକଶା—ଶ୍ରୀ.ବି. ସ୍ଥିମାନଙ୍କର
ଜାକପୁଡ଼ାରେ ପିକାନ୍ତିବା ଏକପ୍ରକାର
ସୁନାର ରୁଣା ।
ଯାଉଳିକନ—ଶ୍ରୀ.ବି. ସ୍ଥିମାନଙ୍କ
ମଧ୍ୟ, ଜାଉଳିକନ ।
ଯାଉଳିକନ୍ତ୍ର—ଶ୍ରୀ.ବି. ଆକାଶରେ ଏକ
ସମୟରେ ଉଚ୍ଚ ବାରୁପେ କଲିତ,
କୁରିଗେଟି ଚନ୍ଦ୍ର, ବାଲିକାଙ୍କର ନାମ
ଯାଉଳିକନ୍ତ୍ର—ଶ୍ରୀ.ବି.ବାହୁର ଅଳକ୍ଷାର-
ବିଶେଷ ।
ଯାଉଳିକୋଳି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦୂରଟି କୋଳି
ବା ଡରୁଡ଼ା ଏକହି ଯୋଡ଼ାହେତେ
ତଥାରି କରିପାରଥିବା ନୋଳି ।
ଯାଉଳିକପାଳ—ଶ୍ରୀ.ବି. ବାପାପାଳ ।
ଯାଉଳିକପାଳିଆ—ଶ୍ରୀ.ବି. କାନରେ ପିକା-
ପିବା ଯୋଡ଼ିପାଳିଆ ।
ଯାଉଳିକନକା—ଶ୍ରୀ.ବି. ସେ ଯାଉଳିକ
ବାହୁ କାନରେ ବହନୀଏ, (କମଳାରୁ—

କିରେ ଦୃବ୍ୟ ବା ନିବା କରିମ ।
ଯାଉଳିବେତ—ଶ୍ରୀ.ବି. ଏକହି ଦକ୍ଷା-
ଯାଥିନା ଯୋଡ଼ିବ ବେତ ।
ଯାଉଳିମୁଦି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗୋଟିଏ ଆଙ୍ଗ
ଠିରେ ଏକହି ପିନାଯିବା ଦୁଇଟି ମୁଦି
ଯାଉଳିଶଙ୍କ—ଶ୍ରୀ.ବି. ଯୋଡ଼ିଶଙ୍କ ।
ଯାଉସେକଥା—ଶ୍ରୀ.ଅବ୍ୟ. ସେକଥା ଗୁଡ଼,
ଗଲୁକଥା ଗଲୁଣି ।
ଯାଏ(ୟୁ)—ଯା. (କରିଥା); ତପସିଲ,
ବିବରଣ, ମୁକାବିଲ ପରେ ଦିଆଯିବା
୩ ଚିହ୍ନ, ସମ୍ପତ୍ତି, ଧନ, ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ
କାର୍ଯ୍ୟ, (ବିଂ) ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ, ଶୁଭ,
ଉଚିତ, (ଶ୍ରୀ.ଅବ୍ୟ) ଯାକେ, ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ,
(ଶ୍ରୀ.ଫି.) ଗମନ କରେ ।
ଯାଏ—ଶ୍ରୀ.ଅବ୍ୟ. (ଫ୍ରେଂଚ୍-ଯାବତ୍)-ଯାବତ୍,
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।
ଯାଏକ—ଶ୍ରୀ.ଅବ୍ୟ. ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।
ଯାଏକେତୋଥେକେତୋ—ଶ୍ରୀ.ବାକ୍ୟାଂଶୁ
ଏବିଷ୍ୱରେ (ଅମୁକର) ବ୍ୟକ୍ତିରତ
ଲଭନାହଁ ବା କ୍ଷତି ନାହଁ, ଏବିଷ୍ୱ
(ଅମୁକର) ଗୁରୁତର ଭାବେ ସ୍ଵର୍ଗ କରିବ
ନାହଁ ।
ଯାଏଦେବା—ଶ୍ରୀ.ଫି. (କରିଥା).ହୃଦୟ
ମୁକାବିଲ ଶେଷରେ / ବା V ଚିହ୍ନ
ଦେବା ।
ଯାଏବାଲ—ଯା. (ୟୁ.ବିଂ) ପଞ୍ଜି ଭିକାନ୍ଦ ।
ଯାଏ(ୟୁ)-ବେଜା ଏ(ୟୁ)—ଯା.ବି. ଓ ବିଂ
(କରିଥା). ନ୍ୟାୟ ଓ ଅନ୍ୟାୟ ।
ଯାଏବେଜା ଏବୁଝିବା—ଶ୍ରୀ.କି. ନ୍ୟାୟ-
ନ୍ୟାୟ ବିଶ୍ଵର କରିବା ।
ଯାଏ—ଶ୍ରୀ.ଅବ୍ୟ. (ଫ୍ରେଂଚ୍-ଯାବତ୍)-ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ,
(ଶ୍ରୀ.ଫି.) (ମୁଁ) ଗମନ କରେ ।
ଯାଏ—ଶ୍ରୀ.ବି. (କରିଥା) ସେଟଳିମେଣ୍ଟ
କାଗଜ ଟିକ୍ ଅଛିକନା ପଚାରିବା,
ମମୀଙ୍ଗର, ତଳଖାର, ଦୂରାବାଦିର ପଶ୍ଚାଳ,
ମୁକାବିଲ, ତୁଳିକା, ତଳାରିବା ।
ଯାଏଅପିସର—ଶ୍ରୀ.ବି. (କରିଥା).ଅଧି-
ପ୍ରତି କର୍ମବୁଶଙ୍କ କର୍ମକୁ ତଳାରିବା
ହେବୁ ତମ କର୍ମବୁଶ ।

ଯାଏନକରିବା—ଶ୍ରୀ. ଫି. (କରିଥା)
କୌଣସି ବିଷୟ ବା ଲେଖା ଠିକ୍ ଅଛି
କି ନାହଁ ଦେଖିବା, ଭୁଲକା କରିବା,
ପରସିବା ।
ଯାଏଚପାତ୍ର(ଗ୍ରେଟର)-ଶ୍ରୀ.ବି. (କରିଥା).
ହୀମାବାନାଦିର ପମ୍ବା ।
ଯାଏଚମେହ(ହେ)ର(ର)ର—ଶ୍ରୀ. ବି.
ଯେହଁ ମୋହରର ଅନ୍ୟର ଲେଖା-
ଆଦିକୁ ପଶ୍ଚାତ ବା ମୁକାବିଲ କରେ ।
ଯାଏଚପୋର୍ଟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (କରିଥା)ଯୈରୁ
କରିବା • ବ୍ୟକ୍ତି କୁର୍ବାପରଙ୍କୁ ଯେହଁ
ରିପୋର୍ଟ ଦିଅନ୍ତି । [ଦେଖ ।]
ଯାଏଲାଲ—ଶ୍ରୀ.ବି. ଓ ବି.ୟାଥାଳା (ଲ)
ଯାକ—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ. (ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦ ସଙ୍ଗେ
ବ୍ୟବହୃତ) ଫ୍ରେଂଚ୍-ଯାବତ୍; ସମସ୍ତ, ସମ୍-
ଦାୟ, ତମାମ (କାଳ)ବ୍ୟାପୀ, ବିବାକ୍,
ମାନେ, ଗୁଡ଼ାକ, (ଶ୍ରୀ. ବିଂ) ଯାକଥାର
ଦେଖ ।
ଯାକଥାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯାହା ଦେହରେ
କଷି ହୋଇ ଲାଗିଯାଏ, ଯାକୁଆ, ଫଙ୍କାର୍ଣ୍ଣ
ଯାକ(କେ)ହୁ—ଯା.ବି.ଯାକେହୁ ଦେଖ ।
ଯାକବା—(ରତ୍ନାଦ)ଶ୍ରୀ. ଫି. ଜାକବା
ଇତ୍ୟାଦି ଦେଖ ।
ଯାକମୁକିତ୍ତାରବସିବା—ଶ୍ରୀ.ଫି. ହୃଦ୍ର-
ପଦାଦିକୁ ସକୁନିତ କରି ରିପବେଶନ
କରିବା, (ଏକାଧିକ ବ୍ୟକ୍ତି) ଲଙ୍ଗଲଗି
ହୋଇ ଦସିବା ।
ଯାକୁ—ଶ୍ରୀ. ସମ୍ବ. (ଫ୍ରେଂଚ୍-ଶବ୍ଦ)
ଯାହାକୁ ।
ଯାକୁଆ—ଶ୍ରୀ.ବିଂ. ଜାକୁଆ ଦେଖ ।
ଯାକୁର(ଟି,ହୁ,ହୁ)—ଶ୍ରୀ.ସବ୍. (ଫ୍ରେଂଚ୍-
ଯାହୁ, ଯକ୍ର) ।
ଯାକୁଟି—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ. ସମ୍ବାଦ, ତମାମ ।
ଯାକୁସି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଜନ୍ମସନ୍ଧି, କାଶ ଓ
ବେଳ ସମ୍ବାଦେ ହେବା ଏକପ୍ରକାର
ମେରେବ, ବିତିକା ।
ଯାକେ—ଶ୍ରୀ.ଅବ୍ୟ. (ଫ୍ରେଂଚ୍-ଯାବତ୍)-ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ,
ଯାଏ, ଚମ୍ପ । [ସମ୍ବାଦୀୟ ।
ଯାକୁତ୍ରକ—ଶ୍ରୀ.ବିଂ. (ଯକ୍ରତ୍ର + ଅକ) ଯକ୍ରତ୍ର

ଯାକୁଲୋତା—ହି.ବି. ଯକୁଲୋମ ଜନ-
ପଦସମ୍ମନୀୟ ।

ଯାଗ(ଇତ୍ୟାଦି)—ପୁଂ.ବି. (ୟଳ୍ + ଶ.ଅ)
ଯଙ୍ଗ ଇତ୍ୟାଦି ଦେଖ, ହୋମ ।

ଯାଗନିକ—ଗ୍ର.ବି.ବି.(ସ-ଯାଜିକ)ଯଙ୍ଗ-
କର୍ତ୍ତ୍ଵ, ଯାଜିକ ଦେଖ ।

ଯାଗନିଥିକ ରଖାଇବା—ଗ୍ର. (ପ୍ରବଚନ,
ନ୍ୟାୟ) ଦେବୋଷ୍ଟୁ ପରାର୍ଥକୁ କୁରୁର
ପର ସ୍ଥାନ ପ୍ରାଣୀ ଦେବକରିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ)
ଉତ୍ତମ ପରାର୍ଥ ଅପବ୍ୟକହାର ବା
ଅପାନରେ ଦାନ ।

ଯାଗୟୁଶ—ଯାଯୁଶର ନାମାନ୍ତର ।

ଯାଗୟଞ୍ଜ—ବି. (ଏକାର୍ଥ ସହଚରର ଶବ୍ଦ)
ଯାଗ ।

ଯାଗସନ୍ଧାନ—ପୁଂ.ବି. ଉତ୍ସୁକ ଲୟୁଜ

ଯାଗସୂଦ୍ଧ—କ୍ଲୀ.ବ. ଯକ୍ଷସୂଦ୍ଧ, ଯଙ୍ଗେପଶ୍ଚତ
ଯାଗିର(ର)ଇତ୍ୟାଦି—ଯା. ବି. ଜାଗିର
ଇତ୍ୟାଦି ଦେଖ ।

ଯାଗିର(ର)ମାହାଲ—ଯା. ବି. ଜାଗିର-
ଦାରଙ୍କୁ ଇଂରେଜଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ନିଷ୍ଠର
ଜମି ।

ଯାଦେନି—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. ଯାହାର ଯେଉଁ
କାରଣରୁ, ହେଉଁବୁ, ଯହଁ ଯୋଗୁଁ,
ଯାହା ପାଇବା ଉଦେଶ୍ୟରେ, ଯାହାର
ସାହାଯ୍ୟରେ ।

ଯାଙ୍ଗ—ଗ୍ର.ସବ. (ପରାର୍ଥରେ ବ୍ୟକ୍ତି-
(ସନ୍ଧାକାର୍ଥକ ଏକବଚନ)ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି-
ଙ୍ଗର, (ବ୍ୟକ୍ତିବଚନ)ଯେଉଁମାନଙ୍କର ।

ଯାର—(ଧାର୍ଯ୍ୟ)ଯାର୍ତ୍ତା କରିବା, ମାରିବା,
ତୁଳାକରିବା, ଅନୁରୋଧକରିବା, ଆବେ-
ଦନକରିବା, ପରାର୍ଥନାକରିବା, ସମପର୍ଣ୍ଣ
କରିବା, ବିବାହ ପାଇଁ ପାର୍ଥନାକରିବା

ଯାର୍ତ୍ତା—ବି. (ଯାର୍ତ୍ତ + ଶା + ନ + ଆ)
ମାରିବା, ତୁଳାକରିବା, ବିମତ ଅନୁ-
ରୋଧ, ପାର୍ଥନା, ନନ୍ୟାକୁ ବିବାହ
କରିବା ପ୍ରସ୍ତାବ ।

ଯାତ—ଗ୍ର. ବି. କୌଣସି ଦ୍ରୁବ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତି
ନିମନ୍ତେ ପାର୍ଥନା ।

ଯାତକ—ପୁଂ. ବି. (ଯାତ୍ + କ.ଅକ)

ଭିକ୍ଷାକାଶ, ପାର୍ଥନାକାଶ, (ବି)ରଷ୍ଟୁକ,
ଦରଶାପ୍ରକାଶ ବ୍ୟକ୍ତି, କନ୍ୟାପାର୍ଥ ।

ବ୍ୟକ୍ତି, (ଗା.ବି) ମରହଟା ବ୍ୟକ୍ଷଣଙ୍କ
ଦଶୋପାଧିବିଶେଷ, (ପ୍ରା. ସମ୍ବଲ. ବି)
ମରହଟାମଙ୍କର ଶ୍ରେଣୀଭେଦ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଯ ତମା ।

ଯାଚ(ଶ,ଚେ)ଙ୍କ—ଗ୍ର. ବି. (ପା-ଯାଚଞ୍ଚା)
ପାର୍ଥନା, ଭିକ୍ଷା ।

ଯାଚର—ହି. ବି. ଯାଚକ ।

ଯାଚନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଯାଚ୍ + ଶ.ଅନ)
ପାର୍ଥନା, ଭିକ୍ଷା, ଯାର୍ତ୍ତା ।

ଯାଚନକ—ପୁଂ.ବି. (ଯାଚ୍ + କ.ଅନ +
କ) ଯାଚକ, ରଷ୍ଟୁକ, ଦରଶାପ୍ରକାଶ
ବ୍ୟକ୍ତି, (କ୍ଲୀ. ଯାଚ୍ + ଶ.ଅନ + କ)
ପାର୍ଥନା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯାଚନକା ।

ଯାଚନା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ଯାଚ୍ + ଶ.ଅନ +
ଆ)ପାର୍ଥନା, ଭିକ୍ଷା, (ଯାଚ୍ + ଶ.ଅନ +
ଆ) ଦରଶାପ୍ରତ୍ତି ।

ଯାଚନାୟ—ହି. ବି. (ଯାଚ୍ + ମ୍ର.ଅନ୍ୟାୟ)
ପାର୍ଥନାୟ ।

ଯାଚମାନ—ପୁଂ.ବି. (ଯାଚ୍ + କ.ଅନ)
ଭିକ୍ଷା କରୁଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯାଚମାନା ।

ଯାଚିତ—ହି.ବି.(ଯାଚ୍ + ମ୍ର.ତ)ପାର୍ଥତ,
ମୁତ୍ତ, ଆବଶ୍ୟକ, (କ୍ଲୀ.ବ. ଯାଚ୍ + ଶ.
ତ) ପାର୍ଥନା, ଭିକ୍ଷନ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଯାଚିତକ—କ୍ଲୀ.ବି. (ଯାଚିତ + ନିର୍ବ୍ରାର୍ଥେ-
କ) ପାର୍ଥତ ବସ୍ତୁ, ଭିକ୍ଷାଲକ୍ଷ୍ୟ ବିପ୍ଳମ,
ଉଧାର ଦ୍ରୁବ୍ୟ ।

ଯାଚିତବ୍ୟ—ବି.ପାର୍ଥତବ୍ୟ, ମାରିବାର
ଯୋଗ୍ୟ ।

ଯାଚିତା—ପୁଂ. ବି. (ଯାଚ୍ + କ.ତୃ)
ଯାର୍ତ୍ତାକାଶ, (ପୁଂ.ବି) ରଷ୍ଟୁକ, ଦର-
ଶାପ୍ରକାଶ ବ୍ୟକ୍ତି, କନ୍ୟାର ପାଣି ପ୍ରହି-
ଣାର୍ଥ ପାର୍ଥମୁତ୍ତା ବ୍ୟକ୍ତି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯାଚିତୀ ।

ଯାଚିଦେନା—ଗ୍ର.ବି.(ପା-ଯାଚିତାର୍ଥ)ମାଗୁ
ନ ନ୍ୟାକା ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସ୍ଵେଚ୍ଛାରେ କୌଣସି
ଦ୍ରୁବ୍ୟ ଦେବାକୁ କହିବା, କୌଣସି

ପଢାର୍ଥ ପାଇବାକୁ ପାର୍ଥନା କରିବା,
ବିପଦରେ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଭୋଗ ମନ୍ୟିବା
ପରେ ଦେବାକୁ ଅଙ୍ଗୀକାର କରିବା ।

ଯାଚିଲପଦାର୍ଥ (ଦରବ) ଗୁଡ଼ିବକାହିଁ—
(ଗା.) ପ୍ରବଚନ ଉପଦେଶ କେହି କିନ୍ତୁ
ଦ୍ରୁବ୍ୟ ଦେଲେ ପ୍ରହିଣ କରିବାକୁ ଅସ୍ତ୍ରୀ-
କାର କରିବ ନାହିଁ ।

ଯାଚିଷ୍ଟ—ହି.ବି. (ଯାଚ୍ + ଲକ୍ଷ୍ମୀ)ମାରି-
ବାରେ ଅଭ୍ୟସ ବା ଅଭିଲାଷୀ ।

ଯାଚି—ପୁଂ. ବି. ଯାଚିତ୍ତାକାଶ ।

ଯାଚ୍ୟମାନ—ହି. ବି. (ଯାଳ୍ + ମ୍ର.ଆନ)
ପାର୍ଥନାର ବଣୀଭୂତ ।

ଯାଛାତା—ଗ୍ର.ହି.ବି. (ଯାଦ୍ + ରଙ୍ଗା +
ତା) ଯାଇଛା ତା ଦେଖ ।

ଯାଳ—ପୁଂ. ବି. ସଙ୍କଳକାଶ, ଯାଜିକ ।

ଯଳ—ପୁଂ. (ୟଳ + ଶ.ଅ)ଅନ୍ତି, ଭତ୍ତ,
ଜାଦ୍ୟଦ୍ରୁବ୍ୟ, (ୟଳ + କ.ଅ) ଯଳିବୁ-
ଣ୍ଟା ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଯଳକ—ପୁଂ. ବି. (ୟଳ + କ.ଅକ)
ହୋତା, ଯାଜିକ, ରହିକ, ପୁଷ୍ଟେହତ,
ରଜହତ୍ତୀ, ମରହତ୍ତୀ, (ଗା. ବି) ଧର୍ମ-
ପ୍ରସ୍ତରକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯାଜିକା ।

ଯଳକତା(ହ)—ବି. (ଯଳକ + ଶ.ତା)
ପୌରୋହିତ୍ୟ ।

ଯଳତ୍ୟ—ପ୍ରା. (ୟଳ)ବ. ଯାଳୁରବାସୀ
କୁଳୀନ ବ୍ୟକ୍ଷଣଙ୍କ ଶାଖାବିଶେଷ ।

ଯଳନ—କ୍ଲୀ. (ୟଳ + ଶିର୍ତ୍ତା + ଶ.ଅନ)
ଅନ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ଯଙ୍ଗ ଦିଲ୍ଲୀର ସମୀଦନ,
ଯଙ୍ଗର ପୌରୋହିତ୍ୟ ।

ଯଳନ୍ୟାର—ହି. ବି. (ୟଳ + ଅନ୍ୟାୟ)
ଯଳନାର୍ଥ, ଯଳନର ଯୋଗ୍ୟ ।

ଯଳଧୂର—ଗ୍ର. ବି. କଟକଜିଲ୍ଲାର ଉତ୍ତର-
ଭାଗପ୍ର ଗୋଟିଏ ସବ୍ୟତିଭିଜନ ଓ
ନଗର ।

ଯଳମାନ—କ୍ଲୀ.ବି. (ୟଳମାନ + ଅ)ଯଳ-
ମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସମୀଦନାୟ ଯଙ୍ଗର ଅଂଶ
ଯଳମାନକ—ହି. ବି. ଯଳମାନସମ୍ମନୀୟ

ଯାତ୍ରୀ—ସୁ. ବି. (ଯାତ୍ରୀ+କ.ରୁ) ଗମନ- କାରୀ, (ପୁ. ବି) ରାଜସ୍ଵ, ଉପଦେବତା, ଭୂତପ୍ରେତ, ସମୟ, ପଥକ, ବାୟୁ, ଅସ୍ତ୍ର- ଶତ୍ରୁ ।	ସମାଗମ ।	କରିବା କିମ୍ବା, ବିଦେଶୀରୀବା ସମ୍ପର୍କ । ଯାତ୍ରାଥରୁକଳ—ଗ୍ରା. ବି. କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଖାନକୁ ବାହ୍ରାଚିବା । ଯାତ୍ରାକିବା—ଗ୍ରା. ବି. କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁକୂଳକିବିବା, ସାଧାରଣଙ୍କ ପରିଦର୍ଶନାର୍ଥ ନୃତ୍ୟଗୀତା- ଦିର ଅଭିନୟ କରିବା ।
ଯାତ୍ରୀ—ସୁ. ବି. (ଯାତ୍ରୀ+କ.ରୁ) [କାରୀ] ।	ଯାତ୍ରାକାର—ସୁ. ବି. (ଯାତ୍ରୀ+କୁ+ଆ) ଯାତ୍ରାର ଶୁଭରୂପ ନିର୍ଣ୍ଣୟକାରୀ ମୂଳ- ବିଶେଷ ।	ଯାତ୍ରାବିଧି—ବି. (୭ତତ୍ର) ଦେଶାନ୍ତର ଗମନକାଳୀନ ବିଧାନ ।
ଯାତ୍ରୀଜନ—ସୁ. ବି. ରାଜସ୍ଵ ବିଭାଗ- ଯାତ୍ରୀଜନ—ସୁ. ବି. ରାଜସ୍ଵ ଧ୍ୟାନକାରୀ ଯାତ୍ରୀ—ସୁ. ବି. ଯାତ୍ରୀଧାନ, ରାଜସ୍ଵ । ଯ ଦୁଧାନ—ସୁ. ବି. (ଯାତ୍ରୀ+ଧାନ+କ. ଅନ) ନିଶାଚର, ରାଜସ୍ଵ, ଭୂତପ୍ରେତ ।	ଯାତ୍ରାକାଳ—ବି. ଯାତ୍ରା କରିବାର ମୁହଁର୍ତ୍ତ, ଉଷ୍ଣ ସମୟ ।	ଯାତ୍ରାଭିଜିତ—ଗ୍ରା. ବି. ଯାତ୍ରାରେ ଠଳ- ହେଇରଥବା ଲୋକ ବିମଣ କମିବା, ଯାତ୍ରାର ଅନୁକୂଳ ବିବିଧିବା ।
ଯାତ୍ରାମତ୍ର—ସୁ. ବି. ହିଂସାୟୁଦ୍ଧ, ହିଂସା- ବିଜିଷ୍ଟ, (ପୁ. ବି) ଯାତନାଦାୟକ ଆୟୁଧ ବା ରାଜସ୍ଵବିଶେଷ ।	ଯାତ୍ରାକାଳ—ଗ୍ରା. ବି. ଯାତ୍ରା ଦେଖିବାକୁ ଆସିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି,(ଗ୍ରା.ବି) ଯାତ୍ରା ଦେଖି- ବାକୁ ସମାଗତ, ଉଷ୍ଣବିକାଳୀନ ।	ଯାତ୍ରାମହୋଷ୍ଟବ—ସୁ. ବି. ଯାତ୍ରାରୂପ ମହୋଷ୍ଟବ ।
ଯାତ୍ରାବିତ୍ତ—ବ. ଅସୁର, ଯାତ୍ରୀଧାନ । ଯାତ୍ରାବିଦ—ସୁ. ବି. ଯାତ୍ରୀକାଳିକ ବିଦ୍ୟ- ରିଜ୍, ବିଷୟୀୟ ବିଦ୍ୟାରଙ୍କ ।	ଯାତ୍ରାକାଳି—ଗ୍ରା. ବି. ଯାତ୍ରା କରିବାର ମୁହଁର୍ତ୍ତ, ଉଷ୍ଣ ସମୟ ।	ଯାତ୍ରାଲଗବା—ଗ୍ରା. ବି. (ଲ.ଅର୍ଥ) କୌଣସି କରିବା କିମ୍ବା କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟବିଷେଷ ।
ଯତ୍ତା—ସୁ. ବି. (ଯତ୍ତା+ଶିର+ମୀ.ଯ) ଯତ୍ତାକରିବା ଯୋଗ୍ୟ, ଯତ୍ତାଦିବ୍ୟ ।	ଯାତ୍ରାଶରଚ—ଗ୍ରା. ବି. ଗୁରିର ଓ ପିଲ- ମାନଙ୍କୁ ଉଷ୍ଣବିରେ ଦିଆଯିବା ଧନ ।	ଯାତ୍ରାମୁଆଙ୍କ—ଗ୍ରା. ବି. ଯାତ୍ରାରେ କୌଣସି- କରିବା ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପାର୍ଶ୍ଵବ୍ୟକ୍ତିକୁ କରିବା ବିଷୟୀୟ ।
ଯାତ୍ରା—ସୁ. ବି. (ଯାତ୍ରୀ+ଶିର+ଆ) ଭ୍ରମଣ, ଗମନ, ନିଷାହ, ଅଭିଯାନ, ଶାର୍ଥଗମନ, ଯାତ୍ରା, ଦେବତାଙ୍କ ଉଷ୍ଣବ, କୌଣସି ଉଦେଶ୍ୟରେ କୌଣସି ଖାନକୁ ବାହ୍ରା- ଚିରିବା, ବ୍ୟବହାର, ଆରୁର, ପ୍ରଥା, ଧର୍ମ- ସମ୍ବନ୍ଧୀୟମଳା, ଶୋଭାଯାଦା, କୌଣସି ଦ୍ଵାରା ଯିବା, ସମୟ ଯାପନ, (କ.ଏ+ ଆ) ଶାର୍ଥଯାଦିତଳ, (ଅଧ.ଏ+ଆ) ପଥ, ବୃତ୍ତି, ଭରଣପୋଷଣ, ଜବନ- ଯାତ୍ରା, ପେଷା, ଏକପ୍ରକାର ନାଟକା- ଭିନ୍ନଯୁ, ସହବାସ, (ଶ.ଏ+ଆ) ଉପାୟ, ଯକ, (ଗ୍ରା.ବି) ଯାତ୍ରା, ନୃତ୍ୟଗୀତାଦି ଅଭିନୟ, ଏକଶ୍ଵାନରେ ବହୁଲୋକଙ୍କ	ଯାତ୍ରାକାଳ—ଗ୍ରା. ବି. କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦିନ, ବିଦେଶ ଯିବାର ଅନୁକୂଳ ଦିନ ଯାତ୍ରାଦଳ—ଗ୍ରା. ବି. ଯାତ୍ରା ବା ନାଟ- ଆଦି କରିବା ପାଇଁ ଗଠିତ ଦଳ ବା ପଞ୍ଚା ।	ଯାତ୍ରାକାଳ—ଗ୍ରା. ବି. (ସତର ଶିକ୍ଷା) ଯାତ୍ରାକାଳ—ଗ୍ରା. ବି. ଶେଷିରେ ବା ଗାଢ଼ିରେ ଯାତ୍ରାମାନେ ବସି ଯା ଆସ କରନ୍ତି ।

ଯାତ୍ରୀଗୁମାଟ୍ଟା—ଗ୍ରୀ. ବି. ପଣ୍ଡାମାନଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧି, (ସମାଜେ ଯାତ୍ରୀଙ୍କୁ ନିଅଥାଗ କରନ୍ତି)।

ଯାତ୍ରୀଗର—ଗ୍ରୀ. ବି. ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କ ବସା। ଯାତ୍ରୀଟିଟି(ଟା,ଟେ)କ୍ଷେ—ଗ୍ରୀ. ବି. ଯାତ୍ରୀ-ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଆଦାୟ ହେବା ଶୁଳ୍କ।

ଯାତ୍ରୀତକ୍ଷେତ୍ରପା—ଗ୍ରୀ. ବି. (ବ୍ୟକ୍ତି) ଯେଉଁ ପଣ୍ଡାମାନେ ନାନାରିପାୟରେ ଯାତ୍ରୀଙ୍କ ଠାରୁ ଜୁଲମ ପୂର୍ବକ ଅର୍ଥାଦ ନିଅନ୍ତି!

ଯାତ୍ରୀଦରନ—ଗ୍ରୀ. ବି. ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କର ଦେବଦରନ।

ଯାତ୍ରୀଦରନକରବକା—ଗ୍ରୀ. କ୍ରି. ଯାତ୍ରୀ-ମାନଙ୍କୁ ସୁବିଧାରେ ଦର୍ଶନ କରାରଦେବ

ଯାତ୍ରୀଦାଣ୍ଡ—ଗ୍ରୀ. ବି. ବହୁଦର୍ଶକଯାତ୍ରୀ ଉତ୍ତରକୁ ଆସିବା ଅବସ୍ଥା।

ଯାତ୍ରୀପରିଚ—ଗ୍ରୀ. ବି. ଯାତ୍ରୀଆଦି।

ଯାତ୍ରୀବୃତ୍ତି(ତି)—ଗ୍ରୀ. ବି. ପଣ୍ଡାଗିରି, ଯାତ୍ରୀଗୁମାଟ୍ଟିର, ସାଧୀବିଦୀର୍ଘାରେ

ଯାତ୍ରୀବୃତ୍ତି—ଗ୍ରୀ. ବି. ଯାତ୍ରୀବୃତ୍ତିର ଦର୍ଶନ କରାରଦେବ

ଯାତ୍ରୀବୃତ୍ତି—ଗ୍ରୀ. ବି. ବହୁଦର୍ଶକଯାତ୍ରୀ

ଯାତ୍ରୀବୃତ୍ତି—ଗ୍ରୀ. ବି. ଯାତ୍ରୀବୃତ୍ତିର ଦର୍ଶନ କରାରଦେବ

ଯାତ୍ରୀବୃତ୍ତି—ଗ୍ରୀ. ବି. ବହୁଦର୍ଶକଯାତ୍ରୀ

ଯାତ୍ରୀବୃତ୍ତି—ଗ୍ରୀ. ବି. ଯାତ୍ରୀବୃତ୍ତିର ଦର୍ଶନ କରାରଦେବ

ଯାଦାଁ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଯାତ୍ରୀକ.ଅସ୍ତ୍ର) ଜଳ-ଚର ଜୀବ, ଜଳକନ୍ତୁ, ଜଳ, ନମୀ, ଶୁଳ୍କ, ଇଚ୍ଛା। [ବରୁଣ]

ଯାଦାଁପତ୍ର—ପୁ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ସମୁଦ୍ର,

ଯାଦରଣ—ପୁ. ବି. ତତ୍ତ୍ଵ (ଯାଦାଁ+ରଣ) ସମୁଦ୍ର, ବରୁଣ।

ଯାଦବ—ପୁ. ବି. (ସମୁଦ୍ର+ଅଥ) ସମୁଦ୍ର-ବଣୀୟ, ସମୁଦ୍ରବଣୀୟ, (ବି)

ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ, ଗୋମହିଷାଦିରୂପ ଧନ, ଦ୍ଵାଦଶ

ଗୋପାଳ ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମ, (ଗ୍ରୀ.ବି.) ଗର୍ଭଭୂମାନଙ୍କ ଶାଖାବିଶେଷ।

ଯାଦବକ—ପୁ. ବି. ସମୁଦ୍ରଶୋଭକ।

ଯାଦବଗରୀ—ପୁ. ବି. ପଞ୍ଚତିବିଶେଷ।

ଯାଦବରଜବଂଶ—ଦାଶିଶାତ୍ୟର ଗୋଟିଏ ହିନ୍ଦୁ ରାଜବଂଶ।

ଯାଦବ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସମୁଦ୍ର+ଅ+ର) ବାସନ୍ତିଦେଶ, ଦୁର୍ଗା, ଗୋଧନ, ମଦିର, କୁଟିଲା।

ଯାଦବେଦ୍ର—ପୁ. ବି. ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ।

ଯାଦସାକାଥ—ପୁ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ବରୁଣ, ସମୁଦ୍ର। [ବରୁଣ]

ଯାଦସାପତ୍ର—ପୁ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ସମୁଦ୍ର,

ଯା(ସମା)ଦା--ସା.ବି. ଅତ୍ୟଧିକ, ଅପେକ୍ଷା-କୃତ ଭଲ, ଅତିରିକ୍ତ, (ବି. ର ବି.)

ଅପେକ୍ଷାକୃତ ରୂପେ, ଅତ୍ୟଧିକରୂପେ।

ଯାଦୁ—ବି. ଜଳ, ତରଳପଦାର୍ଥ।

ଯାଦୁ(ଇତ୍ୟାଦି)—ଗ୍ରୀ. ଓ ସା. ବି. ଜାତ୍ରୀ ଇତ୍ୟାଦି ଦେଖ।

ଯାଦୁକର—ପୁ. ବି. ଓ ବି. ତତ୍ତ୍ଵଜାଲିକ,

ବର୍ଣ୍ଣିକାରକ, କୁହୁଙ୍କ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଜାଦୁକଙ୍କ।

ଯାଦୁପର—ଗ୍ରୀ.ବି. ଯେଉଁ ଶୁଦ୍ଧରେ ପୁରୁଷ

ତତ୍ତ୍ଵ ବିଷୟକ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଶେଷ-ବିଧ ସ୍ଥାନକ ଓ ଶୈଳିକ କୌତୁଳ୍ୟ

ଜଳକ ବସ୍ତ୍ର ସଂରକ୍ଷିତ ହୋଇଥାଏ।

ଯାଦୁବଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ବଣୀକରଣକ୍ଷମତା,

ତେଜୀ ପ୍ରଦର୍ଶନ ଶତ୍ରୁ।

ଯାଦୁପତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବଣୀକରଣକ୍ଷମତା।

ଯାଦୁମଣି—ଗ୍ରୀ. ବି. ଅତ୍ୟସ୍ତେତୁର ପାତ୍ର।

ଯାଦୁର—ଶି. ବି. ବହୁରେତୋସ୍ତେତୁର।

ଯାଦୁକ—ଶି. ବି. (ସତ୍ତ୍ଵ+ଦୁଶ୍ମାନ୍ତିର୍ମି.

କିପ୍) ଯେ ରୂପ, ଯେପକାର, ଯେପରି।

ଯାଦୁକ୍ଷ—ଶି. ବି. (ସତ୍ତ୍ଵ+ଦୁଶ୍ମାନ୍ତିର୍ମି.

ସକ୍ରିୟ) ଯାଦୁଶ୍ରୀ, ଯେପକାର, ଯେପରି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯାଦୁକ୍ଷା।

ଯାଦୁକ୍ଷିକ—ପୁ. ବି. (ସତ୍ତ୍ଵକୁଳକାରକ)

ସେହିରୁଗୁଣ, ସ୍ଵାଧୀନ, ସେହିକୃତ, ଆକୃତି, (ପୁ.ବି) ସେହିରୁଗୁଣାଯାଜକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯାଦୁକ୍ଷା।

ଯାଦୁକ୍ଷିକ—ପୁ. ବି. (ସତ୍ତ୍ଵକୁଳକାରକ)

ଯାଦୋନାଥ—ପୁ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ସମୁଦ୍ର, କରୁଣ।

ଯାଦୋନାଥାସ—ପୁ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ସମୁଦ୍ର, ଯାଦୁ—ପୁ. ବି. (ସତ୍ତ୍ଵ+ଅ) ସତ୍ତ୍ଵ-ବଣୀୟ, ସତ୍ତ୍ଵସମୁକୀୟ, ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯାଦ୍ରୀ।

ଯାଦୁଗା—ଶି. ବି. ଗମନଶୀଳବନ୍ଧୁକର ଆସଧନୀୟ। [ଦେଖ]

ଯାନ(ଇତ୍ୟାଦି)—ସା.ବି. ଜାନ୍ମିଲ ଇତ୍ୟାଦି

ଯାନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ୟା + ଅନ) ଦ୍ଵାତ୍ର୍ୟ-ଶକଟାଦି (ବାହନ), (ଶ୍ରାନ୍ତି) ଗମନ,

ଭ୍ରମଣ, ଗତି, ଯାତ୍ରା, ଦେଶାଟନ, ଶରୀର ପ୍ରତିକୂଳରେ ଯାତ୍ରା, ଆନ୍ତମଣ, (ଅଧ୍ୟ. ଅନ) ଶୋଭଯାତ୍ରା, (ଶ୍ରାନ୍ତି) ନୌକା, ଜାହାଜ, (ଗ୍ରୀ.ବି) ଆଗମନ, ନିକଟକୁ ଗମନ।

ଯାନକ—କ୍ଲୀ.ବି. (ୟାନ + ସ୍ଵାର୍ଥୀ.କ) ଚାହିଆଦି।

ଯାନକର—ପୁ. ବି. (ୟାନ + କୃତ୍ତିକ)

ଅ) ବଢ଼େଇ।

ଯାନକା—ବି. (ୟାନକା + ଇନ୍) ଯାନାବୁଦ୍ଧି,

ଯାନକାରୀ ବିଦ୍ୟା।

ସନପାତ୍ର(କ) — କୁ. ବ. (୭ତ୍ତର) ଅର୍ପିବା
ପୋତ, ବୋଇତ ।

ସାନପାତ୍ରିକା — ସ୍ତ୍ରୀ. ବ., ଛୋଟ ଯାନପାଦ ।

ସାନବାହୀ — ସ୍ଵ. ବି. (ସାନ + ବାହୀ +
କ. ଆ) ଯେ ଯାନବହନକରେ ବା ଟାଣେ,
(ବି) ଯାନବହନକାଣ ବ୍ୟକ୍ତି ବା ଜୀବ
ସାନବାହନ — ବି. (ଏକାର୍ଥସହିତରେଇ)
ସମଜାଗମନାର୍ଥ ବ୍ୟବହୃତ ଜାନାପ୍ରକାଶ
ବାହନ, ଜୀବନ୍ତ ଓ ନିଃସଂବନ୍ଧ ।

ସାନଭାଙ୍ଗ — ସ୍ଵ. ବ. (୭ତ୍ତର) ଜାହାଜ
ମାତ୍ର ଖାର୍ଯ୍ୟିବା । [ଝୁରୁ ।

ସାନମୁଖ — କୁ. ବ. ଶକ୍ତିକାର ଅଗ୍ରଭାବ
ସାନସାନ — ପୁ. ବି. (ସାନ + ସାନ
କ. ଆନ) ଶାନ୍ତିରେ ବସିଥାଉଥିବା,
ସାନାରେଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯାନାସାନା ।

ସାନଶାଳା — କୁ. ବ. ଯେଉଁ ଘରେ ଗାନ୍ଧି
ଆଦ ରହେ ।

ସାନବରେହଣ — ବି. (୫ତ୍ତର) ଯାନରୁ
ଓଡ଼ିରବା, (ବି) ଯାନାବରୁଛି(ତା) ।

ସାନରେହଣ — ବି. (୫ତ୍ତର) ଯାନରେ
ବଢ଼ିବା, (ପୁ.) ଯାନରେଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବି.)
ସାନାରେହଣୀ ।

ସାନାସ(ପ୍ରା.ଶା)ନ — ଶା. ବ. ଚକରୀ,
ଅଳ୍ଲାନ୍ତ ସମସ୍ତ, ସମତି, ସମୟ, ଯାବନ
ଓ ପଣ୍ଡିତ ।

ସାନି — (ପା-ରତ୍ନଜାତ) ପୁ. ବ. ମଙ୍ଗଳା-
ତାରୁଗୌଜର ସୁରୁଷ ସେବକ ବା
କାଳିଶା, କନ୍ଧଜାତ ବଂଶପାତ୍ରବିଶେଷ
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସାନିଆଣୀ ।

ସାନିଯାତର — ଶା. ବ. (ସତର) ବ୍ୟବ-
ଉତ୍ସବ, ପୁଣ୍ୟପଦ, ଦେବତାମାନଙ୍କର
ଉତ୍ସବାଦ, ଦେବକରୁଷବ ଓ ଶୋଭାଯାଦ ।

ସାନିଯୋରୁକ — ଶା. ବ. (ସହରତ) ବହୁ-
ବିଧ ଉପଠୌକକ, ବିଦାହରେ ପ୍ରାପ୍ତ
ସମ୍ମାନି ।

ସାନ୍ତ୍ରି — ପ୍ରା. (ସିରତୁମ ଓ ଉତ୍ତରବାଲେ-
ଶୁର) ବି. ଶୁରାକାତ, (ଶା. କି) ତ୍ରିବାହିପ୍ରାତି
ବର୍ତ୍ତମାନ ।

ସାନ୍ତ୍ରିକ — ଶି. ବି. (ସହରତ + ରକ) ନନ୍ଦ-

ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସମ୍ବନ୍ଧିତ ।

ସାନ୍ତ୍ରି — ପୁ. ବି. (ସାନ + ରକ) ସାନବାହନ
ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାନନ୍ଦ ।

ସାନ୍ତ୍ରୀ—ପୁ. ବି. (ସାନ + ସାନ) ସାନବାହନ
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସାନନ୍ଦ ।

ସାପକ — ପୁ. ବି. (ସା + ଶିତ୍ର + କ.
ଅଳ) ଯେ ଶିତ୍ରକରସ, ଶାତା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାପିକ

ସାପଟା — ଶା. ବି. (ଫୁ-ଶୁପ) ଦୁନ୍ଦୁଭବରେ
ବାହୁରେ ଧରିବା, ଶପିଧରିବା ।

ସାପଟାବା(ରତ୍ନପାତ୍ର) — ଶା. ବି. (ଫୁ-ଶୁପ)

ଜାପଟିବା (ଜତ୍ୟାଦି) ଦେଖ ।

ସାପନ — କୁ. ବ. (ସା + ଶିତ୍ର + ଭ. ଅଳ)

ଅନ୍ୟକୁ ଗତ କରିବା, ବିକାରିବା,
କାଳକ୍ଷେପଣ, ସମସ୍ତ କଟାଇବା, ନିର-
ସନ, ଦୂରକରଣ, ଉପଶାନ୍ତିକରଣ,
ବୋଗର ଦୁଶକରଣ, ବିଳମ୍ବ, ବୃଥା
କାଳକ୍ଷେପଣ, ଉରଣପୋଷଣ, ଅଭ୍ୟସନ
କାକେଇବା ।

ସାପନକରିବା-ଶା. ବି. (କିନ୍ତୁ) କଟାଇବା, (ସମୟ
ଅତିବାହନ କରିବା ।

ସାପନା — ବି. (ସା + ଶିତ୍ର + ଭ. ଅଳ +
ଆ) ସାପନ ଦେଖ, (ଭ. ଅଳ + ଆ) ।

ବ୍ୟବହାର, ଜୀବିକା ନିଷାହ ସକାଶେ
କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଦ୍ୱାରାଯିବା ଧନ ।

ସାପନ୍ତୁ — କି. ବି. (ଶା. + ଶିତ୍ର + ମ.
ଅଳ୍ଲୁ) କ୍ଷେପଣୀୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାପନ୍ତୁ ।

ସପି(ଧାର୍ତ୍ତ) — (ସା + ଶିତ୍ର); (କାଳ)

କ୍ଷେପଣକରିବା, ଚକାଇବା, ଗତି-
କରିବା, ଚକ୍ରିବା ।

ସପିତ୍ର — କି. ବି. (ଶା. ପି + ଶିତ୍ର + ମ.
ତ) ଅତିବାହନ (ସମୟ), ଅପସାରିତ,
ଦୂଷକୃତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସପିତ୍ର ।

ସପିବା — ଶା. ବି. (ଫୁ-ଶାପିଧାର୍ତ୍ତ) (କାଳ)

ସାପନକରିବା, କ୍ଷପିବା ।

ସାପ୍ତା — ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ସାପି + ମ. ତ + ଆ)

ଜଟା ।

ସାପ୍ତ୍ୟ — କି. ବି. (ସାପି + ଶିତ୍ର + ମ. ଯ)

ଅଧମ, ନିନ୍ଦନୀୟ, ଦେୟ, ପୁଣ୍ୟ, ସାପନ୍ତୁ,

ଅତିବାହନୀୟ, ଗୋପନୀୟ, ଅବରଣୀୟ,

ତାତ୍ତ୍ଵନୀୟ, ନିଗଣ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସପଦ୍ୟ ।

ସାପ୍ୟୀନାନ — କୁ. ବ. (ସାପ୍ୟ + ସାନ) ଶିତ୍ରକା, ଡେଲି, ଶିଥିଆ ।

ସାପ୍ୟ — ପୁ. ବି. (ସାପ + ଅ) ସବସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ. ମ. ଅ) ଅଳକୁକ, ଅଳତା,
ସାବାଗ୍ନ, ଯାଉ, ଗବାଦିଜାତୀୟାଦ୍ୟ, ପିତ୍ରା-
ମିଶା କୁଟୀ, ସବଧାନର ରହିଆ, ଲଖ ।

ସାବକ — ପୁ. ବି. (ସବ + ସ୍ଵାର୍ଥୀ. କ) ଅଳକୁକ,
ଅଳତା, ଅଳତା, ଅଳକୁମାର, ଭୁଷ-
ସାନ ଯବ, ମୁଦୁବିଶେଷ, ମାଷ, ଗୁହି,
କୁଳବୃ, ଦାନ୍ତିଅଧାନ, ଯବାନ୍ଦୀ, ଯବ-
ତରୁଆ, ଲଖ ।

ସାବକ୍ଷାର — ବି. (ସବକ୍ଷାର + ଅ) ସବ-
କ୍ଷାରସମ୍ବନ୍ଧୀୟ । [ଯନ ।

ସାବକ୍ଷାର୍ମ — ତ. (ଆଧୁନିକ)-ସବକ୍ଷାର-
ସବକ୍ଷନ୍ଦ୍ରିୟାବକର-କି. ବି. (ଅଭ୍ୟୟୀ-
ଦ୍ୱଦ୍ୟ; ଚନ୍ଦ୍ରମ୍ବୀର୍ଯ୍ୟ ଥବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସ୍ଵାଧ୍ୟ-
ବାର ଶେଷପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଚରକାଳପାଇଁ ।

ସବକ୍ଷାର୍କେନ୍ଦ୍ରିୟ — ଶା. ବି. କି. ବି. ଚିରକାଳ-
ପାଇଁ ।

ସବକ୍ଷାର୍କ — ଶା. ବି. କି. ବି. ସବକ୍ଷାର୍କ ଦେଖ,
ଆତିନ୍ତ୍ର, କେଳାଏ ।

ସବକ୍ଷକ୍ୟ — ଅବ୍ୟ. ସବକ୍ଷକ୍ୟ, ଯେପରି ସାମର୍ଥ୍ୟ ।

ସବକ୍ଷକ୍ତି — କି. ବି. (ସାବକ୍ଷ + ଶକ୍ତି) ଯେତେବେଳପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦଳ ଅଛି ସେ
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।

ସବକ୍ଷସ୍ତ୍ର — ଅବ୍ୟ. ଯାହା ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଛି ।

ସବକ୍ଷେଷ୍ଟ — ଶି. ବି. ଅତି ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ, ସେବନ୍ତ
ଯେତେବେଳ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ହୋଇପାରେ ।

ସବକ୍ଷନ୍ଦ୍ରିୟ — ଅବ୍ୟ. ଅଳବନ ।

ସବକ୍ଷିବ — ଅବ୍ୟ. (ଅବ୍ୟୀର୍ବଦ୍ଧ) ଥାମ-
ରଶ, ଥାମବନ, ବନ୍ଧୁଥବା କାଳତଥମ୍ବ ।

ସବକ୍ଷିବକାରିଗର୍ଦ୍ଦୟ — ତ. (ଆଧୁନିକ);
ବନ୍ଧୁଥବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜେଲ୍. ଶାମରେ-
ରହିବା ଦଣ୍ଡ ।

ସବକ୍ଷିବଦ୍ୟାନ୍ତର — ତ. (ଆଧୁନିକ);

ମେଥୁକ, ରମଣ, ସୁରତକିସ୍ତା ।
 ଯାମ—ୟ. ବି. (ଯା+କ.ମ) ଅହୋ-
 ରଧର ଏକଅଷ୍ଟାମାଂଶ, ପ୍ରହର, ଶତଶା-
 କାଳ, (ଯମ+ଭ.ଅ) ସମୟ, ଜିତେ-
 ଦ୍ଵିତୀୟ, ନିତି, (ଯା+କ.ମ) ସମୟ,
 (ଯମ+ମ.ଅ) ସମୟର ସୀମା, ନିଆଦ,
 (ଯା+କ.ମ) ଦେବଗଣବିଶେଷ, (ଯା+
 ଭ.ମ) ଗତ, ଗମନ, (ଯା+ଶ.ମ) ଯାନ,
 (ବି+ସମ+ଅ) ଯମସମନୀୟ, (ଗ୍ର.ବି)
 ଡାହାଶ ।
 ଯାମକ—ୟ. ବି. ପୁନର୍ବୁ ନଷ୍ଟ ।
 ଯାମକିମା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଯମ+କ+ଇନ୍
 +ଇ) କୁଳସ୍ତ୍ରୀ, ସୁନ୍ଦରବ୍ଧୁ, ଭଗିନୀ ।
 ଯାମ(ମୁ)କୁଣ୍ଡ(ଶ୍ରୀ)—ଗ୍ରା.ବି.ସୁରତ୍ତିରେଖା
 ନଦୀର ଦର୍ଶଣ ପାରରେ ଅବହିତ
 ବାଲେଶ୍ଵର କିଲାର ଗୋଟିଏ ପ୍ରାଚୀନ
 ଜମିଦାରୀ ।
 ଯାମକୋଣ—ଦ୍ଵି. ବି. ମାର୍ଗ୍ପଦବନକ
 (ରକ୍ଷସ), ପଥ ପ୍ରତିରୋଧକ (ରକ୍ଷସ) ।
 ଯାମଦୋଷ—ୟ. ବି. (ଉପ ବା କ.ଶ୍ର.)
 କୁକୁଟ, ଶୃଙ୍ଗ, ପଟିକାଯତ୍ର, ପଟହ-
 ବିଶେଷ, ଘଣା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯାମଦୋଷା ।
 ଯାମଦୋଷା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ଘଟିକାଯନ୍ତର, ବାଜିବା
 ଘଣା, ପିଟାଘଣା, ପଟହବିଶେଷ ।
 ଯାମଭୁର୍ଯ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯାମିଜ୍ଜିପକ ତୁର୍ଯ୍ୟ-
 ଧୂନି ।
 ଯାମଦୁରୁଷୀ—ୟ. ବି. ବାଦ୍ୟଯନ୍ତରବିଶେଷ ।
 ଯାମଦୂତ—ୟ. ବି. ବଣ ବା କୁଳବିଶେଷ ।
 ଯାମନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଗମନ, ଗତି ।
 ଯାମନ—ଦ୍ଵି. ବି. ଗତ, ଗମନ ।
 ଯାମନାଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଯାମଦୋଷା, ଘଟିକା
 ଯତ୍ନ ।
 ଯାମନେମ—ୟ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଉତ୍ସୁକ ।
 ଯାମବଣ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଯମ+ବତ୍ର+ଇ)
 ଯମିମା, ରଜମା, ରଷି ।
 ଯାମବତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରହରୀ ।
 ଯାମଯମ—ୟ. ବି. ଚିତ୍ରକାଳ କୀଢ଼ା-
 ନିଯମ ।
 ଯାମରଥ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯମବ୍ରତ ।

ଯାମଳ—ୟ. ବି. (ୟମଳ + ସାର୍ଥ.ଅ)
 ଯୋଡ଼ା, ସମକୟନ୍ତାକ ଦ୍ଵୟ, ତତ୍ତ୍ଵାସ୍ତ୍ଵ
 ବିଶେଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯାମଳା ।
 ଯାମଳା—ଗ୍ରା.ବି. ଯମଳ ଦେଖ, ଯାମଳା-
 କୁନ୍ଦ ଦେଖ, (ବି.ବି) କୋଡ଼ିହୋଇ
 ଜନ୍ମିଥିବା, ଜୋଡ଼ିକିଆ ।
 ଯାମଳାର୍ଜୁନ—ବି. ଯମଳାର୍ଜୁନ ଦେଖ ।
 ଯାମଳାୟନ—ୟ. ବି. ଯମଳଙ୍କ ଗୋପା-
 ପତ୍ୟ ।
 ଯାମଶ୍ରୁତ—ଦ୍ଵି. ବି. ଶୀଘ୍ରଗମନ ଦ୍ଵାରା
 ଦିଗ୍ଭୁତ ।
 ଯାମହୂ—ଦ୍ଵି. ବି. ଗମନାର୍ଥ ଆହୁତ
 ଯୋଗ୍ୟ, ଯଥା ସମୟେ ଆହୁତ ।
 ଯାମହୂତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯଞ୍ଜ ।
 ଯାମାତା—ୟ. ବି. (ଜାୟ + ମା+କ.
 ତ) ଜାମାତା ଦେଖ, ଦୁହତୁପଠ ।
 ଯାମାତ୍ରକ—ୟ. ବି. ଜୁଆର୍କ ।
 ଯାମାୟନ—ବି. ଓ ବି. (ଯମ+ଅୟନ)
 ଯମଙ୍କ ଗୋପକ (କଣ୍ଠୀ) ।
 ଯାମାର୍କ—ଦ୍ଵି. ବି. (ଡତତ୍ର) ଅର୍କପ୍ରତ୍ତର
 ବା ଦେହିପଣ୍ଠ ସମୟ ।
 ଯମି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ୟା+କ.ମ) ଭରିମ,
 ବିଅ, କୁଳସ୍ତ୍ରୀ, ବଧୁ, ଧର୍ମପରିସ୍ଥିତା ସ୍ତ୍ରୀ,
 ଧର୍ମଙ୍କ ପର୍ବୀବିଶେଷ, ଦକ୍ଷଦୁହତା ଓ
 କାନ୍ଦବିଥିଙ୍କ ମାତା, (ଯମ+ଇ) ରାତି,
 ନିଶା, (ୟମ+ଇ) ଦରିଶିଦଗା, (ବୈଦିକ)
 ଯାରଣ୍ତା, (ପ୍ରା. ସମ୍ବ. ଦି) (ମୁଁ) ଯିବା ।
 ଯମିକ—ଦ୍ଵି. ବି. (ଯମ+ଇକ) ଯମ
 ବା ପ୍ରହର ସମ୍ବର୍ତ୍ତୀୟ, ପ୍ରହରକ ପାଇ
 କିମୁଙ୍ଗ, (ୟ.ବି) ପ୍ରତିଷ୍ଠା, ପାଇନ୍ତରୁଆଳୀ ।
 ଯମିକରଟ—ୟ. ବି. ପ୍ରହରୀ, ବୌକିଦାର ।
 ଯମିକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ୟମ+କ+ଆ) ଯମିନ,
 ରୁଦ୍ର, ହଳଦି ।
 ଯମିକାପତ୍ର—ବି. (ଡତତ୍ର) ଉତ୍ସୁକ, କର୍ପୂର
 ଯମିନଭୁଷଣବୟ—କିନିକିତାର ବିଶେଷ
 କବିବାଜକିଷ୍କ ଓ ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗଆୟୁର୍ଵେଦ
 କଲେଜର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ।
 ଯମିନୀଯୋଗେ—ଗ୍ରା. ଦ୍ଵି. ବି. ନିଶା-
 ଯୋଗେ, ରାତିରେ, ରତହୋଇଥିବାର
 ସୁରଖା ପାଇଥିବାରୁ ।
 ଯମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଯମ+ଅ.ରୁ) ଯମି
 ଦେଖ, ଦକ୍ଷିଣଦିଗ, ନରକଯନ୍ତରା, ଦ୍ଵିଜା
 ଓ ଭରଣୀନଷ୍ଟ, କୁଳସ୍ତ୍ରୀ, ଧର୍ମପର୍ବୀ, (ବି)
 ଯମସମୟନୀୟ ।
 ଯମୀର—ୟ. ବି. (ଯମି+ଶା+ଅ)
 ଉତ୍ସୁକ, ରୁଦ୍ର ।
 ଯମୀର—ବି. (ଯମିର+ଆ) ରୁଦ୍ର ।

ସେଇେ ଯୁତବେଧ ହୁଏ ।
 ଯମିଷବେଧ—ୟ. ବି. କର୍ମକାଳୀନ-
 ରାଶିର ସପ୍ତମେ ରବି, ଶନି ଓ ମଙ୍ଗଳ
 ଥିଲେ ଯମିଷବେଧ ହୁଏ ।
 ଯମିଷବେଧପ୍ରତିଷ୍ଠସବ—ବି. (ଫଳିତ-
 କେୟାତଷ) ଯମିଷବେଧ ଏଟିଲେ ଓ
 ତହୁ ବୃକ୍ଷବଣିରେ କିମ୍ବା ପୁଣ୍ୟ ଅଥବା ମିଷି
 ପ୍ରହର ବା ଶୁଭଗ୍ରହ ବା ଶୁଭଗ୍ରହ କିନ୍ତୁ
 ଦୁଷ୍ଟ ହେଉଥିଲେ ଯମିଷବେଧ ଦୋଷ
 ବିନାଶ କର ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ସୁଖଦ ହେବା
 ଅବସ୍ଥା ।
 ଯମିଷଫଳ—ବି. (କେୟାତଷ) ରାଶିବରରେ
 ଲଗ୍ନଠାରୁ ତମ ସ୍ଥାନରେ ହିତ (ପତ୍ର) ।
 ଯମିନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ୟମ+ଇନ୍+ଇ)
 ରାତି, ନିଶା, ହରିଦ୍ରୀ, ସନ୍ଦର୍ଭ ।
 ଯମିନିକାନ୍ତ—ବି. (ଡତତ୍ର) ନିଶାନାଥ,
 ଉତ୍ସୁକ, କର୍ପୂର, (ପ୍ରା.ସମ୍ବ.ବି) ଲୋକଙ୍କ
 ନାମ ।
 ଯମିନିଚର—ୟ. ବି. (ୟମିନି+ଚର+
 କ.ଅ) ରାତିବିଚରଣକାରୀ, ନିଶାଚର,
 (ବି) ରାତିଷ୍ଠ, ପେର, ନିଶାଚର, ସୁରକ୍ଷା ।
 ଯମିନିପତି—ୟ. ବି. (ଡତତ୍ର) ଉତ୍ସୁକ,
 କର୍ପୂର ।
 ଯମିନିଭୁଷଣ—ୟ. ବି. (ଡତତ୍ର), ନିଶା-
 ନାଥ, ଉତ୍ସୁକ ।
 ଯମିନିଭୁଷଣବୟ—କିନିକିତାର ବିଶେଷ
 କବିବାଜକିଷ୍କ ଓ ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗଆୟୁର୍ଵେଦ
 କଲେଜର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ।
 ଯମିନୀଯୋଗେ—ଗ୍ରା. ଦ୍ଵି. ବି. ନିଶା-
 ଯୋଗେ, ରାତିରେ, ରତହୋଇଥିବାର
 ସୁରଖା ପାଇଥିବାରୁ ।
 ଯମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଯମି+ଅ.ରୁ) ଯମି
 ଦେଖ, ଦକ୍ଷିଣଦିଗ, ନରକଯନ୍ତରା, ଦ୍ଵିଜା
 ଓ ଭରଣୀନଷ୍ଟ, କୁଳସ୍ତ୍ରୀ, ଧର୍ମପର୍ବୀ, (ବି)
 ଯମସମୟନୀୟ ।
 ଯମୀର—ୟ. ବି. (ଯମିର+ଆ) ରୁଦ୍ର ।
 ଯମୀର—ବି. (ଯମିର+ଆ) ରୁଦ୍ର ।

ସୁନ୍ଦର—ବ. (କ.ଧା) ଯୋଡ଼ିବାର,
ହାତଯୋଡ଼ିବା, (ୟୁ-ବ.ଶ୍ର.) କୃତା-
ଞ୍ଜି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦରକର ।

ମୁକୁକରେ—ଶି. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) କୃତା-
ଞ୍ଜିପୁଣେ, ଯୋଡ଼ିବାରରେ ।

ସୁନ୍ଦରକରୀ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) କୌଣସି
କର୍ମରେ ନିଯନ୍ତ୍ରଣ ।

ସୁନ୍ଦରକାଙ୍କା—ଶି. ବି. ଉପସୁନ୍ଦର କାର୍ଯ୍ୟ-
କାର୍ଯ୍ୟ, ଯେ କଣାୟୁକାର୍ଯ୍ୟ କରେ ।

ସୁନ୍ଦରକୃତ—ଶି. ବି. ଉପସୁନ୍ଦର କାର୍ଯ୍ୟକାଙ୍କା ।

ମୁକୁଗାବ—ଶି. ବି. ଉଦ୍‌ବୃତ୍ତ ପ୍ରତ୍ୱର ।

ସୁନ୍ଦରକନ୍ତୁ—ଶା. ବ. (ଚଣ୍ଡିତ) ଦୂରଟି
ଶାଶ୍ଵି ଯୋଗ କରୁଥାଇଥିବା ବିଷୟ-
ଜ୍ଞପକ ଚିତ୍ର, “ଠା” ।

ସୁନ୍ଦର—କ୍ଲୀ. ବ. ଉପସୁନ୍ଦର, ସୁନ୍ଦର
ଭାବ ବା ଧର୍ମ ।

ସୁନ୍ଦରଦଶ୍ତ୍ର—ୟୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଯେ
ନ୍ୟାୟୁତ ଦଶ୍ତ୍ର ଦିଶ୍ବ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦରଦଶ୍ତ୍ର ।

ସୁନ୍ଦରନ୍ଦ୍ରବେଦ୍ୟ—ୟୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.)
ଯେ ନିର୍ମିତ ସମୟରେ ନିର୍ଦ୍ଦିତ ଦ୍ଵିତୀ
ଓ ନିନ୍ଦା ଡ୍ୟାଗକରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦର-
ନିନ୍ଦାବେଦ୍ୟା ।

ସୁନ୍ଦରପ୍ରେଦେଶ—ବ. ଉତ୍ତରଭରଣୟେ ପ୍ରତ୍ୱେଶ
ବିଶେଷ ।

ସୁନ୍ଦରପ୍ରାଚ୍ୟ—ଶା. ବ. ଅଯୋଧ୍ୟ ଓ ଆଶ୍ରା
ଅଞ୍ଚଳଦୟ ମିଳିତ ବ୍ରିଟିଶ୍ ଭରଣୟେ
ପ୍ରଦେଶବିଶେଷ ।

ସୁନ୍ଦରବର୍ଣ୍ଣ—ବ. ସୁନ୍ଦରର ।

ସୁନ୍ଦରବତ୍—ଅ. ସୁନ୍ଦରଭଲ୍ ।

ସୁନ୍ଦରକେଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (କ.ଧା) ବରବେଣୀ,
ବନ୍ଧାବେଣୀ, ଦୂର ବା ଉତ୍ତୋଧକ
ନିଧାପ୍ରକାର ସମ୍ମଳନ, ଶିରେଣୀ ।

ସୁନ୍ଦରମନ୍ଦି—ଶି. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ମନ୍ଦ-
ଯୋଗୀ, ସମୟତତିର ।

ସୁନ୍ଦରରଥ—ୟୁ.ବ.କିନ୍ତୁତ ବନ୍ଧିବିଶେଷ ।

ସୁନ୍ଦରଦୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଗନ୍ଧାରୀ, ସାମାଜିକ
ରଥୀ, ରଥୀ ।

ସୁନ୍ଦରବଜ୍ର—ବ. (ଅଧୁନିକ) ଆମେରିକାର
ସାମାଜିକୀୟମାନ, ଇଂଲଣ୍ଡ, ଫିଲଣ୍ଡ

ଓ ଆସୁରଲଙ୍ଘ ।

ସୁନ୍ଦରପ—ଶି. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଉପସୁନ୍ଦର,
ସମ୍ମରିତ, ଯୋଗ୍ୟ ।

ସୁନ୍ଦରଶ୍ରେଷ୍ଠୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଗନ୍ଧାରୀ ।

ସୁନ୍ଦରସେନ—ଶି. ବି. ଯାହାଙ୍କ ସେନା
ସୁନ୍ଦରପାଇଁ ଗମନୋଦୟକ ।

ସୁନ୍ଦରହେବା—ଶା. ବି. ମିଶର୍ବା, ଭୁଷିତ-
ହେବା ।

ସୁନ୍ଦର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ବୃକ୍ଷବିଶେଷ, ରଥୀ ।

ସୁନ୍ଦରକର—ୟୁ. ବି. (କ.ଧା) ସମ୍ମରିତ
ଏକ ପ ମିଳିତ ଏକାଧିକ ଅକ୍ଷର ।

ସୁନ୍ଦରଯୁ—କ୍ଲୀ. ବ. କୌଣସିଦ୍ଧିଶେଷ ।

ସୁନ୍ଦରାର୍ଥ—ଶି. ବି. ଉପସୁନ୍ଦରାର୍ଥ, ଜ୍ଞାନ ।

ସୁନ୍ଦରାଶ୍ରୀ—ଶି. ବି. ଅଶ୍ଵସତ୍ତବ ।

ସୁନ୍ଦରାହାର—ୟୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଆହୁ-
ରରେ ଆହୁ, ପରମିତାହାର, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଲୁକ୍ତାହାର, (ବ.କ.ଧା) ପରମିତ
ଆହାର ।

ସୁନ୍ଦରାହାରବିହାର—ୟୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.)
ଯାହାର ଆହାର ଓ ବିହାର ପରମିତ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦରାହାରବିହାର ।

ସୁନ୍ଦରି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ୟୁଲୁ+ଶ୍ର.ବି) ବାଦାନ୍ତୁ-
ବାଦ, ନ୍ୟାୟ, ତକ, ମନ୍ଦଶା, ଉପାୟ,
ସମ୍ପ୍ରତି, ମିଳନ, ଅନୁମାନ, ଯୋଗ,
ଶତ, କାରଣ, ନାଟ୍ୟଶା ବିଶେଷ,
ଲୋକ ବ୍ୟବହାର, ଯୋଜିବା, ରଚନା,
ବୁଣୀ, ଶତ, ପ୍ରଥା, ନିଯନ୍ତ୍ରଣ ।

ସୁନ୍ଦରି କର—ଶି. ବି. ଉପସୋଗୀ, ପ୍ରମା-
ଣିତ ।

ସୁନ୍ଦରି କରିବା—ଶା. ବି. ବାଦାନ୍ତୁବାଦ
କରିବା, ଉର୍କିକରିବା ।

ସୁନ୍ଦରି ଖଟା(ଟେ)ଇକା—ଶା.ବି.କୌଣସି
ବିଷୟେ ର ମୀମାଂଶାର୍ଥ ତକ ପ୍ରସ୍ତ୍ରୋଗ
କରିବା ।

ସୁନ୍ଦରି ଜୀ—ୟୁ. ବି. ଯେ ସୁନ୍ଦରି ଅବଶ୍ୟ
ଅଛି, ସୁନ୍ଦରିକୁଣ୍ଠା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦରି ଜୀ ।

ସୁନ୍ଦରି ତୀ—ଶି. ବି. (ସୁନ୍ଦରି + ତୀ)
କୌଣସିତୀମେ, ସମୁଚ୍ଛବୁପେ, ସୁନ୍ଦରି
ତୀବା ।

ସୁନ୍ଦରିକର—ବ. (ସହରେଶବାଦ) ସୁନ୍ଦରି ଓ
ତର୍କ, ବାଦାନ୍ତୁବାଦ ।

ସୁନ୍ଦରିତା—ୟୁ. ବି. ପରମଶିଳାତା,
ମନ୍ଦଶାତା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦରିତା ।

ସୁନ୍ଦରିଦେବା—ଶା. ବି. କୌଣସି ପଶୁର
ମୀମାଂଶାପାଇଁ ସୁନ୍ଦରି ଉତ୍ତର ଦେବା ।

ସୁନ୍ଦରିବୁରୁଷ—ବି. (ଶତତ୍ରୁ) ସୁନ୍ଦରିବୁରୁଷ
ଅଯୋଜିତିକ । [ଦେଖ ।

ସୁନ୍ଦରିବୁଲା—ବି. (ଶତତ୍ରୁ) ସୁନ୍ଦରିବୁଲା
ସୁନ୍ଦରିମାନ—ୟୁ. ବି. (ସୁନ୍ଦରି + ମାନ)
ଚତୁର, ଉପାୟ ଉତ୍ତରବିନରେ ଦେଖ,
ସୁନ୍ଦରି ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ, ସମ୍ମରି, (ବି)
ସୁନ୍ଦରିମିଶ୍, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦରି ମିଶ୍ ।

ସୁନ୍ଦରିମାର୍ଗ—ବି. (ରୂପକ) ସୁନ୍ଦରିବୁପ ପଢା,
ନ୍ୟାୟମାର୍ଗ ।

ସୁନ୍ଦରିମାର୍ଗନ୍ତୁମାର୍ଗ—ୟୁ. ବି. (ରୂପକ)
ଉପାୟ ସମ୍ମରି ଏକାଧିକ ଅକ୍ଷର
ଉପାୟ, ନ୍ୟାୟମାର୍ଗନ୍ତୁମାର୍ଗ ନ୍ୟାୟମାର୍ଗ
ନ୍ୟାୟମାର୍ଗନ୍ତୁମାର୍ଗ ।

ସୁନ୍ଦରିଯୁକ୍ତ—ଶି. ବି. (ଶତତ୍ରୁ) ଯୋଜିତ,
ନ୍ୟାୟ, ନ୍ୟାୟମାର୍ଗନ୍ତୁମାର୍ଗ, କୌଣସି,
ପ୍ରମାଣିତ, ସୁନ୍ଦରିରେ ପ୍ରମାଣ ।

ସୁନ୍ଦରିଯୁକ୍ତ—ବି. (ଶତତ୍ରୁ) ସୁନ୍ଦରିଯୁକ୍ତ
ଦେଖ । [ପ୍ରମାଣନ୍ତ୍ରୀ ।

ସୁନ୍ଦରିଶ୍ଵର—କ୍ଲୀ. ବ. ସୁନ୍ଦରିଶ୍ଵର ଶାସ୍ତ୍ର,
ସୁନ୍ଦରି ସଙ୍ଗତ—ଶି. ବି. (ଶତତ୍ରୁ) ସୁନ୍ଦରି
ଉପଯୁକ୍ତ, ନ୍ୟାୟ, ପରମାର୍ଗ ସିଦ୍ଧି ।

ସୁନ୍ଦରି ସିଦ୍ଧି—ଶି. ବି. (ଶତତ୍ରୁ) ସୁନ୍ଦରି
ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପତ୍ତି, ମନ୍ଦଶାଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପତ୍ତି ସୁନ୍ଦରି
ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ।

ସୁନ୍ଦରି ସମ୍ମନ—ଶି. ବି. (ଶତତ୍ରୁ) ସୁନ୍ଦରି
ପରମାର୍ଗ ସମ୍ମନ, ପରମାର୍ଗନ୍ତୁମାର୍ଗ
ପରମାର୍ଗ ସମ୍ମନିତ ।

ସୁନ୍ଦରି ସମ୍ମନିତ—ଶି. ବି. (ଶତତ୍ରୁ) ସୁନ୍ଦରି
ପରମାର୍ଗ ସମ୍ମନିତ, ନ୍ୟାୟ, ଉତ୍ତର ।

ସୁନ୍ଦରି ସମ୍ମନନ—ବି. (ଶତତ୍ରୁ) ଅନ୍ତୋଜିତ,
ଅନ୍ୟାୟ, ଯୋଗ ବା ସମ୍ମନିବସନ ।

ସୁନ୍ଦରି ସମ୍ମନବୁଗ—ବ. ଅଣାତ୍ମା କୁହା-
ମା, ଅନ୍ୟାୟ ମୀମାଂସା ।

ସୁନ୍ଦରି ଧାର୍ଯ୍ୟ—ବର୍ଜନ କରିବା ।

ସୁନ୍ଦରି—କ୍ଲୀ. ବ. (ସୁ+କ.ଗ) ସୁଆଳ, ସୁନ୍ଦର,
ଯୋଡ଼ି, ସୁନ୍ଦରି, ଦ୍ୱାଦ୍ସି, ସୁନ୍ଦରିକାରି,

ପଞ୍ଚବର୍ଷ ପରମିତ କାଳ, ରତ୍ନିନାମକ
ଭିଷଧ, ଏକ ଧନୁ ପରମାଣ, ରୁହାତ
ଲମ୍ବ ଚରମାଣ, ଶୁରୁତଃଖ୍ୟା, ଦ୍ଵାଦଶଖ୍ୟା-
ବହୁବର୍ଷ, ଅମଳ, ଜାବନକାଳ, ସତ୍ୟାଦି
ଶ ଯୁଗ ବା କାଳ ।

ଯୁଗ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପଣାକାଠିରେ ପଢ଼ିବା
ଦାନବିଶେଷ, ମିଳନ, (ପ୍ରା.ମେଦିନୀ-
ପୁର, ବି.) ଯୋଡ଼ ଦଉଡ଼ ।

ଯୁଗଆସିଲଙ୍କରେପଣିଲୁଣି—ଶ୍ରୀ.(ବାକ୍ୟ)
ହସାରକୁ ଥର ଅଧର୍ମ ଓ ଘୋର ପାପ
ଗ୍ରାସକଲୁଣି ।

ଯୁଗକାଷ୍ଟ—ବି. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) ଯୁଆଳି ।

ଯୁଗଜାଳକ—ପୁ. ବି. ବଳଦଙ୍କ କାଳକୁ
ଯୁଆଳିରେ ଅଟକାଇ ରଖିବାପାଇ
ଯୁଆଳି ଅଗରେ ବ୍ୟବହୃତ ଶିଳ ବା
କାଳା ।

ଯୁଗକୁସୁ—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ. ବହୁଯୁଗପାଇ,
ସ୍ଵରେଯୁଗେ, ପ୍ରତି ଯୁଗରେ ।

ଯୁଗକୁସ୍ତ—ପୁ. ବି. (ଗୁଡ଼ିକ) ଯୁଗାନ୍ତ
ଦେଖ, ଯୁଗନାଶ ।

ଯୁଗଛବ—ପୁ. ବି. ବୃକ୍ଷବିଶେଷ ।

ଯୁଗତ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ୟୁକ୍ତ) ଯୁକ୍ତ ଦେଖ,
ଦୈନିକମେ ଘଟିଥିବା, (ଫି.ବି.) ଯୁଗତେ,
ଦୈବଦମେ, ନିଷ୍ଠା । [ନୟା ।

ଯୁଗତି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ୟୁକ୍ତ) ଯୁକ୍ତ ଦେଖ,
ଯୁଗତେ—ଶ୍ରୀ. କି. ବି. (ସ-ୟୁକ୍ତିତଃ)
ନ୍ୟାସୁତ୍ୟ, ଯୁକ୍ତିତମେ, ଘଟନାରହିରେ,
ଉପ୍ୟକ୍ତ ତମେ, ବିଧରେ ପ୍ରକୃତରେ ।

ଯୁଗଧର୍ମ—ପୁ. ବି. (ଗୁଡ଼ିକ ବା ମଧ୍ୟ-କ.ଧା)
ଯୁଗଲକ୍ଷଣ (ଦେଖ), ଯୁଗାତିତ
ଧର୍ମ, ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଯୁଗରେ କରଣୀୟ
ଧର୍ମ, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ରମଣଙ୍କର
ଶ୍ରୀୟ କୃତ ଉତ୍ସାହାତ୍ମକ ।

ଯୁଗକର—ପୁ. ବି. (ଧୃ-କ.ଅ; ଉପ-
ତତ୍ତ୍ଵ) ଯୁଆଳିରେ ସଲଗ୍ନ ଥିବା ଶକର
ବା ଲଙ୍ଗଳାଦିର ଦଣ୍ଡ, ଶୁରୁମୁଣ୍ଡ, କୁର,
ଲଙ୍ଗଳିଷ୍ଟ, ପବ୍ଲ ବିଶେଷ, ଶାନ୍ତିର
ବମ୍, ସାତିକିଙ୍କ ଘୋଷ ।

ଯୁଗନ୍ତର-ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଯୁଗନ୍ତ + ଆ) ଗାନ୍ଧିଜି

ଯୁଗନିରମ୍ଭ—ବି. (ବୈଦ୍ୟକ) ଯାବନାଳ
ବା ଯୁଆସ (ଜନର)ରୁ ପ୍ରସତ ଏକ-
ପଳାର କାଞ୍ଜି । [ଶକ୍ତି ।

ଯୁଗପ—ପୁ. ବି. (ଯୁଗ + ପା + କ.ଅ)

ଯୁଗପତ୍ର—ଅବ୍ୟ. (ଯୁଗ + ପଦ + କ.ଅ)
କିପ୍ତ; ଅଧି) ଏକକାଳୀନ, ଏକସମୟରେ
ଯୁଗପତ୍ର—ପୁ. ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ଯୁଗପତ୍ର-
ଶିଶୁ, (ବି) ଯୁଗପତ୍ରିତ୍ତିକ୍ଷେ, କୋତିତାର,
ରକ୍ତକଞ୍ଚନ ।

ଯୁଗପତ୍ରିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶିଶୁଗତ, ଶିଂଶାତୁଷ୍ଣ
ଯୁଗପତ୍ର—ଅବ୍ୟ. ଯୁଗପତ୍ର ଦେଖ ।

ଯୁଗପାର୍କିଗ—ପୁ. ବି. (ଯୁଗ + ପାର୍କି +
କମ + କ.ଅ) (ଗୁଡ଼ିକ ଉପପଦ)
ଯୁଆଳି ପାଶରେ ବନ୍ଧାହୋଇ ମଣ
ହେଉଥିବା ବାମୁଡ଼ ବଳଦ ।

ଯୁଗପୁରୁଷ—ବି. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) ଯୁଗାତିତ
ଭାବକୁ ବା ସଂସ୍କାରକୁ ଜନସମାଜରେ
ଚଳାଇବା ଲୋକମାନଙ୍କର ମମରେ
ଯେ ଅଗ୍ରଣୀ ।

ଯୁଗପ୍ରବର୍ତ୍ତିକ—ବି ଓ ବି. ସମାଜରେ ବା
ଜାତରେ ବା ଶକନାତରେ ନୁହନ ମାତ
ଓ ସଂସ୍କାରର ଚଳାଇବା (ବ୍ୟକ୍ତି) ।

ଯୁଗବାହୁ—ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର ବାହୁ
ଲମ୍ବ, ଅର୍ପନାତ୍ମକ ।

ଯୁଗ(ଶ୍ରୀ)ବୁଦ୍ଧ(ତଃ)—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅଭ୍ୟନ୍ତ
ବିପନ୍ନ ବା ଆକାନ୍ତ ଅବସ୍ଥା, ଅସ୍ମାଳ
ଅବସ୍ଥା, ଯୁଗାନ୍ତ ଶତ୍ରୁପଳୟ ।

ଯୁଗବୁଦ୍ଧା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶାଳି), ଅଭ୍ୟନ୍ତ
ବୁଦ୍ଧ, ଅତ ଅନ୍ୟାୟ, (ବି) ଯୁଗବୁଦ୍ଧବା
ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯୁଗବୁଦ୍ଧେର ।

ଯୁଗବୁଦ୍ଧବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯୁଗାନ୍ତ ଶତ୍ରୁ-
ପଳୟ, ଯୁଗାନ୍ତ, ସଂବନ୍ଧାଶ ଘଟିବା ।

ଯୁଗମ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପଦ୍ୟ) ବି. ଓ ବି. (ସ-
ଯୁଗ) ଯୁଗ ଦେଖ ।

ଯୁଗମାତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. ଯୁଗପରମାଣ, ହସ୍ତ-
ତତ୍ତ୍ଵ, ଶର୍ଵଦୟ ପରମାଣ ।

ଯୁଗଯୁଧ—ଶ୍ରୀ. କି. ବି. ଯୋଡ଼ିଯୋଡ଼ି,
ଯୁଗକାଳପାଇ ।

ଯୁଗଯଶ୍ରକୁ—ଶ୍ରୀ. କି. ବି. ବହୁଯୁଗ ।

ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, କାଳକାଳକୁ, ବହୁକାଳକୁ ।

ସୁଗୁମାନ୍ତର—କ୍ଲୀ. ବି. (ଦ୍ୱାଦ୍ଵା) ଏହି-

ସୁଗ ଓ ଅନ୍ୟୁଗ, ବହୁସୁଗ ।

ସୁଗର ଗ(ମା)ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁଗର ତଙ୍କ,
ସୁଗର ଲକ୍ଷଣ ।

ସୁଗରକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ସୁଗ + ରକ୍ତ୍ୟ)

ବହୁକାଳବ୍ୟାପୀ ରକ୍ତ୍ୟଭ୍ରମ ।

ସୁଗରଜକରିବା—ଶ୍ରୀ. କି. (ଆଣିବାଦ),
ବହୁକାଳ ରକ୍ତ୍ୟଭ୍ରମ କରିବା, ସୁଖ-
ହୋଇ ଚିରଞ୍ଜୀବୀ ହେବା ।

ସୁଗଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (ସୁଗ + ଲ) ସୁଗୁ,
ଯୋଡ଼ା, ଦ୍ୱୀ, ଦ୍ୱାଦ୍ଵା, ମିଥୁନ, (ବି)

ସୁଗୁ, ଯୋଡ଼ାଏ, (ଶ୍ରୀ. ସୁ. ବି) ସୁଗଳ-
କିଶୋରର ତାକନାମ ।

ସୁଗଳକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ସୁଗଳ + ସ୍ଵାର୍ଥେ.କ)

ସୁଗଳ ଦେଖ, ସୁଗଳକ, ଏକବାକ୍ୟ ବିଶିଷ୍ଟ
ଦୁଇଟି ଶ୍ରୋକ ।

ସୁଗଳକିଶୋର—ବି. ଏକବାବସ୍ଥିତ ସୁନକ

ସୁକଣ୍ଠାଦ୍ୱୟ, ରଧାକୃଷ୍ଣକର ସୁଗଳମୁଣ୍ଡ,
ରଧାକୁ ଆଳିଗାନ କରୁଥିବା ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣଙ୍କ
ରୂପ, (ଶ୍ରୀ. ସୁ. ବି) ଲୋକଙ୍କ ନାମ ।

ସୁଗଳମହ—ପୁ. ବି. ଏକହୋଇରିତ
ଦେବତା ସୁଗଳଙ୍କ ମନ୍ଦିରଙ୍କ ନାର୍ତ୍ତାମଣ
ମନ୍ଦିର ।

ସୁଗଳମୁଣ୍ଡ—ବି. (କ.ଧା) ଲକ୍ଷ୍ମୀନାର୍ତ୍ତା,
ଶିପାବାତ୍ମା, ରଧାକୃଷ୍ଣ, ଦରହରମୁଣ୍ଡ,
ଏକବାବସ୍ଥିତ ସ୍ଵାମୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ, ରଧାକୃଷ୍ଣ-
କର ଏକଟ ଅବସ୍ଥିତ ମୁଣ୍ଡି ।

ସୁଗଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁଗଳ + ରା) ଯୋଡ଼ା ।

ସୁଗଳାଶ—ପୁ. ବି. କଞ୍ଚୁରକ ବୃକ୍ଷ,
ସୁରୁକାମକ ।

ସୁଗସନ—ପୁ. ବି. (ଗୁଡ଼ିକ) ଏକସୁଗର
ଶେଷ ଓ ଅନ୍ୟୁଗର ଆରମ୍ଭକାଳ ।

ସୁଗଳାଶକ—ବି. (ସୁଗଳାଶ + କ) କାଳ
ବା ସୁଗର ଅଂଶ, ବସ୍ତର ।

ସୁଗାଣିଗନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଚନ୍ଦିଦାରକଲତା,
ବାଜତାନ୍ତକ ।

ସୁଗାରମ—ବି. ଗୁଡ଼ିକ; ସୁଗାଦ ଦେଖ ।

ସୁଗାତ—ପ୍ରା. (ରତ୍ନର ବାଲେ.) ବି.
ପରିବା ।

ସୁଗାଡ଼ିବା—ପ୍ରା. (ଉଦ୍‌ଦେଶ ବାଲେ.) ହି.
ପରିବା ବନ୍ଧୁଙ୍କରବା ।
ସୁଗାଟି(ଥି) — ପୁଂ. ବି. (ଗଢ଼ିତ) କଳି-
ଆଦି ସୁରର ପ୍ରଥମ ଉପହିତ, ଗୋଟିଏ
ମହାୟାଗର ଆରମ୍ଭିତ୍ୟ, (ପିପ-ସୁଗାନ୍ତ) ।
ସୁଗାଦକୃତ—ପୁଂ. ବି. ଶିବ ।
ସୁଗାଦିକିନ—ପୁଂ. ବି. ସୁଗ ଆଦ୍ୟରେ
ଯେ ଜିନ ଜନ୍ମଗତିଶ କରିଥିଲେ, ରୂପ
ସୁଗାଦିକିନଶ୍ରା—ରୂପର ନାମାନ୍ତର ।
ସୁଗାଦିନ—ପୁଂ. ବି. ରୂପର ଦେବ ।
ସୁଗାଦିନଶ୍ରା—ପୁଂ. ବି. (ଗଢ଼ିତ) ସୁଗ ଆରମ୍ଭ
ହେବାର ତିଥି, ଭାବବିନାଶ ମୁଣ୍ଡିବିଶେଷ
ସୁଗାନ୍ଧି—ପୁଂ. ବି. ପ୍ରକାପତ, ସୁଗାନ୍ଧ-
ପତ, ଶିବ ।
ସୁଗାନ୍ତ—ପୁଂ. ବି. (ଗଢ଼ିତ) ସୁଗନ୍ଧୀ,
ମହାୟାଗର ଶେଷ, ପ୍ରଲୟକାଳ ।
ସୁଗାନ୍ତକ—ପୁଂ. ବି. ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ନାମା-
ନ୍ତର, (ବି) ସୁଗନ୍ତପ୍ରଳୟକାଶ ।
ସୁଗାନ୍ତମ୍ଭାଗ—ପୁଂ. ବି. (ସୁଗନ୍ତ+ଜୀବ
+କ.ରନ୍) ଯେ ସୁଗନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବନ୍ଧ
ରହେ ।
ସୁଗାନ୍ତପ୍ରଳୟ—ବ. ମହାୟାଗ ଶେଷରେ
ପଢ଼ିବା ଖଣ୍ଡପ୍ରଳୟ ।
ସୁଗାନ୍ତବ୍ୟାପୀ—ବି. ଏକ ସୁଗନ୍ତ
ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିବା ବା ପୋଷିବା
(ପ୍ରଳୟ) ।
ସୁଗାନ୍ତର—କ୍ଲୀ. ବି. (ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ) ଅନ୍ୟେ ଗ
ସୁଗାନ୍ତପ୍ରାୟୀ—ବି. ସୁଗନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ରହିଥିବା, ପରିପ୍ରାୟୀ ।
ସୁଗାବତାର—ବ ଓ ବି. ସୁଗରିଶେ
ଆବର୍ତ୍ତ ମହାମନବ ।
ସୁଗାବିଧ୍ୟ-ବ. (ଗଢ଼ିତ) ସୁଗନ୍ଧୀ ଦେଖ,
(ବି.ବି) ବନ୍ଧୁଙ୍କାଳ ହେଲ ।
ସୁଗାବ(ବା)—ବ. (ଗଢ଼ିତ) କୌଣସି
ସୁଗରେ ଝେଗହୋଇଥିବା ବିଷ୍ଣୁମାନ
ସୁଗାରମ—ବ. ସୁଗାଦ ଦେଖ ।
ସୁଗୀ—ପ୍ରା. ସିଂହଭୂମପର୍ବତ) ବି. ହନ୍ତୁ
ଭିଷମ, ଯୋଗିଜାତିବିଶେଷ ।
ସୁଗୁ-ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ. ହେତୁ, ପାଇ, ଯୋଗେ,

ଦୁଇଙ୍କ ମଧ୍ୟ । [ଅତ୍ୟନ୍ତ ।
ସୁଗେ—ପ୍ରା. (ଗତରୀସଙ୍ଗ) ବିଂ ର ବିଂ.
ସୁଗେସୁଗେ—ଅବ୍ୟ. ପ୍ରତ୍ୟସୁଗେ ।
ସୁଗେଣ—ପୁଂ. ବି. (ଜ୍ୟୋତିଷ) ସୁଗର
ଅଧ୍ୟପତ ।
ସୁଗୋରସ୍ୟ-ପ୍ରେନ୍ୟ ସମାବେଶବିଶେଷ
ସୁଗୁ—କ୍ଲୀ. ବି. (ସୁଲୁ+ମୀ.ମ) ସୁଗଳ,
ଯୋଡ଼ା, ମିଥୁନବିଶେଷ, ଯାଆଲପିଲ,
ଏକଷ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡ଼ବିଶେଷ, ସଂଖ୍ୟା,
ଦୁଇଟିଶ୍ଲୋକ, ଯୋଡ଼ବିଶେଷ, (ସୁଲୁ+
ଭା.ମ) ସଂଯୋଗ, ମିଳନ, ଦୁଇଜଣଙ୍କ
ଭେଟାଭେଟି, (ସୁଲୁ+ଅଧ୍ୟ.ମ) ଦୁଇ-
ଜଣର ମିଳକ୍ଷୁକ, (ବି) ଯୋଡ଼ା ଏ,
ଯୋଡ଼ିଏ, ଦୁଇରେ ହରିଲେ ଭାଗଶେଷ
ନ ରହିବା ।
ସୁଗୁକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ସୁଗୁ+ସାର୍ଥେକ)
ଏକଷ ଅନ୍ତର ଦୁଇଟି ଶ୍ଲୋକ ।
ସୁଗୁକଳ—ବ. ଇନ୍ଦ୍ରଚିର୍ଦ୍ଦିତ, ବୃଷ୍ଟିକାଳୀ,
ବିବୁଥାତ ।
ସୁଗୁକଣ୍ଠକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବଦଶବୃଷ୍ଟ,
ବର୍ଣ୍ଣରଗଛ ।
ସୁଗୁକ—ପୁଂ. ବି. (ସୁଗୁ+ଜନ୍ମ+ କ.
ଅ) ଯାଆଲା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଗୁଳା ।
ସୁଗୁତ୍—ଶ୍ଵି. ବି. ସମାନ ।
ସୁଗୁତ୍ଥ—ବି. ଏକାଦିନକେ ପଡ଼ିବା
ଦୁଇଟି ତିଥ ।
ସୁଗୁଧର୍ମ--ଶ୍ଵି. ବି. ମିଳନଶାଳ, ମିଥୁନଧର୍ମ ।
ସୁଗୁପଣ୍ଡ—ପୁଂ. ବି. କୋତିଦାରବୃକ୍ଷ, ସପ୍ତ
ପଣ୍ଡବୃକ୍ଷ, ସୁଗଳପଣ୍ଡ ।
ସୁଗୁପଣ୍ଡ—ପୁଂ. ବି. ରକ୍ତକଞ୍ଚିତ ବୃକ୍ଷ,
ଭୁଲ୍ବବୃକ୍ଷ, ସପ୍ତପଣ୍ଡ ବୃକ୍ଷ, (କ୍ଲୀ) ସୁଗଳ-
ପଣ୍ଡ, ସୁଗଳପଣ୍ଡକା ।
ସୁଗୁପଦିକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶିଶୁବୃକ୍ଷ ।
ସୁଗୁପଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯୋଡ଼ାପଳାୟକୁ ।
ସୁଗୁପଳୋଭମ—ପୁଂ. ବି. ଫଳବିଶେଷ
ସୁଗୁବର୍ଣ୍ଣ—ବ. ଏକଅଶ୍ଵର ଦୁଇପର ଯୁଦ୍ଧ
ହୋଇ ଉଚାରିତ ବର୍ଣ୍ଣ, (ଯଥା—କ୍ଲୀ,
ନି ଉଚ୍ୟାଦି) ।
ସୁଗୁବୁଲା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଛନ୍ଦୋବିଶେଷ ।

ସୁଗୁସମକ—ବ. ସମକବିଶେଷ ।
ସୁଗୁସୁଗ—ଶ୍ଵି. ବି. କେନ୍ତେନାର୍ଥକରମାନଙ୍କ
ସମସ୍ତରେ ଭୂମିଷ ହୋଇଥିବା ପ୍ରସିଦ୍ଧ
ସ୍ତ୍ରୀ ସୁରୁଷ ।
ସୁଗୁସୁର—ବ. (ଯୋଗସାଧନ) ତତ୍ତ୍ଵ
ରବିକର ସ୍ଵର ପରମର ଏକଦିନକା
ସ୍ଵର ଓ ଯୋଗ ।
ସୁଗୁଞ୍ଜନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଅଞ୍ଜନଦ୍ୱୟ ।
ସୁଗୁଦର—ପୁଂ. ବି. ତିଥିବିଶେଷ ।
ସୁଗୁଦରଶ—କ୍ଲୀ. ବି. ସୁନ୍ଦରପୂଜ୍ୟ ।
ସୁଗୁନ୍ଦ୍ରାନ୍ତୁପାସ—ବ. (ଅଳଙ୍କାର) ଅନ୍ତୁପାସ
ବିଶେଷ ।
ସୁଗ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ସୁରୁ+ଗ୍ୟ) ବାହନ,
ସାନ, (ବି) ସୁଗବାହା(ପଣ୍ଡ), ସୁଆଳୀରେ
ଯୋଗୁ(ପଣ୍ଡ) ।
ସୁଗ୍ୟବାହ—ପୁଂ. ବି. (ସୁଗ୍ୟ+ବାହ୍+
କ.ଅ) ସାରଥ, ରଥଘୁଲକ, କରୁଆନ୍,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଗ୍ୟବାହା ।
ସୁଙ୍ଗ—ପୁଂ. ବି. ବା ବି. (ସୁଲୁ+କ.କିପ୍)
ଯୋଗକର୍ତ୍ତା; ଯୋଜକ, ମେଳନକର୍ତ୍ତା;
ମେଳକ ।
ସୁଙ୍ଗୀ—ପୁଂ. ବି. ବର୍ଣ୍ଣେକର ଜତିବିଶେଷ ।
ସୁତ୍ର(ଧାର୍ତ୍ତ)–ବି. ଅମନ୍ୟୋଗୀ ହେବା,
ପ୍ରମାଦ ବା ଭୁଲ୍କ କରିବା ।
ସୁତ୍ର—ପ୍ରମାଦ, ଅନବଧାନତା ।
ସୁଲ(ଧାର୍ତ୍ତ)—ଯୋଗକର୍ତ୍ତା, ମିଳାଇବା,
ନିନାକରିବା, ବାନିବା, ସମୟମକରିବା,
ଖାନକରିବା, ମନ୍ୟୋଗ ଦେବା,
ଯୋଗିବା, ଯୋଡ଼ିବା, ଯୋତିବା, ପ୍ରସ୍ତୁତ-
କରିବା, ଲାଗିବା, ଲାଗିବା, ଆଦିଦଶ
କରିବା, (ଅନ୍ତୁ+ସୁଲଧାର୍ତ୍ତ) ପରିବରବା,
ଗାଳିଦେବା, (ଅଭି+ସୁଲଧାର୍ତ୍ତ) ଉଚା-
ରଣକରିବା, ଦୋଷାରେପ କରିବା,
ଧାରଣକରିବା, ଅଧିକାରକରିବା, (ଉପ
+ସୁଲଧାର୍ତ୍ତ) ଆଦିମଣକରିବା, ରହଣ
କରିବା, ଶାରିବା, (ଉଚ୍ଚତ୍ର+ସୁଲଧାର୍ତ୍ତ)
ଚେଷ୍ଟାକରିବା, (ନି+ସୁଲଧାର୍ତ୍ତ) ଆଦେଶ
କରିବା, ବସଦକରିବା, (ବି+ନି+
ସୁଲ ଧାର୍ତ୍ତ) ଯୋଗକରିବା, ବ୍ୟୟୁକରିବା

ପଠାଇବା, ବିଜନ୍ତିତ କରିବା, (ପ+
ସନ୍ ଧାରୁ)ପଦ୍ମୋଗକରିବା, ଅର୍ଥାତକ
ଲଭରେ ଖଟାଇବା, ଚେଷ୍ଟା କରିବା,
ମିଳାଇବା, ବ୍ୟୁତିକରିବା, ନୟନ୍ତିକରିବା.
ପୃଥିକରିବା, (ବି+ସୁନ୍ଧାରୁ)ଫେଡ଼ିବା,
(ସମ୍ + ସୁନ୍ଧାରୁ)ଏକଷକରିବା ।

ସୁଜାନ—ସୁ. ବ. (ସୁଲ୍ + କ.ଆନ)
ସାରଥ, (ଗ୍ର.)ବି ଓ ବି. ସୁଜାନଦେଖ
ସୁଜିର—ବ. (ସୁଲ୍ + ମ୍ରି.ର) ସୁଲ୍,
ସୁଲ୍ଲ, (ସୁଲ୍ + କ.ରି)ସୋଗୀ ।
ସୁଜି(ଜେ,ରେ,ଫେ)ଷ୍ଟି(ଷ୍ଟି)—ଗ୍ର.ବ. (ସ-
ସୁଧର୍ଷିର) ସୁଧର୍ଷିର ଦେଖ ।

ସୁନ୍ଦରୀ—ଯା. ବ. (ଜାପାମରଣା)ଜାପାନ
ଦେଶୀୟ କ୍ଷେତ୍ର ।

ସୁନ୍ଦ୍ର—ଦୀ. ବି. (ସୁଲ୍ + ମ୍ରି.ଯ)ସମ୍ମୁକ୍ତ,
ରକ୍ତସମ୍ରକ୍ତ, ଯୋଗ୍ୟ, ଉପସୁକ୍ତ, ସମ-
ଶ୍ରେଣୀୟ, (ବି) କୁହୁମ, ସଗୋଦିବ୍ୟକ୍ତ,
(ସୁଲ୍ + ଶା.ଯ) ସମ୍ମୋହ, ସମ୍ମେଲନ,
ସମବେଦାଂଶ୍ରବେଷେ ।

ସୁନ୍ଦ୍ରମାନ—ବି. (ସୁଲ୍ + କ.ଆନ)ମିଳିତ
ହେଉଥିବା, (ଷ୍ଟି) ସୁଲ୍ଲମାନ ।

ସୁଲ୍ଲ(ଇତ୍ୟଦି) —ବା. ବି. ସୁଲ୍ଲ(ଇତ୍ୟଦି)
ଦେଖ ।

ସୁଲ୍ଲ—ଗ୍ର. ବି. ସୁଲ୍ଲ ।

ସୁଲ୍ଲଭୁର୍ଜ—ଗ୍ର. ବି. ସୁଭନ୍ଦେଶ ।

ସୁଲ୍ଲା(ଫେ)ଇବା—ଗ୍ର. କ୍ରି. କୁଣ୍ଠାଇବା
ଦେଖ । [କରିବା]

ସୁଲ୍ଲାଯୁଦ୍ଧ—ଗ୍ର. ବି. ଅନେଥିନରେ ଯୁଦ୍ଧ
ସୁଲ୍ଲିକାରୀ—ଗ୍ର. କ୍ରି. (ଫ୍ର-ସୁଲ୍ଲ + ରଙ୍ଗା)

ସନ୍ଦରିକରିବା, ସୁଲ୍ଲକରିବାକୁ ରଙ୍ଗା
କରିବା ।

ସୁଲ୍ଲିବା—ଗ୍ର. କ୍ରି. (ସ-ସୁଧ-ପ୍ରା କୁଣ୍ଠ)
ସୁଲ୍ଲକରିବା, ବାରୁମୁଲକରିବା, କଳି-
କରିବା, ଚେଷ୍ଟାକରିବା ।

ସୁଲ୍ଲେ(ଧ) —ଗ୍ର. କି. ସୁଲ୍ଲ, ବାରୁମୁଲ ।

ସୁଲ୍ଲିକ—ଦୀ. ବି. ସୁଲ୍ଲ, କାର୍ଯ୍ୟନିରତ ।

ସୁଲ୍ଲିବାନ—ସୁ. ବ. ପବିତ୍ରିତିବେଷେ
(ମାର୍କଣ୍ଡେସୁପୁରଣ) । [ଦୃଷ୍ଟି]

ସୁଲ୍ଲିତିକ—ସୁ. ବ. ଏକପ୍ରକାର ଉଷ୍ଣା
ସୁଲ୍ଲାନ—ସୁ. ବି. (ସୁଲ୍ + କ.ଆନ) ।

ସୋଗାର୍ଥସକାଣ୍ଡ, ସେ ଯୋଗକରେ,
ସେ ଯୋରେ, ଉପଯୋଗୀ, ସମ୍ମଦ୍ୟୁକ୍ତ,
କୃତକାରୀୟ, (ବି) ସାରଥ, ବ୍ରାହ୍ମଣ,
ସର୍ବଜବ୍ୟକ୍ତି, ସେଇଁ ଯୋଗସାଧକ
ସୋଗାର୍ଥସକରୁଥାନ୍ତି ମାତ୍ର ମୁକ୍ତିହୋଇ
ନ ଆନ୍ତି, (ଷ୍ଟି) ସୁଞ୍ଜାନା ।

ସୁଞ୍ଜାନକ—ସୁ. ବ. ଯୋଗୀବିଶେଷ ।

ସୁର୍ତ୍ତ(ଧାରୁ) —ମିଳିତହେବା ।

ସୁର୍ତ୍ତା—ଗ୍ର. ବ. (ପାନବରମ୍ଭଶବ୍ଦା) ପାନ
ଗଛର ପୋଡ଼ା, କୁଟାଇଥ୍ୟାଦି ଦେଖ,
(ଗ୍ର.ବି) କୁଟା ଦେଖ, (ଗ୍ର.ସବ) ଯେଉଁ
ଗୋଟକ ।

ସୁର୍ତ୍ତାଇବା—ଗ୍ର. କି. କୁଟାଇବା ଦେଖ ।

ସୁର୍ତ୍ତି—ଗ୍ର. ପରଷର ଏକହ ମିଳିତ ।

ସୁର୍ତ୍ତିବା—ଗ୍ର. କି. କୁଟିବା ଦେଖ ।

ସୁର୍ତ୍ତା—ଗ୍ର. ବି. ଏକତ ହୋଇଥିବା,
ମିଳିଯାଇଥିବା, (ଯୋଡ଼ା) ଦେଖ ।

ସୁର୍ତ୍ତି—ଗ୍ର. (ସମ୍ମଲ୍ସବୁର ଓ ବାଲେଶ୍ଵର)
ବି. ପାଣିର କୋଡ଼ି, ଲମ୍ବ ଅକୁନ୍ତିମ
ଅଗ୍ରଭାର ଜଳାଖାର, କୁତ୍ତ ଦେଖ ।

ସୁର୍ତ୍ତିବା—ଗ୍ର. (ବାଲେଶ୍ଵରଓ ସମ୍ମଲ୍ସବୁର)
ବି. ଯୋଡ଼ିବା ଦେଖ ।

ସୁର୍ତ୍ତେ—ଗ୍ର. (ବରଦ)ବି ଓ ବି. ଯୋଡ଼େ,
ଦୁଇଟି, ଏକହଳ ।

ସୁର୍ତ୍ତି(ଇତ୍ୟଦି) —ଗ୍ର. ବ. କୁଣ୍ଠିତିଥ୍ୟାଦି
ଦେଖ ।

ସୁର୍ତ୍ତୁ—କ୍ଲ. କି. (ସୁଧ + ଶା.କୁଣ୍ଠ)ସୁର୍ତ୍ତ,
କିତା, (ସୁଧ + କ.କୁଣ୍ଠ)(ଗ୍ର) ଯୋକା,
ଯେନିକ(ଗ୍ର.ବି. ଓ ବି)କୁତ୍ତ ଦେଖ ।

ସୁର୍ତ୍ତ(ଧାରୁ) --କରଣଦେବା, ପାତ୍ରିକରିବା,
କଳନକ ହେବା ।

ସୁତ—ଦୀ. ବି. (ସୁଲ୍ + ମ୍ରି.ତ) ମିଶ୍ରିତ,
ମିଳିତ, ସୁତ, ସମୁତ୍, ପୃଥିକୁତ,
ଶୋରତ, ଭୁତ୍ତି, ଅପୃଥରଭୁତ, ପୃଣ୍ଣ,
ଆବୁତ, ବନ୍ଧାଯାଇଥିବା, ସଙ୍ଗେ ଥିବା,
ବେଣ୍ଟି, ଯୋଗୁହୋଇଥିବା, ବର-
କଳ୍ପ, ଦୈର୍ଘ୍ୟପରମାଣବିଶେଷ, (ସୁ +

ଶା.ତ) ଯୋଗ, ମିଳନ, ବିବାହ, (ସୁ +
ଶା.ତ) ଯୋଗ, ଗାଢ଼ିଆଦିରେ ପଣ୍ଡି

ଯୋଗୁହେବାପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ଦରକ୍ଷ,
(ଷ୍ଟି) ଯୁତା ।

ସୁତକ—କ୍ଲ. ବ. (ସୁତ + ସ୍ଵାର୍ଥ କ)
ସନ୍ଦେହ, (ସୁଲ୍ + ମ୍ରି.ତ + କ)ଘୋଡ଼ା,
ଦୁସ୍ତ, (ସୁତ + କ) ମେଥୁନ, ପରଯାଗ,
ଗୌରୁକ, ଶାତୀର କାନ ବା ଅଞ୍ଚଳ,
ଶାତୀ ଓ ଉତ୍ତିଶା, ସୁର୍ପାର୍ଶ, କୁଲର
ପାଶ ବା ଧାର, ଆଶ୍ରୟ, କର୍ମପାତ୍ର,
ସଂଖ୍ୟ, ଆଳାପ, ବରୁତାବନନ, ଲୁଗ-
ମୋଡ଼, ପାଦର ଅର୍ବାଗ, ଶାତୀର ଧକ୍ଷ,
ସନ୍ଦେହନ, ସମୋଗ ।

ସୁତବେଧ—ସମିଷ୍ୟାତୁବେଧ ଦେଖ ।

ସୁତା(ଇତ୍ୟାଦି) —ଗ୍ର.ବି.କୋତାଇଥ୍ୟାଦି
ଦେଖ ।

ସୁତା(ତେ)ଇବା—ଗ୍ର. କି. ସୁତାତିଷ୍ଠାର
ଶିଳନ୍ତରୁପ, କୋତାରେ ମାତ୍ର ମାରିବା ।
ସୁତି—ଷ୍ଟି. ବ. (ସୁ + ଶା.ତ) ଯୋଗିବା,
ଯୋଜନ, ଶକଟାଦିରେ ପଣ୍ଡି ଯୋଗିବା,
(ଗେଣିତ) ସଙ୍କଳନ, ଯୋଗକଣ,
ସନ୍ଦରମ, ବହୁଫଳ୍ୟାର ଯୋଗଫଳ,
ସଯୋଗ, (ଗ୍ର.ବି)ଇତର, (ସ-ଜେଣାଦି)
ଭିଜୁଳ, କେଣାଦି ।

ସୁତିବା—ଗ୍ର. କି. ଗୋରୁଆଦି ପଶୁକୁ
ଗାଢ଼ିଶଗଡ଼ିରେ ଲଗାଇବା, (ଗ୍ର.ସମ୍
ଦି.) କର୍ଷଣ କରିବା ।

ସୁତେ—ଗ୍ର. (ପଦ୍ମ) ଦୀ. ବି. ଅମୁକ-
ସଙ୍ଗେ ସୁକୁହୋଇ ।

ସୁତକାର—ଦୀ. ବି. ସୁତକାରୀ ।

ସୁଦ—ଷ୍ଟି. ବ. (ସୁଧ + ଶା.କିପ୍)ସଗାମ,
ସୁଦ ।

ସୁଦି—କ୍ଲ. ବ. (ସୁଧ + ଶା.ତ) ସମର,
ଲଢାଇ, ସଗାମ, ବିବାଦ, ରହୁମାନକର
ପରମର ବିରୁଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥିତ ।

ସୁଦିଅଇନ୍—ଗ୍ର. ବ. ସମରକିବିଧ ।

ସୁଦିଦେହ—ଗ୍ର. କି. ଦେହ ସମନ୍ତୁଳେ-
ସମର କରିବାକୁ ଆହାନ ।

ସୁଦିକ—କ୍ଲ. ବ. ସୁଦି ।

ସୁଦିକଣ୍ଠ—ବ. (ମଧ୍ + କ.ଧା) ଯୁଦିକରିବା
ପାଇଁ ପ୍ରବଳ ବାସନା ।

ବ୍ୟବହୃତ ଯନ୍ତ୍ର ବା କଳ ।
 ଯୁକ୍ତିଯାତ୍ରା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରାତ) ଅର୍ଥଯାତ୍ରା,
 ଯୁକ୍ତିକରିବାପାଇଁ ବାହାରିବା ।
 ଯୁକ୍ତିଯାତ୍ରା—ବି. (ମଧ୍ୟକ.ଧା) ଯୁକ୍ତି
 ନିମ୍ନେ ଯାଏ କରୁଥିବା ।
 ଯୁକ୍ତିଯାନ—ବି. (ମଧ୍ୟକ.ଧା) ଯୁକ୍ତିରେ
 ବ୍ୟବହୃତ ଯାନ ।
 ଯୁକ୍ତିରଙ୍ଗ—ୟୁଂ. ବି. (ବୁପକ) ଯୁକ୍ତିରୁପ
 ନାଟକର ଅରିନୟ, (ବ.ଶ୍ରୀ) ଦେବ-
 ସେନାପତି, କର୍ଣ୍ଣିକେୟ, (୭ତ୍ତବ୍ରାତ) ଯୁକ୍ତି
 ରୂପ ।
 ଯୁକ୍ତିରଥ—ବି. (ମଧ୍ୟକ.ଧା) ଯୁକ୍ତିରେ
 ବ୍ୟବହୃତ ରଥ ।
 ଯୁକ୍ତିରତ୍ତ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରାତ) ଯୁକ୍ତିକରିବାର
 ପଢ଼ି ବା ପ୍ରତାଳୀ ।
 ଯୁକ୍ତିଶାଳୀ—ୟୁଂ. ବି. (ୟୁକ୍ତିଶାଳିନୀ)
 ଯୁକ୍ତିକର୍ମରେ ବ୍ୟବୃତ୍ତ, ଯୁକ୍ତିରେ
 ବିଷମୀ, ଯୁକ୍ତିପ୍ରିୟ ।
 ଯୁକ୍ତିଶୁଦ୍ଧିକାର—ଗ୍ର. ବି. ବହୁଲୋକରୁପ୍ରେସ୍
 କାର୍ଯ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ।
 ଯୁକ୍ତିଫଳ(ଯୁକ୍ତିଫଳ)—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରାତ) ଯୁକ୍ତି
 ବିଷୟକ ବିବରଣ ।
 ଯୁକ୍ତିସତିବ—ବି. ଶକାଙ୍କୁ ଯୁକ୍ତିରୁମ୍ଭାବେ
 ପରମର୍ଥ ଦେବା ମନ୍ତ୍ରୀ ।
 ଯୁକ୍ତିସଜ୍ଜା—ବି. (ମଧ୍ୟକ.ଧା) ରଖେବା,
 ସ୍ଵର୍ଗମାର୍ଥ ବେଶରୂପା, ବର୍ମି, ସଞ୍ଚୁ,
 ବ୍ୟବହରକନ, ଯୁକ୍ତିପାଇଁ ସଜହେବା ।
 ଯୁକ୍ତିସଜ୍ଜା(ଯୁକ୍ତିପରମର୍ଥକାରୀ)ନ—ଗ୍ର. ବି. (ସ-ଯୁକ୍ତିସଜ୍ଜା)
 ଯୁକ୍ତିପରମର୍ଥକାରୀ ଦେଖ ।
 ଯୁକ୍ତିସାଧନ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରାତ) ଯୁକ୍ତିକରିବାର
 ଉପକରଣମାନ ।
 ଯୁକ୍ତିସାର—ୟୁଂ. ବି. (ୟୁକ୍ତି+ସ୍ତ୍ରୀକ.
 ଅ) ଯୋଜକ, ଅର୍ଥ ।
 ଯୁକ୍ତିସ୍ତ୍ରୀ—ଗ୍ର. ବି. ଯୁକ୍ତିଭୂମି, ଯୁକ୍ତିଷେଷ
 ଯୁକ୍ତିଶ୍ଵଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯୁକ୍ତିର ଶ୍ଵଳ, ଯୁକ୍ତି
 ଶ୍ଵଳ—ବି. (ମଧ୍ୟକ.ଧା) ଯୁକ୍ତିରେ
 ଯୁକ୍ତିଦୟ—ବି. (ମଧ୍ୟକ.ଧା) ଯୁକ୍ତିରେ
 ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ହସ୍ତୀ ।
 ଯୁକ୍ତି(କି)—ଗ୍ର. ବି. ଓ ବି. (ସ-ଯୋଜା)
 ଯୋଜା ଦେଖ ।

ଯୁକ୍ତିକାଞ୍ଚ୍ଛା—ବ. (୭ତ୍ତବ୍ରାତ) ଯୁକ୍ତିକରିବାକୁ
 କହିଛା ।
 ଯୁକ୍ତିକାଞ୍ଚ୍ଛୀ—ୟୁଂ. ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରାତ) ଯୁକ୍ତି
 କରିବାପାଇଁ ଲାଭକୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯୁକ୍ତିକାଞ୍ଚ୍ଛୀଣୀ
 ଯୁକ୍ତିଗ୍ରୀଣୀ—ୟୁଂ. ବି. (ମଧ୍ୟକ.ଧା)
 ରଣଶେରମନ, ଯୁକ୍ତି-
 ପଥ ।
 ଯୁକ୍ତିନୁସଫାନୀ—ୟୁଂ. ବି. ଯେ ଯୁକ୍ତି
 କରିବା ପାଇଁ ସୁବିଧା ଖୋଲୁଆଏ ।
 ଯୁକ୍ତିନୟର—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରାତ) ଯୁକ୍ତିମଧ୍ୟରେ
 ନେଇବା ବିଶ୍ଵାମ, (ମଧ୍ୟକ.ଧା) ଯୁକ୍ତି
 ହେବାପାଇଁ ସୁଯୋଗ ।
 ଯୁକ୍ତିବସାନ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରାତ) ଯୁକ୍ତିନିବୃତ୍ତି,
 ଯୁକ୍ତିର ଶେଷ ।
 ଯୁକ୍ତିଭିଲାଷ—ବି. ଯୁକ୍ତିକାଞ୍ଚ୍ଛା ଦେଖ ।
 ଯୁକ୍ତିଭିଲାଷ—ୟୁଂ. ବି. ଯୁକ୍ତିକାଞ୍ଚ୍ଛୀ
 ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯୁକ୍ତିଭିଲାଷୀ ।
 ଯୁକ୍ତିଭ୍ୟନ୍ତରବିଶ୍ଵା(ଯୁକ୍ତିଭ୍ୟନ୍ତରବିଶ୍ଵା)ମ—ବି. ଉତ୍ସବୁପରି
 କିଛିକାଳପାଇଁ ସୁକୁରୁ ଦେବା ବିଶ୍ଵାମ
 ଯୁକ୍ତିଭ୍ୟନ୍ତର—ବି. ଯୁକ୍ତିଭ୍ୟନ୍ତରବିଶ୍ଵା ଶିକ୍ଷା, ନୀଡ଼ା
 ଯୁକ୍ତିଭ୍ୟନ୍ତରବିଶ୍ଵା ଯୁକ୍ତିଭ୍ୟନ୍ତରବିଶ୍ଵା ।
 ଯୁକ୍ତିଭ୍ୟନ୍ତରବିଶ୍ଵା—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରାତ) ଯୁକ୍ତିର
 ପାଇଁ ଉତ୍ସବ ଓ ଉତ୍ସବକରଣାଦି ସର୍ବରହ
 ଯୁକ୍ତିରମ୍ଭ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରାତ) ଯୁକ୍ତିର ପ୍ରଥମ
 ଚେଷ୍ଟା ବା ଅନ୍ୟା ।
 ଯୁକ୍ତିର୍ଥ(ର୍ଥେ)—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. (ସ-ଯୁକ୍ତିର୍ଥ)
 ଯୁକ୍ତିର୍ଥ—ବି. ଯୁକ୍ତିର୍ଥୀ ।
 ଯୁକ୍ତିର୍ଥ—ବି. (ମଧ୍ୟକ.ଧା) ଯୁକ୍ତିରେ
 ନିଷ୍ଠୋକିତ ଘୋଡ଼ା ।
 ଯୁକ୍ତିର୍ଥ—ବି. (ମଧ୍ୟକ.ଧା) ଯୁକ୍ତିରେ
 ବ୍ୟବହୃତ ଅସ୍ତ୍ରାଦି । [ବାନ୍]
 ଯୁକ୍ତିର୍ଥ—ବି. ଯୁକ୍ତିର୍ଥୀ, ଯୁକ୍ତିର୍ଥୀ
 ଯୁକ୍ତିର୍ଥ—ବି. ଯୁକ୍ତିର୍ଥୀ ଦେଖ, (ବି)
 ଯୁକ୍ତିର୍ଥ—ବି. ଯୁକ୍ତିର୍ଥୀ ଦେଖ ।

ଯୁକ୍ତିର୍ଥ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରାତ) ଯୁକ୍ତିର୍ଥୀ
 ଯୁକ୍ତିର୍ଥ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରାତ) ଯୁକ୍ତି
 କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯୁକ୍ତିର୍ଥୀ
 ଯୁକ୍ତିର୍ଥ—ବି. (ମଧ୍ୟକ.ଧା) ଯୁକ୍ତି
 ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ।
 ଯୁକ୍ତେନ୍ଦ୍ର—ୟୁଂ. ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରାତ) ଯୁକ୍ତେନ୍ଦ୍ର
 ବାଣିଜ—ବି. ବାଣିଜ ଶର୍ମିତର ପାଶରେ
 ବାଣିଜ ଶର୍ମିତ ନାମ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯୁକ୍ତେନ୍ଦ୍ରା ।
 ଯୁକ୍ତେନ୍ଦ୍ର—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରାତ) ଯୁକ୍ତେନ୍ଦ୍ର
 ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ।
 ଯୁକ୍ତେନ୍ଦ୍ର—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରାତ) ଯୁକ୍ତେନ୍ଦ୍ର
 ନାମ, ଯୁକ୍ତେନ୍ଦ୍ରା ।
 ଯୁକ୍ତେନ୍ଦ୍ର—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରାତ) ଯୁକ୍ତେନ୍ଦ୍ର
 ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ରିତ ଦ୍ରୁବ୍ୟ-
 ମାନ ।
 ଯୁକ୍ତ୍ତିରୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରଣଭୂମି, ରଣଶେଷ ।
 ଯୁଧ—ବି. (ୟୁଧ+ଭାକ୍ଷ୍ୟ) ସଂଗ୍ରାମ,
 ଯୁଦ୍ଧ, (ୟୁଧ+କିଷ୍ଟ) ଯୋଜା,
 ଶାର ।
 ଯୁଧ—(ଧାର୍ଯ୍ୟ) ଲାଭାର କରିବା, ହତ୍ୟା
 କରିବା, ସହାର କରିବା ।
 ଯୁଧ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ୟୁଧ+କିଷ୍ଟ+ଆ)
 ଯୁକ୍ତି, ସଂଗ୍ରାମ ।
 ଯୁଧାଂଶ୍ରୋତ୍ର—ୟୁଂ. ବି. ଜନେକ ରୁଷି ।
 ଯୁଧାଜି—ୟୁଂ. ବି. ଅଞ୍ଜିରଙ୍କ ବଂଶଧର ।
 ଯୁଧାଜିତ୍ର—ୟୁଂ. ବି. (ୟୁକ୍ତି+ଜି+କ.
 କିଷ୍ଟ) କେକବୁରୁଶ ସୁତ, ଭରତଙ୍କ
 ମାମୁଁ ଓ କେକେପ୍ରୀଜ ଭାଇ, ସଫୁ-
 ବଣୀଯୁ ବୃଷ୍ଟିଜ ଦୂର, କୃଷ୍ଣଜିତ ଜନେକ
 ପୁତ୍ର ।
 ଯୁଧାନ—ୟୁଂ. ବି. (ୟୁଧ+କ.ଆନ) ଯୋଜା,
 ହେନିକ, କଷିତ୍ର, ଶିତ୍ର, ରିତ୍ର,
 (ବି) ଯୁକ୍ତିକାରୀ । [ଯୁତ୍]
 ଯୁଧାମନ୍ୟ—ବି. ପଞ୍ଚାଳରାଜ ଯନ୍ତ୍ରସେନଙ୍କ
 ଯୁଧାସୁର—ୟୁଂ. ବି. ଶକା ନଲଙ୍କର ନାମ-
 ବିଶେଷ । [ଯୋଜା]
 ଯୁମୁକ୍ତି—ଗ୍ର. ବି. (ସ-ଯୁଧକ) ଶର,
 ଯୁଧକ—ୟୁଂ. ବି. (ୟୁଧ+କ.ରକି) ଯୋଜା, (ବି)
 ଯୁକ୍ତିକାରୀ ।

ସ୍କଳା ହେବା, ଜୀନପାଇବା, ବଢ଼ିବା ।
ଯୁମ୍—ଶା. ବି. ଲୁମ୍ ଦେଖ ।

ସୁମକ୍(ରତ୍ନାଦି)—ଶା. ବି. ଲୁମକ୍
ରତ୍ନାଦି ଦେଖ ।

ସୁମାନ—ଶା. ବି. ଯୁବା, ବଳବାନ୍,
(ପ୍ରା-କ.ପ୍ର ଫି.) ଯୋଗାଇବା, ନିରତ
ହେବା ।

ସୁମାୟୁ—ପ୍ରା-କ.ପ୍ର ଯୋଗାଇବା, ନିରତ
ହେବା, ନିଃସ୍ଵର୍ତ୍ତ ହେବା ।

ସୁମୁ—ଶା. ବି. ଅଶ୍ଵ, ଘୋଟକ ।

ସୁମୁକଣେର—ପୁ. ବି. (ବ.କ୍ଷ) ଷୁଦ୍ର-
ବ୍ୟାପ୍ତ, ହେଟାବାଦ ।

ସୁମୁଷମାନ—ପୁ. ବି. (ସୁଲ୍କ + ସନ୍ +
କ.ଆନ) ଯୋଗାଧନ କରିବାକୁ
ଅଭିନାଶ, ମୁକ୍ତିପାଇଁ ଅଭିନାଶ, ଧାରିକ
ମିଳନେଛୁ, (ଶ୍ରୀ) ସୁ ଯୁଷମାନା ।

ସୁମୁଷା—ବି. (ସୁଲ୍କ + ସନ୍ + ଭ.ଆ
ଆ) ମିଳନେଛୁ ।

ସୁମୁଷୁ—ବି. (ସୁଲ୍କ + ସନ୍ + କ.ର)
ଯୋଗାଭିନାଶ, ମିଳନେଛୁ ।

ସୁମୁକାନଷ୍ଟି—ଶି.ବି. ସୁଲ୍କମାନ ଅଶ୍ଵ ।

ସୁମୁଷା—ଶା. ବି. (ସୁଧୁ + ସନ୍ +ଆ)
ସୁଭକରିବାର ରଚ୍ଛା ।

ସୁମୁସୁ—ଶି. ବି. (ସୁଧୁ + ସନ୍ + ଭ.
ଆ + ର) ରଣକରଣେଛୁ, ଶନ୍ତିତା
କରିବାକୁ ରଚ୍ଛା, ଦୁରଶାନ୍ତି, (ବି)
ଯୋବା, ଧୃତରସ୍ତୁକ ଭିରସେ ବେଶ୍ୟ-
ଚର୍ଚକାତ ପୁରିବିଶେଷ ।

ସୁମୁଧନ—ପୁ. ବି. (ସୁଧୁ + କ.ଆନ)
ସୁଭର ବ୍ୟାପ୍ତ, (ବି) ଯୋବା,
ଶନ୍ତିସୁ, ରହୁ, ସାତ୍ୟକି, (ଶ୍ରୀ) ସୁ ଯୁ-
ଧାନା ।

ସୁମୁରୁ—ସଙ୍ଗ. (ସୁଲ୍କ + କ.ମହ) ଭୁମେ,
ମହମୁହୁଷ ।

ସୁମୁଦୟ—ଶି.ବି. (ସୁଲ୍କଦ୍ଵାରା ଭୁମୁର
ଭୁମମନଙ୍କର, ଭୁମୁ କା ଭୁମମନଙ୍କ
ସମବିଦ୍ୟ, (ଶ୍ରୀ) ସୁମୁଦୟା ।

ସୁମୁକିଧ—ଶି.ବି.ଭୁମୁଦୟତ୍ତଶ, ଭୁମୁର
ଭୁମୁଦ୍ରି—ଶି.ବି. ଭୁମୁଦୟତ୍ତଶ, ଭୁମୁର
ଭୁମୁଦ୍ରି ।

ସୁମୁଦ୍ରିକ(ଶ୍ରୀ)—ପୁ. ବି. (ସୁଲ୍କ + ଭୁମୁ
କ.କିଷା) ଭୁମୁପର, (ଶ୍ରୀ) ସୁମୁଦ୍ରିତ୍ତଶ ।

ସୁମୁନାତ—ଶି. ବି. ଭୁମୁଦ୍ରାର ପରିଗୁଣିତ
ସୁମୁନାତ—ଶି. ବି. ଭୁମୁର ପିତ୍ତ ।

ସୁମୁଯୁ—ବି. (ସୁ + ମୁ.କିଷା) ସୁମୁକାଥ ।

ସୁ—ଶା. ବି. ବୃଷ । [ବିଶେଷ ।

ସୁର—ଶା. ବି. ମଧୁର ସୁବାସୁର ପୁଷ୍ପ
ସୁରପଣି—ଶଳୁନିଶେଷ ।

ସୁର—ପୁ. ବି. (ସୁ + କ.କୁମ୍) କ ଯୋଗ,
ଉ ପ୍ଲାନରେ ଉ) ମତ୍ତକୁଶ, ଉକୁଶୀ,
(ଶ୍ରୀ) ସୁରା ।

ସୁରଦେଶ—ଶ୍ରୀ.ବି. ସଲଜନ୍ଯାବାଦିଶେଷ ।

ସୁର—ଶା. ବି. (ସୁର + ଆ) ଉକୁଶୀ,
ପ୍ଲେଟି, ଫିଟପ, ପାଲୀ, ବାଳକୁମୀ,
କୃଷ୍ଣୋଦ୍ମୁର ଯମାନ ।

ସୁରାଶ୍ରୀ—ପୁ. ବି. କିରଣକୁଶୀ ।

ସୁରାର-ଶା. ବି. ଲକ୍ଷଣିକା, ବିଷଳଙ୍ଗୁଳିଆ
ସୁରାବାସ-ପୁ. ବି. ଶାହାଡ଼ାଗଢ, ଶାଖେଟ
କୃଷ୍ଣ ।

ସୁର—ଶା. ବି. (ସୁ + ମୁ.ତି) ଏକମୀକରଣ,
ମିଶ୍ରଣ, ସଂଯୋଗ, (ଶିତି) ସଞ୍ଜଳନ
ଯୋଗ ।

ସୁର—ଶା. ବି. (ସୁ + କ.ଥ, ଉ ପ୍ଲାନରେ
ଉ) ସକାତ୍ତୟ ପଶୁପତୀଆଦିଙ୍କ ଦଳ,
ପତ୍ର ।

ସୁଥକ—ଶି. ବି. ସମୁଦ୍ରକୁଶ ।

ସୁଥର—ପୁ. ବି. ଗୁପୁଷ ମନ୍ଦର ଦେବ-
ଶାଶ୍ଵତଶେଷ । [ଦେଖ ।

ସୁଥୁତ୍ୟୋତ—ବି. (୪ମୀତତ୍ତ୍ଵ) ସୁଅଭୁତ୍ୟୋତ
ସୁଥନାଥ—ପୁ. ବି. (୪ମୀତତ୍ତ୍ଵ) ଅଭୁତ୍ୟକାଶୀ

ଶନଦଳର ନେତା ବା ଦଳପତ୍ର, ବନ୍ୟ
ଶଳଦଳପତ୍ର ।

ସୁଥପ—ପୁ. ବି. (ସୁଥ + ପା + କ.ଅ)
ସୁଥନାଥ ଦେଖ ।

ସୁଥପତ୍ର—ପୁ. ବି. ସୁଥପ, ଦଳପତ୍ର ।

ସୁଥପଶୁ—ପୁ. ବି. ଦଶାଂଶ ଏକଥଂଶ
ଶଳକର ।

ସୁଥପାଳ—ପୁ. ବି. ସୁଥପ, ସୁଥପାଳ ।
ସୁଥକଣା—ଶା. ବି. ସୁଥକଣା ଦେଖ ।

ସୁଥଭୁଷ—ପୁ. ବି. (୪ମୀତତ୍ତ୍ଵ) ଗୋଟ-
ଟେଣ୍ଟା, ଦଳକୁଣ୍ଡ, (ଶ୍ରୀ) ସୁଥଭୁଷ ।

ସୁଥମୁଖ—ପୁ. ବି. ସେନାପତି ।
ସୁଥର—ଶି.ବି. ସୁଥ ସେଇ ଦେଖରେ
ଅଛି, ସୁଥର ଅତୁରର ।

ସୁଥଶ—ଅବ୍ୟ. ଦଳଦଳହେଇ ।

ସୁଥହୁତ—ଶି. ବି. ସୁଥହୁତ ।

ସୁଥାଗଣୀ—ପୁ. ବି. ଦଳପତ୍ର, ସୁଥ
ଅଗଣୀ ।

ସୁଥ(ଥି)-ଶା. ବି. ମାର୍ଧିକୁମୁ, ସୁଥକା,
ସୁର ଦେଖ, ଅକାନବିକ ବା ପାଠା-
ଲିତା, ଅମ୍ବାନକ ପୁଷ୍ପ ।

ସୁଥକା—ଶା. ବି. (୪ଥି + କ + ଆ)
ମାର୍ଧିକୁମୁ, ସୁରପୁଲ । [ଦେଖ ।

ସୁଥାନ—ପୁ. ବି. (୪ମୀତତ୍ତ୍ଵ) ସୁଥନାଥ
ସୁଥ—ଶି. ବି. ସୁଥର ।

ସୁନ—ଶା. ବି. ବନମ, ରତ୍ନ, ଦରତ୍ତୀ ।

ସୁନ—ଶା. ବି. ଯୋଗ, ମିଶ୍ରଣ ।

ସୁନ—ଶା. ବି. (ସୁବନ୍ + ଇ, ନିପାତନ)
ସୁନପ, ତରୁଣୀ ।

ସୁପ—ପୁ. ବା କୁ. ବି. (ସୁ + ଅଧ୍ୟ-ପ)
ସଞ୍ଜରେ ପଶୁଦଳନ ଝୁଣ୍ଡ, କୟାପ୍ରତ୍ୟୁଷ,
ପ୍ରତ୍ୟୁଷ, ପଞ୍ଜପ୍ରତ୍ୟୁଷ ।

ସୁପକ—ପୁ. ବି. ପ୍ଲାନକୁଶ ।

ସୁପକଟକ—ପୁ. ବା କୁ. ବି. (୪ମୀତତ୍ତ୍ଵ);
ସୁପର ମୂଲରେ ବା ଅଗରେ ଥିବା
କାଷ୍ଟ ବା ଲୌହବିକୟ, ସୁପର
ଅଗରଗରେ ଶୋଦିତ ତ୍ରିମିରିଙ୍ଗ ମର
ବା ବଳ୍ପାକାର ଶୋଦିକ ।

ସୁପକର୍ଷ—ପୁ. ବି. ଧୃତାବଳୀ, ସୁପର
ଯେଉଁ ଅଶ୍ରୁର ଦିଅ ତୁମ୍ଭାଯାର ।

ସୁପକଷ୍ଟ—ବି. ସଲଜରେ ପଶୁ କଳନାର୍ଥ,
ଭୁମିରେ ପୋତାଯିବା ସମ୍ଭୁତ ପ୍ରମ୍ଭ ।

ସୁପକେତୁ—ପୁ. ବି. ଭୁରିଶବାନ୍
ନାମାନ୍ତର ।

ସୁପଦାରୁ-ଶା. ବି. ପ୍ଲାନ କରିବାକୁ
ସୁପଦ୍ରି—ପୁ. ବି. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) ଶଳରକୁଶ ।

ସୁମଧୁର—ପୁ.ଚ.(ଗତି) ଖଲରଗଛ ।
 ସୁପଥ୍ରି—ସୁ.ଚ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯଜ୍ଞ ।
 ସୁପବାଦ୍—ସୁ.ବି. ସୁପବିଶିଷ୍ଟ ।
 ସୁପବାହ—ବି.ବି. ସୁପବନକାଶ ।
 ସୁପଦ୍ରୁଦ୍ଧ—ବି.ବି. ଯେଉଁ ଲୋକ(ଧୋରା)
 ସୁପଦ୍ରୁ ଗଛ ବା ଢାଳ କାଟେ ।
 ସୁପାନ୍ତ—ସୁ.ଚ.ଶବ୍ଦର ରଙ୍ଗର ସେନା-
 ପତିଶେଷ ।
 ସୁପାତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବ. ସୁପର ଅଗ୍ରଭାଗ ।
 ସୁପାତ୍ରୁତି—ଶ୍ଵି.ବି.ମଧ୍ୟ କ.ଧା)ସୁପକାଷ୍ଟ
 ପୋତାନ୍ତିବା ସମସ୍ତରେ ଯେଉଁ ଆହୁତି
 ଦିଆଯାଏ ।
 ସୁପୋତ୍ରସ୍ତ୍ରୀ—ସୁ.ବି.ପଞ୍ଜିପ୍ରମୁଖ ପ୍ରାପନର
 ଉତ୍ତରବିଶେଷ ।
 ସୁଧ୍ୟ— ବି. ବି. ସୁଧ୍ୟୋଗ୍ୟ, (ବି)
 ପଳାଶବୃକ୍ଷ ।
 ସୁଦୂଶ—ବି.ବି.ସମସ୍ତକର ପୁଅକର୍ତ୍ତା
 ସୁରେପ—ଗୋଟିଏ ମହାଦେଶ ।
 ସୁଷ୍ଠୁ—ସୁ. ବା କ୍ଲୀ. ବି. (ଯୁଷ୍ଠୁ+କ.ଥ.)
 ଖୋଲ, କ୍ଵାଥ, କ୍ରମିଦାରୁ, ଦୁର୍ବିହନ୍ ।
 ଯେ—ଗା. ସଂ. ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯାହା,
 ଯେଉଁ ପ୍ଲାନ, ସମୟ, ବିଷୟ ବା ବସ୍ତୁ,
 (ବହୁବିଚନ) ଯେଉଁ ମାନେ, (ଅବ୍ୟ) ପାଦପୂରଶାର୍ଥକ ଅବ୍ୟୟ, ନିଷ୍ଠିମ୍ବାର୍ଥକ
 ଅବ୍ୟୟ, ଯେବେ, ପଦ୍ୟରେ ଅନ୍ତର
 ପୂରଣାର୍ଥକ ଉର୍ଥର୍ଥକ ଅବ୍ୟୟ ।
 ଯେଅବ୍ୟ—ଗା. ଅବ୍ୟ. ଯେଉଁ ପ୍ଲାନରୁ,
 ଯେଉଁ କାଳରୁ, ଯେଉଁ ପ୍ଲାନ ବା କାଳ-
 ଯାଏ ।
 ଯେଇ(ଇତ୍ୟାଦି)—ଗା. ବି. (ସ୍ଵ-ୟାହ+
 ହି) ଯେଉଁ ଇତ୍ୟାଦି ଦେଖ ।
 ଯେଇହିସେ—ଗା. ସଂ. ଯେ କୌଣସି
 ବ୍ୟକ୍ତି, ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି କ୍ଷାକଳେ
 ଯେଉଁ—ଗା. ସଂ. ଯେ, ଅମୁକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ
 ବ୍ୟକ୍ତି, ମ୍ର୍ଯ୍ୟ, ସମୟ ବା ଶୁନ ।
 ଯେଉଁ(ରୁ)ଶର୍ଣ୍ଣ—ଗା. ଅବ୍ୟ. ଯେଉଁ
 ନୃତ୍ୟରେ, ଯେତେବେଳେ, ଯେତିକ
 ଦେବେଳେ, ମାତ୍ରକେ ।
 ଯେଉଁଟ—ବି. ଫଳବିଶେଷ ।

ଯେଉ(ରୁ)ଠ—ଗ୍ରା. ସବନାମ. ଯେଉ
 ପ୍ଲାନ, ଯେଉଁପ୍ଲାନର ।
 ଯେଉ(ରୁ)ଠି(ଠୀ)—ଗ୍ରା. ସବ. ଯେଉ
 ପ୍ଲାନରେ, ଯେଉଁକିଷ୍ଟପ୍ଲାନରେ, ଯେଉଁ-
 ପ୍ଲାନ ।
 ଯେଉ(ରୁ)ଠିକା—ଗ୍ରା.ସବ.ଯେଉଁପ୍ଲାନର
 ଯେଉ(ରୁ)ଠିକି(କୁ)—ଗ୍ରା. ସବ. ଯେଉଁ
 ପ୍ଲାନକୁ ।
 ଯେଉ(ରୁ)ଠୁ(ଠୁ)—ଗ୍ରା. ସବ. ଯେଉଁ-
 ପ୍ଲାନରୁ, ଯେଉଁସମପ୍ଲାନରୁ.ଯେଉଁବ୍ୟକ୍ତି-
 ଠାରୁ, (ଗ୍ରା)ଅବ୍ୟ. ଯେହିତୁ, ଯେବେ,
 ଯେଣୁ, କାରଣ ।
 ଯେଉ(ରୁ)ଣ(ଶି)ସି—ଗ୍ରା. ସବ. ଯେ
 କୌଣସି, କୌଣସି ଅନଶ୍ଵିତ ।
 ଯେତ୍ତାତା—ଗ୍ରା.ଅବ୍ୟ.ଯାଇଛା ତା ଦେଖ
 ଯେତ୍ତାସେ—ଗ୍ରା.ସବ. ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି
 ସେ ଲାଜ୍ଜାକରିବ ସେ ।
 ଯେକେ(ଯେ)ରତ୍ୟାଧି—ଗ୍ରା.ବି ଓ ବି
 .କେଜେରତ୍ୟାଧି ଦେଖ, (ସବ) ଯେଉଁ
 ଯେଉଁ, ଯାହା ଯାହା ।
 ଯେଥା—ଗ୍ରା. ସବ. (ଫ-ଯୋ ଯସ୍ଥ)ଯେ
 ଯାହାର, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ।
 ଯେଟି—ଗ୍ରା. ବି.ଅବ୍ୟ. ଯେ କି, ଯେଉଁଟି
 ସେ ଅଟେ ।
 ଯେଠା—ଗ୍ରା. ସବ. ଯେଣୁ, ଯେଉଁପ୍ଲାନ,
 ଯେଠାର ଦେଖ ।
 ଯେଠା(ଠେ)ଇ—ଗ୍ରା.ସବ.(ଫ-ଯତ୍ତପ୍ଲାନେ)
 ଯେଣିକି, ଯେଉଁପ୍ଲାନକୁ, ଯେଉଁଠି ଦେଖ
 ଯେଠା(ଠେ) ଉ—ଗ୍ରା. ସବ. ଯେଠାରୁ,
 ଯେଉଁପ୍ଲାନରୁ,(ଅବ୍ୟ) ଯେଉଁଠୁ ଦେଖ
 ଯେଠା ଏ—ଗ୍ରା. ସବ. (ଫ-ଯତ୍ତପ୍ଲାନେ
 ଯେଉଁପ୍ଲାନରେ ।
 ଯେଠାର—ଗ୍ରା. ସବ. ଯେଉଁପ୍ଲାନର ।
 ଯେଠାରେ—ଗ୍ରା. ସବ. ଯେଉଁଠି ଦେଖ
 ଯେଠି—ଗ୍ରା.ସବ. ଯେଠା ଦେଖ, ଯେଠାର
 ଦେଖ ।
 ଯେଠିକି(କୁ)–ଗ୍ରା. ସବ. ଯେଠାଇଁ ଦେଖ
 ଯେଠିକି—ଗ୍ରା.ବି.ଯେଉଁ ଆକୃତିକଟିଷ୍ଟ
 ଯେଠିକିରାଜ୍ଞାତେ(ସେ)ଡ଼େ—ଗ୍ରା. ବି.-

ଅତିବର୍ତ୍ତ, ଯଥାସମ୍ବନ୍ଧ ବଢ଼ି ।
 ଯେଣିକି—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. ଯେଉଁଆହିକୁ,
 ଯେଉଁଦିଗକୁ ।
 ଯେଶୁ(ଶୁ)—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. ଯେଉଁଆହିକୁ,
 ଯେଉଁଦିଗରୁ, ଯେହେତୁ ।
 ଯେଶୁକରି—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. ଯେହେତୁ ।
 ଯେଶେ—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. ଯେଉଁଆଡ଼େ,
 ଯେଉଁପକରେ, ଯେଉଁପରି, ଯହିରେ,
 ଯହାଦୀର୍ଘ, ଯେହେତୁ ଯହିର ଫଳର
 ଯେଶେଇଛାତେ(ସେ)ଶେ—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ.
 ଯେ କୌଣସି ପ୍ଲାନକୁ ନା ଦିଗକୁ ।
 ଯେତ(ତେ)କ—ଗ୍ର. ସବ. (ଫ-ଯାଇ,
 ପ୍ରା.ଯେତିକ) ଯାବତୀୟ, ସମୁଦ୍ରୀୟ ।
 ଯେତିକ—ଗ୍ର.ସବ ଓ କିଂ.(ପ୍ରା.ଜେତିକ)
 ଯେତେପରିମାଣ ବା ପରିମିତ ।
 ଯେତେ—ଗ୍ର. ସବ. (ଫ-ଯାଇ.ପ୍ରା.ଜେତୁ)
 ଯାବତ୍ ପରିମିତ ।
 ଯେତେଇଛା—ଗ୍ର.ଅବ୍ୟ.(ଫ-ଯାଥେକୁ)
 ଉଚ୍ଛାନ୍ତୁରୂପ, ଯଥେଷ୍ଟ ।
 ଯେତେଇଛାତେ(ସେ)ତେ—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ.
 ଉଚ୍ଛାନ୍ତୁରୂପ ପରିମାଣରେ, ଯଥେଷ୍ଟ ପରି-
 ମାଣରେ ।
 ଯେତେ(ବୁ,ତୋ)ଟ (ଟି)—ଗ୍ର. ସବ.
 ଯେତେ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ।
 ଯେତେଠେ—ଗ୍ର.ଅବ୍ୟ.ଯେତେଷ୍ଟାନରୁ,
 ଯେତେବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ।
 ଯେତେଠୋ.(ଠି)—ଗ୍ର.ସବ. ଯେତେଗ୍ରାନ ।
 ଯେତେଠୋ(ଠେ)ଇ—ଗ୍ର.ଅବ୍ୟ. ଯେତେ
 ପ୍ଲାନରେ, ଯେତେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ନିକଟରେ ।
 ଯେତେଠୋକୁ—ଗ୍ର.ଅବ୍ୟ. ଯେତେପ୍ଲାନକୁ
 ଯେ ଡିଲକଙ୍କ ନିକଟକୁ ।
 ଯେତେବେଳେ—ଗ୍ର. ସବ. ଯେଉଁସମ-
 ସ୍ତୁ.ଟ, ଯେତେପରିମିତ, ଯତା, ଯେହେତୁ
 ଚମ୍ପମ୍ପଚ—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. ଯେତେ
 ପ୍ରିକାରେ ।
 ଯେନ୍—ପ୍ର. (ସ୍ମୃ) ବି. ଯେଉଁ ।
 ଯନ୍ତେତନଟା—ପ୍ର. (ସମ୍ବ.)ସବ. ଯେ
 କୌଣସି, ଯା ଉଚ୍ଛା ତା
 ଯେନକେ(ତେ)ନ—ଫିବି. ଯେକୌଣସି

ଉପାୟୁରେ, ଅତି କଷ୍ଟରେ ।
 ଯେନ୍ତା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଲପୁର ଓ ଗଡ଼ିଜାତ)
 ଅଥ୍. ଯେଉଠ, ଯେଉଳଣି ।
 ଯେନ୍ତାକେନ୍ତା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବ.) ଅଥ୍. ଯେ
 ଲୌଷି ପ୍ରକାରେ ।
 ଯେନ୍ତହେ—ପ୍ରା. ଅଥ୍. ଯେନ୍ତହେଦେଖ ।
 ଯେନ୍ତର—ପ୍ରା. ଅଥ୍. (ସ-ୟତ୍ତପ୍ରକାରଣ)
 ଯେଉଁ ପ୍ରକାରେ, ଯେଉଁ କଣରେ,
 ଫଳଟିଃ, ଯେଉଁ ପ୍ରକାରର, ଯଥ,
 ଉଦାହରଣ ସ୍ଵରୂପ ।
 ଯେପାର୍ବ(ରୁ)ସେ—ପ୍ରା. ସଙ୍ଗ. ଯେ କୌଣସି
 ସମର୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ଯେକ—ପ୍ରା. ସଙ୍ଗ. ଯେଉଁ ସମୟ ।
 ଯେବକା—ପ୍ରା. ଅଥ୍. ଯେଉଁ ସମୟର ।
 ଯେବକୁ—ପ୍ରା. ଅଥ୍. ଯେଉଁ ସମୟକୁ,
 ଯେଉଁ ସମୟରେ, ଯେବେ ।
 ଯେବଠରୀ—ପ୍ରା. ଅଥ୍. ଯେଉଁ ସମୟରୁ ।
 ଯେବଣ—ପ୍ରା. (ପଦ୍ୟ) ସଙ୍ଗ. ଯେଉଁ ଯେ ।
 ଯେବାଷ—ପୁଂ. ଦ. ଯେବାଷ । [ଯଦି ।
 ଯେବେ—ପ୍ରା. ଅଥ୍. ଯେଉଁ ସମୟରେ,
 ଯେବେକେ—ପ୍ରା. ଅଥ୍. ଯଦି ।
 ଯେବେକେବେ—ପ୍ରା. ଅଥ୍. ଯଦି କୌଣସି
 ସମୟରେ, ଯଦି ଅକ୍ସାତ୍ ।
 ଯେବେଟି(ବି, ଭି)—ପ୍ରା. ଅ. (ସ-ସମ୍ବଧି)
 ଯେଉଁ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ, ଯେ କୌଣସି
 ସମୟରେ, ଯଦି, ଯଦିଧି, ନିଶ୍ଚେ ।
 ଯେବେସେ—ପ୍ରା. ଅଥ୍. ଯେ କୌଣସି
 ସମୟରେ, ଯଦି ଅକ୍ସାତ୍ ।
 ଯେମତ୍ତି(ତ, ତେ, ନ୍ତ, ନ୍ତି, ନ୍ତେ)—ପ୍ରା. ଅ.
 ଯେଉଁ ପ୍ରର୍ବଧ, ଯେପର, ଯେଉଁ ପ୍ରକାରେ,
 ଯଥ ।
 ଯେରୁପେ—ପ୍ରା. ଅ. (ସ-ସମ୍ବଦ୍ୟ) ଯେଉଁ
 ପ୍ରକାରେ । [ଦେଖ ।
 ଯେଲ୍ଲ(ଇତ୍ୟାଦି)—ଯା. ବ. କେଲ୍ଲ(ଇତ୍ୟାଦି)
 ଯେଣ—ପି. ବି. ଅତିଶ୍ୟ ମେନକାରୀ ।

ଯେସନ—ପ୍ରା. ଅ. ଯେଉଁ ପ୍ରର, ଯଥ ।
 ଯେସାକୁତେସା—ପ୍ରା. ବାକ୍. ଯେ
 ଯେଉଁପର ଲୋକ ତାକୁ ସେହିପର
 ବ୍ୟକହାର, (ବି) ସଥୋପୟୁକୁ ବ୍ୟକହାର
 (ଅ) ସଥୋପୟୁକୁ ରୂପେ ।
 ଯେ(ଯେ)ସୁଆର୍(ଲ୍) —ପ୍ରା. ବ. ପଣ୍ଡିମ
 ବୈଶିକାତିବିଶେଷ ।
 ଯେସେଲୋକ—ପ୍ରା. ବ. ଯେ କୌଣସି
 ଲୋକ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି, ସାଧା-
 ରଣ ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ଯେସେ—ସଙ୍ଗ. ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ଯେହୁ(ହେ)ର—ପ୍ରା. ଅଥ୍. ଯାହା ଏହୁ
 ପରକେ, ଯାହାହେଉ, ଯେ କୌଣସି
 ଦକାରେ, ଯାହା ହେବାର ହେଉ ଛପେ
 ଯେହୁ(ହୁ)-ପ୍ରା. ସଙ୍ଗ. ଯେ, ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି,
 ଯେବନ ଲୋକ, ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ।
 ଯେହେର—ପ୍ରା. ଅଥ୍. ଯେଉଁ କାରଣରୁ ।
 ଯେହେ—ପ୍ରା. ପଦ୍ୟ. ଅଥ୍. ଯେଉଁ ପ୍ରର,
 ଯେପର, ସତ୍ତପର, ସତେଅବା ।
 ଯେହେଜାର—ପ୍ରା. ଅଥ୍. (ପ୍ରାଚୀନ)
 ଯେହେ ଦେଖ ।
 ଯୋ—ପ୍ରା. ସଙ୍ଗ. (ସ-ୟତ୍ତ) ଯେ, ଯେଉଁ,
 ଯାହା ।
 ଯୋଆନ—ପ୍ରା. ବି. ଓ ବି. (ସ-ୟତ୍ତବା)
 ଜାନ୍ମ ଦେଖ ।
 ଯୋକ(କା)—ପ୍ରା. ବ. କୋକ(କା) ଦେଖ
 ଯୋକିଆ—ପ୍ରା. ବ. (ସ-ୟାଗ) ଦୁଇମୁଣ୍ଡ
 ବନ୍ଦ ଓ ମୁନିଆ ଲୁହାକଣ୍ଠ, କୋକିଆ
 ଦେଖ ।
 ଯୋତ୍ତବ୍ୟ—ବି. (ଯୁକ୍ତ+ମୀ. ତବ୍ୟ)
 ଯୁକ୍ତହେବା ଯୋଗ୍ୟ, ସମୀଦ୍ୟ, ଯୋଗ
 ସାଧନବାର ଯୁକ୍ତହେବା ଯୋଗ୍ୟ,
 ଯୋଗ୍ୟିବା ଯୋଗ୍ୟ ।
 ଯୋକ୍ତ୍ରା—ପୁଂ. ବି. (ଯୁକ୍ତ+କ. ତୃ) ଯେ
 ଯୋଗ କରେ, (ବି) ରଥାଦିର ଘୁଲକ,
 ଯେ ପଣ୍ଡିତ ଶକ୍ତିତରେ ଯୋଗେ ।
 ଯେ କୁ—ବ. (ଯୁକ୍ତ+ଶ. ତା) ଯୋତ,
 ଲଙ୍ଘଳଦଉଢ଼ି, (ଅଧ୍ୟ. ଦ) ଯୁଆଳି ।
 ଯେଷ୍ଟ—ବି. ବି. ଅତିଶ୍ୟ ମେନକାରୀ ।

ଦେଖ ।
 ଯୋଖ—ପ୍ରା. ବ. କୋଖ ଦେଖ ।
 ଯୋଖ—ପ୍ରା. ବି. ଓ ବି. କୋଖ ଦେଖ ।
 ଯୋଖାଇବା—ପ୍ରା. କି. କୋଖାଇବା ଦେଖ ।
 ଯୋଗ—ବ. (ଯୁକ୍ତ+କ. ଅ) ଖାନ ଓ
 ସାଧନାଦିଦ୍ୱାରା (ମନୁଷ୍ୟଶବ୍ଦ) ଜୀବାସ୍ତା
 ଓ ପରମାସାଙ୍କର ଭଗବାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ
 ମିଳନ, ଯୁକ୍ତି, ମିଳନ, ଔକ୍ତ, ଧାନ,
 ଦୃତସମୀକ୍ରି, କାର୍ଯ୍ୟକାରଣ ସମାବେଶ,
 ସୌଭଗ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି, ଏକାଧିକ ବିଷ୍ଟ ବା
 ବ୍ୟକ୍ତି ର ସଂଯୋଗ, ସଜ୍ଜାବ, ଯୋଗ୍ୟତା,
 (ବ୍ୟକ୍ତରଣ) ପ୍ରସ୍ତ୍ରୀଗ, ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚିମ୍ବମ,
 ଦେହ ଟେଲ୍ୟେୟ, ଚତୁର୍ବୁଦ୍ଧିର ନିରେଧ,
 ଧନସମ୍ପତ୍ତିର ଉପାର୍ଜନ, ବର୍କନ ଓ
 ରିଷ୍ଣା, ବର୍ମିଶ ଧାରଣ, ସାମ, ଧାନ,
 ଭେଦ, ଦଶ ବୁଦ୍ଧିପ୍ରକାର ଉପାୟ, ଲକ୍ଷ,
 ଭେଷଜ, ଭେଷଧ, ଉତ୍ସଜାଳ, ପଳ,
 ପରିଶାମ, ମୁଖ୍ୟରେଖଣ୍ଡ, ଦ୍ରବ୍ୟ, ଚିଷ୍ଟୁ,
 ଧନ, ଛଳ, ପତାରଣା, ନେଯୁଯିକ,
 ଘୁର, ପଣ୍ଡିତ, ଯାନ, ବାହନ, ଦୁଇ-
 କାଳ, ଅନ୍ତକୁଳ ଅବସର, ମୁଯୋଗ,
 (ଜ୍ୟୋତିଷ) ଯୋଗତାର, ପ୍ରଧାନନ୍ଦନ,
 ହୃଦୟର ଅଣ୍ଟାକାର ହୃଦୟର ଗ୍ରୂପ୍ତି ଯୋଗ,
 ଏକଭାଗ, ବିଷ୍ଣୁମାତ୍ର ଗ୍ରୂପ୍ତି ଯୋଗ,
 ପଞ୍ଚଶିଳ ପ୍ରଣିତ ଦର୍ଶନଶାସ୍ତ୍ର, ଯାତ୍ରା
 କରିବାରେ ମାଦେନ୍ଦ୍ରାଦି ରୂପିଗୋଟିଏ
 ଯୋଗ, ଜାତିକରେ ଥିବା ଦୂର ବା
 ଅଶ୍ଵର ଯୋଗ, ଯଟନା, ଉପାୟ, କିଳାର,
 ସୁଆଳି, ସାଙ୍ଗ, ବ୍ୟବସାୟ, କୌଣସି,
 ଚେଷ୍ଟା, ସେନ୍ୟସଜ୍ଜା, ଶବ୍ଦର ବୁଦ୍ଧିପ୍ରତି,
 ଚିମ୍ବମ, ଭକ୍ତି, ଶଶୀପଦାତକ ବ୍ୟକ୍ତି,
 ଦୁଇ ବା ତିତୋହୟକ ରଣି ସମ୍ପ୍ରେକ୍ଷଣ,
 ସଙ୍କଳନ, (ବି—ବ୍ୟକ୍ତାର୍ଥ)
 ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣର ଯୋଗ୍ୟତା ବା
 ବାହାତୁର ଦେଖାଇ ହୁଏ ।
 ଯୋଗକଣ୍ୟା—ବ. କୃଷ୍ଣ ଜନ୍ମ ସମୟରେ
 ସଂଶୋଧା ଗର୍ଭରେ ଜାତ ହୋଇଥିବା
 କିମ୍ବାରୁପଧାରଣୀ ଯୋଗମାୟା ।

ଯୋଗକର—ବି. ଯୋଗକାରକ ଦେଖ
 ଯୋଗକରଣ୍ଟକ—ପୁ. ବ. ରଜା କ୍ରମ୍ଭ-
 ଧତ୍ତଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର ।
 ଯୋଗକରତା—ଶ୍ରୀ. କି. (ଗଣୀତ) ମିଶା-
 ଛିବା, ଯୋଡ଼ିବା, ଉଦ୍‌ଯୋଗ କରିବା,
 ଯୋଗହାତୁତା ।
 ଯୋଗକାରକ—ବି. ଭାଗ୍ୟଜନକ, ଯେ
 ମିଳାଇ ଦିଏ ।
 ଯୋଗକୁ—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ. ପଟ୍ଟନାରାତ୍ରିରେ,
 ଭାଗ୍ୟକ୍ରମେ, ସୂର୍ଯୋଗକ୍ରମେ, ଦୈବାତ୍,
 ପଟ୍ଟନାକ୍ରମେ । [ବିଶେଷ]
 ଯୋଗକୁଣ୍ଠିତିମା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉପନିଷଦ-
 ଯୋଗକ୍ଷେମ—କ୍ଲୀ. ଚ. (ଦୃଢ଼) ଅଳକ୍ଷ
 ବନ୍ଧୁର ଲଭ ଓ ଲବ୍ଦବନ୍ଧୁର ରକ୍ଷଣ,
 ଶଶରର ପ୍ରିୟ ଓ ପାଳନ, ଜୀବିକା-
 ନିଷାହ, (ତୁତି) ଧନସମ୍ପର୍କର ରକ୍ଷଣ,
 ପଣ୍ଡବର ମୂଲ୍ୟ ନର୍ଜାରଣ, ଲଭ୍ୟ,
 ଲଭ, ମୁନାପା, ଅତିରକ୍ତ ସମ୍ପର୍କ, କୁଳକ
 ଶୁଭ, ଜାତୀୟ ସମୃଦ୍ଧି, ରମ୍ଭୁର ସୁଦ୍ୟ-
 ବିଶ୍ୱା ।
 ଯୋଗକ୍ଷେମକର—ପୁ. ବି. ଓ ବି. ଯେ
 ଅନ୍ୟଲୋକର ସମ୍ପର୍କ ରକ୍ଷାକରେ,
 ରକ୍ଷକ, (ଶ୍ରୀ) ଯୋଗକ୍ଷେମକଷ୍ଟ ।
 ଯୋଗଗତ—ବ. (ମହ-କ.ଧା) ମୌଳିକ
 ବା ଆଦିମ ଅବଦ୍ୟା ।
 ଯୋଗଚକ୍ଷୁ—ବ. (କ.ଶ୍ର.) କ୍ରାନ୍ତିଗା ।
 ଯୋଗଚନ୍ଦ୍ରମୁନି—ଯୋଗରାର ପ୍ରଶ୍ନତା ।
 ଯୋଗଚର—ପୁ. ବ. (ଯୋଗ + ଚର +
 କ.ଅ, ଉପ) ହରମାନ୍ ।
 ଯୋଗଚର୍ଯ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଯୋଗନୁଷ୍ଠାନ ।
 ଯୋଗଚର୍ତ୍ତ୍ତ୍ଵ—କ୍ଲୀ. ବ (ବ.ଶ୍ର.) ମୋହି-
 ଚର୍ତ୍ତ୍ତ୍ଵ, ମନ୍ତ୍ରର ଧଳୀ ।
 ଯୋଗଚି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଯୋଗ + ଜନ +
 କ.ଅ) ଯୌତ୍ତକ, ଯୋଗକାତ, (ବି)
 ଅଗ୍ରତ୍ତ, ପ୍ରଥ୍ୟେଷସାଧନ ଅଲୋକକ
 ସମ୍ମିଳିତରକଣେଷ, ଯୋଗାଭ୍ୟସନକିତ
 ଧର୍ମ ।
 ଯୋଗଜନ୍ମା—ପୁ. ବି. (ଯୋଗ +
 ଜନନ) କ୍ଷଣଜନ୍ମା, ସବଶେଷ ଭାଗ୍ୟ-

ବାନ୍, କର୍ଣ୍ଣିଶାଳୀ, ଯଶସ୍ଵୀ ।
ଯୋଗଜପଳ—ବ. (କ.ଧା) ଗଣିତ
ଏକାଧିକ ଫଲ୍ଗୁର ଯୋଗପଳ ।
ଯୋଗଣ(ରତ୍ୟାଦି)—ଗ୍ର. ବ. (ସ—
ଯୋଜନ) କୋରଣ ରତ୍ୟାଦି ଦେଖ ।
ଯୋଗଣାହାତ୍ମା—ଗ୍ର. ବ. କୋରଣାହାତ୍ମା
ଦେଖ ।
ଯୋଗଣିଆ(ଆ)—ଗ୍ର. ବ. ଜୋଗଣା-
ହାତ୍ମା ଦେଖ ।
ଯୋଗଣ(ରତ୍ୟାଦି)—ଗ୍ର. ବ. (ସ—
ଯେତିଲା) ଯୋଗିଲା ରତ୍ୟାଦି ଦେଖ ।
ଯୋଗଣିଶୀଆ—ଗ୍ର. ବ. ଯୋଗନିଶୀଆ
ଦେଖ ।
ଯୋଗତ୍ୟ—କ୍ର. ବ. ଉପୟୁକ୍ତରୁପେ,
ସମୟାନୁରୂପ, ଯୋଗରେ, ଏକଯୋଗ
ହେଉ, ଯୋଗରୁ, ଯୋଗର ଫଳରୁ
କୃତ୍ତକ ଦ୍ୱାରା, ଯୋଗାନୁସାରେ ।
ଯୋଗତତ୍ତ୍ଵ—କ୍ଲୀ. ବ. ଯୋଗର ତତ୍ତ୍ଵ,
ଯୋଗବୃତ୍ତାନ୍ତ, ଉପନିଷଦ୍ବିଶେଷ ।
ଯୋଗତଳ—ପ୍ଲ. ବ. ଯୋଗନତ୍ତା ।
ଯୋଗତାରକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଯୋଗତାର
ଦେଖ ।
ଯୋଗତାର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (କ୍ଲେଖାତିଷ୍ଠ)
କୌଣସି ନିଷଟପୁଞ୍ଜର. ପ୍ରଧାନ ତାର,
ମିଳିତ ତାରଗଣ ।
ଯୋଗତାର୍ଥ—ଶାର୍ଥବିଶେଷ ।
ଯୋଗତ୍ୱ—କ୍ଲୀ. ବ. ଯୋଗର ଭବ ।
ଯୋଗଦର୍ଶନ—ବ. ମହାପିତଙ୍କଳ କୃତ
ଯୋଗସୂର । [ବିଶେଷ]
ଯୋଗଦା—ଆସାମର ଅନ୍ତର୍ଗତ ନଦୀ-
ଯୋଗଦାନ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଡତ୍ତ) ଯୋଗ-
ଦେବା, ହର୍ଷଯାଚିତା କରିବା, ମିଳିତ
ହେବା, (ଣତ୍ତର) ଛଳଦାନ, କପଚ
ଦାନ, ଶିଷ୍ୟକୁ ଯୋଗଶାସ୍ତ୍ରର ଦାଷ୍ଟା-
ଦେବା ।
ଯୋଗଦାନକର୍ତ୍ତବ୍ୟ—ଗ୍ର. କ୍ର. ମଣିବା ।
ଯୋଗଦାନା—ପଦ୍ମବିଶେଷ ।
ଯୋଗଦିନ—କ୍ଲୀ. ବ. ଯୋଗଶାସ୍ତ୍ରାନୁ-
ଧାରେ ଉତ୍ସମ ଦିନ ।

ଯୋଗଧର୍ମୀ—ପୁ. ବି. (ଯୋଗ + ଧର୍ମ
 + ଇନ୍) ଯୋଗଭ୍ୟାସକାରୀ, (ବି)
 ଯୋଗୀ ।
 ଯୋଗଧାରଣା—କ୍ଲୀ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଉତ୍ତର
 ବିଷ୍ଣୁରେ ଅଶ୍ଵବସାୟ ।
 ଯୋଗଧାରୀ—ପ୍ରୀ. ବି. ବ୍ରଦ୍ଧିପୁଣ୍ୟର ଏକ
 ଦ୍ଵିପକଦୀ ।
 ଯୋଗଧାରୀ—ପୁ. ବି. ଯୋଗରେ ମନ୍ତ୍ର,
 ଧ୍ୟାନମୟୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯୋଗଧାରୀ ।
 ଯୋଗନନ୍ଦ—ପୁ. ବି. ନବ ନନ୍ଦବୁ ଜଣେ ।
 ଯୋଗନାତୀ—ପ୍ରୀ. ବି. ନାତୀର ଅବସ୍ଥା
 ବିଶେଷ ।
 ଯୋଗକାଥ—ପୁ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଶିବ ।
 ଯୋଗନାମୀ—ଗ୍ରା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶିଶୁଭ୍ରତୀ;
 ବ୍ୟଙ୍ଗ୍ୟାର୍ଥ) ଶିଶୁମାନଙ୍କ ଦଳରେ ମୁରବୀ
 ପଣ୍ଡିଆ ଦେଖାଇଛେବା ବାଲକା ।
 ଯୋଗନାବକ—ବି. ମସ୍ୟବିଶେଷ,
 ଗଣ୍ଠିଆତୋତ୍ତି ।
 ଯୋଗନକ୍ରୂ—ପ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ଯୋଗ-
 ବୁଧ ନିଦ୍ରା, ସମାଧ, ଉଚବାନଙ୍କ ଯୁଗାନ୍ତ
 ନିଦ୍ରା, (ବ.ଶ୍ରୀ) ଦୁର୍ଗା, ଗ୍ରାନ୍ତନଦ, ରଣ-
 ଭୂମିରେ ଖରର ମୃତ୍ୟୁ, (ଗ୍ରା.ବି) ମୃତ୍ୟୁ,
 ମହାନିଦ୍ରା ।
 ଯୋଗନଦ୍ରାକୁ—ପୁ. ବି. (ଯୋଗ + ନିଦ୍ରା
 + ଆକୁ) ବିଷ୍ଣୁ, (ବି) ଯୋଗନଦ୍ରାରେ
 ନିଦ୍ରା ।
 ଯୋଗନରତ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଯୋଗସାଧ-
 ନରେ ରତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯୋଗନରତା ।
 ଯୋଗନିଳୟ—ପୁ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଶିବ ।
 ଯୋଗନିଷ୍ଠ—ଶି. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଉଚ-
 ବଚବାନପରାୟନ ।
 ଯୋଗନୀ—ଗ୍ରା. ବି. ଯୋଗନୀ ଦେଖ ।
 ଯୋଗନର—ପୁ. ବି. ଅସ୍ତ୍ର ଶିଷ୍ଟ ଶୋଧକ
 ମନ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।
 ଯୋଗପଞ୍ଚ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯୋଗସାଧନ
 କାଳରେ ବ୍ୟବ୍ହୃତ ବସ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।
 ଯୋଗପତି—ପ୍ରୀ. ବି. (ଯୋଗ + ପତ
 + କ.ଥା) ଯୋଗପତ ଦେଖ ।
 ଯୋଗପତି—ପୁ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ବିଷ୍ଣୁ.ଶିବ ।

ଯୋଗୀ—ୟୁ. ବି. (ଯୁଲୁ + କ.ଇନ୍)
 ଯୋଗସାଧକ ବ୍ୟକ୍ତି, ସନ୍ଧ୍ୟାଗୀ, ବୃଦ୍ଧ-
 ଶିଦ୍, ଅସ୍ତ୍ରଜୀଳିକ, ଅଳ୍ପିକିକ ମେତା-
 -ଶାଳୀ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯାଞ୍ଚବଳ୍ୟ, ଶିଦ୍, ବିଷ୍ଣୁ,
 ଅର୍ଦ୍ଦନ, ମିଶ୍ରଜାତିବିଶେଷ, (ଦ୍ଵା) ଯୋଗ-
 ସାଧନକାରୀ, ସଂଷ୍ଟିତ, ମୁକ୍ତ, (ଗ୍ରୀ.ବି)
 ଉତ୍ସଜାତିବିଶେଷ ।

ଯୋଗୀଙ୍କରିତିକ୍ଷି —ଶ୍ରୀ. ବି. କୌଣସି
ବ୍ୟକ୍ତିର ଅନାଚାର୍ଯ୍ୟକ ବସ୍ତୁକୁ ତା ଘରେ
ପାଇବାର ଦୁର୍ବଳି ।

ଯୋଗୀଆଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯୋଗୀର ଉକ୍ତା-
ପାତ୍ର, (ଲ.ଅର୍ଥ) ଆଶ୍ରମୁଦ୍ରଳ ।

ଯୋଗୀନ୍ତ୍ର—ସୁ.ଟ. (୭୭୭) ଯୋଗୀଶ୍ଵର
ଯେଗିଶ୍ରେଷ୍ଠ, ପ୍ରଧାନ ଯୋଗୀ ବା
ମନ୍ଦି, ସଞ୍ଜକଳ୍ପ, ଶିତ୍ର ।

ଯୋଗୀରିତକାଣ୍ଠ—ଗା.ବି.ସାଧାରଣ ଉଷ୍ଣକୁ।
ଯୋଗୀଶ—ପୁ. ବି. (ଯୋଗୀ+ଇଶ)

ଶତର୍ଷି; ଯୋଗେଣ ଦେଖ ।
ଯୋଗୀଶୁ—ପୁ. ବି. ଯୋଗେଣ ଦେଖ
ଯୋଗୁ(ଗୁ)–ଗ୍ରା.ଅବ୍ୟ.(ଅମୁକ) ହେଉଥିବା
କାରଣର ।

ଯୋଗେ—ଶ୍ରୀ ଅବ୍ୟକ୍ତିରଣ୍ଠୁ, ପାଇଁ,
ନିମିତ୍ତ, ଦେବାତ୍ମା, ସୁକିଧାପାଇବାତୁ,
ଅବଲମ୍ବନ ପଞ୍ଜକ ।

ଯୋଗେନ୍ଦ୍ର—ସୁ. ବି. ଯୋଗୀନ୍ଦ୍ର ଦେଖ ।
ଯୋଗେଶ—ସୁ. ବି. (ଡକ୍ଟର) ଯାଙ୍କ୍ଳ-

ବକ୍ତୁମୁନି, ବିଷ୍ଣୁ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ, ପ୍ରଧାନ ଯୋଗୀ
ଶିବ, କ୍ରମାଙ୍କ ସଜଧାରୀ, ଏହୁଙ୍କାଳିକ ।
ଯୋଗେଶ୍ଵର-ସଂ. ବି. (୭୭୭) ଯୋଗେଶ
ଦେଖ ।

ଯୋଗେଶ୍ୱର—ସ୍ତ୍ରୀ କି. ଶକ୍ତି ମୁହିଁବିଶେଷ,
ଦୁର୍ଗା, ବନ୍ଧ୍ୟାକର୍ଣ୍ଣ ଟଙ୍କା, ଅଷ୍ଟାତ୍ର ଆଁ ।
ଯୋଗେଶ୍ୱର—କ୍ଲୀ. ବି. ସାସକ, ସୀପା, ଟିଣ୍ଡି

ରଙ୍ଗଧାରୀ ।
ଯୋଗ୍ୟ-ପୁଣ୍ଡି-ମୁକୁ-ମୀ. ଯ) ଉପସ୍ଥିତ
ଉଚିତ, ସମର୍ଥ, ଦକ୍ଷ, ପ୍ରକଳଣ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ,
ଶୁଣବାନ୍, ଯୋଗାର୍ଥ, ପବିତ୍ର, ପ୍ରତ୍ୟେକ,
ଯୋଗ୍ୟ ଯିବାର ଉପସ୍ଥିତ, ଦର୍ଶନୀୟ,
ସ୍ଵଭବ, ମାନନୀୟ, ଯୋଜାନ୍ତ୍ରବାର,

ଉପଯୁକ୍ତ, ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ ଦ୍ୱାରା ଉପକୋଣ୍ୟ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଯେତ୍ୟା, (ବି) ପୁଷ୍ଟ୍ୟାନନ୍ଦି, ଶକଟା—
ଦିରେ ଯୋଗୁହେବା ପଶୁ, ଚନ୍ଦନ,
ପିଣ୍ଡକଳିଗେଷ, ରଞ୍ଜି ନାମକ ମହୋଷଧ୍ୟ,
(ଅଧ୍ୟ.୫) ରଥ, ଶକଟ, ଗାଡ଼ି, ଦୁରଘ୍ୟ ।
ଯୋଗ୍ୟତା(ହୃ)—ବି. (ଯୋଗ୍ୟ + ଗ୍ର. ତା,
ହି) ଉପଯୁକ୍ତତା, ଉପଯୋଗୀତା, ଦକ୍ଷତା,
ସୁଗୁଣ, ପଦାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧର ପରିଷ୍ଵର ସମ୍ବନ୍ଧ—
କରେ ବାଧାର ଅସ୍ତ୍ରବ, (ନ୍ୟୟ)
ଭିତ୍ତି, ଆବଶ୍ୟକତା, ପଦମାନଙ୍କର
. ଅର୍ଥର ଅନ୍ଦୁସ୍ତରେ ପରିଷ୍ଵର ବାଧାର
ଅସ୍ତ୍ରବ, ପଦାଧିମାନଙ୍କର ପରିଷ୍ଵର ସମ୍ବନ୍ଧ—
କରେ ବାଧାର ଅସ୍ତ୍ରବ, ପବିଷ୍ଟତା ।
ଯୋଗ୍ୟତାଅନୁସାରେ(କମେ)—ଗ୍ର. କ୍ର.
ବି. ଦକ୍ଷତା କମରେ ।

ଯୋଗ୍ୟପାତ୍ର—ବ. (କ.ଧା) ଉପଯୁକ୍ତ-
ଆଧାର, ଉପଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଯୋଗ୍ୟପୁଣ୍ଡ—ବ. (କ.ଧା) ପରିବାରର
ବା ପିତାଙ୍କର ଶୁଣବାନ୍ତିବା ଉପଯୁକ୍ତ
ପୁଣ୍ଡ ।

ଯୋଗ୍ୟବ୍ୟକ୍ତି—ବି. (କ.ଧା) ଶୁଣବାନ୍ତି
ବ୍ୟକ୍ତି, ଉପରୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଯୋଗ୍ୟ—ସ୍କ୍ର. କ୍ର. (ଯୋଗ୍ୟତା)
ଅଭ୍ୟାସ, ଅନୁଶୀଳନ, ଯୁକ୍ତ ବିଦ୍ୟାଭ୍ୟାସ
ସଂକଷି, ସ୍ଵର୍ଗୀୟପକ୍ଷୀ, (କ୍ରି°) ଉପୟୁକ୍ତ ।

ଯୋଗ୍ୟାନୁପଲବ୍ଧି—ସ୍କ୍ରୀବି. ଅଭ୍ୟବ ଜ୍ଞାନ
ସାଧନବିଶେଷ ।

ଯୋଗିବା ହିସ୍ତା, (କିମ୍ବା, କିମ୍ବା) (ରଥ କା
ଶକଟାଦିରେ) ସଂଯୋଜିତ (ପଣ୍ଡି) ।

ଯୋଗିବା—ଶ. କ୍ଷ. ପଣ୍ଡିତଙ୍କୁ ଯୁଆ-
ନିରେ ବା ଯାନାଦିରେ ସମ୍ମୋକ୍ତ
କରିବା ।

যোজক—বি° (মুক্ত-ক.অক) যোজনা-
কাণ্ড, মেলক, মিলনকাণ্ড, যোগ-
কারক, পঞ্চাদিঙ্গ যোচ্যুদ্ধবা, (বি)
যোজনকাণ্ড ব্যক্তি, বিবাহ পঞ্চ-
মানঙ্গু মিলামিশা করুণচা ব্যক্তি,
মধ্যপ, যেଉ থক্ষণ ভুগ্রণ দুর

ବୃଦ୍ଧତର ଭୂଭାଗକୁ ସମ୍ପଦିତ କରେ ।
ଯୋଜନ — କ୍ଲା. ବ. (ଯୁଲ୍ + ଭା.ଅନ)

ଯୋଗ, ଏକବିକରଣ, ସାଧନ, ମିଳାଇବା,
ତେଷ୍ଟା, ପ୍ରୟୁଷ, ମତୀରଚା, ବକ୍ତ୍ୟର
ଅନୁୟୁଦ, ଗୃହ୍ଣାଦର ରଚନ, (କ.ଅନ)
ପରମାମ୍ବା, (ମ୍.ଅନ) ଶକ୍ତୋଶ ପରମେତ୍ର
ଦୂରଜ୍ଞ, ପଥ, ମାର୍ଗ ।

ଯୋଜନାଗତ୍ତା—ସ୍କ୍ରି. ବି. (ବ.ଶ୍ର.)କମ୍ପ୍ୟୁଟର,
ସୀତା, ସତ୍ୟବଳୀ, ବ୍ୟାସଦେବଙ୍କ ମତା,
ବୁଢ଼ିକ ରଷ୍ଟିଙ୍ ପହିଁ, ବିଶ୍ୱମିତିଙ୍କ
ଉଦ୍‌ଘାଟୀ ଓ ଶୁନ୍ଧାଶେଷଙ୍କ ଜନମା ।

ଯୋଜନାଗତ୍ତକା—ସ୍କ୍ରୀ.ବି. ଯୋଜନାଗତ୍ତକା
ଦେଖ ।

ଯୋଜନପଣ୍ଡୀ--ସ୍କୁ. ବି. ମଞ୍ଜିଷ୍ଠା, ମଞ୍ଜିଆତ
ଯୋଜନବଳୀକା--ସ୍କୁ. ବି. ଯୋଜନବଳୀ,
ମଞ୍ଜିଷ୍ଠା ।

ଯୋଜନବ୍ୟାଙ୍କ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମଞ୍ଜି ସ୍ଥା ।
ଯୋଜନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସ୍ଵର୍ଗ+ଅନ୍ତଃ+ଆ)
ଯୋଗକରଣ, ଏକତ୍ରକରଣ, ଯୋଜନବା,
ସେପି ବା, ମିଶାଣ, ଯୋଗାଇବା, ପ୍ରିଜ୍-
କୁଡ଼ ଉପାୟ, ସମ୍ବଲନ, ଯୋଡ଼,
ସମ୍ପର୍କ, ଭାଳ୍ୟର ଅନ୍ତଃ, ଚିତ୍ରବସା ।

যোকনিক—বং. (যোকন+জক)
এতে যোকন দুরভাবিষ্ণু।

ଯୋଜନାୟ—ବି. (ସମ୍ପଦକରଣ ମୁଦ୍ରାକାରୀ
ଅନ୍ତରୀଳ) ଯୋଗାଇବା ଉପଯୋଗୀ,
ଏକଶୀକରଣୀୟ, ମିଳନଯୋଗ୍ୟ,
କ୍ରମହାର୍ଯ୍ୟ, ପ୍ରସ୍ତୁତି କମାୟ ।

ଯୋଜନ୍ମିତିବ୍ୟ—ବିଂ. (ସୁଲ୍କ + ଶିର୍ତ୍ତ + ତିବ୍ୟ) ଯୋଜନର ଉପସ୍ଥିତ ।

ଯୋଜୟେତ୍ରା—ସୁଂବି. (ସୁଲ୍ + ଶିର୍ତ୍ +
କ.ତ୍ର) ଫ୍ରେଗାରକାରକ, ସେ ଯୋତେ,
କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବା (ବ୍ୟକ୍ତି), (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଯୋଜୟେତ୍ରୀ, (ଦ୍ୱା) ଆମିତ, କାର୍ଯ୍ୟରେ
ନିସ୍ତରକାରୀ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଯୋଜିତ—ବିଂ. (ସୁଲ୍କ + ଶିର୍ତ୍ତ + ମୀ.ତ)

ଯୋଗୁଡ଼ୋଇଥିଲା ।
 ଯୋଜନା—ପୁ. ବି. (ୟୁକ୍ତି+ଶିର୍ତ୍ତିଚିତ୍ର) ଯୋଜନକ, ଯୋଗକାରକ, (ସ୍ଵି.)
 ଯୋଜନୀ । [ଦେଖ ।
 ଯୋଜ୍ୟ—ବି. (ୟୁକ୍ତି+ମ୍ର୍ମ.ସ) ଯୋଜନାୟ
 ଯୋଟକ—ପୁ. ବି. (ୟୁକ୍ତି+ଶିର୍ତ୍ତିକ.
 ଅଳକ) ଯେ ଯୋଗ କରିଥିବା ଯୁକ୍ତାଏ,
 ମଧ୍ୟସ୍ଥ, ଯେ ମିଳାଇଦିଏ, (ବି. ଯୁକ୍ତି+
 ଭା.ଅଳକ) ବର କନ୍ୟଙ୍କର ଜାତକରେ
 ପ୍ରହନ୍ତରାତିକର ଅନୁକୂଳତା, ଭାବୁଆ,
 ଦଲକଳ, ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧୁ ।
 ଯୋଟା—ଶା.ବି. ବି. ଯୋଟା ଦେଖ ।
 ଯୋଟିବା—ଶା.କି. କୁଟିବା ଦେଖ, ଉପ-
 ମାରେ ସମତ୍ତିଲ ହେବା ।
 ଯୋଡ଼—ଶା.ବି. ବି. କୋଡ଼ ଦେଖ ।
 ଯୋଡ଼ା—ଶା.ବି. ବି. କୋଡ଼ା ଦେଖ ।
 ଯୋଡ଼—ଶା.ବି. ବି. କୋଡ଼ ଦେଖ, (ପ୍ରା.
 ବାଣପୁର) କାଞ୍ଚି ହାଉସ୍ ।
 ଯୋଡ଼ିଆ—ପ୍ରା. (ସିଂହଭୂମ) ବି. କ୍ଲାଲ,
 ପଣି ମାହାର ।
 ଯୋଡ଼ିଏ(କ)—ଶା.ବି. ବି. ଦୁଇଫଣ,
 ଦୁଇଜଣ, ଦୁଇଟି, ଦୁଇଟିମାସ ।
 ଯୋଡ଼ିପର—ପ୍ରା. (ଗଞ୍ଜ) ବି. କାଞ୍ଚି ହାଉସ୍,
 ପଣ୍ଡନେଳି ।
 ଯୋଡ଼ିବା—ଶା. କି. କୋଡ଼ିବା ଦେଖ ।
 ଯୋଡ଼ିଯମକ—ଶା.ବି. ପଦ୍ୟ ରଚନାରେ
 ଆଦ୍ୟ ଓ ପ୍ରାନ୍ତ ସମକ୍ଷକ ପଦ୍ୟ, ଆଦ୍ୟ
 ଓ ପ୍ରାନ୍ତ ସମକ ଦୁଇଟି ସତ୍ତବ ବନ୍ଧୁର
 ଏକମାତ୍ରିତି ।
 ଯୋଡ଼ିସ୍ଥମାନ—ବି. (ୟୁଧ୍ର+ସମାନ)
 ଯୁକ୍ତକଳିବାକୁ ଉଦ୍‌ଘୋରୀ, (ସ୍ଵି.)
 ଯୋଡ଼ିସ୍ଥମାନା ।
 ଯୋଡ଼—ଶା.ବି.ଯୋଦି, କୋଡ଼ ଦେଖ ।
 ଯୋଡ଼ଦାର—ଯା. ବି. କୃଷ୍ଣକ ।
 ଯେ ତା—ଶା. ବି. ଜୁ(କୋ)ଡ଼ା ଦେଖ ।
 ଯୋଡ଼ୁଥ—ବି. ପରମାଣ, ପରିଷରଣ ।
 ଯୋଦି—କ୍ଲା. ବି. (ସ୍ଵ ବା ଯୁକ୍ତି+ଶ.ଫ)
 ଯେ ତ ଦରିଦ୍ର, ଲଙ୍ଘନ ଦରିଦ୍ର,
 ଯୁଆଳ, ସମ୍ପତ୍ତି ।

ଯୋଦସନ—ବି. (ୟୁକ୍ତି) ସମ୍ପତ୍ତିବସନ,
 ଦରିଦ୍ର ।
 ଯୋଦିବ୍ୟ—ବି. (ୟୁଧ୍ର+ତବ୍ୟ) ଯୁକ୍ତାର୍ଥ
 ଯୁଦ୍ଧଯୋଗ୍ୟ ।
 ଯୋଦା—ପୁ. ବି. (ୟୁଧ୍ର+କ.ତା) ଯୁକ୍ତ-
 କର୍ତ୍ତା, ରଣକୁଶଳ,(ସ୍ଵି) ଯୋଦ୍ରୀ, (ବି)
 ଯୁଦ୍ଧକାଣ ବ୍ୟକ୍ତି, ଦେନିକ, ବାର, ଭକ୍ତ,
 (ଶା.ବି) ସାହସ୍ରି ବ୍ୟକ୍ତି, ବନନାଳ ବ୍ୟକ୍ତି
 ଯୋଦିଗୁଣ—ବି. ଯୋଦାମାନେ ।
 ଯୋଦିନ୍ଦ—ବି. ଯୋଦିରେବିଶେଷ
 ଯୋଦିକପାଠ—ବି. ଯେ ନିର ପାର୍ଶ୍ଵଦଶେ
 ହିତିଷ୍ପାପକ ଆବରଣଦୟ ।
 ଯୋଦିକାଟ—ବି.ଲଙ୍ଗାଟ ବା କାମୁକ ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ଯୋଦିକୁଣ୍ଡ—ବି. ଭଗଗତି, ତହ୍ରାକ୍ତ
 ତନ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।
 ଯୋଦିଗାନ—ବି. (ୟୁକ୍ତି) ଭଗର ଅଙ୍ଗ ।
 ଯୋଦିଜ—ପୁ. ବି. ଯୋଦିରୁ ଜାତ,
 ଜରୁମୁଳ ଓ ଅଣ୍ଣଳ(ପ୍ରାଣୀ), ମତ୍ତୁଯୋଦି
 ନିଃସ୍ତର ଶର୍ଵରବିଷ୍ଟ,(ସ୍ଵି) ଯୋଦିଜା ।
 ଯୋଦିର୍ଥ—ବି. ଦିନୁମାନଙ୍କର ରଥ-
 ବିଶେଷ ।
 ଯୋଦିଦେବତା—ସ୍ଵୀ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ପୁରୁଷ
 ପାଲୁମାନକ୍ଷେତ୍ର । [ଯେତିଷ୍ଠାନ ।
 ଯୋଦିଦେଶ—ପୁ. ବି. ଜରୁମୁଳୁମୁମ,
 ଯେ ନିଦେଶ—ପୁ. ବି. ଉପଦିଶର ରାଶ,
 ସ୍ଵିଶେଷ ।
 ଯୋଦିଦ୍ଵାର—କ୍ଲା.ବି. ଉଦ୍ଧବାର, ଶମ୍ଭ-
 ଧମ୍ବ ଶର୍ତ୍ତବିଶେଷ ।
 ଯୋଦିନାସା—ସ୍ଵୀ. ବି. ଜନନେନ୍ଦ୍ରୁଷୁର
 ଉପରୁ ନାସିକାକୁର ମାଂଶଶ୍ରୀ ।
 ଯୋଦିପାର୍ଶ୍ଵ—ବି. ଉତ୍ତର କପାଟର ପାର୍ଶ୍ଵ-
 ଭାଗ । [ବିଶେଷ ।
 ଯୋଦିପୁଜୀ—ସ୍ଵୀ.ବି. ତାଙ୍କି ପୁଜା-
 ଯୋଦିଭ୍ରତ—ବି. (ୟୁକ୍ତି) ଯେ ନିର ବହି-
 ରମନରେବିଶେଷ, ସ୍ଵାମାନଙ୍କ ପଢୁ
 ଶେବା, ପେନ ।
 ଯୋଦିଭୁନ୍ଧ—ବି. (ୟୁକ୍ତି) ପୁନର୍ଜନ୍ମ,
 ପୁନଃପୁନଃ ଜନ୍ମଗତି ।
 ଯୋଦିମୁକ୍ତ—ବି. (ୟୁକ୍ତି) ମୋଷପ୍ରାପ୍ତ,
 ପୁନଃପୁନଃ ଜନ୍ମଗତି କରିବାରୁ ମୁକ୍ତ ।

যোনিমুণ্ড—কী. বি. যোনিদ্বার।
যোনিমুত্তা—স্তী. বি. (ভৰ্তু) দেবার-
ধন কালরে প্রদর্শনযুক্ত করতল ও
অঙুচনক্ষেত্র সম্বৰ্ধে বেশবিশেষ।
যোনিযন্ত্ৰ—বি. কামাখ্যা গং যুআৰ
পার্থৰে থৰা এক পঞ্চাণী মাৰ্শ বা
ছুড়, যদ্বিতৰে গলিকৰি বাহুৱান্তিৰা
বণ্টিৰ পুনৰ্জন্ম নাহি বোলি বিশ্বাস
শুল্ক।
যোনিচৰ্ম্মন—বি. শীৱেজ, নেতৃ(ৰ)
যোনিঘোণ—পু. বি. উগুণদ, ভিদা-
বৰ্ত্তী এবং শীঘোণ।
যোনিঙ্গ—বি. (গুৰু) যোনিনামা
স্বল্পন উদ্বেকচিত্যসূচৰ মাংসপিণি,
ভৰণকুৰ, গুৰি মণি।
যোনিশূল—কী. বি. যোনিঘোণবিশেষ
যোনিপাত্র।
যোনিশেলঘূৰী—স্তী. বি. শত্যুষা, শৰীপ।
যোনিপুৰবৰণ—কী. বি. যোনিপুৰকোটে
গৰ্ভঘোণবিশেষ।
যোনিপুৰুষ—স্তী. বি. (গুৰু) জননে
দ্রুত্যুৰ আকুলন ঘোণ।
যোনিপুৰক—পু. বি. বল্লোপকৰ,
মাতৃৰূপৰ স্বান্তৰণকৰণ কল্পনাৰূপ।
যোনিপুৰুষ—বি. (ক.ধা) বিবাহত্বাৰ
প্রাপ্তিৰ পুৰুষ।
যোনিপুৰুষ—পু. বি. (যোনি + পুৰু
+ রু + অ) যোনিজ দেখ।
যোনী—বি. যোনি দেখ।
যোনীৰ্ণী—কী. বি. যোনিনাম অৰ্ণী
বেগ, যোনিজন, রক্তপুতৰ।
যোনিক—কী. বি. (যোনি + অন) বিশ্ব-
লৈপকৰণ, পীড়ন, উত্তি কুকৰণ,
অত্যাগুৰ পত্রযোগে নিষ্ঠাপুত্-
কৰণ, যহ'বুাৰ নিষ্ঠৰ দিআয়া এ
নিভৰতেব।
যোনু—বি. (ভৰ্তীভৰ্তা) বি. নিথা^০
যোষণা—স্তী. বি. (যুষ্ণ + ক.অন + আ
অস্তু স্তী. দ্বৰুণৰণা স্তী. কামারু. পৰাগো

ଯୋଷନ୍ତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଗତର୍ତ୍ତୀକା ସ୍ତ୍ରୀ,
 ବିଧବା ସ୍ତ୍ରୀ ।
 ଯୋଷା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ମୁଦ୍ରା+କ.ଆ+ଆ)
 ନାଶ, ସ୍ତ୍ରୀ, ପହାଁ, ଯୁବତୀ ।
 ଯୋଷାତ୍ରୀୟା—ଚ. (ଡତତ୍ର) ହଳଦି ।
 ଯୋଷାବର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଉଜ୍ଜ୍ଵଳା ସ୍ତ୍ରୀ ।
 ଯୋଷିତ୍ରି—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.(ମୁଦ୍ରା+ଇତ୍ର)ନାଶ, ସ୍ତ୍ରୀ
 ଯୋଷିତ୍ରିକୃତ—ବି. (ଣତତ୍ର)ନାଶଦ୍ୱାରା
 ପଞ୍ଚାତ୍ମକ ।
 ଯୋଷିତ୍ରିୟା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ହଳଦି ।
 ଯୋଷିତ୍ରିବର୍ଗ—ଚ. (ଡତତ୍ର)ନାଶମୂଳ ।
 ଯୋଷିତ୍ରା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଯୋଷିତ୍ରି+ଆ)
 ସ୍ତ୍ରୀ, ନାଶ ।
 ଯୋଷିତ୍ରିସ୍ତ୍ର—ବି. ସ୍ତ୍ରୀ ସବୁପ, ସ୍ତ୍ରୀ ମୟୁ.
 ସ୍ତ୍ରୀ କ୍ଷେତ୍ର ।
 ଯୌତ୍ତିକ—ପୁ.ବି. (ଯୁକ୍ତି+ଇକ)ଯୁକ୍ତି-
 ଯୋଗ୍ୟ, ପ୍ରାମାଣିକ, ଯୁକ୍ତିକାଶ, ଯୁକ୍ତି-
 ସିକ୍ଷ, ଉପଯୁକ୍ତ ଯୁକ୍ତିରେ ପ୍ରାପିତ,
 ଲେତ, ସୁକୁ, (ପୁ.ବି) କର୍ମସତବ,
 ଆମୋଦସତବ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯୌତ୍ତିଙ୍କ ।
 ଯୌଗ—ପୁ. ବି. (ଯେ ଗ + ଅ) ଯୋଗ-
 ଦର୍ଶନମତାବଳମ୍ବୀ ବ୍ୟକ୍ତି, (ବି) ଯୋଗ-
 ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ । [ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ]
 ଯୌଗକ—ବି. (ଯୋଗ + କ) ଯୋଗ-
 ଯୌଗପଦ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ମୁଗପତ୍ର+ଯ)
 ମୁଗପଦ୍ୟକ, ସମକାଳୀନପଟିବା ଅବଶ୍ୟକ
 ଯୌଗିକ—ବି. (ସ ଗ + ଇକ) ଯୋଗ-
 ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ପ୍ରକଳିତ, ଅଭ୍ୟନ୍ତ, ସାଧା-
 ରଣ, (ବ୍ୟାକରଣ) ପକ୍ଷିତ୍ପତ୍ରୀୟ
 ହମ୍ମକୀୟ, ପ୍ରକୃତିପତ୍ରୀୟ ଅନୁପାରେ
 ଅର୍ଥବଶିଷ୍ଟ (କେ), ପ୍ରୟୋଜନୀୟ ପଢ଼-
 କାର ହମ୍ମକୀୟ, ଯୋଗକାର, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ଯୌଗିଙ୍କ ।
 ଯୌଗିକରୁତି—ବି. (ଦୃଶ୍ୟ) ବିପତ୍ରିଗତ
 ଓ ବ୍ୟବହାରକତ (ଅଥ) ବା ଉକ୍ତ
 ଅର୍ଥରେ ବ୍ୟବହୃତ (ଶବ୍ଦ) ।
 ଯୌଜନଶକ୍ତି—ପୁ.ବି. ଯୋଜନଶକ୍ତି
 ଶକ୍ତିକାରୀ, ଯୋଜନଶକ୍ତିବ୍ୟାପୀ,(ସ୍ତ୍ରୀ)
 ହେଜନଶକ୍ତିଙ୍କ ।

ଯୌଜନିକ—ବି. (ଯୌଜନ + ଇକ)
 ଏକଯୌଜନ ପଥ ଗମନକ୍ଷୟ, ଯୌଜନି-
 ଧ୍ୟାପୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯୌଜନିକୀ । [ଦେଖ]
 ଯୌତୁକ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ୟୁତୁକ + ଅ) ଯୌତୁକ
 ଯୌତୁବ—କ୍ଲୀ.ବି. (ଯୋତୁବ + ଅ) ପରମାଣ
 ଯୌତୁକ—କ୍ଲୀ.ବି. ବିବାହକାଳେ ଦଶତୀ-
 ଜର ଲକ୍ଷ ଧନସଂଖ୍ୟାରେ, ଅନୁପ୍ରାଣ-
 ନାଦ କାଳରେ ଶୀଘ୍ରକୁ ଦିଆଯିବା
 ଉପହାର ।
 ଯୌଥ—ବି. (ୟୁଥ + ଅ) ଗୋଷ୍ଠୀ ବା
 ଦଳ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଦଳର ଅଧିକାରଭୂତ,
 ରଜମାଳି ।
 ଯୌଥକ—ବି. (ୟୁଥ + ଇକ) ଯୁଥ-
 ଧ୍ୟାପା, ଦଳ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଦଳବକ
 (ଜବ), (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯୌଥକ, (ୟୁ.କି) ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତୀ ।
 ଯୌଧ—ପୁ. ବି. ଯୁକ୍ତପ୍ରେୟ, ସମରକୁଣ୍ଠଳ ।
 ଯୌଧ—ପୁ. ବି. ଯୁକ୍ତପ୍ରେୟ, (ପୁ.ବି)
 ଯୋଦା ।
 ଯୌଧକ—ବି. ଯକ୍ଷପକରଣବିଶେଷ ।
 ଯୌଧକ୍ଷିର—ବି. (ୟୁଧକ୍ଷିର + ଅ) ଯୁଧ-
 କ୍ଷିର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
 ଯୌଧକ୍ଷିର—ପୁ. ବି. ଯୁଧକ୍ଷିର ଅପର୍ଯ୍ୟା
 ଯୋଦା, ଯୁଧକ୍ଷିରଙ୍କ ପୁଣି, ଯୋଦାର
 ପୁଣି, ଯୁଧକ୍ଷିରେ ଜାତିବିଶେଷ ।
 ଯୌନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଯୋନ + ଅ) ବିବାହ,
 ବିକାହସମ୍ବନ୍ଧ, ଯୋନସମ୍ବନ୍ଧାଧୀନ ପାପ,
 ଉସ୍ତୁରିକାରଣ, ମହାଭାରତେଜ୍ଞ ଭିରବୀ-
 ପଥର ଏକ ପ୍ରାଚୀନ ଜାତି, (ବି)
 ଯୋନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ମାତୃଗର୍ଭ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
 ମାତୃଚର୍ତ୍ତର୍ଜାତ, ବିବାହ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ଯୋମି ।
 ଯୌନପ ପ—ବି. (କ.ଧା) ମାତ ବା ନାତିକ
 ଯୋନସଂଗମ ଜନିତ ପାପ ।
 ଯୌନସ୍ଵରୂପ—ବି. (କ.ଧା) ଦୈଵାହିକ
 ସମ୍ବନ୍ଧ, ଏକ ମାତାଙ୍କ ଗଭୀରୁ ଉନ୍ନତିନ୍ଦ
 ପିତାଙ୍କ ଉରସରେ ଜ.ଜନିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ।
 ଯୌବତ—କ୍ଲୀ.ବି. (ୟୁବତୀ + ଅ) ଯୁବତୀ
 ସମୁଦ୍ର, ନୃତ୍ୟବିଶେଷ, ପରମାଣ, ମାପ,

ଲୟୁ ନୃତ୍ୟ ପ୍ରକାରିଶେଷ, ଯୁକ୍ତର ଭାବ ବା ଅବସ୍ଥା ।
ଯୌବନେସ୍—ବ. (ୟୁବତୀ+ସ୍ତ୍ରୀ) ଯୁବତୀର ସ୍ଵର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯୌବନେସ୍ ।
 ଯୁବତୀର ସ୍ଵର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯୌବନେସ୍ ।
 ଯୌବନେ—କ୍ଲୀ.ବି. (ୟୁବନ୍ତୀ+ଅ) ଯୋବାରପୁଣ୍ଡ, ତାରୁଣ୍ୟ, ଏବର୍ତ୍ତଠାରୁ ଶଂକର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ,
 ଜୀବିତ କାଳ, ଯୁବଜନୋଚିତ କର୍ମ,
 ଯୁବକ ବା ଯୁବତୀଙ୍କ ଦଳ, (ଗ୍ରା.ବି.)
 ଯୁବତୀ ସ୍ତ୍ରୀର କଠିନ ବର୍ତ୍ତିଲ ସ୍ଥଳ ।
ଯୌବନକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଯୌବନ+କ) ଯୌବନ ।
ଯୌବନକଣ୍ଠ—ବି. (କ.ଧା) ଯୁବଗଣ୍ଠ,
 ଯୌବନ କାଳରେ ମୁଖୋକରେହେବା
 କଣ୍ଠ ।
ଯୌବନଗଣ୍ଠ—ବି. (କ.ଧା) ଯୁବାହୋଇ-
 ସବା ଯୋଗୁଁ ଗଣ୍ଠ ।
ଯୌବନଗୁଣ୍ଠିଲ୍—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଯୌବନ
 କାଳରେ ହେବା ସ୍ଵାଶ୍ଵବିକ ଚଞ୍ଚଳତା ।
ଯୌବନରକ୍ଷଣ—ବି. ଯୌବନ ଲକ୍ଷଣ
 ଦେଖ ।
ଯୌବନରତ୍ନ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଯୌବନ-
 ଗୁଣ୍ଠିଲ୍ ଦେଖ ।
ଯୌବନଦଶା—ବି. ଯୌବନାବସ୍ଥା ଦେଖ
ଯୌବନପିଡ଼ିକା—ବି. ଯୌବନକଣ୍ଠକ
 ଦେଖ । [ସମୟ]
ଯୌବନପାତ୍ର—ବି. ଯୌବନର ଶେଷ
ଯୌବନଭର—ବି. (କ.ଧା) ଯୌବନର
 ପୁଣ୍ୟତାଜନିତ ରୂପାଦି ରଖିବା
ଯୌବନମର—ପୁ.ବି. ଯୌବନ ରଖିବା
ଯୌବନମର୍ତ୍ତ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ତନେହାରିଶେଷ ।
ଯୌବନମର୍ତ୍ତଣ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଲାବଣ୍ୟ,
 ତାରୁଣ୍ୟତନ୍ତ୍ର, ଯୁବତୀପ୍ରତିନିଧି,
 ଜୀବିତ କାଳ ଦେହିଳ ପରିବର୍ତ୍ତନାଦ ।
ଯୌବନରାନ—ପୁ.ବି. ସ୍ଵର୍ଗବିନିଷ୍ଠ୍ୟ
 ସ୍ଵାମୀ, ଯୁବକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯୌବନବନ୍ଧୁ ।
ଯୌବନଶ୍ରୀ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ତରୁଣ ବସ୍ତ୍ର-
 ସରେ ଯୁରୁଷ ଓ ହୃଜଠାରେ ଜନ୍ମିବା
 ସ୍ଵାଶ୍ଵବିକ ଘୋନ୍ତ୍ୟ ।
ଯୌବନସଙ୍ଗୀ—ପୁ.ବି. ଯୁବାକାଳର

ସାଙ୍ଗ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯୌବନସଙ୍ଗିନୀ ।
ଯୌବନସଞ୍ଚାର-ବ. (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଯୌବନୋ-
 ଦେଖ ଦେଖ ।
ଯୌବନସୁଲଭ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଯୁବା-
 ବିଶ୍ୱରେ ସ୍ଵାଶ୍ଵବିକ ।
ଯୌବନସ୍ତ୍ରୀ—ବି. ଯୌବନସ୍ତ୍ରୀ, ଯୁବା-
 ବିଶ୍ୱା ପ୍ରାପ୍ତ, ବିବାହ କରିବା ଉପସ୍ତ୍ରୀ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ଯୌବନସ୍ତ୍ରୀ ।
ଯୌବନାବସ୍ଥା—ବି. ଯୁବାକାଳ, ଯୌବନ
 ଦଶ, ସ୍ଵାମୀ ।
ଯୌବନାଶ୍ରୀ—ବି. (ୟୁବନାଶ୍ରୀ+ଅ) ଯୁବନାଶ୍ରୀ
 ମାତ୍ରା, ମାତ୍ରାତା ।
ଯୌବନାଶ୍ରୀକ-ପୁ.ବି. ଯୁବନାଶ୍ରୀ ଦେଖ
 ଯୌବନାଶ୍ରୀ—ପୁ.ବି. ଯୁବନାଶ୍ରୀ ବଜ୍ର
 ସମୁତ ମାତ୍ରାତା ରଜା ।
ଯୌବନକ—ବି. (ଯୌବନ+କ) ଯୌବନକ
 ଯୌବନସୁର୍କ୍ଷିତ୍ୟ ।
ଯୌବନୋଦସ୍ତ୍ରୀ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଯୌବନ-
 ଦଶ ଆବଶ୍ୟକ, ନବସ୍ଵବାବସ୍ଥା ।
ଯୌବନୋଭବ-ପୁ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯୁବା-
 ବିଶ୍ୱାରୁ ଉତ୍ସବ ।
ଯୌବନୋଭବ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଯୁବକ
 ସୁଲଭ ଭାଇକୁ, (କ.ଧା) ସକାମପ୍ରତ୍ୟେ
 (ବ.ଶ୍ରୀ) ମଦନ, କାମ ।
ଯୋବରକିଳି—ପୁ. ବି. (ସୁରେଜି+
 କିଳି) ଯୁବଶକ୍ତ୍ସୁର୍କ୍ଷିତ୍ୟ ।
ଯୋବରଜ—ବି. (ୟୁବରଜ+ଭା.ଯ)
 ପିତାଙ୍କର ଉପସ୍ତ୍ରିତର ସ୍ଵରକର
 ସବରକ ପଦ ଓ ଅଧିକାର ।
ଯୋବରନ୍ୟଭିଷିକ୍ତ—ପୁ.ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରତ)
 ଯୁବବଜଗୁପେ ପିତାଙ୍କରୀର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ
 ଯୋବରନ୍ୟଭିଷିକ୍ତ-ତ.ସୁବରନପଦରେ
 ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବା ଉପଲବ୍ଧରେ କରଣୀୟ
 ଦ୍ରଷ୍ଟି ।
ଯୋବରଜ୍ୟଭୟେତନ—ବି. ପିତାଙ୍କ-
 ଦ୍ଵାରା ସ୍ଵରକର ସ୍ଵରବକ ପଦରେ
 ପତ୍ର-କରଣ ।
ଯୋବରିଣ୍ୟ—ବି. (ଯୋବରିଣ୍ୟ+ଭାଇ)
 ନାରୀଭାଇ, ରମରୀଭାଇ ।

ଯୌଷ୍ଟ୍ଵାକ—ବି. (ସୁଷ୍ଟ୍ରୁତି+ଥ) ତୁମ୍ଭ
 ସୁମୁଳୀୟ, ଭାବ ଦୟା, ହିମ୍ବା, ତୁମ୍ଭର ।
ଯୌଷ୍ଟ୍ଵାଜାଣ(ନ)—ବି. (ସୁଷ୍ଟ୍ରୁତି+ଭାନ)
 ତୁମ୍ଭ ସୁମୁଳୀୟ, ତୁମ୍ଭର ।
ସ୍ତ୍ରୀ—'ସ' ଅସରର ସ୍ତ୍ରୀ ଅନ୍ୟତ୍ୱ ଅଟେ
 ଓ ଏହା 'ସ' ର ଉତ୍ତାରଣ ଦେବମଣ୍ଡି ।
ସ୍ତ୍ରୀ—ଗା.ଦ୍ରବ. (ପ୍ର-ଏ.ତ) ଏହା, ଏହି
 (ବହୁ) ।
ସ୍ତ୍ରୀକୁ—ଗା.ସବ. ଏହାକୁ, ଏହି ବସ୍ତ୍ର ବା
 ବ୍ୟକ୍ତି ବା ଜନ୍ମକୁ ।
ସ୍ତ୍ରୀଦେନ୍ଦ୍ରପାର୍କ—ଗା.ଅନ୍ୟ. ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି
 ବା ସ୍ତ୍ରୀ ବିଷୟ ନିମନ୍ତେ ।
ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ—ଗା. ସବ. ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ବା
 ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ।
ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ—ଗା.ଦ୍ରବ. ଏମାନଙ୍କ, ଏହି
 ବ୍ୟକ୍ତିମିମନଙ୍କ ।
ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ—ଗା. ସବ. ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବା
 ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ବା ଜାତମାନଙ୍କୁ ।
ସ୍ତ୍ରୀକେ—ପ୍ର. (ବନ୍ଦମି) ସବା, ଏ ବ୍ୟକ୍ତି,
 ଏ ବ୍ୟକ୍ତିମାନ ।
ସ୍ତ୍ରୀଠ—ଗା.ସବ. ଏହା ବ୍ୟକ୍ତି ନିକି-
 ଟରୁ, ଏହାଠରୁ, ଏହା ଅପେକ୍ଷା ।
ସ୍ତ୍ରୀଠ—ଗା.ସବ. ଏହା ବ୍ୟକ୍ତି ନିକି-
 ଟରୁ ।
ସ୍ତ୍ରୀଠ—ଶା. ସବ ।
ସ୍ତ୍ରୀଭାତ—ଗା. ଅନ୍ୟ, ଏହି ଦିଗର, ଏହି
 ଅସରର, ଏଆତ, ରଥାତ ।
ସ୍ତ୍ରୀତା—ଗା.ସବ. (ପ୍ର-ଏତେ+ତଦ୍) ଏହା ଓ ତାହା ।
ସ୍ତ୍ରୀଦାତା—ଗା.ଦ୍ରବ. ଉତ୍ତାରାଦା ଦେଖ
 ସୁପରି-ଗା.ବି. ଏହି ବସ୍ତ୍ର ବା ବ୍ୟକ୍ତିପର ।
ସ୍ତ୍ରୀର—ଗା.ସବ. ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି ବା ବସ୍ତ୍ରର ।
ସ୍ତ୍ରୀନ—ସା.ବି. ଗୀଯ ଦେଶର ପଦ୍ମି
 ପଦ୍ମିକୁ ନିଃପ୍ରସ୍ତୁତ ଦ୍ଵୀପ୍ୟକ୍ଷେ, ଅମିଆର
 ପଦ୍ମିମକୁ ଲୁଚିଥିବା, ଗ୍ରାମୀନ ଜୀବିଦେଶ ।
ସ୍ତ୍ରୀମନ—ସା.ବି. ଗୀଯ ଦେଶର ସୁନ୍ଦର
 ଦ୍ଵୀପମନୀୟ, ସୁନ୍ଦରଦେଶୀୟ ।
ସ୍ତ୍ରୀ—ପ୍ର. ସବ, ଏ, ଏହି, ଉତ୍ତାରା ।

ର

ର—ରକାର, ସନ୍ତ୍ରିଂଶ୍ଚର ବ୍ୟକ୍ତନ ବର୍ଣ୍ଣ, ଏହାର ଉଚାରଣ ସ୍ଥାନ ମୁର୍କା, ଅନୁପ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ।

ର—ପୁ. ବି (ରୁ+କ.ଥ ନା ରମ୍+କ.ଥ) ପାବକ, ଅନ୍ତି, ପେମ, ପ୍ରତ୍ୟୁ, ରଙ୍ଗ, ବର୍ଣ୍ଣ, ସର୍ତ୍ତ, କାମଗ୍ରୀ, ବେଳ, ଦାହନ, ଉତ୍ତାପ, (ବି) ତାଷ୍ଟ, ପ୍ରଶର, (ଶ୍ରୀ.ପ୍ରତ୍ୟୁ)ଶ୍ରୀ ବରତ୍ତିରେ ବିଶେଷ୍ୟ ପଦର ଶେଷରେ ଲୁହିବା ପ୍ରତ୍ୟୁ, ୧୮୩ ମ୍ୟା ମ୍ୟା କମୀ ଓ ଗମୀ ବଜକ୍ତି ସୂଚକ ତନ୍ତ୍ରବିଶେଷ, (ସଥା—ସେ ବୈକରିବାର ପ୍ରମାଣଦେଲୁ ରତ୍ନଦି)

ରଥଠଥ—ଶ୍ର. ବି. ଓ କି. ବି. ଅଧା-ପାଠ୍ୟା, ଲୋଖ ହୋଇଥିବା ଅକ୍ଷର-ମାନଙ୍କୁ ଅଛି କଷ୍ଟରେ ପଡ଼ିବା ପ୍ରକାରେ, ସେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ, ସମ୍ପର୍କ ପଢ଼ି ଥିବା (ବଞ୍ଚି) ।

ରଥଣୀ—ଶ୍ର. ପାତୀନ (ପଦ୍ୟ) ବ. ରଜନୀ, ରାତି, ରହଣୀ ଦେଖ, ରସ୍ତା ଦେଖ ।

ରଇ—ଶ୍ର. ବି. (ଷ୍ଟ-ରବି)ଚିତାମି, ଶବ-ପାହାନ୍ତି, କରୁଗତ, ପାଣି ଗଢ଼ିବାର ପହଣି ବା ନାଳି ।

ରଇସା—ଶ୍ର. ବି. ଝୁଡ଼ିଙ୍କ ହୁରୁ ।

ରଇକାଠ—ଶ୍ର. ବି. ଚିତାମି ଜଳାଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତନ୍ତ କାଠ, ଘୁଷ୍ଟଶିରୀ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଉପଲକ୍ଷ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର ଯୁପ ।

ରଇକଳିବା—ଶ୍ର. ବି. ଚିତାମି ର ପ୍ରକୁଳନ, (ଲ.ଅର୍ଥ) କୌଣସି ବନ୍ଧୁର ମନରେ (ଚିତାମି ପରି)କୋଧାନ୍ତି ଜଳିବା ।

ରଇ(ଏ)ଠ—ଶ୍ର. ବି. ପ୍ରଜା, ସେ କମେ-ଦାର ଜମି ଚାଷେ ।

ରଇତରାର(ର)—ଶ୍ର. ବି. ରଇତରମ୍-ବର୍ଣ୍ଣ, ରଇତ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ ।

ରଇତକାନ(କି)—ଶ୍ର. ବି. ରଇତମାନେ,

ରଇତମଣ୍ଡଳୀ, (ବି) ରଇତ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ (କମି), ରଇତ, ରଇତରମ୍-ବର୍ଣ୍ଣ, ରଇତ—ଶ୍ର. ବି. ରଇତମଣ୍ଡଳୀ, (ବି) ରଇତ ଦଖଳ କରୁଥିବା ବୃତ୍ତି ।

ରଇବାର—ଶ୍ର. ବି. ରଇବାର ।

ରଇଣୀତଳୀ—ଶ୍ର. ବି. ଶବ ଦାହର ତୃତୀୟଦିନ (ମତାନ୍ତରେ ୪ର୍ଥ ଦିନ) ଚିତାମି ର ନିଷାପନ କର୍ମ ।

ରଇ—ଶ୍ର. ବି(ଷ୍ଟ-ରଥ)ରହୁବର ଦେଖ ।

ରଇଆଜ(ଦ)—ଶ୍ର. ବି. ରବସ୍ତା, ଅବସ୍ତା, ସାମୟେକ ଅବସ୍ତା, ହାଲ ସମୟ, କାଳ ।

ରଇ(ଏ)ଆନା—ଶ୍ର. ବି. ରମାନା, ଯାତ୍ରା, ଦ୍ୱାରାଦିର ସ୍ଥାନକୁର ପ୍ରେରଣ ।

ରଇ(ଏ)ଆକ୍—ଶ୍ର. ବି. ଗାମ୍ଭୀର୍ୟ, ଉପ୍ତି, ପ୍ରଭାବ ।

ରଂ—ବି. ବର୍ଣ୍ଣ, ରଙ୍ଗ ।

ରଂହଃ—କୁ. ବି. (ରମ୍+ଅସ୍ତ୍ର ଅଶମ) ଶୀତ୍ରତା, ବେଶ, (ପୁ.)ମହାଦେବ, ବିଷ୍ଣୁ, ରଂହଣ—ବି. (ରଂହ୍+ଶ୍ର. ଅନ) ଶୀତ୍ରଗତି, ରଂହତ—ବି. (ରଂହ୍+ଶ୍ର. ତ) ବେଗ, ଗତିର ଶୀତ୍ରତା, ରଥର ବେଗ ।

ରଃ—ଶ୍ର. ଅ. ରୁ ନିର୍ବୁଦ୍ଧ ହୋ, ବିରତ ହୋ, ଚିପ୍ପ ହୋ, ରହ ।

ରଂଗ—ଶ୍ର. ବି. ଚିକିଏ, ଅତି ସାମାନ୍ୟ, ଚୋପାଏ, ଶୁଦ୍ଧ ସର୍ବ, ବାରକ୍ ।

ରଳ—ଶ୍ର. ଅବ୍ୟ. ଶରବର ହାତ୍ତର ଗଣି ଶୟ ଯିବାରୁ ସାନ୍ଦୁଭୁତ ରକରକ ଶଳ, ରଳା ପଣିବା ସ୍ଥାନରେ ବେଦନା ଅନୁଭୂତ ।

ରଳଠ—ଶ୍ର. ଅ. ରେକ୍ଟୋକ ଦେଖ ।

ରଳରକ—ଶ୍ର. ଅ. ରଳକ ଦେଖ, (ବି)ନଷ୍ଟ ଧନାଦିର ସୁନଧାପ୍ରାପ୍ତି ଲଜ୍ଜା, କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ଦେବାକୁ ସମ୍ମୁଖୀ ଅନନ୍ତା ।

ରଳ—ବି. (ରଳ + ଅ)ଆତମଶି, ସୁର୍ଯ୍ୟ-କାନ୍ତମଣି, ଫୁଟିକ, ପନବୁଦ୍ଧି ।

ରଳଟ—ଶ୍ର. ବି. ମଜା ହୋଇ ନ ଥିଲା ଅଛିଠା କାଷନରେ ଲୁହି ରହୁଥିବା

ତୁଳ ଅନ୍ତାର ଶୁଷ୍କ ଓ ଟାଣୁଆ କଣା ।

ରଳଟିବା—ଶ୍ର. ବି. କାକୁଡ଼ି ଓ ହାତ୍ତରେ

ଲୁଗିଥିବା ମାଂସାଦିକୁ ଦାନ୍ତରେ ଛେଳେଇକାମୁଡ଼ି ଖାଇବା ।

ରଳତ—ଶ୍ର. ବି. ରଙ୍ଗ ଦେଖ ।

ରଳବା—ଶ୍ର. ବି. ଭୁ ସନ୍ତାନ, କାଗଳ, ଜମେର ଘେନପଳ ।

ରଳମ—ଶ୍ର. ବି. ପ୍ରକାର, ଶ୍ରେଣୀ, ଧରଣ, ଶତ, କିଷମତ୍ର, ହିଂସା, ଅଂଶ, ସାମଗ୍ରୀ, ଚିନ ।

ରଳମ/ରଳମ—ଶ୍ର. ବି. ନାନାପ୍ରକାରର, (ବି) ନାନାପ୍ରକାର ।

ରଳମ—ଶ୍ର. ବି. ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର, (ବି) ନାନାପ୍ରକାର ।

ରଳା(କା) —ଶ୍ର. ବି. କଙ୍କାଳ ବେଳ ପ୍ରତ୍ତିରେ ଅଟକ ଯାଇ ବେଦନା ଦେବା ଶଶରସ୍ତ କୁପିତ ବାୟୁ, ବାତ ରେଗ-ବିଶେଷ । [ଅକ୍ଷର ।

ରଳାର—ଶ୍ର. ବି. ରହଣୀ, କେବଳ ର

ରଳ—ବି. (ରନ୍ଧକ+ଶ୍ର. ତ) କଣ୍ଠୁମ, ତାମ, ପାଣିଅର୍ଥାଳ, ପଦ୍ମକାଠ, ସିନ୍ଧର, ଦୁକୁଳ, ଶଶରସ୍ତ ଧାରୁବିଶେଷ, ଶୋଣିତ, ଗୁର୍ଖର, ଲୋହତବର୍ଣ୍ଣ, କୁମୁଦୁଳ, ଦୁର୍ଲିଙ୍ଗଳ, ରତ୍ନମାଳ, ବଧୁଲିଙ୍ଗୁଳ, ରତ୍ନମାଳ, ଏକପ୍ରକାର ବିଶ୍ଵାଚିବ, (ବି. ମୀତ) ରଞ୍ଜିତ, (କ.ତ) ରତ, ଆସକ୍ତ, ଶୀଡ଼ାରତ, ଶ୍ରୁଦ୍ଧମଧୁର, ବେହତ, ନାଲିଆ ଶୋଷତ, (ଶ୍ର. ବି) ଆତ୍ମିତ, ପ୍ରତି ମାସରେ ସ୍ତ୍ରୀ ଗର୍ଭୁ ନିଃସ୍ତର ରଳଃ ।

ରଳକ—ବି. (ରଳ+କ) ଅମ୍ବାନକଚୁଷ, ବଧୁଲିଙ୍ଗ ଓ ଫୁଲ, ରଳବନ୍ଦ, ଅନୁରାଗୀ ବନ୍ତି, ଶୀଡ଼ାରତ ବ୍ୟକ୍ତି, ନୁସମ୍ପୁଲ, ନାଲିଅନନ୍ଦନା, ନାଲିଗବ, ରଳୋ-ଧୂଳ, ବକମଗଛ, କୁଙ୍କିମ, କାମୁକବ୍ୟକ୍ତି, ରଳକ, ଶୋଣିତ, (ବି) ଅନୁରାଗୀ, ଅନୁରାଗୀ, ରଳକ, ବିନୋଦା, ରଳବନ୍ଦବିନ୍ଦୁରି, ରଳକ, ରଞ୍ଜିତ, ମନୋହର ।

ରଳକଙ୍କ—ଶ୍ର. ବି. ରଳକଙ୍କ, କୋକନଦ ରଳକଙ୍କ—ପୁ. ବି. ଧୂନକ, ପେହି ଶାଳ

କୁର୍ରା ନିର୍ଯ୍ୟାସ, କାହାରେ ।
 ରକ୍ତକଣ୍ଠ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ନ.ଶ୍ରୀ) ନିକଳିତ
 ଗୁଲ୍ମ, ଭୁବନେଶ୍ୱର ।
 ରକ୍ତକଣ୍ଠ—ପୁଂ. ବି. (ନ.ଶ୍ରୀ) ମିଶ୍ର ସର-
 ବିଶିଷ୍ଟ, ମନୋଦୂର କଣ୍ଠ, (ବି)କୋକିଳ,
 ବାଇରଣ, ହୃଦିତିତେଜ ।
 ରକ୍ତକଦମ୍ବ—ପୁଂ. ବି. ନାଲିପୁଲବିଶିଷ୍ଟ
 କତମୁଗର ।
 ରକ୍ତକଦଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କଦଳୀନିଶ୍ଚେଷ,
 ଶମ୍ଭାକଦଳୀ ।
 ରକ୍ତକନା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତାକ୍ତ ବସ୍ତୁଶଣ୍ଠ,
 ରତ୍ନ ସମସ୍ତରେ ବା ପ୍ରସବ କାଳରେ
 ସ୍ଥିମାନଙ୍କର ପରିହିତ ଯୋଗୁଁ ରକ୍ତାକ୍ତ
 ବସ୍ତୁଶଣ୍ଠ, ତଳିକନା ।
 ରକ୍ତକଦ—ପୁଂ. ବି. (ନ.ଶ୍ରୀ) ବିଦ୍ରୁମ,
 ପିଥାଜ, କାଳଆକୁ, ରହୁତିଶେଷ ।
 ରକ୍ତକଦକ—ଶ୍ରୀ(ବ.ଶ୍ରୀ)ରକ୍ତକଦ ଦେଖ
 ରକ୍ତକଳଳ—ପୁଂ. ବି. ପ୍ରବାଲ, ପୋହଳା ।
 ରକ୍ତପ୍ରବାଲ ଦ୍ୱାମ । [ନନ୍ଦ]
 ରକ୍ତକମଳ—କୁମାରୀ. ବି. ରକ୍ତୋୟଳ, କୋକ-
 ଶିର୍ବୁକମଳ—କୁମାରୀ. ବି. ରକ୍ତୋୟଳ, ନେତିକଳଙ୍କ
 ରକ୍ତକରଣାର—ପୁଂ. ବି. ଲୋହିତବଞ୍ଚୀ
 କରଣାର ପୁଷ୍ପବୃକ୍ଷ, ଲଲ କନିଅର ।
 ରକ୍ତକହୁର—ଶ୍ରୀ. ନାଲିକରେ ।
 ରକ୍ତକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପଣି ଆମଳକ ।
 ରକ୍ତକାଞ୍ଚନ—ପୁଂ. ବି. ନାଲିପୁଲବିଶିଷ୍ଟ
 କଞ୍ଚନଗର ।
 ରକ୍ତକାଣ୍ଟ(ଶ୍ରୀ,କୁମାରୀ)-ବି. ନାଲି ପୁରୁଣିଶାର
 ରକ୍ତକାର୍ପାସ—ଶ୍ରୀ. ନାଲି କପା ।
 ରକ୍ତକାର୍ପାହିକା—ବି. ନାଲି କପା ।
 ରକ୍ତକାଶ—ବି. (କ.ଧା) ଯେଉଁ କାଣ
 ସେଗରେ କଷସଙ୍ଗେ ରକ୍ତ ପଡ଼େ ।
 ରକ୍ତକାଷ୍ଟ-କୁମାରୀ. ବି. ବକମଗର, ରକ୍ତକନନ
 ରକ୍ତକମୁଦ—କୁମାରୀ. ବି. ରକ୍ତକେରବ, ଲଲ-
 କରେ । [ରେଣ୍ଟା]
 ରକ୍ତକୁରଣ୍ଗ(ଶ୍ରୀ)କ—ବି. ନାଲି ଦାସକେ-
 ରକ୍ତକୁଷ୍ଟ—ବି. ବିଶ୍ୱାସ ସେଗରିଷେଷ ।
 ରକ୍ତକୁସ୍ମ—ପୁଂ. ବି. (ନ.ଶ୍ରୀ)ଧନୁନରୁଷ,
 ତାମଣାରୁ, ରକ୍ତକାଞ୍ଚନ, ପାରିବତ,

ପାଳଧୂଆଗଛ, ରକ୍ତ ଅରଣ୍ୟଗଛ ।
 ରକ୍ତକୁପୁମା—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଢାଳିମାଗଛ
 ରକ୍ତକୁମିଳ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।
 ରକ୍ତକେଶର—ସୁଂ. ବି. ପାଳଧୂଆଗଛ,
 ନାଗେଶ୍ଵରଗଛ ।
 ରକ୍ତକେଣ୍ଟି—ବି. (ରକ୍ତ+କେଣ୍ଟି+ଇନ୍ଦ୍ରି)
 ଯାହାର କେଣ୍ଟି ଲୋହତବର୍ଣ୍ଣ ଆହେ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ରକ୍ତକେଣ୍ଟିମା । [କରି]
 ରକ୍ତକେରବ—କ୍ଲୀ.ବି. ରକ୍ତକୁମୁଦ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ରକ୍ତକୋକନଦ—କ୍ଲୀ. ବି. ରକ୍ତପଦ୍ମ,
 ରକ୍ତୋମ୍ବଳ ।
 ରକ୍ତକୁମ୍ବ—ବି. (ଡତତ୍ରୀ) କ୍ଷତାଧରୁ
 ରକ୍ତ ରେବା, ରକ୍ତଶ୍ରୀବ ।
 ରକ୍ତକ୍ଷେତ୍ର-ବି. (ଡତତ୍ରୀ) ରକ୍ତକୁମ୍ବ ଦେଖ
 ରକ୍ତକ୍ଷେତ୍ର—ବି.ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ କର୍ମୀସ୍ତ୍ରୀବା
 ନିରବରୁଷ ।
 ରକ୍ତଖାଇ—ଶ୍ରୀ.ବି.ଔପଧ୍ୟେ ଶୁଳ୍କବିଶେଷ ।
 ରକ୍ତଖାତ୍ରାଣ୍ଟିଟ୍(ଟ୍ରାନ୍ସ)ନ—ସକପକାରଣଙ୍କରୁଗଛ
 ରକ୍ତଶିଆ—ଶ୍ରୀ.ସୁଂ.ବି. ଶୋଣିତନିଃସ୍ଥିର
 ଜୀବରଚିପାକକାଶ, (ଗାଳି)ସ୍ଫୀରିଜନ-
 ପାଦକାଶ ।
 ରକ୍ତଗଞ୍ଜ—ବି. (ଡତତ୍ରୀ) ରକ୍ତର ପ୍ରବାହ,
 ଶୋଣିତ ସ୍ଥୋତ ।
 ରକ୍ତଗଢ଼ିବା-ଶ୍ରୀ.ବି.ଗୋଡ଼ାଧାର ଗୋଦର
 ହେବା, ବାତନର ହେବୁ ହାତ, ଗୋଡ଼
 ଗୋଷାଧାର ବେଦନାୟକ ହୋଇ
 ଫୁଲିଯିବା ।
 ରକ୍ତଗତନ୍ତ୍ର—ସୁଂ.ବି. ରକ୍ତଧ୍ରୁଗତ
 କର ରେଗରିଷେସେ ।
 ରକ୍ତଗଳକ—କ୍ଲୀ.ବି.ଆରବ ଓ ଆନ୍ତିକ
 ଦେଶାଗତ ଗୁମ୍ଭଳ ।
 ରକ୍ତଗଳ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଅଶ୍ଵାଗଳ ।
 ରକ୍ତଗମ୍ବହେବା—(ଲ.ଅର୍ଥ) ହଠାତ୍
 ଦେଖାଗତ ଅସ୍ତିର ହେବା, ବାତୁଳ
 ହୋଇଯିବା ! [ଗଛ]
 ରକ୍ତନର୍ତ୍ତ-ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ନାଶରକ୍ତନାତ୍ମକ, ମେଞ୍ଚାତି-
 ରକ୍ତନ୍ତ୍ର—ବି. (କ.ଧା) କାଳିକାରିଂଚ ।
 ରକ୍ତଶୁକ୍ଳ—ସୁଂ.ବି. ସ୍ତ୍ରୀବେଳିଶେଷ, ମୁଢି-
 ଗର୍ଜରେଗ, କର୍ମିଆ ଦେମାର ।

ରକ୍ତଗେତିକ—କ୍ଲୀ.ବି.ଚନ୍ଦ୍ରଗେତିକ, ନାନୀ
ଗେହୁମାଟି ।

ରକ୍ତଶ୍ଵରୀ—ସୁଂ. ବ. ରକ୍ତ ଲଜ୍ଜାବଡ଼,
ରୋଗବିଶେଷ

ରକ୍ତଗୀବ—ସୁଂ.ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) କପୋତ,
ପାଣୀ, ଶରସ୍ତ, (ଠି)ବ.ଶ୍ରୀ; ସହାର
ବେଳ ନାନୀ ।

ରକ୍ତଘର୍ମନିଃସରଣ—ବ. ରୋଗବିଶେଷ,
ଦେହକୁ ରତ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥେତ ନିର୍ମଳ ।

ରକ୍ତଗ୍ନୀ—ସୁଂ.ବ. ରୋହିତକବୃଷ୍ଟ, (ବି)
ରକ୍ତନାଶକ, (ବୁ) ରକ୍ତଗ୍ନୀ ।

ରକ୍ତଧୀ—ବ. ଶଣିଆତ୍ମବ ।

ରକ୍ତଚକ୍ଷୁ—ବ. ଆଖି ରକ୍ତଚକ୍ଷୁ ହେବା,
ରଙ୍ଗଆଖି, (ବି)ବ.ଶ୍ରୀ; କୋଧହେତୁ
ସହାର ଚକ୍ଷୁଲଳ ହୋଇଥାଏ ।

ରକ୍ତଚକ୍ଷୁଦେଖାଇବା—ଶା.କ୍ର. କୌଣସି
ବ୍ୟକ୍ତି ଉପରେ ଅଛି ଫୁଲହେବା ।

ରକ୍ତଚଞ୍ଚୁ—ବ. (କ.ଧା) ନାନୀଥଣ୍ଡ, (ବି)
ବ.ଶ୍ରୀ; ନାନୀଥଣ୍ଡିଆ ।

ରକ୍ତଚନନ—ବ. ଏକପକାର ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ
କାଷ୍ଟ, ବକମ ଗଛ, ଜାପ୍ରାନ ।

ରକ୍ତଚରିଳଗୈବାଇବା—ଶା.କ୍ର.ଅଭ୍ୟନ୍ତ
କୋଧରେ (ବାହାରେ ପକାଶ ନାହିଁ)
ମନେ ମନେ କର୍ଜରତ ହେବା ।

ରକ୍ତଶୂପ—ବ. ଦେହରେ ରକ୍ତସାରର
ବେଗ ।

ରକ୍ତଶୂପମାନସ୍ତ୍ର—ବ. ଯେଉଁପଦ୍ଧତି ଦ୍ୱାରା
ଦେହାଭ୍ୟନ୍ତରେ ସମ୍ଭାବିତ ରକ୍ତର
ଶୂପର ପରିମଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୁଏ ।

ରକ୍ତଚିତ—ଶା. ବ. ରକ୍ତଚିତିକ ଦେଖ,
ପ୍ରତିନାବର ରକ୍ତଦ୍ୱାର ପ୍ରତାକାଶର
ଲିଲଟରେ କରସିବା ଦିଲକ ।

ରକ୍ତଚିତିନିବା—ଶା. କ୍ର. ହତବ୍ୟକ୍ତି
ବା ଶଶୀର ରକ୍ତକୁ ଆଖି ଚିତାକାଟିବା ।

ରକ୍ତଚିତ୍ୟକ—ସୁଂ.ବ. ଶୁଦ୍ଧବିଶେଷ, ରକ୍ତ-
ଚିତା, ନାନୀଚିତା ଶୁଳ୍କ ।

ରକ୍ତଚିତ୍ୟକା—ଶ୍ରୀ. ବ. ମଧୁର ବାଷ୍ପକ,
ନାନୀ ବଥୁଆ ଜାଗ ।

ରକ୍ତଚର୍ଣ୍ଣ—କ୍ଲୀ. ବ. ହିନ୍ଦୁ, ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ।

ପୁନର୍ନା, ଲୋହିପଦି, ନାନିକାଗର
ଜରେ ଲେଖାଇବି ।
ରକ୍ତପଣ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶୁଦ୍ଧ ଦୃଷ୍ଟିବନ୍ଦନ,
ଲଜ୍ଜାକୁଳତା ।
ରକ୍ତପଦ୍ମ—କ୍ଲୀ. ବି. ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ କମଳ.
ରକ୍ତୋୟକ ।
ରକ୍ତପଣଶ୍ଵା—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଘେନର ନିଦାନ
ଆଦି ଦୂରପଣାର୍ଥ କୌଣସି ବନ୍ଦିର
ଦେହର ରକ୍ତର ଦେବନିକ ପଣଶ୍ଵା ।
ରକ୍ତପଣଶ୍ଵାରକ—ବି. ରକ୍ତପଣଶ୍ଵାରକ
ଆଶ୍ରଣ୍ୟ କରିବା (ଅନ୍ତମାଦି) ।
ରକ୍ତପରିହା—ଶା. ବି. ରକ୍ତମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖ ।
ରକ୍ତପଣ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତପଣନର୍ବା,
ନାଲିପୁରୁଣୀ, (ବି) ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣପଣବିଶ୍ଵ
ରକ୍ତପଣିତ—ବି. (ବ.ଶ.) ଅଶୋକ
ଚକ୍ର, (କ.ଧା) ଲୋହିତ ପଦି ।
ରକ୍ତପା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରକ୍ତ+ପା+ଆ)
ଜଳୋକା, କୋକ, ରକ୍ଷସୀ, ତାତିମ,
ରକ୍ତପାଙ୍ଗ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଦୃଷ୍ଟି, ଅଙ୍ଗରତ ।
ରକ୍ତପାଣି—ଶା. ବି. ରକ୍ତମୁଣ୍ଡିତ ଜଳ,
ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନଙ୍କ ରକ୍ତ ।
ରକ୍ତପଣିହେବା—ଶା. ବି. (ଲ.ଅର୍ଥ)
ଉସ୍ତରେ ବା ଚିନ୍ତାରେ ଆଗୁର ବା
ପ୍ରାଣ ହେବା ।
ରକ୍ତପାତ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ହତପାଣୀର
ଦେହର ରକ୍ତ ବାହାରିବା, ରକ୍ତବାହାର
କରିବା ଦ୍ୱାରା ହତା ବା ଶୁଦ୍ଧତର
ଆୟାତ, ରକ୍ତନିରମନ, ରକ୍ତସ୍ତାବ, ଗର୍ଭ
ପ୍ରସବକାଳୀନ ରକ୍ତନିଃସରଣ ।
ରକ୍ତପାତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରକ୍ତ+ପା+
ତୃ) ଶୋଣିତ ପନକିର୍ତ୍ତା, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବି)
ଜଳୋକା, କୋକ ।
ରକ୍ତପାଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ.) ଶୁଦ୍ଧଧାରୀ,
ମୁକ୍ତରଥ, ହପ୍ତୀ. (ବ. କ.ଧା) ନାନିଆ
ଗୋଡ଼, (ବି) ଲୋହିତ ଚରଣମୁକ୍ତ ।
ରକ୍ତପାଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଲଜ୍ଜକୁ ଲାଭ ।
ରକ୍ତପାନ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଅନ୍ତ ଜାଗର
ହେହୁର ରକ୍ତଶୋଣିବା, ରକ୍ତପିତିବା ।
ରକ୍ତପାପ୍ରିଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରକ୍ତ+ପାପ୍ରିଣ୍ୟ)

ରକ୍ତପାପ୍ରିଣୀ—ବି. (ଶତତ) ଶୋଣିତ-
ପାନେଛୁ, ନରହତ୍ୟା କରିବାକୁ ଅଗ୍ର-
ସର, ଜିଯାଂସୁ ।
ରକ୍ତପାର୍କିଟିକାର୍ବନ—କ୍ଲୀ. ବି. ରକ୍ତକ ବିନାର
ରକ୍ତପାର୍କିଟିପଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମଧ୍ୟର ପିନ୍କିବା ।
ରକ୍ତପୁଞ୍ଜକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ପୁଞ୍ଜ-
ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, (ବି) ସମସ୍ତୟବିଶେଷ ।
ରକ୍ତପୁନର୍ବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ନାଲିପୁରୁଣିଶାର
ରକ୍ତପୁଷ୍ଟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ.) ରକ୍ତକରିବା,
ଶୋଷଣ କରିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) କୌଣସି
ବନ୍ଦିକ ହତ୍ୟକରିବା, ମନୁଷ୍ୟକ
ଅନ୍ତର୍ୟାରଣ୍ୟବା ସାନବଳ କରିବା,
(ଗାନ୍ଧି) ଅର୍ଜିବପାନ ପୁପକ ପୃଷ୍ଠା
ଜନକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା । [ବୃକ୍ଷ]
ରକ୍ତପିଲୁଳ—ଶା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ଆଷଧ
ରକ୍ତପିଟିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତବିଷ୍ଟାକ ।
ରକ୍ତପିଣ୍ଡ—କ୍ଲୀ. ବି. (ବ.ଶ.) ମନ୍ଦରପୁଲ,
ଦନ୍ୟବୃକ୍ଷବିଶେଷ, ଏକପ୍ରକାର ରକ୍ତ
ପଢ଼ିବାରେଗ, ନାନିଆରଥ, କୁଷ୍ଣବେଗ
ବିଶେଷ, (କ.ଧା) ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ଗୋଲକ,
(ଶତତ) ପିଣ୍ଡିକୁଳ ରକ୍ତ ।
ରକ୍ତପିଣ୍ଡ—ଶା. ବି. ରକ୍ତାଳୁ, ନାନି
ପିଣ୍ଡାଳୁ, ଜବାଦୁକ୍ଷ ।
ରକ୍ତପିଣ୍ଡାଳୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣପିଣ୍ଡାଳୁ ।
ରକ୍ତପିଣ୍ଡଲ—ଶା. ବି. ରକ୍ତପିଣ୍ଡ ଦେଖ ।
ରକ୍ତପିତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପିତ୍ରପ୍ରକାପନନିତ
ରକ୍ତଦୁଷ୍ଟ, ସହସା ରକ୍ତବମନ, ରକ୍ତ
ପିତିରେ ।
ରକ୍ତପିତିର୍ବୁ—ଶା. ବି. ରକ୍ତପିତିରେଗର ଉପ-
ଗମକ, (ବି) ରକ୍ତମୀ ଦେଖ ।
ରକ୍ତପିତିର୍ବୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତମୀ, ପିଣ୍ଡା
ଦୂର, (ବି) ରକ୍ତପିତିରେଗର ଉପଗମକ
ରକ୍ତପିତିର୍ବୁକୁ କଲୋହ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତନାଶକ
ଭିଷଧବିଶେଷ ।
ରକ୍ତପିତିର୍ବୁକୁ ରକ୍ତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଆଷଧବିଶେଷ
ରକ୍ତପିତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତପିତିରେଗର
ରକ୍ତପିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶୋଣିତ-
ଚୂଷ୍ଟା, ରକ୍ତପାନ କରିବାର ଇଚ୍ଛା ।
ରକ୍ତପିତିର୍ବୁ—ଶା. ବି. (ରକ୍ତ+ପିତିର୍ବୁ)

ରକ୍ତପ୍ରଦାତା—ବି. ଦେହରେ ଶିରଦ୍ଵାରା
ପରିମୁଳିତ ରକ୍ତପ୍ରୋତ୍ଥ ।

ରକ୍ତପ୍ରଦାତା—ବି. ରକ୍ତର ପ୍ରୋତ୍ଥ ।

ରକ୍ତପ୍ରଦାତାନାଡ଼ୀ—ବି. ଦେହର ଶିର
ନାଡ଼ୀ ।

ରକ୍ତପ୍ରଦାତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପିତ୍ରଜରେଗ ।

ରକ୍ତପ୍ରସବ—ପୁଂ. ବି. ରକ୍ତକରଣର,
ନାଲିକେଣଦ୍ରୁଦ୍ଧର, ଅମ୍ବାନକ, ମୁରୁକୁଡ଼
ଢିକ୍ଷ, ନାଲିଦୀଏକେରେଖା ।

ରକ୍ତପଳ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବଟଚନ୍ଦ୍ର,
ଶାନ୍ତିଲାଲଚନ୍ଦ୍ର ।

ରକ୍ତଫଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରକ୍ତ+ଫଳ+ଆ) ବିମ୍ବିକା, କର୍ଣ୍ଣିକାକୁଡ଼, ଗୋରୁ-
ଶିଆପଳ, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣକୁଳନାମକ ଲତା ।

ରକ୍ତଫେନ—ପୁଂ. ବି. ବାମପାର୍ଶ୍ଵକ୍ଲୋମ୍,
ପୁରୁଷୁସ୍ । [ପୁରୁଷୁସ୍]

ରକ୍ତଫେନଜ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବାମପାର୍ଶ୍ଵକ୍ଲୋମ୍,
ରକ୍ତଫେନ—ବି. (ରକ୍ତ+ଭୁ+କ.ଥ)
ରକ୍ତର ଜାତ, (ବି) ମଂସ ।

ରକ୍ତଫୁଲ—କ୍ଲୀ. ବି. ରସଦିନୁଶୁଦ୍ଧ କରଣ
ରକ୍ତଫୁଲ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରଣୟାସକ, କାମ-
ତୁର, ଅନୁଷ୍ଠାରୀ, ନାଲିଆ ।

ରକ୍ତଫଞ୍ଚ—ପୁଂ. ବି. ନିମ୍ବକୁଣ୍ଡ, ବେତ-
ଦୁଷ୍କବିଶେଷ, ନିରୁଳଦୁଷ୍କ ।

ରକ୍ତଫଞ୍ଚ—କ୍ଲୀ. ବି. ରକ୍ତକରଣର, ନାଲି
କନିଅର ।

ରକ୍ତଫୁଲ—ପୁଂ. ବି. ମଣ୍ଡଳସର୍ପବିଶେଷ,
ରକ୍ତଫୁଲ, ବିଷାକ୍ତପଶୁବିଶେଷ, (ବି)
ରକ୍ତଫୁଲବିଶେଷ, ଅନୁଗତ ଭିତ୍ୟ
ସମନ୍ତିତ ।

ରକ୍ତଫୁଲତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତଫୁଲ ଜନନ
ଶଶରରେ ମଣ୍ଡଳାକାର ରକ୍ତବ୍ର୍ତ ଚିତ୍ତ
ରକ୍ତଫୁଲକି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଲଳ ଲଜକୁଣ୍ଡ
ଲିତା ।

ରକ୍ତଫୁଲ—ପୁଂ. ବି. ରକ୍ତପାନଦ୍ଵାରା ପରି-
ଚିତ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରକ୍ତଫୁଲ ।

ରକ୍ତଫୁଲ—ପୁଂ. ବି. ରକ୍ତବ୍ର୍ତ ମଣ୍ଡଳ-
ବିଶେଷ, ରତ୍ନମାତ୍ର ।

ରକ୍ତଫୁଲ—ବି. ରକ୍ତର ପୂର୍ଣ୍ଣପୂର୍ଣ୍ଣ, ରକ୍ତର
ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ, ରକ୍ତର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ।

(ସ୍ତ୍ରୀ) ରକ୍ତମୟୀ । [ମରିଚ]

ରକ୍ତମରଚ—କ୍ଲୀ. ବି. ଲଳବର୍ଣ୍ଣର ଲଙ୍ଘ
ରକ୍ତମସ୍ତକ—ପୁଂ. କି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ରକ୍ତ-
ବ୍ର୍ତମସ୍ତକବିଶେଷ, (ବି) ସାରସ ପଣ୍ଡିତୀ ।

ରକ୍ତମାଂଶ—ବି. (ଦ୍ରୁଦ୍ର) ରକ୍ତ ଓ ମାଂଶ ।

ରକ୍ତମାଂଶଦେହ—ବି. (ଦ୍ରୁଦ୍ର ଓ କ.ଧା)
ରକ୍ତ ଓ ମାଂଶରେ ନିର୍ମିତ ଜାଗଦେହ,
ସାଧାରଣ ଜାଗଶୟର ।

ରକ୍ତମାତ୍ରକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରସଧାରୀ, ବାଧକ
ସେଗିଣିଶେଷ । [ବାଧକ]

ରକ୍ତମାତ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସ୍ତ୍ରୀ ରୋଗବିଶେଷ,
ରକ୍ତମାତ୍ରାତକ—ପୁଂ. ବି. ରକ୍ତମାତ୍ରା ସମ୍ପଦ
ବୃକ୍ଷ, ନାଲିଦୀଏକେରେଖା ।

ରକ୍ତମୁଖ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ରେହିତ ମଣ୍ଡ,
ପଣ୍ଡିତମାନ୍ୟ, (ବି) ଯାହାର
ମୁହଁ ନାଲିଆ, ରୁଧିରକୁ ମୁଖଚିତ୍ତି, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ରକ୍ତମୁଖ, (ଶା.ବି) ରକ୍ତମୁଖ ଦେଖ ।

ରକ୍ତମୁଖ—ଶା. ବି. କୌଣସି ଜାବର
ରକ୍ତ ପିଇଥିବା ଯୋଗୁଁ ଶେଉଁ ଦୁଃସ୍ର-
କଳୁର ମୁହଁ ରୁଧିରକୁ ହୋଇଥାଏ,
ରକ୍ତଲେନୁପ ।

ରକ୍ତମୁଖୀ—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତମୁଖର
ପ୍ରାଚିଙ୍ଗ, ରତ୍ନମତ୍ତା (ସ୍ତ୍ରୀ) ।

ରକ୍ତମୁଖୀ—ଶା. ବି. ରକ୍ତପିଣ୍ଡ ଦେଖ ।

ରକ୍ତମୁହଁ—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. କି. ରୁଧିରକୁ
ମୁଖମୁହଁ, ରକ୍ତମୁଖ ଦେଖ ।

ରକ୍ତମୁହଁ—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତମୁହଁର
ସ୍ଵାକ୍ଷରିତା, (ବି) ରୁଧିରକ୍ତମୁଖା କାଳୀ ବା
ଦୁର୍ଗା ଦେଖ, ଶାରଦୀୟ ଦୁର୍ଗାପୂର୍ଣ୍ଣକାର
ମୋହନପୂଜା ସମୟରେ ପଶୁବଳ
ପାଇବାପାଇଁ ଉଦ୍ଧାରା ଶତ୍ରୁଵା ଶତ୍ରୁ ବା
ଦୁର୍ଗାଦେଖ, ଏହି ଷୋହଳଦିନକାଳ ।

ରକ୍ତମୁହଁନା—ଶା. କି. ଦେହଦ୍ଵିଶେଷ
ରକ୍ତମେହେବା ଯୋଗୁଁ ରକ୍ତପର ନାଲି
ପ୍ରସ୍ତର କରିବା, ପ୍ରମେହାଦି ଯୋଗୁଁ
ମୁଖସହି ରକ୍ତପ୍ରସ୍ତର କରିବା ।

ରକ୍ତମୁହଁ—କି. ମୁଦ୍ରପଦ୍ଧତି ରକ୍ତ ନିଃରକ୍ଷଣ
ଦେଖ ।

ରକ୍ତମୁହଁ—ପୁଂ. ବି. ସାରସପଣ୍ଡିତୀ ।

ରକ୍ତମୁଳକ—ପୁଂ. କି. ଦେବପର୍ବତୀପଣ୍ଡିତୀ ।

ରକ୍ତମୁଳକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଲଜ୍ଜାଲଜ୍ଜାତା, ଲଜ୍ଜ-
କୁଲଜ୍ଜାତା ।

ରକ୍ତମେହ—ପୁଂ. ବି. ପମେଦରେଶ୍ଵରବିଶେଷ

ରକ୍ତମେଧଯାଗ—ବି. ରକ୍ତ ଆହୁତିଦେଇ
ସମ୍ମାନକ କରିବା ଯାଗ ।

ରକ୍ତମେଷ—ବି. (ଗତତ୍ର) ରକ୍ତପ୍ରସ୍ତର, ରକ୍ତ-
ମୋଷଣ ଦେଖ ।

ରକ୍ତମୋଷକ—ବି. ରକ୍ତପ୍ରସାଦକାରୀ ।

ରକ୍ତମୋଷଣ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶୋଣିତ ସ୍ତ୍ରୀର,
ଅସ୍ତ୍ର ପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ଵାରା ବା କୋଳ ଲଗାଇ
ଦେହରୁ ବଦରକୁ ବାହାର କରିବା
କିମ୍ବା ।

ରକ୍ତମୁଖୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମଞ୍ଜିଷ୍ଠା ।

ରକ୍ତମୁଖିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମଞ୍ଜିଷ୍ଠା ।

ରକ୍ତମାତ୍ରାବନାଳ—ପୁଂ. ବି. ରକ୍ତବ୍ର୍ତ ଯାବ-
ନାଳ, କାଲଜନର ।

ରକ୍ତରଙ୍ଗା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମେହିଙ୍ଗ ନାମକ ଚକ୍ର
ବିଶେଷ ।

ରକ୍ତରଜଃ—କ୍ଲୀ. ବି. ସିନ୍ଦୁର ।

ରକ୍ତରଞ୍ଜିତ—ବି. ରକ୍ତାକୁ ଦେଖ ।

ରକ୍ତରପା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସିନ୍ଦୁ ।

ରକ୍ତରସୋନ—ପୁଂ. ବି. ନାଲିରମ୍ବୁଶ, ଗାଜର
ରକ୍ତରାଜକୁଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ରକ୍ତବ୍ର୍ତ ଆକ୍ର-
ମିଶେ ।

ରକ୍ତରଜିଲ୍ଲା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବାସୁବନ ଲାଟ-
ବିଶେଷ, ସର୍ପପିକା, ନେନ୍ଦରବୈଶିଶେଷ ।

ରକ୍ତରେ ତତ୍ତ୍ଵିନ୍ଦନା—ଶା. କି. ରକ୍ତ-
ତତ୍ତ୍ଵା କରିବା ଦେଖ ।

ରକ୍ତରେଣୁ—ପୁଂ. ବି. (କ.ଧା) ସିନ୍ଦୁର,
ନାଲିଗୁଣ୍ଡା, (ବ.ଶ୍ରୀ) ପଲାଶ କଳିକା,
ସୁନ୍ଦରବୁକ୍ଷ, ଚକ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ।

ରକ୍ତରେଣୁକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରକ୍ତ+ରେଣୁ
+କା+ଆ) ପଲାଶକଳିକା, ଅଙ୍ଗାରକା ।

ରକ୍ତରେ ତୁତିବା—ଶା. କି. ରକ୍ତାକୁ ହେବା
ରକ୍ତରେବତକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରକ୍ତ+ରେବ-
ତକ) ମହାପାରେବତ, ଏକପ୍ରକାର
ପିତୁତ୍ତ ବା ଖୁର ।

ରକ୍ତରେଣୁ—ବ. (କ.ଧା) ରକ୍ତଦୋଷ-
ନନ୍ଦିତ ରେଣୁ । [କରିବା]

ରକ୍ତରେଧ(ନ)—ବ. ଦ୍ରୁଥିବା ରକ୍ତ ବନ୍ଦ
ରକ୍ତରେଧକ—ବି. ଯାହା ଶେଣିତ ସ୍ଵାଦ
ବନ୍ଦ କରସି ।

ରକ୍ତରେହତକ—ସ୍ଵା. ବ. ନାଲରେହତ
ହୃଦୀ, କୁଟଳାକୁଳୀ ।

ରକ୍ତଲଗ—ଗ୍ର. ବି. ରକ୍ତର୍ଣ୍ଣିତ, (ଲ. ଅର୍ଥ)
ମର୍ମିରେଦୀ ବାକ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୋତରକାରୀ ।

ରକ୍ତଲଗାକଥା—ଗ୍ର. ବ. ମର୍ମିରେଦୀ
ବାକ୍ୟର ପ୍ରସ୍ତୋତର, ଯାହା ଶୁଣିଲେ
କୋକ ନିଶ୍ଚିପ୍ତ ଫୋଖ ହେବ ।

ରକ୍ତଲଗନ—ସ୍ଵା. ବ. ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ମୂଳ-
ଦିଶେଷ, ଲଳିରସୁଣ, ଗାନ୍ଧର ।

ରକ୍ତଲା—ସ୍ଵା. ବ. କାକରୁଣ୍ଣୀ, କେନ୍ଦ୍ର,
କାକରିଦୁକୁ, ନାଲିକାରୁଚ ।

ରକ୍ତଲୋଚନ—ସ୍ଵା. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶିନ,
କପୋଡ଼, ପାର, (କ.ଧା) ଆରକ୍ତନେତୀ,
ରେଣ୍ଡିଷେଟ୍‌ର ଶ୍ରୀ, (ବି) ଯାହାର
ଚକ୍ର ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ।

ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ—ସ୍ଵା. ବ. ମୟୁରକା, ରକ୍ତବନ୍ଧନ
ରକ୍ତବନ୍ଧ—ବି. ରକ୍ତରେଧକ ।

ରକ୍ତବନ୍ଧର—ବ. ଶର୍ମରରେ ରକ୍ତ ସ୍ଵରବାହ
ବନ୍ଦ ହେବା ।

ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ—ବ. ଶତାଧିରୁ ବନ୍ଧିବା
ରକ୍ତର ପ୍ରଦାତ୍ର ବନ୍ଦ କରିବା ।

ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ—ବ. ମୟୁରକା, ରକ୍ତବନ୍ଧନ
ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ—ବ. ଡାକମ୍ପ, ପଲଣ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ,
ବନ୍ଦୁବୁଷ୍ଟ, କୁସୁମପୁଲ, ମଞ୍ଜିଷ୍ଠ,
ଗୋମେଦ, ରହୁ, ଦାରୁହଳିମା, ପ୍ରବାଳ,
କମଳାଗୁଣ୍ଠି ।

ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ—ସ୍ଵା. ବ. ରନ୍ଧ୍ରୋପନାଟ,
ଗୋମେଦମଣି, ପ୍ରବାଳ, କଣ୍ଠିଲିକ,
(କ.ଧା) ନାଲିରେ, ଶ୍ରୀ, (ବି) ବ. ଶ୍ରୀ;
ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ଵୀ, ନାଲିଆ ।

ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ—ସ୍ଵା. ବ. ନାଲିବନ୍ଦର ଚଢ଼େଇ
ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ—ସ୍ଵା. ବ. (ରକ୍ତ+ବର୍ମନ୍) କୁକୁଟ
ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣକ—ବି. ଯାହା ଦେହର ରକ୍ତ-
ପରୁମାଣକୁ ବଢ଼ାଏ ।

ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣନ—ସ୍ଵା. ବ. କର୍ଣ୍ଣକୁ, ବାରଗଣ,
(ବି) ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣକ ଦେଖ ।

ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣଭୁ—ସ୍ଵା. ବ. ରକ୍ତପୁନର୍ନବା,
ରକ୍ତକାଣ୍ଟ ଦେଖ ।

ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ—ସ୍ଵା. ବ. ପାତପୁଷ୍ଟ, ଦଣ୍ଡୋପୁଲ,
ମଞ୍ଜିଷ୍ଠ, ନକୁଳା ।

ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ—ସ୍ଵା. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସନ୍ଧ୍ୟାସୀ,
(କୁ) ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ, (କ.ଧା) ନାଲି ଲୁଗା,
(ସ୍ଵା.ବି) ନାଲ ବା ରଞ୍ଜି କଷ୍ଟଧାରୀ ।

ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ—ବି. (ରକ୍ତ+ବହୁ+ର.ଅ)
ଶେଣିତବାହୁକ, (ସ୍ଵା) ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ।

ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣଦ୍ଵାରା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶର୍ମରରେ କଷ୍ଟର
ରକ୍ତଧାରୀ ପ୍ରବାହୁତ ହେବା ।

ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ—ବ. ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ଦେଖ ।

ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣଧାରକ—ବି. ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣର କାଢ଼-
ଅର୍ଥାଳୀ । [ଶିଶେଷ]

ରକ୍ତବାତ—ସ୍ଵା. ବ. ବାତରକ୍ତ ରେଣୁ-
ରକ୍ତବାନ—ଶ୍ରୀ. ପଦ୍ମବିନ୍ଦୁ. ବି. ରକ୍ତାକ୍ତ ।

ରକ୍ତବାନ୍ତି—ଶ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତବମନ ।

ରକ୍ତବାରିଜ—ବ. କୋକନଦ, ରଙ୍ଗପଦ୍ମ
ରକ୍ତବାକୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସିନ୍ଧୁର ।

ରକ୍ତବାସ୍ତ୍ର—ସ୍ଵା.ବି. (ରକ୍ତ+ବହୁ+ଇନ୍) ଶେଣିତବାହୁନାମ
ରକ୍ତବାହୁ—ସ୍ଵା. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ

ରକ୍ତବାହୁନିଷ୍ଠ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ଶ୍ରୀଷ୍ଟୁ ଧର୍ମଶତା-
ବୀର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ସମ୍ବନ୍ଧପଥରେ ଅସି
ଓଡ଼ିଶାକୁ ଆମଣ କରିଥାବା ଯବନ-
ଶିଶେଷ ।

ରକ୍ତବାସ୍ତ୍ର—ସ୍ଵା. ବି. ରକ୍ତବସ୍ତ୍ରଧାରୀ ।

ରକ୍ତବିକାର—ସ୍ଵା. ବ. (ଗତତ) ରକ୍ତକ
ରେଣୁ, ରକ୍ତ ଦୂଷିତ ହେବା ଅଦ୍ସ୍ଵା ।

ରକ୍ତବିକୃତ—ବ. (ଗତତ) ରକ୍ତବିକାର
ଦେଖ ।

ରକ୍ତବିକ୍—ବ. ନାଲି ଅପାମାର୍ଗ ଚାଲୁ ।

ରକ୍ତବିଦ୍ୱ—ସ୍ଵା. ବ. ରକ୍ତ ଦୂଷିତ ହେବୁ
କିମ୍ବି ଶେର ।

ରକ୍ତବିଦୁ—ବ. (ଗତତ) ରକ୍ତର ଶୋପା,
ରକ୍ତରେ ଲୋହିତ ବର୍ଣ୍ଣର ଦାଗ ।

ରକ୍ତପାନ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ
ରକ୍ତଶୁଦ୍ଧି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉତ୍ସର ରକ୍ତାକ୍ତ ଭବ

ସୃଷ୍ଟିକର ନିହତ ହୋଇଥିବା ଶିମ୍ବ
ନିଶ୍ଚମକର ସେନାପତି ଅସୁରବିଶେଷ,
ଡାକିମ୍ବ, ରତ୍ନ ।

ରକ୍ତଶଳକ—ବ. ଡାକିମ୍ବ ।

ରକ୍ତଶଳକ—ବ. କରଟୀଲତା, ଏକ-
ପ୍ରକାର ନାଲି ମଞ୍ଜିଥିବା ତରତୀଲତା
ଓ ଫଳ ।

ରକ୍ତଚୁକ୍ଷ—ସ୍ଵା. ବ. ବୃକ୍ଷବିଶେଷ ।

ରକ୍ତଚୁକ୍ତ—ସ୍ଵା. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସୁନନ୍ଦବା ।

ରକ୍ତଚୁନ୍ଦା—ସ୍ଵା. ବ. ଫୋଲିକା, ଗଙ୍ଗ-
ଶିରିଲ ।

ରକ୍ତଚୁଷ୍ଟି—ସ୍ଵା. ବ. (ଗତତ) ବୁଧର ବର୍ଷଣ
ରକ୍ତବେଳା—ବ. ଅଜଗଲିକ', ଶିଶୁମାନ-
କର ମୁଣ୍ଡରେ ଓ ଦେହରେ ନାଲିଆ
ବୁଣ ବା ବିଷ୍ଟୋଟକ ବାହାରିବା ରୂପ
ଚର୍ମରେଣୁ ।

ରକ୍ତବୋକା—ଗ୍ର. ବି. ରକ୍ତର୍ଣ୍ଣିତ, ରକ୍ତାକ୍ତ,
ନାଲିରଙ୍ଗ କରିଯାଇଥିବା ।

ରକ୍ତବୋହିଦା—ଗ୍ର. ବ. ଶତାଧିରୁ ରକ୍ତ
ଶରୀର ହେବା ।

ରକ୍ତବୁଣ—ବ. ଯେଉଁ ବୁଣରୁ ପୁସ୍ତ ପରି-
ବାହୀ ରକ୍ତ ବାହାରେ ।

ରକ୍ତମନମ—କୁ. ବ. କଣ୍ଠିଲିକ, କମଳ-
ପୁଣ୍ଠ ବୃକ୍ଷବିଶେଷ । [କୋଣକା]

ରକ୍ତଶକ—ବ. ଶକବିଶେଷ, ନାଲି-
ରକ୍ତଶକ—ସ୍ଵା. ବ. ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣର ନାଲି
ଶାରଦ ଧାନ ।

ରକ୍ତଶଳକ—ସ୍ଵା. ବ. ରକ୍ତପଦ୍ମର କନ୍ଦା,
କୋକନଦର ମୁଲପିଣ୍ଡ ।

ରକ୍ତଶଳି—ସ୍ଵା. ବ. ନାଲି ଫୁଲବାଲ
ଶିମିଲ ଲେଇ ।

ରକ୍ତଶମନ—ସ୍ଵା. ବ. ସିନ୍ଧୁର ।

ରକ୍ତଶିରୁ—ସ୍ଵା. ବ. ରକ୍ତ ଶେଷକୁ ବୃକ୍ଷ,
ନାଲି ସଜନା ।

ରକ୍ତଶିମୀ—ସ୍ଵା. ବ. ଲକ୍ଷ ଶିମ୍ବ ।

ରକ୍ତଶର୍ଷ—ସ୍ଵା. ବ. (ରକ୍ତ+ଶର୍ଷିତ-
କ) ସରଳ ଦ୍ରୁବ, ଦେବଦାରୁ ଗଛର
ନିର୍ମୟାସ, ଗନ୍ଧବିଜା, ସାରସପଣୀ ।

ରକ୍ତଶୁଦ୍ଧି—ସ୍ଵା. ବି. ଉତ୍ସର ରକ୍ତାକ୍ତ ଭବ

ରକ୍ତଶ୍ଵରୀଯିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅତି ଦୁଃଖ
ହେବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଭସ୍ତୁରେ
ବିବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବା, ପିଲେହ ପାଣି
ହୋଇଯିବା ।

ରକ୍ତଶ୍ରୀ—ବି ଦ୍ୱିମାଳୟ ପବତର ଶଙ୍କା
ଦିଷ୍ଟେ । [ମହିରା ।

ରକ୍ତଶ୍ରୀକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବିଷ, ମେଘିଦୀ,
ରକ୍ତଶେର—ପୁ. ବି. ପୁନାଗଚୂଷ, ନାଗ-
କେଶର, ନାଗେଶର ।

ରକ୍ତଶୋଭାତ୍ମନ—ବି. ନାଲିସଜନା ।

ରକ୍ତଶୋଷ—ପୁ. ବି. ଯେ ରକ୍ତ
ଶୋଷିନ୍ଦ୍ରିୟ, ଶଶାର ରୂ ରକ୍ତକୁ ଶୁଣାଇ
ଦେବା(ଅସ୍ତ୍ର), (ସ୍ତ୍ରୀ) ରକ୍ତଶୋଷିକା,
(ପୁ.ବି) ରକ୍ତ ଷେଷଣକାରୀ ଜାବ ।

ରକ୍ତଶେଷ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ରକ୍ତକୁ
ଶୋଷିବା ।

ରକ୍ତଶୋଷା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯେ ରକ୍ତ ଶୋଷଣ
କରେ, (ଲ.ଅର୍ଥ) ଧନଶୋଷକ (ରଜା
ବା ମହାଜନ) ।

ରକ୍ତଶୋଷିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରାଣୀର ଦେହର
ରକ୍ତ ଶୋଷିନେବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ
ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟରଙ୍ଗୁଣ୍ୟ କରିବା ।

ରକ୍ତଶୋଷି—ପୁ. ବି. (ରକ୍ତ+ଶୋଷ
କ୍ରମ) ଶୋଷିତ ଶୋଷଣକାରୀ,
ଯେ ରକ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶୋଷିନ୍ଦ୍ରିୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ରକ୍ତଶୋଷିଣୀ ।

ରକ୍ତଶ୍ୟୋମ—ଶ୍ରୀ. ବି. କୃଷ୍ଣଭାଗାତ୍ମକାରୀ ।

ରକ୍ତଶେତ୍ର—ପୁ. ବି. ବୃକ୍ଷିକବିଶେଷ,
(କିଂ) ରକ୍ତ ଓ ଶୈତବର୍ଣ୍ଣ, ନାରି ଓ
ଧଳାମିଶା ।

ରକ୍ତଶ୍ଵରିବନତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତପ୍ରୟ ଥୁଡ଼-
କାର କ୍ଷେପଣତା ।

ରକ୍ତଶ୍ଵରିଦ୍ୱାତା—ପୁ. ବି. ଦ୍ୱାତାପାତ
ଶ୍ଵରିବିଶେଷ ।

ରକ୍ତଶ୍ଵରୀଙ୍ଗ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯନ୍ତ୍ରାରେଗ ହେଉ
ରକ୍ତଶ୍ଵରୀରଣ, ମାରସକ ସନ୍ଧିପାତ-
ରେଗବିଶେଷ ।

ରକ୍ତଶ୍ଵରୋକ୍ତା—ପୁ. ବି. କୁପୁମୁଷ୍ଠ ।

ରକ୍ତଶ୍ଵରୋକ୍ତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତପଦ, ରକ୍ତୀ ।

ରକ୍ତ, ନାଲିପଦ୍ମ ।

ରକ୍ତସଙ୍କ(କ)—ଶ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତମ, ଲାପ୍ରାନ ।

ରକ୍ତସନ୍ଧିକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ନଳୌକା, ନୋକ

ରକ୍ତସଞ୍ଚୟ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ଶଷ୍ଟରର
କୌଣସି ପ୍ଲାନରେ ରକ୍ତ ଜମା ହୋଇ-
ଦିବା (ରେଗ) ।

ରକ୍ତସଞ୍ଚାର—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ଦେହାଭ୍ୟ-
ନ୍ତରସ ରକ୍ତ ସଞ୍ଚାରର ଶତ ।

ରକ୍ତସଞ୍ଚାଳନ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ରକ୍ତସଞ୍ଚାର
ଦେଖ ।

ରକ୍ତସମ୍ମେଶିକା—ବି. ନଳୌକା, ନୋକ ।

ରକ୍ତସନ୍ଧିକ—ବି. ରକ୍ତକମଳ, ନାଲିପଦ୍ମ ।

ରକ୍ତସନ୍ଧିକ—ବି. (କାନ୍ଧା) ଜମ୍ବୁ ବା ବିକାହ
ଦ୍ୱାରା ଦୁଇଲଙ୍ଗଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜାତ ସ୍ତରଙ୍କ ।

ରକ୍ତସମୁରଣ—ବି. କୃଷ୍ଣପଣ୍ଡିତ, ମୁରୁମା ।

ରକ୍ତସମସର—ଶ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତମେତ୍ର,
ଯେଉଁ ଦମ୍ପତ୍ତି ଟୋପା ଟୋପା ହୋଇ
ରକ୍ତ ବହୁଥାଏ ।

ରକ୍ତସମେନ—ବି. ରକ୍ତମଳ ।

ରକ୍ତସର୍ବେହୁତ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରକ୍ତ+ସର୍ବେ-
ହୁତ) ରକ୍ତପଦ, ନଳିପଦ୍ମ, ନାଲିକର ।

ରକ୍ତସର୍ଷପ—ବି. (ରକ୍ତ+ସର୍ଷପ) ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ
ସର୍ଷପ, ସାଧାରଣ ପୋରେ ।

ରକ୍ତସରା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତମଳ ମୁଷ୍ଠବୁକ୍ଷ

ରକ୍ତସର—ବି. ରକ୍ତଚନନ, ପଟଙ୍ଗ,
ନକମରତ, ଅମ୍ବବେତସ, ରକ୍ତଶର,
ବାରାହନନ, ରକ୍ତ ବାଜାସନ ବୃକ୍ଷ, ରକ୍ତ-
ଶିଂଘପା, (କିଂ) ଶୋଣିତ ପାରୟକୁ ।

ରକ୍ତସିନ୍ତ୍ର—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ଶୋଣିତାଦ୍ରୁ,
ରକ୍ତରେ ଦୁଷ୍ଟଥିବା ।

ରକ୍ତସିରୁ—ବି. ସୁକାରିତରେ ସମ୍ବୁଦ୍ଧ
ବୋହନା ରକ୍ତସ୍ତ୍ରୋତ ।

ରକ୍ତସୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରକ୍ତ+ସୁ+କୁଣ୍ଡ) ଶ୍ଵର
ରୁ ରେ ରେଖାରୁ ।

ରକ୍ତସେନକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରକ୍ତ+ସେନ)
ରକ୍ତପଦ ।

ରକ୍ତସୁନ୍ଧନ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ବହୁଥିବା
ରକ୍ତର ବେଗ ବନ୍ଦ କରିବା ।

ରକ୍ତସୁନ୍ଧନ—ବି. ରକ୍ତଗତ କୁରନିଷିଷ୍ଠା

ରକ୍ତସୁତ—ବି. (୩ତ୍ତବ୍ର) ସେ ରକ୍ତରେ
ଗାଧେ ଛଲଭକି ରକ୍ତ ନଳର ଟେମାଇ-
ଥୁର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରକ୍ତସୁତା ।

ରକ୍ତସ୍ଥାନ—ବି. (୩ତ୍ତବ୍ର) ଦେହାଭ୍ୟ-
ରକ୍ତ ହେବା ଅବସ୍ଥା ।

ରକ୍ତସ୍ଥାବ—ପୁ. ବି. (କ୍ରେ+ସ୍ଥା+ବ)
ବେତତ୍ତମାନଅଶ୍ଵର ନେତ୍ରରେଗବିଶେଷ,
(୭ତ୍ତବ୍ର) ଦେହରୁ ରକ୍ତଧାର କେହିବା,
ରକ୍ତ ପଢନ ।

ରକ୍ତସ୍ଥାବ—ଶ୍ରୀ. ବି. (୩ତ୍ତବ୍ର) ରକ୍ତସ୍ଥାବ ।

ରକ୍ତସ୍ଥାଚି—ବି. (୩ତ୍ତବ୍ର) ରକ୍ତନଦୀ,
ସ୍ଥୋତ ଆକାରରେ ପ୍ରବାହିତ ରକ୍ତ ।

ରକ୍ତହା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତଶାତ୍ରା ଦେଖ ।

ରକ୍ତହର—ପୁ. ବି. (ରକ୍ତ+ହୁତ) ରକ୍ତିଆ-
ତକ, ଭାଜିଆ, (କିଂ) ଯାହା ଦେହରୁ
ରକ୍ତ ଶୁଣାଇଦ୍ୱାରା, ରକ୍ତ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟାଧି-
ମାତ୍ର, ରକ୍ତହା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତହାର ଦେହରେ
ରକ୍ତ ନାହିଁ, ନିର୍ଦ୍ଦେଖ, ଯେଉଁ ବିଷ-
ବା ଦିଗରେ ନରହତିଆ ହୁଏ ନାହିଁ ।

ରକ୍ତହନତା—ବି. ଦେହରେ ପ୍ରସ୍ତୋଜନୀୟ
ରକ୍ତର ପରିମାଣ କମିଶିବା ।

ରକ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରକ୍ତ+ଆ) ରକ୍ତ
ଦେଖ, (ବି) ଗୁଞ୍ଜା, କାଇଁଚ, ଲକ୍ଷା,
ମଞ୍ଜିଶ୍ଵା, ଲକ୍ଷାକନ୍ଦ, ବଶ୍ଵ, ଉଷ୍ଣ, କାଣ୍ଠ-
କାମକ ପୁଷ୍କିବିଶେଷ, କୃତ୍ତି, ସାଧା ରତା-
ବିଶେଷ, ନାଲି ଦାସିକେରେଣା, ରକ୍ତ-
ପୁଷ୍ପି ଦେଖ, ନାଲିତିମ, ଏକପ୍ରକାର
କାଟ ବା ମାକତସା, (ସଙ୍ଗାଇ) ୪ମ
ସରର ୪୭ ଶ୍ରୀ ମଧ୍ୟରୁ ୨୪ ଶ୍ରୀ
କାନ ପାଶର ଏକ ଶିର, (ରକ୍ତ+କ.
ତ୍ରୀ) ଚିତକର, ରଙ୍ଗକରିବା ବ୍ୟକ୍ତି, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ରକ୍ତୀ ।

ରକ୍ତକାର—ପୁ. ବି. (ରକ୍ତ+ଆକାର)
ପ୍ରବାଳ, ପୋହଳା ।

ରକ୍ତକାର—ବି. (ରକ୍ତ+ଆକାର) ରକ୍ତଚନନ,
(କିଂ) ଶୋଣିତ ମିଶ୍ରିତ, ରକ୍ତରୁଷିତ,
ନାଲିରଙ୍ଗ କରିଯାଇଥିବା ।

ରକ୍ତାଶ—ପୁ. ବି. (କିଂକର) କିପୋତ,

ଦୂରବନ୍ଧି, ସାରସପଣୀ, ଦେହମାଛ,
ମହୁଷ, ପାରାବତ, ଚକୋରପଣୀ, ଅଜ-
ବିଶେଷ, (ୟୁ. ବି.) ରତ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ରତ୍ନ-
ବିଶ୍ଵିଷ, ଦୂର, ଖଳ, ଅତ୍ୟାସୁର, ଅଭଦ୍ର,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ରତ୍ନାଶୀ । [ପୋହଳା ।
ରତ୍ନାଳୀ—ୟୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ପ୍ରବାଲ,
ରତ୍ନାଳୀ—ୟୁ. ବି. (ରତ୍ନ+ଅଙ୍ଗ) ମଙ୍ଗଳ
ଶବ୍ଦ, ପ୍ରବାଲ, ମତ୍ତ କୁଣ୍ଡ, ରତ୍ନାଶୀ,
କୁଷମେରାଗବିଶେଷ, ମଣ୍ଡଳ, ନାଗ-
ବିଶେଷ, କୁଙ୍କମ, ରତ୍ନଚନ୍ଦନ, ପ୍ରାପୋକ,
ସୁମ୍ରୀ ବା ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ମଣ୍ଡଳ,
କମଳାବୁଣ୍ଡି, (ୟୁ. ବି. ବ.ଶ୍ରୀ) ରତ୍ନ-
ବର୍ଣ୍ଣ ଦେହବିଶ୍ଵିଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରତ୍ନାଶୀ(ଶୀ)
ରତ୍ନାଶୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରତ୍ନାଳୀ+ଶୀ) ଜୀବନୀ,
କଟୁଙ୍ଗ, ମଞ୍ଜିଷ୍ଠା, କକୁଳା ।
ରତ୍ନାତ୍ମକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ନାଲି ହରତ ।
ରତ୍ନାଶ୍ରୀ—ୟୁ. ବି. ଅଶ୍ଵର ଅଶ୍ରୁରେ-
ବିଶେଷ ।
ରତ୍ନାତ୍ମି(ଶୀ)ପାଇ—ୟୁ. ବି. (ରତ୍ନ +
ଅତ୍ୟାର) ନାଲରତ୍ନ ଧାଡ଼ା ରୋଗୀ,
ଯେଉଁ ଉଦୟମୟ ରୋଗରେ ରତ୍ନମିଶ୍ରିତ
ମଳ ବାହାରେ ।
ରତ୍ନାଧର—ବି. (କ.ଧା) ରତ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ୫୦,
(ୟୁ. ବି. ବ.ଶ୍ରୀ) ପାହାର ୫୦ ଲଲ ।
ରତ୍ନାଧର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କନ୍ଦିଶୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବି.) ରତ୍ନ-
ଧର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କା ।
ରତ୍ନାଧାର—ୟୁ. ବି. (୭୭ତ୍ରି) ଚର୍ମ ।
ରତ୍ନାଧିକ୍ୟ—ବି. ଦେହରେ ରତ୍ନର
ବହୁଳତା, ମେଦୋଚୂରି ରୋଗ ।
ରତ୍ନାଧିମହୀ—ୟୁ. ବି. (କ.ଧା) ରୋଗ-
ବିଶେଷ, ଆଧିଧର ରୋଗ ।
ରତ୍ନାନ୍ଦ—ଶା. ବି. ମୁଢାହର ଦଶାଦିନ
ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିର ପରେ ଲୁହୁମାନେ
ଭେନନ କରିବା ଅନ୍ତ ।
ରତ୍ନାପରାଳିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରତ୍ନ + ଅପର-
ାଳିତା) ଲଲ ଅପରାଳିତା ।
ରତ୍ନାପହ—ବି. (ରତ୍ନ + ଅପ୍ତ + ହା +
କ.ଅ) ଗନ୍ଧବୋଲ, ଶୁଶ୍ରୂଳ ।
ରତ୍ନାପାମାର୍ଗ—ୟୁ. ବି. (ରତ୍ନ + ଅପାମାର୍ଗ)

ରଙ୍ଗ ଅପାମାର୍ଗ ଶୁଶ୍ରୂଳ ।
ରତ୍ନାରୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରତ୍ନ + ଅରୁ) ରତ୍ନ-
କମଳ, ନାଲିପଦୁ ବା କଇଁ ।
ରତ୍ନାର୍ଥ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରତ୍ନ+ଆର୍ଥ) ରତ୍ନପର
ଆଶବିଶ୍ଵିଷ, ଗୋଲପାଇ, ଉଷ୍ଣ ନାଲିଆ.
(ସ୍ତ୍ରୀ) ରତ୍ନାର୍ଥ, (ବି) ସାଧବାଣିପୋତ,
କନ୍ଦୁଗୋପକାର ।
ରତ୍ନାର୍ଥ—ବି. (ରତ୍ନ+ଆର୍ଥ) କ.ଧା; ରତ୍ନ-
ବର୍ଣ୍ଣ, (ବ.ଶ୍ରୀ) ନାଲି ମନ୍ଦାର ।
ରତ୍ନାର୍ଥୀନ୍ଦ—ୟୁ. ବି. ନେତ୍ର ରୋଗ-
ବିଶେଷ, ଅଶ୍ରୁନର୍ଧଣକନିତ ନୟନ
ୟୁଗଳର ରତ୍ନିମା ।
ରତ୍ନାର୍ଥ—ଶ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ରଙ୍ଗଅଭ୍ର,
ନାଲି ମେଘକାଳ ।
ରତ୍ନାମାଶ୍ୱୀ—ବି. ରତ୍ନାତ୍ମିର ଦେଖ ।
ରତ୍ନାମୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ରତ୍ନରଞ୍ଜିତ
ବସ୍ତ୍ର, କଷାୟବସ୍ତ୍ର, କଷାୟ ବସନଧାରୀ
ସନ୍ଧ୍ୟାସୀ, (ୟୁ. ବି.) ରତ୍ନବସ୍ତ୍ର ପରିହତ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ରତ୍ନାମୁର । [ପାବିତ ।
ରତ୍ନାମୁପୂର—ବି. ରତ୍ନନଦୀ, ରତ୍ନପ୍ରୋତ୍ସହ-
ରତ୍ନାମୁହୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. ନାଲିପଦୁ ବା କଇଁ
ରତ୍ନାମ୍ର—ୟୁ. ବି. (ରତ୍ନ+ଆମ୍ର) କୋଣାମ୍ର,
କୁମୁମ, ଫଳକୁମରବିଶେଷ ।
ରତ୍ନାମୂଳିକ—ୟୁ. ବି. ରତ୍ନାମୂଳି ମୁପ,
ନାଲି ଦାସକେରେଣ୍ଟା ।
ରତ୍ନାମାନ—ବି. ନାଲି କେତୁଦୂରୀ,
ରତ୍ନାମୁଣ୍ଡୀ ।
ରତ୍ନାରକ୍ତି—ଶା. ବି. ପରଷ୍ପର ରତ୍ନପାତ
ପୂର୍ବକ ଦୃଢ଼ ମୁକ ।
ରତ୍ନାରୁଣ—ବି. ରତ୍ନପର ଲୁଲବର୍ଣ୍ଣ ।
ରତ୍ନାରୁ—ୟୁ. ବି. ମହାଶୁଷ୍ଠୀ କ୍ଷୁପ ।
ରତ୍ନାର୍କ—ୟୁ. ବି. ଅରୁଣାର୍କ ବୃକ୍ଷ, ନାଲି
ଅରୁଣାର୍କ । [ପାଦି ।
ରତ୍ନାର୍ତ୍ତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶୋଣିତାମୟ, ରତ୍ନ-
ରତ୍ନାର୍ତ୍ତି—ବି. ରତ୍ନ କରଣକନିତ ମୁଷ୍ଟି
ଷ୍ଟିତ, ରତ୍ନପ୍ରାଣ ଆରୁ ।
ରତ୍ନାର୍ମ—ବି. (ରତ୍ନ+ଅର୍ମନ୍) ଅର୍ମିଡୋଳ
ଉପରେ ମାଂସ ଜମା ହେଉ ନାଲି
କଇଁ ପର ଦେଖାଯିବା ରୋଗ ।
ରତ୍ନେଶ୍ୱର—ୟୁ. ବି. (ରତ୍ନ + ଏକାର୍ଥ)

ଜହଁ, ନଗୁଆଳ, ଚଉକିଦାର ।
 ରକ୍ଷାପୁଣ୍ଡିମା—ବି. ଶ୍ରାବନପୁଣ୍ଡିମା, ଗଢ଼ା-
 ପୁଣ୍ଡିମା ।
 ରକ୍ଷାପେନ୍ଦକ—ପୁ. ବ. ପ୍ରହଲାଦ, ଅନ୍ତୁଃପୁର
 ରକ୍ଷୀ, ଅଭିନେତା, ନଟ, ଦ୍ୱାଶ, କପୁଂସକ
 ବ୍ୟକ୍ତି, ଭଣ୍ଡ, ଅପାକୃତିକ
 ଉପାୟରେ ରହୁଥୁ ଦୃତି ରକ୍ଷାର୍ଥ
 କରିବା ପାଇଁ ରକ୍ଷିତ ବାଲକ ।
 ରକ୍ଷାପ୍ରସାପ—ପୁ. ବ. (କ.ଧା) ଭୁବନେଶ୍ୱର ଶକ୍ତି ନାଶାର୍ଥ ରକ୍ଷିତ ବର୍ଣ୍ଣିକା ।
 ରକ୍ଷାବୁଣ୍ଡନ—କ୍ଲୀ. ବ. (କ.ଧା) କବରୁଦ୍ଧ-
 ସ୍ଵତ୍ତ ଅଳଂକାର ବା ଧାରଣୀ ।
 ରକ୍ଷାଭ୍ୟକ୍ତି—ଶ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ଷାଭ୍ୟକ୍ତି
 ଦେଖ ।
 ରକ୍ଷାମଙ୍ଗଳ—କ୍ଲୀ. ବ. (କ.ଧା) ଅପଦେବତା
 ପ୍ରକୋପ ନିବାରକ ମାଙ୍ଗଳକ ଦ୍ୱା-
 ବିଶେଷ ।
 ରକ୍ଷାମଣି—ପୁ. ବ. (କ.ଧା) ୧୦୦ ପରି
 ବା ଭୁବ ପ୍ରେତାଦଙ୍କ ପ୍ରକୋପରୁ ରକ୍ଷା
 ପାରିବା ପାଇଁ ପରିହିତ ରହୁ, ମଣି-
 ବିଶେଷ ।
 ରକ୍ଷାମନ୍ଦି—ବ. (କ.ଧା) ପ୍ରାଣ ରକ୍ଷାପାଇଁ
 ବ୍ୟବହୃତ ମନ୍ଦ, ଯେଉଁ ମନ୍ଦ ବଳରେ
 ଅନିଷ୍ଟରୁ ବା ଅମଙ୍ଗଳରୁ ରକ୍ଷା ମିଳେ ।
 ରକ୍ଷାମନିଦିବା—ଶ୍ରୀ. ବ. ବିପଦରୁ ଅଧ୍ୟା-
 ତ୍ରି ଲଭ । [ଦେଖ ।
 ରକ୍ଷାରହୁ—କ୍ଲୀ. ବ. (କ.ଧା) ରକ୍ଷାମଣି
 ରକ୍ଷାରହୁପ୍ରାପ—ବି. ରହୁଣ୍ଡତିତ ରକ୍ଷା-
 ପ୍ରାପ । [ରକ୍ଷି ଦେଖ ।
 ରକ୍ଷାବରନ—ବି. ରକ୍ଷାକବତ ଦେଖ,
 ରକ୍ଷାରସପ୍ତ—ପୁ. ବ. ଭୁବ ପ୍ରେତାଦ
 ନିବାରକ ଅଭିମହିତ ସୋରଷ ।
 ରକ୍ଷାମୂର୍ତ୍ତି—ବ. (କ.ଧା) ଅନ୍ତରକାର୍ତ୍ତ
 ହାତରେ ବନ୍ଦାନ୍ତିବା ଅଭିମହିତ ସୂତା ।
 ରକ୍ଷାହେଲ—ଶ୍ରୀ. ଅ. ଶ୍ରୀର ବିପଦରୁ
 ଉକ୍ତାର କଳେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଉପର୍ଯ୍ୟତ
 ବିପଦରୁ ମୁକ୍ତିଲଭ ମିଳିଲା ।
 ରକ୍ଷି—ବି. (ରକ୍ଷା+କ.ର) ରକ୍ଷାକାଶ,
 ରକ୍ଷକ, (ବି) ପହରବାଲ ।

ରକ୍ଷିକ—ପୁ. ବ. ପ୍ରହଲାଦ, ରକ୍ଷକ, ପର-
 ଦର୍ଶକ, (ବି) ରକ୍ଷାକାଶ,(ସ୍ତ୍ରୀ)ରକ୍ଷିକା ।
 ରକ୍ଷିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି (ରକ୍ଷା+କା+ଆ)ରକ୍ଷା-
 ରକ୍ଷଣ, ରକ୍ଷାକବତ ଦେଖ, ପହରବାଲ
 ରକ୍ଷିଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରକ୍ଷିନ୍+ଇଣ୍) ରକ୍ଷାର
 ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ ।
 ରକ୍ଷିତ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରକ୍ଷି+ତ) ଶାତ,
 ପ୍ରତିପାଳିତ, ଅବିତ, ଗୁପ୍ତ, ଯାହାକୁ
 ରକ୍ଷା କରିଯାଇଥିଛି, ଆଶ୍ରମକୁ ନୀତ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ରକ୍ଷିତା, (ବି) ବୈଦ୍ୟକ ତନ୍ତ୍ର-
 ବିଶେଷ, (ଗ୍ରା.ବି) କେତେକ ବଜୀୟ-
 କର ବଂଶୋପାଧ୍ୟବିଶେଷ ।
 ରକ୍ଷିତକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ଷାକାଶ ।
 ରକ୍ଷିତିଜଙ୍ଗଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅଟକ ଜଙ୍ଗଳ,
 ରଜାର୍ ଜଙ୍ଗଳ ।
 ରକ୍ଷିତିଫଳ—ବି. ଦ୍ରୁଦ୍ୟ ଗୁଣଦ୍ୱାରା ବହୁ-
 କାଳ ଅବିକୃତ ଅବସ୍ଥାରେ ରଖାଯିବା
 ଫଳ, ଆଶ୍ରୁ ।
 ରକ୍ଷିତିରଜ୍ଞ—ବି. କୌଣସି ରଜାଜିର
 ଅଧିକାର ଭୁକ୍ତ ନ ହୋଇ ତାଙ୍କ
 ତତ୍ତ୍ଵବିଧାନରେ ଶ୍ରୀମତ ରାଜ୍ୟ ।
 ରକ୍ଷିତିବ୍ୟ—ବି. (ରକ୍ଷା+ତବ୍ୟ)ରକ୍ଷଣୀୟ,
 ରକ୍ଷାର ଯୋଗ୍ୟ ।
 ରକ୍ଷିତା—ପୁ. ବି. (ରକ୍ଷା+କ.ତ୍ତ)ରକ୍ଷା
 ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ରକ୍ଷିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ରକ୍ଷିତ
 +ଆ) ରକ୍ଷିତା, ପାଳିତା,(ବି)ପାଳିତା
 ବେଶ୍ୟା, ଉପପର୍ମୀ, ଭେଗିଲା, ପୋଇଲା
 ରକ୍ଷିତାର୍—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଉପପର୍ମୀ, ପୁରୁଷ
 ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବିବାହ ନ କର ସ୍ତ୍ରୀରେ
 ରକ୍ଷିତାର୍ ।
 ରକ୍ଷିତିର୍—ପୁ. ବି. (ରକ୍ଷା+ତିର୍) ରକ୍ଷାରସ୍ତ୍ରୀ
 ରକ୍ଷାଜ ରକ୍ଷକରଣ ।
 ରକ୍ଷିତ୍ତ—ବି. (ରକ୍ଷା+ତ୍ତ)ରକ୍ଷିତ୍ତ ଦେଖ ।
 ରକ୍ଷିତ୍ତିନ୍—ବି. କୌଣସି ଶ୍ରାନ୍ତ ଅଥବା
 କୌଣସି ଲୋକଙ୍କ ଶଶ୍ରୀ ଆମିଶରୁ ବା
 ଅନ୍ୟପ୍ରକାର ଅପକାରୀ ରକ୍ଷା କାହାବା
 ନିମିତ୍ତ ନିଯୋଜିତ ସେନ୍, ପହରବାଲ
 ରକ୍ଷି—ପୁ. ବି. (ରକ୍ଷା+କ.ରନ୍)ରକ୍ଷା
 କାଶ, ଯାହା ରକ୍ଷାକରେ, (ବି)ପ୍ରହଲାଦ ।

ରକ୍ଷେଗଣ—ପୁ. ବି.(ଶତତ)ରକ୍ଷେଗଣମୁଖ ।
 ରକ୍ଷେଗ୍ନ—କ୍ଲୀ.ବ. (ରକ୍ଷେ+ଗ୍ନ)ରକ୍ଷେଗ୍ନିଆ,
 କାଞ୍ଚିକ, ହିଙ୍କୁ, ଶେତେସପ୍ତ ବୃକ୍ଷ,
 ରକ୍ଷେଗ୍ନାରକ୍ଷେ, (ବି) ରକ୍ଷେଗ୍ନାତକ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ରକ୍ଷେଗ୍ନୀ ।
 ରକ୍ଷେଗ୍ନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି (ରକ୍ଷେଗ୍ନୁ+ଇଣ୍)ବତ,
 ବରୁ, ରକ୍ଷେଗ୍ନର ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ ।
 ରକ୍ଷେନମା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶତତ) ରକ୍ଷେନମା
 ରକ୍ଷେନମାତା ।
 ରକ୍ଷେନମାତ୍ରେବେତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି ରକ୍ଷେନମାତ୍ରେ
 ଦେବତା । [ଦେଖ ।
 ରକ୍ଷେନାଥ—ବି. (ଶତତ) ରକ୍ଷେନମା
 ରକ୍ଷେନ୍ଦ୍ର—ବି. ରକ୍ଷେନ୍ଦ୍ର ସହଚର ।
 ରକ୍ଷେରଥୀ—ପୁ. ବି. (ଶତତ) ରଥ-
 ରୋହି ରକ୍ଷେରଥୀ । [ଗଳା ।
 ରକ୍ଷେରାଜ—ବି(ଶତତ)ରକ୍ଷେରମାନଙ୍କର
 ରକ୍ଷେବଳ—ବି.(ଶତତ)ରକ୍ଷେର ସେନା ।
 ରକ୍ଷେବାହୁ—ପୁ. ବି. ଜାତବିଶେଷ ।
 ରକ୍ଷେବିକ୍ଷାରିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ଷେମାନ-
 ଙ୍କର ଦେଶମୁଖିବିଶେଷ ।
 ରକ୍ଷେବ୍ରା—ପୁ. ବି. (ରକ୍ଷା+ବ୍ରା+
 କିମ୍ପ) ଗୁମ୍ଭଳ, ରକ୍ଷିବିଶେଷ (ବି)
 ରକ୍ଷେବନ୍ଧୁ ।
 ରକ୍ଷେନ୍ତି—ପୁ. ବି. (ରକ୍ଷା+ନ୍ତି) ରକ୍ଷଣୀୟ,
 ରକ୍ଷାର ଯୋଗ୍ୟ, ରକ୍ଷିତ ହେବାର
 ଯୋଗ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରକ୍ଷଣ୍ୟ ।
 ରକ୍ଷେମାନ—ପୁ. ବି. (ରକ୍ଷା+ମୀନ)ରକ୍ଷଣୀୟ
 ରକ୍ଷିତ, ଯାହାକୁ ରକ୍ଷା କରସାଇଅଛୁ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ରକ୍ଷେମାନା ।
 ରକ୍ଷେ—ଶ୍ରୀ. କି. (ରୁ) ରକ୍ଷିବା କିମ୍ବ
 କର, (ଗ୍ରା.ଅ) ଶୁଦ୍ଧ, (ଅମୁକବିଷୟ ବା
 କଥା) ଡିଏଗର ।
 ରକ୍ଷେନାଥ—ଶ୍ରୀ. (ସମ୍ବ)ପୁ. ବି. ରକ୍ଷିତ
 ରକ୍ଷେପତି,ଜାରପୁରୁଷ,(ପୁ.ବି)ଜାରନ
 ସନ୍ତ୍ରାନ ।
 ରକ୍ଷେମ—ଶ୍ରୀ. (ସମ୍ବ)ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ଷିତା ସ୍ତ୍ରୀ,
 ରକ୍ଷେମ, ଯାହା ରକ୍ଷାକରେ, (ବି)ପ୍ରହଲାଦ ।

ରଘୁ ପ୍ରତିନିଧି—ଶ. (୭ତତ) ଅଳରଜା ।
ରଘୁମଣି—ସୁ. ବ. (୭ତତ) ଶ୍ରାଵମତନ୍ତ୍ର ।
ରଘୁବଶ—ବ. କାଳଦାସ କୃତ କାବ୍ୟ-
ବିଶେଷ, ରଘୁଜ ବଣ, ଶ୍ରାଵମତନ୍ତ୍ର ।
ରଘୁବଶତଳକ—ବ. (୭ତତ) ଶ୍ରାଵମତନ୍ତ୍ର ।
ରଘୁବିଶିକ—ସୁ. ବ. (ରଘୁବିଶିନ୍ଦିନ + କ)
ରଘୁବିଶିନ୍ଦିନାତ ବ୍ୟକ୍ତି, ଶ୍ରାଵମତନ୍ତ୍ର ।
ରଘୁବିଶିନ୍ଦିନୀ—ଶ. ଉତ୍ତରଭାରତବାସୀ କଥିଯୁ
ଜାତିବିଶେଷ, ରଘୁବିଶିନ୍ଦିନରେ ଜାତ ବ୍ୟକ୍ତି,
ରଘୁମତନ୍ତ୍ର ।
ରଘୁବିଶିନ୍ଦିଯୁ—ସୁ. ବ. (ରଘୁବିଶିନ୍ଦିନ +
ଶିଯୁ) ରଘୁବିଶିନ୍ଦିଯୁ, ରଘୁବିଶିନ୍ଦିନ-
ଜାତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରଘୁବିଶିନ୍ଦିଯୁ ।
ରଘୁବର—ସୁ. ବ. (୭ତତ) ରଘୁ-
ବରରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଶ୍ରାଵମତନ୍ତ୍ର ।
ରଘୁପର—ସୁ. ବ. (୭ତତ) ଶ୍ରାଵମତନ୍ତ୍ର ।
ରଘୁପତ୍ର—ସୁ. ବ. (୭ତତ) ଶ୍ରାଵମତନ୍ତ୍ର ।
ରଘୁଶ୍ରେଷ୍ଠ (ସି.ହ)—ବ. ଶ୍ରାଵମତନ୍ତ୍ର ।
ରଘୁତକ—ସୁ. ବ. (୭ତତ) ଶ୍ରାଵମତନ୍ତ୍ର ।
ରଙ୍କ—ସୁ. ବ. (ରମ୍ଫନ୍ଦିନ + କ) କୃପଣ,
ମନ, ଦରତ୍ର, ମାତ, ଷୁଦ୍ର, ଦୁଃଖୀ,
(ସୁ.ବ) ଭୁବନ, ଦୁଃଖାଗ୍ରସ ବ୍ୟକ୍ତି,
(ଶ.ବ) ଲେଖା, ଲୁଚ୍ ।
ରଙ୍କଧନ—ଶ. ବି ଦୁଃଖୀର ଧନ ଯେପରି
ଆଦରଣୀୟ ହେଉପରି ତ୍ରୈସୁତମ ବ୍ୟକ୍ତି
ରଙ୍କନାଥ—ସୁ. ବ. ପାନନାଥ, ଭବବାନ୍
ରଙ୍କନିଧି—ଦ. ରଙ୍କନାଥ ହେଠା, (ଶ.ବ)
ରଙ୍କନିଧି ଦେଖ ।
ରଙ୍କପଣ—ଶ. ବ. ଲୁଚୁପଣ, ଲୁଳ ଯୁଦ୍ଧ
ଦ୍ରେବାର ତଙ୍ଗ ।
ରଙ୍କଧନ—ଶ. ବ. ରଙ୍କଧନ ଦେଖ ।
ରଙ୍କା—ଶ. ବ. ଲୁଳସା, ଟକ, (ବି.) ଲେଖ,
ଲୁଳଦ୍ଵିତୀ ।
ରଙ୍କି—ଶ. ସୁ. ବ. ଓ ବି. ରଙ୍କ ଦେଖ ।
ରଙ୍କୁ—ସୁ. ବ. (ରମ୍ଫନ୍ଦିନ + କୁ) ମୁଗବିଶେଷ,
ବାହୁଦୀତା, ମୁଷ୍ଟିରଙ୍କା ।
ରଙ୍କୁରଙ୍କଣୀ—ଶ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୁଗଲୋତନା,
ସୁଲୋତନା (ସ୍ତ୍ରୀ) ।
ରଙ୍କୁଶା—ଶ. ସୁ. ବ. ଦରତ୍ର, କୃପଣ,

ଲକାଯିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରଙ୍କୁଶା ।
ରଙ୍କୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. କୃପଣ(ସ୍ତ୍ରୀ), ଦରତ୍ରଦୂଶା,
ଦୁଶିମ ।
ରଙ୍କୁଶାରତନ—ଶ. ବ. (ଲ. ଅର୍ଥ) ପ୍ରିୟତମ
ବ୍ୟକ୍ତି ।
ରଙ୍କୁମଳୀ—ସୁ. ବ. ବିଦ୍ୟାଧରବିଶେଷ ।
ରଙ୍ଗ—ବ. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ + ଅଧ୍ୟ. ଅ) ନାଟ୍ୟଶାଳା,
ରଙ୍ଗପୁଲ, (ଶ. ଅ) ରଞ୍ଜକଦ୍ରବ୍ୟ, ନୃତ୍ୟ
ଗୀତ ଓ ଅଭିନ୍ୟାଦ, ନାଟ, ରଙ୍ଗ କା-
ଟିଶାରୁ, ବଙ୍କ, ଟାଙ୍ଗଣ, ଶଦରଯାର,
ବିହାର, କୀଡ଼ା, ଆମୋଡ, କୌରୁକ,
ମୁଥୁଙ୍ଗ, ଭାଙ୍ଗୀ, ଛଇ, ସଭାମୁଦ୍ର, ସଦସ୍ୟ-
ବର୍ଷ, ସବବର୍ଷ ଅନୁନାଦିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ,
(କ.ଅ) ଶୁକ୍ଳ ରଙ୍କାଦ ବର୍ଷ, (ଶ. ବ.)
ରଙ୍କବର୍ଷ, ମନୋହର ବର୍ଷ, ଆନନ୍ଦ,
ପରିହାସ, ତାମସା, ତାହ୍ସତୀର ଭନ୍ଦ
ଭନ୍ଦ ରୁଷେଟି ତିକ୍ତ, ତାଥେଲେର
ପୁରିଶୋଟି ରଙ୍ଗ ମଧ୍ୟରୁ ନିଷାଚିତ
ରଙ୍ଗର ତାସକୁ ସବୋଜ୍ଯାମୁଦ୍ରପୁରୁଷେ
ଶନନା କର ଖେଳିବାର ଖେଳ, ନିଷା-
ଚିତ ରଙ୍ଗର ତାସ, ରକମ, ପ୍ରକାର,
ଶେଷପା ଲେଲର ଭନ୍ଦ ଭନ୍ଦ ତିକ୍ତ,
ସୀତା, କାମତୀଡ଼ା, ଯୁଦ୍ଧ, ବିଷୟ, ଅବଶ୍ରା,
ଭାତ, ତଙ୍ଗ, ଦେହର ବର୍ଷ, ଆରେଗ ।
ରଙ୍ଗକର—ଶ. ବ. କେନ୍ଦ୍ରମଳ, ରଙ୍ଗେ-
ପୁକ ।
ରଙ୍ଗକର—ବ. ଟିକଟ୍, (ବି.) ଚିନ୍ତକାଶ
ପରିକରିବା—ଶ. ବ. ରଞ୍ଜିତ କରିବା,
ରଙ୍ଗକରିବା, ପରିହାସ କରିବା ।
ରଙ୍ଗକାଢିବା—ଶ. ବ. ଛଇ ବାହାର
କରିବା, ଭଙ୍ଗି ଦେଖାଇବା ।
ରଙ୍ଗକାର—ସୁ. ବ. ଚିନ୍ତକର, (ବି.) ଚିନ୍ତ-
କାଶ, ରଙ୍ଗ ପ୍ରମୃତକାଶ ।
ରଙ୍ଗକାଷ୍ଟ—ବ. (ବ. ଗ୍ରୁ) ଚିନ୍ତିକାଷ୍ଟ,
ବକମଗଛ ।
ରଙ୍ଗକ୍ଷେତ—କୀ. ବ. (ରଙ୍ଗ + କ୍ଷେତ)
ରଙ୍ଗପୁଲ, ରଙ୍ଗାଳୟ ।
ରଙ୍ଗପୁଷ୍ଟ—କୀ. ବ. (କାନ୍ଦା) ନାଟ୍ୟଶାଳା,
ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ।

ରଙ୍ଗଚଙ୍କ—ଶ. ବ. ସୁନ୍ଦର ରଙ୍ଗମୁକ,
ପୁତ୍ରଣ, ଚର୍ଚକିଆ, ରଙ୍ଗିଆ, ମରଜା ।
ରଙ୍ଗଚର—ସୁ. ବ. (ରଙ୍ଗ + ଚର୍ବି +
କ.ଅ) ଅଭିନେତା, ନଟ, ଅଭିନ୍ୟ-
କାଶ, ମଲ୍ଲୁମୁକାଶ । [ସିରୁର ।
ରଙ୍ଗଜ—କୀ. ବ. (ରଙ୍ଗ + ଜନ୍ମ + କ.ଅ)
ରଙ୍ଗଜନମ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ରଙ୍ଗ + ଜନ୍ମ +
ଅକ) ଚିନ୍ତକାର, ନାଟ୍ୟକାର, ଅଭି-
ନେତ୍ରମର୍ଗ, ନଟ ।
ରଙ୍ଗଟହଟହ—ଶ. ବ. ଘୋର ରଙ୍ଗବର୍ଣ୍ଣ-
ବିଶିଷ୍ଟ, ଖୁବ ନାଲି ।
ରଙ୍ଗଢଙ୍କ—ଶ. ବ. ଶୁଳିତଳନ, ଆଚ-
ରଣ, କୌରୁକ ଓ ଭଙ୍ଗି, ଆଢ଼ମୁର,
(ବି.) ରଙ୍ଗରଙ୍ଗ ଦେଖ ।
ରଙ୍ଗଣ(ନ)—କୀ. ବ. (ରଙ୍ଗ + ଅନ)
ନୃତ୍ୟ, ଶଦରଯାର, ଆମୋଦପ୍ରଦ
କାର୍ଯ୍ୟ, ରଙ୍ଗାଇବା, ଚିନ୍ତଣ ।
ରଙ୍ଗଣ—ପ୍ରା. (ଗଞ୍ଜାମ) ବ. ଚଞ୍ଜାମଜିଲର
ପାଠକିଶେଷ ।
ରଙ୍ଗଣୀ—ଶ. ବ. ପୁଷ୍ପବିଶେଷ, ତତ୍ତ୍ଵବାୟୁ
ଜାତିବିଶେଷ, ଏକପ୍ରକାର ପୁଷ୍ପଗୁରୁ
ଲିତା ।
ରଙ୍ଗତା—ଶ. ବ. ପନ୍ଦି, ରଙ୍ଗା ଧାରୁର
ପତଳା ପଦି ।
ରଙ୍ଗତାକଣ୍ଟ—ଶ. ବ. ନାନାବର୍ଣ୍ଣର
କାଚକଣ୍ଟ ।
ରଙ୍ଗଦ—ସୁ. ବ. (ରଙ୍ଗ + ଦା + କ.ଅ)
ଟାଙ୍ଗଣ, ମହରତିର, ଶଦରଯାର ।
ରଙ୍ଗଦରତ୍ତିଆ—ଶ. ବ. ଏକପ୍ରକାର ରାତ୍ରି ।
ରଙ୍ଗଦ(ଦା)ଲିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ନାଗବଲୀ
ଲିତା, ପାନଲିତା ।
ରଙ୍ଗଦା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ରଙ୍ଗଦ + ଆ) ପିତ୍ତ-
କାଶ, ଶିତିକାଶ ।
ରଙ୍ଗଦାମୁକ—କୀ. ବ. (ରଙ୍ଗଦା + ମୁକ)
କଲ୍ପନ୍ତିମୁକାଶେ ।
ରଙ୍ଗଦୁଢା—ଶ. ବ. ରଙ୍ଗଦା, ପିତ୍ତିକିତ ।
ରଙ୍ଗଦେଖାଇବା—ଶ. ବ. ରଙ୍ଗଜାତିବା
ଦେଖ ।

ରଙ୍ଗଦେଖିବା—ଶା.କି-ଅନ୍ୟର ଦୁଃଖରେ
ବା ପ୍ରମାଦରେ ବା କଳିରେ ଆମୋଦ
ଉପଭୋଗ କରିବା ।

ରଙ୍ଗଦେବତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ରଙ୍ଗାଧୃଷ୍ଟାମୀ
ଦେଖା. ରଙ୍ଗଭୂମିର ଅଧ୍ୟଷ୍ଠାମୀ ଦେବତା ।

ରଙ୍ଗଦ୍ୱାର—କ୍ଲୀ. ବି.(୩ତତ୍ତ୍ଵ)ରଙ୍ଗାଳୟର
ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାର, ନାଟକର ପ୍ରସ୍ତାବନା ।

ରଙ୍ଗଦେବବା—ଶ୍ରୀ. ବ. ରଞ୍ଜିତକରିବା,
ରଙ୍ଗାଇବା ।

ରଙ୍ଗଦେଖା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ରଧାଙ୍କର ସଣ୍ଠୀ
ବିଶେଷ, ଗାନ୍ଧିରାଳି ।

ରଙ୍ଗନ—ବ. (ରନ୍ଧୁ+ଶ.ଅନ୍ତର)ବଧୁଲି
ଗୁଣ୍ଡ,ଭାଗ.ଅନ୍ତର)ରଙ୍ଗାଇବା,ଚିହ୍ନକରିବା

ରଙ୍ଗନାଥ—ଶା.କି.ଦାନ୍ତିଷାତ୍ୟ ଶ୍ରାରଙ୍ଗ-
ପରିନରେ ବିବାହିତ ବିଷ୍ଣୁ ମୁଦ୍ରି ।

ରଙ୍ଗପତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମାଲୀକୁଷ ।

ରଙ୍ଗପସର—ଶା. ବ. ଲୋଭମୟ ବର୍ଣ୍ଣ-
ସ୍ଵର୍ଗ ପଣ୍ଡ ସାମଗ୍ରୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପଯର ବା
ଡାଲ ।

ରଙ୍ଗ(ଜି)ପିମ୍ପୁଡ଼ି—ଶା. ବ. ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ
ପିମ୍ପୁଲିକା ।

ରଙ୍ଗପିଠୀ—କ୍ଲୀ. ବ. ରଙ୍ଗାଳୟ ।

ରଙ୍ଗପୁଷ୍ଟି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମାଲୀକୁଷ ।

ରଙ୍ଗପ୍ରବେଶ—ପୁଂ. ବ. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ଅଭି-
ନୟାର୍ଥ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚକୁ ଆମନନ ।

ରଙ୍ଗପ୍ରାଙ୍ଗଣ—ବ. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ରଙ୍ଗଭୂମି
ଦେଖ ।

ରଙ୍ଗପ୍ରିୟ—ପୁଂ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କୌତୁକ-
ପ୍ରିୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରଙ୍ଗପ୍ରିୟ ।

ରଙ୍ଗରଙ୍ଗ—ବ. ଆମୋଦପୂରକ ନାନା
ଭାବରଙ୍ଗା ପ୍ରକାଶ ।

ରଙ୍ଗରଙ୍ଗି—ବ. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ନାନାପ୍ରକାର
କୌତୁକମୟ ଭଙ୍ଗ । [ଦେଖ ।

ରଙ୍ଗରବନ—ବ. (କ.ଧା) ରଙ୍ଗ ମହୁଲ
ରଙ୍ଗଭୂତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି.(ବ.ଶ୍ରୀ) କୋକାଗର
ପୂର୍ଣ୍ଣମା, ଅଣ୍ଣିକପୂର୍ଣ୍ଣମା, ଲ୍ୟୁମ୍ବାରା ।

ରଙ୍ଗଭୂମି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ରଙ୍ଗ+ଭୂମି)
ମହୁଲି,ଲୁହିର ଝାନ, ରଣଶ୍ଵର, ନାଟ୍ୟ-
ଭୂମି, ଅଭିନ୍ୟାନ, (ଲ.ଅପ) ମନ୍ଦୁ-

ଷ୍ଟ୍ୟର କର୍ମୀଷେଷ ।

ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ(ପ) —ଶି. (କ.ଧା)ନାଟ୍ୟଶାଳା,
ରଙ୍ଗଭୂମି ।

ରଙ୍ଗମଣ୍ଡପ—କ୍ଲୀ. ବ. ରଙ୍ଗାଳୟ, ଥେଟର
ଘର, ନାଚରି ।

ରଙ୍ଗମଧ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବ. ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ,କୌତୁକ-
ପ୍ରଦର୍ଶନାର୍ଥ ପରିବେଶୀତ ମଧ୍ୟପ୍ଲଟ ।

ରଙ୍ଗମଳୀ—ବ. (ରଙ୍ଗ + ମଳ + କ.ଅ
+ ରି) ଘାର ।

ରଙ୍ଗମହୁଲ—ଯା, ବ. ଦିଲ୍ଲୀ ପ୍ରାସାଦ
ବିଶେଷ, ରଜପ୍ରାସାଦ, ରଜପ୍ରାସାଦଭୁଲ୍ୟ
ଅନ୍ତାଳିକା, ବୈଠକଖାନା ।

ରଙ୍ଗମଣିକ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବ. ମଣିକ୍ୟରହୁ ।

ରଙ୍ଗମାତ୍ରା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ରଙ୍ଗ+ମାତ୍ରା)ଦୂଷ,
କୁଟୁମ୍ବୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଲକ୍ଷ୍ମାନୀ ।

ରଙ୍ଗମାତ୍ରାକୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ରଙ୍ଗମାତ୍ରାଦେଖ ।

ରଙ୍ଗମଣିଆ—ଶା. ପୁଂ. ବି ଓ ବି.ନାନି
ପରିଧାର (ପୁରୀ) ।

ରଙ୍ଗଭକ୍ତିଆ—ଶା. ପୁଂ. ବି. ନାନା-
ପ୍ରକାରର ରଙ୍ଗ ବା ବର୍ଣ୍ଣବିଶିଷ୍ଟ, ରଙ୍ଗିଆ
ଦେଖ ।

ରଙ୍ଗରଥସ୍ୟ—ଶା. କି. ଅନ୍ତା, ନାଟ-
ରଙ୍ଗରାଜ—ବ. ଷଠିଏ ପ୍ରକାର ତାଳ
ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ।

ରଙ୍ଗରେଣ—ଶା. ବି. ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ରେଣେ-
ଦୁକ୍ତ, ମୁନ୍ଦର ବର୍ଣ୍ଣବିଶିଷ୍ଟ ।

ରଙ୍ଗରେଣ—ଯା. ବ. ଯେ ନଷ୍ଟାଦି ରଙ୍ଗ
କରେ, ଚିହ୍ନକାର ।

ରଙ୍ଗରତ୍ନ—ଶା. ଆଦିତ୍ତିଜୀ ଲତା,
ବନ୍ଦିକାନ୍ଦ ବଗର ବୃଦ୍ଧତ ଛୁପିବିଶେଷ,
(ଶା.ବି) ପାଲମର ବର୍ଣ୍ଣିତ ମନୋହର-
ଫିଲିଆର କନ୍ୟା ।

ରଙ୍ଗରଲ—ଶା. ପୁଂ. ବ. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।

ରଙ୍ଗରସିମ୍ବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଫେଫାଳିକା.
ରଙ୍ଗରିତ୍ତିଲି ଫଳ ।

ରଙ୍ଗବଜ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ରସିକା ନାଚରି ।

ରଙ୍ଗବଲିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ନାଚବଲି ଦେଖ ।

ରଙ୍ଗବଲୀ—ବ. ନାଚବଲୀ ଦେଖ ।

ରଙ୍ଗବ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବ. ରଙ୍ଗ ।

ରଙ୍ଗବାଟ—କ୍ଲୀ. ବ. (କ.ଧା) ନାଟ୍ୟ
ପ୍ରଦର୍ଶନାର୍ଥ ବେଣ୍ଟିତ ଝାନ, ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ।

ରଙ୍ଗବାଣ—ଶା. ବ. ରତ୍ନପଳ କୁଷ, ପୁଷ୍ପ
ବିଶେଷ, ନାନି ଗୋଡ଼ିବାଣ ।

ରଙ୍ଗବାତ—ଶା. ବ. କୌଣସି କୌଣସି
ଶିଖର ଜନ୍ମଦେବା ପରେ ରଜମନନ୍ଦି
ଦେହ ନାଲ ପଢ଼ିବି ବା ଗେଗବିଶେଷ,
(ଅଣ୍ଟା ପ୍ରୟୋଗ ଏ ଗେଗର ପ୍ରଧାନ
ଚକ୍ରା)

ରଙ୍ଗବାରଙ୍ଗନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ନାର୍ତ୍ତିଲା, ବେଶ୍ୟା ।

ରଙ୍ଗବିଦ୍ୟା—ବ. ନୃତ୍ୟଗୀତାଦି ବିଦ୍ୟା,
ନାଟ୍ୟଚାରି ।

ରଙ୍ଗବିଦ୍ୟାଧର—ପୁଂ. ବ. ନୃତ୍ୟକୁଣ୍ଠା
ଅଭିନେତା, ନଟ, ଷଠିଏ ତାଳମଧ୍ୟ
ଏକ ।

ରଙ୍ଗବାଜ—କ୍ଲୀ. ବ. (ରଙ୍ଗ+ ବାଜ)ରୂପା ।

ରଙ୍ଗଶାଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ନାଟ୍ୟଗୁଡ଼, ନାଚରି ।

ରଙ୍ଗସର୍ବ—ବ. ନୃତ୍ୟସର୍ବ, ନାଚଶାନ,
(ଶା.ବି) କଂସ ଶ୍ରାବନ୍ତକୁ ନିମନ୍ତରଣ କର
ଦେଖିବାକୁ ନେଇଥିବା ନୃତ୍ୟଶାଳା ।

ରଙ୍ଗସାକ—ଯା. ବ. ଚିହ୍ନକର ଜାତି-
ବିଶେଷ, ରଞ୍ଜିକ, ଚିହ୍ନକାର ।

ରଙ୍ଗସାମ—ଯା. ବ. ଚିହ୍ନକର୍ମ, ଚିହ୍ନକରର
ବୃତ୍ତି ।

ରଙ୍ଗସୁଳ—ବ. ରଙ୍ଗଭୂମି ଦେଖ ।

ରଙ୍ଗଗ—ଶା. ବି. ଲଳ; ରଞ୍ଜିତ, ରଞ୍ଜାତ୍ତ,
ରଙ୍ଗବର୍ଣ୍ଣବିଶିଷ୍ଟ, (ଶା.ବି) ନାନିଆବର୍ଣ୍ଣ,
ରଙ୍ଗାରବା କର୍ମ ।

ରଙ୍ଗାଥବତାର—ଶା. ବ. ଶ୍ରୀଶ୍ରାବନ୍ତକାର ।

ରଙ୍ଗାଇବା—ଶା. ବ. ରଞ୍ଜିତ କରିବା,
ରଙ୍ଗବର୍ଣ୍ଣ କରିବା, ଅନ୍ତକୁର ରଞ୍ଜନ
କର୍ମ କରିବା ।

ରଙ୍ଗାଙ୍ଗନ—କ୍ଲୀ. ବ. ରଙ୍ଗପ୍ଲାନ, ରଙ୍ଗ-
ଭୂମି ଦେଖ ।

ରଙ୍ଗାଙ୍ଗ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ରଙ୍ଗ+ ଅଙ୍ଗ+ ଆ)

ପୁଣୀ, ପିତିକିରି ।	ରଜିନ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. ରଞ୍ଜିତବନ୍ଦୀଶ୍ଵର ଚିତ୍ତିତ ।	ବିନ୍ୟାସ, ସକାଇବା, ଉପ୍ତାଦନ ।
ରଙ୍ଗାଳୀନ—ୟୁ. ବି. (ରଙ୍ଗ+ଆଲୀନ) ତଥକାର, ନାଟ୍ୟକାର, ରଞ୍ଜନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରଙ୍ଗାଳୀନବା ।	ରଜିବା—ଶ୍ରୀ. ହି. ସାପେର ବୁଦ୍ଧିରେ ଭରାଦେଇ ଶୁଣିବା, ଶୁଣିବା ।	ରଚନକର୍ତ୍ତା—ୟୁ. ବି. ରଚନକ ଦେଖ ।
ରଙ୍ଗାଳୀନ—ୟୁ. ବି. (ରଙ୍ଗ+ଆଲୀନ +ରନ୍) ଯେ ତଥ ବା ରଙ୍ଗକରିବା ଦ୍ୱାରା ପେଟ ପାଣେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଜାନିମା ।	ରଜିମ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରଞ୍ଜିବନ୍ଦୀଶ୍ଵର ଚିତ୍ତିତ ।	ରଚନବିନ୍ୟାସ—ବି. ସକାଇବାର ଢିଙ୍ଗ, (ଅନ୍ୟଭୂପ-ରଚନକ୍ଷମ, ରଚନପର୍ଯ୍ୟାୟ)
ରଙ୍ଗାଳୀନ—ୟୁ. ବି. (ରଙ୍ଗ+ଆଲୀନ +ରନ୍) ଯେ ତଥ ବା ରଙ୍ଗକରିବା ଦ୍ୱାରା ପେଟ ପାଣେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଜାନିମା ।	ରଜିନ୍—ଶ୍ରୀ. ପୁ. ବି. ରଞ୍ଜିଆ ଦେଖ, ରଜିନ୍—ଶ୍ରୀ. ପୁ. ବି. ରଞ୍ଜିଆ ଦେଖ ।	ରଚନା—ବି. (ରଚ୍+ଭାବ+ଅଥା)ଶେଣୀ ପୂର୍ବକ ବିନ୍ୟାସ, ସକାଇବା, ନିର୍ମାଣ, ଗଠନ, ପ୍ଲାନ, ନିବେଶ, ଶୁଳ୍କ, ଭୂଷଣ, ସଥା ନିୟମରେ ଗଢାଯମୟ ବା ପଦ୍ୟ- ମୟ ବାକ୍ୟବିନ୍ୟାସ, ଲିଖିତ ପ୍ରବଳାଦି, ପ୍ରସ୍ତର, ଚମକାର, ସର୍ଜନ, ଆବି- ଷରଣ, ମିଥ୍ୟାକଥାକୁ ପାଇ ସତ୍ୟପରି ଭପ୍ରାପିତ କରିବା, ମୃଦୁବର୍ଷ, ରଚିତ ବ୍ୟକ୍ତି, ବେଶ, କଲିପି ବିଷୟ ।
ରଙ୍ଗାଧି—ଶ୍ରୀ. ପୁ. ବି. ରଞ୍ଜିବନ୍ଦୀଶ୍ଵର ଅଧିକାରୀ ।	ରଜନ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. ରେଣ୍ଜୁନ୍, ବ୍ରଦ୍ଧିଦେଶର ପ୍ରଧାନ ଦାଖିଳି କେନ୍ତେ ଓ ନିରାପଦ ।	ରଚନାକରିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରଚନାଦେଖ ।
ରଙ୍ଗାର—ୟୁ. ବି. କରିବାର ।	ରଙ୍ଗ—ଶ୍ରୀ. କି. କି. କୌରୁକରେ, ଆନଦେଶକାରେ, ନାନାପ୍ରକାରେ, ଅର୍ଥେ, ପାଇଁ ।	ରଚନାକୁଳ—ୟୁ. ବି. (୭ତତ୍) ରଚନା କରିବାରେ ଗୁରୁତ୍ୟ ବା ନିୟମିତା ।
ରଙ୍ଗାକୟ—ବି. (ଡତତ୍) ମଲିନୀତ୍ରା ଓ ନୃତ୍ୟଦିର ମୃଦୁ, ନାଟ୍ୟଶାଳା ।	ରଙ୍ଗାର—ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରଙ୍ଗଆର ଶୁଣିବା, ରମବନ୍ଦି ।	ରଚନାକୁଳ—ବି. (୭ତତ୍) ରଚନା କରିବାରେ ପାଇବା ନିୟମ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରଚନାକୁଳା ।
ରଙ୍ଗାକିଅ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରଞ୍ଜନ ରଙ୍ଗିବନ୍ଦୀଶ୍ଵର ବିଶିଷ୍ଟ ।	ରଙ୍ଗାକୁଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ଆକୁବିଶେଷ, ଲାଲ ଅକୁ ।	ରଚନାକୁଳ—ବି. (୭ତତ୍) ରଚନା କରିବାରେ ଗୁରୁତ୍ୟ ବା ନିୟମିତା ।
ରଙ୍ଗାବତରଣ—ବି. (୭ତତ୍) ଅଭିନ୍ୟା ବା ନାଟ କରିବାପାଇଁ ରଙ୍ଗରୁମିରେ ଉପର୍ତ୍ତି ହେବା, ନଟବିରି ।	ରଙ୍ଗାପଣୀ—ୟୁ. ବି. (ରଙ୍ଗ+ରଙ୍ଗ +ଜନ +ରନ୍) ନଟ, ଅଭିନେତା, ଯେ ରଙ୍ଗଦ୍ୱାରା ଜୀବିକା ନିଷାହ କରେ ।	ରଚନାବ୍ରତ—ୟୁ. ବି. (୭ତତ୍) ରଚନା କରିବାରେ ପାଇବା ନିୟମ ।
ରଙ୍ଗାବତାର—ୟୁ. ବି. ନଟ, ସ୍ଵର୍ଗଧାର ।	ରଙ୍ଗାପଣୀ—ୟୁ. ବି. ରଙ୍ଗାପଣୀ ଜୀବିକା ଦେଖ ।	ରଚନାପରକ—ବି. (୭ତତ୍) ରଚନାର ପରି, ରଚନାପଣୀକୀ, ଗଢିବାର ଢିଙ୍ଗ ।
ରଙ୍ଗାବତାରକ—ୟୁ. ବି. (ରଙ୍ଗ+ ଅଭିନ୍ୟାକରକ) ରଙ୍ଗାବତାରାଶ, ନଟ, ଅଭି- ନେତା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରଙ୍ଗାବତାରିକା ।	ରଙ୍ଗା—କ୍ଲୀ. ବି. (ରଙ୍ଗ+ଶ୍ରୀ. ଅସ୍ତ୍ରି)ବେଗ, ଶୀଘ୍ରତା, ହରା । [ବି] ରଙ୍ଗା ।	ରଚନାପରକ—ବି. (୭ତତ୍) ରଚନା କରିବାରେ ପାଇବା ନିୟମ ।
ରଙ୍ଗାବତାରାଶ—ୟୁ. ବି. ନଟ, ଅଭିନେତା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରଙ୍ଗାବତାରିକା ।	ରଙ୍ଗକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରଙ୍ଗ+କ. ଅକ୍) ରଚନାକାରକ, ପ୍ରଣେତା, ଯେ ରଚନା କରେ, ପ୍ରକଳିତୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରଚନା ।	ରଚନାପରକ—ବି. (୭ତତ୍) ରଚନାକାରକ କରିବାରେ ପାଇବା ନିୟମ ।
ରଙ୍ଗାବତାରକ—ୟୁ. ବି. ଅଭିନ୍ୟାକରକ, କୌରୁକାରିଣୀ, କୌମିଳୀ, କୌରୁକା- କାରିଣୀ, ରସିକା(ସ୍ତ୍ରୀ), (ବି)ଶତମୁଳୀ, କେଉଁଠିଆ ମୁଥା ।	ରଙ୍ଗନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରଚ୍+ଭାବ+ଅନ୍) ନିର୍ମାଣ, ସମସ୍ତ, ପ୍ରକଳିତ, ରଚନା, ରଚନା, ଗଢିବା, ସର୍ଜନ, ସମ୍ବାଦନ, ଦର୍ଶାବିନା,	ରଚନାପରକ—ବି. ବି. (ରଚ୍+ମ୍ରିମ୍+ଅନ୍ୟ) ରଚନା କରିବାରେ ପାଇବା ନିୟମ ।
ରଙ୍ଗାବତାରକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦୁର୍ଲମର ହୃଦୟ ।		ରଚନାପରକ—ବି. ବି. (ରଚ୍+ମ୍ରିମ୍+ଅନ୍ୟ) ରଚନା କରିବାରେ ପାଇବା ନିୟମ ।

ଯୋଗ୍ୟ, ଯାହା ରଚିତ ହେବ ।	ରଜରଳ—ଶା.ଅବ୍ୟ.ଆଶିଆଦିରେ ବାଲି ପଡ଼ିଗଲେ ମକଟିହେବା ଅନନ୍ତା, ରର୍ତ୍ତ ଦେଖ ।	(ଶା.ବିଂ) ଅଭ୍ୟ୍ୟ୍ୟ, ସେ ସଙ୍କଦା ଅନ୍ୟ-ସ୍ଵର୍ଗେ ଚଳପ୍ରତଳ ହୁଏ ।
ରତ୍ନୀତା—ସୁ. ବି. (ରତ୍ନ+କ.ତ୍ର) ନିର୍ମାଣ, ନିର୍ମାଣକର୍ତ୍ତା, ରତ୍ନକର୍ତ୍ତା, ରତ୍ନକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରତ୍ନୀତୀ ।	ରଜରଳିଆ—ଶା.ବି.ବାଲିମିଶ୍ରିତ(ଶାବ୍ୟ) ବାଲି (ଶୁଭ୍ର) ।	ରଜତିମିଶ୍ରିବା—ପ୍ରା.(ଶ୍ରୀମା)ହି. ଶ୍ରୀମିଶ୍ରି ହେବା ।
ରତ୍ନ—ଶା. ବି. (ଶ୍ର-ରତ୍ନ) ରତ୍ନବାକର୍ମ ଦେଖ, (ଶା.ବିଂ)ରତ୍ନ ଦେଖ,ରଙ୍ଗିନ ହୋଇଥିବା (ବସ୍ତ୍ରାଦ) ।	ରଜରଳିକା—ଶା.ବି.ବାଲିମିଶ୍ରିତ(ଶାବ୍ୟ) ବାଲି (ଶୁଭ୍ର) ।	ରଜତ—ବି. (ରନ୍ଧି+ଅତ) ରୌପ୍ୟ, ରୂପା,ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ, ହସ୍ତିଦନ୍ତ,ହାର,ଶୋଣିତ, କୌଳାଶପଦତ, ହୃଦ, ଦ୍ରୁବ ନଷ୍ଟତ, ତାରସୁଞ୍ଜ, ପଦ୍ମତ, (ବିଂ) ଶୁଷ୍କ, ରୂପଲି, ଶୁଭ୍ର ।
ରମ୍ବ(ରେ)ଇବା—ଶା.ଫି. ରତ୍ନବାଦିବୁର ଶିକ୍ଷନ୍ତରୁପ, କଷାଇବା, ରଙ୍ଗେଇବା, ରଞ୍ଜିତ କରିବା ।	ରତ୍ନସ୍ଵାବ,ଦୁଃଖ ଓ ମୋହଜନକ ପ୍ରକୃତ, ପୁଣିବିଶେଷ(ଶୁଭ୍ର), ସତ୍ତ୍ଵ ରଳି ତମ ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମ,ଇଛା,(ଶା.ବି)ପାଉଁଣି, ଶୁଭୀଯୋନିରୁ ସଙ୍ଗମ କାଳରେ ସଞ୍ଚାତ ଜଳୀୟ ପଦାର୍ଥ, ପୃଥିବୀ ରଜସ୍ତଳା ହେବାର ଦିକସମୟ (ମିଥୁନପଦାନ୍ତ୍ର ଉତ୍ତପ୍ତିଦିନ ଓ ଉତ୍ତପ୍ତରଦିନ) ।	ରଜତକାନ୍ତ୍ର—ବି. (ଶ୍ରତ୍ର)ରୂପାର ବର୍ଣ୍ଣ, (ବିଂ) ବ.ଶ୍ରୀ; ରୂପଲି ରଙ୍ଗରଣିଷ୍ଠ ।
ରତ୍ନତପୁଷ୍ପ—ବି. ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ରଚିତ ହୋଇଥିବା ।	ରଜକଙ୍ଗଣଶା—ବି. (ଶ୍ରତ୍ର)ଧୂଲିର ରେଣୁ ।	ରଜତକନ୍ତୁ—ପୁ. ବି.ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ବା ରୌପ୍ୟ କଳସୀ ।
ରତ୍ନତବ୍ୟ—ନ୍ତି. ବି. (ରତ୍ନ+ତବ୍ୟ) ରତ୍ନାସ୍ତ୍ର, ରତ୍ନାର ଯୋଗ୍ୟ ।	ରଜପଟଳ—ବି. (ଶ୍ରତ୍ର) ଧୂଲିର ଆବଶ୍ୟକ ଧୂଲିରକିମ୍ବା ।	ରଜତକୁଟ—ପୁ.ବି.(ନ.ଶ୍ରୀ)ରଜତରିର, ମଲୟ ପଦ୍ମତର ଶୃଙ୍ଗବିଶେଷ ।
ରତ୍ନତଶିଶର—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ଯାହାର ଶିରେଦେଶ ଅଳ୍ପକୁତ ହୋଇଥିବା ।	ରଜଶୟ—ପୁ.ବି. ଶକ୍ତିପୁତ୍ର ଦେଖ ।	ରଜତଶଣ୍ଟ—ବି.(ଶ୍ରତ୍ର) ଫଣ୍ଟେ ରୂପା ।
ରତ୍ନତତ୍ତ୍ଵ—ଶା. ବି. ରତ୍ନ ଦେଖ ।	ରଜଶୟ—ପୁ.ବି.(ରଜସ୍ତ୍ର+ଶୟ)କୁକୁର, ଶୁନ୍ଦରୀପା,(ବିଂ)ଧୂଲିଶାୟୀ,ରଜତମୟ ।	ରଜତତତ୍ତ୍ଵ—ପୁ. ବି. ରଜତାତଳ, କୌଳାଶ ପଦ୍ମତ ।
ରତ୍ନତାତିଥୀ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯେ ଅତିଥ ସଜ୍ଜାର କରିଥିଲୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ରତ୍ନତାତିଥୀ ।	ରଜଶୟକ—ବି. (ଶ୍ରତ୍ର) ଶୁରୀରକ କିନ୍ତୁ ଅବସ୍ଥା ।	ରଜତତନ୍ଦ୍ରୀ—ପୁ. ବି. ବିଦ୍ୟାଧରରକ ବନ୍ଦଦ୍ୱୀପ ପୁନି ।
ରତ୍ନତାନତ୍ତ୍ଵ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯେ ନମ୍ବର କରିଥିଲୁ ।	ରଜଶୟର—କ୍ଲୀ.ବି. କର୍ପର ।	ରଜତତୁଦ୍ଵୀପ—ସୁ.ବି.(ବ.ଶ୍ରୀ)ହନ୍ତୁମାଳି, (ଶ୍ରତ୍ର) ରଜତ ପର ଆଶ,(ବିଂ)ରୂପା ପର ଆଶବିଶ୍ଵ ।
ରତ୍ନତାର୍ଥ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ସମ୍ମାନ କରିଥିଲୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ରତ୍ନତାର୍ଥୀ ।	ରଜଶୟର—ବି. ରଜଶୟ ଦେଖ ।	ରଜତତନ୍ଦ୍ରି—ବି. ରଜତାତଳ କରିବିଲୁ ।
ରତ୍ନତୋଷବ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯେ ଉତ୍ସବ ସମ୍ମାନ କରିଥିଲୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ରତ୍ନତୋଷବୀ ।	ରଜକ—ପୁ.ବି. (ରଜ୍ଜୁ+କ.ଅକ)ଯେ ରଙ୍ଗକରେ, ରଙ୍ଗକ, (ପୁ.ବି)ଧୋବା, ରଙ୍ଗ କରିବା ବ୍ୟକ୍ତି, ପାଦର ପହାଁ-ଗର୍ଭନାତ ଧୀବର ପୁନଃ, ବର୍ଣ୍ଣପକ୍ଷର ନାଚନାତବିଶେଷ, ଶୁକ, ଶୁଆ, ଅଂଶୁକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରଜକୀ ।	ରଜତତନ୍ଦ୍ରି—ବି. ରଜତାତଳ ।
ରତ୍ନବା—ଶା.ଫି.ରତ୍ନା କରିବା,ନିର୍ମାଣ କରିବା, ବିନ୍ଦିବା, ପାଦର କରିବା, ପାଦରାଶ ଆବଶ୍ୟକ କରିବା, ପାଦରାଶ ଆବଶ୍ୟକ କରିବା, ଲୁଗା ଚିଟ ହୋଇଯିବା, ଲୁଗାଆଦିରେ (ଶ୍ରୀକିରଣ) ଲୁଗିଯିବା, ରୈତ ହେବା ।	ରଜକଳ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.(ରଜକ+ଳ)ଧୋବଣୀ, ରଙ୍ଗକାରଣୀ ସ୍ତ୍ରୀ ।	ରଜତପ୍ରତିମା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣରୌପ୍ୟକିମ୍ବା ନିମିତ ଦେବମୁଣ୍ଡି ।
	ରଜଯଷ—ଶା.ବି. (ଅନ୍ୟର) ସମ୍ରକ୍ଷରେ ଆସିବା, ଚଳପ୍ରତଳ, ଅତି ପରିଚୟ,	ରଜତପ୍ରସ୍ତୁତି—ସୁ. ବି. (ରଜତ + ପ୍ରସ୍ତୁତି) କୌଳାଶ ପଦ୍ମତ ।

ରଜତଭାଜନ—କ୍ଲୀ. ବି. ରଜତପାତ୍ର, ରୂପା-
ଶାସନ । [କମିଟି ।
ରଜତମୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରଜତମୟରୁପ, ରଜତ-
ରଜତମୁଦ୍ରା—ବି. (କ.ଧା) ରୂପାର ମୁଦ୍ରା,
ଟଙ୍କିଆଦି ।
ରଜତମୁଳ୍ୟ—ବି. ରୌପ୍ୟ ଆକାରରେ
ଦିଆଯିବା ଧନ ।
ରଜତମୁଲେୟପକଳିତ—ବି. (ଅତିରି)
ଯେଉଁ ପଦାର୍ଥ (ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଦିଆଯିବା
ଦଷ୍ଟିଗାଆଦି) ର ମୂଲ୍ୟ ରୌପ୍ୟରୁପେ
କଳିତ ହୋଇଥାଏ ।
ରଜତଶୁଭ୍ର—ବି. ରୂପାପରି ଧଳା ।
ରଜତାକର—କ୍ଲୀ. ବି. (ଅତିରି) ରୂପାର
ଖଣି, ନରବିଶେଷ ।
ରଜତାଙ୍ଗୁଣ—ବି. (କ.ଧା) ରୂପାମୁଦ୍ର,
ରଜତାଙ୍ଗୁଣ୍ୟ(କ)-ବି. (କ.ଧା) ରୂପାମୁଦ୍ର,
ରଜତାଚଳ—ପୁ. ବି. କୈଳାସପଦତ,
ମହାଦାନର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦାନବିଶେଷ ।
ରଜତାଦ୍ଵା—ପୁ. ବି. କୈଳାସପଦତ ।
ରଜତାଦ୍ଵାତ—ବି. (ଅତିରି) ରୂପାରେ
କୁଆଣି ହୋଇଥିବା, ରୂପା ଅଳଙ୍କାର
ପିନ୍ଧିଥିବା ।
ରଜତାଭ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ରୂପାପରି ଆଭ-
ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରଜତାଭ ।
ରଜତେପମ—କ୍ଲୀ. ବି. ରୌପ୍ୟମଞ୍ଜିକ,
ରୂପାଧାରୁବିଶେଷ, (ବି. ବ-ଶ୍ରୀ) ରଜତ
ସଦୃଶ, ରୂପାପରି, ରୂପାସଙ୍ଗେ ରୂଳ-
ନୟ ।
ରଜନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବୃକ୍ଷର ଏକପ୍ରକାର
କଠିନ ନିୟ୍ୟାସ, ବଣ୍ଣକ ଖୁଣା ।
ରଜନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରନ୍ଧନ+ଅନ) ସର,
ରଷିବିଶେଷ, ରଙ୍ଗକରିବା, ରଙ୍ଗାଇବା,
କୁମୁମଫୁଲ, କରଣ ।
ରଜନକ—ପୁ. ବି. କମଳାଗୁଡ଼ି ।
ରଜନମ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରନ୍ଧନ+ଅନ+
ଶି) ରାତି, ରାତି, ମାଳୀଗୁଣ୍ଠ, ବାପୁକ,
ହଳଦୀ, ଜାତୁକାଳିତା, ମଳ, ନଦୀ-
ବିଶେଷ, ଦୁର୍ଗା, ଦାରୁଦରିଦ୍ରା, ଲକ୍ଷ୍ମୀ,
ଲିତା ।

ରଜନମ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରନ୍ଧନ+କର)
ନିଶାକର, ଚନ୍ଦ୍ର, କର୍ପୁର, (ରନ୍ଧନ+
ନିକର) ଧୂଳିମୟ ।
ରଜନମ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଅତିରି) ଚନ୍ଦ୍ର,
କର୍ପୁର ।
ରଜନମ(ମା)ରତ୍ନ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରଜନମ+
ଚନ୍ଦ୍ର+ଆ) ହସନ୍ ହେନା ଗଛ ଓ
ଫଲ, ଶ୍ଵେତବର୍ଣ୍ଣ ପୁଷ୍ପବିଶେଷ ।
ରଜନମ(ମା)ରତ୍ନ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରଜନମ+
ଚନ୍ଦ୍ର) ରାଷ୍ଟ୍ର, ଚୌର, ପହଞ୍ଚ, ଭୁତ-
ପ୍ରେତ, ଚନ୍ଦ୍ରମା, ରାତିର ଜାବ, ରାତି-
ଚର, ଦିବାର ପ୍ରାଣିଜଣ ।
ରଜନମ(ମା)ନଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (କ.ଧା) ମହାର,
ଶିଖିର, କାକର, କୁହୁଡ଼ି ।
ରଜନମ(ମା)ଦୁନ୍ଦ—ବି. (ଅତିରି) ଏକାଦି-
ଶମେ ଦୁରାଟି ରାତି ଓ ତନ୍ମଧରତୀ
ଦିବସ ।
ରଜନମ(ମା)ଦୁନ୍ଦ—କ୍ଲୀ. ବି. ଦୁରିଦ୍ରା ଓ
ଦାରୁଦୂରିଦ୍ରା ।
ରଜନମ(ମା)ନାଥ—ବି. (ଅତିରି) ଚନ୍ଦ୍ର ।
ରଜନମ(ମା)ପତି—ପୁ. ବି. (ଅତିରି) ଚନ୍ଦ୍ର ।
ରଜନମ(ମା)ପୁଣ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରଜନମାନକାତୁଳ
ପ୍ରଦୋଷ, ନିଶାମୁଖ, ସନ୍ଧାବେଳ ।
ରଜନମ(ମା)ଯୋଗରେ—ଶ୍ରୀ. କି. ରାତି-
କାଳରେ, ରାତିର ଅନ୍ତରରେ ।
ରଜନମୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରନ୍ଧନ+ମି.ଅନ୍ତାମୟ)
ମୋହରର, ଭୋଗ୍ୟ, ପୁଣ୍ୟଦାୟୁକ, ପୂଜ-
ନୟ ।
ରଜନମରମଣ—ପୁ. ବି. (ଅତିରି) ଚନ୍ଦ୍ର ।
ରଜନମହାସ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଶେଷ-
କିକା ଗୁରୁ, ଚଙ୍ଗଶିରକ ପୁଣ୍ୟ ।
ରଜମୁତ—ଶ୍ରୀ. ପୁ. ବି. କଷିତ୍ର ଜାତ-
ବିଶେଷ, କଷିତ୍ର ଜାତର ବର୍ଣ୍ଣପକର
ଜାତବିଶେଷ ।
ରଜବ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁସଲମାନ ମାସବିଶେଷ ।
ରଜବତ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. ରଜବତ୍ (ଶ୍ରୀ) ।
ରଜବକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସ୍ତ୍ରୀର ରଜ ଓ ପୁରୁ-
ଷର ଶୁଦ୍ଧ ।

ରଜୟେଷ୍ଟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଚନ୍ଦ୍ରକାରଣୀ ।
ରଜସ—କ୍ଲୀ. ବି. ରଜଃ ଦେଖ ।
ରଜହାତାନ୍ତି—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୌର ଆଷାତ,
(ମିଥୁନ) ମାସର ପ୍ରଥମ ଦିନ ।
ରଜସ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅପବିଷ୍ଟ, ମରଳାଯୁକ୍ତ ।
ରଜଯାଧିକ—ବି. (ରଜସ+ଆଧିକ) ରଜ-
ମାତ୍ରା, ଅମୃତା, ଅମୃତକ ରତ୍ନ-
ସ୍ରାବ ଗୋଟିଏ ।
ରଜସାନ୍ତୁ—ପୁ. ବି. (ରଜସ+ଯା) ମେଘ-
ମେଘ, ଚିତ୍ର, ରଳ, ଧୂଳ, ପରଗ, ସ୍ତ୍ରୀରଜ,
କଞ୍ଚା, ରଜୋଗୁଣ, ଆସ୍ତା ।
ରଜସ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରଜସ+କ) ରଜ-
ସ୍ତ୍ରୀଲ ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ) ରଜସା ।
ରଜସ୍ତମସ୍ତ—ପୁ. ବି. ରଜ ଓ ତମସ୍ତ-
ବିଶ୍ଵି, (ଶ୍ରୀ) ରଜସ୍ତମସ୍ତ ।
ରଜସ୍ତମସ୍ତୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରଜ ଓ ତମ-
ଶୁଣ୍ୟକୁ ।
ରଜପ୍ରୋକ—ବି. (ଅତିରି) ମୃଧ୍ୟତା, ଲୋଭ ।
ରଜସ୍ତ—ପୁ. ବି. (ରଜସ୍ତ+ଯ) ପରଗ-
ମୟ, ଧୂଳୟକୁ, (ଶ୍ରୀ) ରଜସ୍ତ୍ୟ ।
ରଜସ୍ତଳ—ପୁ. ବି. (ରଜସ୍ତ+ତଳ) ମରତ୍ତ,
(ପୁ. ବି) ଧୂଳମୟ, ଧୂଳିରେ ଆବୃତ,
ରଜୋଗୁଣବିଶ୍ଵି, (ଶ୍ରୀ) ରଜସ୍ତଳ ।
ରଜସ୍ତଳା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରଜଃ+ବଳ+ଆ)
ରତ୍ନମଧ୍ୟ, ଦୃଷ୍ଟରଳା (ଶ୍ରୀ) ।
ରଜସ୍ତି—ପୁ. ବି. (ରଜସ୍ତ+ତି)
ରଜୋପୂର୍ଣ୍ଣ, ଧୂଳମୟ, (ଶ୍ରୀ) ରଜସ୍ତିନା ।
ରଜ—ଶ୍ରୀ. ପୁ. ବି. ରଜା, ନୃତ୍ୟ,
ଗଞ୍ଜମାସର ଏହି ଫଣ୍ଡା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସାର,
ତାପ ଖେଳରେ ତେବେ ପ୍ରକାଶକ ତାପ,
ସାହେବ, ଦହୁମଖରେ ପ୍ରଧାନ ।
ରଜକୁ ରେକରବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ର. ଅତ୍ୟନ୍ତ
ଦୁର୍ବିମାତ ହେବା ।
ରଜାରଣୀଦେଉଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଭୁବନେ-
ଶୁକର କେତାର କୁଣ୍ଡର ଅଦୂରରେ
ଅବସ୍ଥିତ ମନ୍ଦର ।
ରଜାଶ୍ଵର—ବି. (ରଜ + ଆ + ଶି + କ. ଅ)
ରୂପା, କୁଳୁର, (ବି) ରୌପ୍ୟନିମ୍ନିତ ।
ରଜ—ପୁ. ବି. ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଦଶୀୟ ରଜାବିଶେଷ ।

ରଜକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରଜକ + ଆ) ଯେଉଁ
ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଙ୍କେ ଲୁଗା କାହେ. ତନିଦିନ
ହେଲା ରତ୍ନପତ୍ର ହୋଇଥିବା ନାହିଁ ।

ରଜତ—ସ୍ଵ. ଚଂ. (ରଞ୍ଜ + ଶିର + ମ୍ର.
ତ) ରଜନୀତି, ମୁଗ୍ଧି, ପ୍ରଲେଭିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ରଜତା ।

ରଜୁତ—ବି. (ରଜ + ରି + କୃତ) ।
ଧୂଳିର ପରିଣାମ ।

ରଜେଷ୍ଟିତ—ଶ୍ର. ବି. ରକ୍ଷିତ ବା ଗର୍ଭର
କର୍ତ୍ତୃକ ଆମାର ।

ରଜୋକୃତ୍ତି—ଶ୍ର. ବି. ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଙ୍କର
ରେତିଶେଷ, ରଜଯ୍ୟାବର ଅଭ୍ୟାସ,
ବାଧକରେଣା ।

ରଜୋଗାସ—ସ୍ଵ. ବି. ବିଶେଷ ପୁରୁଷଶେଷ
ରଜୋଗୁଣ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରଜନ + ଗୁଣ)
ପ୍ରକୃତିର ବୃତ୍ତଶେଷ. ରଜୋଗୁଣ ଶୁଣ
ରଜୋଗସ—ସ୍ଵ. କଂ. ରଜୋଗସକାରୀ ।

ରଜୋଜନ୍ମତି—ବି. (ଶତତ) ଧୂଳିଜନ୍ମ,
ରଜୋଗୁଣାତ୍ମି ରହୁଥିବୁଦ୍ଧିତ ।

ରଜୋଦର୍ଶନ—କ୍ଲୀ. ବି. ସ୍ତ୍ରୀମନଙ୍କର
ରତ୍ନକାଳୀନ ରଜଯ୍ୟାବର ଆରମ୍ଭ,
ରତ୍ନମୟ ହେବା ।

ରଜୋକ୍ଷାସ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରଜ୍ୟାଲୁକ ସମ-
ସ୍ଵରେ ପିତାପାଇଥିବା ରଜୋକ୍ଷିତ
ବସକୁ ପାଲିଥିବା ସ୍ତ୍ରୀ ।

ରଜୋଦୂମ—ବି. (ଶତତ) ରଜୋଦର୍ଶନ,
ରଜ୍ୟାଲୁକ ହେବା ।

ରଜୋଧର୍ମ— ବି. ସ୍ତ୍ରୀମନଙ୍କର ମହିଳା
ରତ୍ନୀପ୍ରାବିଦିବା ।

ରଜୋଧ୍ୱକ—ବି. (ରଜଃ + ଅଧିକ) ।
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ପକ୍ଷଦରେ ରଜୋ-
ଶୁଣର ପ୍ରାବଲ୍ୟ ଆଏ ।

ରଜୋନିକୃତି—ବି. (ଶତତ) ନିୟମିତ
ମହିଳା ରଜୋଦର୍ଶନ ରହିଛି ହୋଇ-
ଥିବା । [ସତ୍ରଣା]

ରଜୋପାନ—ବି. (ଶ.ଶ୍ର.) ଧୂଳିପତି, ଧୂଳି-
ରଜୋମେଘ—ସ୍ଵ. ବି. (ରଜଃ + ମେଘ)
ଶୂନ୍ୟକୁ ଅଛନ୍ତି କରିଥିବା ଧୂଳିପଟଳ,
ଧୂଳିମେଘ ।

ରଜୋରସ—କ୍ଲୀ. ବି (କ.ଶ୍ର.) ଅନକାର ।
ରଜୋରୋଧ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶତତ) ରଜୋ-
ନିକୃତି ଦେଖ । [ଦେଖ]

ରଜୋବନ୍ଧ—ବି. (ଶତତ) ରଜୋନିକୃତି
ରଜୋବଳ—ବି. (କ.ଶ୍ର.) ଅନକାର ।

ରଜୋହର—ସ୍ଵ. ବି. (ରଜଃ + ହୃ + କ)
ଅ) ଧୋଗ, ରଜକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରଜନୀତିଶାସ ।

ରଜ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ରଜ୍ୟ ପ୍ରମୁଖକରଣ
ପଦାର୍ଥ ।

ରଜ୍ୟ—ବି. (ସତ୍ତ୍ଵ + ମ୍ର.ର) ଦୂରତ୍ତ, ବନ୍ଧନ,
ବେଣୀ, ଯୋଡ଼ାଇ ବାଗ ଢୋର, ମେରୁ-
ଦୃଶ୍ୟ ବାହୀରଥିବା ପେଶିବଶେଷ ।

ରଜ୍ୟାକୁଳ—ସ୍ଵ. ବି. ବୃକ୍ଷଶିଶେଷ ।

ରଜ୍ୟାବଳକ—ସ୍ଵ. ବି. ଜଳର ପକ୍ଷୀ-
ଶିଶେଷ, ଏକଜାଣତ୍ତ୍ଵ ବନ୍ଧ କୁଳୁଟ ।

ରଜ୍ୟାଧାନ—ବି. (ରଜ୍ୟ + ଧାତ୍ମ + ଅଧି.
ଅନ) ଗୋମେଷାଦ ପଶୁକର ବେକର
ଯେଉଁ ଅଂଶର ଗୁରୁପାଣେ ପଦା ବନ୍ଧା-
ପାଏ ।

ରଜ୍ୟାପେଟିକା—ବି. ରଜ୍ୟାପେଡ଼ା ଦେଖ ।

ରଜ୍ୟାପେଡ଼ା—ବି. ଦୂରତ୍ତରେ ବୃଶା
ହୋଇଥିବା ଢୋକେଇ ଦା ପେଡ଼ା ।

ରଜ୍ୟାପୁଠିକା—ବି. ଦୂରତ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଝୁଲ-
ଯାଇଥିବା ଚୌକ ବା ପାଢ଼ା ।

ରଜ୍ୟାଭ୍ରମ—ବି. (କ.ଧା) ଭ୍ରମଶତଃ ରଜ୍ୟା-
ଭିନ୍ନ କୌଣସି ବନ୍ଧୁରେ ରଜ୍ୟାଜ୍ଞାନ ।

ରଜ୍ୟରେ ସର୍ପଭ୍ରମ—ଗ୍ରା. ବି. ଦୂରତ୍ତକ
ଦେଖି ସାପ ବୋଲି ବୋଧ କରିବା ।

ରଜ୍ୟାବନ୍ଧ(ନ)—ବି. (ଶତତ) ଦୂରତ୍ତ
ଗୁଡ଼ାଇ ବାନ୍ଧିବା ।

ରଜ୍ୟାବନ୍ଧି—ବି. (ଶତତ) ଦୂରତ୍ତ କଲିବା ।

ରଜ୍ୟାବଳ—ସ୍ଵ. ବି. ଜଳର ପକ୍ଷୀ-
ଶିଶେଷ, ଏକପ୍ରକାର ବନ୍ଧ କୁଳୁଟ ।

ରଜ୍ୟାରବଦ—ବି. ଉଦଳ, ଜଳ ।

ରଜ୍ୟାପଦାନ—ବି. (ଦ୍ୱାରା) ଦୂରତ୍ତ ଓ
ଗୋଡ଼ର ବେଡ଼ା ।

ରଜ୍ୟାପାନ—ସ୍ଵ. ବି. (ରଜ୍ୟ + ପାନ + କ)
ଅ) ରଜ୍ୟାପୁଷ୍ଟା, ରଜ୍ୟାନିମୀତା, ଯେ
ଦୂରତ୍ତ ଦ୍ୱାରା କରେ ।

ରଜ୍ୟାକୃତ—ବି. (ରଜ୍ୟ + କୃ + ତ) ।
ଦୂରତ୍ତ ରୁପେ ବ୍ୟବହୃତ (କନାଧତ୍,
ଲତା) ।

ରଜ୍ୟାକୁଳ—ବି. (ଶତତ) ଦୂରତ୍ତ ଦ୍ୱାରା
ବଳାୟାଇଥିବା ।

ରଜ୍ୟାଧୂତ—ବି. (ଶତତ) ଦୂରତ୍ତ ଦ୍ୱାରା
ଉପରକୁ ଉଠାୟାଇଥିବା ।

ରଜ୍ୟାବଲ୍ମୀ—ସ୍ଵ. ବି. (ରଜ୍ୟ + ଅଳ-
ମ୍ବିନ) ଗୁଲିକା ପାଇଁ ବା ଉପରକୁ
ଉଠିବା ପାଇଁ ଯେ ତରୁ ଡୁଇ ଧରିଆସ,
ଦୂରତ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଝୁଲୁଥିବା ।

ରଞ୍ଜକ—ଗ୍ରା. ସ୍ଵ. ବି. ବି. ରଜକ, ଚନ୍ଦ-
କାରକ, (ଗ୍ରା.ବି) ରଞ୍ଜକ ଦେଖ ।

ରଞ୍ଜନ—ଗ୍ରା. ବି. ରଜନ ଦେଖ ।

ରଞ୍ଜନା—ଗ୍ରା.ଚ.ବି. ରଜନା ଦେଖ ।

ରଞ୍ଜତ—ଗ୍ରା. ବି. ରଜତ ଦେଖ ।

ରଞ୍ଜବା—ଗ୍ରା. କି. ରଜବା ଦେଖ ।

ରଞ୍ଜା—ଗ୍ରା. ବି. ଶୋଭିତ, (ବି) ଏକ-
ପ୍ରକାର କୃଷ୍ଣାରକ ।

ରଞ୍ଜି—ଗ୍ରା. ବି. ସର, ଫୋଧ, ଅହକ୍ତା,
ମନୋଦୁଃଖ, ଶୋକ ।

ରଞ୍ଜ—ଗ୍ରା.ବି. ଲୋକଙ୍କ ମନୋମୋହନ ।

ରଞ୍ଜକ—ସ୍ଵ. ବି. (ରଞ୍ଜ + ଶିର + କ).
ଅଳ) ଯେ ରଙ୍ଗ କରେ, ଉତ୍ତେଜକ,
ଅନୁଷ୍ଟାନକ, ସନ୍ତୋଷକନକ, (ସ୍ଵ.
ବି) ରଜକ, ଚନ୍ଦକର, ଉତ୍ତେଜକ
ଓଷଧ, ପୈତ୍ରିକ ରସବିଶେଷ, ହୃଜୁଳ,
ରଜ୍ୟବନନ, ଉତ୍ତେଜକ ବ୍ୟକ୍ତି, ଉତ୍ତେ-
ଜକ ବସ୍ତ ବା ବିଷୟ, ଭାଲିଆ, ମଞ୍ଜ-
ଆତି, କମିଲିକ, (ଗ୍ରା. ବି) ବନ୍ଧୁକର
ବାରୁଦରେ ନିଆଁ ଲିଙ୍ଗ ରବାର ପାର୍ଶ୍ଵ
ଛନ୍ତି ।

ରଞ୍ଜନ—ବି. (ରଞ୍ଜ + ଶିର + ଗ.ଅଳ)
ରଙ୍ଗକରିବା, ସନ୍ତୋଷ ବିଧାନ, ଅନୁ-
ଷ୍ଟାନକ, (ଗ.ଅଳ) ଦୁଇକାଳ, ରଞ୍ଜ-
ମେନ, ମୁଞ୍ଜତ୍ତାଶ, ଜାତପାଳ, ସୁନା,
କମଳାଗୁଣ୍ଠି ଛେ, (ସ୍ଵ.ବି. କ.ଅଳ)
ଅନୁରଜନକ, ପ୍ରାଜନକ, ଯେଉଁ
ପଦାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ରଙ୍ଗ ବିଶ୍ୟାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ରଞ୍ଜିମ, (ଗ୍ର.ବି) ସୁଦର୍ଶି ।	ରଞ୍ଜିତବସ୍ତ୍ର—ବି. (କ.ଧା) ରଙ୍ଗାୟାଇଥିବା ଲୁଗା, ଛାଟିଲୁଗା ।	ରଟନ୍ତ୍ରାଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ—ଆ ବି. ମାଘ କୃଷ୍ଣା ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ।
ରଞ୍ଜିନକି—ପୁଂ.ବି.(ରଞ୍ଜିନ+କ)କାପଡ଼, କଟପଳ, ପଣସ ।	ରଞ୍ଜିନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମାଳୀଚାଷ ।	ରଟରଟାୟମାନ—ପୁଂ.ବି. ଯେହକଟକଟ ଶବ୍ଦ କରୁଥିଲୁ, ଯାହା ରଟରଟ ଶବ୍ଦ କରୁଥିଲୁ ।
ରଞ୍ଜିନକେଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମାଳୀଚାଷ ।	ରଞ୍ଜିନି—ପୁଂ. ବି. ରଞ୍ଜିନ ଦ୍ରୁଦ୍ୟଗଣ ବା ସମ୍ମୁଦ୍ର ।	ରଟା—ବି.(ରଟ+ଭ.ଅ+ଆ)ପ୍ରବୁରିତ ହେବା, ଯୋଷଣ, ନକ୍ତା ।
ରଞ୍ଜିନଦ୍ରୁ(ମ)——ପୁଂ. ବି. ଧୂକକରୁଷ, ଆହୁକରୁଷ ।	ରଞ୍ଜିନଦ୍ରୁ—ପୁଂ. ବି. ଧୂକକରୁଷ, ଆହୁକରୁଷ ।	ରଟା(ଟେ)ଇବା—ଶ୍ରୀ. ଅନ୍ୟବ୍ରାହ୍ମ ପ୍ରବୁରିତ କରଇବା ।
ରଞ୍ଜିନକୁଣ୍ଠୀ—ବି. କଲୁରଳିତା ।	ରଞ୍ଜିନି—ପୁଂ. ବି. ରେଡ଼ୁମ୍ବମ୍ବି ନିର୍ଗତ ଆଲୋକ ।	ରଟିତ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରଟ+ମ୍ର.ତି)କଥତ, ଯୋଷିତ, ପ୍ରବୁରିତ, ଖ୍ୟାତ, ଉତ୍ତା- ଗତ, (ବି-ଭ.ତ) କଥନ, ଗଳନ, ଚିକାର, କୁହାଟ ।
ରଞ୍ଜିନି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରଞ୍ଜିନ+ନି) ଶୁଣି ରେବନିକା, କମଳାଶୁଣି, ମାଳୀଶୁଣି, ଶେଷାଳିକା, ହରିଦ୍ଵା, ପର୍ବତ, ନାଗ- ଦିନୀ, ଜହୁକାନାମୀ ବନ୍ୟଳତା.ରଞ୍ଜିନ ମୁରର ତଳି ଶୁଣି ମଧ୍ୟରୁ 'ସୁ ଶୁଣି, (ଗ୍ର.ବି) ନହିଁରୁଣି । [କରଞ୍ଜ ।	ରଞ୍ଜିନି(ଶି) — ଶ୍ରୀ. ବି. ଧୂକ୍ରି ଦଳ ସହକାରେ ଟଙ୍ଗହେଲେ ଦଉଡ଼ି ଉଚ୍ଚ ତତ୍ତ୍ଵ କର ଛୁଟିଯିବା ପ୍ରକାରେ, ହାତାତ୍ତ୍ଵ ଜ୍ଞୋରୂପକ କାମୁଢ଼ିଗା ସକାରେ ।	ରଟିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରିକୋମ୍ପୁରରେ କହିବା, ରତ୍ତକରିବା, ଯୋଷିବା, ପ୍ରବୁରକରିବା, ପ୍ରବୁରିତ ହେବା, (ପରୀଆଦି) ଶୁଭ- କରିବା, ଶବ କରିବା ।
ରଞ୍ଜିନମୟୀ—ପୁଂ. ବି. ପୁତିକରଞ୍ଜ, ନଟା- ଞ୍ଜେନମୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରଙ୍ଗ କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ, ଆନନ୍ଦଦାୟକ, ପ୍ରିତପ୍ରଦ, ଯାହାକୁ ଦନ୍ତସ୍ତ୍ର କରିବା ଉଚିତ, ମନେ- ହର ।	ରଞ୍ଜିନି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅନ୍ତର୍ମୟ ନାମର ପଦାର୍ଥ ପଦାର୍ଥ ଛାପିବାର ଶବ୍ଦ, ଖଟ, ବଧୁଙ୍କି. ସବାର ବାହି ଶାନ୍ତିର ଉପରେ ଦେଖି ଶର ପଡ଼ିଲେ ତହିଁରୁ ଯେଉଁ ଶବ ହୁଏ ।	ରଡିନାମ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. ନିନ୍ତା ଅଙ୍ଗାର, ସେଉଁ କାନ୍ଦିବ ଦାଳ କିନ୍ତିନ ଆସା
ରଞ୍ଜା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲିତାର ଆଶ୍ରୟ, ଡାଳ ବା ଝାଟି, ରଞ୍ଜନ ଦେଖ, (ଗ୍ର.ବି) ରଞ୍ଜନ ଓ ରଞ୍ଜିତ ଦେଖ ।	ରହିରଙ୍କ—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ. ଦାନ୍ତରେ ଦଉଡ଼ି- ଥାର ଟାଶ ପଦାର୍ଥ ଛାପିବାର ଶବ୍ଦ, ଖଟ, ବଧୁଙ୍କି. ସବାର ବାହି ଶାନ୍ତିର ଉପରେ ଦେଖି ଶର ପଡ଼ିଲେ ତହିଁରୁ ଯେଉଁ ଶବ ହୁଏ ।	ରଡିନାମ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. ନିନ୍ତା ଅଙ୍ଗାର, ସେଉଁ କାନ୍ଦିବ ଦାଳ କିନ୍ତିନ ଆସା
ରଞ୍ଜାରଙ୍ଜନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରଙ୍ଜିତ କରିବା, ମୋହତକରିବା, ଦନ୍ତସ୍ତ୍ରକରିବା, ବିରତ୍ତ କରଇବା ।	ରହିରଙ୍କ—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ. ଅନେକଥର ବା ଅନେକ ନିଷ୍ଠର ରହିରଙ୍କ ଶବ୍ଦ ।	ରହିମତ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ନାଲାଦାର ଭାଙ୍ଗି- ବାର ଉଚିଶବ, କଟିଲ ପଦାର୍ଥକୁ ଶୈଳାଚାରିବାର ଶବ । [ଶବ ।
ରଞ୍ଜି—ଶ୍ରୀ. ବି. ରଙ୍ଜିନାରଙ୍ଜନ, ଅନେକାନ୍ୟ ପ୍ରତି ଅନୁ- ରକ୍ତ, ପରମତ ପ୍ରତି ହୋଧାପନ୍ତ ।	ରହିରଙ୍କ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରହିରଙ୍କ ବା- ରହିରଙ୍କ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରହି+କ.ଅତ୍)ବାର- ମୁର ଉଚାରଣ କରୁଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ)ରହିନୀ ରହିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରହି+କ.ଅତ୍+ରି) ମାଘ କୃଷ୍ଣା ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ।	ରହିମତ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୁଦ୍ରାୟିତ୍ରି, କର୍କଣ୍ଠ ରହି—ବି. ଶୀତା,(ଶ୍ରୀ)ତାଳ, ତହାର, ଡକା, କାନ୍ଦିବାକାଳ । ଉଚିଶବ ।
ରଞ୍ଜାକିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରଞ୍ଜିପତି, ପରମିଶରନ (ଶାଖାଦି), କ୍ଷୟାତିକ୍ଷା, କାର୍ଯ୍ୟର ଅନ୍ତର୍ମାତ୍ର	ରହିରଙ୍କ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରହି+କ.ଅତ୍)ବାର- ମୁର ଉଚାରଣ କରୁଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ)ରହିନୀ ରହିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରହି+କ.ଅତ୍+ରି) ମାଘ କୃଷ୍ଣା ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ।	ରହିମତ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୁଦ୍ରାୟିତ୍ରି କାନ୍ଦିବା, ବଧୁଙ୍କିଲାକିଯାଏ ତିକ୍କାରକିରିବା ରହିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉଚିଷ୍ଟେଷ୍ଟରେ ନହିଁ- ପାଶ କାନ୍ଦିବା, ଡକା ପକାଇବା, ଦେଖିବା, ଦେଖିବା, ପାଟିକରି କିନ୍ତୁବା ।
ରଞ୍ଜିତ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରଞ୍ଜି+ଶିର୍ତ୍ତ+ମ୍ର.ତି) ରଙ୍ଗୁମ୍ବା, ବର୍ଷୁମ୍ବା, ଗର୍ଜକରୁଷ, ଅନୁରକ୍ତ, ଆଲୋକ ।	ରହିରଙ୍କ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରହିରଙ୍କ ବା- ରହିରଙ୍କ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରହିରଙ୍କ ବାର- ମୁର ଉଚାରଣ କରୁଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ)ରହିନୀ ରହିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରହି+କ.ଅତ୍+ରି) ମାଘ କୃଷ୍ଣା ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ।	ରହିମତ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୁଦ୍ରାୟିତ୍ରି କାନ୍ଦିବା, ବଧୁଙ୍କିଲାକିଯାଏ ତିକ୍କାରକିରିବା ରହିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉଚିଷ୍ଟେଷ୍ଟରେ ନହିଁ- ପାଶ କାନ୍ଦିବା, ଡକା ପକାଇବା, ଦେଖିବା, ଦେଖିବା, ପାଟିକରି କିନ୍ତୁବା ।
ରଞ୍ଜିତଦୁଷ୍ଟି—ବି. ସମସ୍ତ ପ୍ରତି ରଙ୍ଗ ଦେଖା- ନିବା ଚଷ୍ଟୁରେଗବିଶେଷ ।	ରହିରଙ୍କ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରହିରଙ୍କ ବାର- ମୁର ଉଚାରଣ କରୁଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ)ରହିନୀ ରହିନୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରହି+କ.ଅତ୍+ରି) ମାଘ କୃଷ୍ଣା ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ।	ରହିମତ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୁଦ୍ରାୟିତ୍ରି କାନ୍ଦିବା, ବଧୁଙ୍କିଲାକିଯାଏ ତିକ୍କାରକିରିବା ରହିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉଚିଷ୍ଟେଷ୍ଟରେ ନହିଁ- ପାଶ କାନ୍ଦିବା, ଡକା ପକାଇବା, ଦେଖିବା, ଦେଖିବା, ପାଟିକରି କିନ୍ତୁବା ।

ରଣହିଁନ୍ଦ୍ର—ବ. (ଶତକ) ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରରେ
 ସିଂହପରି ବିଜମ ପ୍ରକାଶକରିବା ବ୍ୟକ୍ତି,
 (ଗ୍ର.ବି) ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରର ଉପାଧିକରେଣେ ।
 ରଣପ୍ରମ୍ବ—ବ. (କ.ଧା) ଲାଗୁପ୍ରମ୍ବ, ଯୁଦ୍ଧର
 ସ୍ଵର୍ତ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟରୁପ ଗ୍ରୋଥତ ପ୍ରଦେଶ,
 ନିରବିଶିଷ୍ଟତା, ଚିତ୍ରାର ।
 ରଣହୁଳ—ବ. (ଶତକ) ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ର ।
 ରଣପ୍ରାନ—ବ. (ଶତକ) ଯୁଦ୍ଧପ୍ରାନ, ରଣ-
 ପ୍ରାଣଙ୍ଗ ।
 ରଣସ୍ବାମୀ—ପୁ.ବ. ଶିବ, ଯୁଦ୍ଧର ପ୍ରଭୁ,
 ନେତା, (ଗ୍ର.ବି) ଯୁଦ୍ଧର ପ୍ରଧାନ
 ଦେନାପତ୍ର ।
 ରଣହୁଂସ—ବ. ବଞ୍ଚିବୃତ୍ତବିଶେଷ ।
 ରଣ—ଗ୍ର. ବ. ଏକପ୍ରକାର ବିଷଧର ସର୍ପ,
 ମାଳିକାତର ବଂଶୋପାଧିଚିଶେଷ ଶୂଦ-
 ଜାତିବିଶେଷ, ଏକପ୍ରକାର ଓଡ଼ିଆ
 ପାଇକଳାତ. (ଗ୍ର.ବି) ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ନିର୍ମାଣ ।
 ରଣଗ୍ରୀ—ପୁ.ବ. (ରଣ+ଅନ୍ତି) ରଣ-
 ତୁପ ଅନ୍ତି, ଅନ୍ତିପରି ସଙ୍ଗନାଶକାଣ୍ଡ
 ଯୁଦ୍ଧ ।
 ରଣଗ୍ର-ବ. (ଶତକ) ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରର ଯେଉଁ
 ଛାନରେ ସମ୍ଭୂତ ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗିଥାଏ ।
 ରଣଗ୍ର—ବ. (ଶତକ) ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରଭୃତି,
 ହଙ୍କୁ ।
 ରଣାଙ୍ଗନ—ଗ୍ର. ବ. ରଣାଙ୍ଗନ ଦେଖ ।
 ରଣାଙ୍ଗନ—କ୍ଲୀ.ବ. (ଶତକ) ଯୁଦ୍ଧପ୍ରାନ,
 ସମତକ୍ଷେତ୍ର ।
 ରଣାନିର—କ୍ଲୀ.ବ. ରଣପ୍ରକାର, ରଣପ୍ରାଣଙ୍ଗ ।
 ରଣାତାଦ୍ୟ—କ୍ଲୀ.ବ. ଯୁଦ୍ଧବାଦ୍ୟବିଶେଷ ।
 ରଣାତାଦ୍ୟ—ପୁ.ବ. ଜନେକ ରଜା ଓ
 ଜନେକ କବି ।
 ରଣାନ୍ତକୃତ—ପୁ.ବ. (ରଣ+ଅନ୍ତି+
 କୃତିକ.କ୍ରିୟ) ରଣ ନ୍ତକାରୀ, ଯେ ଯୁଦ୍ଧ
 ରହିଥିବାରେ, (ପୁ.ବ) ଦିଷ୍ଟୁ ।
 ରଣାପେତ—ପୁ.ବ. (ଶତକ) ଯୁଦ୍ଧପ୍ରାନ୍ତ
 ପଳାସୁନକାଶ, (ପ୍ରାଚୀ) ରଣାପେତ ।
 ରଣାଭୟାନ—ବ. (ଶତକ) ଯୁଦ୍ଧଯାତ୍ରା ।
 ରଣାଭୟାନ—ପୁ.ବ. (ଶତକ) ଯୁଦ୍ଧ-
 କରଣ, ଯାତ୍ରପରି ଆଦିମଣ, ରଣରେ

ନିଯୋଗ । [ମୁକ୍ତାସ୍ଥି
 ରଣମୁଖ—ବି. (ବ.ସ୍ତ୍ରୀ) କୁଳତା, (କ.ଧା
 ରଣାଳଙ୍କରଣ—ପୁଂ. ବି. (ରଣ + ଅଳ-
 କରଣ) କଙ୍କପର୍ଣ୍ଣ ।
 ରଣାଦିନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଡତତ୍ର) ରଣଭୂମି,
 ସମରଷେନ ।
 ରଣି—ଗ୍ରା. ବି. କଙ୍କପର୍ଣ୍ଣ ।
 ରଣିତ—ବି. (ରଣ + ଇତି) କୁରଣ,
 (ମେର) ଶକ୍ତି, ବି. (ରଣ + ଭାବ)
 ଧୂନି, ଶବ୍ଦ, ରଣାଂଶ ଶବ୍ଦ ।
 ରଣିତା—ପୁଂ. ବି. ରମଣଶୀଳ ।
 ରଣେଚର—ପୁଂ. ବି. (ରଣ + ଚର +
 କ, ଥ) ଯୁଦ୍ଧଭୂମିରେ ଯୁଦ୍ଧବେଳେ
 ଯାଆସ କରୁଥିବା, (ପୁଂ. ବି) ବିଷ୍ଟୁ ।
 ରଣେଶ—ପୁଂ. ବି. ବିଷ୍ଟୁ, ଶିବ ।
 ରଣେଶ୍ଵର—ପୁଂ. ବି. ଶିବଲିଙ୍ଗବିଶେଷ,
 ବିଷ୍ଟୁ ।
 ରଣେଶ୍ଵର—ପୁଂ. ବି. କୁଳୁଟ. କୁଳୁତା ।
 ରଣେଶୀ—ପୁଂ. ବି. (ରଣ + ରଣା + କ.
 ଇନ) ରଣେଶୀ, ଯୁଦ୍ଧକରିବାକୁ କହିବି
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ରଣେଶୀଣୀ ।
 ରଣେଜନ୍ତ—ପୁଂ. ବି. (ଡତତ୍ର) ଉଜ୍ଜନ-
 ରଣେଜନ୍ତ, (ପ୍ରୀ) ରଣେଜନ୍ତା, (ବି)
 ସୁନ୍ଦାନୁଚରବିଶେଷ, ବୈଭବିତ୍ୟବିଶେଷ ।
 ରଣେଷ୍ଟାତ୍ମ—ବି. (ଡତତ୍ର) ସମର ବିଷ୍ଟୁ
 ସ୍ଵରେ ସାହୃଦୀକତା ।
 ରଣେସ୍ତ୍ରୀକ—ପୁଂ. ବି. ରଣେଶୀ ଦେଖ ।
 ରଣେଶୀଦାମ—ପୁଂ. ବି. ରଣେଶୀ ଦେଖ ।
 ରଣ୍ଟ—ପୁଂ. ବି. (ରମ୍ + କ. ଡି) ଧୂର୍ମ,
 ବିକଳାଙ୍ଗ, ଧର୍ମସ୍ଵନ, ଆଶ୍ରମବିକ୍ଷନ,
 ବନ୍ଧୁ, ଅଳାତପତ୍ର, ଅଳାତଫଳ (ବୃକ୍ଷ),
 ଅଣ୍ଟିଗଛ, ଅର୍ତ୍ତର୍ମୀରାବଳ୍ଲିନ୍ ଅବସୁବ
 ସ୍ଵଳ, ବର୍ମସ୍ଵନ, ଅଣ୍ଟିର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରଣ୍ଟା,
 (ବି) ଅଣ୍ଟିର ଗଛ, ନିୟମନାନ ଅବସ୍ଥାରେ
 ମୃତ ବଢ଼ି ।
 ରଣ୍ଟକ—ପୁଂ. ବି. (ରଣ୍ଟ + କ) ପାଳସ୍ଵନ
 ବୃକ୍ଷ, ଅଣ୍ଟିର ତେଜ, ମୁଷାକାନଦଳ,
 ସମ୍ମୁଦ୍ର ଉତ୍ତରାବିଶେଷ ।
 ରଣ୍ଟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରମ୍ + ଡି + ଥା) ବେଣ୍ୟ

ମୁଣ୍ଡିକପଣ୍ଡି, ବିଧକା, ରାଣ୍ଡି।
 ରଣ୍ଗାଶ୍ରମୀ—ପୁଂ. ବି. (ରଣ୍ଗ+ଆଶ୍ରମ
+ଇ) ଯହାର ବଜାର୍ଷ ପରେ ପଢ୍ରୀ
ବିଷୟେର ହୋଇଥାଏ ।
 ରଣ୍ଟି—ଗ୍ରା. ବି. ବିଧକା, ଦେଖ୍ୟା, ସ୍ତ୍ରୀ,
ପଢ୍ରୀ ।
 ରଣ୍ଟିବାଜ—ଯା. ବି. ଦେଖ୍ୟାଥକ,
କାମୁକ, ସେଇଶ, ଲମ୍ପିଟ ।
 ରଣ୍ଟିବାଜ—ଯା. ବି. ନିଶାଯାସନ୍ତ୍ର, କାମୁ-
କତ୍ତା, ଲମ୍ପିଟା ।
 ରତ୍ନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରମ୍+ଭାତ) ମେଥୁନ,
ରତ୍ନ, ରମଣ, (ଅଖଭାତ) ଗୁହ୍ୟଦେଶ,
ଦୁଯୋକି, ଲିଙ୍ଗ, (ରମ୍.ଭାତ) ପ୍ରେମ, ପ୍ରଶମ୍ପ,
ଅନୁଭାବ, (ବିଂ) ବ୍ୟାପ୍ତି, ଅନୁରକ୍ତ,
ନିମ୍ନଲିଖି, ଆସକ୍ତ, ଲିପ୍ତ, (ଗ୍ରା.ବି) କେଳି,
କୌତୁଳ, ଆମେତ୍ତପମୋଦ, ଆସକ୍ତ ।
 ରତ୍ନକଳ(କ)—ପୁଂ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କୁର୍ରୁର,
ପୁରତକଣ୍ଠ ।
 ରତ୍ନକୃଜନ—ବ. (ଗତତ) ମେଥୁନକାଳୀନ
ବାକ୍ୟ, ମଣିତ ।
 ରତ୍ନଗୁରୁ—ପୁଂ.ବି. (ଗତତ) ପତ୍ର, ପ୍ରାମ୍ଭ ।
 ରତ୍ନଗୁହ—ବ. ଯୋକି । [ବାଯୁପ ।
 ରତ୍ନକର—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କାକ,
ରତ୍ନତାଳୀ—ପୁଂ. ବି. (ରତ୍ନ+ତାଳି+
କ.ରନ) କାମୁକବ୍ୟକ୍ତି, ଲମ୍ପିଟ, କୁଟୁମ୍ବା,
ରମଣତତ୍ତ୍ଵ(ଶ୍ରୀ.ବି-ରତ୍ନ+ତାଳି+ରତ୍ନ)
ତୁତ୍ତ, ଲିଟୁଣୀ ।
 ରତ୍ନନ—ଗ୍ରା. ବି. ରହୁ ଦେଖ, ବହୁ-
ମଞ୍ଚରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠବ୍ୟକ୍ତି, (ଗ୍ରା.ବିଂ) ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
 ରତ୍ନନାର(ଶ୍ରୀ)ର--ପୁଂ.ବି. ଇନ୍ଦ୍ରପୁର-ସବଜ,
କାମଦେବ, କୁକୁର, ଲମ୍ପିଟ ବ୍ୟକ୍ତି,
ରମଣତତ୍ତ୍ଵ, ଶାତ୍ରକାର, ମଣିତ ।
 ରତ୍ନନଧ୍ୟ—ପୁଂ. କି. ଶକ୍ତିନପଣୀ, କକ୍ଷକ-
ପାତି ଚଢ଼େଇ । [ମନ୍ତ୍ର ।
 ରତ୍ନମାନସ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସନ୍ତୁଷ୍ଟ-
ରତ୍ନରତ୍ନ—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ-ରତ୍ନ) ଅ-ପ୍ରା-
ଦୁଇ ସୁର୍ଯ୍ୟିନୀ, ଶେଷତହାଇଥାଗ(ଦିବିଯ),
(ଗ୍ରା.ବି) ସୁର୍ଯ୍ୟର ଅପ୍ରେମ୍ଭୁଜ ଅବ୍ରା,
ଦିବାବସାନ ।

ରତ୍ନକିଳ—ବ. (ରତ୍ନ + ରତ୍ନ + କିଳ + କ.ଥ) ଦିକସ, ସୁଖସ୍ଥାନ, ଅଶ୍ଵମଙ୍ଗଳ, ଅଠଗୋଟି ଶୁଭମୂଳକ ବସ୍ତୁର ସମନ୍ଦୟ ଆଠଗୋଟି ମାଙ୍ଗଳ ଦୂର୍ବ୍ୟ, (ଯଥା)— ବୃଦ୍ଧଶ, ଗୋ, ଅନ୍ତି, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ, ପୃତ, ଆଦିତ୍ୟ, ଜଳ ଓ ରଜା) ମତାନରେ, ତୃତୀ, ବୃଷ୍ଟି, ଦ୍ୱାରୀ, ଜଳକୁମ୍ବ, ବ୍ୟକ୍ତନ, ଧଳ, ଶଙ୍ଖ ଓ ଦ୍ୱୀପ; ଶୁଭଲୁହ, ପୁଜ୍ଞ, ମୁଖ, କର୍ମକଳ ଓ ପୁଷ୍ପ ଏହି ଆଠଗୋଟି ପ୍ଲାନେଟ ମଙ୍ଗଳମୂଳକ ଶୈତାନମୂଳକ ଅଣ୍ଟି ।

ରତ୍ନକିଳ—ବ. (ରତ୍ନକିଳ) ରମଣ, ରମଣ କିମିବା ବିଷୟରେ ଉନ୍ନ ଉନ୍ନ ଅନସ୍ତିତି ରତ୍ନବାନ—ପୁ. ବି. (ରତ୍ନ + ରତ୍ନ) ରମଣମୁକ୍ତ, ସନ୍ତୁଷ୍ଟ, ସୁଖୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରତ୍ନବିଦ୍ୟା ।

ରତ୍ନବିଦ୍ୟ—ବ. ରମଣ ସମୟରେ ଅବଲମ୍ବିତ ଉନ୍ନ ଉନ୍ନ ଅନସ୍ତିତି ।

ରତ୍ନବ୍ରାହ୍ମ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କୁକୁର ।

ରତ୍ନଶ୍ଵରୀ—ପୁ. ବି. (ରତ୍ନ + ଶ୍ଵରୀ + କ.ଇନ୍) କୁକୁର ।

ରତ୍ନହର୍ଷକ—ପୁ. ବି. ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ସ୍ତ୍ରୀଚୌର, ଦିଲାହାର ପୁଷ୍ପକ ସ୍ତ୍ରୀରମଣକାଶ ବ୍ୟକ୍ତି ରତ୍ନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣବିଶିଷ୍ଟ, ଆସ୍ତି, ଅନୁରକ୍ତ, (ଶ୍ରୀ) ଏକପ୍ରକାର ଶିଷ୍ଟତ ରକ୍ତାଭ କାତି ନଥବା ମାତ୍ର, ଆସ୍ତି, ମୁଖରେନବିଶେଷ ।

ରତ୍ନା—ବ. (ରତ୍ନକିଳ) ରତ୍ନର ସମସ୍ତି ରତ୍ନାଦୁକ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କୁକୁର ।

ରତ୍ନାହୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କୁତୁଳୀକା, କୁତୁଳୀ ।

ରତ୍ନମନ୍ତ୍ର—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କୁକୁର, (ସ୍ତ୍ରୀ)ରତ୍ନମର୍ତ୍ତା । [ହେତୁ ଦୁଷ୍ଟ ।

ରତ୍ନମୁକ—କୁତୁଳୀ. ବି. ରବୁଥନର ଉପରେ ରତ୍ନାଦୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବେଶ୍ୟା ।

ରତ୍ନାମୁ—ବ. (ରତ୍ନକିଳ) ରତ୍ନିଯୁଗ ଆରମ୍ଭ ।

ରତ୍ନାର୍ଥୀ—ପୁ. ବି. (ରତ୍ନ + ଅର୍ଥୀ)କାମୁକ, ସୁରତ୍ନାତ୍ରିଲାଶୀ, ମେଥୁନାତ୍ରିଲାଶୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରତ୍ନାର୍ଥିନୀ ।

ରତ୍ନାର୍ଥାନ—ବ. (ରତ୍ନକିଳ) ରତ୍ନର ସମସ୍ତି ରତ୍ନାର୍ଥୁ—ପୁ. ବି. (ରତ୍ନକିଳ) କାମୁକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରତ୍ନାର୍ଥୁ ।

ରତ୍ନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରତ୍ନ + କ.ରି) କାମଦେବଙ୍କ ପତ୍ନୀ, ସଙ୍ଗତ, ମିଳନ, ଜନ୍ମୟ ସୁଖ, (ଅଧ୍ୟତ୍ମ)ଯୋଜି, ଶୁଭ୍ୟଦେଶ, ରତ୍ନକର ଷ୍ଟ୍ରିକଳାର ନାମ, (ଶ୍ରୀତି) ହୀଡ଼ା, ଆସ୍ତି, ଅନୁରାଗ, ପ୍ରେମ, ପ୍ରୀତି, ସନ୍ତୋଷ, ସମ୍ମାନ, ମେଥୁନ, (ଶ୍ରୀବି) ଶୁଭ୍ୟା ପଳକ, ଶେନର ପତ୍ନୀର ପରିମାଣବିଶେଷ, ଏକ ତୋଳାର ମାତ୍ରଭାବ ଏକରାତ୍ର ପରିମାଣ ରତ୍ନକର—ଶ୍ରୀ. ଅ. ଏକରତ୍ନ ମାତ୍ର, ଅତିରିକ୍ତ ମାନ୍ୟରେ ।

ରତ୍ନକର—ପୁ. ବି. (ରତ୍ନ + କିଳ + କ.ରି) ରତ୍ନକର ପତ୍ନୀ, ଅନନ୍ଦତାସମ୍ବନ୍ଧକ, ପ୍ରତିକର୍ମକ, କାମୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରତ୍ନକର, (ବି) ସମାଧୁରିବିଶେଷ ।

ରତ୍ନକର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରତ୍ନକର + ଆ) ଅପ୍ରମାଣିତ ରତ୍ନକରର ପତ୍ନୀ ।

ରତ୍ନକର—ପୁ. ବି. (ରତ୍ନକର + କିଳ + କ.ରି) ରତ୍ନକରକ, ପ୍ରତିକର୍ମକ, କାମୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରତ୍ନକର, (ବି) ସମାଧୁରିବିଶେଷ ।

ରତ୍ନକର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରତ୍ନକର + ଆ) ଅପ୍ରମାଣିତ ରତ୍ନକରର ପତ୍ନୀ ।

ରତ୍ନକର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରତ୍ନକର + କିଳ + କ.ରି) ରତ୍ନକରକ, ମେଥୁନ ରୂପ କାର୍ଯ୍ୟ ।

ରତ୍ନକଳ—ବ. (ରତ୍ନ + କଳା) ରତ୍ନବିଦ୍ୟ ।

ରତ୍ନକାମ(ମୀ)—ପୁ. ବି. (ରତ୍ନ + କମିଳ) ରମଣେଶ୍ୱର, କାମୁକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରତ୍ନକାମ ।

ରତ୍ନକଳ—ପୁ. ବି. (ରତ୍ନକଳ + ଆ) ରତ୍ନକଳର ପତ୍ନୀ ।

ରତ୍ନକଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ଯୋଜି, ସ୍ତ୍ରୀ ଚିତ୍ର ।

ରତ୍ନକପ(ପିକା)—ବ. ଯୋଜି, ସ୍ତ୍ରୀଚିତ୍ର ।

ରତ୍ନକିଷ୍ଟା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମେଥୁନ, ସବେଶକ ।

ରତ୍ନକିଷ୍ଟ—ପୁ. ବି. (ରତ୍ନକିଳ) ଅତରକ ରତ୍ନକିଷ୍ଟା କୁରା ଅବସନ୍ନ, ରତ୍ନକାନ୍ତ, ରତ୍ନକାନ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରତ୍ନକିନ୍ଦା ।

ରତ୍ନକିଷ୍ଟ—ବ. (କ.ଧା) ରତ୍ନକିଷ୍ଟ କନିତ ଅବସନ୍ନ, ରତ୍ନକାନ୍ତ ।

ରତ୍ନକିଷ୍ଟ—ପୁ. ବି. ଦେବଚନ୍ଦ୍ରବିଶେଷ ।

ରତ୍ନକିଷ୍ଟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ଯୋଜି, ସ୍ତ୍ରୀଚିତ୍ର, କୀତାମନ୍ଦର, ବେଶ୍ୟାଗୁଡ଼ ।

ରତ୍ନକେଷ୍ଟା—ବ. (ରତ୍ନକିଳ) କାମଚେଷ୍ଟା, ରମଣ ସମ୍ମାନୀୟ ବିଦ୍ୟ ଅନୁସାରୀଙ୍କ ଓ ଆନୁପ୍ରଦିକ କର୍ମ, (ଅନ୍ୟାନ୍ୟ) ରତ୍ନକେଷ୍ଟା ।

ରତ୍ନକେଷ୍ଟା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରତ୍ନକିଳ) ରତ୍ନକେଷ୍ଟା ରଦେଶ ରତ୍ନକେଷ୍ଟା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରତ୍ନକିଳ) ରତ୍ନକେଷ୍ଟା ପ୍ରୀତି ।

ରତ୍ନକେଷ୍ଟା—ପୁ. ବି. (ରତ୍ନକିଳ) ଯେ ଚୌରୀବଳନ ପୂର୍ବକ ରତ୍ନକେଷ୍ଟା ।

ରତ୍ନକେଷ୍ଟା—ପୁ. ବି. (ରତ୍ନକିଳ + କିଳ + କ.ଥ) ରତ୍ନକେଷ୍ଟା ପ୍ରମବିଷୟରେ ଅଭିନ୍ନ, ପ୍ରେମବିଷୟରେ ଅଭିନ୍ନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରତ୍ନକେଷ୍ଟା ।

ରତ୍ନକେଷ୍ଟା—ପୁ. ବି. (ରତ୍ନକିଳ) ସମ୍ମାନାଶକାଶ, ରତ୍ନକେଷ୍ଟା ଦେଶ ।

ରତ୍ନକାନ—ବ. (ରତ୍ନକିଳ) କୌଣସି ବନ୍ଦିକୁ ମେଥୁନ ସୁଖଦେବୀ, ସହବାସକରଣ, ଆନନ୍ଦରହ୍ୟାଦନ ।

ରତ୍ନଦୁରି—ପୁ. ବି. (ରତ୍ନକିଳ) ପ୍ରଣମୀ ଓ ପ୍ରଣୟମଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ମାଦବାହକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରତ୍ନଦୁରି ।

ରତ୍ନନାଗ—ପୁ. ବି. କାମଶାସ୍ତ୍ରମତେ ଶୋଭନ ରତ୍ନ ମଧ୍ୟରେ ପଶ୍ଚାଦଗତ ରତ୍ନନାଗ ।

ରତ୍ନନାଥ—ପୁ. ବି. (ରତ୍ନକିଳ) କାମଦେବ, କନ୍ଦର୍ପ । [ମଦନ ।

ରତ୍ନପତି—ପୁ. ବି. (ରତ୍ନକିଳ) କାମଦେବ, ରତ୍ନପତି—ପୁ. ବି. (ରତ୍ନକିଳ) ରତ୍ନକଳ ଦେଶ ।

ରତ୍ନପରିଚୟ—ବ. ବନ୍ଦିବାର ରମଣ ।

ରତ୍ନପାଶ—ପୁ. ବି. (ରତ୍ନକିଳ) ରତ୍ନପାଶ ବିଶେଷ ।

ରତ୍ନପାର୍ଥନା—ବ. (କ.ଧା) କାମଦୁରି ପୁରୁଷର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ କିମ୍ବା ଦାମଦୁରି ନାରୀଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପରିମାଣ ପାଇଁ ଅନୁନୟ ।

ରତ୍ନପିଷ୍ଟ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କାମୁକ, ସୁରତ୍ନାତ୍ରିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରତ୍ନପିଷ୍ଟ, (ଶ୍ରୀ) ରତ୍ନପିଷ୍ଟ ।

ରତ୍ନପିଷ୍ଟ—ବ. (ଦୁନ୍ଦିନାରାଜକାଶ) କାମଦେବଙ୍କ ଦୁନ୍ଦିନାରାଜକାଶ ସ୍ତ୍ରୀ, ରତ୍ନ ଓ ପ୍ରୀତି ।

ରତ୍ନପଳ—ଶୀ.(ବ.ଶୀ) ରତ୍ନସୁଖ ଉପ୍ତା-
ଦକ, (ଗ୍ରା.ବି) ଏକପ୍ରକାର ସୁଷ୍ଠିଧ ଶର୍ମୀ
ରତ୍ନବନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରତ୍ନ+ବନ) ରତ୍ନବୁଦ୍ଧ,
ଯାଇ, ରମଣମନ୍ଦର ।
ରତ୍ନଭୋଗ—ଶୀ.(ଶତତ)ରମଣ, ସଙ୍ଗମ ।
ରତ୍ନମଞ୍ଜଳି(ସା) — ବି. ରତ୍ନବିଦ୍ୟାସମ-
ନୀୟ ସଂସ୍କରଣ କ୍ରେତରେ ।
ରତ୍ନମଦା—ଶୀ. ବି. (ରତ୍ନ+ମଦ + ଥା)
ଅପ୍ରସର, ସ୍ଵର୍ଗବିଦ୍ୟାଧରୀ, ସବେଳ୍ୟ ।
ରତ୍ନମନ୍ଦର—କ୍ଲୀ. ବି. (ରତ୍ନ+ମନ୍ଦର)
ଯେନି, ରତ୍ନବୁଦ୍ଧ ।
ରତ୍ନମତ୍ତୁ—ପୁଂ. ବି. (ରତ୍ନ+ମତ୍ତୁ)ଅନୁ-
ଶର୍ମବିଶ୍ଵ, ରତ୍ନସ୍ତର, (ଶୀ)ରତ୍ନମତ୍ତୀ ।
ରତ୍ନମିଶ—ପୁଂ. ବି. ରତ୍ନବନ୍ଧିବିଶେଷ ।
ରତ୍ନରଙ୍ଜ—ପୁଂ. ବି. ସହବାସ ସୁର୍ଯ୍ୟର
ବିଶ୍ଵ ଦେବାୟୋଗୁଁ ଅଛି କାମାଦୁର,
(ଶୀ) ରତ୍ନରଙ୍ଜ ।
ରତ୍ନରଙ୍ଗ—ବି.ନାନାପ୍ରକାର ରତ୍ନିଯୁ ।
ରତ୍ନରଙ୍ଗୀ—ପୁଂ. ବି. ରତ୍ନ ରଙ୍ଗରେ
ଦକ, ରତ୍ନକୁଣ୍ଠ, ସୁରଦିରେ ମାତ୍ର-
ଥବା, (ଶୀ) ରତ୍ନରଙ୍ଗୀ ।
ରତ୍ନରମଣ—ପୁଂ.ବି.(ଶତତ)କାମଦେବ
ରତ୍ନରସ—ବି. (କ.ଧା) ସହବାସ ସୁଖ,
ରତ୍ନଜନିତ ସୁଖ ।
ରତ୍ନରହ୍ୟ—ଶୀ.(ଶତତ)ରତ୍ନ ବା ପ୍ରେମ
ସମ୍ମାୟ ଶୁଦ୍ଧକଥା, କୋକ୍କଳ ରତ୍ନ
ରତ୍ନଶାସ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।
ରତ୍ନଲକ୍ଷ୍ମୀ—କ୍ଲୀ.ବି. (ରତ୍ନ+ଲକ୍ଷ୍ମୀ+ଅ)
ନିଧୁରନ, ସଙ୍ଗମ, ମେଥୁନ ।
ରତ୍ନଲକ୍ଷ୍ମୀଟ—ପୁଂ.ବି.(ଶତତ)ରମଣେଛ୍ବ,
କାମାଦୁର, (ଶୀ) ରତ୍ନଲକ୍ଷ୍ମୀ ।
ରତ୍ନଲୋଳ—ପୁଂ. ବି. ସକ୍ଷେପବିଶେଷ ।
ରତ୍ନବନ୍ଧି—ବି. (କ.ଧା) ରମଣକାଳୀନ
ଶୀ ସୁରଷକର ଆଳିଗାନ ଭଙ୍ଗ ।
ରତ୍ନବନ୍ଦୁ—ବି. (ଶତତ) ସ୍ଵାମୀ ।
ରତ୍ନବର—ପୁଂ.ବି.(ଶତତ) କାମଦେବ,
ରତ୍ନ ଉଦେଶେ ପ୍ରଦତ୍ତ ଉପହାର ।
ରତ୍ନବର୍କଳ(ନ)—ବି. (ଶତତ)କାମବର୍କଳ,
ପ୍ରଣୟୋଦେଶକ, ପ୍ରେମବୃଦ୍ଧିକାରୀ ।

ରତ୍ନବନ୍ଧୀ—ଶୀ.ବି.ପ୍ରେମ, ଭଲପାଇବା ।
ରତ୍ନବିଦ୍ୟା—ଶୀ. (କ.ଧା) ରତ୍ନଶାସ୍ତ୍ର ।
ରତ୍ନବନ୍ଦୁ—ଶୀ. ବି. ରମଣମନ୍ତା ।
ରତ୍ନବନ୍ଦୁ—ଶୀ.ବି. (କ.ଧା) ରତ୍ନବିଦ୍ୟା, ରତ୍ନ
ସମ୍ମାୟ ଗ୍ରହ । [ବ୍ୟକ୍ତି]
ରତ୍ନଶୀର—ପୁଂ. ବି. ପୁଷ୍ପବ୍ରାଦନକ୍ଷମ-
ରତ୍ନଶୀର୍ଯ୍ୟ—ଶୀ. ବି. ମେଥୁନକ୍ଷମ୍ବୀ, ସଙ୍ଗମ
ରତ୍ନଶବ୍ଦ—ଶୀ. ବି. ରମଣର ମମତା ।
ରତ୍ନପକ୍ଷ(କ୍ଷ) — ବି. ରତ୍ନ କରିବା ଅଭି-
ପାସୁର ସୁବେଶ ହେବା ।
ରତ୍ନପରା—ଶୀ.ବି.ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ
ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ—ଶୀ.ବି. (କ.ଧା) ଯେଉଁ ହାତର
ମୁଣ୍ଡରେ ରହୁଆଏ, ଶ୍ରେଷ୍ଠଗରି ।
ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ—ଶୀ.ବି. ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ
ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ—ଶୀ.ବି. ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ
ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ—ଶୀ.ବି. (ଶତତ) ରମଣେଛ୍ବ,
ମନୁତ୍, (ଶତତ) ରହୁଗର୍ଭବିଶ୍ଵିଷୁ, (ଶୀ)
ରହୁଗର୍ଭ ।
ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ—ଶୀ. ବି. (ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ+ଅ)
କୋକିଳ ।
ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ—ଶୀ.ବି. (ଶତତ) ଅପୂର୍ଣ୍ଣ କାମ-
କୁରି ସୁନକ ମୁନଙ୍ଗଳିତାରେ ଦେଖା-
ଯିବା ରନ୍ଦାଦ ରୋଗବିଶେଷ, କାମୋ-
ଦାଦ, ରମଣେଛ୍ବ ।
ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ—ଶୀ.ବି. (ରମ୍+ତ.ନ) ପରାମରିଶୀଳ
କାରଞ୍ଜ, ମଣ୍ଡାର ମଣି, ସବାନ ଶ୍ରେଷ୍ଠ,
ପୁଣ୍ୟ ବହୁମୂଳ୍ୟ ପ୍ରବ୍ୟ ।
ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ—ଶୀ.ବି. କେନ୍ଦ୍ରିଷ୍ମୟାରଣୀ ପରାମରିଶୀଳ
ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ ।
ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ—ଶୀ.ବି. ଏକପ୍ରକାର କଦଳୀ,
ନାଳିକଦଳୀ ।
ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ—ଶୀ.ବି.ପ୍ରବାଳ, ପୋହଳା ।
ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ—ଶୀ.ବି. ସମ୍ମାୟ ଶର୍ମୀ
ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ—ଶୀ.ବି. କାମଦେବ, ସାମାନ୍ୟ ।
ରତ୍ନପରାମରିଶୀଳ—ଶୀ.ବି. କାମଦେବ, ସାମାନ୍ୟ ।

ରହୁକଳସ—କ୍ଲୀ.ବି.ରହୁନମୌତ କଳସୀ ।
ରହୁକୁଟ—ପୁଂ. ବି. ପର୍ବତବିଶେଷ, ଯେଉଁ
ପର୍ବତ ମଧ୍ୟରେ ରହୁଆଏ, ଦ୍ଵୀପ-
ବିଶେଷ ।
ରହୁକୋଟ—ପୁଂ. ବି. ସମ୍ମାୟବିଶେଷ,
ଅପ୍ରସର ରହୁ ।
ରହୁମଣି—ବି. (ଶତତ) ରହୁମଣିତ,
ମଣି ମୁକ୍ତାଦିରେ ଭୂଷିତ ।
ରହୁଖଟ—ଶୀ. ବି. ରହୁ ଖଚିତ ଖଟ ।
ରହୁଖଟ—ଶୀ. ବି. ରହୁ ଖଚିତ ଖଟ ।
ରହୁଖଣୀ—ଶୀ.ବି.ରହୁର ଖଣୀ, ସମୁଦ୍ର ।
ରହୁଗରି—ବି. ଯେଉଁ ହାତର
ମୁଣ୍ଡରେ ରହୁଆଏ, ଶ୍ରେଷ୍ଠଗରି ।
ରହୁଗର୍ଭ—ଶୀ. ବି. ବିକାନିର ନଗରର
ପୁଷ୍ପରେ ଓ ବିକାନି ରଜ୍ୟରେ ଥଥା
କୋଟିଏ ନଗର ଓ ରେଲସ୍ଟେସନ ।
ରହୁଗର୍ଭ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶୀ) କୁବେର,
ସମୁଦ୍ର, (ଶତତ) ରହୁଗର୍ଭବିଶ୍ଵିଷୁ, (ଶୀ)
ରହୁଗର୍ଭ ।
ରହୁଗର୍ଭ—ଶୀ. ବି. (ରହୁଗର୍ଭ+ଅ)
ବ.ଶୀ; ପୃଥିବୀ, ସତ୍ୟପୁନବତୀ ନାମ ।
ରହୁଗରି—ବି. ପର୍ବତବିଶେଷ ।
ରହୁଗର୍ଭ—ଶୀ. ବି. ପୁଷ୍ପକିଳର
ସତ୍ୟବାଦୀ ନିକଟଦେଇ ପ୍ରବଦ୍ଧ କୁଦ୍ର
ନମବିଶେଷ ।
ରହୁଗୁଡ଼—ଶୀ. ବି. ରହୁଖଚିତ ହୁଣ୍ଡ-
ବଳସୁରବିଶେଷ ।
ରହୁଗୁଡ଼—ପୁଂ. ବି. (କ.ଶୀ) ଯାହାର
ଚୂଡ଼ାରେ ରହୁଆଛି, (ଶୀ) ରହୁଗୁଡ଼ ।
ରହୁଗୁଡ଼—ବି. (ଶତତ)ରହୁଗୁଡ଼ଚିତ ।
ରହୁଗୁଡ଼—ଶୀ.ବି. (ରହୁ+ଜବ+ଇନ୍) ରହୁ
ବ୍ୟକ୍ତପାୟୀ, ଜହୁର ।
ରହୁଜୋଡ଼—ପ୍ର. (କଟଳ) ରହୁବଟ
ନିକଟ୍ୟ ନଳାଶ୍ୟ ।
ରହୁଫିତୀ—ବି.(ଶତତ)ସୁଦୃଷ୍ଟିକାର ଓ
ଚରିତଧର୍ମ, ସମ୍ବନ୍ଧ ଓ ବୃତ୍ତ, ବୌଦ୍ଧ-
ଧର୍ମର ଏ ତନିଗୋଟି ଅମୂଳ୍ୟ ବନ୍ଧ ।
ରହୁଦର୍ଶଣ—ପୁଂ. ବି.ରହୁଦିମଣ୍ତ୍ରିତ ଦର୍ଶଣ-
ବିଶେଷ ।

ରହୁତୀପ—ବ. (କ.ଧା) ରହୁମଳ୍ପ ମଣି-
ଆଦିରେ ନିମିତ୍ତ ପ୍ରସାପ, ପାଚାଳୁଷ୍ଟ ମଣି-
ବିଶେଷ, ଯହିଁରୁ ଆଲୋକ ବିଜ୍ଞାନ୍ତ ହୁଏ
ରହୁତୁମ—ପୁଂ. ବ. ପ୍ରବାଳ ।
ରହୁତୁମମୟ—ବିଂ. ପ୍ରବାଳମଣ୍ଡିତ, ପ୍ରବାଳ
ସତ୍ତ୍ଵ ।
ରହୁତୀପ—କ୍ଲୀ. ବ. ରହୁନିମିତ୍ ପ୍ରାନ,
ଦ୍ଵୀପବିଶେଷ ।
ରହୁତ୍ତବ—ପୁଂ. ବ. ଧନବାନ୍ ।
ରହୁଥା—ପୁଂ. ବି. ଧନଶାଲୀ ।
ରହୁତ୍ତବୁ—ଶ୍ଵୀ. ବ. ରହୁନିମିତ୍ ଧେନୁ-
ଦାନରୂପ ମହାଦାନବିଶେଷ ।
ରହୁତ୍ତ୍ବେ—କ୍ଲୀ. ବ. ଧନବାନ୍ ।
ରହୁନିତ୍ୟ—ପୁଂ. ବ. (ରହୁ + ନିତ୍ୟ)
ମଣିସମ୍ଭୂତ ।
ରହୁନାଭ—ପୁଂ. ବ. ବିଷ୍ଣୁ ।
ରହୁନିଧି—ପୁଂ. ବ. ଖଞ୍ଚନପଣୀ, ସମ୍ବୁ-
ଦେରୁ, ବିଷ୍ଣୁ, (ଗ୍ରା.ବି) ରହୁସମ୍ଭୂତ ।
ରହୁନାୟ—କ୍ଲୀ. ବ. ରହୁପ୍ରାପନ ।
ରହୁପରଶକ୍ତା—ଶ୍ଵୀ. ବ. ପ୍ରକୃତ ରହୁ ନିର୍ବା-
ଚନ ।
ରହୁପଦ୍ମଚ—ପୁଂ. ବ. ମେରୁ ପଦ୍ମଚ ।
ରହୁପଲଙ୍ଘି—ଗ୍ରା.ବ. ରହୁଶକ୍ତିଚ ପଲଙ୍ଘି ।
ରହୁପାରସ୍ୟ—ବ. ଯେଉଁଠାରେ ସବୁ-
ପ୍ରକାର ରହୁ ମିଳେ ।
ରହୁପୁର—କ୍ଲୀ. ବ. ଦେଶବିଶେଷ, ଭାରତର
ବିଳାସପୂରର ଭାବା ଗୋଟିଏ
ନଗର ।
ରହୁପୁରୁଷ—ବି. ଏକପ୍ରକାର ଅକ୍ଷଧ ଗଛ
ରହୁପ୍ରତିମା—ବ. ରହୁନିମିତ୍ ପିତୁଳା ।
ରହୁପ୍ରାସାପ—ପୁଂ. ବ. ରହୁପାପ ଦେଖ ।
ରହୁପ୍ରଭ—ପୁଂ. ବ. (ରହୁ + ପ୍ରଭୁ + ଅ)
ଦେବତାବିଶେଷ, (ବିଂ) ରହୁପର ପ୍ରଭ-
ବିଶ୍ଵାସ, (ଶ୍ଵୀ) ରହୁପର ।
ରହୁପ୍ରଭ—ଶ୍ଵୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ଵୀ) ପୁଥିଆ,
ନାଶୀବିଶେଷ, (ଗ୍ରା.ବି) ରହୁର ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ,
ଜୈନମାନଙ୍କର ନରକବିଶେଷ ।
ରହୁପ୍ରସ୍ତୁ—ଶ୍ଵୀ. ବି. ଯେ ରହୁ ପ୍ରସବ
କରେ, ରହୁପ୍ରବନ୍ଧୀ, ସୁପ୍ରକ୍ରମ ପ୍ରସ-

ଦୟୀ(ଶ୍ଵୀ), (ବି) ପୁଥିଆ, ବସୁନିର୍ବା ।
ରହୁପ୍ରସ୍ତୁତ—ବିଂ. (ଗ୍ରା.ବି) ରହୁର ଉତ୍ସନ୍ନ,
(ବ.ଶ୍ଵୀ) ରହୋପ୍ରବନ୍ଧ ଦକ ।
ରହୁପ୍ରତ୍ୱ—ଶ୍ଵୀ. ବ. ଶୁକ୍ତି, ଶାମୁକା, (ବି)
ରହୁପ୍ରବକାରିଣୀ । [ଦେଖ ।
ରହୁପ୍ରସ୍ତୁତ—ଶ୍ଵୀ. ବି. ଓ ବି. ରହୁପ୍ରସ୍ତୁତ
ରହୁପ୍ରକ—କ୍ଲୀ. ବ. ଧନସମ୍ଭୂତ ।
ରହୁମଣ୍ଡି—ଶ୍ଵୀ. ବ. ବିଦ୍ୟାଧିଶବ୍ଦବିଶେଷ ।
ରହୁମଣ୍ଡିତ—ବିଂ. (ଗ୍ରା.ବି) ରହୁପ୍ରତ୍ୱ,
ରହୁଦ୍ଵାର ଅଳଂକୃତ, (ଶ୍ଵୀ) ରହୁମଣ୍ଡିତ ।
ରହୁମୟ—ବିଂ. (ରହୁ + ମୟ) ରହୁପ୍ରତ୍ୱ,
ରହୁପ୍ରତ୍ୱ, ମଣିମୟ, (ଶ୍ଵୀ) ରହୁମୟ ।
ରହୁମାଳା—ଶ୍ଵୀ. ବ. ରହୁମୟ ହାର ଦା
ମାଳ ।
ରହୁମାଳାବାନ୍—ପୁଂ. ବି. ରହୁମାଳାଧାରୀ,
ରହୁମାଳାସତ୍ତ୍ଵ ।
ରହୁମାଳିକା—ଶ୍ଵୀ. ବ. ଗ୍ରେଟ ରହୁହାର ।
ରହୁମାଳି—ପୁଂ. ବି. ରହୁମାଳାଧାରୀ,
(ବି) ଦେବତାବିଶେଷ ।
ରହୁମୁଣ୍ଡ—କ୍ଲୀ. ବ. (ରହୁ + ମୁଣ୍ଡ)
ସରକ, ସ୍ଵରା ।
ରହୁମୁଦ୍ର—ଶ୍ଵୀ. ବ. ସମାଧିବିଶେଷ ।
ରହୁମୁଦ୍ରକ—ବ. (କ.ଧା) ରହୁପ୍ରତ୍ୱ,
ଅଙ୍ଗୁଲ୍ୟ ।
ରହୁମଳ—ପୁଂ. ବ. ସାରକ, ସାର ।
ରହୁମଳି—ଶ୍ଵୀ. ବ. (ଗ୍ରା.ବି) ରହୁପ୍ରତ୍ୱ
ରହୁମଳି ।
ରହୁମଳିକ—ବ. ରହୁନିମିତ୍ ଶିବଲିଙ୍ଗ ।
ରହୁମଳିଙ୍ଗର—ପୁଂ. ବ. ଶିବଲିଙ୍ଗ-
ବିଶେଷ ।
ରହୁବଟ—ଗ୍ରା. (କଟକ) ବ. ଅର୍ଦ୍ଧାନନ୍ଦ
ଦାସଙ୍କ ଓଡ଼ିଆ ମାଲିକାରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ
କଟକ ସହରର ୩୩ ମାରଲ ପୁଣ୍ୟ
ସୁରକ୍ଷାର ଦେବମନ୍ଦର ଗର୍ଭକ ରହୁ-
ଜୋଡ଼ ନାମକ ଜଳାଶୟ ଜରରେ ଥିବ
କରିଗଲି ।
ରହୁବଟି—ଗ୍ରା. କ. କ ଠାରୁ କି
ନିଯମରେ ଆଦ୍ୟ ଅଗ୍ରମାନ ଥିବା
ଗୀତ୍ସୁନ୍ଦ୍ର ବଳଦେବ ରଥ କବିସୁନ୍ଦ୍ରିୟଙ୍କ
ରଚିତ କୃଷ୍ଣକେଳି ବର୍ଣ୍ଣନାମକ ସଙ୍ଗୀତ
ପୁଣ୍ୟକ ।
ରହୁକ—ପୁଂ. ବ. (ରହୁ + ଅଙ୍କ) ବ.ଶ୍ଵୀ:

ଶଷ୍ଟୁରଥ, (କ.ଧା) ରହୁଣ୍ଡୁ ।
 ରହୁଣ୍ଡୁଷୁ(କ)—କ୍ଲୀ. ବି. ରହୁଣ୍ଡୁଜୁଳା,
 ରହୁଣ୍ଡୁତ ମୁଦି ।
 ରହୁଣ୍ଡ—ସୁ. ବ. କାନାର୍ଥ ପଦ୍ମଚ-
 ରୂପେ କଲ୍ପିତ ରହୁଣ୍ଡ, ସୁମେରୁ-
 ପଦ୍ମନ, ରହୁଣ୍ଡା ।
 ରହୁଣ୍ଡ୍ୟ—ଶି. ବି. ରହୁଣ୍ଡୁସୁ, ରହୁଣ୍ଡ୍ୟ ।
 ରହୁଣ୍ଡ—ସୁ. ବ. ରହୁଣ୍ଡର ଦେଖ ।
 ରହୁଣ୍ଡପତି—ସୁ. ବ. (ଗୁଡ଼ି) କୁନେଇ ।
 ରହୁଣ୍ଡରଣ—କ୍ଲୀ. ବି. (କ.ଧା) ରହୁ-
 ଣିକାର, ମଣିମୟ ଅଳଙ୍କାର ।
 ରହୁଣ୍ଡି—ସୁ. ବ. ବୁକିବିଶେଷ, ରହୁ-
 ମୟୁଣ୍ଡ ।
 ରହୁଣିଳଙ୍କାର—କ୍ଲୀ. ବି. ମଣିମୟ ଅଳ-
 ଙ୍କାର, ରହୁଣରଣ ।
 ରହୁଣୋକ—ବି. (ରହୁ + ଆନ୍ଦୋକ)
 ରହୁଣେୟାତଃ ।
 ରହୁବତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ନଗରବିଶେଷ ।
 ରହୁବଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୁକ୍ତାମାଳା, ଛନ୍ଦୋ-
 ଭେଦ, ନାୟିକାବିଶେଷ, (ଗୁଡ଼ି)
 ରହୁର ଶ୍ରେଣୀ, ବସ୍ତରକମହୀ, ଶ୍ରାହଷ
 ପ୍ରଣାତ ନାଟ୍ୟରୁଦ୍ଧବିଶେଷ, ବାକ୍ୟାଳି-
 କାରବିଶେଷ ।
 ରହୁସନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରହୁ + ଆସନ)
 ରହୁନିମିତ ଆସନ ।
 ରହୁ—ବ. (ବୁ + ଅହୁ) ଏକମୂଳୀ ପର-
 ମିତ ଲମ୍ବ ୧୧ ଅଞ୍ଚଳ, ମୁଠା, ମୁଷ୍ଟି ।
 ରହୁପୃଷ୍ଠକ—କ୍ଲୀ. ବି. କହୁଣୀ ।
 ରହୁନ୍ଦୁ—ସୁ. ବି. ଶ୍ରେଷ୍ଠରନ୍ଦୁ, ଶ୍ରୀରକ,
 ମାଣିକ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟୁଷ ।
 ରହୁଣୀ—ସୁ. ବି. (ଗୁଡ଼ି) କୁଦେର ।
 ରହୁଣୀର—ବ. (ଗୁଡ଼ି) କାଣ୍ଡୁ ଶିବ-
 ଶିଳାବିଶେଷ, କୁଦେର । [ବିଶେଷ ।
 ରହୁଣୀରମା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ତନେଜ୍ଞାକୁ ଦେବତା-
 ରହୁଣୀଦଧ୍ୟ—ଶା. ବି. ପାରତ ବିଜ୍ଞାତ
 ନାଳଦିବିଶ୍ଵବିଦ୍ୟାଳୟର ସ୍ତ୍ରୀଶାଳ
 ପୁନ୍ଦ୍ରିକାର ।
 ରହୁଣୀକୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ତନେଜ୍ଞାକୁ ଦେବତା-
 ମୁଣ୍ଡିବିଶେଷ ।

ରଥ୍ୟଙ୍କ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରଥ + ଅଙ୍କ) କ.ଧା;
 ଶୀଘ୍ରାନ୍ତ, ସୁରଷକିଙ୍ଗ ।
 ରଥ—ସୁ. ବି. (ରମ + ଥ) କାୟ, ଦେହ.
 ରଥଶ, କେତେସ ଦୃଷ୍ଟ, ଚନ୍ଦବିକ୍ଷି
 ସୁର୍ବାର୍ଥ ଯାତା, ଶତାଙ୍କ, ସାନ୍ଦନ, ଗାନ୍ଧି
 ନାର, ଅବୟବ, ବାହନ, କଳବେତସ,
 ଅଶୋକ, କିମାନ, ଦେବନାନ, (ଗା.ବି)
 ପ୍ରାଚ୍ଛମମାନକ ବଂଶୋପାଧ୍ୟବିଶେଷ ।
 ରଥକ—ସୁ. ବି. (ରଥ + କ) ଦେବ
 ମନ୍ଦରବସ୍ତୁବିଶେଷ, ଦେବମନ୍ଦରର
 ଦୀମାନ । [ରଥଶ୍ରେଣୀ ।
 ରଥକଟ୍ଟା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଗୁଡ଼ି) ରଥୟମୁହ,
 ରଥକର—ସୁ. ବି. (ରଥ + କୁ + ଥ)
 ରଥକାର, ରଥନିର୍ମାଣକାରୀ କାରିଗର,
 ବଢ଼େଇ ।
 ରଥକଳକ—ସୁ. ବି. ରଥାଦିର ପରି-
 ଦର୍ଶକ ରଜକର୍ମପୂର୍ଣ୍ଣବିଶେଷ, ଧନୀ-
 ମାନଙ୍କର ଗୃହସଙ୍କ ବେଶଭୂଷାର ପର-
 ରକ୍ଷକ । [ଦଳ ।
 ରଥକାୟ—ସୁ. ବି. ରଥାରେସା ସେନା-
 ରଥକାର—ସୁ. ବି. ରଥନିର୍ମାଣକର୍ତ୍ତ
 ବଢ଼େଇ । [ଦେଖ ।
 ରଥକାରକ—ସୁ. ବି. ସୁରଧାର, ରଥକାର
 ରଥକାରହ—କ୍ଲୀ. ବି. ରଥକାରର ଭାବ
 ବା ଧର୍ମ ବା କାର୍ଯ୍ୟ, ରଥ ପ୍ରସ୍ତୁତକରଣ ।
 ରଥକୁଟୁମ୍ବିକ—ସୁ. ବି. (ରଥ + କୁଟୁମ୍ବିକ)
 ପାରଥ, ରଥକୁଲକ ।
 ରଥକୁଟୁମ୍ବୀ—ସୁ. ବି. (ରଥ + କୁଟୁମ୍ବିନ)
 ପାରଥ, ରଥକୁଲକ ।
 ରଥକୁର—କ୍ଲୀ. ବି. ରଥକୁର ମେରୁ ।
 ରଥକୁର—ସୁ. ବି. (ରଥ + କୁ + କୁପ୍ର)
 ରଥକାର ଦେଖ, ପକ୍ଷବିଶେଷ ।
 ରଥକେଦୁ—ସୁ. ବି. ରଥ କିଶ୍ମା, ରଥଧିକ
 ରଥକାନ୍ତ—ସୁ. ବି. ପାତାଳବିଶେଷ ।
 ରଥକାନ୍ତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଜନପଦବିଶେଷ ।
 ରଥକୀତ—ବି. ଯାହା ରଥ ମୂଳରେ
 କୀତ ହୋଇଥିଲା ।
 ରଥକୋର—ସୁ. ବି. ରଥକଷେତନ ।
 ରଥଗଣକ—ସୁ. ବି. ରଥ ସାମ୍ବାକାରୀ

ରଥକର୍ମପୂର୍ଣ୍ଣବିଶେଷ ।
 ରଥଗାନ—ବ. (ରଥ ଗାନ) ଶିକ୍ଷକାଦ
 ନରବାହ୍ୟ ଯାନ ।
 ରଥଗୀତ—ଶା. ବି. ପୁଣ୍ୟାଦି ରଥଯାତ୍ର
 ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ
 କରିବାପାଇ ରଥ ଉପରେ ସାରଥ
 ବୋଲିବା ଅଶୀଳ ଗୀତ ।
 ରଥଗୁଡ଼ି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶହାର ଓ ଶର୍ମିତ
 ରଥଗୁଡ଼ି ନିମିତ୍ତ ରଥ ମଧ୍ୟପୁଷ୍ଟ ନ ।
 ରଥଗୋପନ—କ୍ଲୀ. ବି. ରଥଗୁଡ଼ି ଦେଖ ।
 ରଥଗୋପ—ସୁ. ବି. ରଥ କଳବାବେଳେ
 ହେବା ଶବ ।
 ରଥଚତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. ରଥର ତକ, ଚତ୍ର-
 ବାକ ପକ୍ଷୀ । [ସତ୍ତ୍ଵ ।
 ରଥଚତ୍ରରତ—କ୍ଲୀ. ବି. ରଥଚତ୍ରପରି
 ରଥଚରଣ—ସୁ. ବି. ଚନ୍ଦବାକ ପକ୍ଷୀ,
 (ବି) ରଥଚରଣ ।
 ରଥଚର୍ଯ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରଥଗୁଲନା ।
 ରଥଚଳାରବା—ଶା. କ୍ରି. ରଥରେ ଯୋଗୁ
 ହୋଇଥିବା ପରୁଆଦିକୁ ପ୍ରଦେଶର
 କରି ରଥକୁ ଗୁଣିତ କରିବା ।
 ରଥଚଳିବା—ଶା. ବି. ରଥ ଗଢ଼ କରିବା,
 (ଲ. ଅର୍ଥ) ଚଳପଳେ ହେବାକୁ ସମ୍ମର୍ଥ
 ହେବା ।
 ରଥଚଳକ—ସୁ. ବି. (ଗୁଡ଼ି) ସାରଥ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୁକିକା ।
 ରଥଚଳନ—ବ. ସାରଥ ରୁଦ୍ଧ ରଥରେ
 ଲଗିଥିବା ଅଶ୍ଵଦିକୁ ନିୟମିତ କରି
 ରଥକୁ ରୁକ୍ଷିତ କରିବା ।
 ରଥଚଳିବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କମାବିଶେଷ ।
 ରଥକାଦା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରଥର ପଶ୍ଚାତ୍ରିତା ।
 ରଥକିତ—ସୁ. ବି. (ରଥ + କିନ୍ତୁ + କ)
 କୁପ୍ର) ରଥକେତା, ରଥକୁଲାକ୍ଷା ।
 ରଥକୁତ—ବ. ରଥରେହଣ ପୂର୍ବକ-
 ଆହମଣ ।
 ରଥକୁଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ରଥଗୁଲକରେ କୁଣ୍ଡଳ ।
 ରଥକୁଳନ—ବ. ରଥ ରୁକ୍ଷିତ କୌଳେ ।
 ରଥକୁଳନ—ସୁ. ବି. ସାରଥ, (ବି) ରଥ-
 ବୁଲନଶୀଳ, ରଥ ବଳାକ୍ରବାରେ କୁଣ୍ଡଳ

ରଥକଣ୍ଠିକା—ଗା.କି.ଗତ କରିବା ପାଇଁ
ରଥକୁ ଓଡ଼ିବା । [କାଷ୍ଟ ।]
ରଥଦାରୁ—କୀ.ବ. ରଥନିର୍ମାଣ ଯୋଗ୍ୟ
ରଥକୁ—ପୁ.ବି.କାରିଶଗଛ, ବେଳସବୁନ
ରଥକୁମ—ପୁ. ବ. ରଥକୁ ଦେଖ ।
ରଥଧୂ—ହୀ.କି(ରଥ + ଧୂ)ରଥର ଭାର ।
ରଥନାରୀ—ପୁ. ବ. (ରଥ + ନାରୀ)
ରଥକୁ ।
ରଥନ୍ତର—ବ. (ରଥ + ଚାତୁଣିର୍ବାନ୍ତି
କାଥ) ସାରଥ, ସାମବେଦର ଶାଖ-
ବିଶେଷ । [ପଥ ।]
ରଥପଥ—ପୁ.ବି.ଶିଳ୍ପିକାନ୍ତ ଶମନଯୋଗ୍ୟ
ରଥପରୀଯାତ୍ମା—ପୁ. ବ. (ବ.ଶି.) ବୃକ୍ଷ-
ବିଶେଷ, ବାନଶଗଛ, ବେଳଳତା ।
ରଥପାଦ—ପୁ.ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ ଚନ୍ଦ, ରଥର
ଚକ ।
ରଥପ୍ରକ୍ଷଣ—ପୁ. ବ. ରଥର ଅଗ୍ରଗାମୀ
ବୃକ୍ଷ, ରଥରୂଳକ ।
ରଥପ୍ରା—ପୁ. ବ. ନିର୍ବିଶେଷ ।
ରଥମଞ୍ଜଳ—ପୁ. ବ. ରଥସମୁହ ।
ରଥମହୋତ୍ସବ—ପୁ. ବ. ରଥୋତ୍ସବ,
ରଥୟାତ୍ମା ।
ରଥମୁଖ—କୀ.ବ. ରଥର ସମ୍ମର୍ମଦେଶ ।
ରଥଯାତ୍ରା—ପୁ. ବ. ଶ୍ରାବଣିକୁ, ଆଷାଢ଼
ମାସ ପୁଷ୍ଟ୍ୟା ନନ୍ଦମୁହୁ ଶୁକ୍ଳ ଦିନାଯୁକ୍ତ
ଦିନ ବଳଭଦ୍ର, ଜଗନ୍ନାଥ, ସୁଭଦ୍ରା
ପୃଣିମା ମନ୍ଦରକୁ ରଥରେ ନନ୍ଦ ହେବା
ଦୂପ ଉତ୍ସବ ।
ରଥୟାନ—କୀ. ବ. (ରୂପ-କ.ଧା)ରଥ ।
ରଥୟକ—ବ. (ରଥ + ଯକୁଳ + କ.କ୍ଷମି)
ରଥୟକୁ ଯକୁଳିଙ୍ଗ, ସ ରଥ ।
ରଥୟକ—କୀ. ବ. ରଥ ଦ୍ଵାରା ଯକୁଳ ।
ରଥୟୁଥ—ପୁ. ବ. ରଥସମୁହ ।
ରଥୟକ—ପୁ. ବ. ରଥର ରକ୍ଷଣି
ଯୋଜନକାଶ, ସାରଥ ।
ରଥରହିବା—ଗା.ବ.ରଥର ରହିବହିତ୍ୟ,
(ଲାଞ୍ଚର) କାର୍ତ୍ତିକ୍ୟ ଯୋଗ୍ୟ ଶଶ୍ରର
କ୍ଲିବାକୁ ବା କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଅନ୍ତମ
ହେବା ।

ରଥବକ—ପୁ.ବ. ଶାକ୍ୟ ମୁନିଙ୍କ ପୂର୍ବ-
ପୁରୁଷ ।
ରଥବାନୀ—ଶ୍ରୀ. ବ. ସର୍ବବିଶେଷ ।
ରଥବଶ—ପୁ. ବ. ରଥସମୁହ ।
ରଥବର—ପୁ. ବ. ଉତ୍ତରମୁହ ରଥ ।
ରଥବର୍ଷ(ନ) —କୀ. ବ. ରଥମାର୍ଗ, ରଥ
ଚଳିବାର ସାହୁ ।
ରଥବାହ—ପୁ.ବ (ରଥ + ବହ + ଶିର
+ କ.ଥ) ଅଶ୍ଵଦି, ସାରଥ, ଯାନାଦ
ଗୁଳକ, (ପୁ) ରଥବ ହା ।
ରଥବାହକ—ପୁ. ବ. ରଥ ବହନକାଶ
ସାରଥ, (ପୁ) ରଥବାହକ ।
ରଥବାହନ—କୀ. ବ. ଚନ୍ଦ୍ୟକୁ କାଷ୍ଟ-
ମଣ୍ଡପ, ଯାହା ଉପରେ ରଥ ରଖି
ସ୍ଥାନାନ୍ତରକୁ ନିଆୟାଏ ।
ରଥବାହବା—ଗା. କି. ରଥ ଚଳାଇବା
ଦେଖ ।
ରଥବିଦ୍ୟ—ପୁ. ବ. ରଥବିଜ୍ଞାନ, ରଥ
ଚଳାଇବାର ବୃକ୍ଷ । [ମୋତନ ।]
ରଥବିମୋନ—କୀ. ବ. ରଥରକୁ ଉନ୍ନ-
ରଥଶାଳ—ପୁ. ବ. ରଥ ଶଳନ ଯୋଗ୍ୟ
ରଥଟା ।
ରଥବୁହ—ଗା. ବ. ରଥରୂଳନ ।
ରଥବେଗ—ପୁ. ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ) ରଥର
ଶମନଟତ୍ତ୍ଵ, ରଥର ଗତର ଦୃଢ଼ତା ।
ରଥବୁଜ—ବ. ରଥସମୁହ ।
ରଥଶକ୍ତି—ପୁ. ବ. ଯୁଦ୍ଧୋପଯୋଗୀ
ସୁଭର ପତାକା ଦୟ ।
ରଥଶାଳା—ପୁ. ବ. ରଥ ରକ୍ଷଣ୍ମୁହ, ପ୍ରା-
ବଳ । [କୌଣ୍ଠ ।]
ରଥଶକ୍ତା—ପୁ. ବ. ରଥ ଚଳାଇବାର
ରଥଶିର୍ଷ—କୀ. ବ. ରଥସୁରୀ ।
ରଥଶ୍ରେଣୀ—ପୁ. ବ. ଏକପଥବା ଅନେକ
ପୁଣ୍ଡର ରଥ ।
ରଥପ୍ରମୀ—ପୁ. ବ. ମ.ଯଶକୁ ସପ୍ତମୀ ।
ରଥପୁଷ—କୀ. ବ. ରଥ ନିର୍ମାଣଶାଳୀ ।
ରଥପୁ—ଶ୍ରୀ. ବ. (ରଥ + ପୁଷ + କ)
ରଥପୁତ୍ର, ରଥରେ ଅବସ୍ଥାନକାଶ ।
ରଥପୁତ୍ର—ପୁ. ବ. ସମସ୍ତଙ୍କର ପାଲକ ।
ରଥସୁନ—ପୁ. ବ. ରଥନିର୍ଦ୍ଦେଶ, ଯଷ-
ବିଶେଷ ।
ରଥସ୍ତାମୀ—ବ. ରଥର ମାନ୍ଦି, ରଥ-
ଶେଷ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯାରଥ ।
ରଥା—ଗା. ବ. ରଥୀ, ସାରବୁରୁଷ ।
ରଥକ—ପୁ. ବ. ରଥ ଚନ୍ଦବୁଦ୍ସୁର
ସମେଜକ ଦଣ୍ଡ, ସନ୍ଦାନୁକରିବିଶେଷ ।
ରଥାଗ—ପୁ. ବ. ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯୋକା ।
ରଥାଙ୍ଗ—କୀ. ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଚନ୍ଦ, ରଥ-
ବସୁକ, ସୁଦର୍ଶନିଚନ୍ଦ, (ପୁ.ବ) ଚନ୍ଦ-
ବାକ ପକ୍ଷୀ ।
ରଥାଙ୍ଗଭୁଲ୍ଲହୁନ—ପୁ. ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ)
ଚନ୍ଦବାକ ପକ୍ଷୀ ।
ରଥାଙ୍ଗନାମା—ପୁ. ବ. (ରଥଙ୍ଗ + ନାମନ) ଚନ୍ଦବାକ, ଚକୁଆପକ୍ଷୀ ।
ରଥାଙ୍ଗନେମି—ପୁ. ବ. ରଥରତନ ନେମି
ବା ଧାର୍ଯ୍ୟ ।
ରଥାଙ୍ଗପଣୀ—ପୁ. ବ. (ରଥଙ୍ଗ + ପଣୀ)
ଦେହପଣୀ, ବିଶ୍ଵୁ ।
ରଥାଙ୍ଗମିଥୁନ—ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଚନ୍ଦବାକ-
ସୁଗଳ, ଚକୁଆ ଓ ଚକୁର ପକ୍ଷୀଦ୍ୱୟ ।
ରଥାଙ୍ଗଶ୍ରୀବିନ୍ଦା—ପୁ. ବ. ଶ୍ରୀଗୋଲ-
କୁତ ନିତମୁନିଶିଷ୍ଟା ପୁ । [ପକ୍ଷ ।]
ରଥାଙ୍ଗସଙ୍କ—ପୁ. ବ. (ବ.ଶି.) ଚନ୍ଦବାକ
ରଥାଙ୍ଗଶାହ—ପୁ. ବ. ଚନ୍ଦବାକ ପକ୍ଷୀ ।
ରଥାଙ୍ଗହୁ—ପୁ. ବ. ଚନ୍ଦବାକ ପକ୍ଷୀ ।
ରଥାଙ୍ଗକାନ୍ତର—ପୁ. ବ. (ରଥଙ୍ଗ + କାନ୍ତର)
ବିଶ୍ଵୁ, ଚନ୍ଦଧର, ରକ୍ଷିନାମକ ଅକ୍ଷର,
ଦହିଦହିକା ।
ରଥାରୁ—ବ. ରଥାର୍କି ଦେଖ ।
ରଥମାକ—କୀ. ବ. ଶ୍ରେଷ୍ଠବକର ରଥହୁନ୍ତି
ରଥନ୍ତର—ବ. (ରଥ + ଅନ୍ତର) ଅନ୍ତ୍ୟ-
ରଥ, କିଳୁ ବା ବ୍ରହ୍ମକର ଦିବସ-
ବିଶେଷର ନାମ ।
ରଥାରୁ—ପୁ. ବ. (ରଥଙ୍ଗ + ଅନ୍ତର) କେତେବୁ-
ବୃକ୍ଷ, ନଳତୃଣ । *

ରଥାରୁଷ—ପୁ. ବ. (ରଥଙ୍ଗ + ଅନ୍ତର) କେତେବୁ-
ବୃକ୍ଷ, ନଳତୃଣ ।

ରଥାରୁଷ—ପୁ. ବ. (ରଥଙ୍ଗ + ସୁରଷ) ରଥାରୁଷ
ରଥାରୁ ଦେଖ ।

ରଥାରୁଷ—ପୁ. ବ. (ରଥଙ୍ଗ + ସୁରଷ) ରଥାରୁଷ
ରଥାରୁ ଦେଖ ।

ରଥାରୁତି—ପୁ. ବି. (ଗତି) ରଥେ
ଉପବିଷ୍ଟ, ରଥରେ ଚଢିଥିବା, (ସ୍ଥି) ରଥ-
ବୁଢ଼ା ।

ରଥାରେହ—ବ. (ଗତି) ରଥାରେହଣ,
ରଥ ଉପରକୁ ଚଢିବା ।

ରଥାରେହା—ପୁ. ବି. (ରଥ + ଆଗେ-
ଦୂନ) ରଥସ୍ତ ଯୁକ୍ତକର୍ମ, ଯେ ରଥରେ
ଚଢିଆଏ, ରଥସ୍ତାମୀ, (ସ୍ଥି) ରଥାରେହଣ ।

ରଥାରେଶ୍ଵେନା—ବ. ଯେଉଁ ହେନା
ରଥରେ ଚଢ଼ି ଯୁକ୍ତ କରନ୍ତି ।

ରଥାର୍ଜଳ—ପୁ. ବ. (ଗତି) ଯୁକ୍ତ ରଥ ।

ରଥାବୟୁବ—ପୁ. ବ. ଚନ୍ଦ୍ରାତି ରଥାଙ୍ଗ ।

ରଥାବସରହଣ—ବ. (ଗତି) ରଥରୁ
ଓହୁରକା ।

ରଥାବେଶ୍ଵା—ପୁ. ବି. ରଥରୁ ଓହୁରକ-
ଥିବା, ରଥସ୍ତ ଯୁକ୍ତକର୍ମ । [ଯୋଡ଼ା ।]

ରଥାଶ—ପୁ. ବ. (ଗତି) ରଥ ଡାଣିବା
ରଥାହର—ଶ. ବି. ରଥାରେହଣର ଗମନ
ଦିବସ ବା ଦମ୍ଭୁ, ରଥାହ ।

ରଥକ—ପୁ. ବ. (ରଥ + ଇକ) ରଥୀ,
ସ୍ଥାମୀ, ରଥାରୁତ ଯୋଜା, ରଥାରେଶ୍ଵ
ବ୍ୟକ୍ତି, ବାନଶଙ୍କ ।

ରଥତ—ଶ. ବ. ରଥଦ୍ଵାରା ଦକ୍ଷିତ ।

ରଥନ—ପୁ. ବି. (ରଥ + ଇନ) ରଥକ
ଦେଖ ।

ରଥର—ପୁ. ବ. (ରଥ + ଇର) ରଥକଦେଖ
ରଥୀ—ପୁ. ବି. (ରଥ + ଇନ) ରଥସ୍ତାମୀ
ରଥାରେଶ୍ଵା, ରଥସ୍ତ ଯୋଜା, ସାରଥ,
(ସ୍ଥି) ରଥମା, (ଶା. ବି) ଶାରସ୍ଵତୁଷ,
କଳା ଲୋକ ।

ରଥେଶ—ପୁ. ବ. ରଥର ଅଧିକାର,
ରଥସ୍ତ ଯେବା, ରଥୀ, ରଥସ୍ତାମୀ ।

ରଥେଷ—ସ୍ଥି. ବି. ରଥତକର ଫ୍ରୋଜକ
ଦଣ୍ଡ ।

ରଥେଷୁ—ପୁ. ବ. ବାଣବିଶେଷ ।

ରଥୋତ୍ତମ—ପୁ. ବ. ଉତ୍ତମ ରଥ ।

ରଥୋତ୍ତମ—ପୁ. ବ. (ରଥ + ଇତ୍ତମ)
ରଥାରୀତା ଦେଖ ।

ରଥେତ—କୁ. ବି. ରଥରେହଣ ।

ଉଜ୍ଜଳ, ରଥରେ ଥିବାରେହୁ ଗବେତ ।

ରଥୋକତା—ସ୍ଥି. ବ. ୧୯ ଅନ୍ତରବିଶେଷ
ରଥଦୋବିଶେଷ ।

ରଥୋକତ—ପୁ. ବ. ରଥ କୁଳକର ବା
ସାରଥର ଆସନ, ଯୋଜାର ବଦିବାର
ଖାନ ।

ରଥୋପସ୍ତ—ପୁ. ବ. (ଗତି) ରଥର
ଉତ୍ତମ ଭାଗ, ରଥ ମଧ୍ୟାନ ।

ରଥୋପ—ପୁ. ବ. (ରଥ + ଓପ) ରଥ-
ବେଶ, ରଥର ଦ୍ରୁତଗତି ।

ରଥ୍ୟ—ପୁ. ବ. (ରଥ + ଯ) ରଥାଶ୍ଵା
ଯୋଟକ, ରଥ ଶୀ, ଯୁଆଳି, ରଥର
ନେତା, (ବି) ରଥସଂହାର, ରଥ ସମ୍ବ-
ନୀୟ ବା ବିଷସ୍ତକ ।

ରଥ୍ୟା—ସ୍ଥି. ବ. (ରଥ + ଯ + ଥ) ରଥ-
ସମୁଦ୍ର, ରଥକଟ୍ୟା, ଅଭ୍ୟନ୍ତର ମାର୍ଗ,
ଆନନ୍ଦିନ, ପଞ୍ଚା, ମାର୍ଗ, ବ୍ରାହ୍ମଣ, ପାଞ୍ଚଶିଳ ।

ରଥ୍ୟାବାହୀ—ପୁ. ବ. (ରଥ୍ୟା + ବହୁ-
ଇନ) ପଥକ, (ସ୍ଥି) ରଥ୍ୟାବାହୀନ ।

ରଥ(ଇ)—ଶା. ବ. ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଦେଶ-
ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୃଦୟାଦିର ପରବର୍ତ୍ତନ,
ଶ୍ରୀନାଥ, ରହିତକରଣ, (ବି) ପର-
ବର୍ତ୍ତିତ, ଶ୍ରୀତ ।

ରଦ୍ଦକଦ—ଶା. ବ. ଉତ୍ତର ଉତ୍ତରର-
ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବିଷସ୍ତର ଆମ୍ଲାନେନ
କର୍କିତରକ ।

ରଦ୍ଦ—ପୁ. ବ. (ରଦ୍ଦ + ଶ. ଅ) ଦନ୍ତ, ଦାନ୍ତ,
(ଶ. ଅ) ଦର୍ଜନ, ବିଲେଙ୍କ, ଶ୍ରୀନ,
ଉତ୍ତରଳନ ।

ରଦ୍ଦକଦ—ପୁ. ବ. (ରଦ୍ଦ + କଦ + କ).
ଅ) ଶ୍ରୀନ, ଅଧର, ଦନ୍ତକଦ ।

ରଦ୍ଦକଦ—ବ. (ଗତି) ୩୦ ।

ରଦନ—ପୁ. ବ. (ରଦନ + ଶ. ଅନ) ଦନ୍ତ,
ଦାନ୍ତ, (କୁ. ବ. ଶ. ଅନ) ଉତ୍ତରଳନ,
ଉତ୍ତରକ, ଶ୍ରୀନ ।

ରଦନକଦ—ପୁ. ବ. (ରଦନ + କଦ +
କ. ଅ) ଶ୍ରୀନ, ଅଧର ।

ରଦନମୁର—ବ. ଶ୍ରୀନ ।

ରଦନକା—ସ୍ଥି. ବି. ନାୟିକାବିଶେଷ ।

ରଦନ—ପୁ. ବ. (ରଦନ + ଇନ) ଦନ୍ତ,
ଦନ୍ତି, (ସ୍ଥି) ରଦନମୁର ।

ରଦପଦ—ବ. (ଗତି) ଦନ୍ତକଷତ ତତ୍ତ୍ଵ,
ରଦବାସ—ବ. ରଦକୁଳ, ୧୮ର, ୩୦ ।

ରଦା(ଦା)—ଯା. ବ. ଜୋଦୁଷକ ଧକ୍କା,
ଜଳାଧକା, କାନ୍ଦୁଆଦର୍ଦ୍ଦୁଆ ବା ପ୍ରର ।

ରଦ—ଯା. ବି. ଅପକୃଷ୍ଟ (ଦ୍ରବ୍ୟ), ବ୍ୟବ-
ହାରର ଅଯୋଗ୍ୟ, ନୟ, ନେଷ୍ଟ ।

ରଦପତିବା—ଶା. ବି. ଅକ୍ରମକାରୀୟ
ହୋଇ ଉଠିବା, ଅନ୍ତମ ହେବା ।

ରଦି—ବ. (ରଧ + ମ. ତ) ଆପାତପାତ୍ର,
ଆପ୍ରତି, ଶତଶପ୍ତ, (ସ୍ଥି) ରଦା ।

ରଦା—ପୁ. ବ. (ରଧ + କ. ତ) ଆପାତକ-
ାରା, ଶତକାରକ, (ସ୍ଥି) ରଦ୍ରୀ ।

ରଧତ—ପୁ. ବ. (ରଧ + ମ. ତ) ଷତଶପ୍ତ,
ଷତସ୍ତକ, ଅହତ, (ସ୍ଥି) ରଧତା ।

ରଧତା—ପୁ. ବ. (ରଧ + ତ) ଷତକାର,
ଅପାତକାର, ଅନନ୍ତକ ରକ, (ସ୍ଥି) ରଧତା ।

ରଧତା—ପୁ. (ସମ୍ବ) ବ. କନ୍ତ ବାଦୁଡ଼ି ।

ରଳ—ଶା. (ସମ୍ବ) ବ. ରଣ(ସାପ) ।

ରମ୍ବବ୍ୟ—ଶ. ବ. (ରମ୍ବ + ବିବ୍ୟ) ରମ-
ଶାର୍ଦ୍ଦ୍ର, ରମଶ୍ଵଯୋଗ୍ୟ ।

ରନ୍ଧି—ସ୍ଥି. ବ. (ରମ୍ବ + ଶ. ତ) ଆମୋଦ,
ସୁଖ, ହୀଡ଼ା, ଆନନ୍ଦ, ଆକ ହ୍ରା, ଗବାଦ
ପ୍ରତି ହେତୁ, ବିରତ, (ବି) ରମଶକାରୀ,
କୀର୍ତ୍ତାକାର ।

ରନ୍ଧିଦେବ—ପୁ. ବ. (କ. ଧା) ଚିତ୍ତ,
ଚନ୍ଦ୍ରଶରୀୟ ନୂପୁରିଷେ, କୁର ।

ରନ୍ଧୁ—ସ୍ଥି. ବ. (ରମ୍ବ + ତିରି) ବିପ୍ର,
ପଥ, ନିରୀ ।

ରନ୍ଧୁକିଆ—ଶା. ପୁ. ବ. ଯେ କୌଣସି
ଦ୍ରବ୍ୟ ପାଇବାପାଇ ବା ଖାଇବାପାଇ
ଦର୍ଶିପକାର, ବିକଳ ଆ ।

ରନ୍ଧୁ—ଶା. ବ. ପଳିକର ପହଞ୍ଚାଦେବା
ଉଦେଶ୍ୟରେ ତୁଳିବା, ତୁନ ।

ରନ୍ଧଳ—ସ୍ଥି. ବ. ଦୂସ୍ତ୍ୟପର୍ବ୍ରୀ ପଞ୍ଜି
ନାମାନ୍ତର ।

ରନ୍ଧା—ଶା. ବ. କାଠକୁ ତିକ୍କଣ କରିବା-
ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେଇମାନଙ୍କର

ସହବଶେଷ ।

ରଜନୀ-ପ୍ରା. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧି)କୀ.ବି.ରଜନୀଶୀ ପାତକା।
ରଜନି—ପୁ. ବି. (ରଧ୍+ଅଳକ)ପାତକ,
ରଜନିକାରକ, (କ୍ଲୀ.ବି) ବଣିକରଣ,
ନାଶକରଣ ।

ରଜଣା—ଗା.ବି. ରଜଣ, ରଜଣା, ରଜି-
ନୋଧୂନ ଖାଦ୍ୟ ।

ରଜନ—କ୍ଲୀ.ବି. (ରନ୍+ଶ.ଅଳ)ପାକ,
ରଜନା, (ବି-କ.ଅଳ) ନାଶକ ।

ରଜନକରିବା—ଗା.କି. ରଜନା, ପାକ-
କରିବା ॥

ରଜନକର୍ତ୍ତା—ପୁ. ବି. ଓ ଚି. (୭ତତ)
ପାତକ, ଯେ ସାନ୍ତେ, (ସି)ରଜନକର୍ତ୍ତା ।

ରଜନକର୍ମ-ବି.ରଜନାବଡ଼ା, ରଜନା କାର୍ଯ୍ୟ
ରଜନକାର୍ତ୍ତ—ପୁ. ବି.ପାତକ, ଯେ ସାନ୍ତେ,
(ସି) ରଜନକାର୍ତ୍ତା ।

ରଜନଗୃହ—ବି.ପାତକଶାଳା.ହାଣ୍ଡିଶାଳ ।

ରଜନାଗାର—ବି. (୭ତତ) ରଜନାଘର,
ହାଣ୍ଡିଶାଳ ।

ରଜନୀୟ—ବି. (ରଧ୍+ମୀ.ଅମୀୟ)ରଜନା
ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ ।

ରଜନା—ଗା.ବି.ରଜନ, ରଜଣ, (ଗା.ଚି)
ପାକ କିମ୍ବା ରଜନାଥବା । [ଶାଳ]

ରଜନାଯର—ଗା.ବି.ରେଷେଇଯର, ହାଣ୍ଡି-
ରଜନାଇଡ଼ାଫେଲ—ଗା.ବି. ଜଡ଼ା ମଞ୍ଜିକୁ
କୁଟି ଦା ବାଟି ପାଣିରେ ଦେଖାଇ ତହିଁରୁ
ବାହାର କରିବା ଲେଲ ।

ରଜନାବଡ଼ା—ଗା.ବି. ଅନ୍ତି ରଜନାବଡ଼ା ଓ
ପରିଦେଶର କରିବା କିମ୍ବା ।

ରଜନାକ୍ରି—ଗା. ବି. ଅନ୍ତି ବିଷ୍ଣୁନାନି
ରଜନବା, ଅନ୍ତିର ରଜନକାର୍ଯ୍ୟ ।

ରଜନ—କ୍ଲୀ.ବି. ରଜନିକରଣ, ରଜନା, ପାକ ।

ରଜନି—ବି. (ରଜନ୍+ଇତି)ରଜନିନିନି,
(ଚି) କୁତ୍ପାକ, ରଜନାହେଇଶବା ।

ରଜନ—କ୍ଲୀ.ବି. (ରମ୍ବ-କ୍ଲୁପ୍+ଧ୍+ଅ)
ଦୂଷଣ, ଯୋଦି, ଛଦ୍ର, ଚର୍ତ୍ତ, ବିବର,
କୁଷି, ପେଟ, ତୃତି, ଛଳ, କଶା, (ଜ୍ୟୋତିଷ)
ଲିଦ୍ଦୁରୁ ଅଷ୍ଟମସ୍ତାନ, ନିଧନମ୍ବାନ, ଜୀବ
ଦେହରେ ସମୁଦ୍ରାୟ ପ୍ରଭୁଷରୁଙ୍ଗେଶି

ଓ ସ୍ଵିର ୧୩ଗୋଟି ଲେଖାଏଁ ରକ୍ତ
ଅଛି, (ସଥା-୨ର୍କୁ, +କଣ୍ଠୀ + ନାକ
+ ମୁଖ + ତିଣି + ଗୁହ୍ୟ + ମେତ୍ରକ
= ୧୦୯ ଓ ସ୍ଵିକର ଅଧିକ ୨୪ନ +
୧ ଗର୍ଭପଥ = ୧୩) । [ଚକ୍ର]

ରଜନକଣ୍ଠ—ପୁ. ବି. ଜାଳ, ବର୍ତ୍ତିକନାମକ
ରଜ, ରତ୍ନ—ବି. ଲମ୍ବର ଅଷ୍ଟମମୟାନରେ

ରଜନଗତନି—ବି. ଲମ୍ବର ମୟାନରେ
ଉପରୁତ ନୈଷତ୍ୟ, ଆସନ୍ତ ବା ଅନ୍ତବାର୍ଯ୍ୟ
ମୁଖ ଅକର୍ଷା ।

ରଜନବଣ—ପୁ. ବି. ଛନ୍ଦ୍ରମୁଖ ବଣ,
ପୋଲାବାର୍ତ୍ତିଶ, ହକ୍କପାର, ବେଳିଙ୍ଗବାର୍ତ୍ତିଶ

ରଜନବ୍ରୁ—ବି. (କ.ଧା) ମୁଣ୍ଡିକ, ମୁଷା ।
ରଜନଗତ—କ୍ଲୀ. ବି. ଅଶ୍ଵଗଳ ଘୋଷ
ଦିଶେଷ ।

ରଜନାନ୍ଦେଶ୍ଵର—ବି. (୭ତତ) ଛନ୍ଦ୍ରନ୍ଦେଶ୍ଵର,
ଦୋଷ ବା ତୃତୀ ଶୋକିବୁବା ।

ରଜନାନ୍ଦେଶ୍ଵୀ—ପୁ. ବି. ଛନ୍ଦ୍ରନ୍ଦେଶ୍ଵରକାର
ରପହ—ଯା. ବି. ଗନ୍ତୁ, ଭୁମଶ, ମିହନ୍ତ,
ପରଶ୍ରମ, ଅଭ୍ୟାସ ।

ରଜାନି—ଯା. ବି. କିନିସର ଚଲଣ, ମଳ୍ଲ
ଚାଲଣି, ଗମନ, ରମାନା ।

ରଜନାପ୍ର—ଗା. ଅ. କଣ୍ଠୁୟକ, ଦେହ
କୁଣ୍ଡାଇବୁବା, ଯାତ୍ରୁ ଓ କୁଣ୍ଡିଆକୁ
ରେଖ ବା ବା କୁଣ୍ଡାଇବା ପ୍ରକାର ।

ରଜନା—ଯା. ବି. ବିବାଦର ନିଷ୍ଠତି ବା
ଆପେସିରେ ମୀମାଂସା, ସମସ୍ତି, ଶେଷ-
ମୀମାଂସା ।

ରଜନାମା—ଯା. ବି. ନିଷ୍ଠତିପରି, ବିବାଦ
ନିଷ୍ଠତି ଦୂରକ ଲିପି ।

ରଜୁ—ଯା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ଦୀଲଇ କାମ,
(ବି) ନିଷ୍ଠଳ, ପରଶ୍ରମ ।

ରଜୁର—ଯା. ବି. ପୁରୁଣାଲୁଗାଆଦିର
ଜାଟକୁ ଯେ ସୂତାଗୁଣି ମିଳଇ କରେ

ରଜସ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରତ୍ନ+ଅନ୍ତି) ଯଜ୍ଞ-
ଦିରେ ଅରମ୍ଭ, ଆହୁତି, ବେଗ, ଆଶ୍ରତି,
ବଳକର ଭୋକ୍ୟ, ଶିତ୍ରତା, ବ୍ରାହ୍ମ, ଦ୍ଵର୍ଷ,
ପ୍ରମୋହାତ୍ମ, ସରତ, ସମ୍ମ, ପୌଜୀ-

ପ୍ରୟେ ବରୁର, ଅଷ୍ଟକ୍ୟ, ମହ କ. ବିଳାସ,
ସୁଖ, ବଳାହାର, ଅନୁଭାପ, ଶୋକ,
କାର୍ଯ୍ୟକାରଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ, ଅଧିଧ ନିରଶେ,
(ଗା.ବି) ଶୁଦ୍ଧମିଳନ, ରତ୍ନ, ଅଙ୍ଗ, ରସ-
କତା, (ଗ୍ର.ବି) ରେଞ୍ଜଳ ।

ରଭା—ଗା. କି. ବି. ଶୀଘ୍ର ।

ରଭସିଷେ—ଗା. କି. ବି. ନିଜରଙ୍ଗାରେ,
ଗୋପନରେ, ଦୁଃଖ, ବେଗବତ୍ତିତ ।

ରଭସାନ—ପୁ. ବି. ଉଦ୍‌ଦ୍ୟୋଗୟତ ।

ରଭର—ଶୀ. ବି. ଆରରଣୀୟ ।

ରଭଷ—ଶୀ. ବି. ଅଭିଶ୍ୱର ବେଗବତ୍ତିଷ୍ଠ
ରଭଶକ—ପୁ. ବି. ସର୍ପାକୁତ ରକ୍ଷଣ-
ବିଶେଷ ।

ରଭ୍ୟସ—ଶୀ. ବି. ଅଭିଶ୍ୱର ବେଗବତ୍ତିଷ୍ଠ ।

ରଭ୍ୟୋଦ—ଶୀ. ବି. ବଳଦାତା ।

ରମ—ପୁ. ବି. (ରମ୍+କ.ଅ) କାନ୍ତ,
ସ୍ଵାମୀ, ପତି, ନାୟକ, ପ୍ରେମିକ, କାମ-
ଦେବ, ରକ୍ତାଶୋକବୁଦ୍ଧ, (ଭ.ଅ)ହୀଡ଼ା,
ବିହାର, ରମଣ, (ବି)ରମଣୀୟ, ଆହ୍ଵା-
ଦିକ, ପ୍ରିୟ ।

ରମକ—ପୁ. ବି. (ରମ୍+ଅଳ) କାନ୍ତ,
ରପପତି, କାର, ପ୍ରେମିକ, (ପୁ. ବି)
ରମକାନ୍ତ ।

ରମଜାନ—ଯା. ବି. ମୁସଲମାନ ବର୍ଷର
ନବମ ମାସ ।

ରମଠ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରମ୍+ଅଠ) ହଙ୍ଗୁ,
ଜନପଦବିଶେଷ ।

ରମଠିନ୍ଦୁ—କ୍ଲୀ. ବି. ହଙ୍ଗୁ ।

ରମଣ—ବି. (ରମ୍+ଭ.ଅନ) କୀଡ଼ା,
ଖେଳ, ରତ୍ନକୀଡ଼ା, ମେଥୁନ, ରତ୍ନରସ,
ବିହାର, (ଶ.ଅନ) ଜୟନ, ଜୟ, (କ.
ଅନ) ମଦନ, ପତି, କାନ୍ତ, ରଧ, କୃଷ୍ଣ,
ଅଣ୍ଟକୋଷ, ମହାନିମ୍ବ, ବନବିଶେଷ,
(ବି) ପିୟ, ରମଣୀୟ ।

ରମଣକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରମ୍+କ) ପୌର-
ଶିକ, ଜମୁଦ୍ରୀପାନ୍ତର୍ଗତ ବର୍ଷ ବା ଦେଶ
ବିଶେଷ ।

ରମଣକରିବା—ଶ୍ରୀ. ଶି. ମେଥନକରିବା ।
ରମଣା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରମଣ+ଆ)ରମଣୀ,
ପୀଠୀ ଶକ୍ତିବେଷ, ସମ୍ମତ ଅର୍ଦ୍ଧମନ-
ହୃଦୟବେଷ, ପତ୍ରୀ, ସ୍ତ୍ରୀ, ନାରୀ, ବର-
ନାରୀ, ପ୍ରିୟୀ ।

ରମଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରମଣ+ତ୍ରୀ) ନାରୀ,
ଉଜ୍ଜ୍ଵଳା ସ୍ତ୍ରୀ, ସୁଦୂର ସ୍ତ୍ରୀ, ପତ୍ରୀ; ବାଲ
ନାମକ ତୀର୍ଥ ଚକ୍ର ବିଶେଷ, କୁରୁବେଶ
ଫୁଲ ଓ ନାଳ, ସମ୍ମତ ଅର୍ଦ୍ଧ ସମଦ୍ଵାର
ବିଶେଷ । [ନାରୀଜାତି ।]

ରମଣୀକୁଳ—ବି. (ଗତତ୍ରୀ) ନାରୀପମୁଦ୍ର,
ରମଣୀକୁଳଦୂର୍ଲଭ—ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କଠାରେ
ଯାହା ମିଳିବା କଷ୍ଟ ।

ରମଣୀରେତ—ବି. (ଗତତ୍ରୀ) ନାରୀପରିବା ।
ରମଣୀଜନ—ବି. ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ, ମାତ୍ରିକିନିଆ ।
ରମଣୀଜନପୁଲଭ—ବି. ସ୍ତ୍ରୀପୁଲଭ, ଯାହା
ନାରୀଜାତାରେ ସହଜରେ ପାପ୍ରାୟାଏ
ବା ଦେଖାଯାଏ, ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ପକ୍ଷରେ
ସହଜ ବା ଧ୍ୟାନବିକ ।

ରମଣୀପ୍ରିୟ—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ରୀ) ସ୍ତ୍ରୀଜାତିର
ମନୋହରଣକାରୀ ।

ରମଣୀୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରମ୍ + ମ.ଅନ୍ୟ)
ସୁନ୍ଦର, ରମ୍, ମନୋହର, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ରମଣୀୟ ।

ରମଣୀୟତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରମଣୀୟତ,
ସୌନ୍ଦରୀ, ମନୋହରତ୍ତବ ।

ରମଣୀରହ—ବି. (ଗତତ୍ରୀ) ବରବର୍ତ୍ତିନ,
ଅନନ୍ଦ୍ୟପୁନଶ୍ଚ, ଉଜ୍ଜ୍ଵଳା ସ୍ତ୍ରୀ, (ରୁପକ)
ସ୍ତ୍ରୀରୁପ ରହ ।

ରମଣ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରମଣ + ଯ)ରମଣୀୟ.
ରମ୍, (ବି) ରତ୍ନରସ, ରଙ୍ଗରସ ।

ରମଣ୍ୟ—ବି. (ରମଣ୍ + କ) ରମଣ୍କ
ଦେଖ ।

ରମତ—ପୁ. ବି. (ରମ୍ + ଅତି) ନାୟକ,
ପ୍ରେମିକ, ସ୍ଵର୍ଗ, କାଳ, କାମଦେବ ।

ରମମାନ—ପୁ. ବି. (ରମ + କ.ଆନ)
ଶୀତାକରୁଥବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରମମାନ ।

ରମପୁନ୍ତ—ଶ୍ରୀ. କି. ରମଣ କରୁଥିଲୁନ୍ତ
ରମ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରମ + ଆ + ଆ)ଲକ୍ଷ୍ମୀ,

କାନ୍ତି, ଶୋଭା, ଶ୍ରୀ, କଳ୍ପିତେବଙ୍ଗପତ୍ରୀ,
ଶଶୀଧୂଳଗଳ କନ୍ଧା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ପ୍ରିୟୀ,
ଉପପତ୍ରୀ, (ଶ୍ରୀ. ବି) ରମଣୀୟା, ରମ୍ୟା,
ଆନନ୍ଦ ପୈକା ।

ରମାକାନ୍ତ—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ରୀ)ରମାପତ୍ର,
ବିଷ୍ଣୁ । [ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।]

ରମାଧବ—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ରୀ) ବିଷ୍ଣୁ,
ରମାଧପ—ପୁ. ବି. (ରମା + ଅଧିପ)
ରମାପତ୍ର, ବିଷ୍ଣୁ ।

ରମାନା—ଯା. ବି. ଅନ୍ୟତ ଗମନାର୍ଥ
କୌଣସି ପ୍ରାନ୍ତଧ୍ୟାଗ, ଯାତ୍ରା, ଦ୍ରବ୍ୟା-
ଦିର ପ୍ରେରଣା ।

ରମାନାଥ—ପୁ. ବି. (ରମା + ନାଥ)
ବିଷ୍ଣୁ, ରମଚନ୍ଦ୍ର, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।

ରମାପ୍ରିୟ—ବି. (ରମା + ପ୍ରିୟ) ପତ୍ର,
ବିଷ୍ଣୁ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।

ରମାବାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦଶିଂଶ ଭାରତର
ସ୍ଵର୍ଗତା ପ୍ରେତିକା ବଦୁଷୀ ।

ରମାଦେଖ—ପୁ. ବି. (ରମା + ଦେଖ)
ଶ୍ରୀବାସଚନ୍ଦ୍ର, ଗନ୍ଧବିରକ୍ତା, ତାରପିନ୍ ।

ରମାରମି—ଶ୍ରୀ. ବି. ହାରାହାର ।

ରମାଶ୍ରୀ—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ରୀ) ବିଷ୍ଣୁ,
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।

ରମିତ—ପୁ. ବି. (ରମି+ମୀ.ତ) କୀତିତ,
ଆନନ୍ଦ, ସୁପ୍ରାପ୍ତ, ପ୍ରପୂରୀ ।

ରମିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରମ୍ + ଶିତ୍ର+ତ +
ଆ) ରତ୍ନପ୍ରାପିତା, ଉପଭୂତା ସ୍ତ୍ରୀ, (ବି)
ଉପଭୂତା (ସ୍ତ୍ରୀ) ।

ରମିବା—ଶ୍ରୀ. କି. କୀତା କରିବା, ରମଣ
କରିବା, କୋଷ କରିବା, ରତ୍ନଦେବା,
ସୁନ୍ଦର ଇବା, ହରଣ କରିବା ।

ରମେନ୍—ବି. (ଗତତ୍ରୀ)ରମାରମଣ, ବିଷ୍ଣୁ ।

ରମେଶ—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ରୀ) ରମାପତ୍ର,
ବିଷ୍ଣୁ । [ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।]

ରମେଶର—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ରୀ) ବିଷ୍ଣୁ,
ରମୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରମ୍ୟ, ସୌନ୍ଦରୀ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।

ରମେନ୍ଦ୍ର—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିନାନ୍ଦ
ରମେନ୍ଦ୍ର—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିନାନ୍ଦ ।

କାହାଣ ପଟାମଇ, (ଶା.ବି.) କୁଣ୍ଡାଇ
ନେଉଥିବା, ପରିଶ୍ରମୀ ।

ରମ୍ବା—ଶ୍ରୀ. (ପମ୍ବ) ବି. କୋଡ଼ି ।

ରମ୍ବ—ପୁ. ବି. (ରନ୍ଧର+କ.ଆନ)ବାନର
ବିଶେଷ, ମହିଷାୟୁରର ପିତା, ଦେଶ,
ଗାନ୍ଧିଂଶ ।

ରମ୍ବକ—ପୁ. ବି. (ରନ୍ଧର+କ.ଆନ)ଶବ୍ଦ
ଶବ୍ଦକାରୀ, ଆରମ୍ଭକାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରମ୍ବିକା ।

ରମ୍ବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରନ୍ଧର+ଆ+ଆ)
କବଳୀ, ଅପୂର୍ବବେଶ, ଗୌଣ, କମ୍ବା
ରବ, ରବ ଧନୀ, ବେଶ୍ୟ, ରହିବ ଦିନ ।

ରମ୍ବାଇବୁ—ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରମ୍ବାରୁ ଦେଖ ।

ରମ୍ବାଇବସୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରମ୍ବା ଓ ରମ୍ବାରୁ
ନାମୀ ଅସ୍ତ୍ରରେ ଦୃସ୍ୟ ।

ରମ୍ବାତ୍ରଣ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୟ (ମତାନ୍ତରେ
ମାରଣିର ବା ଜେଣ୍ଟି) ଶୁଳ୍କ ତୁନ୍ତେୟ ।

ରମ୍ବାପଳ—ବି. କବଳୀ ପଳ ।

ରମ୍ବ—ପୁ. ବି. (ରମ୍+ରନ୍ଧର)ବେଶ-
ଧାରୀ, ଦୂରମନୁଷ୍ୟ, ଦ୍ଵାରବାନ୍, ଅନ୍ତମ-
ବିଶେଷ ।

ରମ୍ବାରୁ(ରୁ)—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରମ୍ବା+ରହୁ)
ବି. ସ୍ତ୍ରୀ, ରମ୍ବା ଚକ୍ରପରି ଘନଜବାନା,
ବର୍ତ୍ତିନକଟା ସ୍ତ୍ରୀ ।

ରମ୍ବ—କୁ. ବି. (ରମ୍+ଯ) ପଟୋଳ-
ମୂଳ, ଶୁଷ୍ଫ, ମୌନଜୀବି, ବକ୍ତ୍ରକୁଷ, (ବି)
ବଳକର, ମନୋଜ, ରମଣୀୟ, ସୁନ୍ଦର,
ରମଣ ଯୋଗ୍ୟ, ସୁରୁଷହପ୍ରଦ, (ସ୍ତ୍ରୀ),
ରମ୍ୟ ।

ରମ୍ୟ—କୁ. ବି. (ରମ୍+କ) ଜମୁ-
ଦୀପାନ୍ତର ନବଦର୍ଶ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ
ବର୍ଷ ବା ଦେଶ, ପଟୋଳ ମୂଳ,
ମହାନ୍ଦୟ । [କମ୍ବ ।]

ରମ୍ୟକଣ୍ଠ—ପୁ. ବି. କ.ମହାନ୍ଦୟ.ଗୋଡ଼ା-
ରମ୍ୟତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରମ୍ୟତା, ସୌନ୍ଦରୀ,
ରମଣୀୟତା, ମଧୁୟୀୟ ।

ରମ୍ୟକଣ୍ଠ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିନାନ୍ଦ
ରମ୍ୟକଣ୍ଠ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିନାନ୍ଦ ।

ରମ୍ୟକଣ୍ଠ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିନାନ୍ଦ
ରମ୍ୟକଣ୍ଠ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିନାନ୍ଦ ।

ରମ୍ୟକଣ୍ଠ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିନାନ୍ଦ
ରମ୍ୟକଣ୍ଠ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିନାନ୍ଦ ।

ମଣ୍ଡମୁକ୍ତ, (ସ୍ଵା) ରମ୍ୟମୁଖୀ ।
 ରମ୍ୟଶ୍ରୀ—ପୁ. ବ. ବିଷ୍ଣୁ ।
 ରମ୍ୟଦାନୁ—କ୍ଲୀ. ବ. ପଞ୍ଚତ ଶିଖରପୁର
 ରମ୍ୟାରୁ ସମତଳ ଭୂମି ।
 ରମ୍ୟା—ସ୍ଵା. ବ. (ରମ୍+ୟ+ଆ) ରହି,
 ଛଳପଦ୍ମ, ଗଙ୍ଗାନଦୀ, ମନ୍ଦିରବାରୁଣୀ
 ଲତା, ନିଷାଧ କନ୍ଦ, ରାଜିଣୀବିଶେଷ,
 ମହାକାଳ, (ସ୍ଵା.ବିଂ) ସୌନ୍ଦର୍ୟମୁକ୍ତ,
 ରମ୍ୟାୟା, ସୁନ୍ଦରୀ ।
 ରମ୍ୟାମଳୀ—ସ୍ଵା. ବ. ଭୁର୍ଜଅଥଳା ।
 ରମ୍ୟ—ପୁ. ବ. (ରମ୍+ର) ଅରୁଣବର୍ଣ୍ଣ,
 ଶୋଭା ।
 ରମ୍ୟାଣୀ—ଶା. ବ. ରଜମୀ, ରହି, ରହିବା,
 ବିଶ୍ଵ ମୟ୍ୟାନ, ଆଶ୍ରୟ, ଅନକାଣ ।
 ରମ୍ୟାଟୀ—ବ. (ରମ୍ୟ + ଅଟ୍ + କ.ର)
 ଲଲଟ ।
 ରମ୍ୟିଷ୍ଟ—ବିଂ. (ରମ୍ୟ + ରଷ୍ଟ) ଅତିଦ୍ରୁତ,
 (ସ୍ଵା) ରମ୍ୟିଷ୍ଟା, (ବି) ଲୁବେର, ବ୍ରଦ୍ଧା,
 ଅଗ୍ନି ।
 ରବଟ—କ୍ଲୀ. ବ. ଲଲଟ ।
 ରବଟୀ—ସ୍ଵା. ବ. ଲଲଟଦେଶ, କପାଳ ।
 ରବଟ୍ୟ—ବିଂ. ଲଲଟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
 ରଲ—ସ୍ଵା. ବ. ପଣୀବିଶେଷ, (ପ୍ରା.ରଷି-
 ଭଣା.)ଫି. ଥଲ । [କେଣ] ।
 ରଳ—ଶା. ବ. ଅଶିବାଳ, ଆଶିପତାର
 ରଳକ—ପୁ. ବ. (ରମ୍ୟ+କ.କିଷ୍ଟ)ପଷ୍ଠ,
 ଆଶିପତାର ଲୋମ, ପଢୁ, କମଳ, ମୁଗ-
 ବିଶେଷ ।
 ରବ—ବ. (ରବ୍ + ମୀ.ଅ) ଧୂଳ, ଶର,
 ଗୋଲମାଳ, ଗର୍ଜନ, ରବ, ଡାକ, କଣ୍ଠ-
 ଧୂଳ ।
 ରବଣୀ—କ୍ଲୀ. ବ. (ରୁ+ଅନ) କାଂସ୍ୟ,
 କୋକିଳ, ରଷ୍ଟ୍ର, ରବ, ରଣ, ଥିଲ,
 ଗର୍ଜି, ଶରକରଣ, (ବିଂ) ଶରକାରିତ,
 ଶାସ୍ତ୍ର, ଚାହିଲ, ରଷ୍ଟ୍ର ।
 ରବଣକ—ପୁ. ବ. ବଣ ଓ ବେଶନମିତ
 ଗୁଲୁଣି ।
 ରବତ୍ୟ—ପୁ. ବ. (ରଦ୍ଧି+କ.ଅପ) କୋକିଳ
 ରବସ୍ତୀ—ଶା. ବ. ଅରସ୍ତୀ, ରଦ୍ଧିକାଳ

ପାତିଗତ ଅବସ୍ଥା କା ଯଟନା, ଚଳନ,
 ଆଚରଣ ।
 ଉଚ୍ଚର—ଯା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ଚିହ୍ନର
 ଅଠ, ଯାହା ଶୁଣିଗଲେ ଛି ତିଥାପକ
 ହୁଏ ।
 ଉଚ୍ଚବାକ—ଯା. ବି. ଶାଖା ବା ପୀତାରୁଜାପାୟ
 ବା ଦ୍ୟୟନ୍ଧ ଧୂଳି ।
 ଉଚ୍ଚବାକ—ଯା. ବି. ଆଶ୍ରମ ବ୍ୟବହାର,
 ଗୁଲଚଳଣ, ସତ, ପ୍ରଥା, ଅଭ୍ୟସ,
 ସାମୟକ ଘଟକ । [ଦେଖ]
 ଉଚ୍ଚବାନୀ—ଯା. ବି. ଯାହା, ଗମନ, ରମାନା
 ଉଚ୍ଚବାହ—ଯା. ବି. ଭୟ, ପ୍ରସବ, ପର-
 ହିମ, ଟଙ୍କି, ଗାମୀୟେ, ରବା ଓ ଉଚ୍ଚବାକୁ
 ଦେଖ ।
 ଉଚ୍ଚବାନ୍ତ—ଦିଃ. (ଶତତ) ରବ ବା
 ଶବ୍ଦଶୁଣି ଆଗତ ବା ଉପସ୍ଥିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ରବାହୁଡ଼ା ।
 ଉଚ୍ଚବି—ପୁ. ବି. (ରୁ + କ.ଇ) ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ,
 ଘୋରଜଗତର କେନ୍ଦ୍ର, ଅକୁଳିଷ,
 ନାୟକ, ରକ୍ତ/ଶୋକ ତୁଷ୍ଟ, ରବିଭାର,
 ଶଷ୍ଟର ନିଶ୍ଚାୟ ଯିବାଆୟିବା କରିବା
 ଦର୍ଶନ ନ ହୁଏ ।
 ଉଚ୍ଚବିଅନ୍ତର—ବି. (ଜ୍ୟୋତିଷ) ଜାତକର
 ଗଣକାନ୍ତୁରାରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଗ୍ରହମାନ-
 ଙ୍କର ଏବଂ ରବିଙ୍କର ମହାଦେଶ ପଡ଼ିବା
 ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ରବିଙ୍କର ଯୋଗକଳୀନ
 ଅନୁର୍ଧତା ।
 ଉଚ୍ଚବିଅନ୍ତରିଅଞ୍ଚଳ—ଯା. ବି. ମୁସଲମାନ-
 ମାନଙ୍କର ମହିରମ ମାସର ପରବର୍ତ୍ତୀ
 ପ୍ରୟ ମାସ ।
 ଉଚ୍ଚବିଅନ୍ତରିଅଞ୍ଚଳ—ଯା. ବି. ରବିଅନ୍ତରିଅଞ୍ଚଳ
 ମାସର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଓ ଜମାଦିଅନ୍ତରିଅଞ୍ଚଳ
 ମାସର ପୂର୍ଣ୍ଣଦର୍ତ୍ତୀ ମୁସଲମାନ ମାସ ।
 ଉଚ୍ଚବିକବି—ଶା. ବି. କବିଦୂୟେ ବଳଦେବ
 ରଥ ।
 ଉଚ୍ଚବିକର—ପୁ. ବି. (ଶତତ) ସୂର୍ଯ୍ୟକରଣ
 ଉଚ୍ଚବିକାନ୍ତ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ-
 ମଣି ।
 ଉଚ୍ଚବିକାଷ୍ଟାପ୍ରଦେଶ—ବି. ପୃଥିବୀର ବିଶ୍ଵକ

ରେଖାର ଉତ୍ତର ଓ ଦକ୍ଷିଣ ପାର୍ଶ୍ଵରେ
 ବିମୁଦ୍ର ଗ୍ରୀବନକଟିବନସ୍ଥ ପ୍ଲାନ ।
 ରବିଶ୍ଵନ୍ତ—ପ୍ରା. ବି. ଧାନ ଫ୍ଲେଲ ପରେ
 ଶିତ ଓ ଅଶ୍ଵଦିନେ ହେବା ଫ୍ଲେଲ ।
 ରବିଗୋଚର—ବି. ମନୁଷ୍ୟର ଲମ୍ବାତାରୁ
 ୧୨ ପର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାତିରେ ରବିଶ୍ଵନ୍ତର
 ଅବସ୍ଥାରେ କରୁଥିବା ଅବସ୍ଥା । [ପ୍ରତି]
 ରବିଶ୍ଵନ୍ତ—ବି. ସୌର ଜଗତର ପ୍ରଧାନ
 ରବିଚନ୍ଦ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. ଜାତିକରେ ସୌର-
 ଜଗତର ଫଳ ଗଣନାର୍ଥ ନୟକାର
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଷ, ସନ୍ତାନ୍ତିକନ୍ତ, ଜାତି-
 ଚନ୍ଦ୍ର, ତିମ୍ବିନି ।
 ରବିଜ—ପୁ. ବି. (ରବି + ଜନ + ଅ)
 ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ପୁଣି, ଶନେଶ୍ଵର, ଯମ, ସୁଶୀଳ,
 ସାବଧିମନ୍ତ୍ର, ଦେବିଶ୍ଵରମନ୍ତ୍ର, କର୍ଣ୍ଣ ।
 ରବିଜା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯମୁନାନନ୍ଦା ।
 ରବିଚନ୍ଦ୍ର—ପୁ. ବି. ରବିଜ ଦେଖ ।
 ରବିଚନ୍ଦ୍ରା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯମୁନାନନ୍ଦା ।
 ରବିଚନ୍ଦ୍ର—ବ. (ଶତଭି) ପୁରୁଷ ।
 ରବିଚେନ୍—କ୍ଲୀ. ବି. ସୂର୍ଯ୍ୟକରଣ ।
 ରବିଦଶ—ଶ. ଜାତିକରେ ଗଣନାଥରୁ
 ସାରେ ମନୁଷ୍ୟର ପରମାୟୀ କାଳରେ
 ଘଟିବା ରବିଶ୍ଵନ୍ତର ରାଜତ୍ବ କାଳ ।
 ରବିଦନ—ବି. ରବିବାର ।
 ରବିଦୟା—ଶ୍ର. ବି. ସୂର୍ଯ୍ୟକରଣୋଭାଷିତ
 ରବିନନ୍ଦନ—ପୁ. ବି. ରବିଜ ଦେଖ ।
 ରବିନନ୍ଦନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯମୁନାନନ୍ଦା ।
 ରବିନାଥ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ ଧବୁକନ୍ତକୁମାର ।
 ରବିନାରାୟଣବ୍ରତ—ବ. ରବିବାର ଦିନ
 ଏକାଦଶୀ ହେଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ଓ ବିଷ୍ଣୁ
 ପୂଜା କରାଯିବା ବ୍ରତ ।
 ରବିନ୍—କ୍ଲୀ. ବି. ଅରଦିନ, ପଢ଼ି ।
 ରବିପତ୍ର—ପୁ. ବି. ଆଦିତ୍ୟପତ୍ର ଶୁଣ,
 ଜାଲି ଅରଣ୍ୟରେ । [ଚନ୍ଦ୍ର]
 ରବିପୁଣ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ରବି + ପୁଣ୍ୟ) ରବିଜ
 ରବିପ୍ରତ୍ୟନ୍ତର—ବି. ରବି ଓ ଅନ୍ୟ ପର୍ବତ
 ମନଙ୍କ ମହାଦଶା ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟକଣ୍ଠା
 ମନଙ୍କରେ ରବିର ପ୍ରତ୍ୟନ୍ତର୍ଦଶା ଶ୍ରେଷ୍ଠ-
 କାଳ ।

ରକ୍ତପ୍ରିୟ—କ୍ଲୀ.ବି.(ବି+ପ୍ରିୟ)ମଣିକ୍ୟ,
 ନାଲି ଅରଖରଛ, କେରଠିପଳ, ରକ୍ତ-
 ଦବାର ।
 ରବପ୍ରାତା—ବ.ସୁଧୀୟମୁଖୀ ଗଛ ଓ ଫୁଲ ।
 ରବପାଲ—ଯ. ବ. ବଚି, ହରଦ୍ଵାର, ମୁଗ,
 ଗହୁମ, ଚଣାଆଦି ପାଇଁ ।
 ରବମଣ୍ଡଳ—କ୍ଲୀ.ବି. ମୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ଗୋଲ-
 କାର ରହିଥିଥା, ମୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ।
 ରବମାର୍ଗ—ବ.(ତତ୍ତ୍ଵ) ମୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ପ୍ରମଣ-
 ପଥ, ମୃଥିଶା, ସୁଧୀୟଙ୍କୁ ପରିଭୂମିଶ
 କରିବା ଅବସ୍ଥାରେ ପୃଥିବୀର ଲୋକେ
 ଯେଉଁ ବୃକ୍ଷଭାବ ରେଖାରେ ସୁଧୀୟଙ୍କୁ
 ଦେଖନ୍ତି, ଅସୁନ ଦଣ୍ଡ ।
 ରବମାର୍ଗଭଙ୍ଗ—ବି.ରବିଜ୍ଞ ପଥରେଖ-
 କାଶ, ଅନ୍ତୁଳ ।
 ରବରହୁ—କ୍ଲୀ.ବି. (କ.ଧା) ସୁଧୀୟକାନ୍ତ-
 ମଣି, ମଣିକ୍ୟ ।
 ରବରହୁକ—ବ. ମଣିକ୍ୟ ।
 ରବରଣ୍ଣି—ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ) ସୁଧୀୟକିରଣ ।
 ରବଲେନନ—ପୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ର.)ବିଷ୍ଣୁ ।
 ରବଲେହ—କ୍ଲୀ.ବି.(ରବ + ଲେହ)ତାମ୍ର ।
 ରବରମୀ—ଶ୍ର. ବ. ଦକ୍ଷିଣ ଭାରତର
 କ୍ଷିବାଙ୍ଗୁଡ଼ର ପୃଥିବୀ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ସ୍ଵର୍ଗୀୟ
 ଚିତ୍ରକର ।
 ରବବାର—ବ. ରବି ଶ୍ରଦ୍ଧର ଗୋଟିଏ ବାର ।
 ରବବାସର—ପୁ. ବ. ରବବାର ଦେଖ ।
 ରବିମୁ—କ୍ଲୀ.ବି. ମଣିକ୍ୟ, ରବି ତରୁ-
 ଦିଗ୍ବ୍ୟା ଆଲୋକ ଛଟା ।
 ରବିଧ୍ୟାଯୋଗ—ଶ୍ର. ବ. ଜାତିକରେ
 ରବି ଓ ବୁଧଶହ ଏକ ରଣିରେ ଥିବା
 ଯୋଗ ।
 ରବିଶ୍ୟା—ବ. ରବି ପଥଳ ଦେଖ ।
 ରବିଶ୍ୟକି-ବ.(ତତ୍ତ୍ଵ)ରବିଶ୍ୟକ କୌଣସି
 କ୍ୟାନ୍ତିର ଜନ୍ମବିତୀଠ ରୁ ଶ୍ଵର ଉଷ୍ଣ ୧୦ମ
 ବା ୧୧ଶ ପ୍ଲାନରେ ରହିବା ଅବସ୍ଥା
 ଏବଂ ସୌର ମାସର ୧୩ ଦିନ ପରେ
 ୨ୟୁମ ଓେମ ପ୍ଲାନରେ ରହିବା ଅବସ୍ଥା
 ରବିଶ୍ୟମଣି (ଫାନ୍ଟାନ୍ତ୍ର) —ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ଶଫାନ୍ତି

ଦେଖ ।
 ରବିଷ୍ଟିଙ୍କକ—କ୍ଲୀ. ବି. ତାମ୍ର ।
 ରବିପାରଥ—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ତବ)ଅବୁଶ ।
 ରବିପୁତ୍ର—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ତବ)ରବିଜ ଦେଖ ।
 ରବିପୁନ୍ତ୍ର—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ତବ)ରବିଜ ଦେଖ ।
 ରମାନ୍ତ—କ୍ଲୀ. ବି. ପତ୍ର ।
 ରମାନ୍ତନାଥ—ଶା. ବି. ଅଧୁନା ଯୁଗର
 ଭାରତ ଓ ପୃଥିବୀରଖ୍ୟାତ ବଣ୍ଣୀଯୁ
 କଳ୍ପନା ।
 ରମାଶ୍ଵର—ପୁ. ବି. କାମଦେବ ।
 ରବେଶେବେଶ—ଶା. ବି. ଅସ୍ତ୍ରୀନ୍ଦ୍ରିୟ,
 ଅସ୍ତ୍ରୀଯାବଶତଃ ହୃଦୟରେ ଅଶାନ୍ତ
 ସୋଗ କରୁଥିବା, ଅସ୍ତ୍ରୀର, (କି) ମନର
 ଅଶାନ୍ତ, ଅନ୍ୟର ଅନୁକରଣ କରିବାର
 ବଳବତ୍ତ ରଙ୍ଗୀ, ଅସ୍ତ୍ରୀ ।
 ରବେରଖେବେରହେବା—ଶା. କ୍ର. ରମେ
 ଶଦାର ହେବା, ଅଛି ଅସ୍ତ୍ରୀର ହେବା ।
 ରବେସ୍ତ୍ର—ୟା.ବି. ରବେସ୍ତ୍ର ଦେଖ, (ବି)
 ଜବରଦଷ୍ଟ, କଢ଼ା ।
 ରବୁ—ବି. (ରବ୍‌+ର୍ମ.ତ) ଆରବୁ,
 କୃତାରମ୍ଭ ।
 ରବ୍ୟାର୍ଦ୍ଦ୍ରୀଯୋଗ—ବି.ଆଷାଢ଼ କା ସୌର
 ମିଥୁନ ମାସରାତ୍ରଦିନ ପଡ଼ିବା ଯୋଗ
 ନିଶ୍ଚେଷ ।
 ରଶମଶୀ—ଶା.ଅବ୍ୟ.ବୋଟ୍‌ଯୋତା ମାତ୍ର
 ରୂପିବାର ଶବ୍ଦ, କିର ହେବା ପୂର୍ବରୁ
 ଦେହ ଭିତ୍ତିମୋଡ଼ି ହେବା, ରଶମଶୀ
 ଦେଖ ।
 ରଶମଶୀ—ଶା.ଅବ୍ୟ. କୋତାର ଶବ୍ଦ
 ହେଉଥିବା ପ୍ରକାରେ, ଚଞ୍ଚଳ ରୂପିବା
 ପ୍ରକାରେ, କଇଁକଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦିବା
 ପ୍ରକାରେ ।
 ରଶମଶୀଆ—ଶା.ବି. ରଶମଶୀ ଶବକାଶ
 ରଶଦ—ୟା.ବି.ହାକିମମାନେ ମଫ୍ମିଲକ
 ଗଲେ ପ୍ରକାମାନେ ଯୋଗାଇବା ଦୈନିକ
 ଅପକୁ ଭୋକ୍ୟବସ୍ତ୍ର ବା ବ୍ୟବହାରୀୟ
 ସର୍ଜାମ ।
 ରଶନ—ଶା.ବି. ରଶନ ଦେଖ ।
 ରଶନା—ଶା.ବି. (ରଶି+ଶ.ଅନ୍+ଥା)

କାଷ୍ଠ, ଜିହ୍ଵା, ରଙ୍ଗ, ଆଙ୍ଗୁଳ, ସ୍ତ୍ରୀ କଟିଛି
 ଭୁଷଣ, ଅଶ୍ଵାସୁନ୍ଦରୀ ।
 ରଣନାକଳାପ—ପୁଂ. ବି. ସ୍ତ୍ରୀଲେନମାନ-
 ଜର ଡାରକାସୁନ୍ଦର ନିମିତ୍ତ କୋମର-
 ଦିନମାବିଶେଷ ।
 ରଣନାକୃତ—ଶ. ବି. ରଙ୍ଗୁତ୍ତାର ଶୁଣିଛି ।
 ରଣନାଗୁଣ—ପୁଂ. ବି. କମରବନର ସ୍ତ୍ରୀ-
 ଗୁଣ ।
 ରଣନେତ୍ରୟ—ବ. କିତ୍ତ, ଚାରିବାର ଉତ୍ତର୍ଯ୍ୟ
 ରଣନୋପାମ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଉପମାଲଙ୍କର-
 ବିଶେଷ । [ନାୟକ ।
 ରଣିଳାର—ଯା. ବି. ପାଉଛି, ପ୍ରାଣୀକାର-
 ପଦ, ମୁସଲମାନମାନଙ୍କ ନାମବିଶେଷ ।
 ରଣଶୁଣ—ଶା. ବି. ପଲାଞ୍ଚୁସଦୁଶ, କିନ୍ତୁ
 ଘେରବନ୍ତୀ ଓ ପଲାଞ୍ଚୁଠାରୁ ଉପଗନ୍ଧ
 ଓ ଉପଗନ୍ଧୀ ମୂଳବିଶେଷ ।
 ରଣିଲ—ଯା. ବି. ପୃଥିବୀକୁ ପ୍ରେରିତ
 ଉଶ୍ରରଙ୍ଗ ଦୂର, ପଦଗମ୍ବର ଦୂର,
 ମୁସଲମାନ ନାମବିଶେଷ ।
 ରଣ୍ମି—ବି. (ରଣ୍ମ + କ.ମି) କରଣ,
 ଲଗାମ, ଦର୍ଶି, ଡେଣା, ପକ୍ଷ, ପକ୍ଷ,
 ଆଶିପଡ଼ା ।
 ରଣ୍ମିକଳାପ—ପୁଂ. ବି. ମୌଢ଼ିକ କଣ୍ଠ-
 ହାରବିଶେଷ ।
 ରଣ୍ମିକେତୁ—ପୁଂ. ବି. ଶକ୍ତିପଦିଷ୍ଟ
 ଧରି ମୁକୁରର ବା କାରର ମଧ୍ୟଦେଇ
 ଗମନ କର ଯେଉଁଠାରେ ମିଳିତ ହୁଏ ।
 ରଣ୍ମିଜାଲ—ବି. (ଶତକ୍ରିଯା କରିବାର
 କରଣମାଲ ।
 ରଣ୍ମିପଦ—ବି. (ଶତକ୍ରିଯା) ରବିପଦ,
 ଅର୍କବୁନ୍ଦ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ।
 ରଣ୍ମିପଦିଷ୍ଟ—ବି. (ଶତକ୍ରିଯା) ସୂର୍ଯ୍ୟକରଣ
 ଦ୍ୱାରା ପୂରି ।

ରଣ୍ଜିତ—ବ. (୨୭ତ୍ର) କୌଣସି ବସୁରେ କିରଣ ପଡ଼ିବା, କିରଣାତ ।

ରଣ୍ଜିପ୍ରଭୟ—ପୁ. ବ. ବୁଦ୍ଧବିଶେଷ ।

ରଣ୍ଜିମନ୍ତ୍ରିଲ—ବ. କିରଣମାଳା । [ଦିତ ।

ରଣ୍ଜିମୟ—ଶି.ବି.ଶିଖମୟ, କିରଣାତା-ରଣ୍ଜିମାନ—ପୁ.ବ.ମୂର୍ଯ୍ୟ, (ବିଂ)ରଣ୍ଜିମୁକ୍ତ
ରଣ୍ଜିମୁକ—ପୁ. ବ. ମୂର୍ଯ୍ୟ ।

ରଷ—ବ. (ରସ+ମୁ.ଅ.) ରସନେହ୍ରସ-
ହାହ୍ୟ ଗୁଣ, କଟୁ.ତଙ୍କ, କଣ୍ଠାୟ, ଲବଣ,
ଅଳ୍ପ, ମଧୁର ଏହି ରଥପ୍ରକାର ଆସାଦ,
ଦ୍ରୁବଦ୍ରୁବ, ପ୍ରେତ, ବଳ, ପଦାର୍ଥ
ଫଳାଦରୁ ବୃକ୍ଷାଦରୁ ନିର୍ମତ କଲବତ୍ତ
ତିରଳସାର, ନିର୍ଯ୍ୟାସ, ବିଷ, ଗୁରୁଳ,
ଶିନ୍ନିରସ, ଅନୁରାଗ, ଦେହସ୍ତ୍ର ଧାରୁ-
ଦିଶେଷ, ଭୋଗ୍ୟକ୍ଷ୍ମ, ପାରଦ, ସୁବର୍ଣ୍ଣ,
ଶାସରିକ ସୁଖନେତର, କନ୍ଦିମୁ ଦ୍ଵାର
ସୁଖନ୍ଧାଦନ, ମର୍ମ, ଅଭପାୟ, ପାରଦ
ଜାଞ୍ଚୟ ଦେହକ ପଦାର୍ଥ, - କୌଣସି
ପଦାର୍ଥର ସାରଗର, ପ୍ରୟ, ନବପଣ୍ଡୀ,
ହଙ୍କୁଳ, କାବ୍ୟଶାସ୍ତ୍ର ସାରଭୂତ ଆସା-
ଦନ, ଶୃଙ୍ଗାର, ବାର, କରୁଣ, ଅଭ୍ୟ
ହାସ୍ୟ, ଉତ୍ସାହକ ଘରଷ ରୌତ୍ର, ଶାନ୍ତ
ଏହି ନଥପ୍ରକାର ରସ, କାହାର କାହାର
ମତରେ ବାସନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ରସ

ଏହିପରି ଦଶଶେଷ ରସ, ମଧ୍ୟୀଧ ଗୁଣ,
ଆନନ୍ଦ, କୌରୁଳ, ଶୁଦ୍ଧାତ୍ମ, ପ୍ରକାର,
ରଙ୍ଗ, (ଶି.ବି)ରଙ୍ଗ, କୌରୁଳ, ରସିକତା,
ରୂପ, ଲବଣ୍ୟ, ଶିଖାଦୁ, ସୀଧାତ୍ମ, ରଙ୍ଗଧାତ୍ମ,
ଯୁଷ, ତାତ୍ତ୍ଵ, ମତ, ଗୁଡ଼,
ମହୁଲାଦରୁ ଉତ୍ସନ୍ଦ ମର୍ମ, ଦୁରୁଷ, ଗୋରସ,
ମଧ୍ୟୀଧ, ଶକ୍ତି, ତେଜ, ଅହ୍ୟକାର,
ବିବାଦ, ବ୍ୟସନ, ସଙ୍ଗୀତ ରଚନା-
ଦିରେ ଥିବା ଭବ, ପଣାଆଦ ଖେଳ,
(ପ୍ରା. ମେଦିନୀପୁର) ଆଶ୍ରୁଦୋରୁଆ, (ଲ.
ଅର୍ଥ) ଧନସମ୍ପତ୍ତି ।

ରସକ—ପୁ. ବ. (ରସ+କ) ଯୁଷରହିତ
ଦ୍ୱାରା ମାପ୍ୟ, ପିଟିକର, ଖପର, (ବିଂ)
ରସ୍ୟକ ।

ରସକପୂର—କୁ. ବି, ପାରଦ ପଟିତ
କପୂରକାର ଓଷଧ ବିଶେଷ ।

ରସକଳା—ବ. ମୁଦୁମେଶ୍ଵର, ପାନମର
ବ୍ୟକ୍ତିର ଗାନରସ ବିଷମ୍ବରେ ରୁହୁଯ୍ୟେ,
(ଶି.ବି) ଖୋରଧାନିବାସୀ ଓଡ଼ିଆ
ପ୍ରାଚୀନ କବି ଲେକନାଥ ବିଦ୍ୟାଧରଙ୍କ
ରଚିତ ଆଦରପାତ୍ରକ କାବ୍ୟ ।

ରସକଳଙ୍କା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି.ପାରଦ ରୁପାନ୍ତର-
ନୟନ ।

ରସକଳଙ୍କା—ଶି.ବି.ଉଦ୍‌ଦେଶ ପ୍ରାଚୀନ
କବି ଗଢାଧର ପକନାୟକଙ୍କ ରଚିତ
ନାୟକନାୟିକାମୁକ ଓଡ଼ିଆ କାବ୍ୟ ।

ରସକଳୋଳ—ଶି. ବି. ଓଡ଼ିଆକବି ଧାନ-
କୃଷ୍ଣ ଦାସଙ୍କ ରାଧାକୃଷ୍ଣଲାଲ ବର୍ଣ୍ଣନା-
ମୁକ ପ୍ରମନକାବ୍ୟ ।

ରସକାରକ—ବି. ଦ୍ରୁବକାରକ, ଭାବ

ଭାବୁଦକ, ସ୍ଵାଦାନକାଶ ।

ରସକୁପ—ବ. (୨୭ତ୍ର) ରସକଣ୍ଠାର ।

ରସକୁଳ୍ୟ—ବ. ପୁରାଣ ବର୍ଣ୍ଣିତ କୁଣ୍ଡ

ଦ୍ୱୀପର ନଦୀପଶେଷ, (ଶି.ବି)ବାଣୀ ବା

ବୁଣୀ ଦିଶେଷ ।

ରସକେଦାର—ଶି. ବି. ପଦଦିଶେଷ ।

ରସକେଳ—ବି. ବିହାର, କୀତ୍ତା, ମର୍ଜନ,

ମଞ୍ଚ କରିବାର କରିବା ।

ରସକେଶର—କୁ. ବି. କପୂର ।

ରସକୋମଳ—କୁ. ବି. ଖନିଜପଦାର୍ଥ ବିଶେଷ

ରସକୋରୁକ—ବ. ରସସ୍ତ୍ରକ କୋରୁକ ।

ରସକୋରୁକ—ବି. ରସକୀତ୍ତା ପ୍ରିୟ ।

ରସକିଯ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଦ୍ରୁବ୍ୟ ଘନଭୂତ

ସାରକରଣ ।

ରସକୀତ୍ତା—ବ. (କ.ଧା)ରସିକ ରସିକ-

ଙ୍କର କେଳ ଓ କୌରୁକାଦ ରହସ୍ୟ ।

ରସକର୍ତ୍ତର—ବି. ଖପରନାମକ ଉପଧାତ୍ମ

ରସଗନ୍ଧ—କୁ. ବି. ଗନ୍ଧରସ, ଗୁରୁଳ,

ଗନ୍ଧବୋଲ ।

ରସଗନ୍ଧକ—ବି. ଗନ୍ଧରସ, ଗନ୍ଧବୋଲ,

ରସଗନ୍ଧ, ହଙ୍କୁଳ, ଗୁରୁଳ, ଗନ୍ଧକ ।

ରସଗନ୍ଧ—କୁ. ବି. ରସଗନ୍ଧ, ହଙ୍କୁଳ,

(ବି. ବ.ଗ୍ରୀ) ରସିକତା ବା ରସପୂର୍ଣ୍ଣ,

କାବ୍ୟ ରସରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ, ଯାହାର ମଧ୍ୟ-
ପ୍ରଳ ରସରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ରସଗୁଲ—ଶା. ବି. ଦୁଧଛେନାରେ ପ୍ରତିତ
ଓ ତନିରେ ପାକ କରିଯାଇଥିବା ମିଶ୍ରନ୍ତ
ରସଗୁଲ—ବ. (ରସ+ଗୁଲ+କ.ଅ)

ପ୍ରକୃତ ସ୍ଵାଦ ଅନୁଭବ, ମର୍ମଗୁଲ, କିହୁ ।

ରସଗୁହଣ—ବ. (୨୭ତ୍ର) ବକ୍ତତା ଓ
ବାକ୍ୟଦିର ରସ ଆସାଦନ, ସ୍ଵାଦଗୁହଣ,
ସାରଗୁହଣ ।

ରସଗୁହଣ—ବି. ରସାସ୍ଵାଦନ ଗୁହଣ
ଶକ୍ତିମନ୍ଦ ।

ରସଗ୍ରାସ—ପୁ.ବି. (ରସ+ଗ୍ରହ+ଇନ୍)

ରସଗ୍ରାସ ଦେଖ ।

ରସଦନ—ଶି.ବି. ପରୀୟାପ୍ର ରସବିଶ୍ଵ ।

ରସଦ୍ଵା—ପୁ.ବି. (ରସ+ଦ୍ଵା+କ.ଅ)

ଟଙ୍କଣ, ଟଙ୍କଣା, (ବିଂ) ରସନାଶକ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ରସତ୍ରୀ । [କିନିବା ।

ରସଗୁଣିବା—ଶି.କି. ମଧ୍ୟୀଧ ଆସାଦନ

ରସଗୁଣିତ୍ତବା—ଶି.କି.କୌଣସି ଦ୍ରୁବ୍ୟକୁ

ଦଳ ଉହିଁରୁ ରସ ବାହାର କରିବା,
(ଲ.ଅର୍ଥ)କୌଣସି ଦ୍ରୁବ୍ୟର ବା ବ୍ୟକ୍ତିର

ଅନୁର୍ଗର ମଧ୍ୟୀଧକୁ ବାହାର କରିବା
ବା ଉପଭୋଗ କରିବା ।

ରସତୁମ୍ବିକା—ଶି.କି. କୌଣସି ରସମୟ

ଭବନ୍ଧୁ ଆସାଦନ ବା ଉପଲବ୍ଧ କରିବା ।

ରସକ—ପୁ. ବ. (ରସ+କ) ଜଳୀୟ

ଦ୍ୱୀପଜାତ ଜାଟାଣ୍ଟ, ମଦ୍ୟକାଟ, ରକ୍ତ,
ଗୁଡ଼, ସୁରାର କଣ୍ଠ, ରସାଞ୍ଜନ, (ବିଂ)

ରସରୁ ରସନ୍ଦ ।

ରସଜନ୍ୟ—ବି. (୨୭ତ୍ର)ରସରୁ ରସନ୍ଦ ।

ରସକାର—ବି. (୨୭ତ୍ର)ରସରୁ ରସନ୍ଦ,
(ବି-୨୭ତ୍ର) ରସସମୂହ, (୨୭ତ୍ର)

ରସାଞ୍ଜନ ।

ରସକି—ପୁ.ବି. (ରସ+କି+କ.ଅ)

ରସବେଶ୍ର, ସ୍ଵାଦଗାସ, ରସିକ, ଭବୁକ,
ସାମାଜିକ ।

ରସକିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରସକିର ଭବ, ସ୍ଵାଦ-

ଗାହାର, ରସିକତା ।

ରସକି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରସ+କି+କ.ଅ+

ଆ) କିହା, ରସନା, ଗଙ୍ଗାନଦୀ ।	ରସଧାରୀ—ୟୁଂ. ବି. ପାରଦ, ଶର୍ଵଚର୍ଷ୍ଣ 'ମୁଧାରୀ ।	ରସନିବେଦନ—ବି.(ତତ୍ତ୍ଵ)ଅନା ନଥକ୍ତି ନିକଟରେ ରସମୟ ବାକ୍ୟାଦିର ପ୍ରକାଶ ରସନିର୍ଗମ(ନ)—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) କୌଣସି ଦ୍ରବ୍ୟରୁ ରସ ନିର୍ଦ୍ଦିବା ।
ରସଜ୍ଞାନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ)ରସବୋଧ, ରସନୁଷ୍ଠାନକତା, ରସମନ୍ଦରେ ଜ୍ଞାନ ।	ରସଧେନ୍ଦ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କାରାର୍ଥ ରକ୍ଷୁରସ କିମ୍ବତ ଧେନ୍ଦ୍ରୀ ।	ରସନୀୟ—ବି. (ରସ+ଆନ) ଆସ୍ଵା- ଦନ, ଶୁଣିବା, କଷ, ଧୂନ, କିହା, ରସ- ଗ୍ରହଣ, ଦେବ, ଧୂନ, ଧୂନନ ।
ରସକ୍ରିୟ—ୟୁଂ. ବି. ଅପରମିତ ପାନ ଓ ଖାଦ୍ୟ ଦୋଷରୁ ଜୀବ ନର, ବାଚକ୍ରିୟ ।	ରସନାମ୍ବାଦ—ବି. ନିଃନୂପରେ ବହୁଅବା ରସ ।	ରସନେନ୍ଦ୍ରୀ—ବି. (ରସନା+ରକ୍ଷୁର୍ବ୍ୟ) ରସନା, କିହା ।
ରସକ୍ରିୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ମୁଣ୍ଡଭୂତବିଶେଷ ଚନ୍ଦ୍ରମନ୍ଦିରଦେଖ ।	ରସନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରସ+ଅନ+ଆ) କିହା, ରସା, ନନ୍ଦଭାବ, କାଞ୍ଚି, ଚନ୍ଦ୍ର- ହାର, ରକ୍ଷୁ, ପାଶ, ନଗମ, କେଣାଶ୍ରୀ, ପଦ୍ମାରୁଣୀ ଲଗା, ଅଣା, (ଗ୍ର.ବି) ଦ୍ୱାତ୍ରିକା, ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।	ରସନେନ୍ଦ୍ରୀ—ବି. (ରସନା+ରକ୍ଷୁ)ତତ୍ତ୍ଵ; ରକ୍ଷୁ, ଆଶ୍ରୀ ।
ରସକ୍ରିୟ—ୟୁଂ. ବି. ରସନାକ ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।	ରସନାମ୍ବାଦ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ବାକ୍- ରୂପଳ୍ୟ ।	ରସପର୍ଦ୍ଦ—ବି.(ତତ୍ତ୍ଵ)ଶ୍ରୀଶ୍ଵର, ବନ୍ଦ୍ରମ, ରଜା, ପାରଦ, ଶୁଣାର ରସ ।
ରସକ୍ରିୟ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ରସମୟ ଭବ ବା ପ୍ରେମ ହୃଦୟରେ ଜାତ କରିବା ।	ରସନାମ୍ବାଦ—ୟୁଂ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ପାରଦ ।	ରସପର୍ଦ୍ଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଅକ୍ଷମି ଦ୍ଵାରା ସିଂହରବା, ଖାଦ୍ୟଜାତ ରସ ଜାର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରକ୍ତରେ ପରିଣତ ହେବା ।
ରସକ୍ରିୟ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ରସମୟ ଭବ ବା ପ୍ରେମ ହୃଦୟରେ ଜାତ କରିବା ।	ରସନାମ୍ବାଦ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ନିଃମୁ- ଦେଖ ।	ରସପାକି—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ରସକୁ ଅନ୍ତି ଦ୍ଵାରା ସିଂହରବା, ଖାଦ୍ୟଜାତ ରସ ଜାର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରକ୍ତରେ ପରିଣତ ହେବା ।
ରସକ୍ରିୟ—ଗ୍ର. ପୁଂ. ବି. ରସନାମ୍ବାଦ ବା ପ୍ରେମ ହୃଦୟରେ ଜାତ କରିବା ।	ରସନାମ୍ବାଦ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ପାରଦ ।	ରସପାକି—ବି. ଗୁଡ଼, ଶର୍କରା, ପନ୍ଦି ।
ରସକ୍ରିୟ—ଗ୍ର. ପୁଂ. ବି. ରସନାମ୍ବାଦ ବା ପ୍ରେମ ହୃଦୟରେ ଜାତ କରିବା ।	ରସନାମ୍ବାଦ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ପାରଦ ।	ରସପାକି—ପୁଂ. ବି. ଯେ ରସ ପାକ କରେ, ପାରକ, ରନନକାରୀ ।
ରସକ୍ରିୟ—ଗ୍ର. ପୁଂ. ବି. ରସନାମ୍ବାଦ ବା ପ୍ରେମ ହୃଦୟରେ ଜାତ କରିବା ।	ରସନାମ୍ବାଦ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ପାରଦ ।	ରସପାକି—ଯା.ବି. ଦାତିବ୍ୟ ଚିକିତ୍ସା- ଲିସ୍ଟ, ଡାକ୍ତରଙ୍କାନା ।
ରସକ୍ରିୟ—ଗ୍ର. ପୁଂ. ବି. ରସନାମ୍ବାଦ ବା ପ୍ରେମ ହୃଦୟରେ ଜାତ କରିବା ।	ରସନାମ୍ବାଦ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) କୁକୁର, (ବି) କିହା ଦ୍ୱାରା ଲେହନକାରୀ ।	ରସପାନ—ବି.(ତତ୍ତ୍ଵ)ମଦ୍ୟପାନ, ଭ୍ରମ- ରତ ପୁଷ୍ପରୁ ମଧ୍ୟପାନ ।
ରସକ୍ରିୟ—ଗ୍ର. ପୁଂ. ବି. ରସନାମ୍ବାଦ ବା ପ୍ରେମ ହୃଦୟରେ ଜାତ କରିବା ।	ରସନାମ୍ବାଦ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) କିହା ଦେଖ ।	ରସପୁରୁଷ—ଗ୍ର. ବି. କେକ, ପାରଦରୁ ପ୍ରମୁଦ ଦ୍ରବ୍ୟବିଶେଷ ।
ରସକ୍ରିୟ—ଗ୍ର. ପୁଂ. ବି. ରସନାମ୍ବାଦ ବା ପ୍ରେମ ହୃଦୟରେ ଜାତ କରିବା ।	ରସନାମ୍ବାଦ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) କିହା ଦେଖ ।	ରସପୁରୁଷ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଯହିରେ ରସ ଭାବ ଆଏ, ରସମୟ ।
ରସକ୍ରିୟ—ଗ୍ର. ପୁଂ. ବି. ରସନାମ୍ବାଦ ବା ପ୍ରେମ ହୃଦୟରେ ଜାତ କରିବା ।	ରସନାମ୍ବାଦ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) କିହା ଦେଖ ।	ରସପୁରୁଷ—ଶ୍ରୀ ବି. ଜେଣ୍ଯାରିଷ୍ଟାନ୍ତ୍ରିକ୍ ଲତା- ଫିଲ୍ମ, ପୁରୁଷିକ୍ ଲତା ।
ରସକ୍ରିୟ—ଗ୍ର. ପୁଂ. ବି. ରସନାମ୍ବାଦ ବା ପ୍ରେମ ହୃଦୟରେ ଜାତ କରିବା ।	ରସନାମ୍ବାଦ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) କିହା ଦେଖ ।	ରସପୁରୁଷ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ସରବର, ରକ୍ଷ- ମୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରସପ୍ରବୁଗ ।
ରସକ୍ରିୟ—ଗ୍ର. ପୁଂ. ବି. ମଧ୍ୟର କିମ୍ବାର ।	ରସନାମ୍ବାଦ—ବି. ରହୋଷ୍ମଧ ପ୍ରେରନ-	ରସପ୍ରେସ୍—ବି. ରହୋଷ୍ମଧ ପ୍ରେରନ-

ବ୍ୟକ୍ତି ।	ରସଭସ୍ତୁ—କୁ.ବ. (ରସ+ଭସ୍ତୁ)ଗତତ୍ତ୍ଵ; ପାରଦଭସ୍ତୁ, ପାରଭସ୍ତୁ ।	ରସମାଳା—ବ. ଶିଳାରସ ।
ରସପରିବାର—ବ. ନାଟକ, କବିତା ।	ରସଭବ—ବ. (ରସ+ଭବ) ଗତତ୍ତ୍ଵ; ରସଧର୍ମ, ମୁଣ୍ଡି ପ୍ରଭୃତି ।	ରସମୁଳା—ବ. (ରସ+ମୁଳ୍ଲା)ନାଟକ, ପାରଦ ଶୋଧନକଣ, ପାରଦମାରଣ ।
ରସପାରୁଠୀ—ବଂ. (କ.ଶ୍ରୀ) ମହାବିଷ୍ଣୁ, ରସିକ, (ସୀ) ରସପୁରୀ ।	ରସଭବ—ବ. (ରସ+ଭବ) ଗତତ୍ତ୍ଵ; ରସିକତାପୂର୍ଣ୍ଣ କାଳ୍ୟ ।	ରସମୁଳା—ଶ୍ରୀ.ବି.ପ୍ରାଚୁତ ଛନ୍ଦୋବିଶେଷ ରସମୀରୀ—ବ. ଦୁଇ ରସର ଉପଯୁକ୍ତ ମିଳନ, ଯଦ୍ବାରା ରସାସ୍ଵାଦନର ସୁଖ ବୃଦ୍ଧିତ୍ୱେ(ଯେ—ଶକ୍ତା ସଙ୍ଗେ ମିଳନ), ଓ ଶକ୍ତା ସଙ୍ଗେ ଲୁଣର ମିଳନ) ।
ରସପଳ—ବଂ. (ରସ+ପଳ)ନାଟକ, (କ.ଶ୍ରୀ) ନନ୍ଦଆଗର, ଅଞ୍ଚଳାଗର ।	ରସଭବ—ବ. ପାରଦାର୍ଥିତ ଭିଷଧ ବିଶେଷ, ରସାସ୍ଵାଦ ।	ରସମୁଳା—ବ. ଆସାଦନ । [ସୁମୟି ।
ରସଫେଣା—ଶ୍ରୀ.ବି.ଏକପ୍ରକାର ମେସ୍ତୁନ୍ଦି ।	ରସଭବ—ବ. ସରଜିରମନକାଳୀ, ଯେ ହସତ୍ୟ ପକୁଳରୁ ରସ ବାହାର କରେ ରସଭୋଗ—ବ. (ଗ୍ରେଟର୍)ରସର ଆୟୁ ଦ ରସଭୋଗନ—ବ. ତରଳ ଦ୍ରବ୍ୟ ପାନ, ଆମ୍ବ ଭୋକନର ଉତ୍ସବିଶେଷ ।	ରସମୁଳା—ବଂ. ଆସାଦନ ଆସାଦ ରସମୁଳା—ଶ୍ରୀ.ବି.ଆସାଦ ଗୁହଶକାଳୀ ।
ରସବଟିକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ପାରଦ ବା ରସ- ପୁର୍ଣ୍ଣ, ସୁମ୍ବାଦୁ, ଭାବବିଶ୍ଵି, (ବି)କାବ୍ୟ- ଲକ୍ଷଣରବିଶେଷ ।	ରସଭୋଗ—ବ. ପାରଦାର୍ଥିତ ଭିଷଧର ପ୍ରକାଶିତ ।	ରସମୁଳା—ବି. ରସର ଭିଷଧର ପ୍ରକାଶିତ ।
ରସବତ୍ତ—ଶ୍ରୀ.ବି. (ରସବତ୍ତ+ ଭି)ରସ- ବିଶ୍ଵିଷା, ସେମନ୍ତୀ, ଲକ୍ଷଣ୍ୟବତ୍ତ, ସୁମରା, (ସୀ.ବି)ରସିକା ସ୍ତ୍ରୀ, ପାକଶାଳା, ରମ- ବଳିତା ଦେଖ ।	ରସଭୋଗ—ବ. ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବୀ ବା ଭନ୍ଦୁଭାବୀ, (ବିଂ) ରସାସ୍ଵାଦନରେ ଭୟନ୍ତି ।	ରସମୁଳା—ବି. ଆସାଦନ ଆସାଦ ରସମୁଳା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆସାଦନଯେବେଳେ ରସମୁଳକର ଭିଷଧବିଶେଷ, ଅଭ୍ୟକ ରତ ସୁଖ ।
ରସବନ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରସିକ, ରସପୁର୍ଣ୍ଣ, ସୁମ୍ବାଦୁ ।	ରସଭୋଗ—ବ. ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଶ୍ରେଣୀର ନାୟକ ନାୟିକା ବିଷୟକ ସଂସ୍କର ପର୍ମିତା ଭାବୀ ବା ଭନ୍ଦୁଭାବୀ, ପ୍ରଣୀତ ଅପ୍ରକାଶିତ ପଦ୍ୟରସ୍ତୁ, ବୈଷଣବ- ମାନଙ୍କର ବାଦ୍ୟଯନ୍ତରିଶେଷ ।	ରସମୁଳା—ବି. ପାରଦ ମାରଣ ଜାର- ିଦର କୌଣ୍ସିଲ, ରସମୁଳୀଯ ଗୃହ- ମର୍ମ ବା ଜାନ, ରସ ଓ ରହସ୍ୟ, ରଙ୍ଗ ଓ ରହସ୍ୟ, ବିଳାସକୌଣ୍ସିଲ ।
ରସବଳିତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ବାଣାଦାତରେ ନିଆଁ ଧରିବା ପାଇଁ ଭିତରେ ବାରୁଦ . ଦିଆୟାଇ ବଳାଯାଇଥିବା ଲମ୍ବ ଭାବିକା ରସଭବୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରସଭବ ଦେଖ ।	ରସମଣ୍ଡିର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଗ୍ରେଟର୍)ରସରୁପ, ରସାଳ, ରସପୁର୍ଣ୍ଣ, ପ୍ରେମମୟ, (ସୀ) ରସମୟୀ ।	ରସମୁଳା—ବି. ପାରଦ ମାରଣ ଜାର- ିଦର କୌଣ୍ସିଲ, ରସମୁଳୀଯ ଗୃହ- ମର୍ମ ବା ଜାନ, ରସ ଓ ରହସ୍ୟ, ରଙ୍ଗ ଓ ରହସ୍ୟ, ବିଳାସକୌଣ୍ସିଲ ।
ରସବଳିତା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଗ୍ରେଟର୍) ରସ ଦେଖିବେ ବ୍ୟାପାର ବା ପ୍ରତିବନ୍ଦ, ଏକପ୍ରକାର (କାବାଦି)ରସ ସମ୍ବନ୍ଦେ ଆମାରିବା ହେଉଥିବା ସମୟରେ ଡକ୍ଟିପରିଶତ ରସର ଅବତାରଶାତ କାବ୍ୟ ରଚ- ନାର ଦୋଷବିଶେଷ, (ମୁଣ୍ଡୁ ଅନୁ- ପାରେ) ରସନାଭ୍ୟ ଏକ ରସର ଆସାଦନ କାଳରେ ଅନ୍ୟ ବିଶେଷ ରସର ଅବତାରଶା ।	ରସମର୍ଦନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପାରଦମାରଣ, ପାରଦକୁ କହିଲାରୁପେ ପରିଶତକରଣ ।	ରସମୁଳା—ବି. ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଶକ୍ତିକାଳୀର ରସଭବ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଗ୍ରେଟର୍) ରସରୁପ, ରସମାରକଦ୍ରବ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପାରଦମାରଣ ପ୍ରକାଶିତ ।
ରସବଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରସ+ଭୁ+ଅ) ଭୁତ୍, ରୂଧର, (ବଂ) ରସରୁ ଉତ୍ସନ୍ନ, ରସଭବ । [ରସାଳ ।	ରସମାରକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପାରଦମାରଣ, ଶୋଧନ, ପାରଦରୁ ପ୍ରଷ୍ଟନ ଏକପ୍ରକାର ଭିଷଧ ।	ରସମୁଳା—ବି. ରସାସ୍ଵାଦନ, ସୁଖରେ ସମୟ କଟାଇବା, (ଗ୍ର.ବ) ଉନ୍ନବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଶେଷକର୍ତ୍ତର ମହିତଥିଲା
ରସଭବ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରସପୁର୍ଣ୍ଣ, ରସମୟ, ରସଭବ ।		

ଗଞ୍ଜାମର ଭୁବନେଶ୍ୱର କିତିନ୍ଦ୍ର ବିର-
 ଚିତ ଓଡ଼ିଆ ଶଣ୍ଟିକାବ୍ୟ ।
ରେପଲକୁଳ—ବି. (୩ତ୍ତବ୍) ରସତ୍ରାବ
 ଆକୁଷ୍ଟ, ରସଲେଖା, (ସ୍ଥି) ରହଲୁହା ।
ରେମଳକୁଳକ—ବି. ଭୁମର, ମହୁମାଛ ।
ରେପଲେଖା—ଶ୍ରୀ.ବି. କବି ଉପେନ୍ଦ୍ରଭଙ୍ଗ-
 କର ଆଦିରସାମ୍ବକ କାବ୍ୟ ।
ରସଲେଖା—ବି. (ରସ+ଲେଖ)ପାରତ,
 ପାରା ।
ରସଲେଖା—ବି. ଭୁମର, ମହୁମାଛ ।
ରସବତ୍ରା—ସ୍ଥି.ବି. (ରସ+ବତ୍ରା+ତା)
 ରସବତ୍ରାର ଭାବ, ରସ, ମୌନପୀଣ୍ୟ,
 ମିଶ୍ରତା ।
ରସବର୍ଜ—ବି. ଆସ୍ତାଦନେଛା ତ୍ୟାଗ ।
ରସବର୍ତ୍ତିକ-ବି.ଦାତ୍ରମୁଣ୍ଡର ଦ୍ରୁବ୍ୟଗଣ ।
ରସବହୁ—ବି. (ରସ+ବହୁ+ଅ)ରସ-
 ବାହୁ ସ୍ଥୋତ ।
ରସବହୁପ୍ରୋତ୍—ବି.ଯେଉଁ ସବୁ ଧମମାତେ
 ରସ ଯାଏ ।
ରସବହୁଳ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ଯହିରେ ରସ
 ଅଧିକ ଥାଏ, (ସ୍ଥି) ରସବହୁଳ ।
ରସବାତ—ବି. (କ.ଧା) ଆମବାତ,
 ଦେହରେ ରସାୟକ୍ୟଜନିତ ବେଦନ,
 ବାତ ।
ରସବାଦ—ବି. (କ.ଧା) ରସିକତାମୟ
 କଥୋପକଥନ ।
ରସବାନ—ସ୍ଵ.ବି. (ରସ+ବାନ)ରସ-
 ଶିଖ୍ଷା, ରସମୟ, ରସିକ, ସତ୍ୟବାକ୍ୟ,
 ସରସ, ମଧୁର, (ସ୍ଥି) ରସବତ୍ରା ।
ରସବିନ୍ଦୁ—ବି. (୩ତ୍ତବ୍) ମଦ୍ୟବିନ୍ଦୁ,
 ତାଢ଼ି ବିକିବା ।
ରସବିନ୍ଦୁ—ସ୍ଵ.ବି.ମଦ୍ୟ ବିନ୍ଦୁକାଣ୍ଡ,
 ତାଢ଼ିବିନ୍ଦେତା, (ସ୍ଥି) ରସବିନ୍ଦୁମୀଣୀ ।
ରସବିଲ୍ଲେହ—ବି. ରସଭିଙ୍ଗ ଦେଖ ।
ରସବିଦ୍—ସ୍ଵ.ବି. (ରସ+ବିଦ୍+କିନ୍ତୁ)
 ରସକ୍ଷଣ ।
ରସବିନୋଦ-ବି.ରସମ୍ଭାଳା ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ.ବି)
 କବି ମାନକୃଷ୍ଣ ଦାସଙ୍କ ବିଚିତ୍ର ରଧା-
 କୃଷ୍ଣମୂଳା ବିଷୟକ ପଦ୍ୟଗୁରୁ ।

ରସବିନୋଦାଧିଆ—ଶ୍ରୀ.ବି. ଯେ ରସରେ
ବିନୋଦ କରେ, ରସିକ, (ବି)ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
ରସବିଶେଷ—ବି. ଉନ୍ନତି ରସ ।
ରସବିଶେଷ—ବି. (ରସ+ବିଶେଷ)
ରସର ବିଶେଷ, (ଯଥା—ଉଚ୍ଚମଧୁର,
ଲକ୍ଷଣମଧୁର) ।
ରସବୁଦ୍ଧି—ବି. (ଗୁଡ଼ର)ରସାଧକ୍ୟ ଦେଖ
ରସବେଣୀ—ଶ୍ରୀ.ବି. ଏକପ୍ରକାର କାଦ୍ୟ-
ତହୁ ।
ରସଦେଶ୍ଵର—ପୁ.ବି. (ରସ+ଦେଶ-
କ.ତ୍ତ୍ଵ) ରସଙ୍କ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରସଦେଶ୍ଵୀ ।
ରସବେଧକ—କ୍ଲୀ.ବି. (ରସ+ବିଧୁ-
କ.ଅକ) ପୁଣ୍ୟ, ପୁନା ।
ରସଦୋଧ—ବି. (ଗୁଡ଼ର) ରସଙ୍କନ,
ରସାନୁଭବ, ରସାନୁଭ୍ରବକତା ।
ରସଟାଳା—ବି. ରାସାୟନିକ ପଞ୍ଜାଣାଗାର,
ପାକଶାଳା ।
ରସଶାୟ—କ୍ଲୀ.ବି.(କ.ଧା)ରସାୟନଶାୟ
ରସଶେଖର—ବି. ରଘୋଷଧରିଶେଷ ।
ରସଶେଷ—ବି. ଉଚ୍ଚତ୍ରବ୍ୟ ଜାଣ୍ଠୀ ପରେ
ଆହା ରସ ଚୂପେ ରହେ ।
ରସଶେଷାଙ୍ଗୀର୍ଣ୍ଣ—କ୍ଲୀ. ବି. ରସ ଶେଷ
ହେଉ ଅଙ୍ଗୀର୍ଣ୍ଣ ରେଗବିଶେଷ ।
ରସଶୋଷିତସ୍ମୁକ—କ୍ଲୀ.ବି.ମାସଧାରୁ
ରସଶୋଧନ—କ୍ଲୀ.ବି. (ରସ+ଶୋଧନ)
ଗୁଡ଼ି; ଟଙ୍ଗଶା, ପାରଶୋଧନ ।
ରସଶୋଷନ—ପୁ. ବି. ରସଶୋଷନ-
କାଷ; (ସ୍ତ୍ରୀ) ରସଶୋଷିକା ।
ରସଶୋଷଣ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଗୁଡ଼ର) ରସକୁ
ଶୋଷିବା । •
ରସଫରକ୍ଷଣ—କ୍ଲୀ.ବି.ପାରଦରଶୋଧନ,
ମୁଛୁନ, ବନନ ଓ ମାରଣରୂପ କର୍ମ-
ଚରିତ୍ରୀ ।
ରସଫରବ—କ୍ଲୀ. ବି. (ବ.ମ୍ବ) ରକ୍ତ ।
ରସାଗର—ବି. (ବୁ-କ.ଧା)କାବ୍ୟରହ
ରୂପ ସାଗର, (ଗୁଡ଼ର) ରଥିକବର ।
ରସାମନ—ବି.ଶାଶ୍ଵରିକ ରସର ନ୍ୟନା-
ଧକ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ।
ରସାର—ବି. (ଗୁଡ଼ର) ପାରଦ, ଶ୍ରୀଷ୍ଟ-

ରସ, (ତେଜତ୍ତି) ରସର ମର୍ମ, ମଧୁ ।
 ରସସାରଙ୍ଗି—ପୁ. ବଂ. (ରସସାର+ଜୀ
+ ଅ) ରସଙ୍କ, ରସରୁ ଯାଗରୁଣ କରି-
ବାକୁ ସମର୍ଥ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରସସାରଙ୍ଗି ।
 ରସସିକ—ବ. (ତେଜତ୍ତି) ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି
ନିକୃଷ୍ଟମାତ୍ରକୁ ଦ୍ରୁବ୍ୟଗୁଣ ଦାହୀଯାଏରେ
ଉଚ୍ଛବ୍ଷତର ଧାରୁରେ ପରିଣତ କରି-
ପାରେ, ରସାୟନ ବିଦ୍ୟାରେ ପାର-
ଦର୍ଶୀ, (ପୁ. ବଂ.) ରସାୟନରେ ପାରଦର୍ଶୀ ।
 ରସସିକ—ବ. (ତେଜତ୍ତି) ଦ୍ରୁବ୍ୟଗୁଣ ବିଷ-
ସ୍ଵକ ରାସାୟନିକ ଶାସ୍ତ୍ରାବଳେ ବିଶେଷ
ପ୍ରତିପତ୍ତି କା ଜ୍ଞାନ, ଭେଷଜାଦରୁ ବୈଜ୍ଞାନିକ
କାର୍ଯ୍ୟକୁ ରସାୟନ ପ୍ରତ୍ୱତ କରଣରେ
ପାରଦର୍ଶୀ, ଗୁପ୍ତଶାସ୍ତ୍ର ଓ ଔତ୍ତନାଳିକ
ଆର୍ଦ୍ରର ବିଶେଷର ଅନୁଷ୍ଠାନ ଦ୍ୱାରା ବା
ରାସାୟନିକ ପ୍ରଦିୟୁ ବଳରେ ଲବ୍ଧ
ପାରଦ ସମ୍ମନେ ବିଶେଷ ଜ୍ଞାନ, ଯାହା
ଜାଣିଲେ ଅଭ୍ୟକ୍ତି ସ୍ଵର୍ଗ ସାହ୍ୟ ଧନାଦି
ଓ ଘାର୍ଯ୍ୟାନବନ ଏବଂ ଜ୍ଞାନଭବ କରେ ।
 ରସସିଦ୍ଧର—କ୍ଲୀ. ବ. (କ.ଧା) ଜନକ
ସହିତ ପାରଦ ଉତ୍ସୁ କର ତହିଁରୁ ପ୍ରତ୍ଯେ
ରସାୟନ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ।
 ରସଦୁ—ବ. (ରସ + ଦୁ + କ୍ଲିପ୍) ରସ-
ଧାରୁ, ରସ ।
 ରସଷ୍ଟ—ବି. (ରସ + ପ୍ଲା + କ.ଅ) ରସ-
ମୃଦୁ, ରସାଳ, ସରସ, ରସମଧରେ
ଥିବା, ରସକୃତ ବଣତଃ ଭାରତର ବା
ଅପ୍ରାୟ (ଶଶର) ।
 ରସପୁଜକ—ବ. ରସଧାରୁନାତ କୁର ।
 ରସପୁଜ—କ୍ଲୀ. ବ. ହଙ୍ଗୁଳ, ଶଶରର
ରସପୁଲ, ରସର ଆଧାର ।
 ରସଦାନି—ବ. (ତେଜତ୍ତି) ରସର କ୍ଷତି,
ରସରଙ୍ଗ ଦେଖ ।
 ରସପୁନ—ବ. (ତେଜତ୍ତି) ନିରସ ।
 ରସା—ପ୍ଲୀ. ବ. (ରସ + ଅ+ଆ) ପୁଅଶା,
ରସନା, ଜିହ୍ଵା, ଅକାନବିନ୍ଦ ଲତା,
ଶଲକୀ, କାଙ୍ଗୁ, ତ୍ରାଷା, କାଲୋକୀ,
ରସାତଳ, ନଦୀ, କୁନ୍ତୁ ରୁଣୋଟି, ଶୁଆଁ,
କୁଆମରତା ଲତା, ରସା, ମେଦା,

ଶିଳାରସ, ଲେଉନ୍, ଆମ୍ବ ।
 ରସାଗବା—ଗ୍ର. କ୍ର. ରସରେ ଅନୁରକ୍ତ
 କରିବା, ମନୋରକ୍ଷନ କରିବା, ସନ୍ଧିଷ୍ଠ
 କରିବା, ପୂର୍ଯ୍ୟକୁ ଦେବା ।
 ରସାଖନ—ୟୁ. ବି. (ରସାନ୍ତରକ୍ଷଣକୁ
 କାହାରେ କରିବାକୁ) କୁଳୁଟ ।
 ରସାଗମ—କ. ରସାଗମକରିବା ଦେଖ ।
 ରସାଗଜ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରସାନ୍ତରକ୍ଷଣକୁ
 ଚାପାନ୍ତରକୁ) ।
 ରସାଗ୍ର୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ରସାଙ୍ଗନ, ପାରଦ ।
 ରସାଙ୍ଗନ୍ତରିତିଷ୍ଠତ—ବି. ରସଦୋଷ-
 ବିଶେଷ ।
 ରସାଙ୍ଗକ—ୟୁ. ବି. ଶ୍ରବେଷ୍ଟ ନାମକ
 ସୁରନ କାଷ୍ଟ, ଚନ୍ଦନ ।
 ରସାଙ୍ଗନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରସାନ୍ତରକ୍ଷଣକୁ)
 ରସକ ଧାତୁ, କଞ୍ଚକବିଶେଷ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ।
 ରସାଢ଼୍ୟ—ବି. ଆସ୍ତାତକ, ଆମ୍ବଡ଼ା, ରାନ୍ଧା,
 (ରିଂ) ରସମୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରସାଢ଼୍ୟା ।
 ରସାଶ—ଗ୍ରା. ବି. ରସରେ ଉତ୍ତକରିବା,
 ଧାଉଦ୍ରବ୍ୟକୁ ଲେପଦ୍ଵାରା ଉତ୍ତକାକରଣ
 ଉତ୍ତକାକରଣ, ଲେପ, ମାକିବା, ପାଲିଏ
 କରିବା, ରସାୟନ, ଅଳଙ୍କାରକୁ ଘରୀ
 ଉତ୍ତକ କରିବା ପଥର, ଆଦୃତକରଣ,
 (ବିଂ) ରସାଣିତ, ଶାଣିତ, ରସୁଆ,
 ରସମୟ ।
 ରସାଣି—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ୍ର-ରସାୟନ) ଗିଲ୍ଲି-
 କରିବା ଲେପ, କ୍ଲେବ, ପୂର୍ଯ୍ୟବିଶେଷ ।
 ରସାଣିକା—ଗ୍ରା. କ୍ର. ଶାଣ ଯହରେ
 ଉତ୍ତକ କରିବା, ଗିଲ୍ଲି କରିବା, ସ୍ଟଟ
 ଚଢ଼ାଇବା, ରସାଣ ପଥରରେ ଅଳଂ-
 କାରକୁ ଘରୀବା ।
 ରସାତଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରସାନ୍ତରକ୍ଷଣକୁ)
 ଧରାତଳ, ପାତାଳ, ଅତି ନିମ୍ନ ପ୍ରଦେଶ ।
 ରସାମ୍ବକ—ବି. (ରସାନ୍ତରକ୍ଷଣକୁ)
 ରସମ୍ବରୂପ, ରସଗର୍ଭ, ରସାଳ, ରସ-
 ମୟ, ସରସ, ପ୍ରାୟୀଭବ ପୂର୍ଣ୍ଣ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ରସମ୍ବିକା ।
 ରସାଦାନ—କ୍ଲୀ. ବି. (୭ତତି) ରସ-
 ଶୋଭଣ, ରସଗର୍ଭ, ପ୍ରନ୍ୟାପନ,

(ରସା+ଦାନ)ଭୁମିଦାନ । [କରିବା
ରସାଧାନ—ବ. (ଉତ୍ତର) ରସାସଂପୁର
ରସାଧାର—ବ. (ରସ+ଆଧାର)ଗନ୍ଧି
ସୂର୍ଯ୍ୟ, ରସର ଆଧାର, ରସ ରଖିବା
ପାଇ ।
ରସାଧକ-ଶ.(ବ.ଶ୍ରୀ)କଣଶ, ଅଧ୍ୟକ ରାଜ
ରସାଧକା—ଶ୍ରୀ. ବ. (ରସ+ଅଧ୍ୟକ୍ଷତ-
ଆ) କାକୋଳିଦ୍ଵାରା ।
ରସାଧପତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବ. (ଉତ୍ତର) ପୃଥିବୀ
ବା ରଜ୍ୟଶାସନ ।
ରସାଧକ୍ଷ-ବ. ମଦ୍ୟାଦି, ମାଦକର ସାର,
ପରିଚାଳକ ରକଳିର୍ବ୍ୟ ବିଶେଷ ।
ରସାନନ୍ଦ—ଶ୍ରୀ. ପୁ. ବ. ସମ୍ପୁଦନ ଶତା
ବୀର ଭକ୍ତ ଉତ୍ତରାକଂଠ ।
ରସାନୀ—ଶ୍ରୀ. ବ. ପତଳା ପୁୟ, କତ
ବାଟେ ଦେହ ନିର୍ଗତ ରସ ।
ରସାନୁଗ-ବି.ରସଦୂଷକ, ରସାନୁସାରୀ ।
ରସାନୁପଦାନ—କ୍ଲୀ. ବ. ଜଳୀୟ କଣା
ବିକରଣ ।
ରସାନ୍ତର—କ୍ଲୀ. ବ. ଭିନ୍ନରସ ।
ରସାପାମ୍ବୀ—ପୁ. ବି. (ରସା+ପା+
କ.ଇନ) କିଛାଡ଼ାର ପାନକାରୀ, (ହୁ)
ରସାପାମ୍ବୀନ (ବି) କୁଳୁର ।
ରସାଭସ-ବ. (ରସ+ଆଭସ) ରସ
ସମ୍ମନେ ମନର ବାସ୍ତବଭବର ଶୋପନ,
ପ୍ରକୃତିକାରଣ ଛତା ଅନ୍ୟ କାରଣରେ
ରସର ଆରୋପ, ମତ ରସ ପୁଲଞ୍ଜ
କାବ୍ୟ, ଅଣିଷ୍ଟ ବତନ, ରସରଙ୍ଗ, ରସ
ଭୁଲ୍ଲ ମାତ୍ର ରସ, ଅନୌତତ୍ତ୍ଵ ବିଷ୍ଣୁ
ରସ ।
ରସାରନ୍ଧିବେଶ—ବ. (ଉତ୍ତର) ରସର
ବର୍ଣ୍ଣନା, ରସୋଦ୍ଭବ ।
ରସାମୁତ୍ତି—ବ. (ରୁ-କ.ଧା) ଅମୁତପର
ମଧୁର କାବ୍ୟରସ, ପାଶ, ଚନ୍ଦି, ଚିଳା-
ଜନ୍ମ, ଚନ୍ଦନ, ଶକ୍ତି, ଧନୀଆଁ, ଲକ୍ଷ୍ମୀବନ.
ଯଷ୍ଟି ମଧୁ ଆତିରେ ପ୍ରମୁତ୍ତ ଭିଷଧବିଶେଷ
ରସାମ୍ବଳ—କ୍ଲୀ. ବ. (ରସ+ଅମ୍ବଳ) ରୁଦ୍ଧ,
ଖାପାଳିଙ୍ଗ, ଚିତ୍ତଳି ।
ରସାମୁଳ—ବ. ତଣ୍ଡବିଶେଷ ।

রস মু—বি. পল্লীশিল্প।
 রসায়নক—বি. তৃষ্ণবিশেষ।
 রসায়ন—ক্লী. বি. (রস+অযুন) ঘোলবদ্ধ, কচি, অশ্বা, বিড়ঙ্গ, বিষ, বংশপরিহৃতচাল, জবা দ্বায়ু নামক উৎপন্ন, উৎপন্নধরে পারদের প্রয়োগ-করণ, রসায়নবিদ্যা দেশ, পক্ষা, জর, রেগবিশেষ, গুড়, রসায়ন শাস্ত্রবিদ্যা, রসর খীন, চিঙ।
 রসায়নজ্ঞ—পুঁ. বি ও বিং. (রসায়ন+জ্ঞ+ক.থ) রসায়ন বিষয়বেত্তাজ্ঞ, (বিৱু) রসায়নজ্ঞ।
 রসায়নচিহ্ন—ক্লী. বি. রসায়ন ধ্বনি।
 রসায়নফলা—স্বী. বি. দ্রুতিজ্ঞা, দ্রুতি।
 রসায়নবিচৰ—বি. পারদ, রসুচি, কালুঁ-ধানখ, কাকচিদা। [জ্ঞান]
 রসায়নবিজ্ঞান—বি. রসায়ন পদ্ধতি।
 রসায়নবিদ্যা—বি. যেଉ বিদ্যা অংশ-মূলকলে গুচ্ছপদ্ধতি সমূহৰ গুণ এবং যেমানক্ষেত্ৰ পৰিষ্কৰ ফলযোগ ও বিদ্যোগ বিষয়বেত্তা জ্ঞান কৃত।
 রসায়নবিশেষ—বি. (রসায়ন+বিশেষ) তত্ত্ব; পারদ, পার।
 রসায়নকারীয়—বি. রসায়ন বিদ্যারে অংশপক।
 রসায়ন—স্বী. বি. গুড় চী, লুণলুণি আ, কাকমানি, মহাকর্ণি, নানবলা, গুচ্ছ, গোচৰকুরধ, মাংসকুড়া, মঙ্গিষ্ঠা, কল্পিষ্ঠা, টা, ধলাত্তুতু, শঙ্গ-পুষ্পি, নাঢ়ী, কন্দগুড়ু চু, বাইচিঙ্গ, নীজনবারক উৎপন্ন।
 রসায়ন—বিং. রেস্যুল, পুমিষ্ঠা, পুষ্পাদু।
 রসাচুহ—বি. (রস+চুহ+ক.থ) চুক্ষ। [রসমাগর]
 রসাঞ্চিব—বি. (রস+অঞ্চিব) রসমন্ত্র,
 রসা঳—ক্লী. বি. (রস+আ+লা+অ) শিহুল, লেভন, বোল, আঙু, আমু, পশু, কুমুরুশোটি, লেভন জচ, রহম, অমুবেত্তু, গন্ধৰস

ଶୁଭୁଳ ।	ଅଖେଣ୍ଟ ବସ୍ତୁର ଅବଳମ୍ବନ ହେଉ ଚିହ୍ନ- ବୃଦ୍ଧିର ସବିକଳ ଆନନ୍ଦ ଆସୁଦନ ।	ରସିକା,(ଅନ୍ୟରୂପ, ରସିକାରତ୍ନ,ମଣି, ଶିରୋମଣି ଉଚ୍ଚଥାଦ) ।
ରସାଳୀସ୍ତୁ—ଶ. (ରସ+ଆଳସ୍ତୁ) ରସର ନିର୍ମିଷ୍ଟ ପ୍ରାକ, ଆମୋଡ଼ପ୍ରାକ,ଆୟୁଗର ।	ରସାସ୍ତୁଗା—ସୁ. ବି. (ରସ+ଆସ୍ତୁକ କରନ) ରସାସ୍ତୁଦଶିଷ୍ଟ, ଯେ ରସ ରୁଖୁଆସ, ରସର ଆସାଦନକାରୀ,ମର୍ଦି- ଜିଆ, (ସୀ) ରସାସ୍ତୁଦିନା, (ବି)ଭ୍ରମର, ମହମାତ୍ର ।	ରସିକା—ଶ.ସୀ.ବ. ରସିକା ଦେଖ ।
ରସାଳୀସ୍ତୀ—ଶ.ସୀ.ବି. (ରସ+ ଅଳସ୍ତୀ) ରହମ, ରତ୍ନବାନାନ୍ତୀ, ଧମନା, ଆଖୁ, (ବି. ଶତରୁ) ରସମୁଖୀ, ମତାଳସା, ରତ୍ନିକତା ଯୋଗୁ ଅଳସଗମନା ।	ରସାସ୍ତୁଗା—ଶ.ଲିଙ୍ଗସତାବଶ, ରସ୍ତା,ଗନ୍ଧ- ଦିରକା, ତାରୁଧିନ୍ ତେଲ, ଫୁଣା ।	ରସିକା—ଶ. (ରସିତ + ବତ୍ର) ଆସାଦନ କରିଥିବା,ରୁଣିଥିବା,(ବ୍ୟକ୍ତି) ଶବ୍ଦକାରୀ, (ସୀ) ରସିକବତ୍ର ।
ରସାଳୀଲା—ଶ.ବି. ରସନା, ଛିହ୍ନା,ଦୂଷା, ବିଦାଶ, ଦ୍ରାଷ୍ଟା, ଟିକିରଣୀ, କାମୋ- ଦୀପକପାନ୍ୟବିଶେଷ,ଶାଳପଣ୍ଡୀ, ସୁମ- ଧୂର ଲେହ୍ୟବିଶେଷ, ଚଣ୍ଡି, ଭୁରୁ- କଣାରୁ, (ସୀ.ବି)ରସମୟକ୍ତା, ସରସା, ମାଜିତା ।	ରସିଥା—ଶ.ପୁ.ବି.(ଶ-ରତ୍ନିକ)ରସିକ- ନାଗର, ରସିତ୍ସ,ରସମୂର୍ତ୍ତି,ସରକନିଆ ରସିଆନାଗର—ଶ.ପୁ.ବି.ରସିକବ୍ୟକ୍ତି ।	ରସିତା—ପୁ.ବି. (ରସିତ + କ.ତ୍ର) ଆସାଦନ କରିଥିବା,ରୁଣିଥିବା,(ବ୍ୟକ୍ତି) ଶବ୍ଦକାରୀ, (ସୀ) ରସିତବତ୍ର ।
ରସାଳୀପ—ବି. (କ.ଧା) ରସପୂର୍ଣ୍ଣ ବା ରସିକତାପ୍ରକୃତ କଥୋପକଥନ, ସରସ ଆଳାପ । [ଆମ୍ବ ।	ପଣ୍ଡି, ରୁରଙ୍ଗ,ରେଣ୍ଡା, ଦ୍ରୁଷ୍ଟି,ରହସ୍ୟ- ପ୍ରିୟ ବ୍ୟକ୍ତି, ଲକ୍ଷିଟବ୍ୟକ୍ତି, (ବି)ପରସ୍ପ, ରସଙ୍ଗ, ସ୍ଵାଦଗ୍ରାହୀ, କୌରୁକ୍ଷପିସ୍ତ, ଆମୋଡ଼ପ୍ରିୟ, ଶୁଣଗ୍ରାହୀ, ସୁରୁତିପ୍ରକୃତ, ସୁନ୍ଦର, କାବ୍ୟପ୍ରିୟ, ହୃଦୟାବ୍ଦିକାରୀ, ସରକ୍ତ, (ଶ.ପୁ.ବି)ବିଲାସ ଓ ବେଶାଦ୍ଵା- ର୍ତ୍ତି ବ୍ୟକ୍ତି, (ଶ.ବି) ନାଗର ପ୍ରତି ଅନୁରକ୍ତ, ଆଦିରସପ୍ରିୟ ।	ରସିତାଶୀ—ପୁ.ବି. (ରସିତ + ଅଶ୍ରୁ + କ.ତ୍ରନ୍)ଯେ ଶବ୍ଦପ୍ରକଳ ଶାସ,ଶାରଲ ବେଳେ ଯେ ଗର୍ଜନ କରେ, ମଦ୍ୟ- ପାନକାରୀ, (ସୀ) ରସିତତିନୀ ।
ରସାଳୀମ୍ବ—ପୁ. ବି. ସପ୍ତଳା, ସାତଳା ।	ରସିଦ୍—ଦା. ବି. ପ୍ରାନ୍ତିଶୀଳକର ପଦ ।	ରସିକା—ଶ.ଫି.ରସମୟକ୍ତ ହେବା, ଫଳ- ଆଦି ପାତିକାରୁ ଲତପତ ହେବା, ଜଳୟକୁତ୍ତିହେବା, ଆଦୁର୍ବେହେବା, ଅନୁ- ରାଗିହେବା, ଆସନ୍ତିହେବା, ରସିକା, ରମେକରିବା, ଆନନ୍ଦିତହେବା,ପରମ- କରିବା, ଲିପ୍ତିହେବା ।
ରସାଳୀକ୍ଷେ—ବି.ବି.ଶେଷର ରସବିଶିଷ୍ଟ ଆଖୁ ରସାଳୀକୀ—ଶ.ବି. ଏକପ୍ରକାର ମିଶ୍ରାନ୍ତ ।	ରସିକତା—ଶ. ବି. (ରସିକ + ଶ.ତା) ରସିକର ଭବ, ଅଙ୍କା, ପଢ଼ାସ, ବୁଣ- ପାଦିତା, ଆଦିରତ୍ରପ୍ରିୟତା, ସୁମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନୁରକ୍ତି ।	ରସିକା—ଶ.ବ.ଆସିଥା ଓ ଉତ୍ସବେଶର ଉତ୍ସବଶୈଳ୍ୟ ରଜନ୍ୟବିଶେଷ ।
ରସାଳୀନ—ପୁ. ବି. (ରସ+ଆଶ୍ରୁ+କ. ତ୍ରନ୍) ମଦ୍ୟଶାସ୍ତ୍ରୀ,ମଦ୍ୟଶାନକାରୀ,(ସୀ) ରସାଳୀନେ ।	ରସିକନାଗର—ବି. ନାଗରକ ରୁତପ୍ରିୟ ରସିକ, ନାଗରପ୍ରିୟ ବ୍ୟକ୍ତି ।	ରସିକ—ଶ.ବି. (ରସ + କରନ୍) ରସିକ ଦେଖ,ଅନୁରୂପ,ଆସାଦନକାରୀ,(ଶ.ବି) ଦଉଡ଼ି, ବଧୁପୁଣିତ ସୁପକ୍ରମାନ୍ତି ରସ ।
ରସାଳୀନୀ—ଶ. ବି. ପଲାଶୀଲତା,ଗନ୍ଧ- ଶୁଣୀଲତା ।	ରସିକା—ଶ. ବି. ରସାଳା, ରକ୍ଷନ୍ତରସ, କଞ୍ଚି, ଅଞ୍ଚାସତା, ରସନା, ଛିହ୍ନା, ଦୋରୁଆ, ରସାଳା, ଶକ୍ତା, ଶିଖିରଣୀ, ତତ୍ତ ଓ ମସଳୀପ୍ରକୃତ ପେନ୍ସିଲବିଶେଷ, ପ୍ରତି, ବିଲାସପ୍ରିୟ ରମଣୀ ।	ରସାଳୀ—ଶ. ପୁ. ବି. (ଶ-ରତ୍ନିକ) ରସାଳା, ରସାଳ, ରସମ୍ବୁଦ୍ଧ,ରସମ୍ବୁଦ୍ଧ ରସିକ,ରସ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,ଯାତ୍ରା ନୀତାରେ ବଂଗବୃତ ହୁଏ, ରସାଳେ ଶବ କରୁ- ଥିବା, (ସୀ) ରସେଇ ।
ରସାଳୀନ୍ତି—ଶ.ବି.ବି.ଶାରୀରିକପାର- ଦାତି ଆଠପ୍ରକାର ରସ ।	ରସିକାନାଶୀ—ଶ.ବି. ବିଲାସପ୍ରିୟାରମଣୀ, ରସିକାନାଗର ବା ରମଣୀ ।	ରସାଳା—ଶ. ବି. (ଶ-ରତ୍ନିକ)ରସ- ସମ୍ବୁଦ୍ଧ, ରସାଳ ଦେଖ, ରସିକ ।
ରସାଳୀନ୍ତି—ଶ. (ରସ+ଆସାଦ)ଶତରୁ; ରସାଳୀନ୍ତି,ରସବୋଧ,(ମୋଗଦନ୍ତନ) ।	ରସିକାବର—ଶ.ବି. ବି. (ଶତରୁ) ଶ୍ରେଷ୍ଠ	ରସୁଣ୍ଡନ—ଶ. ବି. (ଶ-ରସାଳ)

ରଶୁଣ ଦେଖ ।	ରସୋନକ—ବ. (ରସୋନ+କ)ରଶୁଣ ଦେଖ । [ମନ୍ତ୍ର ।]	ଦେଇ ରଣ ରହଣ କରିବା ଶାତ ।
ରମୁଣିଆ—ଗ୍ରା. ଚି. ରମୁଣପରି ମୂଳ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରୟକୁ ଶାକବିଶେଷ, ଏକପ୍ରକାର ରହ, ବେଦୁର୍ଯ୍ୟମଣି, (ଗ୍ରା.ବିଂ)ରମୁଣ- ପରି ରତ ବା ସ୍ଵାଦ ଓ ଆକୃତିବିଶେଷ, ଅତିକ୍ରମ ରସ୍ୟକୁ ।	ରସୋପର—କ୍ଲୀ.ବି. (କ.ଧା) ମୌକ୍ତିକ, ରସୋଲିଏ—ବ. ଶାଶ୍ଵରକ ରସର ଉତ୍ତ- କ୍ଷେପଣ, ଅଶ୍ଵମୀରି ଅନ୍ତର୍ଗତ ସିଙ୍କ- ବିଶେଷ, ବାସନାର ବିକାଳ, କାମୋ- ଦୀମନ, ଆକାଶର ବୃକ୍ଷ ।	ରହଣିଆ—ଗ୍ରା. ବି. ରହଣା ।
ରମୁମ—ୟା. ବି. ମାତାପୁଲ, ପିସ୍, ତାଦାଦ୍ ଅନୁସାରେ ପଡ଼ିବା ପିସ ।	ରସୋକଃ—କ୍ଲୀ.ବି. ରସଧାମ, ବ୍ରଜମଣ୍ଡଳ ରସୋଦନ--ବ. ମାଂସରସ ସହିତ ଓଦନ, ଏହା ଶ୍ରମାଦ ଜୁରରେ ହିତକର ।	ରହସ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ବ୍ୟକ୍ତିରୁଣି ସ୍ତ୍ରୀ, ସେ ସ୍ତ୍ରୀର ପୁରସକନ ଗୋପନ କରେ ।
ରମୁଲ—ୟା. ବି. ଲଗତକୁ ପ୍ରେରିତ ରଶୁରଙ୍କ ଦୂତ, ପିମେର ।	ରମ୍ପୋର-ୟା. ବି. ରମ୍ପୋରାଳୟ, ହୋଟେଲ ରମ୍ପ—କ୍ଲୀ.ବି. (ରସ+ମ୍ରିନ୍) ଦ୍ରବ୍ୟ, ବମ୍ପ ।	ରହସ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ରହସ୍ୟ+ ଯ) ଗୋପନୟ, (ବି) ଗୁଡ଼ତ୍ରୁ, ପରହାସ କୌରୁକ, ତାତିପରୀୟ ।
ରମେନ୍ଦ୍ର—ବ. (ରସ+ରମ୍ବ୍ର) ଗତିତ୍; ପାରଦ, ବଳମାଷ, ବରଶୁତ, ଶର୍ଣ୍ଣମଣି, ପରଶୁ ପଥର, ତୀଷପିଶେଷ ।	ରମ୍ପୋର—ପୁ. ବି. (ରମ୍ପୋରାଳୟ, ସ୍ତ୍ରୀ)ରମ୍ପା ।	ରହସ୍ୟକ୍ରି—ପୁ. ବି. (ରହସ୍ୟ+କ୍ରି+ କ.ଅ)ମୁଢ଼ିତକ୍ରିକ୍ରି, ଯଥାର୍ଥ ତୁରିଅଭିକ୍ରି ।
ରମେନ୍ଦ୍ରବେଧକ—କ୍ଲୀ. ବି. ସଂଖ୍ରମ, ସୁନା ।	ରମ୍ପା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରମ୍ପା, ପାଠା, ଆକାନ- ନ୍ଧ, (ବି) ରମ୍ପର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କା ।	ରହସ୍ୟଭେଦ—ବ. (ଗତରୁ)ଦୂତତ୍ତ୍ଵର ପ୍ରଗଟ, ଗୋପନୟ ବିଷୟ ଜାଣିନେବା ।
ରମୋଦ୍ରୂପ—ଗ୍ରା. ବି. ସୁରୁମା, ଦାରୁ- ହରିଦା ମୂଳରୁ ତଥାର କର୍ମିନା ଚାର୍ଟ୍ରୀଷ୍ଟିକ୍ଷଣ ।	ରହ—ଗ୍ରା. ବି. (ରହ)ରହବା କିମ୍ବା କର ରହିଯା, ଅପେକ୍ଷା କର ।	ରହସ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରହସ୍ୟ+ଆ)ନମ- ବିଶେଷ, ରମ୍ପା, ପାଠା, ଆକାନ୍ଧି କରେ ।
ରମୋଦର—ବ. (ଗ.ବା.) ହଙ୍କୁଳ ।	ରହଃ—କ୍ଲୀ.ବି. ବେଗ ।	ରହସ୍ୟାଳାପ—ବ. (କ.ଧା)ପରହାସପୁର୍ଣ୍ଣ ଆଳାପ, କୌରୁକଜନକ କଥୋପକଥନ, ଗୋପନୟ କଥାକାରୀ ।
ରମୋଦ୍ରାର—ବ. (ଗତରୁ) ରସବାନ୍ତି କରିବା ।	ରହଃ—ବ. (ରହ+ଅନ୍ତରୁ)ରହ ଦେଖ, (ବି)ଶୁଣ୍ଟ, ଗୋପନୟ, ଜିନ, (ବି.ବିଂ) ଗୋପନରେ, ଏକାନ୍ତରେ ।	ରହସ୍ୟ—ବି. ନିର୍ଜନେ ପ୍ରିତ, ଏକାଙ୍ଗ, ହଙ୍ଗରହତ ।
ରମୋଦ୍ରୀରଣ—ବ. (ଗତରୁ)ରମୋଦ୍ରୀର ଦେଖ ।	ରହଃ—ଗ୍ରା. ବି. ନିର୍ଜନରେ କ୍ଷେପଣ, ଦଙ୍ଗତ୍ୟାଗ, ସମ୍ବନ୍ଧ ବିଦ୍ୟୋଜନ, (ଗ୍ରା. ବି ସଂ-ରମ୍ପଣ) ଅବସ୍ଥାନ, ସ୍ତ୍ରୀ, ରହଣ, (ୟା.ବି) ରଣକାଶ ରଣଦାତାଙ୍କ ନିକ- ଟରେ ରଣ ଶୋଧର ପ୍ରତିରୂପରୁପ ରଣିବା ସମ୍ଭାବନକ, ସମ୍ଭାବ ବନ୍ଦକ	ରହମ—ୟା. ବି. ପରମ କୁପାମୟ ରଶୁର ।
ରମେନ୍ଦ୍ରକ—ବ. (ଗ.ବା.) ରମେନ୍ଦ୍ରକ, ରମେନ୍ଦ୍ରକ ଦେଖ ।	ରହଃ—ଗ୍ରା. ବି. ନିର୍ଜନରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବା ।	ରହୁତ—ବି. ନିର୍ଜନେ ଅପ୍ୟତ, କାର୍ଯ୍ୟା- ଦର ଲକ୍ଷ୍ୟବସର ।
ରମେନ୍ଦ୍ରକ—ବ. (ରସ+ ଉନି) ରମୁଣ ଦେଖ ।	ରହୁତରହୁତ—ଗ୍ରା. ବି. ରଥ, ସାଧନ ରହୁଣୀ—ପୁ. ବି. ରକ୍ତବେଦୋକ୍ତ ଅଞ୍ଚିରସ ଗୋଦୀୟ ଦଶକିଶେଷ ।	ରହୁତରହୁତ—ବି. ନିର୍ଜନରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବା ।
ରମୋନ—ବ. (ରସ+ ଉନି) ରମୁଣ ଦେଖ ।	ରହୋଗତ—ବି. ନିର୍ଜନରେ ଅବସ୍ଥାନ ଗ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଗ+ଭ.କ୍ରିୟ) ବିଭୂମ, ଭୁବନ, ଭୁଲ୍, ସଂଗ, କାଞ୍ଚନ, ଧନ,	ରହୋଗତ—ବି. ନିର୍ଜନରେ ଅବସ୍ଥାନ ଗ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଗ+ଭ.କ୍ରିୟ) ବିଭୂମ, ଭୁବନ, ଭୁଲ୍, ସଂଗ, କାଞ୍ଚନ, ଧନ,

ହାବଳୀ ବାଣ ।	ଦନ୍ତଭିଷଧ, (ସ୍ଵି.ବି.-ରକ୍ଷସ୍+ଅ+ର) ରାକ୍ଷସଯୋଗ୍ୟ, ରାକ୍ଷସ ପୁଲଭ, ରାକ୍ଷସ ସମୃଦ୍ଧୀୟ (ସ୍ଵି) ।	ଦୁଃଖ, କ୍ଲେଶ, ସ୍ନେହ), ଉଛ୍ଵା, ବିଷ୍ଣୁ-ପୂର୍ଣ୍ଣା, ଚଞ୍ଚଳଦ୍ଵାର୍ବ୍ୟ, (ରୁ.ଅ) ରଙ୍ଗନ, ରଙ୍ଗାଇବା, ଉତ୍ସାହ, (ରଙ୍ଗୁ+କ.ଅ) ଚନ୍ଦ୍ର, ସୂର୍ଯ୍ୟ, ରାଜା, ନୃପତି, ଲାଲଥା, ରଜୋଗୁଣ, ଶବ୍ଦିତା, ପ୍ରେମ, ସନ୍ଦ୍ରାଷ, ଶ୍ରୋତାର ଚିଉରଙ୍ଗନକାଣ୍ଡ ସଙ୍ଗୀତର ସ୍ଵରବିଶେଷ, ସୁର, (ଶ୍ରା.ବି) କଟୁସ୍ତ୍ରା, ଦ୍ରବ୍ୟର ସ୍ଥାଦରିଶେଷ, କଢ଼ାଗୁଣ, କଟୁତା, ଦୁଃସହତା, (ବି) କଟୁସ୍ତ୍ରାଦୟକ୍ଷତା, ଦୁଃସହତା, ଶବ୍ଦ ।	
ରାକ୍ଷସ—ସ୍ଵ. ବି. (ରକ୍ଷସ୍+ଅ) ଦେବ-ଯୋନିବିଶେଷ, ଅସୁର, ନିଶାଚର, ଭୁତପ୍ରେତ, ଦୁରକ୍ତି, କ୍ଷରଭାଦକ ବ୍ୟକ୍ତି, କୁବେରଙ୍କ ଧନ-ରକ୍ଷକ ଭୁତ୍ୟ ବା ଜାବଦିଶେଷ, ଯକ୍ଷ, ଦୁଃଶାସ୍ତ୍ରୋକ୍ତ ବିବାହବିଶେଷ, କନ୍ଦ୍ରୀକୁ ବଳପୂର୍ବକ ପ୍ରରଣକରି ବିବାହ ବା ସଂତୋଷ କରିବା, ହିନ୍ଦୁଶାସ୍ତ୍ରୋକ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ବିଶେଷ, ଅସୁତକିତ୍ତା, (ବି)-ରକ୍ଷସ + ଅ) ରକ୍ଷସମୃଦ୍ଧୀୟ, ଆସୁରିକ, ଅତି-କିଷ୍ଟୁର, (ଶ୍ରା.ବି) ପକ୍ଷୀ, (ବି) ଅତି-ଭୋଲ, ପେଟୁକ, (ସ୍ଵି) ରାକ୍ଷସୀ ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ସ୍ଵ. ବି. (ରାକ୍ଷସ + ଲାଭ) ଉତ୍ତରତ୍ତ୍ଵ; ରାକ୍ଷସପତି, କୁବେର ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ସ୍ଵ. ବି. (ରାକ୍ଷସ ପତି) ରାକ୍ଷସ ପେତ୍ର ଦେଖ ।	
ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ବି. ରାଜନ୍ଦାଦ ରୋଗବିଶେଷ ।	ରାକ୍ଷସ—ସ୍ଵି. ବି. ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଲାହା, ଅଳତା ।	ରାକ୍ଷସ—ଶା. ସ୍ଵ. ବି. ବି. ରାକ୍ଷସ ଦେଖ ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ଶା. ବି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି-ପ୍ରତି ଦୁଇ ହେବା ।
ରାକ୍ଷସ(ସ୍ଵି)ଚିକିତ୍ତା—ବି. ଅସୁତକିତ୍ତା ।	ରାକ୍ଷସାସ—ଶା. ସ୍ଵ. ବି. ବି. ରାକ୍ଷସ ଦେଖ ।	ରାକ୍ଷସାସ—ଶା. ସ୍ଵି. ବି. ରାକ୍ଷସକାଣ୍ଡସ୍ତ୍ରୀ ସ୍ଵି, ଅସାଧାରଣ ବିକଟରୂପ ପ୍ରହଣ-ପୁଷ୍ଟକ କନ୍ଦୁହୋଇଥିବା ମୂର୍ଖୀ, (ବି) କିଷ୍ଟୁର ଶବ୍ଦ ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ସ୍ଵ. ବି. (ରାଗ + ଚାର୍ଣ୍ଣି) କ.ଧା; କାମଦେବ, ଶଦରବୃଷ, ପାଶୁ, ଅବିର, ସିନ୍ଦୁର, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।
ରାକ୍ଷସଦେଶ—ବି. ରାକ୍ଷସମାନେ ବାହ-କରୁଥିବା ଦେଶ ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ସ୍ଵ. ବି. ରାକ୍ଷସ ଓ ଅସୁର ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ପ୍ରା. (ସମ୍ବ) ବି ଓ ବି. ରାକ୍ଷସ ଦେଖ ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ସ୍ଵ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) କାମଦେବ, ରାମଚନ୍ଦ୍ର(ବି)ରାଗ ଦ୍ଵାରା ଆଛନ୍ତି ।
ରାକ୍ଷସନାଶ—ସ୍ଵ. ବି. ରାକ୍ଷସୀ ଦେଖ, (ରାକ୍ଷସ ପକ୍ଷୀ, ଯୋଷା, ସ୍ଵି ଉତ୍ସାହ ଅନ୍ୟରୂପ) ।	ରାକ୍ଷସି—ଶା. ବି. (ପା-ରକ୍ଷୀ) ରକ୍ଷସମୃଦ୍ଧ, ରାଜିବନନ ଦେଖ, ସୁତନିମିତ ତାନ ।	ରାକ୍ଷସି—ଶା. ବି. ଗର୍ଭିନୀ, ଗର୍ଭାପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଦିନ ବନ୍ଦୁବାନମାନେ ପରହର ଶୁଭକାମ-ନାରୀ କଟିରେ ବାନ୍ଧବା ରକ୍ଷିତ ସ୍ତ୍ରୀ, ଗର୍ଭାପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଦିନ ହାତରେ ରାଜି-ବାନ୍ଧବ କର୍ମ ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ଶା. ବି. ପରାମର୍ଶ ଏକରେ ରାଗ ତାଳ ଓ ଶାର ବାଦ୍ୟର ସମତା ।
ରାକ୍ଷସବାହ—ବି. ହିନ୍ଦୁଶାସ୍ତ୍ର ବନ୍ତୁତ ଆଠୁପ୍ରକାର ବିବାହ ମହିମୁ ନିକୁଷ୍ଟକମ ବିବାହ ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ଶା. ବି. ଗର୍ଭାପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଦିନ ବନ୍ଦୁବାନମାନେ ପରହର ଶୁଭକାମ-ନାରୀ କଟିରେ ବାନ୍ଧବା ରକ୍ଷିତ ସ୍ତ୍ରୀ, ଗର୍ଭାପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଦିନ ହାତରେ ରାଜି-ବାନ୍ଧବ କର୍ମ ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ଶା. ବି. ଗର୍ଭାପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଦିନ ବନ୍ଦୁବାନମାନେ ପରହର ଶୁଭକାମ-ନାରୀ କଟିରେ ବାନ୍ଧବା ରକ୍ଷିତ ସ୍ତ୍ରୀ ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ଶା. ବି. ପରାମର୍ଶ ଏକରେ ରାଗ ତାଳ ଓ ଶାର ବାଦ୍ୟର ସମତା ।
ରାକ୍ଷସଭୋନି—ବି. ରାକ୍ଷସ ଗର୍ଭରେ ଜନ୍ମ-ରାକ୍ଷସରାଜ—ବି. (୭ତତ୍ର) ରାକ୍ଷସରାଜ, ରାକ୍ଷସମାନଙ୍କର ରାଜା ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ଶା. ବି. ମୁଲବାନ୍ଦ ପ୍ରପତ୍ର-ବିଶେଷ ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ଶା. ବି. ମୁଲବାନ୍ଦ ପ୍ରପତ୍ର-ବିଶେଷ ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ଶା. ବି. ପରାମର୍ଶ ଏକରେ ରାଗ ତାଳ ଓ ଶାର ବାଦ୍ୟର ସମତା ।
ରାକ୍ଷସରାଜ—ବି. (ଗର୍ଭାପୂର୍ଣ୍ଣିମା) ରାକ୍ଷସରାଜ-ଶିଥିତ ଦେଶ ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ଶା. ବି. (ବି-ରକ୍ଷୀ) କୋପ, ତୋଧ, ନିରାଗ, ବିରାଗ, ବିରକ୍ତି, ମାସ୍ତ୍ରୀମା-ଦେଖ, ବିର୍ମାଣ, ରକ୍ଷିତା, ଆସନ୍ତି, ଅନୁଶାର, ମାସ୍ତ୍ରା, କ୍ଷମତା, ମନର ଉତ୍ସୁକ, କ୍ଲେଶ, ଲାଲଥା, ମାନମିତି ଭାବ, ପାଦପାଦିତ ଭାବ, ମନୋ-ଭାବ ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ଶା. ବି. ମୁଲବାନ୍ଦ ପ୍ରପତ୍ର-ବିଶେଷ ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ଶା. ବି. ପରାମର୍ଶ ଏକରେ ରାଗ ତାଳ ଓ ଶାର ବାଦ୍ୟର ସମତା ।
ରାକ୍ଷସୀ—ସ୍ଵ. ବି. (ରାକ୍ଷସ + ର) ରାକ୍ଷସ-ଜାତୀୟା ସ୍ଵା, ସମ୍ବନ୍ଧୀୟାକାଳ, ମୁହଁସମ୍ବନ୍ଧୀୟ-ବେଳ, ସାମ୍ବୁନ୍ଦର ତନମୁହର୍ତ୍ତ କାଳ,	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ଶା. ବି. ମୁଲବାନ୍ଦ ପ୍ରପତ୍ର-ବିଶେଷ ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ଶା. ବି. ମୁଲବାନ୍ଦ ପ୍ରପତ୍ର-ବିଶେଷ ।	ରାକ୍ଷସଦ୍ର—ଶା. ବି. ପରାମର୍ଶ ଏକରେ ରାଗ ତାଳ ଓ ଶାର ବାଦ୍ୟର ସମତା ।

ରାଗଦୁଷ୍ଟୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ର. (ରାଗ + ପୁଷ୍ପ + ର)	ସୃଜ୍ଞ, ଅନୁରାଗଚିତ୍ତ୍ବ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ରାଗବଣ୍ଣ, କଳା, ମନ୍ଦାର ।	ରାଗର ଆଲାପ ।
ରାଗପସବ—ପୁଂ.ବ.ବନ୍ଧୁକ, ରଜ୍ଜାମ୍ବାନ, ବଧୁମୁଖ ।	ରାଗବୁନ୍ଦ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)କାମଦେବ ।	ରାଗାଶ୍ରୀ—ପୁଂ. ବ. (ରାଗ+ଅଙ୍ଗକ)ବୁଦ୍ଧଦେବ ।
ରାଗପସବ—ବ. ବିଦ୍ୟାଧରବନ୍ଧୁକଣେ, କୋଧର ଅପନୋଡ଼ନ ।	ରାଗବୁନ୍ଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)କାମଦେବ ।	ରାଗିଆ—ଶା.ବି.ରାଗା, କଟୁ. କୋଧୀ ।
ରାଗପସବ—ଶା. ବି. କୋଧାନ୍ତିତ ।	ରାଗବୁନ୍ଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)କାମଦେବ ।	ରାଗିଶୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ରାଗ+ଜନ୍ମ+ର)
ରାଗପସବ—ଶା. ବି. କାୟିକାଶଶେଷ ।	ରାଗବୁନ୍ଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)କାମଦେବ ।	ବିଦଶ୍ଵା ନାଶ, ରାଗପହୁଁ, ସଙ୍ଗୀତରେ ଛଅଗୋଟି ରାଗର ପରିବର୍ତ୍ତନ କା ମିଶ୍ରଣାବିନିତ ମିଶ୍ରଯୁଗ, ମେନକା ଅପ୍ରେ ସରଜ ଜ୍ୟୋତିଶ କନ୍ୟା, ବି. ଅନୁରାଗିଣୀ ।
ରାଗମୟ—ଦି.ବି. (ରାଗ+ମୟ)ଲଳ- ବର୍ଷ୍ଣବିଶ୍ଵୀ, ପି ସ୍ତ୍ରୀ ।	ରାଗବୁନ୍ଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)କାମଦେବ ।	ରାଗିବା—ଶା. କି. କୁତୁହଳେବା, ରାଗା- ନ୍ତିତ ହେବା, ଶରକୁହେବା ।
ରାଗମାରି—ଶା. ବି. ନିଜର କୋଧକୁ ଶାନ୍ତ କରିବା ।	ରାଗବୁନ୍ଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)କାମଦେବ ।	ରାଗୀ—ପୁଂ.ବି. (ରାଗ+ଜନ୍ମ)ଅନୁରକ୍ତ, ରାଗମୟ, କାମୁକ, ରଙ୍ଗନବାଣୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରାଗିଣୀ, (ବୈଦ୍ୟକ) ବ. ଏକପ୍ରକାର ତୃଷ୍ଣଧାନ୍ୟ, ମଣ୍ଡିଆ ।
ରାଗମାରି—ବ. (ରାଗ+ମାର)ନେହ୍ୟାର୍ଥ ଭିଶ୍ଵର ପ୍ରେମ, ସାତ୍ତ୍ଵିକ ଭକ୍ତି ।	ରାଗବୁନ୍ଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)କାମଦେବ ।	ରାଗୁଆ—ଶା.ପୁ. ବି. କୋପକମ୍ପୁତ୍ତବ, କଟୁ ସ୍ଵାଦସ୍ତ୍ର ।
ରାଗମାଳା—ବ. ରାଗମୟୁଦ୍ଧ ।	ରାଗବୁନ୍ଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)କାମଦେବ ।	ରାଘ—ପୁ. ବ. (ରଘୁ+ଅ) ରଘୁ- ବିଶ୍ଵା ରାଜା, ସମ୍ମତ, ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ଅଜ, ଦଶରଥ ପ୍ରଭୁତ୍, ସମୁଦ୍ର ମସିଦିଶେଷ, ଅଷ୍ଟାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଜ୍ଞାନେଶର କାତକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଜନେଇ ଜ୍ୟୋତିଶୀ, (ଶା.ବି) ପେଟୁ ଲୋକ, ଅର୍ଥଗ୍ରହ୍ୟ ବକ୍ତି, କାର୍ଯ୍ୟ ଧୂରନ୍ଧର ବ୍ୟକ୍ତି ।
ରାଗରଙ୍ଗ—ବ. (କ.ଧା)ଅନୁରାଗଜନିତ ଆନନ୍ଦକର ଭଙ୍ଗୀ । [କରପ୍ରା]	ରାଗବୁନ୍ଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)କାମଦେବ ।	ରାଗବାନ୍ଧୁ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ରାଗବାନ୍ଧୁ+ଅୟନ୍ତର)ରାମପିତ୍ତ୍ଵା, ସୀତା ।
ରାଗରଙ୍ଗ—ପୁଂ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)କାମଦେବ, ରାଗରାଗିଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କଷକାତି ରାଗ ଓ ଭେରଷା ରାମକଳୀ ପ୍ରଭୃତ ରାଗ- ପହୀ ।	ରାଗବୁନ୍ଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)କାମଦେବ ।	ରାଗବାନ୍ଧୁ—କୁମୀ.ବି. (ରାଗବାନ୍ଧୁ+ଅୟନ୍ତର)ରାମପିତ୍ତ୍ଵା, ସୀତା ।
ରାଗରଙ୍ଗ—ଶା. ବି. କୋଧ ଓ ରୂପୀ ।	ରାଗବୁନ୍ଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)କାମଦେବ ।	ରାଗବାନ୍ଧୁ—ପୁଂ. ବି. ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ବିଜ ଦେଶର ଜନେଇ ଜ୍ୟୋତିଶୀ ।
ରାଗରଙ୍ଗ—ଶା. ବି. କନ୍ଦନାତ ତ୍ରୁଟି ବା ରେଣ୍ଟା ।	ରାଗବୁନ୍ଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)କାମଦେବ ।	ରାଗବାନ୍ଧୁ—କୁମୀ.ବି. (ରାଗବାନ୍ଧୁ+ଅୟନ୍ତର)ରାମପିତ୍ତ୍ଵା, ସୀତା ।
ରାଗରଙ୍ଗ—ଶା. ବି. ଅନୁରାଗ ଚନ୍ଦ୍ର, ତୋକ୍ତ ରାଗର ସମନ୍ତ୍ର ।	ରାଗବୁନ୍ଦ—ଶା. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)କାମଦେବ ।	ରାଗବାନ୍ଧୁ—କୁମୀ. ବି. (ରାଗବାନ୍ଧୁ+ଅୟନ୍ତର)ରାମପିତ୍ତ୍ଵା, ସୀତା ।
ରାଗରଙ୍ଗ—ଶା. ବି. କୁତୁ ଭବକୁ କିଛି- କାଳ ପାଇଁ ମନରେ ଝାମ ଦେବା ।	ରାଗବୁନ୍ଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)କାମଦେବ ।	ରାଗବାନ୍ଧୁ—ପୁଂ. ବି. ମନୁଷ୍ୟ ।
ରାଗରଙ୍ଗ—ପୁଂ.ବି. (ରାଗ+ବତ୍ର)ରାଗ-	ରାଗବୁନ୍ଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)କାମଦେବ ।	ରାଗବାନ୍ଧୁ—ବ. (ରାଗବାନ୍ଧୁ+ଅୟନ୍ତର)ରାମପିତ୍ତ୍ଵା, ସୀତା ।

১. রঞ্জিতারু জাত।
 রঞ্জ—বি. (রঞ্জ + অ) টিণ ধাতু।
 রঞ্জণ(ন)-বি.পুষ্পকিশেষ, রঞ্জণীপুল।
 রঞ্জিতারু—গ্রা. বি. রঞ্জুরাতুরু,
 হ'তবু যাহা কর্কশ লঁগে, যাহা
 ঠেকবাক কর্কশ লঁগে।
 রঞ্জ—বি. (রঞ্জ+ক.কৃপ) রাজা, (বি°)
 শোভমান, পুদর, (যা.বি) পঞ্চত,
 (বি°) পঞ্চত, (প্রা-রঞ্জীপুলা) বি. রঞ্জৎ,
 তেজ।
 রঞ্জ—বি°. (রঞ্জন, বহুমধ্যরে) শ্রেষ্ঠ,
 প্রধান, শোভমান, রাজকাম্য, (বি)
 রঞ্জণশাস্তক, রঞ্জা, (প্রা.বি') শ্রেষ্ঠ,
 (প্রা.বি) পঞ্চত, কোতোআতি করিবা
 কারিগৱ, মিহুী, রাজখ, রাজহ. রঞ্জ-
 খামা, দরবার, (প্রা.পুষ্প.বি) পুষ্প-
 জ্ঞাল ব্রাহ্মণ শাসন দানাধীষক্ষক্ষণ
 কেতেক দিশিষ্ঠ অধ্যক্ষার।
 রঞ্জস্থেলা-প্রা. (বপ্তুর) বি. নৈরকোলি।
 রঞ্জআলী—গ্রা. বি. রাজাঙ্গা, রাজাঙ্গ
 আদেশ।
 রঞ্জক—পুঁ. বি°. (রাজু+ক+অক)
 পাপক, পাপুণ্ডিশালী, শাসক, (পুঁ) রাজকা,
 কুঁ. বি. (রাজন্ন+ক) রাজ্যসূতৃ,
 নৃপসমূহ, (পুঁ.বি) রাজা, কৃষ্ণা গুরু।
 রঞ্জকর—গ্রা. বি. একপ্রকার রুষ্ট
 নালিকর ফুল।
 রঞ্জকদম্ব—বি. কদম্ব দৃষ্টব্যশেষ।
 রঞ্জকন্যকা—পুঁ. বি. (রাজন্ন+কন্যকা)
 রাজকন্যা, রাজন্নে আ।
 রঞ্জকন্যা—হি. বি. কেতুকাপুল, কিআ-
 পুল, নৃপসুত্তা।
 রঞ্জকর- বি. (গুচ্ছ) রাজস্ব, খনণাদা।
 রঞ্জকর্কটী—পুঁ. বি. কীনাকর্কটী, এক-
 প্রকার কাকচু।
 রাজ্ঞিকঙ্গী—পুঁ. বি. হনুমীর শৃঙ্গ।
 রাজকঙ্গী—পুঁ. বি. অরুণেশককালে
 রাজাঙ্গ পান্না পান্না, মেছু বাঙ্গি
 রাজাঙ্গ পুঁহাসন দেব দেবা এ।

ରାଜକର୍ମ—କୁ. ବ. (ରାଜନ୍ତିକର୍ମ)
 ରାଜାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ, ସରକାରିକାର୍ଯ୍ୟ,
 ରାଜ୍ୟାସନକାର୍ଯ୍ୟ ।
 ରାଜକର୍ମରୂପ—(ଗୁଡ଼ି) ରାଜପୁରୁଷ,
 ରାଜକାର୍ଯ୍ୟ ନିଷାହକ ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ରାଜକଳା—ବି.ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ଶୋଭଣ କଳ
 ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମ ।
 ରାଜକବି—ବ.ରାଜପଣ୍ଡିତ, କବିତା-
 ରଚକ ରାଜା ।
 ରାଜକନେସ୍ତ—ପୁ. ବ. ଉଦ୍‌ଦ୍ଵୀପା ।
 ରାଜକାମ—ଶା.ବ.ଇଟା ପଥର ଚାନ୍ଦ
 ଦ୍ୱାରା କୋଠାଆଦ କରିବା କର୍ମ ।
 ସାଜକାର୍ଯ୍ୟ—କୁ. ବ. (ରାଜନ୍ତିକର୍ମର୍ମି)
 ରାଜକର୍ମ ଦେଖ ।
 ରାଜକନେସ୍ତ—ପୁ. ବ.ରଜନାର ପୁନି ।
 ରାଜକଶୋର—ପୁ. ବ. ଯୁକ୍ତିରାଜା,
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକାମାନ୍ତର, (ସ୍ତ୍ରୀ)ରାଜକଶୋଷ
 ରାଜକାମ—ବି. (ରାଜନ୍ତିକର୍ମର୍ମି)ରାଜ-
 ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ରାଜ୍ୟାସନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
 ରାଜକୁମାର—ପୁ. ବ. (ଗୁଡ଼ି)ରାଜପୁଣ ।
 ରାଜକୁମାରି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ରାଜକନ୍ଦମ ।
 ରାଜକୁଳ—କୀ. ବ. (ରାଜନ୍ତିକର୍ମର୍ମି)
 ଗୁଡ଼ି; ରାଜବନ୍ଦ, ରାଜପରିବାର ।
 ରାଜକୁଳରକ୍ତ—ବ. ରାଜପଣ୍ଡିତଙ୍କାରୀ ।
 ରାଜପଣ୍ଡିତ—ଯେ ରାଜବନ୍ଦର ପ୍ରକଟି ବର୍ଣ୍ଣନ
 କରେ ।
 ରାଜକୁଳି—ବ. ପଟ୍ଟୋଳିଲିତା ।
 ରାଜକୁଣ୍ଡାଶ୍ରୀ—ବ. ବାନ୍ଧୀଲା, ବାରନାଶ ।
 ରାଜକୁଡ଼ି—ବ. (ରାଜନ୍ତିକର୍ମର୍ମି)
 ରାଜକର୍ମି ।
 ରାଜକୁଡ଼ି—ବ. (ରାଜନ୍ତିକର୍ମର୍ମି)ରାଜ-
 କର୍ମିଙ୍କ ଅନୁଷ୍ଠାତ । [କାର୍ଯ୍ୟ ।]
 ରାଜକୁଡ଼ି—କୁ. ବ. (ଗୁଡ଼ି) ରାଜ କୁ
 ରାଜକୁହା—ପୁ. ବ. ରାଜକୁହା ।
 ରଜକୋଳ ବି.ରାଜନଦର, ନନ୍ଦକେ'ନି
 ରାଜକୋଷ-ବ. (ଗୁଡ଼ି)ରାଜକାମ୍ଭ ଧନା-
 ଗାର ।
 ରାଜକୋଷାଡ଼କ-କୁ. ବ. ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ନାଥରଜିତି
 ରାଜକୋଷାଡ଼କ—ବ. ଲତାପଳବିଜେଶ୍ୱର

ବଢ଼ିଲୁକୁ, ପିତାତରତା ।
 ରାଜନୀଯୁ—ସ୍ଥି. ଶ. ରାଜକାରୀୟ ।
 ରାଜନିବଳ-ବ.ରାଜନିଷ୍ଠପ, ରାଜମେରିଷ
 ରାଜନିକୁଣ୍ଡ—ସ୍ଥି.ବି.ଶ୍ରେଷ୍ଠକୁଣ୍ଡ, ପ୍ରେଶ୍
 କୁଣ୍ଡରିକା ।
 ରାଜନିଶ୍ଚ—ଗା.ବି.ପେଟରେ ବାହାରିବା
 ମାରାମ୍ବକ ବଥିବିଶେଷ ।
 ରାଜନି(ଗା)ଦ—ଗା.ବି.ରାଜନିଦ୍ଵୀପନ ।
 ରାଜନିଶ—ସ୍ଥି.ବି.ଏକପ୍ରକାର ଗୋରୁ ।
 ରାଜନାମୀ—ସୁ. ବି. (ରାଜନୀ+ନାମୀ
 +କନ୍ତି) ରାଜନିମାନୀୟ, ପାହାର
 କେନ୍ଦ୍ର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନଥ୍ବାରୁ ଡାହାର
 ସମ୍ମିତି ରାଜନି ଅଧିକାରରେ ଆସେ ।
 ରାଜନିର—ବି.ଏକପ୍ରକାର ଶାଗ, ମରଧପୁ
 ପବ୍ଲତବିଶେଷ ।
 ରାଜନୀ—ଯା. ବି. ରାଜା, ରାଜ୍ୟଶାସନ,
 ରାଜପଦ, (ଗା.ବି.) ରାଜଯୋଗ୍ୟ ।
 ରାଜନୁତ୍ତୁ—ସୁ. ବି.ରାଜନୀ ଶୁତୁ.ରାଜନୀ
 ମନ୍ତ୍ରନୁତ୍ତୁ, କ୍ରମ୍ଭିତମାନଙ୍କର ରାଜନିପ୍ରଦତ୍ତ
 ଉପାଧିବିଶେଷ ।
 ରାଜନୁତ୍ତୁ—ବି. ଉତ୍ତରାଧିକାର ଏମଅଧ୍ୟା-
 ସୂରେ ବଞ୍ଚିତ ଛାଶୁରିକ ସମବ୍ୟାପକ
 ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ଉପଦେଶ ।
 ରାଜନୁତ୍ତୁ—ବି.ରାଜନୁତ୍ତୁସାଦ, ପାଇଲୀପୁଣି-
 ଠାରୁ ୪୦ ଟଙ୍କାଟୁ ରରେ ଥିବା ମରଧର
 ନଗର ବିଶେଷ ।
 ରାଜନୁତ୍ତୁ—ବି. (ରାଜନୁତ୍ତୁ+କ)ରାଜ-
 ନୁତ୍ତୁ ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀୟ ।
 ରାଜନେହ—କୁ. ବି. ରାଜନେବନ ।
 ରାଜନ୍ତିବ—ସୁ. ବି. (ରାଜନୀ+ନ୍ତିବା)
 ବ.ବୀ; ମନ୍ତ୍ର୍ୟବିଶେଷ, ଫଳିମାର ।
 ରାଜନ୍ତି—ସୁ. ବି. (ରାଜନୀ+ନ୍ତି+
 କ.ଅ) ରାଜନ୍ତି, ଶାସ୍ତ୍ର, ରାଜନେଷ୍ଟ ।
 ରାଜନେତାବନ୍ତି—ସୁ. ବି. (ରାଜନେତା+
 ବନ୍ତି+କ.ରନ୍ଦ) ନରଶ୍ରୀଷ୍ଟ, ସମ୍ରାଟ,
 ସାମରତ୍ତୀମ ।
 ରାଜନେତା—ସୁ. ବି. ପୁନାଗ ପୁଣ୍ଡ ।
 ରାଜନେତା ବ—ସୁ. ବି. ରାଜନେତାଦ ବେଶ ।
 ରାଜନେତା—ବି. ଚ. ଜାନକର କିଣିମୁତ୍ତା-

ଜୀପକ ତତ୍ତ୍ଵ, ରାଜଲକ୍ଷଣ ଦେଖ ।	ରାଜତେଜଃ—ବ.ରାଜନୀୟ ଗୌରବ ।	ଦେଶୀୟ) ଶ୍ରୋଟରାଜା,ସମ୍ମରାଜା, (ରାଜଦେଶ୍ୟ-ଅନ୍ୟରୂପ) ।
ରାଜତେଜୁଳ—କ୍ଲୀ. ବ.ଉପସ୍ଥ, ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ତତ୍ତ୍ଵ ।	ରାଜତେଜିଣ—ବ.ଫୁଟ୍‌କାକୁଡ଼ି,ତରଭୁଜ ରାଜହ—କ୍ଲୀ. ବ. (ରାଜ+ହ)ରାଜତା, ରାଜପଦ,ରାଜ୍ୟ,ରାଜ୍ୟାସନ,ରାଜ- କାୟୀୟ ।	ରାଜଦୁମ—ବ. ସୁନାରିଛା ।
ରାଜତ୍ୱ—ବ.ରାଜାଙ୍କ ଉପରେ ଧରା- ଯିବା ତତ୍ତ୍ଵ ।	ରାଜତ୍ୱକରଣ—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ରାଜ୍ୟାସନ ରାଜତ୍ୱକାଳ—ବ. (ଗୁଡ଼) କୌଣସି ରାଜା ଯେଉଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାଳ ରାଜତ୍ୱ କରନ୍ତି ।	ରାଜତ୍ୱଦ୍ରୋହ—ବ. ରାଜାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧ- ତରଣ,ରାଜବିଧିର ଅମୟୀୟାଦାକରଣ ।
ରାଜୟମୂଳ—ବ. ପିଣ୍ଡମର୍କୁଷ,ମହାକମ୍ପ, ବଢ଼ିମାୟ, ଗୋଲାପକାମ୍ୟ ।	ରାଜତ୍ୱଦ୍ରୋହ—ବ. (ରାଜନ୍ + ଦ୍ରୋହ) କାଧା; ରାଜଶାସନ,ରାଜତ୍ୱମୁହୂରପ ରାଜାଙ୍କ ହାତରେ ଧରାଯିବା ଯଷ୍ଟି,ଅପରାଧୀକୁ ରାଜାଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ଦ୍ରୋହ, ଲଲଟୁ ଉଦ୍ବ୍ରୁଦ୍ଧେଣ ତତ୍ତ୍ଵ ।	ରାଜତ୍ୱଦ୍ରୋହ—ପୁ.ବି.ରାଜନ୍+ଦ୍ରୋହ +କ.ରନ୍)ରାଜବିରୋଧୀ,ରାଜଶକ୍ତିର ପ୍ରତିକୁଳତାରେଣକାଶ, ରାଜବିଧିର ଉଦ୍ଧିନକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରାଜଦ୍ରୋହଣୀ ।
ରାଜନେମା—ଗ୍ରା. ବ.ସ୍ତ୍ରୀ.ରାଜନ୍ୟା ।	ରାଜଦେଶ—ବ. (ରାଜନ୍ + ଦେଶ) କାଧା; ରାଜଶାସନ,ରାଜତ୍ୱମୁହୂରପ ରାଜାଙ୍କ ହାତରେ ଧରାଯିବା ଯଷ୍ଟି,ଅପରାଧୀକୁ ରାଜାଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ଦ୍ରୋହ, ଲଲଟୁ ଉଦ୍ବ୍ରୁଦ୍ଧେଣ ତତ୍ତ୍ଵ ।	ରାଜଦ୍ରୋହ—ବ. (ଗୁଡ଼)ରାଜାଙ୍କ ସିଦ୍ଧ- ଦ୍ଵାର, ରାଜମାନିଧ୍ୟ, ରାଜାଙ୍କ ଶ୍ରମ, ରାଜସ୍ତା, ବର୍ଷରାଜୀୟ ।
ରାଜନେଟକ—ବ. ଏକପ୍ରକାର ଜୀବା ।	ରାଜଦେଶ—ବ. (ରାଜନ୍ + ଦେଶ) ଯାହା ରାଜା ଦେଇଥାନ୍ତି ।	ରାଜଧାନୀ—ବ.ରାଜଧାନୀକାର, କର୍ତ୍ତିବ୍ୟ କର୍ମ, (ଯଥ—ପ୍ରକାପାଳନାଦ), ରାଜ- ମାନ ଦେଖ ।
ରାଜନେତା—ବ. (ରକତ + ଅ) ରଜତ- ନିର୍ମିତ, ରୌପ୍ୟସର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରାଜତା ।	ରାଜଦକ୍ଷ—ବ.ଉପରିଷ୍ଠ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଦନ୍ତ- ଦ୍ୱୟ,ସମ୍ମରୁଷ ଦନ୍ତବ୍ୟସ୍ତମୁଁ,ଶ୍ରୁମୁଦାନ ରାଜଦମ୍ପଶା-ବ. (ଗୁଡ଼)ରାଜା ଓ ରାଣୀ ।	ରାଜଧର୍ମ—ବ. (ଗୁଡ଼)ରାଜାଙ୍କ କର୍ତ୍ତିବ୍ୟ କର୍ମ, (ଯଥ—ପ୍ରକାପାଳନାଦ), ରାଜ- ମାନ ଦେଖ ।
ରାଜନେତ୍ୟ—ବ. (ରାଜ + ତନ୍ୟ) ରାଜପୁଣ୍ୟ ।	ରାଜଦରବାର—ଗ୍ରା. ବ. ରାଜସତ୍ତ୍ଵ, ବିଶ୍ଵରଥାଲାତ, ଧର୍ମଧରଣ ।	ରାଜଧର୍ମଚିଦ—ବ. ଓ ବି. (ରାଜଧର୍ମ + ଚିଦ+କ.କ୍ଲପ) ରାଜମାନିଧିଶାରଦ ।
ରାଜନେତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବ. ରାଜାଙ୍କ ହସ୍ତଗତ ରାଜ୍ୟାସନ, ରାଜାଙ୍କ ରତ୍ନମତ ରାଜ୍ୟାସନ ।	ରାଜଦରଣ—କ୍ଲୀ. ବ. ରାଜାଙ୍କ ଦରଣ, ରାଜାଙ୍କ ପାକ୍ଷାତ୍ତ କରବା, ରାଜାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଲଭ ।	ରାଜଧାନି—ବ.ରାଜଧାନୀକାର, କର୍ତ୍ତିବ୍ୟ ପ୍ରଧାନ ନମର, ଯେଉଁ ତ ରାଜା ବାସ କରନ୍ତି, ସ୍ଥାନବାର,(ଅନ୍ୟରୂପ, ରାଜ- ଧାନିକା) ।
ରାଜନେତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. କାଣ୍ଠୀରର ରତ୍ନହୃଦୟଶରେଷ୍ଟ ।	ରାଜଦାଣ୍ୟ—ଗ୍ରା.ବ.ରାଜପଥ,ରାଜମାର୍ଗ ରାଜଦାର—ବ. (ରାଜନ୍ + ଦାରା) ରାଜପତ୍ରୀ ।	ରାଜଧାନୀ—ବ. (ରାଜନ୍ + ଧା + ଅନ + ର) ରାଜଧାନକ ଦେଖ ।
ରାଜନେତ୍ର—ବ. କନିଅର ନନ୍ଦ,ଆରତ୍ତିଷ୍ଠ, ସୁନାରିଛା ।	ରାଜଦୁଲୁଳ—ପୁ. ବ. ରାଜକୁମାର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରାଜଦୁଲୁଳୀ ।	ରାଜଧାନୀ—ବ. ରାଜଭେଦ୍ୟ ଧାନବିଶେଷ, ସୁବର୍ତ୍ତି ସରୁ ଧାନ । [ନଥର ।
ରାଜନେତୁଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ରାଜନ୍ + ତୁଣୀ) ବଢ଼ ସେବଣ ଫୁଲଗଛ, ମହାସହା ।	ରାଜଦୁହତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ରାଜ + ଦୁହତ୍) ରାଜକନ୍ୟା, ଜେମ୍ବା ।	ରାଜଧାମ—କ୍ଲୀ. ବ. ରାଜପ୍ରାସାଦ,ରାଜ- ରାଜଧୁର—ବ. ରାଜପ୍ରାସାଦ,ରାଜ୍ୟାସନ ରୂପ ଭାବ ।
ରାଜନେତା—ବ. ବଢ଼ପଣୀଆ, ରାଜହ, ରାଜ୍ୟ, ରାଜପଦ ।	ରାଜଦୁକ୍ତ—ବ. (ଗୁଡ଼) ରାଜାଙ୍କ ପ୍ରେରତ ବାର୍ତ୍ତାବହୁ ।	ରାଜଧୁପ୍ରକାର—ପୁ. ବି. ବୃଦ୍ଧତ୍ରଧୁପ୍ରକାର, କନକ ଧୂରୁରା ।
ରାଜନେନ୍ଦ୍ରି—ବ. (ଗୁଡ଼) ରୂପ କୁଆଣିହୋଇଥିବା ।	ରାଜଦୁଷ୍ଟା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ବଢ଼ ଦୁରଘାସ ।	ରାଜନ୍—ପୁ. ବ. ପଢ଼, ନୃପତି, ହେ ମହାରାଜ ! ସମ୍ମେଧନ ପଦ ।
ରାଜନେତାଳ—ବ. ଗୁବାକ ବୃକ୍ଷ,ଗୁଆଗଛ ।	ରାଜଦୁଷ୍ଟି—ବ. (ଗୁଡ଼) ରାଜାଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହ ଦୃଷ୍ଟି.କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ଉପରେ ପଢ଼ିବା ରାଜାଙ୍କର କୁଦୃଷ୍ଟି ।	ରାଜନନ—ଗ୍ରା. ପୁ. ବ. (ସମ୍ମୋଧନ) ହେ ରାଜା ! ରାଜା ।
ରାଜନେତିମିଶ—ବ. ତରଭୁଜ, କାକୁଡ଼ି, ଫୁଟିକାକୁଡ଼ି ।	ରାଜଦେଶୀୟ—ପୁ. ବି. (ରାଜନ୍ +	ରାଜନଅ(ବ)ର—ଗ୍ରା.ବ.ରାଜାଙ୍କ ଉଆସ,
ରାଜନେତକ—ବ. ରାଜଟୀକା ।		

ରାଜପ୍ରାସାଦ ।	ରାଜନ୍ୟ—କୁଁ. ବି. (ରାଜନ୍ୟ+ହ)	ତମ୍ଭା ଓ ଦସ୍ତାମିଶ୍ରିତ ଧାରୁ ।
ରାଜନଗର—ବି. ରାଜଧାନକ ଦେଖ,	କ୍ଷମିଯୁପଣିଆଁ ।	ରାଜପୁତ—ଶା.ବ.(ସ-ରାଜପୁତ)ମଧ୍ୟଭାର
ଓଡ଼ିଶାର କନିକା ରାଜ୍ୟର ରାଜଧାନୀ ।	ରାଜନ୍ୟବକ୍ଷୁ—ବି. (ରାଜନ୍ୟ+ବକ୍ଷ)	ତର ରାଜପୁତାନା ଅଧିକାରୀ କ୍ଷମିଯୁ
ରାଜନନ୍ଦନ—ୟୁ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ରାଜ-	ରାଜକୁଟୁମ୍ବ । [ବର୍ଣ୍ଣ ।	ଜାତିବିଶେଷ, ରଜପୁତ ।
ପୁନ, ରାଜାଙ୍କ ପୁଅ, (ସୀ)ରାଜନନ୍ଦନୀ ।	ରାଜନ୍ୟବର୍ଗ—ବି. ରାଜାସମ୍ମୁଦ୍ର,କ୍ଷମିଯୁ-	ରାଜପୁତାନା—ଶା.ବ.ବିଜ୍ୟାଚଲର ଉତ୍ତି-
ରାଜନ୍ୟ—ବି. (ରାଜନ୍ୟ+ନ୍ୟ) ରାଜ-	ରାଜନ୍ୟବାନ—ୟୁ. ବି. (ରାଜନ୍ୟ+	ରରେ ଓ ସିନ୍ଧୁନାନା ଦଶିଶ ଓ ପୂର୍ବ-
ନାତ ଦେଖ ।	ବକ୍ଷ)ରାଜପୁତାନ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧାଳୀ ।	ଦିଗରେ ଥବୁଥିବ କ୍ଷମିଯୁ ରାଜ୍ୟମଣ୍ଡଳ ।
ରାଜନାପିତ—ୟୁ. ବି. ଶ୍ରେଷ୍ଠନାପିତ ।	ରାଜନ୍ଦାନ—ୟୁ. ବି. (ରାଜନ୍ୟ+ବକ୍ଷ)	ରାଜପୁତ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ରାଜନନ୍ଦନ,
ରାଜନାମା—ୟୁ. ବି. ପଟୋଳ ।	ଉତ୍ତମ ରାଜା କର୍ତ୍ତୃକ ଶାସିତ ଦେଖ,	ରାଜକୁମର, ଯୁବରାଜ, ରାଜପୁତ
ରାଜନିତି—ଶା. ବି. ରାଜାଙ୍କର ନିତ୍ୟ-	(ସୀ) ରାଜନ୍ଦୁଷ୍ଟା ।	(କାତ), କରଣ କନ୍ୟାଠାରୁ ଶାହିଜାତ
କର୍ମ, ରାଜାଙ୍କର ପ୍ରାତ୍ୟାହିକ ଦେବିତିକ	ରାଜପଟ—ଶା.ବ.ମଳିଶାନ୍ତି,ସୁନ୍ଦର ବସ୍ତୁ	କାତିବିଶେଷ, ଅମ୍ବକ କନ୍ୟାଠାରୁ
କର୍ମମାନ, ରାଜାଙ୍କ ମାତ୍ରପରି ଆଢ଼ମୁର-	ରାଜପଟୋଳ—ବି.ମଧୁର ପଟୋଳ, ଏକ-	ବୈଷ୍ୟାତ ଜାତିବିଶେଷ, ମହାରାଜ-
ମୁକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ।	ପକାର କାକୁଡ଼ି ।	ରୂପାନ୍ତ, ଶୀରିକାବୃଷ୍ଟ, (ରାଜା + ପୁନ) ବୁଧଗ୍ରହ ।
ରାଜନିପୁମ—ୟୁ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ରାଜ-	ରାଜପଟ—ବି. (ରାଜନ୍ୟ+ପଟ)ରାଜାଙ୍କ	ରାଜପୁତ—ୟୁ. ବି. (ରାଜପୁନ+କ)
ବିଦ୍ୟୁତ, ରାଜାଙ୍କ ରାଜ୍ୟଶାସନପ୍ରଣାଳୀ,	ପଗଡ଼ି, ରାଜମୁକୁଟ, ରାଜସିଂହାସନ,	ରାଜପୁନ ଦେଖ, ରାଜ ମୁଁ, ରାଜଗେଷ,
ଆଇନ ।	ରାଜସନନ୍ଦ, ଚନ୍ଦ୍ରକ ପଥର ।	(ସୀ) ରାଜପୁତିକା ।
ରାଜନିବେଶନ—କୁଁ.ବି. ରାଜପ୍ରାସାଦ ।	ରାଜପକ୍ଷିକା—ସୀ.ବି. ରୂପକପଞ୍ଚା ।	ରାଜପୁନା—ସୀ. ବି. (ବ.ମୁଁ) ରାଜାଙ୍କ
ରାଜନାତ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ରାଜ୍ୟଶାସନ	ରାଜପଣ—ଶା.ବ. ରାଜହ ଦେଖ ।	ମାତା, ରାଜା ଯାହାର ପୁଅ ଅଟେ ।
ବିଷୟକ ମାତ୍ରଶାସ୍ତ୍ର, ସାମ ଦାନ ଭେଦ	ରାଜପତି—ବି. (ରାଜନ୍ୟ+ପତି)ସ୍ମୁର୍ତ୍ତ ।	ରାଜପୁତିକା—ସୀ.ବି. (ରାଜପୁନକ+ଥା)
ଦଣ୍ଡ, ଏହ ତୁର୍ବିଷ ଉପାୟ, ରାଜ୍ୟ-	ରାଜପତ୍ରୀ—ସୀ.ବି. ରାଜମଦୁଷ୍ଟି,ପିତୁଳ ।	ଶରାକିପଞ୍ଚା, ରାଜକନ୍ୟା, ନେମା,
ଶାସନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନିଯୁମାବଳୀ ।	ରାଜପଥ-ବି. (ରାଜନ୍ୟ+ପଥ)ରାଜମାର୍ଗ,	ଧଳା ଯୁରପୁଲ, କାନ୍ତପୁଣ୍ଡିତିଲ, ଏକ-
ରାଜନାତକ—ବି. (ରାଜନାତ+କ)	ପ୍ରଣ୍ତମାର୍ଗ, ସତ୍ତକ ।	ପ୍ରକାର ପିତାଲଭ, କଟୁଗୁମ୍ଫୀ ।
ରାଜନେତ୍ରକ,ରାଜନାତ ଦଢ଼ିତ,ରାଜ-	ରାଜପଦ(ଶା)—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ରାଜହ,	ରାଜପୁତୀ—ସୀ.ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) କଟୁଗୁମ୍ଫୀ,
ନାତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।	ରାଜହକୁ ଆଧୁପତ୍ୟ, ରାଜଦର ପଦ ।	ରେଣ୍ଟକ, ଜାତ, ରାଜପାତି, କୁତୁମ୍ବା,
ରାଜନାତକ—ୟୁ. ବି. (ରାଜନାତ+କ୍ଷା	ରାଜପଦତ୍ତ—ସୀ.ବି. (ରାଜନ୍ୟ+ପଦତ୍ତ)	ମାଳକେତା ।
+ କ.ଅ)ରାଜନାତ ବିଷୟରେ ଅଭିଜ୍ଞ,	ପ୍ରଧାନ ପଥ, ରାଜପଥ, ରାଜନାତ ।	ରାଜପୁର—କୁଁ.ବି.ରାଜନନ୍ଦନ,ରାଜଧାନୀ,
ସାମ ଦାନ ଭେଦ ଦଣ୍ଡ ଉପାୟକର୍ତ୍ତ୍ବ ।	ରାଜପରିଚିତ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମହାର୍ଗ	ରାଜପ୍ରାସାଦ, ନ୍ୟାୟବିଶେଷ ।
ରାଜନାଳ—କୁଁ. ବି. ମରକତମଣି,ରମ୍ଭ-	ରାଜାଙ୍କ ପେ ଷାକ, (କ.ଧା) ରାଜଦର	ରାଜପୁର—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ରାଜବନ,
ମାଲମଣି ।	ପୋଷାକ, ଖିଲୁର, ରାଜକର୍ମବୁଝକ	ରାଜବନ୍ତି ।
ରାଜନେତ୍ରକ—ୟୁ. ବି. (ରାଜନାତ+ଇକ)	ପରଚୟ ପୋଷାକ, ରାଜଦରବାରରେ	ରାଜପୁରଗୁଷ୍ଠ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ରାଜକର୍ମବୁଝକ,
ରାଜନାତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବା ବିଷ-	ପରଧେୟ ପୋଷାକ ।	ରାଜପୁରଗୁଷ୍ଠ ପୁରୁଷ, ଶାନ୍ତିରକ୍ଷକ ।
ସ୍ଵକ, ରାଜନାତକ୍ଷେ ।	ରାଜପରିଚିତ—ବି.ର ଜାଙ୍କର ପୁରୋ	ରାଜପୁରୋଧା—ବି.ର ଜାଙ୍କର ପୁରୋ
ରାଜନ୍ୟ—ବି. (ରାଜନ୍ୟ+ଯ) ରାଜ-	କୁଳ । [ପୁଲ ।	ହିତ ।
କଣ ବ୍ୟକ୍ତି, କ୍ଷମିଯୁ, ରାଜା, ଶୀରିକା	ରାଜପରାବର—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ରାଜବରାବର	ରାଜପୁର—ବି.ନାଗକେଶର,ନାଗେଶୁର
ତୁଷ୍ଟ, ଶୀରକୋଳି ଗଛ, ଅଣ୍ଣି, ବଟ,	ରାଜପର୍ବତୀ—ସୀ.ବି. ପ୍ରପାରିଶା ଲତା ।	ରାଜପୁରାଷ୍ଟା—ସୀ.ବି. ବରୁଣୀବୁଷ୍ଟ, ବନ-
ଅଣ୍ଣି, ଯଙ୍ଗଭୁମ୍ବର, ପାରିଶ ଓ ପାରିଟ	ରାଜପଲାଶୀ—ବି. ରକ୍ତବର୍ଷୀ ପଲାଶୀ	ମଲିକା, ଜାତିପୁଷ୍ଟ ।
ବୃକ୍ଷ ।	ରାଜପଲାଶୀ—ବି. ରକ୍ତବର୍ଷୀ ପଲାଶୀ	ରାଜପୁରାଜୁ—ବି.ରାଜାଙ୍କ ଲୋକେ ଯେଉଁ-
ରାଜନ୍ୟକ—କୁଁ. ବି. କ୍ଷମିଯୁ ରାଜ୍ୟ-	ବେଳିପିତୁଳ—ବି. ବେଳିପିତୁଳ,ପିତୁଳ,	ପରି ପୁଜା କରନ୍ତି ।
ସମୁଦ୍ର, କ୍ଷମିଯୁ ବେଶ ଓ ଦେଖ ।		

ରାଜୀଙ୍କୁଳିତ—ପୁ.ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ଯାହାକୁ
 ରାଜୀ ପୂଜା କରନ୍ତି, (ସ୍ଥିର) ରାଜୀଙ୍କୁଳିତ
 ସମୟକୁ—କ୍ଲୀ. ବି. ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ, (ପୁ. ବି.
 ୩ତତ୍ତ୍ଵ) ରାଜୀଙ୍କ ପୂଜନୀୟ
 ସମେତକୁ—ସ୍ଥିର. ରାଜୀଙ୍କୁଳିତ ଦେଖା।
 ରଜୀପ୍ରକଳ୍ପିତ—ବି. ରାଜୀପ୍ରକଳ୍ପିତ ଦେଖା।
 ରଜୀପ୍ରକଳ୍ପିତ—ବି. ରାଜୀଙ୍କ ପରିବର୍ତ୍ତଣୀ
 ରଜୀୟ ଶାସନ କରିବା ନିମନ୍ତେ ରାଜୀଙ୍କ
 ଦ୍ୱାରା ନିଯମିତ୍ତ କରିବାଗା। [ଗ୍ରହ]
 ସମ୍ପର୍କସାଧ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ରାଜୀଙ୍କ ଅନୁ-
 ସମ୍ପର୍କସାଧ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ରାଜୀର ବିବାହ,
 ରାଜନଥର, ରାଜୀଙ୍କ ଅନ୍ତାଳିକା।
 ସମ୍ପର୍କୀୟ—ବି. ରାଜୀପଳଞ୍ଚୁ, କରୁଣୀୟ-
 ବୃକ୍ଷ, (ବି.) ରାଜୀଙ୍କର ପ୍ରିୟ (ପାତ୍ର
 ବା ବପ୍ତ୍ର)।
 ସମ୍ପ୍ରତ୍ୟେ—ପୁ. ବି. ରାଜୀଦୂତ, ରାଜୀ-
 କରିବାଗା।
 ସମ୍ପର୍କିତ—କ—ପୁ. ବି. ନାଗରଙ୍ଗବୃକ୍ଷ।
 ରାଜୀପଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ପଟୋଳ, ରାଜୀମୁ-
 ହୃଷି, ରାଜାଦନୀ ବୃକ୍ଷ।
 ରାଜୀପଳା—ସ୍ଥିର. ବି. ଜନ୍ମୁ, ଜାମୁ।
 ରାଜୀପଳିଶୁ—ବି. କାବୋଦୁମ୍ବର।
 ରାଜୀପକ୍ଷ—କ୍ଲୀ. ବି. ନୃପତ୍ରେନ୍ୟ ଅନୁ-
 ପାନାଦି, (ପୁ. ବି. ୩ତତ୍ତ୍ଵ) ରାଜୀଙ୍କ
 ପ୍ରତି ଭକ୍ତିଯୁକ୍ତ, ରାଜୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନୁ-
 ପକ୍ଷ, ଯେ ରାଜବିଦ୍ୱୋଷ ନୁହେ, (ସ୍ଥିର)
 ରାଜଭକ୍ତା।
 ରାଜୀଭକ୍ତି—ସ୍ଥିର. ରାଜୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଭକ୍ତି,
 ରାଜୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନୁରାଗ।
 ରାଜୀଭଙ୍ଗ—ବି. ରାଜୀନାନୀ, ଅରାଜକତା।
 ରାଜୀଭରତ—ପୁ. ବି. ରାଜୀଷେନିକ।
 ରାଜୀଭରତିକା—ସ୍ଥିର. ବି. ହାପୁଶିବୃକ୍ଷ।
 ରାଜୀଭର୍ତ୍ତକ—ପୁ. ବି. ପାରିଭର୍ତ୍ତ ଦୃକ୍ଷ,
 ପାଲଧୂଆଗର, ନିମ୍ନଗଛ, କୁଡ଼ି, କୁଣ୍ଡୁ-
 ରୁକ୍ଷ, ଧଳା ଅରଙ୍ଗଛ।
 ରାଜୀଭୟ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ରାଜୀଭୟ,
 ରାଜୀଙ୍କ ଭୟ, ରାଜୀଙ୍କ ନିଳର ଶକ୍ତି
 ବା ଶାସ, (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ରାଜୀଙ୍କ ଭୟ,
 ରାଜୀଙ୍କ ଠରୁ ପ୍ରାୟ ଭୟ।
 ରାଜୀଭବନ—କ୍ଲୀ. ବି. ରାଜୀର ଉଥାୟ,

১৩
 রাজবাটি।
 রাজবুগ—বি.রাজাঙ্গু দেমু রাজবু-
 আদি, (প্রা. পুষ্প.বি) রাজাখনক্ষেত্র
 কেতেক বিশিষ্ট অধৃতার।
 রাজবুষ্ঠা—স্বী.বি.(শত্রু) রাজাঙ্গুর
 মাতৃবুষ্ঠা।
 রাজভূমি—কুই.বি.(রাজন্ত+ভূ+য়া)
 রাজ, রাজহ, রাজাঙ্গুর কার্য্য।
 রাজবুষ্ঠা—বি.রাজাঙ্গুর পরিষ্কৃতদাতা।
 রাজভূত—পুঁ.বি.রাজাঙ্গুর বেতন
 ভেগণ ভূত।
 রাজভূত্তি—পঁ.বি. (রাজন্ত+ভূত্তি)
 রাজাঙ্গু গুরু।
 রাজবেগ—বি. শান্তিধান্যবশেষ,
 রাজকোচিত্তমুণ্ড, অভুল শৈশুর্য্য,
 রাজাঙ্গু উপবেগণ্য যামগী, রাজাঙ্গু
 পরি পুঁজিঘাছন্য উপবেগ, (গ্রাম) মিষ্টান্দবশেষ।
 রাজবেগনীন--বি. রাজবেগ যোগ্য,
 উচ্চবুষ্ঠু ভেজন্য আহাৰকাশ, রাজাঙ্গু
 ভেজনৰ উপবেগ।
 রাজবেগণ—বি. রাজাঙ্গুর ভেজন
 বা উপবেগৰ যোগ্য, (প্রা.) রাজ-
 ভেগণ, (ক) কাইফল, প্রিয়ালকৃষ্ণ,
 চিৰঙ্গুৰুষ।
 রাজবেজন—কুই. বি. রাজাঙ্গুর
 মশোভু বা ভেজন বা ঠাথা।
 রাজভূতা—পুঁ.বি.(শত্রু) রাজাঙ্গুর
 ভূত। [ঢুম।
 রাজমৰ—গা. বি. একপ্রকার বজ্য
 রাজমণি-বি.মণি শ্ৰেষ্ঠ, মূলবান্মণি।
 রাজমণ্ডল—বি. রাজসমুদ্র, দ্বাৰণ-
 বিধ রাজা, (যথা—অশি, মিহ, অৱৰ
 মিহ, মিহৰ মিহ, অৱমিহৰ মিহ,
 বিজগীষুৰ পুৱাপৰ এছিপাঞ্চ ও
 পাঞ্চগাহ, আৰু, পাঞ্চগাহাপার,
 আঙ্গাধাপাৰ এছু গুৰি, বিজগীষুৰ
 পশ্চাত্তিৰ্ণী এবং মণ্ডবত্তিৰ্ণী ও ইৰা-
 সীন এছু তনী—স্বনুদায় দ্বাদশ।

ରାଜମଣ୍ଡଳ—ପୁଂ. ବ. ବଡ଼ବେଙ୍ଗ, ସୁନ୍ଦରୀ
 ଦେଶ । [ସତିବ ।]
 ରାଜମନ୍ତ୍ରୀ—ପୁଂ. ବି. (ଗୁରୁ) ରାଜାଙ୍କ
 ରଜମନ୍ତ୍ରି—ବି. (ଗୁରୁ) ରାଜମନ୍ତ୍ରି,
 ରାଜପ୍ରାସାଦ, ରାଜନିବର ।
 ରାଜମନ୍ତ୍ରୀଧା—ବି. ରାଜାଙ୍କ ଉପଯୁକ୍ତ
 ସମ୍ବାନ, ରାଜବିଷ୍ଣୁ ।
 ରାଜମନ୍ତ୍ରୀ—ପୁଂ. ବି. ରାଜଗଣଙ୍କ ମଲ୍ଲ ।
 ରାଜମନ୍ତ୍ରୀ—ବି. ଏକପ୍ରକାର ବଡ଼ ମନ୍ତ୍ରୀ-
 ଫୁଲ ।
 ରାଜମହିଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଜପ୍ରାସାଦ,
 ରାଜନିପୁର, ବିହାର ପ୍ରଦେଶର
 ଶାନ୍ତିଲପଗନ୍ଧା ନିକଟସ୍ଥ ପବତ ମାଳା-
 ବିଶେଷ ।
 ରାଜମହିଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଗୁରୁ) ରାଜାଙ୍କ
 କୃତାର୍ଥେକା ପହୁଁ, ପାଟରାଣୀ, ରାଣୀ,
 ରାଣୀମାତ୍ର । [ମାତ୍ରା ।]
 ରାଜମାତା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଗୁରୁ) ରାଜାଙ୍କ
 ରଜମାନ—ବି. ରାଜୋତ୍ତମ ସମ୍ବାନ,
 ରାଜାଙ୍କଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ସମ୍ବାନ ।
 ରଜମାନବ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. ଦ୍ୱାପ୍ୟମାନବ୍ର, ମଣ୍ଡି,
 ଭିଜନ୍ନ ।
 ରଜମାର୍ଗ—ବି. (ରାଜନ୍ତି+ମାର୍ଗ) ରାଜ-
 ପଥ, ସମ୍ବାଧାରଣ ଅବାଧରେ ବ୍ୟକ୍ତ-
 ହାର କରିବା ରାଷ୍ଟ୍ର, ବଡ଼ବାଣ୍ଟ, ୪୦
 ହାତ ଚରଣ ରାସ୍ତା, (ଗୁରୁ) ରାଜ-
 ପନ୍ଥ । [ମାତ୍ର ।]
 ରଜମାଷ—ବି. (ଗୁରୁ) ଚରଗୁଡ଼, ମହା-
 ରଜମାଷ—ବି. (ରାଜମାଷ+ଯା) ରାଜ-
 ମାଷ=କରଗଡ଼ା ହେବାର ଉପଯୁକ୍ତ
 (ଭୂମି) ।
 ରଜମିଶ୍ଵି—ଶ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରପତ୍ତି, ବାପୁଜିଲ୍ଲୀ,
 କୋଠାକାମ କରିବା କାରିଗର ।
 ରଜମୁକୁଟ—ବି. ରାଜାଙ୍କ ମସ୍ତକରୁ
 ମୁକୁଟ ।
 ରଜମୁଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଭଦ୍ରମୁଖ, ବଡ଼ମୁଆ ।
 ରଜମୁଦ୍ର—ବି. (ରାଜା+ମୁଦ୍ର) ଉତ୍ତମ
 ମୁଦ୍ର ।
 ରଜମୁଦ୍ର—ବି. ରାଜାଙ୍କ ନାମକିତ
 ଦେଶ ପ୍ରତିକିତ ମୁଦ୍ର ॥

ରାଜମୁନ —ପୁ.ବ. (ରାଜ+ମୁନ)ରାଜଶ୍ଵର
ରାଜମେଳକ—ବ. ରାଜକୋଟକ ଦେଖ
ରାଜଯଷ୍ଟ—ବ. ଷୟରୋଗ, ମାହସକ
ଶ୍ୟାମରୋଗବିଶେଷ, ରୋଗରାହି ।
ରାଜକ୍ଷେତ୍ର—ପୁ.ବ. (ରାଜଯଷ୍ଟ+ରାଜକ୍ଷେତ୍ର)
ଶ୍ୟାମରୋଗୀ, ଯଷ୍ଟାରୋଗରୁ ।
ରାଜଯଙ୍କ—ପୁ. ବ. (ରାଜନ୍ତ୍ର+ଯଙ୍କ)
ରାଜକୃତ ଯଙ୍କ ।
ରାଜଯାନ—ବ. ପାଲଙ୍କୀ ।
ରାଜଯୋଗ—ପୁ.ବ. (ରାଜ+ଯୋଗ)
ଜ୍ୟୋତିଶ୍ଚୋକ୍ତ ଯୋଗବିଶେଷ, ଯୋଗ
ସାଧନର ମାର୍ଗବିଶେଷ, ରାଜବିଦ୍ୟ,
ମୈଯୋଗର ଚରମ ଅବସ୍ଥା ।
ରାଜଯୋଗ୍ୟ—ବି. (ରାଜନ୍ତ୍ର+ଯୋଗ୍ୟ)
ରାଜାର୍ଥ, ନୃପୋତ୍ତତ, ମହତ୍ତ, (ବି)
ତତନ ।
ରାଜଯୋଟକ—ବ.ରାଜକୋଟକ ଦେଖ ।
ରାଜଯୋଷିତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ରାଜନ୍ତ୍ର+ଯୋଷିତ୍ର)
ରାଜକ୍ଷେତ୍ର, ରାଜନାୟ । [ରକ୍ତ ।
ରାଜକ୍ରି—ବ. (ତତତ୍ତ୍ଵ) ରାଜାଙ୍କର
ରାଜରଙ୍ଗ—ବ. ରଜତ,ରୌପ୍ୟ,ରୂପା ।
ରାଜରହ—ବ. ମାଣିକ୍ୟ ।
ରାଜରଥ—ବ.ରାଜଯାନ, ରାଜା ଯେଉଁ
ଯାନରେ ତେଣୁ, ମଟରାତ୍ରିଶ୍ରୁତି ।
ରାଜରାଜ—ବ. (ରାଜନ୍ତ୍ର—ରାଜା)
ଅଧ୍ୟରାଜ, ଏକଛତ ରାଜା, ବନ୍ଦୁ,
ଲୁବର, ସମ୍ରାଟ୍ ।
ରାଜରାଜଭୂତଦାୟୀ—ଗ୍ରା.ବ. କୁବେର,
ସମ୍ମର୍ତ୍ତିଦାୟକ ।
ରାଜରାଜେଶ୍ଵର—ପୁ.ବ. ରାଜାଧର'ଳ,
ସମ୍ରାଟ୍, ଯାତ୍ରୁ ଓ କୁଷରୋଗର ଆଶ୍ରମ-
ବିଶେଷ ।
ରାଜରାଜେଶ୍ଵର—ଶ୍ରୀ.ବ. ଦଶମହା-
ତତ୍ତ୍ୟାନ୍ତର୍ଗତ ଦେଶବିଶେଷ, ଭୁବନେ-
ଶ୍ୱାସ, ସମ୍ମାଞ୍ଜୀ ।
ରାଜରାଜେଶ୍ଵରକୁଟୀର୍ଯ୍ୟ—ଶ୍ରୀ.ବ.
ଭରତ ସମ୍ରାଟ୍ ମୁମ୍ବି ଏକ୍ଷ୍ଵାର୍ତ୍ତଙ୍କ
ପ୍ରପିତାମହୀ, ମୁମ୍ବି କର୍ଣ୍ଜଙ୍କ ପିତାମହୀ,ମୁମ୍ବି
ଏକ୍ଷ୍ଵାର୍ତ୍ତଙ୍କ ମାତା ।

ରାଜରାଜତା(ରାଜୀ)—ବ. ସମ୍ମାଜୀ,
ସମ୍ମାଟଙ୍କ ପଦ ।
ରାଜରାଣୀ—ଗ୍ରା.ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ରାଜୀ, ରାଜ-
ମତ୍ତ୍ବୀ, ଅତୁଳ ଶ୍ୟାମାଲିନୀ ସ୍ତ୍ରୀ ।
ରାଜଶ୍ଵର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ପିତୁଳବିଶେଷ,
(ତତତ୍ଵ) ରାଜାଙ୍କ ପତନ ବା ପ୍ରଥା ।
ରାଜଶ୍ଵର—ପୁ.ବ. (ରାଜନ୍ତ୍ର+ରାଜଶ୍ଵର)
ରାଜଶ୍ଵର ଦେଖ, (ବି) ନୃପତ୍ତିୟ,
ରାଜଶ୍ଵର ପ୍ରୀତିପାତ ।
ରାଜବଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ.କଲରା(ଲତା ଓ ଫଳ)
ରାଜବଶୀକରଣ—ବ. (ତତତ୍ଵ)ରାଜକୁ
ନିଜର ବଣରେ ରଖିବା, ଉଦ୍‌ଦେଖ
ପ୍ରସ୍ତୋଗବିଶେଷ, ଯଦ୍ୱାରା ରାଜମାନେ
ସାଧକର ବଣୀଭୂତ ହୁଅନ୍ତି ।
ରାଜବସ୍ତି—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ରାଜଭବନ ।
ରାଜବସ୍ତି—ବ. ରାଜପରିଷଳ ଦେଖ ।
ରାଜବାଚୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ତତତ୍ଵ) ରାଜପୁର,
ରାଜଭବନ, ରାଜାଙ୍କ ଉଥାସ ।
ରାଜବାନ—ବି. (ରାଜନ୍ତ୍ର+ବାନ)ସେଁ
ଦେଶରେ ରାଜା ଥାନ୍ତି,(ସ୍ତ୍ରୀ)ରାଜବଶୀ
ରାଜବାକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ.(ତତତ୍ଵ)ରାଜକନ୍ଧ,
ନୃପନନ୍ଦି ।
ରାଜବାହୁ—ପୁ.ବ. (ରାଜନ୍ତ୍ର+ବହୁ+
କ.ଅ) ଯୋଟକ, ଅର୍ପ, ଘୋଡ଼ା, ରାଜ-
ବାସ ଦେଖ ।
ରାଜବାହନ—ପୁ.ବ.ରାଜହଂସ ରାଜକ୍ଷେତ୍ର
ପୁଷ୍ପବିଶେଷ ।
ରାଜବାହ୍ନ—ବ. (ରାଜନ୍ତ୍ର+ବହୁ+କ.
ରାଜନ୍ତ୍ର)ରାଜାଙ୍କ ପାଟହାତ୍ମ,(ବି)ରାଜାଙ୍କ
ସେ ବହନ କରେ ।
ରାଜବାହ୍ୟ—ପୁ. ବ. (ରାଜନ୍ତ୍ର+ବହୁ
+ ଯ) ରାଜବାହକ ହସ୍ତୀ, ବିଜୟ-
କୁଞ୍ଜର, ପାଟହାତ୍ମ,(ବି) ରାଜାଙ୍କ
ଦ୍ୱାରା ବହନ୍ୟୋଗ୍ୟ । [ପଣ୍ଡି ।
ରାଜବି—ପୁ. ବ. ରାଜପକ୍ଷ, ମାଲକଣ
ରାଜବୁରାଲୟ—ବ. ଧର୍ମାଧିକରଣ,
ରାଜଦରକାର ।
ରାଜବିଦ୍ୟା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ରାଜମାତି, ରାଜ-
ଯୋଗ ଦେଖ, ଶ୍ରେଷ୍ଠବିଦ୍ୟା ।
ରାଜବିଦ୍ୟାରାଜଗୁହ୍ୟ—ବ. ଶ୍ରୀପତିରବତ୍ତି

ରାଜବର୍ଷୟ—କ୍ଲୀ.ବ.ରାଜଶ୍ଵରି,ରାଜପଦ ।
ରାଜବର୍ତ୍ତୀ—ଗ୍ରା.ବ. ମଣିବିଶେଷ ।
ରାଜବର୍ତ୍ତୀ—କ୍ଲୀ.ବ. ରାଜମାର୍ଗ ଦେଖ ।
ରାଜବର୍ତ୍ତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ଉଦ୍‌ବୁଦ୍ଧିକା, ପ୍ରଥମିଶ୍ରି
ଲତା ।
ରାଜବର୍ତ୍ତୀ—ପୁ.ବ. (ରାଜନ୍ତ୍ର+ବର୍ତ୍ତୀ)
ରାଜବର୍ତ୍ତୀ ଦେଖ, (ବି) ନୃପତ୍ତିୟ,
ରାଜବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରୀତିପାତ ।
ରାଜବର୍ତ୍ତୀ—କ୍ଲୀ.ବ.କଲରା(ଲତା ଓ ଫଳ)
ରାଜବଶୀକରଣ—ବ. (ତତତ୍ଵ)ରାଜକୁ
ନିଜର ବଣରେ ରଖିବା, ଉଦ୍‌ଦେଖ
ପ୍ରସ୍ତୋଗବିଶେଷ, ଯଦ୍ୱାରା ରାଜମାନେ
ସାଧକର ବଣୀଭୂତ ହୁଅନ୍ତି ।
ରାଜବସ୍ତି—ବ. ରାଜଭବନ ।
ରାଜବସ୍ତି—ବ. ରାଜପରିଷଳ ଦେଖ ।
ରାଜବାଚୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ତତତ୍ଵ) ରାଜପୁର,
ରାଜଭବନ, ରାଜାଙ୍କ ଉଥାସ ।
ରାଜବାନ—ବି. (ରାଜନ୍ତ୍ର+ବାନ)ସେଁ
ଦେଶରେ ରାଜା ଥାନ୍ତି,(ସ୍ତ୍ରୀ)ରାଜବଶୀ
ରାଜବାକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ.(ତତତ୍ଵ)ରାଜକନ୍ଧ,
ନୃପନନ୍ଦି ।
ରାଜବାହୁ—ପୁ.ବ. (ରାଜନ୍ତ୍ର+ବହୁ+
କ.ଅ) ଯୋଟକ, ଅର୍ପ, ଘୋଡ଼ା, ରାଜ-
ବାସ ଦେଖ ।
ରାଜବାହନ—ପୁ.ବ.ରାଜହଂସ ରାଜକ୍ଷେତ୍ର
ପୁଷ୍ପବିଶେଷ ।
ରାଜବାହ୍ନ—ବ. (ରାଜନ୍ତ୍ର+ବହୁ+କ.
ରାଜନ୍ତ୍ର)ରାଜାଙ୍କ ପାଟହାତ୍ମ,(ବି)ରାଜାଙ୍କ
ସେ ବହନ କରେ ।
ରାଜବାହ୍ୟ—ପୁ. ବ. (ରାଜନ୍ତ୍ର+ବହୁ
+ ଯ) ରାଜବାହକ ହସ୍ତୀ, ବିଜୟ-
କୁଞ୍ଜର, ପାଟହାତ୍ମ,(ବି) ରାଜାଙ୍କ
ଦ୍ୱାରା ବହନ୍ୟୋଗ୍ୟ । [ପଣ୍ଡି ।
ରାଜବି—ପୁ. ବ. ରାଜପକ୍ଷ, ମାଲକଣ
ରାଜବୁରାଲୟ—ବ. ଧର୍ମାଧିକରଣ,
ରାଜଦରକାର ।
ରାଜବିଦ୍ୟା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ରାଜମାତି, ରାଜ-
ଯୋଗ ଦେଖ, ଶ୍ରେଷ୍ଠବିଦ୍ୟା ।
ରାଜବିଦ୍ୟାରାଜଗୁହ୍ୟ—ବ. ଶ୍ରୀପତିରବତ୍ତି

ଗୀତାର ନବମ ଅଷ୍ଟମୀରେ ବନ୍ଧୁତ
ଉନ୍ନାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟାଏହ ସମ୍ମେ
ଉପଦେଶ ।

ରାଜବିଦ୍ୱୟାହ—ବ. (୭ତ୍ତବ୍ର) ରାଜାଙ୍କ
ବିବୁକ୍ତରେଣ, ରାଜବିବୁକ୍ତରେ ଅତ୍ୟ-
ଧାରଣ ।

ରାଜବିଦ୍ୱୟାହ—ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ରାଜାଙ୍କ
ବିବୁକ୍ତରେଣ, ରାଜବିବୁକ୍ତରେ ଅତ୍ୟ-
ଧାରଣ ।

ରାଜବିଦ୍ୱୟାହ—ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ରାଜାଙ୍କ
ବିବୁକ୍ତରେଣ, ରାଜବିବୁକ୍ତରେ ଅତ୍ୟ-
ଧାରଣ ।

ରାଜବିଦ୍ୱୟାହ—ବ. ରାଜବିନ୍ଦି ପ୍ରତଳିତ
ନିୟମ, ରାଜାଙ୍କ ପ୍ରତଳିତ ଆଇନ ।

ରାଜବିଦ୍ୱୟାହ—ବ. (କ.ଧା) ରାଜାଙ୍କ ନିୟମ,
ଆଇନ ।

ରାଜବିଦ୍ୱୟାହ—ବ. (୭ତ୍ତବ୍ର) ପ୍ରତଳିତ
ରାଜନ୍ୟାସନ ପ୍ରଶାଳୀର ପରିବର୍ତ୍ତନ,
ରାଜବିଦ୍ୱୟାହ, ରାଜନ୍ୟବିନ୍ଦି ।

ରାଜବିଦ୍ୱୟାହ—ବ. ରାଜାଙ୍କ ବିବୁକ୍ତରେ
ଦେଷ । [ବା ଭୟା ।]

ରାଜବିବାଦର—ଶା. ବି. ରାଜାଙ୍କ କୁଟୁମ୍ବ
ଶାନ୍ତିବାଦରାନ—ଶା. ବି. ରାଜପରିବାର
କୁଟୁମ୍ବିତା ଦ୍ଵାରା ଆବଦି ବନ୍ଧୁତାରଣ ।

ରାଜବିରୋଧ-ବ. ରାଜାଙ୍କ ସଂଗେ ଶତ୍ରୁତା,
ରାଜବିଦ୍ୱୟାହ ।

ରାଜବିବାର—ବ. ରାଜାଙ୍କ ବାସଯୋଗ୍ୟ
ବୌଭାଗ୍ରମ ।

ରାଜବାଜ—ବି. (ରାଜବାଜ + ରାଜ)
ରାଜବଣୀୟ ।

ରାଜବଥା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଜପଥ, ରାଜ-
ମାର୍ଗ, ପ୍ରଶନ୍ତ ମାର୍ଗ ।

ରାଜବୃଷ—ପୁ. ବି. ସୁନାରିଗଛ, ପିଆଳ
ବୃଷ, ଲଙ୍କାସ୍ତର, ଫଣଫଣା ଗର ।

ରାଜବୃତ୍ତ—କ୍ଲୀ. ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ରାଜୋ-
ଚିତ ଆଚରଣ, ରାଜାଙ୍କ ଚରିତ,
ନ୍ୟାୟାଜିତ ଧନର ରକ୍ଷଣ, ବୃକ୍ଷିକରଣ,
ସତ୍ତ୍ଵପାଦରେ ଦାନ ଓ ସତ୍ତ୍ଵକାରୀୟରେ
ବନ୍ଧୁ ।

ରାଜବେଶ—ବ. (୭ତ୍ତବ୍ର) ରାଜାଙ୍କ
ପୋଷାକ, ରାଜାଙ୍କ ଉପଯୁକ୍ତ ସକଳତା ।

ରାଜବେଶ—କ୍ଲୀ. ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ରାଜ-

ଗୁଡ଼, ରାଜଭବନ, ରାଜବାଟୀ ।
ରାଜବେଦ୍ୟ—ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ରାଜାଙ୍କ
ଚିକିତ୍ସା କରିବା ବେଦ୍ୟ, ରାଜନ୍ୟପ୍ରାପ୍ତ ଚିକିତ୍ସକ ।
ରାଜବେଳୀ—ବ. ରାଜମୟ ସେନ୍ୟାଦି-
ଜନତ ଶମତା ।
ରାଜବଣୀ—ବ. (ରାଜ + ଶବ୍ଦ) ପଢ଼ି, ଝୋଟ ।
ରାଜବଣୀର—ବ. ରାଜମାର୍ଗ ।
ରାଜବଣୀୟ—ବ. ରାଜବଣୀର ଶେଯ,
ରାଜୋଚିତ ବିଜଣା ।
ରାଜବାକ—ବ. ବାପ୍ତୁକଶାକ, ବଥୁଆ-
ଶାଗ ।
ରାଜବାକନିକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ବଥୁଆଶାଗ ।
ରାଜବାକନିକା—ବ. ରାଜଗିରା, ବାପ୍ତୁକ
ଶାକ ।
ରାଜବାକି—ବ. ରାଜଭେଗ ଯୋଗ୍ୟ
ଶାରଦ ଧାନ ।
ରାଜବାସନ—ବ. ରାଜାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପରି-
ବୃତ୍ତିତ ଶମତା ବା ନିୟମ, ରାଜାଦେଶ
ରାଜମୟୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୈତଶିମୀ, ସଫେତ
ଶିମ୍ବୀ ।
ରାଜବୁକ—ପୁ. ବି. (ରାଜ + ବୁକ)
ସାଶ ଚନ୍ଦର ।
ରାଜଶୁଙ୍ଗ—ପୁ. ବି. ମାଗୁର ମାଛ, (କ୍ଲୀ-
ବି) ରାଜଶୁଙ୍ଗ, କନକବଣ୍ଡକ ।
ରାଜଶେଳ—ପୁ. ବି. ରାଜଗିରି ।
ରାଜଶ୍ୟାମଲୋପାସକ—ବ. ଧର୍ମସମ୍ପଦାୟ
ବିଶେଷ ।
ରାଜଶ୍ରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଜଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେଖ ।
ରାଜଶ୍ରୀବାଞ୍ଚିତ୍ରଭାଣୀଶ୍ଵାଦ—ଶା. ବି.
ଯାହୁ କୁଆଶୀବାଦ କରାଯାଏ ତାଙ୍କର
ରାଜଲକ୍ଷ୍ମୀ ଲଭ ପାଇଁ ମଙ୍ଗଳକାମନା ।
ରାଜସ—ବି. (ରାଜସ + ଅ) ରକୋଗୁଣ-
ମୟ, ରକୋଗୁଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ରକୋ-
ଗୁଣୋଭବ, ସମ୍ମାନ ଲଭ ବା ପୂଜା
ପାଇବା ପାଇଁ ବିଶ୍ୱାସ ଲଭିତ
କରାଯିବା (କର୍ମ), (ଶ୍ରୀ) ରାଜସୀ ।
ରାଜସଦ—ବ. ରାଜସଭ, ରାଜାଙ୍କ
ଧର୍ମଧୂକରଣ, ରାଜଭବାର ।

ରାଜସଭରଣ—ବ. ରାଜା ଓ ବଡ଼ମୋକ-
ମାନଙ୍କ ବ୍ୟବହାର ନିମ୍ନେ ଉପରେ
କାଗଜରେ ଶ୍ରୀପାହୋଇଥିବା ପୁଟକର
ସମ୍ପଦ । [ପଞ୍ଚ ।]

ରାଜସତ—ବ. ରାଜକହୁକୁ ଅନୁଷ୍ଠେୟ
ରାଜସତ—ବ. ରାଜଶକ୍ତି ।

ରାଜସଦ—କ୍ଲୀ. ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ରାଜସଦ
ଦେଖ ।

ରାଜସଭ—ବ. (୭ତ୍ତବ୍ର) ନିଷ୍ପତ୍ତିମାଜ,
ରାଜଦରବାର ।

ରାଜସମ୍ଭବ—ବ. ରାଜାଙ୍କ ଔଷଧୀୟ,
ରାଜ ନ୍ୟାୟ ମାର୍ଗରେ ଆଦ୍ୟ କରିଥିବା
ଧନ ।

ରାଜସରକାର—ଶା. ବି. ରାଜସଭ, ରାଜ
ଦରବାର, ରାଜକୁମ୍ବ ବା ସନଧି,
ରାଜ ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ।

ରାଜସପ—ପୁ. ବି. ସର୍ବଦିଶେଷ, ରଣ-
ସାପ, ଶଙ୍ଖଚଢ଼ ।

ରାଜସର୍ପ—ପୁ. ବି. ରାଜସାର୍ପ, ପର-
ମାଣଦିଶେଷ ।

ରାଜସମ୍ଭିତ—ବ. ବିଷ୍ଣୁପୁରିତା ବନ୍ଧୁତ
ତନିପ୍ରକାର ଦଳିଲ ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମ,
ବ୍ୟବହାରିକ ଲେଖ୍ୟବିଶେଷ, ରାଜା
ବା ରାଜପ୍ରତନଧିକ ସାକ୍ଷରତ ଦଳିଲ
ବା ଦପ୍ତବିଜ ।

ରାଜସ ହୁ—ଆ. ରାଜାଙ୍କ ଅଧିକାରରେ ।

ରାଜସାମୁଜ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରାଜନ୍ + ସାମୁଜ୍ୟ)
ତତ୍ତ୍ଵ; ରାଜସ ଦେଖ ।

ରାଜସାର୍ପ—ପୁ. ବି. ମୟୁର ।

ରାଜସାହି—ଶା. ବି. ବଙ୍ଗଦେଶର ବିଭାଗ
ବିଶେଷ ।

ରାଜସିଦ୍ଧ—ଶା. ବି. ପ୍ରସିଦ୍ଧ ରାଜସାହିରା,
ରାଜାଲକ୍ଷ୍ମୀ ସିହଙ୍କପୁର, ସିହଙ୍କରୁଲ
ବିଜମଶାଳୀ ରାଜା, ଅତିପରାତାନ୍ତ
ନରପତି ।

ରାଜସିହ—ଶା. ବି. ରାଜସାହିରେ ରାଜାଙ୍କ
ବସିବା ଆସନ, ଅଭିଷେକବେଳେ

ଯେଉଁ ଆସନରେ ବସି ଅଭିଷେକ
 ହୁଅନ୍ତି ।
ରାଜସିଂକ—ଶ୍ରୀ.(ରାଜସିଂହଙ୍କ)ରାଜସି
ଦେଖ, (ସ୍ଥାପି) ରାଜସିଂକ ।
ରଜସୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରଜସୀ + ଅଧିକ)
 ଦୁର୍ଗା,(ସ୍ଥାପି) ରଜେଣ୍ଟାଗୁଣମୟୀ,ରଜେଣ୍ଟା
 ଗୁଣସମ୍ମାନୀ, (ଗ୍ରା.ବି) ରାଜଶାସ୍ତ୍ର ।
ରାଜମୁଖ—କ୍ଲୀ. ବି. ରାଜାଙ୍କମୁଖ,ରାଜାଙ୍କ-
ଶେରଜନନିତ ମୁଖ ।
ରଜସୁତ୍ର—ପୁଂ. ବି. (ରାଜନ୍ତି+ସୁତ୍ର)
 ଶତରୁଗୁ;ରାଜପୁନ୍ତ ଦେଖ,(ସ୍ଥାପି)ରାଜସୁତ୍ର
ରାଜସ୍ତ୍ର—ଶିଂ. (ରଜକ + ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁପ୍ରାପ୍ତ)ରାଜ-
କର୍ତ୍ତା, ରାଜକାଶ୍ଚ ।
ରାଜସୁୟ—ପୁଂ. ବି. (ରାଜନ୍ତି+ସୁୟ +
ଶଥୁର) ଯଜ୍ଞବିଶେଷ,ରାଜମାର୍ଗ,ଧାନ୍ୟ-
ବିଶେଷ, ପର୍ବତବିଶେଷ, ସାମବେଦ
ବିହିତ ସ୍ମରାଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଯଜ୍ଞବିଶେଷ ।
ରାଜଦୂୟୁକ—ଶ୍ରୀ. (ରାଜସୁୟୁ + କ୍ଲୀକ)
 ରାଜସୁୟୁକ୍ଳେଶ୍ଵରମୂର୍ତ୍ତୀ ।
ରାଜସୁୟୁ—ପୁଂ. ବି. ରାଜସୁୟୁ ଯଜ୍ଞକାଶ
ପୁରୋହିତ ।
ରାଜସୁୟୁଷ୍ଟି—ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଜସୁୟୁମଙ୍କି ।
ରାଜସେବକ—ପୁଂ. ବି.(ଶତରୁଗୁ)ରାଜାଙ୍କ
ସେବକ ବା ଗୁରୁକ, (ସ୍ଥାପି)ରାଜସେବକୀ ।
ରାଜସେବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଜାଙ୍କ ସେବା,
ରାଜାଙ୍କ ପାଖରେ ବୁକିରି ।
ରାଜସେବୀ—ପୁଂ. ବି. (ରଜେଣ୍ଟାକା +
ରନ୍) ରାଜଭୂତିଙ୍କ, ରାଜାନୁଚର, (ସ୍ଥାପି)
ରାଜସେବିନୀ ।
ରାଜସ୍ତନ୍ତ୍ର—ପୁଂ. ବି.(ରାଜ + ସ୍ତନ୍ତ୍ର)ଯୋଟକ ।
ରାଜସ୍ତୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶତରୁଗୁ) ରାଣୀ,ରାଜ-
ମହିଷୀ, ରାଜବନ୍ଦୀୟା ସ୍ତ୍ରୀ ।
ରାଜସ୍ତଳକ—କ୍ଲୀ. ବି. ପ୍ଲାନବିଶେଷ ।
ରାଜସ୍ତଳୀ—ବି. ଜନପଦବିଶେଷ ।
ରାଜସ୍ତାନ—ଗ୍ରା.ବି. ରାଜସୁତ୍ରନା ଦେଖ,
 ରାଜପୁତ୍ରନା ଅନ୍ତର୍ଗତ ଶରୋତ ରାଜ୍ୟ,
 (ମେବାର, ମାରବାଡ଼, ଯଶଲମିର,
 କେଟା ଓ ହୁନ୍ଦ)ରାଜସୁତ୍ରନାର ରାଜ-
 ବନ୍ଦୀୟ ରାଜମାନଙ୍କ ରତହାସ. ଓ

ପୁରାତତ୍ତ୍ଵ ସାହିତ୍ୟବିଷୟକ'କଣ୍ଠେଲିଟି,
ସାହେବ ରଚନ ରଙ୍ଗରାଜି ଗଢ଼ ।
ରାଜସ୍ଥ—ବି.ରାଜଧନ, ରାଜକର ପ୍ରକାଙ୍କ
ଠାରୁ ରାଜାଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତ ଧନ ବା କର
ଶଳଶାନ୍ତି ।
ରାଜସ୍ଥ—ବି. ରାଜଧନ୍ଦୂରକ ।
ରାଜହଂସ—ସୁ. ବି. ରତ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ଚଞ୍ଚୁ
ରେଣ୍ଡ ଓ କଣ୍ଠବିଷୟ ଶୁକ୍ଳହଂସ, ଶଳ-
ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଯେହି ରାଜହଂସ ପରି
ଦୋଷ ତ୍ୟାଗକର (ଅର୍ଥାତ୍) ରାଜହଂସ
ଜଳମିଶ୍ରିତ ଦୁର୍ବୁଲ କେବଳ ଦୁର୍ମୁଖ
ପାନକର କଳିକୁ ପରିତ୍ୟଗ କରେ)
କେବଳ ଶୁଣ ପ୍ରହଶ କରନ୍ତି ।
ରାଜହତ୍ୟ—ବି. ରାଜାଙ୍କ ନିଧନ ।
ରାଜହନ୍ତି—ସୁ. ବି. (ଗତତ୍ତବି)ରାଜାଙ୍କ
ପ୍ରାଣଶାଶକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରାଜହନ୍ତି ।
ରାଜହର୍ମଣ—କୁ. ବି. (ଗତତ୍ତବି) ରାଜଭବନ,
ରାଜପ୍ରାସାଦ ।
ରାଜହର୍ଷଣ—କୁ. ବି. ଉଗରପୁଷ୍ପ ।
ରାଜହସ୍ତୀ—ସୁ. ବି. (ଗତତ୍ତବି) ରାଜାଙ୍କ
ପାଠହାତ୍ତ, ମଦୋହଟ ଗଳ ।
ରାଜା—ବି.(ରାଜ + କ.ଅନ) ନରପତ,
ଉପାଧିବିଶେଷ, ଉତ୍ତର, ଷତିଯୁ, ତ୍ରୈ,
ପ୍ରଭୁ, ଏକଶ୍ରେଣୀର ବହୁ ବସ୍ତ୍ର ବା
ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବସ୍ତ୍ର ବା ବ୍ୟକ୍ତି,
(ନେୟାତିଷ୍ଠ) ଗଣନା କ୍ଷମେ ତିନ୍ଦ କିନ୍ତୁ
ବର୍ଷରେ ମୃଥବାର ଶୁଭଶୁଭ ଉପରେ
ଅଧ୍ୟପତି ରୂପେ କଳିତି ହେବା ଗ୍ରହ,
ସମ୍ମ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରାଜୀ ।
ରାଜାନ୍ତି—ସୁ. ବି(ରାଜ + ଅନ୍ତି)ରାଜା-
ଙ୍କର ରୋଷ ବା ଦୋଧ ।
ରାଜାଶାନ(ନ)—କୁ. ବି. ରାଜପ୍ରାସାଦକ୍ଷେ
ପ୍ରାଣଶାଶକ, ରାଜମୁହଁ ।
ରାଜାମୁହଁ—ବି.ନିମ୍ନପୁର ନଗରର
ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ରାଜା ।
ରାଜାଙ୍କା—ବି.(ଗତତ୍ତବି) ରାଜାଙ୍କ ଆଦେଶ
ବା ଫୁଲମୁ ।
ରାଜାତନ—ସୁ. ବି. ପିଆଳବୃକ୍ଷ ।
ରାଜାତିଥାବର୍ତ୍ତିକ—ବି.ରାଜାବର୍ତ୍ତି ଦେଖ ।

ରାଜାଦନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶ୍ରୀରକ୍ତା, ପିଆଳଗଛ,
 କି ଶୁକ୍ରବୃଷ୍ଟି ।
 ରାଜାଦକପଳ—ବି(ବ.ଶ୍ରୀ)ଶ୍ରୀରଣ୍ଜିତୁଷ୍ଟ,
 ଶ୍ରୀରକୋଳି ଗନ୍ଧ ।
 ରାଜାଦମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶ୍ରୀରକୋଳି ଗନ୍ଧ ।
 ରାଜାଦେଶ—ପୁ. ବି. (୭ଡ଼ତ୍ରି)ରାଜାଙ୍କ
 ହୃଦୟ ।
 ରାଜାଦ୍ଵି-ବି. ରାଜରେ, ଉତ୍ତି ଦ୍ଵିଶେଷ ।
 ରାଜାଧୂକରଣ—ବି. ରାଜାଙ୍କ ସ୍ଥାପିତ
 ଅଦାଲତ ।
 ରାଜାଧକରଣିକ—ପୁ. ବି. ଅଦାଲତର
 ବର୍ଷ ଚେତି ।
 ରାଜାଧକାରୀ—ପୁ. ବି. ବିଷ୍ଣୁରପତି ।
 ରାଜାଧକୃତ—ପୁ. ବି. ଯାହା ରାଜାଙ୍କ
 ବିଶୁରରେ ଆହିଅଛି, (ବି)ବିଶୁରପତି ।
 ରାଜାଧରାଜ—ପୁ. ବି. (ରାଜନ୍ + ଅଧ୍ୟ-
 ରାଜ)ପଢ଼ି; ସମ୍ମାନ, ର'ଜନନ୍ଦବନ୍ତି ।
 ରାଜାଧୂଷ୍ଟାନ—ବି. (ରାଜ + ଅଧୂଷ୍ଟାନ)
 ରାଜଧାନୀ, ଯେଉଁ ନଗରରେ ରାଜା
 ବାସ କରନ୍ତି ।
 ସକାଧ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ରାଜନ + ଅଧ୍ୟନ)
 ରାଜପଥ ।
 ରାଜାନକ—ବି.ଶୁଦ୍ଧରାଜା, ସାମନ୍ତରାଜା ।
 ରାଜା ଦ୍ରୁଗତିମତ୍ତ, ବି. ରାଜାଙ୍କ ଅଧୀନ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ରାଜାନୁଗତା ।
 ର'କାନ୍ତୁଗତଧର୍ମ—ବି. (ପ୍ରତନେ)ଦେଶର
 ଧର୍ମକୁ ରାଜା ରକ୍ଷାକରନ୍ତି, ଧର୍ମ ରକାଙ୍କ
 ଅଧୀନ ଅଟେ ।
 ରାଜାନୁପୁରସ୍ତ୍ର—ବି. ରାଜାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା
 ଆପଣ୍ୟିତ ।
 ରାଜାନୁପ୍ରତି—ବି. ରାଜାଙ୍କର ଦୟା ।
 ରାଜାନୁଚର—ପୁ. ବି. (୭ଡ଼ତ୍ରି)ରାଜା-
 ଭୃତ୍ୟ, ରାଜାଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହରେ ଜୀବନ-
 ଧାରଣକାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରାଜାନୁଜୀବିନୀ ।
 ରାଜାନୁପୁର—କ୍ଲୀ. ବି. (୭ଡ଼ତ୍ରି)ରାଜାଙ୍କ
 ଅନ୍ଧରମ୍ବଳ ।

ରାଜ୍ୟକାଳୀ, ରାଜୋଚିତ ସାମଗ୍ରୀ ।
ରାଜୋପକ୍ଷମା—ବ. ପ୍ଲାମଶ୍ଟଲୀ, (ବି)
ରାଜୀନୁଜୀବି ଦେଖ, (ସ୍ଥି) ରାଜୋପକ୍ଷମା
ରାଜୋପେଦେଶା--ସ୍ଥି. ବ. ରାଜାଙ୍କମେହା ।
ରାଜୋପେଶ୍ଵର—ପୁଂ. ବି. ସେ ରାଜାଙ୍କ
ସେବା କରେ, (ବି) ରାଜକୁ ତ୍ୟବିଶେଷ ।
ରାଜୋଧ୍ୟ—ବ. (କ.ଧ) ରାଜ ପ୍ରକର
ଉପାଧି ।
ରାଜୋଧ୍ୟକ—ପୁଂ. ବି. ରାଜା ଉପାଧ
ପାଇଥିବା (ବ୍ୟକ୍ତି) ।
ରାଜୀ—ସ୍ଥି. ବ. ରାଜପତ୍ନୀ, ରାଣୀ, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣି-
ପତ୍ନୀ, କାଂସ୍ୟ, ମଳୀ, ପ୍ରତାରୀ ଦିଗ ।
ରାଜୀ—କୁ. ବ. (ରାଜନ୍ତିମାନ) ରାଜଣୀ,
ରାଜାଙ୍କ ଅଧିକାର, ରାଜହା, ମୁଲକ,
ଦେଶ, ପ୍ରଦେଶ, ବିଷେଦ, ସମ୍ବ୍ଲେଷଣ, ରାଜ୍ୟ-
ଶାସନ କାର୍ଯ୍ୟ, ଲକ୍ଷ ଗ୍ରାମ ଉପରେ
ଆଧ୍ୟପତ୍ର, ପୃଥିବୀ, ସମ୍ବଦେଶ, (ଗ୍ରା.
ବି) ରାଜୀର ଅଧିକାରୀ, ରାଜ୍ୟପାକର,
ବହୁଦ୍ୱାରକ ।
ରାଜ୍ୟକଟ—ବ. ଏକାଧିକ ରାଜ୍ୟର କେନ୍ତ୍ର ।
ରାଜ୍ୟକର—ବ. ରାଜଶାସନ, ରାଜସ୍ତା ।
ରାଜ୍ୟକର୍ତ୍ତୀ—ପୁଂ. ବ. ରାଜା, ରାଜ୍ୟ-
ଶାସନବିଭାଗୀୟ କର୍ମଚାରୀ ।
ରାଜ୍ୟକୁତ୍ତ—ବି. (ରାଜ୍ୟ+କୁତ୍ତ) ରାଜ୍ୟର
ରାଜକାର୍ଯ୍ୟ ପରିବଳକ, ରାଜ୍ୟଶାସନ-
କାର୍ଯ୍ୟ ।
ରାଜକ୍ତା—ବ. ରାଜତା, ଲଭିତ କ୍ଷୁଦ୍ର-
କ୍ଷୁଦ୍ର ଶ୍ରେଷ୍ଠମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଦର୍ଶି ଲୁଗ
ଦେସର ଓ ମସଲ୍ଲ ଗୁଣ୍ଠା ମିଶାଯାଇ
କରାଯିବା ତଥା ।
ରାଜ୍ୟକ୍ଷେତ୍ର—ବ. ରାଜ୍ୟନାଶ, ରାଜାଙ୍କ
ହାତରୁ ରାଜ୍ୟ ବାହାନୀଯିବା ।
ରାଜ୍ୟଭ୍ୟତ—ବି. (ଗୁଡ଼ି) ରାଜ୍ୟଭ୍ୟତ,
ରାଜ୍ୟ ଶାସନ କୁପ ଅଧିକାରରୁ ବହିତ,
(ସ୍ଥି) ରାଜ୍ୟଭ୍ୟତ ।
ରାଜ୍ୟଭ୍ୟତୀ—ଗ୍ରା. ବି. ଲୋକ ବହିତୀ,
ଯେଉଁ ବିଷୟ ସମ୍ବନ୍ଧ ରାଜ୍ୟରେ ଦେଖା
ବା ଶୁଣାନାହୁ, ସ୍ମୃତିଭାବୀ, ଅସାଧାରଣ,
ରାଜ୍ୟରୁ ବିଭାବିତ ।

ରାଜ୍ୟଭ୍ୟତ—କୁ. ବ. (ଗୁଡ଼ି) ରାଜ୍ୟ-
ଶାସନ ପଣ୍ଡାଳୀ ।
ରାଜ୍ୟଦେଶ—ସ୍ଥି. ବ. ରାଜକୁଳ ଲକ୍ଷ୍ମୀ,
ବାଶ ରାଜାଙ୍କ ମାତା ।
ରାଜ୍ୟଦ୍ରବ୍ୟ—କୁ. ବ. ରାଜ୍ୟ ଶାସନର
ଉପାଦାନ, ରାଜାଭିଷେକର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ
ଉପରିଶେଷ । [ରାଜା]
ରାଜ୍ୟଧର—ବ. ରାଜ୍ୟପାଳନ ବା ଶାସନ,
ରାଜ୍ୟଧୁରା—ବ. ରାଜ ଶାସନ ।
ରାଜ୍ୟପରିତ୍ରୁଷ୍ଟ—ବି. ରାଜ୍ୟର ବ୍ୟବ୍ୟତିରେ
ରାଜ୍ୟପାଠ—ଗ୍ରା. ବି. ରାଜରୀ-ଶାସନ,
ରାଜହା ।
ରାଜ୍ୟପାଳ—କୁ. ବା, ରାଜବିଶେଷ ।
ରାଜ୍ୟପ୍ରଦ—ବି. ରାଜଦାନାର୍ଥ ।
ରାଜ୍ୟଭାଙ୍ଗ—ବି. ରାଜ୍ୟର ଧଂସ ବା
ଉପ୍ରୟେୟ ।
ରାଜ୍ୟଭକ୍ତ—ପୁଂ. ବି. ରାଜା ।
ରାଜ୍ୟଭାର—ବ. (ଗୁଡ଼ି) ରାଜ୍ୟ ଶାସନ
ଦୁଃଖ ଭାବର ଦ୍ୱାରା ଦାୟିତା ।
ରାଜ୍ୟଭେଦକର—ବି. ଶାସନ ଶୈଥିଲା-
କାରୀ, ବିଶ୍ଵଳା ଉପ୍ରୟେୟ ଭକ୍ତ, ରାଜ୍ୟ-
ନାଶକାରୀ ।
ରାଜ୍ୟଭେଗ—ବ. ରାଜ୍ୟରୁପ ସମ୍ପଦିର
ଉପରେଗ, ରାଜ୍ୟଶାସନ ।
ରାଜ୍ୟଭ୍ରଂଶ—ବ. (ଗୁଡ଼ି) ରାଜ୍ୟନାଶ ।
ରାଜ୍ୟଭ୍ରତ୍ତ—ବି. (ଗୁଡ଼ି) ରାଜ୍ୟରେ
ରାଜ୍ୟଭାଗ—ବ. (ଗୁଡ଼ି) ରାଜ୍ୟଶାସନ
ନିମନ୍ତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କାଳିଯୁ ଉପକରଣ ବା
ପ୍ରଧାନ ଅଙ୍ଗ, (ସଥା-ହିନ୍ଦୁନିଶାସ୍ତ୍ରରେ
ରାଜ୍ୟଭାଗ-ଗୋଟି, ମତ୍ତାନ୍ତରେ ଖାତୋଟି
—ସାମୀ, ଅଧିପତି, ମନ୍ତ୍ରୀ, ମନ୍ତ୍ର, ଧନ,
ଦେଶ, ଦୁର୍ଗ, ସେନା, ପ୍ରକୃତ ବା ପ୍ରକା,
ପୁରୋହିତ ।
ରାଜ୍ୟଭାବାର—ବ. (ଗୁଡ଼ି) ସପ୍ତଭାବ
ରାଜ୍ୟର ଅଧିକାର, ରାଜ୍ୟର ଦଖଲ,
ରାଜହାର ଅଧିକାର ।
ରାଜ୍ୟଭାବି—ପୁଂ. ବି. (ଗୁଡ଼ି) ରାଜା,

କୌଣସି ରାଜ୍ୟର ଅପ୍ରିହର ବିନାଶ ।
ରାଜ୍ୟଭୋଗ—ବ. (ଗୁଡ଼ି) ରାଜ୍ୟପ୍ରାପ୍ତ ର
ଅଗ୍ରହ, ରିକାଶ ।
ରାଜ୍ୟବର୍ତ୍ତକ—ପୁଂ. ବି. (ରାଜ + ବ୍ୟକ୍ତି
ଅନ) ସେ ରାଜ୍ୟର ସୀମା ବଢାଏ,
ବି. (ସା. ଅନ. ଗୁଡ଼ି) ରାଜ୍ୟର ବିପ୍ରାର,
ରାଜ୍ୟର ସୀମା ବଢ଼ି ରବା ।
ରାଜ୍ୟବିପ୍ରାର—ବ. ରାଜକୁ ବିପ୍ରାର
ପ୍ରକାମେଲି, ଅରାଜକତା ।
ରାଜ୍ୟବ୍ୟାର—ବ. (ଗୁଡ଼ି) ସେନା ଦ୍ୱାରା
ଶତ୍ରୁ ଜୟ ଓ ଦେଶ ଜୟାଦ ହିମେ
ରାଜ୍ୟର ସୀମା ବୃଦ୍ଧିରଣ ।
ରାଜ୍ୟବ୍ୟବହାର—ବ. ରାଜକାର୍ଯ୍ୟ ।
ରାଜ୍ୟଶାସନ—ବ. (ଗୁଡ଼ି) ଦୁଷ୍ଟଦମନ
ଓ ଶିଖପାଳକାଦିରୂପ କର୍ମଦ୍ଵାରା ରାଜ୍ୟ
ପରିବଳନ ।
ରାଜ୍ୟଶ୍ରୀ—ବ. ରାଜଲକ୍ଷ୍ମୀ, ହର୍ଷବର୍ତ୍ତନଙ୍କ
ଭାଗୀନୀ ।
ରାଜ୍ୟଶ୍ରୀତି—କୁ. ବ. (ଗୁଡ଼ି) ରାଜାର
ଶୁଣ୍ଡିଙ୍ଗା ବିଧାନ ।
ରାଜ୍ୟସ୍ତୁର—କୁ. ବ. ରାଜହା ଜନ୍ୟଶୁଣ୍ଡ
ର ଜୟପ୍ରଦ—ବି. (ଗୁଡ଼ି) ରାଜ୍ୟର
ଶୁଣ୍ଡିତ । [ରାଜା]
ରାଜ୍ୟସ୍ତୁରୀ—ପୁଂ. ବ. ରାଜ୍ୟଶାସନକାରୀ,
ରାଜ୍ୟପ୍ରଦିତ—ବ. ରାଜପଦରେ ଅବସ୍ଥାନ,
ଶାସନ ରକ୍ଷଣ୍ଟ ।
ରାଜ୍ୟହାର—ବି. (ରାଜ + କୁ + ଅ)
ରାଜ୍ୟନାଶକ, ରାଜ୍ୟଭାଦନକାରୀ ।
ରାଜ୍ୟନାଶ—ବ. (ଗୁଡ଼ି) ରାଜ୍ୟଶାସନ
ନିମନ୍ତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କାଳିଯୁ ଉପକରଣ ବା
ପ୍ରଧାନ ଅଙ୍ଗ, (ସଥା-ହିନ୍ଦୁନିଶାସ୍ତ୍ରରେ
ରାଜ୍ୟନାଶ-ଗୋଟି, ମତ୍ତାନ୍ତରେ ଖାତୋଟି
—ସାମୀ, ଅଧିପତି, ମନ୍ତ୍ରୀ, ମନ୍ତ୍ର, ଧନ,
ଦେଶ, ଦୁର୍ଗ, ସେନା, ପ୍ରକୃତ ବା ପ୍ରକା,
ପୁରୋହିତ ।
ରାଜ୍ୟନାଶକାର—ବ. (ଗୁଡ଼ି) ସପ୍ତଭାବ
ରାଜ୍ୟର ଅଧିକାର, ରାଜ୍ୟର ଦଖଲ,
ରାଜହାର ଅଧିକାର ।
ରାଜ୍ୟନାଶି—ପୁଂ. ବି. (ଗୁଡ଼ି) ରାଜା,

ର'ଜ୍ୟର ଅଧ୍ୟପନ ।
 ରାଜ୍ୟପଦ୍ଧତି—କ୍ଲୀ. ବି. ଛଳ ନଳ
 -କୌଣସିଲୁରାର' ପରରାଜ୍ୟକୁ ଅଧ୍ୟକ୍ଷାର
 କରିବା ।
 ରାଜ୍ୟପଦ୍ଧତି—ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ।
 ରାଜ୍ୟର ଅଧ୍ୟପନକାରୀ ।
 ରାଜ୍ୟପଦ୍ଧତି—ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ରାଜ୍ୟର
 କାର୍ଯ୍ୟର ବା ପଦରେ ଅଧିକି,
 ଯାହାରରାଜ୍ୟପଦ୍ଧତିକ ହୋଇଥିଲା ।
 ରାଜ୍ୟପଦ୍ଧତି—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ରାଜ୍ୟର
 ରାଜ୍ୟପଦ୍ଧତିରେ ରାଜାରୁପେ ବସିବା
 ଅନୁଷ୍ଠାନ ।
 ରାଜ୍ୟଶ୍ରମମୁନି—ପୁ. ବି. ରାଜା, ନରପତି
 ରାଜ୍ୟଶ୍ରମ—ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ରାଜା,
 ରାଜାଧ୍ୟପତି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରାଜ୍ୟଶ୍ରମ ।
 ରାଜ୍ୟଶ୍ରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ରାଜରୂପ ଶର୍ମୀ
 ରାଜ୍ୟପାକରଣ-କ୍ଲୀ. ବି. ରାଜ୍ୟଶ୍ରମନୋ-
 ପାଦାନ, ରାଜିତାଧିକାର ।
 ରାଜ୍ୟଆନ୍ତରିକ—ଗା. ବି. (ୟ-ରାଜ) ନାନା
 କଥା କହି ଗୋଲମାଳ କରିବା, ଯୋଗୀ
 ରାଜ୍ୟ—ଗା. ବି. ବିହାରପଦେଶର ପ୍ରେସ୍
 ନାଗପୁରର ରାଜଧାନୀ ।
 ରାଜ୍ୟବା—ଗା. ବି. ନନ୍ଦବାରା ରାଜ୍ୟବା ।
 ରାଜ୍ୟବ୍ରା—ଗା. ବି. ନନ୍ଦବାରା ରାଜ୍ୟ
 ରେଖାକାରରେ କ୍ଷତିବିଷତ କରିବା,
 ପ୍ରେସ୍ କଣ୍ଠବାରା ରାଜ୍ୟବା, ରାଜ୍ୟବ୍ରା
 ଚିହ୍ନ, (ବି) ନନ୍ଦବାରା କ୍ଷତିବିଷତ ।
 ରାଜ୍ୟଦ୍ଵାରା—ଗା. କ୍ଲୀ. ରାଜ୍ୟବା ଦେଖ ।
 ରାଜ୍ୟ—ଗା. ବି. ରଙ୍ଗା ଦେଖ ।
 ରାଜ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ରାଜା+କ. କ୍ଲୀ) ସମ୍ବନ୍ଧକ
 ଶୋଭମାନ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ, (ବି) ରାଜା, ରାଜ୍ୟ ।
 ରାଜ୍ୟ—ଗା. ବି. ରାଜା ।
 ରାଜ୍ୟ—ଯା. ବି. ଆମେରିକାର ଉପଧର
 ବଢ଼ସାପଦିଶେଷ ।
 ରାଜ୍ୟଦ୍ଵାରା—ଗା. ବି. ଯଦିପୁଞ୍ଜବଶୋପାଖ
 ବିଶେଷ, ପୁଞ୍ଜିଲ କୋଠଦେଶର ନିମ୍ନ-
 ପଡ଼ାବାସୀ ପୁଞ୍ଜତନ ଜମିଦାରଙ୍କ
 ବଶୋପାଖ ।
 ରାଜ୍ୟ—ବି. (ରାଜା+ରାଜୀ) ଯୁଦ୍ଧ, ଶରାଳୀ

ପକ୍ଷୀ, ହାତିଲାଚଢ଼େଇ, ଚରଳପକ୍ଷୀ
 ରାଜିକା—ବି. ହରିଶ ଚିକାର ଶବ୍ଦ ।
 ରାତ—ବି. ମଦନବୃକ୍ଷ, (ଗା. ପୁ. ବି.)
 କୃପଣ, ନିଷ୍ଠୁର, (ବି) କୃପଣବ୍ୟକ୍ତି ।
 ରାତୋର—ଗା. ବି. (ୟ-ରାଷ୍ଟ୍ରକ୍ଷତ) ରାଜ-
 ମୁତ ଜାତର ଶାଖାବିଶେଷ ।
 ରାତ୍ରାତ୍ମିଆ—ଗା. ବି. ଗୈବାରବା
 ପାଇଁ କଠିନ (ବହୁବସ୍ତୁ); ସଥା—ଗୁଆ
 ପରିତ ।
 ରାତ୍ରି—ବି. ଶରାଳୀପକ୍ଷୀ ।
 ରାତ୍ରୁରାତ୍ମ—ଗା. ଅବ୍ୟ. ହାତାଥାଦିକୁ
 ଗୈବାରବାର ଶବ୍ଦ ।
 ରାତ୍ରି—ବି. (ରାତ୍ରି+ମୀତ) ରାଜାନଦ୍ୟର
 ପଣ୍ଡିତମରେ ଥିବା ବଙ୍ଗଦେଶର ଅଂଶ,
 ଗଙ୍ଗରାଷ୍ଟ୍ର, ସୌନ୍ଦରୀ(ଗା. ବି.) ବନ୍ଦର,
 ଅପର୍ଯ୍ୟ, ଅଶ୍ରୁ, ନିଷ୍ଠୁର, ମୃତ, କୃପଣ,
 (ପ୍ରା. ବାଲେ. ବି) ସାନ୍ତ୍ବାଳ ପ୍ରତ୍ୱତ ନାନ
 ଜାତ । [ଦେଖ ।
 ରାତ୍ରି—ବି. ସୁନାମ ପ୍ରସିଦ୍ଧଦେଶ, ରାତ୍ରି-
 ରାତ୍ରିଦେଶ—ବି. ରାଜାନଦ୍ୟର ପଣ୍ଡିତମରେ
 ଥିବା ବଙ୍ଗଦେଶର ଅଂଶ ।
 ରାତ୍ରା(ଚି) —ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶୋଭା, ସୌନ୍ଦରୀ
 ରାତ୍ରିଦେଶ, ପୁଷ୍ପବିଶେଷ ।
 ରାତ୍ରି—ଗା. ବି. ଏକପ୍ରକାର କୌଣସି,
 (କେଉଁଛ) ଜାତ; ଏମାକେ ମାଛମାରନ୍ତି
 ନାହିଁ; ବୁଦ୍ଧାଥ କୁଟନ୍ତି ।
 ରାତ୍ରି(ତୁ)ଶୀ—ଗା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କୁଷ୍ଟା (ସ୍ତ୍ରୀ),
 ମୃତ୍ତୁ, ସ୍ତରା, ମାସୁ, ଅଧମା, ନିଷ୍ଠୁରା,
 କୃପଣା, ଭରଣୀନା (ସ୍ତ୍ରୀ) ।
 ରାତ୍ରି—ବି. (ରାତ୍ରି+ରାତ୍ରି) ରାତ୍ରିଦେଶ—
 ବାସୀ, ରାତ୍ରିଦେଶୀୟ, ବଙ୍ଗୀୟବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଓ କାୟପୁନାନଙ୍କ ଶାଖାବିଶେଷ, ବୁଦ୍ଧ,
 କର୍ଣ୍ଣା ।
 ରାତ୍ରିସ୍ତୁ—ବି. (ରାତ୍ରି+ରାତ୍ରି) ରାତ୍ରି-
 ଦେଶୋଭବ, ରାତ୍ରିଦେଶୀୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ରାତ୍ରିସ୍ତୁ ।
 ରାଜ୍ୟ—ବି. (ରାଜ୍ୟ+ଅ) ମୟୁରପୁତ୍ର,
 (ଗା. ବି) ଶ୍ରେଷ୍ଠବ୍ୟକ୍ତି, ରାଜା, ଅଧ୍ୟପତି,
 ଶପଥ ।

ରାଜ୍ୟଦେଲପର—ଶା, ହି. ବି. ଦେବୀ-
 ତାଙ୍କ ନାମଧର କୌଣସି ବନ୍ଦିକୁ
 କୌଣସି ବିଷୟରୁ ନବନୀଲେ ସେ
 ଉଚ୍ଚ ରାଜ ମାନିକର ନିବୃତ୍ତ ହେବା ।
 ରାଜ୍ୟପୁତ୍ର—ଶା, ହି. ଶପଥ ।
 ରାଜ୍ୟପକା(କେ)ଇବା—ଶା, ହି. କୌଣସି
 ବ୍ୟକ୍ତ ବା ଦେବତାଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚରଣ-
 ପୁଣ୍ୟ ଶପଥ କରିବା, ଶପଥ ପୁଣ୍ୟ
 କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବା ।
 ରାଜ୍ୟ—ଗା. ବି. (ୟ-ରାଜା) ରାଜପୁତ୍ର-
 ରାଜାମାନଙ୍କର ଉପାଧିବିଶେଷ, ରାଜ-
 ପୁତ୍ରନାର୍ଜୁତ ମିବାର ରାଜବିଶେଷ
 ଉପାଧ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରାଣୀ ।
 ରାଜ୍ୟକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଅଶ୍ଵରକ୍ଷ, ବାଗ ।
 ରାଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ୟ-ରାଜା) ରାଜମହିଳା,
 ରାଜପତ୍ନୀ, ରାଜୀଙ୍କପର ଆଶ୍ରୀଯଗାନ୍ଧି
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ।
 ରାଣୀରଞ୍ଜ—ଗା. ବି. ବର୍ଜମାନ ଜିଲ୍ଲାର
 ସବ୍ଦରୁଜନ୍ମ ଓ ନଗର, ଏଠାରେ
 କୋଇଲଙ୍ଘଣି ଅଛି ।
 ରାଣୀରହୁ—ଗା. ବି. ତୁଳନେଶ୍ଵର ନିକ-
 ଟଷ୍ଟ ଉଦୟରି ପାହଦରେ ବନ୍ଦ
 ପ୍ରକୋଷମୟ ଦ୍ଵିତୀୟବିଶେଷ ଶୋଭିତ
 ମୁଖୀ ।
 ରାଣୀଦାନ୍ତକାଟି—ଗା. ବି. ସିଧା ସଲଖ
 ଦାନ୍ତକାଟିର ଉପଯୁକ୍ତ ବନ୍ଦଶୁଳବିଶେଷ ।
 ରାଣୀହ୍ରସ୍ଵର—ଗା. ବି. ଉଥୟ, ଲେହ-
 ଠାରେ ରାଣୀ ରହନ୍ତି ।
 ରାଣୀ—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ୟ-ରାଜା) ବିଧବା
 ସ୍ତ୍ରୀ, ବେଶ୍ୟ, ରକ୍ଷିତାସ୍ତ୍ର, ଆଶ୍ରୀଯବ୍ରାହ୍ମଣ
 ସ୍ତ୍ରୀ, (ବି) ଯାହାର ସାମୀବିଷ୍ୱାଗ
 ଦୟିଅଛି, ରାଣୀପର ଅଳକାର ବିଷ୍ୱକା
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ।
 ରାଣୀଆଶ୍ରୁ—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଅଶ୍ରୁ,
 ପତି ଓ ସନ୍ତ୍ରାନବିଶ୍ଵାକ(ସ୍ତ୍ରୀ), ସ୍ତ୍ରୀଶୁଲଭ
 ଗାଳି ।
 ରାଣୀଉତ୍ସୁକି—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଅଶ୍ରୁ,
 ପତି ଓ ସନ୍ତ୍ରାନବିଶ୍ଵାକ(ସ୍ତ୍ରୀ), ସ୍ତ୍ରୀଶୁଲଭ
 ଗାଳି ।

ରାଣୀଉତ୍ସୁକିରେଷେଣ୍ଟହେବା (ନ୍ୟାୟ) —ଶା.
 (ପ୍ରବନ୍ଦନ) ନିରାଶ୍ରୟ ବିଧବା ଉପରେ
 ଅତ୍ୟାରୁରପୁଣ୍ୟ ଆପଣାର ପରାମର୍ଶ

ଦେଖାଇବା (ନ୍ୟୁ) ।	ମାତୃ ପିତୃଶାନା ବାଜିକା, ବିଧବା ଓ ମାଉସାନା କାଜିକା, ଅଶାର ସ୍ତ୍ରୀ, ଅପତ୍ଥେ ଶାନା ବିଧବା ସ୍ତ୍ରୀ ।	ସମୟ, ପ୍ରସରିଷ୍ଠିବା ବେଳ ।
ରଣ୍ଟକରିବା—ଗ୍ରା.କ୍ରି.ଆପେ ମୁତ୍ତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଆପଣ ସ୍ତ୍ରୀର ବୈଧବ୍ୟ ପଟା-ଇବା, ସ୍ଵାମୀର ମୁଖ୍ୟର କାରଣ ହୋଇ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବିଧବା କରାଇବା, ସ୍ଵାମୀ ମୁତ୍ତ ହେବା ପରେ ସ୍ତ୍ରୀ ହାତରୁ ଖତ୍ତୁଆଦ କାଟିବା, ରୁଚାଣ୍ଟ ହେବା ବୋଲି ସଧବାକୁ ଗାଲିଦେବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) କୌଣସି ଲେକର ସର୍ବସ୍ତ୍ର ହରଣ କରିବା ।	ରାତିଆଉଁ—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ବି. ହେର ନ ହେଉଣ୍ଟ ।	
ରଣ୍ଟକରିବା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ପିତୃଶାନ ବିଧବା, ନିରାଶ୍ୟ ପିତୃଶାନ ବ୍ୟକ୍ତି ।	ରଣ୍ଟାବୁଥ ଅନନ୍ତ—ଗ୍ରା. କ୍ରି. କାହାଣୀରେ କଥତ ବିଧବା କ୍ରାହୁଣୀର ଏକମାତ୍ର ଅଯୋଗ୍ୟ ସନ୍ତ୍ରାନ୍ତ, ଯେଉଁ ଲୋକର ଘରେ ପୋଷ୍ୟବର୍ଗ କେହି ନ ଥିବାରୁ ସେ ନିଷିଦ୍ଧ ହୋଇ ବୁଲୁଆସ ।	ରାତିଦିନ—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ବି. ଅହନୀଶ, ଦିବାରାତି ରାତିନପାହୁଣ୍ଟ—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ବି. ରାତି ଥାଉଁ ଥାଉଁ—ହେର ନ ହେଉଣ୍ଟ ।
ରଣ୍ଟମାଇପ—ଗ୍ରା. ବି. ବିଧବା ସ୍ତ୍ରୀ, ନିରାଶ୍ୟ ବିଧବା ।	ରଣ୍ଟୁଳ—ଗ୍ରା. ପୁ. ବି. ଯାହାର ସ୍ତ୍ରୀ ନଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲୁ, (ବି) ଏକପ୍ରକାର ଲୁଣିମାଛ ।	ରାତିପିନ୍ଧା—ଗ୍ରା. ବି. ରାତିରେ ପିନ୍ଧିବା ରାତିବିକାଳ—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ବି. ରାତିରେ ଅସମ୍ୟରେ ।
ରଣ୍ଟର କିଅଁ ଆଇଁଷରେ ଚିନ୍ତା—ଗ୍ରା. (ପ୍ରବନ୍ଦ); (ବିଧବା ସ୍ତ୍ରୀ ପକ୍ଷରେ ଅମିଷ ଭେକନ ନିର୍ବିକ ଏପରି ପ୍ରଳାରେ ବିଧବାର ଅମିଷ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଚିନ୍ତା କରିବା ଅନାବଶ୍ୟକ, ଯେଉଁ ବିଷୟରେ କାହାର ସ୍ବାର୍ଥ ବା ସମ୍ପର୍କ ନ ଥାଏ ସେ ବିଷୟରେ ସେ ଚର୍ଚା କଲେ ଏପ୍ରବଚନ ଚକର ବୋଲିଯାଏ); ନିଜର ସ୍ଵାର୍ଥ ବା ସମ୍ପର୍କ କଥିବା ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା-କରିବା ।	ରାତିକାରାତି—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ବି. ଏକଶତ ମଧ୍ୟରେ, ରାତିତମାସ, ରାତିର ସୁବିଧା-ପାଇ । [ପ୍ରଦରିଶ]	ରାତିବିକାଳିଆ—ଗ୍ରା. ବି. ରାତିରେ ପାଟିବା ରାତିରାତି—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ବି. ରାତାରାତି, ରାତିତମାସ, ପଢି ରାତିରେ ।
ରାତି—ବି. (ରା+ମୀତି)ଦର, ଅନୁଗତ ରାତମନୀ—ପୁ. ବି. ଦେବାର ଉଚ୍ଛ୍ଵାସ ଅଛି । [ଦେଖ]	ରାତି—ବି. ବି. ରାତିବ୍ୟ ତ୍ରୁଦ୍ୟ, (ଗ୍ରା. ବି. ସ୍ବ-ରାତି) ରାତି, ରଜମୀ ।	ରାତିରାତିନାହିଁକିଦିନରାତି—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ବି. ବି. ଅହନୀଶ, ସଂଖ୍ୟା, ୨୪ଘଣ୍ଟା ଯାକ, ଅବିଶାନ୍ତରୂପେ ।
ରାତିରମିବା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ବିବାହ ନ କରି କୌଣସି ସ୍ତ୍ରୀକୁ ପର୍ବୀ ରୂପେ ଘେଗ କରିବା, ବେଶ୍ୟା ରମିବା, ସ୍ଵାମୀ ମରିଯିବା ହେଉଥିଲେ ସ୍ତ୍ରୀର କରି ଛାଡ଼ିଯିବା ।	ରାତିରମନୀ—ଗ୍ରା. ବି. ରାତିରମନ ଅନ୍ଧକାର ରାତିଏ(କ)—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ବି. ଏକରାତିସମୟ ।	ରାତିରେଷ—ଗ୍ରା. ବି. ରାତିର ଅବସାନ ।
ରାତିର ସୁଅ—ଗ୍ରା. ପୁ. ବି. ନିରାଶ୍ୟ ବିଧବାର ସନ୍ତ୍ରାନ୍ତ, ବିଧବା ସ୍ତ୍ରୀର ଅବୈଧ ସନ୍ତ୍ରାନ୍ତ ।	ରାତିରମନୀ—ଗ୍ରା. ବି. ରାତିରମନ ଅନ୍ଧକାର ରାତିଏ(କ)—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ବି. ଏକରାତିସମୟ ।	ରାତିରେଷ—ଗ୍ରା. ବି. ରାତିର ଅବସାନ ।
ରାତିରାତି—ଗ୍ରା. ବି. ବଳୟ ଓ ଭୂଷଣମ୍ବନ ଶ୍ରୀ ଲୋକର ହାତ ।	ରାତିରମନୀ—ଗ୍ରା. ବି. ରାତିରମନ ଅନ୍ଧକାର ରାତିଏ(କ)—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ବି. ଏକରାତିସମୟ ।	ରାତିରେଷ—ଗ୍ରା. ବି. ରାତିର ଅବସାନ ।
ରାତିରେବା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ସ୍ଵାମୀର ମୁଖ୍ୟ ପଟି-ବାରୁ ବିଧବା ହେବା ।	ରାତିରମନୀ—ଗ୍ରା. ବି. ରାତିରମନ ଅନ୍ଧକାର ରାତିଏ(କ)—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ବି. ଏକରାତିସମୟ ।	ରାତିରେଷ—ଗ୍ରା. ବି. ରାତିର ଅବସାନ ।
ରାତି—ଗ୍ରା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସ୍ବ-ରାତି) ରାତି, ବିଧବା, ବେଶ୍ୟା, ରମିତା ସ୍ତ୍ରୀ, ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଙ୍କ ପ୍ରତି ନାଜିକିଶେଷ, ନିରାଶ୍ୟ ବିଧବା ।	ରାତିରମନୀ—ଗ୍ରା. ବି. ରାତିରମନ ଅନ୍ଧକାର ରାତିଏ(କ)—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ବି. ଏକରାତିସମୟ ।	ରାତିରେଷ—ଗ୍ରା. ବି. ରାତିର ଅବସାନ ।
ରାତିରେଷ—ଗ୍ରା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ନିରାଶ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ	ରାତିରମନୀ—ଗ୍ରା. ବି. ରାତିରମନ ଅନ୍ଧକାର ରାତିଏ(କ)—ଗ୍ରା. କ୍ରି. ବି. ଏକରାତିସମୟ ।	ରାତିରେଷ—ଗ୍ରା. ବି. ରାତିର ଅବସାନ ।

ରାଷ୍ଟ୍ରିରେ ଆଚରଣୀୟ (ବିଷୟ) ।
ରାଷ୍ଟ୍ରିତର—ବ. (ରାଷ୍ଟ୍ରି+ଚରି+ଅ)

ରାଷ୍ଟ୍ରସ୍ୱ, ରୈର, ରାଷ୍ଟ୍ରିରେ ଆହାର
ଅନ୍ଦେଶକାରୀ ଜୀବ (ବାଯ, ଭଲୁ,
ବାଦୁଡ଼ି, ପେଣ୍ଟର୍ରିଟ), ରାତରେ
ପହରାଦେବା ଲୋକ, ଭୁତପ୍ରେତପିଣ୍ଡା-
ଗୁଡ଼, (କିଂ) ରାଷ୍ଟ୍ରିରେ ବିରଣ୍ଣକାରୀ,
(ସ୍ଥା) ରାଷ୍ଟ୍ରିତରୀ ।

ରାତ୍ରିଚର୍ଚୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ରାଷ୍ଟ୍ରିରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ
କର୍ମ, ସାପ୍ତିକାରୀ ବନ୍ଧୁର ସ୍ଵୀର୍ଯ୍ୟାନ୍ତି-
ତାରୁ ସ୍ଵୀର୍ଯ୍ୟାଦୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆହାର
ଓ ନିନ୍ଦାବିଷ୍ଵରେ ବୈଦ୍ୟଶାସନାନ୍ତି-
ମୋତତ ବିଧ ପାଳନ ।

ରାତ୍ରିନି—କ୍ଲୀ. ବି. (ରାଷ୍ଟ୍ରି+ଜନ୍ମ+କ.
ଅ) ରାଷ୍ଟ୍ରିକାଳେ ଜାତ, (ବି) ନିଷ୍ଠା,
ତାରା ।

ରାତ୍ରିନଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରାଷ୍ଟ୍ରି+ଜଳ)କୁଳୁ-
ଟିକା, କୁହୁଡ଼ି, ଶିର ।

ରାତ୍ରିନାଗର—ପୁଂ. ବ. (ରାଷ୍ଟ୍ରି+ଜାଗ୍ର-
+କ.ଅ) କୁକୁର, (କିଂ) ରାତ୍ରିନାଗ-
ରଣଣୀଳ ।

ରାତ୍ରିନାରେଣ—ବ. (ରାତ୍ରି+ଜାଗ୍ର+
ଭ୍ରାନ୍ତ) ରାତ୍ରିରେ ନଶୋଭରେଇବା
ରାତ୍ରିନାରଦ—ବ. ମଣି ।

ରାତ୍ରିନ୍ଦର—ପୁଂ. ବି ଓ ବିଂ. ରାତ୍ରିତର
ଦେଖ ।

ରାତ୍ରିତର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ରାତ୍ରିର ରଜନୀ ।

ରାତ୍ରିତଥ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶୁନ୍ଦରପକ୍ଷୀ ରାତ୍ରି ।

ରାତ୍ରିଦଶ—ବ. (ଜ୍ୟୋତିଷ) ରାତ୍ରିକାଳ-
ମଧ୍ୟ ଦଶ (ଯାହା ଜ୍ୟୋତିଷ ମତରେ
ଦୁଇ ବା ଅର୍ଥଭବୋଲି ବବେଳତ) ।

ରାତ୍ରିଦଶ—ଅବ୍ୟ. ଦିବାରାତ୍ରି ମଧ୍ୟରେ ।

ରାତ୍ରିନାଶନ—ପୁଂ. ବ. (ରାତ୍ରି+ନାଶନ)
ସ୍ଵୀର୍ଯ୍ୟ ।

ରାତ୍ରି ଦିବ—କ୍ଲୀ. ବ. ଦିବାରାତ୍ରି ।

ରାତ୍ରିପରିଷ୍ଠ—କ୍ଲୀ. ବ. ରାତ୍ରିପୁକ୍ତ ଦେଖ
ରାତ୍ରିପାଳନ—ବ. ନିଶାପାଳନ, ଅମାବସ୍ୟ

ପୁଣ୍ୟମ ଓ ଏକାଦଶୀ ତିଥାଦିରେ
ରାତ୍ରିରେ ଶେଜନ ହୀ ସହିତ୍ସବ ଦି

ନକରିବା ଜପାଦ କରିବାଆଦ କେତେ
ଗୃହି ନିୟମ ।

ରାତ୍ରିପୁଷ୍ପ—କ୍ଲୀ. ବ. ରାତ୍ରିପୁଲ, କର୍ଣ୍ଣ ।

ରାତ୍ରିପିନୀ—ବ. ରାତ୍ରିକାଳୀନ ପୁଜା,
ପବୋପଲକ୍ଷେ ରାତ୍ରିରେ କରିବା
ଦେବଦେଶଙ୍କ ପୂଜା ।

ରାତ୍ରିପ୍ରେଜନ—ବ. ରାତ୍ରିରେ ଖାଇବା ।
ରାତ୍ରିମଟ—ପୁଂ. ବି ଓ ବିଂ. (ରାତ୍ରି+ଅଛ-
+କ.ଅ) ରାତ୍ରିତର ଦେଖ ।

ରାତ୍ରିମଣି—ପୁଂ. ବି. (ରାତ୍ରି+ମଣି)
ଚନ୍ଦ୍ର ।

ରାତ୍ରିମୁଖେ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବିଂ. ରାତ୍ରିଯୋଗେ,
ରାତ୍ରିରେ ।

ରାତ୍ରିଯାପନ—ବ. ରାତ୍ରି ବିତାଇବା ।

ରାତ୍ରିଯୋଗ—ବ. ରାତ୍ରିର ଆଗମନ,
ସନ୍ଧାନବେଳ, (ଜ୍ୟୋତିଷ) ରାତ୍ରିରେ
ପଢ଼ିବା ଶୁଭବେଳ ।

ରାତ୍ରିଯୋଗରେ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବିଂ. ସନ୍ଧାନପରେ
ରାତ୍ରି ମଧ୍ୟରେ, ରାତ୍ରିକାଳରେ ।

ରାତ୍ରିଲଗୁ—ବ. (ଜ୍ୟୋତିଷ) ବିବାହାଦ୍ୱାରା
ଶୁଭକର୍ମପାଇଁ ରାତ୍ରିକାଳରେ ପଢ଼ିବା
ଲଗୁ ବା ମୁହଁର୍ତ୍ତି ।

ରାତ୍ରିଲବ—ବି. ରାତ୍ରିସ, (କିଂ) ରାତ୍ରିରେ
କଳଶାଳୀ ।

ରାତ୍ରିବାସ—ବ. କୌଣସି ପ୍ଲାନରେ
ରାତ୍ରିରେ ଅବସ୍ଥାନ, ରାତ୍ରିଯାପନ,
ରାତ୍ରିପିନୀ ଲୁଗା, ଶୋଇବାବେଳେ
ବ୍ୟବ୍ହର୍ତ୍ତ ଶେଯ ଓ ବସ୍ତାଦ, ଅନକାର ।

ରାତ୍ରିବିନମ-ବ. (ରାତ୍ରି+ବିନମ)ପ୍ରଭତ ।
ରାତ୍ରିବିନମ—ବ. ପ୍ରଭତ ।

ରାତ୍ରିବିନ୍ଦୁ—ବି. ବିଂ. ରାତ୍ରି+ବିନ୍ଦୁ+
କ.ଅ) କିଳୁଟ ।

ରାତ୍ରିବେଶ—ପୁଂ. ବ. (ରାତ୍ରି+ବିଦ୍ରୋହ-
ଲାଭ) କୁକୁଟ, କୁକୁଡ଼ା ।

ରାତ୍ରିଶେ—ବ. (ଗତିତ୍ରୁ) ରାତ୍ରିର
ଶେଷଭାଗ ।

ରାତ୍ରିମୁକ୍ତ—କ୍ଲୀ. ବ. ଚଣ୍ଡୀ ପ୍ରୋତ୍ସର
ଅନ୍ତର୍ଗତ ରକ୍ତବେଦୋକ୍ତ ମୁକ୍ତବିଶେଷ

ରାତ୍ରିହାସ—ଶ୍ରୀ. ଶ୍ରେଷ୍ଠାପାଲ, କଇଁ ପୁଲ ।

ରାତ୍ରିହିତ୍ୟକ—ବ. (ରାତ୍ରି +ହିତ୍ୟ +
ଅକ) ଅନ୍ତର୍ଗୁରରକ୍ଷକ ଭୁତ୍ୟ ।

ରାତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ରାତୀ +ର) ନିଶା,
ହରିଦ୍ରା, ହଳଦୀ ।

ରାତ୍ୟଶ—ବ. (ଗତିତ୍ରୁ) ରାତ୍ରିର ଅଂଶ
ବା ଭାଗ ।

ରାତ୍ୟତ—ପୁଂ. ବି ଓ ବିଂ. ରାତ୍ରିରେ
ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରାତ୍ୟତ ।

ରାତ୍ୟକ—ପୁଂ. ବି. ଅନ୍ତରକଣା, (ବି)
ରାତ୍ରିରେ ସାଭାବିକ ତୃଷ୍ଣିତାନ ପକ୍ଷି
(କାକାଦି) ।

ରାତ୍ୟକତ—ବ. (ରାତ୍ୟକ+ତା)ଅନ୍ତର-
କଣ ରୋଗ ।

ରାତ୍ୟାନ୍ତ୍ୟ—ବ. ରାତ୍ୟକଳକା ରୋଗ ।

ରାତ୍ୟକତେଷ୍ଟ—ବ. ରଥଜିତ୍ ନାମକ
ଅପ୍ରାରୂପଣବିଶେଷ ।

ରାତ୍ୟକ—ବି. (ରାତ୍ୟ+ମୀ.ତ) ପକ୍ଷ, ପିତ୍ର,
ରକ୍ଷାହୋଇଥିବା, ପଳିତ, କିଷ୍କଳ,
ସମ୍ମନ ।

ରାତ୍ୟକୁ—ବି. (ରାତ୍ୟ+ଅନ୍ତ) ବ. କ୍ଲୀ;
ଦିକାନ୍ତ, ମିମାଂସିତ ।

ରାତ୍ୟକୁତ—ବି. ସିକାରୀକୁତ, ନାୟକ-
ସୁତ ପରମେରା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ।

ରାତ୍ୟ—ବି. ଏମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତା, ସାଫନ୍, ଉତ୍ତତ,
ଶୁଭଦୃଷ୍ଟ ।

ରାତ୍ୟ—ପୁଂ. ବ. (ରାତ୍ୟ+ଅ) ବେଶାଳୀ-
ମାସ, ଧନ ।

ରାତ୍ୟନ—କ୍ଲୀ. ବ. (ରାତ୍ୟ+ଅନ୍ତ) ସାଧନ,
ପ୍ରତ୍ଯେ, ତାଷ, ଆରାଧନା, ପୁଜା, କଥନ ।

ରାତ୍ୟନ—ବ. (ରାତ୍ୟନ+ଆ) ବାକୀ,
କଥନ, ରାତ୍ୟନ ଦେଖ ।

ରାତ୍ୟରଙ୍କ—ବ. (ରାତ୍ୟ+ଅକ)ଲଙ୍ଘଳ,
ସଲକ୍ଷଣ୍ଟି ବା ଭୁଷାରପାତ ।

ରାତ୍ୟରଙ୍କୁ—ବ. ସାର, ଶାକର, ଜଳକୋ-
ପଳ, କୁଆପଥର ।

ରାତ୍ୟସ୍—କ୍ଲୀ. ବ. ଅନୁଷ୍ଠାନ, ସହାନୁଭୂତି,

ଭୟା, ଦାନ ।
 ରଧସ୍ତତ-ୟ. ବି. ଧନାଧୁପତି. ଶ୍ରେଷ୍ଠଦାନୀ ।
 ରଧା—ସ୍ତୀ. ବି. (ରାଧାକ୍ରମାନ୍ତା)
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପ୍ରେସ୍‌ସ୍ଟୀ, କୃଷ୍ଣ ପ୍ରେସରେ
 ସମ୍ବଲପିନୀ ଚକ୍ରଭାନୁକେମା, ରାଧିକା,
 ଧୂରାଞ୍ଜଳି ସାରଥ ଅଧିରଥଙ୍କ ପହି,
 କର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ପାଲଦ୍ୟଶୀ ଜନମ, ବିଦ୍ୟତ୍,
 ଅମଳଙ୍ଗଳ, ବିଷ୍ଣୁକାନ୍ତ ଦେଶ, ଅପରା-
 ଜିତା ଲିତା ଓ ପୁଲ, ବାଣମୋଷଣ-
 କାଳୀନ ଅବସ୍ଥାନବିଶେଷ, ବିଶାଖା
 ନଷ୍ଟତା, ଗୋବିର୍କନ ମଲିଙ୍ଗ ସ୍ତୀ, ଚନ୍ଦ୍ର-
 ଲେଳ, ପ୍ରତିତି, ପ୍ରେସ, (ଅଧିକ୍ରମାନ୍ତା)
 ବୈଶାଖ ପୁଣ୍ୟମା, ବର୍ଣ୍ଣଭୁବନବିଶେଷ ।
 ରଧାକାନ୍ତ—ୟ. ବି. (ରାଧା + କାନ୍ତ)
 ଶତଭି; ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ରଧାକାନ୍ତଦେବ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶବ୍ଦକଳିତ୍ରୁମୁ-
 ହସ୍ତି ଅଭ୍ୟାନର ପ୍ରଶେତା ସର୍ବୀୟ
 ରାଜା ସବୁ ରାଧାକାନ୍ତଦେବ ।
 ରଧାକାନ୍ତମଠ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପୁରୁଷ ଗୌଡ଼ୀଏ
 ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବୈଶ୍ଵିକ ମଠ ।
 ରଧାକୁଣ୍ଡ—ବି. ବୃଦ୍ଧାବନପୁର ଶାର୍ଥବିଶେଷ ।
 ରଧାକୃଷ୍ଣ—ୟ. ବି. (ଦ୍ଵାରା) ରାଧା ଓ
 କୃଷ୍ଣ, ଶ୍ରୀରାଧା ଓ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ରଧାଚନ୍ଦ୍ର—ବି. (କ.ଧା) ପୁରୁଷଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ରଧାଚଢକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଗାଳି) ମନୁଷ୍ୟ
 ଉପରେ ପଢ଼ି ମୁଖ୍ୟ ସାରକା ଚଢ଼ିଚଢ଼ି
 କା ବକ୍ରଦୂରୀ ।
 ରଧାଜନ୍ମ—ବି. ରାଧାଷ୍ଟ୍ରୀ ଦେଖ ।
 ରଧାତନ୍ମୟ—ୟ. ବି. (ଗତତତ୍ତ୍ଵ) କର୍ଣ୍ଣ,
 ଅଙ୍ଗରାଜ ।
 ରଧାତତ୍ତ୍ଵ—କ୍ଲୀ. ବି. ଚନ୍ଦ୍ରବିଶେଷ ।
 ରଧାତପିଲା—ବି. ଅଥବା ବେଦର ତ୍ରିପ-
 ଲିଷ୍ଟର ଅନୁର୍ଗତ ବୈଶ୍ଵିବଧମ ଗ୍ରନ୍ଥ-
 ବିଶେଷ ।
 ରଧାଦାମୋଦର—ବି. ରାଧା ଓ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ,
 ରାଜଦାମୋଦର ଦେଖ, ଜପିବା ମନ୍ତ୍ର
 ଓ ବ୍ରତବିଶେଷ ।
 ରଧାନାଥ—ୟ. ବି. (ଗତତତ୍ତ୍ଵ) ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ,
 (ଶ୍ରୀ. ବି.) ସ୍ତୋରୀୟ କର୍ଣ୍ଣବର ରାଧାନାଥ

ରାସ୍ତ କାହାଦୁଇ ।
 ରାଧାନୂରଧୀୟ—ବି. (ରାଧା+ଅନୁରାଧା
 + ଶ୍ଵର) ବିଶାଖା ଓ ଅନୁରାଧା ନଷ୍ଟନ
 ସମ୍ପଦୀୟ ।
 ରାଧାପଢୁ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶୈତପଢୁ, ସୁର୍ଯ୍ୟ-
 ମୁଖୀ ଫୁଲ ।
 ରଧାପିଲ୍ଲା—ଶ୍ଵୀ. ବି. (ଡତ୍ତ) ରାଧାକାଳୀ
 ପିଲ୍ଲସଙ୍ଗୀ ।
 ରଧାଭେଣୀ—ପୁ. ବି. (ରାଧା+ଭେଣୀ
 + କ.ଇନ୍) ଅର୍ଜୁନ ।
 ରଧାମାଧବ—ପୁ. ବି. (ଦୁଦ୍ଧ) ରଧାକୃଷ୍ଣ ।
 ରଧାମୋହନ—ପୁ. ବି. (ଡତ୍ତର) ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ରଧାରମଣ—ପୁ. ବି. (ଡତ୍ତର) ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ରଧାରମଣଦାସ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସ୍ଵନାମଧନ୍ୟ
 କେନ୍ତ୍ରନ ପୁରୁଷ ବଡ଼ ବାବାକୀ ।
 ରଧାବାନ୍—ପୁ. ବି. (ରାଧା+ବାନ୍)
 ଧନୟକୁ, ଶ୍ରୀଶ୍ଵରୀଶାଳୀ ।
 ରଧାବିନୋଦ—ପୁ. ବି. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ରଧାବେଧୀ—ପୁ. ବି. ଅର୍ଜୁନ ।
 ରଧାଶ୍ୟାମ—ବି. (ଦୁଦ୍ଧ) ରଧା ଓ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ରଧାଶ୍ୟାମନକରେନ୍ଦ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. କେନ୍ଦ୍ରପାତ୍ରାଚ
 ପ୍ରତିକ ଜମିଦାର ।
 ରଧାଷ୍ଟମୀ—ବି. (କ.ଧା) ଭାବୁମାସର
 ଶୁକ୍ଳଷ୍ଟମୀ, ରାଧା ଏ ଦିନ ଜନ୍ମଗତିଶ
 କରିଥିଲେ ।
 ରଧାଷ୍ଟମୀକ୍ରତ—କ୍ଲୀ. ବି. ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବ୍ରତବିଶେଷ ।
 ରଧାଦଶୀ—ବି.ରାଧାକର ସାଙ୍ଗ, ରାଧା-
 ଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଅଷ୍ଟସଙ୍ଗୀ ।
 ରଧାସୁତ୍ର—ପୁ. ବି. (ରାଧା+ସୁତ୍ର)
 ଡତ୍ତର; କର୍ଣ୍ଣ, ଅଙ୍ଗରାଜ ।
 ରଧ—ବି. (ରାଧା+ର) ଧନୀ ।
 ରଧକା—ଶ୍ଵୀ. ବି. (ରାଧା+କ.ଅକ +ଆ)
 ରାଧା ଦେଖ, ବୃକ୍ଷଭନ୍ଦୁନ ଦିନମା ।
 ରଧକାକାନ୍—ପୁ. ବି. (ଡତ୍ତର) ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ରଧକାଗେପିକାଶଣ—ବି. ରାଧା ଓ
 ଗୋପୀମାନେ ।
 ରଧକାହୁତିକା—ବି. ରାଧା ଓ ତାଙ୍କ
 ପିଲ୍ଲସଙ୍ଗୀ ଲକିତା, (ଶ୍ରୀ.ବି) ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ

ଯୁବକ୍ଷା ସଖୀଦୟ ।
 ରାଧକାରଞ୍ଜନ(ରମଣ,ବଲ୍ଲଭ) — ପୁଂ. ବ.
 (୭ତତ୍ର) ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ରାଧକାରନୋଡ— ପୁଂ. ବ. (୭ତତ୍ର)
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ରାଧକେ— ବି. (ରାଧା ଶବ୍ଦର ସମ୍ବୋଧନ)
 ହେ ରାଧକା !
 ରାଧୀ— ଝୀ. ବି. (ରାଧ୍ + ଅଧ୍ + ର)
 ବୈଶାଖ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ।
 ରାଧେ— ବି. (ସମ୍ବୋଧନ) ହେ ରାଧା !
 ରାଧେକୃଷ୍ଣ— ଗ୍ରା. ବି. ବୈଷ୍ଣବମାନେ
 ଜୀବିବା ରାଧାକୃଷ୍ଣ ନାମ ।
 ରାଧେୟ— ପୁଂ. ବି. (ରାଧା + ଏୟ)
 କର୍ମଚାର, ଅଙ୍ଗରାଜ ।
 ରାଧେନ୍ଦ୍ର(ଶ୍ରୀ) — ପୁଂ. ବି. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ରାଧେନ୍ଦ୍ରଦେୟ— କ୍ଲୀ ବି. ଧନସହିତ କାନର
 ଯୋଗ୍ୟ ଉପହାର ।
 ରାଧ— ବି. (ରାଧ୍ + ଯ) ଆରାଧନୀୟ,
 ପୂର୍ଣ୍ଣମୟ ।
 ରାତ୍ରି— ଗ୍ରା. (ସମ୍ବଲ) ବି. ହାତିଆ ମନ୍ଦିର
 ଶିଥାର କରିବା ପାଇଁ ଭାବରେ ମିଶାଯାଇବା
 ଅକ୍ଷେତ୍ର ବଢ଼ିବା ।
 ରାତ୍ରି— ଗ୍ରା. (ସମ୍ବଲ) ଶ୍ଵ. ବି. ରାତ୍ରିଶ୍ଵା,
 ପାତିକା ।
 ରାତ୍ରିଶ୍ଵା— ଗ୍ରା. ବି. (ଷ-ରମନ) ରନ୍ଧା,
 ଖାଦ୍ୟଦିର ରବିନ, ରାତ୍ରିଶ୍ଵା ଦ୍ୱବ୍ୟର
 ପ୍ରକାର, (ବି) ରନ୍ଧାହୋଇଥବା ।
 ରାତ୍ରିଶ୍ଵାତ୍ର— ଗ୍ରା. ବି. ରାତ୍ରିବା ଓ ରାତ୍ରିଦିବା
 କିମ୍ବା, ରମନର ସମସ୍ତ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ କର୍ମ
 ରାତ୍ରିକା— ଗ୍ରା. ବି. ରମନ କର୍ମକା, ଖାଦ୍ୟଦିର
 ପାକକର୍ମକା, ଚୌଳାଶଳକୁ କୁଟି ବା
 ବାଟି ନିଥାଁରେ ବସାଇ ଚୌଳ ପ୍ରସ୍ତୁତ
 କରିବା ।
 ରାତ୍ରିଶ୍ଵା— ଗ୍ରା. ବି. (ପୁଂ ଓ ଶ୍ଵ) ପାତକ,
 ଯେ ପାକ କରେ ।
 ରାତ୍ରିଶ୍ଵାଥି— ଗ୍ରା. ପୁଂ. ବି. ପାତକକାଶ,
 ରନ୍ଧନକାଶ, (ବି) ପାତକ, ସୁଆର ।
 ରାପା— ଗ୍ରା. (ପ୍ରେର) ବ. କୋଡ଼ି ।
 ରାପା— ବି. (ରଣ+ଯ) କଥମୟା,

ରାତ୍ରିକା—ସୁ. ବି. (ରତ୍ନ-ଇକ) ଯେ ଆଗପତ ବିରୂର ନକର ହଠାତ୍ କାମକରେ, (ସ୍ଥି)ରାତ୍ରିକା।

ରାତ୍ରସ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ଦ୍ରୁତଗତ, ଅଗ୍ରହ, ଆନନ୍ଦ।

ରାମ-ଗ୍ରା.ଅବ୍ୟ.ଆଦର୍ଶମାୟୁଦୟ ଦେଖିଲେ ବା ଅକଥ୍ ଭାଷା ଶୁଣିଲେ ବା କହିପାଇଲେ ଉଚ୍ଚ ପାପ ଖଣ୍ଡନାର୍ଥ ଉଚ୍ଚରଣ କରାଯିବା ରାମନାମ, (ଦୃଶ୍ୟାର୍ଥକ) ଛି ।

ରାମନାମସତ୍ୟ—ଗ୍ରା.ବି.ଶବ୍ଦବାହିକମାନେ ଶବ୍ଦବହୁନ କର ନେଇବେଳେ ଉଚ୍ଚରଣ କରିବା କାହାଁ ।

ରାମରାମ—ଗ୍ରା.ଅବ୍ୟ. ବିରକ୍ତି, ଦୃଶ୍ୟ, ବିହୁୟ, ଅନୁତାପସୁତକ ରାମଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚରଣ, ପାପଯୁଦ୍ଧାର୍ଥ ରାମଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚରଣ, ମାରବାଢ଼ିମାନଙ୍କ ର ପରିଷ୍କରୁ ନମସ୍କାର ବା ଅଭିବାଦନପୂଜକ ରାମନାମ ଉଚ୍ଚରଣ ।

ରାମ—ସୁ. ବି. (ରମ୍ପିଣିର୍କୁଳ-ଅ) ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର, ସେତାୟୁଗରେ ଥିଯୋଧ୍ୟରେ ଦଶରଥଙ୍କ ଜେଣ୍ଟ୍ର ଦୟପୁଷ୍ଟ କିନ୍ତୁରହଣ କରିଥିବା ଅବତାର, ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଦଶଅବତାର ମଧ୍ୟରୁ ଦସ୍ତମ, ପର୍ବତୀରାମ, ହମଦଶ୍ରୀ ନାମକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ରୁଷିକ ପୁରୀ, ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ତ୍ରୟ ଅବତାର, ଦ୍ୱାପର-ଯୁଗରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଡ଼ଭାଇ ଦୁଷ୍ଟ ଜନିଥିବା ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଅସ୍ତ୍ରମ ଅବତାର, ବଳରାମ, ଦ୍ଵିରଣବିଶେଷ, ବରୁଣ, ପୋଟକ, ଭବିକାନ୍ତ, ବିଷ୍ଣୁ, ତନିଷ୍ଟନ୍ୟ, ଏକମାତ୍ରିକ ଛନ୍ଦ, ଅଶୋକକୁଣ୍ଠ, ରତ୍ନ, ଚମଣ, ଅନ୍ଧକାର, ବିଥୁଅଶାଶ୍ଵ, ତମାଳ-ପଦ, ତେଜପତ୍ର, (ବିଂ) ରମଣୀୟ, ମନୋହର, ଶୁଭ୍ର, କୃଷ୍ଣ, କଳା, ମଳ-ବିଷ୍ଣୁବିଷ୍ଣୁ, (ସ୍ଥି) ରାମା ।

ରାମକ—ସୁ. ବି. (ରାମ+କ) କଳାପାମାର୍ତ୍ତ, ରାମ ଦେଖ ।

ରାମକଦଳୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକପ୍ରକାର ଉଚ୍ଚଶ୍ରୀ କଦଳୀ ।

ରାମକର୍ପୁର—ବ. ସୁରକ୍ଷା ତୃଣବିଶେଷ । ରାମକଣ୍ଠ—ବ. ରାମଶର ତୃଣ, ରକ୍ଷ୍ମୀ ବିଶେଷ ।

ରାମକାନ୍ତ—ବ. ରାମଶର ଦେଖ ।

ରାମକାରୀ—ଗ୍ରା.ବି. (ଉତ୍ତରକର୍ତ୍ତା)ଭେଣ୍ଟ ।

ରାମକାରୀୟ—ଗ୍ରା.ବି.ରାମଦୂତ ବା ରାମ-ସେବକ ହନ୍ଦୁମାନ ।

ରାମକିଳୀରଙ୍ଗ—ବ.ରାଗିଣୀବିଶେଷ ।

ରାମକୁମାର—ସୁ. ବି.ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଯମନ-ପୁର ଲବ ଓ କୁଶ ।

ରାମକୁମ୍ବପରମହୀୟ—ଗ୍ରା. ବି. ଜନେକ ଉତ୍ତିକଳଙ୍କ ଧର୍ମଶର ।

ରାମକେଦାର—ଗ୍ରା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ଚଦ ।

ରାମକେଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରାଗିଣୀବିଶେଷ ।

ରାମକ୍ଷେତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. ଶର୍ତ୍ତବିଶେଷ ।

ରାମକ୍ଷୁଟ୍ଟ—ଗ୍ରା. ବି. ଦ୍ଵାକୁଷ୍ଟ ଉତ୍ତି, ଧଳା-ଉତ୍ତି ।

ରାମଗଢ଼—ଗ୍ରା. ବି. ରାଜପୁତାନାର ଜୟପୁର ରାଜ୍ୟର ନଗରବିଶେଷ । ରାମଗାୟୁଷୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଗାୟୁଷୀ ।

ରାମଗରି—ସୁ. ବି. (ରାମ+ଗରି)ପଦତ-ବିଶେଷ, ଚିତ୍କକୁଟ ପଦତ ।

ରାମଗୀତା—ବ. ଆଶାପରାମାୟଣର ଉତ୍ତରାକଣ୍ଠ ମୂର୍ଖ ସର୍ବରେ ଥିବା ରାମ-ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପ୍ରବାସୁକ ଅଂଶ ବା ଅଶ୍ଵାୟ ।

ରାମଗୋପନିଷଦ୍—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଉପନିଷଦ୍ ବିଶେଷ ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. ମନ୍ଦାସୁକ ଚନ୍ଦ୍ରବିଶେଷ ।

ରାମଚଣ୍ଠ—ଗ୍ରା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଠାକୁରାଣୀ ପ୍ରତି-ମାଙ୍କ ନାମ, ପୁରୀର ତନ୍ମିଳା ଦେଖି ପ୍ରତିମା, ତେଜକାଳ ଲାଧରା ଗ୍ରାମ ନିକଟରେ ବ୍ରାହ୍ମି ନଦୀ କୁଳରେ ଥିବା ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଦେଖିମୁଣ୍ଡି ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ର—ସୁ. ବି. ଦଶରଥଙ୍କ ଜେଣ୍ଟ୍ର ପୁରୀ, ରବୁଶର ଶ୍ରୀରାମ, (ଗ୍ରା. ବି)ରମ-ଶାୟ ଚନ୍ଦ୍ର ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ରଦାସ—ଗ୍ରା. ବି.୧୮୩ ତୋବୀର ମଧ୍ୟଭାଗର ଉତ୍ତିଆ କବି ।

ରାମଚ୍ଛ୍ରେଦେବ—ଗ୍ରା. ସୁ. ବି. ପୁରୀର ଚକର ରାଜାମାନଙ୍କ ଉପାଧିବିଶେଷ ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ରପଞ୍ଜନାୟକ—ଗ୍ରା. ବି. ଉତ୍ତିଆ ପ୍ରାଚୀନ କବି (ହାରାବଜ୍ଞା ନାମକ କାବ୍ୟ ରଚେତ୍ରା) ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ରମହାପ୍ରତ୍ୱ—ବ. ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଅବତାର ରୂପେ ଆଶଭୂତ ଆସୋଧ୍ୟର ରାମଚନ୍ଦ୍ର ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ରରଥ—ଗ୍ରା. ବି. ଉତ୍ତିଆ ସ୍ଥାପନଶେତ୍ର ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ରରାଜଗୁରୁ—ଗ୍ରା. ବି. ଜନେକ ଉତ୍ତିଆ ସ୍ଥାପନଶେତ୍ର ।

ରାମଚର—ସୁ. ବି. ଚଳରାମ ।

ରାମଚରିତ-ବ. ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଜବନ ।

ରାମଚର୍ଦନକ—ସୁ. ବି. ମନନବୁନ୍ଦ ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ର—ସୁ. ବି. (ରାମ+ଜନ୍ମ+ଅ) ରାମପୁର ।

ରାମଜନମ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଗତତ୍ର)ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ମାତା କୌଣ୍ଠା, ବଳଦେବଙ୍କ ମାତା ରୋହଣୀ, ପଣ୍ଠର ମଙ୍ଗ ମାତା ରେଣୁକା । ରାମଜନ୍ମ—ବ. ରାମନବମୀ ଦେଖ ।

ରାମଜୁଣ୍ଠ—ଗ୍ରା. ବି. ରାମର ପ୍ରାନ୍ତଭାଗରେ ଅବହିତ ମୁଦ୍ରିତ ଜଳନାଳୟ ।

ରାମଠ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରମ୍ପିଣିର୍କୁଳ) ହିଙ୍କୁ, ଅପାମାର୍ତ୍ତ, ମଦନପାଳ, ବୃଦ୍ଧିପଦ୍ମହୃତା ମତରେ ପଣ୍ଠମୟ ଦେଶବିଶେଷ, ଉତ୍ତି ଦେଶବାୟୀ ବ୍ୟକ୍ତି, ଆଶୋରୋଟ୍ଟଗ୍ରହ, ଛାତିନାଳତା ଓ ଫଳ ।

ରାମଠ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ନାତୀହିଙ୍କୁ, ଏକପ୍ରକାର ହିଙ୍କୁ ।

ରାମଶ—ସୁ. ବି.ରିତିନିମ୍ବ, ତିଳକ, କେନ୍ଦ୍ର ।

ରାମଶୀୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରମଣୀୟ+କ) ଶୋଭା, ମନୋଜ୍ଞତା, ମନୋହାରେ, ରମଣୀୟତା ।

ରାମତୁରୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ତରୁଣୀପୁଷ୍ପ, ସେବତ୍ର ଫୁଲ, (ଗତତ୍ର) ସୀତା, ଜାନକୀ ।

ରାମତାରକମହୁ—ବ. ରାମଭର୍ତ୍ତମାନେ

ଜପିବା ରାମନାମୟକୁ ମନ୍ତ୍ର (ରାଂରାମାୟ ନମ୍ପା) ।	ଶୁରର ପଣ୍ଡିମରେ ଥିବା ଏକନଗର । ରାମନବମୀ—ବି. ଚେଷ୍ଟ ଶୁକ୍ଳନବମୀ, ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଜନ୍ମତଥ ।	ଶାମ୍ବୁର ଲବଣ । ରାମଲିଙ୍ଗ—ସୁଂ. ବି. ରାମଚନ୍ଦ୍ର ।
ରାମତାଳି(କା)—ଶ୍ରୀ. ବି. ହାତରେ ଧର ଠିକ୍ ଠିକ୍ ବନ୍ଦିରାବା ଗୀତର ତାଳ ପକା- ଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ କାଠପଟା ଦୁଇ ଖଣ୍ଡୀ ।	ରାମନବମୀ—ବି. ରାମନବମୀ ରେ ରାମନବମୀରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁଆଧନ ପୂର୍ବକ କରାଯିବା ଭୁବନ ଦା ଉପବାସ । ରାମନାଥ—ବି. ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ସେହିବନ ରାମେଶ୍ଵର ନିକଟରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରାମ- ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପୁଞ୍ଜିତ ଶିବଲିଙ୍ଗ, (ଏହା ଭାବ- ରେ ଶଖ୍ରୀ ବା ଶାର୍ଥମଧ୍ୟ ଏକତମ) । ରାମନେଶ୍ଵି—ଶ୍ରୀ.ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ମୁଗନ୍ଧୀକୁ(ସ୍ତ୍ରୀ) ରାମୟୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. କାଣ୍ଡୀର ଦେଶର ଗୋଟିଏ ନଗର, ମୁଣ୍ଡପୁରେଶ୍ଵର ଗୋଟିଏ ଜିଲ୍ଲା ଓ ନଗର ଓ ରେଲ୍ ଷ୍ଟେସନ, ରେଢାଖୋଲ ରାଜ୍ୟର ଏକ ନଗର ।	ରାମବନବାସ—ବି. (ଡତିତ) ପିତୃ ସ୍ଵତ୍ଥ ପାଳକାର୍ଥ ରାମଙ୍କର ଅରଣ୍ୟରେ ବାସ । ରାମବନ୍ଧନ—ସୁଂ. ବି.କାଣ୍ଡୀରର ନନ୍ଦୀକ ରାଜା ।
ରାମବୁଲସୀ—ଶ୍ରୀ. ଧଳାବୁଲସୀ । ରାମବନ୍ଧ—ସୁଂ. ବି. (ଡତିତ) ହନ୍ଦୁମାନ୍, ରାମଚନ୍ଦ୍ର, (ଶ୍ରୀ.ବି)ଦାର୍ଢିତାଭାବୁନ୍ଦିତସା- ମୁନ୍ଦ ଓ ରାମରପ୍ପାୟୁତ ଗନ୍ଧପ୍ରଶେଷତା ରଙ୍ଗିମଙ୍ଗିଲ ମହୁରରାଜ୍ୟର ଦୁଇରାମ ବାପୀ ବାହୁଦା, ଦୟାଗୁରୁତରତର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ମହାମୂର୍ତ୍ତି ଓ ଶିବାଙ୍ଗକ ଶୁଭୁ । ରାମଦୂତ—ସୁଂ. ବି. (ଡତିତ) ହନ୍ଦୁମାନ୍ । ରାମଦୂତକା(ଦୁତୀ)—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଭୁଲସୀ ବିଶେଷ, ନାଗଦକ୍ତୀ ଦେଖ, ଏକପ୍ରକାର ପୁଷ୍ପବୃକ୍ଷ ବିଶେଷକ ଉତ୍ସବ । ରାମଦିବ—ସୁଂ. ବି. ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର । ରାମଦ୍ଵାଦଶୀ—ବି. କେଣ୍ଣସମ୍ମାନ ଦ୍ଵାଦଶୀ । ରାମଧନୁ—ବି. ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ । ରାମଧନୁ—ସୁଂ. ବି. ବାପବଦ୍ଧ ବଣ୍ଣିତ ଜୁନ୍କେ ଜାୟକ । ରାମନଗର—ଶ୍ରୀ.ବି.ମହାରାଜରତର ବନ୍ଦେଶ୍ଵର ଶତ୍ରୁ, ଅଞ୍ଚଳର ରେଣ୍ଡିରାଜ୍ୟର ଏକ ନଗର, ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶର ମଣ୍ଡଳାରାଜ୍ୟର ନଗର ବିଶେଷ, ଚେନାବ (ଚର୍ମଣ୍ଡା) ନଦୀରାଷ୍ଟ୍ର ପଞ୍ଜାବର ଏକ ନଗର, କାଣ୍ଡୀରାଜ୍ୟର ଏକ ପାଞ୍ଜାବ୍ୟ ନଗର, କାଣ୍ଡୀର ଅପରପାର୍ଶ୍ୱର ଜଗାକୁଳରେ ଦ୍ୱାବା କାଣ୍ଡୀରାଜ୍ୟର ରାଜଧାନୀ । ରାମନଦ—ଶ୍ରୀ. ବି. ତମିଶ୍ଵରରତନ ଗୋଟିଏ ଜମିକାରୀ ଓ ସେହିବନରାମେ-	ଶୁରର ପଣ୍ଡିମରେ ଥିବା ଏକନଗର । ରାମନବମୀ—ବି. ଚେଷ୍ଟ ଶୁକ୍ଳନବମୀ, ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଜନ୍ମତଥ । ରାମନବମୀ—ବି. ରାମନବମୀ ରେ ରାମନବମୀରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁଆଧନ ପୂର୍ବକ କରାଯିବା ଭୁବନ ଦା ଉପବାସ । ରାମନାଥ—ବି. ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ସେହିବନ ରାମେଶ୍ଵର ନିକଟରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରାମ- ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପୁଞ୍ଜିତ ଶିବଲିଙ୍ଗ, (ଏହା ଭାବ- ରେ ଶଖ୍ରୀ ବା ଶାର୍ଥମଧ୍ୟ ଏକତମ) । ରାମନେଶ୍ଵି—ଶ୍ରୀ.ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ମୁଗନ୍ଧୀକୁ(ସ୍ତ୍ରୀ) ରାମୟୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. କାଣ୍ଡୀର ଦେଶର ଗୋଟିଏ ନଗର, ମୁଣ୍ଡପୁରେଶ୍ଵର ଗୋଟିଏ ଜିଲ୍ଲା ଓ ନଗର ଓ ରେଲ୍ ଷ୍ଟେସନ, ରେଢାଖୋଲ ରାଜ୍ୟର ଏକ ନଗର ।	ଶାମ୍ବୁର ଲବଣ । ରାମଲିଙ୍ଗ—ସୁଂ. ବି. ରାମଚନ୍ଦ୍ର । ରାମଲାଲ—ବି. (ଡତିତ) ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅବ- ତାର ହୋଇ ଦଶରଥଙ୍କ ପୁତ୍ର ରୂପେ ଅଯୋଧ୍ୟରେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ସଂଧାରରେ ଯେଉଁ ଲାଲା ବା କର୍ଣ୍ଣିମାନ କରିଥିଲେ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ଜନ୍ମବିଧ ସ୍ଥରୀରୋହଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଘଟଣାତ୍ସ୍ଵର ଅରଣ୍ୟ, ଉତ୍ତିଆ ପଦ୍ମ ଗ୍ରହିଣେଷ । ରାମବନ୍ଧପଞ୍ଚଶ୍ରୀ କବତ୍ତି—ବି. ମହାମଙ୍କ ଧାରଣୀୟ କବତ୍ତିବିଶେଷ । ରାମବନବାସ—ବି. (ଡତିତ) ପିତୃ ସ୍ଵତ୍ଥ ପାଳକାର୍ଥ ରାମଙ୍କର ଅରଣ୍ୟରେ ବାସ । ରାମବନ୍ଧନ—ସୁଂ. ବି.କାଣ୍ଡୀରର ନନ୍ଦୀକ ରାଜା । ରାମବନ୍ଧର—କ୍ଲୀ.କି(ରାମ+ବନ୍ଧ) ହତ, ଗୁଡ଼ବନ୍ଧ, ଭୁର୍ଜପଣ୍ଡ, (କି)ରାମପ୍ରିୟ । ରାମବନ୍ଧରୀ—ବି. ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମସମ୍ପଦବାସୀ- ବିଶେଷ । ରାମବାଣ—ସୁଂ.ବି.(ଡତିତ)ଇଷ୍ଟବିଶେଷ, ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଶର । [ବିଶେଷ । ରାମବାଣା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ରାମ+ବାଣ)ପାଣା- ରାମବୁନ୍ଦା—ସୁଂ.ବି.ରାମବୁନ୍ଦିଧାରୀ, ଧର୍ମ- ସମ୍ପଦବାସୀବିଶେଷ । ରାମବନ୍ଧର—ସୁଂ.ବି.ରାମ ଓ ମହାଦେବ, ହୁରିହର । ରାମବନ୍ଧର—ସୁଂ. ବି. (ରାମ+ବନ୍ଧ)ଶର- ବୃଷ୍ଟବିଶେଷ । ରାମବନ୍ଧର—ବି.ରାମଙ୍କର ଆଶ୍ରୟ,(ବି) ରାମଙ୍କ ଅଣ୍ଣିତ । ରାମଶିଆଳ(କି)—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକପ୍ରକାର ବଢ଼ ଲୋକ । ରାମଶିଆଳ—ଶ୍ରୀ.ବି.ମହିଷଶିଆଳ ଆକାରର ବଢ଼ ତୁମ୍ଭ । ରାମଶିଳୋ—ଶ୍ରୀ.ବି.ପାହାଡ଼, ସୁନ୍ଦର ପଥର । ରାମଶିଳୋ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଆରାମଶିଳୋଲା, ପଥରକବିଶେଷ । ରାମଶ୍ରୀ—ବି. ହିନ୍ଦୀଲ ରାଗର ପୁତ୍ର

ରତିଶୀରଣେଷ । .
 ରାମଶ୍ରୀପରିମଳାକ—ବ. ରାମଚନ୍ଦ୍ର-
 କର ଛଥଅଷ୍ଟରତିମୟ ମହ ।
 ରାମସଂଖ—ୟୁଂ. ବ. (ରାମ + ସଂଖ) ରାମଙ୍କ
 ମିତ, ବାନରାଜ ମୁଣ୍ଡାକ ।
 ରାମସଂନେଷ—ବ. ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମସ୍ତ୍ରଧାୟ-
 ବିଶେଷ ।
 ରାମସର—କ୍ଲୀ. ବ. ଉର୍ଧ୍ଵବିଶେଷ ।
 ରାମସରସନାମପ୍ରୋତ୍ତବ—କ୍ଲୀ. ବ. ଶ୍ରୀରାମ-
 ଚନ୍ଦ୍ରକର ସହସ୍ର ନାମସକ ଶ୍ଲୋକ ।
 ରାମସାଗର—ବ. ଉର୍ଧ୍ଵବିଶେଷ ।
 ରାମସାରସ—ଗ୍ରା. ବ. କୁଳେଚର ଶାର୍ପର
 ପାର୍ଶ୍ଵଚୁପଣୀ, ଚଢ଼ିଆକାଙ୍କ୍ଷ ।
 ରାମସୁନ୍ଦର—କ୍ଲୀ. ବ. ରାମପ୍ରୋତ୍ତବ ।
 ରାମସେବୁ—ୟୁଂ. ବ. ରାମ ନିର୍ମିତ ସେବୁ ।
 ରାମସେନକ—ୟୁଂ. ବ. ଭୁନୀମୁ, କଟ-
 ଫଳ, ଚିରେଇତା । [ସକ ।
 ରାମସେବକ—ୟୁଂ. ବ. ରାମଚନ୍ଦ୍ରକ ଉପା-
 ରାମସୃତ—ୟୁଂ. ବ. ରାମପ୍ରୋତ୍ତବ ।
 ରାମଦୁଦୟୁ—ୟୁଂ. ବ. ଅଞ୍ଚାୟ ରାମସୁନ୍ଦର
 ଏକ, ପରିଜ୍ଞେତ ।
 ରାମଦୁର—ୟୁଂ. ବ. ଉର୍ଧ୍ଵବିଶେଷ ।
 ରାମା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ରମ୍ଭକ-ଅ-ଆ)
 ନାଶ, ସୁନ୍ଦରୀ, ଗାନ କଳାରେ
 ପ୍ରବାଣୀ ହୀ, କାନ୍ତିକ କୃଷ୍ଣ ଏକାଦଶୀ,
 ହେଙ୍ଗୁ, ହଙ୍ଗୁଳ, ନଦୀ, ଶଙ୍କିଣୀ,
 ଯିଥକୁଆଁରୀ, ଶୀତଳା, ବସନ୍ତରୋଗ,
 ଅଶୋକ, ଗୋରତନା, ସୁଗନ୍ଧବାଳା,
 କୁରୁବେଳି, ଚେରୁମାଟି, ହାୟମାଶ
 ଲତା, ତମାଳପତ୍ର, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ସୀତା, ରୁକ୍ଷିଣୀ,
 ରାଧା, ପଥମ ଦୂର ରେଣ ରତ୍ନବଜ୍ର
 ଓ ଶେଷ ଦୂର ରେଣ ରତ୍ନବଜ୍ର
 ବୃତ୍ତରେ ରତ୍ନିତ ରତ୍ନିତିଶେଷ,
 ଏ ଅକ୍ଷରର ବୃତ୍ତବିଶେଷ, ଶୈତି-
 କଣ୍ଠକାରୀ ।
 ରାମାରୁତ୍ତ(ତ)—ଗ୍ରା. ବ. ରାମନୁଜ ସମ୍ପ୍ର-
 ଦାୟାର ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବୈଷ୍ଣବ, ରାମୋ-
 ପାସକ ବୈଷ୍ଣବ, ରାମାନନ୍ଦ ପ୍ରତିର୍ଦ୍ଦିତ
 ସମ୍ପ୍ରଦୟର ବୈଷ୍ଣବ ।

ରାମଙ୍କ—ବ. ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ରାମତ୍ରିମା—ଗ୍ରା. ବିଂ. ବିଜ୍ଞାନକ୍ଷାତ୍ରିଅଶ୍ଵିନୀ
 ସହିତ କରାଯିବା (କାର୍ଯ୍ୟ), (କ୍ର. ବିଂ)
 ଅଶ୍ଵିନୀତ ରୁପେ ।
 ରାମାଦେବୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶୀତଗୋବିନ୍ଦ
 ପ୍ରଶେଷତା ଜୟଦେବ କରିବ ମାତ୍ର ।
 ରାମାଦୟୁ—ୟୁଂ. ବ. ବେଦାନ୍ତ କୌମୁଦୀ
 ପ୍ରଶେଷତା ।
 ରାମାନନ୍ଦ—ଗ୍ରା. ଘୁଂ. ବ. ଖାଣ୍ଡୀୟ
 ୧୪ ଶତାବ୍ଦୀରେ ଭାରତର ହିଂପା
 ପ୍ରଦେଶରେ ଆଚିଭ୍ରତ ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମ-
 ସଂଭାବକ ଓ ପ୍ରଗତିକ ରାମାନନ୍ଦ
 ପ୍ରତିର୍ଦ୍ଦିତ ରାମୋମାସକ ଦେବିଷ୍ଟବସମ୍ପତ୍ତି-
 ଦାୟା ।
 ରାମାନନ୍ଦସ୍ତ୍ରାମୀ—ଗ୍ରା. ବ. ବଜୀୟ ଧର୍ମ-
 ପ୍ରଗତିକ ।
 ରାମାନନ୍ଦ—ଗ୍ରା. ବିଂ. ରାମାନନ୍ଦ ସମ୍ପ୍ର-
 ଦାୟା ଅନୁଯାୟୀ, (ଗ୍ରା. ବ) ରାମାନନ୍ଦ
 ମତାବଳୀ ବୈଷ୍ଣବ ସମ୍ପତ୍ତାୟା ।
 ରାମାନନ୍ଦାକାଟିବା—ଗ୍ରା. କ୍ର. ଆପଣା
 ମୁଣ୍ଡରେ ରାମାନନ୍ଦା ତିଳକ ଅଜିତ
 କରିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ)ଧପାଇବା, ଠକିବା ।
 ରାମାନୁଗହ—ବ. (ତେତତ୍ତବ)ରାମଚନ୍ଦ୍ରକ
 ଅନୁଗହ, ଭିଶବନୁଗହ ।
 ରାମାନୁଜ—ୟୁଂ. ବ. (ତେତତ୍ତବ) ରାମଙ୍କ
 ସାନ୍ତ୍ଵନ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, (ଗ୍ରା. ବ) ଦାଯିତାତ୍ୟ
 ପ୍ରଦେଶରେ ୧୫ ଶତାବ୍ଦୀରେ ଆଚିଭ୍ରତ
 ସୁପ୍ରେତ ବିଷ୍ଣୁଭୂତ ଓ ଧର୍ମପ୍ରଗତିକ ।
 ରାମାନୁଜ—ଗ୍ରା. ବିଂ. ରାମାନୁଜ ସମ୍ପତ୍ତାୟା-
 ଭୃତ୍ତ, ସମାନୁଜ ସମ୍ପତ୍ତାୟକ ଦ୍ୱାରା
 ବ୍ୟବହରି, ସମାନୁଜସ୍ତ୍ରାୟୀୟ, ରାମ-
 ନୁଜ ଧର୍ମମତାବଳୀ ।
 ରାମାନୁଜୀୟ—କଂ. ରାମାନୁଜସ୍ତ୍ରାୟୀୟ ।
 ରାମାନୁଜ୍ଞୁଭୁ-ସ୍ତ୍ରୀ. କ. ରାମ୍ପ୍ରାସବିଶେଷ ।
 ରାମପ୍ରିୟ—ୟୁଂ. ବ. ଦାରୁଚନୀ ।
 ରାମପ୍ରିୟକ—ବ. (ତେତତ୍ତବ) ଦିନବାସ
 ପରେ ଅଯୋଧ୍ୟ ରାଜଟିଂହାସନରେ
 ରାମଙ୍କର ରଜପଦରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାରୁପ
 ରିଷ୍ଟବ ।

ରାମାରିଷେନାମତ୍ତ୍ଵ—ଶା. ବ. ରାମଚନ୍ଦ୍ର-
 କର ଅଭିଷେକକାଳୀନ ଚିହ୍ନାକିତ
 ସମ୍ପ୍ରଦୟ ।
 ରାମାର୍ଥ୍ୟଦୟ—ୟୁଂ. ବ. (ରାମ + ଅର୍ଥ-
 ଦୟ) ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅବତାର ରୁପେ
 ପ୍ରକଟନ ।
 ରାମାସ୍ତ୍ରାମ—କ୍ଲୀ. ବ(ରାମ+ଅସ୍ତ୍ରନ)ବ.ଶ୍ରୀ,
 ରାମଚରତ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଥିବା ଗଛ,
 ବାଲୁକ ରକ୍ଷିତାପାତ୍ର ରାମଚରତ ବର୍ଣ୍ଣନା-
 ସକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମହାକାବ୍ୟ ।
 ରାମାସ୍ତ୍ରାୟୀୟ—ଦିଂ. ରାମାସ୍ତ୍ରାୟୀୟନୀୟ ।
 ରାମାସୁଧ—ବ. (ରାମ + ଅସୁଧ)ପତ୍ରିତ;
 ଧନୁ ।
 ରାମାଲିଙ୍ଗନକାମ—ବ. ରତ୍ନାମାନ ପୁଷ୍ପ-
 ବୃକ୍ଷ-ରକ୍ତିଶୀଳୀ, କାଳି ଦାସକେରେଣ୍ଟ ।
 ରାମାବିଶେଷାଜମେ—ୟୁଂ. ବ. (ରାମ +
 ବିଶେଷଜ + ଉପମା)ବ.ଶ୍ରୀ, ଚିତ୍ରବାକ ।
 ରାମାବତାର—ବ. ବିଷ୍ଣୁକର ସେତା-
 ଯୁଗରେ ଅଯୋଧ୍ୟରକ ଦଶରଥଙ୍କ
 ଜେଷ୍ଠୁତ୍ସୁତ ରୁପେ ଜାତ ହୋଇ ରକ-
 ଶାନ୍ତ ରାତିଶୀମାନଙ୍କୁ ନିଧନ କରିଥିବା
 ଅବତାର, ବିଷ୍ଣୁକର ଗମ ଅବତାର,
 ବିଷ୍ଣୁକର ତ୍ରଣ ଅବତାର, ପରଶ୍ରାମ,
 ବିଷ୍ଣୁକର ତମ ଅବତାର, ଲକରାମ
 ଅବତାର । [ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ରାମାବ.ମାନ୍ଦ୍ରି ଘାତକ—ୟୁଂ. ବ. ଅଶୋକ
 ରାମାଶ୍ର୍ମ—ବ. ଅମରକୋଷର ଟୀକାକାର
 ପଣ୍ଡିତ ।
 ରାମାଶ୍ର୍ମମେଧ—ୟୁଂ. ବ. ରାମକୃତ ଅଶ୍ଵ-
 ମେଧଯାଗ, ପଦ୍ମପୁରାଣାଂଶୁବିଶେଷ ।
 ରାମିଳ—ୟୁଂ. ବ. (ରମ୍ଭ-ରକ)ମେଶ,
 କାମଦେବ, ସ୍ତ୍ରୀମୀ, ପ୍ରଣୟୁପାତ୍ର, ପ୍ରେମିଳ ।
 ରମୀ—ୟୁଂ. ବ. ରମଣ ବିଷ୍ଣୁରେ
 ପ୍ରମୋଦ, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବ) ରମି, ଅନ୍ତିକାର ।
 ରମେଷ—ବ. ଏକପ୍ରକାର ରମଣିଶ୍ଚ, ମୁଞ୍ଜ ।
 ରମେଶର—ବ. (କ.ଧା) ରାମନାଥ ଦେଖ,
 ହେଉବନିରାମେଶର ।
 ରମେଶୁ—ୟୁଂ. ବ. ରାମଚନ୍ଦ୍ରମ୍ଭୁର, ମୁଞ୍ଜ,
 ଉତ୍ତରବିଶେଷ ।

વણ્ણિકુ જણીભૂત કરવા ।	કૌણસે રાણિરે અબસ્તુત યોગું જાત વણ્ણિકુ સુખબાદ ।	રાષ્ટ્રભૂત—ક્લી. બિ. રાજ્યશાસન પદ્ધતિ ।
ઘર્ણાદીબા—ગ્રા. હિ. ગોડાર લગા- મકુ શુખ કરવાદ્વારા ઘોડાકુ રણી- બાકુ સ્વાધીનથા દેબા, (લ.અર્થ) કૌણસે વણ્ણિકુ નયાદીન ન કરવા ।	રાણિબઢિ—ગ્રા. બિ. દિલમણીઠ બઢિ ।	રાષ્ટ્રદશ્શા—પું. બિ. રાજ્યકાળાશ ।
ઘર્ણાદીબા—ગ્રા. હિ. આબદીનથાર યસ્તાટ હેલાંઘોલિસી દેખે ।	રાણિભરાનુબન—પું. બિ. ઉગ્રાંશ ર ફલકન ।	પ્રકાર ઉછેદાશ ।
ઘર્ણાદીબા—ગ્રા. પું. બિ. યસ્તા(લોક), ગમીર પ્રકૃતિક ।	રાણિભરાપદાહ—પું. બિ. ઉગ્રાંશ ર વધબલકન ।	રાષ્ટ્રાન્યક—પું. બિ. (ગુરૂ) રાજ્યને રાજ્યનેતા, રાજ્યર સંબ્રધાન પચલક । [વાસી]
ઘર્ણાદીબા—ગ્રા. બિ. ચપલ, ઉર- ભરથ, લઘુચિત ।	રાણિભોગ—બિ. સુર્યેણદ્રાદ ગહુજીર શુદ્ધચંદ્રે ભૂમણ કાલરે નિર્દેશ રાણિભૂતિ ગુહરે અબસ્તુત ।	રાષ્ટ્રાન્યાસી—પું. બિ. જનપદ, દેશ- રાષ્ટ્રમાન—હુલી. બિ. (ગુરૂ) રાજ્યર નિયમ, રાજ્યમાન ।
ઘર્ણાદીબા—ગ્રા. બિ. રાજ્ય દેખે ।	રાણિમણીલ—બિ. રાણિમણ દેખે ।	રાષ્ટ્રાપદ—પું. બિ. (ગુરૂ) રાષ્ટ્ર, રાજા, યસ્તા ।
રાણી—પું. બિ. (અન્ન+ક.ર) પ્રુષ, ધાનથા સમૂહ, દૃષ્ટિ, કુઠ, સુનુચયુ, સમાધાર, સંખ્યા, રાગ્રાંશ, (જેદાંશ) મેણાદ દ્વારાણ રાણી, (ગ્રા. બિ.) તલ, ખણા ।	રાણીમણી—ગ્રા. બિ. ઓ. બિ. બદ્ધપુષ્પ કારરે પ્રુષીકૃત, અંધાણ્ય ।	રાષ્ટ્રાપાલ—પું. બિ. (રાષ્ટ્ર+પાલ) રાજા, યસ્તા, ઉગ્રાંશ યુદ્ધ ।
રાણીએ—ગ્રા. બિ. અમુક રાણીરે જન્મ હોયથારા (વણ્ણિ), પ્રેરણ (પાક) ।	રાણીનીશી—બિ. રાણીનીશ દેખે ।	રાષ્ટ્રાપદક—હુલી. બિ. ઉગ્રાંશનેનક કન્દાણગેણ ।
રાણીક—બિ. રાણીબિશીશી, રાણીસ્પ- નીયુ, રાણીયુક્ત ।	રાણીનીશ—બિ. (રાણી+નીશ+કરણ) નદા કરવા ।	રાષ્ટ્રાભઙ—પું. બિ. રાજ્યનાશ વા ઉછેદ, રાષ્ટ્રબિલ્લ દેખે ।
રાણીનીશ—ગ્રા. બિ. રાણીનીશ ર પ્રતેદેક રાણી સ્વચ્છ ગુહ્ય રાજ્યાન ।	રાણીનીશ—બિ. (રાણી+નીશ+કૃત) પુણીકૃત, પુણીકૃત ।	રાષ્ટ્રાભય—ક્લી. બિ. શન્દુ આદમાનુષ રાજ્યર બિપદ ।
રાણીનીશ—ક્લી. બિ. મેણાદ દ્વારાણ રાણીનીશ કૃથ ।	રાણીનીશ—બિ. (રાણી+નીશ) રાણીનીશ ।	રાષ્ટ્રાભગ—પું. બિ. રાજા, રાજ્ય- પાલકાણ, પ્રલા, માણિ ।
રાણીનીશ—ગ્રા. બિ. ચિનોટ રાણી ર ગુણાંશ અંકસંજ્ઞાબણેણ, દેશેરાણીક દેખે ।	રાણીનીશ—બિ. (રાણી+નીશ) રાણીનીશ ।	રાષ્ટ્રાભય—હુલી. બિ. રાજ્યધારીનાન રાજ્યર ઉપાયુ ।
રાણીનીશ—બિ. મેણાદ રાણી ઓ. અણીનાદ નયાદ, મનુષ્ય જન્મનેબા યમયુરે ચન્દ્ર યેદી નયાદરે આથાન્ન ।	રાણીનીશ—બિ. રાણીનીશ પ્રગ- રિત કરવા ।	રાષ્ટ્રાભગ—ક્લી. બિ. રાજાનીશ બિલ્લ સાધન ।
રાણીનામ—ક્લી. બિ. જાતકષ્ટ નામ, રાણી અનુસારે દિથાયીબા નામ ।	રાણીનીશ—બિ. દશીણ ભરતર રાજ્ય- બિશેષ, બદ્ધ રાજ્યર સમાધાર ।	રાષ્ટ્રાબ્રદ્ધ—ક્લી. બિ. (ગુરૂ) રાજ્યર દેશેમાં પ્રગ-રિત હેલા ।
રાણીપ—પું. બિ. રાણીધ્યપ ।	રાણીનીશ—હુલી. બિ. (ગુરૂ) રાજ્યર દેશેમાં પ્રગ-રિત હેલા ।	રાષ્ટ્રાબ્રદ્ધ—પું. બિ. યસ્તાનીશ રાજા, યાટબાનુ ।
રાણીપાન—ગ્રા. બિ. અથ પ્રેરણપાન ।	રાણીનીશ—પું. બિ. રાજ, રાજપ્રદ- િશ, રાજ્યર રાણીકાણ બણીશ ।	
રાણીષન—બિ. જન્મનાલાને ચન્દ્ર		

ରଷ୍ଟି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ରାଜ୍ୟଶୁଷ୍ଠା, ରାଣୀ ।	ରସପଦ—ବି. କାର୍ତ୍ତିକ ପୁଣ୍ୟମା ।	(ବି) ଅଧୋଗତ ।
ରଷ୍ଟିକ—ବି. (ରାଷ୍ଟ୍ର+ଇକ) ରାଜ୍ୟ- ବାସୀ ବା ରାଜ୍ୟଯମ୍ବାସୀ, ରାଷ୍ଟ୍ର ବା ଦେଶବାସୀ, (ବି) ପ୍ରଜା, ଶାସନକର୍ତ୍ତା, ରାଜ୍ୟ ।	ରସପୁଣ୍ୟମା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କାର୍ତ୍ତିକପୁଣ୍ୟମା ତଥଃ ରସବିହାର—ସୁ. ବି. (ରାସ+ବି+ହୁ +କଇନ) ଶାକୁଷ୍ଠ । [ଦେଖ ।	ରାସାୟନ—ବି. (ରାସାୟନ+ଅ) ରସାୟନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ରଷ୍ଟିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ରାଷ୍ଟ୍ର+ଅକ+ଆ) ରାଷ୍ଟ୍ରବାସୀ, ଜନପଦ, ଭେଳିବାରଗଣ, କଣ୍ଠକାରୀ ।	ରସବେଦିକା(ବେଦା)—ବି. ରାସମଣ୍ଡପ ରସଭ—ସୁ. ବି. (ରା+କ.ଅଭ)ଗର୍ଭ, ଗଧ, ଅଶ୍ଵତ୍ର, ଏଇର, ତ୍ରୁଜନଗରର ଚାଲ ବନରେ ବଳଦେବଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ନିହତ ଗର୍ଭର ରୂପଧାରୀ ଦେଖିଥ୍, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରାସଭ୍ରା ।	ରାସାୟନିକ—ବି. (ରାସାୟନ+ଇକ) ରାସାୟନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଦୁଇପଦାର୍ଥ ପରମାଣୁର ଦିନିଷ୍ଠା ମିଳନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ରଷ୍ଟି(ଷ୍ଟ୍ରୀ)ସ୍ତ୍ରୀ—ବି. (ରାଷ୍ଟ୍ର+ଇକ୍ସ୍ଟ୍ରୀ) ରାଜ୍ୟ- ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ବି-ନାଟ୍ୟକ୍ରି) ରାଜ୍ୟାଳ୍ୟକ ରଷ୍ଟ୍ରୀ—ବି. ମହାରାଜୀ ଦେଖ, ରାଜ୍ୟଧୀ- ଶ୍ରୀ ।	ରସଭଧୂର—ସୁ. ବି. (ବ.ଗ୍ର)ଗର୍ଭ- ପର ବର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ।	ରାସାୟନିକତ୍ତିଯା—ବି. ଦୁଇପଦାର୍ଥ ପର- ମାଣ ମିଳିତ ହେବାଦ୍ଵାରା ରାସାୟନିକ ଆକର୍ଷଣ ବଳରେ ସମ୍ମାନିତ ହେବା କାହିଁ ।
ରଷ୍ଟ୍ରୀୟ—ସୁ. ବି ଓ ବି.ରଷ୍ଟ୍ରୀୟଦେଖ ।	ରସଭବନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଆରବିଶେଷୀୟ ସୂରଫୁଲ ।	ରାସାୟନିକଗନେଷଣ—ବି. ରାସାୟନ ବିଦ୍ୟା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ତତ୍ତ୍ଵ ଅନୁସାନ ।
ରଷ୍ଟ୍ର—ଶ୍ରା. ବି. ରାଶ ଦେଖ ।	ରସଭମୁଣ୍ଡ—ବି.ଶାକୁଷ୍ଠର ରସମଳାର ମଣ୍ଡପ, ଯେଉଁ ମଣ୍ଡପରେ ରାସଯାପା ଦ୍ଵାରା ।	ରାସାୟନିକପରିବର୍ତ୍ତନ—ବି. ଦୁଇପଦାର୍ଥ ମିଳନଦ୍ଵାରା ପରମାଣୁମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତର ପରିବର୍ତ୍ତନ ।
ରଷ୍ଟ୍ରାଳ୍ୟ—ବି. (ରଷ୍ଟ୍ର+ଅଳ୍ୟ) କୋଳାତ୍ମି, ଧୂକ, ଭାଷାଶଙ୍କଳକ, ଗୋପକାରୀ ମଣ୍ଡଳ ପରିବେଶିତ ରାଧାକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସ୍ମରଳନ୍ତର୍ମୁଖୀ, (ଶା.ବି) କାର୍ତ୍ତିକମାସର ଶୁକ୍ଳଏକାଦଶୀ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ପୁଣ୍ୟମା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଲାଲା ବିଷୟକ ଅନୁଷ୍ଠାତ ରଷ୍ଟ୍ରବିଶେଷ ।	ରସମଣ୍ଡଳ(ଲୀ)—କ୍ଲୀ. ବି. ରାଧାକୃଷ୍ଣଙ୍କ ମୁଗଳମୁଣ୍ଡିକୁ ଶୁରପାଖ ବେଢି ନାହିଁ ଥବା ଷୋହଳସହସ୍ର ଗୋପିଙ୍କ ମଣ୍ଡଳ, ଗୋଲକଧାମରେ ଉଚବାକ କରୁଥିବା ରାସକୀଡ଼ାର ପରିଷ କା ସୀମା, ଶାକୁ- ଷ୍ଠ ରାସକୀଡ଼ା ଛୁଲ ।	ରାସାୟନିକପଣ୍ଡଳେଷଣ—ବି. ରାସାୟନିକ ବିଦ୍ୟା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ତତ୍ତ୍ଵମାନଙ୍କ ନିର୍ମିପ୍ରାର୍ଥ କରାଯିବା ପଣ୍ଡଳ ।
ରଷ୍ଟ୍ରକେଳ—ବି. ରାସମଳା ।	ରାସଯାପା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କାର୍ତ୍ତିକ ପୁଣ୍ୟମାରେ ରାସମଳାର ଅରିନୟ ।	ରାସାୟନିକବିକାର—ବି. ରାସାୟନିକ- ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖ ।
ରଷ୍ଟ୍ରକୀଡ଼ା—ବି. ରାସମଳା ।	ରାସରଙ୍ଗ—ବି.ରାସକୀଡ଼ା,ରାସମଳା ।	ରାସାୟନିକପରିବର୍ତ୍ତନ—ବି. ରାସାୟନିକ ମିଳନ ଦେଖ ।
ରଷ୍ଟ୍ରତା—ଶ୍ରା. ବି. ରାସମଳା ଦେଖ ।	ରାସରଜିଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶାରାଧିକା, ରାସ- କୀଡ଼ାରେ ସଜିନୀ ।	ରାସାୟନିକସମ୍ବନ୍ଧ—ବି. ଦୁଇପଦାର୍ଥ ମିଳନପାଇଁ ଅନୁକୂଳ ସମ୍ପଦ ।
ରଷ୍ଟ୍ରନ—ବି. (ରଷ୍ଟ୍ରନ+ଅ) ରଷ୍ଟ୍ରନା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସୁମ୍ବାଦୁ, (ବି) ରଷ୍ଟ୍ରନେନ୍ଦ୍ରୟ ଜନ୍ୟ ସ୍ଵାଦଳକ ।	ରାସରମୟ—ବି.କ.ଧା) ରାସମଳାକାନନ୍ଦ ଭବବିଶେଷ,ରାସକୀଡ଼ାଜନ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ।	ରାସାୟନିକସମ୍ବନ୍ଧ—ବି. ଦୁଇପଦାର୍ଥ ମିଳନପାଇଁ ଅନୁକୂଳ ସମ୍ପଦ ।
ରଷ୍ଟ୍ରନସ୍ତର୍ଯ୍ୟ—ବି. ରଷ୍ଟ୍ରନେନ୍ଦ୍ରୟ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଵାଦବୋଧ ।	ରାସରସ—ବି.(କ.ଧା) ରାସମଳାକାନନ୍ଦ ଭବବିଶେଷ,ରାସକୀଡ଼ାଜନ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ।	ରାସାୟନିକସମ୍ବନ୍ଧ—ବି. ଦୁଇପଦାର୍ଥ ମିଳନପାଇଁ ଅନୁକୂଳ ସମ୍ପଦ ।
ରଷ୍ଟ୍ରନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରଷ୍ଟ୍ରନା + ଅ + ଆ) ରଷ୍ଟ୍ରନା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟା, (ବି) ରଷ୍ଟ୍ରନେନ୍ଦ୍ରୟ ଜନ୍ୟ ସ୍ଵାଦଳକ ।	ରାସରସମୟ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଶାରାଧିକା ।	ରାସାୟନିକସମ୍ବନ୍ଧ—ବି. ଦୁଇପଦାର୍ଥ ମିଳନପାଇଁ ଅନୁକୂଳ ସମ୍ପଦ ।
ରଷ୍ଟ୍ରନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରାସନର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କା ।	ରାସରସି—ପୁ.ବି. ଶାକୁଷ୍ଠ ।	ରାସାୟନିକସମ୍ବନ୍ଧ—ବି. ରାସାୟନିକ ମିଳନ ଦେଖ ।
ରଷ୍ଟ୍ରନମନ୍ତି—ବି. ଜିହ୍ଵାର ଧର୍ମ, ସଂଦା ଛିପକାର କରୁବା ଅଭ୍ୟାସ ।	ରାସମଳା—ଶ୍ରା.ବି. (କ.ଧା) ରାସ ଦେଖ ।	ରାସାୟନିକସମ୍ବନ୍ଧ—ବି.ରାସାୟନିକ ମିଳନ ଦେଖ ।

ରାସେରସ—ପୁ. ବ. (ରାସ+ରସ) ।
ଗୋଷ୍ଠିରାସ, ଶୃଙ୍ଗାର, ରସହିକି,
ଷ୍ଣ୍ଵି ଜାଗରକ, ରସାବାସ ରିଷ୍ଣବ,
ପରିହାସ, ସର୍ବ, ମଣ୍ଡଳ, ଦୀତା ।
ରାସେଶ୍ଵର—ପୁ. ବ. (୩ତ୍ତ୍ଵ)ଶ୍ରାନ୍ତିଷ୍ଟ ।
ରାସେଶ୍ଵର—ପୁ. ବ. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ଶ୍ରାଧା ।
ରାସୋଶ୍ଵର—ବ. ରାସରୂପ ଲୋଳା, ରାସ
ଦେଖ ।
ରାସ୍ତା—ଯା. ବି. ପଥ, ମାର୍ଗ, ସଡ଼କ, ରାଜ-
ଦାର୍ଶ, ଦୁରସ୍ତ, (ଲ.ଅର୍ଥ) କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧ-
ନର ଉପାୟ ।
ରାସ୍ତାଦାର୍ଶ—ଶା. ବ. ସାଧାରଣ ରାସ୍ତା,
ରାଜପଥ ।
ରାସ୍ତାଦେଖିବା—ଶା. ବି. (ଲ.ଅର୍ଥ) ପର
ଉପରେ ନିର୍ଭର ନକରି ଆପଣାର
ଉଦ୍‌ସ୍ଥ ଆପେ କରିବା ।
ରାସ୍ତାଧରିବା—ଶା. ବି. ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପଥରେ
ଯିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ
କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନାର୍ଥ ପଞ୍ଚା ବା ମାର୍ଗ ଅବ-
ଲମ୍ବନ କରିବା ।
ରାସ୍ତାମାରିବା—ଶା. ବି. ରାସ୍ତାକୁ ଅବରୋଧ
କରି ଲୋକଙ୍କ ଜୀମନାଗମନ ବିନ୍ଦକରିବା
ରାସ୍ତାରଖିବା—ଶା. ବି. (ଲ.ଅର୍ଥ) ଭବି-
ଷ୍ଟରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନ
ହେବାପାଇ ଉପାୟ ରଖିବା ।
ରାସ୍ତା—ବ. (ରସ+ଅନ୍ତ+ଆ)ଏକପ୍ରକାର
ମଲ୍ଲଙ୍ଗ ବା ପରଚୁକ୍ଷମାବା ଶାକୀଷଧ-
ବିଶେଷ ।
ରାସ୍ତାବ—ବ. ବେଶ୍ଟି, ବନ୍ଧନୟକ୍ତ ।
ରାସ୍ତିକା—ବ. ରାସ୍ତା ।
ରାସ୍ତି—ଦି. ବ. ରାସେଯୋଗ, (ବି)ଶ୍ରାନ୍ତିଷ୍ଟ ।
ରାହା—ଯା. ବି. ରାସ୍ତା, ପଥ, (ଲ.ଅର୍ଥ)
ଉପାୟ, ରହିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାନ, ଆଶ୍ରୟ,
ବଜ୍ରଦେଶର ବଂଶୋପାଖବିଶେଷ, (ଶା.
ବି) ଛଇ ସରରେ କାନ୍ଦ ।
ରାହାଏନ—ପା. (ସମ୍ବିନ୍ଦ) ରାସ୍ତା, ପଥ ।
ରାହାଗର—ଯା. ବି. ଭ୍ରମଣ, ଭ୍ରମଣକାରୀ,
ପଥକ ।
ରାହାତିଶ୍ଵର—ଯା. ବି. ଭ୍ରମଣ, ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତିକ,

ପଥକ, ବାଟୋଇ ।
ରାହାଙ୍ଗ—ଶା. ବି. ପୁରୁଷଙ୍କ ସଦର
ଆନାନ୍ଦଗତ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଗନ୍ଧାର ନାମ
ରାହାଜାନୀ—ଯା. ବି. ଲୁଣନ, ଡିକାୟତ ।
ରାହାତି—ଶା. ବି. ନାବାର ଧାନ୍ୟଗଛ,
ହରତ ।
ରାହାଦାର—ଯା. ବି. ପଥକର ସଂଗ୍ରାହକ ।
ରାହାଦାର—ଯା. ବି. ପଥକର ସଂଗ୍ରାହକର
କାର୍ଯ୍ୟ, ରାଜବାନ୍ତରେ ଯିବାର ଗୁଡ଼-
ପତ ବା ରାଜାଙ୍କ ଅନୁମତ ପତ, ରାଜ-
ମାର୍ଗରେ ଚଳାଚଳ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କଠାରୁ
ଆଦୟ କର ଯିବା ଶୁଳ୍କ, ପଥକର ।
ରାହାରବୟୁ—ଯା. ବି. ହିତ, ଅନ୍ତିର ।
ରାହାସ—ଶା. ବି. ରାସ ଦେଖ ।
ରାହି(ହୁ)—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରାଧା. (ସା. ବି) ପଥକ
ରହିଦ—ବ. (ରହି+ସ) ମୁକ୍ତ,
ନିର୍ବିଶ୍ଵ, ଅଭିବ, ଅନୁପତ୍ତି ।
ରାହିମ—ଯା. ବି. ସମ୍ପର୍କ ବନ୍ଦକାତା ।
ରହ—ପୁ. ବି. (ରହି+କ. ରି) ଅସ୍ତ୍ରମତ୍ତ,
ସିଦ୍ଧକାର ପୁଣି, କେତୁର ମସ୍ତକଭାଗ,
ଚନ୍ଦ୍ରଗର୍ହଣ ସମୟରେ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଆହାରନ
କରିବା ପୁରୁଷର ଗୁମ୍ବା, (ଶା. ରି) ତ୍ୟାଗ,
ବିନ୍ଦନ, (ଲ.ଅର୍ଥ) ଅତ୍ୟାରୁଶ ବା ପର-
ପାତକ ବଂକ୍ତି ।
ରାହିଗ୍ରେନ—ଶା. ବି. ରାହିକୁତ, ରାହିତ,
ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପ୍ରହଣ ।
ରାହିଗ୍ରୁ—ବ. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ରାହିକୁତ ଧୂତ
ବା ଭିତ୍ତି, ରାହିକୁତିକ ଆନ୍ଦାନ୍ତ (ରାହିତ-
କାଲୀନ ଚନ୍ଦ୍ର ବା ସୁର୍ଯ୍ୟ) ।
ରାହିତ୍ରେ—ବ. ରାହିତ୍ରେପେ କଲିତ ଦ୍ଵାରା
କେଣ୍ଟିତ ନବଗ୍ରହ ମଧ୍ୟରୁ ଅସ୍ତ୍ରମଗ୍ରହ
ରାହିଗ୍ରେନ—ବ. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ରାହି କାନ୍ତିକ
ଶାସ୍ତ୍ର. ରାହିକ ଦ୍ଵାରା ଚନ୍ଦ୍ର ବା ସୁର୍ଯ୍ୟ-
ଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ।
ରାହିଗ୍ରୁସ—ପୁ. ବି. ରାହି ଦ୍ଵାରା
ଦ୍ଵାରା ଚନ୍ଦ୍ର ବା ସୁର୍ଯ୍ୟ ।
ରାହିଗ୍ରୁସ—ପୁ. ବି. ରାହିଗ୍ରୁସ, ସୁର୍ଯ୍ୟ ଓ
ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରହଣ ।
ରାହିଦ୍ୱାତକ—ବ. ଗ୍ରହଣ ବା ଉପରାଗ,
ଚନ୍ଦ୍ର ବା ସୁର୍ଯ୍ୟ ପରାଗ ।
ରାହିଦା—ପୁ. ବି. (ରାହି+ହନ୍+କ.
କ୍ଷୁ) ବିଷ୍ଣୁ ।

ରାହିକନ୍ଦ—କ୍ଲୀ. ବି. ରାହି ଭ୍ରମଣକଣ ।
ରାହିକୁତ—ବ. (ଗତତ୍ଵ) ଆହୁତିକ, ଅଭି ।
ରାହିତ—ଶା. ବି. ରାହିତ, ଅଶ୍ଵରେଶ,
ଅଶ୍ଵରେଶ ପାର ।
ରାହିଦଣ—ବ. ମନୁଷ୍ୟର ପରମାୟୀ
କାଳରେ ପଢ଼ିବା ରାହି ପ୍ରହର ଦଶା
ବା ଶ୍ରେଷ୍ଠକାଳ ।
ରାହିଦର୍ଶ—ବ. ରାହିର ଗୁରୁଷ ଜୀବ,
ଗ୍ରହଣପ୍ରସାଦ, ଗୁରୁଶ ସମୟରେ
ଚନ୍ଦ୍ର ସୁର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ଦେଖିବା ।
ରାହିତୁତ—ବ. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ଶିରଶେଷ ।
ରାହିତେଣ—ପୁ. ବି. (ରାହି+ତେଣନ୍)
ବିଷ୍ଣୁ ।
ରାହୁମଣି—ବ. (କ.ଧା) ଗୋମେଦମଣି,
ପିଙ୍ଗଳ ବା ପୀତବଣ୍ଣ ମଣିବିଶେଷ ।
ରାହୁମୁକ୍ତ—ବ. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ରାହି ପ୍ରାସ୍ତୁ
ମୁକ୍ତପାସ (ଚନ୍ଦ୍ର ବା ସୁର୍ଯ୍ୟ) ।
ରାହୁମୁକ୍ତରୁ—ପୁ. ବି. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ବିଷ୍ଣୁ
ରାହୁମୁକ୍ତରୁ—ପୁ. ବି. ବିଷ୍ଣୁ ।
ରାହୁମୋକ୍ଷ—ବ. ଚନ୍ଦ୍ର ବା ସୁର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁଠାରୁ
ଗ୍ରହଣ ପ୍ରହଣିବା ।
ରାହୁରହୁ—କ୍ଲୀ. ବି. ରାହୁମଣି ଦେଖ ।
ରାହୁରେଖା—ଶା. ବି. କପାଳର ମଧ୍ୟ-
ଭାଗରେ ପିନାମିବା ଅଳଙ୍କାରବିଶେଷ ।
ରାହୁଲ—ପୁ. ବି. ବୁଝିଦବଙ୍କ ପୁଣି ।
ରାହୁଲୟ—ପୁ. ବି. ବୁଝିଦବଙ୍କ ।
ରାହୁମହାପ୍ରତ୍ୟୋଗ—ବ. ଏକ ରାଣ୍ମିତ
ଗୁରୁତ୍ୱ ରାହି, କେୟାତକୋତ୍ତ ଅନିଷ୍ଟ-
କର ଯୋଗବିଶେଷ ।
ରାହୁମଷ୍ପର୍ଦ—ବ. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ଚନ୍ଦ୍ର ବା ସୁର୍ଯ୍ୟ-
ଗ୍ରହଣ ।
ରାହୁମଷ୍ପର୍ଦ—ବ. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ରାହି ଦ୍ଵାରା
ଆହାନ୍ତ (ଚନ୍ଦ୍ର ବା ସୁର୍ଯ୍ୟ) ।
ରାହୁମଷ୍ପର୍ଦ—ପୁ. ବି. ଉପରାଗ, ସୁର୍ଯ୍ୟ ଓ
ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରହଣ ।
ରାହୁମୁକ୍ତକ—ବ. ଗ୍ରହଣ ବା ଉପରାଗ,
ଚନ୍ଦ୍ର ବା ସୁର୍ଯ୍ୟ ପରାଗ ।
ରାହୁଦା—ପୁ. ବି. (ରାହି+ହନ୍+କ.
କ୍ଷୁ) ବିଷ୍ଣୁ ।

ରାତ୍ରିକୁଣ୍ଡଳ—ପୁଂ. ବି. (ରାତ୍ରି + କୁଣ୍ଡଳ) ଲଶୁନ, ରସୁଣ ।
 ରାତ୍ରିଷ୍ଟାଣ୍ଡ—ପୁଂ. ବି. (ରାତ୍ରି + ଇଷ୍ଟାଣ୍ଡ) ଲଶୁନ, ରସୁଣ ।
 ରି—ବ. ରଜତ ସ୍ଵର, ସଙ୍ଗୀତର ଏକ ସ୍ଵର, ଅନୁକାର ଶବ୍ଦ, (ଗ୍ରା.ଆବ୍ୟ)ଷଷ୍ଠୀ ବିଭିନ୍ନର ଚିତ୍ରବିଶେଷ,(ଯଥ-ଦୂମର) ।
 ରିଆତ୍—ସା. ବି. ମୁଖୀ, ନିଷ୍ଠାତି, ଅନୁଗ୍ରହ ।
 ରିକ୍ସା—ସା. ବି. ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ବସାଇଛାଣିବ ଦୂରକିଞ୍ଚା ଗାଢ଼ି ।
 ରିକା—ଗ୍ରା.ଚି. ରିକ୍ତ ଦେଖ ।
 ରିକାବ—ସା. ବି. ରେକାବ ଦେଖ ।
 ରିଙ୍ଗ—ଗ୍ରା.ଦ୍ଵି. ଉତ୍ସର୍ଗବାଣୀ ।
 ରିକ୍ତ—ବି. (ରିକ୍ତ+ମିତି) ଫଳ, ଫୁଲ, ଫିଲ୍‌ଫଲ, ଫଳି, ପୋଲ, ଦର୍ଶନ, ନିଷ୍ଠାତି, ଅବକାଶ, ଶନ୍ତ୍ୟପ୍ରାନ୍ତ, ଶୁନ୍ଧ୍ୟ, ଆକାଶ, ବନକଙ୍ଗଳ, (ପ୍ରୀ) ତ୍ରୁଟି ।
 ରିକ୍ଲାକ—ଶି. ବି. (ରିକ୍ଲାକ+କ) ଶୂନ୍ୟ ।
 ରିକ୍ଲାକୁମ୍—କ୍ଲୀ. ବି. ଶନ୍ତ୍ୟକଳସ ସମ୍ମୁଦ୍ରତ ଶକ୍ତିଶାର ଶକ୍ତି, ଦୁର୍ଦେଖ ଭାଷା ।
 ରିକ୍ଲୁଟୁଟ—ବି. ଡାକ୍ତିର କରାୟ ଇଥିବା ।
 ରିକ୍ଲୁଟୁଟ-ବି.ଯେଉଁଏରେ କେହି ନ ଆଏ
 ରିକ୍ଲିପାନ୍—କ୍ଲୀ. ବି. ଖାଲିପାନ୍, କିଛି ପଦାର୍ଥ ନ ଥିବା ପାଇ । [ନ ଥାଏ]
 ରିକ୍ଲିଭବନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଯେଉଁଏରେ କେହି ରିକ୍ଲିପାନ୍—ବ. (କ.ଧା) ଶୁନ୍ଧ୍ୟ ପାନ୍, (ବି. ବ.ମ୍ର.) ଭାଣ୍ଡବିଶ୍ୱାସ, ବୁକିଶ୍ୱାସ ।
 ରିକ୍ଲିମତି—ଶି.ବି.ବି.ଶୁନ୍ଧ୍ୟମନ, ନିନ୍ଦାମୁଦ୍ରି ।
 ରିକ୍ଲିପସ୍ଟ୍—ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ଖାଲିହାତ, ଶୁନ୍ଧ୍ୟହାତ, ଯେଉଁ ହାତରେ କିଛି ଧନ ନ ଥାଏ, ଶୁନ୍ଧ୍ୟ ହୁଏ ।
 ରିକା—ସା. ବି. (ରିକ୍ଲାକ+ତା) କରୁଥାଏ, ନବମୀଓ ଦ୍ୱାରାଶୀ ଦିନମାନ ।
 ରିକାର୍କ—ପୁଂ. ବି. (ରିକ୍ଲାକ+ଅର୍କ)ରିକାର୍କ- ତଥରେ ପଡ଼ିବା ରବିବାର ।
 ରିକ୍ଲୁ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରିକ୍ଲାକ+ମୁଖ) ଧନ, ସମ୍ପଦ, ଦାୟି, ସ୍ଥାନର ଅସ୍ତ୍ରାବରମ୍ଭତ୍ତା
 ରିକ୍ଲିପ୍‌ଗ୍ରାମ—ପୁଂ. ବି. (ରିକ୍ଲିପ୍+ଗ୍ରାମ)

କ.ଇନ୍) ଧନଗ୍ରହଣକାଶୀ, ଅର୍ଥଗ୍ରହି,
 (ସ୍ତ୍ରୀ)ଗ୍ରହଣୀ, (ବି) ସମ୍ପଦିର ଉତ୍ସର୍ଖ-
 କାଶ, ଦାୟାଦ ।
ରକ୍ତକାଣ—କ୍ଲୀ.ବି. (ମୃତବ୍ୟକ୍ତିର)ସମ୍ବୁ-
 ଦାୟା ସମ୍ପଦି ।
ରକ୍ତଭାଙ୍ଗ—ପୁ.ବି. ଧନଭାଙ୍ଗୀ ।
ରକ୍ତଭାଙ୍ଗି—ପୁ.ବି. (ରକ୍ତ + ଭାଙ୍ଗିନ୍)
 ଧନଭାଙ୍ଗୀ ।
ରକ୍ତହୁର—ପୁ. ବି. (ରକ୍ତ + ହୁର) ଧନହାରକ, ଧନଭାଙ୍ଗୀ ।
ରକ୍ତହାର—ପୁ. ବି. ଧନାଧିକାଶ, ଉତ୍ସର୍ଖକାଶ ।
ରକ୍ତହାରା—ପୁ. ବି. (ରକ୍ତ + ହାର) ଧନାଧିକାଶ,
 ଉତ୍ସର୍ଖକାଶ ।
ରକ୍ତହାରାଶୀ—ପୁ. ବି. (ରକ୍ତ + ହାର
+ କ.ଇନ୍) ଧନାଧିକାଶ, (ବି) ଦାୟାଦ,
 ଉତ୍ସର୍ଖକାଶ, ମାତୁଳ, ମାମୁଁ ।
ରକ୍ତହାରି—ପୁ. ବି. ପୁଷ୍ପ, ଉତ୍ସର୍ଖକାଶ,
 ଧନାଧିକାଶ ।
ରକ୍ତି—ପୁ.ବି. (ରକ୍ତ + ଇନ୍) ଧନ-
 ହାଶ, ଧନୀ. ଉତ୍ସର୍ଖକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ରକ୍ତିମା ।
ରକ୍ତିୟ—ହି.ବି. ଉତ୍ସର୍ଖକାଶ ସମ୍ବନ୍ଧିତ
 ଶବ୍ଦ ।
ରକ୍ଷଣ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣଶତ ଧୂଳିକଣା
 ବା ଅଣ୍ଣ, ଲିଙ୍ଗ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଉକୁଣୀ ।
ରକ୍ଷଣ—କ୍ଲୀ.ବି. (ରନ୍ଧା + ଅନ) ପୁଲନ,
 ଗୁରୁତ୍ବିବା, ସମ୍ବାନ୍ଧରୁ ପତନ, ବିଚିତ୍ର
 ହେବା । [ଦେଖ]
ରକ୍ଷଣ—କ୍ଲୀ.ବି. (ରନ୍ଧା + ଅନ) ରକ୍ଷଣ
ରକ୍ଷିତ—କ୍ଲୀ.ବି. (ରନ୍ଧା + ଭ.ତ) ଗମନ
 ପୁଲନ, (ବି-କ.ତ) ଗତ, ପ୍ରକିତ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ରକ୍ଷିତା ।
ରିଙ୍କା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ) କି. ଆକୃଷ୍ଣହେବା,
 ରତ୍ନିବା, ସମ୍ମୂଷ୍ଷହେବା ।
ରିଙ୍କ—ଗ୍ରା.ବି. ମନୋରଞ୍ଜନ, ବିନୋଦନ,
 ମନର ଅନନ୍ତ, ମନ, (ବି) ମନୋମାତ୍ର ।
ରିଙ୍କା—ଗ୍ରା. ବି. ମନୋରଞ୍ଜନ, (ବି)
 ମନୋମାତ୍ର ।
ରିଙ୍କରବା—ଗ୍ରା.କ୍ରି.ବୁଝାଇବା, ମଣାଇବା,
 ତେଷିବା, ରେଞ୍ଜାଇବା ।
ରିଟି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଅନ୍ତି ଦାସର ଚଢ଼ିବା

ଶବ୍ଦ, ବାଦ୍ୟଯତ୍କରିଣେଷ, କୃତ୍ତଲବନ୍ଧ ।
 ୬୦—ଗ୍ରା.ବି.ଦସ୍ତ ପରିଷାରଣାର୍ଥ ବ୍ୟବ-
 ହୃଦ ଫଳବିଶେଷ ଓ ଡାହାର ଗଛ ।
 ରିତି—ଗ୍ରା.ବି. ଡାଲ ନନ୍ଦିଆପରିଆଦିର
 ଟାଣୁଆ ଶିର ।
 ଶିଢା—ପ୍ରା.(ବାଲେ)ବି. ଦାନ୍ତପାଟି ।
 ରିତି(ତୁ)ଆ—ଗ୍ରା.ବି. ରେଡା, ପ୍ରେଟ ଓ
 ବନ୍ଦୁର (ପଦାର୍ଥ) ।
 ରଣ—ଗ୍ରା.ବି. ରଣ ।
 ରେତୁ—ଗ୍ରା.ବି. ରେତୁ, ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ରେତୁସ୍ତବ,
 ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ରେତୁକାଳ ।
 ରେତୁ—ଶିବି. ପକ୍ତ (ଶସ୍ତ୍ରୀୟତି) ।
 ରଧମ—ପୁ.ବି. (ରଧ+ଅମ)କାମଦେବ,
 ବସନ୍ତ ।
 ରଧୋ—ପ୍ରା.(ସମ୍ବ)ବି. ରମିକତା ।
 ରିପନ୍-ୟା.ବି.ଭାରତର ସ୍ଵପ୍ନସିନ୍ଧ ଗର୍ଭର୍ତ୍ତର
 କେନେରାଲ ।
 ରପୁ—ବି. (ରପୁ+କ.ର) ଶତ, ବିପଳ,
 ଲଗ୍ନାରୁ ଶଷ୍ଟ ସ୍ଥାନ, କାମ ଦୋଧ
 ଲେଇ ମୋହ ମଦ ମାସ୍ତୀୟ-ଶଶବିଷ୍ଟ
 ଏହି ଛଥ ଶତ୍ରୁ ।
 ରପୁଜୟ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ଶତ୍ରୁ ବିନାଶ,
 ରପୁଘାଣ—ପୁ.ବି. (ରପୁ+ହନ୍+ରନ୍)
 ଶତ୍ରୁଘାଣ, ଶତ୍ରୁହନ୍ତା ।
 ରପୁଘ୍ୟ—ବି. (ରପୁ+ହନ୍+କ.ଥ)
 ଶତ୍ରୁର ବିନାଶକ, (ହୀ) ରପୁଘ୍ୟୀ ।
 ରପୁଜୟ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶତ୍ରୁକୁ ପରା-
 ଜୟ କରିବା, କାମକୋଧାଦିକୁ ବଣ
 କରିବା ।
 ରପୁତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ରପୁ+ତ) ଶତ୍ରୁତ,
 ବୈରତା । [ଦେଖ]
 ରପୁତମନ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ରପୁଜୟ
 ରପୁପରତନ—ପୁ.ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ଶତ୍ରୁର
 ଅଧୀନ, କାମକୋଧାଦିର ବଣୀଭୂତ,
 ଅଜିତେଜ୍ଞୟ ।
 ରପୁପିତ୍ର—ବି.(କ.ଧା)ଶତ୍ରୁକୁତ ଅତ୍ୟ-
 ଗ୍ରର, ଶଶବିଷ୍ଟ ରପୁଙ୍କ ପ୍ରଭାବ ।
 ରପୁବଳ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ଶଦ୍ରୁ ପରାହମ
 ବା ଶମତା, ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ଥେନା ।

ରହୁବଶ—ବି. (ଗତତ) ଶବ୍ଦର ବଣୀ-
ଭୂତ, ଜାମଦୋଧାଦି ଦେହଷ୍ଟ ରହୁବ
ଅଧିନ ।

ରପୁଙ୍କୁ—ବି. (ଗତତ) ଶବ୍ଦର ବଳ,
ଶବ୍ଦରାଜା ।

ରପୋଟ—ଯା.ବି. କୌଣସି ପଠନାର
ଲିଖିତ ବିବରଣୀ ବା ବୃତ୍ତାନ୍ତ ।

ରପ୍ର—ପୁ.ବି. (ରପ୍ର+କ.ର) ଅଧମ, ମାତର,
(ବି.ଶ.ପ୍ର) ପାପ, ପାତକ ।

ରପ୍ରବାହ—ପୁ. ବି. (ରପ୍ର+ବହ+
କ.ଥ) ପାପହାରକ, ପାପନାଶକାରୀ ।

ରପ୍ରଫ—କ୍ଲୀ. ବି. ଲମ୍ବର ଦ୍ୱାଦଶରଣ,
ଲମ୍ବଠାରୁ ଦ୍ୱାଦଶଶ୍ଵାନ ।

ରବିଦ୍ୱାର—ଶା. ଅ. ବରିବର, ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ
ଦିମିର ଦେହରେ ବାହାରିବା ପ୍ରକାରେ ।

ରମ୍—ଯା. ବି. ୨୦ଦ୍ୱାରା ବା ୮୦-୯୦ର
କାଗଜ ।

ରମ୍ଭମ୍—ଶା. ଅ. ଡିପରିପି (ବର୍ଣ୍ଣ) ।

ରମ୍ପ—ଶା. ବି. ମନ୍ତ୍ରବରତର ଗୋଟିଏ
କରଦରଳ୍ୟ, ଦୋଧ ।

ରମି—ଶା. ବି. ବ୍ୟାପ୍ରାଦି ବନ୍ଦକଳ୍ପ ଦ୍ୱାର
ହୁତ ମୁଗାଦି ପଣ୍ଡ । (ବର୍ଣ୍ଣ) ।

ରମିରମି—ଶା. ବି. ଓ କ୍ରି. ବି. ଡିପିରେପ
ରମେଦ—ପୁ. ବି. ଅରମେଦ ।

ରମ୍ପ—ବି. ରମିତିତ ।

ରିରଂସା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରମ୍+ସନ୍+ଭା.ଅ
+ଆ) ରମଣକରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା, ଶୀଘ୍ର
କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ।

ରିରଂସୁ—ପୁ. ବି. (ରମ୍+ସନ୍+କ.ର)
ରମଣକରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା, ଶୀଘ୍ରନେଇଚ୍ଛା ।

ରିରକ୍ଷା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ଷାକରିବାର ଇଚ୍ଛା ।

ରିରକ୍ଷିଷା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରକ୍ଷା+ସନ୍+ଆ
ଆ) ରକ୍ଷାକରିବାର ଇଚ୍ଛା ।

ରିରକ୍ଷିଷୁ—ପୁ. ବି. (ରକ୍ଷା+ସନ୍+କ.
ର) ରକ୍ଷାକରିବାକୁ ଅରିଲାଣୀ ।

ରିରକ୍ଷୁ—ଶା. ବି. ରକ୍ଷାକରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ।

ରିରମ୍ଭୁଷୁ—ପୁ. ବି. (ରମ୍+ଭିର୍ତ୍ତ+
ସନ୍ତର) ରମଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ।

ରିରମ୍ଭୁ—ପୁ. ବି. (ରକ୍ଷା+ସନ୍+ଭ) ସନନ୍ଦ

କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ।

ରିଶ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ର+କ.ଶ) ପିତିଳ ।

ରିଶପ(ବ)ତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରିଶପ(ବ)ତ ।

ରିଶ—ପୁ. ବି. (ରିଶ+ରି) ମୁଖ ।

ରିଶ—ବି. ଶତକରିଶ ।

ରିଶ—ଶା. ବି. (ପ୍ର-ରିଶ) ହୋଧ, ରାଗ,
ରୋଷ, ହିଂସା, ଦ୍ୱେଷ ।

ରିଶଭ—ଶା. ବି. ସୌର ଜ୍ୟୋତିଷମାସ ।

ରିଶାଳ୍ ଦାର—ଯା.ବି. ରିଶାଲ୍ ଦାର ପ୍ରେରଣ
ସବାର ସୈକଣ୍ଡଲର ଅକ୍ଷୟ ।

ରିଶାଲ୍—ଯା.ବି. ଧନକୁ ଶ୍ଵାନାନ୍ତରପ୍ରେରଣ
ରିଶ—ପୁ. ବି. (ରିଶ+କ.ର) ରିଶି, ମୁଖ ।

ରିଶକ—ଶି. ବି. ହିଂସାକାରୀ, (ପୁ.ବ)
ଶିବ ।

ରିଶେଇହେବା—ଶା. କ୍ରି. ରେଷେଇହେବା
ଦେଖିବା, ରିଶାନ୍ତ ହେବା ।

ରିଶ୍ଵ—ବି. (ରିଶ+ତ) ଷେମ, କଲାଶ,
ଅଞ୍ଚଳ, ନାଶ, ପାପ, ରଠା (ଫଳ ଓ
ତୁଳ), ପାରଦ, ଅଶ୍ରତଶଳ, ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ
ନଷ୍ଟତାଦିକ୍ଷ ରିଶ୍ଵ ଅଥପ୍ରାନ ଯୋଗୁ
ବ୍ୟକ୍ତିରଶେଷର ଜୀବନରେ ଆଜ୍ଞେତ
ଅମଙ୍ଗଳ, (କିଂ) ପାପଜନକ, ଅଶୁଭ-
ମୁତ୍ତକ, ଅମଙ୍ଗଳକର, ନଷ୍ଟ ।

ରିଶୁକ୍ଷୟ—ବି. (ଗତତ) ପାପକ୍ଷୟ, ଅଶୁଭ
ବିନାଶ ।

ରିଶୁଶ୍ରେଷ୍ଠ—ବି. (ଗତତ) ଧର୍ମାଧିକ୍ୟରୁ
ପାପ କା ଅଶୁଭ କରିଯିବା, ଶାହୋକ୍ତ
ଦାନାଦି ଦ୍ୱାରା ଜ୍ୟୋତିଷଶ୍ରେଷ୍ଠ ରିଶୁର
ବାରଣ ।

ରିଶୁଶ୍ରବ—ବି. ଶ୍ରଦ୍ଧମାନଙ୍କର ଅମଙ୍ଗଳ
ଅବସ୍ଥା, ପାପଗର୍ହ, ମନ୍ଦଗୁହ ।

ରିଶୁତଙ୍ଗ—ବି. ରିଶୁଶ୍ରେଷ୍ଠର ଦେଖ ।

ରିଶୁତତ୍ତ୍ଵ—ବି. କ୍ରି. ରିଶୁଶ୍ରେଷ୍ଠର
ମନ୍ଦ ।

ରିଶୁଯୋଗ—ବି. ଶ୍ରଦ୍ଧମାନଙ୍କର ଅଶୁଭ-
କର ଅବସ୍ଥା ।

ରିଶୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରିଶୁ+ତ) ଫଢ୍ରୁ, ଅଶୁଭ,
ଅମଙ୍ଗଳ, ଅସୋଭଗ୍ୟ, ରିଶୁ, ଶ୍ରଦ୍ଧ-
ଦୋଷ, ଶୁଭ ।

ରିଷ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରିଷ+ପ) ଲଗ୍ନଠାରୁ
ଦ୍ୱାଦଶ ଶ୍ଵାନ । [ହରିଶ ।

ରିଷ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ରିଷ୍ୟ+ଯ) ମୁଗବିଶେଷ,
ରିଷ୍ୟମୁଳ—ପୁ. ବି. ରିଷ୍ୟମୁଳ ପଟ୍ଟତ ।

ରେବଗୁ(ଗୋ)ଲ—ଯା.ବି. ରେବଗୁଲ ।

ରିତିମ୍—ଶା. ବି. ତେଜିପଣ ।

ରିତିମଦାର—ଶା. ବି. କେଜିମ୍ବୀ ।

ରିତି—ଶା. ବି. (ପ-ରିତିମ୍) ଅଦୌତ;
ହିଂସା, ରୋଷ, ଫୋଧ । [ପ୍ରକାର ।

ରିତିତ୍ତ—ଆ. ଲେହନ କରିବା, ବୁଝିବା
ରିତାର(ତ,ତ)—ଯା. ବି. ମୁକ୍ତି, ଦୋଷର
ମାତ୍ର ।

ରିତାଶ—ବି. ସେବାକରଣ, ପଦସେବା,
ଆନୁଚନ୍ଦ ଶ୍ଵାକାର ।

ରିତାୟୁସ—ପୁ. ବି. ଦେସ୍ୟ, ତୋର ।

ଶ୍ଵା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରୀ+କିଷ୍ଟ) ରତ, ରବ,
ରୋଦନ, ବଧ ।

ଶଜ୍ଯା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ଵୁ+ଆ+ଆ) ଲଞ୍ଛା,
ଶୁଣା, ତକନ, ଭସନା, କୁଣ୍ଡା, ନଦୀ ।

ଶତ—ଶା. ବି. (ରାତ+କ.ଠ+ଆ).
ରଠାକରଞ୍ଜ, ରଠା ଦେଖ ।

ଶତ—ଶା. ବି. ଅନାଦର, ଶୁଣା ।

ଶତକ—ପୁ. ବି. (ରିତ୍ତ+କ.ଠ+କ)
ପୁଷ୍ଟବର, ମେରୁଦଶ୍ତ, ବେଂଶିରା ହାତ ।

ଶତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରିତ୍ତ+ଭ.ଠ+ଆ)
ଅବଜ୍ଞା, ଶୁଣା ।

ଶତ—ଶା. ବି. (ରିତ୍ତ+କ.ଠ+ଭା)
କରତ; ରେବୁଥିବା, କରତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରାଣୀ ।

ଶତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରିତ୍ତ+କ.ଠ) ପିତୁଳ,
(ଭ.ଠ) କ୍ରମ, ପ୍ରଥା, ଶୁଣ, ଧର୍ମ, ପଦତ,
ଧାରା, ଚତ, ସତ୍ତବ, ମତକ, ଧରଣ,
ଆଚରଣ, କରଣ, ସ୍ଵତ୍ତବ, କୌତୁକ,
ଲୁହାମଳ, ସୀମା, କାର୍ଯ୍ୟର ପଦସ୍ଥପଟନ
ପ୍ରଶାଳୀ, ଦଗ୍ଧମୁଣ୍ଡାଦର ମଳ ।

ଶତକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରିତ୍ତ+କ) ଦୁଷ୍ଟିକ,
ପିତୁଳ ଧାରୁ ।

ଶତକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରିତ୍ତକ+ଆ) କୁମୁଦ-
ଭାବ, ପିତୁଳ, ଦ୍ୱାର ଉପ୍ତ୍ୟ ।

ଶୁଣଇଛି—ବିଂ. ପ୍ରଥାଅନୁସାରେ ଯାହା ଚଳି ଆସୁଥିଲୁ, ପ୍ରକୃତିଗତ, ଅର୍ଥାସିନ୍ଧି ।

ଶୁଣିଗ୍ରହ୍ୟ—ପୁଂ. ବିଂ. ପ୍ରଥା ବା ନୟମକୁ ସ୍ମୀକାର କରି ଉତ୍ତନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ-କରୁଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୀତିଗ୍ରହଣୀ ।

ଶୁଣିରୀଷ୍ଟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଦ୍ୱାରା) ସ୍ଵରବ ଓ ଆଚରଣ ।

ଶୁଣିଜ୍ଞ—ପୁଂ. ବିଂ. ଯେ ନୟମ ବା ପ୍ରଥା ଜୀଶେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୀତିଜ୍ଞ ।

ଶୁଣିଧରିବା—ଗ୍ରା. କି. କୌଣସି ଆଶୁର ଦା ବ୍ୟବହାରକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ କରିବା ।

ଶୁଣିନାନ୍ଦି—ଗ୍ରା. ବି. ମନୁଷ୍ୟର ରୂପିତଳନ, ଦେଖିପ୍ରତଳିତ ଆସୁର ବ୍ୟବହାର, ଧାରା, ପରିତି, ସ୍ଵରବ ଓ ବିବେନୋ, ଆହାର ବ୍ୟବହାର ।

ଶୁଣିପୁଷ୍ଟ—କ୍ଲୀ. ବି. କୁପୁମାଙ୍କନ ।

ଶୁଣିବହର୍ତ୍ତ—ବିଂ. ପ୍ରଥାବୁନ୍ଦ, ଭାଷା-ଗତ ରୀତିର ବୁନ୍ଦ, ପ୍ରାକୃତି ରୀତିର ବହର୍ତ୍ତ ।

ଶୁଣିବଗର୍ହତ—ବିଂ. ରୀତିବହର୍ତ୍ତ ଦେଖ ।

ଶୁଣିବହୁ—ବିଂ. (ଗୁଡ଼ର) ନୟମ ବହୁ-ତ୍ରୁଟ, ସ୍ଵରବ ବିରୋଧୀ ।

ଶୁଣିମରି(ତେ)—କି. ବିଂ. ନୟମନୁସାରେ, ଦସ୍ତ୍ରମଣିକେ ।

ଶୁଣିସଙ୍ଗତ—ବିଂ. ଆସୁରସଙ୍ଗତ, ରୀତି-ଅନୁସାରେ କିରାଯାଇଥିବା, ଯାହା ଭାଷାର ପ୍ରାକୃତିରୀତ ଅନୁସାରେ କଥତ ବା ନିଶ୍ଚିତ ।

ଶୁଣିସମ୍ଭବ—ବିଂ. ରୀତିସଙ୍ଗତ ଦେଖ ।

ଶୁଣିସିବ—ବିଂ. ରୀତିସଙ୍ଗତ, ରୀତ ବିହୁକାଳ ବ୍ୟବହାର ଦ୍ୱାରା ଯାହା ଚିକିତ୍ସା ବା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଲାଣି ।

ଶୁଣିନୁମୋଦିତ—ବିଂ. ରୀତିସଙ୍ଗତ ଦେଖ ।

ଶର—ପୁଂ. ବି. ଶିବ ।

ଶର୍ଷ—ଶ୍ଵା. ବି. ପିତୁଳ ।

ଶର୍ଵ—ବି. ପହଣ, ଅଛାଦନ ।

ଶର୍ପା. (ଭତ୍ତିଭଣା)ଶ୍ଵା. ରାଗ, ଫୋଧ ।

ଶୁ—ପୁଂ. ବି. ଶର, (ଏକାଶର କୋଷ) (ଗ୍ରା.ଅବ୍ୟ) କ୍ଷମି ବରକିର ପ୍ରତିୟୁ, ବ୍ୟତିରେକେ, ଆରମ୍ଭକର, ନିକଟରୁ, ଅପେକ୍ଷା, ଅନୁସାରେ, ଯୋଗୁଁ, ଦେବତରୁ ଅଭ୍ୟନ୍ତରୁ, ଦ୍ୱାରା ।

ଶୁଣିତ—ବିଂ. (ରୂନଶ୍ରୀ+ମୀ.ତ)ରୈତିତ, ଚଢିତ, ଦୋଳାହୋଇଥିବା ।

ଶୁଅ—ଶ୍ଵା. ବି. ଶୂଳପର ମଥାନଠାରୁ ଶୂଳର ଓଳିପର୍ଯ୍ୟେନ୍ତ ଶେଣିମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆଡ଼ିବାଗରେ ଲମ୍ବିତ କାଠ ବା ବାଉଁଶ, ଚଣ୍ଡୀ, ରୂପାରିଷେକଥାନ ପ୍ରୋତ୍ସର ଥରେ ଆଚୂରି ।

ଶୁଆ—ଶ୍ଵା. ବି. ଧାନ ପରିଚିତ କରିବା କର୍ମ, ପରାଗ, ରେଣୁ, ଆଗୋଗେଦା-ନୂଣୀ, ଯାଆରେ କଞ୍ଚକୁଥିବା ନୂତନ ମାଂସର ଗୋଟିକା, ଅଳଙ୍କାରରେ ପରିଚିତ ହେବା ସ୍ମର୍ଣ୍ଣିଦିର ଗୋଲକାର ଷୁଦ୍ର ଷୁଦ୍ର ବୁନ୍ଦାମାନ, ପ୍ରାଚୀନ କଲିଙ୍ଗରେ ପ୍ରତିକିତ ଏକ ରୌପ୍ୟ ମୁଦ୍ରା, (ବିଂ) ରୈପିତ ଦୋଇଥିବା (ଧାନଗରୁଆଦ), (ପ୍ରା.ପ୍ରମୁ.ପିହ) ରୁଳା ।

ଶୁଆବହୁଡ଼ା—ଶ୍ଵା. ବି. ଧାନ ପରିଚିତ କମଶର ଦୁଇଟି ପ୍ରତିୟା, ରୋଇବା ଓ ବିହୁଡ଼ାବା ।

ଶୁଆରୁଆ—ଶ୍ଵା. କି. ବି. କୁଦୁରୁକୁଦୁରୁ ଶୁଆ-ମାନ ରୁଠିବା ପ୍ରକାରେ, (ଶ୍ଵା.ବିଂ)କୁଦୁରୁ କୁଦୁରୁ ଅଂଶୟକ୍ତ । [କୃଷିକର୍ମ ।

ଶୁଆରୋଇ—ଶ୍ଵା. ବି. ଧାନ ରୋଇବାଆଦ ଶୁଆକି(ଲୀ)—ଶ୍ଵା. ବି. ରୁଆୟକୁ, କୁଦୁରୁ ଓ ଗୋଲକାର ଅଂଶୁମୟ, (ବି)ଯେଉଁ-ମାନେ ଧାନ ର ଅନ୍ତି ।

ଶୁଇ—ଶ୍ଵା. ବି. ଶେଇ ଦେଖ, (ପ୍ରାଦେ. ଲରିଆ. ବି) ଦୁଳା, ଉଇ ।

ଶୁଇ(ଏ)ଦାଢ଼ି(ଦ)—ଶ୍ଵା. ବି. କୌଣସି ମକଦମା ବା ବିଷୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିବରଣ୍ୟକୁ-ଅଦାଳିତଙ୍କ ଲିପି, ସୁକ୍ରି-ସମ୍ବନ୍ଧର ମକଦମାର ରୟ ।

ଶୁଇନା—ଶ୍ଵା. କି. ରୋଇବା ଦେଖ ।

ଶୁଏ—ଶ୍ଵା. ବି. ଏକରୁଅ ବା ଥର ।

ଶୁକ—ଶ୍ଵା.ବି. (ରୁକ୍ତି+ଭ.କିମ୍)ଶେଷ, ପାତ୍ର, ଜଣ୍ଠା, (ରୁକ୍ତି+ଭ.କିମ୍)ପୀଡ଼ା, ରେଗ, ରୁଜା ଦେଖ, (ରୁକ୍ତି+ଭ.କିମ୍) ବିଦ୍ୟତ୍ତ, ଭଙ୍ଗ, (ଶ୍ଵା.ବି)ରୁଗ୍ରେଦ ।

ଶୁକର—ବିଂ. (ରୁକ୍ତି+ଭ.କଥ) ପୀଡ଼ାବିଦ୍ୟକ, ବାରୁଦିଯୁକ୍ତ ପୀଡ଼ାବିଦ୍ୟକ, ବାରୁଦିଯୁକ୍ତ ପୀଡ଼ାବିଦ୍ୟକ ।

ଶୁକରି—ଶ୍ଵା. ବି. (ଗୁଡ଼ର) ରେଗର ଚକିଷା ବା ପ୍ରତିକାର ।

ଶୁକରୁଥୁ—ବି. (ଗୁଡ଼ର) ବିଷ୍ଣ୍ଵ ।

ଶୁକ—ପୁଂ. ବିଂ. ବୃଦ୍ଧପ୍ରତିକାର, ଅନିଶ୍ଚିଦାତା, କନଶୀଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୁକା ।

ଶୁକର—ଶ୍ଵା. ଅ. ଯୋଗୁଁ, ହେବୁ, ଉତ୍ତରୁ, ପରେ ।

ଶୁକା—ଶ୍ଵା. ବି. ରେକା ଦେଖ ।

ଶୁକିବା—ଶ୍ଵା. କି. ରେକିବା ଦେଖ ।

ଶୁକ—ଶ୍ଵା. ବି. କୋରନର କୌଣସି ମନ୍ତ୍ରର ବା ପୁରାର ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ।

ଶୁକୁଣା(ଶ୍ରୀ)ରଥ—ଶ୍ଵା. ବି. ଅଶୋକାଶ୍ରୀ ସମୟରେ ଲିଙ୍ଗରକ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ତଳନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିମଙ୍କୁ ଯେଉଁ ରଥରେ ବସାର ରୁମେଶ୍ଵର ମନରକୁ ନିଆୟାଏ ।

ଶୁକୁଣାହାତପୋତ୍ର—ଶ୍ଵା. ବି. ରୁଲୁଥ୍ୟାନ୍ତ ବର୍ଗର ଶାକବିଶେଷ ।

ଶୁକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରୁକ୍ତି+କ.ମ) ସୁଷ୍ମ୍ରୀ, ଧୁପ୍ରତ୍ତିର, ଲୌହ, ନାଟକେଶର, ବର୍ଣ୍ଣ, (ପୁଂ) ରୁକ୍ତିଶୀଳର ଏକ ଭାଇ ।

ଶୁକକବର—ପୁଂ. ବି. ଯଦୁବଣୀଯ ରଜାବିଶେଷ ।

ଶୁକକାର(କ)—ପୁଂ. ବି. (ରୁକ୍ତି+କୁଳୁଥ) ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣିକାର । [ସୁନ୍ଦବିଶେଷ ।

ଶୁକୁକେଶ—ପୁଂ. ବି. ସୁଷ୍ମ୍ରୀକ ରଜାକ ରୁକ୍ତିପାଶ—ପୁଂ. ବି. ଯେଉଁ ସୁତାରେ ସୁତା ଅଳଂକାର ଗୁର୍ବାଯାଇ ପିନ୍ଧାଯାଏ ।

ଶୁକୁପୁର—କ୍ଲୀ. ବି. ଗରୁଡ଼ ବାସ କରୁଥିବା ପୌରଣୀକ ନଗର ।

ଶୁକୁପ୍ରସରିତ—ବି. ସୁନାଜରିର କାର୍ଯ୍ୟକିଷ୍ଟ ବହୁ, ବନାରସୀ ବହୁ ।

ଶୁକୁପ୍ରୟ—ଶ୍ଵା. କି. ସୁଷ୍ମ୍ରୀନିମ୍ବତ୍, ସୁଷ୍ମ୍ରୀ-ମନ୍ତ୍ରିତ ।

ରୁକ୍ତିମାଳୀ—ପୁଂ. ବି. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପୁଷ୍ପବିଶେଷ
 ରୁକ୍ତିରଥ—କି. ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣନନ୍ଦିର ରଥ, ଦୋହା-
 ରଥ, ଦ୍ରୋଷ, ଶଲଙ୍କପୁର, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣପୁର
 ରୁକ୍ତିବତ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣରଗଣ ସ୍କଟ୍,
 ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣପୁକ୍ତ ।
 ରୁକ୍ତାବାହନ—ବ. ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣରଥପୁକ୍ତ, (ପୁଂ. ବି.)
 ଦ୍ରୋଷରୁଯୀ ।
 ରୁକ୍ତିପ୍ରେସ୍—ବ. ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣପ୍ରେସ ।
 ରୁକ୍ତାଚାର—ପୁଂ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) କଳିକା-
 ଦେଶ ନିପତ୍ତିକିଶେଷ, (ପୁଂ. ବି.) ସୁନାର
 କାଲୁ ପିତରଥବା (ବ୍ୟକ୍ତି), (ସ୍ରୀ) ରୁକ୍ତା-
 ଚାର ।
 ରୁକ୍ତାବତ୍—ଶ୍ରୀ. ବ. ବିଦର୍ ରାଜତନୟ
 ରୁକ୍ତାକ୍ଷର କନ୍ୟା ।
 ରୁକ୍ତାଭ—ପୁଂ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣଭ,
 ସୁନାପରି ରକ୍ତି ।
 ରୁକ୍ତାଶ—ସ୍ରୀ. ବ. (ରୁକ୍ତା + ଇନ୍ + ଶ)
 ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣକ ପରୀବିଶେଷ, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣଶବ୍ଦକ,
 (ବି) ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣପୁକ୍ତ ।
 ରୁକ୍ତାଶିକାନ୍ତ—ପୁଂ. ବି. (ଡତି) ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ।
 ରୁକ୍ତାଶିଦାତଶ—ବ. ବୈଶାଖ ଶୁକ୍ଳ
 ଦାତଶ, ରୁକ୍ତାଶିଦାତଶ ।
 ରୁକ୍ତାଶିନାଥ—ବ. (ଡତି) ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ।
 ରୁକ୍ତାଦର୍ପ—ପୁଂ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣଙ୍କ
 ଅପନ ବଳରମ ।
 ରୁକ୍ତା ଦର୍ପହା—ପୁଂ. ବି. ବଳରମ ।
 ରୁକ୍ତାଧାରଣ—ପୁଂ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ବଳରମ ।
 ରୁକ୍ତାଧାରୀ—ପୁଂ. ବି. (ରୁକ୍ତା + ଧାରିନ୍)
 ବଳରମ ।
 ରୁକ୍ତିଭଦ୍ର—ପୁଂ. ବି. (ରୁକ୍ତି + ଭଦ୍ର +
 କ୍ରିୟ) ବଳରମ ।
 ରୁକ୍ତି—ପୁଂ. ବି. (ରୁକ୍ତି + ଇନ୍) ନିପତ୍ତ
 ଦିଶେଷ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରାଜକିର ଜ୍ୟୋତିଷପୁରୀ,
 (ବି) ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣପୁରୀ, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣପୁକ୍ତ ।
 ରୁକ୍ଷ—ବି. (ରୁକ୍ତି + ଶ) ଅପ୍ରେମ, ଅତ-
 କ୍ରିଶ, ମାରସ, କର୍କଶ, କଠୋର, ଶୁଷ୍କ,
 ଶୁଦ୍ଧ, ଉତ୍ତର, ଲୁଣୁର, ଶାତାପନ୍ଦ, ଅନ-
 ନୁକୁଳ, ନିର୍ଦ୍ଦୟ, ଟାରୁଣୀ, ଦେଶବାନ୍,
 ଉତ୍ତିଳ, (ସ୍ରୀ) ରକ୍ଷା, (ପୁଂ. ବି.) ଚକ୍ରା

ରୁଷକେଣ—ବ. (କ.ଧା) ଲୁଣ୍ଗ ବାଳ,
 (ୟୁ.ବିଂ-ବ.ଶ୍ଵର) ଯାହାର କେଣରେ
 ମାଲ୍ଲପା ଲୁଣି ନ ଥାଏ, ତାହିଁ ଶାବାକିଆ,
 (ସୀ) ରୁଷକେଣୀ ।
 ରୁଷତା(ହୁ)—ବ. (ରୁଷ + ତା) କର୍ଣ୍ଣତା,
 କଠୋରତା ।
 ରୁଷପଦ—ବ. (ବ.ଶ୍ଵର) ଶାହାଡ଼ାଗଛ ।
 ରୁଷପକୃତି—ବ. (କ.ଧା) କଠୋର ପ୍ରକୃତି,
 (ୟୁ.ସୀ.ବି.ବ.ଶ୍ଵର) ରୁଷ ପକୃତିଶିଖ
 ରୁଷପକୃତକ—ୟୁ.ବି. (ବ.ଶ୍ଵର) କର୍କଣ
 ପୁରୁଷବୟୁତ, (ସୀ) ରୁଷପକୃତକ ।
 ରୁଷଭାଷା—ୟୁ. ବି. (ରୁଷ + ଭାଷା +
 କ.ଇନ୍) ସେ କଠୋର ବାକ୍ୟ କହେ,
 (ସୀ) ରୁଷଭାଷିଣୀ । [ଗଛ]
 ରୁଷଶାଦୁଳ—ବ. ଧନ୍ଦଗଢ଼ିଷ, ଧାମଣ
 ରୁଷୀ—ବ. ଦନ୍ତୀଚୁଷ ।
 ରୁଷ—ବି. (ରୁଷ + କ.ଅ) ଶୂନ୍ୟ, ଖୋଲି,
 ଦୁଇତା, ଶ୍ରୀଶ, ରୋଗା, ଦୂଷଳ, (ଗ୍ର.
 ଦି) ହେଣିଆନରେ ହଣା ହୋଇଥିବା
 ଦାଆଆଦିର ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ ଦାନ୍ତପର
 ଦାତି, ଉତ୍ତାଆଦିରେ କଟା ହୋଇଥିବା
 ଲୁହାଆଦ ଧାରୁର ଗୁଡ଼ ।
 ରୁଜା—ଗ୍ର. ବି. ଧାପାଧାର, ପିଲିସକ,
 (ବି) ରୁଷ, ଭର୍ଣ୍ଣ ।
 ରୁଷିଆ—ଗ୍ର. ବି. ଏକପ୍ରକାର ଯତ୍ନ କାଟ,
 ସେ ରାତରେ ଜଳଲ ସୀମାକୁ ଜଳି
 ଛିକାଶ୍ରମାନଙ୍କୁ ବାଘାତ ଜଳୁର ଫେର
 ଦିଅନ୍ତି, ଗ୍ରେଚମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦୈରି
 ଦେଲେ ସାବଧାନକାଣ ଘେର ।
 ରୁଶ—ପା. (ସମ୍ବନ୍ଧ) ବ. ରେଗ ।
 ରୁଗ୍ରରୁଶ—ଗ୍ର. ଅ.ସାମାନ୍ୟ ଜଳାପୋଡ଼ା,
 ଲକ୍ଷମାନର ଅନୁଭୂତି ରୁବ ।
 ରୁଗ୍ରଦାତା—ୟୁ. ବି. (ରୁଜା + ଦାତା)
 ରେଗଦାତ୍ରୀ ।
 ରୁଗ୍ରଭେଷଜ-ବ. (ଗତତି) ରେଗର ଭେଷଜ ।
 ରୁଗ୍ରକ୍ଷମ୍ଭୟ—ବ. ମାଧବକର ନିଦାନ
 ପର୍ବତ, ରୁଗ୍ରବିନିଷ୍ଟମ୍ଭୟ ଦେଖ ।
 ରୁଗ୍ରକିଳିଷ୍ଟମ୍ଭୟ—ବ. (ଗତତି) ରେଗର

ନିଦାନ, ରେଗକ୍ଷୁ ପରିଷାମା ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ ।
 ରୂପ—ଶା. ଡି. ରୋଗ ।
 ରୂପନ୍ଧିତ—ଶି. ବି. (ରୂପା + ଅନ୍ଧିତ)
 ପୀଡ଼ାୟକୁ, ରେଗଣସ୍ତ୍ରୀ ।
 ରୂଗ—ଶା. ବି. ରୂଗ, ପୀଡ଼ିତ ।
 ରୂପୁଡ଼ି—ଶା. ବି. କଞ୍ଜରମୟୁ ସ୍ଥାନ, ପ୍ରେସ୍
 ପାହାଡ଼ ।
 ରୂପୁଡ଼ିଆ—ଶା. ବି. କଞ୍ଜରମୟୁ (ପ୍ଲାନ),
 ପାହାଡ଼ଆ ।
 ରୂପରୂପ—ଶା. ଅ. ରୂପରୂପ ଦେଖ ।
 ରୂପୁ—ପୁଂ ବି. (ରୂପାଳ୍କିତ. ଚ) ପୀଡ଼ିତ,
 ଭରମ୍ବାସ୍ତ୍ରୀ, ତିରବେଶୀ, ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ,
 ଉଦ୍‌ବୃଦ୍ଧି, ବକ୍ଷ, ଆହୁତି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୂପୀ ।
 ରୂପରୟ—ପୁଂ ବି. (ବ. ଶା.) ଆମମଙ୍ଗଳେ
 ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୂପରୟୀ ।
 ରୂପିଳି—ବ. ଚିକିତ୍ସା ବିଜ୍ଞାନର ରେଗୀ-
 ଚର୍ଯ୍ୟା ଶାଖା ।
 ରୂପେବା—ବି. ରୂପିଳି ଦେଖ ।
 ରୂପେତ—ଶା. ବି. ରୂପେତ ନାମକ ପ୍ରଥମ
 ଦେବ ।
 ରୂପା—ପା. (ସମ୍ମ) ବି. ରୋଗ, ରୂପୀ ।
 ରୂଚ—ବି. (ରୂଚି + ଭାବିକିପ୍ତ) ମାତ୍ର, ଅଭି-
 ପ୍ରାପ୍ତ, ଅଭିକାଷ, ପ୍ରୀତି, ପ୍ରକାଶ, ଶୋଭା,
 କାନ୍ତି, ଘୋନ୍ଧୀୟ, ରୂଚି, (କ.କିପ୍ତ)
 ବିଦ୍ୟୁତ୍, ଶୁଆଶାଶ୍ଵକ ଧୂନି, ବର୍ଣ୍ଣ,
 ଚେହେରା ।
 ରୂଚରୂଚ—ଶା. ଅ. ରକରଚ ଅପେକ୍ଷା
 ଶୁଦ୍ଧିତର ଅନୁଭୂତି ।
 ରୂଚ—ଶି. ବି. (ରୂଚି + କ. ଅ) ଉତ୍ସକୁ,
 ପାପ୍ତି ମନ୍ତ୍ର, (ପ୍ରା. ବି) ଟପାପଳ ।
 ରୂଚକ—ବି. (ରୂଚି + କ. ଅକ) ଅଣ୍ଣା-
 ଭରଣ, କଣ୍ଠାଭରଣବିଶେଷ, ଦନ୍ତ,
 ମାଳୀ, ପାର୍ବତୀ, କପୋତ, ଲବଣୀ, ଚକ୍ର-
 ଦ୍ୱାର୍ଯ୍ୟ, ସର୍ପ ପାଦବିଶେଷ, ଓଷଧ-
 ବିଶେଷ, ମାଙ୍ଗଳ୍ୟଦ୍ୱାର୍ଯ୍ୟ, ଘରର ରୂଚି-
 କୋଣିଆ ଶୁଶ୍ରୀ, ସଜକାଷାର, ସତଳ
 ଲବଣ, ଗୋଶୋଭନା, ବାରବିଦ୍ରଙ୍ଗ,
 ପିଣ୍ଡପୂରକ, ଟପା, ପ୍ରାଚୀନ କାଳର
 ନାମକ ସର୍ପ ମୁଦ୍ରା, ସୁମେରୁ ନିକଳ-

ଟମ୍ ପୌରଣିକ ପଦତ, ଦକ୍ଷିଣ ଦିଶ, ମୁଦ୍ରିକା, ମଧୁର ରତ, ବୃକ୍ଷବିଶେଷ, (ବାପୁବିଦ୍ୟା) ସେହି ଘରର ଉତ୍ତର ପାଶ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ ତିନିପାଖ ପିଣ୍ଡା ହୋଇଥାଏ, (ବିଂ) ମୁଖ ଶୋକ, ମଧୁର, ମୁଦ୍ରାତ୍ମ, ସନ୍ତୋଷ ବିଧାୟକ, କଞ୍ଚାଆ, ଅତି ଦେଖ, ଉଦ୍‌ବରର ଦୁଇକର ।

ରୁଗୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରୁତ୍ + କୃପ୍ + ଆ) ଧାର୍ତ୍ତି, ଆସ, ରଙ୍ଗ, କାନ୍ତି, ଶୌଭିର୍ଯ୍ୟ, ଶୁଆର କଣ୍ଠୀର, ଇତ୍ତଳାଳ ।

ରୁତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରୁତ୍ + ର) ଅରୁସଙ୍ଗ, ଅନୁରୂପ, ଆସନ୍ତି, ଗୋରେବନା, ଅଭିଲାଷ, କିରଣ, ଶୋଘ, ରୁଦ୍ଧିକା, ଦୁଃଖ, ହୁଧା, ଲକିତ୍ୟ, ଲବଣ୍ୟ, ଭୋକନ - ପ୍ରତିକାର, ସାହିତ୍ୟ ପତ ଅନୁଭବ, ସ୍ଵଦ, ନାଦିକ ନୟିବାଙ୍ଗର ଆନିଙ୍ଗନବିଶେଷ, ଅଂସ୍ୟବେଶିଶେଷ, ପ୍ରକାପତବିଶେଷ, ବିଶ୍ଵମିଷଙ୍କ ଏକ ପୁଣି, ମନୁବିଶେଷ, ଗଭିର୍ତ୍ତ, (ବିଂ) ସୁନ୍ଦର, ରୁତିକର ।

ରୁତିକ—ବ. ଅଳ୍ପଙ୍କାରବିଶେଷ ।

ରୁତିକର—ଦ୍ଵ. ବି. (ରୁତ୍ + କୃ + ଅ) ପ୍ରାତିକର, ଅନୁରୂପବନକ, ସ୍ତ୍ରୀବର୍କକ, ଶୁଧାବର୍କକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୁତିକର ।

ରୁତିକାରକ—ବି. (ରୁତ୍ + କୃ + ଅକ) ରୁତିକର ଦେଖ ।

ରୁତିକାଶ—ବି. ରୁତିକର ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୁତିକାରୀ ।

ରୁତିକାତୁ—ବି. ରୁତିକାରକ ଦେଖ ।

ରୁତିକନକ—ବି. ଶୁଧାବର୍କକ, ରୁତିପ୍ରତ ।

ରୁତିତ—ବି. (ରୁତ୍ + କୃ + ତ) ମିଷ୍ଟ, ସୁମଧୁର, ଉଚ୍ଚିଲ, ପପେକ୍କ, (ମୀ.ତି) ପନ୍ତୁଷ୍ଟ, ଅରିଷିତ, (ବି.ଭା.ତି) ଲଙ୍ଘା, (କ.ତି) ମିଷ୍ଟନ୍ତମ୍ ।

ରୁତିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରୁତ୍ + ତି + ଆ) ରୁତିତ, ରେତକତା, ଅନୁରୂପ, ଶୌଭିର୍ଯ୍ୟ

ରୁତିଧାମ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଗ୍ରହି, ରୁତି + ଧମନ୍) ସୁର୍ଯ୍ୟ ।

ରୁତିପଦ—ଗ୍ରା. ବି. କେତାଙ୍ଗପୁଲ ।

ରୁତିପ୍ରଦ—ବି. ଶୁଧାବର୍କକ ।

ରୁତିପ୍ରୟ—ବି. ପ୍ରାତିକର, ସୁରେତକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୁତିପ୍ରୟୀ ।

ରୁତିପଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରୁତି + ପଳ) ଅମ୍ବତାହୁ, ନାସାପାତିପଳ ।

ରୁତିତର୍ତ୍ତା—ସ୍ଵ. ବି. (ଗ୍ରହି) ସୁର୍ଯ୍ୟ, (ବିଂ) ଆନନ୍ଦବର୍ତ୍ତନକର୍ତ୍ତା, ସ୍ଵାମୀ ।

ରୁତିତେତ—ବ. (ଗ୍ରହି) ରୁତିର ବିଭିନ୍ନତା, ରଙ୍ଗର ପ୍ରଭେଦ, ନାତର ପାର୍ଥକ ପାର୍ଥକ ।

ରୁତିମାନ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଉତ୍ସବେନଙ୍କ ରାଣୀ, ଦେଖିବାଙ୍କ ମାତା, ଶ୍ରୀମତୀ ର ଆଉ ।

ରୁତିମାନ୍ୟ—ବ. (ଗ୍ରହି) ଶୁଧାମାନ୍ୟ ।

ରୁତିର—ବ. (ରୁତ୍ + କୃ + ର) ମନୋହର, ପୁରୁଷ, ଉଚ୍ଚିଲ, ମିଷ୍ଟ, ରୁତିକର, ଶୁଧାବର୍କକ, (ବିଲକ୍ଷଣ) ସୁଷ୍ପନ୍ତର, ମୁଳା, ସେବକିତ୍ତକ ପୁଣ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୁତିର

ରୁତିରତ୍ତ—ସ୍ଵ. ବି. (ନ.ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦର ଦନ୍ତବିଶ୍ଵି ।

ରୁତିରକଣା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରୁତିରବର୍ତ୍ତ + ର) ପରମା ସୁନ୍ଦର ।

ରୁତିରବଦନ—ସ୍ଵ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦର-ମୁଣ୍ଡଶାମନି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୁତିରବଦନା, (କ.କ.ଧା) ସୁନ୍ଦର ମୁଖ ।

ରୁତିରବାକ୍—ସ୍ଵ. ବି. ରୁତିର ସୁନ୍ଦରକା ।

ରୁତିରଦୂର୍ତ୍ତି—ବ. ଅସ୍ତ୍ର ଏକପ୍ରକାର ପାହାର ।

ରୁତିରମୁଦ୍—ବି. (ରୁତିର + ମୁଦ୍ + କୃପ୍) ଅତି ସୁନ୍ଦର ବା ମନୋହର ।

ରୁତିରମୁହ୍ରୀ—ସ୍ଵ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦର ରୁପବିଶ୍ଵି, (କ.କ.ଧା) ସୁନ୍ଦର ରୁପ ।

ରୁତିର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରୁତ୍ + କୃ + ର) ଗୋରେବନା, ମୁଳା, ଲବଣ୍ୟ, ନନ୍ଦି-ବିଶେଷ, କୁଙ୍କମ, କନ୍ଦମୋହିନୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ) ମନୋହାରୀ, ମନୋଜା ।

ରୁତିରଗ—ସ୍ଵ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶୋଭା-ନାଙ୍ଗବିଶ୍ଵି, (ସ୍ତ୍ରୀ. କ.ଧା) ଶୋଭାଯୁକ୍ତ ଶରୀରବ୍ୟକ୍ତ ।

ରୁତିରଞ୍ଜନ—ବ. (ରୁତିର + ଅଞ୍ଜନ) ଶୋଭାଯୁକ୍ତ ଶରୀରବ୍ୟକ୍ତ ।

ରୁତିରଞ୍ଜନ—ବ. (ରୁତିର + ଅଞ୍ଜନ) ଶୋଭାଯୁକ୍ତ, ଶରୀରବ୍ୟକ୍ତ ।

ରୁତିରଧକ୍କା-ଗ୍ରା.ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ।

ରୁତିରନନ—ପୁ. ବି. ରୁତିରବଦନ ଦେଖ ।

ରୁତିରପାଙ୍ଗୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.କି.ସୁନ୍ଦର ନୟନ-ପାଙ୍ଗବିଶ୍ଵି (ସ୍ତ୍ରୀ) ।

ରୁତିରଶୀ—ପୁ. ବି. ରଜାବିଶେଷ, ସୁନ୍ଦର ଯୋଜକ ।

ରୁତିରଗିବା—ଗ୍ରା.ଫି.ଖୋରଦାବୁ ରୁତିକର ବୋଧ ହେବା । [କାରୀ ।

ରୁତିରଦ୍ଵା—ପୁ. କି. ଆଲେକ ଆନୟନ-ରୁତିକା—ଗ୍ରା.କି. ସାଦୁଲାଗିବା, କିହାକୁ ତୃପ୍ତିକର ବୋଧ ହେବା, ମନକୁପାରିବା ।

ରୁତିରିରୁଦ୍ଧ—ବି. ଅପ୍ରାତିକର, ଅରୁତି-କର । [ଅତିମୁଦ୍ରା ।

ରୁତିରେଧ—ବ. (ଗ୍ରହି) ସ୍ଵାଦ ସମ୍ପଦ ରୁତିରିଷ୍ଟ—ବି. ବି. (ରୁତ୍ + କଣ୍ଠ) ରୁତିର ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୁତିଷ୍ଟା, (ବି) ଧଳାଲୁଗ ।

ରୁତିରେବା—ଗ୍ରା. କି. ରୁତିବା ଦେଖ ।

ରୁତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରୁତ ଦେଖ ।

ରୁତୀକ—ଗ୍ରା. ବି. ଉତ୍ସବିନ୍ଦୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ରୁତୁ—ବ. (ରୁତ୍ + କିର) କଳାଟିଯା-ବିଶ୍ଵି ଧଳା ବା ହଳଦିଆ ହରିଶ ।

ରୁତ୍ୟ—ବି. (ରୁତ୍ + କିର) ସୁନ୍ଦର, ମନୋଜ୍ଜ, ରୁତିକର, ସୁଷ୍ପନ୍ତର, ଉଚ୍ଚିଲ, ପାତା, ସ୍ଵାମୀ, ଚନ୍ଦ୍ର, ଶାରଦଧାର, କରକରୁଷ, ସଚଳ ଲବଣ, ସେନକ ଲୁଣ, ଶୁଧାବର୍କକ ଦ୍ରୁଦ୍ୟ, ବେଳ, ବୃତ୍ତଳ, କଳାଜାର, ଏକତ୍ରକାରକାଳୁକୁ ।

ରୁତ୍ୟ—ବି. (ରୁତ୍ + କିର) ଶୁନ୍ଦର, ପୁରୁଷ, ମନୋଜ୍ଜ, ରୁତିକର, ସୁଷ୍ପନ୍ତର, ଉଚ୍ଚିଲ, ପାତା, ସ୍ଵାମୀ, ଚନ୍ଦ୍ର, ଶାରଦଧାର, କରକରୁଷ, ସଚଳ ଲବଣ, ସେନକ ଲୁଣ, ଶୁଧାବର୍କକ ଦ୍ରୁଦ୍ୟ, ବେଳ, ବୃତ୍ତଳ, କଳାଜାର, ଏକତ୍ରକାରକାଳୁକୁ ।

ରୁତ୍ୟବାହନ—ପୁ. ବି. ହବ୍ୟବାହନ ।

ରୁଜ—ବ. (ରୁତ୍ + କିର) ରୁଜାଦେଖ ।

ରୁଜ—ବ. (ରୁତ୍ + କିର) ଅରୁଜାନ, ଉତ୍ସବିନ୍ଦୁ, ଭଙ୍ଗ, ପାତା, ହାନି, ଦୁଃଖ, କ୍ଲେଶ, ଭଙ୍ଗ ।

ରୁଜସ୍କର—ବି. (ରୁତ୍ + କୃ + କ.ଅ) ପାତାଦାୟକ, ବେଗକାରକ ।

ରୁଜା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ରୁତ୍ + କିରପ୍ + ଆ) ବେଗ, ଧାନ୍ତି, ଭଙ୍ଗ, କ୍ଲେଶ, ପାତା,

ଅସ୍ତିତିକ, କୁଷ୍ଠଗେଗ, କାନ୍ତି, ମେଘୀ, ଭଣେ, କୁତ୍ର ।	ରୁତ୍ତିମୁଡ଼ୁ—ଶ୍ରୀ. ଅ. ମୁଢ଼ି ଚଣାଆଦି ରୁକ୍ତାରକାର ଶବ୍ଦ ।	ରୁତ୍ତି—କ୍ଲୀ. ବି. (ରୁତ୍ତି+ଭାତ) ପଶୁପତ୍ରୀ ପ୍ରଭୁତିର ଶବ୍ଦ, କୁଳନ, ରୋଦନ, ରବ, ବିଂ.(ରୁତ୍ତି+କତ) ଧୂନିତ, ରୋଦନକରୁ- ଥିବା ।
ରୁକ୍ତାକର—ବି. (ରୁକ୍ତା+କୁ+ଆ)କର- ମଙ୍ଗାଫଳ, ବ୍ୟାଧି,(ବିଂ)ବ୍ୟାଧିକାରକ, ପିତ୍ତାଜନକ ।	ରୁତ୍ତିରୁଡ଼—ଶ୍ରୀ. ଅ.ରୁତ୍ତିମୁଡ଼ୁତୀରୁ ଉଚ୍ଚ- ତର ଚଣଶ ଶବ୍ଦ ।	ରୁଦ୍ଧ—ବି. କନ୍ଦନ, ଶୋକ, ଚିହ୍ନାରଣବ, ବ୍ୟଥା, ପାତ୍ର । [ଶିଶୁ ।
ରୁକ୍ତାପ୍ରେ—ପୁଂ. ବି. (ଗତତ) ପାତ୍ରିତ, ରୋଗାଦାନ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୁକ୍ତାଗ୍ରହ୍ଣ ।	ରୁତ୍ତିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଛୌର ନହେବା ଯୋଗୁ ଯାହାର ରୁତ ବଢ଼ିଆଏ ।	ରୁଦ୍ଧି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରୁତ୍ତି+ଅଥ)କରିବ, ରୁଦନ—କ୍ଲୀ. ବି.କନ୍ଦନ,ଶୋକକରଣ ।
ରୁକ୍ତାପତ୍ର—ବିଂ. (ରୁକ୍ତା+ଅପା+ହନ୍) ଅ) ପାତ୍ରାନାଶକ, ରୋଗହର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୁକ୍ତାପତ୍ର । [କିକିଷା ।	ରୁତ୍ତିକୁଣ୍ଡ—ଶ୍ରୀ. ଅ.ନୂପୁରଦିର ଧୂନ,ଅନୁ- କରଣ ଶବ୍ଦ, ରୁତ୍ତିକୁଣ୍ଡ ଦେଖ ।	ରୁଦନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପୋଦିନାପର ଏକ- ପ୍ରକାର ପୁରୁଷ ପଦୟକ ଗୁରୁ ।
ରୁକ୍ତାପ୍ରତିଷ୍ଠା—ବି. (ଗତତ) ରୋଗର ରୁକ୍ତାବତ୍ର—ବିଂ. (ରୁକ୍ତା+ବତ୍ର)ପାତ୍ରି- ପୁକ୍ତ, ପାତ୍ରିତ କ୍ଲେଶମୟ ।	ରୁତ୍ତିପ୍ରାଣ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସରସ୍ଵତନାନାନ ଶାଖା- ବିଶେଷ ।	ରୁଦନକ(ରୁଦନୀ)—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ରୁଦନୀ+କ). ଅତିକରିତ ମୁଦ୍ରି, ମୁଦ୍ରିତ ମୁଦ୍ରିବିଶେଷ, ଏକପ୍ରକାର ଗୁରୁ ।
ରୁକ୍ତାବିନ—ବିଂ. (ରୁକ୍ତା+ବିନ)ରୁକ୍ତାବିନ୍ ଦେଖ ।	ରୁତ୍ତିପୁଣ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ଅ. କିଳିଶିନାଦ, ପଣ୍ଡିତୁଳ ଅଳକାର ମଧ୍ୟର କୁଣନ, ପାଣାଦିର ମଧ୍ୟର ଝଙ୍କାର ଶବ୍ଦ ।	ରୁଦିତ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରୁଦନୀ+ଭାତ)କନ୍ଦନ, ରୋଦନ, ପୁଂ.ବିଂ (କ.ଭ) ରୋଦନ- କାଶ, କାନ୍ଦୁଥିବା ।
ରୁକ୍ତାଲୀ—ବି. (ଗତତ) ରୋଗମୁହ୍ତ ।	ରୁତ୍ତିପୁଣ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ଅ. କିଳିଶିନାଦ, ପଣ୍ଡିତୁଳ ଅଳକାର ମଧ୍ୟର କୁଣନ, ପାଣାଦିର ମଧ୍ୟର ଝଙ୍କାର ଶବ୍ଦ ।	ରୁଦିତ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରୁଦନୀ+ଭାତ) ଆବୁତ, ବେଷ୍ଟିତ, ପ୍ରତିବଦ୍ଧ, ବାଧିତ, ବଣ୍ଟ, ବାର୍ତ୍ତିତ, ବଜି,ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ,ପ୍ରତିହତ,ଅଟକା- ଯାଇଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୁକ୍ତା ।
ରୁକ୍ତାସତ୍ତ୍ଵ—ବି. (ଗତତ) ବିଷ୍ଟା ।	ରୁତ୍ତିପୁଣ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ଅ. କିଳିଶିନାଦ, ପଣ୍ଡିତୁଳ ଅଳକାର ମଧ୍ୟର କୁଣନ, ପାଣାଦିର ମଧ୍ୟର ଝଙ୍କାର ଶବ୍ଦ ।	ରୁଦକ—କ୍ଲୀ. ବି. ଲକଣ ।
ରୁକ୍ତାସତ୍ତ୍ଵ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. (କ.ଭ) ସରସ୍ଵତ, କୋପ,(ଗ୍ରା.ବି) ଯୋଦ୍ଧାମୁହଁ ଓ ଟାପୁ- ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ମୃଗବିଶେଷ, ପୁତ୍ରିଥୀ ।	ରୁତ୍ତିରୁଣେବା—ଶ୍ରୀ. କି. (ବନ୍ଦେଲେକ)ଏକ- ପ୍ରାଣରେ ଜମାହେବା ।	ରୁତ୍ତିରୁଣେବା—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର ଚକ୍ର ଅଟକା ଯାଇଥାଏ ।
ରୁକ୍ତାକାନ(କରି)—ଶ୍ରୀ. କି. ବିଂ. କନା ଆଦି ହୁଠାରୁ କାମୁକିବା ପ୍ରକାରେ ।	ରୁତ୍ତିରୁଣେବା—ଶ୍ରୀ. କି. ବିଂ. (ବନ୍ଦେଲେକ)ଏକ- ପ୍ରାଣରେ ଜମାହେବା ।	ରୁତ୍ତିକାନ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରୁତ୍ତି+କାନ)କିଳା ହୋଇଥିବା କବାଟ, ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯେଉଁ ପରର କବାଟ ବନ କରସାଇଅଛୁ ।
ରୁକ୍ତାହୁହ—ଶ୍ରୀ. ଅ. ମୁଷା ଦାନ୍ତଦ୍ଵାର କାଟିବା ପ୍ରକାରେ, ଅଷ୍ଟୁଟଣବିଶେଷ ରୁହ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସରସ୍ଵତ, ରୁହିତ କାର୍ଯ୍ୟର ନିର୍ଣ୍ଣାତ ।	ରୁତ୍ତିରୁଣେବା—ଶ୍ରୀ. କି. (ବନ୍ଦେଲେକ)ଏକ- ପ୍ରାଣରେ ଜମାହେବା ।	ରୁତ୍ତିକାନ୍ତାସ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର ଶାସ ବନହୋଇ ଅଛୁ ।
ରୁତ୍ତି—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୋଗ, ରୁତ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟର ନିର୍ଣ୍ଣାତ ।	ରୁତ୍ତିରୁଣେବା—ଶ୍ରୀ. କି. (ବନ୍ଦେଲେକ)ଏକ- ପ୍ରାଣରେ ଜମାହେବା ।	ରୁତ୍ତିକାନ୍ତାସ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. ବିଂ. ବ.ଶ୍ରୀ; ଯାହାର ଶାସଥକ ଥାଏ ।
ରୁତ୍ତି—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୋଗ, ରୁତ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟର ନିର୍ଣ୍ଣାତ ।	ରୁତ୍ତିରୁଣେବା—ଶ୍ରୀ. କି. (ବନ୍ଦେଲେକ)ଏକ- ପ୍ରାଣରେ ଜମାହେବା ।	ରୁତ୍ତିକାନ୍ତାସ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର ସୁର ବନ ହୋଇଯାଇଅଛୁ ।
ରୁତ୍ତି—ଶ୍ରୀ. ବି. ସମୟ ବିଭାଗ ରୁତ୍ତି ଶ୍ରୀମତୀ ।	ରୁତ୍ତିରୁଣେବା—ଶ୍ରୀ. କି. (ବନ୍ଦେଲେକ)ଏକ- ପ୍ରାଣରେ ଜମାହେବା ।	ରୁତ୍ତି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରୁତ୍ତି+କରି)କରିବ, ରୁତ୍ତିରୁ—ଶ୍ରୀ. କି. (ରୁତ୍ତି+କରି+ଭାତ)ରୁତ୍ତିରୁ କରି ଚଣଶ ଶବ୍ଦ ।

ରୁଦ୍ରାକ୍ଷମଳା—ସ୍ତ୍ରୀ.ର. ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ ମଳା
ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟେ ଜପମଳା ବା ଧାରଣମଳା
ରୁଦ୍ରାଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ର. (ରୁଦ୍ର + ଆଣୀ) ଦୂର୍ଗା,
ରୁଦ୍ରାକ୍ଷଟା, ଏକାଦଶବର୍ଷୀୟ କନ୍ୟା,
ଶଙ୍କର ବରିଣିବିଶେଷ ।
ରୁଦ୍ରାଖୀ—ବି. ରୁଦ୍ର ଶ୍ରୀବପାଠକାର
ରୁଦ୍ରାସ୍ତ୍ରୀ—ଶା.ବ. ରୁଦ୍ରାଣୀ ଦେଖ ।
ରୁଦ୍ରାରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ରୁଦ୍ର + ଅର) କାମ-
ଦେବ, କନ୍ଦର୍ପ ।
ରୁଦ୍ରାବତୀର—ବି. ରୁଦ୍ରଙ୍କ ଅଂଶରେ
ଜାତ ମହାଘାର ହନୁମାନ ।
ରୁଦ୍ରାବତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ଶାର୍ଥବିଶେଷ ।
ରୁଦ୍ରାବୟୁଷ—ବି. ରୁଦ୍ର କଞ୍ଚିକ ବିନ୍ଦୁ
ରୁଦ୍ରାବସା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ରୁଦ୍ର + ଆବାସ)
ବାରାଣ୍ସୀ, କୌଳାଶେର, ଶିବକ୍ଷେତ୍ର,
ଶୋନା ।
ରୁଦ୍ରୟ—ବି. (ରୁଦ୍ର + ଯୁ) ରୁଦ୍ର
ସମ୍ବାଦୀୟ, ରୁଦ୍ରଙ୍କର, ଆନନ୍ଦବାୟକ,
(ବି) ଧାନନ୍ଦ, ରୁଦ୍ରଶକ୍ତି ।
ରୁଦ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ରୁଦ୍ର + ରୀ) ଜାଣ-
ବିଶେଷ, ରଦ୍ଧାଶା, ବେଦର ଅସମର୍ଣ୍ଣ
ସ୍ଵର୍ଗର ୧୫ର ଆବୁଦ୍ଧି ।
ରୁଦ୍ରୋକ୍ତାଦ୍ଵୀପ—ବି. ଏକାଦଶ ରୁଦ୍ର-
ଦୂବାଦକ ଜପ, ଅର୍ଥାତ୍ ୧୫ର ଅସ-
ମର୍ଣ୍ଣଶ ଦୃଢ଼ ଜପ ।
ରୁଦ୍ରର—କ୍ଲୀ.ବ. (ରୁଦ୍ର + କ.ରଗ) ରକ୍ତ,
ଶୋଣିତ, କୁଞ୍ଜମ, ପ୍ରବାଳ, ରୁଦ୍ରବଜ୍ଞ
(ଦେଖ), ମଙ୍ଗଳପ୍ରତ୍ୟେ, ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ, (ବି)
ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ଵ, ନାଲିଆ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୁଦ୍ରବା
ରୁଦ୍ରବନ୍ଧୁ—ବି. ସ୍ତ୍ରୀଶେଗରିଶେ ।
ରୁଦ୍ରରମାତ୍ରା—ବି. ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ଚନ୍-
ଦିଶୀଷ୍ଟ ।
ରୁଦ୍ରରଧ୍ୟାଗ—ବି. (ରୁଦ୍ରକ୍ଷ) ଧାରଣାରରେ
ପରିତ ରକ୍ତ । [ରକ୍ତ]
ରୁଦ୍ରରନନ୍ଦ—ବି. ନନ୍ଦରୂପେ ବନ୍ଦଥବା
ରୁଦ୍ରରପାୟ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ରୁଦ୍ରକ୍ଷ + ପା-
କ.ରନ୍ଦ) ରକ୍ତପାନକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ରୁଦ୍ରରପାୟିଜୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବ.) ଶାର୍କ୍ଷସ ।
ରୁଦ୍ରରପିତ୍ର—ବି. ରକ୍ତପିତ୍ରରେଖ ଦେଖ ।

ରୁଦ୍ରରପଦିନ୍ଦ୍ର—ବି. ରକ୍ତାକ୍ଷ, ରକ୍ତପିତ୍ର ।
ରୁଦ୍ରରପୁରି—ବି. (ରୁଦ୍ରକ୍ଷ) ରକ୍ତାପୁରି,
ଅତିଶ୍ୟ ରକ୍ତାକ୍ଷ ।
ରୁଦ୍ରରମଣି—ବି. ପ୍ରବାଳ, ପୋଡ଼ଳା ।
ରୁଦ୍ରରବୁଣ୍ଡିତ—ବି. ରକ୍ତାକ୍ଷାଦିତ ।
ରୁଦ୍ରରଲେଶ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ରକ୍ତବିନ୍ଦୁ ରକ୍ତର
ଦାମ ।
ରୁଦ୍ରରବନ୍ଦୁ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ରକ୍ତଚୋପା ।
ରୁଦ୍ରରପ୍ରେତଃ—ବି. ପ୍ରେତ ଆକାରରେ
ପ୍ରବାହୁ ରକ୍ତ । [ରକ୍ତାକ୍ଷ]
ରୁଦ୍ରରକ୍ଷା—ବି. (ରୁଦ୍ରକ୍ଷ) ରକ୍ତ ଜଳରିତ,
ରୁଦ୍ରରକ୍ଷକଲେବର—ବି. (କ.ଧା) ରକ୍ତକ
ଶକ୍ତିର, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ଶା.) ଯାହାର
ଶକ୍ତିରେ ରକ୍ତ ବୋଲା ହୋଇଥାଏ ।
ରୁଦ୍ରରଙ୍ଗ—ବି. ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ମଣିବିଶେଷ ।
ରୁଦ୍ରରନନ୍ଦ—କ୍ଲୀ. ବ. ମଙ୍ଗଳ ଗନ୍ଧର
କନ୍ତରତନିବିଶେଷ ।
ରୁଦ୍ରରକ୍ତ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ନରକତିଶେଷ ।
ରୁଦ୍ରରମୟ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ରକ୍ତ ନିର୍ଗମନ ରୂପ
ବ୍ୟାଧି, ରକ୍ତପିତ୍ର ଶୋଶ ।
ରୁଦ୍ରରବିଳ—ବି. ରକ୍ତମୟ ।
ରୁଦ୍ରରଙ୍ଗନ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ବ.ଶା) ସେ ରକ୍ତ
ଶାର, ରକ୍ତପାୟୀ, (ବି) ରକ୍ତପାନ, ରକ୍ତ-
ଚନ୍ଦ୍ର ଦ୍ୱାରା ହତ ଶର ରକ୍ତପାନ
ସେନାପତି ।
ରୁଦ୍ରରେତ୍ବାରୀ—ବି. ରକ୍ତ ବମନକାଶ ।
ରୁକ୍ତା—ଶା.ବ. ପ୍ରତରେଧ, ବ୍ୟଥା ।
ରୁକ୍ତବା—ଶା.କି. ଅବରେଧ କରିବା,
ରୁକ୍ତକରିବା, ଅଟକାଇବା, ରୁକ୍ତହେବା
ରୁକ୍ତବିନ୍ଦେବା—ଶା.ବ. କାତଳନିତ
ଶକ୍ତି ବ୍ୟଥାୟକ ହେବା ।
ରୁକ୍ତରହବା—ଶା.କି. ଅବରୁକ୍ତ ହେବା,
ଅଟକିବା, ଆକାନ୍ତରେହେବା ।
ରୁପ—ଶା.ବ. ଚୁପ ଦେଖ, ଚେହେର,
ଚିତ୍ତ, ରତ୍ନ, ପ୍ରକାର, ଶୁଆ ।
ରୁପକରିବା—ଶା.କି. ଚିତ୍ତ ଅଙ୍ଗନକରିବା,
ଛଇ ବାହାର କରିବା, ରୁପକାରିବା ।
ରୁପଦେଖାଇବା—ଶା.କି. ଅବଲମ୍ବନ
କରିବା, ଉଜୀ ଦେଖିବା, ଛଇ

ବାହାର କରିବା ।
ରୁପବନ୍ତ—ଶା.ବ. ରୁପବାନ, ସୁନ୍ଦର ।
ରୁପୟ—ଶା.ବ. ଟଙ୍କା, ରୌପ୍ୟମୁଦ୍ର ।
ରୁପରେଖ—ଶା.ବ. ରୁପରେଖ ଦେଖ ।
ରୁପ—ଶା.ବ. ରୌପ୍ୟଧାରୀ, ରଜତ ।
ରୁପି—ଶା.ବ. ମୁଣ୍ଡର କେଶ ମୁଲରେ
ଜନ୍ମିବା ପଲ୍ଲ ମେ ।
ରୁପିଆ—ଶା.ବ. ରୌପ୍ୟମୁଦ୍ର, ଟଙ୍କା,
ନନ୍ଦ ଧନ ।
ରୁପିବା—ଶା, କି. ଦୁଷ୍ଟଦିଲୁ ରୋପଣ
କରିବା, ବୁଣିବା ।
ରୁପ—ପା.(ବସ୍ତ୍ରର)ବି. ଶୁଆ ।
ରୁପୁ—ଶା.ବ. ରୌପ୍ୟମୁଦ୍ର, ଚଳ-
ତାତ, ରୌପ୍ୟ ସମନ୍ତ୍ରୀୟ, ରୁପାରେ
କୁଆଣି ହୋଇଥିବା, (ବି) ଜନୀନ
ପିଲ୍ଲାଭାର, ଟନ୍ତି, ନୃତ୍ୟ ରୂପା, ରଜ-
ତାତ କାଳନ ।
ରୁବବ—ଶା.ବ. ଦେବତା ।
ରୁମ—ଶା.ବ. ଶିଥ ରଟାଲ ଓ ତୁରସ୍
ଆଦିର ପାରସୀ ନାମ ।
ରୁମହା—ପା.(ଦ୍ୱିତୀୟମ) ବି. ବରତେଜୀ
ଶୟାମ, ବରବାନୀ ।
ରୁମ—ଶା. ବ. ପଣୁପଣୀଆଦିଙ୍କ ରେମ,
ଲୋମ, ମୁଣ୍ଡରତା ଦେହର କେଟ, ଅତି
ସାମାନ୍ୟ ପରିମାଣ ।
ରୁମଭଜା(ପା)ଡ଼ିବା—ଶା.କି. ଦେହର
ଲୋମ ରହୁଟନ କରିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ)
କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ସାମାନ୍ୟ ଅନିଷ୍ଟ
କରିବା ।
ରୁମଟାଙ୍କୁରିବା—ଶା.ବ. (ଶାତ, ଭୟ,
ବିନ୍ଦୁ, ଓ ପ୍ରେମର ଅଧିକ୍ୟତ୍ତରୁ)
ରେମେଶ ଜାତହେବା, ରେମେଷର୍ଷା
କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ସାମାନ୍ୟମାତ୍ର ଅନିଷ୍ଟ
କରିବା ।
ରୁମଲୁଚିବା—ଶା.ବ. ଅନ୍ତକାର୍ଯୋଗ
ଦେହରୁ ଲୋମ ଅଣିକୁ ଦେଖା ନାହିଁବା ।
ରୁମକଙ୍କାକରିବା—ଶା. କି. (ଲ.ଅର୍ଥ)
କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ସାମାନ୍ୟମାତ୍ର ଅନିଷ୍ଟ
କରିବା ।
ରୁମମୁଳ—ଶା.ବ. ଲୋମକୁପ ।
ରୁମରୁମୀଆ—ଶା.ବ. ଲୋମଶ ।

ରୁମା—ଶୀ.ବ.(ରୁ + କ.ମ + ଆ)ରାମା-
ସୂଣ ବନ୍ଧୁତା ସୁଗ୍ରୀବଙ୍କ ପହାଁ, ରାଜ
ସୁତାନା ଅଞ୍ଚଳର ସାମ୍ବର ପ୍ରଦେଶର
ଲୁଗର ଖଣ୍ଡ, ଶୁକ ଦେଖ । [ବିଶେଷ]
ରୁମାବନ୍ଧ—ବି.ଶକ୍ତିରାଜାନ୍ତର୍ଗତ ନନ୍ଦା
ରୁମାଭବ—ବି. ରୁମାନାମକ ଲବତୀ-
କର ଜାତ ।

ରୁମାଲ—ଯା. ବ. ମୁଖମାର୍ଜନ, ଛୋଟ
ଗାୟରୁ ।

ରୁମାଲ—ଶ୍ରୀ.ପୁ.ବି. ଲୋମପୁ ।

ରୁମାଲ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଭରତରେ ପୂର୍ବେ
ଅତ୍ୟାରୁ କର ଥୁବା ଦଳବତ ଏକ-
ଶ୍ରେଣୀର ନବହନ୍ତ୍ରୀ ଦସ୍ତଖତ ।

ରୁମି—ଶ୍ରୀ.ପୁ.ବି. ଶେମମୟ, ଲୋମଣ ।
ରୁମିବା—ଶ୍ରୀ. କି. ଚଢ଼େଇ ଦେହତୁ
ଲୋମ ଉପାଦିବା ।

ରୁମୁଖ—ଶ୍ରୀ.ଅବ୍ୟ. ରୁଣୁଶ୍ଶୁ, ଅଳ-
ଙ୍କାରଦର ମଧ୍ୟର କୁଣ୍ଡଳ, ଶାଶ୍ଵାଦିର
ପୁମଧୁର ଝଙ୍କାର ।

ରୁମେ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବି. ଗୋଟିଏ ଲୋମ
ସୁକା, ତିଳେମାତ୍ର, ସରଳ ରେଣ୍ଟ
ଅପେକ୍ଷା ଟିକିଏମାତ୍ର ବଜା ନ ହେଉ ।

ରୁମୁ—ପୁ.ବି. (ରୁମୁ + କ.ର) ଅରୁଣ,
ସୁର୍ଯ୍ୟ ପାରଥ, (ପୁ.ବି.) ପାଣ୍ଡିତ, ରକ୍ତ-
ପିଙ୍ଗଳ, ତଳ୍ଳୁଳ, (ଶ୍ରୀ) ରୁମ୍ବା ।

ରୁରୁ—ପୁ.ବି. (ରୁ + ରୁ) ମୁଗବିଶେଷ,
କଷ୍ମସମୁଗ, ଦୈତ୍ୟବିଶେଷ, ମୁନି-
ବିଶେଷ, ଭୈରବବିଶେଷ, ପଳକବୁଷ-
ବିଶେଷ, ପୁରାଣମୁସାରେ ଦୂର ଜନ୍ମ-
ବିଶେଷ, ବିଶ୍ଵେଦେବାନ୍ତର୍ଗତ ରଣ-
ଦେବତାବିଶେଷ, ସାବଣ୍ଣ ମନୁକ ଅମ-
ଲର ସପ୍ତବିଂଜ ମନ୍ତରୁ ଏକ ରତ୍ନିଙ୍କ
ମାପୁ ।

ରୁରୁକୁ—ପୁ.ବି. ସୃଦ୍ଧିରଣ୍ଣୀୟ ରାଜାବିଶେଷ
ରୁରୁକୁ—ବି. ରୁଷ, ଅଚିକୁଣ ।

ରୁରୁଛୁ—ପୁ.ବି. ବନ୍ଦନେଶ୍ବୁ, ବାଧ୍ୟ-
ଦାନେଶ୍ବୁ ।

ରୁରୁତିଷ—ବି. (ରୁରୁ + ସନ୍ତ + ଆ)
ରେଦନ କରିବା ଜଣ୍ଠା ।

ରୁରୁଦଷୁ—ପୁ. ବି. (ରୁରୁ + ସନ୍ତ +
କ.ର) ରେଦନ କରିବାକୁ ଜଣ୍ଠାକ ।

ରୁରୁତେରବ—ପୁ.ବି. ରେତେରବବିଶେଷ

ରୁରୁମୁଣ୍ଡ—ପୁ.ବି. ପଦଗବିଶେଷ ।

ରୁଲ—ଯା.ବ. ରେଣ୍ଟ ବା ଲାଇନ୍,
ରେଣ୍ଟ ଟାଣିବାର ଦଣ୍ଡ, କର୍ତ୍ତୁପକ୍ଷଙ୍କ
ପ୍ରବନ୍ଧିତ ନୟମ ।

ରୁଲା—ଶ୍ରୀ.ବ. ରୋଲା, ଫନାଲା, ଲମ୍ବ
ସରଳ ରେଣ୍ଟ, ଲମ୍ବ ଲମ୍ବ ଦାଗ, ଲମ୍ବ
ଶଳିଆଦ, ଶେଣୀ ।

ରୁଲିଙ୍କ—ଯା.ବି. ନଜାର, ରିତ ଅତା-
ଲତଙ୍କ ମୀମ୍ସା ।

ରୁଲିଙ୍କଚୀପ୍—ଯା.ବି. ରାଜ୍ୟାସନାର୍ଥ ପୁଣ୍ୟ
କ୍ଷମତାପାପ, ଦେଶୀୟ ରାଜା ।

ରୁଲିବୁବା—ଶ୍ରୀ.ବ. ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଵାତ୍ର, ମନୋଦୁଃଖ
ରୁଲିକାର—ଯା.ବି. ବ୍ୟତ୍ତ, ବ୍ୟତ୍ତ ।

ରୁଲିକାର—ଯା.ବି. ଅଦାଳତଙ୍କ କୌଣସି
ମନ୍ଦିମା ବିରୁଦ୍ଧସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କର୍ମ ବା
କାର୍ଯ୍ୟାବଳୀ ।

ରୁଲିଶ—ପ୍ରା. (ଗଞ୍ଜାମ) ବି. ପଥରର
ପେଷଣୀ ।

ରୁଲିଶ—ପ୍ରା. (ଗଞ୍ଜାମ) ବି. ପଥର
ରୁଲିଶ କର୍ମ, ରଶିବା ।

ରୁଲାବ୍—ଯା.ବି. ଅଭ୍ୟାସ, ମନ୍ଦରୁଥ୍ୟାସ ।

ରୁଲି—ଯା. ବି. ମାଣିକ, ଗ୍ରେଟ ଗ୍ରେଟ
ମଲବର୍ଣ୍ଣର ରହୁ, ଗ୍ରାମ ହେବାର
ଗ୍ରେଟ ଅକ୍ଷର ବା ଟାଇପ୍ ।

ରୁଲିବା—ଶ୍ରୀ. କି. କାନ୍ଦିବା, ପେଷଣ
କରିବା ।

ରୁଲିବୁ—ବି. (ରୁ + କ.ର) ଧଳା ଗବ-
ଗଛ ।

ରୁଲି—ପୁ.ବି. କିଡ଼ାଗଛ, ରଙ୍ଗକହା

ରୁଲିନା—ଶ୍ରୀ.ବ. ରୁଲି ପହାଁରିଶେଷ ।

ରୁଲି(ଶ)—ବି. (ରୁଲି + ଶ.କିପ୍ପୁ + ଆ)
ରୋଷ, ଦୋଧ, ରାଗ, (ଶା.ବି) ରୁଷିଆ
ଦେଶର ଅଧିବାସୀ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ରୁଲି—ଶ୍ରୀ.ବ. ରୁଲି ଦେଖ ।

ରୁଲିଭକ—ଶ୍ରୀ.ବ. ହୁମାଲୀମ୍ବିଜାତ ତୃକ୍ଷର

କର ବା ମୂଳ ।

ରୁଷ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ରୁଷୁ + କିପ୍ପୁ + ଆ)
ଅମର୍ତ୍ତ, ଦୋଧ, (ଶା.ବି) ଅଭିମାନ,
ବାକ୍ୟାନ ଦୋଧ ।

ରୁଷା(ଷେ)ଇ—ଶ୍ରୀ.ବ. ଶାଦ୍ୟଦିର ପାକ,
ରାଜଶା ।

ରୁଷାଇବା—ଶ୍ରୀ. କି. ଅଭିମାନ ଜାତ
କରିବା, ଦୁଇକରିବା ।
ରୁଷାଇବାସ—ଶ୍ରୀ.ବ. ଅନ୍ତାଦିର ପାକ-
କରଣ ।

ରୁଷା(ଶୁ)ଶି—ଶ୍ରୀ.ବ. ରୁଷିବା, ଦୋଧ
କରିବା, ଅଭିମାନ, ବ୍ୟତ୍ତହେବା ଦିନ
ଉପନୟନ ପରେ ବ୍ୟକ୍ତିଶୁଶ୍ରେଷ୍ଠରେ
ବ୍ୟତ୍ତବେଦାରୁ ଗ୍ରାମମୁଣ୍ଡକୁ ଶୋଭାଯାଦା
କରିପିବା ଓ ଫେରାସିବା, (ଶା.ବି)
ରାଜିରେ ଆଲୋକପୁନ୍ତ ଶୋଭାଯାଦା ।

ରୁଷାରୁଷି—ଶ୍ରୀ. ବ. ରୁଷିବା କର୍ମ ।

ରୁଷିକା—ବି. କୃତ୍ୟାମରତ୍ନ ଦେଖ ।

ରୁଷିତ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ରୁଷୁ + ତ) ଦୋଧ-
ମୁକ୍ତ, ରୁଷୁ, ନୁକ୍ତ ।

ରୁଷିକା—ଶ୍ରୀ. କି. ଅଭିମାନ କରିବା,
ରୁଷିକା, ଦୁଇହେବା ।

ରୁଷିଯିବା—ଶ୍ରୀ. କି. ଦୁଇ ହୋଇ
କୌଣସି ପ୍ଲାନେରୁ ଗୁଲିଯିବା, ବ୍ୟତ୍ତ
ହୋଇ ବ୍ୟକ୍ତିଶୁଶ୍ରେଷ୍ଠରେ ଘର
ରୁଷିଆଶି କରିଯିବା ।

ରୁଷିଶା—ଶ୍ରୀ.ପୁ.ବି. ପାତକ ।

ରୁଷୁ—ପୁ.ବି. (ରୁଷୁ + କ.ତ) ଦେଶ-
ଯୁକ୍ତ, କୁପିତ, ବିରକ୍ତ, (ଶ୍ରୀ) ରୁଷ୍ବା ।

ରୁଷ୍ବି—ଶ୍ରୀ.ବ. (ରୁଷୁ + ଶ.ତ) ଦୋଧ,
କୋପ, ବିରକ୍ତ ।

ରୁଷ୍ବିପ୍ରେକ୍ଷା—ବି. ଅଭିବଳା, ପେଡ଼-
ପେଡ଼ାଶିକ୍ଷା ।

ରୁଷାନ୍ତାରୀ—ଶ୍ରୀ.ବି. ରୁଷିଆ ଦେଶବାସୀ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ରୁଷାନ୍ତାରୀ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଆଲୋକ,
ଆଲୋକପୁଣ୍ଡ, ଉଜ୍ଜଳ, ଆଲୋକମୟ
ଶୋଭାଯାଦା ।

ରୁଷିଆ—ଶ୍ରୀ.ବ. ରତ୍ନରେପ ଓ ଥାରି-
ଆର ଦୁଇରପୁ ଦେଖ ।

ରୁଷୁମାର୍—ଯା.ଚ. ଭୁମଧ୍ୟକାଷ୍ଠ ପ୍ରଜା-
ଗଣଠ ରୁଆଦାୟ କରିବା ଅନ୍ୟାୟ-
କର ।

ରୁହ—ଶୀ. ବି. (ରୁହ+କ.ଅ) ଜାତ,
ଉଷ୍ଣଦ, ଆରୁତ, (ଶୀ)ରୁହା, (ବି)ରୁହା,
ଦୂବ, (ଗା.କି) (ରୁମେ) ଅବସ୍ଥାକ କର,
ଅପେକ୍ଷା କର ।

ରୁହକ—ଲୀ. ବ. (ରୁହ+କ.ଅକ) ଛନ୍ଦ,
ଗର୍ଭ, ଗୁହା ।

ରୁହା—ପ୍ଲୀ. ବ. (ରୁହ+କ.ଅ+ଆ)
ଦୂଷା, ଦୂରପାତ୍ର, ପାନିଆ, ମାସ-
ଶୋଷଣୀ ନାମକ ବୃକ୍ଷ, ଲଙ୍ଘନ୍ତୁଳତା ।

ରୁହାଇବା—ଶା. କ୍ର. ପ୍ଲାପିତ କରିବା,
ରଖାଇବା, ପ୍ଲାଇବା, ନିବାରିତାଇବା,
ଅଟକାଇବା, ଘୋଷଣ କରିବା ।

ରୁହନ୍ତନ୍—ଶା. କ୍ର. ତାମ୍ଭଶେଳରେ କାଳ
ଶୀଘ୍ରକ ଉତ୍ତରାଣିଆ ରଖ ।

ରୁହରୁହକ—ପ୍ଲୀ. ବ. ରିକ୍ଷଣ ।

ରୁହ—ଯା. ବ. ଆସା । [ଗଛ]
ରୁହା—ପୁ. ବ. (ରୁହ+କ.ଅନ) ବୃକ୍ଷ,
ରୁକ୍ଷ—ଶୀ. ବି. (ରୁକ୍ଷ+କ.ଅ) କର୍କଣ,
କଟିନ, ନିର୍ଝୟ, ବନ୍ଦୁନ୍ତ, ଅପ୍ରେମ,
ଅତିକୁଣ, କଠୋର ବ୍ରୁତଧାରୀ, ଅନନ୍ତ-
କୂଳ, ମେହଶୁନ୍ଦ, ଶୁଷ୍କ, ତେଲଶୁନ୍ଦ,
(ବି) ବୃକ୍ଷ ।

ରୁକ୍ଷନନ୍ଦକ—ପୁ. ବ. ଗୁଣ୍ଠଳ ।

ରୁକ୍ଷଣ—ଶୀ. ବି. ଶୁଷ୍କକରଣ ।

ରୁକ୍ଷତା—ପ୍ଲୀ. ବ. (ରୁକ୍ଷ+ତା) ରୁକ୍ଷର
କର୍କଣା, କାର୍କଣ ।

ରୁକ୍ଷଦର୍ତ୍ତ—ପୁ. ବ. (ରୁକ୍ଷ+ଦର୍ତ୍ତ) ସର-
ଦର୍ତ୍ତ, ଶରପନଦର୍ତ୍ତ ।

ରୁକ୍ଷପନ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶାହାଡ଼ାଗଛ ।

ରୁକ୍ଷପ୍ରିୟ—ବ. (ରୁକ୍ଷ+ପ୍ରିୟ) ରଷ୍ଟ-
ଭୌଷଧ ।

ରୁକ୍ଷପାଦୁଫଳ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଧନ୍ଦନ ବୃକ୍ଷ,
ଧାମଗାଗଛ । [ବୃକ୍ଷ]

ରୁକ୍ଷା—ଶୀ. ବ. (ରୁକ୍ଷ+ଅ+ଆ) ଦନ୍ତୀ-

ରୁକ୍ଷ—ଶୀ. ବି. (ରୁହ+କ.ତ) କର୍କଣ,
କଠୋର, କଟିନ, ଅବିଭାଜଣ, ଜାତ,
କୁଦନ୍ତ ଧାରୁ, ଏକପଣ୍ଡୀ, ପ୍ରକାର,

ଉଷ୍ଣନ୍, ପ୍ରତିକ, ଆରୁତ, ଚଢ଼ିଥିବା,
ବରକ୍ତିନର, ଅପ୍ରିୟ, ଅଭଦ୍ର, ସାଧା-
ରଣତଃ ଜାତ, ଶ୍ରୀ ସାକୃତ, ବୃଦ୍ଧତ,
ମୌକିକ, (ବ୍ୟାକରଣ) ବ୍ୟୁତିଲଭ୍ୟ
ଅର୍ଥ ପ୍ରକାଶ ନ କର ବ୍ୟବହାର ହମେ
ଅନ୍ୟାର୍ଥର ପ୍ରକାଶକ (ଶବ), (ଗା.ବି)
କେଣର ଖୁଣ୍ଡ, (ଶୀ) ରୁହା ।

ରୁତପଦାର୍ଥ—ବି. ଅବମିଶ୍ର ପଦାର୍ଥ, ଯେଉଁ
ସବୁ ଦସ୍ତ ସ୍ଵଳାଞ୍ଚୟ ପରମାଣୁ ରତ୍ନା
ଅନ୍ୟ ପଦାର୍ଥର ପରମାଣୁ ଯୋଗରେ
ଉଷ୍ଣନ ହୁଏ ନାହିଁ ।

ରୁତପଣୟ—ବ. (ରୁତ+ପଣୟ) ପ୍ରଗାଢ଼
ପଣୟ, ଅତିଶୟ ପଣୟ ।

ରୁତ୍ତଭଣ୍ଟି—ପୁ. ବି. ଯେ କର୍କଣ କଥା
କହେ, (ଶୀ) ରୁତ୍ତଭଣ୍ଟି ।

ରୁତ୍ତୀବନୀ—ପୁ. ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ଯେଉଁ
ବନ୍ଦି ଯୌନପ୍ରାୟ ହୋଇଥାଏ,
ଆରୁତୀବନୀ ।

ରୁତ୍ତବଣ୍ଣ—ବ. (ରୁତ୍ତ+ବଣ୍ଣ) ପ୍ରତିକ
ବଣ, ଖାତିବଣ ।

ରୁତ୍ତବଚନ—ବ. (କ.ଧା) କର୍କଣ ବାକ୍ୟ,
ଅଶିଷ୍ଟ ବଚନ, (ପୁ.ବି) ରୁତ୍ତଭଣ୍ଟି
ଦେଖ, (ଶୀ) ରୁତ୍ତବଚନା ।

ରୁତ୍ତବାକ୍ୟ—ବ. କର୍କଣ କଥା ।

ରୁତ୍ତମୂଳ—ବ. (କ.ଶ୍ରୀ) ବକଣମୂଳ ।

ରୁତ୍ତୋତ୍ତବ—ପୁ. ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର
ବନ୍ଦୁତା ହୃଦ ଓ ଶୈର ଅଟେ ।

ରୁତ୍ତା—ଶୀ. ବି. ରୁତ୍ତର ସ୍ଵାଲିଙ୍ଗ ।

ରୁତ୍ତି—ଶୀ. ବ. (ରୁତ୍ତ+ତି) କନ୍ଦ, ପ୍ରତ୍ୱ-
ଭାର୍ତ୍ତ, ପ୍ରତିକ, ଆଶେହନ, ହୃଦି, ଭାତ୍ତାନ,
ପ୍ରଥା, ଶାତ, ନିଷ୍ଠିଷ୍ଠ, (ବ୍ୟାକରଣ) ଶବର
ଅର୍ଥବୋଧକ ଶକ୍ତିବେଶ, ପ୍ରକୃତ
ପ୍ରତ୍ୟେ ଅର୍ଥ ଛାତା ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥ ରୁତ୍ତା-
କରା ଶକ୍ତି, ଶବର ସାଧାରଣତଃ ପୁଷ୍ପାତ
ଅର୍ଥ ।

ରୁପ—ଲୀ. ବ. (ରୁପ+ଅ) ସ୍ଵରବ,
ସୌନ୍ଦର୍ୟ, କାମ, ପଶ୍ଚ, ଶବ, ଆକାର,
ମୁଦ୍ରା, ଉପମାନ, ବିଭକ୍ତିପୁଷ୍କ ଶବ ବା
କୁଦନ୍ତ ଧାରୁ, ଏକପଣ୍ଡୀ, ପ୍ରକାର,

ରୁପ—ଶୀ. ବ. (ରୁପ+ଅ) ସ୍ଵରବ,
ସୌନ୍ଦର୍ୟ, କାମ, ପଶ୍ଚ, ଶବ, ଆକାର,
ମୁଦ୍ରା, ଉପମାନ, ବିଭକ୍ତିପୁଷ୍କ ଶବ ବା
କୁଦନ୍ତ ଧାରୁ, ଏକପଣ୍ଡୀ, ପ୍ରକାର,

ଦୃଶ୍ୟ କାବ୍ୟ, ଅବତାର, ବର୍ଣ୍ଣ, ଶଶିର,
ଦଶା, ଅବଶ୍ୟ, ବିକାର, ଭେଦ, କିଷଣ,
ରୁପକ ଦେଖ, ରୁପା, ଶ୍ରୋକ, ମୁଣ୍ଡ,
ଶତ୍ରୁଦିଵ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ, (ଗା.ବି) ଚିତ୍ର, ଚବି,
ଅଙ୍କା, ବେଶ, ଶୁଆ, (ବି) ସଦୃଶ; ରୁମ୍,
ପର ।

ରୁପକ—ବ. (ରୁପ+ଶିର+କ.ଅକ)
ଆକୁର, ଗଠନ, ଶତ୍ରୁଦିଵ ବର୍ଣ୍ଣ, ବୌପ୍ୟ,
ବୌପ୍ୟମୁଦ୍ରା, କାବ୍ୟାଳଙ୍କାରଦିଶେଷ,
ଦୃଶ୍ୟ କାବ୍ୟ, ନାଟକ, (ବି) ମୁଣ୍ଡ,
ଅଳଂକାରମୁକ୍ତ (ବାକ୍ୟ) ।

ରୁପକତାଳ—ପୁ. ବ. ବାଦ୍ୟର ତାଳ-
ବିଶେଷ । [ବାକ୍ୟ]

ରୁପକବାକ୍ୟ—ବ. ରୁପକ ଅଳଙ୍କାରମୁକ୍ତ
ରୁପକରିବା—ଶା. କ୍ର. ବିଶେଷ ଓ କି ସ୍ଵାର
ରିନ୍ ରିନ୍ ବିଭକ୍ତ ବଚନ ଆଦରେ
ହେବା ପଦମାନ ସଗଠନ କରିବା,
ରୁପ କରିବା ଦେଖ ।

ରୁପକିର୍ତ୍ତୀ—ପୁ. ବ. (ରୁପ+କିର୍ତ୍ତୀ) ଚିତ୍ର-
କିର୍ତ୍ତୀ, ରୁପ ଯେ କରେ, ବିଶକମୀ ।
ରୁପକଣକ—ଶା. ବ. ରୁପକ ଅଳଙ୍କାର-
ମୁକ୍ତ ଶବ । [ବିଶେଷ]

ରୁପକଣ୍ଣେଷ୍ଟ—ବ. କାବ୍ୟର ଅଳଙ୍କାର-
ରୁପକସମୟ—ବ. ଯେଉଁ ସମସ୍ତ ପଦ
ରୁପକ ଅଳଙ୍କାର ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

ରୁପକାତଶ୍ୟେନ୍ତ୍ରୀ—ବ. ଏକପରକାର ଅତ-
ଶୈଳେ ଅଳଙ୍କାର ।

ରୁପକାର—ପୁ. ବ. ଭାଷ୍ଟା, ମୁଣ୍ଡ କାର,
ଚିତ୍ରକାର ।

ରୁପକୁତ୍ର—ବ. ହୃଦୀ, ବିଶକମୀ ।

ରୁପକାନ୍ତା—ବ. (ଦୁଦ୍ର) ବପୁର ଆକାର ଓ
ରୁପକରିମା—ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ) ରୁପର ଆଧିକ୍ୟ,
ଅତ ସୁନ୍ଦର ରୁପ ।

ରୁପଗନ୍ଧ—ବ. ଆପଣାର ରୁପ ତା ସୁନ୍ଦର-
ପଶ ଯୋଗୁ ମନରେ ଜାତ ରଖ ।

ରୁପଗବିତା—ଶୀ. ବ. ଗବିତା ନ ସ୍ଥିକାର
ଏକ ଭେଦ ।

ରୂପଶୁଣ—ଶ. (ଦ୍ଵାଦ୍ଶ) ଆକୃତି ଓ ଶୁଣ,
ସୌନ୍ଦର୍ୟ ଓ ଉତ୍ତମ ଶୁଣ ।

ରୂପଗୋଟ୍ଟାମୀ—ଶା. ବି. ଚେତନାଙ୍କ
ସମସାମୟିକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବିଷ୍ଣୁରକ୍ତ ସାହକ ।
ରୂପଚର୍ଵଶୀ—ବି. କାର୍ତ୍ତିକ କୃତ୍ତିରଦ୍ଵୀ-
ରଶୀ, ନରକ ଚର୍ଵଶୀ ।

ରୂପଚିହନ-ବି. (ତେଜତ୍ତ) ଗୋଟିଏ ଆକାର
ଆଜିକା ।

ରୂପକ—ଶ. ବି. (ରୂପ + ଜନ + କ.ଅ)
ରୂପକାତ, ରୂପରୁ କାତ, ସୌନ୍ଦର୍ୟରୁ
ରହୁନ ।

ରୂପକାଳୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରୂପ + କାଳ + କ.
ରହୁ + ରୁ) ରୂପାଳକା, କେଣା ।

ରୂପଣ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରୂପ + ଥନ) ଆରୋପ-
କରଣ, ପ୍ରମାଣ, ପରାମା, ବର୍ଣ୍ଣନ, ନିରୂ-
ପଣ, ଅଭିନ୍ୟ । [ସ୍ଵାକି ।

ରୂପତ୍ରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରୂପ + ତ୍ରୀ) ଶୀଳ,
ରୂପତା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରୂପ + ତା) ରୂପତା,
ସୌନ୍ଦର୍ୟ ।

ରୂପତୃଷ୍ଠା—ବି. ସୌନ୍ଦର୍ୟ ରୂପଭୋଗ
କରିବା ପାଇଁ ଲୋଭ, ସୁନ୍ଦର ବର୍ଷକୁ
ଘେର କରିବାର ଛାଇ ।

ରୂପଧର—ପୁ. ବି. (ରୂପ + ଧର) ରୂପ-
ଦିଷ୍ଟ, ସୌନ୍ଦର୍ୟଦିଷ୍ଟ, (ଶ୍ରୀ) ରୂପଧର ।

ରୂପଧାରୀ—ପୁ. ବି. ରୂପବାନ୍, ସାକାର,
ଦେଖେଣା, ସୌନ୍ଦର୍ୟଶାଳୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ରୂପଧାରୀ । [ଦିଷ୍ଟ ।

ରୂପଧୂର—ଶ. ବି. ରୂପବାନ୍, ସୌନ୍ଦର୍ୟ-
ରୂପଧେୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ବାହ୍ୟରୂପ, ସୌନ୍ଦର୍ୟ,
ଶେଷ ।

ରୂପଧାନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ତେଜତ୍ତ) ସୌନ୍ଦର୍ୟ-
ଚିକ୍ରା, ସ୍ଵରୂପତିକ୍ରା ।

ରୂପନାଶକ—ବି. ଯାହା ସୌନ୍ଦର୍ୟକ
ନାଶକରେ, (ବି) ପେତକ ।

ରୂପନାଶକ--ବି. (ରୂପ + ନାଶନ) ପେତକ
ରୂପପତ—ପୁ. ବି. ହିନ୍ଦୀ ।

ରୂପପଦସ୍ତ—ଶା. ବି. ପଣ୍ଡବର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ମାର
ସଙ୍ଗେ ରୂଜନା କରୁଥିବା ସୌନ୍ଦର୍ୟ ।

ରୂପପ୍ରତିମା—ଶା. ବି. ସୁନ୍ଦରମୂଣ୍ଡ, ସୁନ୍ଦର

ବନ୍ଦି ।

ରୂପଭାଗ—ଶା. ବି. ସୌନ୍ଦର୍ୟଦିର ଲଘୁକରଣ-
ପ୍ରତିଯା, ପୂର୍ଣ୍ଣଭାଗ ଭଗ୍ନାଶ ।

ରୂପଭାବୁବନ—ପୁ. ବି. ମୂଳଭାବି ସହିତ
ଉତ୍ତମ ସଂକଳନ ।

ରୂପଭେକ—ଶା. ବି. ରୂପ ଓ ବେଶ,
କେହେବ ଓ ପୋଷାକ ।

ରୂପଭେଦ—ପୁ. ବି. (ତେଜତ୍ତ) ବିଭିନ୍ନ
ରୂପ, ରୂପାନ୍ତର, ରୂପର ବିଭିନ୍ନତା, ତନ୍ତ୍ର-
ଭଣେଷ ।

ରୂପଭେଗ—ବି. (ତେଜତ୍ତ) କୌଣସି ନମ୍ବର
ବା ବ୍ୟକ୍ତିର ସୌନ୍ଦର୍ୟକୁ ଅନୁଭବକରି
ମୁଖ୍ୟେତ କରିବା ।

ରୂପଭୋଗବାସନ— ବି. ସୌନ୍ଦର୍ୟ
ଉପଭୋଗ କରିବାର ଇଚ୍ଛା ।

ରୂପମଞ୍ଜଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶାର୍ଦ୍ଦାଙ୍ଗର ସଙ୍ଗୀ-
ଭଣେଷ ।

ରୂପମଧୂ—ପୁ. ବି. (ରୂପ + ମଧୂ) ଅତି ସୁନ୍ଦର,
ଆକାରବିଶ୍ଵିଷ, (ଶ୍ରୀ) ରୂପମଧୂ ।

ରୂପମାଧୁୟ—ବି. (ତେଜତ୍ତ) ଆକାରର ବା
ସୌନ୍ଦର୍ୟର ମଧୂରତା ।

ରୂପମାହ—ବି. ସୌନ୍ଦର୍ୟଦ୍ଵାରା ମୁକ୍ତ
ହେବା ଅନ୍ତର ।

ରୂପପୁକ—ପୁ. ବି. ଆକାରବିଶ୍ଵିଷ, (ଶ୍ରୀ)
ରୂପପୁକ ।

ରୂପପୋବନ—କ୍ଲୀ. ବି. ରୂପ ଓ ଯୋବନ,
ସୌନ୍ଦର୍ୟ ଓ ସୁବାନ୍ତା ।

ରୂପପୋବନପତ୍ର—ପୁ. ବି. (ତେଜତ୍ତ)
ଯାହାର ଯୋବନ ଓ ସୁବାନ୍ତା ଉତ୍ସୁକ
ଅଛି, (ଶ୍ରୀ) ସମ୍ମନ୍ଦା ।

ରୂପରଙ୍ଗ—ଶା. ବି. ରୂପ ଓ ବର୍ଣ୍ଣ ।

ରୂପରସ—ବି. (ଦ୍ଵାଦ୍ଶ) ବିଷ୍ଣୁର ଆକାର ଓ
ସ୍ଵାଦ ।

ରୂପରଣି—ବି. (ତେଜତ୍ତ) ଏକଷ ଅବସ୍ଥିତ
ରୂପ ସମ୍ମତ, ରୂପର ଆଧ୍ୟାତ୍ମ, (ଶିତ୍ତ)
ଯେଉଁବାହିର ମୂଳ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂଖ୍ୟାରେ
ବାହାର କରୁଥାଇପାରେ ।

ରୂପରେଣ—ଶା. ବି. ଆକାର ଓ ଆକାରର
ସୀମାରେଣ୍ଟ, ରୂପର ଅନ୍ତିମ, (ବି)
ସଂବାଦ ସୁନ୍ଦର, ପଚିପାତି ସ୍ଵର ।

ରୂପରେଣ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ତେଜତ୍ତ) ରୂପର
ଅନ୍ତିମ ।

ରୂପଲବଣ୍ୟ—ବି. (ତେଜତ୍ତ) ସୁନ୍ଦର ବା
ମୋହନରୂପ ।

ରୂପଲବଣ୍ୟକାନ୍—ପୁ. ବି. ଲକ୍ଷଣ୍ୟମୟୀ
ରୂପବିଶ୍ଵିଷ, (ଶ୍ରୀ) ରୂପଲବଣ୍ୟକାନ୍ ।

ରୂପଭାଣୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରୂପ + ବାନ୍) ସୁନ୍ଦର
ସୁରୂପ, ସୁନ୍ଦରୀ, (ବି) ସଂକ୍ଷିତ ଚିତ୍ତକ-
ମାଳାଚୁଣି ।

ରୂପବନ୍—ଶା. ପୁ. ବି. ସମ୍ମତି, ରୂପ,
ସୁନ୍ଦର ।

ରୂପବର୍ଣ୍ଣ—ବି. (ଦ୍ଵାଦ୍ଶ) ରୂପ ଓ ବର୍ଣ୍ଣ,
ଆକାର ଓ ରଙ୍ଗ ।

ରୂପବାନ୍—ପୁ. ବି. (ରୂପ + ବାନ୍)
ଆକାରବିଶ୍ଵିଷ, ସୌନ୍ଦର୍ୟମୁକ୍ତ, ସୁରୂପ,
ସୁନ୍ଦର, (ଶ୍ରୀ) ରୂପବାନ୍ ।

ରୂପବିର୍ଯ୍ୟମୟ—ବି. (ରୂପ + ବିର୍ଯ୍ୟମୟ)
ରୂପର ବୈପଶ୍ଚତ୍ୟ ।

ରୂପବିଶ୍ଵିଷ—ବି. (ତେଜତ୍ତ) ଆକାରବିଶ୍ଵିଷ,
ସୌନ୍ଦର୍ୟବିଶ୍ଵିଷ, (ଶ୍ରୀ) ରୂପବିଶ୍ଵିଷ ।

ରୂପବିଶ୍ଵାନ—ପୁ. ବି. (ତେଜତ୍ତ) ନିରକାର,
(ଶ୍ରୀ) ରୂପବିଶ୍ଵାନ ।

ରୂପବେଶ—ଶା. (ଦ୍ଵାଦ୍ଶ) ଆକାର ଓ ପୋଷାକ
ରୂପବେଶିଷ୍ୟ—ବି. (ତେଜତ୍ତ) ଆକାର
ବିଶ୍ଵିଷା, ଅଭିନ୍ୟ ସୁନ୍ଦରତା ।

ରୂପଶାଳୀ—ପୁ. ବି. ସୌନ୍ଦର୍ୟବିଶ୍ଵିଷ,
ସୌନ୍ଦର୍ୟଶାଳୀ, ରୂପବାନ୍, (ଶ୍ରୀ)
ରୂପଶାଳିନୀ ।

ରୂପଶୁଣ୍ୟ—ବି. (ତେଜତ୍ତ) ନିରକାର,
କଥାକାର । [ପୁଣୀ ।

ରୂପସ—ଯା. ପୁ. ବି. ରୂପବାନ୍, ସୁନ୍ଦର,
ରୂପସମୁକ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୌନ୍ଦର୍ୟବିଶ୍ଵାନ୍ ।

ରୂପଫଳଭିତ୍ତି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉତ୍ସମଗ୍ର-
ଶୌନ୍ଦର୍ୟ, ସୁନ୍ଦରମୂଣ୍ଡ, ସୁନ୍ଦର

ରୂପ ଧନ ।
 ରୂପସାର—ବି. ସାଗର ସଙ୍ଗେ ତୁଳନା
 କରିବା ରୂପ ।
 ରୂପଶୀ—ଯା.ଶ୍ରୀ.ବି.ସୁନ୍ଦର, ରୂପବନ୍(ସୀ) ।
 ରୂପସୁନ୍ଦର—ବି. (ଶତକ) ସୁନ୍ଦର ରୂପ
 ବିଶ୍ଵ ।
 ରୂପଶ୍ଵ—ବି. ରୂପସୁନ୍ଦର । [ବିଶ୍ଵ ।
 ରୂପଶୀ—ପୁ. ବି. ରୂପବାନ୍, ସୌନ୍ଦରୀ
 ରୂପହାନୀ—ସୀ. ବି. ରୂପକାଣ, ନ୍ୟୋଦ୍‌
 ମତେ ବିରେଧ ବାକ୍ୟ ବିନ୍ୟାସର ପ୍ରକାର
 ବିଶ୍ଵ ।
 ରୂପଶକ—ପୁ. ବି. (ଶତକ) ନିରକ୍ଷାର,
 କରୂପ, (ସୀ) ରୂପଶକ ।
 ରୂପା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୌପ୍ୟ, ରୂପ ।
 ରୂପଜୀବା—ସୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବେଣ୍ଯା,
 ଦାଶ, ନଟୀ, ମହାଶ ।
 ରୂପାଧ୍ୟବୋଧ—ପୁ. ବି. (ଶତକ) ଦୁଃଖ
 ବସ୍ତୁର ଜ୍ଞାନ ରହୁସ୍ଥ ଦ୍ୱାରା ଉପଲବ୍ଧ ।
 ରୂପାନ୍ତର—ବି. (ରୂପ + ଅନ୍ତର) ଉନ୍ନ-
 ରୂପ, ବିରନ୍ଦ ଆକାର, ଅବସ୍ଥାନ୍ତର,
 ନନ୍ତର ଅବସ୍ଥା ବା ଭବ, ଉନ୍ନବେଶ ।
 ରୂପାନ୍ତରିତ—ବି. ଉନ୍ନ ଆକାରରେ
 ପରିଣତ, ନୁହନ ଅବସ୍ଥା ବା ଭବପ୍ରାୟ ।
 ରୂପାନ୍ତୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅମ୍ବୁଲେଟୋକ୍ସ
 ପ୍ରତିୟାରେ ରୂପକୁ ପୋଡ଼ି କରିବା
 ପାଇଁଶ ।
 ରୂପାନ୍ତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୌପ୍ୟମିଶ୍ରିତ,
 ରୂପାପର ଦେଖୋଯିବା, ଶୁଣ ।
 ରୂପାକଳୀ—ସୀ. ବି. କବର ବିକଳି ବର୍ଣ୍ଣନା ।
 ରୂପାଶ୍ଵ—ପୁ. ବି. ସୁନ୍ଦର ସୁରୁଷ, ଯାହାକୁ
 ରୂପ ଅଶ୍ଵର କରିଥିଲା । [ମନ୍ଦନ ।
 ରୂପାସ୍ତ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କାମଦେବ,
 ରୂପିକା—ସୀ. ବି. ଧଳା ଅରଣ ଚର ।
 ରୂପିଣୀ—ସୀ. ବି. (ରୂପ + ଜନ + ଇ) ।
 ରୂପବିଶ୍ଵ(ସୀ), ସୁନ୍ଦର, ରୂପଧାରିଣୀ ।
 ରୂପିତ—ପୁ. ବି. (ରୂପ + ଇତି) ରୂପ-
 ମୁକ୍ତ, ଚିହ୍ନିତ, ଚିତ୍ତିତ, (କି) ଏକପ୍ରକାର
 ରୂପନ୍ୟାସ, ଯତ୍ନରେ ଜ୍ଞାନ ବୈଭବ୍ୟାସ
 ପାଦିରୂପ କଳିତ ହୁଅନ୍ତି ।

ରୂପିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରି. ପତାଇବା, ଆଗରେ
 ଦେଖୋଇବା ।
 ରୂପୀ—ପୁ. ବି. (ରୂପ + ଇନ୍) ରୂପ-
 ଯକ୍ତ, ରୂପବିଶ୍ଵ, ସାକାର, ମୁକ୍ତି-
 ବିଶ୍ଵିଶ୍ଵ, (ସୀ) ରୂପିଣୀ । [ଟଙ୍କା ।
 ରୂପୀ—ଯା. ବି. ବାନ୍ଦର, ରୌପ୍ୟ ମୁଦ୍ରା ।
 ରୂପେ—ଶ୍ରୀ. ଅ. ପର ।
 ରୂପେନ୍ଦ୍ରୟ—ପୁ. ବି. (କ.ଧା) ରୂପ-
 ଉତ୍ତରଣେପଯୋଗୀ ରହୁସ୍ଥ, ଚକ୍ଷୁ ।
 ରୂପୋପଜୀବନ—ବି. କହୁରୂପୀ, ସୁନ୍ଦର
 ମୁକ୍ତି ଦେଖାଇ ଜାତିକାଳିନକାଶ ।
 ରୂପେପଜୀବନ—ସୀ. ବି. ଦେଖ୍ୟା ।
 ରୂପୋପଜୀବ—ବି. (ରୂପ + ଉପଜୀବନ)
 କହୁରୂପୀ ।
 ରୂପ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ରୂପ + ଘର୍ଷଣା) ରୂପବାନ୍.
 ସୁନ୍ଦର, ଉପମେସ୍ଥ, (ସୀ) ରୂପ୍ୟ, (ବି)
 ସୁର୍ଣ୍ଣ, ରୌପ୍ୟ, ରୂପା ।
 ରୂପ୍ୟକ—ବି. (ରୂପ୍ୟ+କ) ଟଙ୍କା ।
 ରୂପ୍ୟମୟ—ବି. ରୂପାରେ ଦିଆରି ।
 ରୂପ୍ୟମୁଦ୍ରା—ବି. ରଜତମୁଦ୍ରା, ରୂପାଟଙ୍କା ।
 ରୂପ୍ୟମୁକ୍ତ—ପୁ. ବି. (ରୂପ୍ୟ + ଅମଙ୍ଗ)
 ଟଙ୍କାଶାଳାର ଅଧିକ ।
 ରୂପି—କ୍ଲୀ. ବି. ଜନପଦବିଶ୍ଵେ ।
 ରୂମାଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଦ୍ରମର୍ମା ।
 ରୂର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉତ୍ତରପ୍ରତିକରଣ, ଅନ୍ତିମ
 ରୂରକ—ପୁ. ବି. କଜାଗର, ଗବଚକ ।
 ରୂରକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବାସକ, ବାସଙ୍କ ।
 ରୂରକ—କ୍ଲୀ. ବି. ସଜ୍ଜା, ଶୋଭିତକରଣ,
 ଅନୁଲେପନ, ଆଛାଦନ, ଅଳଂକରଣ,
 ମୁକ୍ତି, ବୋଲିବା ।
 ରୂରିତ—ବି. (ରୂଷ୍ଟି+ମୀ.ତ) ଅଳଂକୃତ,
 ଭୁତ୍ତି, ଚିତ୍ତିତ, ପ୍ରସ୍ତିତ, ଲେପିତ,
 ଖଣ୍ଡିତ, ଉଚ୍ଚି ।
 ରେ—ଅ. (ରୂ + ଭା.ଏ) ସମ୍ମୋଧନ, ମାତ
 ସମ୍ମୋଧନବିଶ୍ଵେ, ରେ, ହଇରେ ।
 ରେ—ଶ୍ରୀ. ଅ. ଗମୀ ଭେଟ୍ରିର ତହୁ,
 ଭେଟ୍ରିର, ଠାରେ, ନିକଟରେ,
 (ପ୍ରାଚୀନ ପଦ୍ୟ) ଯୁଗ କିଭିରି “କୁ”
 ଶ୍ଵା ଭେଟ୍ରିର ଚିନ୍ତା ଦ୍ୱାରା, ରେ ।

ରେଅତ୍ତ—ଯା. ବି. ପ୍ରକା ।
 ରେଆତ—ଯା. ବି. ସ୍ଵର୍ଗତ୍ୟଗ, ମାର୍ଜନା,
 ଅନୁଗ୍ରହ, ଗ୍ରହ, ମାତ୍ର ।
 ରେକ—ପୁ. ବି. (ରେକଲ + ଅ) ଟଙ୍କା,
 ମାତ୍ରତା, ସନ୍ଦେହ, ବିରେଚନ, ପତଳା
 ଝାତା, ଭେକ ।
 ରେକଣ୍ସ୍—କ୍ଲୀ. ବି. ସୁର୍ଣ୍ଣ ।
 ରେକଣ୍ଟି—ଶ୍ରୀ. ବି. କୁଣ୍ଠକଟି, ଯେଉଁ
 ସ୍ଵାର ଅଣ୍ଟା ଖୁବ୍ ସବୁଆ ।
 ରେକଟା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମଜା ହେଉ ନଥବା
 ଅଭିନ୍ନ ବସନ୍ତରେ ଲାଗି ରହିଥିବା
 ଭୁକ୍ତ ଅନ୍ତାଦିର ଶୁଷ୍ଟ ଓ ଶ୍ଵାସା କଣା ।
 ରେକ(କି,କେ)ଟିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରି. ହାତାଥାତି
 ଟାଣ୍ଟା ପଦାର୍ଥରେ ଲାଗିଥିବା ମାଂସ-
 ଆଦିକୁ ଦାଢ଼ ଦ୍ୱାରା ପୁଣ୍ୟପୁନଃ ଦେଖ
 କରିବା ।
 ରେକଡ଼(ଡ଼ି)—ଯା. ବି. ମକଦମାଆଦିର
 ନଥ, ଗ୍ରାମୋପନ ବାଜାରେ ଖେଳ୍ଟା-
 ଯିବା ଗୋଲ ଚକି ପଟା, ଯହିରେ
 ଗୀତମନଙ୍କର ଦାଗ ଅଙ୍ଗିତ ଥାଏ ଓ
 କଣ୍ଠା ଘଷି ହେଲାରୁ ଗୀତର ସବ
 ବାହାରେ ।
 ରେକର—ଶ୍ରୀ. ଅ. ଦୁଃଖ, ସାହାଯ୍ୟରେ,
 ଯୋଗୁ, ହେଉ ।
 ରେକା—ସୀ. ବି. ସନ୍ଦେହ, ଭେକ, ବେଙ୍ଗ ।
 ରେକାବ—ଯା. ବି. କୁନ୍ତ୍ର ଭେଜନ ପାତା,
 ଘୋଡ଼ାର ଜିନ୍ ସଲଗ୍ନ ପାରିବାଦ,
 ଅଶ୍ଵଚିବାରେ ପଦ ରକ୍ଷିବାର ଲୌହ-
 ବଳୟ ।
 ରେକାବ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଭେଜନ ପାତାବିଶ୍ଵେ,
 ଆଳିଆ ।
 ରେକୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୁନ୍ୟ, ସ୍ଵର୍ଗ ପରି-
 ତ୍ୟକ୍ତ, ଜଳନ, ଗୁପ୍ତ ।
 ରେକେ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବି. ଏକ ରେକା ପର-
 ମାଣ ମାତା, ବୁଢ଼ାଆଜୁଠି ଓ ମଇଆଜୁଠି
 ଦ୍ୱାରା ବେଷ୍ଟିଗି ହେଉ ଧରଦିବା ଗୁପ୍ତ
 ପରମିତି, ବେକେ ।
 ରେଖ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରେଖା, ଚିତ୍ର, ସିନ୍ଧୁ, ରେଖା,
 କଳ୍ପିଲାଥାଦିର ଅଙ୍ଗିତ ରେଖା, ଚର୍ମର୍ଦ୍ଵିତୀ

ରେଣ୍ଡା, କେଣ ମଧ୍ୟ ରେଣ୍ଡା, ଟେର, କଳିଙ୍ଗ ।	ଥବା ରେଣ୍ଡାରୁ ଜପ, କରମାଳି ଜପ ରେଣ୍ଡାଲି—ଶା. ବି. ରକ୍ଷାପଞ୍ଚମୀ, ଦିନ ବଣି ବନନରୂପ ଉସ୍ତବ ।	ରେଚନକ—ସୁ. ବି. (ରେଚନ+କ) କମଳାଗୁଡ଼ି ।
ରେଣ୍ଡନ—ର(ରେଣ୍ଡ+ଶ+ଅନ)ଲେଖିବା, ରେଣ୍ଡା ଟାଣିବା ।	ରେଣ୍ଡିବା—ଶା. ବି. ରେଣ୍ଡା କାଟିବା, ଅଙ୍ଗିତକରିବା, ରେଣ୍ଡା ଦ୍ୱାରା ନିହିତ କରିବା ।	ରେଚନା—ସୁ. ବି. (ରେଚନ+ନ)ପୁନାଦ କେଇ, ଧଳାତହୁଡ଼ି, କମଳାଗୁଡ଼ି, ଦନ୍ତୀ, ବଟପଣୀ ।
ରେଣ୍ଡା—ସୁ. ବି. (ଲିଙ୍ଗ+ଆ+ଆ)ଦେହରେ ଥିବା ଶୁଭ୍ୟ ଯୃତକ ଚନ୍ଦ୍ର, ଗାର, ଶ୍ରେଣୀ, ଧାଢ଼ି, ବିଷ୍ଟାରବିଶାଳ ଦେର୍ଯ୍ୟ, ଲିମ୍ବୁକୁତ ଚନ୍ଦ୍ର, ଆସୋଗ, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣଚା, ବୁଦ୍ଧିଶ୍ରୀ, ଛଳ, ଉଲ୍ଲେଖ, ସୁଖ ଗାର, ଶଣନା, ସୁମାର, ଆକୁତି, ଆକାର, ସ୍ଵରାଦ ରହୁଥରେ ଦେଖାଯିବା ଗାର, ଚିନ୍ମାଦର ସୀମାରେଣ୍ଡା ।	ରେଣ୍ଡା-ସୁ. ବି. (ରେଣ୍ଡା+ଲିଙ୍ଗ)ରେଣ୍ଡା- ଯୁକ୍ତ, ରେଣ୍ଡାବିଶିଷ୍ଟ ।	ରେଚତି—ବି. (ରେଚି + ମୀ. ତ)ତ୍ୟତ୍ତ, ନିଃସାରତ, ଝାଡ଼ା ଦ୍ୱାରା ବାହାର କରି- ଯିବା, (ବି) ଘୋଡ଼ାଙ୍କର ଏକପ୍ରକାର ବୁଲି, ନୃତ୍ୟର ସାତ ହଲଇବାର ଏକ ଶତ ।
ରେଣ୍ଡା(ଶେ)ଇବା—ଶା. ବି. ରେଣ୍ଡା କାଟିବା, ଅଙ୍ଗିତକରିବା, ଚନ୍ଦ୍ରଦେବାନ୍ ।	ରେଣ୍ଡା-ଶ—ଶା. ବି. ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଶରେ ।	ରେଚୀ—ସୁ. ବି. (ରେଚି+ଆ+ର) ଆଙ୍ଗୋଷ୍ଟ, କଣ୍ଠିଲକ ।
ରେଣ୍ଡାଂଶ—ସୁ. ବି. କ୍ରୁଦ୍ଧିମାଂଶ, ଯାମ୍ୟୋ- ଭର ଚନ୍ଦ୍ରର ଏକ ଏକ ଡିଗ୍ରି ।	ରେଣ୍ଡା—ଶା. ବି. କର୍କଣ୍ଠ, ମୋଟା; ଖଦଢ଼ା, ବନ୍ଧୁର, କଙ୍କରମୟ ।	ରେଚେ—ସୁ. ବି. ପ୍ରାଣୟାମାଙ୍ଗ ମୁତ୍ୟମାନ ବାୟୁ, (ବି) ଭେଦକ ।
ରେଣ୍ଡାକ୍ଷଣ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ)ରେଣ୍ଡାକାଟିବା ।	ରେଣ୍ଡାବାଲି—ଶା. ବି. ଖଦଢ଼ା ଆ ବା ବଢ଼ ବଢ଼ ଦାନା ବିଶିଷ୍ଟ ବାଲି ।	ରେଚ୍ଲି—ଯା. ବି. ଟଙ୍କା ଅପେକ୍ଷା କୁତ୍ର ଅଳ୍ପ ମୁଖ୍ୟ ମୁଦ୍ରା, (ପଇସା ବ୍ୟାପକ) ଦୋଣି, ସୁକି, ଅଧୁଳ, ଅଣି, (ବି) ଶୁରୁପ, ଅଳ୍ପ ମୁଖ୍ୟ ମୁଦ୍ରା) ।
ରେଣ୍ଡାକ୍ଷିତ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ)ଯାହା ରେଣ୍ଡା ଦ୍ୱାରା ଦ୍ୱିତୀୟ କରାଯାଇଥିବା ।	ରେଣ୍ଡାଲ୍—ପ୍ରା. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ) ଶାଳୁଆକାଠ ।	ରେଳା—ଯା. ବି. ଖୁବିଶ, ଅଳ୍ପ ମୁଖ୍ୟ (ମୁଦ୍ରା), ବ୍ୟବହାରରୁ ବଳି ପଡ଼ିଥିବା କୁତ୍ର କୁତ୍ର (ଖଣ୍ଡ), ବାଜେ, (ବି) ଶୁରୁପ ଜିନିସ, (ପ୍ରା. ସମ୍ବୁଦ୍ଧ. ସୁ. ବି) ଟୋକା ମୂଲ୍ୟାଣୀ ।
ରେଣ୍ଡାକ୍ଷିତ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ)ରେଣ୍ଡାକ୍ଷିତ ଦେଖ ।	ରେଣ୍ଡା-ସୁ. ବି. ଫୁସ୍‌ଫୁସ୍ ବାୟୁ ନିମ୍ନଲୁକ- କରଣ ରୂପ ଯୋଗ ପ୍ରଦି ସ୍ଥାବିଶେଷ ।	ରେଜାୟୀ(ସ୍ଥା)—ଯା. ବି. ଭରତର ଐଶ୍ଵରୀ ଶତାବ୍ଦୀର ପ୍ରଥମଭାଗରେ ରଜନ କରୁ- ଥିବା ଦ୍ୟାସବାନୀୟ ମୁହମାନ ରାଜ- ବିଜର ଜଣେ ରାଣୀ ।
ରେଣ୍ଡାକ୍ରି—ଲୀ. ବି. କ୍ରୁଦ୍ଧିମାନ୍ତର, ଭୁମ୍ବୁଳରେ କୌଣସି ସ୍ଥାନର ଅବ- ହିତ ନିର୍ମ୍ମୟାର୍ଥ ଅକ୍ଷାଂଶ ଓ କ୍ରୁଦ୍ଧିମା- ନ୍ତରେ ଦୂରରୁ ।	ରେକ—ବି. ରେକିଷ୍ଯୁନ୍ କରିବାର କରିବାର, କରୁଣ୍ଟ ମୁଣ୍ଡିକା, ତିଳକ- କୁଷ, କଲୁପ, ମଳଭେଦକାରକ ଭିଷଧ, କନକାରି, (ଯୋଗଶାସ୍ତ୍ର) ପ୍ରାଣୟାମ କାଳରେ ପେଟ ମଧ୍ୟରେ ପୂରକ ଦ୍ୱାରା ସମୁଶ୍ରାତ ବାୟୁକୁ ନାକର ତାହାଣ ପୁତ୍ରା କାଟେ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ତ୍ୟାଗ କରିବା, (ବି) ମଳଭେଦକ, ଯାହା ଶାଢ଼ା କରସା ।	ରେଜିମେଣ୍ଟ—ଯା. ବି. ସେନାର ଏକଭାଗ ।
ରେଣ୍ଡାକ୍ଷମୀ—ଶା. ବି. ଭାବୁ କୁମ୍ଭପଞ୍ଚମୀ ।	ରେକନ—କୁଣୀ. ବି. (ରେଚି+ଶ+ଅନ) ମଳଭେଦନ, ଝାଡ଼ାକରିବା, ପର- ତ୍ୟାଗ, ପତଳା ଶାଢ଼ା; ରେଚକ ଭିଷଧ	ରେଜିଷ୍ଟ୍ରେସନ—ଯା. ବି. ନିର୍ବାଚିତ ନିୟମାନ୍ୟ ସାରେ ନିର୍ବାଚିତ ସମ୍ବାଦ ଲିପିବିଜ୍ଞ ହେବା ନିମ୍ନେ ବ୍ୟବହୃତ ବହୁ ନିର୍ବା- ଚିତ ନିୟମାନ୍ୟାରେ ନିର୍ବାଚିତ ଶୈୟ- ମନ ଲିପିବିଜ୍ଞ କରିବା କାହିଁ ଓ
ରେଣ୍ଡାକ୍ଷମୀ—ସୁ. ବି. ଲଙ୍କା ଓ ସୁମେରୁ ପଞ୍ଚତର-ମଧ୍ୟଗତ ଅଂଶ ।		
ରେଣ୍ଡାମାଳ—ଶା. ବି. ହାତର ଆଙ୍ଗୁଠେରେ		

ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ବା ସମୀଦିତ କରିବା ଦଲିଲମାନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିତ କରିବା ପ୍ରକିମ୍ବା ।	ଶର୍ତ୍ତ, ପରଶୁରମଙ୍କ ମାତ୍ର । ରେଣୁକାସୁତ୍ର-ୟୁଂ.ବି.(ରେଣୁକା + ସୁତ୍ର) ପରଶୁରମ ।	ରେତନ—କ୍ଲୀ. ବି.(ସା + କ.ଅନ)ସାର୍ଯ୍ୟି ଶୁତ୍ର ।
ରେଜେଇ—ୟା.ବି. ତୋଷକ, ଉତ୍ତରେ ଦୁଳ୍ଲାଦିଆ ପଡ଼ିଲା ଶେଖ ।	ରେଣୁତ୍ତର୍-ୟୁଂ. ବି. କେୟାତିଶାସ୍ତ୍ରାକ ହୋଲାନ୍ଧୀୟାଳ ଯନ୍ତ୍ରିଶେଷ, ବାଲୁକା- ପୂର୍ଣ୍ଣ ପନ୍ଥାତ ଓ ପୁଣ୍ଡି ।	ରେତପାଳୀ—ବି.(୭ତ୍ତ)ସାର୍ଯ୍ୟବାହିନୀ- ନଳୀ, ପୁରୁଷର ଲିଙ୍ଗ ।
ରେଞ୍ଜ—ୟା. ବି. ସହକାଶ ବନବିଷ୍ଣବ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଭାଗର ଶାସନ ଦୌର୍ବୀ- ଯୀବୀର୍ଥ ଦିନକୁ ହୋଇଥିବା ଜିଲ୍ଲାର ବା ଅଞ୍ଚଳର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଖଣ୍ଡ ।	ରେଣୁତ୍ତବାପା—ୟୁଂ. ବି. ଧୂଳିମୟ ପଥ । ରେଣୁପାଳକ—ୟୁଂ. ବି. ପ୍ରବର୍ଷାମ୍ବୋକ୍ତ ରେଣୁଶେଷ ।	ରେତପାଳୀ—ବି.(ମେଥୁନ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ) ଗର୍ଭର ଶାର୍ଯ୍ୟ ସ୍ଥାପନ ।
ରେଞ୍ଜର—ୟା.ବି. ରିତିତ ଜଙ୍ଗମାନ- ଙ୍କର ତତ୍ତ୍ଵବିଧାରକ ରଜକମ୍ରୂପ ।	ରେଣୁତ୍ତବିତ୍ତ—ୟୁଂ.ବି.ଗର୍ଭ, ଗଧ, (କିଂ) ଧୂଳିମୂଳିତ, ଧୂଳିପରିସର ।	ରେତପାଳୀ—ୟୁଂ. ବି. ଶଳ ବହୁନକାଶ, ବହୁଷବମାନ ଫ୍ରୋଟିର ୧ମ ଶ୍ଲୋକ ।
ରେଞ୍ଜି—ପ୍ରା. (କଳାହାଣ୍ତି)ବି. ଦଉଡ଼ି ।	ରେଣୁବାସ—ୟୁଂ. ବି. (କ.ମ୍ର)ଭ୍ରମର ।	ରେତପାଳୀ—ୟୁଂ. ବି. ଶଳମୁକ, ଗର୍ଭିତ ।
ରେହ—ୟା. ବି. ଭାବ, ଦର, ମୂଳ୍ୟର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟତା, ନିୟମ, ହରଦର, ଅନୁପାତ ।	ରେଣୁପାର—ୟୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରା)କଲପୂର ।	ରେତପାଳୀ—ୟୁଂ. ବି. ଉଦ୍‌ବିର, ଉପାଦକ- କଣ୍ଠ ପୂର୍ଣ୍ଣ, ଶଳମୁକ ।
ରେହା(ଢା)ଖୋଲ—ଗ୍ରା.ବି. ସମ୍ମଳପୁର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଗୋଟିଏ ଓଡ଼ିଆ ଗଡ଼ିକାଟ ରାଜ୍ୟ ।	ରେଣୁପାରକ—ୟୁଂ. ବି. (ରେଣୁପାର + କାର) କମ୍ପର୍ଟମେଣ୍ଟ ।	ରେତପାଳୀ—ଗ୍ରା. ବି. ଉଦ୍‌ବିର ଗର୍ଭ ହୋଇଥାଏ ।
ରେହି—ୟା. ବି. କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ।	ରେଣୁପାରି—ଗ୍ରା.ବି. ଏକଜିଦ୍, ଜିଦିମାରବା, ରୁକ୍ଷ କଥା ।	ରେତପାଳୀ—ଗ୍ରା. ବି. ଗର୍ଭଧାରଣ ।
ରେହି—ଗ୍ରା.ବି. ଗବ, ଏରଣ୍ଟ, (ୟା.ବି) ଗୋଡ଼ର ଗୋଡ଼ି, ଗୋରତା ।	ରେଣୁପାରିଆ—ପ୍ରା. ବି. ଏକଜିଦ୍, ବିଷମ (ଜମିଆଦି) ।	ରେତପାଳୀ—ଗ୍ରା. ବି. ଗର୍ଭଧାରଣ ।
ରେହିଅନ୍—ୟା. ବି. ଶ୍ରୀଷ୍ଟ ୨୯୫ ରେ ଆନିଷ୍ଟୁତ ଅଭ୍ୟୁତ୍ତ ଗନ୍ଧିବିଶ୍ଵ ମୌଳିକ ଧାର୍ଯ୍ୟବିଶେଷ ।	ରେଣୁପାରିଆ—ଗ୍ରା. ବି. ରଣ୍ଜୀ ଦେଖ ।	ରେତପାଳୀ—ଗ୍ରା. ବି. ଶୁକ୍ର ରୂପ ଆପେୟ ଦ୍ୱବ୍ୟ ଭରଣ ।
ରେହିଓ—ୟା.ବି. ବନ୍ଦ ଦୂରରେ ଛକା- ରିତ ଜବ ଓ ଗୀତାଦି ଶୁଣିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦେବତାର ବୈଦ୍ୟୁତିକ ଯାହା ।	ରେଣୁପାରିଆ—ଗ୍ରା. ବି. ରଣ୍ଜୀ ଦେଖ ।	ରେତପାଳୀ—ଗ୍ରା. ବି. ଶୁକ୍ର ରୂପ ଆପେୟ ଦ୍ୱବ୍ୟ ଭରଣ ।
ରେହି—ଗ୍ରା. ବି. ମାନ୍ଦ୍ରାଜ ପ୍ରଦେଶର ଧନ ଅଗ୍ରହୀଣ ଜାତବିଶେଷ ।	ରେଣୁପାରିଆ—ଗ୍ରା. ବି. ରଣ୍ଜୀ ଦେଖ ।	ରେତପାଳୀ—ଗ୍ରା. ବି. ଶୁକ୍ର ରୂପ ଆପେୟ ଦ୍ୱବ୍ୟ ଭରଣ ।
ରେଣୁ—ୟୁଂ.ବି.(ର+କ.ନ୍ତ)ଧୂଳି, ପାଂଶୁ, ପରଗ, ଗୁଣ୍ଠ, ଚାନ୍ଦୀ, ଅଣ୍ଟ, ରେଣୁକା, ବିତ୍ତିଙ୍ଗ, ଅତିଦୃଷ୍ଟ ପରିମାଣ, ବାଲୀ, ଏକ କିତ୍ତା କିତ୍ତିର ଶତ୍ରୁଗରୁ ଏକଭାଗ, କଣିକା ।	ରେଣୁକାପାତ୍ର—ବି.(ଗତ୍ତର)ଶୁକ୍ରର ପତନ ରେଣୁକାପାତ୍ର(ପାତ୍ର)-ବି.(ଗତ୍ତର)ଶୁକ୍ରର ପତନ ।	ରେତପାଳୀ—ଗ୍ରା. ବି. ଶୁକ୍ରର ରେଣୁକାପାତ୍ର—ବି. (ର+କ.ଅ)ରେତଃ ଦେଖ ରେଣୁକାପାତ୍ର—ୟୁଂ. ବି. (ରେତଃ + କନ୍ତା)ରେତଃ ରେଣୁକାପାତ୍ର—ବି. (ରେତଃ + କନ୍ତା)ରେତଃ (କିମିଆଦି) ।
ରେଣୁକ—ଗ୍ରା. ବି. ଓଷଧରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମରିବୁକୁ ସୁରକ୍ଷା ପଳବିଶେଷ ।	ରେଣୁକାପାତ୍ର—ବି. (ରେତଃ + କନ୍ତା)ରେତଃ (କିମିଆଦି) ।	ରେତପାଳୀ—ଗ୍ରା. ବି. ଶୁକ୍ରର ରେଣୁକାପାତ୍ର—ବି. (ରେତଃ + କନ୍ତା)ରେତଃ (କିମିଆଦି) ।
ରେଣୁକ—ୟୁଂ. ବି. ଧୂଳିକଦମ୍ବ ।	ରେଣୁକାପାତ୍ର—ବି. (ରେତଃ + କନ୍ତା)ରେତଃ (କିମିଆଦି) ।	ରେତପାଳୀ—ଗ୍ରା. ବି. ଶୁକ୍ରର ରେଣୁକାପାତ୍ର—ବି. (ରେତଃ + କନ୍ତା)ରେତଃ (କିମିଆଦି) ।
ରେଣୁକା—ନା. (ରେଣୁ+କନ୍ତା+ଆ)ବାଲୀ, ଧୂଳି, ରେଣୁକ ଦେଖ, ରେଣୁକାନ୍ଦାମ୍ବି-	ରେଣୁକାପାତ୍ର—ବି. ବାଲୁକା, ବାଲୀ, ମରୁ- ଭୂମି, ରେଣୁକ ଦେଖ, ରେଣୁକାନ୍ଦାମ୍ବି-	ରେତପାଳୀ—ଗ୍ରା. ବି. ଶୁକ୍ରର ରେଣୁକାପାତ୍ର—ବି. (ରେତଃ + କନ୍ତା)ରେତଃ (କିମିଆଦି) ।

(ରିପ୍ଟାରୀ.ଅ) ରାଗ, କୋଧ, ମେହ, ଶବ, ବିଂ. (ରିପ୍ଟାରୀ.ଅ) ପରିଚ୍ଛକ୍ତ, ମାତ, ଅଧମ, କୃପଣ, ଦୂର,(ପ୍ରା. ଯଜନ୍ମପୁର) କପର୍ଦକ ମାନ୍ଦି ।

ରେପଣଶ—ବି. (ରେଭା+ଭା.ଅନ) ହମ୍ବାଳ ଗୋରୁମାନଙ୍କର ହମ୍ବାରବ ।

ରେପନାନ୍—ପୁଂ. ବିଂ. ରେପମୁକ୍ତ, ରେପା ବିଶେଷ ।

ରେପାୟ—ପୁଂ. ବିଂ. (ରିପ୍ଟାରୀ.ଅସ) ଦୂର, ଅଧମ, ଦୁଷ୍ଟ, ମାତ, ସନ୍ଦ, କୃପଣ ।

ରେପା—ପୁଂ. ବିଂ. (ରେପ୍ଟାରୀ.ଅନ୍) ରେପମୁକ୍ତ ।

ରେଭ—ପୁଂ. ବିଂ. କରଶ ଶବକାରୀ, ପ୍ରତିବାଦକ, ବୃଥା ବାକ୍ୟ ବ୍ୟାକୁକାରୀ, (ବି) ରୁଷିବିଶେଷ ।

ରେଭଣ—କ୍ଲୀ.ବି. ଗୋଧୁନି, ହମ୍ବାରତ୍ତ ।

ରେଭନୁ—ଯା. ବି. ଜଣଶା, ଭୂମିକର ।

ରେବ—ଗା. ବି. ଡୁଛିଭାବରେ ଲେକଙ୍କ ଡାକବା, ଡୁଛିଭାବ, ଭୁକାର, ଭୁ ତା, ରେ ଶା ।

ରେରିହ୍—ବି. ଜିହ୍ଵାଭାବ ସୁନଃ ସୁନଃ ଲେହନ ।

ରେରିହାଶ—ପୁଂ. ବି. ଶିବ, ଅପୁର, ତୌର

ରେରେ—ଗ୍ରା. ଅ. ଶଦୁ ପ୍ରତି ଆକମଶକାରୀ ଶାରର ଜୀବନ ଧ୍ୱନି, ସମ୍ମୋହନ ମୂରକ ଶବ ।

ରେରେକାର—ଗା. ବି. ଶିହୁଅନ୍ତମଶକାର ଆଖାଲନ ଶବ ।

ରେଲ(ଲ)—ଯା. ବି. ଲୌହବର୍ଷ, ଲୌହ ବରସରେ ବାଷ୍ପ ବୁଲିବ ଗାଢି ।

ରେଲଓୟେ—ଯା. ବି. ଲୌହବର୍ଷ, ରେଲ ସତ୍ତକ ବା ସାତ୍ରା ।

ରେଲି—ପ୍ରା. (ଗଞ୍ଜାମ)ବି. ଗଞ୍ଜାମ ଅଞ୍ଚଳରେ ବାସ କରୁଥିବା ଅଶ୍ଵଶ୍ୟ ଜାତି ବିଶେଷ ।

ରେବଟ—ବି. (ରେବା+କ.ଅଟ)ଦକ୍ଷିଣ ଦର୍ଶି, ଶର୍ମି, ଶୁକର, ଧୂଳି, ରେଣ୍ଟ, ବିଷ-ଦିଦ୍ୟ, କବଳୀଗଛ, ପୁଣ୍ଡିବାନ୍ତୁ ଯାଦୁ-ବିଦ୍ୟା, ସାପୁଆକେଲା, ବେଶ, ବାର୍ଷିଶ, ବିଦ୍ୟା,

ବାହୁଳ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ରେବତ—ପୁଂ. ବି. (ରେବା+ଅତ)ଜମ୍ବୀଳ, ସୁନାରିଗର, ବଳରମଙ୍ଗ ସ୍ତ୍ରୀ ରେବତଙ୍କ ପିତା, ପିଲିକ ଶର୍କଣ୍ଡ ପଳ), ବର୍ଷ-ବିଶେଷ ।

ରେବତି—ବି. (ରେବତ + କ) ପାଶ-ବତ, ପିଲିକ ଶର୍କଣ୍ଡ ପଳ) ।

ରେବତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କାମପନ୍ତୀ, ରତି ।

ରେବତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରେବତ + ଅ+ର) ନଷ୍ଟଯବିଶେଷ, ମାତ୍ରକାବିଶେଷ, କଳ-ଦେବଙ୍କ ପର୍ବୀ, ଦୁର୍ଗା, ବାଲଗୁହ-ବିଶେଷ, ରେବତମନୁଙ୍କ ମାତା, ତନ୍ଦୁଙ୍କ ପର୍ବୀ ।

ରେବତାଜାନୀ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ରେବତ ରମଣ ଦେଖ ।

ରେବତତରବ—ପୁଂ. ବି. (ରେବତା + ତୁ+କ.ଅ) ରେବତାଜାତ ଶନିଗପ୍ରତି ।

ରେବତରମଣ—ପୁଂ. ବି. (ତତତ) ବଳ-ମ, ବିଶ୍ଵି, ଚନ୍ଦ୍ର ।

ରେବତମିଶ୍ର—ପୁଂ. ବି. (ରେବତା + ଶିଶ୍ର) ବଳମ ବିଶ୍ଵି, ଚନ୍ଦ୍ର ।

ରେବତ୍ୟ—ବିଂ. ପ୍ରତିକ୍ରିୟ, ସୁନନ୍ଦ ।

ରେବନ୍—ପୁଂ. ବି. ସୁନ୍ୟବିଶେଷ ।

ରେବନ୍ତମନୁମ୍ବ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରେବତ + ମନୁଷ୍ୟ) ସଙ୍କଳ ।

ରେବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରେବା+ଅ+ଆ) ନର୍ମଦା ନଣୀ, କାମପନ୍ତୀ, ରତି, ମଳୀ-ଦୂଷ୍ଟ, ଦୁର୍ଗା ।

ରେବାଜ(ର୍ଦ)—ଯା. ବି. ଶର୍ମୀ, ପଣମ, ପାଟ, ଏକପ୍ରକାର ପୋକର ଗୋଟିରୁ ବାହା-ରିବା ମୟନ୍ତ୍ର ସୂତ୍ର ।

ରେବମୀ—ଯା. ବି. ରେବମ୍ବୁ ଉତ୍ସନ୍ନ, ରେବମ ସୂର୍ଯ୍ୟମିତି, ରେବମ ପରିକାଳ ଓ ଚିକଣ, ରେବମ ସମ୍ମନ୍ତ୍ରୀୟ ।

ରେବେଦାଶ—ପୁଂ. ବି. ହିଂଦିତର ପ୍ରତିହଂସକାରୀ ।

ରେଷ—ପୁଂ. ବି. ଶତ, ହାନି, ହିଂସା ।

ରେଷଣ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରେଷ + ଅନ) ପବ୍ଲତର ପଣ୍ଡିମୟ ପବ୍ଲତବିଶେଷ, ଦେବିତ୍ୟ

ଅଶ୍ଵନନ୍ଦ, ହେଣାରବ, ବ୍ୟାପ୍ତି ତିହାର, ଦିଂହର ଗର୍ଜନ, ହିଂସନ, ଆପାତକରଣ, କ୍ଷତି, ହିଂସା ।

ରେଷା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବ୍ୟାପ୍ତିନିନାଦ, ଅଶ୍ଵର ହେଣାରବ, ବ୍ୟାପ୍ତି, ଦୃଷ୍ଟି, ହିଂସା, ଦୃଷ୍ଟି, ଦୃଷ୍ଟି ।

ରେଷ୍ଟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. ହିଂସାଶିଳ ।

ରେଷ୍ଟୁଳିନ୍—ଶି. ବିଂ. ପ୍ରଳୟଙ୍କର ରେଷ୍ଟୁଳିନ୍ ପବନରେ ଉଭିନ୍ଦ ବା ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ।

ରେଷ୍ଟୁମଥ୍ରତ—ଶି. ବିଂ. ପ୍ରଳୟ ପବନରେ ବିଧ୍ୟାର୍ଥୀ ।

ରେଷ୍ଟୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରଳୟକାଳ ।

ରେଷ୍ଟୁ—ଶି. ବିଂ. ପ୍ରଳୟକାଳେ ଯେ ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ ।

ରେସାଲ(ଲ)—ଯା. ବି. ଭୁକ୍ତିପର୍ଦାର ।

ରେସିଭ୍ରେଷ୍ଟ—ଯା. ବି. ମିଶରାରଜାଙ୍କ ସର୍ବରେ ସମ୍ମାଟକ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱରେ ନିଯୁକ୍ତ ରଜକର୍ମବୁଝୁ ।

ରେସାଭ୍ରେଷ୍ଟ—ଯା. ବି. ଅପିଲ ମକଦମା ଦାସର କରୁଥିବା ପକ୍ଷର ବିପକ୍ଷ ପକ୍ଷ, (ବିପକ୍ଷତ-ଅପିଲଷ୍ଟ) ।

ରେହ(ହା)—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ-ରେଖା) ରେଖେ, ଶାର, ରେଖାଚନ୍ଦ୍ର, ଲମ୍ବାଚନ୍ଦ୍ର ।

ରେହେଟି—ପ୍ରା. (ସମ୍ବ) ବି. ଅରଟ ।

ରେ—(ଶା+ଶା) ଧନ, ସର୍ପି, ଶବ, ରବ ।

ରେଖିଲ—ଶି. ବିଂ. (ରେଖା + କଳ) ରେଖା ସମ୍ମାନ୍ୟ ।

ରେଖୁକେସ୍—ପୁଂ. ବି. ରେଖାକା ଗର୍ଭ-ଜାତ ପଣ୍ଡିଶମ ।

ରେତସ—ଶି. ବିଂ. ରେତେ ସମ୍ମାନ୍ୟ ।

ରେତକ—ଶି. ବିଂ. ଶତ ବା ପତଳ ସମ୍ମାନ୍ୟ ବା ତତ୍ତ୍ଵଟିତ ।

ରେତ୍ୟ—ଶି. ବିଂ. (ଶତ+ଯ) ପତଳ-ନିର୍ମିତ, ରାତିଜନିତ, ପିତଳଜାତ, (ସା) ରେତ୍ୟ ।

ରେବତ—ବି. (ରେବା+ଅ) ବିନ୍ଦୁ-ପବ୍ଲତର ପଣ୍ଡିମୟ ପବ୍ଲତବିଶେଷ, ଦେବିତ୍ୟ

ବିଶେଷ, ଶିବ, ଚର୍ବିର୍ଜି ମନୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ
ପଞ୍ଚମମନ୍ତ୍ରପିଲ୍ଲିଳି(ଗଛ ଓ ଫଳ), ମେଘ
ରୈରେ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରେବେକାର ଦେଖ ।
ରୈବତିକ—ୟୁ. ବି. ରୈବତି ପଦ୍ମତ,
ପିଲ୍ଲିଳି (ଗଛ ଓ ଫଳ) ।
ରୈବତିକ—ୟୁ. ବି. (ରେବତୀ+ଇକ)
ରେବତୀ ସୁଦ ।
ରେ—ଶ୍ରୀ. ଥ. ଲୋ ଦେଖ ।
ରେଇବା—ଶ୍ରୀ. କି. ରେପଣ କରିବା ।
ରେକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ନିଷେଧ କରିବା, ବାଧା-
ଦେବା, ନଗଦ ଦାମ୍ପର ବିକିଷ୍ଣରିଦ୍ୱ
ଆଦି କାରିବାର ।
ରେକ୍ଟୋକ୍—ଶ୍ରୀ. କି. ବି. ନଗଦ-
ନଗଦ, ୧୦୩୦, ହାତେ ହାତେ
(ଟଙ୍କାଦେବା), ନଗଦ ଡାମ୍ ଆଦାନ-
ପ୍ରଦାନ ପବଳ, ସାଂଗେସାଙ୍ଗେ ମିମାଂସ
କରିବା ପ୍ରକାରେ, (ବି) ନଗଦ ଦିଅଯିବା
(ଧନ), ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମିମାଂସିତ ବା
କୃତ(କର୍ମ) ।
ରେକ—ବି. (ରୁଚ୍+ଶ୍ର.ଥ) ଧାତ୍ରି, ପ୍ରଭୁ,
(ଅଧିକ) ବିବର, ଗର୍ଭ, ହିତ୍ର, ପୀଡ଼ା,
ନଗଦ ଖରିଦ, (ରୁ+କ.କ) ନୌକା,
(ଶ୍ର.ବି) ରେକ୍ ଦେଖ, ବିଦମ, ବଳ,
ସାହସ ।
ରେକଡ଼—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆୟୁର୍ୟ କିମ୍ବା ଜମା
ଖରଚ ଲେଖିବାର ବହି, ନଗଦ ଧନ,
ଚାହୁଡ଼ ଧନ, ପାଣି ।
ରୁକେସୋତ୍ତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. ବିଦାୟ, ମେଲଣି,
(ବି) ବିଦାୟପ୍ରାୟ ।
ରୋକେସୋତ୍ତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. ବିଦାକି ।
ରେକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ହାତଚିଠି, ରସିଦ,
ଗୋଜା, ହେଣ୍ଟନୋଟ୍, ପ୍ଲଟ୍ଟୀ ।
ରେକିବା—ଶ୍ରୀ. କି. ଗତି ରୋଧକରିବା,
ଅଟକାରିବା, ସ୍ଥାପିତ କରିବା, ମନୀ-
କରିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) ଅନ୍ୟବ୍ୟକ୍ତିର ସ୍ଥାଧୀନ
ସ୍ଵର୍ଗିତାକୁ ନିଯନ୍ତ୍ରି କରିବା, (ଶ୍ର.
ଶତିଆଳ. କି) ଢାଳିଦେବା ।
ରେଗ—ବି. (ରୁଚ୍+ଶ୍ର.ଥ) ଆମୟ,
ବ୍ୟଧି, ପୀଡ଼ା, ସ୍ଥାସ୍ଥାନ୍ତ୍ର, (ଲ.ଅର୍ଥ)

ମନ୍ଦଥର୍ଥ୍ୟ ।
ରେଗକାରକ—ବି. ପୀଡ଼ାଉସ୍ତାଦକ ।
ରେଗକାଷ୍ଟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପରାଙ୍ଗ ଚନ୍ଦନ,
ବଜମ କାଠ ।
ରେଗକୃତ—ବି. (ରେଗ + କୃ + କୃତ)
ପୀଡ଼ାଉସ୍ତାଦକ ।
ରେଗକ୍ଷେତ୍ର—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ରେଗକାନ୍ତ,
ପୀଡ଼ିତ ।
ରେଗକ୍ଷେତ୍ର—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସମ୍ମୂଳୀତେ
ଆବେଗଣ୍ୟକ ।
ରେଗଖାରକ—ଶ୍ରୀ. କି. ବି. ରେଗ
ପ୍ରବଳସବରେ ଆନ୍ଦମଣ କରିବା ।
ରେଗପ୍ରସ୍ତ୍ର—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) କୁରୁମୁଖ,
ପୀଡ଼ିତ, ପୀଡ଼ାଗ୍ରସ୍ତ ।
ରେଗପୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରେଗନାଶକ, ଯାହା
ରେଗନାଶକରେ, (ବି) ଭିଷଧ, ବୈଦ୍ୟ ।
ରେଗରୟୀୟ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ରେଗକୁ
ଆବେଗଣ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଅବଳମ୍ବିତ
ନାନାଉପାୟ ।
ରେଗତିହିରା—ଶ୍ରୀ. କି. ଲକ୍ଷଣମାନଙ୍କୁ
ଦେଖି ପ୍ରକୃତ ରେଗକୁ ସ୍ଥିରକରିବା ।
ରେଗନକ—ବି. (ରେଗ + ନକ +
କ.ଅକ) ଯାହା ରେଗ ଲାଭକରେ ।
ରେଗଙ୍କ—ୟୁ. ବି. (ରେଗ + ଙ୍କ) ବୈଦ୍ୟ
ରେଗଙ୍କନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରେଗ ବିଷୟେ
ଅଭିଜ୍ଞତା ।
ରେଗତେରୁବା—ଶ୍ରୀ. କି. ଏକବ୍ୟକ୍ତି-
ଠାରୁ ଅନ୍ୟବ୍ୟକ୍ତିକୁ ରେଗର ସଂତୋଷ ।
ରେଗରତିଷ୍ଠ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯେଉଁ ଚିନ୍ତା
ଉପରେ ବାନ୍ଧି ଲିପା ହୋଇଥିବାରୁ
ଚକ୍ରଚକ୍ର କରୁଥାଏ ।
ରେଗଦ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପୀଡ଼ାଦାୟକ ।
ରେଗନ—ଶ୍ରୀ. ବି. କାର୍ତ୍ତିକୀ, କିନ୍ତୁଅନ୍ତି
ମେତାକୁ ଚକ୍ରଚକ୍ର କରିବା ନିମନ୍ତେ
ବ୍ୟବହୃତ ସ୍ଥେଷ୍ଟପଦାର୍ଥ ।
ରେଗନାଶ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ରେଗକ୍ଷେତ୍ର
ଦେଖ ।
ରେଗନାଶକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରେଗହର,
ଯାହା ରେଗ ଲାଶକରେ ।

ରେଗନଦାକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ବାଧାର
କାରଣ, ପୀଡ଼ାର ହେତୁ ।
ରେଗନବୃତ୍ତି—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ରେଗଶାନ୍ତି
ଦେଖ ।
ରେଗନ୍ତ୍ରୀୟ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଲକ୍ଷଣାଦି
ପରାମା ମୂଳକ ପ୍ରକୃତ ରେଗର ସ୍ଥିର-
କରଣ ।
ରେଗପତି—ୟୁ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) କୁରି ।
ରେଗପଶ୍ଚାତ୍—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ରେଗନ୍ତ୍ରୀୟ
କରିବାପାଇଁ ରେଗିଲ୍କୁ କରିବା ପଶ୍ଚାତ୍ ।
ରେଗପୀଡ଼ା—ବି. (କ.ଧା) ରେଗର ସମ୍ବନ୍ଧ
ବା କଷ୍ଟ, ରେଗନନ୍ତ କଷ୍ଟ ।
ରେଗପ୍ରକୋପ—ବି. (କ.ଧା) ରେଗପୀଡ଼ା
ଦେଖ ।
ରେଗପ୍ରଦ—ୟୁ. ବି. କୁରିଦାୟକ ।
ରେଗପ୍ରକ୍ରିୟ—ୟୁ. ବି. ରୋଗୀରୁ
ରୁଲହୋଇଥିବା, ଆରୋଗ୍ୟପ୍ରାୟ ।
ରେଗମୃତ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଆରୋଗ୍ୟଲକ୍ଷ ।
ରେଗଯନ୍ତ୍ରା—ବି. (କ.ଧା) ରୋଗନନ୍ତ
କ୍ଷେତ୍ର ।
ରେଗର ଘର—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୋଗନନ୍ତିବାର
ଅସଳ କାରଣ ।
ରେଗରାତ୍ମି—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୋଗ ଓ ମନ୍ଦ-
ଯତ୍ନାଦିର ପ୍ରସ୍ତ୍ରୋଗନନ୍ତ ବିପଦ ।
ରେଗରାତ୍ମକ—ୟୁ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ରାଜୟକୁ,
କ୍ଷୟରୋଗ ।
ରେଗଲକ୍ଷଣ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ନିଦାନ,
ରୋଗବ୍ୟକ୍ତି ଚିନ୍ତା ।
ରେଗବାସ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦୁଇତିଶୀର୍ଷରେ ରୋଗର
ଆନ୍ଦମଣ ।
ରେଗବିଜ୍ଞାନ—ବି. (ରୋଗ + ବିଜ୍ଞାନ)
ରୋଗଜାଣିବାର ବିଶେଷ ଜ୍ଞାନ ।
ରେଗବିନ୍ଦ୍ରୀୟ—ୟୁ. ବି. ରୋଗନ୍ତ୍ରୀୟ,
ରୋଗନନ୍ତ୍ରୀୟ ଗଛବିଶେଷ ।

ରୋଗରିଷ୍ଠ—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ତବ) ବ୍ୟାଧି-
ସୃଦ୍ଧ, (ସ୍ଵି) ରୋଗରିଷ୍ଠ । [ସୁସ୍ଥ ।
ରୋଗରିଷ୍ଠନ—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ତବ) ନାରୋଗ,
ରୋଗରୁଦ୍ଧି—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ପୀଡ଼ାର ରୁଦ୍ଧି ।
ରୋଗରାନ୍ତକ—ପୁ. ବି. (ରୋଗ + ଶାନ୍ତକ)
ବୈଦ୍ୟ, ଚିକିତ୍ସକ, (ବିଂ) ରୋଗନାଶକ ।
ରୋଗରାନ୍ତି—ସ୍ଵି. ବି. (ଗତତ୍ତବ) ରୋଗ-
ମୁକ୍ତି, ପୀଡ଼ାର ଅପକୋଦନ, ଆରୋଗ୍ୟ-
ଲୁହ ।
ରୋଗରିଳା—ସ୍ଵି. ବି. ମନଶିଳା ।
ରୋଗରିଷ୍ଟି—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ରୋଗରେତ୍ର
ଦୁଃଖ ।
ରୋଗରେକ—ବି. ଶାଶ୍ଵରକ ବ୍ୟାଧି ଓ
ମାନସିକ ଦୁଃଖ । [କୁର ।
ରୋଗରେଷ୍ଟ—ପୁ. ବି. (ରୋଗ + ଶେଷ)
ରୋଗରହ(ହ)—ବି. (ରୋଗ + ହନ୍ତ +
କ୍ଷିପ୍ତ + ଆ) ଅକ୍ଷଧ, ବୈଦ୍ୟ, (ବିଂ)
ରୋଗର୍ବୁ, ରୋଗନାଶକ । [ବସ୍ତ୍ର ।
ରୋଗରହରଦ୍ରୁବ୍ୟ—କ୍ଳୀ. ବି. ରୋଗନାଶକ
ରୋଗରାନ୍ତ-ବି. (ଗତତ୍ତବ) ରୋଗରୁଦ୍ଧିଦେଖ
ରୋଗରାଶ—ପୁ. ବି. (ରୋଗ + ହାରିନ୍)
ବୈଦ୍ୟ, ଚିକିତ୍ସକ, (ପୁ. ବିଂ) ରୋଗ-
ନାଶକ, (ସ୍ଵି) ରୋଗରାରଣୀ ।
ରୋଗରୁତ—ବି. (ରୋଗ + ରୁତ + କ୍ଷିପ୍ତ
ରୋଗନାଶକ ।
ରୋଗରେତ୍ର—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ତବ) ରୋଗର
କାରଣ । [ଶମ ।
ରୋଗରୁଷ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ପୀଡ଼ାର ଉପ-
ରୋଗ—ଶା. ପୁ. ବି. ପୀଡ଼ାତ, ରୁଗ୍ଣ,
ଭର୍ତ୍ତାପୁଣ୍ୟ, ରୋଗଯୋଗୁ କୃଷ ।
ରୋଗା(ଗେ)ଇବା—ଶା. ବି. ରୋଗରେ
ଆହାନ୍ତ ହେବା ।
ରୋଗାନ୍ତମଣ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) (ମନୁଷ୍ୟାଦିଜ୍ଞ)
ରୋଗଧରିବା ।
ରୋଗାନ୍ତାନ୍ତ—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ତବ) ରୋଗ
ଗ୍ରୁହ ଦେଖ, (ସ୍ଵି) ରୋଗାନ୍ତାନ୍ତ ।
ରୋଗାନ୍ତର—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ତବ) ରୋଗରେ
ବ୍ୟାଧ ବା ଅଥୟ, (ସ୍ଵି) ରୋଗାନ୍ତର ।
ରୋଗାଧୀଶ—ପୁ. ବି. (ରୋଗ + ଅଧୀଶ)

ରାଜଯକ୍ଷା, ଶୟୁରୋଗ ।
ରୋଗାପନ୍ତୁନ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ରୋଗର
ଦୂଷକରଣ ।
ରୋଗାପନୋଦନ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ରୋଗର
ଦୂଷକରଣ ।
ରୋଗାବସାନ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ରୋଗର
ଶାନ୍ତ ବା ଉପଶମ ।
ରୋଗାର୍ତ୍ତ—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ତବ) ରୋଗା-
ରୀତ୍ବୁ, ରୋଗର୍ବୁ ।
ରୋଗାର୍ଥିଆଳ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବନ୍ଧ) ବି. ବାୟୁବିଳୁଆ
ରୋଗାସନ—ପୁ. ବି. କୁର ।
ରୋଗାହୃଦୟ—ପୁ. ବି. କୁଷ୍ଣୋଷଧ, କୁତ୍ତ
ରେଣିଆ—ଶା. ପୁ. ବି. ବ୍ୟାଧଗ୍ରୁହ, ଭର୍ତ୍ତ
ସାପ୍ର୍ଯୁ ।
ରୋଗାରେଯୀଏ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ରୋଗୀର
ରୋଗକୁ ଆରୋଗ୍ୟ କରିବାପାଇ
ଅବଳମ୍ବିତ ନାନା ପ୍ରତିମ୍ବୁ ।
ରେଗିଶ—ସ୍ଵି. ବି. (ରେଗିଶ + ରୀ)
ବ୍ୟାଧଗ୍ରୁହ, ନିରବୁଗ୍ରା ।
ରେଗିତ—ଦ୍ଵି. ବି. ରୋଗରୁକ, ପୀଡ଼ିତ,
(ବି) କୁକୁର ଭିନ୍ନତ ରୋଗ ।
ରେଗିତରୁ—ପୁ. ବି. ଅଶୋକବୃକ୍ଷ ।
ରେଗିତିଲ୍ଲଭ—ବି. ଅକ୍ଷଧ, (ବିଂ) ରୋଗି-
ପ୍ରେସ୍ । [ଦେଖ ।
ରେଗିଶୁଶ୍ରୀଶ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ରୋଗାରେଯୀଏ
ରୋଗୀ—ପୁ. ବି. (ରୋଗ + ହନ୍ତ)
ରୋଗୀପୁକ୍ତ, ବ୍ୟାଧିତ, ବ୍ୟାଧଗ୍ରୁହ,
ପୀଡ଼ିତ ।
ରୋଗୋଦକ—କ୍ଳୀ. ବି. ମଳନ ଦୁର୍ଗ-
କାଦିମୁକ୍ତ ରୋଗଜନକ ଜଳ ।
ରୋଗୋପତମ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ରୋଗ-
କିବୁଦ୍ଧି ଦେଖ ।
ରୋଗୋପନମ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ଆରୋଗ୍ୟ-
କରଣ । [ପଶମ ।
ରୋଗୋପନ୍ତୁ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ରୋଗୋ-
ପନ୍ତୁ—ଦ୍ଵି. ବି. (ରୋଗ + ଯ) ଅପଥ୍ୟ,
ଅତୁଳ, ରୋଗଜନକ, ରୋଗମୁକୀୟ
ରୋଗ—ଦ୍ଵି. ବି. (ରୁତ + ଥ) ରୁତକର,
ଆଲୋକିତ ।

ରେତକ—ପୁ. ବି. (ରୁତ + ଶିର + କଃ
ଅ) ଶୁଧା, କଟଣି, ଗଣ୍ଠାନା ଗୁଲୁ,
ଗୁଲୁପର୍ଣ୍ଣାଦ୍ଵାରା, ରୁତ, କଦଳ, ପିଆଜ,
ଅବଦଂଶ, (ବିଂ) ରୁତକାରକ, ପାତ୍ର-
ପ୍ରଦ, ପ୍ରାତିଜନକ, (ସ୍ଵି) ରୋତକା ।
ରେତକଦ୍ୱୟ—କ୍ଳୀ. ବି. ବିତ୍ତ ଓ ସେନବ
ଲବଣଦ୍ୱୟ ।
ରେତଳା—ପୁ. ବି. ଶୁଧାସ୍ଵର୍କ, ରଙ୍ଗଶିଳ ।
ରେତନ—ବି. (ରେତ + କ.ଅନ)
ରେତକ ଦେଖ, (ବି) କୁଟଣାଲୁଳୀ,
ଡାଳିମୁ, କମଳାଗୁଡ଼ି, ବରପୋଲ ପଳ,
କରନାକୋଳି, କାପାସ ବୃକ୍ଷବିଶେଷ,
ପଲାଣ୍ଡୁ, ଶୈତ ସକାଗରି, ସୁନାରିଗଛ,
କରଞ୍ଜ, ବାୟୁରେତକ ଅକ୍ଷଧ ।
ରେତନକ—ପୁ. ବି. (ରୋତନ + କ)
ଟଭଲେମ୍ୟୁରତ, ବଂଶଲେନୋ, ରୋତନ
ଦେଖ ।
ରେତନପଳ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶି) ଶାନ-
ପୁରକ, ଟଭଲେମ୍ୟୁରତ । [କାକୁଡ଼ି ।
ରେତନପଳା—ସ୍ଵି. ବି. ଡିଭିଟା, ପୁଟି-
ରେତନପ୍ରା—ସ୍ଵି. ବି. ଆଲେକରେ ଅବ-
ଶାନକାଶ, ଆକାଶରେ ବାସକାଶ ।
ରେତନା—ସ୍ଵି. ବି. (ରୁତ + ଅନ + ଆ)
ରକ୍ତକହାର, ଗୋପିତ, ଗୋରୋତନା,
ବଂଶଲେନୋ, ପଦବିତିଶେଷ, କୃଷ୍ଣ-
ଶାଲୁଳୀ, ସ୍ଵର୍ଗ, ବିଷୁଦେବଜ ପହାଁ,
ଉତ୍ତମା ସ୍ଵି, ନିର୍ମଳ ଆକାଶ ।
ରେତନାବାନ—ପୁ. ବି. ଆଲେକଦ୍ୱୟ,
ଉତ୍କୁଳ, ଦ୍ୱାପିମାନ ।
ରେତନକା—ସ୍ଵି. ବି. (ରୋତନ + କ +
ଆ) ବଂଶଲେନୋ, ଗୁଡ଼ାରୋତନା,
କମଳାଗୁଡ଼ି ।
ରେତନା—ସ୍ଵି. ବି. (ରୋତନ + ଶିର)
ଶାପାଲଙ୍ଘ, ପୋଦିନାଶାର, ଅର୍ଥିଲା-
କୋଳି, ଗୋରୋତନା, ମନତିଲୀ,
ଶୈତ ଦିହୁଡ଼ି, ଦକ୍ଷୀ, ଦ୍ୱାପିମାନ,
ଆକାଶ, ତାରକା ।
ରେତମାଳ—ପୁ. ବି. (ରୁତ + କ.ଅନ)
ଅଶ୍ଵ, ଗୌକାଷ୍ଣ ରୋମାବତୀବିଶେଷ, (ବିଂ)

ପାପମାନ, ଉଚ୍ଛ୍ଵଳ ।
 ରେତି—ବି. (ରୁଦ୍ର+ଭ.କୟ) ଆଗ୍ରା,
 ଧୟେ, କାନ୍ତି, ଯୌନୀୟୀ, ଲକଣ୍ୟ, ଛବି
 ରେତିବା—ଗା.କି.ରୁଦ୍ରବା ଦେଖ.ଶାର
 କାକୁ ଯୋଗାଇବା ।
 ରେତିଷ୍ଠ—ବିଂ. (ରୁଦ୍ର+ରେଷ୍ଠ) ଅଳା-
 ଜ୍ଞାରାଦ ଦ୍ୱାରା ଧୟିଗାଲୀ, ଉଚ୍ଛ୍ଵଳ,
 କାନ୍ତିଶିଖିଷ୍ଠ ।
 ରୋତିସ୍—କ୍ଲୀ.ବି. (ରୋତି+ରେଷ୍ଠ) ପ୍ରଭା,
 ଧୟେ, ଛବି, କାନ୍ତି, ଯୌନୀୟୀ, ଲକଣ୍ୟ ।
 ରେତ୍ଥ—ତି.ବିଂ. (ରୁଦ୍ର+ରେତ୍ଥ) ରୁଦ୍ର-
 କର ଦେଖ, ରୋତକ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ରୋତ୍ଥା ।
 ରେଜନା—ସ.କି.ବିଂ. ପ୍ରତିଦିନ, ଦିନକୁ,
 ଦିନ ହିସାବରେ ।
 ରେଜନମୟ—ୟା.ବି.ଦୈନିକ ହିସାବର
 ବହି, ଡାଇର, ଦୈନିକ ହାଜିରା ବହି,
 ଯେଉ ବହିରେ ଦୈନିକ ବିବରଣ
 ଲେଖାଦ୍ୱାରୀ, ଦିନିଧି ।
 ରେଜ—ୟା.ବି. ପ୍ରତିଦିନ, ନିତ୍ୟ, ତାରିଖ,
 ଦିବସ, (ବିଂ) ଦୈନିକ ।
 ରେଜଗର—ୟା.ବି. ଆୟୁ, ଉପାର୍ଜନ ।
 ରେଜଗାର—ପ୍ରା. (ବସ୍ତ୍ରର) ବି. ଦୋକାନ-
 ଦାର ।
 ରେଜଗାରୀ—ଗା. ବିଂ. ଅର୍ଜନକାରୀଆ,
 ଅର୍ଜନକାଶ । [ବିଶେଷ ।
 ରେଜା—ୟା.ବି. ମୁସଲମାନମାନଙ୍କ ପର-
 ରେଜାନା—ପ୍ରା. (ନାମଶ୍ଵର) ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମାଲ-
 ଗା ରେଜାନାଯୁ ପଶୁ ।
 ରେଜି—ୟା.କି.ବିଂ. ପ୍ରତ୍ୟହ, ପ୍ରତିଦିନ ।
 ରେଜନା—ୟା.ବିଂ. ପ୍ରତ୍ୟହ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ,
 ଦୈନିକ, (ବି) ଦୈନିକ ଘଣ୍ଟା ।
 ରେହ-ତି.ବିଂ. (ରୁଦ୍ର+ଅ) ହୁଅୟ, ରଧକ ।
 ରେହକରୁତ—କ୍ଲୀ.ବି. କ୍ରୁତିବିଶେଷ ।
 ରେହଟ—ଗା.ବିଂ. ମୋଟ, ମୋଟ,
 ପୃଥ୍ବୀ, ବରତୀ, କଠେର, ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥର-
 ସ୍ଥଳ, ସ୍ତର ।
 ରେହି—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ରୁଦ୍ର+କ.ଇ) ପିଶୁକ-
 ବିଶେଷ, ରୁଟି, ପର୍କଟିକା ।

ରେଟିଆ—ଗା.ବି.ରୋଟ, ମୋଟ, ପୃଥ୍ବୀ
 ରେଟିକା—ସ୍ତ୍ରୀ.କି. (ରୁଦ୍ର+କ.ଅକ+ଆ)
 ରୁଷ୍ଟି, ରହମ ରୁନାରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରା-
 ଯିବା ପିଠା ।
 ରେଟିନ୍—ୟା.ବି. ରୁଟିନ୍ ଦେଖ ।
 ରେତ—ବିଂ. ସମ୍ମୁଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୋଡ଼ା, (ବି)
 ଚିରବା, ରଗତିବା ।
 ରେତଙ୍କ—ଗା.ବି. ପୁଷ୍ପଜଳର ଗୋଟିଏ
 ଜମିଦାଖ ।
 ରେତା—ୟା.ବି. ରୁଦ୍ରମନଶୀଳ, ଅଙ୍ଗୁରିତ ।
 ରେତ—ପୁ.ବି. (ରୁଦ୍ର+ଭ.ଅ) ନନ୍ଦନ,
 ଶୋକ ପ୍ରକାଶକରଣ, (ଶ.ଅ) ଅଶ୍ରୁ ।
 ରୋତଃ—ବି. (ରୁଦ୍ର+ଅଧ.ଅସ୍ତ୍ର) ପୃଥ୍ବୀ,
 ସ୍ଵର୍ଗ, ଆକାଶ ।
 ରୋତକୁତୁର—କ୍ଲୀ. ବି. ସ୍ଵର୍ଗମଣ୍ଡଳ,
 ଆକାଶରୂପ ତନ୍ତ୍ରାତପ ।
 ରୋତନ—କ୍ଲୀ.ବି. (ରୁଦ୍ର+ଭ.ଅନ)
 ନନ୍ଦନ, କାନ୍ଦକା, (ଶ.ଅନ) ଲୋତକ ।
 ରୋତନକାଶ—ପୁ.ବିଂ. (ଗୋଦନ+
 କୃତ+କ.ଇନ୍) ନନ୍ଦନକାଶ, ଯେ କାନ୍ଦୁ-
 ଆଶ ।
 ରୋତନସମ୍ବଳ—ୟା.ବି. (ବ.ଗ୍ର) କାନ୍ଦ
 ବାହି ଯାହାର ପ୍ରଧାନ ସହାୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ସମ୍ବଳ, (ବି) ଶିଶୁ ।
 ରୋତ(ଦିନ)ନା—ଗା. ବି. ଏକପ୍ରକାର
 ପୋତିକାଶ ।
 ରୋତନିକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଯଦାସ ।
 ରୋତମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ରୋତନ+ରୀ)
 ଦୁରାଳିଭ୍ରତ ।
 ରୋତମୟ—ୟା. ବିଂ. (ରୁଦ୍ର+ଶିର
 +ମୀ.ଅମ୍ବୁ) ଯାହା ନିମନ୍ତେ ଲୋକେ
 କାନ୍ଦନ୍ତି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୋତମୟ ।
 ରୋତନୋଦ୍ୟତ—ୟା.ବିଂ. (ଗତତ୍ତବ୍ୟ)
 କାନ୍ଦବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ।
 ରୋତନୋଦ୍ୟତ—ୟା.ବିଂ. (ଗତତ୍ତବ୍ୟ)
 କାନ୍ଦବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ।
 ରୋତନ୍ତି—ଗା.କି. ରୋତନ କରନ୍ତି ।
 ରୋତର—ବି. (ର+ରୁଦର) ଚନ୍ଦବାକ
 ପଞ୍ଜୀ ।

ରୋତସ—କ୍ଲୀ.ବି. (ରୁଦ୍ର+ଅସ୍ତ୍ର) ସ୍ଵର୍ଗ,
 ଭୂମି, ଆକାଶ ।
 ରୋତସୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ରୋତସ+ରୀ) ସ୍ଵର୍ଗ,
 ଭୂମି, ଆକାଶ, ପୃଥ୍ବୀ ଓ ଆକାଶ
 ଉଭୟ ।
 ରୋତସନବକୁତୁର—ବି. ଆକାଶ ଓ
 ପୃଥ୍ବୀ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଶୂନ୍ୟପ୍ରାନ୍ତ ।
 ରୋତତବ୍ୟ—କ୍ଲୀ.ବି. (ରୁଦ୍ର+ତବ୍ୟ)
 ରୋତମୟ ଦେଖ ।
 ରୋତବା—ଗା. (ପଦ୍ଧତି) କି. କାନ୍ଦବା ।
 ରୋତବ୍ୟ—ଦୀ.ବିଂ. (ରୁଧୁ+ମୀ.ତବ୍ୟ)
 ରୋତମୟ ଦେଖ ।
 ରୋତ୍କ—ପୁ. ବି. (ରୁଧୁ+କ.ତ୍ତି)
 ରୋଧକାଶ, ପ୍ରତିରୋଧକ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ରୋତ୍କୀ ।
 ରୋଧ୍ୟ—ବି. (ରୁଧୁ+କ.ଅସ୍ତ୍ର) ନଦୀଆଦିର
 କୁଳ, ପରତର ତାଙ୍କ, କୁପତିତାମାତିର
 ଦାଢି, ଅତତ୍ତା, କଢି, ପାର୍ଶ୍ଵ, ନିତମ୍ବ ।
 ରୋଧ୍ୟପତନକଳ୍ପି—ବିଂ. (ଗତତ୍ତବ୍ୟ)
 ତଟର ଅତତ୍ତା ଖେପତ୍ତିବାରୁ ଯାହୁଁର
 ପାଣି ଗୋଲିଆ ହୋଇଥିଲୁ ।
 ରୋଧକ—ବିଂ. (ରୁଧୁ+କ.ଅକ) କିନାରା-
 ରଣ କର୍ତ୍ତା, ଯେ ଅଟକାଏ, ଯୋଡ଼ାଇ
 ରଖିଥିବା ।
 ରୋଧକରିବା—ଗା. କି. ବାଧାଦେବା,
 ନିବାରଣ କରିବା, ଅବରୋଧ କରିବା,
 ଅଟକାଇବା, ଆବରଣକରିବା ।
 ରୋଧନ-ବି. (ରୁଧୁ+ଭ.ଅନ) କୌଣସି
 ପ୍ରାନ୍ତ ରୂପରୀତେ ଯେବାର କରିବା,
 ବାଧାଦେବା, ଅବରୋଧ, (କ.ଅନ) ବୁଧଗୁରୁ, (ବିଂ) ରୋଧକାରକ ।
 ରୋଧମୟ—ବିଂ. (ରୁଧୁ+ମୀ.ଅମ୍ବୁ)
 ଅବରୋଧକରିବାର ଯୋଗ୍ୟ ଯାହା
 ତୁଳାଯିବ ।
 ରୋଧବକ୍ଷ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ବ.ଗ୍ର) ନଦୀ ।
 ରୋଧବତ୍ତ—ବି. (ରୋଧ+ବତ୍ତ+କ.)
 ନଦୀ ।
 ରୋଧବତ୍ତି—ବି. (ରୋଧ+ବତ୍ତ+ର.)
 ନଦୀ ।
 ରୋଧସ—କ୍ଲୀ.ବି. ରୋଧଃ ଦେଖ ।

ରୋମପୁଲକ—ବି.ରୋମାଞ୍ଚ, ରୋମହର୍ଷ ।	ଚିତ୍ତିଷ୍ଠ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୋମଣା ।	ଠାରେ ଲକ୍ଷିତ ଅସ୍ତ୍ରଦଶା ମହିନୀ ଏକ- ତିମ ଅବସ୍ଥା ।
ରୋମଭୂଦି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଚର୍ମୀ, ଚମ ।	ରୋମଶପତା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ଦେବକଦ୍ରାରୁ ଗଛ ।	ରୋମାଞ୍ଜା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ନାନବିଶେଷ ।
ରୋମମୂର୍ତ୍ତି—ପୁଂ.ବିଂ.ରୋମସୁନ୍ତ ମସ୍ତ୍ରକ ବିଶ୍ଵିଷ ।	ରୋମଶପଳ—ପୁଂ ବି. ତୃତୀଣ, ତେଣେ ।	ରୋମାଞ୍ଜାତ୍ତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବୁଦ୍ଧୀଚୁଷ ।
ରୋମରତ୍ନାଶାର—ପୁଂ. ବି. ଉଦର ।	ରୋମଶମୁକିକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ହରିଦ୍ରା, ହଲଙ୍ଗ ।	ରୋମାଞ୍ଜାତ୍ତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରୋମାଞ୍ଜା+ ରତ୍ନ) ପୁଲକିତ, ରୋମାଞ୍ଜାଚିଷ୍ଠ, ହୃଦ୍ୟରୋମା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୋମାଞ୍ଜା ।
ରୋମରତ୍ନ—କ୍ଲୀ. ବି. ରୋମକ୍ଷ ।	ରୋମଶା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଦ୍ଵାରାଚୁଷ, ଅଙ୍ଗରାନ୍ତ୍ର. ଲେମଣା, କାକୁଡ଼ି, ବୃଦ୍ଧେଷ୍ଟ କନ୍ୟା ।	ରୋମାଞ୍ଜାତ୍ତା—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର ବେଦ ପୁଲକିତ ହୋଇଥାଏ, (ବ.କ.ଧା) ରୋମାଞ୍ଜାମୁନ୍ତ ଦେହ ।
ରୋମରାଜ—ହୀ.ବି. (ରୋମା+ରାଜ) ରୋମସମୁନ୍ତ, ରୋମପଂକ୍ତି ।	ରୋମଶାତ୍ରକ—କ୍ଲୀ.ବି. (ରୋମା+ଶାତ୍ରକ) ଶୌଣେସୁକ, ଏକପ୍ରକାର ଶଣିଆନା ଶୁଳ୍କ ।	ରୋମାଞ୍ଜା—ପୁଂ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ପୁଲକିତ, ରୋମାଞ୍ଜାମୁନ୍ତ ।
ରୋମରାଜପଥ—ବି. (ଗତତ୍ର)କଟି,ଅଣ୍ଟା ।	ରୋମଶାତ୍ରକ—କ୍ଲୀ.ବି. (ଗତତ୍ର)ରୋମାଞ୍ଜା ।	ରୋମାନ୍—ଯା. ବି. ରୋମଦେଶୀୟ ।
ରୋମଲତା(ତିକା)—ଦି. (ଗତତ୍ର)ରୋମ- ସମୁଦ୍ର ।	ରୋମଶୁରୀ—କ୍ଲୀ.ବି. ହରିତାଳ ।	ରୋମାନ୍କାଥିକ—ଯା. ବି. ପ୍ରାଣ୍ତୀୟାନ- ମାନଙ୍କର ସମ୍ପଦାୟବିଶେଷ ।
ରୋମଲବଣ—କ୍ଲୀ. ବି. ବର୍କଲ ଲବଣ, ଶାମ୍ବୁର ଲବଣ ।	ରୋମଶୁରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ହରିତାଳ ।	ରୋମାନ୍—ପୁଂ.ବି. ହୃଦ୍ୟର ଉପଚିରଣ ।
ରୋମଲତା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କର ନାନ୍ଦି ଉପରୁ ଲେମଶ୍ରେଣୀ ।	ରୋମଶୁରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ହରିତାଳ ।	ରୋମାନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରୋମା+ଆଳି) ବୟସକ, ରୋମାବଳୀ ଦେଖ ।
ରୋମବଙ୍କାକରିବା—ଶା. କ୍ରି. (ଲ.ଅର୍ଥ) କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ସାମାନ୍ୟମାତ୍ର ଅନ୍ତର୍ଭୁ ପଟାଇବା ।	ରୋମଶୁରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରୋମା+ଶୁର୍ଷ) ରୋମାଞ୍ଜା, ରୋମ ଟାଙ୍କୁରିବା ।	ରୋମାନ୍ତ୍ର—ପୁଂ.ବି. ହୃଦ୍ୟର ଉପଚିରଣ ।
ରୋମବକ୍ଷ—ଶି.ବିଂ. ରୋମରେ ଶୁଣା- ହୋଇଥିବା ।	ରୋମଶୁରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ହୃଦ୍ୟର ଉପଚିରଣ ।	ରୋମାନ୍ତ୍ରି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଗତତ୍ର) ନାରୀ ଉପରୁ ଲେମଶ୍ରେଣୀ, ରୋମଲତା ।
ରୋମବନ—ବି. ଲୋମ ବା ପଣମରେ ତୁଣା ହେବା ଲୁଗାର ଦେହ ।	ରୋମଶୁରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ହୃଦ୍ୟର ଉପଚିରଣ ।	ରୋମେ—ଶା. ଅ. ବୁନ୍ଦ ଦେଖ ।
ରୋମବନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବାରିତଙ୍କ ।	ରୋମଶୁରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ହୃଦ୍ୟର ଉପଚିରଣ ।	ରୋମୋଦ୍ବୁଦ୍ଧ—ବିଂ.ରୋମାଞ୍ଜା ଦେଖ ।
ରୋମବନ୍—ପୁଂ. ବିଂ. (ରୋମା+ବନ୍) ରୋମବିଶ୍ଵି,ରୋମଣ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ରୋମାବନ୍	ରୋମଶୁରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ହୃଦ୍ୟର ଉପଚିରଣ ।	ରୋମୋଦ୍ବୁଦ୍ଧ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରୋମାଞ୍ଜା ଦେଖ ।
ରୋମବନ୍—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. ଲୋମ ନାକେଶ୍ବର, (ଶି)ରକୁଣୀ ।	ରୋମଶୁରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ହୃଦ୍ୟର ଉପଚିରଣ ।	ରୋମୋଦ୍ବୁଦ୍ଧ—ପୁଂ. ବି. (ଗତତ୍ର) ରୋମାଞ୍ଜା, ପୁଲକ ।
ରୋମବନ୍—ପୁଂ. ବି. (ରୋମା+ବନ୍) ରୋମବିଶ୍ଵି—ପୁଂ. ବି. ଲୋମ ନାକେଶ୍ବର, (ଶି)ରକୁଣୀ ।	ରୋମଶୁରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ହୃଦ୍ୟର ଉପଚିରଣ ।	ରୋମୋଦ୍ବୁଦ୍ଧ—କ୍ଲୀ. ବି. ଅତିଶ୍ୟ ଶବ୍ଦ,ଉଚ୍ଚ ଶର୍କରା, ଶାଶ୍ଵତ ।
ରୋମବନ୍—ପୁଂ. ବି. (ରୋମା+ବନ୍) ରୋମବିଶ୍ଵି—ପୁଂ. ବି. ଲୋମ ନାକେଶ୍ବର, (ଶି)ରକୁଣୀ ।	ରୋମଶୁରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ହୃଦ୍ୟର ଉପଚିରଣ ।	ରୋମୁଦ୍ବାନ—ପୁଂ. ବି. (ରୋମାଞ୍ଜା+ଆଳ) ଅତିଶ୍ୟ ରୋଦକଣୀଳ, ବାହୁକିରି
ରୋମବନ୍—କ୍ଲୀ. ବି. ଲୋମକ୍ଷ ।	ରୋମଶୁରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ହୃଦ୍ୟର ଉପଚିରଣ ।	ରୋମୁଦ୍ବାନ—ପୁଂ. ବି. (ରୋମାଞ୍ଜା+ଆଳ) ଅତିଶ୍ୟ ରୋଦକଣୀଳ, ବାହୁକିରି
ରୋମବେଦ—ପୁଂ. ବି. ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଗବତରକଶେଷ ।	ରୋମଶୁରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ହୃଦ୍ୟର ଉପଚିରଣ ।	ରୋମୁଦ୍ବାନ—ପୁଂ. ବି. (ରୋମାଞ୍ଜା+ଆଳ) ଅତିଶ୍ୟ ରୋଦକଣୀଳ, ବାହୁକିରି
ରୋମବେ—କ୍ଲୀ. (ରୋମନ୍+ଶା) ମେଷ, ପିତ୍ରିତ୍ତ, କୁମ୍ଭୀ, ଶୁକ୍ର, ରୁଷ୍ଣି, ଅଙ୍ଗ- ରାନ୍ତ୍ର, ବିଦ୍ଯୁତୀକା,ଦ୍ଵିପ୍ରସ୍ତର, (ଶିଂ)ରୋମ-	ରୋମଶୁରୀ—କ୍ଲୀ. ବି. (ରୋମା+ଅନନ୍ତବିନ୍)+ ଭାରତୀ ରୋମଶୁରୀ, ରୋମଶୁରୀକାନ୍ତିକା ରୋମଶୁରୀକାନ୍ତିକାରୀ ।	ରୋମୁଦ୍ବାନ—ପୁଂ. ବି. (ରୋମାଞ୍ଜା+ଆଳ) ଅତିଶ୍ୟ ରୋଦକଣୀଳ, ବାହୁକିରି

କାନ୍ଦୁଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୋଗୁଦ୍ୟମାନା ।	+ କ.ଇନ୍) ରାଗାନ୍ତି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୋଷ କାଣୀ ।	ରୋଷବିହୁରିତ—ବିଂ. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ଫୋଧ- ଯୋଗୁ ବିହୁରିତ ହୋଇଥିବା(ଚକ୍ର) ।
ସେଲ—ଯା. ବି. କାଗଜ ଉପରେ ସରଳ ରେଖା ଓ ଶିବାର ଛୋଟ ଠେଣ୍ଟିଣ୍ଟି ।	ରୋଷଜନନ—ବିଂ. ଯାହା ମନରେ ରାଗ ଜନ୍ମାଏ ।	ରୋଷସାର—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ଫୋଧକାତ ହେବା, ରାଗ ଉପୁଜିବା ।
ରୋଳ—ବି. (ବୁନ୍ଦୁ-ଶ୍ରୀଅଳ) ରୋତ, ଆବଞ୍ଚଳ ଶର, ଧୂନ, (କ.ଓରା) ଆବର୍ଦ୍ଦିକ, ଭୁଲ୍ ତଙ୍ଗୁଲୁ, ତାଳଶପଦ, ପାଣିଆଥିଲା, (ଗୋ.ବି) ଘୁଲୁ, ଉତ୍ତରିଲ, ଜନତା, ଆନେକ ଲୋକଙ୍କର ଏକଟ ନନ୍ଦନ- ଜନତ ସ୍ଵର, ରୋଳମାଲ, ଗର୍ଜନ, କଳ, ନିଶ୍ଚାରୀ, ଖୁଣ୍ଡ ।	ରୋଷଜନନ—ବି. ରାଗରୁ ଜନ୍ମିଥିବା ।	ରୋଷସାର—ବି. ମନକୁ ବୁଝାଇର ଫୋଧ- ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମରିଛି ।
ରୋଲମ୍ବ—ପୁ. ବି. (ରୋତଲମ୍ବ+ଥ) ଭୁମର, ଶୁଷ୍କଭୁମି, (ବି) ଅବଶ୍ୟୀ ।	ରୋଷଜନନ—ପୁ. ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ଫୋଧ- ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମରିଛି ।	ରୋଷଗ୍ରେନ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. ରକନ- ଶାଳା, ରକାପର ।
ରୋଲମ୍ବକଦମ୍ବ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ମହୁ- ମାଛିଙ୍କ ଦଳ ।	ରୋଷଣି—ଯା. ବି. ବହୁ ଆଲୋକହଞ୍ଜିତ ଓ ଆତି ମୁରୟୁକୁ ଶୋଭିବା ।	ରୋଷଗ୍ରେନ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. ରକାବିଦା ।
ରୋଲମ୍ବରାଜି—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ମହୁ- ମାଛିଙ୍କ ଦଳ ।	ରୋଷଦାତ୍ର—ବି. (କ.ଧା) ଫୋଧଜନନ; ସନ୍ତ୍ରାପ ।	ରୋଷଗ୍ରେନ୍—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ଫୋଧ- ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ସବିତ ।
ରୋଲା—ଶ୍ରୀ. ବି. କୋଳା, ଦେହରେ ଆଜିତ ବେତମାଡ଼ର ଲମ୍ବଲମ୍ବ ଚିହ୍ନ, (ପ୍ରୀ. ଦେହଭୂମ. ବି) ଗୁଲପରଚ ବୁଝ ।	ରୋଷଦୁଷ୍ଟି—ବି. (କ.ଧା) ରୋଷପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁଷ୍ଟି ।	ରୋଷଗ୍ରେନ୍—ବି. (କ.ଧା) ଶୁତସବର୍ଣ୍ଣ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସମ୍ଭବ ପୁଚକ ବଚନ, ଫୋଧ- ମୟ ବ୍ୟଙ୍ଗ୍ୟଙ୍ଗ୍ୟ ।
ରୋଶଂପା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତା ।	ରୋଷନ—ଯା. ବି. ମୁହିମାକମାନଙ୍କ ନାମ ।	ରୋଷଗ୍ରେନ୍—ବି. (କ.ଧା) ଫୋଧଗ୍ରେନ୍, ଅନ୍ତି- ମର ଶ୍ରୀଷ୍ଟି ଫୋଧ ।
ରୋଶନାର—ଯା. ବି. ଆଲୋକମାଳା ସମନ୍ତୁ ଶୋଭିଯାଏ, କନ୍ଦିକା, କୋଣ୍ଟା, ଆଲୋକରୁଲ୍ଲ ଉଚ୍ଚିଲକମ୍ପି, ମସା, କାଳି, ଆଲୋକ, ଉସବ ।	ରୋଷପାରାମ୍ବଣ—ପୁ. ବି. ଫୋଧପରା- ସମ୍ବଣ୍ଧ, ରାଗୀ ।	ରୋଷଗ୍ରେନ୍—ପୁ. ବି. (ରୋଷ+ଆନ) ହୁକୁ, (ବି) କଷଟିପଥର, ପାରଦ ।
ରୋଶନକୌଣ୍ଡ—ଯା. ବି. ଢୋଲକ ବା ପଣେଜ, କୁରୁକ୍ଷି, ରଙ୍ଗି ବନ୍ଦି ଏହି ତନିଗୋଟି ଯହକୁ ଏକତାଳରେ ବଜା ଇବା ବାଦକ ସମ୍ପଦାୟ, ମହୁର ।	ରୋଷପଦ୍ମ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ଫୋଧ- ଯୋଗୁ ଜିଜିଲପରି ହେଉଥିବା(ଲ.ଅର୍ଥ)	ରୋଷଗ୍ରେନ୍—ପୁ. ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ଫୋଧ- ହେବୁ ହତାହିତ ଜିନିମୂଳ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୋଷାନା ।
ରୋଶେନ୍ଦ୍ରୀ—ମୁହିମାକମାନ ଧର୍ମସମ୍ପଦାୟ ବିଶେଷ ।	ରୋଷରର—ଶ୍ରୀ. କି. କି. ଫୋଧଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ, ଫୋଧର ଉତ୍ତେ- ଜନାରେ ଅନହୋଇ ।	ରୋଷନ୍ତି—ପୁ. ବି. (ବୁଷ୍ଟିଣ୍ଟି+ ମୀ.ତି) ବୁଷ୍ଟି, କୁପିତ, ଯାହାକୁ ଲୁପିତ କରାଯାଇଥାଏ ।
ରୋଷକ—ବି. ମହୁ ।	ରୋଷମ—ଯା. ବି. ଜମିଦାର ବା ରାଜାଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଉପଲକ୍ଷ (ବିବାହ ଦାଖଲ- ଖାରକିଆଦି) ରେ ଦିଆଯିବା ଶୁଳ୍କ ବା ପିସ୍ତ, ପୁରସ୍କାର, ବକଣିୟ ।	ରୋଷିବା—ଶ୍ରୀ. କି. ରୋଷ କରିବା, ମାନ କରିବା, କୁତୁହାରେବା ।
ରୋଷକକଣ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ଫୋଧ ଜନ୍ମିବାରୁ ଆରକୁବର୍ଣ୍ଣ ଧାରଣକରିଥିବା (ଅଣ୍ଟି) ।	ରୋଷମୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୋଷପରାମ୍ବଣ ରୋଷଗ୍ରେନ୍—ବି. (କ.ଧା) ଫୋଧପୂର୍ଣ୍ଣ ରୋଷକାରୀ—ପୁ. ବି. (ରୋଷ+କୁରି) ରୋଷକାରୀ—ପୁ. ବି. (ରୋଷ+କୁରି)	ରୋଷି—ପୁ. ବି. (ରୋଷ+ରନ୍) ରୋଷପରାମ୍ବଣ, ରୋଷଗ୍ରେନ୍—ବି. ଫୋଧପୂର୍ଣ୍ଣ ରୋଷକାରୀ—ଶ୍ରୀ. ପୁ. ବି. ସୁପକାର, ପାତକ, ସୁଆର ।
ରୋଷକାରୀ—ପୁ. ବି. (ରୋଷ+କୁରି)	ରୋଷକାରୀ—ବି. (ରୂପକ) ରୋଷାଗ୍ରୀ ଦେଖ ।	

ରୋହିଲଙ୍ଘ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପାତ୍ରଚିତର ଥିଯା
ଧାର ଉତ୍ତରମଣ୍ଡଳ ଅଞ୍ଚଳବିଶେଷ ।
ରୋହିଷ—ବି. ଗନ୍ଧିଶ୍ଵର, ଧନିଶ୍ଵର, ରୋହି-
ତକ ମୁଗ, ରୋହିମାତ୍ର, ରକ୍ତଚିତକ ।
ରୋହି—ବି. (ରୂହ+କ.ରନ୍) ଉତ୍ତର
ଶୀଳ, ଆରୋହଣକାଷା, ଡେଙ୍ଗା, ଲମ୍ବା,
ଫଣ୍ଡେରେ ବନ୍ଦୁଥାବା, (ସ୍ତ୍ରୀ)ରୋହିଗୀ ।
ରୋହି—ବି. ବନ୍ଦୁକୁଷ, ଅଶ୍ଵତ୍ତୁକୁଷ, ରୋହି-
ତକ ଦେଖ, ମୁଗୀ ।
ରୋହି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରୂକୁ+ଅ)ସୁବର୍ଣ୍ଣ-
କିମିତ, ସ୍ତର୍ଣ୍ଣମୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୋହା ।
ରୋହିଶେଷ—ପୁଂ. ବି. (ରୂକଣୀ+ଶ୍ଵେ)
ବୁକୁଣିଶର୍ଷସ୍ତବ, ପ୍ରଦ୍ୟମନ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ରୋହିଶେଷୀ ।
ରୋହି—ଶ୍ରୀ ବି. (ରୂଷ+ଶ.ୟ) ରୁକ୍ଷତା,
କାଳଶ୍ୟ, କାଠିନ୍ୟ, ଶୁଷ୍ଟତା, ନିଷ୍ଟତା ।
ରୋଚନ—ବି. (ରୋଚନ + ଜକ)
ରଜାଯାଇଥବା, ଗୋରୋଚନାରଜିତ,
(ବି) କାନ୍ଦରପରେ ବେଳେବେଳେ
ପଢ଼ିବିବା ଟାଶୁଆ ପ୍ରତି ।
ରୋଚ—ପୁଂ. ବି. ମନୁବିଶେଷ, ମଧ୍ୟେ-
କଣମ୍ବୁ, ବିଲୁବଣ୍ଡ ।
ରୋହି—ବି. (ରୂହ+ଅ) ରୁଦ୍ରସମ୍ବ-
ନୀୟ, ଶବ୍ଦ, ପ୍ରକଣ୍ଟ, ଶୁଷ୍ଟଣ, ଅତିକୁ,
ଅଶୁତୁମୁକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୋହିୟ, (ବି)
ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ, ଖରା, ଫୋଧ, ଯମ,
କାଳ୍ୟର ରସବିଶେଷ, ଫୋଧଜନକ
ରସ, ରୁଦ୍ରଦେବତାଙ୍କ ପୁଜକ, ଶାତ-
ରତ୍ନ, ଉତ୍ତାପ, ଶୁଷ୍ଟଣତା ।
ରୋହିକ—ବି. ରୁଦ୍ରକଣ୍ଠିକ କୃତ ।
ରୋହିକଣ୍ଠ—ପୁଂ. ବି. ଶୁଷ୍ଟଣକଣ୍ଠୀ,
ରୋହିକରଣିକାଷା, (ବି)କୌଣସି ଶୁଷ୍ଟଣ
ଉଦେଶ୍ୟରେ ଅନୁଷ୍ଠାତ ତାନ୍ତିକ ଏନ୍ଦ୍ର-
ଜାଲକ ଉପବୁଦ୍ଧ । [ଉତ୍ତରପ୍ରତି ।
ରୋହିତପ୍ତ—ବି. (ରୂହକୁ+ଅ) ରୋହାପରେ
ରୋହିଦଙ୍ଘ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ଵୀ) ରୋହି-
ତପିତ, ଖରାରେ ଅତିଶ୍ୟ ଉତ୍ତରପ୍ତ,

(ସ୍ତ୍ରୀ) ରୋହିଦରଧା ।
ରୋହିଦରଶନ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ଵୀ)ଶୁଷ୍ଟଣ-
କୃତ, ଯେ ଦେଖିବାକୁ ଉପୁଜର, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ରୋହିଦରଶନ ।
ରୋହିନେତି—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ଵୀ)ଉସ୍ତ-
କର ଚକ୍ରୀୟ କୁ, ଫୋଧାରକୁ ନୟନ-
ମୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରୋହିନେତା ।
ରୋହିପଦ—ବି. ବୁନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ଶର୍ତ୍ତ-
ଶିଶେ ।
ରୋହିପଦ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆର୍ଦ୍ରା ନିଷ୍ଠ ।
ରୋହିମନୀ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ଵୀ)ନିଷ୍ଠୁର-
ତିର, କ୍ଷର ।
ରୋହିମୁଣ୍ଡ—ବି. (କ.ଧା)ଉସ୍ତକର ରୂପ,
ଫୋଧମୟ ମୁଣ୍ଡ, (ପୁଂ. ବି. ବ.ଶ୍ଵୀ)
ଶୁଷ୍ଟଣ ରୂପବିଶ୍ୱସ, କୋପନ ମୁଣ୍ଡ ।
ରୋହିରସ—ବି. କାବ୍ୟର ରସବିଶେଷ,
ଫୋଧୋପ୍ରାଦକ ରସ ।
ରୋହିର୍ଷ—ବି. (ବ.ଶ୍ଵୀ)ଆର୍ଦ୍ରା ନିଷ୍ଠ ।
ରୋହିକାଷ—ବି. (ରୂହକୁ+ଅ) ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ-
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବା ରୁଦ୍ରାକ୍ଷରେ ପ୍ରମୁଦ ।
ରୋହିନୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୁଦ୍ର ଓ ଅନ୍ତିଷ୍ମଳ-
ଶୀୟ ।
ରୋହି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରୂହ+ଅ+ର୍ତ୍ତ)
ରୁଦ୍ରକଟା, ଚଣ୍ଡା, ଦୂର୍ଗା ।
ରୋହିକରଣ—ବି. (ରୋହି+ଚି+ରଣ)
ଶୁଷ୍ଟଣ କରିବାର ନିଷ୍ଠ ।
ରୋହିତବ—ବି. (ରୋହି+ଚି+ଶବ୍ଦ)
ରୁଦ୍ର ବା ଶିବଙ୍କ ଭାବ, ରୋହିତା,
ପ୍ରତିଶ୍ରୁତା, ଶୁଷ୍ଟଣତା ।
ରୋହିତୁତ—ବି. (ରୋହି+ଚି+ରୁତ)
ଯାହା ପ୍ରକଟ, ନଥଲା ବର୍ତ୍ତମନ ପ୍ରତିଶ୍ରୁ-
ତୋରଅଛୁ ।
ରୋହିତକୁ—ବି. (ରୋହି+କୁ+ରୁତ)
ଦ୍ୱାରା ଆପ୍ରତିମାନ, ଶୁଷ୍ଟଣ ଏବଂ ଆପ୍ରିଶାଲୀ,
(ଅନ୍ୟତ୍ରପ, ରୋହିତପ୍ତ ବା ପାପିତ) ।
ରୋହିତ—ବି. (ରୁଦ୍ରଧର+ଅ) ରୁଧର-
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ରତ୍ନାକୃତ, ରକ୍ତମୟ, ରକ୍ତ-
ଜନତ, ରକ୍ତବିଶ୍ୱସ ।
ରୋହିପ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରୂପ୍ୟ+ଅ) ରୂପା,

ରକ୍ତ, ଖନିକ ଲବଣ, ଶାମ୍ବରଲବଣ
ରୌପ୍ୟକ—ବି. (ରୌପ୍ୟ+କ)ରୂପରେ
ତଥାର, ରୂପାପର ।
ରୌପ୍ୟଚକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ରୂପର
ତକା, ଟଙ୍କା ।
ରୌପ୍ୟନିର୍ମିତ—ବି. (ରୌପ୍ୟ)ରୂପରେ
ତଥାର ।
ରୌପ୍ୟମୟ—ବି. (ରୌପ୍ୟ+ମୟି)ରୂପରେ
ରୌପ୍ୟପୁରୁଷ, ରୂପାନିର୍ମିତ, ରଜତାର ।
ରୌପ୍ୟମାତ୍ରକ—ବି. (ରୌପ୍ୟ) ଏକମନ୍ଦା
ପରମିତ ରୂପା ।
ରୌପ୍ୟମୁଦ୍ରା—ବି. (କ.ଧା)ରୂପର ଟଙ୍କା,
ରୂପର ମୁଦ୍ରା ।
ରୌପ୍ୟମୁଦ୍ରାକ—ବି. (କ.ଧା) ରୂପର
ତଥାର ମୁଦ୍ରା ।
ରୌପ୍ୟମୁଦ୍ରାର—ବି. ରୂପର ଓ ମୁଦ୍ରାର
ତଥାର । [ଲବଣ ।
ରୌମ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରୂମ୍+ଅ) ଶାମର
ରୌମକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରୂମ୍+ଅକ) ଶାମର
ଲବଣ, (ବି)ରୋମ୍ ସାମ୍ରଜନବୀକୀ
ଦ୍ୱାରା ଲଥତ, ରୋମ୍ଯମନ୍ଦୀୟ ।
ରୌମକାଷ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୋମକ ଦେଶ-
ବାସୀ, ରୋମକ ଦେଶସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ରୌମହର୍ଷକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୋମହର୍ଷ-
ସମ୍ପତ୍ତ ।
ରୌମହର୍ଷଣ—ପୁଂ. ବି. ରୋମହର୍ଷଙ୍କ
ଗୋପାତ୍ମା, ସୃତମୂଳ ।
ରୌମ୍—ପୁଂ. ବି. ମହାଦେବ ।
ରୋରବ—ବି. (ରୁଦ୍ର + ଅଧ୍ୟ + ଅବ =
ଯେତୀରାରେ ପଢ଼ିଥବା ପାପୀମାନେ
ସବଦା କାନ୍ଦୁଆଆନ୍ତି), ନରକାଂଶ-
ବିଶେଷ, (ବି. ରୁରୁନ୍+ଅ)ରୁରୁ ମୁଗ-
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ରୁରୁ ମୁଗରମ୍ ନିର୍ମିତ, ପୋର,
ରୁପୁଜର, ଧୂତ୍ର, ଚଞ୍ଚଳ, ଚପଳ ।
ରୋରବ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆଲୋକ ।
ରୋରିଣ—ବି. (ରୋହିଣ+ଅ) ବିବସର
ନବମ ମୁହୂର୍ତ୍ତ, ଚନ୍ଦନବୃତ୍ତ, ବଟବୃତ୍ତ,
ଗନ୍ଧବୃତ୍ତ, ଅନ୍ତିକ ନାମ, ରତ୍ନକ ଦ୍ୱାରା
ନିର୍ଭବ ଅସ୍ତ୍ରରବିଶେଷ, ପ୍ରବର୍ଗ୍ୟ ନାମକ

ପରିମିତ ଧନର ବା ମୁଦ୍ରାର ଅଧିକାସ୍ତ ।
ଲକ୍ଷେଣର—ୟୁ. ବ. (୭ଡ଼ତ୍ରି) ଲକ୍ଷେଣ
ଦେଖ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ + ମନ୍ଦ) ଚିତ୍ର, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ—ୟୁ. ବ. (ଲକ୍ଷ୍ମୀନ୍ଦ୍ରିଆ) ଚିତ୍ର,
ଦାଗ, ଭବ, ନତ, ସୁରୂପ, ନାମ,
ସୌଭାଗ୍ୟ, ଶ୍ରୀ, ଶୋଭା, ସଙ୍କଳ, ଶିଖ-
ଷ୍ଟତା, ପ୍ରଧାନବ୍ୟକ୍ତି, ସାରସ, ସୁମିତ୍ରା-
ଗର୍ଭଜାତ ଦଶରଥଙ୍କ ସ୍ଵର୍ଗ, ଦୁର୍ଯ୍ୟା-
ଧନଙ୍କ ସୁନ୍ଦର, (ଶିର) ଶୋଭାୟନ୍ତ, ଚିତ୍ର-
ସୁନ୍ଦର, ଶ୍ରୀୟକ୍ତ, ଶୁଭସୂତକ, ଭାଗ୍ୟବାନ୍,
ଶ୍ରେଷ୍ଠ(ବ୍ୟକ୍ତି), (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରେସ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (୭ଡ଼ତ୍ରି) ସୁମିତ୍ରା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପଳ—ବ. ବୃକ୍ଷବିଶେଷ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପେନ—ଗ୍ରା. ବ. ବଙ୍ଗଦେଶର ରାଜା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ + ଆ) ସାରମୀ,
ହଂସୀ, ଦୁର୍ଯ୍ୟାଧନଙ୍କ ଏକ କଳ୍ପା,
ଶ୍ରାବନ୍ଧକ ଅଷ୍ଟ ପଟମହିଳାଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ
ଏକମା, ଲକ୍ଷ୍ମୀମୂଳ, ଅଙ୍ଗରାତ୍ମି,
(ସ୍ତ୍ରୀ. ବି) ସୁଲକ୍ଷଣମୁକ୍ତା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପାକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଲକ୍ଷ୍ମୀମୂଳ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପାମୂଳ—ବ. ଲକ୍ଷ୍ମୀମୂଳ, ମୁଲୋଷିଷ୍ଠ
ବିଶେଷ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ+ମୁର୍ମି. ରି=ମ.ଆଗମ)

ବିଷ୍ଣୁକୁ ଦୁଇପର୍ବ୍ତୀ ମଧ୍ୟରୁ ଏକ,
ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଶ୍ରାମଦନ୍ତ୍ରଙ୍କ ପର୍ବ୍ତୀ, ସାତା,
ଶ୍ରୀ, ଶୋଭା, ବୈଶ୍ୟ, ସମ୍ମତି, ସୌଭାଗ୍ୟ,
ଦୂର୍ଗା, ରାଜଶ୍ରୀ, ପଳିମାତୃକ୍ଷ, ଶମୀ, ସୁଲ-
ପଦ୍ମମ, ସାରପର୍ବ୍ତୀ, ହରଦ୍ଵାର, ରକ୍ତ ନାମକ
ମହୋପଦ୍ମ, ପ୍ରିୟାରୁତ୍ସମ୍ମାନୀ, ମୋକ୍ଷ-
ପ୍ରାପ୍ତି, ଏକବର୍ଣ୍ଣଚୂତି, ଚାରି ନାମୋପଦ୍ମ,
ଶରା ରମଣୀ, ଶୁଦ୍ଧମିଳା, ପଦ୍ମ, ଧଳା
ଦୁଲସୀ, ମେଘଶିଥା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀକ—ୟୁ. ବ. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ + କ) ଲକ୍ଷ୍ମୀ-
ବନ୍ତ, ସୌଭାଗ୍ୟମୁକ୍ତ, ଧନବାନ୍, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଲକ୍ଷ୍ମୀକା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀକର—ଗ୍ରା. ବି. ସୌଭାଗ୍ୟମୁକ୍ତ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀକାତ—ୟୁ. ବ. (୭ଡ଼ତ୍ରି) ନାର୍ଯ୍ୟାଶ,
ରାଜା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀକାନ୍ତରୁ ଶେବା—ଗ୍ରା. ବି. ସୌଭାଗ୍ୟ-
ମୁନ୍ଦ ହେବା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀକାନ୍ତରେ ବସିବା—ଗ୍ରା. ବି. ସୌଭାଗ୍ୟ-
ଦ୍ଵାରା ବସିଛି ହେବା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁହ—କ୍ଲୀ. ବ. (୭ଡ଼ତ୍ରି) ରକ୍ତେ-
ପୂଳ, ଲକ୍ଷ୍ମୀବେଶୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ଆଳୟ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀକ ଚରସୁ—ଗ୍ରା. ୟୁ. ବ. ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ
ଦ୍ଵାରା ବିଶେଷ ଅନୁଗୁଷ୍ଠତ ବ୍ୟକ୍ତି, ଅତି
ଧମବନ୍ଧୁ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରୁତ—ବି. (୫ଡ଼ତ୍ରି) ଶ୍ରାବୁଷ୍ଟ,
ଲକ୍ଷ୍ମୀରୁତା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରୁତା—ଗ୍ରା. ବି. ହରଭାଗ୍ୟ, ହରଶ୍ରୀ.
ଅତିଧିତ୍ରୁତ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରୁତିବା—ଗ୍ରା. ବି. ଦୁର୍ବଳଗ ଓ କାରିତ୍ର୍ୟ
ଯୋଗିବା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରକନାର୍ତ୍ତନ—ୟୁ. ବ. ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଓ ବିଷ୍ଣୁ-
କର ସୁଗଳମୁଣ୍ଡି, ଶାଳପାମ ଶିଳ୍ପା-
ବିଶେଷ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରକୁରାଣୀ—ଗ୍ରା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ,
ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରନୟ—ବ. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ+ରନୟ)
କାମଦେବ, ଅଶ୍ଵ, ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପୁରୀ-
ଦୟା, ଲବ କୁଣ୍ଡ, ଧନୀବ୍ୟକ୍ତି, ଶନିବ-
ିଶେଷ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରାତ—ୟୁ. ବ. (୭ଡ଼ତ୍ରି) ସମ୍ମଦ୍ର,
ଭୁଗୁରୁଷି ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରାତାଳ—ୟୁ. ବ. ଶ୍ରାବନ୍ଧାଳକୁଷ, ସଙ୍ଗୀ-
ତର ୧୫ ମାତ୍ରାର ଏକ ତାଳ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରଥାଗ—ବ. (୭ଡ଼ତ୍ରି) ସୌଭାଗ୍ୟ-
ରିକାଣ । [ଶାର୍ଯ୍ୟ ।]

ଲକ୍ଷ୍ମୀରି—କ୍ଲୀ. ବ. ଲକ୍ଷ୍ମୀରି, ସୌଭାଗ୍ୟ-
ରିକାଣିଦେବୀ—ବ. ସ୍ତ୍ରୀଯୁଧିକାନ୍ତର ଟୀକା ଓ
ରୁଦ୍ରମାନ ନାମକ ଲେଖାର୍ଥରୁପରିଣତ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରେବା—ବ. ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେଖ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରିଧି—ବ. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ+ଧି+କ.ଅ.)
ବିଷ୍ଣୁ, ସ୍ରୁଦ୍ଧିଶୀ ଶୁନ୍ଦର ନାମନ୍ତର ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରିଧାସ—ଗ୍ରା. ବ. ଅଗ୍ରଦପତ୍ର
ରହିର ରତ୍ନୀତା ଉଚ୍ଛଳିଯ କବି-
ବିଶେଷ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରମେଶ୍ଵର—ଗା. ବ. ଜଣେ ପ୍ରାଚୀନ
ଓଡ଼ିଆ କବି । [ଶୁନ୍ଦର ନବମୀ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀନବମୀ—ବ. ସୀତାନବମୀ, ବୈଶାଖ-
ଲକ୍ଷ୍ମୀନବମୀହ—ବ. (ଦ୍ଵଦ୍ଵି) ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଓ
କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସୁଗଳମୁଣ୍ଡି, ବିଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-
ସୁନ୍ଦର ଶାଳପାମଶିଳା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀନାଥ—ୟୁ. ବ. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ+ନାଥ) ବିଷ୍ଣୁ ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀନାର୍ଯ୍ୟାଶ—ବ. ଶାଳପାମଶିଳାବିଶେଷ,
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଓ ନାର୍ଯ୍ୟାଶଙ୍କର ସୁଗଳମୁଣ୍ଡି ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀନାର୍ଯ୍ୟାଶ—ବ. ଶାଳପାମଶିଳାବିଶେଷ
କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ । ଶୁନ୍ଦର ପଢ଼ିଲେ ସେବନ କରୁଯିବା
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଓ ନାର୍ଯ୍ୟାଶଙ୍କର ପୂନା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀନିଧି—ବ. ରଜା ଜନକଙ୍କ ପୁନା ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀନିବାସ—ୟୁ. ବ. (୭ଡ଼ତ୍ରି) ଲକ୍ଷ୍ମୀନିବାସ
ବାସପ୍ରାନ୍ତ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପତି—ୟୁ. ବ. (୭ଡ଼ତ୍ରି) ବିଷ୍ଣୁ,
ବାସୁଦେବ, ରଜା, ଲବଙ୍କ, ବୃକ୍ଷ,
ଶୁବାକ ବୃକ୍ଷ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପାକ—ବ. (୭ଡ଼ତ୍ରି) ଲକ୍ଷ୍ମୀପାକାରୀ
ନାର୍ଯ୍ୟାଶ ପାଇଁ ବନ୍ଧୁରପାଦେସ୍ବ ସୁଖାଦ୍ୟ-
ମାନ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପାଟ—ଗ୍ରା. ବ. ଦେଉଳର ଦ୍ୱାରବନ୍ଧ
ଉପରେ ପ୍ରଥମେ ପଢ଼ିବା ଲମ୍ବା ପଥର ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପାଦ—ଗ୍ରା. ବ. ପିଠୀଦୁଇପାଦିଆ ଆଦିରେ
ଅକିନ୍ତ କରିବା ଲକ୍ଷ୍ମୀନିବା କିଣିତ
ପାଦଶିଳ୍ପ ଦୟା, ସୁଲକ୍ଷଣମୁକ୍ତ ଓ ସୁନ୍ଦର
ପାଦ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପାଦୁକା—ଗ୍ରା. ବ. ବନ୍ଦ ଝାଙ୍ଗୁଡ଼ା-
ବୃକ୍ଷବିଶେଷ, ଗୋଡ଼ିବାଣ ଗଇ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁତ୍ର—ୟୁ. ବ. ଲକ୍ଷ୍ମୀତନୟ ଦେଖ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁତ୍ରି—ଗ୍ରା. ବ. ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ
ବ୍ୟକ୍ତି, ସୁଲକ୍ଷଣମୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁଷ୍ପ—ବ. ପଦ୍ମବିରମଣି, ପଦ୍ମ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁଜା—ବ. ସୁଦଶାକ୍ରୂତ, ଗୁରୁପଞ୍ଚମୀ,
ମାର୍ଗିର ଗୁରୁବାର, କମାରପଞ୍ଚମୀ
ଆଦି ତଥମାନଙ୍କରେ ସୌଭାଗ୍ୟବ୍ୟକ୍ତି
ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ କରୁଯିବା ପୂଜା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପେଣ୍ଟ—ବ. ପେବକଜାତୀୟ ସ୍ତୁତ,
ପଞ୍ଚମୀବିଶେଷ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରସନ୍ନଦେବ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲକ୍ଷ୍ମୀଚୁକ୍ର-
ଦେବ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପଳ—ବି. ବିଲୁଚୁକ୍ର ଓ ଫଳ, ଶାଖାଲ
ଲକ୍ଷ୍ମୀପଣ୍ଡାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବମଙ୍ଗ
ଧନାଶାର ବା ଶାଦ୍ୟଭଣ୍ଡାର, ଅସରନ୍ତି
ଭଣ୍ଡାର।

ଲକ୍ଷ୍ମୀମାତ୍ରିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲକ୍ଷ୍ମୀଚୁକ୍ର ଦେଖ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀରମଣ—ପୁଂ. ବି. ନାର୍ଯ୍ୟାଣ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀବର—ବି. (୭ତତ୍ର) ବିଷ୍ଣୁ, ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ
ପ୍ରଦତ୍ତ ବର!

ଲକ୍ଷ୍ମୀବରି—ପୁଂ. ବି. (୭ତତ୍ର) ବିଷ୍ଣୁ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀବସନ୍ତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପଦ୍ମପୁଷ୍ପ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀବହୁକୃତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଧନସ୍ଵନ,
ଲକ୍ଷ୍ମୀରତ୍ନ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀବାନ୍—ପୁଂ. ବି. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ+ବନ୍)
ଶାମାନ୍, ଶର୍ମାବାନ୍, ସୁଲକ୍ଷଣୀଯକ,
ସମ୍ମିଶ୍ରାଳୀ, (ପୁଂ. ବି.) ପଶ୍ୟବୁଷ, ବିଷ୍ଣୁ,
ଅଶ୍ଵତ୍ତ ଚକ୍ର, ରୋହତ କୃଷ୍ଣ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀବାର—ତ. ପୁରୁଷାର।

ଲକ୍ଷ୍ମୀବାସର—ବ. ଗୁରୁବାର।

ଲକ୍ଷ୍ମୀବାହନ—ବ. (୭ତତ୍ର) ପେତକ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀବିଦ୍ଧନ—ବି. (୭ତତ୍ର) ଶ୍ରାବନ,
ଶୋଭାନ, ହତଶାର୍, ନିଜନ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀଚୁକ୍ର—ବି. (୭ତତ୍ର) ଶାବୁଦ୍ଧି, ସୌଭାଗ୍ୟ-
ଚୁକ୍ର।

ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ—ପୁଂ. ବି. ଶ୍ରୀଦେବୀ ନାମକ
ସୁଗନ୍ଧବ୍ୟାପ୍, ତାପିନ୍।

ଲକ୍ଷ୍ମୀଦ୍ରୁତ—ବି. ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁଲା ଦେଖ, ସୁଦଶା-
ଦ୍ରୁତ ରୁଦ୍ଧପଞ୍ଚମୀ ଦ୍ରୁତାଦି।

ଲକ୍ଷ୍ମୀଶ—ପୁଂ. ବି. (୭ତତ୍ର) ବିଷ୍ଣୁ,
(ବ. ଶ୍ରୀ) ଆମ୍ବର୍ଷି, ଧନପତି, ରାଜା।

ଲକ୍ଷ୍ମୀଶାଳ—ପୁଂ. ବି. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ+ଶାଳ)
ଲକ୍ଷ୍ମୀବନ୍ଦୁ ଦେଖ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀଶ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (କ. ଧା) ଲକ୍ଷ୍ମୀକର
ଆବର୍ଜନ ଜନନ ସୌଭାଗ୍ୟ, ସୌଭାଗ୍ୟ
ସମ୍ବନ୍ଧ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧି, ଶୋଭା।

ଲକ୍ଷ୍ମୀଶ୍ରୋଷ୍ମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସୁଲକ୍ଷମୀ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀଶ୍ରୀଜନ—ପୁଂ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ
ତ୍ରୁଯୁପତି, ଶାକା ବା ଧନବ୍ୟକ୍ତି।

ଲକ୍ଷ୍ମୀଯନାଥ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୂପ ଓ କାର୍ଣ୍ଣିର୍ଥ-
ଶାଳୀ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀସମାହୁତ୍ୟା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସୀତା, ଜାନକୀ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀସର୍ବମୁଖ—ବି. (ଦୁଇ) ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର
ଦୁଇ ପର୍ବୀ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀସହଜ—ପୁଂ. ବି. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ+ସହ +
ଜନ + କ. ଅ.) ଚନ୍ଦ୍ର, ଉଚ୍ଛେଷ୍ଣବା ଅଶ୍ଵ,
କର୍ଣ୍ଣର।

ଲକ୍ଷ୍ମୀସହୋଦର-ବି. ଲକ୍ଷ୍ମୀସହଜ ଦେଖ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀସ୍ତ୍ରୀ—କୀ. ବି. ଶ୍ରୀପୁତ୍ର।

ଲକ୍ଷ୍ମୀସ୍ତ୍ରୀବାନ୍ଦା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ
ପରି ପ୍ରକୃତବିଶ୍ଵା ବା ଦାନଶିଳା।

ଲକ୍ଷ୍ମୀସ୍ତ୍ରୀପୁରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ
ପରି ଶୁଣ ଓ ସ୍ଵଭବବିଶ୍ଵା (ସ୍ତ୍ରୀ)।

ଲକ୍ଷ୍ମୀସ୍ତ୍ରୀପୁରି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (୭ତତ୍ର) ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ
ପୁରମଜନା, ସାତଶତ ଶୁଣବତ୍ତ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀସ୍ତ୍ରୋତ୍ର—କୀ. ବି. ଲକ୍ଷ୍ମୀସ୍ତ୍ରୀବ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ—ବି. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ+ମ. ଯ) ଦରନ-
ଯେଶ, ଅନୁଭବ ଯୋଦ୍ୟ, ରୁଲମୟ,
କଲମୟ, ଲକ୍ଷଣ ଦ୍ଵାରା କ୍ରେପୁ (ଅର୍ଥ),
ଅନୁସେନୟ, ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ଅଭିଧେୟ,
ଜ୍ଞେୟ, ବାଞ୍ଚମୟ, (ବି) ଶରବ୍ୟ, ଛଳ,
ଚିନ୍ତା, ଆରତୀ, ଉଦେଶ୍ୟ, ଶତସହସ୍ର-
ମଣ୍ୟା, ଲକ୍ଷଣାର୍ଥ, ଶୁଭ୍ୟା, ନିଶାନ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଲକ୍ଷ୍ମୀ, (ଶ୍ରୀ. ବି) ଅନୁମାନ, (ବି)
ସମାନ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀକରିବା-ଶ୍ରୀ. କି. ଲକ୍ଷ୍ମୀକରିବା ଦେଖ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀମ—ମେଉଁ ଅଙ୍ଗିତ ପ୍ରଶାଳୀ ଦ୍ଵାରା
ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନମ୍ବର ଆକାର ଓ ରଙ୍ଗିତ ଉପ-
ଲିଙ୍କ ଦ୍ରୁଷ୍ଟ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀର୍ଯ୍ୟତ—ବି. (୭ତତ୍ର) ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରକର
ପହଞ୍ଚ ପାର ନଥବା।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରେତ—ବି. କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀକିରଣ
କରଣ, ଲକ୍ଷ୍ମୀବେଧନ ଦେଖ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରେଣ୍ମ—ପୁଂ. ବି. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ+କ. ଅଳ) ପ୍ରଦର,
ମନୋଦର।

ଲଗା—ଶ୍ରୀ. ବି. ବୃକ୍ଷାଦ ଲଗାଇବା, ସମୀକ୍ଷା,
ସମ୍ବନ୍ଧ, ଦୟିତ୍ବ, ଜମିନ୍ଦାର, ପ୍ରତିଷ୍ଠା,
ସଂଲଗ୍ନ ହେବା, ସର୍ବକରିବା, ସଲଗ୍ନ-

ପତ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିବା, ନିରକ୍ଷ୍ମେ ଶରବ୍ୟ
ପ୍ରତ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିବା।

ଲକ୍ଷ୍ମୀବାଥୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମନୁଷ୍ୟ ଜାବନର
ଉଦେଶ୍ୟ ସାଧନ ପତ୍ର, ବ୍ରହ୍ମଲେକ
ମାର୍ଗ, ଦେବଯାନ ପଥ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀବେଧନ—ବି. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ+ବେଧନ)
ଲକ୍ଷ୍ମୀବାନ୍, ଶରଥାଦ ଦ୍ଵାରା ଲକ୍ଷ୍ମୀର
ଆସାନକରଣ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀବେଧୀ—ପୁଂ. ବି. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ+ବ୍ୟଧି
+କ. ଅଳ) ଚିନ୍ତା ବିଦକାଶ, ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-
ଭେଦ କରେ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁଲ—ବି. (କ. ଧା) ସଙ୍କଳିତ ପ୍ରାନ
ବା ସମ୍ବୁଦ୍ଧ, ଶରବ୍ୟ, ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରାନ
ବା ସମ୍ବୁଦ୍ଧ, ଶରବ୍ୟ, ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରାନ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ରୀ—ପୁଂ. ବି. ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ରୀକାଶ
(ଭାବ) ପ୍ରଦତ୍ତ କରିବାର କାମ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ରୀନ—ବି. (ଭାବ) ଉଦେଶ୍ୟ
ଅଭିପ୍ରାୟ ପ୍ରାନ୍ତୀ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ରୀନ୍—ବି. (ଭାବ) ଶ୍ରୀବରାମକୋତ୍ତ
ଆସନବିଶେଷ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ରୀନ୍—ବି. ଅଶୋକା ପ୍ରଦେଶୀ
ନଗରବିଶେଷ, ଶୁଦ୍ଧ ପକ୍ଷବିଶେଷ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରବା—ଶ୍ରୀ. କି. ଅଟକାଇବା, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-
କରିବା, କୌଣସି ବପ୍ରକୃ କୌଣସି
ପଢାର୍ଥରେ ବା ପ୍ରାନରେ ସଲଗ୍ନ କରି-
ବା।

ଲକ୍ଷ୍ମୀଲକ୍ଷୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓ ବି. ପରମାରବେ
ବିନାବିନ୍ ହେବା।

ଲକ୍ଷ୍ମୀବା—ଶ୍ରୀ. କି. ଲକ୍ଷ୍ମୀକରିବା, ଦୃଷ୍ଟି-
କରିବା, ଦୁଲନାକରିବା।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକଲକ୍ଷୀ ପଣ୍ୟକ,
ଅସଂଖ୍ୟ।

ଲଗଡ଼—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଲଗ୍ନ + କ. ଅଳ) ସୁନ୍ଦର,
ମନୋଦର।

ଲଗା—ଶ୍ରୀ. ବି. ବୃକ୍ଷାଦ ଲଗାଇବା, ସମୀକ୍ଷା,
ସମ୍ବନ୍ଧ, ଦୟିତ୍ବ, ଜମିନ୍ଦାର, ପ୍ରତିଷ୍ଠା,
ସଂଲଗ୍ନ ହେବା, ସର୍ବକରିବା, ସଲଗ୍ନ-

କରଣ, ଆବଶ୍ୟକତା, ମଧ୍ୟସ୍ତୁ, ଗଳାରେ
ଦର୍ଶନ ଦେବା ପ୍ରଭୃତି ଦ୍ୱାରା ମୁଖ,
(ଶ୍ରୀ.ବି.) ଲଗୁ, ସଲଗୁ, ଅବଛିନ୍ଦ,
ଦାସୀ, ଅନ୍ୟ ପାଇଁ ଜମିନ୍ ହୋଇ-
ଥିବା, ଖଚିତ, ଜଡ଼ିବ, ପରିଶ୍ରମ ।
ଲଗାଇ—ଶ୍ରୀ. ଅ. ଲଗାଇତ୍ରୁ, ମିଶାଇ ।
ଲଗାଇବା—ଶ୍ରୀ. କି. ଏକ ବନ୍ଧୁ ସଙ୍ଗେ
ଅନ୍ୟ ବନ୍ଧୁକୁ ସଂଲମ୍ବନ କରିବା, ଯନ୍ତ୍ର-
କରିବା, ଅଳ୍କାରୀତି ଦିଲାବା, ବୋଲି
ହେବା, ନିୟମିତକରିବା, ଜାନିବା,
ଗଛଆଦି ରୋଇବା, ଦୋଷାଦି ଆରୋପ
କରିବା, ପେଣିବା, ପ୍ରେଷଣକରିବା,
ଲେପନ କରିବା, ଆଦ୍ୟାତ୍ମ ପରିବେଶର
କରିବା, ଜନକହିବା, ଅଟକାଇବା,
ଯୋଡ଼ିବା ।

ଲଗାଇତ୍ରୁ—ଶ୍ରୀ. କି. ବି. ଠାରୁ, ଆଚମ୍ବନ
କର, ଅବଛିନ୍ଦ ଭାବରେ, ହମାନ୍ୟମୁରେ ।
ଲଗାଣ—ଶ୍ରୀ. ବ. ବହୁଦିନ ବାଧୀ ଝଡ଼
ଓ ବୃଷ୍ଟି, ସମ୍ମର୍ମିନର ଆରମ୍ଭମୁରେ
ବାଗର ଆନାପ ।

ଲଗାଣି—ଶ୍ରୀ. ବି. କଣ୍ଠ, ଗୋପନରେ
ଦୋଷାରୋପ ।

ଲଗାଣିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲଗାଣିୟକୁ (ପାଶ),
ଅବଛିନ୍ଦ, ଖରୁଆ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ପିଆଦା ।

ଲଗାପା—ଶ୍ରୀ. ବି. କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ
ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦୟାହୁ କା ପ୍ରତିଭୂତ, ଦୂର
କା ନିକଟ ସମ୍ପର୍କ, ଫରାରର ବନ୍ଧନ ।

ଲଗାମ—ଶ୍ରୀ. ଚ. ଘୋଡ଼ାର ବାଗ, ଅଣ୍ଟ-
ବଳ୍କୁ, ସୁକଣୀରେ ହେବା ଯାଆ ।

ଲଗାଲଗି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓ ବି. ପରିଷର ଫଳଗୁ,
ଲଗାଇବାଆଦ ଫିସା, ପାସୁ ।

ଲଗାହାରି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଜମିନ୍ଦାର ।

ଲଗାହେବା—ଶ୍ରୀ. କି. ଦାସୀ ହେବା,
ଅନ୍ୟ ପାଇଁ ଜମିନ୍ ହେବା ।

ଲଗି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦିଜ ସ୍ଥାନରୁ ଫଳଆଦ
ତୋଳିବା ପାଇଁ ଅନୁଶେସ୍ତୁକ୍ତାଗ୍ର ବଣ-
ଦଣ୍ଡ, ଆଙ୍ଗୁଢ଼, ଆଙ୍ଗୁଶାବାଲ କାତ ।

ଲଗିତ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଲଗୁ+କ.ବି) ସଙ୍ଗ-
ସ୍ଥକୁ, ସମ୍ମର୍ମିନ୍ଦ୍ରିୟ ।

ଲଗୁଆର—ଶ୍ରୀ. (ସମ୍ମର୍ମିନ୍ଦ୍ରିୟ) ବି. ରୁଣଗପ୍ତ,(ବି)
ଶାତକ ।

ଲଗୁଡ଼—ସୁଂ. ବି. (ଲଗୁ+ ଉଡ଼) ଦଶ,
ବାଢ଼, ଗଢ଼, ମୁଦ୍ରିବ, ବାର୍ଷିକ ଠେଙ୍ଗ ।

ଲଗୁଡ଼ଧାରୀ—ସୁଂ.ବି. ସେ ଲଗୁଡ଼ ରୁପ
ପ୍ରହରଣସ୍ତ୍ର ଧରିଥାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଧାରଣୀ ।

ଲଗୁଡ଼ବାସ୍ତ୍ର—ସୁଂ.ବି. (ଲଗୁଡ଼+ବାହୁ
+କ.ଇନ୍) ଲଗୁଡ଼ଧାରୀ ଦେଖ ।

ଲଗୁଡ଼ଘାତ—ବି. (ଶ୍ରୀତ୍ରୁ) ଠେଙ୍ଗ ବା
ବାଢ଼ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରହର ।

ଲଗୁ—ବି. (ଲଗୁ+କ.ତ) ସର୍ବକରିଥବା,
ଲଗିଥବା, ମିଳିତ, ନୟକୁ, (ଲମ୍ବକୁ
ବି.ତ) ଲଙ୍ଘିତ, ଲଗିଥବା, ଅବ୍ୟବହତ
ପରେ ପଟିବା, ଶୁଭମୂଳକ, (ବି) ଦନ୍ତୀ,
ପ୍ରତିପାଠକ, ମଦମର୍ତ୍ତ ହ୍ରୁସ୍ତୀ, ପ୍ରହମାନଙ୍କ
କଷ ଯେଉଁ ବନ୍ଦୁରେ ଦିନ୍ଦଳୟ
ସଙ୍ଗେ ମିଳିତ ହୁଏ, ସୁର୍ଯ୍ୟ ବା ଅନ୍ୟ
ଶହର ଉଦୟୁ, (ଅଧ୍ୟ.ତ) ଦୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର
ଏକ ଶରୀର ଅନ୍ୟ ଶରୀରକୁ ସତମା
କାଳ, ମେଷାଦି ରଶିର ଉଦୟୁ କାଳ,
ଜନ୍ମଲମ୍ବନ, ଜନ୍ମ ସମୟରେ ଉଦୟତ
ହୋଇଥବା ରଶି, ଶୁଭମୁହୂର୍ତ୍ତ, ଉପ-
ସ୍ଥକୁ ସମୟ, ବିବାହ ।

ଲଗୁକ—ବି. (ଲଗୁ+କ) ଜମିନ୍, ପ୍ରତିତ୍ଵୁ ।

ଲଗୁକଗ୍ରହଣ—ବି. କୌଣସି ବନ୍ଦିକୁ
ଅନ୍ୟ ବନ୍ଦିପାଇଁ ଜମିନ୍ ରୁପେ
ସାକାର କରିବା ।

ଲଗୁକଙ୍କଣ—ବି. କୌତୁକ ସୁମ୍ମ, ବିବାହ
ପୁଣ୍ୟ ବର କର୍ଯ୍ୟକ ହାତରେ ବନ୍ଦା-
ଶିବା ମଞ୍ଜଳୁସ୍ତ ବା କଙ୍କଣ ।

ଲଗୁକାଳ—ସୁଂ. ବି. (ଲଗୁ+କାଳ)
ଜ୍ୟୋତିଷ ରଶକ ଦମେ ନିର୍ବାରିତ
କୁର ସମୟ ।

ଲଗୁକୁଣ୍ଠଳୀ—ବି. ପକିତ ଜ୍ୟୋତିଷର
ଯେଉଁ ଚନ୍ଦ୍ର ଜନ୍ମ ସମୟର ଶହ-
ମାନଙ୍କର ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ଶରୀରେ ଅବସ୍ଥାକ
କଥା ଜଣାପଡ଼େ ।

ଲଗୁଗହ—ବି. (ଲଗୁ+ଗହ+କ.ଅ)
କିଟରଦାର, ଜିଷବାକୁ, ଦୃତସଂକ୍ଷିପ୍ତ ।

(ବି) ଲଗୁଣ୍ଠଳ ପ୍ରତି ।

ଲଗୁନିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ଜଣେ
ପକ୍ଷମହିଳୀ ।

ଲଗୁନ୍ଧୀ—ବି. ପଣ୍ଡିତୀ, ଯେଉଁ ପରଳ
ରେଖା ବୃତ୍ତ ଭେଦ ନ କର ପରିଦ୍ରବ୍ୟ
ପୂର୍ଣ୍ଣମାତ୍ର କରିଥାଏ ।

ଲଗୁନିନ—କୁ.ବ.କ.(କ.ଧା)ଶୁଭ କର୍ମାନ୍ତି-
ଶ୍ଵାନ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିତ ଶୁଭଦିନ ।

ଲଗୁନିବସ—ବି. (କ.ଧା)ଲଗୁନିନ ଦେଖ ।

ଲଗୁନେଶ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ପୁରଣନଶ୍ରୀତ ପ୍ରସ୍ତର-
ମୟ ଗାସ ।

ଲଗୁଧରଦା—ଶ୍ରୀ.କି. ବିବାହାଦି ପାଇଁ
ଶୁଭଶତ୍ରୁ ପ୍ରିୟ କରିବା ।

ଲଗୁନିରୂପଣ—ବି. (ଶ୍ରୀତ୍ରୁ) କୌଣସି
ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବେଳାରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦେଶରେ
ବେଉଁ ଲଗୁ ହୋଇଥିବି, ଉଦ୍‌ଦେଶ
ପ୍ରିୟଙ୍କରଣ ।

ଲଗୁପଦ—କୁ.ବ.ବିବାହ ଦିନ ଶୁଭକରଣ
ଲଗୁପଦା—ସୁଂ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯେଉଁ
ଜାତର ପାଦ ଆଗତିମାନ ଏକାଠେର
ଲଗିଥାଏ, ଲିପ୍ତପାଦ ।

ଲଗୁପଳକ—ବି. ଲଗୁର ଶୁଭଶତ୍ରୁ ଫଳ ।

ଲଗୁପଳାଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଲଗୁକାଳ ।

ଲଗୁତ୍ରୁଂଶ—ବି. (ଶ୍ରୀତ୍ରୁ) ବିବାହାଦି
ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିତ ଲଗୁର ବେଳା ଅତି-
ଧାନ୍ତ ହୋଇଯିବା ।

ଲଗୁମଣ୍ଟଳ—ବି. (ଶ୍ରୀତ୍ରୁ) ଶରୀରକ ।

ଲଗୁମାନ—ବି. (ଶ୍ରୀତ୍ରୁ) ପ୍ରତ୍ୟେକ
ନାଷତ୍ରିକ ଅହୋରାତ୍ମ ମଧ୍ୟରେ ମେଷ
ତୁଷାଦ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶରୀର ଉଦୟୁର
ପରମାଣ କାଳ ।

ଲଗୁମୁଣ୍ଡ—ବି. (ଶ୍ରୀତ୍ରୁ) କୌଣସି ଶୁଭ
କର୍ମାନ୍ତରୁ ପାଇଁ ରଶିମାନଙ୍କ
ଶୁଭଧର୍ମାନ ।

ଲଗୁମୁଣ୍ଡ—ବି. ଭିନ୍ଦ ରିମ ପ୍ରାନ୍ତର ଲଗୁ-
ମାନଙ୍କୁ ଅବଲମ୍ବନ କର ରଶିର ଭେଗ୍ୟ
କାଳର ମୁକୁରଣା ।

ଲଗୁମୁ—କୁ.ବ.ଲଗୁ ପରମାଣାନୁସାରେ
ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆୟୁ ।

ଲଗୁହ—ପୁ. ବ. ଲଗୁହନ, ବିବାହଦିନ ।
ଲଗୁକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବି. ନିଜ ସମ୍ମାନୀୟ
(କନ୍ତୁକୁଟୁମ୍ବାଦି), ବି. କାମିନ୍ଦାର, ପ୍ରତିଭୁ
ଲଗୁକି—ଶ୍ରୀ. ବି. ନିଜ ସମ୍ମାନୀୟ
ସ୍ତ୍ରୀବିଶେଷ, ଅଜାତରଜୟା ବାଳିକା,
ଦଶବର୍ଷୀୟା ବାଳିକା ।
ଲଗୁକିଶ୍ରମ—ବି. ମଠିବିଶେଷ ।
ଲଗୁଟ—ପୁ. ବି. (ଲଗୁ+କ. ଅଟ) ଅନିନ୍, ପରନ ।
ଲଗୁଟି—ପୁ. ବି. (ଲଗୁ+ଅଟି)କାମ୍ବୁ ।
ଲଗୁମ—ପୁ. ବି. (ଲଗୁ+ରମନ)ଲଗୁମ,
ଅଳୁକ, କମିଶିବା, ଅଗୋରବୁ, ହୃସୁହ,
ଅସୁସେଇ ମଧ୍ୟ ଏକତମ, ଅଛେଣ୍ଟୀୟ
ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମ, ଚିନ୍ତାପ୍ରାନ୍ତା, ଅଭି-
ଜନନା, ଅକ୍ଷାଂଶ ।
ଲଗୁଧ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଲଗୁ+ରଷ୍ଟ) ଅତି-
ଲଗୁ, ଅତି କୁତ୍ର, ନିମ୍ନତମ, ଅତିଶ୍ୟ
ହାଲୁକା । [ସଂଖ୍ୟା ।
ଲଗୁଷ୍ଟପାଧାରଣଗୁଣଯୁକ—ବି. ଯେଉଁ
ଲଗୁତମ ସଂଖ୍ୟା ନିର୍ଦ୍ଦେଖ ଦୂର ବା
ଡିପୋଧକ ସଂଖ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ବିଭିନ୍ନ,
ଲିଃ ସାଃ ଗୁ ।
ଲଗୁକରଣ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗୁରୁ ବିଷ୍ଟକୁ ଲଗୁ
କରିବା, ବଢ଼ ବିଷ୍ଟକୁ ଗ୍ରେଟ କରିବା,
ବଢ଼ ସଂଖ୍ୟାକୁ ଗ୍ରେଟ କରିବା ।
ଲଗୁପୁନ—ପୁ. ବି. (ଲଗୁ+ରମ୍ବ) ଅତ୍ୟନ୍ତ ଲଗୁ, ଲଗୁତର, କୁତ୍ରତର,
(ଶ୍ରୀ) ଲଗୁପୁନୀ ।
ଲଗୁ—ପୁ. ବି. (ଲଗୁ+ଶ. ଉ) କାଳି,
ସାମାନ୍ୟ, ଭୁଲ, ଅସାର, ଗ୍ରେଟ, ପତଳ,
ଖର, ସୁନ୍ଦର, କୃତ, ସମ୍ମାନପ୍ରାପ୍ତ, ଅନା-
ଦୂତ, ଭକ୍ଷ, ମୁଦ୍ର, ଶିତ୍ର, ସୁନ୍ଦର, ଶୁଷ୍ଟ,
ଅଳ୍ପାୟୁସାଧ, ନରଶ୍ୟ, ମାତ୍ର,
ଦୁଃଖ, ଏକମାଧ୍ୟାୟକ (ସ୍ଵର, ତାଳ),
ଯେଉଁ ବର୍ଣ୍ଣର ରିକାରଣକାଳ, ଅଳୁ,
(ବି) କୃଷ୍ଣଗୁରୁ, ବେଶାଚେର, ଲଗୁ-
ରଣେର ନକ୍ଷତ୍ରଶ୍ୟ, ହପ୍ତା ଅଣ୍ଣିଆ, ଓ
ପୁଷ୍ପ୍ୟ, ପନ୍ଦରଶେଷ ପରିମେତ ସମୟ,

ପ୍ରାଣୀମବିଶେଷ, ଏକମାଧ୍ୟାୟକ ସ୍ଵର
ବଣୀର ଦେର୍ଘ ଲ୍ଲେଟହେବା ରୂପ
ଦୋଷ, ଶୁଦ୍ଧ, ପିତ୍ତଙ୍ଗଶାର, ଗନ୍ଧ-
ବେଶ, କପାଶର, ଲଗୁଶୁରଯୁକ୍ତ ଅଷ୍ଟର
ଲଗୁକଜୋଳ—ପୁ. ବି. ବୃଷ୍ଟବିଶେଷ ।
ଲଗୁକଣ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସଫେଦ
ଶାର, ଶିକ୍ଷ ଜାଗା ।
ଲଗୁକଣ୍ଠ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲକ୍ଷାତ୍ର, ଲାଜକୁଳ
ଲତା ।
ଲଗୁକରକୁ—ପୁ. ବି. ଲକ୍ଷାବଞ୍ଚିତ,
ଭୁର୍ବବରକୋଳ ।
ଲଗୁକର୍ମୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁର୍ଗା, ମୁଖ ।
ଲଗୁକାମୋଦୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶରବିଶେଷ ।
ଲଗୁକାୟ—ପୁ. ବି. (କ. ଧା) ମୁଦ୍ରଦେହ,
(ବ. ଶ୍ରୀ) ପ୍ରାଣ, ରୈଳ, (ବି) ମୁଦ୍ରଶର-
ବିଶେଷ । [ପଶ୍ଚପରି ।
ଲଗୁକାର୍ଯ୍ୟ—ପୁ. ବି. କଟଫଳ, କାଷ୍ଟିତ,
ଲଗୁକନ୍ଧା—ବି. ତହୋକ୍ତ ଏକପ୍ରକାର
ପ୍ରାଚୀନକାଳର କାତ୍ତ୍ଵ ।
ଲଗୁକିମୁଦୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. କୁତ୍ରତ ବ୍ୟାକ-
ରଣ ପର୍ବତବିଶେଷ ।
ଲଗୁକମ—ବି. (କ. ଧା) ଦ୍ରୁତଗତ,
(ପୁ. ବି.-ବ. ଶ୍ରୀ) ଦ୍ରୁତଗତବିଶେଷ ।
ଲଗୁକିଷ୍ଟ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଯେଉଁ
କୁତ୍ରି ଅଳ୍ପ କର୍ଯ୍ୟକରେ, (ଶ୍ରୀ) ଲଗୁ-
କିଷ୍ଟ ।
ଲଗୁକିଷ୍ଟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରସାଦ କରିବା,
କୁତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ, ସାମାନ୍ୟ ଆୟୁଷ-
ସାଧକ କର୍ମ ।
ଲଗୁଗଣ—ପୁ. ବି. ଅଣ୍ଣିମ ସୁନ୍ଦରୀ ଓ
ହସ୍ତାନକଟ ।
ଲଗୁଗମନ—ବି. (କ. ଧା) ଦ୍ରୁତଗତ,
ବେଗଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା
ଲଗୁଗର୍ଭ—ପୁ. ବି. ଶିକ୍ଷକମସ୍ତ୍ୟ,
ଗର୍ଭମସ୍ତ୍ୟ ।
ଲଗୁଗାମୀ—ପୁ. ବି. (ଲଗୁ+ଗମ୍+
କ. ଉନ୍) ଦ୍ରୁତଗତବିଶେଷ, (ଶ୍ରୀ)
ଲଗୁଗାମୀ ।
ଲଗୁଗୁରୁ—ବି. କାବ୍ୟାଳିକାରବିଶେଷ,

(ଶ୍ରୀ) ଲଗୁ ଓ ଗୁରୁ ।
ଲଗୁଗାଧୂମ—ପୁ. ବି. ହୃସ୍ତଗୋଧୂମ,
ଗ୍ରେଟ ନହମ ।
ଲଗୁତୁଷ୍ଟମୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୈଣିର୍ଗ୍ରେଟ, ୨୯
ଅଷ୍ଟରୁକ୍ତ ରହୋବିଶେଷ ।
ଲଗୁତନ୍ତିକା—ଶ୍ରୀ. ବି. କାଷାଗୁରୁ, ଅଗୁରୁ-
କାଷ୍ଟ ।
ଲଗୁତନ୍ତି—ପୁ. ବି. ଲଗୁତନ୍ତିକାଟାଃ ତେଣ ।
ଲଗୁତରତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଚଞ୍ଚଳ ମନର
ଭବ ବା ଧର୍ମ, ତତ୍ତ୍ଵ ସ୍ଥିର୍ୟପାଦନତା ।
ଲଗୁତରିଟା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗ୍ରେଟ କାନ୍ଦି ।
ଲଗୁତତାଃ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମୁଦ୍ର-
ଚିତ୍ର, ନାଶଶ୍ୟ, ସମ୍ମର୍ମମନାଃ,
ମାତମନାଃ, ଅପ୍ରିର ଚିତ୍ର ।
ଲଗୁତୁଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମହାଶତାବ୍ଦୀ ।
ଲଗୁତନ୍ତିକା—ବି. ପରନ ବା ସହକରେ
ଉଚ୍ଚାର୍ୟ ଛନ ।
ଲଗୁତ୍ତେଦ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯାହାକୁ ସହ-
କରେ ଧ୍ୟା ବା କଟାଯାଇପାରେ ।
ଲଗୁତୁଳ—ପୁ. ବି. ଲଗୁକ ପଣୀ ।
ଲଗୁଜୀନ—ବି. ସନବୋଧ, ପୁଣୀ,
ହେସ୍ତକଳ ।
ଲଗୁତମ—ବି. (ଲଗୁ+ତମ) ଅତ୍ୟନ୍ତ
ଲଗୁ, ସମସ୍ତଜୀନ୍ତୁ ଲଗୁ ।
ଲଗୁତର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅତ ଲଗୁହାଲୁକା,
ଅପେକ୍ଷାକୁତ ଲଗୁ ।
ଲଗୁତମାପବର୍ତ୍ତୀ—ବି. ଲଗୁଶ ସାଧାରଣ
ଗୁଣିକ ।
ଲଗୁତ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଲଗୁ+ତା) ଲଗୁତ,
ସାମନ୍ତା, କୁତ୍ରହ, ଲଗୁଭବ, ଭର-
ମନତା, ଗୁରୁତା ।
ଲଗୁତୁଗକ—ବି. ପିତ୍ରିଲ ।
ଲଗୁତୁଗକଃ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଶିଶୁପ୍ରଭ,
ସୁଲକ୍ଷଣଜୀବିଶେଷ ।
ଲଗୁତୁପଦୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ତହୋକ୍ତ ବିଶେଷ ।
ଲଗୁତ୍ୟେଶ୍ୱରିକ—ବି. ତନେଷ୍ଟ ଲଗୁରାଶୀ-
ସୁତ ସମୟା ।
ଲଗୁତୁଣ୍ଡି—ବି. (କ. ଧା) ସାମାନ୍ୟଦର୍ଶ,
ଅଳ୍ପାୟୁସାଧ, ପ୍ରାଚୀନାଟି, ଗ୍ରେଟ ଘର୍ଷି ।

ଲୟୁଦନ୍ତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରେସଦନ୍ତୀ, ଶୁଦ୍ଧ ଦନ୍ତୀରୁଷ ।	[ଡ୍ରଗ୍ରି ।	ଲୟୁପିଛଳ—ସୁଂ. ବି. (ଲୟୁ+ପିଛଳ) କାଷନ ଜାଇ ।	ଲୟୁମୁତ୍—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ନିବୋଧ, ଲୟୁ ଚିତ୍ର ।
ଲୟୁଦୁନ୍ଦୁରୁଷ—ବି. (କ.ଧା) ବାଦ୍ୟବିଶେଷ, ଲୟୁଦୋଷ—ବି. (କ.ଧା) ସାମାନ୍ୟ ଦୋଷ, ସାମାନ୍ୟ ପାପ ।		ଲୟୁଦୁଲ୍ଲୟ—ସୁଂ. ବି. ପୁଲ୍ଲୟକୁତ୍ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।	ଲୟୁମୁଂଶ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ତରିରପଣୀ ।
ଲୟୁଦୁର୍ବଳ—ବି. ହାଲୁକା ପଦାର୍ଥ, ଲୟୁପାଦତ୍ରବ୍ୟ ।		ଲୟୁପୁଷ୍ପ—ସୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଭୂମିକଦମ୍ ।	ଲୟୁମୁଂଶ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଜଟାମାଂଶୀ ।
ଲୟୁଦୁର୍ବଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. କିମ୍ବିଶ୍ଵ, କାକଳିଦ୍ରାଶ୍ଵା ।		ଲୟୁପୁଷ୍ପ—ସୁଂ. ବି. ସୁବର୍ଣ୍ଣକେତଙ୍ଗ, କେତଙ୍ଗ ଫୁଲଗୁଡ଼ ।	ଲୟୁମାନ—ବି. (କ.ଧା) ନାୟକକୁ ଅନ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀଏବେ କଥୋପକଥନ କରିବା ଦେଖି ନାୟକାର ମନରେ ଉପଦ୍ରବ ସାମାନ୍ୟ ଫୋଧ ବା ଅଭିମାନ ।
ଲୟୁଦୁର୍ବଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଧାରଦ୍ୟବିଶେଷ ।		ଲୟୁପୁକୁତ୍—ବି. (କ.ଧା) ମୁଦୁ ବା କୋମଳ ପ୍ରକୃତି, (ବି-ବ.ଶ୍ରୀ) ମୁଦୁସ୍ବରବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ।	ଲୟୁମଣ୍ତିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମଣ୍ତିଆର ପ୍ରକାର-ଭେଦ ।
ଲୟୁଦୁର୍ବଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଲୟୁ+ନାମନ୍) ଅଗ୍ରବୁକ୍ଷା ।	[ବିଶେଷ ।	ଲୟୁପୁଯନ୍—ସୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଆଳପଣ୍-ତ୍ରୟୁ, ଅଳ୍ପବେଶ୍ଟ, ଅଳ୍ପସୁଆ, ଯେଉଁ ବର୍ଣ୍ଣ ଅଳ୍ପପ୍ରସାରରେ ଉଚାରିତ ହୁଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ପ୍ରସନ୍ନା, (ବି-କ.ଧା) ସାମାନ୍ୟ ବେଶ୍ଟା ବା ପରଶ୍ରମ ।	ଲୟୁମୁନ୍—କ୍ଲୀ. ବି. ଶଜଗଣିତରେ ସମୀ-କରଣରେ ସଂଧାରେଣ୍ଟ କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ପ୍ରଣ୍ୟା । [ମୁଲକ ।
ଲୟୁଦୁର୍ବଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁଦୁ ପଞ୍ଚମୁଳ ପାତନ, (ବୃତ୍ତତା, ଶାଳପର୍ଣ୍ଣୀ, ବୃତ୍ତପର୍ଣ୍ଣୀ, ଶୋଖୁରୀ) ।		ଲୟୁପୁଳ—ସୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଲୟୁଭୁଦୁମ୍ବର ପ୍ରେସ ଢିଟର ।	ଲୟୁମୁଲକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ହସ୍ତମୁଲକ, ନେପାଳ-ଲୟୁମୁଲ—ବି. (କ.ଧା) ଅଳଚାମ୍-ସନ୍ତା ଦର, (ବି-ବ.ଶ୍ରୀ) ଯହିର ମୁଲ କମ୍, ସନ୍ତା ।
ଲୟୁପୁତନକ—ସୁଂ. ବି. ଦ୍ରୁତଗମନଶୀଳ ହିତୋପଦେଶ ବଣ୍ଣିତ କାକ ।		ଲୟୁପୁତର—ସୁଂ. ବି. ଭୁର୍ବଦରକେଳ, ଲଟାବର୍ତ୍ତ, କର୍କରୁ ।	ଲୟୁମୁଣ୍ଣି—ସୁଂ. ବି. (କ.ଧା) ଅଳ୍ପପ୍ରସାର, ସ୍ଵର୍ଗବଣି, ଅଳଶାସ୍ତ୍ରସ୍ଵର୍ଗବିଶେଷ ।
ଲୟୁପୁତର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କମଳାଭୁଣ୍ଣିତ ।		ଲୟୁପୁତର—ସୁଂ. ବି. ନିମ୍ନପଦ, ନିକୁଷ୍ଟଜନ୍ମ ।	ଲୟୁମୁତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଅନ୍ତମୁଲ, କିଲୟ ଲତା, ଶାରିବା । [ମୂଳ ।
ଲୟୁପୁତର—ଶ୍ରୀ. ବି. ହୁମାଲୟରେ ଜାତ ହୃଦୟ ବିଶେଷ ।		ଲୟୁପୁତର—ସୁଂ. ବି. ରେତମୁତା, ନିମ୍ନମୁତା, ପୁରୁଷମୁତା ।	ଲୟୁମୁଲ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ବେଣାବେର, ବେଣା-ଲୟୁଲକିତ—ବି. (ଦୁଦ୍ଧ) ଯୁଦ୍ଧ ଅଷ୍ଟ ପୁନ୍ଦର, ଯୁଦ୍ଧ ଓ ସୁଶ୍ରାବ୍ୟ (ସ୍ଵର) ।
ଲୟୁପୁତର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଅଶ୍ଵତ୍ରବୁକ୍ଷା ।		ଲୟୁପୁତର—ବି. (କ.ଧା) ଅଳ୍ପଓଜନ, ସାମାନ୍ୟ ଦାୟିତା, (ବିଂ) ଘାହାର ଓଜନ ଅଳ୍ପ, ହାଲୁକା ।	ଲୟୁମୁଲକିତରୁଷ୍ମା—ବି. ଯେଉଁ ଚର୍ବି-ଶପର ପ୍ରଥମ ତନ ଚରଣରେ ଆପ ଅଷ୍ଟର ଲେଖାର୍ ଥାଏ ଓ ଶେଷ ଚରଣରେ ସାତ ଅଷ୍ଟର ଥାଏ ।
ଲୟୁପୁତର—ସୁଂ. ବି. ସୁତ୍ରତିଶାସ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।		ଲୟୁପୁତର—କ୍ଲୀ. ବି. (କ.ଧା) ସହଜ ପରିପାକ ଦ୍ରୁବର ଭୋଜନ, ଜଳଶିଆ, ପରିମିତାହାର, (ବିଂ) ଲୟୁପୁତର ଦେଖ ।	ଲୟୁମୁଲେଣିକା—ବି. ବାର୍ଷିକ ଶାକତରୁ ବିଶେଷ, ଲୁଣଲୁଣିଆ ଶାକ ।
ଲୟୁପୁତର—ଶ୍ରୀ. ବି. ନାନାଧାରନ୍, ଚିନାଶ୍ଵା ।		ଲୟୁପୁତର—ସୁଂ. ବି. (କ.ଧା) ସହଜ ପରିପାକ ଦ୍ରୁବର ଭୋଜନ, ଜଳଶିଆ, ପରିମିତାହାର, ଦେଖ ।	ଲୟୁମୁଲ୍ୟ—ବି. ପ୍ରେସ ବରକୋଳ, ଭୁର୍ବଦରକୋଳ, କର୍କରୁ ।
ଲୟୁପୁତର—ଶ୍ରୀ. ବି. କୁଆ ।		ଲୟୁପୁତର—ବି. (କ.ଧା) ଯେଉଁ ବର୍ଣ୍ଣର ଉଚାରଣ କାଳ ଅଳ୍ପ ।	ଲୟୁମୁଲ୍ୟ—ବି. (କ.ଧା) ଯେଉଁ ବରକୋଳ ବଳାନମକ ହୃଦୟ ।
ଲୟୁପୁତର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦ୍ରୀପାନ୍ତର, ଦ୍ରୀପାନ୍ତର ହେରୁକା ।		ଲୟୁପୁତର—ସୁଂ. ବି. (କ.ଧା) ଯେ ଅଳ୍ପମାତ୍ର ଶାଦ୍ୟ, ଶୀଘ୍ର, ଯେ ଲୟୁପୁତର ଦ୍ରୁବ ଶାଦ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲୟୁପୁତରିମା ।	ଲୟୁମୁଲ୍ୟ—ସୁଂ. ବି. (କ.ଧା) ସୁଷ୍ଠୁବାସ ପରିଧାନକାରୀ ।
ଲୟୁପୁତର—ଶ୍ରୀ. ବି. ସାମାନ୍ୟ ପାପ, (ବି-ବ.ଶ୍ରୀ) ସାମାନ୍ୟ ପାପଯୁକ୍ତ ।		ଲୟୁପୁତର—ସୁଂ. ବି. (କ.ଧା) ଯୁଦ୍ଧାମାତ୍ର ପ୍ରେସ ଶ୍ରୀମତ୍ର ଶାକରୁଷ ।	

ଲଘୁବିଜନ—ପୁ. ବି. ଦ୍ରୁତଗମନ ।
 ଲଘୁବିଷ୍ଟ—ପୁ. ବି. ବିଷ୍ଟକୁ କଥିତ ସ୍ଥାନିତି-
 ବିଶେଷ ।
 ଲଘୁଚାରି—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମାତକାରୀୟ ଏ
 ବିଲମ୍ବୀ, ଯାହାର ବ୍ୟବସାୟ ମାତ ଅଟେ,
 ମାତ ବ୍ୟବହାରକାରୀ, ଅବିବେଚନ
 (ବ୍ୟକ୍ତି), ମନ୍ଦବୂପେ ପରିଗୁଣିତ (କର୍ମ),
 (ବି-କ. ଧା) ମାତକର୍ମ, ମାତ ବ୍ୟବସାୟ ।
 ଲଘୁବେଧୀ—ପୁ. ବି. (ଲଘୁ + ବିଧ +
 କି. ଇନ୍) ଯେ କିମତେ ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ଭେଦ
 କରିପାରେ ।
 ଲଘୁବ୍ୟୟ—ବି. (କ. ଧା) ଅଳପ ଖରଚ,
 ପରିମିତ ବ୍ୟୟ, (ପୁ. ବିଂ) ପରିମିତବ୍ୟୟ ।
 (ଶ୍ରୀ) ଲଘୁବ୍ୟୟ ।
 ଲଘୁବ୍ରାହ୍ମୀ—ବି. ଏକପ୍ରକାର ପ୍ରୋଟ
 ବ୍ରାହ୍ମିଣାକ ।
 ଲଘୁଶଙ୍କା—ବି. ମୂର୍ଖୋଷର୍ଗ, ପ୍ରସାବ-
 ଦେଶ ବୋଧହେବା, ମୂର୍ଖମାତ୍ରବା ।
 ଲଘୁଶଙ୍କ—ବି. ମୂର୍ଖ, ଶଙ୍କ, ଚେଣ୍ଟା ।
 ଲଘୁଶମୀ—ଶ୍ରୀ ବି. ଶମୀବୁଦ୍ଧିବିଶେଷ ।
 ଲଘୁଶିତ—ବି. ଗର୍ଭଣାଗର । [ଚିତ୍ର ।]
 ଲଘୁଶ୍ରୀ—ପୁ. ବି. ଲଘୁପକୃତିକ, ଲଘୁ-
 ଲଘୁସଦାପଳା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଲଘୁ-
 ଦୂମରିକା, ପ୍ରୋଟ ଡିମିର । [ସ୍ଵକି ।]
 ଲଘୁସମର—ବି. (ଲଘୁ + ସମର) ସାମାନ୍ୟ
 ଲଘୁସାର—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଅଳ୍ପ
 ସାରମ୍ବକ ।
 ଲଘୁସିଜାନ୍ତକୌମ୍ପୁଣୀ—ବି. ସମ୍ପୃକ୍ତ
 ବ୍ୟବକରଣ ଛାନ୍ଦବିଶେଷ ।
 ଲଘୁସ୍ଵରବ—ପୁ. ବି. (ଲଘୁ + ସ୍ଵରବ)
 ଲଘୁତ୍ତିର ଦେଖ ।
 ଲଘୁସ୍ଵର—ବି. (କ. ଧା) ଦ୍ରୁତସ୍ଵର, ଯେଉଁ
 ସ୍ଵରର ଛାନ୍ଦବିଶେଷ କାଳ ଅଳ୍ପ, ମଧୁ-
 ସ୍ଵର, ଶୀଘ୍ର ଗଲାର ଶବ, (ପୁ. ବିଂ)
 ବ. ଶ୍ରୀ; ମଧୁସ୍ଵରବିଶେଷ, (ଶ୍ରୀ) ଲଘୁସ୍ଵର ।
 ଲଘୁହୃଦୟ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଶାସ୍ତ୍ରବେଧୀ,
 ଶିପ୍ରହୃଦୟ, ପଟ୍ଟୁ, ଦକ୍ଷ, ଅବିରହୃଦୟ,
 ଶିଶ୍ରୀ ବାଣତ୍ୟାଗୀ, (ପୁ. ବିଂ) ଶିପ୍ରହୃଦୟ
 ଧନୁର୍ଧର ।

ଲଘୁହୃଦୟତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲଘୁହୃଦୟର, ଲଘୁ-
 ହୃଦୟ ଭବ ।
 ଲଘୁହାରିତ—ବି. ମୁଢ଼ିଶାସ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।
 ଲଘୁହୃଦୟ—ପୁ. ବିଂ. ଚଞ୍ଚଳତିତ, ଅପ୍ରିତ
 ମତ, ଲଘୁତ୍ତିର ଦେଖ ।
 ଲଘୁହୃଦୟମୂରି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲଘୁହୃଦୟରକା,
 ପ୍ରୋଟ ଡିମିର ।
 ଲଘୁ—ବି ଓ ବି. (ଶ୍ରୀ) ଲଘୁ ଦେଖ ।
 ଲଘୁକରଣ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଲଘୁ + କୁ + କରଣ)
 ଦ୍ରୁତିକରଣ, ହାଲୁକା କରଣୀ, ଦ୍ରୁଷ-
 କରଣ, ନିମ୍ନଶ୍ରେଣୀଷ୍ଠ ରଣକୁ ଉଚ୍ଚ
 ଶ୍ରେଣୀର ରଣରେ ଓ ଉଚ୍ଚଶ୍ରେଣୀର
 ରଣକୁ ନିମ୍ନଶ୍ରେଣୀର ରଣରେ ପରିଣତ
 କରିବା ।
 ଲଘୁକୃତ—ବି. (ଲଘୁ + କୁ + ତ)
 ଲଘୁ ବା ଦ୍ରୁଷ କରିଯାଇଥିବା (ଲଘୁ-
 ପାର୍ଦାର୍ଥ) ।
 ଲଘୁକୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଲଘୁ + ରକ୍ତ) ଲଘୁକଥିନ
 ଅଳ୍ପକଥନ ।
 ଲଘୁଦୂମରିକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରୋଟ ଡିମିର ।
 ଲଘୁଦି—ପୁ. ବି. ଅତି ରକ୍ଷି ପ୍ରଦର୍ଶିତ
 ସ୍ଥାନିତିବିଶେଷ ।
 ଲଘୁଦିନ-ବି ଓ ବି. ଲଘୁଦିନକ ଦେଖ ।
 ଲଘୁଦିନ—ପୁ. ବି. (ଲଘୁ + ଅଣ୍ଟ + କ.
 ଇନ୍) ଲଘୁଦିନ, ଯେ ଲଘୁପାକ ଦ୍ରୁଷ୍ୟ
 ଶାସ୍ତ୍ର, (ଶ୍ରୀ) ରଘୁଦିନ ।
 ଲଘୁଦାର—ବି ଓ ବି. (ଲଘୁ + ଆହାର)
 ଲଘୁଦିନ ଦେଖ ।
 ଲଘୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଲଘୁ + ର) ଲଘୁର
 ସ୍ଥାନିତି, (ବି) ସ୍ଵକୁମାର ଶ୍ରୀ, ବିଦର୍ଶପଳ,
 ପିତୃଙ୍ଗଶାର, ହାଲୁକା, ପ୍ରୋଟ ଶରତ,
 ଶୀବାହୁକ ଯାନବିଶେଷ, ଶତିଆ,
 ତେଜି ।
 ଲଘୁଶଙ୍କା—ବି. ଲଘୁଶଙ୍କା ।
 ଲଙ୍କଜଡ଼ା—ଗ୍ରା. ବି. ବାଇଗବା ଦେଖ ।
 ଲଙ୍କଦେବତା—ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଲଙ୍କଜ
 ଦେବତାକାରୀ ।
 ଲଙ୍କାଦ୍ଵାରି—ବି. ଭାରତ ମହାସାଗରରୁ
 ଦ୍ଵାରିପବିଶେଷ, ଦ୍ଵାରିଦ୍ଵାରିପ ।
 ଲଙ୍କାନାଥ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀତର୍କ) ରବଣ,
 ବିଶ୍ଵାଶକ ।
 ଲଙ୍କାନାୟକ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀତର୍କ) ରବଣ ।
 ଲଙ୍କାପଶ୍ଵର—ଗ୍ରା. ବି. ସପୁରୀ ।
 ଲଙ୍କାପତି—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀତର୍କ) ରବଣ,
 ବିଶ୍ଵାଶକ ।
 ଲଙ୍କାପାତ୍ର—ପ୍ରା. (ଶ୍ରୀମାନ) ବି. ଲଙ୍କାଆୟୁ ।
 ଲଙ୍କାପିକା(ମୁକା) — ବି. ପିତୃଙ୍ଗଶାର ।
 ଲଙ୍କାପୁର(ଶ୍ରୀ) — ବି. ରବଣର ରଜଧାନୀ

ସୁଶ୍ରୀମୟୀ ଲଙ୍କା ।
 ଲଙ୍କାପୋଡ଼ା—ଗ୍ର. ବି. ଲଙ୍କା ଦହ୍ନନ-
 କାର୍ଯ୍ୟ(ପାରତ୍ତନୂମାନ) ।
 ଲଙ୍କାପୋଡ଼ାକାନ(ନ୍ଦ)ର—ଗ୍ର. ବି. ହନ୍ତୁ-
 ମାକତ୍ତ,(ଲ.ଅର୍ଥ)ଯେଉଁଲେକ ବିଭାଗ-
 ଅଧିକ ସୁଷ୍ଠୁପାତ୍ର କରି ସେ ସ୍ଥାନକୁ ବା
 ବଣକୁ ପୁରଖାର ବା ଶ୍ରାବ୍ଦୁଷ କରେ ।
 ଲଙ୍କାଭାଲିଆ—ଗ୍ର. ବି. ଲଙ୍କାଆମ୍ବ, ଏକ-
 ପ୍ରକାର ଫଳ ଓ ତାହାର ମଞ୍ଜି ।
 ଲଙ୍କାମରଚ—ଗ୍ର. ବି. ସ୍ଥନାମପ୍ରତିକ ଶ୍ଵପ୍ନ-
 ବିଶେଷ, କଞ୍ଚାମରଚ, ବଙ୍ଗକାଦ ବର୍ଗର
 କୃତ୍ତିମାତ୍ର ଶାକ ବିଶେଷର ଫଳ ।
 ଲଙ୍କାୟକ୍ଷି—ବି.ରାମାୟଣବର୍ଣ୍ଣତ ଲଙ୍କାରେ
 ହୋଇଥିବା ରାମରାବଣ ଯୁଦ୍ଧ ।
 ଲଙ୍କାରି—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ତ୍ଵ) ରାମଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଲଙ୍କାରିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପିତୃଙ୍ଗଶାଗ ।
 ଲଙ୍କାରିଣ୍ଣ—ଗ୍ର. ବି. ହନ୍ତୁଶ୍ରାଦ୍ଧ ବର୍ଗର
 ଶ୍ରୀଗୀ ଦୃଷ୍ଟିବିଶେଷ, ଶତ୍ରୁଧିଣ୍ୟ ।
 ଲଙ୍କାରୁଦ୍ଧୀ—ପୁ. ବି. ଦୃଷ୍ଟିବିଶେଷ, ଲଙ୍କା-
 ହିଣ୍ୟ, (ପୁ. ବି.) ଲଙ୍କାବାସୀ ।
 ଲଙ୍କାରୀ—ଗ୍ର. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଲଙ୍କାର ପୂଜିତା
 ଗ୍ରାମଦେବବିଶେଷ ।
 ଲଙ୍କିଦୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲଙ୍କା+କନ୍ତୁ+ର)
 ଲଙ୍କେଶ୍ଵରୀ ।
 ଲଙ୍କିଲଙ୍କି—ଯା. ବି. ଶୁନ୍ତୀକୃତ ବା ଧୂକାଳ
 ହୋଇଥିବା ମାରକିନ୍ ଆନ, ନହନ୍-
 କିଲଙ୍କି । [ବିଧାବଣ ।]
 ଲଙ୍କେଶ—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ତ୍ଵ) ରାବଣ,
 ଲଙ୍କେଶବାରିକେତୁ—ପୁ. ବି. ଅର୍ଜନ୍
 ଲଙ୍କେଶର—ପୁ. ବି. (ଗତତ୍ତ୍ଵ) ରାବଣ,
 ବିଶ୍ଵାସି ।
 ଲଙ୍କେଶୁଶ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲଙ୍କା+ଶୁଶ୍ରୀ)
 ରାବଣାଧ୍ୟାତ୍ମିତ ଲଙ୍କା ନନ୍ଦର ଅଧ୍ୟ-
 ଷାଶ୍ଵି ଦେଖି ।
 ଲଙ୍କେପଙ୍ଗହେବା—ଗ୍ର. କି କୌଣସି
 ସ୍ଥାନରେ କୌଣସି ଗୁଡ଼ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟରେ
 ଉତ୍ତ୍ପତ୍ତଃ ବୁଲିବା ।
 ଲଙ୍କ—ପୁ. ବି. (ଲଙ୍କା + ଶ୍ର. ଅ) ସଙ୍କା,
 ମିଳନ, ଭେଟ, ଖଞ୍ଜିତା, (କ. ଅ) ଜାତି;

ଉପପତ୍ର । [କାର ।
 ଲଙ୍ଘକ—ପୁ. ବ. (ଲଙ୍ଘ+କ)ଉପପତ୍ର,
 ଲଙ୍ଘର—ଯା. ବ. ଜାହାନାଦ ଅଟକାଇ-
 ବାର ଲୌହାଦି ନିର୍ମତ ଲଙ୍ଘଲାକୃତ
 ଅଞ୍ଚୁକୁ । [ଶାଳା ।
 ଲଙ୍ଘରଣାକା—ଯା. ବ. ଧର୍ମଶାଳା, ବରଦ୍ଵା-
 ଲଙ୍ଘରଗା—ଯା. ବ. ବନ୍ଦର ।
 ଲଙ୍ଘରପଞ୍ଚରହେବା—ଶା. ଫି. ଲଙ୍ଘପଞ୍ଚ-
 ହେବା ଦେଖ ।
 ଲଙ୍ଘଳ—ଚ. (ସଂ-ଲଙ୍ଘଳ) ଭୁମି ଚଷି-
 ବାର ଲୌହମୁଖ ଯାଉ ।
 ଲଙ୍ଘଳକଣ୍ଠ—ଶା. ବ. (ସଂ-କୁଣ୍ଠ)ବକ-
 ଶୀବାପରି ଲଙ୍ଘଳର ଯେଉଁ ଲମ୍ବ
 କାଷ୍ଟର ଉର୍ଧ୍ବଭଗମ୍ବ ବେଶକୁ ଦୂରିଆ
 ହାତରେ ଧରି ହଳ କରେ ।
 ଲଙ୍ଘଳମୁଣ୍ଡ—ଶା. ବ. ଯେଉଁ କାଠ
 ଗଢ଼ିବୁ ଲଙ୍ଘଳ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଏ ।
 ଲଙ୍ଘଳଶୋଭ—ଶା. (ବ୍ରା.) ବ. ଯୁଆନି ।
 ଲଙ୍ଘଳା—ଶା. ପୁ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. ଉଲଙ୍ଘ, ଯେ
 ଲୁଗା ପିନ୍ଧ ନଥାଏ, ଅଳଙ୍କାରବିଶ୍ଵାନ,
 ଆବରଣଶ୍ଵାନ, (ଲ. ଅର୍ଥ) ନିର୍ଲକ୍ଷ, ଯାହାର
 ସ୍ତ୍ରୀ ପୁଷ୍ପାଦି ପୋଷ୍ଣବର୍ଗ କେହି ନ ଥାଏ
 ଲଙ୍ଘଳାକଣ୍ଠ—ଶା. ଫି. ବିଷ୍ଣୁ କରିବା,
 ଅଳଙ୍କାରବିଶ୍ଵାନ କରିବା, (ଲ. ଅର୍ଥ)
 ସପ୍ତଶ୍ଵାନୁକରିବା, ନିଃସ୍ଵକରିବା ।
 ଲଙ୍ଘଳାକୌସ୍ତ୍ର—ଶା. ବ. କୌସ୍ତ୍ର-
 ଗୋଟି ସମ୍ମୂତ ବୈଦିକ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ
 ଶ୍ରେଣୀବିଶେଷ ।
 ଲଙ୍ଘଳାଗଣ୍ଠ—ଶା. ବ. ବନ୍ଦରପୁନ ଶଶର ।
 ଲଙ୍ଘଳାପଣ—ଶା. ବ. ନିର୍ଲକ୍ଷପଣିଆ,
 ନଗ୍ନତା ।
 ଲଙ୍ଘଳାମୁକୁଳ (ମୁରୁରା) — ଶା. ବି. ଯେଉଁ
 ବ୍ୟକ୍ତିର ଦେହବୁ ଲଗା ଖସି ପଡ଼ିଥାଏ
 ଓ କେଣ ଦିଟି ପଡ଼ିଥାଏ, (ଲ. ଅର୍ଥ)
 ଯାହାର କେଶବାସ ଅସମ୍ଭାଳ ହୋଇ-
 ଥାଏ ।
 ଲଙ୍ଘମୟ—ଶି. ବି. ସମୋଗର ଉପମ୍ଯ
 ଲଙ୍ଘୁଟି—ଶା. ବ. ଲେଙ୍ଘୁଟି ।
 ଲଙ୍ଘଳ—ବି. (ଲଙ୍ଘଳ+ଉଳ) ଲଙ୍ଘଳ

ଲକ୍ଷମନ୍ତୁଳୀ—ଶା. ବ. ହରଦ୍ଵାରଠାରୀ
ବଦରିକାଶ୍ରମକୁ ଯିବା ପଥରେ ଚଙ୍ଗା-
ନଦୀ ଉପରେ ଥବା ଟିଙ୍କୁଳିର ଦୋଳାସ୍-
ମ'ନ ପୋଲି ।

ଲକ୍ଷମ—ଶା. ବ. ଫଳାରମୋହନ ସେନା-
ପଙ୍କେ କୃତ ଉପନ୍ୟାସବିଶେଷ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ—ଶା. ବ. (ମୁଣ୍ଡ-ଲକ୍ଷ୍ମୀ) ଭୁଲନା,
ସାତୁର୍ଯ୍ୟ, ନମୂନା, ବଳଦଥାଦିଜ୍
ଦେହରେ ଉପ୍ରେତ୍ତେଲୋହଲୋକାର ଦାଗ
ଦେବା, ବନ୍ଦୁକ ମରିବା, ଦୂଧ ଉପରେ
ପଡ଼ିବା ଶର, (ଶା.ବି.) ସତ୍ତ୍ଵା ।

ଲକ୍ଷ୍ମିଲକ୍ଷ୍ମୀ—ଶା. ବ. ଲକ୍ଷ୍ମିବା କର୍ମ, ଲକ୍ଷ୍ମିବା-
ଦିଦ୍ୟା ।

ଲକ୍ଷ୍ମିବା—ଶା. ବ. ଭୁଲନାକରିବା, ଉପ-
ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବା, ଅନୁମାନକରିବା ।

ଲକ୍ଷମାରିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଲକ୍ଷମାରିକୀ ଲତା ।

ଲକ୍ଷମି—ଯା. ବି. ସୁମାଦୁ, ମୁଖୀ
ବୋଚକ, ରସ୍ୟକୁ, ଅଠାଳିଆ, ଆଦ୍ରୀ,
(ଶା.ବି)ସୁମାଦୁ, ଝଠା, ଆଦ୍ରୀତା, ରସ ।

ଲକ୍ଷମି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ବନକାର୍ପାସୀ, ପ୍ରାହୃଣ-
ଶ୍ରେଣୀବିଶେଷ ।

ଲକ୍ଷମାନ—ସୁ. ବି. (ଲକ୍ଷି+କ.ଆନ)
ଲକ୍ଷମାରିକ, ଲକ୍ଷମି, ଲକ୍ଷମାନ୍ତୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଲକ୍ଷମାନା ।

ଲକ୍ଷମି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଲକ୍ଷମାନୀ ।

ଲକ୍ଷମି—ବ. (ଲହୁକୁ+ଭ.ଅ+ଆ)ହୁଦୀ-
ସୁର କୋମଳ ବୃତ୍ତିବିଶେଷ, ଯେଉଁ
ବୃତ୍ତି ଯୋଗୁ ଅନ୍ୟର ସମୟରେ ବା
ଜୀବିଷାରରେ କେତେକ କାର୍ଯ୍ୟ

କରିବାକୁ ମନରେ ସଙ୍କୋଚ ଉପର୍ଯ୍ୟତ
ହୁଏ, ମୁଢ଼ା, ଶରମ, ଅନୁଭିତ କାର୍ଯ୍ୟ-
ଜନିତ ଅନ୍ତରରେ ସଙ୍କୋଚଦୋଧ,
ଲକ୍ଷମାରିକା ।

ଲକ୍ଷମାକର—ଶି. ବି. ଲକ୍ଷମାନକ ଦେଖ ।

ଲକ୍ଷମାକୁ—ସୁ. ବି. (ମୁଣ୍ଡ-ଲକ୍ଷ୍ମୀ) ଲକ୍ଷିତ,
ଲକ୍ଷମାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲକ୍ଷମାନୀ ।

ଲକ୍ଷମାକୁଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଲକ୍ଷମାକୁଳ ଲତା ।

ଲକ୍ଷମାନକ—ବି. (ଲକ୍ଷି+ଜନକ)ଲକ୍ଷି
ରୁପାଦିକ, ଲକ୍ଷମାକର ।

ଲକ୍ଷମାନନିତି—ବି. (ମୁଣ୍ଡ-ଲକ୍ଷ୍ମୀ) ଲକ୍ଷମାନୀ କାତା ।

ଲକ୍ଷମାନ୍ୟାଗ—ବି. (ମୁଣ୍ଡ-ଲକ୍ଷ୍ମୀ) ମନରୁ ଲକ୍ଷି
ଭବକୁ ଛାଡ଼ିବା ।

ଲକ୍ଷମାନ୍ୟାଗୀ—ସୁ. ବି. (ଲକ୍ଷି+ତ୍ୟକ୍ତି
କ.ରତ୍ନ) ନିର୍ମିତ, ତ୍ୟକ୍ତିଲକ୍ଷି, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ଲକ୍ଷମାନ୍ୟାଗୀମା ।

ଲକ୍ଷମାନ୍ୟାଗୀ—ସୁ. ବି. ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି
ଅନ୍ୟକୁ ଲକ୍ଷିତ କରିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଦାତୀ ।

ଲକ୍ଷମାନ୍ୟାଗରିବନ—ଶା. କି. (ନିକେ)ଲକ୍ଷି
ତ୍ୟକ୍ତି କରିବା, (ଅନ୍ୟର)ଲକ୍ଷି ନିବା-
ରଣ କରିବା ।

ଲକ୍ଷମାନ୍ୟାଗି—ଶା. କି. ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ
ଲୋକ ସମାଜରେ ଲକ୍ଷିତ କରିବା ।

ଲକ୍ଷମାନ୍ୟାଗି—ବ. (ମୁଣ୍ଡ-ଲକ୍ଷ୍ମୀ) ଲକ୍ଷମାନ୍ୟାଗିଲା,
ଲକ୍ଷମାନ୍ୟାଗି ମୁଖର ।

ଲକ୍ଷମାନ୍ୟାଗି—ବ. (ମୁଣ୍ଡ-ଲକ୍ଷ୍ମୀ) ମନରୁ ଲକ୍ଷି-
ବୁପ ଭବର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିନାଶ ।

ଲକ୍ଷମାନତ(ମୁ)—ବି. (ମୁଣ୍ଡ-ଲକ୍ଷ୍ମୀ) ଲକ୍ଷି ଯୋଗୁ
ତିଳକୁ ହୋଇଥିବା (ମୁଣ୍ଡ ବା ମୁଖ) ।

ଲକ୍ଷମାନିବାରକ—ସୁ. ବି. ଯେ ବା ଯାହା
ମନୁଷ୍ୟକୁ ଲକ୍ଷମାନ୍ୟାଗରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ନିବାରିକା ।

ଲକ୍ଷମାନିବାରଣ—ବ. (ମୁଣ୍ଡ-ଲକ୍ଷ୍ମୀ) ଲକ୍ଷମାନୀ
ମନୁଷ୍ୟକୁ ରକ୍ଷା କରିବା, (ବି. ଲକ୍ଷି+
ନି+ବୁନ୍ଦିତିରକ+କ.ଅନ) ଲକ୍ଷମାନିବା-
ରକ ଦେଖ, (ଶା.ବି) ଉତ୍ତର ନାତିର
ଉପାଧିବିଶେଷ ।

ଲକ୍ଷମାନିତ—ବି. (ମୁଣ୍ଡ-ଲକ୍ଷ୍ମୀ) ଲକ୍ଷମାନ୍ୟାଗି,
ଲକ୍ଷିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲକ୍ଷମାନୀ ।

ଲକ୍ଷମାପାଇବା—ଶା. କି. ଲକ୍ଷିତ ହେବା,
ଅପମାନିତ ହେବା ।

ଲକ୍ଷମାପ୍ରଦ—ସୁ. ବି. (ଲକ୍ଷି+ପ୍ରଦ+ଦା)
ଲକ୍ଷମାପ୍ରଦାନିକା, ଲକ୍ଷମାନିକ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଲକ୍ଷମାପ୍ରଦା ।

ଲକ୍ଷମାପାଇବା—ଶା. କି. ଲକ୍ଷମାନୀ
ପାଦ, ଚରଣ, ଲକ୍ଷମାନୀ, ପୁଷ୍ଟି, ଅନିଦ୍ରା,
ଲମ୍ବିତ୍ୟ, ସ୍ରୋତ୍ୟ, କଷ୍ଟ, କଷ୍ଟ ।

ଲକ୍ଷମାପାଇବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଲକ୍ଷମାନୀ+ଆମାନୀ)ଲକ୍ଷମାନୁଲୀ,
ପୁଷ୍ଟି, ଲକ୍ଷମାନୁଲୀ, ନିର୍ମିତ, ସ୍ତ୍ରୀ,
(ଶା.ବି) ଲକ୍ଷମାନୁଲୀ, ଧୂମକେତୁ ।

ଲକ୍ଷମାପାଇବା—ଶା. କି. ଲକ୍ଷମାନୀ ଲତା ।

ଦେଖ, (ବି) ଲକ୍ଷମାନୀ ଲତା ।

ଲକ୍ଷମାବତ୍ତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଲକ୍ଷମାକୁ ଦେଖ ।

ଲକ୍ଷମାବନ୍ତି—ବି. (ମୁଣ୍ଡ-ଲକ୍ଷ୍ମୀ) ଲକ୍ଷମା
ଯୋଗୁ ଅଧ୍ୟୋମୁଖ ।

ଲକ୍ଷମାବନ୍ତି—ଶା. ପୁ. ବି. (ଲକ୍ଷମାନୀଲ)
ଲକ୍ଷମାବନ୍ତି—ବି. (ଲକ୍ଷମାନୀଲ+ଆବନ୍ତି)

ଲକ୍ଷମାବନ୍ତି—ବି. (ଲକ୍ଷମାନୀଲ+ବନ୍ତି) ଲକ୍ଷମା-
ବୁନ୍ଦି, ଲକ୍ଷମାଶୀଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲକ୍ଷମାବନ୍ତା ।

ଲକ୍ଷମାବନ୍ତମ—ଶା. ବି. ଲକ୍ଷମା ।

ଲକ୍ଷମାଶୀଳ—ପୁ. ବି. (ଲକ୍ଷମାନୀଲ)
ଲକ୍ଷମାଶୀଳ—ଶା. ବି. (ଲକ୍ଷମାନୀଲ+ତା)

ଲକ୍ଷମାଶୀଳତା, ଲକ୍ଷମାଶୀଳବନ୍ଦ ।

ଲକ୍ଷମାଶୂନ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ମୁଣ୍ଡ-ଲକ୍ଷ୍ମୀ) ନିର୍ମିତ,
ଅଲାନୁକ ।

ଲକ୍ଷମାଶୂନ୍ୟ—ଶା. ବି. ଲକ୍ଷମା ଓ ସମ୍ମାନ ।

ଲକ୍ଷମାଶୂନ୍ୟ—ବି. (କ.ମୁ.) ଲକ୍ଷମାକୁ ଦେଖ ।

ଲକ୍ଷମାଶୂନ୍ୟ—ବି. (ମୁଣ୍ଡ-ଲକ୍ଷ୍ମୀ) ଲକ୍ଷମାନୁନ୍ୟ,
ଦେହିଆ, ନିର୍ମିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲକ୍ଷମାଶୂନ୍ୟ ।

ଲକ୍ଷମାଶୂନ୍ୟ—ବି. (ଲକ୍ଷମାନୀଲ+ରତ୍ନ) ଲକ୍ଷମାଯୁନ୍ୟ,
ଲକ୍ଷମାଶୂନ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲକ୍ଷମାଶୂନ୍ୟ ।

ଲକ୍ଷମାଶୂନ୍ୟ—ବି. ଗ୍ରହମାନକର ଭାବ ବା
ଅବସ୍ଥାବିଶେଷ ।

ଲକ୍ଷମାଶୂନ୍ୟ—ଶା. ବି. ଲକ୍ଷମାକୁଳା, ଲକ୍ଷମାନିଲ ଲତା ।

ଲକ୍ଷମାଶୂନ୍ୟ—ଶା. ବି. (ଲକ୍ଷମାନୀଲ+ଯା+ଆ)ଲକ୍ଷମା
ଦେଖ ।

ଲକ୍ଷମାଶୂନ୍ୟ—ଶା. ବି. ଉପହାର, ଉହୋତ ।

ଲକ୍ଷମାଶୂନ୍ୟ—ଶା. ବି. (ଲକ୍ଷମାନୀଲ+ଅନ୍ତର୍ବାଦି)ଲକ୍ଷମାଶୂନ୍ୟ
ଜୀବିତ—ଶା. ବି. ଲକ୍ଷମାଶୂନ୍ୟ, ନିର୍ମିତ, ସ୍ତ୍ରୀ,
(ଶା.ବି) ଲକ୍ଷମାଶୂନ୍ୟ, ଧୂମକେତୁ ।

ଲକ୍ଷମାକୁଳା—ଶା. ବି. ଆମେରିକାଦେଶୀୟ
ବିଦ୍ୟୁତ୍ସମ୍ବଲ୍ୟୁନ୍ୟ ଏକପ୍ରକାର କୁକୁଡ଼ା ।

ଲକ୍ଷମାତାର୍ତ୍ତା—ଶା. ବି. ଧୂମକେତୁ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ+ଅକ୍ଷା) ଶଣିକା, ବେଣ୍ୟା ।

ଲହୁ—ଗ୍ରା.ବି.ଲହୁ—ଦେଖ, (ପ୍ରା.ସାଜସୁର. ବି) ଥର ।

ଲହୁପଟ—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ. ଅଛି କଷ୍ଟରେ, ଗୋଳମଳ ।

ଲହୁପଟ—ପ୍ରା.(ସମ୍ବୁଦ୍ଧ)କି. ଶାମୁଗ୍ରୁ ।

ଲହୁ—ବି. (ଲହୁ+ଆ) ଅପରାଧ, ଅନିସ୍ତ, ଅନର୍ଥ, ଅନବହୁତ ହୋଇ କଥା କହିବା, ପ୍ରମାଦ ବଚନ, ଦୋଷ, ପାଗଳ ବ୍ୟକ୍ତି, ନିଶ୍ଚୋଧ ବ୍ୟକ୍ତି, କୌର, (ବି)ଲମ୍ପଟ, (ଗ୍ରା.ବି)ଦୂର୍ଜନ ବାନ୍ଧି, ଅଞ୍ଚୁଆ, କୌରୁକ, ହଟ, ସଥାର ଲଳା ।

ଲହୁକ—ପ୍ରା.ବି. (ଲହୁ+କ.ଅକ)ଦୂର୍ଜନ ବ୍ୟକ୍ତି, ଅସାଧୁବ୍ୟକ୍ତି ।

ଲହୁକଣ(ନ)—ଗ୍ରା.ବି. ଶୁକନାପ୍ରୟୁ ପକ୍ଷିଶେଷ, ନିମାନରେ ଝୁଲୁଥିବା କାରୁକାର୍ଯ୍ୟ କାଷ୍ଟରେ, ଲୁଡ଼ିକ ଝୁଲୁଥିବା ଅଳଙ୍କାର, ଚାରିଶେଷ ।

ଲହୁକା—ଗ୍ରା.ବି. ଝୁଲିବା, ଲହୁକିବା କରିବା ଭାବ ।

ଲହୁକାଇବା—ଗ୍ରା.ଫି. ଟାଙ୍କିବା, ଟଙ୍ଗାଇବା, ଉକୁଗୁଇବା, ଝୁଲୁଇବା, ଓହିଲାଇବା ।

ଲହୁକିବା—ଗ୍ରା. ଫି. ନିଜେ ଲତାପରି ତଳକୁ ଲମ୍ବିବା, ଓହିକିବା, ଝୁଲିବା ।

ଲହୁପଟ—ଗ୍ରା. ବି. କଳିକିକିଆ, ଅନର୍ଥ, ପାପପ୍ରମୟ, ବ୍ୟରଗୁର ।

ଲହୁପଟିଆ—ଗ୍ରା.ପୁ.ବି. ବ୍ୟରଗୁରସ୍ତ ଅବେଦିତ ପ୍ରମୟିତ୍ତ ।

ଲହୁପଟ—ଗ୍ରା.ବି. ଧୂଳ ବା କାଦୁଆ-ଅଦିରେ ବୋଲିଦ୍ରୋଇଥିବା, ସରସର, ଜନ୍ମିତ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧ, ଗଡ଼େଇତିବେଇ ହୋଇଥିବା ।

ଲହୁପଟିଆ—ଗ୍ରା.ବି.କାଦୁଆ, ଅଠ, ପଙ୍କ ବା ଧୂଳ ବୋଲିଦ୍ରୋଇଥିବା, ଗୋଲିମାଳିଆ, ଅଠିଆ, ନାଳୁଆ, ବହୁଲିଆ (ଦ୍ରୁବପଦାର୍ଥ) ।

ଲହୁପଣ୍ଡ—କ୍ଲୀ.ବି.(ଲହୁ + ପଣ୍ଡ) ଗୁଡ଼ହକ୍

ଲହୁ—ପୁ.ବି. ମୁଲବଣ୍ୟ, ସୁନ୍ଦର, (ପ୍ରା.)ଲହୁ ।

ଲହୁପଟର—ଗ୍ରା.ବି. ଗଡ଼େଇତିବେଇ ହୋଇଥିବା, ସମ୍ବୁଦ୍ଧ, ଲହୁପଟ, ଲହୁ-ପଟିଆ ଦେଖ ।

ଲହୁର—ଗ୍ରା.ବି. ଗୋଲମାଳିଆ, ଜଟିଲ, ଅତ୍ରୁଆ ।

ଲହୁର—ଯା.ବି. ସୁତ୍ରି, ଅଦୃଷ୍ଟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ପଶ ରଖି ଖେଳିବା ।

ଲହୁରେ ପଡ଼ିବା—ଗ୍ରା. ଫି. ଅତ୍ରୁଆରେ ପଣ୍ଡିବା, ଗୋଳମଳରେ ପଡ଼ିବା ।

ଲହୁରାଇବା—ଗ୍ରା.ଫି.କୌଣସି ଗୋଲମଳ ଆରମ୍ଭ କରିବା, ସମ୍ବର ଆରମ୍ଭ କରିବା ।

ଲହୁ—ବି. (ଲହୁ+କ.ଅ+ଆ)ବୁର୍ଣ୍ଣକୁନ୍ତଳ, କୁମୁମପୁଲ. ଲହୁକରଞ୍ଜ, କାମୁଜା(ପ୍ରା.), ଘରଚଟିଆ ପକ୍ଷି, (ଗ୍ରା.ବି)ଲତା, ନିରତ ଜଙ୍ଗଳ, ଅନର୍ଥ, ଅନିସ୍ତ, ଅତ୍ୟାରୁର, ସମ୍ବୋଗକରଣ, (ଗ୍ରା.ବି) ସମ୍ବୁଦ୍ଧ, (ପ୍ରା.ସମ୍ବୁଦ୍ଧ) ସାପ ।

ଲହୁଆମ୍ବ—ଗ୍ରା. ବି. ଆମ୍ବରୁଷବିଶେଷ, ଆମ୍ବନାପ୍ରୟୁ ଲହୁକିଆ ଗୁଲୁବିଶେଷ ।

ଲହୁରାଇ—ଗ୍ରା.ଫି. (ଲତା) ମାତ୍ରିବା, ବୁଦ୍ଧିପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିତହେବା, ଦୁରବସ୍ତୁ ମିଳିତ କରିବା, ସୁଠାଇବା, ବୋହାଇ କରିବା, ବୋହ ଲଦିବା ।

ଲହୁରୀ—ପ୍ରା.(ଯାଜନୁର)ବି. ଏକ ବିଡା ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ।

ଲହୁକନିଅର—ଗ୍ରା.ବି. ଲହୁକିଆ ଗୁଲୁବିଶେଷ ।

ଲହୁକରଞ୍ଜ—ଗ୍ରା.ବି. ଲତାକରଞ୍ଜ, ବରିପୋଲ, ଶିଲ ।

ଲହୁପଟର—ଗ୍ରା.ବି. ଲହୁଆଦ ।

ଲହୁବାର୍ଥ(ବରକୋଳି)—ଗ୍ରା.ବି. ବୁର୍ଜିବାରକୋଳି ।

ଲହୁବେର୍ବାକୋଳି—ଗ୍ରା. ବି. ବହାଲୁତ୍ତ, ବାଇଗଣକାନ୍ତାପ୍ରୟୁ କଣ୍ଟକମୟ ଲତାବିଶେଷ ।

ଲହୁଲାଟିହେବା—ଗ୍ରା. ଫି. (ସାଂକୁଣ୍ଡିତ) ଲହୁଲାଟିହେବା ।

ପରମ୍ପର ଧରାଧର ହୋଇ ଭୁମିଭପରେ ଲୋଟିଯିବା ।

ଲଟି—ଗ୍ରା.ବି. କୁଦ୍ରି ଲତା, ଦୟକଙ୍ଗଳ ।

ଲଟିକା—ଗ୍ରା. ବି. ଏକାଧୁକ ଗର୍ଜନ, ବୋରେଇ ।

ଲଟିକାଲ—ଗ୍ରା. ବି. ନନ୍ଦିଆ ।

ଲଟିପତି—ଗ୍ରା.ବି. ଲତାପତି ।

ଲଟୁ—ଗ୍ରା.ବି. ଫୀଡ଼ିନକବିଶେଷ, ଶେଳନା, କନ୍ଦୁଳ, ଖେଳିବାର ପେଣ୍ଡୁ ।

ଲଟୁଆ—ଗ୍ରା.ପୁ.ବି.ଲମ୍ପଟ, ଅନର୍ଥକାନ୍ତ ।

ଲଟୁକ—ବି. ଲେଉଟିଆଶାଗ ।

ଲଟୁଗୁରି—ଗ୍ରା. ବି. ଦୂରିବଣନାମକ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମାନାମକ ପ୍ରକ୍ଷରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଜର ଦୁଇଟି ପେଣ୍ଟୁଲୁ ରଧା ରୈରଲ ନେଇଥିବା ଅଭିଯୋଗରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କୌରୁକ କଣ୍ଠିଥିବା ଘଟନା ଓ ତତ୍ତ୍ଵବଳମୂଳରେ ଲିଖିତ ଉତ୍ତିଆକବି ପାନକୃଷ୍ଣ ଦାସଙ୍କର ପଦ୍ମଗ୍ରହ ।

ଲଟେଇ—ଗ୍ରା.ବି.ସୁତା ଗୁଡ଼ାଇବା ସବ୍ବ ବିଶେଷ, ନଟେଇ ।

ଲଟେଇହେବା—ଗ୍ରା.ଫି. ଅନାଭିପରେ ଲଦିହେବା ।

ଲଟାଶ—ଗ୍ରା. ବି. ଶାଶ୍ଵାର୍ପୁୟ ବର୍ଗର ପକ୍ଷିବିଶେଷ ।

ଲଟ—ପୁ.ବି.ଲଟକ ଦେଖ ।

ଲଟ—ପୁ.ବି.(ଲହୁ+ବି)ଲମ୍ପଟ ବ୍ୟକ୍ତି, ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କରଜାତିବିଶେଷ, ରାଗବିଶେଷ, ଦୁରଙ୍ଗମ, ଯୋଡ଼ା, ଲଟୁ (ପୁ.ବି) ଦୁଶ୍ରିତ (ବ୍ୟକ୍ତି), (ପ୍ରା.)ଲଟ୍ଟା ।

ଲଟକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଲଟ୍ଟା ଦେଖ ।

ଲଟା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.(ଲହୁ+ଆ)କରଞ୍ଜବିଶେଷ, ବାଦ୍ୟବିଶେଷ, ଘରଚଟିଆ ଚଢ଼େଇ, କୁମୁମପୁଲ, ମିଶ୍ର ଶାଦ୍ୟଦ୍ରବ୍ୟବିଶେଷ, ଭୁମର, ଶିଳୀ, ଭୁଲିକା, ଦୂତ, ଦୂର୍ଜ୍ଜଳ, ଦୁଶ୍ରିତା ସ୍ତ୍ରୀ, (ପ୍ରା.ବି) ଦୁଶ୍ରିତା ।

ଲଠଳ୍ଳ—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ. ହତାତ୍ତ୍ଵ ଭୁମିରେ ଲମ୍ବାଶବରେ ଶୋଇବା ବା ପଢ଼ିବା ପ୍ରକାରେ ।

ଲଠା—ଶା. ବ. (ସ-ସନ୍ତି) ଲମ୍ବୟଷ୍ଟି. ଲମ୍ବୀ
ମାପ କରିବାର ପଦିକା, ଲଠା, ଅଠା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ—ଶା. ବ. ପୁଣ୍ୟ, ସନ୍ତ୍ରାନ, (ଶା. ବିଂ)
ଲକ୍ଷ୍ମୀଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେଉଥିବା, ଶୁଖ ଭାବରେ
ଶାତରେ ବସାଯାଇଥିବା ବା ଝୁଲୁଥିବା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପଢ଼ିବା—ଶା. କି. ଉତ୍ସନିବା, ଶୁଖ-
ହେବା, ନଇଁ ପଢ଼ିବା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ + ଅନ) ପଦନ,
ଦୋଳନ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀବଡ଼ି—ଶା. ଅ. ନନ୍ଦବଡ଼ି ଦେଖ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀବଡ଼ି—ଶା. ବି. ନନ୍ଦବଡ଼ି ଦେଖ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀଲକ୍ଷ୍ମୀ—ଶା. ଅ. ନନ୍ଦନକ୍ତି ଦେଖ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀବ୍ରଦ୍ଧ—ଶା. ବି. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ + ଅହ୍ + ଅ)
ମନୋଜ୍ଞ, ପୁନ୍ଦର, ଲୋଳ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ—ଶା. ବି. ଲକ୍ଷ୍ମିବାକର୍ମ, ସୁନ୍ଦରିଆଁ,
କର୍ମନ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ(ତେଇ)—ଶା. ବ. ଯୁଦ୍ଧ, ଲକ୍ଷ୍ମାଇ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀଲକ୍ଷ୍ମୀ—ଶା. ବ. ପରିଷର ଯୁଦ୍ଧ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀତ—ବି. ରତ୍ନପ୍ରତିଃ ଚକ୍ରଥିବା,
ହୁଲୁଥିବା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ—ଶା. ବ. ମିଶ୍ରାନ୍ତ ଗୋଲକବିଶେଷ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀବାବା—ଶା. ବ. ନୂଆଗଡ଼ ବାଜାର
କୁପୁମୀ ନଦୀକୁଳ ଓ ଭଣ୍ଡାର ପଥର
ନାସିରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଛପାକାର ଶିବଲିଙ୍ଗ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ—ପୁ. ବି. ଲଟକ ଦେଖ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ(କ)—କ୍ଲୀ. ବ. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ + ଭୁ) ମିଶ୍ରାନ୍ତ
ଗୋଲକ, ମୋଦକ, ମିଠୋଇ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ—ଶା. ବ. ଲକ୍ଷ୍ମିବା, (ଶା. ବିଂ) ଯେ
ଲଢି, ଯୁଦ୍ଧକାଣ୍ଠ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ(ତେଇ)—ଶା. ବ. ଯୁଦ୍ଧ, ରଣ,
ସ୍ଵର୍ଗପ୍ରତିଃ ପରିଷର ପ୍ରତିପାଦି, ବାକୁମୁକ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ(ତେଇ)ଇବା—ଶା. କି. ଲକ୍ଷ୍ମିବାଦିଯୁଦ୍ଧ
ଶିକ୍ଷନ୍ତରୂପ, ଦୁଇଜଣଙ୍କ ପ୍ରତିବଦ୍ଧିରୂପେ
ଠିଆ କରିବା, ଲକ୍ଷ୍ମାଇରେ ପ୍ରବୁଦ୍ଧ
କରାଇବା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀଲକ୍ଷ୍ମୀ—ଶା. ବ. ପରିଷର ସଂପର୍କ,
ପରିଷର ଯୁଦ୍ଘ, ପରିଷର ଘାତପ୍ରତିପାଦି ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀବା—ଶା. କି. ସୁନ୍ଦରକରିବା, ଶୁନ୍ଦର
ଆସାନ କରିବା, ବାକୁମୁକ କରିବା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରପାଇ—ଶା. ବ. ବାଧାପାଇ, ଯେଉଁ
ପାଇରେ ଏକାଧିକ ପାଇବାଇ ଦଳ
ଆପଣା ଆପଣାର ଯୋନ୍ୟତା ଦେଖାନ୍ତ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ(ଶିଶୁ)ଶିଶୁ—ଶା. ବ. କାଚଆବରଣ
ବେଶିର ପ୍ରମାପ (ଯାହାକୁ ହାତରେ
ଝୁଲୁରକରି ନିଆଯାଇପାରେ) ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପିତା—ଶା. ବ. ଲକ୍ଷ୍ମୀରେର ଜାକି-
ବାର ବଢ଼ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ + ଅ) କଠିନ
ଲମ୍ବାକୁତି ବିଷ୍ଟା, ଉତ୍ତରଶୈପଣ, ଉତ୍ତରପତି
ଫୋପାଇବା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀନ—ଶା. ବ. ଇଂରାଜମାନଙ୍କ ଜନ୍ମ-
ଭୂମି, ଇଂରାଜଦେଶର ପ୍ରଧାନ ନଗର,
ନିଜତି ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରଣ୍ଯ—ଶା. ବି. ଉଚ୍ଛିନ୍ଦି, ପଛିନ୍ଦି,
ଦ୍ୟତବ୍ୟସ୍ତ, ଲେଉଟପାଇସ୍ଟ, ତରତର,
ଚପଳ, ଅପ୍ରିଚି, ଅଷ୍ଟିଶକ୍ତି, (ବି)ହର,
ଅପ୍ରିରତା, ଅନ୍ତାର୍ଗ୍ରାହ, ହେଲେ ମେଲେ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀରତ୍ନର—ଶା. ବ. ଓରିଂ. ଲକ୍ଷ୍ମୀରତ୍ନ
ଦେଖ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀସନ୍ତ୍ରୀ—ଶା. ବି. ଲକ୍ଷ୍ମୀରତ୍ନ ଦେଖ, (ଅ)
ସଟାବଟା, ଯାହାରାହ, ଅନୁପଯୁକ୍ତଭାବରେ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ—ଶା. ବି. କେଶସ୍ଵାନ (ମସ୍ତକ),
ଶାଖାସ୍ଵାନ, ମୁଣ୍ଡିତ, (ତି) ମୁସଲମାନ,
(ସ-ବି.ଲକ୍ଷ୍ମୀ + ମୀ.ଅ-ଅନା)ଗୁହଲେଣ୍ଟ
ଲକ୍ଷ୍ମୀବାଗୁଲି—ଶା. ବ. ବଣଭୁଲସୀବିଶେଷ
ଲକ୍ଷ୍ମୀମୁଣ୍ଡ—ଶା. ବ. ମୁଣ୍ଡିତ ମସ୍ତକ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ—ଶା. ବ. କଠିନ ବିଷ୍ଟାର ଷୁଦ୍ର-
ଷୁଦ୍ର ଗୋଲକ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀତ—ବି. ମୁଣ୍ଡିତ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀତମୁଣ୍ଡ—ଶା. ବ. ମୁଣ୍ଡିତ ତରିଖ ମସ୍ତକ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀତମୁଣ୍ଡ—ଶା. ପୁ. ବି. ମୁଣ୍ଡିତ ତରିଖ
ଲକ୍ଷ୍ମୀଆ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବିଦ୍ୟା) ବି. ଅକର୍ମିଣ୍ୟ,
ଅକାମିକା, (ଶା. ବି) ଆବର୍ଜନା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ—ବ. ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେଖ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀନ—ବି. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ + ନାନା + ଅ)
ଲକ୍ଷ୍ମୀନ ଦେଶକାତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲକ୍ଷ୍ମୀନା,
(ବି) ଇଂରାଜ ଜାତ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବିଦ୍ୟା) ବି. ଗଣ୍ଡି, (ଶା. ବି)

ମନ ଅଭ୍ୟାସ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀତିଲ—ଶା. ବି. କଂଥୀଲ, ଯାହା
ତପିଦିବଲେ ନାହିଁ ଯାଏ, ଲୁପ୍ତପୁରୁ
(ପାତଳ ପଳ), କୁଷାରେ ଅସ୍ତିତ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀତିଆ—ଶା. ବିଂ. ଲକ୍ଷ୍ମୀ, କଂଥ-
ନିଆ, ପତଳା, ଲହକିଆ ।

ଲତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଲତା + କ.ଅ + ଆ)
ଶାଖାବିଶ୍ଵାନ ମୁଦୁବଜ୍ରୀ, ଯେଉଁ ଉଭିଦ
ସିଧା ଠିଆହୋଇ ନ ପାର ଭୁମିରେ ଅନ୍ତର
ଆଶ୍ରୟ ଅବଳମ୍ବନକରି ମାତ୍ରେ, କୋମଳ
କାଣ୍ଡ ବା ଶାଖା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ପୁନ୍ଦରୀ ସ୍ତ୍ରୀ,
ଦ୍ରାଶ୍ଵାଳତା, ପିଡ଼ିଙ୍ଗଶାଗ, ଦୂରୀ, କେଉଁ-
ଟିଆ ମୁଥାପାଣ, ଫୁଟିପୁଟିକା, କେୟାଇ-
ଷ୍ଟର୍ଜା ଲତା, ପ୍ରିୟଗ୍ରୂହୀଙ୍କ, ଅନ୍ତର୍ମୁଳ,
ମୁଳ, ଚେରମାରୁ, ତୃଷ୍ଣଧାନ୍ୟବିଶେଷ,
ଶୀଆ, କାଙ୍ଗ, ମଧ୍ୟମଲତା, ଜାଗପୁଲ
ନାହିଁ, ସୁକୁମାରୀ ସ୍ତ୍ରୀ, ଗୁରୁକର ବନ୍ଦର୍ବାବ,
ମୁକ୍ତାମାଳା, ଏକପ୍ରକାର ସୁନାଯିତ ଲତା-
କଷ୍ଟର୍ଜା, ସରଳରେଶ୍ବା, ଅପ୍ରିୟ-
ବିଶେଷ, ଛନ୍ଦୋବିଶେଷ, ଶାଖା, (ଶା. ବି)
ରକ୍ତିବାହୁ ସମ୍ମର୍କଜନିତ ବନ୍ଦର୍ଜା ।

ଲତାକଟ୍ଟା—ବ. ଫୁଟିପୁଟିକା ।

ଲତାକଦମ୍ବ—ବ. ଲତାବିଶେଷ, କେଶର-
ସ୍ତ୍ରୀ ଫଳଧାରୀ କଣ୍ଠକା ଲତା ।

ଲତାକର—ପୁ. ବ. ନର୍ତ୍ତିକାର ହସ୍ତ-
ବିନ୍ୟାସବିଶେଷ ।

ଲତାକର୍ଜୁ—ପୁ. ବ. କର୍ଜୁବିଶେଷ,
କରିପୋଲ, ଗିଲ ।

ଲତାକଟ୍ଟୁରିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଲତାକଟ୍ଟୁରୁ
ଦେଖ ।

ଲତାକଟ୍ଟୁରିକା—ଶା. ବ. ଜବାଦ ବର୍ଗର
ପ୍ରାସୁ ଦୁଇହାତରିତ ଶାକଗୁଲୁବିଶେଷ ।

ଲତାକୁଞ୍ଜ—ବ. (କ.ଧା) ଲତାବେଷ୍ଟୁତ
କୁଞ୍ଜବନ ।

ଲତାଗଣ—ବ. (ଗତାବ) ବୈଦ୍ୟକମତରେ
ଲତାଇବା ଉଭିଜୀବି ।

ଲତାଗହି—ଶା. ବି. ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀନରେ
ବହୁତ ଲତାଅଛି, ଲତାପୁଣ୍ୟ(ପୁଲ) ।

ଲତାଗୁଲୁ—ବ. (ଲତା + ଗୁଲୁ) ଲତାକିଆ

ଶୁଦ୍ଧ ଗର, ଲତା ଓ ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଲତାଗୃହ—ବି.(କ.ଧା) ଲତାହୁର ପ୍ରସ୍ତର
 ଗୁହ, କୁଞ୍ଜ ।
ଲଦାଙ୍ଗ—ସ୍ଥା.ବି.କର୍କଟଶ୍ରୀ, କକତାଶ୍ରୀ
 ଲତାକୁହୁ—ସ୍ଥା.ବି. (ବ.ମୁ)ସର୍ପ, ସାପ ।
ଲତାତ୍ରମ୍ଭିତ୍ର—ଶ୍ଵା.ବି. ଶ୍ଵମିରହୃଷ୍ଟରଶେଷ ।
ଲତାତରୁ—ସ୍ଥା. ବି. (ଲତା + ତରୁ)
 ନାରଙ୍ଗହୃଷ୍ଟ, ତାଳହୃଷ୍ଟ, ଶାଳହୃଷ୍ଟ, ଘୃଷ୍ଟ-
 ଲତିକାବିଶେଷ, କେମଳାଲେମ୍ବୁ ଗଛ ।
ଲତାତାଳ—ସ୍ଥା. ବି. ହିନ୍ଦ୍ରାଳବୃକ୍ଷ ।
ଲତାତ୍ରୁମ—ସ୍ଥା. ବି. (ଲତା + ତ୍ରୁମ)
 ଲତାତାଳ (ଅନ୍ତରେଣାହେତୁ) ।
ଲତାନନ୍ଦ—ସ୍ଥା.ବି.ନନ୍ଦିକାର ହସ୍ତବିନ୍ଦ୍ୟାଦ
 ବିଶେଷ ।
ଲତାନ୍ତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. ପୁଷ୍ପ ।
ଲତାପନସ—ସ୍ଥା. ବି. (ଲତା+ପନସ)
 ଫଳଲତାବିଶେଷ, ତରଭୂତ ।
ଲତାପର୍ଣ୍ଣ—ସ୍ଥା. ବି. ବିଷ୍ଣୁ ।
ଲତାପର୍ଣ୍ଣୀ—ସ୍ଥା. ବି. ଡାଳମୂଳୀ, ମଧୁ-
 କୋ, ପାନମହୁସ୍ତ ।
ଲତାପାଣି—ବି. (ଲତା+ପାଣି) ଲତା-
 ସମୁଦ୍ର, ହୃଷ୍ଟାଦିକୁ ଛନ୍ଦିବା ଲତାମାନ ।
ଲତାପୁର୍ବୀ—ସ୍ଥା. ବି. (ଲତା+ପୁର୍ବୀ)
 ସମୁଦ୍ରାନ୍ତା, ପିଡ଼ିଙ୍ଗଶାର ।
ଲତାପ୍ରତାକାନ୍ତ—ବି. (ଡିଗିଟି) ଲତାରୁ
 ବାହାରିବା ଚିନ୍ତା, ଦରଢି ରୁପେ ବ୍ୟବ-
 ହୃତ ଲତା, ଲଇ ।
ଲତାପ୍ରତାକିଳା—ସ୍ଥା.ବି.ଶାଖାଯୁକ୍ତ ଲତା,
 ଶୁକ୍ଳ ପାଦପାତା ପ୍ରାଣ ବସ୍ତୁତ ଲତା ।
ଲତାଫଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ପଟୋଳ, ଲତାରୁ
 ଉଷ୍ଣନ ଫଳ ।
ଲତାଭଦ୍ରା—ସ୍ଥା. ବି. ଭଦ୍ରାଳୀବୃକ୍ଷ ।
ଲତାଭବନ—କ୍ଲୀ.ବି(କ.ଧା) ଲତାଶୁଦ୍ଧ,
 କୁଞ୍ଜ ।
ଲତାମଣ୍ଡି—ବି.(କ.ଧା)ପ୍ରକାଳ, ପେହଳିକା
ଲତାମଣ୍ୟପା—ବି.(କ.ଧା)ଲତାଶୁଦ୍ଧ, କୁଞ୍ଜ ।
ଲତାମରୁତ୍ତ—ସ୍ଥା.ବି.ଶୁକ୍ଳା, ପିଡ଼ିଙ୍ଗଶାର ।
ଲତାମାଧ୍ୟା—ସ୍ଥା. ବି. ମାଧ୍ୟମିଲତା ।
ଲତି ମୁଗ୍ନ—ଶ୍ଵା. ଶାଖାମୁଗ୍ନ, ବାହର ।

ଲତାଯୁଷ୍ମ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମଞ୍ଜିଷ୍ଠା ।
 ଲତାଯାବକ—ପୁଂ. ବି. ପ୍ରବାଳ, ପୋଡ଼ିଲା ।
 ଲତାରସନ—ବି. (ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ସର୍ପ, ସାପ ।
 ଲତାର୍କ—ପୁଂ. ବି. (ଲତା + ଅର୍କ + ଅ)
 ହରଦ୍ଵାର୍ପ୍ରେ ପଲାଣ୍ଟ୍ ।
 ଲତାଳକ—ପୁଂ. ବି. (ଲତା + ଅଳକ; ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ହସ୍ତୀ ।
 ଲତାଳୟ—ବି (ଲତା + ଆଳୟ) ଲତା-
 ମୃଦୁ, କୁଞ୍ଜ ।
 ଲତାଳିଆ—ଗା. ବି. ଲତାମୟ, ଲତାପରି
 ଲତାବଳୟ—ପୁଂ. ବି. ଲତାଗୁଡ଼ ।
 ଲତାବୃକ୍ଷ—ପୁଂ. ବି. ଶିଙ୍ଗବୃକ୍ଷ, ଚଲ୍ଲ,
 କୁନ୍ଦୁରୁଶୋଟ ଗୁଲ୍ମ ।
 ଲତାବୃତ—ବି. (ଗତି) ଲତାଦ୍ଵାରା
 ବେଷ୍ଟିତ ।
 ଲତାବେଷ୍ଟ—ପୁଂ. ବି. ଆଳିଙ୍ଗନବିଶେଷ
 ତୃତୀୟ ରତିବନ, ପଥତବିଶେଷ,
 ଦେଶବିଶେଷ ।
 ଲତାବେଷ୍ଟନ-କ୍ଲୀ. ବି. ଲତାବେଷ୍ଟ ଦେଖ,
 ଭୁଜବର୍ଣ୍ଣ ଦ୍ଵାରା ବନ୍ଧନ ।
 ଲତାବେଷ୍ଟିତ—ପୁଂ. ବି. ଲତାବେଷ୍ଟ
 ଦେଖ, (ବି) ଲତା ଦ୍ଵାରା ବେଷ୍ଟିତ ।
 ଲତାବେଷ୍ଟିତକ—ବି. ଲତାବେଷ୍ଟ ଦେଖ
 ଲତାଶଙ୍କୁଡ଼ିରୁ—ପୁଂ. ବି. ଲତାଶାନବୃକ୍ଷ ।
 ଲତାଶଙ୍କ—ପୁଂ. ବି. ଶାଲବୃକ୍ଷ ।
 ଲତାସାଧନ—କ୍ଲୀ. ବି. ତାନିକ ଶାରଗୁର
 ବା ବାମମାର୍ଗର ସାଧନାବିଶେଷ ।
 ଲଗାଆମ୍ବ—ଗା. ବି. ଲତାପରି ମାଡ଼ିବ
 ଆମ୍ବରିଶେଷ ।
 ଲତିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲତା + କ. ଆ) ଲତା,
 ଲତାନିଆଗଛ, ଦ୍ଵାଷାଲତା, ଗ୍ରେଟଲତା
 ଲତୋଡ଼ମ—ବି. (ଲତା + ଉଦ୍ଦମ) ଅବ
 ରେହ ।
 ଲତିକ—ବି. (ଲତା + ମୀ. ତିକ) ଛଣ୍ଡାକନା
 ଲତ୍ରା—ବି. (ଲତା + କ. ତି + ଆ) ଝିଟ
 ପିଟି, କୁଳଲସ, ଏଣ୍ଟୁ ଆ, ଗୋଧୁଯାପ
 ଲତିକ—ବି. (ଲତା + ତିକ + ଆ) ଗୋଧୁ
 ଏଣ୍ଟୁ ଆ, ଝିଟିପିଟି, କୁଳଲସ ।
 ଲୁଥକରି(କିନି, କିରି)—ଶା. କି. ବି. ତିଆ

ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ହଠାତ୍ ପିଶମାଡ଼ି
 ଭୁମିରେ ଦସିଯିବା ପ୍ରକାରେ, ଘର
 କୋମଳ ପଦାର୍ଥ ପଡ଼ି ଭୁମିରେ ଦସି-
 ଯିବା ପ୍ରକାରେ ।
ଲଥଳ(ଲ)ଥ—ଗ୍ରା. କ୍ଷ. ବି. (ଅନେକ
 ବସ୍ତୁ ବା ବ୍ୟକ୍ତି)ଭୁମିରେ ହଠାତ୍ ଦସି-
 ଯିବା ପ୍ରକାରେ ।
ଲଥ—ଗ୍ରା. ବି. ନଥ, ସୀମାନଙ୍କ ରହିବାମ-
 ନାକ ଦୂଡ଼ାରେ ପିନ୍ଧିବା ଚନ୍ଦାକୃତ
 କାରୁକାର୍ଯ୍ୟବିଶେଷ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣବଳୟ ।
ଲଥା—ଗ୍ରା. ବି. ଉପକଥା, କଥାର ଲଜ୍ଜା,
 ଚିର ଲୁଗାରେ ପଢ଼ିବା ତାଳି ।
ଲଦନ—ଗ୍ରା. ବି. ବୋର୍ଡ, ହାଶ ଉପରେ
 ପକାଯିବା ବାଢ଼ ନ ଥିବା ଗଦି, ବଳ-
 ଦଙ୍କ ଉପରେ ପକାଯିବା ଥେବି ପଲୁଣ,
 ଶୁଳର ଉପକରଣ, ବୋର୍ଡ ।
ଲଦ(ର)ବଦ(ର)—ଗ୍ରା. ବି. ଲୁହ-
 ହୁଦୁ, (ପଣସ ଫଳଥାଦି) ପାତି ଲଇ
 ଯାଉଥିବା ଅବସ୍ଥା ।
ଲଦା—ଗ୍ରା. ବି. ଭାର, କୌକା, ଯାନ
 ବାହାନାଦିରେ ବୋର୍ଡ ଲାଦିବା କର୍ମ,
 ଚାଲୁଯରର ଚାଲୁରୁ ନଭା ଉଦ୍‌ଦିନ ଯିବା
 ପାଇଁ ପକାଯିବା ଲମ୍ବ କାଞ୍ଚ ଶ୍ରୀମାନ ।
ଲଦାଲଦି—ଗ୍ରା. ବି. ଅନେକ ବିଷ୍ଟ ଲଦିବା
 କର୍ମ ।
ଲଦି—ଗ୍ରା. ବି. ହାତ ପୋଡ଼ାଙ୍କ ବିଷ୍ଟ ।
ଲଦିହେବା—ଗ୍ରା. କ୍ଷ. ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଉପରେ
 ଆପଣାର ଶଶିରର ବୋର୍ଡକୁ ଚପାଇବା
ଲଦ୍ଦପଦ୍ମ—ଗ୍ରା. ବି. ଅପ୍ରତିତ, ଅପ୍ରସ୍ତତ ।
ଲନ୍ଦୁପଦାନ୍ତ—ଗ୍ରା. ବି. ନଟିଳ, ଗୋଟି-
 ମାଳିଆ ।
ଲପଟିବା—ଗ୍ରା. କ୍ଷ. ଛପିକର ରହିବା,
 ଲୁଚ କର ଜଗିବା,(ଗ୍ରା. କ୍ଷ)କୁଣ୍ଠିବା ।
ଲପଟା—ଗ୍ରା. ବି. ବଡ଼ ଲମ୍ବା ପଚଢ଼ି ।
ଲପଟିବା—ଗ୍ରା. କ୍ଷ. ଲିପ୍ତିହେବା, ଆଳି-
 ଚାଲକରିବା, ଛପିକର ବସିବା, ଲଇଁ-
 ଲଇଁ ଶୁଳିବା ।
ଲପନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଲପ୍ତା+ଭା. ଅନ)ଭାଷଣ,
 କଥନ, (ଶ. ଅନ) ସ୍ଵର, ମୁହଁ ।

ଲପିତ—କୁ.ବ.(ଲପ୍ତି+ଶତ) ବଚନ, କଣ୍ଟସର, କଥନ, (ବି.ମୀ.ତ) କଥତ, ବଚନଶ୍ଵର, (ଶ୍ଵା) ଲପିତା ।

ଲପିତା—ହୀ.ବ. ଶାର୍କୋକା ନାମକ ପଷ୍ଠୀ- ବିଶେଷ ।

ଲପିଦା—ଶ୍ରୀ. (ପଦ୍ମି) ତି. କହିବା ।

ଲପେତ—ସୁ.ବ. ବାଳଶେର ଅଧ୍ୟକ୍ଷାତ୍ମା ଦେତାବିଶେଷ ।

ପୃତ—ବ. ବେଶ୍ଵନ, ଶୁଭାଇବା ।

ଲପ୍ତିକା—ସ୍ଵା. ବ. ଶାଦ୍ୟଦ୍ରୁଦ୍ୟବିଶେଷ, ମହନଭେଗର ପ୍ରକାର ଭେଦ ।

ଲପ୍ତିକୁ—ଶ୍ରୀ. ଆହାର. ସମୟରେ ତଥାପି ଓ ଲେଖନ କରିବାର ଜିହ୍ଵା ବ୍ୟାପାରକିନ୍ତ ଶବ୍ଦ ।

ଲପ୍ତିଶା—ଶ୍ରୀ. ସୁ. ବି. ବିଦ୍ୟରିଶା ଓ ଦୁଃଖରୂପ (ବ୍ୟକ୍ତି), ଯେ ଅର୍ଥହତ ଓ ଅଶ୍ରୁପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ବୁଲୁଆଥାଏ ।

ଲପ୍ତା—ଯା.ବ. ବିଦ୍ୟରିଶାପୂର୍ଣ୍ଣ ପାତ୍ର ଲଭ ।

ଲପ୍ତାପ୍ତା—ଯା.ବ. ଚିଠିର ବହୁବିଶ, ପୁରୀଯା ।

ଲଭନ—କୁ.ବ.(ଲଭ+ଶା.ଅନ)ପ୍ରାପଣ, ପ୍ରାପ୍ତି, ପାଇବା ।

ଲଭମ—ସୁ. ବି. (ଲଭ+ଅସ) ଧନ- ଯାଚକ, ଉତ୍ସନ୍ତ, ଦେଖାର ପାଦବିନି ରଙ୍ଗୁ, ଫେପା ।

ଲଭ(ତେ)ରବା—ଶ୍ରୀ.କ୍ରୀ.ଲଭବାକ୍ତିଶ୍ଵର ଶିଳ୍ପନ୍ତ୍ରରୁପ, ଲଭବା ଦେଖ ।

ଲଭତ—ଶ୍ରୀ.କି.ପାଇବା, ଲଭବିବା, ଅର୍ଜନକରିବା, ଅନୁଭବ କରିବା ।

ଲଭ୍ୟ—ଶ୍ରୀ.ବି. (ଲଭ୍ୟ+ମୀ.ଯ) ନୟାୟ, ଯାହା ମିଳିବା ଉଚିତ, ପ୍ରାସ୍ଥ, ଲକ୍ଷ୍ୟ, (ଶ୍ଵା) ଲଭ୍ୟ, (ଶ୍ରୀ) ଲଭ୍ୟ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ଲଭ, ପ୍ରାସ୍ତ୍ର, ପୁଷ୍ଟି, (ଶ୍ରୀଗଣ୍ଠିତ) ଭାଗଫଳ, ପାଉଣା, ଆସ୍ତି ।

ଲଭ୍ୟକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରାସ୍ତ୍ର ।

ଲଭ୍ୟାଶ—ବ. (କ.ଧା) ପ୍ରାପ୍ୟଧନାଦିର ଅଂଶ, ଭାଗଫଳ ।

ଲଭ୍ୟାର୍ଥ—ବ. (କ.ଧା) ପ୍ରାପ୍ୟଧନ, (ବି)

ନ.ଶ.)ଧନ ପାଇବାର ଉପସ୍ଥକ (ବ୍ୟକ୍ତି), (ଶ୍ଵା) ଲଭ୍ୟାର୍ଥା ।

ଲମକ—ସୁ.ବ. (ରମ୍ପିକ.ଅନ)ନାର, ଉପପର, ଲମ୍ପିକ ବ୍ୟକ୍ତି, ଅର୍ଥାଣାଶକ ବ୍ୟକ୍ତି, ବିଳାସୀ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଲମରା—ଶ୍ରୀ. (ଜୟପୁର) ବ. ଶକାଙ୍କ, ଶ୍ରାନ୍ତଙ୍କରେ ତୈଳପର୍ମିନକାଙ୍କ ଶୁଦ୍ଧି- କାଢି । [ପିବା]

ଲମିତା—ଶ୍ରୀ. (ସମ୍ବିଦ୍ଧି. କି. ଯାତ୍ରା କରିବା,

ଲମକ—ସୁ. ବ. (କେନ୍ଦ୍ରିନସମ୍ପର୍କାବ୍ୟବିଶେଷ ଲମ୍ପିକ—ସୁ. ବି. (ରମ୍ପି+ଅନ) ମେଲା, ଅନୁରାଗୀ, ଲୋଶୀ, ଉତ୍ସୁକ, ପରମ୍ପା- ଲୋଲୁପ, ଆଶ୍ରମୀ, କାମୁକ, (ସୁ.ବି) କାମୁକ ବ୍ୟକ୍ତି, ପରମ୍ପାଲୋଲୁପ ବ୍ୟକ୍ତି, ଜାର, ଉପପତ୍ର ।

ଲମ୍ପିଟା(ହା)—ବ. (ଲମ୍ପିଟା+ଶତା.ହା) ଲମ୍ପିଟ୍ୟ, କାମୁକତା, ପରମ୍ପା ପ୍ରତି ଅନୁରକ୍ତି ।

ଲମ୍ପିଟା—ସ୍ଵା. ବି. ଲମ୍ପିଟୀ, ଲମ୍ପିଟିତୀ ।

ଲମ୍ପିଟାରୂ—ବ. (ଶତାରୂ) ଲମ୍ପିଟା । ଲମ୍ପିଟାରୂଶ—ସୁ. ବି. ପରମ୍ପା ପ୍ରତି ଅନୁନକ୍ତ ।

ଲମ୍ପିଟୀ—ଶ୍ରୀ. ସୁ. ବି. ଲମ୍ପିଟ, ପରମ୍ପା, ମାସ୍ତୁଶା, କୁଟିଲପ୍ରକୃତି, ଲମ୍ପିଟିଆ ।

ଲମ୍ପାକ—ସୁ.ବି. (ରମ୍ପି+କ.ଅନ) ଲମ୍ପା ବ୍ୟକ୍ତି, କାବୁଲ ନା ଆପଣ ନିପ୍ରାକର ପୌରାଣିକ ପ୍ରାଚୀନ ଦେଶବିଶେଷ ।

ଲମ୍ପାଟହ—ସୁ. ବି. (ଲମ୍ପି+ପଟହ) ପଟହବାଦୀ, ବଡ଼ ତୋଳ, ବଡ଼କାଠ ।

ଲମ୍ପି—ସୁ. ବି. (ରନ୍ଧିପ୍ତ+ଅ) ପ୍ଲୁତରତ, ଡେଇଁନା, କୁଦା, ତ୍ରିଆଁ ।

ଲମ୍ପିରମ—ଶ୍ରୀ. ବି. ତ୍ରିଆଁ ଡେଇଁ, କୁଦା- କୁଡ଼ି, ମାକଡ଼ିତି ।

ଲମ୍ପିକାନ—ବ. ତ୍ରିଆଁମାରିବା, ଡେଇଁ- ପଢ଼ିବା ।

ଲମ୍ପିନ—କୁ. ବି. (ଲମ୍ପି+ଶତା.ଅନ) ତ୍ରିଆଁଡେଇଁ, କୁଦାବା ।

ଲମ୍ପି—ବି. (ଲମ୍ପି+କ.ଅନ) ଲମ୍ପିତ, ତଳକୁ ଉତ୍ସନ୍ତିଥିବା, ଲମ୍ପା, ଦାର୍ଶି, ପ୍ରସା-

ରିତ, ସରଳ, ତେଜା, ଦୋଲାସୁମାନ, ଦୁଇପାଶେ ଦୁଇଟି ସମକୋଣ ସ୍ଥାପିତ ଅନ୍ୟ ରେଖାବ୍ୟବ ମିଳିତ (ରେଖା);

ଲମ୍ପାବରେ ନାୟ, ବୃଦ୍ଧତ, ବଡ଼, (ବି) ଦୈଘ୍ୟ, ବିଦ୍ୟାର, ତେଜା, ଉଚତା, (କ.ଅ) ନଟ, ନାତିକ, କାନ୍ତ, ସ୍ଥାମୀ, (ମୀ.ଅ) ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ଅକ୍ଷ, ପଶକାଟି, (ଭ.ଅ) ଅବଲମ୍ବନ, ଆଶ୍ରୟ, (ନୟମିତି) .

ଏକରେଖା ଉପରେ ବୁଲୁଶବରେ ଦଣ୍ଡାସୁମାନ ରେଖା, ଦିଦିକର ଲମ୍ପିତ ବଢ଼ଦୁସ୍ତ, (ଗଣୀତ) ବିଷୁବ ରେଖାର ସମାନାନ୍ତର ରେଖାବିଶେଷ, ପ୍ରଲମ୍ବି- ସୁର, ଶବ୍ଦବିଶେଷ, ମୁନବିଶେଷ, ଅଙ୍ଗ, ମୁହମାନଙ୍କର ଏକପ୍ରକାର ଗଡ଼, କୌଣସି ପ୍ରାନର ଶିରବିଶୁଦ୍ଧାରୁ ମେରୁ ପୟୀନ୍ତ କଳିତି ଚାରିଶ୍ଵର ।

ଲମ୍ପକ—ସୁ.ବ. (ଲମ୍ପିକ) ଏକ ରେଖା ଉପରେ ବୁଲୁଶବରେ ଦଣ୍ଡାସୁମାନ ରେଖା, ବିଷୁବରେଖାର ସମାନାନ୍ତର ରେଖାବିଶେଷ, ଦୁଷ୍ଟକର ଏକ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ, ମୁଖରେଗବିଶେଷ, ଜ୍ୟୋତିଶେଷକ ପଞ୍ଚ- ଦଶ ଯୋଗ ।

ଲମ୍ପକଣ୍ଠ—ବ. (କ.ଧା) ଦାର୍ଶିକାନ, ଓହଳାକାନ, (ବ.ଶା) ଛେଳ, ହାତ, ଠେକୁଆ, ଗଧ, ନାଶନ, ରାଷ୍ଟ୍ର, କୁଞ୍ଚାଶ, ଅଙ୍ଗୋଟ ବୃକ୍ଷ, (ସୁ.ବି.ବ.ଶା) ଲମ୍ପା ଦାର୍ଶିକଣ୍ଠିବିଶ୍ଵର ।

ଲମ୍ପକାନ—ଶ୍ରୀ.ବ. ଲମ୍ପକଣ୍ଠ, ଦାର୍ଶିକଣ୍ଠ, (ବି) ଲମ୍ପକାନା ।

ଲମ୍ପକାନି—ଶ୍ରୀ.ବ. ଜଳଜ ଚାକବିଶେଷ ।

ଲମ୍ପକାସ୍ତ—ବି. (ବ.ଶା) ଦାର୍ଶିଦେହ, ଲମ୍ପା ଶରବିଶ୍ଵର ।

ଲମ୍ପକେଶ—ବ. (ଲମ୍ପି+କେଶ) ଦାର୍ଶିଗ୍ରୀ- ସ୍ଥାନ କୁଣମୟ ବିଷୁବ ବା ଆସନ, (ବି.ବ.ଶା) ଦାର୍ଶିକେଶ୍ୟକୁ ।

ଲମ୍ପକୀବ—ସୁ.ବି. (ବ.ଶା) ଦାର୍ଶିକୀବ, ଯାହାର ବେଳ ଲମ୍ପା, (ଶ୍ଵା) ଲମ୍ପାଗ୍ରୀବ, (ବି) ରିଷ୍ଣ୍ଣ, ଓଟ ।

ଲମ୍ବକଠ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଲମ୍ବୋଡ଼ର,
ଲମ୍ବପେଟିଆ ।

ଲମ୍ବକୁ—ଶା. ବ. ସର୍ପ, ସାପ ।

ଲମ୍ବକିଛି—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଯାହାର ଜିଭ
ଲମ୍ବା ବା ଓହଳିଆସ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲମ୍ବକିଛି
(ବି)ରାଷ୍ଟ୍ର ବିଶେଷ ।

ଲମ୍ବକା—ଶା. ବି. ଲମ୍ବ, ଖୁବ ଲମ୍ବା,
ଲମ୍ବିତ, ଯେଉଁ ବନ୍ଧୁର ଦୈର୍ଘ୍ୟ ପ୍ରଷ୍ଟ-
ଠାରୁ ଦେଶୀ ।

ଲମ୍ବକା(ହୃ)—ବ. ଧର୍ମତା, ଦୈର୍ଘ୍ୟ,
(ପା. ଜୟସର. ବି) ପାଶମୋକ ।

ଲମ୍ବଦନ୍ତ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଧର୍ମଦନ୍ତ-
ବିଶିଷ୍ଟ ।

ଲମ୍ବଦନ୍ତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଦୈର୍ଘ୍ୟକୁ, ପିପୁଳି ।

ଲମ୍ବଦାତି—ଶା. ବ. ଧର୍ମଶତ୍ରୁ ।

ଲମ୍ବଦାତିଆ—ଶା. ପୁ. ବି. ଧର୍ମଶତ୍ରୁ-
ବିଶିଷ୍ଟ ।

ଲମ୍ବନ—କୁ. ବ. (ଲମ୍ବ+ଭା.ଅନ)

ଲମ୍ବମନ ହେବା, ଝୁଲିବା, (ଲମ୍ବ+
ଶିର+ଭା.ଅନ) ଫୁଲୁଇବା, ଅବଲମ୍ବନ,
ଆଶ୍ରୟଗ୍ରହଣ, ନାରିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଲମ୍ବିବା
ହାର, (ମୀ.ଅନ) ଆଶ୍ରୟ, ଅବଲମ୍ବ,
ପହାୟ, ଶିବ, ଧତ୍ତ, (କ.ଅନ) କପ,
ଏକପକାର ସ୍ଵର୍ଗ ।

ଲମ୍ବପୈଥୋଧର—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଯେଉଁ
ସ୍ତ୍ରୀର ପ୍ରତି ଓହଳି ପଡ଼ିଆସ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି)
ସ୍ତ୍ରୀନୁତେ ମାଉସିଶେ ।

ଲମ୍ବବାରେ—ଶା. କ୍ର. ବି. ଧର୍ମ-
ଭବରେ, ଲମ୍ବଅନୁଯାରେ ।

ଲମ୍ବବାଳ—ବ. ଧର୍ମକେଣ ।

ଲମ୍ବବାଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଦୈର୍ଘ୍ୟକୀ, ପିପୁଳି ।

ଲମ୍ବମାନ—ହି. ବି. (ଲମ୍ବ+ଆନ)

ଲମ୍ବାସୁମାନ, ଝୁଲୁଥିବା, ଲମ୍ବଭବରେ
ପ୍ରାପିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲମ୍ବମାନ ।

ଲମ୍ବମୁଖ—ବ. (କ.ଧା) ଲମ୍ବ ବା ଧର୍ମ-
ମୁଖ, (ସୁ.ବି) ଧର୍ମ ମୁଖୟତ୍ୱ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ଲମ୍ବମୁଖୀ ।

ଲମ୍ବର—ବ. (ଲମ୍ବ+ରୁ+କ.ଅ) ଏକ-

ପ୍ରକାର ବାଦ୍ୟ ।

ଲମ୍ବଲମ୍ବ—ଶା. ବି. ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ
ଲମ୍ବ (ବପ୍ତ), (କ୍ର.ବି) ଲମ୍ବଭବରେ
ପଡ଼ିବା ପ୍ରକାରେ ।

ଲମ୍ବଲଞ୍ଜିଆ—ଶା. ବି. ଯେଉଁ ଲମ୍ବର
ଲଞ୍ଜ ଲମ୍ବ ଅଟେ ।

ଲମ୍ବସ୍ତନା(ମା)—ଶା.ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀର
ପ୍ରତି ଲମ୍ବ ଯାଥାଏ ।

ଲମ୍ବମ୍ଭିତ—ହି.କି.ଲିମ୍ବିଲ ନିତ୍ୟବିଶିଷ୍ଟ,
ଯାହାର ପିର ଲମ୍ବା ଅଟେ ।

ଲମ୍ବହତା—ଶା.ବି ପ୍ରାଚୀରବେଶିତ ହାନ,
ରଜକର୍ମରୂପବିଶେଷ ।

ଲମ୍ବହେବା—ଶା. କ୍ର. ବଢ଼ିବା, ଲମ୍ବିବା ।

ଲମ୍ବ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ଲମ୍ବ+ଆ+ଆଲମ୍ବା
ଦୂରୀ, ପିତାଲର, ଲଙ୍ଘ, ଉପହାର,
(ଶା.ବି) ଧର୍ମ, ଧରଣୀସ୍ତ୍ରୀ, (ବି) ଦୈର୍ଘ୍ୟ ।

ଲମ୍ବ(ମ୍ବେ)ଇବା—ଶା. କ୍ର. କୌଣସି
ବପୁକୁ ଲମ୍ବିତ କରିବା, ଶୁଦ୍ଧବପୁକୁ
ଧର୍ମକରିବା, ପ୍ରତ୍ୟେକ କରିବା, ଲମ୍ବ-
ଭବରେ ଥୋଇବା, ଝୁଲୁଇବା, ଓହଳି-
କାଇବା ।

ଲମ୍ବାଶ—ବ. ଜ୍ୟୋତିଷବ୍ରତ ଅଳ୍ପାଶ
ରେଖାବିଶେଷ ।

ଲମ୍ବାକଥା—ଶା. ବି. ଧର୍ମକାଳ୍ୟମାନ,
ବରସ୍ତୀତ ବାଳ୍ୟ ।

ଲମ୍ବାକରିବା—ଶା. କ୍ର. କୌଣସି ବପୁକୁ
ଧର୍ମ କରିବା ।

ଲମ୍ବାଚରତୀ—ଶା.ବି. ଧର୍ମ ଓ ପ୍ରପାତେ
ବିଷ୍ଟୁତ ବା ବର୍ତ୍ତି, ଧର୍ମ ଓ ପ୍ରଶ୍ରୀ
ବିଷ୍ଟୁତ, (ଶା.ବି) ଦୈର୍ଘ୍ୟ ଓ ପ୍ରପାତେ ।

ଲମ୍ବାଲମ୍ବା—ଶା.ବି. ଲମ୍ବଲମ୍ବ ଦେଖ ।

ଲମ୍ବାଲମ୍ବାକଥା—ଶା.ବି. ଆତମରପୂର୍ଣ୍ଣ
କଥାମାନ ।

ଲମ୍ବାଲମ୍ବି—ଶା.କ୍ର. ବି. ସମାନ ଲମ୍ବ-
ମାନଭବେ, ଲମ୍ବେଲମ୍ବେ, ଲମ୍ବଭବରେ,
(ଶା.ବି) ଲମ୍ବାଇବା ଆଦି ଫିଲ୍‌ମ୍ବୀ, (ବି)
ବର୍ତ୍ତି ଲମ୍ବା ।

ଲମ୍ବିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲମ୍ବ+କ+ଆ)
ତାଳୁକୁଷ୍ଟ ପୁନୁଳିହା, ଘଣ୍ଟିକା ।

ଲମ୍ବିତ—କ୍ର.ବି. (ଲମ୍ବ+ତ) ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣିତ,

ଦୋହିତ, ଶଦିତ, ଅବଲମ୍ବିତ, ଆଶ୍ରିତ,
ଲମ୍ବିତୋର ଝୁଲୁଥିବା ।

ଲମ୍ବିବା—ଶା. କ୍ର. ଝୁଲିବା, ଓହଳିବା,
ଲମ୍ବିବର ଶୋଇବା, ଲମ୍ବଭବରେ
ବୁକିପାଇବା । [କରିବା]

ଲମ୍ବିବା—ଶା. କ୍ର. ଲମ୍ବେଲମ୍ବେ ଗରି-
ଲମ୍ବୀ—ସୁ. ବି. ଲମ୍ବୟୁତ, ଲମ୍ବିତ,
(ଶା.ସ୍ତ୍ରୀ. ବି) ଡେଂଗର ସ୍ତ୍ରୀ ।

ଲମ୍ବକ—ସୁ. ବି. ନାଶରିଶେଷ, ଜ୍ୟୋତି-
ଶେଷ ପଞ୍ଚଦଶଶୋତ୍ର ।

ଲମ୍ବେଲମ୍ବେ—ଶା. କ୍ର. ସନଶେ
ସଳଶେ, ସିଧାସିଧାଏ ସିଧାଏ ଲମ୍ବଭବରେ ।

ଲମ୍ବେଦର—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଗରେଶ,
ନୃପବିଶେଷ, (ବି-ବ.ଶ୍ର.) ପୁଲୋଦର,
ଧର୍ମଦରିବିଶିଷ୍ଟ, ପେଟୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଲମ୍ବେଦଶ ।

ଲମ୍ବେ(ମୌ)ଷ—ସୁ. ବି. (ଲମ୍ବ+ଶ୍ର)
ଛିଷ୍ଟ, ଓଟ, କ୍ଷେତ୍ରପଳ ଦେବତା-
ବିଶେଷ, (ବି) ଯାହାର ଓଟ କଢ଼ ।

ଲମ୍ବ—ସୁ. ବି. ଲଭ ।

ଲମ୍ବକ—କ୍ର. ବି. ପ୍ରାପକ ।

ଲମ୍ବନ—କୁ. ବ. (ଲନ୍ଭୁ+ଭା.ଅନ)
ଧୂନ, ଲମ୍ବନା, ପ୍ରାପଣ, ନିନା, ପ୍ରାପି,
ଅବମାନନା, ଗାଳ ।

ଲମ୍ବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲନ୍ଭୁ+ଭା.ଅନ)
ବର୍ଣ୍ଣନା, (ଶା.ବି) ଯେଉଁ ଗତ ମନକୁ
ମଞ୍ଜି ପଡ଼ି ବିନାୟହରେ ପଠିଆସ ।

ଲମ୍ବିତ—ବି. (ଲନ୍ଭୁ+ମୀ.ତ) ପ୍ରପିତ,
କେତି, ନିଯୋଜିତ, ବର୍ତ୍ତି, ରକ୍ତ,
ପ୍ରାଣି, ଅପମାନିତ, ତିର୍ଯ୍ୟକୁ,
ବିପ୍ରାଚିତ ।

ଲମ୍ବୁ—କ୍ର. ବି. ନିତ୍ୟଗ୍ରାହୀ, ସେ
ପ୍ରତିବିକ ଗ୍ରହଣ କରେ ।

ଲମ୍ବ—ସୁ. ବି. (ଲା+ଅ) କିଳାଣ,
ସନ୍ଦେଶ, ପ୍ରଳୟ, ଚାତ ବାଦ୍ୟଦିର୍ବା
ତାଳ, ଆବାସ, ପୃତ୍ତ, ବୀଡ଼ା, ଲାନଃ
ହେବା, ମିଳେଇଦିବା, ଅଭିନୟୁ,
ବିଳାସ, ସୁଖଭୋଗ, ଗାନର ଅବହେଦ
ଗତ, ଉଦ୍‌ଦେଶ, ଶୋଭା ଅନୁଷ୍ଠାନ, ଏକାଶ-

ଚିଉରେ ମାନ, କାର୍ଯ୍ୟର କାରଣରେ
ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହେବା ଓ ଦୂରୀ କାରଣ ରୂପେ
ପରିଶ୍ରଦ୍ଧ, ପ୍ରିରତା, ବିଶ୍ଵାମ, ମୁଛ୍ଟୀ,
(ସଙ୍ଗୀତ) କୌଣସି ସ୍ଵରକୁ ଗାହାର
କରିବାକୁ ଥେବେ ସମସ୍ତ ଲାଗେ,
ବୈଦିକସୁରର ଶୃଜନମିଳୁ ସମତଳ
କରିବାର ମର ।

ଲୟୁକରିକା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷାନ ବା ମନୋ-
ଯୋଗ ଦେବା, ଧୂଷ କରିବା ।

ଲୟୁକିଯ୍ୟା—ବି. ପ୍ରଳୟକାଳରେ (ଶିକ
ବୁପରେ ବିଶ୍ଵିକ୍ଷ ଦ୍ୱାରା) ମୃଷ୍ଟିର ସହାର
ଦ୍ୱାରା ।

ଲୟୁଗତ—ବି. ମିଶ୍ରିତ, ମିଳାଇଯାଇଥିବା.
ଧୂସପ୍ରାପ୍ତ ।

ଲୟୁନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଲା+ଅନ) ବିଶ୍ଵାମ,
ଶାନ୍ତି, ବିଶ୍ଵାମପ୍ରାନ୍ତ, ଆଶ୍ଵାଗରହଣ, ଭବନ,
ବୃଦ୍ଧ ।

ଲୟୁପୁଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲୟୁ + ପୁଣୀ)
ନନ୍ତିଙ୍କ, ନଟୀ ।

ଲୟୁଯୋଗ—ପୁ. ବି. ତନ୍ତ୍ରକୁ ସାଧନ
ଯୋଗବିଶେଷ ।

ଲୟୁରହିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. କୌଣସି ବିଷୟ
ପ୍ରତି ମନୋଯୋଗ ପ୍ରିର ରହିବା ।

ଲୟୁରମ୍—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ନଟ, ନନ୍ତିକ,
ଯାହାଠାରୁ ଲୟୁର ଆରମ୍ଭ ।

ଲୟୁରେ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବିଂ. ଖୁବ୍ ମନୋଯୋଗ
ପଦ୍ଧତି ।

ଲୟୁରମ୍—ପୁ. ବି. (ଲୟୁ + ଆ + ଲମ୍
+ ଅ) ନଟ, ନନ୍ତିକ ।

ଲର—ଯା. ବି. ବହୁଲୋକ ବସିବାପାଇଁ
ବ୍ୟବ୍ରତ ସମୟକିତ ଚନ୍ଦ୍ରମାନ ।

ଲରିଆ(ହେ)—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକପ୍ରକାର ବିକୃତ
ହିନ୍ଦୁପ୍ରାଣ ଓ ଓଡ଼ିଆମିଶା କଥ୍ୟଭାଷା,
ମାତଜାତିବିଶେଷ ।

ଲିଳ—ବି. (ଲିଲ + ଶ୍ର.ଅ) ପ୍ରାପ୍ତୀଜ୍ଞ,
ହଲୁରବା, (କ.ଅ) ଗଜା, (ଅଧି.ଅ)
ବଗିରୁ, (କି) କିତ୍ତପ୍ରିୟ, ରଙ୍ଗୁକ ।

ଲିଲକୁହ—ପୁ. ବି. (ଲିଲ + ଜିହା) ଉଷ୍ଣ,
ଶ୍ରୀ, କୁକୁର, (ବି) ହିଂସ୍ର (ଜିହା),

ଯାହାର ଜିହା ଲହୁଲହ ହେଉଥାଏ,
ଉସୁଙ୍କର ।

ଲିଳତ—ବି. (ଲିଲ + କ.ଅନ) କମ୍ପିମାନ
ଦୋଳାୟୁମାନ, ଲେହନକାଶ, ବିଳୁ-ସ-
ସୁଜ, ମୋଳୁପ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲିଲନ୍ତୀ ।

ଲିଲତକଣ୍ଠ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଯାହାର
କାନ ଲଡ଼ିକଥାଏ, ଲଡ଼ିକାକାନିଆଁ ।

ଲିଲନ—କ୍ଲୀ.ବି. (ଲିଲ + କ.ଅନ) କେନ-
ବୁଲନ, ଅତ୍ରିରତା, ଦୋଳନ, କମ୍ପିନ,
ବିଳାସ, (ପୁ-ମୁ.ଅନ) ବାଳକ, ରେହୁ
ବାଲକ, ଅସନଗଛ, ଶାଳଗଛ, ପ୍ରିୟପତ୍ର
ବା ନାୟକ ।

ଲିଲନା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ଲିଲ + ଅନ + ଆ)
କମିମା, ନାଶ, ସ୍ତ୍ରୀ ପନୀ, ଜିହା,
ଜିନ୍ଦୋବିଶେଷ, ସୁକୁମାରଙ୍ଗୀ ସ୍ତ୍ରୀ, ନାଥ-
ବିଶେଷ ।

ଲିଲନପ୍ରିୟ—ବି. (ଲିଲନା + ପ୍ରିୟ)
ପ୍ରୀବେର, କୁରୁବେଳି, ପ୍ରସାରଣୀଲତା,
କଦମ୍ବ, ବାଢ଼ିଆଥିଲା, (ବି.ବ.ଶ୍ର.)
ଚମଣୀ ପ୍ରତି ପ୍ରିତପରୀମୁଣ୍ଡ, ନାଶପ୍ରିୟ,
(୭ତ୍ତବ୍ର) ରମଣୀର ପ୍ରିତକର, ରସନାର
ତୃପ୍ତିଜନକ, ରୁଚିକର, ସ୍ବାଦୁ ।

ଲିଲନିକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ଲିଲନା + କ + ଆ)
ଲିଲନା, ସ୍ତ୍ରୀ ।

ଲିଲନ୍ତିକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ଲିଲନ୍ତ + କ + ଆ)
ନାରିଦେଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲମ୍ବିଥବା ହାର,
ଏଣ୍ଟୁ, ଗୋଧୁ ।

ଲିଲ—ପ୍ରା. (ସମ) ବି. ଅତ୍ୟନ୍ତ, ଅତ୍ୟନ୍ତ,
ଅତ୍ୟନ୍ତୁ, ଲଳାରିତ ।

ଲିଲକ—ବି. (ଲିଲ + ଶ୍ର.ଆକ) ମୋହନ,
ମୁଗୁକରବା, (କ.ଆକ.) ଶିଶୁ, ଜିଙ୍ଗ,
(ପୁ.ବି) ମୋହକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲଳକା ।

ଲିଲଟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଲିଲ + ଅନ + ଅ)
ଅବସୁବବିଶେଷ, କପାଳ, ଭଲ, ଅଦୃଷ୍ଟ,
ଭଗ୍ୟ, କର୍ମ ।

ଲିଲଟକ—କ୍ଲୀ.ବି. (ଲିଲଟ + କ) ଲିଲଟ,
ପ୍ରତ୍ୟେ ଲିଲଟ ।

ଲିଲଟତକ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ଲିଲଟର
ଗଢ଼ିଣିଆଁ ଅନ୍ତର ।

ଲିଲଟଦେଶ—ବ. (କ.ଧା) ଲିଲଟ,
କପାଳ ।

ଲିଲଟନ୍ତପ—ବି. (ଲିଲଟ + ତପ + ଅ)
ଯାହା କପାଳକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରେ, (ବି)
ସୁର୍ଯ୍ୟ । [କପାଳ]

ଲିଲଟପଟଳ—ବ. (ରୂପକ) ଲିଲଟ,
ଲିଲଟପଟଳ ।

ଲିଲଟପଳକ—କ୍ଲୀ.ବି.କପାଳ, ଭଲପଳକ ।

ଲିଲଟ(ରେ)ଲେଖା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର)
କପାଳଲେଖା, ଲିଲଟଲ୍ଲିଖନ ଦେଖ ।

ଲିଲଟଲ୍ଲିଖନ—ବ କପାଳଲ୍ଲିଖନ, ଅଦୃଷ୍ଟ-
ଲିପି, ଯାହା ଅବଶ୍ୟ ଘଟିବ, ଅବଶ୍ୟ-
ମାପ ପଟନା ।

ଲିଲଟଲ୍ଲିଖିତ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ମନୁଷ୍ୟର
କପାଳରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ(ମନ୍ଦୁ-
ଷ୍ଟାର ଭାବୀ ଜୀବନର ଶୁଭଶୂଭ) ।

ଲିଲଟଲ୍ଲିପି—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ଲିଲଟଲ୍ଲିଖନ ।

ଲିଲଟାଷୀ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଶିବ, (ପୁ.
ବି) ଯାହାର ଲିଲଟରେ ଥାଣି ଥାଏ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଲିଲଟାଷୀ ।

ଲିଲଟାଷୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଦୁର୍ଗ ।

ଲିଲଟିଷ୍ଟି—ବ. କପାଳର ସମ୍ମନ୍ୟ ହାତ ।

ଲିଲଟିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲିଲଟକ + ଆ)
ଲିଲଟାଉରଣ, ତିଳକ, ତିତା, ଅଳକା,
ଦୂର୍ଣ୍ଣକୁରୁଳ ।

ଲିଲଟୁଳ—ପୁ. ବି. (ଲିଲଟ + ତୁଳ) ରୁତ
କପାଳମୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲିଲଟୁଳା ।

ଲିଲଟ୍—ବି. ବି. (ଲିଲଟ + ଯ) ଲିଲଟ-
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଲିଲଟରେ ଦେବାତ୍ମିବାପାଇଁ
ଉପସ୍ଥିତ ।

ଲିଲମ—ବି. (ଲିଲ + ଆମ) ଲିଲଟଭୁଷଣ,
ଲିଲଟିଷ୍ଟି ତିଳକଚିତ୍ର, ସୁଷ୍ଠୁ, ଅଶ୍ଵ
ବା ବୃଷତର ଲିଲଟିଷ୍ଟି ତର୍ଜିତ ଚିତ୍ର,
ଚିତ୍ର, ଶିଙ୍ଗ, ପୁଜ୍ଜ, ଧୂକ, ପତାକା,
ପ୍ରଭାବ, ନାମ, ଶ୍ରେଣୀ, ହାତର ଶୁଶ୍ରୁ,
ପ୍ରଧାନ ବ୍ୟକ୍ତି, ଚାହୁ, ଘୋଡ଼ା, ଘୋଡ଼ାର
ସାକ, ଘୋଡ଼ା ଓ ସିଂହର ବେଳ ଉପ-
ରାଗ କେଶ, କେଶର, (ବି) ଶ୍ରେଷ୍ଠ,
ସୁନ୍ଦର, ନାଲିଆ, ଲିଲଟରେ ଚିତ୍ରମୁକ୍ତ ।

ଲକ୍ଷମକ—କ୍ଲୀ.ବି. ଲକ୍ଷମଟୋପର ଲମ୍ବ-
ମାନ ମାଳ, ଲକ୍ଷମ ଦେଖ ।

ଲକ୍ଷମବୁ—ବି. ଟିଶ୍ଯୁ, ଲିଙ୍ଗ ।

ଲକ୍ଷମତୁତୀ—ବି. ସେ ଲକ୍ଷମ (ଶ୍ରେଷ୍ଠ
ବା ସୁନ୍ଦର)ହୋଇଥାଏ, (ସ୍ଥିଲକିତାଙ୍କୀ)ଲକ୍ଷମତୁତୀ ।

ଲକ୍ଷମବାନ୍—ମ୍ର. ଶଂ ସୁନ୍ଦର, ଅଳଂ କୃତ ।
ଲକ୍ଷମ—ସ୍ତ୍ରୀ.ନି. (ଲକ୍ଷମ + କ.ଆମ୍ + ରି)

ବୋଲାଯୁମାନ ଓ କ୍ରୀତ୍ୟଭୂଷଣବିଶେଷ,
କୁଡ଼ିକ, ନୁଡ଼ିକ, ଘୋନୀୟ, ନାନୀ-
ରଙ୍ଗ, (ସ୍ଥି.ବି--ଲକ୍ଷମ+ରି)ଲକ୍ଷମର
ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ।

ଲକ୍ଷତୀ—ବି. (ଲକ୍ଷ + ତି) ନିର୍ଦ୍ଦେଶ,
ସୁନ୍ଦର, ରୂପିତ, ଚଳିତ, କୋମଳ,
ପ୍ରିୟ, ସୁକମାର, ଦୋଳାଯୁମାନ; (ବି)
ବିଳାସ, କୀତା, ଲୟ—ସ୍ତ୍ରୀ ନୃତ୍ୟ, ଗଢ଼,
ଚଳନ, ହାରବିଶେଷ, ସ୍ତ୍ରୀଗୁଡ଼,
ଅନ୍ଧରମହିଳ, ଭାଡ଼ବଜାତୀୟ ରତିଶୀ-
ବିଶେଷ, ଏକବ୍ରତୀ ଦୃଢ଼, ଘୋନୀୟ,
ଛଳସ୍ଵନ କର୍ମ, ସରଳତା, ନିର୍ଦ୍ଦେଶତା,
ସ୍ତ୍ରୀମନଙ୍କର ଶଙ୍କାରବ୍ୟବନି ହିୟା-
ବିଶେଷ (ଉଚ୍ଚି, କଟାପାତାତା) ।

ଲକ୍ଷତକ—କ୍ଲୀ.ବି. ପ୍ରାତୀନ ଉର୍ଧ୍ବବିଶେଷ
ଲକ୍ଷତକଳା—ବି. ସୂର୍ଯ୍ୟକଳା ଦେଖ ।

ଲକ୍ଷତକାନ୍ତୀ—ବି. ବି. ମଞ୍ଜିଟ୍ରେକା,
ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ଅବତାରବିଶେଷ ।

ଲକ୍ଷତକାମୋଦୀ—ବି. ସଂଗୀତର ରାଗ-
ବିଶେଷ ।

ଲକ୍ଷତତୁରୁଷମ—ବି. ଛନ୍ଦୋବିଶେଷ ।

ଲକ୍ଷତତାଳ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ସଂଗୀତର ତାଳ-
ବିଶେଷ ।

ଲକ୍ଷତପଦ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.)ସୁନ୍ଦର ପଦ-
ସ୍ତ୍ରୀ, ଯହିଁରେ ସୁନ୍ଦର ପଦ ବା ଶବ୍ଦ
ଆସ । [ବିଶେଷ]

ଲକ୍ଷତପୁରୁଷ—କ୍ଲୀ. ବି. ବୌକପୁରୁଷ-
ଲକ୍ଷତପ୍ରହାର—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଅଳ୍ପପ୍ରହାର ।

ଲକ୍ଷତରେ—ଶା.କ୍ରି.ବି. ମଧୁରାବରେ
ଲକ୍ଷତା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଲକ୍ଷତର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ,
(ବି) ଦୁର୍ଗା, ଶାରାଙ୍କ ଅଷ୍ଟ ସହଚରା

ମଧୁରୁ ପ୍ରଧାନ ସଙ୍ଗୀ, କଷ୍ଟୁସ୍ତ୍ରୀ, ନିଧା-

ବିଶେଷ, ଲକନା, ନାଶ, ରତିଶୀବିଶେଷ,
ବର୍ଣ୍ଣବିଭବିଶେଷ ।

ଲକିତାଙ୍କ—ପ୍ରୁ. ବି. ସୁନ୍ଦର ଅବସୁନ୍ଦ-
ସ୍ତ୍ରୀ, (ସ୍ଥିଲକିତାଙ୍କୀ) ।

ଲକିତାତତ୍ତ୍ଵ—କ୍ଲୀ.ବି. ତତ୍ତ୍ଵବିଶେଷ ।

ଲକିତାତ୍ତ୍ଵପୁରୁଷ—କ୍ଲୀ.ବି. ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କର
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବ୍ରତବିଶେଷ ।

ଲକିତାପଞ୍ଚମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଆଶ୍ରିତ ଶକ୍ତି
ପଞ୍ଚମୀ ।

ଲକିତାରିନୟ—ବି. (କ.ଧା) ପ୍ରେମ-
ସମ୍ମାନୟ ଅରନୟ ।

ଲକିତାଷ୍ଟ୍ରୀ—ବି. ଭାଦ୍ରବ କୃଷ୍ଣ ଷ୍ଟ୍ରୀ +
ଲକିତାସପ୍ତମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଭାଦ୍ର ରଜାସପ୍ତମୀ
ଦିନ ଅନୁଷ୍ଟେୟ ବ୍ରତ ।

ଲକିତାସ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.)ସୁନ୍ଦର
ମୁଖ୍ୟୁତ । [ବିଶେଷ]

ଲକିତୋପମା—ବି. ଉପମାଳକାର-
ଲକେଇ—ଶା.ବି.ଅନ୍ତର୍ମନ ଲକାପ୍ରିତ ।

ଲକି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି.ପାରୀନ ଭାରତର ଲକି
ପ୍ରଧାନ ଜ୍ୟୋତିଷୀ ।

ଲକିର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଲକିର ।

ଲକିସିକାନ୍ତୀ—ବି.ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହିନ୍ଦୁ ଜ୍ୟୋତିଷୀ
ଲକିଙ୍କ ରଚିତ ଜ୍ୟୋତିଷ ପ୍ରକଳ୍ପ ଶିଷ୍ଟ ।

ଲକି—ବି. (ଲକ୍ଷ + ଭା.ଅଥ) ଛେଦନ, ଶିଥ୍ୟ
ଦୃଷ୍ଟି ଛେଦନ, ବିଳାସ, ବିକାଶ,
(ମେ.ଅ) ମେଶ, ଗୋପୁରର ଲୋମ,

କଣା, କଣିକା, ଅଶ୍ରୁ, ସୂର୍ଯ୍ୟ କାଳ,
ଚନ୍ଦ୍ର ନିମେଶର ଦିନ ଭାରତ ଏକ-
ଭାଗ, ରମତନ୍ତ୍ର ପୁରୁଷବିଶେଷ, ରେଣ୍ଟ
ପୁଷ୍ପରେଣ୍ଟ, (ଚଣ୍ଡିତ) ଭାଗ୍ୟର
ବିଭାନ୍ୟ ରତ୍ନ, ଜାରପାଳ, ଲକଣେ,
ଲକଣ, ବତରପନୀ, ଲମ୍ବକୁଳ, ନନ୍ଦ-
ବେଶ, ଉତ୍ତ୍ରୀପନୀ । [ବିଶେଷ]

ଲକବ—ବି.(ଲକ୍ଷ + ଅକ)ଛେଦକ ଦ୍ରବ୍ୟ-
ଲକବକୁଣ—ଶା.ବି. ରମତନ୍ତ୍ରକ ଯମକ

ପୁନ୍ଦ୍ରୟ ।

ଲକବକ—କ୍ଲୀ.ବି. (ଲକ୍ଷ + ଅଙ୍ଗ) ବଣିକ-
ଦ୍ରବ୍ୟବିଶେଷ, ଲକବକ + ଦୃଷ୍ଟି ଶିଥ୍ୟ

ପୁନ୍ଦ୍ରୟ ପୁଷ୍ପମୁକୁଳ, ଦେବକୁମୁମ, ଜମ୍ବୁକାଦି-
ପୁନ୍ଦ୍ରୟ, ଲେଣି ।

ବର୍ଗର ତତ୍ତ୍ଵବିଶେଷ, ଜାର, ଉପପତ୍ର ।
ଲବଙ୍ଗକ—କ୍ଲୀ.ବି (ଲବଙ୍ଗ + କ)ଲବଙ୍ଗ
ଦେଖ । [ପତି]

ଲବଙ୍ଗକନ୍ଦପନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଲଗ୍ନତାଳିଶା-
ଲବଙ୍ଗକନ୍ଦିକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଲବଙ୍ଗ ଗରୁର
ଶୁଷ୍କ ପୁଷ୍ପମୁକୁଳ ।

ଲବଙ୍ଗତେଲ—ବି. ଲବଙ୍ଗରୁ ପ୍ରମୁଖ
ତେଲ ।

ଲବଙ୍ଗଲତା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ନାରଙ୍ଗାଦିବର୍ଗର
ଲଟାକିଆ ଏକପ୍ରକାର କଣ୍ଟାଗଛ,
ଶ୍ରଦ୍ଧକାଙ୍କର ଏକ ସଙ୍ଗୀର ନାମ ।

ଲବଙ୍ଗଲତିକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଲବଙ୍ଗଲତାଦେଖ
ଲବଙ୍ଗାଦିପୁଣ୍ୟ—ବି.ଗ୍ରହଣୀ ଓ ଅତ୍ସାର
ବେଗ ଚୂପ୍ରେୟ ପଥବିଶେଷ ।

ଲବଙ୍କ—ଯା.ବି. ଅନ୍ତର, ଦୋଲି, କଥ,
ଭକ୍ଷା, ବାକ୍ଷୀ, ଶବ୍ଦ, ଅଙ୍କା, କୌରୁକ ।

ଲବଣ—କ୍ଲୀ.ବି. (ଲକ୍ଷ + କ.ଆନ)କାର,
ରମୟକୁ ଦ୍ରବ୍ୟ, ଲୁଣ, ସପ୍ତି, ଲବଣ
ସମୁଦ୍ର, ଲବଣୀସୁର, ଷଡ଼ରସ ମଧ୍ୟରୁ
ଲୁଣିଆ ରସ, (ବି) କାର ରସୟକ,
ଲୁଣିଆ, ଲବଣ୍ୟସ୍ତ୍ରୀ ।

ଲବଣକଂସୁନା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ମହାରଜ୍ୟାତି-
ଷ୍ଟ୍ରୀ ଲଟା, ଏକପ୍ରକାର ବଡ଼ ପୁଣ୍ୟ-
ପୁଣ୍ୟିକା ।

ଲବଣତେଣି—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ଗତତ୍ଵ) ଲବଣ-
କର, ଲୁଣିତେଣି ।

ଲବଣରୂପେ—ଶା.ବି.ବିବାଦରେ କନ୍ଦା
ନିକ ପତର (ଅର୍ଥାତ୍) ବରର) ଆମୁଖ-
ବୃଦ୍ଧାଦ ଶୁଭକାମନା ପୂର୍ବକ ଦୁଗଙ୍କୁ
ପାର୍ଥନା କର ବର ଉପରକୁ ସେରକ୍ଷ
ମିଶ୍ରିତ ଲବଣବେଶପଣ କରିବା ହିସ୍ତୀ ।

ଲବଣଜଳ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଲବଣସମୁଦ୍ର,
(କ.ଧା) ଲୁଣିଆପାଣି ।

ଲବଣଜନଧି—ସ୍ତ୍ରୀ. ଲବଣ ସମୁଦ୍ର ।

ଲବଣଜଳନିଧି—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ଲବଣ ସମୁଦ୍ର ।

ଲବଣତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଲବଣତା, ଲବଣ-
କୃତା, ଲବଣମୁକୁଳା ।

ଲବଣତୃତୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ଏକପ୍ରକାର ଲବଣା
ତୃତୀ, ଲେଣି ।

ଲବଣ୍ଟୋସ୍—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଲବଣ୍ଟ ସମୁଦ୍ର, (କ.ଧା) ଲୁଣିଆ ପାଣି ।	(ୱ ଲବଣ୍ଟୋସ୍ରବୁ ବଧକରିଥିଲେ) ।	ଗଛ କାଟିବା, ଛେଦନ, କର୍ତ୍ତିନ, ଶସ୍ତ୍ରୀ କାଟିବା ମୁକ୍ତିଆକୁ ଦ୍ଵାରିବା ମୁଳି (ଶ.ଅନ) ଖଣ୍ଡାଦି ଛେଦନ ଅସ୍ତ୍ର ।
ଲବଣ୍ଟୋସ୍—କ୍ଲୀ. ବ. ସିରିଧ ଲବଣ୍ଟ, ଦୈତ୍ୟକ ବିହୁ ଓ ସତଳ ଲବଣ୍ଟ ।	ଲବଣ୍ଟୋସ୍—ପୁଂ. ବ. ଲବଣ୍ଟ ସମୁଦ୍ର ।	ଲବନୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଲୁ + ଅନ + ର) ଆଜି ଫଳ ଓ ରଷ ।
ଲବଣ୍ଟୋସ୍—କ୍ଲୀ. ବ. ଦୁରିଧ ଲବଣ୍ଟ, ସତଳ ଓ ସେନ୍ଦବ ।	ଲବଣ୍ଟୋସ୍—କ୍ଲୀ. ବ. ସାମୁଦ୍ର ଲବଣ୍ଟ ଜଳ, ଲୁଣିପାଣି, (ବ.ଶ୍ରୀ) ସମୁଦ୍ର ।	ଲବନୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଲୁ + ଅନ + ସ୍ତ୍ରୀ) ଆଜି ଫଳ ଓ ସେନ୍ଦବ ।
ଲବଣ୍ଟଧେନୁ—ଶ୍ରୀ.ବ. (କ.ଧା) ଦାନାର୍ଥ କଲିତ ଲବଣ୍ଟନିର୍ମିତ ଧେନୁ ।	ଲବଣ୍ଟୋସ୍—ବ. (କ.ଧା) ଲବଣ୍ଟ ସମୁଦ୍ର ।	ଲବନୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଲୁ + ଅନ + ସ୍ତ୍ରୀ) ଆଜି ଫଳ ଓ ସେନ୍ଦବ ।
ଲବଣ୍ଟନିତ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ପ୍ରତିଦିନ ଲବଣ୍ଟ ରସାୟାନିଣୀଳ ।	ଲବଣ୍ଟୋସ୍—କ୍ଲୀ. ବ. (କ.ଧା) ଲବଣ୍ଟ ସମୁଦ୍ର ।	ଲବନୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଲୁ + ଅନ + ସ୍ତ୍ରୀ) ଆଜି ଫଳ ଓ ସେନ୍ଦବ ।
ଲବଣ୍ଟପାଠିକା—ଶ୍ରୀ.ବ. ଲବଣ୍ଟ ଥାଳି ।	ଲବଣ୍ଟୋସ୍—କ୍ଲୀ. ବ. ଲବଣ୍ଟ ସମୁଦ୍ର ।	ଲବନୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଲୁ + ଅନ + ସ୍ତ୍ରୀ) ଆଜି ଫଳ ଓ ସେନ୍ଦବ ।
ଲବଣ୍ଟପାଞ୍ଚର-ବ.ଅଜାର୍ଣ୍ଣର ତ୍ରିଷତିଶେଷ ଲବଣ୍ଟତେତ—ବ. ଲବଣ୍ଟପାଞ୍ଚର, ସାଧା- ରଣ ଲୁଣ ।	ଲବଣ୍ଟୋସ୍—କ୍ଲୀ. ବ. ଲବଣ୍ଟ କାର, ସାଧା- ରଣ ଲୁଣ ।	ଲବନୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଲୁ + ଅନ + ସ୍ତ୍ରୀ) ଆଜି ଫଳ ଓ ସେନ୍ଦବ ।
ଲବଣ୍ଟମଦ—ବ.ଲୁଣକାର, ସାଧାରଣ ଲୁଣ ଲବଣ୍ଟମଦ—ପୁଂ.ବ. ଲୁଣ ଉତ୍ସର୍ଗକାଳୀନ ମହାବିଶେଷ, (ଗ୍ର.ବ.) ଲୁଣମନ୍ଦ ଦେଖ ।	ଲବଣ୍ଟୋସ୍—କ୍ଲୀ. ବ. ଲବଣ୍ଟ ସମୁଦ୍ର ।	ଲବନୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଲୁ + ଅନ + ସ୍ତ୍ରୀ) ଆଜି ଫଳ ଓ ସେନ୍ଦବ ।
ଲବଣ୍ଟମେଦ—ବ. ସାଧାରଣ ଲୁଣ ।	ଲବଣ୍ଟାଳୟ—ବ. (ଲବଣ୍ଟ + ଆଲୟ)	ଲବନୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଲୁ + ଅନ + ସ୍ତ୍ରୀ) ଆଜି ଫଳ ଓ ସେନ୍ଦବ ।
ଲବଣ୍ଟମେଦ—ବ. ମେଦବେଶବିଶେଷ ।	ଲବଣ୍ଟାଲୟ—ବ. ସଧୁପରିପାଦିତ ପାଦିତ ଅରେ ମଥୁର ନାମରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହେଲା ।	ଲବନୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଲୁ + ଅନ + ସ୍ତ୍ରୀ) ଆଜି ଫଳ ଓ ସେନ୍ଦବ ।
ଲବଣ୍ଟମୟ—କ୍ଲୀ. ବ. କିଷମ ପାକ ନିମିତ୍ତ ଲବଣ୍ଟପୁଣ୍ୟ ଯହବିଶେଷ ।	ଲବଣ୍ଟାଲୟ—ବ. ଲବଣ୍ଟ ବିଶେଷ କାନ୍ଦିତ କ୍ରମିକ ।	ଲବନୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଲୁ + ଅନ + ସ୍ତ୍ରୀ) ଆଜି ଫଳ ଓ ସେନ୍ଦବ ।
ଲବଣ୍ଟବାର—ବ. (କ.ଧା) ଲୁଣିଜଳ, (ବ.ଶ୍ରୀ) ଲବଣ୍ଟ ସମୁଦ୍ର ।	ଲବଣ୍ଟାଲୟ—ବ. ନମେତ ନିମିତ୍ତ ପ୍ରତିମା, (ଲ.ଅର୍ଥ) ଅତି କୋମଳ ଶରୀର ବିଶେଷ ବ୍ୟକ୍ତି ।	ଲବନୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଲୁ + ଅନ + ସ୍ତ୍ରୀ) ଆଜି ଫଳ ଓ ସେନ୍ଦବ ।
ଲବଣ୍ଟକର—ବ. (ନନ୍ଦନ) ଲୁଣଙ୍ଗି ।	ଲବଣ୍ଟାଲୟ—ବ. (ଲବଣ୍ଟ + ଉତ୍ସମ) ଦୈତ୍ୟକ ଲବଣ୍ଟ ।	ଲବନୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଲୁ + ଅନ + ସ୍ତ୍ରୀ) ଆଜି ଫଳ ଓ ସେନ୍ଦବ ।
ଲବଣ୍ଟକାନ୍ତ—ବ. (ନନ୍ଦନ) ଲୁଣମିଶ୍ରିତ, ଲୁଣିଆ ।	ଲବଣ୍ଟାଲୟ—ବ. ଲୁଣଙ୍ଗାର, ସାଧା- ରଣ ଲୁଣ ।	ଲବନୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଲୁ + ଅନ + ସ୍ତ୍ରୀ) ଆଜି ଫଳ ଓ ସେନ୍ଦବ ।
ଲବଣ୍ଟକାଳ—ବ. ମସ୍ତକ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଲୁଣ ରଦାର ଦାନ ।	ଲବଣ୍ଟାଲୟ—ବ. ଲୁଣଙ୍ଗାର, ସାଧା- ରଣ ଲୁଣ ।	ଲବନୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଲୁ + ଅନ + ସ୍ତ୍ରୀ) ଆଜି ଫଳ ଓ ସେନ୍ଦବ ।
ଲବଣ୍ଟମୟ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଲବଣ୍ଟୋସ୍, ଲୁଣିଆ ।	ଲବଣ୍ଟାଲୟ—ବ. ଲୁଣଙ୍ଗାର, ସାଧା- ରଣ ଲୁଣ ।	ଲବନୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଲୁ + ଅନ + ସ୍ତ୍ରୀ) ଆଜି ଫଳ ଓ ସେନ୍ଦବ ।
ଲବନ୍ତାଲୟ—ପୁଂ.ବ. (ନନ୍ଦନ) ଲବନ୍ତୋସ୍, ଶୁଣ୍ଡାଦି ।	ଲବଣ୍ଟାଲୟ—ବ. ଲୁଣଙ୍ଗାର ସମୁଦ୍ର ।	ଲବନୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଲୁ + ଅନ + ସ୍ତ୍ରୀ) ଆଜି ଫଳ ଓ ସେନ୍ଦବ ।
ଲବନ୍ତାଲୟ—ପୁଂ.ବ. (ନନ୍ଦନ) ଲବନ୍ତୋସ୍, ଶୁଣ୍ଡାଦି ।	ଲବନ୍ତାଲୟ—ବ. ଲୁଣଙ୍ଗାର ଶୁଣ୍ଡାଦି ।	ଲବନୀ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଲୁ + ଅନ + ସ୍ତ୍ରୀ) ଆଜି ଫଳ ଓ ସେନ୍ଦବ ।

ଲବେମାନ—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ. ଲବେମାନ ଦେଖ
ଲବ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. (ଲଭ୍ + ଯ) ଛେଦନ-
ଯୋଗ୍ୟ ।

ଲଭ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. (ଲଭ୍ + ମୀ. ତ) ପ୍ରାପ୍ତ,
ଉପାଜିତ, ଶୁଣୁତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲଭ୍ୟ, ବି.
(ଶିତ) ଭବେଳ, (ହିନ୍ଦୁଯୁତ) ପନ୍ଧର
ପ୍ରକାର ଦୟାଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଏକଶ୍ରେଣୀ ।

ଲଭୁକ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. (ଲଭ୍ + କ) ପ୍ରାପକ, ଯେ
ପାଇଥାଏ ।

ଲଭୁକାମ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଯାହାର
ଛେତ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲଭୁକାମା
ଲଭୁକାରୀ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଯଶସ୍ଵୀ,
ପ୍ରତିଷ୍ଠାବାନ୍, ବିଷ୍ଣୁତ ।

ଲଭୁତେବାଃ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ପୁନଃ-
ପ୍ରାପ୍ତଚତ୍ର, ଯେ ପଞ୍ଜ ବା ତେତୀ ଲୁଭ
କରିଥାଏ ।

ଲଭୁତ୍ତନ୍ମା—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଯେ ଜନ୍ମ
ଲୁଭ କରିଥାଏ, କାତ ।

ଲଭୁଧନ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଧନବାନ୍,
ଯେ ଧନ ଲୁଭ କରିଥାଏ ।

ଲଭୁନାମା—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଖ୍ୟାତ-
ନାମା, ବିଜ୍ଞାତି, ପ୍ରକିଳି ।

ଲଭୁନାନ୍ତ—ପୁ. ବି. (ଉତ୍ତର) ପ୍ରାପ୍ତ ବନ୍ଧୁର
ନାଟ, ମିଳିଥବା ବନ୍ଧୁର ନାଟ ।

ଲଭୁପୁଷ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଏକପୁଷ-
ବିଶିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲଭୁପୁଣୀ ।

ଲଭୁପ୍ରତିଷ୍ଠ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଯେ
ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲୁଭ କରିଥାଏ, ବିଜ୍ଞାତ, ସମ୍ମା-
ନିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲଭୁପ୍ରତିଷ୍ଠା ।

ଲଭୁପ୍ରବେଶ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ପ୍ରବେଶର
ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ, କୃତପ୍ରବେଶ, ପ୍ରବିଷ୍ଟ ।

ଲଭୁପରମନ—ବି. (ଉତ୍ତର) ଲଭ୍ ପଦା-
ର୍ଥକ ନିର୍ବାପଦରେ ରଖିବା, ଲଭ୍ ପଦା-
ର୍ଥର ସହିପାଦରେ ଅର୍ପଣ ।

ଲଭୁଲକ୍ଷ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଯେ ନିଶାନ
ବା ଲକ୍ଷ ବିକରି କରିଥାଏ, ଯାହାକୁ ଅଭି-
ପ୍ରେତ ବନ୍ଧୁ ମିଳିଥାଏ, ବାଣ ବିବ କରିବା
ବିଷୟରେ ଦେଖ ।

ଲଭୁବର—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ବରପ୍ରାପ୍ତ,
ଲଭୁବର

ଯେ ବର ପାଇଥାଏ ।

ଲଭୁବର୍ମ୍ଭ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ପଣ୍ଡିତ,
ଜ୍ଞାନ, ବିଜ୍ଞାନ, ବିଜ୍ଞାତ, ଲଭୁପ୍ରତିଷ୍ଠ,
ଶିତିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲଭୁବର୍ମ୍ଭ ।

ଲଭୁବଦ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ପଣ୍ଡିତ,
ଯେ କୌଣସି ବିଦ୍ୟାକୁ ଆୟୁର କର-
ଅଛନ୍ତି, ବିଦ୍ୟାନ୍, ଶିତିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ବିଦ୍ୟା ।

ଲଭୁବଦ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଲଭ୍ + ବଦ୍ୟ) ଲଭୁବଦ୍ୟ,
ଲଭର ଉପଯୁକ୍ତ । [ବିଜ୍ଞାତ ।

ଲଭୁବନ୍ଦ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଲଭୁବନ୍ଦାମା,
ଲଭୁବିଦ୍ୟି—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଯେ ଦିକ୍ଷି

ଲୁଭ କରିଥାଏ, ସପଳକାମ ।
ଲଭୁବୁଣ୍ଡ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଯେ ମୁଖୀ
ପାଇଥାଏ, ମୁଖୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲଭୁବୁଣ୍ଡା ।

ଲଭୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲଭ୍ + ତା + ଥା) ନାୟିକା-
ବିଶେଷ, ବିପଲବ୍ୟ ନାୟିକା, ଦୁର୍ଗା,
(ବିଂ) ଗୁମ୍ଭତା, ପ୍ରାପ୍ତା, ଅଜୀତା ।

ଲଭୁବାଣ୍ଗ—ବି. ଭାଗପଳ । [ସଂଖ୍ୟା ।

ଲଭୁବାନ୍ତ—ବି. ଗଣନାପଳରେ ପ୍ରାପ୍ତ
ଲଭୁବନ୍ତୁ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଯେ ଅନୁଜା
ଲୁଭ କରିଥାଏ ।

ଲଭୁବିର୍ତ୍ତ—ବି. (କ.ଧା) ମିଳିଥବା ଧନ,
(ପୁ. ବି. ନ. ଶ୍ରୀ) ଯେ ଧନ ଲୁଭ କରିଥାଏ

ଯେ ଅର୍ଥ ବୁଝିପାରିଥାଏ, ଲଭୁବାନ୍ତ
ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲଭୁବାନ୍ତା । [ପାଇଥାଏ ।

ଲଭୁବକାଶ—ପୁ. ବି. ଯେ ଅବକାଶ
ଲଭୁବପ୍ରଦର—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଯେ

କାର୍ଯ୍ୟରୁ ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ,
ପେନସନ୍ ପ୍ରାପ୍ତ ।

ଲଭ୍—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲଭ୍ + ତା) ଲୁଭ, ପ୍ରାପ୍ତ,
ଗ୍ରହଣ, ଆୟୁ, ଭାଗପଳ, ଲଭୁବାନ୍ତ ଦେଖ ।

ଲଭୁବଦ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଜାତ,
ଦ୍ୱାଦୁଶ, ସମ୍ମନ୍ଦ, ଦ୍ୱାଦୁତ, ଦିଦିତ
ହୋଇଥିବା । [ଲଭ୍ ।

ଲଭୁମି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଲଭ୍ + ମିମି) ପ୍ରାପ୍ତ,
ଲଭୁମି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଲଭ୍ + ମିମି) ପ୍ରାପ୍ତ,
କୌଣସି ଦେଖ । [ଗର୍ଜ ।

ଲଭୁପଶ—ଶ୍ରୀ. ବି. ହୋଇପାର୍, କୌଣସି
ଦ୍ୱାଦୁଶ ଧରିବାର ବା ପାଇବାର ଅର୍ଥ-
ଲାସ, ଲୁଚୁପୁର ଦେଖ ।

ଲଭୁବର୍ତ୍ତା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପ୍ରାପ୍ତଶ୍ରୀଶ୍ଵରକ) ଗର୍ଭଶା-
ର୍ତ୍ତା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପ୍ରାପ୍ତଶ୍ରୀଶ୍ଵରକ)

ଲଭୁମ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପ୍ରାପ୍ତଶ୍ରୀଶ୍ଵରକ) ଶ୍ରୀଶ୍ଵରକେ,
ନାକରୁ ପାଣି ବାହାରୁନାଆଦିଆତ୍ମୁତା ।

ଲଭୁମା—ଶ୍ରୀ. ପୁ. ବି. ଶ୍ରୀଶ୍ଵରକେ
ଭାନ୍ତ, ଶ୍ରୀଶ୍ଵରକୁତୁଳ, ମାନା, ଲେଶମା,
ଯାହାର ଚଞ୍ଚଳତାକା ଶୁଣ୍ଟି ନ ଥାଏ ।

ଲଭୁନ—ବି. (ଅଶ୍ରୁ+ମୀ. ରନ) ରଘୁନ
ଦେଖ । [କେହୁଦୀୟ ।

ଲଭୁନା—ବି. (ଲଭୁନ+ଆ) ରହୁବିଶେଷ,
ଲଭୁନ—ବି. (ଲଭୁନ+ମୀ. ରନ) ବାତ୍ରିତ,
ଅଭିଷିତ ।

ଲଭୁ—ବି. (ଲଭୁ+ଭା. ଅ) ଅନ୍ୟ ବନ୍ଧୁରେ
ଲଭେତିବା ଗୁଣ, ଅତାଳିଆପଣ, (କ. ଅ)
ଅଠା, ତିର ଆକର୍ଷଣ ।

ଲସକ—ପୁ. ବି. (ଲସକ+କ. ଅକ) ନର୍ତ୍ତକ,
ନଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲସକା ।

ଲସକିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ର. ଲେସକିବା, ଲେସ-
ପତତ୍ରେବା, ପ୍ଲୋଜର ଷାର ଭବକୁ
ପାଇବା, କମିଯିବା, ଦବିଯିବା, ଅବ-
ନତଦେବା ।

ଲସତ୍ରନ—ବି. (ଲସକ+କ. ଅତ୍) ଶୋଭମାନ,
ବିକାଶମାନ, ଉତ୍ତର, ଉତ୍ତରିତ,
ଚେଷ୍ଟମାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲସତ୍ର ।

ଲସରପସର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲଭୁବଦ୍ୟ, ଚଞ୍ଚଳ
ଚଞ୍ଚଳ ଗୁମୁଥବା, (କ. ବି) ଲଭୁବଦ୍ୟ
ବା ଅସ୍ତିର ଭାବରେ, ଚଞ୍ଚଳ ଚଞ୍ଚଳ
ଗୁମୁଥବା ପ୍ରକାରେ ।

ଲସଲସ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପୁଷ୍ଟ ଓ କଥିଆ
(ଶାଶ୍ଵାତ) ।

ଲସା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲସକ+ମୀ. ଆ) ହରହୁ,
ହଳଦି, ଲସି ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ. ବି) ଶାଶ୍ଵାତ
ବର୍ଣ୍ଣମନ ରସ, ଯାଆର ପୂଜପାତ୍ର ।

ଲସି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆମ୍ବାଦି ଫଳ ଭଣ୍ଡିରୁ
ବୋହିବା ରୟ, ପ୍ରନାଗ, ଗୁରୁକୁ, ମାଳ ।

ଲସିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯେଉଁ ଫଳରୁ ବେଳି
ଲସି ବାହାରେ, ଅଠାଳା ।

ଲସିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. କ (ରସ+କ. ରକକ+ଆ)
ଇଷୁରସ, ଗଣ୍ଠରସ ପିତାର ସଜ୍ଜ ତରଳ
ରସ, ଯାଆଆଦରୁ ବହିବା ଜାଲୀରୁ

ପଦାଥ, ଜଳ, ପାଟିର ନାଳ ।	ଲହିଂକିବା—ଗ୍ରା. (ସମ) ଫି. (ନିଃନୀତି) ପାର- ହେବା, ଅଭିମନିକରିବା ।	ଧାରିବାହିକ ରୂପେ କଥା କହିବା, ଏକ କଥାକୁ ଉପରୀୟ ପ୍ରରି କହିବା ।
ଲିମିତ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଲ୍ୟୁଟ୍-ଟି) ବିଲାସ, ଉଦ୍‌ବ୍ୟାସ, ଛୁଟ୍ଟି, ଚେଷ୍ଟା, ନୃତ୍ୟ, (ବିଂ) ଶୋଭତ, ଚେଣ୍ଡିତ, ବିଲାସିତ, ପାନ୍- ମାନ, ଛୁଷ୍ଟି, (ଗ୍ରା.ବି) ଦବିଯିବା ।	ଲହିଂପିବା—ଗ୍ରା. ଫି. କୌଣସି ପଦାର୍ଥକୁ ହାତ ବଢ଼ାଇ ଆଣିବା ।	ଲହରି(ଶ୍ଵର)—ବ. (ଲ୍ୟୁଟ୍-ଟିକ.ର.ର.) ଜଳାଦିର ତରଙ୍ଗ, ତେଇ, (ଲ.ଅର୍ଥ) ତରଙ୍ଗପର ଉଠିବା କୌଣସି ବିଷସ୍ଵର ହୃଦ୍ୟ । [ଶୀତା ।
ଲିମିଟିଟା(ଟେ)ଇବା—ଗ୍ରା. ଫି. ନବ- ପ୍ରସ୍ତୁତାର ପ୍ରକାଶକରୁକରେ ଥିବା ମାଂସକ ଖିଲକୁ ଚିପିକର ବାହାର କରିଦେବା ଦ୍ୱାରା ବୁଝିବା ପ୍ରକାଶକ ସ୍ତୋତ ବହି- ବାର ଉପାୟ କରିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରଥମ ଆରମ୍ଭ କରିବା, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କୌଣସି ଅନୁ- ଭବରେ ନୂତନ ଘାସାହେବା ।	ଲଇଁୟାଏ, ଲକ୍ଷଣିଆ, ପତଳିଆ । ଲହଙ୍ଗ—ଗ୍ରା. ବି. (ସାଂଲତାକରଞ୍ଜ) ନହଙ୍ଗା, ଏକପ୍ରକାର ବନ୍ୟ କୋଳି, ଏକପ୍ରକାର ତୃଣ, ବର୍ଷାମୁଁ ଶକବିଶେଷ, (ବିଂ) ଲଙ୍ଗଳା ।	ଲହରି(ଶ୍ଵର)ଲାଳା—ବି (ପତ୍ରର) ତରଙ୍ଗର୍ ଲହଲହ—ଗ୍ରା. ଅ. କିହାବ ବା ସର୍ବାଦ ସବୁ ଲମ୍ବ ବସ୍ତୁ ଉତସ୍ତତଃ ସଞ୍ଚାଲିତହେବା, ଯାହା ସ୍ବତଃ ନଇଁୟାଏ ।
ଲିମିଟିବା—ଗ୍ରା. ବି. ନବପମ୍ପାର ପ୍ରକାଶ ବୁଝିବାର ମୁହଁ ଶୋଲିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟର ସ୍ତୋତ ଆରମ୍ଭ ହେବା ।	ଲହଡା—ଗ୍ରା. ବି. (ସାଂଲଦଶ) ତେଇ, ତରଙ୍ଗ, ଓଡ଼ିଶାର ପଢ଼ିଜାତିବିଶେଷ, ପାଳଲହଡା ।	ଲହଲହକ—ଗ୍ରା. ବି. ଉତସ୍ତତଃ ସଞ୍ଚା- ଲିତ ସବୁ ଦସ୍ତି ।
ଲସ୍ତିକା—ଶ୍ଵୀ. ବି. (ଲ୍ୟୁଟ୍-କ.ଇକ+ଆ) ରକ୍ଷଣୀୟ, ଦୋରୁଆ, ଶ୍ରୀରଷ୍ଟ ରସ, ଜଳବତ୍ ଉଚଳ ପଦାର୍ଥ, ରକ୍ତର ଶିର, ପଥରେ ପ୍ରଦିଷ୍ଟ ହେବା ପୂର୍ବର ଅବପ୍ରା ।	ଲହମୁ—ଗ୍ରା. କି. (ସମ୍ବନ୍ଧ ନିଃନୀତି) ଜଳ ପଦନବ୍ରାର ଆନ୍ଦୋଳିତ ହୋଇ ଲହମୁମୟ ହେବା, ଉପାଦିଷ୍ଟୋର ବିତିଗା ।	ଲହମୁଲୁଆ—ଗ୍ରା. ବି. ଲହମୁ, ପର ଅବିଜ୍ଞାନ କଥା କହିବା ବା ଗାଁତ ବୋଲିବା ।
ଲସ୍ତିକା—ଶ୍ଵୀ. ବି. ସେନା, ପିରଜ, ପିଆଦା, 'ଦାଶ, ରୂପର, ପଦାଳେ ପେନା, ଅର୍ଣ୍ଣବ- ପୋତାଦି ପରିବୁଲକ କର୍ମବୁଦ୍ଧିଶିଳେ, ଜାହାଜିଲୁହି ।	ଲହମୁରିଷିକା—ଗ୍ରା. କି. ସମ୍ବନ୍ଧ ରୁ ଅଗ୍ର- ପର ହେଉଥିବା ତେବେଳୁ ଗୁଡ଼ପତାର ସମ୍ବାଲିବା ବା ମୁଣ୍ଡରପର ଦେଇ ରୂପ ଯିବାପାଇଁ ମୁଣ୍ଡପତାରିବା ।	ଲହମୁ—ଗ୍ରା. ବି. ସମ୍ଭାନପଦେଶର କଥିତ ଭରତର ଭାଷାବିଶେଷ ।
ଲସ୍ତିର—ଶ୍ଵୀ. ବି. ଲହମୁରିଷି ବା ଦେ ।	ଲହପିଆ—ଗ୍ରା. ବି. ତେଣା, ପତଳିଆ ।	ଲହମୁଶୀ—ଗ୍ରା. ବି. (ସାଂନନୀତି) ନନ୍ଦାଗ ଛେଦନ କରିବାର ଅତ୍ୟ ।
ଲସ୍ତ୍ର—ଦ୍ଵି. ବି. (ଲ୍ୟୁଟ୍-ଟି) କୀତିତ, ଆଲିତି, ବିଲାପି, ଶିଲଦେବିପୁଣ୍ୟ ପୁରକର୍ଣ୍ଣନକାଶ (ବ୍ୟକ୍ତି), ଶେରାୟତ୍ତ ।	ଲହମୁ—ଗ୍ରା. ବି. ନିଃନୀତି, ପଣକାଳ, ମୁହଁର୍ତ୍ତି ।	ଲହମୁଲ—ଗ୍ରା. ବି. ଅତ କୋମଳ, ପୁଲୁ- ମାର, (ଶ୍ଵୀ.ବିଂ) ଲହମୁ ଦେଖ ।
ଲସ୍ତ୍ରକ—ପୁ. ବି. (ଲ୍ୟୁଟ୍+ଶିତ୍+କ) ଧନୁର ମଧ୍ୟରଗ, ଧନୁର ମୁଠ ।	ଲହମୁ—ଗ୍ରା. ବି. ଜଳପ୍ରଶାଳୀ, ପ୍ରଦାତା, ସ୍ତୋତ, ଲହମୁ, କଥାର ତରଙ୍ଗ, ଲହମୁ ପର ବାକ୍ୟସ୍ତୋତ, ମନୋଯୋଗ, ବାର- ମୂର ଶ୍ଵାସରେ ପୂର୍ବକ ଅନୁତକନ୍ଦନ ଲହମୁପଦର—ଗ୍ରା. ବି. ଉତସ୍ତତଃ ଶମନ କରୁଥିବା, ପରଦ୍ରବ୍ୟରେ ପ୍ରତି- କିତ ହେଉଥିବା ଏକଶ୍ଵାନରେ ସାଂକୋ- ପରେ ଯିବା ଅଗିବା କରୁଥିବା, ପିନ୍ଧିବା ବଞ୍ଚିର ମାପରୁ ବଳାଇଥିବା (ପୋଷାକ ବା ଲୁଗା) ।	ଲହମୁଲୁବୁସ—ଗ୍ରା. ବି. ରେଣ୍ଟା, ଶ୍ରେଣୀ, ଧାତି, ରେଲପଥ ।
ଲସ୍ତ୍ରକ—ପୁ. ବି. (ଲ୍ୟୁଟ୍କ+ଶିତ୍କ+କ) ଧନୁର ମୁଠ, ଧନୁର ଧନୁ ।	ଲହମୁରୋଇବା—ଗ୍ରା. କି. ଲହମୁପରି	ଲହମୁବା—ଗ୍ରା. କି. ଶ୍ଵାସନକରିବା, ଧରିବା ।
ଲସ୍ତ୍ରକାନ୍ତି—ଶ୍ଵୀ. (ସମ.ବି) ମୋକେ ନନ୍ଦା- ଆଦିର ସେଇ ପାଣିରେ ପଣି ପାର- ହେଉପାଇନ୍ତି, ଲହମୁ ଥାଣି ।		ଲହମୁବା—ଗ୍ରା. କି. ଶ୍ଵାସନକରିବା, ଧରିବା ।

ନାରୋ ଦେଖ । [ଭଣ୍ଡାର ।
ଲକ୍ଷ୍ମେଷ—ସା. ବ. ସୁତ୍ରକାଗାର, ପୁଣ୍ୟ-
ଲକ୍ଷ୍ମେନୟ—ସା. ବ. କୌଣସି ଶିଶୁ
କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ରାଜସରକାରଙ୍କ ବା
କର୍ତ୍ତୃପରକ ପ୍ରଦତ୍ତ ଅନୁମତି ।
ଲଭ—ସା. ବ. କୁଷାଣ୍ଡାଦିବର୍ଗର କୃଷି-
ଜାତ ଲଭ ଓ ତାହାର ଫଳ, ଶିଶୁ
ଓ ଅନ୍ୟମମାନଙ୍କୁ ଦୂର ହାତକୁ କାହି-
ବାଟେ ଧରି ବୟସ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ତାଙ୍କୁ
ପଠିରେ ବହନ କରିବା ପ୍ରଣାଳୀ ।
ଲଭିଆ—ସା. ବି. ଲଭପରି ଧଳା, ଲଭ
ଆବୁଚିଶିଶୁ, ଯେ କଷ୍ଟ ସହ କାହାରେ ।
ଲଭିତକିଆସାପ—ସା. ବ. ଲଭିତଙ୍କ ପରି
ଶାଶ୍ଵତ ବର୍ଣ୍ଣ ଓ ଆକାରମୁକ୍ତ ଏକ-
ପ୍ରକାର ସବୁ ସାପ ।
ଲଭଦୁମ୍ବ—ସା. ବ. ଦୁଢା ଲଭ ଉତ୍ତର
ଶେ କୋରି ପ୍ରମୃତ କରିଯିବା ପାଇ ।
ଲଭଥାଳ—ସା. ବ. ଦୁଢା ଲଭକୁ ମୁଣ୍ଡି
ପାଥର କାଟି ତା ଉତ୍ତର ଶେକୁ କାଢି
କରିଯିବା ପାଇ ।
ଲଭକ—ସା. ବି. ଉପଯୁକ୍ତ, ଶୁଣବାନ,
ଉଷର, କୃଷିଯୋଗ୍ୟ, ଉତ୍ତର, ସମୟ ।
ଲଭପଢ଼ିଆ(ପଢ଼ିତ) —ସା. ବ. କୃଷି
ଦେବାର ଉପଯୁକ୍ତ ପଡ଼ିଆ ଜମି ।
ଲଭିମ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଘୋଟିମାବିଶେଷ ।
ଲକୁଟିକ—ସୁ. ବି. (ଲକୁଟ୍ + ଇକ)
ଲଗୁଡ଼ିଧାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲକୁଟିକୀ, (ପୁ. ବି)
ପହରବାଲୁ ।
ଲକ୍ଷଣ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଲକ୍ଷଣ + କାନ୍ତି) ଶୀତା,
କାନକୀ । [ବିତ୍ତ ।
ଲକ୍ଷଣ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲକ୍ଷଣସମୂହୀୟ, ଲକ୍ଷଣ-
ଲକ୍ଷଣିକ—ବି. (ଲକ୍ଷଣ + ଇକ) ଲକ୍ଷଣ
ସମୂହୀୟ, ଲକ୍ଷଣ + ଇକିଲକ୍ଷଣ
(ଅର୍ଥ), (ଲକ୍ଷଣ + ଇକ) ଲକ୍ଷଣସମୂହୀୟ,
ଲକ୍ଷଣଙ୍କ, ଦେବଙ୍କ, ଲକ୍ଷଣୟୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଲକ୍ଷଣିକୀ, (ବି) ଲକ୍ଷଣଙ୍କିଣୀ ।
ଲକ୍ଷଣ୍ୟ—ବି. ଲଭ, ଲକ୍ଷଣ, ଲକ୍ଷ୍ୟ, ଶରବଦ,
ତୁଳନା, ପ୍ରତ୍ୟେକ, ଲକ୍ଷଣକ ଚିହ୍ନ,
ଶତ୍ରୁ ହଜାର ସଂଖ୍ୟା ।
ଲକ୍ଷଣ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଲକ୍ଷ୍ୟରେତ୍କାରୀ ।
ଲକ୍ଷଣଙ୍କ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଲକ୍ଷଣଙ୍କରେତ୍କାରୀ ।
ଲକ୍ଷଣଙ୍କିବା—ଶ୍ରୀ. ବ. ଲକ୍ଷଣଙ୍କରେତ୍କାରୀ ।

ଲଭ, ଅଶ୍ରୁଦ୍ଵାହ କେତେକ ବୃକ୍ଷମାନଙ୍କ
ଶାଖାରେ ପୁଞ୍ଜୀଭୂତ ଶୁଦ୍ଧ ଲାଟ-
ବିଶେଷଙ୍କ ଦେହନିର୍ଗତ ନିର୍ଯ୍ୟାସ,
ଅଳତା, ଶତପାତୀ, ଲଙ୍ଘପୋକ, ସେବତା ।
ଲକ୍ଷାଙ୍କାଳ—ବ. ଲଭପୋକ, ଲଖପୋକ ।
ଲକ୍ଷାଗୁହ—ବ. (କ. ଧା) ଲଭଗୁହ, ଲଭ
ଘର ।
ଲକ୍ଷାତରୁ—ବ. ପଳାଶବୁଷ, ସତ୍ୟାମ୍ବ,
କୋଣ୍ମ, କୁମୁଗରତ ।
ଲକ୍ଷାବୁପି—ବ. ଶରତ ମହାସାଗରର
ଆରବସାଗରର ଦ୍ୱିପଶୁଷ୍ଠ ।
ଲକ୍ଷାପ୍ରସାଦ—ବ. (ଲକ୍ଷା + ପ୍ରସାଦ) ପକ୍ଷିକା-
ଲେଖ । [ଲେଖ ।
ଲକ୍ଷାପ୍ରସାଦନ—ବ. ପକ୍ଷିକାଲେଖ, ରତ୍ନ-
ଲକ୍ଷାରକ୍ଷିତ—ବି. (ଗତତ) ଅଳତାରଙ୍ଗ
ଦ୍ୱାରା ରଙ୍ଗ କରିଯାଇଥିବା ।
ଲକ୍ଷାରସ— ବ. ଲକ୍ଷାଜଳ ବା କ୍ଷାଥ,
ଅଳତା ।
ଲକ୍ଷାରଗ-ବ. ଅଳତାରୁ ବାହାରିବା ରଙ୍ଗ ।
ଲକ୍ଷାବୃକ୍ଷ—ବ. ଲକ୍ଷାତରୁ ଦେଖ ।
ଲକ୍ଷିକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଲକ୍ଷା + ଇକ) ଲକ୍ଷା-
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ଲକ୍ଷା + ଇକ) ଲକ୍ଷା
ପମିତ ।
ଲକ୍ଷାଗ—ପୁ. ବି. (ଲକ୍ଷଣ + ଅ) ଲକ୍ଷଣଙ୍କ
ଗୋଟିଏପଢ଼୍ୟ, (ବି) ଲକ୍ଷାବୃକ୍ଷ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ଲକ୍ଷିକ—ପୁ. ବି. (ଲକ୍ଷା + ଇକ) ଯେ
ଲକ୍ଷରେତ୍କ କରିପାରେ ।
ଲକ୍ଷ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଲକ୍ଷସଂଖ୍ୟା, ତୁଳନା ।
ଲକ୍ଷପଢ଼—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୁଦ୍ଧ ଧଳ ବ୍ୟକ୍ତି, ଲକ୍ଷ
ପମିତ ନଶଦ ମୁଦ୍ରା ରଖିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି
ଲଙ୍ଘଲଙ୍ଘ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓ ବି. ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ
ସଂଖ୍ୟା, ଅର୍ଥାତ୍ ।
ଲକ୍ଷ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଲଭ, ଲକ୍ଷା, ଲକ୍ଷ୍ୟ, ଶରବଦ,
ତୁଳନା, ପ୍ରତ୍ୟେକ, ଲକ୍ଷଣକ ଚିହ୍ନ,
ଶତ୍ରୁ ହଜାର ସଂଖ୍ୟା ।
ଲକ୍ଷଣ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଲକ୍ଷ୍ୟରେତ୍କାରୀ ।
ଲକ୍ଷଣ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଲକ୍ଷ୍ୟରେତ୍କାରୀ ।
ଲକ୍ଷଣଙ୍କିବା—ଶ୍ରୀ. ବ. ଲକ୍ଷଣଙ୍କରେତ୍କାରୀ ।

ଲକ୍ଷେ—ଶ୍ରୀ. ବ. ହାତରେ ପିନ୍ଧିବା ଶଖୀ-
ଆଦି ଦିଆର କରିବା ଲଖବ୍ୟବସାୟୀ
କାତବିଶେଷ ।
ଲଖରଙ୍ଗ(ଙ୍ଗ)—ଶ୍ରୀ. ବ. ନିଷ୍ଠରଙ୍ଗମ, ଯେଉଁ
ଜମିର ରଜୟ ମାତ୍ର କରିଯାଇଥାଲୁ ।
ଲଖରଜକାର—ଶ୍ରୀ. ବ. ନିଷ୍ଠର ଜମିର
ଅଧିକାରୀ ।
ଲଖି—ଶ୍ରୀ. ବ. ଭୁଲନା, ଆସନ୍ତ, (ବି)
ଭୁଲନାୟ, ସମକଷ, ଉପସନ୍ତ ।
ଲଖିତା—ଶ୍ରୀ. ବ. ଭୁଲନା କରିଯିବା,
ପେମଦ୍ବାର ଆସନ୍ତରେବା, ପ୍ରଯୋଜ୍ୟ
ହେବା, ଆଶାନୁରୂପ ଫଳପ୍ରକାର ହେବା,
ଲଖିବା, ଦୁଇବୁପେ ସଳଗ୍ନ ହେବା ।
ଲଖିରହିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦୁଇବୁପେ ଲାଗି
ରହିବା, ପ୍ରିତି ବା ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ଆସନ୍ତ
ହେବା ।
ଲଗ—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ. (ରୁ) ସଲନ୍ତି ହୋ
(ପ୍ରା. ସନ୍ତ. ବି) ରଣ ।
ଲଗଲମ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବି. ଲାଗେ ଲାଗେ,
ପରେ ପରେ, ପୁନଃ ପୁନଃ, ଗୋଟିକ
ପଛରେ ଗୋଟିଏ ।
ଲଗ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଲନ୍ତ, ଶଣ, ମୁହୂର୍ତ୍ତ, ରଣ,
କେକଟ୍ୟ, ସମ୍ବନ୍ଧକ ।
ଲଗଣ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦିନ, ପଦ୍ମ ।
ଲଗପାଟ—ଶ୍ରୀ. ବ. ନିକଟ, ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ।
ଲଗି—ଶ୍ରୀ. ଅ. ହେବୁହୁ, କାରଣ୍ତୁ,
ନିମିତ୍ତ, ପାଇଁ, ଉପସନ୍ତ, ଯୋଗୁ, ପକ୍ଷିବୁ
ପରବର୍ତ୍ତରେ, ପରିନିଧିବୁପେ, (ବି. ବି)
ଫଳଗ୍ନହୋଇ, ଅଧିକାରୀ, ସହକାରେ,
(ଶ୍ରୀ. ବି) ବୃଶ୍ରତ, ଉପଭୂତି, ପରହିତ,
ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ, ସଲନ୍ତ, ଅପିତ, (ବି)
ଧାରଣ, ପିତବା, ମାଦକତା ।
ଲଗିଥାରିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲଗିବାକୁ ଆରମ୍ଭ
କରିବା ।
ଲଗିକରିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦେବତାକଠାରେ
ପୁଷ୍ପାଦ ଅର୍ପଣ କରିବା ।
ଲଗିଖାଳିକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ପରିଶ୍ରମ କରି
ପେଟ ଘୋଷିବା ।

ମୟୁରଚୂଳ, ଲଙ୍ଗଳଲୁହା, ଫଳିମା ।	ବଣୀୟ ଜନେକ ରାଜା ।	ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କା, (ବି) ଲକ୍ଷାତ୍ରିଲତା ।
ଲାଙ୍ଗଳିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି ଓ ବିଂ.ଲାଙ୍ଗଳିକର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କା, (ବି) ଲହଲାଙ୍ଗଳୁଆ ବିଷ ।	ଲାଙ୍ଗଳ—ବି. (ଲନ୍ଗ୍ରୁ+କ.ଉଳ) ପଶୁ- ଆଦିକର ପୁଛ, ଲାଙ୍ଗ, ଲୋମଶ ପୁଛୁ. ଶୟାମାର, ଅମାର, ଶିଶୁ, ଲିଙ୍ଗ ।	ଲଜୁନ୍ତିକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକପ୍ରକାର ସୁବାସ୍ୟକ ସବୁ ଧାନ ।
ଲାଙ୍ଗଳୀ—ସୁଂ. ବି. (ଲାଙ୍ଗଳ + ଇନ୍) ଲଙ୍ଗଳଧାର, ହକୁଆ, କୃଷକ, ବଳସମ, ସର୍ପ, ଲହଲାଙ୍ଗଳଆ ବିଷ, ଜଳପିପୁଳୀ, କଳମଶାର, ନିଦ୍ରାଆ, ବାରତିଙ୍କ, ଉଣର କଟାମୂଳ, ପୌରୀଣିକ ନବାବଶେଷ, ମଞ୍ଜିଷ୍ଠା, କଳପିପୁଳୀ, ପୁଣିପଣ୍ଡୀ, ଗଜ- ପିପୁଳୀ, ରୁର କାଠ, ମହାରାଷ୍ଟ୍ରୀ ନାମକ ଲତା, ରତ୍ନରକ ।	ଲାଙ୍ଗଳୁଷ୍ମନ—ସୁଂ. ବି. (ଶତରୁଷିତ୍ରେଷୁ+ଲାଙ୍ଗଳୁଷ୍ମନା) ପୁଛୁ- ବିଷନ, ଲାଙ୍ଗୁଷ୍ମନାଟି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲାଙ୍ଗୁଲସ୍ମନା ।	ଲଜୁନ୍ତିକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲଜୁନ୍ତିକାର କରବାକୁ ମନରୁ ଲଜ୍ଜା ଉଥାଗକରିବା, ନିର୍ମଳିତିବେବା ।
ଲାଙ୍ଗଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲାଙ୍ଗଳ + ଅନ୍ତର) ଲାଙ୍ଗଳାକାର ପୁଷ୍ଟ, ଜଳକ ଶାକ- ଶିଶେ ।	ଲାଙ୍ଗଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲାଙ୍ଗଳ + ଇନ୍) ପୁଣିପଣ୍ଡୀ ।	ଲଜୁନ୍ତିକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ବିଦ୍ୟୁତ୍ୟମଣିପର- ତୁରସ୍ତବେଶର ମଣିବଶେଷ ।
ଲାଙ୍ଗଳୀଶାର—ବି. କଳପିପୁଳୀ, ଏକ- ପ୍ରକାର କଳମଶାର ।	ଲାଙ୍ଗଳୀ—ସୁଂ. ବି. (ଲାଙ୍ଗଳ + ଇନ୍) ବାନର, ରୁଷର ନାମୋଷ୍ମ୍ୟ. ପୁଣିପଣ୍ଡୀ, ବାରତିଙ୍କ, (ବିଂ) ପୁଛୁବରିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲାଙ୍ଗଳିମା ।	ଲଜୁନ୍ତିକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲଜୁନ୍ତିତ୍ରେଷୁ !
ଲାଙ୍ଗଳୀଶାର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଲାଙ୍ଗଳ + ରିଷା) ଲାଙ୍ଗଳଦଣ୍ଡ, ରିଷ ।	ଲାଙ୍ଗଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରୁଲନା, ଉପମା, ପଶୁ- ମାନଙ୍କ ଦେହରେ ତୁଳିଲୋହ ଦ୍ଵାର ଦାଗ, ନଳ ବା କୁକୁଳ ଲାହୁବା, ମାପରେ ଶଳିତା ଲଗାଇବା, ଶଗଡ଼ାଥାଦର ଦଣ୍ଡ ।	ଲଜୁନ୍ତିକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲଜୁନ୍ତିତ୍ରେଷୁ !
ଲାଙ୍ଗଳେଶ୍ଵର—ଶ୍ରୀ. ବି. ମହାଦେବ ଲିଙ୍ଗ ବିଶେଷ, ବାଲେଶ୍ଵର ଜିଲ୍ଲାରେ ଥବା ସୁନାମ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଶିବଲିଙ୍ଗଙ୍କ ନାମରେ ନମିତ ପ୍ରାନ ।	ଲାଙ୍ଗଳୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ତାତିଲା ଲୁହାରେ ଦାଗିବା, ବନକ ଫୁଟାଇବା ବା ମାରିବା, ଦଖରେ ଅନ୍ତି ସଂଯୋଗ କରିବା ।	ଲଜୁନ୍ତିକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲଜୁନ୍ତିତ୍ରେଷୁ !
ଲାଙ୍ଗୁଡ଼ି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓ ବିଂ. ଶଣ୍ଟିପୁଛୁ (ଜନ୍ମ), ଯେଉଁ ପଶୁର ଲାଙ୍ଗୁଲରୁ ଖଣ୍ଡ ହିଣ୍ଡିଯାଇଥାଏ ।	ଲାଙ୍ଗଳ—ବି. (ଲାଙ୍ଗୁ+ମୀ.ଅ) ଖଇ, ଲିଆ, ଉଜା ଶୟ୍ୟ, ଉଆ ଗୁରୁଳ, ବରୁର ରୁର ବା ଶୟ୍ୟ, ଶୟ୍ୟ, ବେଳାମୂଳ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ଲଜ୍ଜା, ଦୂର୍ନାମ, ଲଜ୍ଜାଜନକ ବିଷୟ, (ବିଂ) ଲଜ୍ଜାଜନକ ।	ଲଜୁନ୍ତିକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲଜୁନ୍ତିତ୍ରେଷୁ !
ଲାଙ୍ଗୁଡ଼ିଗୁଞ୍ଜିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦରିତ୍ରିବା ପମ୍ବୁରେ (ପଶ) ନିଜର ଲାଙ୍ଗୁଡ଼ିକ ଉଜ୍ଜଳ ଉଠାଇବା, (ଲାଙ୍ଗୁଡ଼ିରେକେବି ସହିତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିବା, ଆନନ୍ଦରେ ମର ହେବା ।	ଲଜ୍ଜକରିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. କୌଣସିବ୍ୟକ୍ତିଜ୍ଞ ଅଗରେ ହୃଦ୍ଦାହେବାପାଇଁ ବା ମୁହଁ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ବା କଥାକହିବା ପାଇଁ ଲଜ୍ଜାବୋଧ କରିବା ।	ଲଜ୍ଜକରିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲଜ୍ଜାଶିଳ ।
ଲାଙ୍ଗୁଡ଼ି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଲନ୍ଗ୍ରୁ+କ.ଉଳ) ପୁଛୁ, ଲାଙ୍ଗ, ଶିଶୁ ।	ଲଜ୍ଜକୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲୋକଲଜ୍ଜାକୁ ଉପ୍ରେ କରି (କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ବା ନକରିବା) ।	ଲଜ୍ଜକୁ—ଶ୍ରୀ. ସୁଂ. ବି. ଲଜ୍ଜାଶିଳ ।
ଲାଙ୍ଗୁଲାନରସ୍ୟାନ୍ଦବେବ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ଶିଶ୍ରୋଦଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଉତ୍ତଳର ଚକା-	ଲଜ୍ଜକୁର(ଲ)—ଶ୍ରୀ. ସୁଂ. ବି. ଲଜ୍ଜାଶିଳ, ପୁରସ୍ତବ ।	ଲଜ୍ଜକୁ—ଶ୍ରୀ. ସୁଂ. ବି. ଲଜ୍ଜାଶିଳ ।

ଲକ୍ଷ୍ମିତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉଦ୍‌ଧୋତ ଗ୍ରହଣ ଓ ନିଥ୍ୟାବାଦିତା ।	ଭରଣାଦ, ପଣ୍ଡିତ ବା ରହିକ ବ୍ୟକ୍ତି, ଲାଙ୍ଘଦେଶବାସୀ କ୍ଷେତ୍ର, ଲାଟାନୁପ୍ରାସ ଅଳଂକାର, ବର୍ଷାଜଳକୁ ପଡ଼ିଆରେ ଅଟକାଇ ରଖିବାର ବନ୍ଦ, ଲାଙ୍ଘଦେଶର ରଜା, ପାଲଟାଲୁଗା ବା ଅଳଂକାର, ଶିଶୁଭକ୍ଷା, (ବିଂ) ବ୍ୟବହୃତ, ଉପଭୂକ୍ତ, ପାଲଟା(ଲୁଗା), ଘରୁଣା, ଜୀବ୍ରି, ମଳିନ, ବର୍ଣ୍ଣ, ଶିଶୁଜନୋତିତ ।	ଅଳଙ୍କାର ବିହାର, (ଶ୍ରୀ.ବି) ଫୋପଡ଼, ଯେଉଁ ପୁଲପଣ୍ଡି ପଞ୍ଜି ଗଛରୁ ପଳ ଝଡ଼ାଇବାକୁ ହୁଏ ।
ଲକ୍ଷ୍ମିନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଲାଙ୍ଘନ + ଅନ)ଚିତ୍ର, ଦାର, କଳଙ୍କ, ନାମ, ଉପାଧ୍ୟ, ଧୂକପତା- କାଦ ଉପରେ ଅଞ୍ଜିତ ବିଶ୍ଵିତିତ୍ଵ, ରବି- ପତାଳ, ଅଞ୍ଜି ।	ଲାଙ୍ଘନ—ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. ମୁଣ୍ଡିତ କେଶ (ସ୍ତ୍ରୀ), ଅଳଙ୍କାରବିହାର, ପୁଲପଣ୍ଡିତା, ଶାଖା- ପନ (ବୃକ୍ଷ) ।	ଲାଙ୍ଘନ—ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. ମୁଣ୍ଡିତ କେଶ (ସ୍ତ୍ରୀ) ।
ଲକ୍ଷ୍ମିନ—ବି. (ଲାଙ୍ଘନ + ଆ) ଲକ୍ଷ୍ମିନ ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ଅପମାନ, ଭର୍ତ୍ତାନା, ଦୋଷାରୋପ । [ହେବା ।	ଲାଙ୍ଘନରେ ଅବସ୍ଥିତ ପ୍ରସ୍ତର ପ୍ରମୁଖମାନଙ୍କ ଦେହରେ ପାଲି ଓ ପଞ୍ଚଭୂତଭକ୍ଷାର ମିଶ୍ରଣରେ ଖୋଦିତ ଅଷ୍ଟରମାନ ।	ଲାଙ୍ଘନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପାଦ ପ୍ରହାର, ଗୋରତା, (ସ୍ତ୍ରୀ. ଲାଙ୍ଘନ+ମୀ.ତ) ଗୁରୁତ ।
ଲକ୍ଷ୍ମିନାର୍ଥେଗ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଅପମାନତ ଲକ୍ଷ୍ମିତା—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. (ଲାଙ୍ଘନ+ମୀ.ତ) ଚିତ୍ରିତ, କଳଙ୍କିତ, ନାମୟୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲକ୍ଷ୍ମିତା, (ଶ୍ରୀ.ବିଂ) ଭର୍ତ୍ତାନା, ଅପମାନତ ଲକ୍ଷ୍ମିତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲାଙ୍ଘନ ଦେଖ ।	ଲାଙ୍ଘନୁପ୍ରାସ—ପୁ.ବି. ଅନୁପାବିଶେଷ, ଶକାଳକାରବିଶେଷ । [ଦେଖ ।	ଲାଙ୍ଘନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପାତାନ ରୁମ ବା ଇଟା- ଲାଙ୍ଘନରେ ପ୍ରଚଳିତ ଭକ୍ଷା ।
ଲକ୍ଷ୍ମି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଢିକ୍ରିଯୁକ୍ତ, ସୂର୍ଯ୍ୟରେଣ୍ଟ, ସୁମୁଖୁତ୍ୱ ବା ଶେଷଭକ୍ଷା, ପାଶର ବା ପରିଲୁଗାର ତଳକୁ ଉତ୍ସବ ଥିବା ଲମ୍ବ ଅଂଶ ।	ଲାଙ୍ଘନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ହୀଡ଼ନକବିଶେଷ ।	ଲାଥୁଲାଥ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. ମାଂସଳ, ମାଂସା- ଧୂକ୍ତ ଯୋଗୁ ଅଳଥଳ ।
ଲକ୍ଷ୍ମିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବେଳକାର ଶେଷ ମୁଣ୍ଡରେ ବନ୍ଦାହୋଇଥିବା (ବଳଦ), ଶେଷମୁଣ୍ଡରେ ଥିବା ।	ଲାଙ୍ଘନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲାଙ୍ଘନକବିଶେଷ ।	ଲାଦାନାନ୍ଦ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅତି ଗରିବ ଅବସ୍ଥା ।
ଲକ୍ଷ୍ମିକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ନୁହନୁଳିଆପାକ ।	ଲାଙ୍ଘନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲାଙ୍ଘନକବିଶେଷ ।	ଲାଦିବା—ଶ୍ରୀ.କ୍ରି.ଲଦିବା ଦେଖ, ବୋଲ ଚପାଇବା, ଅତ୍ୟଧିକ ଭାବରେ ବୃକ୍ଷ କରିବା ।
ଲକ୍ଷ୍ମିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପୁରୁଷ ।	ଲାଙ୍ଘନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲାଙ୍ଘନକବିଶେଷ ।	ଲାପ—ପୁ. ବି. (ଲାପ+ଥ) କଥଳ, ଲିପନ, ଭର୍ତ୍ତା, କହିବା ।
ଲଙ୍ଘ—ଯା. ବି. ରାଜ ଶିଥିତ କୌଣସି ପ୍ରଦେଶର ବା ଭରତବିର୍ତ୍ତ ଭରତମେ ଶାସନକର୍ତ୍ତା, ପୁଣ୍ଡ, ଅଂଶ, ଗୋଟିଏଗୋଟି କରି ଲିଲାମ କରିବିବା ଘର ।	ଲାଙ୍ଘନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲାଙ୍ଘନକବିଶେଷ ।	ଲାପନାୟ—ବି. (ଲାପ+ମୀ.ଅମାୟ) କଥମାୟ ।
ଲଙ୍ଘବନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବର୍ଷାକମଳରେ ସର- କାରରେ ଖଣନା ଦାଳେକରିବାର ଲିର୍ବାତ ଦିବସ ।	ଲାଙ୍ଘନୋଷ୍ଠା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୂର୍ଖର ମୂର୍ଖପଣ ରୂପ ରେଗର ଉପଶମନାର୍ଥ ତତ୍ତ୍ଵପ୍ରତି ପ୍ରସ୍ତର ଲାଙ୍ଘ ବା ଯଷ୍ଟ୍ୟାଗାତ ରୂପ ତ୍ରିଷ୍ଟନ ।	ଲାପିକା—ବି. (ଲାପ+ମୀ.ଅକ+ଥ). ଏକପ୍ରକାର ପ୍ରଦେଶକା ।
ଲଙ୍ଘସାହେବ—ଯା. ବି. ରାଜକଣ୍ଠମିତ କୌଣସି ପ୍ରଦେଶର ବା ଭରତର ରତନେ ଶାସନକର୍ତ୍ତା ।	ଲାଙ୍ଘନୋଷ୍ଠା—ଶ୍ରୀ. ବି. କୁଳଟା ସ୍ତ୍ରୀ ।	ଲାପି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଲାପ+ମୀ.ଅମାୟ) କଥମାୟ । [କୁତା ।
ଲଙ୍ଘ—ବି. (ଲଙ୍ଘ+ଅଧ୍ୟ.ଅ)ପ୍ରାଚୀନଦେଖ ବିଶେଷ, ଆଧୁନିକ ଶୁନ୍ଦରି ଅଂଶ, ଉଦେଶ ପ୍ରତିବିତ୍ତର, ଦେଖ, ବୁଅ- କାଳୀ, ବସ୍ତ୍ର, ପୋଷକ, ଜୀବ୍ରି ବିଶ୍ଵା-	ଲାଙ୍ଘନୀ(ମୀ) —ଶ୍ରୀ. ବି. କୁଳଟା ସ୍ତ୍ରୀ ।	ଲାପି—ପ୍ରା (ଉଃ ବାଲେ)ବିଲମ୍ବ, ତିଆଁ, ଲାଭ—ପୁ. ବି. (ଲଙ୍ଘ+ଶ୍ରୀ.ଅ) ପ୍ରତି, ପାଇବା, ମିଳିବା, ଉପାଳନ, (ମୀ.ଅ)

ମୁନାଶା, ସୁଦ, ଚିକି, ଉପସ୍ଥିତ, ଆୟୁ ।
ଲଭ୍ୟପରଂଗୋବିଧୀ—(ସ-ପ୍ରବଚନ) ଯେଉଁ ପୁଳରେ କିହୁମାତି ଲାଭ ନ ହୋଇ ଓଳଟି ଶେଷକୁ ପାପଭାଗୀ କା କ୍ଷତିପ୍ରତ୍ୟ ହେବାକୁ ହୁଏ ସେ ପୁଳରେ ଏ ପ୍ରବଚନ ନୋଲାଯାଏ ।
ଲଭକ—ବି. (ଲାଭ+କ) ଲାଭ ।
ଲଭକର—ବି. (ଲାଭ+କ+ଆ) ଲାଭକନକ, ସୁବିଧାକନକ, ମଙ୍ଗଳକର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲାଭକସ ।
ଲଭକରବା—ଶା. କି. ଅର୍ଜନକରବା, ପାଇବା, ଧନାଦି ଆୟୁ କରବା ।
ଲଭକ୍ଷତ—ବି. ଦ୍ୟବସାୟର ଆୟୁ ଓ ଲୋକମାନ ।
ଲଭଖାଇବା—ଶା. କି. ବାଣିଜ୍ୟାଦିର ଆଦ୍ୟକୁ ଭୋଗକରିବା ।
ଲଭକନକ—ବି. ଯଦ୍ବୁ ଲାଭଦ୍ୱୟ, ଆୟୁକର, ହୃତକର, ସୁବିଧାକନକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲାଭକନକା ।
ଲଭକନ—ବି. (ଫତକ) ଲାଭରୁ ଜନ୍ମିବା, ଲାଭକାତ ।
ଲଭଦାୟକ—ବି. ଯାହା ଲାଭ କରିଯାଏ ଲାଭକର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲାଭଦାୟିକା ।
ଲଭପ୍ରଦ—ବି. ଲାଭକନକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲାଭପ୍ରଦା ।
ଲଭମୂଳ—ଶା. ବି. ବାଣିଜ୍ୟାଦିରୁ ଉପଦ୍ୟ ଲାଭ ଓ ମୂଳଧନ ।
ଲଭମୂଳକ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯଦ୍ବୁ ମୂଳରେ ଲାଭ ଅଛି, ଲାଭରୁ ଉପଦ୍ୟ ଲଭର ପିଆରୀ—ଶା. ବି. ସେ ଲାଭ ହେଉଥିବାରେ କେବଳ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଧୂଳ ପାଏ । [ରଙ୍ଗକ ।
ଲଭଲିପ୍ୟ—ପୁ. ବି. ଲାଭ ଭବିବାକୁ ଲାଭଲିପ୍ୟ—ଶା. ବି. ସାମାନ୍ୟମାତ୍ର ଲାଭ, କିହୁମାତ ଲାଭ, ବିଦେଶାଠାରୁ ମୁଖ୍ୟ-ନୂଯାୟୀ ଦ୍ୱର୍ବ୍ୟ କିଣିବା ଭାବରେ ହେତ୍ତାର ଅଣିକା ସାମାନ୍ୟମାତ୍ର ଅଧିକା ଦ୍ୱର୍ବ୍ୟ ।
ଲଭଲୋକସାନ—ଶା. ବି. ଲାଭ ଓ ନିତି, ରାଷ୍ଟ୍ରଲାଭ ।

ଲାଭବାନ—ପୁ. ବି. (ଲାଭ+ବାନ) ଲାଭସ୍ଵତ, ଲାଭବିଶିଷ୍ଟ ।
ଲାଭପ୍ରାନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଲାଭକର ଲାଭତାରୁ ଏକାଦଶ ପ୍ରାନ, ଲାଭସ୍ଵତ ।
ଲାଭହେତୁକ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଲାଭମୂଳକ ଦେଖ ।
ଲାଭିଦ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଲାଭ+ଯିଦ୍ୟ) ଲାଭପାଇବା ।
ଲାଭତ୍ରି—ଶା. ବି. (ସ-ଲାଭଲୋଲୁପ) ଅତିଲୋପୀ, ଲାଭ ପାଇବା ପାଇବ୍ୟତ (ବ୍ୟକ୍ତି) ।
ଲାଭଧ୍ୟପ—ବି. ଲାଭତାରୁ ଏକାଦଶ ପ୍ରାନ ଅଧିପତି, ଲାଭଧ୍ୟପତି, ଲାଭଧୀତ
ଲାଭଧୀ—ପୁ. ବି. ଯେ ଲାଭ କରିବାକୁ ରଙ୍ଗକୁ (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲାଭଧୀତ ।
ଲାଭହାର—ବି. (ଲାଭ+ଅଳଭାଲାଭ) ଓ କ୍ଷତ । [ରଙ୍ଗ ।
ଲାଭେତ୍ତ—ବି. (ଦତତ) ଲାଭ କରିବାର ଲାଭେତ୍ତ—ପୁ. ବି. ଲ ଭ କରିବାକୁ ଅଭିଲାଷୀ ।
ଲାଭେଷୀ—ପୁ. ବି. (ଲାଭ+ଇଷୀ) ଲାଭ କରିବାକୁ ରଙ୍ଗକୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲାଭେଷୀ ।
ଲାଭକକ—କ୍ଲୀ. ବି. ବେଶମୂଳ, ଗନ୍ଧବେଶା; ଉଣିର ।
ଲାଙ୍ଗଟ୍ୟ—ବି. (ଲଙ୍ଗଟ୍+ଯିଲଙ୍ଗଟ୍ଟା), କାମୁକଟା, ରଣ୍ଟିବାନି, ଦ୍ୟତିରୁର ।
ଲାୟାର—ଶା. (ରଟାମୟୀ) ରଟାରିରେ ପ୍ରତକିତ ମୁଦ୍ରାବିଶେଷ ।
ଲାଟି—ପ୍ରା. (ସମ) ବି. କୁତ୍ରାବିଗର ।
ଲାର୍ଣ୍ଣାନୀ—ଶା. ବି. ରାଜବୃତାକାପ୍ର ପ୍ରତିକ ଦୟାଧିକୁମ୍ଭାୟ ।
ଲାଲି—ଶା. ବି. ଲାଲିପା, ଶୁଦ୍ଧା, ଲେଭ ।
ଲାଲିଷ୍ଟ—ଶା. ପୁ. ବି. ଲାଲିପାନ୍ତି, ଲାଲାଦ୍ୱିତୀ, ଖାଦ୍ୟଦ୍ୱାବ୍ୟ ପ୍ରତି ବିଶେଷ ଲୋଭ, ଖୋଟାମତିଆ, ଲାକ୍ରିଆ, (ଶା. ବି) ରଷ୍ଟ୍ର ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣବିଶିଷ୍ଟ, (ଲାଲିଚିଆ, ଲାଲଚି-ଅନ୍ୟରୂପ) ।
ଲାଲିତା—ଶା. ବି. (ସ-ରକ୍ତଚିଦିକ) ଉପାୟ, ବିହାରର ଲାଲିକାମୂଳମନ୍ଦିକ

ରକ୍ତଚିତା ଶୁଳ୍କ ।	କାୟସ୍ତ୍ର ଜାତିର ବଂଶୋପାଧ୍ୟ ।	ଥବା ସୁଷ୍ଠୁ ସୁଷ୍ଠୁ କୁଟୀ ଅଗାଡ଼ିଆଦ ।
ଲାଲନ—କ୍ଲୀ.ବି. (ଲାଲନ+ଅନ)ଅତ୍ୟନ୍ତ ମେସୁହକରଣ, ଅତିଶ୍ୟ ଯହର ସହିତ ପାଳନ, ରକ୍ଷଣ ।	ଲଲାଟ—ବିଂ. (ଲଲାଟ+ଅ)ଲଲାଟ- ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।	ଲଲିକ—ପୁଂ.ବି. (ଲଲି+ଶ.ଅକ+ଆ) ଆମୋଦଜନିତ ଉତ୍ତର, ରହସ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ତର, ସୋପହାସ ଉତ୍ତର, ଦୁଇ ଅର୍ଥୟକୁ ରହସ୍ୟ ।
ଲାଲନପାଳନ—ବି. (ଲାଲନ+ପାଳନ) ଯହପୂର୍ଣ୍ଣକ ପ୍ରତିପାଳନ, ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ ଆଦର ଓ ଯହୁହରିତ ପାଳିବା, ଭରଣ-ପୋଷଣ ।	ଲାଲାଟିକ—ପୁଂ.ବି. (ଲଲାଟ+ଇକ) ଅତୁଷ୍ଟୁବାଣୀ, କାର୍ଯ୍ୟାଷ୍ଟମ, ଲଲାଟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଅଳ୍ପମୁଆ, ଭରଣକରି, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଲାଲା-ଟିକୀ, (ବି) ଲଲାଟ ଅଳଙ୍କାର ।	ଲଲିତ—ପୁଂ.ବି. (ଲଲି+ମୀ.ତ) ଯହରେ ପ୍ରତିପାଳିତ, ସେବିତ, ପୁସୁଲାଇ କରି ନିଆୟାରଥିବା, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗେହା, ଅତ୍ୟନ୍ତ ମେସୁହପାଳିତ, (ବି. ଶ.ତ) ପ୍ରେମ, ସୁଖ, ଆନନ୍ଦ, ଉଜ୍ଜ୍ଵାସ ।
ଲାଲନା—ବି. (ଲାଲନ+ଆ) ଆଦର, ମେସୁହ ।	ଲଲାଟୀ—ହା.ବି. (ଲଲାଟ+ଇ)ଲଲାଟ . କପାଳ ।	ଲଲିତି—ପୁଂ.ବି. (ଲଲିତ+କ) ଗେହା-ପୁଅ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲଲିତିକା ।
ଲାଲମୟ—ବି. (ଲାଲି + ମୀ.ଅନ୍ଯ) ଲାଲନର ଯୋଗ୍ୟ ।	ଲାଲାଭିଜ୍ଞ—ବି. ଲାଲ ଭରଣକାଶ, (ବି) ନରକବିଶେଷ, (ଦେବ ପିତୃ ଓ ଅତିଥିମାନଙ୍କୁ ଭୋକିବିଷ୍ଟ ନଦେଇ ତେ ଭୋକନ କରେ ସେ ଏହି ନରକରେ ପାତ୍ର ।	[ଗ୍ରାମ୍]
ଲାଲ(ଲ)ପ୍ରୟମନ—ବି. (ଲିପ୍ତ+ ଯତ-ଲୁଚ୍ଛୁ+ମୀ.ଅନ) ମୁନଃପୁନଃ କଥତ ।	ଲାଲମିକ—ବି.ଲଲାମଗ୍ରାସ୍, ଶୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ-ଲଲାମେହ୍-ପୁଂ.ବି.ପ୍ରମେହ ରେଗନିଶେଷ	ଲଲିତପାଳିତ—ପୁଂ. ବି. ବାଲକାଳରୁ ଯହୁହରିତ ବକ୍ଷିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଲଲିତପାଳିତା, ଲଲିତ୍ୟ—କ୍ଲୀ.ବି. (ଲଲିତ+ଯ)ଲଲିତର ଭାବ, ମଧ୍ୟରତା, କୋମଳତା, ଲକଣ୍ୟ, ଶୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, କମଳପୁତ୍ରା ।
ଲାଲମାଟି—ଯା. ବି. ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ମୃତ୍ତିକା-ବିଶେଷ, ଗେରୁମାଟି, ରକ୍ତମାଟି ।	ଲଲାମ୍ବାନ—ପୁଂ.ବି. (ଲଲା+ନାମ-ଧରୁ+କ.ଆନ) ଯାହାର ପାତ୍ରିବୁ ବା ଯହିଁ ରୁ ଲଲ ବହୁଥାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଲଲାମ୍ବାନାମାନା ।	ଲଲିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲଲିନ୍+ର) ଅସରତିବା ସ୍ତ୍ରୀ ।
ଲାଲମୋହନ—ଶା.ବି. ଦୁଧକେନାରେ ପୁଷ୍ପତ ପୃତ୍ତପଦ ରକ୍ତବରଣବିଶ୍ଵ ରସଗୋଲା ।	ଲଲାମିତ୍ତ—ବି. (ଲଲା+ତ) ଲଲା-ବିଶ୍ଵ, ଯାହାଠାଠାରୁ ଲଲ ବହୁଥାଏ, କଷ୍ଟକ, ଲଲସା ।	ଲଲା(ଲ)—ପୁଂ.ବି. (ଲତ୍+କ.ଇନ୍) ଯେ ପୁସୁଲାଇ କର ଲୋକକୁ କେଇ-ଯାଏ, (ବି) ଭୁତପ୍ରେତାଦିକ ଆବେଶ ।
ଲାଲସ—ପୁଂ. ବି. (ଲାଲସା+ଅ) ଲୋଲୁପ, ଅତିଲୋଲୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଲାଲସା ।	ଲଲାମୁନ୍ଦପୁତ୍ରଗୟ—ଶା. ବି. ଭରତର ସୁର୍ଯ୍ୟପୁତ୍ର ପ୍ରତିକ ଭାଗନାତକ ଗର (ଏ ମହାମାଗାନ୍ଧିର ସହନମୀ ଥିଲେ) ।	ଲଲା—ଶା.ବି. ଲଲବର୍ଣ୍ଣ ବରିଷ୍ଟ ଲଲବର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ଵ ।
ଲାଲସରସର—ଶା. ବି. ଲାଲପଟପଟ ଦେଖ ।	ଲଲାମୁନ୍ତ୍ର—ଶା.ବି. (ଲଲା+ଆନ୍ତ୍ର) ସହିଁରୁ ଲଲ ବହୁଥାଏ ।	ଲଲାକୁ—ଶା.ବି. ଲଲକମାରଙ୍ଗ ଡାକ ନାମ ।
ଲାଲସା—ବି. (ଲୟୁ+ଯଷଳପନ୍ତ୍ର+ଅ+ଆ) ଥତିକାଷ, ତିଷ୍ଣିକୁ, ଯାର୍ତ୍ତା, ଆଶା, ସୁହୂର, ଲେଭା, ଶୋଚନା, ଗର୍ଭଶିର ଦୋହଦ, ମନସଧ, ଗର୍ଭଶିର ଅରିକାଷ, ଆଲିଙ୍ଗନେହା ।	ଲଲାମିତ୍ତ—ବି. (ବ.ଶ.) ଯାହାଠାର ଲଲରେ ବିଶ୍ଵଥାଏ, ମାକଢିପା ପ୍ରଭତ ।	ଲଲାକୁଆ—ଶା.ବି. (ଶ-ଲଲାମୟ)ନାକୁଆ ଦେଖ ।
ଲାଲସା—ଶା.ବି. (ଲାଲସା+ଇନ୍) ଲଲାମିତ୍ତ, ରକ୍ତକୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଲଲାମିତ୍ତା ।	ଲଲାମୁନ୍ଦି—ବି. (ଲଲା+ମୁନ୍ଦି) ନିର୍ଗତ କରିବା, ଲଲାମୁନ୍ଦ ହେବା, ଲଲାମୁନ୍ଦି ହେବା, ନିର୍ଭଦ୍ର ଦ୍ୱାରା ଚଞ୍ଚଳ ଘୁଷି ଶାରକା, ମୁହଁରୁ ଲଲ ବୁଝାଇବା ।	ଲଲାକୁ—ଶା.ବି. (ଲଲା+ଯ) ଲଲାମୟ, ଲଲାନାର୍ଥ ।
ଲାଲସାକୀ—ବି. ପିଛିଲ, ବର୍ଷିତ, ଗର୍ଭିତ, (ବି) ଚନ୍ଦି, ମାସର ସୁରୁଆି ।	ଲଲାମୁନ୍ଦିଗ୍ରା—ଶା.ବି.ଶ.ନାଲି ଦେଖ ।	ଲାବ—ବି. (ଲାବି+ଶ.ଅ) ଛେଦନ, (କ.ଅ)ବିଶିର ବର୍ଗ, ପରିଦିଶେଷ, ବତର
ଲାଲସା—ଶା.ବି. (ଲାଲି+ଅ+ଆ)ନାଲ, ମୁଖୁରୁ ନିର୍ଗତ ପିଛିଲ ଦ୍ୱରପଦାର୍ଥ ।	ଲଲା—ଶା.ବି. ଲାଲସା, ପାଞ୍ଚ ଆଙ୍ଗୁଲୀଆ ପରେ ପାତ୍ରିବୁ ହୋଇ ନଥିବା ଧାନରେ	
ଲାଲା—ଶା.ବି. ବିହାରର ରିଃପା ଦେଖୀଯ ।		

ତଢ଼େଇ, ଲବଙ୍ଗ ।	ଶୌଭୟଶାଳୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲାବଣ୍ୟମୟୀ ।	ଶାରକ, ଦେହ ।
ଲାବକ—ସୁ. ବି. (ଲାବ + କ)ଲାବପଣୀ, ବଚରତଢ଼େଇ, (ସୁ. ବି. ଲୁ + ଅକ) ଛେଦକ ।	ଲାବଣ୍ୟମୂର୍ତ୍ତି—ବି. (କ.ଧା) ସୁନ୍ଦରଭୂପ, (ସୁ. ବି. କ. ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦର ମୂର୍ତ୍ତିବିଶିଷ୍ଟ ।	ଲାଷୁକ—ସୁ. ବି. (ଲାଷ + କ. ଉକ) ଲୋଷୁ, ଶୁଧୁ, ଉଦରମୁଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲାବୁକ ।
ଲାବକ—ଗା. ବି. ପ୍ରାଚୀନ କାଳର ଆନନ୍ଦ- ବାଦ୍ୟବିଶେଷ ।	ଲାବଣ୍ୟରହତ—ସୁ. ବି. (ଶତତ)ଅସୁ- ନର, କଦାକାର, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଲାବଣ୍ୟରହତ ।	ଲାଷୁ—ସୁ. ବି. (ଲାଷ + ଭ. ଅ) ନୃତ୍ୟ, ଶୀଡ଼ା, ବିଲାସ, ରଇ, (ଶ. ଅ)ମୋସ, ଶେରୁଆଁ, ମୁଷ୍ଟ, ଲାଲ, (ଗା. ବି) ଲାଶ ଦେଖ, (ଯା. ବି) ନିକୁଷ୍ଟ ଜମି ।
ଲାବଣ(ଡା)—ଗା. ବି. ଲାବାଡ଼ ଦେଖ ।	ଲାବଣ୍ୟରୂପ—ବି. (କ.ଧା) ସୁନ୍ଦରଭୂପ, (ସୁ. ବି. କ. ଶ୍ରୀ)ସୁନ୍ଦର ରୂପମୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲାବଣ୍ୟରୂପ ।	ଲାସକ—କୁ. ବି. (ଲାସ + କ) ମଟକା, (ସୁ. ବି) ଲାସ୍‌କାଶ, ନାଟୁଆ, ମୟୁର, ନଟ, (ସୁ. ବି)ନୃତ୍ୟକାଶ, ଶୀଡ଼ାକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲାସିକା ।
ଲାବଣ(କ)—ବି. (ଲବଣ + ଅ + କ) ଲବଣ ଦ୍ଵାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ, ଲବଣମିଶ୍ରିତ, ଲବଣସମ୍ପର୍କୀୟ, (ବି) ନମ୍ବୀ, ଲଙ୍ଘା- ଆଦି ଦେଖ ।	ଲାବଣ୍ୟସନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯାହାର ସବା- ଜରେ ଲାବଣ୍ୟ ବିବୋକନ ହେଉ- ଥାଏ, ଲାବଣ୍ୟବଞ୍ଚ । [ହାନି ।	ଲାସନ—ସୁ. ବି. (ଲାସ + କ. ଅନ) ରତ୍ନପୁଣ୍ୟ ଲେଖିଥିବା, (ବି) ଗମନ, ଚଳନ ।
ଲାବଣୀକ—ବି. (ଲବଣ + ଇକ)ଲବଣ ଦ୍ଵାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ, ଲବଣୀପୁର୍ଣ୍ଣ, ଲବଣ- ସମୂର୍ତ୍ତିୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲାବଣୀକା, (ସୁ. ବି) ଲବଣ ବିଷେତା ବା ବଦନସାୟୀ, (କୁ. ବି) ଲବଣପାତ୍ର, ଲୁଣରଣ୍ଜା ଜାଗା ।	ଲାବଣ୍ୟହାନି—ଚି. (ଶତତ) ଶୌଭୟ- ଲାବଣ୍ୟା—ବି. ବ୍ରାହ୍ମିଶାଖ ।	ଲାସନ୍‌ବେଶ—ବି. (ମଧ୍ୟ-କ. ଧା)ନାଟୁଆର ବେଶ ବା ସାଜପକ୍ଷା, ବିଲାସବେଶ, ରସିକ ରସିକର ସାଜପକ୍ଷା ।
ଲାବଣ୍ୟକୁର୍ବା—କୁ. ବି. ବ୍ରାହ୍ମିଶାଖ ଦେବା ଉପରୁ ଦେବା ଉପରୁ ଦେବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲାବ + ଆ)ମାର ବତର ତଢ଼େଇ, ଲାବପଣିଶୀ ।	ଲାବାନ୍ତି—ଗା. ବି. ଲାମ୍ପିଟ, ଶଠ, ନିର୍ଲକ୍ଷ. ଦୁଷ୍ଟ, ନିଷେଧ, ମିଥ୍ୟାବାଦୀ, କୃପଣ, ବ୍ୟୁତୁକୁଣ୍ଡ ।	ଲାସା—ଯା. ବି. ଚିକିତ୍ସା ରଜ୍ୟର ବଜାନ- ଧାନ, ଚଟକା ଚନ୍ଦର ଅଠାଳିଆ ଅବହ୍ଲା, ଅଠା, ଚଟ, ଲାହା, ବଟାବିର, ସାର, ରସ ।
ଲାବଣ୍ୟକଳକ—ବି. (ରିପ-ତତ୍ତ୍ଵପୁରୁଷ) ଶୌଭୟର ଉତ୍ସାହକ ।	ଲାବାନକ—ବି. ମରଧ ନିକଟସ୍ଥ ପ୍ରାଚୀକ ଦେଶବିଶେଷ ।	ଲାସିକ—ସୁ. ବି. (ଲାସ + ଇକ)ନତୀତ, ନାଟୁଆ, ନଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲାସିକା ।
ଲାବଣ୍ୟମା—ସୁ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଲାବଣ୍ୟମୟ, ଲାବଣ୍ୟର ପ୍ଲାନସ୍ଥିତୀ ଲାବଣ୍ୟନିଧ୍ୟ—ବି. ମୋତ, ମୁକ୍ତା, (ଗା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି) ସୁନ୍ଦର ସ୍ତ୍ରୀ, ରଧକା ।	ଲାବାନକ—ବି. (ଲାବ + କ + ଆ)ଲାବପଣ ଲାବା—ସୁ. ବି. (ଲୁ + ରକ) ଛେଦକ, ଚମ୍ପନକାଶ ।	ଲାସିକ—ସୁ. ବି. (ଲାସ + ଅକ + ଆ) ନତୀତ, ବେଶ୍ୟା, ଅପଶ୍ମ ସ୍ତ୍ରୀ, (ଭ. ଅକ + ଆ) ଏକପ୍ରକାର ନାଟକାଭିନୟ ।
ଲାବଣ୍ୟନିଧ୍ୟ—ବି. କାରି, ମୁକ୍ତା, (ଗା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି) ସୁନ୍ଦର ସ୍ତ୍ରୀ, ରଧକା ।	ଲାବାନ୍ତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲାବ + ମର୍ମ, ର, ର)ଲାଭ ଅଳିରୁ, ଭୁମ୍ବ ।	ଲାସି—ସୁ. ବି. (ଲାସ + ଇକ)ନତୀତ, ରତ୍ନପୁଣ୍ୟ ଚଲିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲାସିକ ।
ଲାବଣ୍ୟନିଧ୍ୟ—ବି. କାରି, ମୁକ୍ତା, (ଗା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି) କରବର ରୁପେନ୍ଦ୍ରଗଞ୍ଜକ ରନିତ ଓଡ଼ିଆ କାବ୍ୟବିଶେଷ ।	ଲାବାନ୍ତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲାବ + ମର୍ମ, ର, ର)ଲାଭ ଅଳିରୁ, ଭୁମ୍ବ ।	ଲାସ୍‌ପାତା—ବି. ଆସ୍‌ପାତା, ବେଧମୀ ଯନ୍ତ୍ର, ଫୋଡ଼ଣି, ଚାନ୍ଦି, ଭଅର ଯନ୍ତ୍ର ।
ଲାବଣ୍ୟରଜିତ—ସୁ. ବି. (ଶତତ) ଲାବଣ୍ୟରାଜ, ଶୌଭୟରାଜ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲାବଣ୍ୟରଜିତା ।	ଲାବାନ୍ତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲାବ + ମର୍ମ, ର, ର)ଲାଭ ରୋଗୀ ।	ଲାସ୍‌ପାତା—କୁ. ବି. (ଲାସ + ମର୍ମ) ନୃତ୍ୟ ଓ ହାତର ନୃତ୍ୟ ।
ଲାବଣ୍ୟମୟ—ସୁ. ବି. (ଲବଣ୍ୟ + ମୟ)	ଲାବାନ୍ତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଲାବ + ମର୍ମ, ର, ର)ଲାଭ ରୋଗୀ ।	ଲାସିକ—କୁ. ବି. ନୃତ୍ୟ, ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କର ନୃତ୍ୟ ।
	ଲାବାନ୍ତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଲାବଣ୍ୟମୟ କେନ୍ଦ୍ର ।	ଲାସିକ—କୁ. ବି. ନୃତ୍ୟ + ହାସ୍ୟ ।
	ଲାବଣ୍ୟମୟ—ବି. (ଲାବଣ୍ୟ + ମୟ)	ଲାସିକ—କୁ. ବି. (ଲାସ + ଯ + ଅ) ନତୀତ ।

ଲାହା—ଶା.ବ. (ଫଂ-ଲାହା)ଲାହା,ଲାଖ,
ଜର, ଲାହା ଦେଖ, ବଜୀୟ ହୁତ୍ର-
କାତିର ବିଶେଷାଧ୍ୟ, ଦେହର ବଳ,
ଅଠା, (ପ୍ରା. କଟକ. ବି) କୌଳା,(ପ୍ରା.
ଗଞ୍ଜାମ) କିଯୁମ, ଆଜନ ।

ଲାହି—ଶା. ବି. (ଫଂ-କାରି)ନାଉ,କାହି ।

ଲାହିଆ—ଶା. ବି. ବଂ. ବଡ଼ନାଉସୁନ୍ତ, (ବି)
ଶର୍ଵତ ତୁମ୍ଭ, ନାହିଆ ଦେଖ ।

ଲାହୁଡ—ଶା. ବି. ବିଶୁଆଦିକର ବିଶାକ୍ଷ
ଅଷ୍ଟୁମୁକ୍ତ ପୁଷ୍ଟ, ନାହୁଡ ।

ଲାହୋର—ଶା. ବି. ଭାବତର ପଞ୍ଚାବ
ପ୍ରଦେଶର ଜିଲ୍ଲା ଓ ରାଜଧାନୀ ।

ଲାହୁ—ବି. ପେଚକ, ଉଲୁ କ ।

ଲି—ବ. ଶାନ୍ତି,କ୍ଲାନ୍ତି,କ୍ଷତି, ଧ୍ୟସ,ଶେଷ,
ସମତା, ପ୍ରୟାଳକାରବିଶେଷ, ଚାନ-
ଦେଶୀୟ ମୁଦ୍ରାବିଶେଷ, ନାନ୍ଦିଶେଷ,
(ପ୍ରା)କିତି ଶବର ସାଙ୍କେତିକ ଚିହ୍ନ
“ଲି” । [ଧାନ୍ୟାଦ ।

ଲିଆ—ଶା. ବି. (ଫଂ-ଲାଜି) ଲେ,ଭିଷ-
ଲିଆଶିଆ—ଶା. ବି. ଲିଆଶିଆଦିବା,
କୋଣାର୍କର ଅଦୁରରେ ସମୁଦ୍ରରେ
ପଢ଼ିଥିବା ଶୁଦ୍ଧ, ନଦୀ ।

ଲିଆକେଳା—ଶା. ବି. ଲିଆରୁ ଫଇ ଛଡ଼ା-
ଇବାପାରୁ ଯେଉଁ ଖଣ୍ଡକାରେ ତିଆରି
ଦେବେରେ ଲିଆକୁ ରଖି ଉତ୍ତରତଃ
ବୁଲନ କରନ୍ତି, ଟଙ୍ଗା ।

ଲିଆଧାନ—ଶା. ବି. ଯେଉଁ ଧାନକୁ
ସଜିଲେ ଭଲ ଲିଆ ପୁଟେ ।

ଲିଆରୀ—ପ୍ରା. (ଗଞ୍ଜାମ) ବି. ଗଞ୍ଜାମରେ
ଥବା ଓଡ଼ିଆ ଶୁଦ୍ଧକାତିବିଶେଷ ।

ଲିକୁଡ—ବି. ଲିକୁଡ ଦେଖ ।

ଲିକ୍ଷା—ବି. ଲିକ୍ଷା ।

ଲିକ୍ଷାକ୍ଷା—ବି. (ଲିକ୍ଷା+କ.ଅ+ଆ)
ଶୁଦ୍ଧ, ଉକୁଣୀ, ଉକୁଣିକ ଡିମ୍ବ, ପରି-
ମାଣବିଶେଷ ।

ଲିକ୍ଷିକା—ବି. ଲିକ୍ଷା ଦେଖ ।

ଲିଙ୍ଗ—ଶା. ବି. ଉକୁଣିକ ଡିମ୍ବ, ଗ୍ରେଟ
ଉକୁଣି, ଅତି ଶୁଦ୍ଧ ପଦାର୍ଥ, (ପ୍ରା.ବି)
ଅତି ଶୁଦ୍ଧ ।

ଲିଙ୍ଗଶ—ଶା. ବି. ନିହାଶ, ଲିହଣ ।

ଲିଙ୍ଗନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଲିଙ୍ଗ+ଶ.ଅନ)
ଲେଖନ, ଲିଙ୍ଗ,ଅକ୍ଷର ବିନ୍ଦୁଏହକରଣ,
ରେଖା ଟାଣିବା, ଚନ୍ଦକରଣ,(ମେ.ଅନ)

ଲେଖା, ଲେଖାୟିବା ବିଷୟ ପତ,
(ଅଧ୍ୟ.ଅନ) ଦଳିଲ, ଭଗ୍ୟଲେଖା ।

ଲିଙ୍ଗନପଠନ—ବି. ଲେଖିବା ପଢ଼ିବା,
ଲେଖାପଢ଼ା, ବିଦ୍ୟାର୍ଥ୍ୟାସ । [ଡଙ୍ଗ]

ଲିଙ୍ଗନପବତି—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ଲେଖିବାର
ଲିଙ୍ଗନ୍ୟୋଗ୍ୟ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ଲେଖିବାର
ଉପଯୁକ୍ତ । [ଯୁକ୍ତ]

ଲିଙ୍ଗନାହି—ବି. (ଗତତ୍ତବ)ଲେଖାର ଉପ
ଲିଙ୍ଗନ୍ୟ—ବି. ଲିଙ୍ଗନାହି ଦେଖ ।

ଲିଙ୍ଗନ୍ତିଲ—ପୁ. ବି. ମନ୍ତ୍ରର ।

ଲିଙ୍ଗନିତ—ବି.(ଲିଙ୍ଗ+ଶ.ତି)ଲିଙ୍ଗି,ଲେଖନ,
ଲେଖା, ଅଙ୍ଗନ,(ମେ.ଅ)ଦଳିଲ.ଲେଖ୍ୟ
ପଶାଦ, (ବି)ଯାହା ଲେଖାହୋଇଅଛୁ,
ଅଙ୍ଗିତ, ଚିତ୍ତିତ,(ବି) ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରବିଶେଷତା
ମନ୍ଦିବିଶେଷ ।

ଲିଙ୍ଗନିତି—ଶା. ବି. ଏହା ଅମୁଳଙ୍କଦ୍ଵାରା
ଲେଖାଦେଲ, ଅମୁଳ ଏହି ଦଳିଲ
ସମ୍ପର୍କ କରୁଥିଲୁ ।

ଲିଙ୍ଗନିତିକାବ—ଶା.ବି.ପରିବାପର ଦାଳେ
କବିବା ଲିଙ୍ଗନିତ ବର୍ଣ୍ଣନାପଦ, ଲିଙ୍ଗନି
ଉତ୍ତର ।

ଲିଙ୍ଗନିତିବ୍ୟ—ବି. (ଲିଙ୍ଗ+ମେ.ତିବ୍ୟ)ଲେଖା-
ପିବାର ଉପଯୁକ୍ତ, ଯାହା ଲେଖାୟିବ ।

ଲିଙ୍ଗନିତ୍ୟ—ବି. ପ୍ରାଚୀନ ଶୁଦ୍ଧବିଶେଷ ।

ଲିଙ୍ଗନ୍ୟ—ବି.ଉକୁଣିକିତିମ୍ବ, ଗ୍ରେଟରକୁଣି,
ପମୋନବିଶେଷ ।

ଲିଙ୍ଗ—ଯା. ବି. ଭୁମିର ଦୂରରେ ଜ୍ଞାପକ
ପରିମାଣବିଶେଷ (୨୨୦ାରୁ ଟମାଇଲ୍),
ଦଳ, ଗୋଷ୍ଠୀ ।

ଲିଙ୍ଗ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଲିଙ୍ଗ+ର) ମନ,(ପୁ.
ବି) ମୂର୍ଖବ୍ୟକ୍ତି, ଭୁପ୍ରଦେଶ, ମୁଗ ।

ଲିଙ୍ଗନିତ୍ୟ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବିଦ୍ଧବିଦ୍ୟା) ଅତି ଜୀବ
ବାୟୁ ।

ଲିଙ୍ଗ—ବି. (ଲିଙ୍ଗ+ଅ) ଚିତ୍ତ, ନିଦ-
ର୍ଭ, ସୁଚନ, ପଦାର୍ଥର ବା ଜୀବାଦ-

କର ପୁରୁଷ ସ୍ତ୍ରୀ ନୟମକ ଥିବାର
ସୁଚନ, ଅନୁମାନ, ସନ୍ଧ୍ୟାଶୀସନ୍ଧ୍ୟାର
ଭେକ, ଲିଙ୍ଗନିତିର ଦେଖ, ଶିଶୁପୁରୁଷ
ର ଉପପ୍ରେସ, ମଦକାଙ୍କୁଶ,ଦେହୁ, ଶିବ-
ମୁଣ୍ଡିବିଶେଷ, (ମୀମାଂସାଦରଶନ) ଛାଅ-
ଲିଙ୍ଗନ,ସହେ ଅନୁସାରେ ଲିଙ୍ଗ ନିଷ୍ଠିତ
ହୁଏ, (ପ୍ରା.ବି)ବସାଦିର ଧର୍ମରେ ଅଙ୍ଗିତ
ରଙ୍ଗିନ୍ ଉପ ବା ରେଖା ।

ଲିଙ୍ଗକ—ବି. କପିତ୍ତିକ୍ଷଣ, କରଥିଗଛ ।

ଲିଙ୍ଗଚତ୍ର—ବି. (ତମନ) ତତ୍ତ୍ଵପାଦନାର୍ଥ
ଶଶରମଶରେ କଳିତି ଛାଅଗୋଟି ଚକ୍ର
ମଧ୍ୟର ଏକତମ ।

ଲିଙ୍ଗକ୍ଲେବ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ଶିଶୁକ୍ଲେବ,
ଶ୍ୟାମିକରିବା ।

ଲିଙ୍ଗକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଲିଙ୍ଗମଳତା ।

ଲିଙ୍ଗକାନ—ବି.ଶରର ବା ନମ୍ରତ ପୁଣ୍ୟାଦି
ଲିଙ୍ଗ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଭିନ୍ନତା ।

ଲିଙ୍ଗତୋତ୍ତର୍ଦ୍ର—ବି. ତହୋତ୍ର ମଧ୍ୟକ
ଚକ୍ରବିଶେଷ, ସାଧୁବିଶେଷ ।

ଲିଙ୍ଗଦେହ—ବି.ମୁକ୍ତଦେହ, ଆସ୍ତାମକାରୀ
କରୁଥିବା ଜାବର ମୁକ୍ତଦେହ ।

ଲିଙ୍ଗଧର—ବି. (ଲିଙ୍ଗ+ଧୂ+କ.ଅ)
ଚିତ୍ତଧାରଣକାରୀ, ଗୁଣବାନ୍ ।

ଲିଙ୍ଗଧାରଣ—ବି. ବନ ବା ଧର୍ମ ସମ୍ପ୍ରଦୟ-
ଦାୟାର୍ଥୀର ପ୍ରାର୍ଥନ୍ୟ ସୁରକ୍ଷାଦାୟାରଣ ।

ଲିଙ୍ଗଧାରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ନେମିଷ୍ଟ୍ୟ
ଦାସୀୟମୁଣ୍ଡିବିଶେଷ ।

ଲିଙ୍ଗନ—ବି. (ଲିଙ୍ଗ+ଶ.ଅନ) ଆଳ-
ଙ୍ଗନ, କୁଣ୍ଡାଳବା ।

ଲିଙ୍ଗନାଶ—ବି. ନେତ୍ରରେଗବିଶେଷ,
ଧୂକରଙ୍ଗରେଗ, ପରିଧୂତ ମୟ୍ୟାଦତ୍ତ
ଚିତ୍ତାଦର ବିଲୟ, ଶିଶ୍ରୋତ୍ତାନ ଚିତ୍ତ-
ରହତ୍ୟ, ସମ୍ବନ୍ଦେହର ବିନାଶ ।

ଲିଙ୍ଗପରମଣ୍ୟ—ବି. (ନୟାମୂର୍ଦରଶନ) ପ୍ରାତି
ବା ପର ମଧ୍ୟରେ ଲିଙ୍ଗକୁ ଚିତ୍ତିବିଶେଷ ।

ଲିଙ୍ଗପାଠ—ବି. ମନ୍ଦର ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ
ତହୁରେପାଦ ଦେବକିତ୍ତ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଥାଏ
ଏହାକୁ ଶର୍ପପାଠ ମଧ୍ୟ କହନ୍ତି ।

ଲିଙ୍ଗପୁରାଣ—ବ. ବ୍ୟାସ ପ୍ରଣାତ ମହା-
ପୁରାଣଶିଖେଷ ।

ଲିଙ୍ଗଚେଦ—ବ.ଧୀ ପୁରୁଷ ଓ କ୍ଳୀବଲିଙ୍ଗ
ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେଦ ।

ଲିଙ୍ଗମୃତୀ—ବ. (ଲିଙ୍ଗ + ମୃତୀ) ଶିବ ।

ଲିଙ୍ଗରାଜ—ବ. ଭୂବନେଶ୍ୱରପୁର ଶିବ-
.ଲିଙ୍ଗଜ ନାମ ।

ଲିଙ୍ଗରାଜଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଯାହା-ବ.ଭୂବନ-
ଶୁରପୁର ଲିଙ୍ଗରାଜମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟରେ
ବର୍ଷମଧ୍ୟରେ ହେଉଥିବା ଚନ୍ଦ୍ରଦିତ୍ୟ ଯାହା
ବା ବ୍ୟାସବ ।

ଲିଙ୍ଗରୋଗ—ବ.ଲିଙ୍ଗରେ ଦେବା ରୋଗ,
ଉପଦଂଶ ରୋଗ ।

ଲିଙ୍ଗଲେପ—ବ.ଲିଙ୍ଗର ରୋଗଶିଖେଷ ।

ଲିଙ୍ଗବଚନପୁରୁଷକାରକ—ବ. (ବ୍ୟା-
ଶ)ଶିଖେଷ୍ୟପଦର ବିଶ୍ଵି ବିଶ୍ଵମାନ ।

ଲିଙ୍ଗବର୍ତ୍ତ—ବ. କପିତ୍ତବୃଷ, ଲିଙ୍ଗବର୍ତ୍ତ-
କରଣ ।

ଲିଙ୍ଗଦର୍କ—ବ. କପିତ୍ତ, କରଣ ।

ଲିଙ୍ଗଦର୍କନ—ବ.(ଗୁଡ଼ର) ଶିଶୁର ବୃକ୍ଷ-
କରଣ,(ବି)ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଲିଙ୍ଗ ଉତ୍ସିକ
ହୁଏ ।

ଲିଙ୍ଗଦର୍କନ—ବ.(ଲିଙ୍ଗ + ଦର୍କ + ରନ
+ ର) ଅପାମାର୍ଗ ।

ଲିଙ୍ଗଦର୍କ—ବ.ଲିଙ୍ଗ + ଦର୍କ + ରନ
ଯେ ଲିଙ୍ଗ ଦୂରି ବା ଉତ୍ସିକ କରେ,
(ବି) ଲିଙ୍ଗଶିଖେଷ ।

ଲିଙ୍ଗଦର୍କନ—ବ.ଲିଙ୍ଗାର୍ଣ୍ଣ ନାମକ ରୋଗ ।

ଲିଙ୍ଗବାନ—ପୁ. ବି. (ଲିଙ୍ଗ + ବାନ)
ଲକ୍ଷଣୟତ୍ତ, ବୃଦ୍ଧୁକୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଲିଙ୍ଗବାନ ।

ଲିଙ୍ଗବିପ୍ରେସ—ବ.ଚନ୍ଦ୍ରର ବୈପଶତ୍ୟ,
ବ୍ୟାକରଣଶୋକ ପୁଣ୍ୟ ଦିଲିଙ୍ଗ ର ପରି-
ବୃତ୍ତିକ ।

ଲିଙ୍ଗବୃତ୍ତି—ବ.(କ.ଧା)ଶବ୍ଦାର୍ଥ ଜଟାଦି
ଚନ୍ଦ୍ର ଧାରଣ, (ବି.ବ.ଧା) ବୈତ୍ତାଳ-
ପ୍ରଭା, ଧର୍ମଧଳ, କପଟ ସନ୍ଧ୍ୟା ।

ଲିଙ୍ଗବେଦା—ବ. ଶିବଲିଙ୍ଗର ମୂର୍ଖଗ,
ଦେବମୃତୀ ପ୍ରାପନର ଚହର ।

ଲିଙ୍ଗଶିଖେଷ—କ୍ଳୀ.ବ. ଲିଙ୍ଗଦେହ ଦେଖ,

ପୁରୁଷଶିଖେଷ ।

ଲିଙ୍ଗଶାସ୍ତ୍ରକୁ—ବ.ବ୍ୟାକରଣ ପ୍ରତ୍ୟେଶେ
ଲାଙ୍ଘମୟତ୍ତ—ବ.ଲିଙ୍ଗଶିଖେଷ,ଲିଙ୍ଗନ
ଲତା ।

ଲିଙ୍ଗଶ୍ଵର—ବ. (ଲିଙ୍ଗ + ଶ୍ଵର + ଅଥ)ପ୍ରଦ୍ଵାରା
ଶିଖେଷ ।

ଲିଙ୍ଗଶ୍ଵର—କ୍ଳୀ.ବ. (ଗୁଡ଼ର) ଲିଙ୍ଗର ଅଶ-
ଭାଗ, ଲିଙ୍ଗର ଶୁଆପର ।

ଲିଙ୍ଗକିତ—ବ. (ଗୁଡ଼ର) ତମ୍ଭ ଦ୍ୱାର
ଚିହ୍ନିବ, (ବି) ଲିଙ୍ଗପୁର ଦେଖ ।

ଲିଙ୍ଗନୁଶାସନ—ବ. ଲିଙ୍ଗ ସମ୍ମନେ
ବ୍ୟାକରଣ ନିଯୁମମାନ, ଲିଙ୍ଗ ବ୍ୟବ-
ହାର ପ୍ରଶାଳି ।

ଲିଙ୍ଗପୁର—ବ. ଦାକ୍ଷିଣାତ୍ୟର ଶୈବ-
ସମ୍ମନ୍ୟପରିଶିଖେଷ ।

ଲିଙ୍ଗାର୍ତ୍ତକ—ପୁ.ବ.ପୋତିଲିକ, ଲିଙ୍ଗ-
ପାସକ, ଶୈବ ।

ଲିଙ୍ଗାର୍ତ୍ତନ—ବ.(ଗୁଡ଼ର)ଲିଙ୍ଗପୁର,ଶିଖ-
କିଙ୍ଗ ପୂଜା ।

ଲିଙ୍ଗାର୍ତ୍ତନ—ବ.(ଗୁଡ଼ର) ଲିଙ୍ଗର ଚକ୍ରପାଦ
ରୋଗ, ଉପଦଂଶ ରୋଗ ।

ଲିଙ୍ଗାଳକା—ପୁ. ବ. (ଲିଙ୍ଗ + ଆଳି+
କିଳିଥାର୍ଥ) ଷୁଦ୍ର ମୃତ୍ୟୁକୁରୁଗ୍ରେମୁଷା ।

ଲିଙ୍ଗିକା(ମ)—ପୁ.ବ. ଶିବଲିଙ୍ଗ ଲତା,
ଧର୍ମଧୂଳିକୀ ସ୍ତ୍ରୀ, ଦ୍ୱାତ୍ରୀ ।

ଲିଙ୍ଗିବେଶ—ବ.ଅଜନ, ଦଣ୍ଡ ଓ ପାକ-
ପାତ୍ରାଦ ସନ୍ଧ୍ୟାପାତ୍ରମାର୍ଗଶିଖେଷ ।

ଲିଙ୍ଗୀ—ପୁ. ବ. (ଲିଙ୍ଗ + ରନ) ହପ୍ତୀ,
(ବି)ଧର୍ମଧୂଳି, କପଟଧୂଳି, ସନ୍ଧ୍ୟାପାତ୍ର
ଚିହ୍ନାଶ । [ପୁଣ୍ୟମୁଦ୍ରା]

ଲିଙ୍ଗେନ୍ଦ୍ରୀ—ବ. ପୁରୁଷର ଶିଶୁ ବା
ଲିଙ୍ଗେନ୍ଦ୍ରୀନ—ବ. (ଗୁଡ଼ର)କାମପ୍ରବୃତ୍ତିର
ଉତ୍ସେନାଜନତ ଶିଶୁର ଜାଠିନ୍ୟ ।

ଲିଙ୍ଗେନ୍ଦ୍ରୀର—ବ.(ଗୁଡ଼ର)ଲିଙ୍ଗେନ୍ଦ୍ରୀରେନ
ଲିଙ୍ଗେପଦଂଶ—ବ. ଲିଙ୍ଗାର୍ଣ୍ଣ ଦେଖ ।

ଲିଙ୍ଗେପାସକ—ବ. ଶୈବ, ଶିବଲିଙ୍ଗ
ପୂଜକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ପାସିକା ।

ଲିଚୁ—ଗ୍ରା.ବ. ଏକପ୍ରକାର ସୁମେଲ୍
(ଏହା ପ୍ରଥମେ ତୀନ ଦେଖରୁ ଆସିଥିଲା)

ଲିଚୁ—ଚରକ୍ତ ସଙ୍କାରିଶେଷ,(ବ୍ୟାକରଣ)

ଲିଚୁର ଅଶତ କାଳ । [ନ୍ତ୍ରି ।

ଲିଚୁ—ଚଂ(ଲିହ + କିପ୍)ଲୋତ,ଲକ୍ଷ୍ମୀ-
ଲିଚୁ—ପ୍ରା. (ବସ୍ତ୍ରର)ବ. ଶାହାଡ଼ାଗର୍ଜ ।

ଲିଚୁର—ଯା. ବ. ଦଳପତ୍ର, ନେତା ।

ଲିଚୁ—ବ. ପିଛିଲ ।

ଲିତା—ଶା. ବ. (ହ-ଲିପା) ଦଶ୍ତର
ଷାଠୀ ଏବାଗରୁ ଏକଭାଗ,କମମାନ,ଲବ-
ମାନ, (ପ୍ରା. ସମ୍ମ-ବ) ସଙ୍ଗ୍ରୁତ,ଅରଣ୍ୟ,
ଅରଣ୍ୟ ବାଦନ ।

ଲିତାଏ-ଶା.କ.ବି. ଷମମ ନି,କଞ୍ଚନାସ ।

ଲିଥ(ଥୋ)—ଯା.ବ. ଶିଲ୍ପକଳାବିଶେଷ,
ଯେଉଁ ବିଦ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ଉପକୁ କା ଅନ୍ତର-
ମାନଙ୍କୁ ପଥର ଉପରେ ଖୋଲ ସେହି
ଖୋଲିବ ପଥରରୁ କାଗଜ ଉପରେ
ଛୁପା ଛାତାଯାଏ ।

ଲିପ—ବ. (ଲିପ୍-ଭ.ର.ଅ) ଅଲିଙ୍ଗନ,
ଲିପିବା, (ଶା.କି) (ଭୁମେ) ଲିପିବା
କର୍ମ କର ।

ଲିପାପୋତ୍ର—ଶା.ବ. ବୃଦ୍ଧାତ୍ମକ ମାର୍ଗକା
କରିବା, ଲିପିବା କର୍ମ,(ଶା.ବି) ମାର୍ଗିତ
ଓ ଲେଖିବ (ଗୁଡ଼ାଦି) ।

ଲିପି(ପୀ)—ବ(ଲିପ୍- ଭ.ର.ଇ.ଇ)ଲେଖନ,
ଲେଖା, (ମୀ.ର)ଶିଖିତପଦାଦ, ଦଳିଲ,
ଅଭର, (ଭ.ର)ଅଙ୍ଗନ, ଚିତ୍ରା, (ଶ.ର)
ବର୍ଣ୍ଣମାଳା ଅଙ୍ଗିତ କରିବା ପ୍ରଶାଳି ।

ଲିପିଲର—ପୁ.ବ. (ଲିପି+କୁ+କ.ଅ)
ଲେଖକ, ଲେପକ, ଚିତ୍ରକର, ନକଳ-
ନବସ, ସେ କାନ୍ଦୁଆଦ ଲିପେ ବା-
ଶିଖେଷ କରେ, (ବି) ଲିପିକଶ୍ଵା, (ଶା.
ବ) ସେ ଛୁପା ଅଭରମାନଙ୍କୁ ଏକଟି
ବସାଏ, ସେ ଅଷ୍ଟକୁ ମୁଦ୍ରାଯତ୍ତ ଦ୍ୱାରା
କାଗଜ ଉପରେ ଛୁପେ ।

ଲିପିକରପ୍ରମାଦ—ବ.ଲେଖିବା ଲେକର
ଲେଖିବା କେଳେ ହେବା ଭୁଲ୍ଲୁ, (ଶା.
ବ) ଛୁପଣିକାର ଅଷ୍ଟର ଯୋଡ଼ିବା
ବାଲାର ଦୋଷ ବା ଭୁମ୍ବ ।

ଲିପିକଳା—ବ. ଲିପିବିଦ୍ୟା ଦେଖ ।

ଲିପିକା—ବ.(ଲିପି+କନ୍ତାଆ) ଲେଖା,

ଦଳିଲ । [କିପିକାର ।
କିପିକାର—ବ. କିପିକର ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
କିପିକୁଣଳ—ୟୁ.ବ. (ଡତତ୍ର) ଲେଖିବା
ବିଷୟରେ ପଢ଼ୁ, ଚିବିଦ୍ୟାରେ ଦଶ ।
କିପିକୌଣଳ—ବ. (ଡବାଟତତ୍ର) ଲେଖି-
ବାରେ ବାହାଦୁର, ଲିଖନ ପଢ଼ୁଥା ।
କିପିରୁତ୍ତୁପ୍ରୀୟ—ବ. (ଡତତ୍ର) ଲିଖନ-
ଦେଖୁଣ୍ୟ, ମନୋଦୂର ଭବପୂର୍ଣ୍ଣ ଲେଖା ।
କିପିଜ୍ଞ—ୟୁ. ବି. ସୁଲିଙ୍ଗେକ ।
କିପିତ—ଶା. ବି. କିପ୍ତ, ଲଢ଼ିତ ।
କିପିନ୍ୟାସ—ବ. (ଡତତ୍ର) ପଥାଦରେ ବର୍ଣ୍ଣ
ଦିନ୍ୟାସ, ଲେଖିବାର କଳା କା କୌଣଳ
କିପିପଳକ—ବ. (କ.ଧା) ଯେଉଁ ପଥରେ
ଲେଖାଯାଏ, ଲେଖିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବ-
ହୃଦ ପଟା, କଳାପଟା, ହାକବୋର୍ଡ,
ଫୈଟ ।
କିପିବକ—ବି. (ଡତତ୍ର) ଅନ୍ତର ଦ୍ୱାର
ଦିନ୍ୟ କିମିତ, ଲେଖା ହୋଇ ରଖା-
ଯିବା ।
କିପିବା, ଲେପିବା—ଶା. କି. ଲେପନ-
କରିବା, ତରଳ ବସ୍ତୁକୁ ପଡ଼ିଲା କରି
ଦୋଳିବା । [ଆଧୁକ୍ୟ ।
କିପିବାହୁଲୀ—ବ. (ଡତତ୍ର) ଲେଖାର
କିପିଦିଦ୍ୟ—ବ. (କ.ଧା) ଲିଖନ କିଦ୍ୟ,
ଦିନ୍ୟଦିଦ୍ୟା, ଲେଖିବାର କଳା ।
କିପିଶାଳା—ବ. କିପିଶୁଦ୍ଧ, ଦିନ୍ୟଦିଦ୍ୟାଲୟ ।
କିପିଶକ୍ତି—ବ. କିପିଶୁଦ୍ଧ ପାମର୍ଗ୍ରୀ (କଲମ
କାଳିଆଦି) ।
କିପ୍ତ—ବି. (କିପ୍ତ+ମୀତ) ଉଷିତ, କୃତ-
ଲେପନ, ଦିଗଧ, ଚାର୍ଚିତ, ମିଳିତ,
ସ ସ୍ତର, ଦୃଢ଼ ଭବରେ ସମ୍ବନ୍ଧମୁକ୍ତ,
ବିଲମ୍ବିତ, ବିଷଦଗ୍ରହ ।
କିପ୍ତକ—ବ. (କିପ୍ତ+କ) ବିଶାକ୍ତ ବାଣ,
ବିଷଦଗ୍ରହ ଶର ।
କିପ୍ତପାପ(ପ)ଦ—ୟୁ.ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର
ପାଦର ଅଙ୍ଗୁଳିମାନ ଚର୍ମ ଦ୍ୱାରା ପର-
ିପର ସମ୍ବନ୍ଧ, (ବି) ହଂସପଦା ପ୍ରାଣ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) କିପ୍ତପଦା ।
କିପ୍ତହୃଦୟ—ୟୁ.ବି. ରକ୍ତାକ୍ତ ବା ପ୍ରିଣ୍ଟିତ

ହୃଦ୍ୟ, ଯାହାର ହାତରେ ରଙ୍ଗଆଦ
ବୋଲା ଯାଇଥୁବୁ, ଯାହାର ହାତର
ଆଙ୍ଗୁଳିମାନ ଚର୍ମ ଦ୍ୱାରା ଆବଦି, (ସ୍ତ୍ରୀ)
କିପ୍ତହୃଦୟ ।
କିପ୍ତା—ବ. ଏକଲିତା ସମୟ, ଏକବନ୍ଧର
୭୦ ଶରବୁ ଏକଭାଗ, ଅତ ସୁଷ୍ଠୁକାଳ,
ଏକପଳ, ୧୪ ଶେଷକ୍ରି ।
କିପ୍ତାଙ୍ଗ—ବି. ଯାହାର ଶଶର ସୁଗନ
ଦୁବ୍ୟାଦି ଦ୍ୱାରା ବୋଲା ହୋଇଥୁ ।
କିପ୍ତିକା—ବ. କିପ୍ତ ଦେଖ ।
କିପ୍ତା—ବ. (ଲଭ+ସନ+ଭାଅ+ଆ)
ଅଭିଲାଷ, ଲଭିବାର ଇତ୍ତା, ଲେଭ,
ଲାଲସା, ତାମନା, ଲଭେତ୍ତା ।
କିପ୍ତିତ—ବି. (କିପ୍ତସାନ୍ତରତ୍ନ) ବାହୁଡ଼,
ଅଭିନିଷିତ, ଅଭିଲାଷ ବିଶିଷ୍ଟ, ଲାଲୀଯିତ
କିପ୍ତିତର୍ଯ—ବି. ଲଭାର୍ଥ, ଲଭିବିବାର
ଇପ୍ସୁକ୍ତ ।
କିପ୍ତାନ୍ତ—ବି. (କିପ୍ତ+ସନ+କ)
ରହିବାର କାମୀ, ଲେଭା ଲୁକ୍ଷ୍ମୀ, ଲେଭୁଭ,
ଲୁକ୍ଷ୍ମୀ ।
କିପ୍ତାନ୍ତ—ବି. ଲେମ୍ୟ ।
କିମି—ବ. (କିପ୍ତ+ଭାର୍ମିତ) ଲିପିଦେଖ ।
କିମ୍—ଶା. ବି. ବୃକ୍ଷବିଶେଷ, ନିମ୍ ଦେଖ ।
କିମ୍ବୁଣୀ—ଶା. ବି. (ସାନ୍ତରେଣୀ) ନିଶ୍ଚିନ୍ନୀ
ଦେଖ ।
କିଷ୍ଟ—ଶା. ବି. ତାଳିକା, ପର୍ବତ, ଧାର,
ନିମ୍ବମ, ନିଷିତ ନିମ୍ବମ ।
କିଷ୍ଟ—ବ. (କିଷ୍ଟ+କ.ନମ୍) ନତିକ, ନଟ,
ନୃତ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) କିଷ୍ଟମ ।
କିଷ୍ଟନନ୍—ଯା. ବି. ପର୍ବିତ୍ରାଳ ରଜ୍ୟର
ପ୍ରଧାନ ନଗର ।
କିତ୍ତହ୍ଵା—ଶା. ବି. (ସା-ଲିଖନ) ବାହି,
ବାହିଭକ୍ତ ହତିଆରିବିଶେଷ ।
କିତ୍ତାଜ—ଶା. ବି. କିଥାଜ ଦେଖ, ସୁରଣ,
ଦୃଷ୍ଟି, ବିରୂର ।
କିତ୍ତତ—ଶା. ବି. (ସ-କିମିତ) କିମିତ ।
କିତ୍ତବା—ଶା. ବି. କିମିତା, କିମିତା ।
କିତ୍ତମ—ପ୍ରା. (ଯାଜ) ଶା. ବି. ନମିଷ,
ନମିଷମ ପା ।
କି—ବ. (ଲୁ+ଭାଅ+ର) ଅଣ୍ଣେଷ ।
କାକା—ବ. ହୃସମିଷକ ମାର ।
କାକା(ଶା)—ବ. (କିଷ୍ଟ+ମୀତ+ଆ)
କିମ୍, କିକୁଣ୍ଜ ଡିମ୍ ।
କାତ—ବି. (କିଷ୍ଟ+ମୀତ) ପୁଟିବାଦ୍ଵାରା
ଆସୁଦତ, ଯାହା ଚଟା ହୋଇଥୁ,

ନିର୍ବିବା—ଶା. କି. ନିବାପିତ ହେବା,
(ଲେଖାଆଦ) ପୋଛୁହୋଇ ଅତୁଳି
ହେବା, ଆଲୋକାଦି ନିବାପିତ ହେବା,
ଜୀବନଯାତ୍ରା ହିବାହ କରିବା ।
ନିର୍ବିବା—ଶା. କି. ନୁହୁତହୋଇବା,
ବୁଲିଦେବା, ସାପ (ମନକୁ) ନିବାପିତ
ହେବା ।
ନିର୍ବିଲ—ଶା. ବି. ନିର୍ବିଲ ଦେଖ ।
ନିମ୍—ବି. (ଲିପ୍+କ.ଅଥ) ଲେପନକର୍ତ୍ତୀ,
(ବ-ଶ.ଅଥ) ଲେପନ ।
ନିମ୍ପଟ—ୟୁ. ବି. (ଲିପ୍+କ.ଅଟ) ଲମ୍ପଟ
କାମୁକ, (ବି) ଲମ୍ପଟ ବ୍ୟକ୍ତି ।
ନିମ୍ପକ—ବି. (ଲିପ୍+ଶ.ଅକ) କାଗଜୀ
ଲେମ୍ୟ ।
ନିମ୍ବାଳ—ବ. ଲେମ୍ୟ ।
ନିମି—ବ. (ଲିପ୍+ଭାର୍ମିତ) ଲିପିଦେଖ ।
ନିମ୍—ଶା. ବି. ବୃକ୍ଷବିଶେଷ, ନିମ୍ ଦେଖ ।
ନିଶ୍ଚୁଣୀ—ଶା. ବି. (ସା-ନିଶ୍ଚେଣୀ) ନିଶ୍ଚୁଣୀ
ଦେଖ ।
ନିଷ୍ଟ—ଶା. ବି. ତାଳିକା, ପର୍ବତ, ଧାର,
ନିମ୍ବମ, ନିଷିତ ନିମ୍ବମ ।
ନିଷ୍ଟ—ବ. (କିଷ୍ଟ+କ.ନମ୍) ନତିକ, ନଟ,
ନୃତ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) କିଷ୍ଟମ ।
ନିଷ୍ଟନନ୍—ଯା. ବି. ପର୍ବିତ୍ରାଳ ରଜ୍ୟର
ପ୍ରଧାନ ନଗର ।
ନିତ୍ରହ୍ଵା—ଶା. ବି. (ସା-ଲିଖନ) ବାହି,
ବାହିଭକ୍ତ ହତିଆରିବିଶେଷ ।
ନିତ୍ରାଜ—ଶା. ବି. ନିଧାଜ ଦେଖ, ସୁରଣ,
ଦୃଷ୍ଟି, ବିରୂର ।
ନିତ୍ରତ—ଶା. ବି. (ସ-କିମିତ) କିମିତ ।
ନିତ୍ରବା—ଶା. ବି. କିମିତା, କିମିତା ।
ନିତ୍ରମ—ପ୍ରା. (ଯାଜ) ଶା. ବି. ନମିଷ,
ନମିଷମ ପା ।
ନିତ୍ରହ୍ଵା—ଶା. ବି. (ଲୁ+ଭାଅ+ର) ଅଣ୍ଣେଷ ।
ନିତ୍ରାଜ—ଶା. ବି. ହୃସମିଷକ ମାର ।
ନିତ୍ରମ—ବ. (କିଷ୍ଟ+ମୀତ+ଆ)
କିମ୍, କିକୁଣ୍ଜ ଡିମ୍ ।
ନାତ—ବି. (କିଷ୍ଟ+ମୀତ) ପୁଟିବାଦ୍ଵାରା
ଆସୁଦତ, ଯାହା ଚଟା ହୋଇଥୁ,

ଭକ୍ଷିତ, ଷ୍ଟୁଷ୍ଟ, ବିନାଶିତ ।
ଲୀଳା—ବି. (ଲୋକ.ଚ) ଲୟୁପ୍ରାପ୍ତ,
ଶ୍ଵିଷ, ମନ୍ତ୍ର, ସମ୍ବନ୍ଧ, ମିଳାଇଯାଇଥିବା,
ଅନୁପ୍ରବଣ୍ଟ, ମୁତ, ଧ୍ୟାପ୍ରାପ୍ତ, ଲୁପ୍ତ,
ଦେହପୁ, ଆଲିଗିତ, ଶାୟିତ, ଲମ୍ବ ।
ଲୟୁମାନ—ପୁ. ବି. (ଲୋକ.ଆନ)
ଲୟୁପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଥିବା, (ପ୍ରୀ)ଲୟୁମାନ ।
ଲୀଳା—ବି. (ଲୋଲା+ଆ+ଆ) କେଳି,
କେଳାସ, ଶୃଙ୍କାରଭାବ ଚେଷ୍ଟା, ଖେଳା,
ଶୋଭା, ଭଜୀ, ଅଭିନୟ, କାନାରିଧ
କାର୍ଯ୍ୟକଲାପ ଓ ବ୍ୟାପାର, କୌରୁକ,
ଷଷ୍ଠୀଯୁଦ୍ଧ ଦିବ୍ୟା, ସଂପାର ମନୁଷ୍ୟର
ବା ଅବତାରଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକଲାପ, ଗ୍ରା.ବ
ମହାଭାରତାଦ ଚରିତ ବର୍ଣ୍ଣନାମ୍ବକ
ନୃତ୍ୟଗୀତାଦ ଓ ଅଭିନୟ ।
ଲୀଳାଏ—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ. ଅବଲୀଳା ଶମେ,
ଅକ୍ଲେଶରେ, ସହଜରେ ।
ଲୀଳାକମଳ—କ୍ଲୀ.ବି. (କ.ଧା)ଶୀଘ୍ରାପଦ୍ବ,
ଶେଳାର ପଦ୍ମପୁର, ଶୋଭକର ପଦ୍ମ ।
ଲୀଳାକର—ବି. ଛନ୍ଦୋବିଶେଷ, (ବି)
(ଲୀଳା+କୁ+କ.ଥ) ଶୀଘ୍ରାକାରକ ।
ଲୀଳାକଳତ୍ତ—ବି. ଉଲଜାକଳତ୍ତ ।
ଲୀଳାକଳଟ—ଗ୍ରା.ବି. ତେଷ୍ମାସମୁଦ୍ର, (ବି)
ଲୀଳାଯୋଗୁ କଳିତ ।
ଲୀଳାକାନନ—ବି.(କ.ଧା)ବିଲାସକାନନ,
ଉପବନ, ବିହାରେଦ୍ୟାନ ।
ଲୀଳାକମେ—ଗ୍ରା.ଫି. ବି. (ସ-ଲୀଳା-
କମେଣ) ଅନାୟାସରେ ।
ଲୀଳାକ୍ଷେତ୍ର(ଭୂମି)—ବି. (ଡକ୍ଟର) ଶୀଘ୍ର-
ପ୍ଲାନ, ଶୀଘ୍ରାଥ ବ୍ୟବହୃତ ଭୂମି ।
ଲୀଳାକେଳ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.)ବିଲାସୀ,
ଶୀଘ୍ରାଶୀଳ, (ବି) ୧୯ ଅକ୍ଷରବିଶିଷ୍ଟ
ସମ୍ବୁଦ୍ଧତାଦ ।
ଲୀଳାକେଳ—ଗ୍ରା.ବି. ଲୀଳା ଓ ଶୀଘ୍ର,
ଆମୋଦପ୍ରମୋଦ, ଜାବନୀଯାଶୀ, ରହି-
ଲୀଳା ।
ଲୀଳ ଚିତ—ବି. (କ.ଧା) କାନା ମନୋ-
ହର ଭଜୀ ସହିତ ଶମନ ।
ଲୀଳାଗାର—ବି. (ଡକ୍ଟର) ଲୀଳାଗାର,

ଶୀତାପ୍ରାକ, ଖେଳଗର ।
 ଲୁଳାଗୁହ୍ନ—ବି. ଲୁଳାଗାର ଦେଖ ।
 ଲୁଳାଶେହ—ବି. ଲୁଳାଗାର ଦେଖ ।
 ଲୁଳାଙ୍ଗ—ସୁ. ବି. (ଲୁଳା+ଅଙ୍ଗ) ବ.ସ୍ବ; ନିରବ୍ରତ ଶୀତେଜୁ ଅକ୍ଷୟୁକ୍ତ
 (ବୃଷାଦି) । [ପଥତ]
 ଲୁଳାଚଳ—ବି. ଜନପଦବିଶେଷ, ଶୀତା-
 ଲୁଳାତନ୍ତ୍ର—ବି. ଲୁଳା ପ୍ରକଟନାର୍ଥ
 ଧୂତରେହ ।
 ଲୁଳାତାମରସ—ବି. ଲୁଳାକମଳ ଦେଖ ।
 ଲୁଳାଦୟୁ—ବି. ସେହାରେ ଭୟୀଭୂତ ।
 ଲୁଳାଦ୍ରୁ—ବି. ଲୁଳାଚଳ, ଶୀତାପଥତ ।
 ଲୁଳାଧାମ—ବି. (ଶତଭି) ଶୀତାଭବନ,
 ଲୁଳାପ୍ରାକ, ବିଳାସପୁର ।
 ଲୁଳାନନ୍ଦନ— ବି. ଶୀତାକୌତୁକୟୁକ୍ତ
 ନୃତ୍ୟ, କୌତୁକାବହୁ ନୃତ୍ୟ ।
 ଲୁଳାନବୃତ୍ତି—ବି. (ଶତଭି) ଲୁଳାସମାପନ
 ଦେଖ । [ଦେଖ]
 ଲୁଳାପଦ୍ମ—ବି. (ଲୁଳା + ପଦ୍ମ) ଲୁଳାକମଳ
 ଲୁଳାପଞ୍ଚ—ବି. ଲୁଳାଚଳ ଦେଖ ।
 ଲୁଳାପୁରୁଷୋଭ୍ୟମ—ବି. ଶ୍ରଦ୍ଧାକୃଷ୍ଣ ।
 ଲୁଳାଭରଣ—ବି. ପଦ୍ମମାଳାଦ୍ଵାରା ଦିମିତ
 ଅଳଙ୍କାର । [ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ]
 ଲୁଳାଭୂମି—ବି. ଲୁଳାଶେଷ, ଶୀତାପ୍ରାକ
 ଲୁଳାମନ୍ତ୍ର—ବି. ଛନ୍ଦୁଦେଖୀ ମନ୍ତ୍ର ।
 ଲୁଳମୟୁ—ବି. ଲୁଳାସ୍ରୁପ, କେଳିପୂଣ୍ଡ,
 ଶୀତାପତ୍ର, ଶୀତାୟୁକ୍ତ, /ସ୍ତ୍ରୀଲୁଳାମୟୁଁ ।
 ଲୁଳମୂଳ—ବି. ଲୁଳାପଦ୍ମ ।
 ଲୁଳାୟୁମାନ—ବି. (ଲୁଳାୟୁ + କ.ଆନ)
 ଶୀତାକରୁଥବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲୁଳାୟୁମାନା ।
 ଲୁଳାୟାପା—ଶା. ବି. ମହାଶ୍ଵରତାଦି
 ଆଖ୍ୟାୟିକା ଅବଳମ୍ବନରେ କର୍ଯ୍ୟବା
 ନାଟ ଓ ସୁଅଙ୍ଗ ।
 ଲୁଳାୟାନ—ବି. (ଲୁଳା + ଯାନ) ସଲ୍ଲକ-
 ଗମନ, ଧୀରମ୍ଭର ଗମନ ।
 ଲୁଳାୟିତ—ବି. (ଲୁଳାୟୁ + ମୀ.ତ) ଶୀତାତ
 ଲୁଳାୟୁତ, ଶୋଭନଭଜୀୟୁତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ଲୁଳାୟିତା ।
 ଲୁଳାରଦ—ବି. ଶୀତା ।

ଲକାରବିନ୍ଦୁ—ବ. ଲକାପଦ୍ମ, କୀତାର୍ଥ ପଦ୍ମ
 ଲକାରେ—ଶ୍ରୀ. କି. ବି. ଅବଲକାରୀମେ,
 ଅନାୟାସରେ ।
 ଲକାବନ୍ଦୁ—ବ. ବଜ୍ରାକାର ଶୟବିଶେଷ ।
 ଲକାବତାର—ବ. ଲକାପ୍ରକଟନାର୍ଥ
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଅବତାର ।
 ଲକାବତ୍ତା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଲକା+ବତ୍ତା+
 ର) କେଳିଯକ୍ତା, ବିଳାସବତ୍ତା, ଶୃଙ୍ଗାର
 ଭବତେଷାନ୍ତା, (ବି)ପ୍ରେକ୍ଷିତେୟିଷା-
 ଶୁରୀୟ ଭସ୍ତରମୂରୀଙ୍କ କିନ୍ୟା, (ମତା-
 ନ୍ତରେ) ତାହାଙ୍କ ପର୍ବୀ ଓ ତାଙ୍କରଚିତ
 ପାଠିଗଣିତ ଓ ମାଜଗଣିତ ସମ୍ବ୍ରୋଧ
 ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଉତ୍ସ ଦ୍ୱାକ୍ତ ଶିଶ୍ରେମଶିର ୧୯
 ଅଧ୍ୟାୟ ନାମ, ନ୍ୟାୟରୁତିବିଶେଷ,
 ଏକଜାତୀୟ ବେଶ୍ୟା, ସମ୍ମୁଖୀନୀ ଜାତିର
 ଏକରଣିଶୀ, ସା-ଉଦ୍ଧୋବିଶେଷ ।
 ଲକାବଧିତ—ପୁ. ବି. ସ୍ଵଜ୍ଞଦରେ ବିଚ-
 ରଣଶୀଳ ।
 ଲକାବାନ—ପୁ. ବି. (ଲକା+ବାନ)
 ଲକାବିଷ୍ଣୁ, କୀତାୟନ୍ତ୍ର, (ଶ୍ରୀ)ଲକାବତ୍ତା ।
 ଲକାବାପୀ—ଶ୍ରୀ. ବ. ନଳନୀର୍ଥାର୍ଥ
 ପୁଷ୍ଟିଶିଳୀ ।
 ଲକାବେଶୁ—କ୍ଲୀ. ବ. ଲକାପୁତ୍ର ।
 ଲକାଶୁକ—ପୁ. ବ. ଉତ୍ସକବ ବିଳମ୍ବନଳଙ୍କ
 ନାମାନ୍ତର ।
 ଲକାଫରଣ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଗୁଡ଼)ଲକା-
 ନିର୍ବିତି, କୀତାସମାପ୍ତି, ମୁଖ, ଶୈଳାବିଶେଷ
 ଲକାସମାପନ—ବ. (ଗୁଡ଼) ଶୈଳର
 ଶେଷ, କୀତା ସମାପ୍ତି, (ଲ. ଅର୍ଥ)ମୁଖ ।
 ଲକାସାଙ୍ଗ—ବ. ଖେଳାଶେଷ, ମୁଖ ।
 ଲକାସୌଧ—ବ. କେଳିମନ୍ଦର ।
 ଲକାସ୍ତାନ—ବ. ଲକାଶେଷ ଦେଖ ।
 ଲକାସାଧ—ବି. ସହଜସାଧ, ଅନାୟାସାଧ
 ସାଧ ।
 ଲକୋତ୍ସାନ—ବି. (ଗୁଡ଼)କେଳିକାନନ,
 କୀତାର୍ଥ ଉପବନ, ପ୍ରମୋତକାନନ,
 ଦେବବନ ।
 ଲୁ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଅପାତକାଳର ହିୟୁସଙ୍ଗେ
 ମୁଖମୁରୁଷ ଅନାଦର୍ଥ ବା ଆନ୍ଦୋଳନ

ସେହାର୍ଥ ଏକବରନ(ରୁ) ପରେ ସୁନ୍ଦର ଅଷ୍ଟର (ଯଥା—ରୁ—କଳୁ, ଗଲୁ ରତ୍ୟାଦି) ।	ଲୁଗା ବିକ୍ଷି ହୁଏ । କୁରାପଟା—ଶ୍ରୀ. ବି. ସବୁପ୍ରକାର ପରି- ଧେୟ ବସ୍ତୁ ।	ଶର୍ଵର, ଯାହାର ସମସ୍ତ ଅବୟବ ସଙ୍ଗୀ- ଚିତ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।
ଲୁଆଁରବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. ଲୁଇବା କିମ୍ବା ଶିକ୍ଷା ରୂପ, ନିତକରିବା ।	ଲୁଗାପାଲଟିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. ବସ୍ତାନ୍ତର ପରି- ଧାନ କରିବାପାଇଁ ପରିହତ ବସ୍ତୁ ତ୍ୟାଗ କରିବା, ଲୁଗା ବଦଳାଇବା । [କରିବା ।	ଲୁଗୁଗେବ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗୁପ୍ତ. ସାଧାରଣରେ ଅପକାଶିତ, ସାଧାରକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅଗୋ- ଚର, (ଶ୍ରୀ. ବି) ଗାପନ ।
ଲୁଆଁଣ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରିଷ୍ଟ ନତ ।	ଲୁଗୁତ୍ତିପା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓ ବିଂ ଲୁଗୁଗେବ ଦେଖ ।	ଲୁଗୁତ୍ତିପା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓ ବିଂ ଲୁଗୁଗେବ ଦେଖ ।
ଲୁଇ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବ) ବି. କିଅଳାକାହୁଣ୍ଡ, (ଶ୍ରୀ. ବି) ଲୋମଦ୍ରାବ ପ୍ରମୁଖ ବଷତିଶେଷ ।	ଲୁଗୁଗେବରେତେଇ(ଦ୍ରଗି)ପକାଇବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. (ଲ. ଅର୍ଥ) ଅତିରିକ୍ଷିତ ହେବା ।	ଲୁଗୁପ୍ରିତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗୁପ୍ତପଣ୍ୟ, ଘେରପ୍ରିତ ।
ଲୁକ୍ତି—ପ୍ରା. (ସମ୍ବ) ବିଂ. ନିକୁଟିମହିମାନ୍ତି ।	ଲୁଗୁ—ବି. ମାତୁକୁଙ୍କ ବୃକ୍ଷ ।	ଲୁଗୁଲୁତ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅନ୍ୟେନାନ୍ତରେ ଲୁଗୁରବା କିମ୍ବା, ବହୁବ୍ୟ ଲୁଗୁରବା କର୍ମ, (ବିଂ) ଲୁକ୍ତାନ୍ତିତ, ଲୁଗୁହେବା ।
ଲୁକବା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବ) କ୍ଷ. ଲୁଗବା ।	ଲୁଗୁଗା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମାନସିକ ବଳ- ସ୍ତୁନ, ଶୁଦ୍ଧ ପଦାର୍ଥ ଅପରିବରଣକାଣ୍ଡ, ଲୁଗୁଡ଼ା ଦେଖ ।	ଲୁଗୁଗା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଫଂଲେପ୍ତ) ବିଥିଶାଖା ମରଦାର ପଢିଲା ରୁଷି ବା ପିଠା ।
ଲୁକାନ୍ତି—ଶ୍ରୀ. କାଳେ ଲୋପ ।	ଲୁଗୁଗାମ୍ବ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମାତୁକୁଙ୍କାମ୍ବ ।	ଲୁଗୁଗା—ଶ୍ରୀ. କାଳେ ଲୋପ ପାଇବା ।
ଲୁକିଦେବ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବ-ବାଲେ.) କ୍ଷ. ନିଜେ ଲୁଚିଯିବା । [ଲୁଚିବା ।	ଲୁଗୁଗି—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୁସଲମାନ୍ ପୁରୁଷମାନେ ବେଦେଇ ପିନ୍ଧିବା ଅଳ୍ଲମ୍ବନ, ଚିହ୍ନିତ ବସ୍ତୁ ।	ଲୁଗୁଗି—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. ପ୍ରଥମେ ଦେଖା- ଦେଇ ପରେ ଦୃଷ୍ଟିପଥରୁ ଅନ୍ତରହେବା, ସମ୍ମର୍ମରୁପେ ଅନ୍ତରୀମ ହେବା, ଲୁକୁବା ଦେଖ ।
ଲୁକିବା—ପ୍ରା. (ବାଲେ-ସମ୍ବ-ଚଞ୍ଚା)ବି. କ୍ଷ. ଲୁକିବିଦ୍ୟା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗୁପ୍ତବିଦ୍ୟା, ରହସ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭେଦିକ ପ୍ରତି ସ୍ଥା ।	ଲୁଗୁଗୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲେମ୍ବୁଶିଶେଷ, ଲମ୍ପଟିଶିଶେଷ, (ବିଂ) ଯେ ସାମାନ୍ୟ ନସ୍ତି ରୈକରେ, ଲମ୍ପଟ, ଦୁଷ୍ଟ, ମରମନା, ମରଳା, ଅପରଷ୍ଟୁତ ।	ଲୁକା—ଶ୍ରୀ. ବି. କାମୁକ, ଲମ୍ପଟ, ପରଷ୍ଟି- ଗାମୀ, ବେଶାଦ ଦ୍ୱାରା ରମଣୀ ତିର ହରଣକାଣ୍ଡ, ଗୈରକରିବା ସ୍ଵଭବମର୍ମ, ଆକୁର୍ତ୍ତ, ସଙ୍କୁଣ୍ଠ, କୁର୍ମ ।
ଲୁକୁପିତ—ବିଂ. (ଲୁକୁ+କାସୁ +ମ୍ବ.ତ) ଦୃଷ୍ଟିପଥରୁ ଅନ୍ତର୍ଭିତ, ଗୁପ୍ତ, ଅନ୍ତର୍ଷ, ଲୁପ୍ତ । [ଲୁକୁପ୍ତ ।	ଲୁଗୁରୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. କମ୍ପିବା, ଲୁଚିବା, (ବିଂ) ଗୁପ୍ତ, ଅପ୍ରକାଶ୍ୟ, ଲୁକା ଦେଖ ।	ଲୁକୁପାରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅବ୍ୟାଧିଜ୍ଞ ବୁପରୁଣାଦରେ ମୁଗୁରୁହାଇଯିବା ବସ୍ତୁଶ୍ରୀ ମାନଙ୍କର ସମ୍ପେତ ବାକ୍ୟ ଆହା ମୁ- ପରିଯାଏଟି ।
ଲୁକୁଶ—ଶ୍ରୀ. ବି. ନୁଶୁଶ ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ) ଲୁଗୁଡ଼ା—ପ୍ରା. (ବସ୍ତୁର) ବି. ଶାଢ଼ା ।	ଲୁଗୁରବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରକାଶିତ (ସନ୍ଦେହାନ୍ତିତ), ଅପ୍ରିରମନାଃ, ପଢିଲା ଓ କୋମଳ (ଶାଦ୍ୟ) ।	ଲୁକୁଶନ—ବି. (ଲୁଆଁ+ଶାନ୍ତି)ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ଧରି ବଳପୂର୍ବକ ଉପ୍ତାଟିନ, କାଟିବା, ଛଣ୍ଡାଇବା, ମେପା ଛଣ୍ଡାଇବା ।
ଲୁଗୁରାତିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. ମରଳାଲୁଗାତୁ ସାଧାରିବାପାଇଁ ଶାରାଧାରିବା ହିଂକ କାଠ ବା ପଥରାଧାରିବା ବାବୁମ୍ବାର ବାଦେଇବା ।	ଲୁଗୁରୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗୁଡ଼ାଏ, କେତେକ ।	ଲୁକୁଶତ୍ତ—ବିଂ. (ଲୁକୁଶ+ମ୍ବ.ତ) ଛିନ, ଉପସିତି, ଗୈପା ଛଣ୍ଡାଇବାରୁଥିବା, ବିଲୁପ୍ତିତ, ପରିତଃକ୍ରିତ, ଦୃଷ୍ଟିତ, ଭିନ୍ନିବା ।
ଲୁଗୁରୋକାନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯେତ୍ତିଠାରେ	ଲୁଗୁକୁଶ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସଙ୍କୁତିତ, ପିଣ୍ଡାକୁଶ	

କରିଛି ।	[ଉକାଏତ ।	ଲୁଣ୍ଡିଆ ଗୁଳୁର କୋଳି ।	ଲୁଣ୍ଡିନକାଶ, ରେର, ଉକାଏତ ।
ଲୁଣ୍ଡ—ଗ୍ରା. ବି. ପରଧନାପହରଣ, ଲୁଣ୍ଡି, ଲୁଣ୍ଡିପାଟ୍—ଗ୍ରା. ବି. ଲୁଣ୍ଡନ, ଲୁଣ୍ଡି, ଉକାଏତ, ଜନଗଦ୍ଵାରା ପରିଷାପହରଣ ।	ଲୁଣ୍ଡିଆ—ଗ୍ରା. ବି. ଲୁଣ୍ଡି ଖାଇବାର ଏକପ୍ରକାର ପ୍ରେଟ ଆଳିଆ ।	ଲୁଣ୍ଡିଙ୍—ଶ୍ଵୀ. ବି. ସ୍ତ୍ରୀ ରେର ।	ଲୁଣ୍ଡିତ—ବା. (ଲୁଣ୍ଡି+ମ୍ରିତ) ଲୁଣ୍ଡିତ, ବଳପୂର୍ବକ ଅପହୃତ ।
ଲୁଣ୍ଡା—ଗ୍ରା. ବି. ଦ୍ରୁଷ୍ଯେଲୁଣ୍ଡନକିୟା, ଭୁମିରେ ଗଡ଼ିବା, ଲୋଟା ଦେଖ ।	ପ୍ରମ୍ପିକାର କରିବା, କୃତଙ୍କିତା ପ୍ରକାଶ କରିବା ।	ଲୁଣ୍ଡନ—ବି. ବି. ଭୁରୁଁରେ ୧୯୧୯ ଚାରକୁଟି ଦୁଇଦଳ ମଧ୍ୟରେ ଖେଳିବା ଖେଳ ।	ଲୁଣ୍ଡନ—ବି. (ଲୁଣ୍ଡି+କ.ଅକ) ଲୁଣ୍ଡନ- କାଶ, ବଳପୂର୍ବକ ଅପହରଣକାଶ, ଲୁଣ୍ଡନମାନ, ଡିଲେ ଗଡ଼ି ଥିବା ।
ଲୁଣ୍ଡି—ଗ୍ରା. ବି. ଲୁଣ୍ଡନ, ଉକାଏତ, ଜଟେଇ, ସୁତା ଗୁଡ଼ାଇହେବାର ଯତ୍ତ ।	ଲୁଣ୍ଡନଗ୍ରେଇ—ଗ୍ରା. ବି. ଭୁରୁଁରେ ୧୯୧୯ ଚାରକୁଟି ଦୁଇଦଳ ମଧ୍ୟରେ ଖେଳିବା ଖେଳ ।	ଭୁମିରେ ଲୋଟିବା, ଗଡ଼ିବା, ବଳ- ପୂର୍ବକ ଅପହରଣ, ଲୁଣ୍ଡି ।	ଲୁଣ୍ଡନ—ବି. (ଲୁଣ୍ଡି+ଆ) ଲୁଣ୍ଡନଦେଖ ।
ଲୁଣ୍ଡିକରିବା—ଗ୍ରା. କି. କୁରକରିବା, ଦ୍ରୁଷ୍ୟାଦି ଲୁଣ୍ଡନ କରିବା, ଜିବଦ୍ଧିତା ପରିଷାପ ଦ୍ରୁଷ୍ୟାଦିରିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) ଲୋପକରିବା ।	ଲୁଣ୍ଡନପୁଷ୍ପାପୁଥି—ଗ୍ରା. ବି. ଅଶ୍ଵିଳବୁଦ୍ଧାଶ, (ସ୍ମୂର୍ତ୍ତିରଣ୍ଣି ସାହାଯ୍ୟରେ ଲବଣ ସମ୍ମୁ- ଦ୍ରବୁ ଜଳ ଆକର୍ଷଣକରି ଯଥାସମୟରେ ସମସ୍ତ ପୁଥିଗାରେ ସେହି ଜଳ ବର୍ଷା- ଦେଉଥିବାରୁ) ।	ଭୁମିରେ ଲୋଟିବା, ଗଡ଼ିଥିବା, ବଳ- ପୂର୍ବକ ଅପହରଣ, ଲୁଣ୍ଡି ।	ଲୁଣ୍ଡନ—ବି. (ଲୁଣ୍ଡି+ଅନ) ଲୁଣ୍ଡନ କାକ, ରେର, ଲୁଣ୍ଡିଆଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲୁଣ୍ଡନ ।
ଲୁଣ୍ଡିକୁ—ଗ୍ରା. କି. ଭୁମିରେ ଲୁଣ୍ଡିତ ଦେବା, ଲୁଣ୍ଡିକରିବା ଦେଖ ।	ଲୁଣ୍ଡନପାଣୀ—ଗ୍ରା. ବି. ଯେଉଁ ପାଣିରେ ଲୁଣ୍ଡନ ଗୋଲିଆ ହୋଇଥାଏ ।	ଲୁଣ୍ଡିତ—ଶ୍ଵୀ. ବି. (ଲୁଣ୍ଡି+ଭ.ଅ+ ର, ର) ଦୟୁମୁଦ୍ରିତି, ଲୁଣ୍ଡନ, ଅପହରଣ ।	ଲୁଣ୍ଡିତ—ବି. (ଲୁଣ୍ଡି+ତ) ବଳପୂର୍ବକ ଅପହୃତ, ଭୁମିରେ ଗଡ଼ିଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲୁଣ୍ଡିତ ।
ଲୁଣ୍ଡିକୁଲଇ—ଗ୍ରା. ବି. (ସ-ଲୁଣ୍ଡିକିଲଇତା). ଏକପ୍ରକାର ଅମ୍ବଲକ୍ଷିତି ଲତା (ଏହାର କୋମଳ ଡିଙ୍କି ଥାମ୍ବିଲ ଦିଅଣ ଓ ମାଇପୋଡ଼ାଥାଦିରେ ବ୍ୟବ- ହାର କରିନ୍ତି) ।	ଲୁଣ୍ଡନପାଣୀ—ଗ୍ରା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ପ୍ରେଟ କୋଳିଗୁଲୁ, କାକମାଚୀ ।	ଲୁଣ୍ଡିତା—ଶ୍ଵୀ. ବି. (ସ-ଲୁଣ୍ଡିକା) କୋଣାକ, ଲବଣାକ୍ତ ସ୍ଥାଦିବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ଯହିଁର ଜଳ ଲୁଣ୍ଡିଆ, କୁଆରିଆ, ସମୁଦ୍ରକ ।	ଲୁଣ୍ଡିବା—ଗ୍ରା. କି. ଲୁଣ୍ଡନକରିବା, କୌଣସି ବସ୍ତୁ ନିଃଶେଷ କରିନେବା, ଭୁମିରେ ଗଡ଼ିବା ।
ଲୁଣ୍ଡନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଲୁଣ୍ଡି+ଭ.ଅନ) ଭୁମିରେ ଅଶ୍ରୁ ପୁନଃପୁନଃ ଶ୍ରମୋପହରଣ. ଭୁମିରେ ଗଡ଼ିବା, ଗଡ଼ାଗଢ଼ି ।	ଲୁଣ୍ଡନପାଣୀ—ଗ୍ରା. ବି. ଲବଣାକ୍ତ ସାଦରିଷ୍ଟି ଲବଣମିଶ୍ରି, (ବି) ଲବଣ- ବିଦ୍ୟୁତୀ, ଚର୍ମରୋଗବିଶେଷ ।	ଲୁଣ୍ଡିପାଞ୍ଚ—ଶ୍ଵୀ. ବି. ସମୁଦ୍ରକ ମାତ୍ର, (କିପ— ମଧ୍ୟରମାତ୍ର) ।	ଲୁଣ୍ଡନ—ସ୍ଵ. ବି. (ଲୁଣ୍ଡି+କ.ଅ) ରୈର ।
ଲୁଣ୍ଡିକାଳ—ଗ୍ରା. ବି. ଲୁଣ୍ଡନ, ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ- ଙ୍କର ନାକର ଓ ଉପର କାନର ଥଳ- ଙ୍କାରିଶେଷ, (ଗ୍ରା. ବି) ଲୁଣ୍ଡିବିଶ୍ଵିଷ୍ଟା, ଶୁଥ, ଶୁଥଭବରେ ଝୁଲୁଥିବା ।	ଲୁଣ୍ଡିପାଞ୍ଚ—ଗ୍ରା. ବି. ଲବଣାକ୍ତ ଜଳ, ଲୁଣ୍ଡିଆରିଶ୍ଵିଷ୍ଟା କୁତ୍ର ଶାକବିଶେଷ ।	ଲୁଣ୍ଡିପାଞ୍ଚ—ଶ୍ଵୀ. ବି. ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ (ଲୁଣ୍ଡିକାଳୀ) ତତ୍ତ୍ଵାନନ୍ଦିନୀ କରି ମଣ୍ଡିତା ସୁତା ସନାଇବା, ଲୁଣ୍ଡିପାଞ୍ଚ ଦେଖ ।	ଲୁଣ୍ଡନଦେବା—ଗ୍ରା. ବି. କାନ୍ଦୁଆଦିକୁ ମାଟି ବା ଗୋବରପାଣିରେ କନାବଣ୍ଡା କୁଡ଼ାଇ ଲିପିବା ।
ଲୁଣ୍ଡିତ୍ତ—ଗ୍ରା. ଅ. ଏ ପାଖ ସେ ପାଖ ଦେବା, ନଦୀବନ୍ଦ ଦେଖ, (ବି) ନଦୀ- ବନ୍ଦ ଦେଖ ।	ଲୁଣ୍ଡିଶାର—ଗ୍ରା. ବି. ଲୋଗା ଦେଖ, ଦାର୍ଢାମୁ ବିଦ୍ୟୁତାଶ୍ରୀ ଶୁଦ୍ଧ ଶାକବିଶେଷ ।	ଲୁଣ୍ଡିତ୍ତ—ଶ୍ଵୀ. ବି. (ଲୁଣ୍ଡି+କ.ଅକ) ଲେଇ- ଟିଆ ଶାର ।	ଲୁଣ୍ଡନଦେବା—ଗ୍ରା. ବି. ଲୁଣ୍ଡନଦେବା ପାଇଁ ମାଟି ବା ଶୋବରପାଣି ଯେଉଁ ପାଦରେ ରଖନ୍ତି ।
ଲୁଣ୍ଡିତ୍ତ—ଗ୍ରା. ଅ. ନଦୀବନ୍ଦ ଦେଖ, (ଅ) ନଦୀବନ୍ଦ ଦେଖ ।	ଲୁଣ୍ଡିଶାର—ଶ୍ଵୀ. ବି. (ଲୁଣ୍ଡି+ଭ.ଅନ) ଲୁଣ୍ଡନ ଲୁଣ୍ଡନଶ୍ଵୀ—ଶ୍ଵୀ. ବି. (ଲୁଣ୍ଡିଶ୍ଵୀ+ଆ) ଲୁଣ୍ଡନ ଭୁମିରେ ଲୋଟିବା, ଗଡ଼ିବା, ବଳ- ପୂର୍ବକ ଅପହରଣ, ଲୁଣ୍ଡି ।	ଲୁଣ୍ଡିତ୍ତ—ଶ୍ଵୀ. ବି. (ଲୁଣ୍ଡିଶ୍ଵୀ+ଭ.ଅନ) ଲୁଣ୍ଡନ ଭୁମିରେ ଲୋଟିବା, ଗଡ଼ିବା, ବଳ- ପୂର୍ବକ ଅପହରଣ, ଲୁଣ୍ଡି ।	ଲୁଣ୍ଡନକାଶ, ରେର, ଉକାଏତ ।
ଲୁଣ୍ଡିତ୍ତ—ଗ୍ରା. ବି. (ସ-ଲବଣା) ଲବଣ, ଖଣ୍ଡି ଓ ସମୁଦ୍ରର ଜଳ କାରିଶାରିବାର ଯତ୍ତ ।	ଲୁଣ୍ଡନଶ୍ଵୀ—ଶ୍ଵୀ. ବି. (ଲୁଣ୍ଡିଶ୍ଵୀ+ଆ) ଲୁଣ୍ଡନ ଭୁମିରେ ଲୋଟିବା, ଗଡ଼ିବା, ବଳ- ପୂର୍ବକ ଅପହରଣ, ଲୁଣ୍ଡି ।	ଲୁଣ୍ଡିତ୍ତ—ଶ୍ଵୀ. ବି. (ଲୁଣ୍ଡିଶ୍ଵୀ+ଭ.ଅନ) ଲୁଣ୍ଡନ ଭୁମିରେ ଲୋଟିବା, ଗଡ଼ିବା, ବଳ- ପୂର୍ବକ ଅପହରଣ, ଲୁଣ୍ଡି ।	ଲୁଣ୍ଡନକାଶ, ରେର, ଉକାଏତ ।
ଲୁଣ୍ଡିତ୍ତ—ଗ୍ରା. ବି. (ସ-ଲୋଗା) ଲୁଣ୍ଡି-			

ଲୁଣ୍ଡିଗାଳିବା—ଶ୍ରୀ. ହି. ଗୋଟିକରବା,
ସମୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ କରିବା ।

ଲୁଣ୍ଟୀ—ବି. ନ୍ୟାୟସାରିଣୀ, ସମୁଚ୍ଚତ
ବ୍ୟବହାର, ସମୁଚ୍ଚତ ବିବେଚନା ଓ
ତର୍କ ।

ଲୁଣ୍ଟୀକୃତ—ବି. ଯାହାକୁ ଗୋଲ କର-
ପାଇଥାଏ, ପିଣ୍ଡିକୃତ ।

ଲୁଣ୍ଟପୁତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲଜ୍ଜପତି ଦେଖ ।

ଲୁଣ୍ଟପୁତ୍ରଆ-ଶ୍ରୀ. ବି. ଲଜ୍ଜପତିଆ ଦେଖ ।

ଲୁଣ୍ଟର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲେଜେନ୍ଦ୍ର ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଲୁଣ୍ଟରିଣ୍ଟ [ଦେଖ] ।

ଲୁଣ୍ଟରକୁତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲେଜେନ୍ଦ୍ରକେତୁତ୍ର
ଲୁଣ୍ଟର(ତୁ)ତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ସ୍ଥୁତି, ମାଂସଳ,
ଶ୍ଵର, ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ
ଅସୁନ୍ଦରାଜନକ ।

ଲୁଣ୍ଟର(ତୁ)ବୁଦ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. କି. ଅନ୍ତିମାତ୍ର୍ୟ ଗେଗ,
(ବି) ସ୍ଥୁଲକାୟ, ମାଂସଳ ।

ଲୁଣ୍ଟର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉତ୍ତର, ବୁଦ୍ଧ, ଖତାତ
ନେତା ଆଣିଗାରେ ବ୍ୟବହୃତ ବାଉଶିଶ
ନିର୍ମିତ ବଡ଼ ଲମ୍ବପାତ୍ର, ଡୋଲି ।

ଲୁଣ୍ଟାନା—ଶ୍ରୀ. ବି. ପଞ୍ଜାବ ପ୍ରଦେଶର
ଜିଲ୍ଲାଶେଷ ଉତ୍ସମ୍ବଲ ଓ ନରର ।

ଲୁଣ୍ଟ—ବି. (ଲୁଣ୍ଟ+ଶାକିଷ୍ଟ) ଲେପ,
ବିନାଶ, ଅଗ୍ରବିନାଶ ।

ଲୁଣ୍ଟ—ବି. (ଲୁଣ୍ଟ+ମୀତ) ଲୋଗମାଳ,
କୌରୀଧନ, (ବି) ଲେପପ୍ରାପ୍ତ, ବୁଦ୍ଧ,
ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଵାରି, ନଷ୍ଟ, ଆଛନ୍ତି, ଅପଦ୍ଵାର,
କୃଶ, ବନ୍ଧୁ କାଳରୁ ପାହା ବ୍ୟବହାରରେ
ଚକ୍ରବାହି, ଦକ୍ଷିଯାତ୍ମକା, (ବ୍ୟବହାରଣ)
ଲୋପପ୍ରାପ୍ତ (କୌରୀ ଅଗ୍ରବି), ବାଦ
ଦିଆଯାଇଥିବା ।

ଲୁଣ୍ଟଚକ୍ଷୁ—ବି. (ବିଶ୍ଵ) ଯାହାର ଚକ୍ଷୁ
ଲେପ ହୋଇଥିବା ।

ଲୁଣ୍ଟପିଣ୍ଡୋଦକନ୍ତୁୟ—ପୁ. ବି. (ଗୁରୁ ଓ
ବିଶ୍ଵ) କେହି ବଣଧର ନ ଥିବାରୁ
ଯେଉଁ ମୁଠ ବନ୍ଧୁର ପିଣ୍ଡ ଓ ତର୍ପଣ
ଦିଯାଇ ଲୁଣ୍ଟ ହୋଇଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଫିୟା ।

ଲୁଣ୍ଟପାୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରାୟ ବିନଷ୍ଟ,
ପ୍ରାୟଶ ଲୋପପ୍ରାପ୍ତ ।

ଲୁଣ୍ଟବୁକ୍ତ—ପୁ. ବି. (ବିଶ୍ଵ) ଯାହାର
ବୁକ୍ତ ନଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା, ବୁକ୍ତବୁକ୍ତ,
କିଂକର୍ତ୍ତବ୍ୟବମୁଢ଼ ।

ଲୁଣ୍ଟରହୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ବୈଶି ପାଇ-
ଥିବା ମଣି, ହରିଥିବା ମଣି, ବିନଷ୍ଟ
ହୋଇଥିବା ଉତ୍ସମ୍ବଲ ବସ୍ତ ।

ଲୁଣ୍ଟରହୋତ୍ତାର—ବି. (କ.ଧା. ଓ ଗୁରୁ)
ବିନଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ଉତ୍ସମ୍ବଲ
ପୁନଃପ୍ରାପ୍ତ ।

ଲୁଣ୍ଟସାହସ—ପୁ. ବି. (ବିଶ୍ଵ) ଯାହାର
ସାହସ ଲୁଣ୍ଟ ହୋଇଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲୁଣ୍ଟ-
ସାହସା, (ବିଶ୍ଵ) ବିନଷ୍ଟନିଶ୍ଚାରତା,
ବିନଷ୍ଟନପରମତମ ।

ଲୁଣ୍ଟସର—ବି. (ବ୍ୟବହାର) ଲେପ
ପିୟାପ୍ରାପ୍ତ ଅଷ୍ଟର, ଦୁଇଟି ଶଙ୍କ ବା
ପଦମେଣ୍ଟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୋଗ ଦେଲେ
ବ୍ୟବହାର ନିୟମାନ୍ୟାରେ ଯେଉଁ
ଅଷ୍ଟରଟି ଲେପ ପାଏ ।

ଲୁଣ୍ଟୋପମା—ବି. କାବ୍ୟର ଅର୍ଥାଳକ୍ଷାର-
କିଶୋର, ଯେଉଁ ଅଳଂକାରରେ ଉପ-
ମାଦି ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ନ ଥାଏ ।

ଲୁଭ—ଶ୍ରୀ. (ଶତ୍ରୁଆଳ) ବି. ଲେପର ଦେଖ ।

ଲୁଭିଲୁଭି—ଶ୍ରୀ. ବି. ନେପମ୍ପାୟ ।

ଲୁଭିତ—ବି. (ଲୁଭ+ତ) ବିମୋହତ,
ବିରତ, ବ୍ୟାକିତି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲୁଭିତା ।

ଲୁମ—ବି. ଶତିଶିବିଶେଷ ।

ଲୁମଲୁମ—ଶ୍ରୀ. (ଶତ୍ରୁଆଳ) ବି. ଉପର୍ଯ୍ୟେକୁ
ପର ଶୋଭିବା ଓ ବନ୍ଧନେବା ।

ଲୁମ୍ବିକା—ବି. କାବ୍ୟର ଉପିଥିବିଶେଷ ।

ଲୁଭକ—ଶ୍ରୀ. (ହମ୍ମ) ବି. ପାହିଆରେ ରୁକ୍ଷ
ଲୁଭିଥିବା ଉପର କାନର ଅଳଂକାର,
ଲୁଭକ । [ରୁକ୍ଷିବା]

ଲୁଭନ—ବି.(ଲୁଭ+ଶା.ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଵାରି)ରତ୍ନପ୍ରତଃ

ଲୁଭ—ଶ୍ରୀ. ଓ ଶ୍ରୀ. (ଗଞ୍ଜା) ବି. ଓଲୁଭିଲକେ

ଲୁଭପ—ବି. ମହିଷ, ମର୍ତ୍ତି ।

ଲୁଭପକନ୍ତୁ—ବି. ମହିଷକନ୍ତ ।

ଲୁଭପକାନ୍ତା—ବି. ମାର୍ତ୍ତି ମହିଷ ।

ଲୁଭପୁ—ପୁ. ବି. ମହିଷ ।

ଲୁଭି—ଶ୍ରୀ. ବି. କାନର ନୋକି, ଡଳ-

କାନର ଅଳଂକାରିଶେ ।

ଲୁକିତ—ବି. (ଲୁକ+ତ) ଦୋଳିତ,
ଲଟକିଥିବା, ରତ୍ନପ୍ରତଃ ରୁକ୍ଷିତ, ଆମୋ-
ଲିତ, ବିଜ୍ଞାପ୍ତି, ରମ୍ଭିତ, କମ୍ପିତ, ବିଧ୍ୟୁତ,
ରମ୍ୟ, ମନ୍ଦିତ, କମ୍ପିତ, ଚଳିତ, ବିଲୋ-
ତିତ; ଲୋକ, ଶୁଖିପ୍ରୋଟ ରୁକ୍ଷିଥିବା,
ପରିତ୍ୟାତ, ମୁକୁଳା ବା ଅତ୍ତୁ ଆ(କେଣ),
କ୍ଲାନ୍ତି ।

ଲୁକିତର୍ମୀ—ବି. (କ.ଧା) ବୃକ୍ଷାନୟାଶ
ଯୋଗୁଁ ଶୁଖିପ୍ରୋଟ ରୁକ୍ଷିପରିତ୍ୟାତ ର୍ମୀ ।

ଲୁକିତର୍ମୀ—ପୁ. ବି. (ବିଶ୍ଵ)
ବାକି କଥାଦି ଯୋଗୁଁ ଯାହାର ର୍ମୀ
ରୁକ୍ଷିପରିତ୍ୟାତ ।

ଲୁକିବା—ଶ୍ରୀ. କି. ଶୁଖିପ୍ରୋଟ ରୁକ୍ଷିବା,
ଲଟକିବା, ଦୋହାଲିବା, କ୍ଲାନ୍ତିବେବା,
ଅକିରିବା, ମୁନିହେବା, ଝାଉଳିବା ।

ଲୁବନ୍ଦ୍ର—ଶ୍ରୀ. (ଶତ୍ରୁଆଳ) ବି. ଲକି-
ପୁତ୍ର ।

ଲୁକ୍ଷ—ପୁ. ବି. (ଲୁକ୍ଷ+କ.ତ) ଆକାଶୀ-
ଯକ୍ତ, ଶୁଧ୍ୟ, ଲେଖ, ମୁଗ୍ଧ, ପଲେହିରତ,
କାମୁକ, ଲମ୍ପିଟ, (ବି) ନଷ୍ଟବିଶେଷ,
ବ୍ୟାଧ, ଲେଖ ଲେକ, କାମୁକ ବ୍ୟକ୍ତ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଲୁକ୍ଷା ।

ଲୁକ୍ଷିକ—ପୁ. ବି. (ଲୁକ୍ଷ+କ) ବ୍ୟକ୍ତ,
ପ୍ରଶାନ୍ତିକିପି, ପ ପୁରୁଷୀୟ, ପିଣ୍ଡ, ପଣ୍ଡା-
ଭାଗ, ଲେଖ ଲେକ, କାମୁକ ବ୍ୟକ୍ତ,
(ବି) ଲମ୍ପିଟ, କାମୁକ, ଲେଖ ।

ଲୁକ୍ଷିତି—ବି. (କ.ଧା) ଲେପମୁକ୍ତ
ହୃଦୟ, (ପୁ. ବି. ବିଶ୍ଵ) ଲୁକ୍ଷିତିଶ୍ଵର
ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରିତା ।

ଲୁକ୍ଷିତିତଃ—ପୁ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ବି. (ବିଶ୍ଵ)
ଲୁକ୍ଷିତିଶ୍ଵର ଦେଖ ।

ଲୁକ୍ଷିତିଶ୍ଵର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲୁକ୍ଷିତିଶ୍ଵର
ଭାବ ଧରି କାନର ନିର୍ମିତ
ଲୁକ୍ଷିତିଶ୍ଵର—ବି. (କ.ଧା) ଲୁକ୍ଷିତିଶ୍ଵର
ଭାବ ଧରି କାନର ନିର୍ମିତ ।

ଲୁକ୍ଷିତିଶ୍ଵର—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ. ଲୁକ୍ଷିତିଶ୍ଵର
ଦେଖ ।

ଲୁକ୍ଷିତିଶ୍ଵର—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ. ଲିଶରପଣର
ଦେଖ ।

ଲୁଣଭ—ପୁ.ବ. (ଲୁଣ+କ.ଅଭ) ମରଦ୍ଧତ୍ତୀ । [କଅଳ]

ଲୁଣଲୁପ୍ତା—ପ୍ରା.(ଖତିଆଳ)ବି.ଲଚପତ, ଲୁଣୁଡ଼ି—ପ୍ରା.(ସାଜପୁର) ବି.ବିଶେଷ-
ଭବରେ ସଢ଼ିଯାଇଥିବା ' (ଆମ୍ବାଦି), ଲୁଣିତ (ଚର୍ମ) ।

ଲୁହ—ଗ୍ର.ବ. (ସଂ-ଲୋତକ) ଅଶ୍ରୁ,
ଲୋତକ ।

ଲୁହରତ୍ତିବା-ଗ୍ର.ବ.ଲୋତକପାତ ହେବା
ଲୁହାର—ଗ୍ର.ବ. ଲୋତକଧାର ।

ଲୁହନକାନିରତ୍ତକାନିବା—ପ୍ରା.ଫି.ଅତ୍ୟନ୍ତ
ମନୋବେଦନାପୂର୍ବକ କାନିବା ।

ଲୁହ—ଗ୍ର.ବ. (ଫ-ଲୋହ)ଧାରୁନିଶେଷ
ଲୋହ, ଲୁହାପରି ଟାଣବସ୍ତୁ, (ଗା.ବି.)

ଲୁହାପରି ଟାଣ, କଠୋର, ନିଷ୍ଠୁର ।

ଲୁହାଅରୁଆ—ଗ୍ର. ବ. ଲୋହନିମତ
ବଳୟ ବା ମୁଦି । [ଘାସ ।

ଲୁହାଗୁଣ—ଗ୍ର.ବ. ଏକପ୍ରକାର ଟାଣଥା
ଲୁହାଚଣ୍ଡ—ଗ୍ର.ବ. ଲୁହାର ବଢ଼ିବଣା
ବା ଛରବା ।

ଲୁହାଚଣ୍ଡାଖାଇବା—ଗ୍ର.ଫି. (ଲ.ଅର୍ଥ)
ଶର୍ଵରକୁ ଓ ହୃଦୟକୁ ଲୋହପରି କଠୀନ
କଠୋର ବା କଷ୍ଟସ୍ଥ କରିବା ।

ଲୁହାଚଣ୍ଡାଖାଇବା—ଗ୍ର.ବ. ଏକାଦଶାହ ଦିନ
ବିପର୍ନନ ଶ୍ରାବପରେ ଶ୍ରାବକର୍ତ୍ତ୍ଵ ଉଚ୍ଚ
ଥାଯି ଭଜା ଦିର ଆଦି ଗୈନାଇବା,
(ଲ.ଅର୍ଥ-ବି) କଷ୍ଟସ୍ଥଷ୍ଟ ।

ଲୁହାକଣିପାଣିଦେବା—ଗ୍ର. (ବାକ୍ୟ)
(ଲ.ଅର୍ଥ) ସମୟ ଓ ସୁରଖା ଦେଖି
କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବା କଷ୍ଟସ୍ଥ ଉପ-
ସ୍ଥକ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା, ଦେଖିକାଳପାଇ
ଦିବେଚନା କରି କାର୍ଯ୍ୟକରିବା, ଶିର
ଛଣ୍ଡି ଚତୁରଦିବା ।

ଲୁହାରୁପୁ—ଗ୍ର. ବ. (ସ-ଲୋହରୁପୁ)
ଲୋହରୁପୁ, ଆମୁଖେଦୋଙ୍ଗ ବିଧରେ
ଉଷ୍ଣପଦ୍ମାର ଭୁରୁକୁଳ ଲୋହ ।

ଲୁହାର—ପ୍ରା.(ମେଦନପୁର)ବ. କୁମାର ।

ଲୁହକ—ପ୍ରା.(ସାଜପୁର)ବ. ଝଡ଼ିବରଣା
ଦ୍ୱାରା ।

ଲୁହୁର—ଗ୍ର.ବ.କମାର, ଲୁହାର, ମାତ-
ଜାତବିଶେଷ । [ନୂତନ ।

ଲୁଆ—ପ୍ରା.(କଟକ-ଇତର) ବି: ନୂଆ,
ଲୁଷ—ବି: ବୁଷ ।

ଲୁତୀ—ବ.ଲ. +କ.ତ.ଥା)ବୁଢ଼ିଆଣୀ,
ମାକଡ୍ରା, ପିଷ୍ଟି, ବେଗବିଶେଷ, ମର୍ମ-
ବ୍ରଣ, ମନୁଷ୍ୟ ଦେହରେ ବୁଢ଼ିଆଣୀ
ମୂରଳେ ଯେଉଁ ବ୍ରାଗ ହୁଏ ।

ଲୁତାଜାଲକତ୍ତକ—ବ. ତଷ୍ଟ ମଧ୍ୟରେ
ଥିବା ମାକଡ୍ରା ନାଲପରି ପତଳା
ଚମତ୍କାରିଶେଷ ।

ଲୁତାଚନ୍ଦ୍ର—ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ) ମାଙ୍ଗଡ଼ସାର
ଜାଲ, ମାଙ୍ଗଡ଼ସାର ସ୍ଥାନ ।

ଲୁତାଚନ୍ଦ୍ରନ୍ୟାୟ-ବ. ମାଙ୍ଗଡ଼ା ଯେପରି
ନିଜ ଦେହରୁ ସ୍ଥାନ ବାହାରକରି ଜାଲ
ବୁଣେ-ପୁଣି ସହରଣ କରେ ସେହିପରି
ଦ୍ୟାୟ, ଏ ବ୍ରାହ୍ମାଣ୍ଡ ଉତ୍ସର କିନ
ଦେହରୁ ଉଷ୍ଣାଦନ କରନ୍ତି ପୁଣି ପ୍ରଳୟ
କାଳରେ ଏ ସ୍ମୃତି ଆପଣାର ଗର୍ଭରେ
ପୂର୍ଣ୍ଣ, ଏହି ପ୍ରତିଷ୍ଠାକୁ ଲୁତାଚନ୍ଦ୍ର
ନ୍ୟାୟ ବୁଲନା କରିଅଛନ୍ତି ।

ଲୁତାଚନ୍ଦ୍ରବିତାନ—ବ.ବୁନ୍ଦୁଆବା ଛତା
ଆକାରରେ ବ୍ସୁତ ମାଙ୍ଗଡ଼ସାର ଜାଲ
ଲୁତାମର୍କଟ-ବ.ବାନରଶ୍ରେଣୀବିଶେଷ,
ଧାତମାଙ୍ଗଡ଼, ଆରବଦେଶୀୟ ମୁଥୁକା
ପୁଣି ।

ଲୁତାର-ବ. (ଲୁତା+ଆର)ଦୁର୍ବୁଦ୍ଧେନା
ଶ୍ରୀ ।

ଲୁତିକା—ବ. (ଲୁତା+କ+ଆ)ସାନ
ଲୁତା, ଗ୍ରେଟ ମାଙ୍ଗଡ଼ସା ।

ଲୁନ—ବ. (ଲୁନ+ମ୍ର.ତ) ଭିନ୍ନ, କଟା-
ଯାଇଥିବା, କଣ୍ଠିତ, ଛନ୍ଦ, ଅହତ, (ପ୍ରୀ)
ଲୁନା ।

ଲୁନକ—ବ. (ଲୁନ+କ) କଣ୍ଠିତ,
ଛେଦିତ, (ବି) ପଣ୍ଡ, ଅମ୍ଲଲୋଣିଶାର,
ଜବ, ଶତ ।

ଲୁନକିଶ—ୟ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର
ଶିଖ ବା ଶୁଣି କଟାଯାଇଥିଛି, ଲଞ୍ଛା,
(ପ୍ରୀ) ଶିଖା ।

ଲୁନ—ବ. (ଲୁନ+ଭ.ତ) ଛେଦ,
କଣ୍ଠିତ, ଗୁରୁ ।

ଲୁନ—ବ. ଲୁନବାର୍ଥ ।

ଲୁମ—କୁ. ବ. (ଲୁମ+ମ୍ର.ମ) ଲଞ୍ଛାଲ,
ପୁଛ, ଲଞ୍ଜ ।

ଲୁମବଣ—ବ.ମାଙ୍ଗଡ଼ସା ବୃଷ୍ଟିକାନ୍ତ ବିଷ
ଲଙ୍ଗୁଆ ଜୀବ, (ବି.ବ.ଗ୍ର.) ସେବ
ଜବଙ୍କର ଲଙ୍ଗୁଡ଼ରେ ବିଷଅଛୁ ।

ଲେ—ଗ୍ର.ବି. (ଅମୁକଙ୍କ) ଦ୍ଵାରା ଲିପି,
ଲେଖିବାର ସାଙ୍କେତିକ, (ଗ୍ର.ଅର୍ଥ)
ବିଷୟ ଓ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରକାଶାର୍ଥକ ଅବ୍ୟୁ,
ଅଶତ କାରର ଶ୍ରୀ ପୁରୁଷ ସମ୍ବନ୍ଧ
ଏକ ବଚନ, ଦ୍ଵିବଚନ ବା ବନ୍ଦୁବଚନ
ସଙ୍ଗେ ଯୁକ୍ତ (ଅଷ୍ଟର)ଯଥା-ସେ କହିଲେ
ଇତ୍ୟଦି ।

ଲେଇ(ହୁ)—ଗ୍ର. ବ. (ସ-ଲେହ) ମଣ୍ଡ,
ଚାନ୍ଦାଆଦି ମଣ୍ଡ ବା ଅଠା, ନିଅଦ୍ଵ,
ଲେହ ।

ଲେଇଆ—ଗ୍ର. ବ. ନେଇଆ ଦେଖ ।

ଲେଇଟ—ଗ୍ର.ବ.ବି. ନେଇଟ ଦେଖ ।

ଲେଇଟକରିବା—ଗ୍ର.ଫି.କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି
ପ୍ରତ ପ୍ରଦ୍ୱୋଗ କରିଯାଇଥିବା ମୁଣ୍ଡ
କିମ୍ବା ଜୀଷ୍ଧ ଫଳକୁ ନିବାରଣ ବା
ପ୍ରକାମନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଷେଷକ
ଉପାୟ ପ୍ରଦୟୁମନ କରିବା ।

ଲେଇଟକଳୁନି—ଗ୍ର. ବ. ଏକପ୍ରକାର
ମୋଟ ଚକ୍ରି ପିଠା ।

ଲେଇଟପାଇଟ—ଗ୍ର. ବ. ଓଲିଟପାଇଟ,
ଦ୍ରିମ ରୂପେ ଏପାଖ ସେପାଖ ଲେଇ-
ଟିବା, (ବି) ବିପର୍ଯ୍ୟୁତ, ଅତ୍ୟାତ୍ୟାତ୍ୟା ।

ଲେଇଟା—ଗ୍ର. ବ. (ସ-ନିବର୍ତ୍ତନ)ନିବ-
ର୍ତ୍ତନ, ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ ।

ଲେଇଟାଇବା—ଗ୍ର. ବ. ଉଲଟାଇବା,
ଫେରାଇବା, (ଗାଘ) ସଙ୍ଗମ ପରେ
ବର୍ଧାରଣ ନ କରିବା ।

ଲେଇଟିଅସିବା—ଗ୍ର.ଫି. ଫେର ଅସିବା,
ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ ହେବା, ପୁନବାର ପୁଣା-
ବିପ୍ରା ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା, ପୁନଃପ୍ରାପ୍ତହେବା ।

ଲେଇଟିପଡ଼ିବା—ଗ୍ର. ବି. ଜେଇଅସିବା,

ତିଳ ସ୍ଥାନରୁ ତଳକୁ ବା ଝୁଣ୍ଡିକର
ବିପଶାତ ଦିଗରେ ପଡ଼ିବା, ବିପରୀୟସ୍ତ
ହେବା, ଚିତ୍ତପଟାଙ୍ଗେ ହେବା ।

ଲେଖିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. (ଫ-ନିବାର୍ତ୍ତନ)

ଓଲଟିବା, ବିପରୀୟସ୍ତହେବା, ବାହୁଡ଼ିବା,
ପ୍ରତ୍ୟାବନ୍ତିନକରବା, କଡ଼ିଲେଉଟା-
ଇବା, ଗୁଣ୍ଡୀଯାଇଥିବା ନରଆଦ ପୁନଃ
ହେବା, ମଲ୍ଲପରେ ପୁଣି ଜନ୍ମ ହେବା,
ନିଆଁ ଉପରେ ଭାତାଦ ଫୁଟି ଏପାଖ
ସେପାଖ ଓଲଟିବା, (କଥା) ପରିବର୍ତ୍ତିତ
ହେବା, ପ୍ରତ୍ୟାହୁଡ଼ିତହେବା, ମୁହଁ ଫେର-
ଇବା ।

ଲେଖିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶିଶୁ, ଶିଳ୍ପୀ ।

ଲେନ୍ଦି—ପ୍ରା. (ମୟୁ) ବି. ପାତିଲାଆମ ।

ଲେକ—ବି. ଆଦିତ୍ୟବିଶେଷ ।

ଲେକା—ଶ୍ରୀ. ଉତ୍ତର ଭାଖା. ବି. ପିଲ୍ ।

ଲେଖ—ବି. (ଲିଖୁ+ମୀ.ଅ) ଲିପି, ପଦ,
ଚିଠି, ରେଖା, ଚତୁର୍ବୀ, ପୁଣି, ଦଳିଲ,
ଆଣ୍ଡିଲିପି ପ୍ରଭୁତ, (ଭ.ଅ) ଲିଖନ,
ଅଙ୍କନ, ଲିଖିତଥାଙ୍କା, ଦେବତା ।

ଲେଖକ—ବି. (ଲିଖୁ+ଅକ) ଲେଖନକର୍ତ୍ତ,
ଲିପିକର, ଅକ୍ଷରରଚନ, ଗ୍ରହକାର,
ତିଥିକର, ଚିଠି, ଦେବତା, ଦଳିଲର
ନବିନ୍ଦା, ମୂନ୍ଦି, କିରନୀ ।

ଲେଖକତା(ହୁ) —ବି. (ଲେଖକ+ଘ.
ତା,ହ) ଲେଖିବାର କ୍ଷେତ୍ର, ନବିନ୍ଦାଗିର,
ମୁହୂରତର ସ୍ଥିରତା ।

ଲେଖନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଲିଖୁ+ଘ.ଅନ) ଲେଖନ,
ଅକ୍ଷର ବିନ୍ୟାସ, ଅଙ୍କନ, ଚିତ୍ରକରଣ,
ରେଖାଙ୍କନ, କର୍ତ୍ତବ୍ୟକାରୀ, (ଅଧ.ଅନ)
କାଗଜାଦ ଯାହାଉପରେ ଅକ୍ଷରଦ
ଲେଖାଯାଏ, ଭୂର୍ବତ, (ମୀ.ଅନ) ଚିଠି,
ଦଳିଲ, (ଖ.ଅନ) ଯାହାଦ୍ୱାରା ଲେଖା-
ଯାଏ, କଲମ, ଲେଖମ, ପୁଣି, (ଶ୍ରୀ.ବି)
ତାଳପଦିରେ ଲେଖିବାରେ ବ୍ୟବହୃତ
ଲୁହାର ମୁନିଆ ଲେଖମୀ ।

ଲେଖନକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲେଖକ, ଯେଉଁ
ବ୍ୟକ୍ତି କୌଣସି ଲେଖାକୁ ତାଳପଦି-
ଦିରେ ଲେଖିଥାଏ, ନକଳନବିସ୍ତ, ଲିପି-

କର, ଯେ ଲେଖାଲେଖି କର ଜୀବକା
ଜିବାହକରେ ।

ଲେଖନକୋଳି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକପ୍ରକାର
ଜଗାକୀଯକୋଳି ।

ଲେଖନତଳେ—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. ବି. (ଲ.ଅର୍ଥ)
କୌଣସିବ୍ୟକ୍ତିର କର୍ତ୍ତ୍ଵାଧୀନତାରେ,
ଲେଖନର ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା (ଅର୍ଥାତ୍)
ଲେଖାର ଷମତାଯୋଗୁ ।

ଲେଖନଧରବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. ତାଳପଦି
ଉପରେ ଲେଖିବାପାଇଁ ଲେଖନକୁ
ଧରିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) ଲେଖନଦ୍ୱାରା
ଲେଖିବା ।

ଲେଖନପଣୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲେଖନର ଉତ୍ୱାଂଶ
ଲେଖନପଠନ—ବି. ଲେଖାପାଠା ।

ଲେଖନପତର—ଶ୍ରୀ. ବି. ପୁଷ୍ପକାଳ
ଲେଖାର ଦୁଇଗୋଟି ଉପକରଣ,
ଲୌହାଲେଖମ ଓ ତାଳପଦି ।

ଲେଖନବସ୍ତି—ବି. ରସାଦ ସପ୍ରଧାରୁ ଓ
ବାତାଦିଦିଦୀଷ ଓ ବମନ ଆଦିକୁ
ପତଳା କରିବା ପିତକାଶୀ । [ଦେଖ ।

ଲେଖନି—ବି. (ଲେଖନ+ନି) ଲେଖମ
ଲେଖନିକ—ସୁ. ବି. (ଲେଖନ+ନିକ)

ଲେଖନିକ—ବି. ପଦିବାହକ, ଲେଖନାରକ,
କିରାକି, କିରାକିକର କିରା ।

ଲେଖନିରୁକୁଳନ—ବି. (ଗୁଡ଼ିକ) ଲେଖିବା
କିମ୍ବା ।

ଲେଖନିପୁସ୍ତକ—ବି. (ଗୁଡ଼ିକ-ଅମୁକଦ୍ୱାରା
ଲେଖାହୋଇଥିବା ।

ଲେଖନିମୁୟ—ବି. (ଲିଖୁ+ମୀ.ଅମ୍ବୁ) ଲିଖନ,
ଲିଖିତବ୍ୟ, ଲିଖନଯୋଗ୍ୟ, ବଞ୍ଚିମୁୟ ।

ଲେଖନପଦ—କ୍ଲୀ. ବି. ଚିଠି, କାଗଜ, ତାଳ-
ପଦି, ଦଳାବିକ୍ ।

ଲେଖନପଦିକା—ବି. ଲିଖିତ ଆବଶ୍ୟକାମ୍ବୁ
କାଗଜପଦାଦ ।

ଲେଖନପାଳୀ—ବି. (ଗୁଡ଼ିକ) ଲେଖିବାର
ତଙ୍କ, ଲେଖିବାର ଶୋଳି ।

ଲେଖନପତିଲେଖିପି—ବି. ଲେଖନ ପ୍ରଥା-
ବିଶେଷ ।

ଲେଖନଭି—ସୁ. ବି. (ଲେଖ+ଭିଷଭ)
ଦେବରକ, ଭନ୍ଦୁ ।

ଲେଖନଦେଶହାଶୀ—ସୁ. ବି. ପଦିବାହକ
ଲେଖନାରକ(କ)—ସୁ. ବି. (ଲେଖ+
ହୁ+କ.ଅ,ଅକ) ଯେ ଶାନ୍ତାରକୁ
ପଦାଦ ନିସ, ପଦିବାହକ ।

ଲେଖନହାଶ—ସୁ. ବି. (ଲେଖ+ହୁ+
କ.ରନ୍) ପଦିବାହକ ।

ଲେଖା—ବି. (ଲିଖୁ+ଶ୍ରୀ.ଅ+ଆ) ଲେଖିବା
କିମ୍ବା, ଲିଖନ, (ମୀ.ଅ+ଆ) ହୃଦୟଷର,
ଚିତ୍ରପଦ, ଦଳିଲ, ରେଖା, ଚିତ୍ର, ଲିପି,
ଅକ୍ଷରମାଳା, ଧାଉ, ଗଣନା, ବଞ୍ଚିନା,
(ଶ୍ରୀ.ବି) କୌଣସିବ୍ୟକ୍ତିର ଲିଖିତଗୁଡ଼,
ଲେଖିବାର ପ୍ରକାର, ଲିଖିତ ବିଷୟ,
ରକ୍ତ ସମ୍ପର୍କ, କପାଳଲେଖନ, ଭୁଲନା,
ବିବେଚନା, ଅନୁମାନ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ସତ୍ତ୍ଵଶ,
ଭୁଲିମୟ, ବନ୍ଧୁତାଦ୍ୱାରା ସମ୍ମତ,
ଯୋଗ୍ୟ, କପାଳରେ ଲେଖାହୋଇଥିବା
(ବିଷୟ), ଅବଶ୍ୟମ୍ବାସୀ, ପ୍ରତ୍ୟାମ୍ବଦ୍ୟ ଶ୍ରୀଶ-
କୃତ, (ଶ୍ରୀ.ଅବ୍ୟ) ଲେଖାଏଁ, ପ୍ରତି,
ସମାନ ।

ଲେଖାଇନେବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. ସମ୍ଭବ ପ୍ରକ୍ରି-
ତକୁ କାହାଠାରୁ ଦଳିଲ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା
ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟନ୍ତରିତ କରାଇନେବା ।

ଲେଖାଫେରବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. (ଅନ୍ୟବନ୍ଧୁ-
ଦ୍ୱାରା ଲେଖିବାକି ମୁୟ ସମ୍ଭାବିତ କର-
ବା ।

ଲେଖାଏ(ଏ) —ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ.କର, ପ୍ରତ୍ୟେକ
ବ୍ୟକ୍ତିକୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟରେ,
ପ୍ରତ୍ୟେକକୁ, ସମପରିମାଣରେ, ପ୍ରତ୍ୟେ-
କରେ, ପର, ପରି, ପ୍ରକାରେ ।

ଲେଖାକାରକ—ବି. ଲେଖକ, ଲିପିକର ।

ଲେଖାକୋଣା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦୂସାବପଦ,
ଲେଖିବା ଓ ଗଣନାକରିବା, ଦୂସାବ
ମିଳାଇବା, (ବି) ଦୂସାବମିଳିକରେ ସମ୍ମତ ।

ଲେଖାଧିକାରୀ—ବି. ରାଜକର୍ମଗୁଣବିଶେଷ
ଲେଖାଧିକାରୀ—ବି. (ଡକ୍ଟର) କନ୍ଦୁ, ଦେବବାଲ୍ମୀକି, ରାଜା।

ଲେଖାପଢ଼ାରୀ—ଶ୍ରୀ. ଚି. ଲେଖିବାପଢ଼ାରୀ
ବିଦ୍ୟାଚକ୍ର, ପାଠ୍ୟପଢ଼ା, ଦସ୍ତାବିଜନ।
ଲେଖାପ୍ରମାଣ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲେଖାଦ୍ଵାରା
କୌଣସି ବିଷୟର ପ୍ରମାଣ।

ଲେଖାପ୍ରମାଣ—ଶ୍ରୀ. କ୍ରି. ବିଂ. ଲେଖା-
ଅନୁଯାରେ।

ଲେଖାର୍ଥ—ବି. (ଲେଖା+ଅର୍ଥ) ମଳୟ-
ଦେଶ ପ୍ରଦେଶ ତାଳବୃକ୍ଷ, (ବିଂ) ଲେଖନ-
ଯୋଗ୍ୟ, ଲେଖନୟ।

ଲେଖାଲେଖି—ଶ୍ରୀ. ବି. 'ଲେଖିବାର
ପ୍ରତିୟୁଷା, ପରିଷରକୁ ପରାଦ ଲେଖିବା,
ବାରମ୍ବାର ଲିଖନ, (ବିଂ) ପରିଷରପଦହିତ
ପଦାଳାପ କରୁଥିଲା।

ଲେଖାରେ—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ. (କୌଣସି
ବ୍ୟକ୍ତିର) ବିବେଚନାରେ, ଗଣନାରେ,
ଅନୁମନରେ।

ଲେଖାହେବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରି. ଲେଖିବା ଦିୟାର
କର୍ମବାଚ୍ୟୁପ, (କାହାଦ୍ଵାରା) ଲିଖିତ
ହେବା, ଶାସ୍ତ୍ରାଧିରେ ବକ୍ତୃତହେବା,
ଅନୁମରୂପେ ପରିଚିତ ହେବା।

ଲେଖି—କ୍ରି. (ପଦ୍ୟ) କୌଣସିଗ୍ରେଣ୍ଟରେ
ଗଣନା କରୁଥାଏ, ଗଣ୍ଯହାଏ, (ଶ୍ରୀ.
ମୋହି) ନିଃ।

ଲେଖିତ—ବିଂ. (ଲିଖି+ଶିର+ମ୍ରିତ)
ଅପର ଦ୍ଵାରା ଲିଖିତ, ଲିପିବକ୍ଷ, ଅଙ୍କିତ,
ଚିହ୍ନିତ।

ଲେଖିତବ୍ୟ—ବିଂ. (ଲେଖି+ମ୍ରିତବ୍ୟ)
ଲେଖାହେବାର ଉପଯୁକ୍ତ।

ଲେଖିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରି. ଲିପିବକ୍ଷ କରିବା,
ଗଣନା କରିବା, ରୁଳନା କରିବା, ରେଖା
ଟାଣିବା, ରଙ୍ଗାରିବା, ଚିତ୍ରଅଙ୍କନ
କରିବା, ବିରୁଦ୍ଧବା, ଭବିବା, ବିବେଚନା
କରିବା, ଚିତ୍ରଦେବା, ନବଲ କରିବା,
ଲିଖିତ ମତ ପ୍ରକାଶ କରିବା।

ଲେଖୁଲେଖୁକରିଶହୁଦୁରମଣି—ଶ୍ରୀ.
(ତିର୍ଯ୍ୟ) ମନୁଷ୍ୟ ଛହିକାଳ ଲେଖିବା।

ଅଭ୍ୟସ କଲେ ଶେଷରେ କରଣ ବା
ସୁଲେଖ ହୁଏହୁ ମନୁଷ୍ୟ ରାଜାରେଗା
କାନ୍ତ ହେଲେ ଶେଷରେ ମରେ।

ଲେଖେ(ଶେଷ)—ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ. ଲେଖାଏ
ଦେଖ, ମତରେ, ବିବେଚନାରେ।

ଲେଖେ—ବିଂ. (ଲିଖ+ମ୍ରି. ଯ) ଲେଖି-
ତବ୍ୟ, ଲେଖନୟ, ଲିଖନ୍ୟୋଗ୍ୟ, (ବି)

ଚିତ୍ର, ଅକ୍ଷରମାଳା, ଦିଲି, ଲିଖିତପଦ୍ଧତି।

ଲେଖେଗତ—ବିଂ. ଚିତ୍ତିତ, ଲିଖିତ, ଅଙ୍କିତ।

ଲେଖେଚାର୍ତ୍ତିକା—ବି. (ଲେଖେ+ଚାର୍ତ୍ତିକା)

ଭୁଲିକା।

ଲେଖେପଦ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ତାଳବୃକ୍ଷ,
(କ. ଧା) ଲିଖିତପଦାଦ, ଲେଖାଯୋଗ୍ୟ
ତାଳପଦାଦ, ବସ୍ତାବିଜନ। [ପ୍ରମାଣ।

ଲେଖେପମାଣ—ବି. ଲିଖିତପରମାଣ, ଦିଲି

ଲେଖେମୟ—ବିଂ. ଆଲେଖେଯୁନ୍ତ. ଚିତ୍ତିତ
ଲେଖେଯୁନ୍ତ—ବି. (କ. ଧା) କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ,
ଅଗ୍ରିସ. କରେଶ, ଶିରପ୍ରା, କିରନିଶାନା,
ପରିହର୍ଷ।

ଲେଙ୍କ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶା ଓ ଦେବତାଙ୍କର
ଶୁଦ୍ଧେବକରିଶେ, କେତେକ ଶୁଦ୍ଧ-
କାରର ବଣ୍ଣାପାତ୍ର।

ଲେଙ୍କୁଡ଼ି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଫ-ନକ୍ତକ) ଜାର୍ତ୍ତ-
ବନ୍ଧ, ଲୁଣାଲୁନା, (ଟି) ରାଶ. ଜାର୍ତ୍ତିବନ୍ଧ।

ଲେଙ୍କୁଡ଼ିଆ—ଶ୍ରୀ. ପୁଂ. ବିଂ. ଶାର୍ଦ୍ଦୀ, ମାଙ୍କ-
ଡ଼ଆ, ପନ୍ଦରାବାପନ୍ଦୁ, ଯେ ଲେଙ୍କୁଡ଼ି
ପିନ୍ଧାଏ। [ନଗ୍ନ।

ଲେଙ୍କା—ଶ୍ରୀ. (ବାଲେ) ବିଂ. ଲଙ୍ଗଳା,
ଲେଙ୍କଟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲେଙ୍କାଟା ଦେଖ।

ଲେଙ୍କାଟା—ଶ୍ରୀ. ପୁଂ. ବିଂ. ପ୍ରେଟ, ଶଞ୍ଜ,
(ବି) ଶଞ୍ଜବ୍ୟକ୍ତି, ମଳଦହୁପ୍ରଦେଶଜାତ
ଏକପ୍ରକାର ଆମ୍ବ।

ଲେଙ୍କାଟା—ଶ୍ରୀ. ପୁଂ. ବିଂ. ପ୍ରେଟ
ଗୋଡ଼ାଇବା, ପଛେ ପଛେ ଆହିବା।

ଲେଙ୍କୁଟି—ଶ୍ରୀ. ବି. କୌପିନ, କରିପୁନ,
କାହିଆ।

ଲେଙ୍କିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରି. ଲେଖିବା।

ଲେଙ୍କ—ଶ୍ରୀ. ବି. ତ୍ୟାଗରାଜ।

କରିବା, ଲାହିବା।

ଲେଞ୍ଜ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. (ଫ-ନଚ) ମତଗ୍ରେଣ୍ଟିୟ,
ମତମନା, ନିମ୍ନ। [ମତମନା।

ଲେଞ୍ଜ୍—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. କୃପଣ, ବ୍ୟୁକ୍ତି,
ଲେଞ୍ଜ—ପା. (ସି-ହୁରୁମ, କଳାହାଣ୍ତି) ବି.

ଲିଙ୍ଗ, ଲଙ୍ଗୁଡ଼, ଚେଲିଲିଙ୍ଗ, ଲେଞ୍ଜୁର।

ଲେଞ୍ଜର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅଳିଆ, ହାଟୁଆ,
ଚନ୍ଦ୍ରମଳ, ଅତୁଆ, ଗୋଲମାଳ, ଝାଁଝଟ,
ଦୁର୍ନାମ, (ବିଂ) ଅତୁଆୟୁକ୍ତ, ଅତୁଆ-
ତୁଆ, ଅପରିଷ୍ଟୁଆ।

ଲେଞ୍ଜା—ପା. (ସମ୍ବଲବାମଣ୍ଟି) ବି. ହେଟା-
ବାସ, ବନ୍ତ, ରମଣିଆଳ, (ଶ୍ରୀ. ବିଂ)
କଟା କ ହୋଇ ଶାଳ ପରିତ୍ରା ହେବା
(ଶାଗ)।

ଲେଞ୍ଜ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. ଅଣତ, ବିଲମ୍ବିତ,
ଉଚୁର, ପରଲେକପ୍ରାପ୍ତ, ସ୍ଵରୀୟ, (ବି)
ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସମୟ ରତହେବା ଅନ୍ତର୍ବା।

ଲେଞ୍ଜ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବର୍ଷେସଙ୍କର ଜାତବିଶେଷ।

ଲେଡା—ଶ୍ରୀ. ବି. କରତଳର ମୂଳ ଚା
ଲେଡ଼ାଦ୍ଵାରା ଆଘାତ, ଠେଲ, (ଶ୍ରୀ. ବିଂ)
ଖୁବ୍ ଯନ ଅଠାଲିଆ (ଗୁଡ଼)।

ଲେଢ଼—ଶ୍ରୀ. ବି. କରତଳ, (ପ୍ରା. ଯାଜ. ବି)
ପାଦର ଗୋଇଠି।

ଲେଢ଼କେନି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକପ୍ରକାର ବଡ଼
ନାଚିଆକରଣୟକୁ ବିଅଳା ମିଶାନ୍ତ।

ଲେଢ଼ଗୁଡ଼କହୁଣ୍ଟିଲୁବୋହିଅହିବା—ଶ୍ରୀ.
(ପ୍ରବୁ. ଲ. ଅର୍ଥ) ସାମାନ୍ୟରେ ଛାଟିକା
କାର୍ଯ୍ୟ ବା ବିଷୟକୁ ଅବହେଲାକ୍ଷମେ
ବଢାଇବା।

ଲେଣ୍ଟ—ଶ୍ରୀ. ପୁଂ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. (ଫ-ନିକୁଷ୍ଟ)
ଅପକୃଷ୍ଟ, ହେସ୍ତ, ନଗଣ୍ୟ, ଘୃଣ୍ୟ,
ମୁଦ୍ର, ଅଯୋଗ୍ୟ।

ଲେଣ୍ଟ—ଶ୍ରୀ. (ଲିଣ୍ଟ୍ + ମ୍ରି. ଅ) କଠିନବିଶ୍ୱ,
ବିଜମଳବିଶ୍ୱ, କଠିନ ଲମ୍ବାକୁତ ବିଶ୍ୱ।

ଲେଣ୍ଟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଫ-ଲିଣ୍ଟ୍). ଲେଣ୍ଟ,
ଦେଖ।

ଲେଣ୍ଟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲିଣ୍ଟି, ଛେଳିଆଦିକର
ଶୁଦ୍ଧ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକା।

ଲେଣ୍ଟ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. ପୁଲବସ୍ତିନା।

ଲେଉଟାଇବା, ଓଲଟାଇବା ।
ଲେହେଁଟିଆଶାଗ—ପ୍ରା. (ଖଡ଼ିଆଳ) ବି.
ଲେଉଟିଆଶାଗ ।
ଲେହେଁଟିବା-ପ୍ରା (ଖଡ଼ିଆଳ) କ୍ଷ. ଓଲଟିବା',
ଲେଉଟିବା ।
ଲେହେଣା—ତା. ବି. ଲଞ୍ଜନେବା ଅଭ୍ୟାସ,
ବିଶେଷ ସ୍ଥେତ୍ର, (ବି°) ଲଞ୍ଜୁଆ ।
ଲେହେଣିଆ—ତା. ବି. ଲଞ୍ଜୁଆ, ଯାହାକୁ
ବିଶେଷ ସ୍ଥେତ୍ର କରିଯାଉଥାଏ ।
ଲେହ୍ୟ—ବ. (ଲିହ + ଯ) ଅମୃତ, ଅଷ୍ଟ-
ବିଧ ଅନ୍ତର ଅନ୍ୟତମ, ଚଟଣି, ଅବ-
ଲେହ, ଗୁଟିକର ଖାଇବା ଦ୍ରୁବ୍ୟ, ଖାଦ୍ୟ,
(ବି°) ଲେହମୟୀ, ଲେହନମୋର୍ୟ,
ଯାହାକୁ ଗୁଟିକର ଖାଇଯାଏ, ସୁମ୍ବାଦୁ ।
ଲେହ୍ୟପେଯ—ବ. ଯାହା ଗୁଟିକର ଖାଇ-
ଯାଏ ଓ ଯାହା ପିଇକର ଖାଇଯାଏ ।
ଲେଙ୍କ—ବ. (ଲିଙ୍କ + ଅ) ଲିଙ୍କପୁରାଣ,
(ବି°) ଲିଙ୍କସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ଲେଙ୍କିକ—ବି. (ଲିଙ୍କ + ରକ) ଲିଙ୍କ
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଚନ୍ଦ୍ରମନ୍ଦୀୟ, (ବି) ଲିଙ୍କ
ବା ପ୍ରତିମୁଣ୍ଡି ନର୍ମାଣକାଶ, (କୈ-ଦର୍ଶନ)
ଅନୁମାନ ପ୍ରମାଣ, ଲକ୍ଷଣ ବା ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ଵାର
ପ୍ରାସ୍ତୁ, ଅନୁମାନ ।
ଲେଙ୍କିଙ୍ଗ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. କମଳ ଓ ବିରେନନ୍ଦ
ଶାଧନବିଶେଷ ।
ଲେଙ୍କୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଲିଙ୍କପାଲତା, (ବି°)
ଲିଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ । [ହେ !]
ଲେ—ଗା. ଅବ୍ୟ. (ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମୋଦ୍ଦନ)
ଲେଅରପ୍ରାରମେଶ—ଯା. ବ. ନିମ୍ନପ୍ରାଥମିକ
ଶିକ୍ଷା ।
ଲେଆକିମ୍-ଯା. ବ. ଆବଶ୍ୟକାୟୁଦ୍ରବ୍ୟାଦି ।
ଲେକ—ବ. (ଲେକ + ଅ) ଦର୍ଶନ, ଦୂଷି,
ଅବଲୋକନ, ସାପ୍ତି, ସମ୍ବ୍ରତ, ଜନତ୍ର,
ଦୂର୍ଥି, ବିଲୋକ, ସ୍ଵର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ତି ପାତାଳ,
ସପ୍ତଲୋକ, ଭୁତ୍, ଭୁବଃ, ସଂ, ମହଃ, ଜନଃ,
ତଃଃ ଓ ସତ୍ୟ, ସପ୍ତବ୍ୟାଦୃତ, (ତଭୁ-
କଣ ଭୁବନ) (ଭୁବଦ ସପ୍ତସର୍ଗ ଓ ସପ୍ତ
ପାତାଳ = ଅତଳ, ବିତଳ, ସୁତଳ, ତଳ
ତୁଳାତଳ, ରସାତଳ, ପାତାଳ), ବନ୍ଧାତଳ,

ନିବାସପ୍ଲାନ, ପ୍ରଦେଶ, ରଜ୍ୟର ପ୍ରକା-
 ମଣ୍ଡଳ, କନ, ମନୁଷୀ, ପ୍ରାଣୀ, ସମାଜ
 ଯଥୀ, ଜୀବି, ଧର୍ମ, ବ୍ୟକ୍ତିହାତ୍ମକ, ଗ୍ରହଣ୍ୟ
 ୧୪ସ୍ତରୀୟ, ରହିଲେକ, (ଗ୍ରା.ବି)ଭୁତ୍ୟ,
 ରୂପର, କୁଳି, ମୂଳିଆ, ନିଜେ, ସ୍ଵର୍ଗୀ,
 ସ୍ଵର୍ଗସାଧାରଣ ।
ଲୋକକଣ୍ଠ—ବି. ମନଲୋକ, ଦୋଷୀ
 ବ୍ୟକ୍ତି, ରବଣର ନାମାନ୍ତର, ସମାଜର
 ହାନିକାରକ ବ୍ୟକ୍ତି, (ବି) ସମାଜର
 ହାନିକାରକ ।
ଲୋକକଥା—ଗ୍ରା.ବି. (୭୭ତ୍ର) ପ୍ରତିକଳିତ
 ପ୍ରବାଦ, କିମ୍ବଦନ୍ତୀ, ମନମୂଳକ ଗଲା ।
ଲୋକକର—ବି. (ଲୋକ + କୃ + କ.ଅ)
 ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା । [ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା] ।
ଲୋକକର୍ତ୍ତା—ପୁ. ବିଷ୍ଣୁ, ଶିବ, ବ୍ରହ୍ମ,
ଲୋକକର୍ମ—ବି. ମାନବର ଶାତକର ।
ଲୋକକଳ୍ପ—ବି. ଜଗତ ପଢୁଣ କା ଅରୁ-
 ରୂପ, ଜଗତ ପ୍ରିୟିର ରୂପୀ ।
ଲୋକକାନ୍ତ—ଚିଂ(ଲୋକ + କାନ୍ତ)୭୭ତ୍ର;
 ଲୋକପ୍ରିୟ, ନକପ୍ରିୟ ।
ଲୋକକାନ୍ତୀ—ବି. ରକ୍ତ ନାମକ ଉତ୍ସବ ।
ଲୋକକାର—ବି. ଲୋକକର୍ତ୍ତା, ବ୍ରହ୍ମ,
 ବିଷ୍ଣୁ, ଶିବ ।
ଲୋକକୃତ—ବି. (ଲୋକ + କୃ + କ.
 କିପ) ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା, ପ୍ରକାଶା ।
ଲୋକକୃତ୍ତୁ—ବି. ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ।
ଲୋକକଷିତ୍ର—ଚିଂ.ସୁରଗାମୀ, ଆକାଶରୂପ,
 ସୂର୍ଯ୍ୟଲୋକ ନିବାସୀ ।
ଲୋକଗଢି—ବି. ଖାଦ୍ୟପାଦା ।
ଲୋକଗହକି—ଗ୍ରା. ବି. ଲୋକ ସମାଜମ,
 ଜନତା, ଭାବିତ ।
ଲୋକଗାଥା—ବି. (୭୭ତ୍ର) ସାଧାରଣ
 ଜନସମାଜରେ ବହୁ କାଳରୁ ଚଲି-
 ଆସୁଥିବା ଗୀତ ।
ଲୋକଗୁରୁ—ବି. ଜଗଭାସୀଙ୍କ ଉପ-
 ଦେଖ୍ବା, ଥାରୁମ୍ଭୀ ।
ଲୋକଚକ୍ଷୁ—ବି. (ଲୋକ + ଚକ୍ଷୁ)
 ୭୭ତ୍ର; ଦୂର୍ୟ, ଲୋକସମାଜର ଦୃଷ୍ଟି ।
ଲୋକଚକ୍ଷୁରଥଗୋଚର—ଗ୍ରା.ବି. ଯାହା

ସମୟାଧାରଣଙ୍କ ଦୁଷ୍ଟିରେ ପଡ଼େ ନାହିଁ
 ଲୋକଚରଣ—ବି. ମାନବ ଜଗତ୍ ଭ୍ରମଶକାଶ,
 (ବି) ଜାବ ।
 ଲୋକଚରଣ—ବି(୭ତ୍ତା) ମାନବୀଆସା,
 ମାନବର ଜାବମ, ମାନବ ପ୍ରକୃତି ।
 ଲୋକଚରଣ—ବି. ସମାରର ତଙ୍କ ।
 ଲୋକଚରଣ—ବ. ବି. ଲୋକଚର ଦେଖ ।
 ଲୋକଜନମ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (୭ତ୍ତା) ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।
 ଲୋକଜିତ୍—ପୁ. ବି. (ଲୋକ+ଜିତ୍-
 କିପ୍) ବୃଦ୍ଧଦେହ, (ବି) ପୃଥିବୀଜୟକାଶ,
 ଲୋକଜେତା ।
 ଲୋକଜ୍—ବି. ମାନବତ୍ରିଦର୍ଶୀ ।
 ଲୋକଜେଷ୍ଟ୍—ବି. ନରଶ୍ରେଷ୍ଠ, (ବି)
 ବୃଦ୍ଧବିଶେଷ ।
 ଲୋକତତ୍ତ୍ଵ—ବି. (୭ତ୍ତା) ମାନବତତ୍ତ୍ଵ ।
 ଲୋକତତ୍ତ୍ଵ—କ୍ଲୀ. ବି. ଜଗତର ଉତ୍ତରତ୍ତ୍ଵ ।
 ଲୋକତ୍—ଆବ୍ୟ. (ଲୋକ+ତ୍ୟ୍) ।
 ଲୋକାନ୍ତରୂପ, ସାଧାରଣତଃ, ମନୁଷ୍ୟ
 ସମାଜ ବା ବ୍ୟକ୍ତହାର ଅନୁସାରେ ।
 ଲୋକରୂପାର—ପୁ. ବି. (କିଏ) କର୍ତ୍ତାର ।
 ଲୋକତ୍ସ୍ଵ—କ୍ଲୀ. ବି. ସ୍ଵର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ତିଷ୍ ଓ
 ପାତାଳ ଏ ତିନିଲୋକର ସମାହାର ।
 ଲୋକତମ୍ବକ—କ୍ଲୀ. ପ୍ରକଞ୍ଚକ ।
 ଲୋକତୃଷ୍ଣ—ବି. (୭ତ୍ତା) ଲୋକତମ୍ବ
 ଦେଖ, ସାଧାରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦୃଷ୍ଟିଦେଖା
 କୌଣସି କଷ୍ଟ, ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ବ୍ୟାପ
 ଲୋକଦ୍ୱାର—କ୍ଲୀ. ବି. ସ୍ଵର୍ଗଦ୍ୱାର ।
 ଲୋକଧାତା—ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତା) ଶିବ ।
 ଲୋକଧାତ୍ରୀ—ବି. ବୌଦ୍ଧମତେ ଜଗତର
 ଅଶବିଶେଷ ।
 ଲୋକଧାରଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପୃଥିବୀ ।
 ଲୋକଧନୀ—ବି. (୭ତ୍ତା) ଜନରବ ।
 ଲୋକନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଲୋକ+ନ୍ତା.ଅନ)
 ଅବଲୋକନ, ଦର୍ଶନ, ଦୃଷ୍ଟି, ଦେଖିବା ।
 ଲୋକନାଥ—ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତା) ପରମେ-
 ଶ୍ଵର, ଶ୍ରୀ, ଶ୍ରୀମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶିବ, ଲୋକ-
 ପ୍ରଭୁ, ପାରତ, ରାଜା, (ଶ୍ରୀ.ବି) ସ୍ଵର୍ଗ-
 ସେନର ସୀମାମଧ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଶିବଲିଙ୍ଗ
 ନାମ ।

ଲୋକନାଥଦାସ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଚିତ୍କିଟୀ
ନିବାସୀ ବୈଦେଶୀଶବ୍ଦିକାସର ପ୍ରସିଦ୍ଧ
ଟୀକାକାର ।

ଲୋକନାଥନୀୟକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପାତୀନ-
ରାଜନର ଜଣେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଗଣିତବିଦ୍,
(ସଂଖ୍ୟାଲାବନ୍ଧ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରଶେଷତା) ।
ଲୋକନାଥବିଦ୍ୟାଧର—ଶ୍ରୀ. ବି. ପାତୀନ
ଓଡ଼ିଆ କବି ।

ଲୋକନାୟକ—ପୁ. ବି. (୭୭୭)ଲୋକ-
ମାନଙ୍କର ନେତା, ଜନସମାଜର ନେତା ।
ଲୋକନନ୍ଦା—ବି. (କ.ଧା)ଜନସମାଜରେ
ମନୁଷ୍ୟନାମରେ ରହିବା ଅପବାଦ ବା
କଳଙ୍କ ।

ଲୋକନିନ୍ଦିତ—ବି. ଜନନିନ୍ଦିତ, ଯେ
ଜନସମାଜରେ ନିନ୍ଦିତ ।
ଲୋକନାଥ—ଶ୍ରୀ. ବି. (୭୭୭) ଲୋକ-
ପରମେଶ୍ୱରମେ ଅଚରିତ ନିୟମ ।

ଲୋକନାୟକ—ବି. (ଲୋକ + ମୀ.ଅମ୍ବା)
ଦର୍ଶନଯୋଗୀ, ଦର୍ଶନୀୟ, ସୁନ୍ଦର ।

ଲୋକନେତା—ପୁ. ବି. (ଲୋକ + ନେତା)
ବିବ, ଜନସମାଜର ପ୍ରଭୁ, ସମାଜପଦି ।
ଲୋକନିର—ପୁ. ବି. (ଲୋକ + ନୁହୁ +
କ.ଅ) କାମୁକ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ନନ୍ଦିବିରଦ୍ଧ,
(ପ୍ରୀ) ଲୋକନିର ।

ଲୋକପ—ପୁ. ବି. (ଲୋକ + ପା + କ.
ଅ) ବ୍ରହ୍ମା, ଲୋକପାଳ ଦେଖ, ରାଜା ।

ଲୋକପତ୍ର—ବି. ସମ୍ମନ, ଖ୍ୟାତ, ଯତ୍ନ ।
ପୋକପତ୍ର—ପୁ. ବି. (୭୭୭) ବିଷ୍ଣୁ,
ଜନପାଳକ, ରାଜା ।

ଲୋକପଥ—ବି. ସାଧାରଣ ମାର୍ଗ ବା ଉପାୟ
ଲୋକପତ୍ର—ବି. ଚିରନ୍ତନପତ୍ର ।

ଲୋକପରମୀର—ବି. (୭୭୭) ଗୋଟିକ
ପରେ ଗୋଟିଏ ହେପର ମମ ।

ଲୋକପାଳ—ପୁ. ବି. (ଲୋକ + ପାଳି +
କ.ଅ) ରାଜା, ଦିଗ୍ପାଳ, ରିବ, ବିଷ୍ଣୁ,
କିଶ୍ଚପାଳ ।

ଲୋକପାଳକ—ପୁ. ବି. (ଲୋକ + ପାଳକ)
ଲୋକପାଳ ଦେଖ ।

ଲୋକପାଳନ—ବି. (୭୭୭) ଜଗତ୍ତ ପୁତ୍ର-

ପାଲନ, ରାଜାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାପାଳନ,
ରାଜୀର ସୁଶାସନ, ବ୍ରହ୍ମ, ବିଷ୍ଣୁ, ଶିବ,
ରାଜା ।

ଲୋକପାବନ—ପୁ. ବି. (୭୭୭) ଯେ
ଜଗତ୍ତ ବା ଦ୍ୱାରା କପରି ପଚାର କରେ ।

ଲୋକପାବନୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓ ବି. ଜଗତର
ପବିତ୍ରକାରୀଣୀ ଗାନ୍ଧୀ ।

ଲୋକପିତାମହ—ପୁ. ବି. (୭୭୭) ବ୍ରହ୍ମ ।

ଲୋକପାତ୍ର—ବି. (୭୭୭) ଅତ୍ୟନ୍ତ ।

ଲୋକପୂଜିତ—ବି. ଜନ୍ମପୂଜିତ, ଜନ-
ସମାଜରେ ମାନ୍ୟ ।

ଲୋକପ୍ରକାଶକ—ପୁ. ବି. ଶିବ ।

ଲୋକପ୍ରକାଶନ—ପୁ. ବି. ସୁଯୀଖ, ଯେ
ଜଗତକ ଆଲୋକପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି ।

ଲୋକପ୍ରତ୍ୟୁ—ବି. ଜଗବ୍ୟାସ୍ତ, ଚିର-
ପ୍ରସିଦ୍ଧ ।

ଲୋକପ୍ରମାପ—ପୁ. ବି. ବୃକ୍ଷବିଶେଷ ।

ଲୋକପ୍ରବାଦ—ପୁ. ବି. (୭୭୭) କିମ୍-
ଦନ୍ତୀ, ସାଧାରଣଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ, ଜନଶ୍ରୁତ,
ପ୍ରକଳିତ ପ୍ରବାଦ ।

ଲୋକପ୍ରବାହ—ବି. (୭୭୭) ଜନସ୍ରୋତ,
ଧାରକ ଲାଗିଥବା ମନୁଷ୍ୟ, ଜନତା ।

ଲୋକପ୍ରସିଦ୍ଧ—ପୁ. ବି. (୭୭୭) ଜଗ-
ତି ଶ୍ୟାତ, ବିଶ୍ୱବିଶ୍ୱର ।

ଲୋକପ୍ରସିଦ୍ଧ—ବି. (୭୭୭) ଯେତ,
ଜଗତରେ ଖ୍ୟାତ ।

ଲୋକପ୍ରସ୍ତୁ—ପୁ. ବି. (୭୭୭) ଜନପ୍ରସ୍ତୁ,
ସାଧାରଣଙ୍କ ପ୍ରାତିକଳନ, (ପ୍ରୀ)ପ୍ରସ୍ତୁ ।

ଲୋକପ୍ରୀତି—ବି. ଲୋକାନୁଶୀଳ ଦେଖ ।

ଲୋକପ୍ରସ୍ତୁ—ବି. (୭୭୭) ଜନପବାଦର
ଭୟ ।

ଲୋକପ୍ରତିଲିଖିତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଲୋକଙ୍କ
କଥାରେ ଡ୍ରାଇଭରେବା ପାଇଁ ଉଦ୍‌ଦିଷ୍ଟ
ବା ଅଭିପ୍ରେତ । [ଅନୁଦାତା]

ଲୋକପ୍ରତ୍ତି—ପୁ. ବି. ସାଧାରଣଙ୍କ
ଲୋକପ୍ରକ୍ର—ପୁ. ବି. ସାନାଧୁକଣ୍ଠ,
ପ୍ରାନ୍ତବ୍ୟାପୀ ।

ଲୋକପ୍ରବନ—ବି. ଜଗତର ମଙ୍ଗଳ-
ବନ୍ଦନକାରୀ ।

ଲୋକପ୍ରବନ—ପୁ. ବି. ଜଗତକାରୀ ।

ଲୋକମଣ୍ଡ୍ରିଲ—ବି. (୭୭୭) ସମରପୂର୍ବମ୍ବା,
ପ୍ରସାରମଣ୍ଡ୍ରିଲ, ଜନସମାଜ, ଲୋକ-
ସମୂହ, ଜନତା । [ଅଭିମତ ।]

ଲୋକମତ—ବି. (୭୭୭) ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ।

ଲୋକମତବୈଶ୍ୱରୀ—ପୁ. ବି. (୭୭୭) ଜନ-
ପୁରୁଷ, ଜନତା ।

ଲୋକମୟ—ବି. ସ୍ନାନମୟ, ଜନଧାରାର ।

ଲୋକମୟୀଧା—ବି. (୭୭୭) ଲୋକ-
ସମାଜରେ ପ୍ରକଳିତ ଶାତ, ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେ-
ଷର ସମ୍ମାନକା, ଚିରନ୍ତନ ପଢନ୍ତି ।

ଲୋକମାତା—ବି. (ଲୋକ + ମାତ୍ର) ମତ୍ତ;
ଲକ୍ଷ୍ମୀ, କମଳା, ଲୋକଜନମ ।

ଲୋକମର୍ଗ—ବି. (୭୭୭) ଲୋକମୟୀଧା
ଦେଖ ।

ଲୋକମୂଳ—ବି. (୭୭୭) ସମାଧାରଣଙ୍କ
ମୁଖ ବା ମତ, ଜନମତ, ଲୋକଙ୍କ
ମୁହଁରୁ ଶ୍ଵାସିବା ମତ ।

ଲୋକପାତା—ବି. (୭୭୭) ସାରାଯାଦା,
ଜୀବନଯାଦା, (୭୭୭) ଶୋଭାଯାଦା,
ଉତ୍ସବାଦ ଉପଲକ୍ଷ୍ୟରେ ବହୁଲୋକ-
କର ଏକ ଗମନ ।

ଲୋକଯାତ୍ରା ନିଷାହ—ବି. (୭୭୭) ଜନକ
ଯାତ୍ରା ଲୋକରବା ।

ଲୋକଯାତ୍ରାବିଧାନ—ବି. (୭୭୭) ଲୋକ
ଯାତ୍ରା ନିଷାହର ବିଧାନଦେଖି ମନ୍ତ୍ର
ଶାସିବିଶେଷ, ଲୋକଯାତ୍ରା ନିଷାହ ।

ଲୋକଯାତ୍ରିକ—ବି. ସମ୍ମନ, ଜାବନ
ଯାତ୍ରାପତ୍ର ।

ଲୋକରଞ୍ଜିକ—ପୁ. ବି. (୭୭୭) ଯେ
ପ୍ରକାଙ୍କ ସମ୍ମନ କରେ, ସମଳ ଲୋକର
ପ୍ରିୟକାରୀ ।

ଲୋକରଞ୍ଜିନ—ବି. (ଲୋକ + ରଞ୍ଜିନ)
ଲୋକରାଧାରଣଙ୍କର ପ୍ରାତିକଳନ,
(ବି) ଲୋକରଞ୍ଜିନ ଦେଖ ।

ଲୋକରବ—ବି. (୭୭୭) ଜନରବ ।

ଲୋକରବାନ୍ତୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (୭୭୭) ଲୋକର
ଲକ୍ଷ୍ମୀସ୍ବରୂପ, ଲୋକର ସୌଭାଗ୍ୟ ।

ସୁରୂପିଣୀ ।	ଲୋକବିଚର୍ମେତ୍—ବି. (୩ତତ୍) ଲୋକ- ଶୁରବିରୁଦ୍ଧ, ଲୋକମତର ବିପରୀତ ।	ଗୁର, ସାଧାରଣ ପ୍ରଚଳିତ ଖାଦ୍ୟାବଳୀ, (ବି) ସାଧାରଣତଃ ପ୍ରଚଳିତ ।
ଲୋକିଙ୍କା—ବ. (କ.ଧା) ଲୋକାପବାଦ, ନିନ୍ଦା ପ୍ରତି ମନ୍ଦରେ ଉଚ୍ଚ ।	ଲୋକବିଜ୍ଞାତ—ବି. ବିଜ୍ଞାତ, ପ୍ରସିଦ୍ଧ ।	ଲୋକବ୍ରତ—କ୍ଲୀ. ବି. ସଂସାର ପତି, ମନୁଷ୍ୟମାତ୍ର ପ୍ରଚଳିତ ହିୟାପରିଚିତ, (ଗ୍ରା.ବି) ଲୋକସେବାରୁପ ବ୍ରତ, ନର- ନାଶକକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଧର୍ମାନୁଷ୍ଠାନ ।
ଲୋକିଲାଳା—ବ. (୭ତତ୍) ମନୁଷ୍ୟମାଳା, ସଂସାରର ଖେଳୀ ।	ଲୋକବିଦ୍ୱିଷ୍ଟ—ପୁ. ବି. (୩ତତ୍) ଲୋକ- ନିନ୍ଦତ, ଲୋକସାଧାରଣ ଯାହାକୁ ଭଲ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ, (ସ୍ଥି) ଲୋକବିଦ୍ୱିଷ୍ଟ ।	ଲୋକବ୍ରତ—ବ. (୭ତତ୍)ଲୋକସମୁହ ।
ଲୋକଲୋକାନ୍ତର—ବ. (ଦ୍ୱାଦ୍ଵା) ଏହି ଲୋକ ଓ ଅନ୍ୟ ଲୋକ, ଉତ୍ସମେଲେ ଓ ପରମେଲେ ।	ଲୋକବ୍ୟେଷ୍ଟ—ବି. (୭ତତ୍)ଜନସାଧା- ରଣଙ୍କର ବିରାଗ, (୩ତତ୍) ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରତି ବିରାଗଭବ ।	ଲୋକବ୍ୟେଷ୍ଟ—ବ. (୭ତତ୍)ଲୋକସମୁହ ।
ଲୋକଲୋଚନ—ବି. (ଲୋକ+ଲୋଚନ) ମୁର୍ଯ୍ୟ, ଲୋକମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି, କଷ୍ଟ, ଜନସମୁଦ୍ରର ଲୋଚନ ।	ଲୋକବ୍ୟେଷ୍ଟୀ—ପୁ. ବି. ବି. (୩ତତ୍) ଯେଉଁ ଲୋକ ଲୋକଙ୍କୁ ଦୃଶ୍ୟ କରେ, (ସ୍ଥି) ବିଦ୍ୱେଷୀଣୀ ।	ଲୋକବ୍ୟେଷ୍ଟ—କ. (୩ତତ୍)ଲୋକଙ୍କୁ ଦେବା ଉପଦେଶ, ସାଧାରଣଲୋକଙ୍କର ବିଦ୍ୟା ଶିକ୍ଷା, ଜଣକୁ ଦୃଶ୍ୟଆୟିବାଦ୍ୟ ଜନ- ସାଧାରଣଙ୍କର ହେବା ଶିକ୍ଷା ।
ଲୋକବଚନ—ବି. ଜନରବ, (ଗ୍ରା.ବି) ଜନାପବାଦ, ଲୋକନିଧା, ଜନରବ ।	ଲୋକବଧି—ବ. ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା, ଜନତର ନିଯନ୍ତ୍ରଣ ।	ଲୋକବ୍ୟେଷ୍ଟିର୍ଥ—ବି. ଲୋକଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷାଦେବା ନିମିତ୍ତ ।
ଲୋକବଧି—ପୁ. ବି. ପ୍ରକାଶବ୍ରତ, ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରେସରିଲ, (ବି) ଲୋକବଧି, ସଜା, ବିଷ୍ଟ, (ସ୍ଥି) ଲୋକବଧିଲା ।	ଲୋକବଧି—ପୁ. ବି. ଗହବିଶେଷ ।	ଲୋକଶୂନ୍ୟ—ବି. (୩ତତ୍) ଯେଉଁ ଠାରେ କେହି ମନୁଷ୍ୟ ନଥାନ୍ତି, ଅଧିବାସୀଶୂନ୍ୟ ।
ଲୋକବଧୁ—କ୍ଲୀ. ବି. ମନୁଷ୍ୟ ଚିତ୍ତ, ଶତ, ମାତ୍ର ।	ଲୋକବଧୁ—ବି. (୭ତତ୍)ଲୋକ- ମାନଙ୍କୁ ମୁଗ୍ଧ କରିବା, (ବି) ଲୋକ- ବିମୁଗ୍ଧକର ।	ଲୋକଶୂନ୍ୟ—ବ. ଜନଶୂନ୍ୟ, କିମ୍ବଦନ୍ତୀ, ଖେତ, ପ୍ରସିଦ୍ଧ, ପ୍ରବାଦ ।
ଲୋକବଦ୍ଧି—ବି. ଲୋକାପତି ଦେଖ ।	ଲୋକବିରାଗ—ବି. (୩ତତ୍)ଲୋକସାଧା- ରଣଙ୍କର କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରତି ଅପାଦ ଲୋକବିରାଗ—ପୁ. ବି. (୩ତତ୍)ଲୋକ- ବିଦ୍ୱେଷୀ ଦେଖ ।	ଲୋକଶ୍ରେଣୀ—ବି. (୭ତତ୍)ଲୋକସମୁହ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଧାଡ଼ି ।
ଲୋକବାକ—ଗ୍ରା. ବି. ଏକାଧିକ ଲୋକ, ସ୍ଵକରବାକର ।	ଲୋକବିରାଗ—ପୁ. ବି. (୩ତତ୍)ବିଶ୍ୱାସାତ, ଲୋକପ୍ରଦିତ ।	ଲୋକଶକ୍ତି—ବି. ଜାଗତିକ, ବିପ୍ଳବ, (ବି) ଜନହୟମାନରେ ମିଥ୍ୟାଚରଣକାରୀ ।
ଲୋକବାଦ—ବ. (୩ତତ୍) ଲୋକପ୍ରବାଦ, ଦେଖ, ଜନଶୂନ୍ୟ, ଜନାପବାଦ ।	ଲୋକବିରୁଦ୍ଧ—ସ୍ଥି. ବି. ଜନଶୂନ୍ୟ, କିମ୍ବଦନ୍ତ ଲୋକବିରୁଦ୍ଧ—ବି. ଜନତିହୃଦୟ, ପ୍ରକା- ରତନ ।	ଲୋକଶକ୍ତୀ—ବ. ଜନତିକାମୀ ।
ଲୋକବାହି—ବ. (୩ତତ୍) ଲୋକବହୁ- କୁରୁତ, ଆରୁଚିତ୍ତୁ, ଦୃଷ୍ଟିଛତ୍ତା, ଜାତି- ଚୁକ୍ତ, (୩ତତ୍) ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା କହ- ନାହୁ (ସାନ) ।	ଲୋକବିରୁଦ୍ଧ—ବି. ସାଧାରଣ ପ୍ରଚଳିତ ଲୋକବିରୁଦ୍ଧ—ବି. ମନୁଷ୍ୟ ଚିତ୍ତ, ଜନ- ନର ତତ୍ତ୍ଵା ନିଚିତ୍ତ, ପ୍ରାଚୀନ ଉଚ୍ଚ- ବୃତ୍ତ, (ବି) ସାଧାରଣତଃ ପ୍ରଚଳିତ ।	[ବାଣିଜ୍ୟ]
ଲୋକବାହି— ବି. (୩ତତ୍) ଲୋକବହୁ- କୁରୁତ, ଆରୁଚିତ୍ତୁ, ଦୃଷ୍ଟିଛତ୍ତା, ଜାତି- ଚୁକ୍ତ, (୩ତତ୍) ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା କହ- ନାହୁ (ସାନ) ।	ଲୋକବିରୁଦ୍ଧ—ବି. କୌଣସି ପ୍ରଦାନ, ଶବ୍ଦବିବରଣ, ପ୍ରକାଶବ୍ରତ, (ବି-ବ.ଶ) ସଂସାରର କଲ୍ପନାକାମୀ ।	ଲୋକଶବ୍ଦାର—ବ. ବୈଦେଶିକ ଲୋକଶବ୍ଦାର—ବ. ଅଦୃଷ୍ଟ, ଭାଗ୍ୟ ।
ଲୋକବାହି— ବି. (୩ତତ୍) ଲୋକବହୁ- କୁରୁତ, ଆରୁଚିତ୍ତୁ, ଦୃଷ୍ଟିଛତ୍ତା, ଜାତି- ଚୁକ୍ତ, (୩ତତ୍) ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା କହ- ନାହୁ (ସାନ) ।	ଲୋକବିରୁଦ୍ଧ—ବି. ମନୁଷ୍ୟକ ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟ ଲୋକବିରୁଦ୍ଧ—ବି. (୩ତତ୍) ବିତ୍ତ ମନୁଷ୍ୟକ ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟ (ପ୍ରାଣ) ।	ଲୋକଶବ୍ଦାର—ବି. (୩ତତ୍) ଜନହୟମା- ନମ, ଜନତା, ଭିତ୍ତ ।
ଲୋକବାହି— ବି. (୩ତତ୍) ଲୋକବହୁ- କୁରୁତ, ଆରୁଚିତ୍ତୁ, ଦୃଷ୍ଟିଛତ୍ତା, ଜାତି- ଚୁକ୍ତ, (୩ତତ୍) ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା କହ- ନାହୁ (ସାନ) ।	ଲୋକବିରୁଦ୍ଧ—ବି. କୌଣସି ପ୍ରଦାନ, ଶବ୍ଦବିବରଣ, ପ୍ରକାଶବ୍ରତ, (ବି-ବ.ଶ) ସଂସାରର କଲ୍ପନାକାମୀ ।	ଲୋକଶବ୍ଦାର—ବି. (୩ତତ୍) ଜନହୟମା- ନମ, ଜନତା, ଭିତ୍ତ ।
ଲୋକବାହି— ବି. (୩ତତ୍) ଲୋକବହୁ- କୁରୁତ, ଆରୁଚିତ୍ତୁ, ଦୃଷ୍ଟିଛତ୍ତା, ଜାତି- ଚୁକ୍ତ, (୩ତତ୍) ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା କହ- ନାହୁ (ସାନ) ।	ଲୋକବିରୁଦ୍ଧ—ବି. କୌଣସି ପ୍ରଦାନ, ଶବ୍ଦବିବରଣ, ପ୍ରକାଶବ୍ରତ, (ବି-ବ.ଶ) ସଂସାରର କଲ୍ପନାକାମୀ ।	ଲୋକଶବ୍ଦାର—ବି. (୩ତତ୍) ଜନହୟମା- ନମ, ଜନତା, ଭିତ୍ତ ।
ଲୋକବାହି— ବି. (୩ତତ୍) ଲୋକବହୁ- କୁରୁତ, ଆରୁଚିତ୍ତୁ, ଦୃଷ୍ଟିଛତ୍ତା, ଜାତି- ଚୁକ୍ତ, (୩ତତ୍) ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା କହ- ନାହୁ (ସାନ) ।	ଲୋକବିରୁଦ୍ଧ—ବି. କୌଣସି ପ୍ରଦାନ, ଶବ୍ଦବିବରଣ, ପ୍ରକାଶବ୍ରତ, (ବି-ବ.ଶ) ସଂସାରର କଲ୍ପନାକାମୀ ।	ଲୋକଶବ୍ଦାର—ବି. (୩ତତ୍) ଜନହୟମା- ନମ, ଜନତା, ଭିତ୍ତ ।

ମୋଦିତ, ଲୋକ ସାକ୍ଷୀ ପଞ୍ଚଥବା
(ଦଳିଲ), (ଅବ୍ୟ) ସାକ୍ଷୀ ସମସ୍ତରେ ।
ଲୋକସାହୀ—ୟୁ.ବି. (୭ତ୍ତ) ମୂର୍ଖୀ,
ଅନ୍ତିମ, ବ୍ରହ୍ମ । [ଥରେ ।

ଲୋକସାହୀ—ଅବ୍ୟ. ସାଧାରଣ ମଙ୍ଗଳା-
ଲୋକସାହୀକୁଡ଼ି—ବିଂ. ଲୋକମାନଙ୍କ
ମଙ୍ଗଳାର୍ଥରେ ଅନୁଷ୍ଠାତ ।

ଲୋକସାଧକ—ୟୁ.ବି. ଲଗତ୍ର ସୃଷ୍ଟିକାଶୀ ।
ଲୋକସାଧାରଣ—ଗ୍ରା.ବି. (କ.ଧା) ସର୍ବ-
ସାଧାରଣ, ଲୋକମାନେ ।

ଲୋକସାନ—ୟା.ବି. ଶତ ।

ଲୋକସମାନ୍ୟ—ବି. (୭ତ୍ତ)ସାଧାରଣ,
ହତବର୍ତ୍ତରେ ଯାହା ଦେଖାଯାଏ ବା
ଚଲେ !

ଲୋକସିକ—ବି. (୭ତ୍ତ) ପରିଷକ, ପ୍ରକ-
ଳିତ, ନ୍ୟବହାର ଦିତ, ସାଧାରଣ ଗୁଣତ

ଲୋକସମାବେଳୀ—ୟୁ.ବି. ସାଧାରଣ
ହୀମା ବହୁତ୍ତ, ଅଲୋକିନ, ଅସ୍ଵାଭ-
ବିକ ।

ଲୋକସୁନ୍ଦର—ବି. ବୃକ୍ଷବିଶେଷ, (ବି)
ସାଧାରଣ ଯାହାକୁ ସୁନ୍ଦରବୁପେ ଗ୍ରହଣ
କରୁନ୍ତି ।

ଲୋକସୁମାର—ଗ୍ରା.ବି. ଶକ୍ତିଲୋକଙ୍କୁ
ଗଣନା କରି ଲୋକପଣ୍ଡ୍ୟା ପ୍ରାଣକରଣ

ଲୋକସେବକମାଳ—ବି. ଲାଲା ଲଜ-
ପତ୍ର ରୂପଙ୍କବ୍ରାହ୍ମ ବିଂଶତିଆଜୀର
ପ୍ରଥମଭାଗରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସମାଜ ।

ଲୋକସେବା—ବି. (୭ତ୍ତ) ସାଧାରଣଙ୍କ
ଉପକାର କରିବା ।

ଲୋକସ୍ତଳ—କ୍ଲୀ.ବି.ଦୈନିକନ ଘଟନା ।

ଲୋକସ୍ତଳ—ବି. (୭ତ୍ତ) ଜାଗତିକ
ନିୟମ, ପ୍ରତିନିଧି ପଙ୍କର, ସମ୍ବାର
ପ୍ରୟୋଗ ବା ରକ୍ଷା, ମନୁଷ୍ୟବାସ, ମନୁଷ୍ୟ
ସମାଜ, ବିଶ୍ଵଜନାନ ବିଧ, ସାଂସାରିକ
ଅବସ୍ଥାତ ।

ଲୋକହୃଦ୍ୟ—ଗ୍ରା.ବି. (୯-ଲୋକହୃଦ୍ୟକା)
ହଟହଟା, ଉପହାସ, ଲୋକାପବାଦ,
(ବି) ଲୋକହୃଦ୍ୟ, ଲୋକରେ
ଉପହାସକ୍ଷତି ।

ଲୋକହୃଦ୍ୟକାରୀ—ଗ୍ରା. କ୍ର. ନିଜେ
ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପହାସକ୍ଷତ ହେବା-
ଭଲି କାର୍ଯ୍ୟକରିବା, ଲୋକହୃଦ୍ୟକାରୀ
କରିବା ।

ଲୋକହୃଦ୍ୟକାରୀରେଇବା—ଗ୍ରା. କ୍ର.
କୌଣସି ବନ୍ଦ୍ର ଲୋକମାନଙ୍କର ଉପ-
ହାସକ୍ଷତ ହେବାଭଲି କାର୍ଯ୍ୟକରିବା ।

ଲୋକହୃଦ୍ୟକାରୀରେଇବା—ଗ୍ରା.ବି.କନ୍ଦୁମାଳରେ
ହ୍ୟାସାମ୍ବଦ ହେବା । [ଦେଖ ।

ଲୋକହୃଦ୍ୟକାରୀ—ଗ୍ରା.କ୍ର.ଲୋକହୃଦ୍ୟକାରୀ
ଲୋକହୃଦ୍ୟ—ୟୁ.ବି. (ବ.ଶ୍ର.)ଜଗତର
ହ୍ୟାସାମ୍ବଦ ସାଧାରଣଙ୍କବ୍ରାହ୍ମ ଉପହଦିତ,
ଲୋକହୃଦ୍ୟ ।

ଲୋକହୃତ—ବ. (୭ତ୍ତ) ଜନସମୁଦ୍ରର
ମଙ୍ଗଳ ବା ଉପକାର, ଜଗତର ମଙ୍ଗଳ,
(ବି) ଲୋକହୃତକର ।

ଲୋକହୃତକର—ବ. (୭ତ୍ତ)ସର୍ବସାଧା-
ରଣଙ୍କର ମଙ୍ଗଳକନକ ।

ଲୋକହୃତକ୍ରତ୍ୱ—ବ. (୭ତ୍ତ)ସାଧାରଣଙ୍କ
ଉପକାର ସାଧନବୁପ କ୍ରତ୍ୱ, (ବି.
ବ.ଶ୍ର.) ଲୋକର ହୃତପାଦନବୁପ କ୍ରତ୍ୱ-
ଧାରୀ ।

ଲୋକହୃତେଷ୍ଟା—ବ. (୭ତ୍ତ)ଲୋକ-
ହୃତ ବା ମଙ୍ଗଳ କରିବାର ଜାହା ।

ଲୋକହୃତେଷ୍ଟା—ୟୁ. ବି. (୭ତ୍ତ)
ଲୋକମାନଙ୍କର ହୃତ ବା ମଙ୍ଗଳକାମୀ,
(ଶ୍ରୀ) ଲୋକହୃତେଷ୍ଟା, (ବି) ଦେଖ-
ହୃତେଷ୍ଟା ।

ଲୋକାକାଶ—ବ. ଆକାଶ, ଶୂନ୍ୟପ୍ରାନ୍ତ,
(ଜୈନମତେ) ଜଗତର ଅଂଶବିଶେଷ,
ହୃଦୟକ ଅମୁକ୍ତ ଜୀବପାଦ ବାସଭ୍ରମି

ଲୋକାକାଶୀର୍ଣ୍ଣ—ବି. (୩ତ୍ତ)ଲୋକବ୍ୟାପ୍ତ
ବହୁଲୋକବ୍ରାହ୍ମ ସମାଜନ, (ଶ୍ରୀ)କାଶୀ ।

ଲୋକାକୁର—ବ. (୩ତ୍ତ) ଦେଶାକୁର,
ଲୋକଶତ, ଲୋକର ଅନୁଷ୍ଠାତ
ବ୍ୟାହାର ।

ଲୋକାକୁରବହୁତ୍ତ—ବି. (୩ତ୍ତ)
ଦେଶାକୁର ବିପଶ୍ଚାତ ।

ଲୋକାକୁରବହୁତ୍ତ—ବି. (୩ତ୍ତ)

ଦେଶାକୁର ଅନୁଷ୍ଠାରେ କରାଯିବା ।

ଲୋକାତିଶ—ବି. ଅସାମାନ୍ୟ, ଲୋକ-
ଭାତ ଦେଖ, ଅଭୁତ, ସାଧାରଣ ନିୟମ
ବହୁତ ।

ଲୋକାତିଶୟ—ବି. ଲୋକାତିଶ, ନିତ୍ୟ-
ସାଧ ପ୍ରଥା ବହୁତ୍ତ, ଲୋକଭାତ ଦେଖ ।

ଲୋକାତିଶତ—ବ. (୩ତ୍ତ) ଲୋକ
ବିଗ୍ରହିତ, ଅଲୋକିନ, ଅଗ୍ରହ୍ୟ ।

ଲୋକାତ୍ମା—ବ. ଜଗତର ଆୟୋଜନ, ବିଷ୍ଣୁ ।

ଲୋକାତ୍ମା—ବ. ଜଗତ ସ୍ଵର୍ଗ ଆଦିକର୍ତ୍ତା,
ବିଷ୍ଣୁ ।

ଲୋକାଧ୍ୟପ—ବ. (ଲୋକ + ଅଧ୍ୟପ)
୭ତ୍ତ; ଲୋକପାଳ, ଦେବତାତ,
ନରପତ, ବୁଦ୍ଧବଦବ ।

ଲୋକାଧ୍ୟପ—ୟୁ. ବ. (ଲୋକ + ଅଧ୍ୟ-
ପତ) ଲୋକପାଳ ଦେଖ ।

ଲୋକାଧ୍ୟଷ୍ଟ—ବ. (୭ତ୍ତ)ଲୋକନାୟକ,
ବିଷ୍ଣୁ, ଭଗବାନ ।

ଲୋକାନ୍ତୁତ୍ସ୍ତ—ବ. ଜଗନ୍ନାଥ, ପ୍ରଜା-
ବର୍ତ୍ତକ ଦ୍ଵାତ୍ରି, ସାଧାରଣ ପ୍ରତ ଅନୁ-
କମ୍ପ ।

ଲୋକାନ୍ତୁତ୍ସ୍ତ—ବ. ଜନସାଧାରଣଙ୍କ
ପ୍ରତ ସ୍ଵେତ ବା କୟା ।

ଲୋକାନ୍ତ୍ୟ—ଗ୍ରା.ବି. ମୃଜ୍ଜୁ ।

ଲୋକାନ୍ତ୍ୟ—ବ. (ଅନ୍ୟ + ଲୋକ)
ପରଲୋକ, ମୃଜ୍ଜୁର ପରବର୍ତ୍ତୀ ପରାର,
ସର୍ବ, ଅନ୍ୟଲାକ, (ଶ୍ରୀ) ମୃଜ୍ଜୁ ।

ଲୋକାନ୍ତ୍ୟରଗତ—ୟୁ.ବି. (୧ତ୍ତ)ମୃତ,
ପରଲୋକଗତ । [ମୃଜ୍ଜୁ]

ଲୋକାନ୍ତ୍ୟରଗତ—ବ. ପରଲୋକପାତ୍ର,
ଲୋକାନ୍ତ୍ୟରକ—ବ. ଲୋକଦ୍ୱୟ ମଧ୍ୟରେ
ଅବପ୍ରାନକାଶ ।

ଲୋକାନ୍ତ୍ୟରକ—ବ. (ଲୋକାନ୍ତ୍ୟ +
ରକ) ପରଲୋକଗତ, ମୃତ ।

ଲୋକାପବାଦ—ବ.(କ.ଧା)ଜନାପବାଦ,
ଲୋକନିନା, କଳଙ୍କ ।

ଲୋକାପବାଦଭୟ—ବ. (୩ତ୍ତ)ଲୋକ
ନିନାକୁ ଭର ।

ଲୋକାଭ୍ୟବ—ବ. (୭ଡ଼ତ୍ର) ଆବଶ୍ୟକୀୟ
ଲୋକଙ୍କ ଅପରୁଳୁଚା, ସାହାଯ୍ୟକାଣ୍ଡ
ଲୋକ ଜ ମିଳିବା ଅବସ୍ଥା ।

ଲୋକାଭ୍ୟବ—ପୁଂ. ବି. ପ୍ରକବ୍ୟାପୀ
(ଆଲୋକ) । [ବୁଦ୍ଧବିଦଶେଷ]

ଲୋକାଭ୍ୟବିଷ୍ଟିତ—ବି. ଜଗନ୍ନାଥ୍ରୀତ, (ବି)

ଲୋକାଭ୍ୟବମ—ପୁଂ.ବି. (୭ଡ଼ତ୍ର) ଲୋକ
ମାନଙ୍କ ପ୍ରାଚିନକକ, ଲୋକପ୍ରିୟ,
ଲୋକମାନଙ୍କ ଚଷ୍ଟକ ମନୋହର,
(୭ଡ଼ତ୍ର) ଅତି ସୁନ୍ଦର ।

ଲୋକାଭ୍ୟବ୍ୟଦୟ—ବ. (୭ଡ଼ତ୍ର) ଜନ-
ସମୁହର ଉନ୍ନତି ।

ଲୋକାୟତ—ବି. (ଲୋକ+ଆ+ୟତ
+କ.ଥ) ରୂପାକ ମତାବଳମ୍ବୀ, (ବି)
ରୂପାକ ମୁନିଙ୍କ ମତ, ନାତ୍ରିକଶାସ୍ତ୍ର,
ନାତ୍ରିକତା, ଯେ ରହିଲେକ ଛଢା
ପରଲୋକ ସ୍ଥିକାର କରେ ନାହିଁ ଏହ-
ପରି ମତବାଦ ।

ଲୋକାୟତନ—ବ.ରୂପାକ, ଯେ ରୂପାକ
ମତ ଅନୁୟରଣ କର ଚଳନ୍ତି ।

ଲୋକ ସୁତିକ—ପୁଂ.ବି. (ଲୋକାୟତ
+ତିକ) ନାତ୍ରିକ୍ୟ ମତାବଳମ୍ବୀ,
ପୁତିକ ଶିଷ୍ଟ ରୂପାକ ମତାବଳମ୍ବୀ ।

ଲୋକାୟନ—ବ. (୭ଡ଼ତ୍ର) ନାରାୟଣ ।
ଲୋକାରଣ୍ୟ—ବ. (୭ଡ଼ତ୍ର) ଜନତା,
ଭିତ, ବହୁଲୋକର ସଂଗମ, (ଗ୍ର.ବି)
ବହୁଲୋକରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ଲୋକାରମ—ବ. ଭିଶ୍ଵର, ଭଗବାନ, ବିଷ୍ଣୁ ।
ଲୋକାଲୟ—ବ. (୭ଡ଼ତ୍ର) ଜନପଦ,
ମନୁଷ୍ୟର ବସନ୍ତକୁ, ଗ୍ରାମ ।

ଲୋକାଲ୍ୟକ—ବ. (ଲୋକ+ଆଲ୍ୟକ)
ସୂର୍ଯ୍ୟକରଣ ଦ୍ୱାରା ଏକାଶ ଆଲୋକିତ
ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟକରଣ ନ ପଡ଼ିବା ହେଉଥିବା
ଅନ୍ୟପାଶ ଅନ୍ଧକାରକୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ
ଦେଖିବାକାଣ୍ଡ ସୂର୍ଯ୍ୟକରଣର ପରିଷ୍ଠ
ପରୀକ୍ଷା ବିପୁଲ ପରିବିଶେଷ, ଚରବାଳ ।

ଲୋକାବେଶନ—ବ. ଜଗତର, ମଞ୍ଜଳ-
ସାଧନାର୍ଥ ଚିନ୍ତା ।

ଲୋକିତ୍ତ—ବି. (ଲୋକ+ମ୍ରିତ) ଦୃଷ୍ଟ
ଲୋକିତ୍ତ—ବି. ଦେଖିବା ।

ଲୋକିତ୍ତ—ବି. ଲୋକପ୍ରାପ୍ତ, ଲୋକପତ,
ଜଗଜାସ୍ତିମାନ୍ତ୍ର ।

ଲୋକେ—ଶା. ବି. ମନୁଷ୍ୟମାନେ, ସଂ-
ହାଧାରଣ, ସଂସାରର ଲୋକେ, କେତେକ
ବଢ଼ି ।

ଲୋକେଶ—ପୁଂ. ବି. (ଲୋକ+ଇଶ) କଟିବାରି, ବ୍ରହ୍ମା, ରାଜା, ବୁଦ୍ଧବିଶେଷ,
ପାରଦ, ଲୋକପାଳ, ରତ୍ନ ।

ଲୋକେଶର—ପୁଂ. ବି. (ଲୋକ+ଇଶର)
ବ୍ରହ୍ମା, ଜଗତାଶର ।

ଲୋକେକିବଳୁ—ପୁଂ. ବି. ଗୌତମମୁକ
ବା ଶାକମୁକ ।

ଲୋକେଷଣ—ପୁଂ. ବି. ସଂସାରର ଅଭ୍ୟ-
ଦୟର କାମନା, ପ୍ରତଷ୍ଠା ବା ଯଶର
କାମନା, ସ୍ଵର୍ଗପ୍ରିୟଜ୍ଞା ।

ଲୋକେକି—ବ. ପ୍ରବାଦ, କିମ୍ବଦନ୍ତ ।
ପ୍ରକିଳିତ ଚାକ୍ୟ, ପ୍ରବତ୍ତନ, ବାକ୍ୟାଳ-
ଜାରିବିଶେଷ ।

ଲୋକେତ୍ର—ବି. (ଲୋକ+ତ୍ରିତ୍ର)
ଅଲୋକଯାମାନ୍ୟ, ଅଲୋକିତକ, ଲୋକା
ଜାତ, ଲୋକଶ୍ରେଷ୍ଠ, (ବି) ଶ୍ରେଷ୍ଠବ୍ୟକ୍ତ,
ଅପାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତ, ରାଜା ।

ଲୋକେତ୍ରବାଦ—ବ. ବୌଦ୍ଧପଦ୍ମବ୍ୟାପ୍ୟ
ବିଶେଷ ।

ଲୋକ୍ୟ—ଚି. ଲୋକାନ୍ତି, ଜଗତାୟାସ୍ତ,
ସ୍ଵର୍କାର୍ଥ ପରିଷ୍ଠ ଶାନ୍ତି, ବିଷ୍ଟ ଶାନ୍ତି
ଶାନ୍ତିକ ।

ଲୋକର-ବ. ମୁତ୍ତିପିଣ୍ଡ, ଲୋକ୍ୟ, ମାଟିର ଟେଲା
ଲୋଗେଷ୍ଟକା-ବ. କାଦୁଅରେ ତିଆର ଇଟ

ଲୋତ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଲୋତ+ଥ) ଅଶ୍ରୁ,
ଲୋତକ ।

ଲୋତକ—ବି. (ଲୋତ+କ.ଅକ) ମାଂସ-
ପିଣ୍ଡ, ଅଷ୍ଟିରାରକା, କଷ୍ଟକ, ସ୍ଥିମାନଙ୍କର
ଲକାଟଭୂଷଣ, ମଥାମଣ୍ଡ, କର୍ଣ୍ଣଭୂଷଣ,
ଭର୍ତ୍ତାକୀ, କଳା ପୋଷାକ, ଧନୁଗୁଣ,
ସାପକାର୍ତ୍ତ, ଶୁଅର୍ତ୍ତମ୍, କଦଳିମାତ୍ର, ମଳ-
ବତ୍ତ, (ବି) ଦୂରଧାରକ, ନିଷୋଧ,

(ବି) ଲୋତକା ।

ଲୋଚନ—ବ. (ଲୋଚ+ଶ.ଅନ) ଚଷ୍ଟ,
ଶାରକ, ଗବାନ୍ଧ, (କ.ଅନ) ସୂର୍ଯ୍ୟ, (ଶ.ଅନ)
ଦର୍ଶନ, ଦେଖିବା, ଆଲୋଚନା, (ବି.
କ.ଅନ) ଉତ୍ସନ୍ମାନା ।

ଲୋଚନଗୋଚର—ବ. ଦୃଷ୍ଟିପଥ, ଦୃଷ୍ଟି-
ଗୋଚର, ଦୃଷ୍ଟିର ସୀମା, (ବି) ଦୃଷ୍ଟି-
ପଥାରୁଛି, ଦୃଶ୍ୟ ।

ଲୋଚନକଳ—କ୍ଲୀ.ବି. (୭ଡ଼ତ୍ର) ଲୋଚନ,
ଅଶ୍ରୁ, ନୟନବାଧା ।

ଲୋଚନପଥ—ବ. (ଲୋଚନ+ପଥ)
ନେଷପଥ, ଦୃଷ୍ଟିମାର୍ଗ ।

ଲୋଚନପୁର—ଶା. ବି. ଓଡ଼ିଶା ଉପ-
କୁଳର ପ୍ରାଚୀନ ବନ୍ଦରବିଶେଷ ।

ଲୋଚନପ୍ରାନ୍ତ—ବ. (୭ଡ଼ତ୍ର) ଚଷ୍ଟର ଶେଷ-
ସୀମା, ଚଷ୍ଟର ଯେଉଁ ଅଂଶ କାନଥାଙ୍କୁ
ଆସ । [କର, ସୁନ୍ଦର ।]

ଲୋଚନରଞ୍ଜନ—ବି. (୭ଡ଼ତ୍ର) ନେଷପ୍ରାନ୍ତ-
ଲୋଚନଲୋଭନ-ବି. (୭ଡ଼ତ୍ର) ଲାକ୍ୟା-
ଦ୍ଵରକ(ଦୃଷ୍ଟ), ପାହାକୁ ଦେଖିଲେ ପୁନଃ
ପୁନଃ ମନ ବଳେ । [ହୃତକର ।]

ଲୋଚନରତ୍ନ—ବି. (୭ଡ଼ତ୍ର) ପ୍ରେର
ଲୋଚନରତ୍ନା-ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଅଞ୍ଚଳ, ରୁତିଆ ।

ଲୋଚନା—ବ. (ଲୁଚ୍+ଅନ+ଆ)
ସମାଲୋଚନା, ବେଚନା, ବୁଦ୍ଧଶକ୍ତି
ବିଶେଷ, (ବି) ଲୋଚନୟକ୍ତା ।

ଲୋଚନାଶଳ--ବ. (୭ଡ଼ତ୍ର) ନେଷକୋଣ ।
ଲୋଚନାଶଳ-ବ. (୭ଡ଼ତ୍ର) ନେଷର ତୃପ୍ତି ।

ଲୋଚନାରମ—-ପୁଂ. ବି. ସୁନ୍ଦର,
(ଶ୍ରୀ) ଲୋଚନାରମା ।

ଲୋଚନାର୍ମୁ—ବ. (ଲୋଚନ+ଆମ୍ବୁ)
ଅଭିମୁକ୍ତ, ଚଷ୍ଟ ରଗଡ଼ିହେବା ଘେଗ ।

ଲୋଚନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ଲୋଚନ+ଇ) ମହା-
ଶ୍ରାବଣିକା, ମୁଣ୍ଡିଶ୍ଵର ।

ଲୋମେର୍କଟ—ବ. ଲୋଚନପ୍ରକାଶ କେଣେ ।
ଲୋମେର୍କା-ବ. ବୁଦ୍ଧକଟା, ଅଜମୋଦା,
ମୟୁରବୁଦ୍ଧିଆ ।

ଲୋମେଲକ—ବ. ମଧ୍ୟରାଶ ପୁଣ୍ୟ
ଦେଖାଯିବା ସ୍ଵପ୍ନ ।

ଲୋଗୁ—ଶା. ବି. ଲକ୍ଷ୍ମିଟ, କାମୁକ, କୁଷ୍ଠି,

ଲୁହ, ଲୁହୁଯୁତ, ଗୁଡ଼ାଏ, ଅଷ୍ଟମ, ଅନ୍ତର୍ମର୍ତ୍ତ ।

ଲେଖୁ(ଚେ)ଇବା—ଶା.କି. (ହସ୍ତପଦା-ଦିକୁ) ସଙ୍କୁତି କରିବା, ଲୁହୁଇବା ।

ଲେଖୁ(ଏକ)—ଶା.ବି.ବି.ଲୁହୁଏ, ଲୁହୁକ ଦେଖ, ଗୁଡ଼ାଏ । [ଦେଖ ।

ଲେଖୁଗ୍ରେବ—ଶା. ବ. ବି. ଲୁହୁଗ୍ରେବ ଲେଖୁହୁପା-ଶା.କି.ବି.ଲୁହୁଗ୍ରେବ ଦେଖ ।

ଲେଖୁଣ(ଶି)—ଶା. ବ. (ହସ୍ତକୋଚନ) ସଙ୍କୁତି ।

ଲେଖିକା—ବ. (ଲୋତ୍+ଇକା+ଆ) ଲୋପ୍ତୀ, ଲୁହ ଦେଖ ।

ଲେଖିବା—ଶା.କି.(ହସ୍ତ-ଲୁହୁଯୁତ)ଲୁହିବା ଦେଖ, (ହସ୍ତ-ସଙ୍କୁତି)କୁହିତ କରିବା ।

ଲୋକ—ଶା. ବୁ. ବି. ଲମ୍ବା, ନଷ୍ଟ ଚିତ୍ତ, କାମକାଳ, (ବିଜ୍ଞାନି)କାମକାଳ ।

ଲୋଟ—ଶା.ବି. (ହସ୍ତ-ଲୋଧି) ପାଟିଛ ଆଲୋଧି, (ହସ୍ତ-ଲୁହୁନ) ଲୁହି, ଉକାଇତ ।

ଲୋଟଣ—ଶା. ବ. ଭୁମିରେ ଗଢ଼ିବା, ବନ ଭାଙ୍ଗିବା ।

ଲୋଟଣ—ଶା.ବି. ଲେଉଥୁଥିବା, ବନ ଭାଙ୍ଗୁଥିବା, ଯାହା ଲେଟୁଥାଏ, ଲୋଟୁ-ଥିବା ।

ଲୋଟଣି—ଶା.ବି. ଲେଉଥୁଥିବା, ବନ ଭାଙ୍ଗୁଥିବା, ଯାହା ଲେଟୁଥାଏ, ଲୋଟୁ-ଥିବା ।

ଲୋଟଣିଜୋଡ଼ା (ଖୋପା)—ଶା. ବ. ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କର କେଣବନନ୍ଦିବଶେଷ ।

ଲୋଟଣିପାର—ଶା.ବ. ପାରକତବଶେଷ, ଯେଉଁ ପାରମାନେ ଶୁଣ୍ୟରେ ବା ଭୁଲିରେ ଲେବିଟି ଲେବିଟି ବନ ଭାଙ୍ଗନ୍ତି ।

ଲୋଟନିବନ୍ଧ—ଶା.ବ. ଭୁମିରେ ଗଢ଼ି ଗଢ଼ି ବା ଶୁଣ୍ୟରେ ଲିଖ ଦେଇ ଶରୀରକୁ ଲେଇବା ବନ ବା ବ୍ୟାଘାମ ।

ଲୋଟନ-ବି.ରେତୁତଃ ରୂପନ, ଧୂଳିରେ ଗଢ଼ାଇବେବା । [ବିଶେଷ ।

ଲୋଟରେଲଇ—ଶା. ବ. ଆମ୍ବିଲା ଲକ୍ତା-ଲୋଟା—ବ. ଏକ ପ୍ରକାର ପାଳଙ୍କ ଶାଗ, (ଶା.ବ.) ତାଳ, କଳପାଣ୍ଠ ।

ଲୋଟ(ଟେ)ଇବା—ଶା. କି. ଲେଖିବ କିମ୍ବା ଶିକ୍ଷାର ଶିକ୍ଷାନ୍ତରୂପ, ଲୁହି ବାହିମ୍ବର-ଶିକ୍ଷାନ୍ତରୂପ ।

ଲେଟିକିବା—ଶା.କି.ଲୁହିକରିବା ଦେଖ ଲେଖିକା—ବ. ଖାପାଳଙ୍କ ।

ଲେଖିବା—ଶା.କି. (ହସ୍ତ-ଲୁହୁନ) ଲୁହୁନ, ବିଲୁହିତ ହେବା, ଉକାଇତ କରି ବସ୍ତୁ ଅପରାଶ କରିବା ।

ଲୋଠ—ବ. (ଲୁହୁ+ଶା.ଅ) ଭୁମିରେ ଲୋଟିବା, ଗଢ଼ିବା ।

ଲୋଠନ—ବ. (ଲୁହୁ+ଶା.ଅନ) ଭୁମିରେ ଗଢ଼ିବା, ମୃଣହଲାଇବା ।

ଲୋଠ—ବ. (ବ.ଶ) ଯେଉଁ ପ୍ଲାନରେ ଯୋଡ଼ା ଗଢ଼ିଥାଏ ।

ଲୋତନ—ବ. (ଲୁହୁ+ଶା.ଅନ) ଇତ୍ତଃ ପ୍ରତିଃ ଚଳନ, ଆଲୋତନ, ଆନ୍ଦୋଲନ ।

ଲୋତନ୍ତା—ଶା.ବି. ମଣ୍ଡାକୁଥିବା, ଅନ୍ଦେ-ପଶକାଶ, ଯାହାର ଦରକାର ଥାଏ, ଯେ ଲୋତୁ ଥାଏ ।

ଲୋତୋ—ଶା.କି. ପ୍ରୟୋଜନ, ଅନ୍ଦେଷଣ, ଖୋଜିବା, ବନ୍ଧୁଆଦିଙ୍କ ନିମନ୍ତଣ, (ବିଂ) ବିକାହାଦ ଉତ୍ସବକୁ ନିମନ୍ତି, ପଦ୍ମେ-ନିମୟ, ଦରକାଶ, ଅନ୍ଦେଷିତ, ରପ୍ତି ।

ଲୋତୁଆଣିବା—ଶା. କି. ବରଣ କରି ଆଣିବା, ନିମନ୍ତଣ କରି ଆଣିବା ।

ଲୋତୁତ—ବ. (ଲୁହୁ+ଶିତ+ମ.ତ) ଆଲୋତୁତ, ଆନ୍ଦୋଲିତ, ଚିନ୍ତିତ, ଦୁଃଖାଭିଭୂତ ।

ଲୋତୁବା—ଶା. କି. ନିମନ୍ତଣ କରିବା, ଖୋଜିବା, ଦରକାର କରିବା, ବାପ୍ରା-କରିବା, (ପ୍ରା.ଗଞ୍ଜାମ) ଅନୁରୋଧକରିବା, ଡାକିବା ।

ଲୋତକ—କ୍ଲା. ବ. ଲବଣ, ଲୁଣ ।

ଲୋତଣ—ବ. ଲବଣତୁଣ ।

ଲୋଗା—ବ. ଶୁଦ୍ଧିମିଳିକା, ଲୋଣିଦେଖ, (ଶା.ବି) ଲବଣାକ୍ତ, ଲୁଣିଆ ।

ଲୋଗାମ୍ବା—ବ. ଲୋଣି ଦେଖ ।

ଲୋଗାର—ବ. ଶାରବିଶେଷ ।

ଲୋଣିକା—କି. ଲୋଣି ଦେଖ ।

ଲୋଣି—ବ. ପନ୍ଥଶାକବିଶେଷ, ଲୁଣ-କୁଣିଆ ଶାକଚୁଲ୍ଲ ।

ଲୋଟ—ବ. (ଲୁହୁ+ଶା.ଅ) ଗୈରମାଲ,

ଅନ୍ତେତ ଦ୍ରବ୍ୟ, ଲୋତକ, ଅଶ୍ରୁ, ଅଶ୍ରୁ-ପାତି, ଚିତ୍ତ, ରଣ, ଲବଣ ।

ଲୋତକ—ବ. (ଲୋତ+କ) ଲୁହୁ, ଅଶ୍ରୁ ।

ଲୋତର—ଶା.ବି. (ଏ ଲୁକିତ) କୁନ୍ତ, ଲୁକିତ, ଲତପତ୍ର, ନରମ, ପତଳା-ମେରିଶିଷ୍ଟ, ଜଣ୍ଠି ।

ଲୋତରକୋତର—ଶା.ପୁ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ହସିହସି ଅବଶ ହୋଇଯିବା, ଅତିକ୍ରମ ସତିପାରଥିବା (ଫଳ) ।

ଲୋତର—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଲୋତରର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ, ପଳିତ ଚର୍ମଯୁକ୍ତ ଓ ଲୁକିତ ପ୍ରମା (ଶ୍ରୀ) ।

ଲୋତର—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଗୈରମାଲ, ଶୁଦ୍ଧ (ଧନ), (ବି) ଶୁଦ୍ଧଧନ ।

ଲୋତର—ଶା. (ଲୁହୁ+ମୁରି.ତ) ଲୋତକ, ନେତନଳ, ରୈତମାଳ ।

ଲୋଥ—ଶା. ବି. ନେତନଳ, ବାମନକାର ବିକଲ୍ୟାକାର ଅଳଙ୍କାର-ବିଶେଷ ।

ଲୋଥର—ଶା.ବି ଓ ବି. (ହସ୍ତ-ପୁଳକାୟ) ନମ୍ବୁଦକ ବ୍ୟକ୍ତି, ହେଞ୍ଜିତା, ଅତିରିକ୍ତ ବସ୍ତୁସ ହେଲେପୁତ୍ର ଯେ ବିବାହ କରି ନ ଥାଏ, ଓଥେବୁ, ଅତି ପୁଲକାୟ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଲୋଥରୀ—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି ଓ ବି. ସ୍ତ୍ରୀଶ୍ଵରବ-ବିଶ୍ଵତା ସ୍ତ୍ରୀ, ହେଞ୍ଜେତ୍ତା ଅତିରିକ୍ତା, ବିଷ୍ଵପ୍ରକାଶମାତ୍ର, ଦରବୁଢ଼ି ।

ଲୋଦର—ଶା.ବି. ଶତାଧି କଢ଼ାଇବାର ବାରି ଶିପାତରେ ଦିଆରି ଲମ୍ବ ବଡ଼ପାଦ ।

ଲୋଦା—ଶା. ବ. ନୋଦା ଦେଖ ।

ଲୋଧ—ପୁ.ବ. (ରୂଧ୍+ର) ଲୋଧରତ, ।

ଲୋଧକୁଷ—ଦୁ. ବି. ଲୋଧକୁଷ ।

ଲୋଧକୁଷ—ବ. ମଧୁକୁଷ୍ଟି, ମହୁକୁଷ ।

ଲୋଧପୁଷ୍ପ—ବ. ଶାନ୍ତିଧାନବିଶେଷ ।

ଲୋଧପୁଷ୍ପି—ବ. ହୃସଧାତିକ, ଶୁଦ୍ଧ ଧାରିପୁଲ ।

ଲୋଧ—ଶା. (ବସ୍ତୁର) ବ. ହନ୍ତିକାରିଅଶ୍ରୁ ।

ଲୋଧ—ବ. (ଲୁହୁ+ଶା.ଅ) ଛେତ, ନାଶ, ଧୂଦ, ଅନ୍ତର୍କାନ, ଅଦର୍ତ୍ତକ,

ଅକୁଳୀଭବ, ଅଭବ, ପରୁ ମାଂସ, ନଷ୍ଟ-
ଧାର୍ଯ୍ୟ, (ବ୍ୟକ୍ତରଣ) ସନ୍ଧାନରେ
କୌଣସି ଅଶ୍ଵର କାଣ ।
ଲେପକ—ପୁଂ. ବି. (ଲୁପ୍ତ+କ.ଅକ) ନାଶକାର, ବିପୁକାର, (ସ୍ଥି) ଲେପିକା ।
ଲୋପକରିବା—ଗ୍ର. କି. ବିନାଶ କରିବା ।
ଲୋପତ୍ତ—ଗ୍ର. ବି. ଲୁପ୍ତ ଦେଖ ।
ଲୋପନ—ବି. (ଲୁପ୍ତ+ମ୍ରି.ନ) ରୈଗମାଳ ।
ଲୋପନ—ବି. (ଲୁପ୍ତ+ଅନ) ବିନା-
ଶନ, ଲୋପକରଣ, ନଷ୍ଟକରଣ ।
ଲୋପନୟ—ବି. (ଲୁପ୍ତ+ମ୍ରି.ଅନୟ) ଯାହା ଲୁପ୍ତହେବାର ଯୋଗ୍ୟ ।
ଲୋପନ୍ତାପାତ୍ର—ଗ୍ର. କି. ଲୁପ୍ତହେବା,
ବିନାଶପାତ୍ର ହେବା ।
ଲୋପନ୍ତୁ—ବି. ଲୁପ୍ତ ।
ଲୋପହେବା—ଗ୍ର. କି. ଲୁପ୍ତହେବା ।
ଲୋପା—ସ୍ଥି. ବି. (ଲୁପ୍ତ+ଶିର+କ.ଅ
+ଆ) ଲୋପାମୁଦ୍ରା ଦେଖ ।
ଲୋପାକ—ବି. (ଲୋପ+ଅକ) ଶୃଗାଳ,
କୋକିଣିଆଳ, ବିଲୁଆ, (ସ୍ଥି) ଲୋପାଳ ।
ଲୋପାଙ୍କ—ବି. (ଲୋପା+କ.ର) କୋକି-
ଣିଆଳ, ମାରି ମାରିଲୁଆ ।
ଲୋପାପକ—ବି. ଏକପ୍ରକାର ତିଆଳ ।
ଲୋପାପତ୍ର—ବି. (୭ତ୍ତ) ଅଭବ ବିଷ-
ସୂରେ ଆପତ୍ର ବା ବାଧା, କୌଣସି ଚନ୍ଦ୍ର
ଲୁପ୍ତ ହୋଇଥିବା କାହାର ପାଇଥିବା । [ଶୃଗାଳ]
ଲୋପାପିକା—ସ୍ଥି. ବି. ମାରି ଶିଆଳ.
ଲୋପାମୁଦ୍ରା—ସ୍ଥି.ବ. (ଲୋପ+ଅମୁଦ୍ରା)
ବା ଲୁପ୍ତ+ଶିର—ଲୋପି+ଅ+ଆ
+ମୁଦ୍ର+ର+କ.ଅ+ଆ) (ଯେ ନିନର
ବୁଦ୍ଧାର ନାମମନଙ୍କର ରୂପାତ୍ମମାନ
ଲୋପ କରିଥିଲେ ଓ ଯେ ପତିକର
ସେବା ନ କଲେ ହର୍ଷଲାଭ କରୁ ନ
ଥିଲେ) ମହିଷି ଅଗ୍ରମୁନଙ୍କ ପଢ଼ୀ ।
ଲୋପାମୁଦ୍ରାପତ୍ର—ପୁଂ. ବି. (୭ତ୍ତ) ଅଗ୍ରମୁନ ।
ଲୋପାପିତ—ଗ୍ର. (ଜ୍ଞାନ+ବି.ଶିର) ।
ଲୋପାଶ—ପୁଂ. ବି. କୋକିଣିଆଳର

ଆକୁଳ ବିଶେଷ ଶୃଗାଳବିଶେଷ ।
ଲୋପାଶକ—ପୁଂ. ବି. (ଲୋପ+ଅଶ
+କ.ଅକ) ଶୃଗାଳ, ଶିଆଳ ।
ଲୋପାଶିକା—ସ୍ଥି. ବି. ଶୃଗାଳୀ, ମାରି
ଶିଆଳ ।
ଲୋପି—ବି. (ଲୁପ୍ତ+କ.ରନ) କଷତ-
ିକାରକ, ମନକାଶ, ଯେ ଲେପକରେ,
(ସ୍ଥି) ଲୋପିଲା ।
ଲୋପ୍ତା—ପୁଂ. ବି. ନିୟମରଗକାଶ,
ଷତିକାରକ, (ସ୍ଥି) ଲୋପ୍ତୀ ।
ଲୋପ୍ତୁ—ବି. (ଲୁପ୍ତ+ମ୍ରି.ନ) ଯେସ୍ତେଷନ,
ରୈଗମାଳ ।
ଲୋପ୍ତୁ—ବ. ମରଦାରେ ତିଆର ଲୁଚ
ବା ପୁରି, ଶାଦ୍ୟପିଷ୍ଠଳ ବିଶେଷ ।
ଲୋପ୍ତ୍ୟ—ବି. (ଲୁପ୍ତ+ମ୍ରି.ସ) ଲୋପ-
ଯେଗ୍ୟ, (ଗା.ବି) ଲୋପ,(ବି) ଲୁପ୍ତ ।
ଲୋବା(ଭା)ନ—ଯା.ବ. ଫୁଣାପର ସୁନନ୍ଦ
ଦ୍ରୁବ୍ୟବିଶେଷ, କୁଦୁରୁଶେଷ, ଶିଳାରସ ।
ଲୋଭିଆ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଲ.ସିଦ୍ଧିଭୁମ) ବି.
ମୁନଜାତ୍ୟ ଏକପ୍ରକାର ଲଜା ଓ ତହିଁର
ଛୁଇ ଓ ଶର୍ପ, ବରଗୁଡ଼ି, ମୁଗ ।
ଲୋଭ—ବି. (ଲୁଭ୍+ଭ.ଅ) ଆକାଶ୍ମ୍ରା,
ଲାଲସା, ଲିପ୍ତା, ପ୍ରବଳ ଅନୁରଗ, ମାହା-
କର୍ଷଣ, କୃପଣତା, ବିଷୟଦୃଷ୍ଟ, ପର-
ଦ୍ରୁବ୍ୟାଭିକାଶ ।
ଲୋଭକର—ବି. (ଲୋଭ+କୁ+ଅ)
ଲୋଭଜନକ ଦେଖ, (ସ୍ଥି) ଲୋଭକଶ ।
ଲୋଭକରିବା—ଗ୍ର. କି. କୌଣସି ଦ୍ରୁବ୍ୟ
ପତ୍ର ବିଶେଷ ଅସତ୍ର ହେବା, କୌଣସି
ଦ୍ରୁବ୍ୟ କି ଗୁଡ଼ିବାକୁ ବା ପାଇବାକୁ
ମନରେ ପ୍ରବଳ ବାସନାକରିବା ।
ଲୋଭଜନକ—ବି. (୭ତ୍ତ) ଯାହା
ମନରେ ଲୋଭଜ ତ କରିଏ, ପ୍ରଲୋ-
ଭନକର, (ସ୍ଥି) ନନକା ।
ଲୋଭଜନତ—ବି. (୭ତ୍ତ) ଲୋଭରୁ
ଉଘନ୍ତ (ପାପକର୍ମାଦି) ।
ଲୋଭଜନିବା—ଗ୍ର. ବି. ଲୋଭ ବା ପ୍ରବଳ
ଆକାଶ୍ମ୍ରା ଉଘନ୍ତ ହେବା ।
ଲୋଭଜ୍ୟାଗ—ବି. (୭ତ୍ତ) ଆକାଶ୍ମ୍ରାର

ପରିଚ୍ୟାଗ ।
ଲୋଭନ—ବ. (ଲୁଭ୍+ଶିର୍+ଭ.ଅନ) ପ୍ରଲୋଭନ, ଲୋଭ, ଅନ୍ୟମନରେ
ଲୋଭକାନ୍ଦାରିବା, ମାଂସ, (କ.ଅନ) ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ, (ପୁଂ.ବି) ପ୍ରଲୋଭନକାଶ, (ସ୍ଥି)
ଲୋଭନୀ ।
ଲୋଭନ୍ୟ—ବି. (ଲୁଭ୍+ମ୍ରି.ଅନ୍ୟ) ଲୋଭନ୍ୟ
କୋର୍ତ୍ତ, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣଗୀର୍ବ୍ୟାନ୍ତା ଦେଖିଲେ
ଲୋଭ ହୁଏ, ଅତି ସୁନ୍ଦର, ମନୋହର,
(ସ୍ଥି) ଲୋଭନ୍ୟ । [କାଶ]
ଲୋଭନ୍ୟାନ—ପୁଂ. ବି. ଲୋଭନ୍ୟାନ୍ଦ୍ରୁକ-
ଲୋଭରହିତ—ପୁଂ.ବି. ଯାହା ମନରେ
ଲୋଭ ନ ଥାଏ, ଆକାଶ୍ମ୍ରାରହିତ, (ସ୍ଥି)
ଲୋଭନ୍ୟାନ୍ତା ।
ଲୋଭର—ପ୍ରା. (ଅତ୍ଥଆଳ) ବି. ଲୋଭ ।
ଲୋଭରେପତ୍ରକା—ଗ୍ର. କି. କୌଣସି
ବିଷୟ ପ୍ରତି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଲୋଭନ୍ୟାନ୍ଦ୍ରୁକରିବା
ଲୋଭଲୋଭଣ—ଗ୍ର. ବି. ଲୋଭନ୍ୟା,
ମନୋହର ।
ଲୋଭପମ୍ବର—ବି. (ଲୋଭ+ସମ୍ବ୍ରତ୍ତ+
ଭୁତ୍ତା.ଅନ) ଲୋଭତ୍ୟାଗ, ଲୋଭ-
ସମ୍ବାଳିବା ।
ଲୋଭର—ଗ୍ର. ପୁଂ. ବି. (ଫ-ଲୋଭତ)
ଲୋଭରୁତ୍, ଲୋଭ, ମୁକ୍ତ, ଆନନ୍ଦତ,
ଲୁକ୍ଷ୍ୟ, ପେଟୁ. ପ୍ରଲୋଭତ ।
ଲୋଭ(ଭେ)ରବା—ଗ୍ର.କି. ଅନ୍ୟବ୍ୟଦ୍ରିକୁ
କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ପରି ପଲେଭିତ
କରିବା, ଲୁକ୍ଷ୍ୟଦ୍ରିବା, ପ୍ରଲୋଭତ ହେବା
ଲୋଭନ୍—ଯା. ବ. ଲୋଭନ୍ଦାରଦେଖ ।
ଲୋଭନ୍ତୁ—ବି. (୩ତ୍ତ) ଲୁକ୍ଷ୍ୟ, ଲାଲା-
ସ୍ଵିତ୍ ।
ଲୋଭଭୁତ୍—ପୁଂ. ବି. (୩ତ୍ତ) ଲାଲା-
ଭୁତ୍, ପ୍ରଲୋଭଭୁତ୍ ।
ଲୋଭଭୁତ୍ତି—ପୁଂ. ବି. (୩ତ୍ତ) ଲୋଭଭୁତ୍ତି
ଭୁତ୍ ଦେଖ, (ସ୍ଥି) ଲୋଭଭୁତ୍ତି ।
ଲୋଭର୍—ବି. (ଲୋଭ+ଅର୍ଥ+କ.ଅ)
ଲୋଭମ୍ବ୍ୟ, ଯାହା ଲୋଭକରିବା ଉଚିତ,
(ସ୍ଥି) ଲୋଭର୍ତ୍ତା ।

ଲୋଭିତ—ବି. (ଲୋଭି+ମ୍ରୀତ) ପ୍ରଲୋ-
ଭିତ, ଲୁହ, ଲଭିବାକୁ ଉଚ୍ଛ୍ଵେଳ, ମୁଗ୍ଧ,
(ସ୍ଥି) ଲୋଭିତ ।

ଲୋଭୀ—ସୁ. ବି. (ଲୋଭି+ଭନ୍) ଲୋଭୟନ୍ତ, ଲୁହ୍ଯପେଟ୍ରୋଲୋଭ୍ସିକ୍ରୋ-
ଫ୍ରୁକ୍ଟ, (ସ୍ଥି) ଲୋଭିନ୍ ।

ଲୋଭ୍ୟ—ବି. (ଲୁଭି+ୟ) ଲେ ଭମୟ, ଲୋଭ୍ୟନ୍ତ, (ବି) ମୁଦ୍ରା, ହରିତାଳ ।
ଲୋଭ୍ୟମ୍ବନ—ସୁ. ବି. (ଲୁଭି+କ. ଅନ) ଆନ୍ଦୋଶ୍ୟମାଣ, ଆସ୍କ୍ରିବାଳା-
ସ୍ଥିତ, (ସ୍ଥି) ଲୋଭିମାନ ।

ଲୋମ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଲୁ+ମ୍ରୀମନ) ଲାଙ୍ଗୁଳୀ-
ରେମ, ଶଶରଷ୍ମ କେଶ, ପଶମ, ଭୂତ-
କେଣୀ ଦେଖ ।

ଲୋମକ—ବି. (ଲୋମ+କ) ଲୋମ-
ସ୍କ୍ରିପ୍ଟ, ଲୋମଣ୍ଡି । [ମାଂସୀ]

ଲୋମକରଣୀ—ସ୍ଥି. ବି. ମାଂସଛାଦା, ଜଟ-
ଲୋମକରଣୀ—ସ୍ଥି. ବି. ଅଳମୋଦା,
ବନ୍ୟାଥାଣୀ ।

ଲୋମକଣ୍ଠ—ବି. (ଲୋମନ୍+କଣ୍ଠାବ.ଶ୍ଵର);
ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଠେକୁଆ, ମୁଷା. (ବି) ଲୋମୟକ୍ରୁ-
କଣ୍ଠ୍ସିଷ୍ଟେ. (ସ୍ଥି) ଲୋମକଣ୍ଠୀ ।

ଲୋମଙ୍ଗା—ବି. ପଣ୍ଡି ।

ଲୋମଙ୍ଗାଟ—ବି. ଶାଟବିଶେଷ, କେଣ୍ଣି-
କ୍ଷାଟ, ଉକୁଣୀ, କମନ୍ଦକୁଣୀ ।

ଲୋମକୁପ—ବି. (ଲୋମନ୍+କୁପ) ରୋମକୁପ
ଦେଖ ।

ଲୋମଗଢ଼ି—ବ. ରୋମକୁପ ଦେଖ ।

ଲୋମଗୁଛ—ବ. (ଗୁଛକୁପ) ରୋମଗୁଛ ଦେଖ
ଲେମମୁ—ବି. (ଲୋମ+ମୁନ୍+କ.ଅ)
ଇନ୍ଦ୍ରିଯୁଷ ରେଗ, ଟାଙ୍ଗରେଗ, (ବି)
ସାହା ପ୍ରୟୁଷାନକଲେ ଲୋମ ଉଠିସାଏ
ବା ନାହିଁସ, ଲୋମନାଶକ ।

ଲୋମଜ—ବି. (ଲୋମ+ଜନ୍ମ+କ.
ଅ) ରୋମଜ ଦେଖ ।

ଲୋମଦୀପ—ବି. ଶୋଣିତଜ କୁମିରଶେଷ

ଲୋମଧ୍ୟ—ସୁ. ବି. ବିଜ୍ଞାପନବିଶେଷ ।

ଲୋମନାଶକ(ନ)—ବି ଓ ବି. ଲୋମମୟ
ଦେଖ ।

ଲୋମପାଦ—ବି. ରାମୟନ ବନ୍ଧୁତ ଥଙ୍ଗ-
ଦେଶୀୟ ରାଜବିଶେଷ ।

ଲୋମପାଦପୁରୀ—ବି. ଲୋମପାଦପୁରୀ
ଶକ୍ତିଧାତ୍ରୀ, ଚନ୍ଦାନଗରୀ (ଆଧୁନିକ
ଭାଗଲପୁର) ।

ଲୋମପାଦପୁ—ବି. ଲୋମପାଦପୁର ଦେଖ
ଲୋମପାନ୍ତା—ବି. (ଲୋମ+ପାନ୍ତ) ଲୋମର ଆବର୍ତ୍ତ
ବା ଭର୍ତ୍ତା ।

ଲୋମମଣି—ବି. ଲୋମମଣିତ କବତ ।

ଲୋମମୁକ—ବ. ରକୁଣୀ, ପଣମୀବନ୍ଧୁ-
ଦିକୁ କାଟିବା କାଟିବିଶେଷ । [ଦେଖ]

ଲୋମରାଜ—ବ. (ଗୁରୁତ୍ବ) ରେମରାଜ
ଲୋମରାଜ—ବି. (ଲୋମ+ରାଜ) ରେମ-
ସ୍କୁଲ, ରେମଣ, ରେମସନ୍ଦ୍ରାଜ ।

ଲୋମବାହନ—ବି. ଲୋମବାହନ, ରେମଯୁକ୍ତ
ଅସଂବଳ, ଓଲଟପାଲିଟ, (ବି) ଆସକଥା
ପଢ଼ ଓ ପଢ଼କଥା ଆଗରେବା ଅବସ୍ଥା,
କାବ୍ୟାଳଙ୍କାରବିଶେଷ ।

ଲୋମବିର—ବି. (ଲୋମ+ବିର)
ଲୋମକୁପ ।

ଲୋମବିଷ—ବି. ବିଷପ୍ର, (ବି+ବ.ଶ୍ଵର)
ଯେଉଁ ଜାବର ଲୋମ ବିଷମୟ ।

ଲୋମବେତାଳ—ସୁ. ବି. ଅପଦେବତା
ବିଶେଷ ।

ଲୋମଗ—ବି. (ଲୋମନ୍+ଗ) ମୁନି-
ବିଶେଷ, ମଧ୍ୟକୁ, ଧାରୁକାଣିଷ, ମେଷ,
ମୁଗ୍ରବିଶେଷ । [ଠେକୁଆ]

ଲୋମଗକଣ୍ଠ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ଵର) ଶକ୍ତି,
ଲୋମଗକାଣ୍ଠ-ବ. (ବ.ଶ୍ଵର) କରକ୍ଷୀ, କାରୁତ୍ତ
ଲୋମଗଛକ—ବି. ଦେବଦାଳୀ, ପାତ୍ର-
ଦେବଦାଳୀ କୃତ ।

ଲୋମଗପଥ—ବି. ପାତ୍ରଦେବଦାଳୀ !

ଲୋମଗପତିକା—ବି. ପାତ୍ରଦେବଦାଳୀ !

ଲୋମଗପତ୍ରୀ—ବି. ମାଷପତ୍ରୀ, ବଣବିର ।

ଲୋମଗପତ୍ରୀ—ବ. ମାଷପତ୍ରୀ, ବଣବିର ।
ଲୋମଗପୁଷ୍କ—ବ. ଟିରାଷବୁଷ ।

ଲୋମଶମ ଜାର-ବ. ଗନ୍ଧମାଜାର, ଶାକିଆ-
ପତମ ।

ଲୋମଶବକାର—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ଵର) ଯାହାର
ବିଷପ୍ଲବ ବା ଶରୀର ଲୋମାଛାଦିତ ।

ଲୋମଶ—ସ୍ଥି. ବି. କାକନାରୀ, ମାଂସୀ,
ଜଟମାଂସୀ, ବଚ, ଶୁକରିମୀ, ବାଇ-
ତିକ, ମହାମେଦା, ଶାକମବିଶେଷ,
ଅତିବଳା, ଗନ୍ଧମାଂସୀ, ଦେବିକୁମ୍ବର
ମହୁରତମ୍ବୀ ଚଦୁଣୀ ସ୍ଥି, ସ୍ବାକଷ,
ଶଶୟଶ୍ଵର, କାକୋଳୀ, ପନମ୍ପରୀ ।

ଲୋମଶତନ—ବ. (ଲୋମ+ଶତନ) ହତିତାଳ, (ବ.ଶ୍ଵର) ଲୋମନାଶନ ଦେଖ

ଲୋମଣୀ—ସ୍ଥି. ବି. କର୍କଟିବିଶେଷ,
ଏକପ୍ରକାର କାନ୍ଦିତ ।

ଲୋମଣ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ଲୋମବନ୍ଦୁତାତ ।

ଲୋମଶ୍ରେଣୀ—ବ. ନଷ୍ଟପ୍ରକାଶକାରୀ କମଣିଶ
ନିମ୍ନାବକୁ ଯାଇଥରା ରେମସନ୍ଦ୍ରାଜ ।

ଲୋମହର୍ଷଶ—କ୍ଲୀ. ବି. ଲୋମହର୍ଷଶ ।

ଲୋମଯାର—ବି. ମରକତମଣି ।

ଲୋମୟିକା—ସ୍ଥି. ବି. ଲୋମୟିକା,
ଶ୍ରାବାଳୀ ।

ଲୋମହର୍ଷ—ବ. (ଗୁରୁତ୍ବ) ରେମାସ, ଭୟ
ବିଷ୍ୱାସ ହେବୁ ଦେହର ରେମ ଟାଙ୍କୁ-
ରିବା ।

ଲୋମହର୍ଷକ—ବ. ରେମହର୍ଷକ ଦେଖ ।

ଲୋମହର୍ଷଶ—ବ. (ଗୁରୁତ୍ବ) ରେମାସ,
(ବ.ଶ୍ଵର) ରଷ୍ଟିବିଶେଷ, ବ୍ୟାସ ମୁନିଙ୍କ
ପ୍ରିୟ ଶିଷ୍ୟ(ସୁତମୁନ), (ବି) ଲୋମ-
ହର୍ଷଶକାସ, ଭୟକୁର । [କୀର୍ତ୍ତି]

ଲୋମହର୍ଷଶକ—ବ. ଲୋମହର୍ଷଶ ସମ୍ମ-
ଲୋମହର୍ଷଶକାଣ୍ଠ—ବ. (କ.ଧା) ଭୟା-
ନକ କାଣ୍ଠ, ସ୍ଵର୍ଗୀୟକ ପଟଣା ।

ଲୋମହର୍ଷଶୀ—ବ. ଲୋମହର୍ଷଶକ,
ରେମହର୍ଷକ ଦେଖ ।

ଲୋମହର୍ଷତ—ବ. (ଲୋମ+ହର୍ଷ+କ.
କିପ) ହରିତାଳ, (ବି) ଲୋମନାଶକ ।

ଲୋମା—ବ. ବଚ, ବଷ୍ଟ, (ଗ୍ର.ବି) ରେମା
ଦେଖ ।

ଲୋମାଞ୍ଜ—ବ. (ରେମନ୍ + ଅଞ୍ଚ + ଥ) ରୋମାଞ୍ଜ, ରୋମୋଦୁଗମ ।
 ଲୋମାଞ୍ଜତ—ବ. ରୋମାଞ୍ଜତ ଦେଖ ।
 ଲୋମାକିକା—ବି(ଲୋମାକିକା+କିଆ)
 ଶୃଗୀକିକା, କୋକିଶିଆଳି ।
 ଲୋମାଚଳୀ—ବ. (ଗତତ୍ତବି)ରୋମରକି ।
 ଲୋମାଶ—ସୁ. ବ. ଶୃଗାଳ, ଶିଆଳ ।
 ଲୋମଣିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶୃଗାଳୀ, ମାରି-
 ଶିଆଳ ।
 ଲୋମେ—ଶା. ଅବ୍ୟ. ରୂମେ ଦେଖ ।
 ଲୋମୋହୃଠନ—ବ. (ଗତତ୍ତବି) ଶଷ୍ଵରରେ
 ଲୋମ ନନ୍ଦାରବା ।
 ଲୋମୋଦରମ—ବ. (ଗତତ୍ତବି)ରୋମୋ-
 ଦରମ ଦେଖ ।
 ଲୋମାଭେଦ—ବି. (ଗତତ୍ତବି)ରୋମୋ-
 ଦିଗମ ଦେଖ ।
 ଲୋକ—ବି. (ଲୋଡ଼ି+କ.ଅ) ଚଞ୍ଚଳ,
 ଚପଳ, ଲୋକୁପ, ଭାବାଶା, ରାତ୍ରିକ,
 (ବି) ତାମସ ମନ୍ଦୁ, (ବି+ଲୁଳୁ+କ.ଅ)
 ଶୁଅ, କମ୍ପମାନ, ଲୁକ୍ତିତ; ଯାହା ଲଙ୍ଘି-
 ଲଭ ହୋଇ ରୁକୁଆସ, ଦୋହଲୁଥିବା,
 ପରବର୍ତ୍ତିନଶୀଳ, କ୍ଷଣଭରୁର, (ବି)
 କିଙ୍ଗେନ୍ଦ୍ରିୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲୋକା ।
 ଲୋକକ—ବି. (ଲୁଳୁ+କ.ଅକ)ଯାହା
 ଶୁଅ ଭବରେ ରୁକୁଆସ, ଦୋହଲୁଥି-
 ମାନ, (ବି) ନୋଳକ, ଲଟକନ ।
 ଲୋକକ୍ଷେ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କାନ-
 ପତିଳା (ଲୋକ), ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କ କଥା
 ଶୁଣେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲୋକକ୍ଷେ ।
 ଲୋକକୁଣ୍ଠଳ—ସୁ. ବି.(ବ.ଶ୍ରୀ)ଯାହାର
 କାନର କୁଣ୍ଠଳ ରୁକୁଆସ,(ସ୍ତ୍ରୀ)କୁଣ୍ଠଳା
 ଲୋକମୀ—ବି.(କ.ଧା)ରୁକୁଥିବା ଚର୍ମ ।
 ଲୋକମୀ—ସୁ. ବି.(ବ.ଶ୍ରୀ)ଲୁକ୍ତିତ-
 ଚର୍ମ, ବାର୍ଷିକ୍ୟାଦ ଯୋଗୁ ଯାହାର
 ଚମ ରୁକୁଆସ ।
 ଲୋକକୁର—ସୁ. ବି.(ବ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର
 କିନ୍ତୁ ଲହଲହକା, ଯେ କିଭକୁ ଲହ-

ଲହ କରୁଆସ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲୋକଜିହା ।
 ଲୋକଜିହା—ବ. (କ.ଧା)ଚେଷ୍ଟଳ ଜିହା,
 ଲହକା ଜିଭ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି)ଚଞ୍ଚଳ ଜିହା-
 ଚିଷ୍ଟଳ ।
 ଲୋକଭୁଜ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ଯାହାର
 ହାତ ରୁକୁଥି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲୋକଭୁଜା ।
 ଲୋକମୟ—ବ. ରେଲମୟ ଦେଖ ।
 ଲୋକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଲୋକ+ଆ)ଜିହା,
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଚଞ୍ଚଳ ସ୍ତ୍ରୀ, ଛନ୍ଦୋବିଶେଷ,
 କିନ୍ତୁ ଯତ୍ନ, ମଧୁଦେବ୍ୟର ମାତ୍ରା, ଯୋତିନୀ-
 ବିଶେଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି) ଲୋକର ସ୍ତ୍ରୀଲଙ୍ଘ,
 (ଶା.ବି) ଦେବାଦ ଆଗାତର ଚିତ୍ର ।
 ଲୋକାଶ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର
 ଅଶ୍ରୀ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ରୁକୁଆସ, କାମା-
 ସକ୍ତ ବା କେଳଦୃଷ୍ଟିଚିଷ୍ଟଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଲୋକାଶ
 ଲୋକାଷିକା-ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସୁର୍ତ୍ତିତଲୋତନା
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ।
 ଲୋକାପାଞ୍ଚ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ଚଞ୍ଚଳ
 ଅପାଞ୍ଚବିଶ୍ଵଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲୋକାପାଞ୍ଚୀ ।
 ଲୋକାସୁମାନ—ଶି. (ଲୋକ + ଆସ୍ତ୍ର +
 ଆନ) ଦୋଳାସୁମାନ (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାନା ।
 ଲୋକାର୍କ—ବି. (ଲୋକ+ଅର୍କ)ସୁର୍ଯ୍ୟ-
 କର ଏକ ଆକାର ।
 ଲୋକିକା—ବ. (ଲୋକ + କ + ଆ)
 କାନର ନୋକି, ଖଟାପାଳଙ୍ଗ ଶାର,
 ବୃତ୍ତି ।
 ଲୋକିତ—ବି. (ଲୁକି+ମୀ.ତ)ରୁକ୍ତିତ,
 ଚଞ୍ଚଳ, କମ୍ପମାନ, ଶୁଅ, ଦୋହଲୁ-
 ଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲୋକିତା,(ବି) ସର୍ଗୀତର
 ସରିଶୀରିଶେଷ ।
 ଲୋକମୁରଜ—ସୁ. ବି.ବୈଦ୍ୟକ ନିର୍ଣ୍ଣୟ
 ପ୍ରଶେତା, ଏ ବୈଦ୍ୟଜୀବନାଦ କେତେବେଳେ
 ବୈଦ୍ୟକ ପ୍ରତ୍ଯେ ପ୍ରଶେଷ କରିଥିଲେ ।
 ଲୋକୁପ(ଉ)—ସୁ. ବି. (ଲୁଭୁ+ଯତ୍ତ-
 ଲୁଗନ୍ତ=ଲୋକୁର+କ.ଅ) ଅତିଶୟୁ
 ଲୋକୁ, ଲୁକ୍ଷ, ଅରୁଳାଶ, ଥାସକ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ଲୋକୁପା(ଭା) ।
 ଲୋକୁପତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଲୋକୁପ+ତା)
 ଅତିଶୟୁ ଲୋକୁ ।

ଲୋକୁପା—ବ. (ଲୋକୁପ+ଆ+ଆ)
 ଲାକିମା ।
 ଲୋକୁତ—ଶି. ଲୋକୁପ ଦେଖ ।
 ଲୋକୁସ୍ତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. କାଟିବାରେ ଦୁଢ଼-
 ପତିକା ।
 ଲୋକୋ—ପା. (ଫତ୍ତିଆଳ) ବି. ପୁଷ୍ଟ-
 ଶଷ୍ଵର ଅଥବା ନିବଳ, ନପୁଂସକ ।
 ଲୋକୋ(ଲୌ)ଷ—ସୁ. ବି. ଚଞ୍ଚଳ
 ଓଷ୍ଟବିଶ୍ଵଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଓଷ୍ଟୀ ।
 ଲୋଗଡ଼—ଶା. ବି. (ପା-ଲୁକିତ)ଯାହା
 ଲୋଗଡ଼ ପଢ଼ିଆସ, ଶୁଅ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଶତି ।
 ଲୋଗଡ଼—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସେଇ ସ୍ତ୍ରୀର
 ଯୋବନର ଅଳ୍ପଦିନ ପରେ ପ୍ରମନାନ
 ଓହଳ ପଡ଼ିଆସ, ଶୁଅପ୍ରତିକା ।
 ଲୋଷ—ବ. (ଲୋଷ୍ଟା+ମୀ.ଅ) ଟେଲା,
 ମାଟିଶଣ୍ଟ, ଧାରୁ ଦ୍ରୁବ୍ୟର କଲଙ୍କି, ଲୁହା-
 ମଳ । [ଦେଖ ।]
 ଲୋଷ୍ଟକ—ବ. (ଲୋଷ୍ଟା+କ) ଲୋଷ୍ଟ-
 ଲୋଷ୍ଟଗୁଟିକା—ବ. (ଗତତ୍ତବି)କାଦୁଆରେ
 ତଥାର ଗୁଳା, ବାଟୁଳି ।
 ଲୋଷ୍ଟଗାତ—ବ. (ଗତତ୍ତବି)ଟେକାମାତ୍ର ।
 ଲୋଷ୍ଟଗୁ—ବି.ମୃତ୍ତିପିଣ୍ଡ ଗୁର୍ବ୍ରିକାଶ ଯଦ୍ରି
 ବିଶେଷ, ବିଦାମଇ, ମଇ ।
 ଲୋଷ୍ଟନ—ବି.ମୃତ୍ତିପିଣ୍ଡ, ଟେଲା,ଟେକା ।
 ଲୋଷ୍ଟଭେଦନ—ବ. ଲୋଷ୍ଟଭଙ୍ଗସାଧନ
 ମୁଦ୍ରର, ଟେଲା ପିଟି ଗୁଣ୍ଡ କରିବାରେ
 ବ୍ୟବ୍ହରି କାଷ୍ଟନିର୍ମିତ ମୁଦ୍ରର, ଟେଲା-
 ପିଟଣା ।
 ଲୋଷ୍ଟମୟ—ବି. ଟେଲାରେ ପଣପୂର୍ଣ୍ଣ,
 ଟେଲାବଣିଆ ।
 ଲୋଷ୍ଟମର୍ଦୀ—ସୁ. ବି.ଲୋଷ୍ଟଗୁ ଦେଖ ।
 ଲୋଷ୍ଟ—ବ. ଲୋଷ୍ଟ ଦେଖ । [ଦେଖ ।]
 ଲୋଷ୍ଟ—ବି. (ଲୋଷ୍ଟ+ର) ଲୋଷ୍ଟ
 ଲୋଷ୍ଟଗଣ୍ଟ—ବି.ଟେଲା ବା ଟେକାର ଖଣ୍ଡ
 ଲୋଷ୍ଟବନ୍ତ—ବି. ଲୋଷ୍ଟଖଣ୍ଡ ପରି
 ହେତୁ, ମୂଲ୍ୟାନ ବା ଅନାଦରଣୀୟ ।
 ଲୋଷ୍ଟ—ବ. ଲୋଷ୍ଟ ଦେଖ ।
 ଲୋହ—ବ. (ଲୁ+କ.ହ)ସ୍ଵନାମଶ୍ୟାତ
 ଧାରୁ, ଲୁହା, ଲକ୍ଷିଶାନ୍ତି କୃଷ୍ଣବନ୍ତୀ

ଦ୍ଵାରା ରକ୍ତବଣ୍ଣୀ ପ୍ରଗତିଶେଷ, ପାଖପାୟ
 ଜୀବିତଶେଷ, ଅଗୁରୁ, ଶୋଣିତ, ରକ୍ତ,
 ରକ୍ତଦନନ୍ଦ, ତେଜସ, ଶମିକଶାରୁ,
 ଲୁହାନିମିତ ଅସ୍ତ୍ରାଦି, (ବିଂ) ରକ୍ତବଣ୍ଣୀ-
 ବଣିଷ୍ଟ, ନାଳିଆ, ରକ୍ତଭାର, ତମୁଳିଆ ।
 ଲୋହକ—ଚ. (ଲୋହ+କ) ଲୋହ
 ଦେଖ ।
 ଲୋହକଶକ—ଚ. ମଦନବୃକ୍ଷ ।
 ଲୋହକାନ୍ତ—ବ. (ଲୋହ+କାନ୍ତ) ଅସ୍ତ୍ର-
 ଧାନ୍ୟମଣି, ଚମ୍ପକପଥର ।
 ଲୋହକାର(କ)—ଘୁ. ବ. (ଲୋହ+
 କାର) ଲୌହକାରକ, କମାର, ବଣ୍ଣୀ-
 ସଙ୍କର ଜୀବିତଶେଷ ।
 ଲୋହକିକ—ବ. (ଲୋହ+କିକ) ଲୋହ
 ମଳ, ଲୁହାମଳ, ଲୁହାର ମରିଯୁ ବା
 କଳଙ୍କି ।
 ଲୋହଯାତ୍ରି—ବ. କମ୍ପିକାର, କମାର
 ଲୋହଘୁ—ବ. ମଦରଙ୍ଗା ଦେଖ ।
 ଲୋହଚଣ୍ଣ—ବ. ଲୋହକିକ, ଲୁହାର
 କଳଙ୍କି, ରୂଖ, ଲୁହାର ଗୁଡ଼ୀ ।
 ଲୋହକ—ବ. କାଂସ୍ୟ, ପତଳ, ରଞ୍ଜାତ
 ଲୁହା, ଲୁହାମଳ, ଲୁହାର କଳଙ୍କି ।
 ଲୋହକାଳ—ବ. ଲୁହାନାଳ, ଲୁହାନାଳିର
 ସାନ୍ତ୍ରୁ ବା କବତ ।
 ଲୋହକତ୍ର—ବ. (ଲୋହ+ ଜି+କ.
 କ୍ରିପ୍) ସ୍ଵରକ, ସ୍ଵରୀ ।
 ଲୋହଦଶ—ବ. ଲୁହାର ଛଡ଼, ପରଶୁ,
 ସୁଦିକୁଠାର ।
 ଲୋହଦାରକ—ବ. ନରକବିଶେଷ ।
 ଲୋହଦ୍ରାଗା—ବ. ଟାଙ୍ଗିଶାର, ଅମ୍ବ-
 ବେତସ । [ନାଗର ।
 ଲୋହନାଳ—ବ. ଲୋହର ବାଣ ବା
 ଲୋହପଞ୍ଚକ—ଚ. ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣାଦି ପଞ୍ଚଧାରୁ,
 (ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ, ରୌପ୍ୟ, ରଙ୍ଗ, ତାମ୍ର, ସୀମଳ)
 ମତାନ୍ତରେ ସୀମାପଣ୍ଡଳ କାନ୍ଦିଲୌହ,
 ପେର ପାଞ୍ଚ । [ପାରିଆ ।
 ଲୋହପଞ୍ଚକା—ବ. ଲୁହାର ମୋଟ
 ଲୋହପଣ୍ଡଳ—ବ. ଲୌହପଣ୍ଡଳ, ଲୁହା-
 ଟିକଣି ।

ଲୋହପୁସ୍ତ—ପୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବନ୍ଦିଆ-
 କାଙ୍କ, କଙ୍କପଣୀ, (ବିଂ) ଲୋହମୟ-
 ପୃଷ୍ଠାୟକ ।
 ଲୋହପ୍ରତିମା—ପୁ. ବ. ଲୁହାର ମୁଦ୍ରି.
 ନିହାଇ ।
 ଲୋହମୟ—ଶି. (ଲୋହ + ମୟ)
 ଲୋହାସକ, ଲୁହାରେ ତିଆର ।
 ଲୋହମାରକ—ବ. ମଦରଙ୍ଗାଶାଗ, ଜଳ-
 ଜାତ ଶାକବିଶେଷ ।
 ଲୋହମୁକ୍ତିକା-ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଲାଲବଣ୍ଣ ମକ
 ଲୋହରଜଃ—କ୍ଲୀ. ବ. ଲୁହାର ଶୁଣ୍ଡ,
 ଲୁହାର କଳଙ୍କି ।
 ଲୋହର—ଗ୍ର. ବ. କର୍ମାର, କମାରକାତ,
 ମାତ ଅସ୍ତ୍ରଶ୍ଵର ଜାତବିଶେଷ, ଲୁହାର ।
 ଲୋହରକକ—କ୍ଲୀ. ବ. ରୌପ୍ୟ, ରୂପା
 ଲୋହଳ—ପୁ. ବି. (ଲୋହ + ଲା +
 କ.ଥ) ଅବ୍ୟକ୍ତବାକ, ଖନା, ଲୋହ
 ନିର୍ମିତ, (ବି) କମାର, ଶୁଣ୍ଡଳର ପ୍ରଧାନ
 ମୁଦ୍ରିଆ ।
 ଲୋହକିଞ୍ଚ—ବ. ରକ୍ତପୃଣ୍ଡ ସ୍ଟୋଟକାଦି ।
 ଲୋହବର—କ୍ଲୀ. ବ. ସ୍ଫୁର୍ତ୍ତ ।
 ଲୋହବନ୍ଧ—କ୍ଲୀ. ବ. ଲୁହାର ସାଙ୍ଗୁ ।
 ଲୋହଶଙ୍କୁ—ବ. ନରକବିଶେଷ, ଲୋହ
 ନିର୍ମିତ ଖାଦକ ବା ଶୁଳ୍କ ।
 ଲୋହଶେଷକ—ବ. ଟାଙ୍ଗଶାକାର,
 ସୋଡାଗା । [ସୋଡାଗା]
 ଲୋହଶେଷତଃ—ବ. ଟାଙ୍ଗଶାକାର,
 ଲୋହଫେଶ୍ରୋଷ୍ଟକ-ବ. ଟାଙ୍ଗଶା, ସୋଡାଗା
 ଲୋହସକର—ବ. ବର୍ତ୍ତିଲୋହ, ମେଣ୍ଟିକ
 ତେଜିତସ ।
 ଲୋହସାର—ବ. ଶାନ୍ତି, ମଦରଙ୍ଗାଶାଗ
 ଲୋହ—ଗ୍ର. ବ. ଲୌହ, ଲୁହା ।
 ଲୋହାକର—ବ. (ଲୋହ + ଆକର)
 ଲୁହାଖଣ୍ଡି, ଲୁହା ଯେଉଁ ଶ୍ଵାନଚୁ
 ବାହାରେ ।
 ଲୋହାଖ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଲୋହ + ଆଖ୍ୟ
 + ଥ) ଅଗ୍ରବୁ, ଲୋହ, ଗୋଲମରିଚ
 ଲୋହାଙ୍ଗାରକ—ବ. ନରକବିଶେଷ ।
 ଲୋହାଳ—ବ. ଲାଲବଣ୍ଣ ମନକାନ୍ତ ।

ଲୋହାଣ୍ତି— ବି. ଲାଲନାୟି ଅଷ୍ଟୁମ୍‌ବ୍ରତ
 (ଶବ୍ଦବିଶେଷ) ।
 ଲୋହାଉଥାର—ବି. ଅସୁଳୁପାଦ ମାଜିକା,
 ଯୁଦ୍ଧଯାତ୍ରା ପୂର୍ବରୁ ଅହୁଶ୍ଵାଦିଙ୍କର ମାର୍ଗ
 କରିବି ।
 ଲୋହାଉଥାର-ବି. ଲୋହାଉଥାର ଦେଖ
 ଲୋହମିଷ—ବି. (ଲୋହା+ଆମିଷ)
 ଲାଲରେମୟକୁ ଶୁଣମାଁସ ।
 ଲୋହାୟ—ବି. ତାମ୍ରମୟକୁ ମେଘରୁ ।
 ଲୋହାର—ଶ୍ରୀ. (ସମ୍ମାନ) କି. କମାର ।
 ଲୋହାର୍ଗନ—ବି. ଶାର୍ଥବିଶେଷ, ଲୋହା-
 କଳକ ।
 ଲୋହି—ବି. ଶୈତାଙ୍ଗଶା, (ଶାବି)
 ପଶମ ନିମିତ୍ତ ମୋଟା ଶୀତଚଢ଼ର ।
 ଲୋହିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ଲୋହିତ) ଧାନ-
 ଗଛଥିଦର ଏକପ୍ରକାର ଘେର, (ବି.
 ସ-ଲୋହିତାର) ରକ୍ଷତ୍ ରକ୍ତବିଷ୍ଣୁ-
 ଦ୍ଵିତୀୟ ।
 ଲୋହକା—ବି. (ଲୋହା+କାନ୍ତା)
 ଲୌହପାତି, କଟାହ, କରେଇ ।
 ଲୋହତ—ବି. (ବୁହ+କ.ଇତ) ରକ୍ତ-
 ଗୋଣିଷ୍ଠ, କୁକୁମ, ରକ୍ତଚନ୍ଦନ, ପତଙ୍ଗ,
 ପିତଳ, ହରିଚନ୍ଦନ, କାପ୍ରାନ୍, ରୂଧର,
 ଯୁଦ୍ଧ, ମାଣିକ୍ୟ, ନଦବିଶେଷ ସାରର-
 ବିଶେଷ, ମଙ୍ଗଳଗୁଡ଼, ରକ୍ତବିଷ୍ଣୁ, ରେହି-
 ମାଛ, ମୁଗବିଶେଷ, ସର୍ପବିଶେଷ, ସୁର-
 ବିଶେଷ, ମୟୁର, ରକ୍ତକୃତ, ରକ୍ତଶାଳୀ,
 ବଳବିଶେଷ, ପରତବିଶେଷ, କୁର୍ଦ୍ଦୀପଣ୍ଡ
 ବର୍ଷ (ଦେଶ) ବିଶେଷ, ତନ୍ତ୍ରଶେଷ,
 ନାଗବିଶେଷ, (ବି.) ରକ୍ତବିଷ୍ଣୁ ବିଶିଷ୍ଟ
 ଲାଲ, (ସ୍ମୃତି) ଲୋହତା ।
 ଲୋହତକ—ବି. (ବେହତ + କ) ଶାତ,
 କାଂସ୍ୟ, ପିତଳ, ତମ୍ବା, ମଙ୍ଗଳଗୁଡ଼,
 ପଦ୍ମଶରମଣି, ଧାନ୍ୟବିଶେଷ, ବୌଦ୍ଧ-
 ପୁରୁଷବିଶେଷ, ପଞ୍ଜାବର ଆଧୁନିକ ରୋହି-
 ତକ ନଗରର ପ୍ରାଚୀନ ନାମ ।
 ଲୋହତକଳ୍ପ—ବି. ଲାଲବିଷ୍ଣୁ ତିହ୍ର-
 ମୁକ୍ତ । [ଶାତ ଲାଲ]
 ଲୋହତକଳ୍ପ—ବି. କଷ୍ଟତ ଲାଲବିଷ୍ଣୁ,

ଲୋହିତଶୟ—ବ.ରକ୍ତଶୟ, ରକ୍ତାଳତା
ବେଗ, ରକ୍ତନାଶ, ରକ୍ତଶରଣ ବା
ମୋଷଣ । [ଶୋଗପ୍ରସାଦ ।

ଲୋହିତଶୟ—ପୁଂ.ବି. ରକ୍ତାଳତା-
ଲୋହିତଶୀର—ବି. ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ଗାଢ଼
ଦୁଃ୍ଖ ଶରଣଶିଳ ।

ଲୋହିତଶୀର—ବ. (ଲୋହିତ+ଶୀର)
ବ.ଶ୍ରୀ; ଅଶ୍ରୀ ।

ଲୋହିତଚନ୍ଦନ—ବ. (ଲୋହିତ+ଚନ୍ଦନ
କୁଞ୍ଜୁ), ରକ୍ତଚନ୍ଦନ ।

ଲୋହିତଧ୍ଵକ—ବି. ଲାଲବର୍ଣ୍ଣପତାକା-
ମୁକ୍ତ, (ବି) ପୁରୀ, ସମ୍ପଦାୟବିଶେଷ ।

ଲୋହିତନୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉତ୍ତର ଆମ୍ବେ-
ରିକାର କାନଡ଼ା ଦେଇର ନିଷାରିଶେଷ

ଲୋହିତନୟନ—ପୁଂ.ବି.ବି.ଲୋହିତ-
ଲୋଚନ ଦେଖ ।

ଲୋହିତପୁଷ୍ପ—ବି.ଲାଲବର୍ଣ୍ଣ ପୁଷ୍ପଧାରୀ,
ରକ୍ତ ଦୁସ୍ମ ସମନ୍ଦର, (ବି)ନାଲିଆମୁଳ ।

ଲୋହିତପୁଷ୍ପକ—ପୁଂ.ବି (ଲୋହିତ+
ପୁଷ୍ପ+କ) ତାତ୍ତ୍ଵବ୍ୟକ୍ତ, ତାତ୍ତ୍ଵମନ୍ତ୍ର ।

ଲୋହିତମସ୍ତ୍ର—ବ. ରେହତ ମସ୍ତ୍ର,
ରୋହିମାର ।

ଲୋହିତମୁକ୍ତା(କି)-ଶ୍ରୀ. ବି.ଲାଲବର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ

ଲୋହିତମୁଖ—ବ. (କ.ଧା) ନାଲିଆମୁହଁ,
(ପୁଂ.ବି.ବ.ଶ୍ରୀ) ନାଲିଆମୁହଁ, କୋଧ

ଯୋଗୁ ଯାହାର ମୁହଁଲାଲ ପଡ଼ିଯାଏ
ଲୋହିତମୁଗ-ବ.ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ମୁଗବିଶେଷ ।

ଲୋହିତମୁକ୍ତିକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗେରିକ,
ରେତୁମାଟି, ରଙ୍ଗମାଟି ।

ଲୋହିତରଙ୍ଗ—ବ. ଲାଲରଙ୍ଗ ।

ଲୋହିତଲୋଚନ—ବ. (କ.ଧା) ରକ୍ତ-
ବର୍ଣ୍ଣ ଚକ୍ଷୁ, (ପୁଂ.ବ.ଶ୍ରୀ)ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ଚକ୍ଷୁ-
ଶିର୍ଷେ, (ଶ୍ରୀ) ଲୋହିତଲୋଚନ ।

ଲୋହିତବର୍ଣ୍ଣ—ବ. (କ.ଧା) ନାଲିରଙ୍ଗ,
(ବି.ବ.ଶ୍ରୀ) ନାଲିଆ, (ଶ୍ରୀ) ବର୍ଣ୍ଣ ।

ଲୋହିତବସନ—ବ. ନାଲିଲୁଗା, (ପୁଂ.
ବି.ବ.ଶ୍ରୀ) ସେ ନାଲିଲୁଗା ପିତ୍ତଥାଏ,
(ଶ୍ରୀ) ଲୋହିତବସନ ।

ଲୋହିତବସା—ବି. ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ବସୁମୁକ୍ତ,

(ବି-କ.ଧା) ନାଲିଲୁଗା ।

ଲୋହିତଶତପତ୍ର—କ୍ଲୀ.ବି. ରକ୍ତୋପଳ,
ଲାଲପଦ୍ମ ।

ଲୋହିତଶକଳ—ଚି. ଲାଲବର୍ଣ୍ଣ ଚକ୍ର
ବା ପ୍ରାଚିଶିଷ୍ଠ ।

ଲୋହିତଶମୁଦ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆରବର
ପଣ୍ଡିମରେ ଓ ମିଶର ଦେଶର ପୂର୍ବରେ-
ଥବା ଲମ୍ବ ଓ ସରୁଆ ସମୁଦ୍ର ।

ଲୋହିତଶାରଙ୍ଗ—ବି.ଲାଲବନ୍ଦିବିଶେଷ ।

ଲୋହିତା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଲୋହିତ+ଆ)
କୋଧାଦି ହେତୁ ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ,(ବି),ବରହ-
ଦ୍ଵାନ୍ତା, ରକ୍ତପୁନର୍ନବା, ଅଶ୍ରୀ ଜିହ୍ଵା-
ଶିରେଷ ।

ଲୋହିତାକ୍ଷ—ବ. (ଲୋହିତ+ଅକ୍ଷ)
ବ.ଶ୍ରୀ; ବିଷ୍ଣୁ, କୋକିଳ, ସର୍ପବିଶେଷ,
(ପୁଂ.ବି) ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ଚକ୍ଷୁଶିଷ୍ଠ, (ଶ୍ରୀ)
ଲୋହିତାକ୍ଷ ।

ଲୋହିତାକ୍ଷୀ—ଶ୍ରୀ.ବି. (ଲୋହିତ+ଅକ୍ଷ
+ ରା) ରକ୍ତଲୋଚନା, (ବି) ଜାରୁ ଓ
କାହୁର ସନ୍ଧିପ୍ଲାନ ।

ଲୋହିତାଗିରି—ବ. ପରାତିବିଶେଷ ।

ଲୋହିତାଙ୍ଗ—ପୁଂ.ବି(ଲୋହିତ+ଅଙ୍ଗ)
ମଙ୍ଗଳପ୍ରତି, ଦୁଷ୍ଟବିଶେଷ,(କ.ଧା)ରକ୍ତ-
ବର୍ଣ୍ଣ ଶରର, (ପୁଂ.ବି-ବ.ଶ୍ରୀ) ରକ୍ତ-
ବର୍ଣ୍ଣ ଦେହବିଶେଷ,(ଶ୍ରୀ)ଲୋହିତାଙ୍ଗୀ ।

ଲୋହିତାନନ—ପୁଂ.ବି. (ଲୋହିତ+
ଆନନ)ବ.ଶ୍ରୀ; ନକୁଳ, ପାତିମାକଡ଼,
(କ.ଧା) ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ମୁଖ, (ବି) ରକ୍ତ-
ବର୍ଣ୍ଣ ମୁଖବିଶେଷ ।

ଲୋହିତାୟୁ—ପୁଂ.ବି.ଶୋଦ ପ୍ରକର୍ତ୍ତିକ
ରୂପିବିଶେଷ ।

ଲୋହିତାୟୁମାନ—ପୁଂ. ବି. (ଲୋହି-
ତାୟୁ+ଆନ) ରକ୍ତାୟୁମାନ, ଯାତ୍ରା
ଦିମଣଃ ନାଲିଆ ହେଉଥାଏ,(ଶ୍ରୀ)ମାନା

ଲୋହିତାୟୁ—ବ. (ଲୋହିତ+ଅୟୁ)
ତାମ୍ର, ତମ୍ବା ।

ଲୋହିତାୟୁ—କ୍ଲୀ.ବି.ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ଲୋହ
କାତି, ତାମ୍ର, ତମ୍ବା, (ବି)ତାମ୍ରନିମିତ୍ତ

ଲୋହିତାୟୁ—ବି. (ଲୋହିତ+ଆୟୁ)

ବୁଧ୍ୟବଦ୍ର, ରକ୍ତାକ୍ତ (ଶରଦି) ।

ଲୋହିତକ୍ତ—ବ.ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ଆକ୍ତ, ନାଲି-
ଆକ୍ତ ।

ଲୋହିତାବଶ୍ରୀ—ବି. ରକ୍ତାଶ୍ରୀ ।

ଲୋହିତାଶୋକ—ବ. ରକ୍ତାଶୋକ,
ଲାଲବର୍ଣ୍ଣ ପୁଷ୍ପବିଶେଷ ଅଶୋକବୃକ୍ଷ ।

ଲୋହିତାଶ୍ରୀ—ବି.ଲୋହିତ ବର୍ଣ୍ଣ ଅଶ୍ରୀ-
ବସ୍ତ୍ର, (ବି) ନାଲିଯୋଡ଼ା ।

ଲୋହିତାସ୍ମୀ—ବି.(ଲୋହିତ+ଆସ୍ମୀ)
ବ.ଶ୍ରୀ; ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ମୁଖବିଶେଷ, ରକ୍ତ-
ମୁଖ, (ବି-କ.ଧା) ନାଲିଆମୁହଁ ।

ଲୋହିତାହୁ—ପୁଂ. ବି. (ଲୋହିତ+ଅହୁ)
ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ସର୍ପ ।

ଲୋହିତକା—ଶ୍ରୀ.ବି. ରକ୍ତବାହୀ ନାଡ଼ୀ ।

ଲୋହିତଭୁତ—ବି.ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣତାପାସ୍ତ୍ର ।

ଲୋହିତବଶୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ରକ୍ତ-
ବର୍ଣ୍ଣ ଚକ୍ଷୁଶିଷ୍ଠ (ଶ୍ରୀ) ।

ଲୋହିତୋପଳ—ବ.ରକ୍ତପଦ୍ମ,ନାଲିକର୍ଣ୍ଣ ।

ଲୋହିତୋଦ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ନାଲିଆ-
ବର୍ଣ୍ଣ ପାଣି ଯାହାର,(ବି)ନରକବିଶେଷ ।

ଲୋହିତ—ବ. (ଲୋହିତ+ଅତି)ପୌର-
ଶିକ ସମୁଦ୍ରବିଶେଷ, ବ୍ରହ୍ମପୁରିନବ,
ଧାନବିଶେଷ ।

ଲୋହିତାୟମତ୍ତା—ଶ୍ରୀ.ବି.ଦେଶବିଶେଷ ।

ଲୋହିତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ନିଶବ୍ଦବିଶେଷ,
ଅୟୁଶେବିଶେଷ ।

ଲୋହିନକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣା ଶ୍ରୀ,କୋଧିରେ
ନାଲିଆପୁରୁଥବା (ନାଶ) । [(ଶ୍ରୀ) ।

ଲୋହିନକା—ଶ୍ରୀ.ବି.ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣାପୁରୁଥବିଶେଷ ।

ଲୋହ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପ-ଲୋହିତ)ରକ୍ତ ।

ଲୋହୋରିମ—ବ. (ଲୋହିତ+ହିମ);
ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ, ଧାଉଶ୍ରେଷ୍ଠ । [ବେଶ୍ରୀ ।

ଲୋକାୟୁତକ—ପୁଂ.ବି. ଶୃଙ୍ଗକ୍ରୀଷ୍ଣ-
ଲୋକିକ—ବି..(ଲୋକ+ରକ)କଳନ-

ସାଧାରଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଲୋକପ୍ରସିଦ୍ଧ,
କାଗତିକ, ସାଂସାରିକ, ସାମାଜିକ,
ମାନୁଷିକ, ନନ୍ଦସମାଜରେ ପ୍ରତିକିରଣ,

କଢ଼ିଆ ଅର୍ଥାତ୍ ଉନିପଣ ବାରଗଣ୍ଡା
(ପୁଷ୍ଟିଲା)।

ଶିଥୁର୍ବାଳ—ଶା. ବି. ଶମ୍ଭାକୁଆ ଦେଖ ।
ଶଞ୍ଚ(ହ)ର—ଶା. ପୁ. ବି. ଶବର ଦେଖ,
ଶଢ଼କାର ପାଖର୍ଯ୍ୟ ଅନାର୍ଯ୍ୟ ଜାତ-
ବିଶେଷ, ସହର ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଶଞ୍ଚ(ହ)-
ରୂଣୀ ।

[ଦେଖ ।

ଶରଳ—ଶା. ବି. ଶୈଳ ଦେଖ, ଶୟଳ
ଶରତ—ଶା. ବି. ଶୌତ ଦେଖ ।

ଶରପ—ଶା. ବି. (ଫ୍ରେଶ୍-ଶତପଥ୍ବା) ପାନ-
ମହୁଶକାଶୀୟ କୃଷିକାରୀ ଶାକବିଶେଷ
ଓ ତହିଁର ପାଇ ।

ଶରର—ଶା. ବି. ଶନିଶ୍ଵର, ବିଷ୍ଟୁ, ରମ୍ବାଶ
ବଣ୍ଣିତ ମର୍କଟ ଯୁଥପତି ।

ଶରବାନ—ଶା. ବି. ଆଠର ଶାଣିତ ସ୍ତ୍ରୀ ।

ଶା—ବି. କଲ୍ୟାଣ, ମଙ୍ଗଳ, ମୁଖ, ଶାନ୍ତ,
ବୈଶବ୍ୟ, ଶାସ୍ତ୍ର, (ବିଂ) ଶୁଭକର ।

ଶଂକ—ପୁ. ବି. (ଶମ୍ମି+କ) କଲ୍ୟାଣ-
ମନ୍ତ୍ର, ଶମ୍ମିବାନ୍, ସୋଭିରଣ୍ଯାଳୀ, ସୁଖୀ,
(ବି) ସୋଭାର୍ୟ, କଲ୍ୟାଣ, ସର୍ପବିଶେଷ,
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବକ୍ରାୟ, ଅଶ୍ଵା ରୂପିପାଖେ ପିନା-
ଯିବା ଲୁହାଜଞ୍ଜିର, ପ୍ରାଚୀନକାଳର
ଏକପ୍ରକାର ମାପ, ନିଯୁମିତରୁପେ ହୁଲ
କୀରବା କର୍ମ, ଅଗ୍ନି ବିଶେଷ ।

ଶଂକଦ—ପୁ. ବି. (ଶଂ+କଦ+ଅ)
କଲ୍ୟାଣବାଦୀ, ଶୁଭବାଦୀ ।

ଶଂକର—କୁରୀ. ବି. (ଶମ୍ମି+କୁ+କ.ଅ) ଜଳ,
ଦିବୋଦାସଙ୍କ ଶଦ୍ଵ, ଦେତ୍ୟବିଶେଷ,
ପ୍ରାଚୀନକାଳର ଶତବିଶେଷ, ସୁନ୍ଦର, ଏକ-
ପ୍ରକାର ମୁଗ, ଶମ୍ଭରହରଣ, ମାଛ,
ପବତବିଶେଷ, ଶମକବୃକ୍ଷ, ଲୋଧିବୃକ୍ଷ,
ଅର୍ଜୁନ ବୃକ୍ଷ, ତାଳଗେହ, ଶବର ଚନ୍ଦନ,
(ପୁ. ବିଂ) ଅତି ଉତ୍ତମ, ଭଗ୍ୟବାନ୍,
ସୁଖୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶଂକର ।

ଶଂମ୍ଭ—ବି. ଓ ବି. (ଶମ୍ମି+ମ୍ଭ) ଶଂକରଦେଖ

ଶଂମ୍ଭ(ମ୍ଭ)—ବି. (ଶମ୍ମି+ମ୍ଭ.ଅ+ଥା)
ପ୍ରତିକ୍ଷା, ଶପଥ, କୁହୁକ, ପ୍ରଶଂସା, ରଙ୍ଗ
ରୁହୁ, ଘୋଷଣା, ବକ୍ତ୍ଵା ।

ଶଂମ୍ଭଥ—ପୁ. ବି. ସାମ୍ଭବଣ, ପରୁରିବା ।

ଶଂସନ—କୁ. ବି. (ଶଂସି+ଶବ୍ଦ.ଅନ)ହିସି

ଶ୍ରାର୍ଥନା, କଥନ, ସୂଚନ, ନିଷ୍ଠାପୁକର
କହିବା, ଇହା, ବାହ୍ନା, ଶାନ୍ତି,
ପ୍ରଶଂସା, ଆଶିଷାଦ ।

ଶଂସମୟ—ହି. ବି. (ଶଂସି+ଅନ୍ୟମୟ)
ହିସମୟ, କଥମୟ, ପ୍ରାର୍ଥମୟ ।

ଶଂସିତ—ହି. ବି. (ଶଂସି+ମ୍ଭ.ତ)ନିଷ୍ଠିତ,
ହିସିତ, ପ୍ରଶଂସିତ, ଗୁରୁତ, ସତତ,
ବାହ୍ନିତ, ଅନୁଷ୍ଠିତ, କଥତ, କୁଷ୍ଟିତ ।

ଶଂସିତକୁତ—ପୁ. ବି. (ବ.କୁ)ଯାହାର
କୁତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିଲା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶଂସିତ-
ବୁତା ।

ଶଂସୀ—ପୁ. ବି. (ଶନ୍ମୁ+କ.ଇନ) କଥକ,
ସୂଚନ, ସ୍ତ୍ରୀପକ, ପ୍ରଶଂସାକାଶ,
ସୁତିକାରକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶଂସିମ ।

ଶଂସୁ—ବି. ବି. ମଙ୍ଗଳକାମନା
ନିମନ୍ତେ ଯେଉଁ ସ୍ତବ କରିଯାଏ ।

ଶଂସ୍ତା—ପୁ. ବି. (ଶମ୍ମି+କ.ତୁ)ପ୍ରୋତ୍ତା,
ପୁନିପାଠକ, ପ୍ରାବକ, ଗୁରୁକାର, ହୋତା
ଶଂସ୍ତ—ପୁ. ବି. (ଶମ୍ମି+କ.ଅ) ଶୋଭନ୍ତି, କଲ୍ୟାଣଯୁକ୍ତ, ଶର୍ମିବାନ୍,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶଂସ୍ତା ।

ଶଂସ୍ତି—ବି. ବି. (ଶମ୍ମି+ମ୍ଭ.ଯ) ବାହ୍ନମୟ,
ବାତ୍ୟ, କଥମୟ, ପ୍ରଶଂସନ୍ତୁ, ହିସ-
ମୟ, ଶୁଣବାନ୍, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଶଂସ୍ତା, (ବି)ଅନ୍ତି ।

ଶଙ୍କ—ଯା. ବି. ସନ୍ଦେହ, ଶଙ୍କା ।

ଶଙ୍କ—ବି. (ଶଙ୍କ+କ.ଅ) ଅକ୍ଷପ୍ରବର୍ତ୍ତିକ
ବାଜା ଶାଳିବାହନ, ଶାକାଦ, ଶାଳିବାହନ
ବାଜା ପ୍ରବର୍ତ୍ତି ସନ, ମଧ୍ୟାସିଆ-
ବାସୀ ପ୍ରାଚୀନ ଜାତବିଶେଷ, ଦେଶ
ବିଶେଷ, ଯେଉଁ ରାଜୀଙ୍କ ନାମରେ
କୌଣସି ସବୁ ଚଳେ, ତାତାରଦେଖ,
ଜଳ, ମଳ, ପଶୁବିଶେଷ ।

ଶକଟ—ବି. (ଶକ+ଶ.ଅଟ) ଏବବୁକ,
ଶରାର, ୧୦୦୦ ପଳ ଉଳନ, ଶାନ୍ତି,
ଅସୁରବିଶେଷ, ବ୍ୟଥବିଶେଷ, ରୋହଣୀ
ନକ୍ଷତ୍ର, ଶରତ, ଦିତତ୍ୱଯାନ, ଭର,
ବୋଧ, ତନିବୁକ୍ଷ ।

ଶକଟକର୍ମ— ବି. (କ. ଧା) ଶକତ
ଚଳାଇବାରୁପ କର୍ମ ।

ଶକଟକା—ଶା. ବି. ଶକଟାଧୂର ଦେଖ ।

ଶକଟଗୁଲକ—ପୁ. ବି. ଓ ବି. ଶକଟାଧୂର
ଯେ ଗାଡ଼ି ଚଳାଏ ।

ଶକଟଧୂମ—ବି. ବୋବର ବା ଦସନିଆର
ଧୂଆ, ନକ୍ଷତ୍ରବିଶେଷ । [(ପଶୁ)]

ଶକଟଦାସ—ପୁ. ବି. ଶକଟକୁ ଟାଣିବା
ଶକଟକାହୁ—ବି. (ଗତତୁ) ଶଗଡ଼ଦାର
ଦୁହାୟିବା(ପଦାର୍ଥ), ଶକଟଦାର ବହନ
ଯୋଗ୍ୟ(ଦ୍ରବ୍ୟ) ।

ଶକଟଦିଲ—ପୁ. ବି. ଜଳକୁକୁଟୁରେଦ ।
ଶକଟଦ୍ୟ—ବି. ଶକଟ ଆକାରରେ
ସକିତ ସେନାପଦିବେଶ ।

ଶକଟହା—ପୁ. ବି. (ଶକଟ+ହାନ୍+
କ.କିପ୍) ଶାକୁଷ ।

ଶକଟ—ବି. ନନ୍ଦବନାଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର, ଶକ-
ଟାର ଦେଖ, (ଶା.ବି) ଏକପ୍ରକାର
ଦୁଧକଷ୍ଟିତା । [ଧରବୃକ୍ଷ]

ଶକଟକ୍ଷ—ବି. (ଗତତୁ) ଶଗଡ଼ର ଅଖ,
ଶକଟାକ୍ଷନ—ବି. ଧରବୃକ୍ଷ ।

ଶକଟାର(ଲ)—ପୁ. ବି. ଫ୍ରେଶ୍ଟୁଟ ମୁଦ୍ର-
ବନ୍ଧପ ନାଟକବଣ୍ଟିତ ରାଜା ମହାନନ୍ଦଙ୍କ
ପ୍ରଧାନ ମନ୍ତ୍ରୀ ।

ଶକଟାୟ—ପୁ. ବି. କଂସର ଅନୁଚର
ଅସୁରବିଶେଷ ।

ଶକଟାହ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶକଟ + ଆ+ହ୍ରେ
+ମ୍ଭ.ଅ+ଆ) ରେହଣୀ ନକ୍ଷତ୍ର ।

ଶକଟିକ—ଶି. ବି. ଶକଟ ସମ୍ବନ୍ଧିୟ ।

ଶକଟିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶକଟ+କ.ଅ)
ଗ୍ରେଟ ଶରତ, ଶୁଦ୍ଧ ଗାଡ଼ି ।

ଶକଟି—ପୁ. ବି. (ଶକଟ+ଲନ) ଯାହାର
ଗାଡ଼ି ଅଛି, ଶକଟାଧୂକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
(ଶକଟ+ର) ଶକଟିକା ଦେଖ ।

ଶକଟଣ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶକଟ+ଯ+ଆ)
ଗାଡ଼ିସମୁଦ୍ର, ଶକଟପ୍ରସ୍ତର ।

ଶକଟର—ଶା. ବି. (ପଦଦ୍ୟ) ଶକଟ
ଶକଟ, ଶକଟ, ଶକଟ ।

ଶକତା—ଶା. ବି. କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ।

ଶକତି—ଗ୍ରା. ବି. ଶକ୍ତି ଦେଖ ।
 ଶକଧୂମ—ପୁ. ବି. ଗୋମସ୍ଥାନ୍ତିର ଧୂମ,
 ଘୟନିଆର ଧୂଆ ।
 ଶକନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଦସ୍ତା, ଶକ୍ତି ।
 ଶକନ୍ତ—ପୁ. ବି. (ଶକନ୍ତାର ଅନ୍ତର) ଶକନ୍ତ
 ମାନଙ୍କର କୁଥ ।
 ଶକପଣ୍ଡ—ବି.ବିଷ୍ଣୁର ପଣ୍ଡ, ଗୁହରଳୟ ।
 ଶକପୂତ—ପୁ. ବି. ରୂପିଭେଦ, (ବି) ଗୋମସ୍ତ
 ପାନଜର କୁଥ । [ମୂଳ ।]
 ଶକମୟ—ଶ୍ରୀ.ବି.ଗୋମସ୍ତ୍ୟକୁ, ଗୋମସ୍ତ
 ଶକମୟର—ବି ଗୋମସ୍ତ୍ୟପୁଣ୍ଡ ଦ୍ରୁଦ୍ୟ, ଯହିଁରେ
 ଖତ ଖାଯାଏ ।
 ଶକର—କ୍ଲୀ.ବି.ଗୁଡ଼, (ବି) ଗୁଡ଼ିଆ, ମୋଠା ।
 ଶକରକନ୍ତ—ଶା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ମୋଠା-
 ମୂଲ, ଗ୍ରୟାଆକୁ ।
 ଶକଳ—ବି. (ଶକଳ + ଶ.ଅଳ) ହଳ.
 ମେଡ଼ା, ଛୁଲ, ଖଣ୍ଡ, ଅଂଶ, ମଞ୍ଚର
 କାତି, ଏକପ୍ରକାର ରଙ୍ଗ, ବର୍ଣ୍ଣ, ଶକ-
 ଜାତି, ଏକଦେଶ, ଡାଳଚିନି, ଅର୍ଥାଳା
 କମଳ ନାଳ, ଶଳର, ଗୁଡ଼, ପଣ୍ଡ ।
 ଶକଳାନ୍ତ—ବି. (ଶକଳାନ୍ତ + ଅନ୍ତ) ବିନମୀ
 ଦିତ୍ୟ ରାଜା ।
 ଶକଳୀ—ପୁ. ବି. (ଶକଳ + ରାଜନୀ) କାନ୍ଦାରୀ
 ମାଛ, କାତିଥିବା ମାଛ ।
 ଶକଳେନ୍ଦ୍ର—ପୁ. ବି. ଯେଉଁ ଚନ୍ଦ୍ର
 ଶ୍ରୋଳକଳା ପୁଣ୍ଡ ହୋଇ ନାହିଁ,
 ଅପୁଣ୍ଣେନ୍ଦ୍ର ।
 ଶକଳୋଷ୍ଟ—ପୁ. ବି. ଶତ, ଗୋମସ୍ତ
 ଶକ୍ତି—ବି. ଶକ୍ତିହଂସ ।
 ଶକସ—ଯା. ବି. ଶକ୍ତି ଦେଖ ।
 ଶକସବତ୍ର—ବି. ଶକାର ।
 ଶକାତିତ୍—ପୁ. ବି. ଶାକିବାତ୍ରର ଶକା
 ଶକାତିତ୍—ମଂ. ବି. ଶିକ୍ଷାତିତ୍ ଶକା

ଶକିତ—ଗ୍ରା. ବି. ଶକି ଦେଖ ।
 ଶକଧମ—ପୁଁ. ବି. ଗୋମସ୍ତାନ୍ତିର ଧୂମ,
 ଘଣିନିଆଁର ଧୀଆଁ ।
 ଶକନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶଷ୍ଟା, ଶକୃତ ।
 ଶକନ୍ତୁ—ପୁଁ. ବି. (ଶକ + ଅନ୍ତ) ଶକ-
 ମାନଙ୍ଗର କୁଥ ।
 ଶକପିଣ୍ଡ—ବି.ବିଷ୍ଣୁର ପିଣ୍ଡ, ଶୁଦ୍ଧଳୟ ।
 ଶକପୂତ—ପୁଁ. ବି. ରକ୍ଷିତେଦ, (ବିଂ)
 ଗୋମୟ ଦ୍ଵାରା ପରିତ । [ହୃଦୂତ]
 ଶକମୟ—ଶ୍ରୀ.ବି.ଗୋମୟୁକ୍ତ, ଗୋମୟ
 ଶକମୟର—ବି. ଗୋମୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଦ୍ଵବ୍ୟ, ଯହିଁର
 ଜେତ ଜ୍ଞାଯାଏ ।
 ଶକର—କ୍ଲୀ.ବି.ଶୁଦ୍ଧ, (ବିଂ)ଶୁଦ୍ଧିଆ, ମିଠା ।
 ଶକରକନ୍ତ—ଶା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ମିଠା-
 ମୂଳ, ଚିତ୍ତାଆକ୍ତ ।
 ଶକଳ—ବି. (ଶକ + ଶ.ଅଳ) ହଳ.
 ମେଡ଼ା, ଛୁଲ, ଖଣ୍ଡ, ଅଂଶ, ମଞ୍ଚର
 କାତି, ଏକପ୍ରକାର ରଙ୍ଗ, ବର୍ଣ୍ଣ, ଶକ-
 କାତି, ଏକଦେଶ, ଡାଲିଚନ୍ଦି, ଅଞ୍ଚଳା,
 କମଳ ନାଳ, ଶର୍କରା, ଶୁଦ୍ଧ, ଖଣ୍ଡ ।
 ଶକଳାନ୍ତ—ବି. (ଶକଳ + ଅନ୍ତ) ବିହମା-
 ଦିତ୍ୟ ରାଜା ।
 ଶକଳୀ—ପୁଁ. ବି. (ଶକଳ + ଭନ୍ଦ) କାତିଆ
 ମାତ୍ର, କାତିଥିବା ମାତ୍ର ।
 ଶକଳେନ୍ଦ୍ର—ପୁଁ. ବି. ଯେଉଁ ବନ୍ଦ୍ରର
 ଷ୍ଟୋଳକଳା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ନାହିଁ,
 ଅପୂର୍ଣ୍ଣେନ୍ଦ୍ର ।
 ଶକଳୋଷ୍ଟ—ପୁଁ. ବି. ଜେତ, ଗୋମୟ ।
 ଶକ୍ତି—ବି. ବିଜହଂସ ।
 ଶକସ—ଯା. ବି. ଶକ୍ତି ଦେଖ ।
 ଶକସବତ୍ର—ବି. ଶକାଇ ।
 ଶକାଦିତ୍ୟ—ପୁଁ. ବି. ଶକିବାଦ୍ରତ ରାଜା
 ଶକାନ୍ତକ—ପୁଁ. ବି. ବିହମାଦିତ୍ୟ ରାଜା ।
 ଶକାଇ—ପୁଁ. ବି. (ଶକ + ଅବ) ଶକରଳ
 ପ୍ରଚକିତ ବର୍ଷ ।
 ଶକାର—ବି. ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ତାଲିବନ 'ଶ'
 ଅନ୍ତର, (ନାହମୟ ଭାବ) ମୁର୍ଖଅଭିମାନ
 ଓ ଦୁଷ୍ଟକାନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ଏବେ ଶକାରୀଙ୍କ-
 ଶାଳୀ ରାଜାଙ୍କର ରତ୍ନିତା ସ୍ତ୍ରୀ (ପିଲା)

বেষ্টুর) ভাই, (পুঁ.বি.) শকনাপ্তা বু।
শকারবকার—গ্র.বি. (শকা ও বাহু-
শ্বেত গালির আদ্য অংশ) বন্ধকার্থ
শল্লীল গালি।
শকারি—পুঁ. বি. (গুচ্ছ) উচ্চমুলৰ
শকুন—বি. (শক+ক.শন) পশ্চা,
গৃধ, শাগুণা, শঙ্খচিকি, দুষ্প্রাপ্ত
সময়ৰ গৌত, মঞ্জলভাক, নিসিত,
শুভ্রভূত পূজক লক্ষণ, (বি) শুভলক্ষণ
যুক্ত।
শকুনক—বি. (শকুন+স্বার্থ.ক)
শকুন দেখ।
শকুনজ্ঞ—পুঁ. বি. (শকুন+জ্ঞ+
ক.থ) চন্দ্রজ্ঞ, নিমিত্জ্ঞ, কাকচরিয়জ্ঞ,
(বি) শকুনজ্ঞ।
শকুনজ্ঞ—পুঁ. বি. (শকুনজ্ঞ+আ) মাছ
শাগুণা, ঝিটিপিট।
শকুনজ্ঞান—ক্লী.বি. মঞ্জল ও অমঞ্জল
পূজক জ্ঞান।
শকুনকিদ্যা—বি. শকুন বা পূর্ণলক্ষণ
মান দেখি রচিষ্যত্ব কথা জাণিবার
শাস্ত্র।
শকুনশাস্ত্র—ক্লী.বি. শকুনকিদ্যা দেখি
শকুনা—পুঁ.বি. (শকুন+আ) ঝিটিপিট
শকুনাহৃত—পুঁ.বি. বালঘোরবিশেষ,
পিল্লাখু ধরিবা শকুনগুহ্ব, মন্ত্রবিশেষ
শান্তিধান বিশেষ।
শকুনি—পুঁ.বি. (শক+ক.শন) পশ্চা-
মান, চিল, গিরিধপক্ষ, জেয়াতিষ্ঠানে
করণবিশেষ, বিকৃষ্ণবজাঙ্গ পাঞ্চ-
পুষ্পবু এক, ধূতবাষ্পজ্ঞ পঢ়ী গাছ-
শাঙ্গ ভাই ও দুর্যোগনজ মামুঁ,
কৃকৃতি, কৃষ্ণক দুর্গ নিহত অসুর-
বিশেষ, নাগবিশেষ, দুর্গাপূর পুষ্প
দেৱত্যবিশেষ।
শকুনিকা—পুঁ. বি. (শকুন+ক+আ)
গিরিধপক্ষ, স্বান্দুরে মাতৃকাভেদ
শকুনিপুর—পুঁ. বি. গ্রুবিশেষ, বাল-

ଶେରିହିଣେଷ, କାର୍ତ୍ତିକେସୁଙ୍କ ଏକ
 ଅନୁଚରଙ୍ଗ ନାମ ।
ଶକୁନିପ୍ରପା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ପକ୍ଷୀ-
 ମାନେ ପାଣିପିଲବା ପାଇଁ ଯେଉଁ
 ପରେ ଜଳପାଦ ରଖାଯାଏ ।
ଶକୁନିବାଦ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର
 ଶବ୍ଦ, କୁନ୍ତାତାକ, ଉଷାକାଳରେ
 ପକ୍ଷୀଙ୍କ ବବ ।
ଶକୁନିମାମୁ—ଶା. ବି. (ଲ.ଅର୍ଥ) ଯେଉଁ
 ଲୋକ ଆପଣାର ଆସ୍ତିଯୁ ବନ୍ଧୁହୋଇ
 ଭିତରେ ଭିତରେ ଅନିଶ୍ଚିମାଧନ କରେ
ଶକୁନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶକୁନିତ୍ତୁର) ମାର୍ତ୍ତି-
 ଶାଶୁଣା, ମାର୍ତ୍ତିଗରଚିଟ୍ଟା, ବାଲଶତ୍ରୁ
 ବିଶେଷ, ଶ୍ୟାମାପକ୍ଷୀ, ପକ୍ଷୀରୂପଧାରଣୀ
 ପୃତନା ।
ଶକୁନିଶିଆ—ଶା. ବି. (ଶାନ୍ତି) ଶକୁନ
 ନାମର କାଳାନିକ ଦେଖାଙ୍କଦ୍ୱାରା ଉପାଦାନ,
 (ରୁ ମୁଢି ହୋ) ।
ଶକୁନିମାତ୍ରକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପିଲାଜୁଧରବା
 (ମାତ୍ରକ) ସେଗବିଶେଷ ।
ଶକୁନିଶୁର—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ପକ୍ଷିବଳ, ଗରୁଡ଼ ।
ଶକୁନୋପଦେଶ—ବି. ଶକୁନଶାସ୍ତ୍ର, ଶକୁନ
 ବିଦ୍ୟା ।
ଶକୁନ୍ତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶକ୍ତିକୁରିତ୍ତି) ସୁଧ୍ୟ-
 ପକ୍ଷୀ, ବିଶ୍ୱମିତିଙ୍କ ପୁଣ୍ୟବିଶେଷ, ପକ୍ଷୀ,
 କ୍ଷାଟଭେଦ, ଭସପକ୍ଷୀ, କାକଭେଦ,
 କକ୍କଟଭେଦ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶକୁନ୍ତ(ନୀ) ।
ଶକୁନ୍ତକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶକୁନ୍ତିକ) ଏକ-
 ପ୍ରକାର ପ୍ରେକ୍ଷପକ୍ଷୀ ।
ଶକୁନ୍ତଲା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶକୁନ୍ତିଲା+ଲା+
 ମୀ.ଅ+ଆ) ଯେ ଶିଶୁକାଳରେ ପକ୍ଷୀ
 ଦ୍ୱାରା ଲାଲିତ ହୋଇଥିଲେ, ରଜା-
 ଦୁଷ୍ଟନୁଙ୍କର ପରଣୀତା ମହିଷୀ, ରଜା
 ଭରତଙ୍କ ମାତା, (ଶା.ବି) ମହାକବି କାଳି-
 ଦାସଙ୍କ ବିରଚିତ ନାଟକବିଶେଷ ।
ଶକୁନ୍ତଲାଖାନ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) କଣ୍ଠ-
 ରୁକ୍ଷିଙ୍କ ପାଳିତା କନ୍ୟା ଶକୁନ୍ତଲାଙ୍କ
 ଦୁଷ୍ଟନୁ, କାଳିଦାସଙ୍କ ରଚିତ ନାଟକ ।
ଶକୁନ୍ତଲାମ୍ବଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଭରତ-
 ରଜା ।

ଶକ୍ତି—ସୁଂ. ବ. (ଶକ + ତନ୍ତ୍ର) ମଣ୍ଡଳ-
 ମାତ୍ର, ଭୟପକୀ । [ପକ୍ଷୀ, ପ୍ରକା ।
 ଶକ୍ତିକା—ବ. (ଶକ୍ତି + କା + ଆ) ଶ୍ରେଷ୍ଠ-
 ଶକ୍ତି—ବ. ଧଳାକରଣ ପ୍ରୁଲ ।
 ଶକୁନ—ସୁଂ. ବ. (ଶକ୍ତି + କ.ଉଳ) ମସ୍ତକ-
 ବିଶେଷ, ଶେରିଲମାତ୍ର ।
 ଶକୁଲଗଣ୍ଠ—ସୁଂ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମସ୍ତକ-
 ବିଶେଷ, ଶାଳମସ୍ତକ ।
 ଶକୁଳ—ବ. କଟୁଙ୍ଗ ।
 ଶକୁଳାନ୍ତର(କା)—ବ. (ଶକୁଳ + ଅନ୍ତରିକ୍ଷି)
 ଶୈତ ଦୂଷା, ଧଳା ଦୂବ ।
 ଶକୁଳାନ୍ତର—ବ. ଶୈତ ଦୂଷା ।
 ଶକୁଳାନ୍ତର—ସ୍ଵୀ.ବ. (ଶକୁଳାନ୍ତର + ବି) ଗଣ୍ଠ-
 ଦୂଷା ।
 ଶକୁଳାଦ—ବିଂ. (ଶକୁଳ + ଅଦ + ଅ)
 ଶେରିଲ ମସ୍ତକ ଭୋଜନକାରୀ, (ବି)କାତି-
 ବିଶେଷ ।
 ଶକୁଳାଦମୀ—ସ୍ଵୀ. ବ. (ଶକୁଳ + ଅଦନ
 + ରି)ଚତ୍ରାଙ୍ଗୀ, କଞ୍ଚିତଶାକ, କେନା-
 ସିରଶାଖ, କଳମଶାଘ, କାପ୍ତି, କଟୁଙ୍ଗ,
 ଗଲପିପ୍ତୁଳୀ, କିଆ, ଟିକିଅୁଆ, ଗଣ୍ଠ-
 ଦୂଷା, କଟମାଂସି ।
 ଶକୁଳାର୍ଦ୍ଦଳ—ବ. (ସତତ) ଶେରିଲ
 ଖାତିଆମାଛ, ଗଢ଼ିଶାମାଛ ।
 ଶକୁଳାହମୀ—ବ. ଜଳପିପ୍ତୁଳୀ ।
 ଶକୁଳ—ସ୍ଵୀ. ବ. (ଶକୁଳ + ରି)ଶାଙ୍କୁତ
 ମାଛ, ଶେରିଲମାତ୍ର, ନଦୀବିଶେଷ ।
 ଶକୁତ୍ର—କ୍ଲୀ.ବ. (ଶକ + କ.ରତ୍ନ) ପୁଣ୍ୟ,
 ମଳ, ବିଷ୍ଣୁ, ଗୋବର ।
 ଶକୁତ୍ରକର—ବ. (ଶକୁତ୍ର + କୃ + କରିବା)
 ଗୋବରସ, ବାହୁଶ୍ରୀ, (ସ୍ଵୀ)ଶକୁତ୍ରକରୀ ।
 ଶକୁତ୍ରକାର—ବିଂ. (ଶକୁତ୍ର + କୃ + ଅ)
 ଯେ ମଳତ୍ୟାଗ କରେ ।
 ଶକୁତ୍ରାର—ବ. (ସତତ) ମଳତ୍ୟାର ।
 ଶକୁତ୍ରଦେଶ—ବ. (ସତତ) ମଳତ୍ୟାର, ଶୁଦ୍ଧ-
 ଦ୍ୱାର ।
 ଶକୁନୁଦ୍ର—ବ. (ଦ୍ୱାରି) ମଳମୁଦ୍ର ।
 ଶକେରିବା—ଗ୍ରା.ଫି.ନିଃଶ୍ଵାସ ଶେଖପୁଣ୍ୟକ
 ସ୍ଥାନରିତ ଧାରକ ବନ୍ଦକରି କାହିଁବା ।

ଶକେଇ—ଶା. ସ୍ଥୀ. ବିଂ. ଯେଉଁ ବାନ୍ଧିକା
ନା ସ୍ଥୀ ସାମାନ୍ୟ କଥାରେ ଶକେଇ
ଦେହାର କାହେ । [ଖଣ୍ଡ ।
ଶକୁର—ଶା. ଯା. ବି. ଶର୍କରା, ତିନି, ଗୁଡ଼,
ଶକୁର(ର) —ପୁ. ବ. (ଶକ୍ତିକାର)
ଦୃଷ୍ଟି, ଷଣ୍ଡ, ଶକୁର ଦେଖ ।
ଶକୁରା—ଶ୍ଵୀ. ବି(ଶକୁର+ର) ନିମାବିଶେଷ,
ମେଖଳା, ଚଣ୍ଡାଳୀ, ଛନ୍ଦୋଭେଦ ।
ଶକ୍ରି—ଯା. ବିଂ. ସନ୍ଦର୍ଭମଦିଃ ।
ଶକ୍ର—ପୁ. ବିଂ. (ଶକ୍ତିକାର) ସମର୍ଥ,
ବଳବାନ, ଟାଣ୍ଥା, କଠିନ, ପାରନ,
ପରିଷ୍ମୟୀ, ଦୃଢ଼, ମିଷ୍ଟଭକ୍ଷଣୀ ।
ଶକୁତା—ବି. (ଶକ୍ତିତା) ଦୃଢ଼ତା,
କଠିନ୍ୟ, ବଳ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ।
ଶକ୍ତିଦଣ୍ଡ—ଶା. ବି. ଗୁରୁତର ଦଣ୍ଡ,
କଠୋର ଦଣ୍ଡ ।
ଶକୁରଭକ୍ତ—ଶା.(ପ୍ରବନ୍ଦ) ସମାରରେ
ସମସ୍ତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଲୋକକୁ ପୂଜା
କରନ୍ତି ବା ଉଚନ୍ତି ।
ଶକୁରୁପ—ଶି. ବିଂ. ଦୃଢ଼ରୁପ, କଠିନ
ରଜମର ।
ଶକ୍ତିଲୋକ—ଶା. ବି. ପରିଷ୍ମୟୀ ବ୍ୟକ୍ତି,
ଯାହା ସଙ୍ଗେ ବ୍ୟବସ୍ଥାର କରିବା ବା
ଚଲିବା କଷ୍ଟକର ।
ଶକ୍ତିବ—ପୁ. ବି. ବିତ୍ତିଆ, ତୁମ୍ଭ ଯବାଦ ଚୂପ୍ତ
ଶକୁସନା—ଶା. ବି. କଠିନ ଦଣ୍ଡ ।
ଶକ୍ତିସଂହ—ଶା. ବି. ମିବାର ପତି ରାଣୀ
ପ୍ରତାପଦିଂହଙ୍କର ଭାର ।
ଶକ୍ତି—ଶ୍ଵୀ. ବି. (ଶକ୍ତି+ତି) ପରମତମ, ବଳ,
କ୍ଷମତା, ସାମର୍ଥ୍ୟ, ପ୍ରକୃତି, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଗୌତ୍ମ,
ଦୂର୍ଗା, ସ୍ଥାଦେବତା, ବପୁର ଶୁଣବିଶେଷ,
ପ୍ରଭୁବଳ ଉତ୍ସାହକ ଓ ମନ୍ତ୍ରକ ଏହି ତିନି
ରାଜଶକ୍ତି, ପରାମାନ୍ତ୍ର ସ୍ଥାଧୀନ ରାଷ୍ଟ୍ର,
କାର୍ତ୍ତିକେସୁଙ୍କର ଅସୁରିଶେ, ଶତା-
ଦିର ଦୃଷ୍ଟିବିଶେଷ, ଲୌହ ନମୀତ
ମୁନିଆଁ ଅସୁରିଶେ, ଶାବଳ, (ନୟାୟ)
ବେଷ୍ଟାର ହେତୁଭୁତ ଧର୍ମ, ସ୍ଥାଯୋଜନ
ଆକୃତିବିଶ୍ଵ ଗୌତ୍ମପଟ, ସହୁର ମଧ୍ୟ
ହୃଦୟର ତିବଳିଙ୍ଗ ସ୍ଥାପିତ ଦ୍ୱାରୀ, ସ୍ଥା-

ଜନନେନନ୍ଦୀସୁ, ଉଚ, ଖଡ଼ି, ପରଶରଙ୍ଗ
 ପିତା, ହନ୍ତ ଉନ୍ନ ପାଠର ଅଧୟକ୍ଷାଶୀ
 ଦେଶୀ, (ତାତ୍ତ୍ଵିକ) ନନ୍ଦୀ, କମଳିନୀ,
 କେଣ୍ଣୀ, ଧୋରଣୀ, ଭଣ୍ଣାରୁଣୀ, କ୍ରାନ୍ତିନୀ,
 ଶୁଦ୍ଧା, ଚନ୍ଦ୍ରନୀ, ମାଲୁଣୀ, ସୁବନୀ,
 ସୌଭଗ୍ୟବଣୀ ସୀ, ଯାହାଙ୍କୁ ତାତ୍ତ୍ଵିକ
 ମତରେ ଦେଶ ରୂପେ କଲନା କରି
 ପୂଜା କରାଯାଏ ।
 ଶକ୍ତିରପାସକ—ଶ୍ର. ପୁ. ବି. ଶାକ୍ରଦେଖ ।
 ଶକ୍ତିରପାସନା—ଶ୍ର. ବି. ତନ୍ତ୍ର ମତାନୁ-
 ସାରେ ଦୁର୍ଗଙ୍କ ପୂଜା ।
 ଶକ୍ତିକ—ପୁ. ବି. (ଶକ୍ତି + ସ୍ଥାର୍ଥ. କ) ଶକ୍ତି
 ଦେଖ, (ଶ୍ର. ବି) ଗନ୍ଧକ ।
 ଶକ୍ତିକର—ଦ୍ଵ. ବି. (ଶକ୍ତି + କୃ + କ. ଅ)
 ପୁଷ୍ଟିକର, ବଳସ୍ତ୍ର, ବଳସ୍ତ୍ରଦ, (ଶୀ)
 ଶକ୍ତିକରୀ ।
 ଶକ୍ତିଷୟ—ବ. (୨ତର) ଶକ୍ତି ବା ବଳର
 ଅପର୍ଯ୍ୟ ବା ବିନାଶ ।
 ଶକ୍ତିଗଢ—ପୁ. ବି. (ଶକ୍ତି + ଗଢ + ଅ) ଶିବ,
 କାର୍ତ୍ତିକେୟ, ଶବର ଅର୍ଥବାଚକ ହୃଦୀର
 ବା ଶକ୍ତିର ପରିଜ୍ଞାନ ।
 ଶକ୍ତିଗହକ—ପୁ. ବି. (ଶକ୍ତି + ଗହ +
 ଶିବ + ଅକ) ଶକ୍ତିଗହତା, ଶବର ଶକ୍ତି-
 ବୋଧକ ହେତୁ ଶବଶକ୍ତି ଜ୍ଞାନ ।
 ଶକ୍ତିଜ୍ଞ—ବ. (ଶକ୍ତି + ଜ୍ଞ + ଅ) ଶକ୍ତିଜ୍ଞତା,
 ଯାହାକୁ ଶମତା ଅବଗତ ଅଛି ।
 ଶକ୍ତିତ୍ୟ—ଆ. ବଳଅନୁଷ୍ଠାରେ, ଯଥାଶକ୍ତି ।
 ଶକ୍ତିଧର—ପୁ. ବି. (ଶକ୍ତି + ଧୃ + କ. ଅ)
 କାର୍ତ୍ତିକେୟ, ଶିବ, (ବି) ଶକ୍ତିନାମକ
 ଅସୁଧାଶୀ, ଶକ୍ତିଶାଲୀ ।
 ଶକ୍ତିଧନ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ର.) କାର୍ତ୍ତିକେୟ ।
 ଶକ୍ତିନାଥ—ପୁ. ବି. ଶିବିଜିବିଶେଷ ।
 ଶକ୍ତିନ୍ୟାସ—କ୍ଲୀ ବି. ତତ୍ତ୍ଵବୈଦ୍ୟ ।
 ଶକ୍ତିପର୍ମ୍ଭ—ପୁ. ବି. ସପ୍ତପର୍ମ୍ଭ ଦୂଷି, ରତ୍ନଆକା ।
 ଶକ୍ତିପାଇବା—ଶ୍ର. କି. ଶମତା ଦୂଷି
 ଭୁଷିତ ହେବା, (ଶ୍ର. ବି) କୌଣସି
 କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା ।
 ଶକ୍ତିପାଣି—ପୁ. ବି. ବି. (ବ. ଶ୍ର.) ଶକ୍ତି-
 ଧର ଦେଖ ।

ଶକ୍ତିପୂଜକ—ସୁ. ବ. (୭ତ୍ତ) ଶକ୍ତି, ଦୁର୍ଗାଦେଖଙ୍କ ରକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶକ୍ତିପୂଜକ ।
 ଶକ୍ତିପୂଜା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (୭ତ୍ତ) ଦୁର୍ଗାଦେଖଙ୍କ ର ଆରଧନା, ଶକ୍ତିର ଅଳ୍ପନା, ତାନ୍ତ୍ରିକ ମତରେ କାଳୀ ଓ ଚଣ୍ଡୀଆଦି ଠାକୁ-ରାଣୀଙ୍କ ପୂଜା ।
 ଶକ୍ତିପୂଜା—ସୁ. ନ. ପରାଶରଙ୍କ ଏକ ନାମ ।
 ଶକ୍ତିପ୍ରଦାନ—ବି. (୭ତ୍ତ) ଶମତା ଦେଖା-ରବା ।
 ଶକ୍ତିପ୍ରୟୋଗ—ବ. (୭ତ୍ତ) ବଳପ୍ରୟୋଗ ।
 ଶକ୍ତିତ୍ତତ୍ତ୍ଵ—ବ. (ଶକ୍ତି + ତ୍ତ + କ.କୃପ.) କାର୍ଯ୍ୟକେୟ, (ବି°) ଶକ୍ତିଶାଲୀ ।
 ଶକ୍ତିତେବ—ବ. (୭ତ୍ତ) ବିପନ୍ନ ଯୋଜା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ଶକ୍ତି ନାମକ ଅସ୍ତ୍ର ବିପ-କ୍ଷର ଶଶରରେ ବିକହେବା ।
 ଶକ୍ତିତେବବ—କ୍ଲୀ. ବ. ତନ୍ତ୍ରଭେଦ ।
 ଶକ୍ତିମତ୍ତ—ବି°. (ଶକ୍ତି + ମତ୍ତ) କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷ, ବଳବତ୍, ଶମତାଶାଲୀ ।
 ଶକ୍ତିମତ୍ତ(ତ୍ରୀ)—କ୍ଲୀ. ବ. (ଶକ୍ତିମତ୍ତ + ତ୍ରୀ) କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷ, ଶକ୍ତିଶାଲୀ ।
 ଶକ୍ତିମତ୍ତ—କ୍ଲୀ. ବ. ଶକ୍ତି ଦେବତାର ମନ୍ଦିର, ଶକ୍ତିରପାସକମାନେ ଯେଉଁ ମନ୍ଦିର ପ୍ରତିଷ୍ଠନ କରିଥାନ୍ତି ।
 ଶକ୍ତିମୟ—ବି°. (ଶକ୍ତି + ମୟ) ଶମତା ବା ସାମର୍ଥ୍ୟୟକ୍ତ, ଶକ୍ତିଶାଲୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶକ୍ତି-ମୟୀ ।
 ଶକ୍ତିମାନ—ସୁ. ବି°. (ଶକ୍ତି + ମାନ) ଶକ୍ତି-ଶାଲୀ, ବଳଶାଲୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶକ୍ତି-ମାନୀ ।
 ଶକ୍ତିମୁକ୍ତ—ବ. (ବ.ଶ୍ଵର) ଶକ୍ତି ବା ବଳ ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ।
 ଶକ୍ତିଯାମଳ—କ୍ଲୀ. ବ. ଯାମଳତାରୁଭେଦ, ଏଥରେ ଶକ୍ତି ମହାମ୍ୟ ବିଦ୍ୱତ୍ତରକରେ ଲେଖାଥିବା ।
 ଶକ୍ତିଯୁକ୍ତ—ବି°. (୭ତ୍ତ) ଯାହାଠାରେ ଶକ୍ତି ବା ଶମତା ନୟୋଜିତ ହୋଇ-ଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶକ୍ତିଯୁକ୍ତା । [ଭେଦ ।
 ଶକ୍ତିରଷିତ—ସୁ. ବ. କିବତିଶାଳୀପୁଣ୍ୟ-ଶକ୍ତିରହାକର—ବ. ତନ୍ତ୍ରଭେଦ ।
 ଶକ୍ତିରହିତ—ବି°. (୭ତ୍ତ) ସାମର୍ଥ୍ୟଶାଖା,

ଶମତାଶାନ, ନିଷଳ,(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶକ୍ତିରହିତା ।
 ଶକ୍ତିଲୋପ—ବ. (୭ତ୍ତ) ଶକ୍ତିର ବିନାଶ ଶକ୍ତିକନ୍ତୁ—ଶା. ବି. ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ର ଦେଖ ।
 ଶକ୍ତିବର୍ମନ—ଶା. ବି. କଲିଙ୍ଗର ଜନେନ୍ଦ୍ର ରାଜା । [ରଚିତା
 ଶକ୍ତିବିଭିନ୍ନ—ଶା. ବି. ରସକୌମୁଦୀ-
 ଶକ୍ତିବାଣ—ସୁ. ବି°. ଶାକ୍ତା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶକ୍ତି
 ବାଦିମା ।
 ଶକ୍ତିବିକ—ବି°. (୭ତ୍ତ) ଶକ୍ତିନାମକ
 ଅସ୍ତ୍ର ଯାହାର ଦେହକୁ ଭେଦ କରିଥାଏ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶକ୍ତିବିକା ।
 ଶକ୍ତିବସ୍ତ୍ର—ବି°. (୭ତ୍ତ) ଅସମର୍ଥ,(ସ୍ତ୍ରୀ)
 ଶକ୍ତି ବସ୍ତ୍ରନା । [ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ଶକ୍ତିବର—ସୁ. ବ. ଶକ୍ତି, ଶକ୍ତିପୂଜକ
 ଶକ୍ତିବେଗ—ସୁ. ବ. ବିଦ୍ୟାଧର ଭେଦ ।
 ଶକ୍ତିବୈକଳ—କ୍ଲୀ. ବ. ଶକ୍ତିର ବିକଳତା,
 ବଳଶାନତା, ଅସମର୍ତ୍ତା ।
 ଶକ୍ତିବୋଧ—ବ. (୭ତ୍ତ) ଶକ୍ତର ଅର୍ଥର
 ବୋଧ ।
 ଶକ୍ତିଶାଲୀ—ସୁ. ବି°. (ଶକ୍ତି + ଶାଲୀ)
 ଶମତାଶାଲୀ, ପରମତମଶାଲୀ, ଶମତା
 ବା ସାମର୍ଥ୍ୟବିଶ୍ଵି ।
 ଶକ୍ତିଶୂନ୍ୟ—ସୁ. ବି°. (୭ତ୍ତ) ଶକ୍ତି
 ରହିତ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶକ୍ତିଶୂନ୍ୟା ।
 ଶକ୍ତିଶେଳ—ଶା. ବି. ଶକ୍ତି ରେତ ଦେଖ,
 ରହୁନିତକୁ ଦୁର୍ଗା ପ୍ରଦାନକରିଥିବା ଶକ୍ତି
 ନାମକ ଅସ୍ତ୍ର ବା ବାଣ ।
 ଶକ୍ତିଶୋଧନ—ବ. (୭ତ୍ତ) କୌଣସି
 ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଶକ୍ତିରୁପେ ପୂଜାକରିବା ପୂଜ୍ଞର
 ତାଙ୍କୁ ଶୁଭକରିବା ରୂପ ତାହିଁକରିବିଶ୍ଵ
 କିମ୍ବା ।
 ଶକ୍ତିଷ୍ଟ—ସୁ. ବି°. (ଶକ୍ତି + ଷ୍ଟାଫ୍)
 ଅ) ଶକ୍ତିମାନ୍ ।
 ଶକ୍ତିଷ୍ଟକେତ(ସନ୍ଦର୍ଭ)—ଶା. ବ. କୌଣସି
 ଦେଖର ବା ଜାତିର ଶକ୍ତିର ସଙ୍କେତ
 ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଚିତ୍ର, ଜାପାନୀ ନିଶାନ ।
 ଶକ୍ତିଷ୍ଟମୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (୭ତ୍ତ) ବଳବୃତ୍ତ,
 ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅଳ୍ପନା, ଶାକ୍ତାର ପ୍ରକାରୁତି ।
 ଶକ୍ତିଷ୍ଟମ୍ବନ୍—ବି°. (୭ତ୍ତ) ଶକ୍ତିଶାଲୀ

ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶକ୍ତିଷ୍ଟମ୍ବନ୍ ।
 ଶକ୍ତିବାଧନ—କ୍ଲୀ. ବ. ଶକ୍ତି ପୂଜାସମୟେ
 ସ୍ତ୍ରୀଷତ୍ର ଶାକ୍ତାଗଣର ଉପାସନା ପ୍ରତିଷ୍ଠା-
 ବିଶେଷ ।
 ଶକ୍ତିପାର—ସୁ. ବ. (୭ତ୍ତ) ଶକ୍ତିର
 ଦୃଢ଼ତା, ଶମତାର ଶ୍ରେଷ୍ଠାଂଶ, ବଳର
 ଉତ୍କର୍ଷ । [ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ଶକ୍ତିପେନ—ସୁ. ବ. କାଶୀରୁଚିଷ୍ଠ ଧନୀତ୍ୟ
 ଶକ୍ତିହର—ଶି. ବି°. ବଳବିନାଶକାରୀ, ବଳ
 ହାରକ । [କମ୍ପିବା ।
 ଶକ୍ତିହାନି—ବ. (୭ତ୍ତ) ଶକ୍ତି ବା ସାମର୍ଥ୍ୟ
 ଶକ୍ତିହାନିକର—ବି°. ଯାହାଦ୍ଵାରା ଶକ୍ତିର
 ହାନି ପରିବର୍ତ୍ତନ ।
 ଶକ୍ତିହେତୁକ—ବି°. ବି°. ଶକ୍ତି ଅସ୍ତ୍ରାଙ୍କ
 ଯୋଜା, ଯେ ଶକ୍ତିଅସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରେ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶକ୍ତି ହେତିକା ।
 ଶକ୍ତିହେତୁକ—ବି. (ବ.ଶ୍ଵର) ଶକ୍ତି ମୂଳକ,
 ଶକ୍ତି ବା ବଳ ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ।
 ଶକ୍ତିହୀପ—ବ. (୭ତ୍ତ) ଶକ୍ତି ବା ଶମତା
 କମ୍ପିବା ।
 ଶକ୍ତି—ବ. ମାତ୍ରକ ଛନ୍ଦୋବିଶେଷ ।
 ଶକ୍ତିବର—ବି°. ଶକ୍ତିଯୁକ୍ତ ।
 ଶକ୍ତି—ବ. (ଶତ + ତ୍ରୀ) ଛତ୍ର, ଛତ୍ରା,
 ଯବ ଗୋଧୁମାଦିର ବୁଝୁଁ ।
 ଶକ୍ତିକୁ-ବ. (ଶକ୍ତି + କ) ଉଗ୍ର ବିଷବିଶେଷ ।
 ଶକ୍ତିଫଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ଵର) ଶମାଚୂଷ,
 ସାରଙ୍ଗତ ।
 ଶକ୍ତିଫଳିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶମାଚୂଷ ।
 ଶକ୍ତିଫଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶମାଚୂଷ ।
 ଶକ୍ତିଖର୍କ—ବ. ବିଶେଷ କହିବି ପରିଶ୍ରମ
 ଯୋଗୁଁ ଦେହରୁ ବହୁବା ଦର୍ମ ଓ ଦାର୍ଢ-
 ନିଃଶାସ, (ବି°) ପରିଶ୍ରମ ବା କାନ୍ତି
 ଯୋଗୁଁ ଘର୍ମାକୁ ଓ ଖର ନିଃଶାସ-
 ମାରୁଥବା ।
 ଶକ୍ତି—ସୁ. ବ. ବିଷମୁନଙ୍କ କେୟ୍ସ୍-
 ପୁଷ୍ଟ ଓ ପରାଶରଙ୍କ ପିତା ।
 ଶକ୍ତି—ଶି. ବି°. ଶିମ୍ବାପା, ପ୍ରିୟଂବଦ ।

ଶକ୍ତୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶକ୍ତି+କ.ରୁ) ପ୍ରିୟେ-
 ବାଦା, ପ୍ରିୟୁଂବଦ ।
 ଶକ୍ତି—ପୁଂ. ବି. ଶକ୍ତି, ଉତ୍ସୁ, କର୍ମ ।
 ଶକ୍ତ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶକ୍ତି+ମୀ.ଏ) ସମ୍ବନ୍ଧ-
 ପର, ଯାହା ହୋଇପାରେ ବା ଘଟି-
 ପାରେ, ଘଟିବାଯୋଗୀ, ସାଧ୍ୟ, ଶକ୍ତିବାଧ
 ବୋଧ, ବାଚ୍ୟ, ବଚନଦ୍ଵାରା ପ୍ରକଟିତ
 ହେବାଯୋଗ୍ୟ, ଅଉଧାରୁଣି ଦ୍ୱାରା
 ବୋଧ(ଶବ୍ଦ), ବାଚ୍ୟ(ଶବ୍ଦ), (ବି) ଶକ୍ତି-
 ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକଟିତ ଅର୍ଥ ।
 ଶକ୍ତ୍ୟପ୍ରାପ୍ତେ—ବି. ନୟାୟଦର୍ଶନ ଅନୁଯାୟେ
 ପ୍ରମାତାର ଯେଉଁ ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମେୟ
 ଦିଇ ହୁଏ ।
 ଶକ୍ତି—ପୁଂ. ବି. (ଶକ୍ତି+କ.ର) ଜନ୍ମ,
 ପେଚକ, ମହାଦେବଙ୍କ ନାମ, ଚରିତ
 ଫଣ୍ଟା, ଲୁଟଜହୁଷ, ଅଳ୍କାନ୍ଦ୍ରଶ, କେଳ୍ୟଷ
 ନନ୍ଦା ।
 ଶକ୍ତିକାମୁକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଓଡ଼ିଆ) ରହ୍ମା-
 ଧନୁ, (ବି) ସମର୍ଥ ।
 ଶକ୍ତିକେତୁ—ବି. ରହ୍ମାଧୂଜ ।
 ଶକ୍ତିତ୍ତାତଳ—ପୁଂ. ବି. ସୁମେରୁପଟ୍ଟତ ।
 ଶକ୍ତିଗୋପ—ବି. (ଶକ୍ତି+ଗୁପ୍ତ+ମୀ ଅ)
 ରହ୍ମାଗୋପକ୍ଷାଟ ।
 ଶକ୍ତିଗୁପ—ବି. ରହ୍ମାଧନୁ, ରମଧନୁ ।
 ଶକ୍ତିଜ—ପୁଂ. ବି. (ଶକ୍ତି+ଜନ୍ମ+କ.ଅ)
 ରହ୍ମାଙ୍କ ପୁତ୍ର, କାକ, (ପୁଂ.ବି.) ରହ୍ମାଙ୍କ-
 ଠାରୁ ରହ୍ମାନ, (ଶ୍ଵି) ଶକ୍ତିଜା ।
 ଶକ୍ତିଜା—ବି. ରହ୍ମାବାରୁଣୀଲତା ।
 ଶକ୍ତିଜାତ—କ୍ଷ. (୫ଡ଼କ୍ର) ରହ୍ମାଙ୍କଠାରୁ
 ରହ୍ମାନ, (ପୁଂ.ବି.) ରହ୍ମାପୁତ୍ର, କାକ ।
 ଶକ୍ତିଜାନୁ—ପୁଂ. ବି. ବାନରତେବ ।
 ଶକ୍ତିଜାଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ରହ୍ମାଜାଳ ।
 ଶକ୍ତିଜତ୍ତୁ—ପୁଂ. ବି. (ଶକ୍ତି+ଜି+କ.
 କୁପ) ରହ୍ମାବିଜୟୀ, (ପୁଂ.ବି) ରାବଣର
 ପୁତ୍ର ମେଘନାଦ ।
 ଶକ୍ତିରୁ—ବି. ଗଞ୍ଜେଇଗୁଳୁ ।
 ଶକ୍ତିଶ୍ଵର—କ୍ଲୀ. ବି. ରହ୍ମାହ, ଶକ୍ତିର ଶବ ବା
 ଧର୍ମ ।
 ଶକ୍ତିରାର—ବି. ଦେବଦାର, ଶାନ୍ତିରାର ।

ଶନ୍ତଦିକ୍—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପୂର୍ବଦିଗ୍ରୀ ।
 ଶନ୍ତଦେବ—ପୁଂ. ବି. ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ।
 ଶନ୍ତଦେବତା—(ବ.ମୁ.)ଜ୍ୟୋତିଷ'ନ କ୍ଷେତ୍ର ।
 ଶନ୍ତଦେବତା—ପୁଂ. ବି. ଇନ୍ଦ୍ରଦେବତା ।
 ଶନ୍ତଦେଵତ—କ୍ଲୀ. ବି. ନନ୍ଦାଦେବ,
 ଜ୍ୟୋତିଷ'ନ କ୍ଷେତ୍ର ।
 ଶନ୍ତଦ୍ରୁମ—ପୁଂ. ବି. ଦେବଦାରୁ ଶରୀ,
 ବର୍ଷଳ ଚର ।
 ଶନ୍ତଧନୁ(ନୁ) — ବି. (ଡତତ୍ତ୍ଵ) ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ।
 ଶନ୍ତଧୂଳ—ପୁଂ. ବି. (କ.ଧା) ଇନ୍ଦ୍ରଧୂଳ,
 ଭାବୁମାସର ଶୁକ୍ଳପଞ୍ଜୀୟ ଦ୍ଵାଦଶୀତଥିରେ
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧୂଳକାର ପ୍ରସ୍ତ୍ର ।
 ଶନ୍ତନନ୍ଦନ—ପୁଂ. ବି. (ଡତତ୍ତ୍ଵ) ଇନ୍ଦ୍ରପୁର
 ମାତ୍ର, ଅର୍ଜନୁନ,(ବି)ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ଆନନ୍ଦ-
 ଜନକ ।
 ଶନ୍ତନେମି—ବି. ଦେବଦାରୁ ଶରୀ, ମେଷ-
 ଶୃଙ୍ଗୀ, କୁଟଳଶୂଳୀ ।
 ଶନ୍ତପରୀୟାୟ—ବି. (ଡତତ୍ତ୍ଵ) ଇନ୍ଦ୍ରବାଚକ
 ଶବ, କୁଟଳ ଚୁଷ । [ଚୁଷ ।
 ଶନ୍ତପାଦପ—ବି. ଦେବଦାରୁ ଚୁଷ, କୁଟଳ
 ଶନ୍ତପୁର(ଶ୍ରୀ)—କ୍ଲୀ. ବି. (ଡତତ୍ତ୍ଵ) ଇନ୍ଦ୍ର
 ପୁରା, ଅମ୍ବାବଣ ।
 ଶନ୍ତପୁଷ୍ଟ—ବି. ଇନ୍ଦ୍ରପଥ, କୁଟଳଶବନ ।
 ଶନ୍ତପୁଷ୍ପ—ବି. (ଶନ୍ତ + ପୁଷ୍ପ + ଆ)ଲାଙ୍ଗଳୀ,
 ଅଗ୍ନି ଶିଖା ଚୁଷ, ନାଗଦମନୀ ।
 ଶନ୍ତପୁଷ୍ପିକା—ବି. ଲାଙ୍ଗଳୀ, ଅଗ୍ନି ଶିଖା
 ଚୁଷ, ନାଗଦମନୀ ।
 ଶନ୍ତପୁଷ୍ପି—ବି. ଶନ୍ତପୁଷ୍ପା ଦେଖ ।
 ଶନ୍ତପୁଷ୍ପ—କ୍ଲୀ. ବି. ଇନ୍ଦ୍ରପୁଷ୍ପ ।
 ଶନ୍ତଭ(ଭୁ)ବନ—କ୍ଲୀ. ବି. ସୁର୍ ।
 ଶନ୍ତଭତ୍ତ(ଦ୍ଵୀ) — ପୁଂ. ବି. (ଶନ୍ତ + ଭତ୍ତ +
 କ୍ଷିପ) ସବଣ୍ୟୁଦୀ, ଇନ୍ଦ୍ରକିତ ।
 ଶନ୍ତଭୁଭବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଇନ୍ଦ୍ରବାରୁଣୀ ।
 ଶନ୍ତଭୁରୁହ—ବି. କୁଟଳ, ପିତାକୋରୁଆ ।
 ଶନ୍ତମାତୃ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶରୀର, ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ମାତା ।
 ଶନ୍ତମାତୃକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶନ୍ତଧୂଳାଜାଙ୍ଗ ଯଷ୍ଟି-
 ଶିଶେଷ, ଶରୀର, ଇନ୍ଦ୍ରଧୂଳ ।
 ଶନ୍ତମୁର୍ତ୍ତି—ପୁଂ. ବି. ବଳୀକ, ଇନ୍ଦ୍ରହୁକୀ,
 ପାହାଉ ।

ଶନ୍ତଯକ—କୀ. ବ. ଇନ୍‌ଦ୍ରପଥ ।
 ଶନ୍ତଲୋକ—ବ. ଇନ୍‌ଦ୍ରଲୋକ, ସୁର୍ଗ ।
 ଶନ୍ତବଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. କନ୍ଦ୍ରବାରୁଣୀ ।
 ଶନ୍ତବାପୀ—ପୁଂ. ବ. ନାଗରେତ୍ର (ଭାରତ) ।
 ଶନ୍ତବାଷାସନ—କୀ. ବ. ଇନ୍‌ଦ୍ରଧନୁ ।
 ଶନ୍ତବାହ୍ନ(ନ)—ବ. (ଶନ୍ତ+ବହୁ+ଶିର
କ.ଥ) ମେଘ ।
 ଶନ୍ତବଜନ—ବ. ଉତ୍ସୁକ, କୁଟକ ବା
ପିତାକେବାରୁଆ ଗରୁର ମଞ୍ଜି ।
 ଶନ୍ତବୃକ୍ଷ—ବ. କୁଟକ ବୃକ୍ଷ ।
 ଶନ୍ତଶାସନ—ବ. (ଶନ୍ତତ) ଇନ୍‌ଦ୍ରଧନୁ ।
 ଶନ୍ତଶାଖୀ—ବ. କୁଟକ ବୃକ୍ଷ ।
 ଶନ୍ତଶାଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଉତ୍ସୁକୁତ୍ତ, ଯଜ୍ଞ-
ଶାଳା, ହ୍ରୋମନନ୍ଦର ।
 ଶନ୍ତଭିରଃ—ବ. ବଳୀକ, ଇନ୍‌ଦ୍ରମୟକ ।
 ଶନ୍ତସାରଥ—ପୁଂ. ବ. (ଶନ୍ତତ) ମାତଳ ।
 ଶନ୍ତସୁତ—ପୁଂ. ବ. (ଶନ୍ତତ) ଇନ୍‌ଦ୍ରଙ୍କ ପୁଅ,
ବାନରରାଜ ବାଳ, ଅର୍ଜୁନ, କୟନ୍ତ୍ର ।
 ଶନ୍ତସୁଧା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଲୋଭନ୍, କୁମୁଦୁ-
ଶୋଷି ।
 ଶନ୍ତସୃଷ୍ଟି—ବି. (ଶନ୍ତତ) ଇନ୍‌ଦ୍ରରଚତି,
ଇନ୍‌ଦ୍ରକଞ୍ଚିକ ନିର୍ମିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶନ୍ତସୃଷ୍ଟା ।
 ଶନ୍ତସୃଷ୍ଟା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶନ୍ତତ) ହରିବା,
(ସ୍ତ୍ରୀ. ବି) ଇନ୍‌ଦ୍ରରଚତା ।
 ଶନ୍ତାଶ୍ୱ—ପୁଂ. ବ. (ବ. ଶ୍ଵର) ପେତକ,
ପେଣ୍ଠି, (ବି) ଇନ୍‌ଦ୍ରନାମକ(ଶନ୍ତ ଆଖ୍ୟା
ଯାହାର) ।
 ଶନ୍ତାନ୍ତି—ପୁଂ. ବ. (ବ. ଶ୍ଵର) ବିଶାଖାନନ୍ଦନ
(ଇନ୍‌ଦ୍ର ଓ ଅର୍ଜୁନ ଏହି ନନ୍ଦନର ସ୍ଥାମି) ।
 ଶନ୍ତାଶୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶନ୍ତ+ଆଶୀ) ଇନ୍‌ଦ୍ର-
ପଞ୍ଚୀ, ନିର୍ଭୁତ୍ତି, ବେଗୁନିଆ ।
 ଶନ୍ତାସୁଳ—ପୁଂ. ବ. (ଶନ୍ତତ) ଶନ୍ତ ସୁତ
ଦେଖ । [ଗଞ୍ଜେଇ]
 ଶନ୍ତାଦନ—କୀ. ବ. ବିଜୟା, ଭାଙ୍ଗ, ପିତ୍ତ,
ଶନ୍ତାଶୀ—ପୁଂ. ବ. (ଶନ୍ତତ) ଇନ୍‌ଦ୍ରଙ୍କ ଶନ୍ତୀ,
ଇନ୍‌ଦିତ୍ତ ।
 ଶନ୍ତାବତ୍ତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଅଷ୍ଟ ପଟ-
ମହିଷୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ।
 ଶନ୍ତାଶନ—କୀ. ବ. (ଶନ୍ତ+ଅଶନ) କୁଟକଙ୍କ

ଚାଷ, ବିଜୟା, ଭଙ୍ଗ । [ପ୍ରିଯାସନ]
 ଶକ୍ତାସନ—କ୍ଲି.ବି.(୭୭୭)ତନ୍ଦ୍ରିକ ଆସନ,
 ଶକ୍ତାହୁ—ବି.ରେଧ୍ୟବ, କୁଠକରୂପ,(ବି)
 ଗନ୍ଧନାମକ, (ସ୍ଥି) ଶକ୍ତାହୁ ।
 ଶତି—ବି.(ଶକ୍ତି+କ.ରି) ମେଘ, ବଜ୍ର,
 ହତ୍ତୀ, ପଣ୍ଡି ।
 ଶତେନ୍ଦ୍ର—ବି.କନ୍ତ୍ରଗୋପନୀଟ ।
 ଶତୋତ୍ରାନ—ବି. (ଶତି+ଉତ୍ତାନ)ଭାଦ୍ର
 ଶୁଳ୍କ ଦ୍ୱାଦଶୀଠାରୁ କନ୍ଦ୍ରିକ ପ୍ରାପନ
 ପୂର୍ବକ କନ୍ଦ୍ରିକ ପୂଜାରୂପ ଉତ୍ସବ ।
 ଶତୋତ୍ରାପନ—ବି. ଶତୋତ୍ରାନ ଦେଖ ।
 ଶତୋତ୍ରାପ—ବି. ଶତୋତ୍ରାନ ଦେଖ ।
 ଶତ—ପୁ.ବି. (ଶକ୍ତି+କ.ଲ)ପ୍ରିୟାସନ,
 (ସ୍ଥି) ଶକ୍ତା ।
 ଶକ୍ତି—ପୁ.ବି.(ଶକ୍ତି+କ.ବର)ଆକାଶ,
 ବୃଷ, ବଳଦ ।
 ଶକ୍ତା—ସ୍ଥି.ବି. (ଶକ୍ତି+କ.ବର+ରି)
 ଅକ୍ରମୀ, ନମାବିଶେଷ, ମେଖଳା, ଛନ୍ଦୋ-
 ଭେଦ, ରକ୍ତବେଦ, ଗାନ୍ଧି ।
 ଶକ୍ତା—ପୁ.ବି. (ଶକ୍ତି+କ.ବର) ହତ୍ତୀ,
 ଶକ୍ତିବାନ୍ ପୁରୁଷ, କିଷ୍ଟ କନ୍ଦ୍ରି ।
 ଶକ୍ତି—ଗା. ବି. ଶକ୍ତି ବେଦ ।
 ଶକ୍ତି—ଯା. ବି. ବ୍ୟକ୍ତି, ଜନ, ଶକ୍ତି,
 ସହଶ୍ରୀତା, ପୈରୀ ।
 ଶତଭି—ଗା. ବି. (ଫ-ଶକ୍ତି) ଦୁଇ ଚନ୍ଦ୍ର-
 ସ୍ଵର୍ଗ ଗୋପନ, ବଳଦଶାଢ଼ି ।
 ଶତଭବୁଲା-ଗା.ବି. ଶତଭିର ଚକ ଯାଇ-
 ଥିବା ଭୂମରେ ଚନ୍ଦ୍ରିକ ସମାନ୍ତରଳ
 ରେଖା ଚନ୍ଦ୍ର ଦୟା ।
 ଶତଭା—ପ୍ରା. (ବେଳେ.)ବି.ଦେବାଳା ।
 ଶତଭି—ଗା.ବି. ଶତଭି, ଭରି ଦ୍ରୁବିକୁ
 ଅଳ୍ପ ବଳ ପ୍ରୟୋଗପକ ରକ୍ତବ୍ରାହୀ
 ଉପରି ଦ୍ୱାରା ପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ
 ଏକପ୍ରକାର କଳ ।
 ଶତଭିଥା—ଗା.ବି. (ଫ-ଶକ୍ତିକ)ଶକ୍ତି-
 ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଶକ୍ତି ଶାଶ୍ଵିତରେ ନିଯନ୍ତ୍ର
 (ପଶୁ), (ଗା.ବି) ଶାଶ୍ଵିତନ୍, ସେ ଶତଭି
 ଭାବାରୀ ଜାଗିକା ଚନ୍ଦାରୀ ।
 ଶତଭିଥାଅସିଲେମୁଣ୍ଡରେଇଆସନାନ୍—

ଶକ୍ତା(ପ୍ରବଚନ—ଲ.ଅର୍ଥ) କୌଣସି
 କାର୍ଯ୍ୟପାଇଁ ଯେବାର ବ୍ୟକ୍ତି ପଦ-
 ଶଳେ ପୂର୍ବ ନିଯନ୍ତ୍ର ଅପେକ୍ଷାକୁତ
 ଅଯୋଗ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ସେ ଶେଷରୁ
 ବିଦ୍ୟୁ ପାତାର କରନ୍ତି ।
 ଶତଭି—ଗା. ବି ଓ ବି. ଭଜାଏ,
 ଏକଗାତ୍ର ପରମିତ ।
 ଶକ—ବି. (ଶକ୍ତି+କ.ଅ) ଶକଟବାହୀ
 ଚାଷ, ଶର୍ତ୍ତିଆ ବଳଦ ।
 ଶକମୟ—ଶି. ବି. (ଶକ୍ତି+ମ.ଅନ୍ୟ)
 ଭୟର ଯୋଗ୍ୟ, ମାତ୍ରାକୁ ଶକ୍ତା କିମ୍-
 ଯାଏ, ଶକ୍ତାର ବିଷୟାଭୂତ, (ସ୍ଥି)ଶକମୟ
 ଶକର—ପୁ.ବି. (ଶମ୍+କୁ+ଅ)ଶିବ ।
 ଶକରବୁଝୀୟ, ଭ୍ରମେପନୀ କପୁର, ପାର୍-
 ବିତ, ଶୈତାଳ, ଏକପାତ୍ରିକ ଭତ,
 ବାଗବିଶେଷ, ମେଘ ଭାଗର ମମ ପୂର୍ଣ୍ଣ,
 ଦାର୍ଯ୍ୟ ପୁଜ୍ଜ ସାମୁଦ୍ରିକ ମନ୍ତ୍ର୍ୟବିଶେଷ, (ସ୍ଥି)
 ଶକ୍ତା ।
 ଶକରବୁଝୀୟାପାଳ—ଗା. ବି. ଦଳକରଦଶ
 ପ୍ରତିକିଳ ଷୋହକ ପାଲେ ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ।
 ଶକରବିଲ—ବି. ଶିଖିତିଲ ଦେଖ ।
 ଶକରବୁଝ—ବି. ବିଷଧର ସର୍ପବିଶେଷ ।
 ଶକରଜଟା—ବି. ରୁଦ୍ରଜଟା ଦେଖ ।
 ଶକରପାତିଆଭାନ୍—ଗା. ବି. ମୁହଁ ଓ
 ପେଟର ନେମ ଶଙ୍କପର ଧଳାଥିବା
 ଏକପ୍ରକାର ଭାଲୁ ।
 ଶକରପିୟ—ପୁ.ବି. (ବ.ପି) ଧାର୍ଵା,
 ଗୁମ୍ଫପୁଲ, ତତ୍ତ୍ଵପକ୍ଷୀ, (ବି) ମହା-
 ଦେବଜ୍ଞ ପିୟ, ଶିବବାଲିଭ ।
 ଶକରପିୟ—ସ୍ଥି.ବି. (୭୭୭) ପାଳପ୍ରା,
 ଦୁର୍ଗା, ଶଙ୍କପିଲ ।
 ଶକରବିଲୀ—ବି. ପାରଦ ।
 ଶକରମୟ୍ୟ-ବି.ଶକ୍ତିତମାତ୍ର, ଶଙ୍କାମର ।
 ଶକରଶେଲ—ବି. କୌଣସି ପରମିତ ।
 ଶକରବ—ସ୍ଥି.ବି. ଶକର ଦେଖ ।
 ଶକରବିଲୀ—ବି. ଭାବର ଅବ୍ୟକ୍ତିର ଅବ୍ୟକ୍ତି-
 ଶମ୍ଭୁ କାର୍ଣ୍ଣନକ, ସୁପ୍ରିତିକ ଅନ୍ତର୍ଭିତାଦ-
 ପବତ୍ରିକ ବେଦାନ୍ତ ଓ ଉପନିଷଦ
 ଭାଷ୍ୟକାର ଆଶ୍ରୀୟବିଶେଷ ।

ଶକରବିଦ—ବି. ଧଳା ଅରଣ୍ ଶକ ।
 ଶକରବନଦମଠ—ଗା.ବି. ପୁରୁଷେ ପ୍ରତି-
 ସ୍ତ୍ରୀର ଭେଗବର୍ତ୍ତନ ମଠ ।
 ଶକରବାସ—ବି. (୭୭୭) କୌଣସି-
 ପରମିତ, କର୍ମରବିଶେଷ ।
 ଶକରବରଣ—ବି.ସମ୍ପର୍କ ଶାତର ଏକ-
 ପ୍ରକାର ରାଶ, (ଗା.ବି)ରାଶିବିଶେଷ ।
 ଶକରବହୁୟ(ହା)—ସ୍ଥି.ବି. ଛେଟ ଶାଇ-
 ଗର, ଶମୀବୁଷ ।
 ଶକରା—ସ୍ଥି.ବି. (ଶକର + ରା)ପାଷଞ୍ଚ,
 ଶମୀବୁଷ, ମଞ୍ଜିଷ୍ଠା, ମାଳଦକୋଷ ରାଶର
 ସହବିଷ ରାଶିବିଶେଷ ।
 ଶକରର୍ଣ୍ଣ—ପୁ.ବି.ବିଷ୍ଣୁ, ରେହଣୀଙ୍ ପୁରୀ ।
 ଶକା—ସ୍ଥି. ବି. (ଶନକ୍ରିତ୍ତ-ଗ.ଅ+ଆ)
 ଭୟ, ଶାସ, ସଂଶୟ, ଆଶକ୍ତା, ବିତର୍କ,
 ସମ୍ମାନନା, ସାହୁତ୍ୟର ସଞ୍ଚାର ଭବ-
 ବିଶେଷ ।
 ଶକା(କେ)ରବା—ଗା. ବି. ଶକିତତବି-
 ରବା, ତରାଇବା, ସନ୍ଦେହ ଜନ୍ମାଇବା ।
 ଶକାକର—ବି. (ଶକା+କୁ+କ.ଅ)
 ଭୟନନ୍ଦକ, ସନ୍ଦେହନନ୍ଦକ ।
 ଶକାକରବା—ଗା. ବି. ଶକିତ ହେବା,
 ସନ୍ଦେହକରବା ।
 ଶକାକୁଳ—ପୁ.ବି. (୭୭୭) ଅଭ୍ୟନ୍
 ଶକିତ, (ସ୍ଥି) ଶକାକୁଳ ।
 ଶକାକନକ-ବି.ଶକା + ନନକ ଭୟନ
 ଉତ୍ସାଦକ ।
 ଶକାଦାତ—ପୁ.ବି.ଯେ ମନରେ ଭୟ
 ଜନ୍ମାଏ, ଯେ ସନ୍ଦେହ ଜାତ କରାଏ,
 (ସ୍ଥି) ଶକାଦାତୀ ।
 ଶକାନ୍ତି—ପୁ.ବି.(୭୭୭)ଭୟନ୍ତି,
 ଭୟ, ସନ୍ଦେହନ୍ତି, (ସ୍ଥି) ଶକାନ୍ତିତ ।
 ଶକକୁମୀ—ବି. (୭୭୭) ଭୟନ୍ତିକ
 ଭୟନନ୍ଦକ ।
 ଶକକୁମୁଳ—ପୁ.ବି. ଶକାନ୍ତିତ
 ଶକାନ୍ତିତ, (ସ୍ଥି) ଶକାନ୍ତିତ ।
 ଶକକୁମୁଳ—ପୁ.ବି. (୭୭୭)ଶକାନ୍ତିତ,
 (ସ୍ଥି) ଶକାନ୍ତିତ ।
 ଶକକରହିତ—ପୁ.ବି.(୭୭୭)ନନକ,

ନିର୍ଭୟ, ସନ୍ଦେହରତ୍ତ, (ସ୍ଥି) ଶଙ୍କା- ରହିତ ।	କଣେ, ସଂଖ୍ୟାବିଶେଷ, ଦଳଲେଷ କୋଟି ପଣ୍ଡା, ଏକପଦ୍ମ, ଶଙ୍କାମୋହ, ପାପ, ଚିତ୍ତ, ନିଃଶ୍ଵର ନାମକ ଗନ୍ଧବ୍ୟ, ଉରହୁଙ୍କା, ଭୁତ, ହଂସ, କନ୍ଧର୍ପ, ଶବାନୁତର ଶବ୍ଦବିଶେଷ, (ଭା.ଭ)	ପଢିକା । ଶଙ୍କୁପୁତ୍ର—ବିଂ.(ବ.ଶ୍ର.)ଯାହାର ପୁତ୍ରରେ ମୁନିଆ ନାହାତ ଅଛି (ଭ୍ରମରଦ୍ଧ) ।
ଶଙ୍କାର—ପା. (ଜ୍ଞାନମ)ବ. ଶଙ୍କାମନ୍ଦିଲର ପାଠକ ଜାତିବିଶେଷ ।	ଶଙ୍କାଶୀଳ—ବି. ଶଙ୍କିତ ପ୍ରକୃତବିଶେଷ, (ସ୍ଥି) ଶଙ୍କାଶୀଳ ।	ଶଙ୍କୁଫଣୀ—ବ. (ଶଙ୍କୁ+ଫଣିନ୍) ଜଳ- ନର ପ୍ରାଣୀମାତ୍ର ।
ଶଙ୍କାସୁତକ—ବି. (ଶଙ୍କୁ) ଶବ୍ଦବ୍ୟକ, ଭୟକ୍ଷପକ ।	ଶଙ୍କା, ଭୟ, ଦୀପ, ପନ୍ଦର ଶିଶୁ, ବିଜ୍ଞାନାତ୍ମିକା, ବିଜ୍ଞାନ ନାମକ ରାଜା, ଦ୍ଵିଷ୍ଟତ୍ର ରାଜାଙ୍କ ପିତା, ନଶୀ ନାମକ ଗନ୍ଧବ୍ୟ, କୁଆ ଶେଳବାର ବାକି, ଉତ୍ସବସନ୍ଧ ଏକ ପୁଣ୍ୟ, ବୃକ୍ଷ- ଆଦର ଭୂମିରୁ ରସ ଶେରିବା ଶକ୍ତି, ଗ୍ରେଟ ଶୁଣ୍ଡ, ରକ୍ଷଣା, ବିଷ, ପ୍ରାଚୀନ କାଳର ବାଦ୍ୟବିଶେଷ, (ପ୍ରା.ବି) ସୀମା ଜୀପକ ପ୍ରସ୍ତୁତ ବା ପ୍ରସ୍ତୁତି ।	ଶଙ୍କୁପାନ୍—ପୁ.ବି. (ଶଙ୍କୁ+ପାନ୍)ଶଙ୍କୁପାନ୍ ଶଙ୍କୁମୁଖ—ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ମୁଖ, କମ୍ପିର ।
ଶଙ୍କାଦର—ପୁ. ବି. (ଶଙ୍କା+ଦର) ଶଙ୍କାଦର, ଆ ଭୟନାଶକ, (ସ୍ଥି) ଶଙ୍କାଦର ।	ଶଙ୍କାଦରଣ—ବି. (ଶଙ୍କୁ) ଶଙ୍କା ବା ଭୟର ନାଶ ।	ଶଙ୍କୁପାନ୍—ବ. (ଶଙ୍କୁ+ପାନ୍) ପାନ୍ କୋକ ।
ଶଙ୍କାସୁନ—ପୁ. ବି. (ଶଙ୍କୁ) ଭୟକ୍ଷପକ, (ସ୍ଥି) ଶଙ୍କାସୁନ ।	ଶଙ୍କାଦର—ବି. ଭୟକ୍ଷପକ, ଭୟକର ।	ଶଙ୍କୁପାନ୍—ବ. ସୂର୍ଯ୍ୟପାନ୍ଦିକା ।
ଶଙ୍କି—ପା. ବି. ଉତ୍ସବ, ଭୟକର ।	ଶଙ୍କାଦର—ବି. (ଶଙ୍କୁ) ଭୟକ୍ଷପକ, ଭୟକର । [ଦେଖ ।	ଶଙ୍କୁର—ବି. ସୂର୍ଯ୍ୟପାନ୍ଦିକା ।
ଶଙ୍କିତ—ପୁ. ବି. (ଶଙ୍କା+ଇତି)ଶଙ୍କା- ସୁକ୍ତ, ଅବଶ୍ୟ, ଭୟ, ସନ୍ଧବ୍ୟ, (ଶଙ୍କୁ +ମୁକ୍ତ)ବିତକ୍ତି, ଅନ୍ତିତ, ସନ୍ଦେହ- ସୁକ୍ତ, (ବି) ଗୈର ନାମକ ଗନ୍ଧବ୍ୟ ।	ଶଙ୍କୁକର୍ମ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଶଙ୍କୁକର୍ମ ଦେଖ ।	ଶଙ୍କୁକର୍ମ—ବି. (ଶଙ୍କୁ+କର୍ମ) କର୍ମକାରୀ ।
ଶଙ୍କିତବର୍ଣ୍ଣକ—ବ. (ଶଙ୍କିତବର୍ଣ୍ଣ+କ) ଗୈର ।	ଶଙ୍କୁକର୍ମ—ବି. (ଶଙ୍କୁ+କର୍ମ) କର୍ମକାରୀ ।	ଶଙ୍କୁକର୍ମ—ବି. (ଶଙ୍କୁ+କର୍ମ) କର୍ମକାରୀ ।
ଶଙ୍କିତବ୍ୟ—ପୁ. ବି. ଭୟର ଉପଯୁକ୍ତ, ଆଶକାର ଯୋଗ୍ୟ, ଶଙ୍କମୟ, (ସ୍ଥି) ଶଙ୍କିତବ୍ୟ ।	ଶଙ୍କୁକାରୀ—ବି. ପ୍ରାଚୀନ କାଳର ବାର- ଆମ୍ବାଳ ଉଚ୍ଚ ଏକ ମୁନିଆଙ୍କୁ, ଯାହାର ଶୁଣ୍ଡ ଦ୍ୱାରା ସମୟର ପରିମାଣ ଜଣା ପାରିଥିଲା ।	ଶଙ୍କୋଚ(ଚି)—ପୁ. ବି. ଶଙ୍କାମୋହ ।
ଶଙ୍କିବା—ପା. ବି. ଭୟକରିବା, ଉତ୍ସବ, ସନ୍ଦେହକରିବା, ଲଜ୍ଜା ବୋଧକରିବା ।	ଶଙ୍କୁତ୍ତି—ବି. ଶଙ୍କୁତ୍ତି ଦେଖ ।	ଶଙ୍କୋଚିକ-ବି. (ସାଂଖ୍ୟଦରଶନ)ନୈମି- ତିକ ।
ଶଙ୍କିବା—ପା. ବି. ଭୟକରିବା, ଉତ୍ସବ, ସନ୍ଦେହକରିବା, ଲଜ୍ଜା ବୋଧକରିବା ।	ଶଙ୍କୁତ୍ତି—ବି. ଶଙ୍କୁତ୍ତି ଦେଖ ।	ଶଙ୍କୋଚ—ବି. (ଶଙ୍କୁ+କ.ଥ)ଯାମୁଦ୍ରକ ଜଳ- ବିଶେଷ ଓ ତାହାର କଠିନ ଶଙ୍କୁକର୍ମୀ ଆବରଣ ବା ଶୋଳ, କମ୍ପୁଳପାଳାପ୍ରୀ, ମୁଣ୍ଡର ଶେରର ସମ୍ମଜ୍ଞାଂଶ୍ଚ, ସୀମାଜଙ୍ଗର ଶଙ୍କୋଚିତ ହସ୍ତବଳସ୍ତୁ, ଶଙ୍କା, ଗଳଦେଶ, କୁବେରଙ୍କ ନିର୍ମିତିଶେଷ, ଲକ୍ଷକେତି ପଣ୍ଡା, ସର୍ବବିଶେଷ, ଶଙ୍କୋଚ, ଶଙ୍କା- ସୁର ଦେଖ, ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ପ୍ରଶ୍ନାର ରକ୍ଷି- ତିଶେଷ, ହସ୍ତ ଦନ୍ତଦୟର ପନ୍ଧରାଗ୍ରୀ ଅଂଶ, ଶଙ୍କୁଦ୍ୱବ୍ୟବିଶେଷ, ନଶୀନାମକ ଭିଷମ, ରଣବାଦ୍ୟବିଶେଷ, ଶଙ୍କାବିଷ, ଶଙ୍କୁଆ, କାନମୁଢ଼ା, ଚରଣଚନ୍ଦ୍ର, ରାଜା ବିଶ୍ଵାକ ପୁଣ୍ୟ, ବିର୍ମଳାତୁରିବିଶେଷ, ବାନ୍ଧୁ କେବା ଶବ୍ଦ, ବିଷ୍ଣୁକର ଆୟୁଧବିଶେଷ ।
ଶଙ୍କା—ପା. (ଶଙ୍କା+ଅପା.ର) ମୁନିଆ— ଅଷ୍ଟବିଶେଷ, ମୁନା, ତେଣ୍ଟା, ବିଜ୍ଞା, ଜ୍ଞାନ, ବାଣ, ଜୀବକ, ଜୀଲ, ଶଯ୍ୟାଦ ତିର୍ହଣୀବାର ଶୁଣି, ବାରଥାଙ୍କୁ ଲମ୍ବର ମାପକାଠ, ଘଟକା ଯନ୍ତ୍ରର ସମୟକ୍ଷପକ କଣ୍ଠା, ଶ୍ଵାଶ, ଶ୍ଵାଶ ଚତ, ଶୁଣ୍ଡ, ଶିବ, ବିଷ୍ଣୁମାନ୍ଦବ୍ୟକ ସଭାର ନବରତ୍ନ ମଧ୍ୟରୁ	ଶଙ୍କୁତ୍ତି—ବି. ଶଙ୍କୁ ଯନ୍ତ୍ର କରି ପଢିବେ ଶୁଣ୍ଡ ପାଇବା ପାଇବା ପାଇବା ।	ଶଙ୍କୋଚି—ବି. (ଶଙ୍କୁ+କ) ଶଙ୍କୁ, କମ୍ପୁ,

ଶଙ୍କା, ଶଙ୍କନିମିତ୍ତ ବଳୟ, କପାଳ,
ଶିରବେଗବିଶେଷ, ଅଧିକପାଳି ବଥା,
ମସ୍ତକ, ସ୍ଵାରକଷ, କଙ୍କଣ, ଶଙ୍କନିଧି ।
ଶଙ୍କକନ୍ଦି—ବ. ଶଙ୍କମାରୁ ଦେଖ, ଶଙ୍କାକୁ
ଦେଖ ।

[ବିଶେଷ ।

ଶଙ୍କକଣ୍ଠ—ପୁଂ. ବ. ଶିବଙ୍କର ଅନୁଚର-
ଶଙ୍କକାଳ—ପୁଂ. ବ. କଣ୍ଠସଙ୍କର ଜାତି-
ବିଶେଷ, ଶଙ୍କାର, ଯେ ଶଙ୍କର ଦ୍ରୁବ୍ୟ-
ମାନ ନିର୍ମାଣ କରେ ।

ଶଙ୍କକୁମୁଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶୈତି ଅପରାଜିତା,
ଶଙ୍କପୁଣୀ ଦେଖ ।

ଶଙ୍କକୁଟ—ବ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ପରତରେଦ,
ନାଗବିଶେଷ ।

ଶଙ୍କଶୀର—ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଶଙ୍କର ଦୁର୍ଵାପର
ଅସମ୍ଭବ ବିଷୟ ।

ଶଙ୍କଶେଷ—ବ. ଶାରଶେଷ, ପୁରୀ ।

ଶଙ୍କଚନ୍ଦନଦାପତ୍ର—ବ. (ଦୃଷ୍ଟି) ଶଙ୍କ ଓ
ସୁଦର୍ଶନତତ୍ତ୍ଵ, ମୁଦ୍ରର ଏବଂ ପତ୍ର, ଶିଷ୍ଟ-
ଜର ବ୍ୟକ୍ତିହତରେ ଏହି ରୂପ ବିଷୟ ଆଏ

ଶଙ୍କଚନ୍ଦନଦାପଦ୍ମଧାରୀ—ପୁଂ. ବ. ବିଷ୍ଣୁ ।
ଶଙ୍କଚନ୍ଦ୍ର(ଶୀ) —ବ. ଲଲଟିକା ଦେଖ,
ଭାଲ, ଚନ୍ଦନଦ୍ଵାରା ଲଲଟରେ ଅଞ୍ଚିତ
ଚିତ୍ତ ।

ଶଙ୍କଚନ୍ଦ୍ର—ଶା. ବ. (ଫ୍ରେଂଶରଚନ୍ଦ୍ର) ମୁହଁ-
ଭାଗ ଧଳା ଓ ଦେହତମାମ୍ବ ନାଲି ପକ୍ଷି-
ବିଶେଷ ।

ଶଙ୍କଚୁଡ଼—ବ. ଦେଖିଛେଦ, ଅର୍ଥାତ୍ ନ-
ବିଶେଷ, ଭୁଲସୀର ସ୍ଵାମୀ, ଅନୁଷାଳ ସର୍ପ,
ଶକ୍ତିପଣ୍ଡାବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ସମ୍ବୁଦ୍ଧମାନ ସର୍ପବିଶେଷ
କୁବେରଙ୍କ ଦୂତ ଓ ସଂଖ୍ୟା, ଯକ୍ଷବିଶେଷ ।

ଶଙ୍କଚୁଡ଼କ—ବ. ନାଗବିଶେଷ ।
ଶଙ୍କଚୁଡ଼ୁ—ବ. ଶଙ୍କଭୟ, ଶଙ୍କକୁ ପୋଡ଼ି
ପ୍ରମୃତ କରୁଥିବା ଚାର୍ଷ ।

ଶଙ୍କଚୁଡ଼ୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଉପଦେବତାବିଶେଷ,
ତାକିମାପତ୍ର ଦୁଷ୍ଟଦେବତା ।

ଶଙ୍କନ—ବ. (ଶଙ୍କ-ନନ୍ଦ-ଅ) ମୁକ୍ତା-
ଦେଦ, ଯାହା ଶଙ୍କମହାମୁଲେ, (ବି)
ଶଙ୍କରୁ ଜାତ ।

ଶଙ୍କନାର—ବ. ଏକପ୍ରକାର ଧଳା ଚିକ୍କଣ
ପଥର, ଯାହାର ଚାର୍ଷ ଘାଆ ପୂରୁଷ-
ପାଇ ଔଷଧବୁପେ ବ୍ୟକ୍ତହୃତ ହୁଏ ।

ଶଙ୍କନା—ପୁଂ. ବ. ପ୍ରଚୂର ସାନ୍ତୋଷ ପୁର ।

ଶଙ୍କନାରକ—କ୍ଲୀ. ବ. ଶଙ୍କନାରକ, ପୁରୀ ।

ଶଙ୍କନ୍ଦ୍ରାବକ—ପୁଂ. ବ. (ଶଙ୍କ-ଦୂତ+ଶିର
+ଅକ) ଏକପ୍ରକାର ଅର୍କ, ଯହିଁରେ
ଶଙ୍କ ମିଳେଇଯାଏ ।

ଶଙ୍କନ୍ଦ୍ରାବା—ବ. ଅମ୍ବବେତସନାମକ ଏକ-
ପ୍ରକାର ଖଟା ଶାଗ ।

ଶଙ୍କନ୍ଦ୍ରୀପ—ପୁଂ. ବ. ପୁରାଣୋକ୍ତ ଦ୍ଵୀପ-
ବିଶେଷ ।

ଶଙ୍କନ୍ଦ୍ରର—ପୁଂ. ବ. (ଶଙ୍କ-ନ୍ଦ୍ର+କ. ଅ) ।

ଶଙ୍କନ୍ଦ୍ର-ବ. ଭୁଲମୋତିକା, ଦୁଃମିଶ୍ରଶାର
ଶଙ୍କନ୍ଦ୍ରି—ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଶଙ୍କ ପୁଜିଲେ
ତହିଁରୁ ବାହାରିବା ଶବ୍ଦ ।

ଶଙ୍କନ୍ଧୀ—ପୁଂ. ବ. (ଶଙ୍କ-ନ୍ଧୀ+ଅ) ଯେ
ଶଙ୍କ ବଜାଏ, ଶଙ୍କୁଆ ।

ଶଙ୍କନ୍ଧୀ—ବ. (ଶଙ୍କ-ନ୍ଧୀ+କିପ) ଶଙ୍କ-
ବାଦନକାଶ ।

ଶଙ୍କନ—ପୁଂ. ବ. ଅଯୋଧ୍ୟର ରାଜୀ
କଳ୍ପନାପାଦଙ୍କ ପୁର, ବଜ୍ରନାଭର ପୁର,
ଶଙ୍କନାଭର ଅନ୍ୟନାମ ।

ଶଙ୍କନଙ୍କ—ପୁଂ. ବ. ଗ୍ରେଟଶଙ୍କ, ଗେଟ୍ରୋ,
ନାରୀନାମକ ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟ ।

ଶଙ୍କନଳା—ଶା. ବ. ଗଲନାଳି, ତଣ୍ଟି ।

ଶଙ୍କନାର—ପୁଂ. ବ. ବଜ୍ରନାଭର ପୁର-
ଭେଦ ।

ଶଙ୍କନାରି—ବ. ଏକପ୍ରକାର ଶଙ୍କ, ଏକ-
ପ୍ରକାର ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟ ।

ଶଙ୍କନାରିମଣ୍ଡଳ—ଶା. ବ. ପୁରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ
ଚାର୍ଷିଂହାସନ ।

ଶଙ୍କନାମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶଙ୍କପୁଣୀ ଦେଖ ।

ଶଙ୍କନାଶ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଛନ୍ଦୋଭେଦ ।

ଶଙ୍କନିଧୀ—ବ. କୁବେରଙ୍କ ନିଧିବିଶେଷ ।

ଶଙ୍କପାଶ—ପୁଂ. ବ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ବିଷ୍ଣୁ ।

ଶଙ୍କପାଦ—ବ. ଶଙ୍କନିମିତ୍ତ ପାଦ ।

ଶଙ୍କପାଦ—ପୁଂ. ବ. କର୍ମମ ରାଜପୁର ।

ଶଙ୍କପାଳ—ପୁଂ. ବ. ରଜୁପୁରରେତ,
ମହା ସର୍ପବିଶେଷ, ପାତାଲପୁଷ୍ପ ନାଗରେତ
ଶଙ୍କପୁଣୀ—ବ. ଏକପ୍ରକାର ବର୍ଷାମୁଖ
ରଜୁଶାକ, ଶୈତ ବନବନା, ଶୈତ
ଅପରାଜିତ, ଯୁଥକା, ଧଳାମୁଖ ।

ଶଙ୍କପୁଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶଙ୍କପୁଣୀ ଦେଖ ।

ଶଙ୍କପୁଣୀ—ଦୃୟୀ. ବ. ଶଙ୍କପୁଣୀ ଦେଖ ।

ଶଙ୍କପୁଣାଦ—କ୍ଲୀ. ବ. ଶଙ୍କପୁଣୀ ଶବ୍ଦ ବା ଧ୍ୱନି ।

ଶଙ୍କପୁଣ୍ଠ—ବ. ଚନ୍ଦ୍ର ପଞ୍ଚମ ମଧ୍ୟରେ
ଦେଖାଯିବା ଚିତ୍ର ବା କଳଙ୍କ ।

ଶଙ୍କଭୟ—ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ) ବୈଦ୍ୟକୋଣ୍ଡ
ବିଧରେ ଶଙ୍କକୁ ପୋଡ଼ି ପ୍ରମୃତ କର-
ଯିବା ପାଉଁଶ ।

ଶଙ୍କଭୂତ—ପୁଂ. ବ. (ଶଙ୍କ-ଭୂତ+କିପ)
ବିଷ୍ଣୁ, (ବି) ଯେ ଶଙ୍କ ଧରିଥାଏ ।

ଶଙ୍କମଳ—ୟା. ବ. ଶଙ୍କମର୍ମର ପଥର ।

ଶଙ୍କମଳମ୍ବଳ—ୟା. ବ. ଧଳା ମାରବଳ୍କୁ
ପଥର ।

ଶଙ୍କମର୍ମର-ୟା. ବ. ଧଳାମାରବଳ୍କୁ ପଥର ।

ଶଙ୍କମତ୍ତ୍ଵ—ଶା. ବ. ଶବାହାଦି ମାଙ୍ଗନିକ
ଉତ୍ତରବରେ ବଳାଯିବା ଶଙ୍କ ଓ ମହୁରା ।

ଶଙ୍କମାଳା— ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଶୁଦ୍ଧ ଶଙ୍କ-
ମନଙ୍କରେ ଗୁରୁ ଯାଇଥିବା ମାଳା ।

ଶଙ୍କମାଳି—ଶା. ବ. ଶଙ୍କରୁ ପ୍ରମୃତ କର-
ଯାଇଥିବା ଗ୍ରେଟ ଗ୍ରେଟ ଦାନାବିଶ୍ଵ
ମାଳି ।

ଶଙ୍କମାଲିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶଙ୍କପୁଣୀ ଦେଖ ।

ଶଙ୍କମୁକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଯେଉଁ ମୁକା ଶଙ୍କରୁ
ଉଷ୍ଣ ହୁଏ ।

ଶଙ୍କମୁଖ—ବ. କୁମ୍ଭୀର, ନାଗବିଶେଷ ।

ଶଙ୍କମୁଦ୍ରା—ବ. ଦେବତା ପୁଲାଙ୍କ ଶଙ୍କ-
କୃତ ହୃଦ୍ରାଙ୍ଗଳ ରଚନାବିଶେଷ ।

ଶଙ୍କମୁଲକ—ବ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମୁଲା ।

ଶଙ୍କମୌଳିକି—ପୁଂ. ବ. ଶଙ୍କରୁ ଉଷ୍ଣ
ମୁଦ୍ରା ।

ଶଙ୍କରଳ—ପୁଂ. ବ. ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶଙ୍କ, ରାଜରେତ ।

ଶଙ୍କରାତି—କ୍ଲୀ. ବ. ଶଙ୍କରାତି, ଶଙ୍କଧୂନି ।

ଶଙ୍କରିତି—ପୁଂ. ବ. ଶଙ୍କ ଓ ଲିପିତି

ନାମକ ରଷ୍ଟିତସ୍ତୁ, ଯେଉଁମାନେ ମିଳିବା
କରି ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକଳକ କରି-
ଥିଲେ. ନେଥାୟଣୀଲ ରାଜା, (ବିଂ) ନିର୍ଦ୍ଦେଶ
ଶଙ୍ଖଶିତ୍ରପ୍ରିୟ—ସୁ. ବି. ଯେ ନାୟକ
ବସୁର ଅନୁରାଗୀ ।

ଶଙ୍ଖବଠୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଅଗ୍ନିମାନ୍ୟ ଘେରଇ
ଆପଧବିଶେଷ ।

ଶଙ୍ଖବଣିକୀ—ବି. ଶଙ୍ଖାର ଦେଖ ।

ଶଙ୍ଖବଳସ୍ତୁ—ବି. ଶଙ୍ଖନମତ ହାତର
କଞ୍ଚଣ, ଶଙ୍ଖା ।

ଶଙ୍ଖବଣିତା—ଗ୍ରା. ବି. ଆଗ୍ନେୟିରିରୁ
ଉତ୍ସନ୍ନ ଏକପ୍ରକାର ଅଦାହ୍ୟ ତତ୍ତ୍ଵମୟ
ପଢାର୍ଥ ।

ଶଙ୍ଖବିଷ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶଙ୍ଖୁଆ, ଶଣିଜସ୍ତାବର
ବିଷବିଶେଷ ।

ଶଙ୍ଖବରଃ—ସୁ. ବି. ପାତାଳପୁର ନାଗଭେଦ ।

ଶଙ୍ଖବୁଦ୍ଧିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସିପ ।

ଶଙ୍ଖସ-ବି-ଶଙ୍ଖରେ ନିମିତ୍ତ ଚୁଡିକା, ଖୁବୁ ।

ଶଙ୍ଖସଙ୍କାଶ—ବି. ଶଙ୍ଖାକୁ ଦେଖ ।

ଶଙ୍ଖସାବୁ—ଗ୍ରା. ବି. (ଏହାର ଆକୁଥି
ଶଙ୍ଖପର) ଏକପ୍ରକାର ସାବୁ ।

ଶଙ୍ଖା—ଗ୍ରା. ବି. (ସ୍ତ୍ର-ଶଙ୍ଖକ) ଶଙ୍ଖନମିତ୍ତ
ଭୁକବଳସ୍ତୁ, ଲଖର ତଥାର ଏକ-
ପ୍ରକାର ହସ୍ତବଳସ୍ତୁ ।

ଶଙ୍ଖାଶ୍ରେ—ସୁ. ବି. ବୃଦ୍ଧର ନଶୀନାମକ
ଜନତ୍ରବ୍ୟ ।

ଶଙ୍ଖାନ୍ତର—କ୍ଲୀ. ବି. କପାଳ, ଶଙ୍ଖଦ୍ୱସ୍ତୁର
ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ହାନ ।

ଶଙ୍ଖାମୁଠ—ଗ୍ରା. ବି. ସ୍ତ୍ରୀର ଏକହାତରେ
ପିନାଯିବା ଏକାଧିକ ଶଙ୍ଖା ।

ଶଙ୍ଖାମୁଠିଆ—ଗ୍ରା. ବି. ରଣାଳାଶ୍ଵର ବିଷ-
ଧର ସର୍ପ, ଏକଜାଶ୍ଵର ଲୁଣୀମାଛ, ଗାଉଥି
ପାତିଆରେ ତଥାର ଏକପ୍ରକାର ଦୁଢ଼ି
ଜାଲ ।

ଶଙ୍ଖାମେଘ—ଗ୍ରା. ବି. ଉତ୍ତିଆ ଗତିକାତ
ବଡ଼ମା ଶଳଗୁଡ଼ିତ ଦେଖିବିଶେଷ ।

ଶଙ୍ଖାର—ବି. (ଶଙ୍ଖ+ଅର) ବିଷ୍ଟୁ (ଏ
ଶଙ୍ଖଦୁରକୁ ବଧ କରିଥିଲେ), (ଗ୍ରା. ବି);
ଯେ ଶଙ୍ଖ ତଥାର କରି ବିତିକରି ଜାବତା

ନିଷ୍ଠାହ କରେ ।

ଶଙ୍ଖାଳି—ବ. (ଶଙ୍ଖ + ଆଳ) ଶଙ୍ଖପ୍ରସୁଦ୍ଧ,
(ଗ୍ରା. ବି) ମୂଳଧନ, ଧନପରି ପ୍ରିୟତମ
ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଶଙ୍ଖାକୁ—ବି. ଶଙ୍ଖାକୁ, ଏକପ୍ରକାର ଧଳା
ମିଠା ଆକୁ, ଚନଥାକୁ ।

ଶଙ୍ଖାବର୍ତ୍ତୀ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶା) ଏକପ୍ରକାର
ଭଲଭର ଘେଗ ।

ଶଙ୍ଖାମୁର—ବି. ମସ୍ତାନାବତୀରରେ ବିଷ୍ଟୁଙ୍କ
ଦ୍ୱାରା ହତ ସମ୍ବୁଦ୍ଧବାସୀ ସୁପର୍ଯ୍ୟ ଅସୁର
ବିଶେଷ ।

ଶଙ୍ଖାପ୍ରି—ବି. ମୁଣ୍ଡର ହାତ, ପୁଷ୍ପାପ୍ରି,
କେବେଶି ହାତ ।

ଶଙ୍ଖାପ୍ରିଲ—ବି. ଶଙ୍ଖାପ୍ରି ଦେଖ ।

ଶଙ୍ଖାହ୍ରା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶତମୁଖୀ ।

ଶଙ୍ଖି—ଗ୍ରା. ବି. ଗଳା, ପଣ୍ଡି, ଶୁଷନାଳ,
ଶଙ୍ଖପର ଧଳା ବିରତ୍ତି, (ବି) ଶଙ୍ଖପର
ଶୁକ୍ଳବର୍ଣ୍ଣ ।

ଶଙ୍ଖିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶଙ୍ଖ + କ + ଆ) ଶୈତାନ
ତୃଷ୍ଣବିଶେଷ, ରୈରପୁଷ୍ପି, ଶୁନୁତିଆ
ଦେଖ ।

ଶଙ୍ଖିନ—ସୁ. ବି. ଶିଶ୍ରଷ୍ଟ ବୃକ୍ଷ, (ବି)

ଶଙ୍ଖିବିଶ୍ଵ, ଶଙ୍ଖନିଧିପୁରୁଷ ।

ଶଙ୍ଖିମକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଗନ୍ଧିପର୍ଣ୍ଣି, ଗଣିଅନା ।

ଶଙ୍ଖିମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶଙ୍ଖ + ଇନ୍ + ରି)
ରୁରଜାତ ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟରୁ ଏକଜାତିଯ୍ୟା, ସ୍ତ୍ରୀ,
ଉପଦେବତା, ରୁରୁପୁଷ୍ପି, ଶୁନୁତିଆ,
ଏକପ୍ରକାର ବର୍ଣ୍ଣମୂଁ ବନ୍ୟଶାକ,
ଶୈତନବିଶେଷ, ଶୁକ୍ଳବର୍ଣ୍ଣ ।

ଶଙ୍ଖିରାଶ୍ଵର—ବି. ଶଙ୍ଖି ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ
ହେବା ପରିମିତ(କଳ), ଅତଥଲାଗିମିତ
ଶଙ୍ଖିରାଶ୍ଵର—ବି. ସମୁଦ୍ରପରିମିତ ।

ଶଙ୍ଖିରାଦର—ବି. ଉତ୍ସନ୍ମାନର ଶୋଭପାର
ଲଗାଯିବା ଏକପ୍ରକାର ନାତବୃତ୍ତର ଓ
ନାତସ୍ତ୍ର ତଥା ।

ଶରି(ଚି)—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶର + କ + ଅ +
ଇ + ରି) ଇନ୍ଦ୍ରଜିର ସ୍ତ୍ରୀ, ରହ୍ମାଣି, ପିତ୍ରଙ୍ଗ-
ଶାର, ଶତମୂଳୀ, ବକ୍ରବିଶ୍ଵି, ବୁଝି, ଅଳକ;
(ଗ୍ରା. ବି) ଶ୍ରାବିତନ୍ୟଦେବଙ୍କ ମାତା ଓ
ଜଗନ୍ନାଥମେଶ୍ଵର ପହାଁ ।

ଶରୀକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶରୀ, ଉତ୍ସନ୍ମାନି +

ଶତୀତନୟ—ବ. (୭ତର) ଇନ୍ଦ୍ରଧୂଷ, ଜୟନ୍ତ, (ଗ୍ରା.ବି) ଚେତନ୍ୟଦେବ ।

ଶତୀତନୟ—ବ. (୭ତର) ଶତୀତନୟ ଦେଖ ।

ଶତୀନାଥ—ସୁ. ବ. (୭ତର) ଇନ୍ଦ୍ର, (ଗ୍ରା. ବି) ଚେତନ୍ୟଦେବଙ୍କ ପିତା ଜନ୍ମୋତ୍ତମ ମିଶ୍ର ।

ଶତୀନାହା—ଗ୍ରା. ବି. ଇନ୍ଦ୍ର । [ଇନ୍ଦ୍ର ।

ଶତୀପତି—ସୁ. ବି. (୭ତର) ଦେବବନ, ଶତୀପତ୍ର—ସୁ. ବି. ସତ୍ର କର୍ମର ପତି, ଅଣ୍ଟିମକୁମାର ଦୟା ।

ଶତୀଶ—ସୁ. ବି. (୭ତର) ଇନ୍ଦ୍ର ।

ଶତ—ଗ୍ରା. ବି. (ସଂ-ଶୟାମ) ଅପକୁ ତାଳ

ଓ ଦଢ଼ିଆ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା କୋମଳ ପଦାର୍ଥ, ସଜ ଦେଖ ।

ଶତନା—ଗ୍ରା. ବି. (ସଂ-ଶେଷଜ୍ଞନ) ନାନ୍ଦିନୀ ଗର୍ବ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଶାକତୁରିବିଶେଷ । [ନନ୍ଦିନୀ ।

ଶତାରୁ—ଗ୍ରା. (ମେଦିମା) ବି. ଲୈଙ୍କ, ରିଙ୍କ

ଶତ—ଗ୍ରା. ଅ. ହଠାତ୍ ଗତକର ବାହ୍ୟର ଯିବା ପ୍ରକାରେ, କୁମରଣା, ପ୍ରତାରଣା-ପୃଷ୍ଠା କାର୍ଯ୍ୟ, ଅଭ୍ୟାର, ଗୁସ୍ତାଶୀୟ ।

ଶତିକ—ଗ୍ରା. ବି. ହତକାର ଚିଲମରୁ ନିମ୍ନ ଜଳପାତକ ଧୂଆ ଆସିବାର ନଳ ।

ଶତ—ବ. (ଶତ୍+କ.ଅ) ଅମ୍ବରସ, ଏକ ପ୍ରାଚୀନ ଦେଶର ନାମ ।

ଶତକିବା—ଗ୍ରା. ହି. ହଠାତ୍ କୋର ସହିତ ବାହ୍ୟର ଯାହାରିବିବା, ସଙ୍କୁତି ହେବା ।

ଶତରବିତର—ଗ୍ରା. ବି. ଶତାବ୍ଦିକାରେଖ ।

ଶତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶତ୍+କ.ଅ+ଆ) ଲକ୍ଷା, ସିହି ଘୋଡ଼ା ଆସଙ୍କ କେଶର, ଅଣ୍ଟିର ତାଳଗୁର କଢ଼ି ।

ଶତପ(ସା)ଟ—ଗ୍ରା. ଅ. ଶତଶତ ବେକରି, ଶଟ୍, ଶିତ୍ ।

ଶତାବଟା—ଗ୍ରା. ବି. ଭଣ୍ଟାଭଣ୍ଟି, ଠକାଠି, ଯାହିତାହି କରି କାର୍ଯ୍ୟର ସମାଧାନ, (ବିଂ) ପୁତ୍ର, ହେସ୍ତ, ନିଷ୍ଠୁରୋଜନ ।

ଶତ(ଟୀ,ଠୀ)—ବ. ଶତ୍+କ.ଇ, (ଟି) ଗନ୍ଧିଶୁଣି, ଆମୁଅଦା, କୁରୁଦେଶ, ଗନ୍ଧ ପଳାଣି । [ବାସି ।

ଶତିତ—ଶା. (ଶତ୍+ମୁତ୍ତି) ପର୍ଯ୍ୟୁଷିତ,

ଶତିବା—ଗ୍ରା. ହି. ଭଣ୍ଟିବା, ଶିପୁଗତି କରି ବାହାରିବା ।

ଶତକ—କ୍ଲୀ. ବି. ମଇଦାର ପିଠା, ମୁତ୍ତ ଜଳ ମିଶ୍ରିତ ଶାକିଚୁଣ୍ଣି ।

ଶତ୍ୟ—ଗ୍ରା. ବି. ଶାଠ୍ୟ ।

ଶଠ—ସୁ. ବି. (ଶଠ+କ.ଅ) ବଞ୍ଚନା କାଶ, ଧୂତ୍ରି, ଖଳ, ଜଳଭୂକି, ଅଳସ୍ଥା, (ସୁ. ବି) ଦୁର୍ଜନବ୍ୟକ୍ତି, ଧୂତ୍ରି-ବ୍ୟକ୍ତି, ରୁତ୍ତ, ପ୍ରତିଷ୍ଠକାଶ ନାୟକ, ଭଦ୍ରାସୀନ ବ୍ୟକ୍ତି, କୁକୁମ, ତରଫୁଲ ଗଛ, ଲୌହଧାର ଲକ୍ଷଣ, ତିଷକ ଗୁରୁ, ଡାଳବୁଢ଼ି, ଅଞ୍ଚଳୀ, ମଧ୍ୟପ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଶଠତ(ହ)—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶଠ+ତା) ଶାଠ୍ୟ, ଧୂତ୍ରିତା, ଦୁର୍ଜନା, ଟମର କାର୍ଯ୍ୟ, ପ୍ରବର୍ଷନା, ଠକାମି ।

ଶଠତାଚରଣ—ବ. (୭ତର) ପତାରଣା-ପୃଷ୍ଠା ବ୍ୟକ୍ତି ନମ୍ବର ଦେଖ ।

ଶଠତାରୂପ—ସୁ. ବି. ପ୍ରତାରକ, (ସ୍ତ୍ରୀ), ଶଠତାରୂପିଣୀ ।

ଶଠ—କ୍ଲୀ. ବ. ଶଠତା ଦେଖ ।

ଶଠନାୟକ—ବ. ଗୁଡ଼ିବିପ୍ରିୟକାଶ ନାୟକ ଶଠଙ୍କା(ନ୍ଦୀ)—ବି. ପାଠା, ଅକାନଟଙ୍କ ।

ଶଠିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶଠି ଦେଖ ।

ଶଠୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶଠୀ ଦେଖ ।

ଶଠୀରୂପା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କନ୍ଦମୁଢ଼ିଟୀ ।

ଶଠୋଦରକ—ସୁ. ବି. ଧୂତ୍ରି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶଠୋଦରିକା ।

ଶତ୍ରୁଭାଇ—ଗ୍ରା. ବି. ଶତ୍ରୁଭାଇ ଦେଖ ।

ଶଠିଥବା (ମାଟିପାଦିଦି), (ବି) ହେବା, ଗୋପନ ପରମଣୀ, ଏକ ବା ଦୁଇ ମାସୁଲ ଧବି ପ୍ରେଟ ଜାହଜ ।

ଶତ୍ରୁକଟିବା—ଗ୍ରା. କି. ମୁଣ୍ଡିକାପାଦରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଓ ତେଳଅବି ପୂର୍ବ ଏହୋକୁ ଘୃତାଦିର ଅଭେଦ୍ୟ କରିବା ।

ଶତ୍ରୁକା—ଗ୍ରା. ବି. ଶିର୍ଷୀ ଓ ଦାର୍ଶନିକାରେ ବନ୍ଦିଯାଇଥବା (କେତେ), (ଗ୍ରା. ବି) ଏକ ହାପୁର (ଡାଳିଆଦି ଉରଳଖାଦିବ ଦ୍ୱାରା ପରିବର୍ତ୍ତନ) ପରିମିତ ଶୋଭକା ।

ଶତ୍ରୁଭାଇ—ଗ୍ରା. ବି. (ସଂ-ଶତ୍ରୁଭାଇ) ଦେଖ ।

ବକୁତ, ପର୍ଯ୍ୟୁଷିତ (ଅନୁବଞ୍ଜନାଦ), ପରୁ(ଫଳାଦି), ପୁଷ୍ପଶ୍ରୀ (ନାଆ) ।

ଶତ୍ରୁ(ତେ)ଇବା—ଗ୍ରା. କି. ଶତ୍ରୁବା କିମ୍ବା ଶିକ୍ଷନ୍ତରୁପ, କାର୍ତ୍ତିରଥ ବା ଶୋଟ ଗଛକୁ ପାଣିରେ କିଛିଦିନ ବରୁଗରବା, ଆମ-ଆଦି ଅପକୁ ଫଳକୁ ଗମାଇବା, (ଲ. ଅର୍ଥ) କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ତଳିବାରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ସ୍ଥାଧିନତା ନ ଦେବା, ବିନାଶକରିବା ।

ଶତ୍ରୁପରବା-ଗ୍ରା. ବି. ପର୍ଯ୍ୟୁଷିତ ଓ ପରୁ ।

ଶତ୍ରୁ(ତି)ଙ୍କ—ଗ୍ରା. ବି. (ସ-ଶିର୍ଷୀଙ୍କ) କଣ୍ଠା, ମାକୁ, ଶାଳଗଛର ଫଳ ।

ଶତ୍ରୁ(ତି)ପରିବା—ଗ୍ରା. କି. ବେଦନା ଅନୁ-ଭୁତିହେବା, ପାତିପରିବା, କମିଶିବା ।

ଶତ୍ରୁ(ତି)ବା—ଗ୍ରା. କି. (ଶାଦ୍ୟାଦି) ପରିବା, ପର୍ଯ୍ୟୁଷିତହେବା, (ଶତିଆଦି) ପୂର୍ବଯୁକ୍ତ ହେବା, (ଫଳାଦି) ପକ୍ଷ ହେବା ପରେ ନଷ୍ଟ ହେବା, (ଲ. ଅର୍ଥ) କଷ୍ଟପାରିବା, ଦୁଃଖରେ ଶିର୍ଷୀ ହେବା, କଷ୍ଟହେବା, ମୁଖୁହେବା । [ଶୋଳପା ।

ଶତ୍ରୋ(ତେ)ଇ—ଗ୍ରା. ବି. ନିତ୍ୟା ଫଳର ଶତ୍ରୋକାନ୍ତା—ଗ୍ରା. ବି. ପୁଷ୍ପକଲାର

ନିତ୍ୟା ବେପାଞ୍ଚ ଏକଶ୍ରେଣୀର କୁନ୍ଦନ ।

ଶତେଇ—ଗ୍ରା. ବି. ଶତେଇପୂର୍ଣ୍ଣ ଶତେଇବା—ଗ୍ରା. କି. ଶତେଇବା ଦେଖ, କାନକରିବା ।

ଶତ—ବ. (ଶତ୍+କ.ଅ) ଛଣପଟ, ଶଞ୍ଚିଲ ଗଛ, ବଣ ଛଣପଟ ।

ଶଶକ—ସୁ. ବି. ପ୍ରାଚୀନ ରଷିବିଶେଷ ।

ଶଶକନ୍ଦ—ବ. ଚର୍ମକଷା ନମକ ସୁଗର୍ବ ଦ୍ୱାର୍ବ ।

ଶଶକନ୍ଦା—ବ. ନାଗଫେଣିଆ ।

ଶଶେଘ୍ରା—ବ. ତେବୁଶୀ ଦେଖ ।

ଶଶେଣିକୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶଶେଣିକୀ ଦେଖ ।

ଶଶୁର୍ଣ୍ଣ—ବ. ପାଣିରେ କିଛିଦିନ ବରୁଗ ହୋଇ ଶଶୁର୍ଣ୍ଣାଇଥବା ଛଣପଟ ଗଛକୁ ପିକରି ତହିଁରୁ ଛଣପଟ ତଳୁକି

ଶତ ଅଛନ୍ତି, ଶୋଣତ ପରିମାଣ ଧନ- ବିଶିଷ୍ଟ ।	(ଶତ ତାରକା—ଅନ୍ୟରୂପ) ।	ଶତଧନ୍ୟ—ବି. ଶହେଥର ଧନ୍ୟବାଦର ପାଦ ।
ଶତଗୁଣ—କି. ଚି. ଶହେ ଗୁଣରେ, ଶହେ ଗୁଣ ହୋଇ ।	ଶତତେଜାଃ—ପୁ. ବି. ବ୍ୟାସଦେବଙ୍କର ଅନ୍ୟନାମ ।	ଶତଧନ୍ନା—ଶି. ବି. ବହୁ ଧର୍ମାର୍ଥ, (ବି) ରାଜରେବ, ରଷ୍ଟିରେବ ।
ଶତଗୁଣିତ—କି. ବି. ଓ ବି. ବହୁଗୁଣରେ, ଶହେ ଗୁଣ ହୋଇ ।	ଶତଦ—ପୁ. ବି. (ଶତ + ଦା + ଅ)	ଶତଧା—ଆର୍ଥ. (ଶତ + ଧା) ଶହେ ଖୃତରେ, ଶହେଆଡ଼େ, ଶହେଆର, ବହୁଧା, ଶହେପ୍ରକାର, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି) ଦୁର୍ଗା ।
ଶତଗୁଡ଼ୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପେଣଣ ।	ଶତଦତ୍ତିଶାୟିତ୍ର ।	ଶତଧାମା—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବିଶ୍ଵି ।
ଶତଗୁଡ଼ି—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଅନେକ ଜାନାରେ ଗଣିଆ ହୋଇଥିବା, ଶହେ ବା ବହୁ- ପରିଯୁକ୍ତ(ଶିଶକନ), (ବି) ଦୂଷା, ଦୂର- ବାସ ।	ଶତଦନ୍ତ—ପୁ. ବି. ଶତଦନ୍ତବିଶିଷ୍ଟ, (ବି) ଚିରୁଣୀ, ପାନ୍ଧିଆ ।	ଶତଧାର—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ନନ୍ଦଧାରବିଶିଷ୍ଟ (ନନ୍ଦ), ବହୁ ଧାର ବା ଦାତବିଶିଷ୍ଟ (ଅନ୍ତ), (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶତଧାର, (ବି) ଅନେକ, ବଳ୍ଲ ଶତଧାର — ଶା. ବି. ବୟଧଧାର, ଅନେକ ସ୍ରୋତୀ । [ସର୍ବ ।
ଶତଗାବ—ଶା. ବି. ଶତପୀ ଦେଖ ।	ଶତଦନ୍ତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶତଦନ୍ତିକା ଦେଖ ।	ଶତଧୂର—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କନ୍ଦ୍ର, ବ୍ରହ୍ମ, ଶତଧୀତ—ଶି. ବି. ମାତ୍ରା ଶହେଆର ଧୂଆୟାରଥୀ ।
ଶତଗମ—ଶା. ବି. ଶତପୀ ଦେଖ ।	ଶତଦଳ—ବି. (ଶତ + ଦଳ) ବ.ଶ୍ରୀ. ପଦ୍ମ, (ବି) ଏକଶତ ଦଳ ବା ପାଶୁଭା- ବିଶିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶତଦଳ ।	ଶତଧୀତ—ଶି. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କନ୍ଦ୍ରକାର ଶତଧୀତ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କନ୍ଦ୍ର, ବ୍ରହ୍ମ ଶତନେତିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶତ + ନେତ ିକା + ଆ) ଶତାବସା ।
ଶତଗୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶତ + ହନ୍ତ + ଅ + ରି) ଏକକାଳୀନ ଶତପଥ୍ୟକ ସୈନ୍ୟ ବିନାଶକାରୀ ପ୍ରାଚୀନ ସୁଭାସବିଶେଷ, ଚଳିବେଗବିଶେଷ, ସ୍ତ୍ରୀ ଚାହିଁକ, ବିହୁ- ଆର୍ତ୍ତ, ଏକପ୍ରକାର ଘାସ, କରଞ୍ଜ ।	ଶତଦଳବାସିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶତଦଳ + ବସ୍ତ୍ର + କ.ଇନ୍) ଲକ୍ଷ୍ମୀ, କମଳା ।	ଶତଧୀତ—ଶି. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କନ୍ଦ୍ରକାର ଶତନେତିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶତ + ନେତ ିକା + ଆ) ଶତାବସା ।
ଶତଗୁଡ଼ୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶତବାର ଶ୍ରେଣୀପାଠ ।	ଶତଦଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶତ + ଦଳ + କୃପି)	ଶତପତ୍ର—ପୁ. ବି. (ଶତଦଳ) ଶହେବଦ୍ବିତ୍ତିକ ମାଲିକ ବା ସର୍ବାର ।
ଶତଗୁଡ଼ୁ—ଶି. ବି. ଏକଶତ ଦନ୍ତ ପୁଲୀ ।	ଶତଦା—ପୁ. ବି. (ଶତ + ଦା + କୃପି)	ଶତପତ୍ର—କୀ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ପଦ୍ମ, ମୟୁର, ହଂସ, ସାରସପଣୀ, ଶୁକ, କାଠଭଣା ଚତେଇ, ଶତପତ୍ର ଦେଖ, ସାରକା, ବୃଦ୍ଧଶତ, (ବି) ଶହେପଦ୍ମବିଶିଷ୍ଟ, ଶହେ ପାଶୁଭାବିଶିଷ୍ଟ, ଶହେ ପକ୍ଷବିଶିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶତପତ୍ର ।
ଶତଗୁଡ଼ୁ—ଶି. ବି. ଶତଚର୍ମସୀତ କନ୍ଦ୍ର କନ୍ଦ୍ରି—ପୁ. ବି. (ଶତ + ଜନ୍ମ + କ. କୃପି) ବିହୁହତସ୍ତ୍ରକିତଙ୍କ ସୁଦୀ, ଯଙ୍ଗ- ବିଶେଷ, ଯଙ୍ଗରେତ ।	ଶତଦାତ୍ମେମ—ବି. ଶହେଆର ପୋଡ଼ି- ଯାଇଥିବା ସୁନା ।	ଶତପତ୍ର—ବି. ଶତପତ୍ର ଦେଖ ।
ଶତଗୁଡ଼ୁ—ଶି. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶତପତ୍ର— କନ୍ଦ୍ରି—ପୁ. ବି. (ଶତ + ଜନ୍ମ + କ. କୃପି) ସେ ଶହେବର୍ଷ ବଞ୍ଚେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶତଗୁଡ଼ୀବିନୀ ।	ଶତଦର୍ଶୁ—ଶି. ବି. (ଶତପଥ୍ୟକ ଧନ୍ୟକ ଶତଦୂର—ଶି. ବି. (ଶତ + ଦୂର), ବ.ଶ୍ରୀ; ଯାହାର ଶହେଟି ପ୍ରବେଶପଥ ଅଛୁ ।	ଶତପତ୍ର—ବି. ଶତପତ୍ର ଦେଖ ।
ଶତଗୁଡ଼ୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶତପତ୍ର— କନ୍ଦ୍ରି—ପୁ. ବି. ଶତପତ୍ର କନ୍ଦ୍ରି, ଶତପତ୍ରା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶତପତ୍ରା କନ୍ଦ୍ରି,	ଶତଧନୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସେବପତୁଲ, ଗୋଲିଷ-	ଶତପତ୍ର—ବି. ଶତପତ୍ର ଦେଖ ।

ପୂର୍ଣ୍ଣ, ତେଜଳ ମଳୀ ।	ଶତପଥେଶ—ସୁଂ. ବ. (୭୭୭) ଶୁଦ୍ଧଗ୍ରହ ।	ଶତମଣ୍ଡ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶତଫରୁ, ଲନ୍ଦୁ,
ଶତପଥ—ବ. (କ.ଶ୍ରୀ) ଯଜ୍ଞବୋଦର ବ୍ରାହ୍ମଶ ଅଂଶବିଶେଷ ।	ଶତପାଦ—ବ. (ଶତ+ପାଦ) ତେଜୁନିଆ ବିଶ୍ଵ. ବୃଷ୍ଟି କବରୀୟ ପ୍ରାଣୀ. କାନକୁଟୁଳି ବିଶ୍ଵ, କାକୋଳି । [ବିଶେଷ ।	ପେଣ୍ଡ ।
ଶତପଥବ୍ରାହ୍ମଶ—ବ. ଶୁକ୍ଳ ଯଜ୍ଞବୋଦର ବ୍ରାହ୍ମଶ ଅଂଶବିଶେଷ ।	ଶତପାଦକ—ସୁଂ. ବ. ଅନ୍ତିମ ପ୍ରକଳ୍ପିତକ ଜୀବା ଶତପାଦକା—ବ. (ଶତପାଦ+କ+ଆ)	ଶତମଣ୍ଡ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବହୁକରଣ- ବିଶ୍ଵୀ, (ସୁଂ. ବ. ବ.ଶ୍ରୀ) ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଶତପଥକ—ସୁଂ. ବ. ନାନାମାର୍ଗରେ ବିଚରକୋଣୀ, ନାନା ମତାବଳୟୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶତପଥକ ।	ଶତପାଦ—ସୁଂ. ବ. ଶୈତକଟଭାବୁଷ, ନାଲ ଅପରାଜିତା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶତପାଦକା ।	ଶତମଣ୍ଡ—ବ. ଶୈତା ବିଷ ।
ଶତପଥୀ—ବ. (ଶତପଥ + ରନ୍) ଯଜ୍ଞ- ଦେଦାନ୍ତର୍ଗତ ଶତପଥୀ ବ୍ରାହ୍ମଶନାମକ ଅଂଶ ଅଧ୍ୟୁନକାଣ୍ଡ ବ୍ରାହ୍ମଶ, (ଶ୍ରୀ.ବ.) ଦୈତ୍ୟକ ବ୍ରାହ୍ମଶଙ୍କର ବନ୍ଦୋପାଧ୍ୟବିଶେଷ, କେତେକ ସାବୁଆ ଓ ପନ୍ଦିଅରି ବ୍ରାହ୍ମଶଙ୍କ ବନ୍ଦୋପାଧ୍ୟ ।	ଶତପାଦ—ସୁଂ. ବ. ଯାହାର ଶଦେ ପୁଅ ଅଛନ୍ତି, (ବି) ଏକଶତ ପୁଅ ।	ଶତମାନ—ବ. (ଶତ+ମାନ) ଏକପଳ ବା ଶୁଭତୋଳା ପରମିତ ରୌପ୍ୟ, ରୂପାର ମଳ, ଆଢ଼କ ପରମାଣ, ପରମାଣ ବିଶେଷ, ତାରମଣ୍ଣିକ ନାମକ ଉପଧାତ୍ର, ଶୁଭତୋଳା ପରମିତ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣଦ୍ରବ୍ୟ, (ସୁଂ. ବି-ବ.ଶ୍ରୀ) ଶୁଭତୋଳା ପରମିତ ।
ଶତପଥୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶତପଥ ବ୍ରାହ୍ମଶ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।	ଶତପଥୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶତପଥ ଦେଖ ।	ଶତମାୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବହୁମାୟାବତ୍ତି ।
ଶତପଦ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶିଶୁର ନାମ- କରଣାର୍ଥ ପ୍ରଥମ ବର୍ଣ୍ଣମୁଚକ ଶତ ପ୍ରକୋଷ୍ଟୟକୁ ଚନ୍ଦ୍ରବିଶେଷ, ନାମଦ୍ଵାର ନଷ୍ଟଦିକ୍ଷପକ ଚନ୍ଦ୍ରବିଶେଷ, ଶତପଥ ଦେଖ ।	ଶତପଦକ—ସୁଂ. ବ. ଶତପଦକ ନାମକ କବି, ଶତପ ଶତିଆଧାନ । [ଗରଗଢ ।	ଶତମାନ—ସୁଂ. ବ. (ଶତ+ମାନ) ଉତ୍ତମ କିଳିଶକ ବା ବେଦିଥ, (ବି) ଶତପଥ୍ୟକ ବନ୍ଦ୍ର ବା ଶାବର ପ୍ରାଣନାଶକାଣ୍ଡ ।
ଶତପଦଦତ୍ତ—କ୍ଲୀ.ବ. ଶତପଦ ଦେଖ ।	ଶତପଦକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶତପଦକ ଦେଖ ।	ଶତମାର—ସୁଂ. ବ. (ଶତ+ମୂଳ+ଶିର +କ.ରନ୍) ଉତ୍ତମ କିଳିଶକ ବା ବେଦିଥ, (ବି) ଶତପଥ୍ୟକ ବନ୍ଦ୍ର ବା ଶାବର ପ୍ରାଣନାଶକାଣ୍ଡ ।
ଶତପଦ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ଶତପଦ + ରନ୍) ବିଶ୍ଵ ତେଜୁନିଆ ବିଶ୍ଵ, କର୍ଣ୍ଣକଳ୍ପକା, କାନ- କୁଟୁଳି ବିଶ୍ଵ, ତେଜୁଣୀପୋକ, ଶତା- ଦୀପା, ଶତାଜାମୀୟ ଓ ନାଲିମଞ୍ଜିଶବ୍ଦିଷ୍ଟ ଶୁଳ୍କବିଶେଷ ।	ଶତପଦକ—ସୁଂ. ବ. ଏକପ୍ରକଳ୍ପକାର ଶତପଦୀ—ଶ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶତପଦୀ ଶତପାତ୍ର—ସୁଂ. ବ. କନ୍ଦିଅର ଶତ ।	ଶତମାର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶତମୂଳ+ଶିର କଳୀ) କର୍ଣ୍ଣାଶୀ, ଶତାଜାମୀ, ଦୁର୍ଗା ।
ଶତପଦ—କ୍ଲୀ.ବ. ଧଳାପଦ୍ମ ।	ଶତପଦା—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବଶ, କାର୍ତ୍ତିଶ ।	ଶତମଳୀ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଦୂଳା, ବଳ, ଶତବଶ ।
ଶତପଦୀ—ସୁଂ. ବ. ରଷିରେତ ।	ଶତପଦା—ବ. ଗେଣ୍ଟ୍ ପୁଲ, କୁମୁମପୁଲ ।	ଶତମଳୀ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଦୂଳା, ବଳ, ଶତବଶ ।
ଶତପଦକ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଶତପଦକିଷ୍ଟ, (ବି)ଦୂରବ୍ୟାସ ।	ଶତପଦା—ବ. ରମ୍ୟାଶୋକ କାନର ଯୁଥପଦବିଶେଷ, ମଧ୍ୟୀ ।	ଶତମଳୀ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଦୂଳା, ବଳ, ଶତବଶ ।
ଶତପଦଧୂକ—ସୁଂ. ବ. ବକ୍ରଧୂକା ରହୁ ।	ଶତପଦା—ବ. ମଳଦୂଷା, ଏକପ୍ରକଳ୍ପକାର ଶାସ, କାକୋଳି ।	ଶତମଳୀ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଦୂଳା, ବଳ, ଶତବଶ ।
ଶତପଦା—ସୁଂ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବନ୍ଦୀ, ବାର୍ତ୍ତିଶ, ଏକପ୍ରକଳ୍ପକାର ଅଶ୍ଵ, କନ୍ତୁରିଆଶ୍ଵ ।	ଶତପଦା—ସୁଂ. ବ. ଶତପଦା ନକ୍ଷତ୍ର ।	ଶତମଳୀ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଦୂଳା, ବଳ, ଶତବଶ ।
ଶତପଦା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଦୂଷା, ଶୁଦ୍ଧ ରଷିକ ପହାଁ, କୁମାରମୁଖୀମା, ଶୈତକୁଳୀ, କଳୟ ଶାକ, କହୁକା, ବତ ।	ଶତପଦା—ସୁଂ. ବ. ଶତପଦା ନକ୍ଷତ୍ର, (ବି) ଶତପଦା ନକ୍ଷତ୍ରର ଜାତ (ବନ୍ଦ୍ର) ଶତପଦା—ବ. (ଶତ+ରଷିକ+କ.କିପ୍) ଶତପଦା—ବ. (ଶତ+ରଷିକ+କ.କିପ୍) ଶତପଦା—ବ. (ଶତ+ରଷିକ+କ.କିପ୍) ଶତପଦା—ବ. (ଶତ+ରଷିକ+କ.କିପ୍)	ଶତମଳୀ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଦୂଳା, ବଳ, ଶତବଶ ।
ଶତପଦକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶତପଦ + କ + ଆ) ବଚ, ଦୂଷା, ଯବ, ନାଲ ଦୂଷା ।	ଶତପଦା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମଳୀପୁଲ ଓ ଶତପଦା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମଳୀପୁଲ ଓ	ଶତମଳୀ—ବ. ଯଜ୍ଞର ହବି, ଯଜ୍ଞ- ବେଦର ଅଂଶବିଶେଷ, ଯଜ୍ଞରେ ବୁଦ୍ଧରେ

ପ୍ରୋଦ ଅଛି, ଉଚ୍ଚ ଅଂଶରେ ଥିବା ରୁଦ୍ଧ ପ୍ରୋଦ ।	ଶତସ ମ୍ୟାରେ, ଶହେପ୍ରକାରେ, ଶହେ ପତିମିତ, ଶହେଗୁଣରେ ।	ଶହେଥର ଆହୁତ ଦିଆଯାଇଥାବୁ ।
ଶତରୂପ—ୟୁଃ.ବି.ରହୁରୂପବିଶ୍ଵ, (ୟୁଃ ବି) ମୁନିବିଶେଷ ।	ଶତଶଳାକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଜନ୍ମ, ଉତ୍ତା ଶତଶଳାଙ୍ଗ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବହୁ ଶାଖ ପ୍ରଶାଙ୍ଗୀୟକ ।	ଶତରୂପ—ୟୁଃ. ବି. ଅସୁରବିଶେଷ ।
ଶତରୂପ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଏକ ମାନ୍ୟ ଜୀବନ୍ୟ ଓ ପନ୍ଦୀ ।	ଶତଶାରଦ—ବି.ଶତସମୟର, ଶହେବର୍ଷ ।	ଶତରୂପ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ଶତ + ହୃଦ) ବ.ଶ୍ରୀ; ବିଜୁଳି, ବଜି, ତନ୍ତ୍ରଜନ୍ମବିଶେଷ, ବିରାଧ ଶକ୍ତ୍ୟର ମାତା ।
ଶତଲକ୍ଷ—କ୍ଲୀ. ବି. କୋଟିଶଂଖୀ, ଏକ କୋଟି ସଂଖ୍ୟା ।	ଶତଶାରଦ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବିଷ୍ଣୁ, ଶାମୟକ ବିଶ୍ଵିତ ଅଭିମନ୍ତିତ ଅସୁରବିଶେଷ ।	ଶତା—ବି. ଶତାବସ୍ତ୍ର ।
ଶତଲୁଞ୍ଜ—ୟୁଃ.ବି. ଭାରବ ନାମକ କବି ।	ଶତଶାରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବାସୁଜୀବିଦ୍ଵା ।	ଶତାଂଶ—ୟୁଃ. ବି. ଶାମୟବିଶେଷ ।
ଶତଲୋକନ—ୟୁଃ. ବି. ଅସୁରଭେଦ, କାର୍ତ୍ତିକେୟଙ୍କ ଅନୁଚର ବିଶେଷ ।	ଶତଶାରୀ—ବି. ପଞ୍ଚତିବିଶେଷ, (ବି) ଶହେଶଙ୍କରିଷ୍ଟ, ଅସଂଖ୍ୟ ଶିଖୀୟକୁ ଶତଶାରୀ—ଶ୍ରୀ.ବି. (ଶତ + ଅଷ୍ଟ + ଶି) ରୀତପାଠରଣୀ, ପ୍ରଧାନ ରାଜମହିଳା ।	ଶତାଂଶ—ୟୁଃ. ବି. ଶାମୟବିଶେଷ ।
ଶତବର୍ଷ—ବି. ଶତାବୀ, ଶତସଂଖ୍ୟକ ବିର୍ତ୍ତବିଦ୍ୟାପକ କାଳ ।	ଶତଶାରୀ—ବି. ପଞ୍ଚତିବିଶେଷ, ଯାହା ସଂଖ୍ୟାରେ ଶହେ, (ବି) ଦଶମନ୍ତରର ଦେବତା ବିଶେଷ ।	ଶତାଂଶ—ୟୁଃ. ବି. (ଶତ + ଅଷ୍ଟ) ବ.ଶ୍ରୀ; ରଥ, ଦାନବବିଶେଷ, ବାନଶରତ, (ବି) ଶତାବୟବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ।
ଶତବଳ—ୟୁଃ. ବି. ବହୁବଳଧାରୀ ।	ଶତସଂବର୍ଷ—ବି. ଶତସର୍ବ ।	ଶତାଙ୍କ—ବି. ଶତସ୍ତ୍ର ଆଜୁଳ ପରମାଣ, (ବି) ଶାଳବୃକ୍ଷ ।
ଶତବାଦନ—କ୍ଲୀ. ବି. ବହୁବଳଧାରୀ ଏକଥାଙ୍କେ ଦିନାଯିବା ।	ଶତସନ—ବି. ଶତସଂଖ୍ୟାବିଶ୍ଵ ।	ଶତାମ୍ବୀ—ବି. ନାନାରୂପବିଶ୍ଵ ।
ଶତବାର—ଶ୍ରୀ.କି. ବି. ଶତସେଥର ।	ଶତସନ—ବି. ଶତସଂଖ୍ୟାବିଶ୍ଵ ।	ଶତାମ୍ବି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶତସୁ ଅଧିକ, ସଂଖ୍ୟାରେ ଏକଶତ ବେଶି ।
ଶତବର୍ଷିକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶତବର୍ଷ+ରକ) ପ୍ରତି ଶତ୍ରେବର୍ଷରେ ପଥିବା ବା କରି-ଦିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶତବର୍ଷିଙ୍କୀ ।	ଶତସନ୍ତ୍ରୀ—ବି. ବିନ୍ଦୁ ପରମାଣୁ ।	ଶତାମ୍ବି—ୟୁଃ. ବି. (ଶତବର୍ଷ) ଶତବର୍ଷ ବ୍ୟୁଦ୍ଧ, ଶହେ ବ୍ୟକ୍ତି ବା ବହୁର ଅଧ୍ୟପତି ।
ଶତବର୍ଷିକ—ବି. ଅନାହୁତୀ, କୌଣସି ଶତବର୍ଷିକ ।	ଶତସନ୍ତ୍ରୀ—ବି. ଚନ୍ଦ୍ର ।	ଶତାନକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶୁଣାନ ।
ଶତବାହୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶତ ବହନକାରୀ ସ୍ତ୍ରୀ, ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ବାପପରୁ ଦ୍ରୁତ୍ୟେ ରୁକ୍ଷ ଧର ଶୁଣୁରଦୟକୁ ଥାଇଥାଏ ।	ଶତସନ୍ତ୍ରୀ—ବି. ଚନ୍ଦ୍ର ।	ଶତାନନ୍ଦ—ୟୁଃ. ବି. ବେଳ, ଶ୍ରାଫଳ, ଦେବତାଭେଦ, (ବି) ଶତମନ୍ତ୍ର ଦେଖ ।
ଶତବାହୀ—ୟୁଃ. ବି. ବାସୁବନ୍ଦାତବିଶେଷ, ଅସୁରଭେଦ, କର୍ମପୁଷ୍ପ, ଦେବତା ବିଶେଷ, (ବି) ଶତବାହୀବିଶ୍ଵ ।	ଶତସନ୍ତ୍ରୀ—ବି. ବିନ୍ଦୁପରମାଣୁ ।	ଶତାନନ୍ଦ—ୟୁଃ. ବି. କୁର୍ମ, କୁର୍ମା, ଗୌତମ ରୂପି ପୁରୁଷ, ବିଷ୍ଣୁ ରଥ, ବିଷ୍ଣୁ, ଗୌତମ ମୁନିଙ୍କ ନାମନ୍ତର ।
ଶତବଧ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ନାନାବିଧ ।	ଶତସନ୍ତ୍ରୀ—ବି. ଶତମନ୍ତ୍ର ।	ଶତାନିପତାନ—ଗା.ବି.କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ଧାତ୍ରୀତ ସାତପୁରୁଷ ଓ ନିମ୍ନତନ ସାତପୁରୁଷର ବଣୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିଗଣ ।
ଶତବଧ—ୟୁଃ. ବି. ବିନ୍ଦୁପରମାଣୁ ।	ଶତସନ୍ତ୍ରୀ—ବି. ଶତମନ୍ତ୍ର ।	ଶତାନିକ—ୟୁଃ. ବି. (ଶତ+ଆନିକ) ଶତଦେନ୍ତିବିଶ୍ଵ, କୃତ, (ବି) କୃତବିଶ୍ଵାଳ, ଶତ ପେନ୍ୟର ଅଧିନାୟକ, ନିର୍ବିଜ୍ଞ ରାଜାଙ୍କ ପୁରୁଷ ସହସରିକଙ୍କ ପିତା, ସୁଦ୍ଧାସ ରାଜାଙ୍କ ଧୂମ, ବ୍ୟାମସିଷ୍ୟ ମୁଦ୍ରି-ବିଶେଷ, ଦୌପିଣ୍ୟଙ୍କ ରତ୍ନକାନ୍ତ ନକୁଳ ପୁରୁଷ, ଶିଶୁର, ଅସୁରବିଶେଷ ।
ଶତବର୍ଷ—ଶ୍ରୀ.ବି.ଶତ୍ରୁଷୁଦ୍ଧ, କପିଳ, କର୍ତ୍ତାଶିଶୁଦ୍ଧ, କର୍ମପୁଷ୍ପ ।	ଶତସନ୍ତ୍ରୀ—ବି. ଶତମନ୍ତ୍ର ।	ଶତାନିକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶତ+ଆନିକ) ଶତଦେନ୍ତିବିଶ୍ଵ, କୃତ, (ବି) କୃତବିଶ୍ଵାଳ, ଶତ ପେନ୍ୟର ଅଧିନାୟକ, ନିର୍ବିଜ୍ଞ ରାଜାଙ୍କ ପୁରୁଷ ସହସରିକଙ୍କ ପିତା, ସୁଦ୍ଧାସ ରାଜାଙ୍କ ଧୂମ, ବ୍ୟାମସିଷ୍ୟ ମୁଦ୍ରି-ବିଶେଷ, ଦୌପିଣ୍ୟଙ୍କ ରତ୍ନକାନ୍ତ ନକୁଳ ପୁରୁଷ, ଶିଶୁର, ଅସୁରବିଶେଷ ।
ଶତବର୍ଷ—ଶ୍ରୀ.ବି.ଶତ୍ରୁଷୁଦ୍ଧ(ଧୀ)—ବି.ରୁଦ୍ଧା, ଶତାପାଳଙ୍କ ଶତମେଧନ—ବି. ଚନ୍ଦ୍ରା, ଶତାପାଳଙ୍କଶାଶ୍ଵତରଙ୍ଗ—ଅବ୍ୟ. (ଶତ+ଶ୍ଵ) ଶହେଥର, ଶତହୃତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯେଉଁ ହୋମରେ	ଶତସନ୍ତ୍ରୀ—ବି. ଶତମନ୍ତ୍ର ।	ଶତାନିକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶତ+ଆନିକ) ଶତଦେନ୍ତିବିଶ୍ଵ, କୃତ, (ବି) କୃତବିଶ୍ଵାଳ, ଶତ ପେନ୍ୟର ଅଧିନାୟକ, ନିର୍ବିଜ୍ଞ ରାଜାଙ୍କ ପୁରୁଷ ସହସରିକଙ୍କ ପିତା, ସୁଦ୍ଧାସ ରାଜାଙ୍କ ଧୂମ, ବ୍ୟାମସିଷ୍ୟ ମୁଦ୍ରି-ବିଶେଷ, ଦୌପିଣ୍ୟଙ୍କ ରତ୍ନକାନ୍ତ ନକୁଳ ପୁରୁଷ, ଶିଶୁର, ଅସୁରବିଶେଷ ।

ଶତାମଧ—ପୁଂ. ବି. ଶତାମଧ, ଇନ୍ଦ୍ର, (ରହୁବେଦ) ।

ଶତାୟୁ—ପୁଂ. ବି. (କ.ଶ୍ର.) ଶତାମଧ, ଶତେବଷ ଆୟୁ ଯାହାର ଅଛି, (ତି) ପୁରୁରବାଙ୍କ ପୁଣିରେଦ, ଶତାୟୁଙ୍କ ପୁଣି, ଉଚନାଙ୍କ ପୁଣି ।

ଶତାର—କ୍ଲୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ବଜ୍ର, ସୁଦର୍ଢନ ଚନ୍ଦ । [ଶେର ।

ଶତାରୁ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଏକପ୍ରକାର କୃଷ୍ଣ-
ଶତାରୁକ—ପୁଂ. ବି. କୃଷ୍ଣରେବଗରଣେଷ ।
ଶତାରୁଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶତରୁ ନାମକ କୃଷ୍ଣ-
ରୋଗବଣେଷ ।

ଶତାର୍ପ—ବି. ବହୁମୂଳ, ମହାର୍ପ ।

ଶତାର୍ଣ୍ଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବୃକ୍ଷରେଦ ।

ଶତାର୍କ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶତେର ଅଧେ, ପରୁଣ
ସଂଖ୍ୟା, (କି) ପଣ୍ଡର ସଂଖ୍ୟକ ।

ଶତାର୍ତ୍ତ—ବି. ନହିଁମୁଣ୍ଡ ।

ଶତାବଧାନ—ପୁଂ. ବି. ରୁଦ୍ରବେଦ୍ର ଭକ୍ତା-
ରୂପୀଙ୍କ ନାମ, (ପୁଂ. ବି) ଯେ ଏକ-
ସଙ୍ଗେ କହୁ କଥା ଶୁଣି ପରୀଯାୟ ନମେ
ମନେ ରଖେନ୍ତୁ ଓ ଏକସଙ୍ଗେ ବହୁ

କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରନ୍ତୁ, ଶ୍ରୁତିଧର, (ବି)
ଏକ ସମୟରେ ନାନାକର୍ମ ଓ ଧ୍ୱନି ପ୍ରତି
ମନୋଯୋଗ ଦେଇ ସେମାନ ପୁରୁଷ
କରିବା ଶେତ୍ର ।

ଶତାବଧାନ—ପୁଂ. ବି. ଶତାବଧାନ ଦେଖ,
(ଶ୍ର.ବି) ଶତାବଧାନ କର୍ମ ।

ଶତାବର୍ତ୍ତ—ପୁଂ. ବି. (ଶତି+ଆବର୍ତ୍ତ) ବିଷ୍ଣୁ, ମହାଦେବ, ହରିବିଶ୍ଵାରୁ ପଦିନ୍ଦ
ବନବିଶେଷ, (କ.ଧା) ଏକଶତ ସଂଖ୍ୟକ
ଆବର୍ତ୍ତ । [ବିଷ୍ଣୁ ।

ଶତାବର୍ତ୍ତୀ—ପୁଂ. ବି. (ଶତାବର୍ତ୍ତୀ+ରନ୍ଦ) ଶତାବୁ—ବି. ଶତପଦ୍ମ ଦେଖ ।

ଶତାବୁ—ବି. ଏକଶତ କର୍ଷ-
ବ୍ୟାପୀ ବା ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ, (ବି) ଶତାବୀଦୀଦେଖ

ଶତାବୀନ—ବି. ବଜ୍ର ।

ଶତାବ୍ରି—ବି. ବଜ୍ର ।

ଶତାଶ—ଶ୍ର. ବି. ବଜ୍ର ଅଶ୍ୱୟଙ୍କ ।

ଶତାଶୁକ—କ୍ଲୀ. ବି. ଅଷ୍ଟ୍ରୋତ୍ତର ଶତ,

୧୦୮ ।

ଶତାହୃପ୍ତ୍ୟା—ବି. ଶତପୃଷ୍ଠା, ଶତପ, ଶତା-
ହୃପ୍ତ୍ୟା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶତପୃଷ୍ଠା, ଶତପ,
ଶତାହୃପ୍ତ୍ୟା ।

ଶତିଆ—ଶ୍ର. ବି. ରିଷ୍ଟିପିଟ ।

ଶତକ—ବି. (ଶତ+ରକ) ଶତସମ୍ମ-

କୀପ୍ତ, ଏକଶତ ମୁଦ୍ରା ଦ୍ୱାରା କଣ୍ଠା-
ଯାଇଥିବା, ଯାହାର ଶତମୁଦ୍ରା ମୂଲ୍ୟ

ଅଟେ, ଯେଉଁ ଭୂମିର ନିର୍ଭାବର କର

ଶତମୁଦ୍ରା, ଯାହାର ଆୟୁ ଶତବର୍ଷ,
(ପୁଂ. ବି) ଶତବର୍ଷବୟୁଷ୍ମ ବ୍ୟାହ୍ରି, (ପାତ୍ର)

ଶତିକା ।

ଶତକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶତକ+ଆ) ଶତେ
ପରୀକ୍ଷା, ଅଙ୍କ ବା ସଂଖ୍ୟା ।

ଶତି—ଶ୍ର. ବି. (ଶତ+ରନ୍ଦ) ଶତପଶିଖ-
ବିଶ୍ଵି, ଶତପଶିଖାସୁକ୍ତ, (ବି) ଶତର
ସମ୍ବ୍ରଦ ।

ଶତ୍ରୁ—(ପ୍ରତିୟୁ), ଏହି ପ୍ରତିୟୁ ସଂ-ଧାରୁ
ସଙ୍ଗେ ସ୍ଵର୍ଗ ହେଲେ ବିଶେଷ ଶତ
ପ୍ରମୁଦ ହୁଏ, (ସଥା-କୁ+ଶତ୍ରୁ)କୁଷ୍ଟ୍ର,
ଓଡ଼ିଆରେ ଅତ୍ର ।

ଶତେ—ଶ୍ର. ବି. ଶତସଂଖ୍ୟକ, ବହୁ
ସଂଖ୍ୟକ ।

ଶତେକ—ଶ୍ର. ବି. ଏକଶତ ମାତ୍ର, (ବି)
ଏକଶତ ସଂଖ୍ୟକ । [ବିଷ୍ଣୁ ।

ଶତେନ୍ଦ୍ର୍ୟ—ବି. ପ୍ରଭୁତ ରନ୍ଦ୍ର୍ୟ ଶତ୍ରୁ-
ଶତେନ୍ଦ୍ର—ପୁଂ. ବି. (ଶତ୍ରୁ+କି+ନ୍ଦ୍ର)

ଶତୁନ୍ଦ୍ର୍ୟ—ପୁଂ. ବି. (ଶତ୍ରୁ+କି+ନ୍ଦ୍ର)
ଶତୁନ୍ଦ୍ର୍ୟ—ପୁଂ. ବି. ଶତୁନ୍ଦ୍ର୍ୟକିନ୍ତୁ, (ବି)କୁବଲ୍ୟାଶ୍ଵିଙ୍କ ପିତାଙ୍କ
ନାମ ।

ଶତୁନ୍ଦ୍ର୍ୟ—ପୁଂ. ବି. (ଶତୁ+କି+ନ୍ଦ୍ର, ଅ)
ଶତୁନ୍ଦ୍ର୍ୟକିନ୍ତୁ, (ବି) ପଦତିବିଶେଷ,
ଶୁକ୍ରର ଅନୁରତ ଶିର୍ଷାର ପର୍ବତ,
ବିମଳାଦ୍ଵାରା, ସମରତ୍ରକ ବାହନ ହସ୍ତୀର
ନାମ, ପରମେଶ୍ୱର ।

ଶତୁତାରଣ—ବି. (ଶତ୍ରୁ) ଶତୁରୁଷେ
କୌଣସି ବ୍ୟାକିର ଅନ୍ତର୍ଭାବରଣ, ବୈର-
ଭବ ଆଚରଣ କରିବା ।

ଶତୁତାରୁଷ—ପୁଂ. ବି. (ଶତ୍ରୁ+ରୁଷ, ଅ)
ଶତୁତାରୁଷ—ପୁଂ. ବି. (ଶତ୍ରୁ+ରୁଷ, ଅ)

ଶତୁତାରୁଷ—ପୁଂ. ବି. ଶତୁରୁଷ, ରିପ୍ରେ

ଶତୁତାରୁଷ—ପୁଂ. ବି. ଶତୁରୁଷ, ରିପ୍ରେ

ଶତୁତାରୁଷ—ପୁଂ. ବି. ଶତୁରୁଷ, ରିପ୍ରେ

ଷଷ୍ଠୀଶ୍ୱାନ ।

ଶତୁରୁଷ—ପୁଂ. ବି. ଶତୁରୁଷନାରୀଳ,
ସେ ଶତୁରୁଷ ସହ୍ୟ କରିପାରେ, ଶତୁରୁ
ସମକଷ (ବ୍ୟକ୍ତି) ।

ଶତୁରୁକ—ପୁଂ. ବି. (ଶତୁ+ସାର୍ଥ.କ)ଶତୁ
ଦେଖ ।

ଶତୁରୁକଣ୍ଠ(କା)—ଗୁଆ ।

ଶତୁରୁ—ପୁଂ. ବି. ଶତୁରୁନାଶକାଶ ।

ଶତୁରୁନ—ଶ୍ର. ବି. ଶତୁରୁନ୍ଦେଖ ।

ଶତୁରୁତ—ପୁଂ. ବି. (ଶତୁ+ହନ୍ତ+
ଅ) ଶତୁ ବିନାଶକାଶ, ବୈଶନାଶକ ।

ଶତୁରୁତ—ପୁଂ. ବି. (ଶତୁ+ହନ୍ତ+
କ.ରନ୍ଦ)ବୈଶନାଶକ, ଶତୁରୁନ୍ଦ୍ରାସ୍ତ୍ର, ଶତୁ-
ବାତିମ, (ବି) ଶତୁ ନ୍ଦ୍ରଙ୍କ କନିଷ୍ଠପୁରି ।

ଶତୁରୁତ—ପୁଂ. ବି. (ଶତୁ+ହନ୍ତ+କ.
ଅ)ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର କନିଷ୍ଠ ସହେଦର, ଶତୁ-
ନାଶକାଶ ପାର, ସ୍ଵପଳକୁଙ୍କ ଏକପୁରି,
(ପୁଂ. ବି) ଶତୁରୁନ୍ଦ୍ରା ।

ଶତୁରୁତନମ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶତୁରୁତ)ଶତୁରୁତନମ ।

ଶତୁରୁତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶତୁରୁତ+ରା)ଶତୁ-
ରୁ ପ୍ରାଣିକା, (ବି)ଦୁଇଆର, ଅସ୍ତ୍ରଶବ୍ଦ ।

ଶତୁରୁତେ—ବି. (ଶତୁରୁତ) ବିପକ୍ଷ ପକ୍ଷର
ଗୁରୁତା, ଶତେ ର ରତ ବା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ।

ଶତୁରୁତ୍ୟ—ବି. (ଶତୁରୁତ)ଶତୁରୁତ୍ୟଦେଖ ।

ଶତୁରୁତ୍ୟ—ପୁଂ. ବି. ଶତୁରୁତ୍ୟନିଦ୍ରୀଦେଖ ।

ଶତୁରୁତ୍ୟ—ପୁଂ. ବି. (ଶତୁରୁତ୍ୟ+କିନ୍ତୁ)
ଶତୁରୁତ୍ୟ—ପୁଂ. ବି. (ଶତୁରୁତ୍ୟ+କିନ୍ତୁ)

+ରେ+କ.ରନ୍) ଯେ ଶନ୍ତାଚରଣ କରେ, (ସୀ) ଶନ୍ତାରୁଣୀ ।	ଶନ୍ତମର୍ଦ୍ଦକ—ୟୁ. ବି ଓ ବି. ଶପନ୍ଧକୁ ଯେ ପରାଜ୍ୟକରେ, (ସୀ) ଶନ୍ତମୁଦ୍ଦିତା ।	ଶନ୍ତୁଶ୍ଵାହ—ସି. ବି. (ଶନ୍ତୁ+ସହ+ କ.ଅ) ଶନ୍ତୁର ବଳସହ୍ୟକାଶ ।
ଶନ୍ତାକଳ—ବ. (ଭୂପକ) ଶନ୍ତାରୁପ ଅନଳ, ଅଗ୍ନିପର ଭୟାନକ ଅନିଷ୍ଟ- କାଶ ଶନ୍ତା ।	ଶନ୍ତମୁଦ୍ଦିତ—ୟୁ. ବି. (ଶନ୍ତୁ+ମୁଦ୍ଦିତ) ଶନ୍ତମୁଦ୍ଦିତା ଶନ୍ତମୁଦ୍ଦିତା, ଶନ୍ତମୁ- ଦ୍ଦିତାଶକାଶ, (ବି) ଶନ୍ତମୁଦ୍ଦିତପରାଜ୍ୟକ ପୁରୀ ।	ଶନ୍ତୁତ୍ତମ୍ଭ—ସି. ବି. (ଶନ୍ତୁ+ତ୍ତମ୍ଭ+ କ.ତ) ଶନ୍ତୁତ୍ତମ୍ଭାଶକାଶ, (ସୀ) ଶନ୍ତୁତ୍ତମ୍ଭୀ, (ୟୁ. ବି) ସମ୍ବୟାସର ଏକ ମନ୍ଦୀ ।
ଶନ୍ତାପନ—ବ. (ଶନ୍ତା) ଶନ୍ତାର ଉଦ୍‌ବୃତ୍ତନ, (ଶନ୍ତା) ଆପଣାର ଶନ୍ତକୁ ଉଦ୍‌ବୃତ୍ତନ କରିବା, (ବି) ଶନ୍ତୁ+ତପି +କ.ଅ) ଶନ୍ତର ପାତାଦାୟକ ।	ଶନ୍ତମୁଦ୍ଦିତ—ବ. ଶନ୍ତୁ ଓ ମିତ୍ର, (୨୭ତ) ଆପଣା ବିପନ୍ନର ମିତ୍ର ।	ଶନ୍ତୁତ୍ତମ୍ଭ—ୟୁ. ବି. (ଶନ୍ତୁ+ତ୍ତମ୍ଭ+ କିମ୍ବ) ଶନ୍ତୁତ୍ତମ୍ଭାଶକାଶ, (ସୀ) ଶନ୍ତୁତ୍ତମ୍ଭୀ, (ବି) ଶନ୍ତୁତ୍ତମ୍ଭର ଏକ ନାମ, ଶୁଫଳଙ୍କ ଏକ ପୁରୀ । [ଦେବା]
ଶନ୍ତଦମନ—ବ. (ଶନ୍ତୁ+ଦମ୍ଭ+ଘ. ଅନ) ଶନ୍ତକୁ ପରାଜ୍ୟକରିବା, (କ.ଅନ) ଶନ୍ତମର୍ଦ୍ଦନକାଶ ବ୍ୟକ୍ତି, ଶନ୍ତମୁଦ୍ଦ ନାମାନ୍ତର ।	ଶନ୍ତମୁଦ୍ଦିତ—କୀ. ବ. ଶନ୍ତୁ ବା ବିପନ୍ନର ମହିତ ସଭାକ ପ୍ରାପନ ।	ଶନ୍ତୁତ୍ତମ୍ଭା—ୟୁ. (ଶନ୍ତୁ+ତ୍ତମ୍ଭ+କିମ୍ବ) ଶନ୍ତୁତ୍ତମ୍ଭାଶକାଶ, ବୈଶାନାଶକ, (ବି) ଶନ୍ତୁତ୍ତମ୍ଭର ଏକ ନାମ, ଶୁଫଳଙ୍କ ଏକ ପୁରୀ । [ଦେବା]
ଶନ୍ତଦ୍ରୁତ—ବ. ଅମ୍ବୁ+ବତ୍ସ ।	ଶନ୍ତୁତ୍ତମ୍ଭା—ବ. (ଶନ୍ତୁ+ତ୍ତମ୍ଭ+କିମ୍ବ) ଶନ୍ତୁତ୍ତମ୍ଭାପ—ବ. ଶନ୍ତୁର କୁ ପରାମର୍ଶ ।	ଶନ୍ତୁତ୍ତମ୍ଭା—ବ. (ଶନ୍ତୁ+କ.ବର+ରୀ) ରୂପ ।
ଶନ୍ତଦ୍ରୋହ—ବ. ବିପନ୍ନକୁ ନାଶକରିବା ।	ଶନ୍ତୁବଧ—ବ. (୨୭ତ) ଆପଣାର ଶନ୍ତର ଶନ୍ତୁବଳ—ୟୁ. ବି. ଶନ୍ତୁର ବିଦ୍ୟା ମାନ ରହିଥିଲୁ, (କୀ.ବି) ଶନ୍ତୁର ହେନ୍ୟ, ବିପନ୍ନର ଶକ୍ତି ।	ଶନ୍ତୁବଧ—ବ. ବି. (ଶନ୍ତୁ+ବଧ+ କିମ୍ବ) ଶନ୍ତୁବଧାର ବିଦ୍ୟାର କରିଯାଇ ନ ଥିବା ଶ୍ୟାମ ।
ଶନ୍ତୁନାଶ—ବ. (୨୭ତ) ଶନ୍ତକୁର ଶନ୍ତୁନିପାତ୍ରି—ବି. (୨୭ତ) ଶନ୍ତକୁର ଉଦ୍‌ବୃତ୍ତନ । [ପୀଡ଼ନ ।	ଶନ୍ତୁଭବତ—ୟୁ. ବି. ଶନ୍ତୁଭବେ ଆପ- ମଣ, ଶନ୍ତୁଭା ପୂର୍ବକ ସୁର ।	ଶନ୍ତୁବଧ—ବ. (ଶନ୍ତୁ+ବଧ+ କିମ୍ବ) ଶନ୍ତୁବଧାର ବିଦ୍ୟା କରିବା, ଶନ୍ତୁର ପରାଜ୍ୟ ।
ଶନ୍ତୁନିକାୟ—ୟୁ. ବି. ଶନ୍ତୁନାଶ, ଶନ୍ତୁନିପାତ୍ରି—ବି. (୨୭ତ) ଶନ୍ତକୁର ଶନ୍ତୁନିକାୟ—ୟୁ. ବି. ଶନ୍ତୁନାଶ, ଶନ୍ତ- ତାତନ । [ଭୁମୀ ।	ଶନ୍ତୁଭବତ—ବ. ଶନ୍ତୁଭବେ ଆପ- ମଣ, ଶନ୍ତୁଭା ପୂର୍ବକ ସୁର ।	ଶନ୍ତୁବଧ—ବ. (ଶନ୍ତୁ+ବଧ+ କିମ୍ବ) ଶନ୍ତୁବଧାର ବିଦ୍ୟା କରିଯାଇ ନ ଥିବା ଶ୍ୟାମ ।
ଶନ୍ତୁନିଲୟ—ୟୁ. ବି. (୨୭ତ) ଶନ୍ତର କାସ- ଶନ୍ତୁନ୍ତପ—ୟୁ. ବି. (ଶନ୍ତୁ+ନ୍ତପ+ କ.ଅ) ଶନ୍ତକୁରକାଶ ।	ଶନ୍ତୁଭବତ—ବ. ଶନ୍ତୁଭବେ ଆପ- ମଣ, ଶନ୍ତୁଭା ପୂର୍ବକ ସୁର ।	ଶନ୍ତୁବଧ—ବ. (ଶନ୍ତୁ+ବଧ+ କିମ୍ବ) ଶନ୍ତୁବଧାର ବିଦ୍ୟା କରିଯାଇ ନ ଥିବା ଶ୍ୟାମ ।
ଶନ୍ତୁନମ—ୟୁ. ବି. କିବ, (ବି) ଶନ୍ତଦମନ- କାଶ, ଶନ୍ତନମରୀ ।	ଶନ୍ତୁଭବତ—ବ. ଶନ୍ତୁଭବେ ଆପ- ମଣ, ଶନ୍ତୁଭା ପୂର୍ବକ ସୁର ।	ଶନ୍ତୁବଧ—ବ. (ଶନ୍ତୁ+ବଧ+ କିମ୍ବ) ଶନ୍ତୁବଧାର ବିଦ୍ୟା କରିଯାଇ ନ ଥିବା ଶ୍ୟାମ ।
ଶନ୍ତୁପକ୍ଷ—ୟୁ. ବି. (୨୭ତ) ବିପନ୍ନ ଦଳ, ଶନ୍ତୁପକ୍ଷ—ବି. (୨୭ତ) ବିପନ୍ନ ଦଳ, ଶନ୍ତୁପକ୍ଷ—ଗା. ଶନ୍ତୁତା ।	ଶନ୍ତୁଭବତ—ବ. ଶନ୍ତୁଭବେ ଆପ- ମଣ, ଶନ୍ତୁଭା ପୂର୍ବକ ସୁର ।	ଶନ୍ତୁବଧ—ବ. (ଶନ୍ତୁ+ବଧ+ କିମ୍ବ) ଶନ୍ତୁବଧାର ବିଦ୍ୟା କରିଯାଇ ନ ଥିବା ଶ୍ୟାମ ।
ଶନ୍ତୁପାତ୍ରି—ବ. ଶନ୍ତୁନିପାତ୍ରି—ବ. (୨୭ତ) ଶନ୍ତୁପାତ୍ରି—ବ. (କ.ଧା) ଶନ୍ତୁନିପାତ୍ରି ଅଭ୍ୟାସର ।	ଶନ୍ତୁଭବତ—ବ. ଶନ୍ତୁଭବେ ଆପ- ମଣ, ଶନ୍ତୁଭା ପୂର୍ବକ ସୁର ।	ଶନ୍ତୁବଧ—ବ. (ଶନ୍ତୁ+ବଧ+ କିମ୍ବ) ଶନ୍ତୁବଧାର ବିଦ୍ୟା କରିଯାଇ ନ ଥିବା ଶ୍ୟାମ ।
ଶନ୍ତୁଭଙ୍ଗ—ୟୁ. ବି. ମୁଖ୍ୟତୃଣ ।	ଶନ୍ତୁଭବତ—ବ. ଶନ୍ତୁଭବେ ଆପ- ମଣ, ଶନ୍ତୁଭା ପୂର୍ବକ ସୁର ।	ଶନ୍ତୁବଧ—ବ. (ଶନ୍ତୁ+ବଧ+ କିମ୍ବ) ଶନ୍ତୁବଧାର ବିଦ୍ୟା କରିଯାଇ ନ ଥିବା ଶ୍ୟାମ ।
ଶନ୍ତୁଭଞ୍ଜ—ବି. ବି. ଭଞ୍ଜଣୀଶ୍ୱର ଶନ୍ତୁଭଞ୍ଜ—ଗା. ଶନ୍ତୁତା ।	ଶନ୍ତୁଭବତ—ବ. ଶନ୍ତୁଭବେ ଆପ- ମଣ, ଶନ୍ତୁଭା ପୂର୍ବକ ସୁର ।	ଶନ୍ତୁବଧ—ବ. (ଶନ୍ତୁ+ବଧ+ କିମ୍ବ) ଶନ୍ତୁବଧାର ବିଦ୍ୟା କରିଯାଇ ନ ଥିବା ଶ୍ୟାମ ।
ଶନ୍ତୁଭୁମିକ—ୟୁ. ବି. ମାଲାଞ୍ଜନ ।	ଶନ୍ତୁଭବତ—ବ. ଶନ୍ତୁଭବେ ଆପ- ମଣ, ଶନ୍ତୁଭା ପୂର୍ବକ ସୁର ।	ଶନ୍ତୁବଧ—ବ. (ଶନ୍ତୁ+ବଧ+ କିମ୍ବ) ଶନ୍ତୁବଧାର ବିଦ୍ୟା କରିଯାଇ ନ ଥିବା ଶ୍ୟାମ ।

ଶନିଲ—ବ. ଗୋଲମରତ ।	ଶନ୍ତି—ଶି.ବି. (ଶଂତ) ମଙ୍ଗଳମୁକ୍ତ, କଲ୍ପାଶୟମୁକ୍ତ ।	ବନ୍ଦି ଆପଣାର ବଡ଼ାଇ ଦେଖାଇ ହୁଏ ଫେରୁକ—ବ. ସିନ୍ଧୁକ, ବାନ୍ଧୁ ।
ଶନିଦଶ—ବ.ଜାତକରେ ଶନିଦଶର ପ୍ରଭବ ପଡ଼ିଲେ ପଚିବା ଅବସ୍ଥା, ଅଭବ ଓ ଦୁଃଖମୟ ଅବସ୍ଥା ।	ଶନ୍ତିବ—ଶି.ବି. ସୁଖୟମୁକ୍ତ ।	ଶପବତ୍—ପୁ.ବି. (ଶପ୍ତି+ବତ୍)ଶପି- ସୁକ୍ତ, ଶୁଭବିଶିଷ୍ଟ ।
ଶନିଦୁଷ୍ଟ—ଗା.ବ. ମନ୍ଦ ବା ଅଶୁଭ ଦୁଷ୍ଟ, ପ୍ରତିକୁଳଦୁଷ୍ଟ ।	ଶନ୍ତି—ଶି.ବି. ଶାନ୍ତ, ମଙ୍ଗଳମୁକ୍ତ ।	ଶପବତ୍—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶାରିର ଖୁବ- ପରି ସ୍ମରାକାର ଉଚ୍ଛବିଶିଷ୍ଟ ।
ଶନିପ୍ରଦୋଷ—ବ.କୌଣସି ମାସର କୃଷ୍ଣ ଶଦ୍ୟୋଦରୀ ଶନିବାରେ ପଡ଼ିଲେ ସେବନ ଅନୁଷ୍ଠିତ ଶିବପୂଜାରୂପ ବ୍ରତ ଓ ପବି ।	ଶପଥ—ଶି.ବି. (ଶପ୍ତି+ଭା.ଅଥ) ଶପଥ, ଶାପ, ଶାଳିଦେବା, ଭର୍ତ୍ତାକରଣବା, (ଗା.ବି)ଭାଗ୍ୟବିଶେଷବାର ନିମ୍ନିତ ମୟିଶ ଶପତ—ଶା.ଚ. ଶପଥ, ଶାପ ।	ଶମ—ବି. (ଶି + ଅଧି+ଅମ୍) କଲ୍ପାଶ, ସୁଖ, ଭର୍ତ୍ତା, ଆନନ୍ଦ ।
ଶନିପ୍ରସ୍ତୁ—ବ. (ତତତ୍ତ୍ଵ) ସୁଦୀନ୍ଦ୍ର ଏକ- ପତ୍ର, ପ୍ରସ୍ତୁଦେଶ ।	ଶପଥପ୍ରତିଷ୍ଠା—ଶି.ବି. ଧର୍ମତଃ ପ୍ରତିଷ୍ଠା- ପୂର୍ବକ ଲେଖାୟିବା କୌଣସି ଲେଖ ।	ଶମ—ପୁ.ବ. (ଶମ୍ + ଭା.ଅଥ)ଉପଶମ, ଚିତ୍ତର ପ୍ରିରତା, ଶାନ୍ତ, ମୋଷ, ନିରୂପ- ଦ୍ରବ, ମଙ୍ଗଳ, ସୁଖ, ଉପଶମ, ମନ୍ତ୍ର- ପ୍ରସମ, ବାହ୍ୟ ଓ ଅନ୍ତର ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ନିର୍ବହ, ନିର୍ବତ୍ତି, ଶମା, ଉଚ୍ଚାର, ହସ୍ତ, ଶାନ୍ତ ରସର ପ୍ରାୟୀଭବ ।
ଶନିପ୍ରସ୍ତୁ—ବ. (ତତତ୍ତ୍ଵ) ମଳମଣି ।	ଶପଥପ୍ରତିଷ୍ଠା—ଶି.ବି. ଧର୍ମତଃ ପ୍ରତିଷ୍ଠା- ପୂର୍ବକ —କୁ. ବ. (ଶପ୍ତି+ଅନି) ଶପଥ ଶପମାନ—ପୁ. ବି. (ଶପ୍ତି+କ.ଅନ)	ଶମକ—(ଶମ୍+କ.ଅକ) ଶାନ୍ତିକାରକ, ଉପଶମକାରକ, ନିର୍ବତ୍ତିକାରକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମକା ।
ଶନିପ୍ରସ୍ତୁ—ଗା.ବ. ମନୁଷ୍ୟର ଜନ୍ମ ଶାଶ୍ଵତ ଠାରୁ ହାତ । ୮। ୯ ରତ୍ନରେ ଶନିପ୍ରତିଷ୍ଠା ରହିବାର ପାଢ଼େୟାତବର୍ଷ କାଳ (ଏହା ଅଶ୍ଵର) ।	ଶପଥ—ଶି.ବି. (ଶପ୍ତି+ଅନି) ଶପଥ ଶପମାନ—ପୁ. ବି. (ଶପ୍ତି+କ.ଅନ)	ଶମକ—ପୁ.ବି. (ଶମ୍ + କୃଷ୍ଣ) ଶମକ, ଶାନ୍ତିକାରକ, ପରମନକାରୀ ।
ଶନେଃ—ଅବ୍ୟ. ଅନେକାନ୍ତଲେଖ, ଧୀରେ- ଧୀରେ, ଶମଣ, ଅଳକାଳ ।	ଶପଥ—ଶି.ବି. (ଶପ୍ତି+କ.ତ୍ରୀ) ଶାପ ଦେବା ବିଷ୍ଣୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶପ୍ତୀ ।	ଶମର—ପୁ.ବି. ଶମର ଶମରରେ ଶାନ୍ତ ଭବ ଉଦୟ ହୁଏ ।
ଶନେଃର୍ଗମ—ଅବ୍ୟ.ଧୀର ଶାଶ୍ଵତଦେଶ, ଯେଉଁ ଠାରେ ଗଞ୍ଜାକଣା ଧୀରବେଗରେ ବହୁଅର୍ଥ ।	ଶପଥ—ଶି.ବି. (ଶପ୍ତି+ଯ) ଶାପ ଦେବା ଉପଦ୍ୱୟ, ଯାହାକୁ ଶାପ ଦେବା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଶପଥ—କୁ.ବି. (ଶମ୍ + ଶିର୍ବିନ୍ଦୁ+କ.ଅ)	ଶମର—ବ. (ଶମ୍+ଅନି) ମହାଭାରତୋକ୍ତ ଜନେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଭୂତ, ବୃକ୍ଷବିଶେଷ, ଶାକବିଶେଷ ।
ଶନେଃକ)ପନ୍ଦୀ ଶନେଃ ପନ୍ଦୀ ଶନେଃ ପଦ୍ମତ ଲଦନ—(ପଦ୍ମ-ଶ୍ରୋକାଂଶ, ପର- ବିନ) ଦିମଣଃ ଅଳକାଳ ବୁଲି ବୁଲି ଶେଷରେ ପଦ୍ମତ ଲଦନ କର୍ଯ୍ୟାବ- ପାରେ ।	ଶପଥ—ଶି.ବି. (ଶପ୍ତି+ର+କ.ଅ) କେବଣିମାତ୍ର, ଶପଥ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶପର ।	ଶମର—ଶି.ବି. (ଶମ୍ + ଶିର୍ବିନ୍ଦୁ+ଭ.ଅନ) ଯଜ୍ଞ ନିମନ୍ତେ ପଶୁତତ୍ତ୍ଵା, ଶାନ୍ତ, ମନର ପ୍ରିରତା, ଉପଶମ, ଶାନ୍ତିକରଣବା, ହସ୍ତ ନିବାରଣ, ଚଷଣ, ମୃଗଭେଦ, ଉଚ୍ଚାର, ଶାପ, ଆୟାତ, ଷତି, ଦମନ, (ପୁ.କ.ଅନ) କୃତାନ୍ତ, ଯମ, ମାଷ, ବିଶ, ଅନ୍ଦ, ମଟରଶୟ, କମନ ବିରେ-
ଶନେଃର୍ଗମ—ପୁ.ବି. ପ୍ରମେହରେଗବିଶେଷ ଶନୀଶର—ପୁ. ବି. (ଶନେଃ+ର୍ଗ+ କ.ଅ) ଶନିପ୍ରତିଷ୍ଠା ।	ଶପଥ—ଶି.ବି. (ଶପ୍ତି+ର+କ.ଅ) କେବଣିମାତ୍ର, ଶପଥ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶପର ।	ଶମର—ଶି.ବି. (ଶମ୍ + ଶିର୍ବିନ୍ଦୁ+ଭ.ଅନ) ଯଜ୍ଞ ନିମନ୍ତେ ପଶୁତତ୍ତ୍ଵା, ଶାନ୍ତ, ମନର ପ୍ରିରତା, ଉପଶମ, ଶାନ୍ତିକରଣବା, ହସ୍ତ ନିବାରଣ, ଚଷଣ, ମୃଗଭେଦ, ଉଚ୍ଚାର, ଶାପ, ଆୟାତ, ଷତି, ଦମନ, (ପୁ.କ.ଅନ) କୃତାନ୍ତ, ଯମ, ମାଷ, ବିଶ, ଅନ୍ଦ, ମଟରଶୟ, କମନ ବିରେ-
ଶନୁ—ପୁ.ବି. (ଶଂତ)ସୁଖୀ ।	ଶପଥ—ଶି.ବି. ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ଶପଥ ଦେହବୁଦ୍ଧିଷ୍ଠ, (ପୁ.ବି) ଶାନ୍ତିନୁ ସୁଷ୍ମୁକ ପିତା ।	ଶମର—ଶି.ବି. (ଶମ୍ + ଶିର୍ବିନ୍ଦୁ+ଭ.ଅନ) ଯଜ୍ଞ ନିମନ୍ତେ ପଶୁତତ୍ତ୍ଵା, ଶାନ୍ତ, ମନର ପ୍ରିରତା, ଉପଶମ, ଶାନ୍ତିକରଣବା, ହସ୍ତ ନିବାରଣ, ଚଷଣ, ମୃଗଭେଦ, ଉଚ୍ଚାର, ଶାପ, ଆୟାତ, ଷତି, ଦମନ, (ପୁ.କ.ଅନ) କୃତାନ୍ତ, ଯମ, ମାଷ, ବିଶ, ଅନ୍ଦ, ମଟରଶୟ, କମନ ବିରେ-
ଶନୁତ—ପୁ.ବି. ସୁଖବିଶ୍ଵ ।	ଶପଥ—ଶି.ବି. (ଶପ୍ତି+ର+କ.ଅ) କେବଣିମାତ୍ର, ଶପଥ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶପର ।	ଶମର—ଶି.ବି. (ଶମ୍ + ଶିର୍ବିନ୍ଦୁ+ଭ.ଅନ) ଯଜ୍ଞ ନିମନ୍ତେ ପଶୁତତ୍ତ୍ଵା, ଶାନ୍ତ, ମନର ପ୍ରିରତା, ଉପଶମ, ଶାନ୍ତିକରଣବା, ହସ୍ତ ନିବାରଣ, ଚଷଣ, ମୃଗଭେଦ, ଉଚ୍ଚାର, ଶାପ, ଆୟାତ, ଷତି, ଦମନ, (ପୁ.କ.ଅନ) କୃତାନ୍ତ, ଯମ, ମାଷ, ବିଶ, ଅନ୍ଦ, ମଟରଶୟ, କମନ ବିରେ-

ଶମନଦ୍ୱାରୀ ବାଚାତ ଦୋଷ ନିବାରକ
ତ୍ରୟିଧ, ଏକପ୍ରକାର ବନ୍ଦ୍ରିକର୍ମ, ରେଗ
ନିବାରଣାର୍ଥ ଧୂମପାନବିଶେଷ, ଥରୁଣ ।
ଶମନଦ୍ୱାରୀ—ବ. ସମ୍ପୁରର ଦ୍ୱାର, ମୁଖ
ଶମନପୁର(ସା)—ବ. ସମ୍ପୁର, ମୁଖପରେ
ପ୍ରେତାସ୍ତ୍ର ଯେଉଁଠାକୁ ଯାଏ ।
ଶମନଦ୍ୱାରୀ—ବ. ଏକପ୍ରକାର ବନ୍ଦ୍ରିକର୍ମ ।
ଶମନଭବନ—ଚ. ଶମନପୁର ଦେଖ ।
ଶମନପୁର—ହୀ.ବ. (ଡକ୍ଟର) ସମଭବିନ,
ସମୁକାନ୍ଦ୍ରୀ ।
ଶମନପ୍ରଦନ—ବ. ଶମନପୁର ଦେଖ ।
ଶମନ—ହୀ.ବ. (ଶମନଦ୍ୱାରୀ) ରହି, (ବି)
ଶାନ୍ତିକାର୍ଯ୍ୟୀତୀ ।
ଶମନପୁର—ହୀ.ବ. (ଶମ + ମୀ.ଅମ୍ବୁ)
ଶମିତହେବା ଯୋଗ୍ୟ ।
ଶମନାଶବ—ସୁ. ବ. (ଶମନ + ଶଦ +
କ୍ଲିପ) ନିଶାରେ, ସାମ୍ବା ।
ଶମନ୍ଦୀତା—ସୁ. ବ. (ଶମ + ଶିର + କ
ତ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିକାରକ, ନିବାରକ, ବିନାଶକ,
ଦମନକାରକ, (ସା) ଶମନ୍ଦୀତୀ ।
ଶମନ—କ୍ଲା.ବ. (ଶମ + କ.ଅଳ) ବିଷ୍ଟ,
ପୁଣ୍ୟ, (ମୀ.ଅଳ) ପାପ, ଅପରଧ ।
ଶମନମ—ହୀ.ବ. ସୁଖଶାନ୍ତିବିଶିଷ୍ଟ, (ବି)
ଶିବକଳ୍ପନାନ୍ଦିନୀ ।
ଶମନାନ—ଗ୍ରା. (ପଦଣ) ବି.ଶୁଶ୍ରାବ, ମସାଣି
ଶମ—ଶ୍ରା.ବ. (ଫି-ଶମ) ଡେଙ୍କିର ପାହା-
ରର ଶେଷରେ ଲୌହବଳସ୍ତୁ ।
ଶମନ୍ଦୀକ—ସୁ. ବ. (ଡକ୍ଟର) କାମଦେବ ।
ଶମାର୍ଥୀ—ହୀ. (ଶମ + ଅର୍ଥ + କ.ରନ୍)
ଶାନ୍ତିପ୍ରୟୁଷୀ, (ସା) ଶମାର୍ଥୀ ।
ଶମି(ମୀ)—ହୀ.ବ. (ଶମ + କ.ର, ଶା) ଶିମୁ.
ଅନ୍ଧକଙ୍କ ସୁମରେତ, କର୍ମ, ଉଣୀନରଙ୍ଗ
ପୁଣ୍ୟରେତ, ଯନ୍ତ୍ର, ଶମିଗଛ, ଶାର୍ତ୍ତରେ,
ଶିମୀଧାନ୍ୟ, ସୋମରଙ୍ଗ, ବାକୁରୀ ।
ଶମିକ—ସୁ. ବ. ରହିଥିରେ ଦେବା ।
ଶମିତ—ହୀ.ବ. (ଶମ + ଶିତ + ତା) ଉପ-
ଶମିତ, ଦମିତ, ନିବାରିତ, ବିନାଶିତ ।
ଶମିତା—ସୁ. ବ. (ଶମ + କ.ତ୍ରୀ) ଶାନ୍ତି-
କାରକ, ନିବାରକ ।

ଶମିର—ପୁ.ବ. (ଶମି + ର) ଶୁଦ୍ଧ, ଶମି-
ବୃକ୍ଷ ।
ଶମିରେହ—ସୁ.ବ. (ଶମି + ରୁହ + କ.
ଶିବ) ଶିବ, ମୁହାଦେବ ।
ଶମିଲା—ଚ.କାରପୁଲଗରଜାତୀୟ ଏକ-
ପ୍ରକାର ଗୁଲୁ ।
ଶମିଷ—ସୁ.ବ. ଦୁଇ ବା ତତ୍ତ୍ଵାଧିକ
ମଧ୍ୟରେ ଅନିଶ୍ୱୟ ଶାନ୍ତ ।
ଶମି—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ଶମ + କ.ରି) ଶମି ଦେଖ,
ଶିନ୍ତ, ମୁଗ, ବିଶ, ମିଟରପରିଚିତ କୁରିର
ଖୋଆ, କୁରି, (ସୁ. ତି—ଶମ + କ.
ରନ୍) ଶମଗୁଣବିଶିଷ୍ଟ, ମନ୍ଦମୟମୀ,
କିନ୍ତେହୁସ୍ତୁ, ଧୀର, ଶମୀର, ଶାନ୍ତ, (ସା)
ଶମିମା । [ପିତା]
ଶମିକ—ପୁ.ବ. ମୁନ୍ଦିବିଶେଷ, ଶୁଙ୍ଗୀଙ୍କ
ଶମିକୁଣ—ପୁ.ବ. ପକ୍ଷ ଶମିପଳ ।
ଶମିର୍ତ୍ତ—ସୁ.ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବ୍ରାହ୍ମିଣ, ଅଗ୍ନି ।
ଶମିଜ—ବ. (ଶମି + ଜନ + କ.ଅ)
ଶିମୀଧାନ୍ୟ, ଶମିଧାନ୍ୟ ଦେଖ ।
ଶମିଜାତ—ସୁ.ବ. କୁହୁଣ, ଅଗ୍ନି ।
ଶମିଧାନ୍ୟ—କ୍ଲା.ବ. ଶିମୀଧାନ୍ୟ, ବିର,
ମୁଗ କୋଳଥାତ କୁରି ପୁଣ୍ୟ ଶମ୍ଭ ।
ଶମୀପନ୍ତା—ସୁ.ବ. ଲଜ୍ଜାବଣତା ଲଜ୍ଜା, ପାଣି
ଲଜ୍ଜକୁ ଲଜ୍ଜା ।
ଶମିମୟ—ହୀ.ବ. ଶମିନିମିତ, ଶମିପୁଜ୍ଞ ।
ଶମିର—ସୁ.ବ. (ଶମି + ର) ଶୁଦ୍ଧ
ଶମିବୃଷ୍ଟ, ଯୋମବଣ ।
ଶମିରକନ୍ଦ—ସୁ.ବ. ବାରାହକନ୍ଦ, ଆକୁ
ଶମିଦା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ବୁଦ୍ଧିନାମକ ତୀଷ୍ପଥ ।
ଶମି—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ଶମ + ପା + କ.ଅ + ଆ)
କୁଳୁଳ, ବିତ୍ତି, କଷି, (ଗ୍ରା.ବ) ଗାଳି-
ଦେବା ।
ଶମିକ—ହୀ. (ଶମ + ପାକ) ସୁନାରିଗର,
ଅଳକୁଳ, ଅଳତା, ରନ୍ଧନ, ବିପାକ,
ପରିଶାମ ।
ଶମିତ—ସୁ.ବ. (ଶମ + ପାତ) ଅଭି-
ଯକ୍ଷାତ, ସୁନାରିଗର ।
ଶମ—ସୁ.ବ. (ଶମ + କ.ଅ) କିଳ,
ତୁମ୍ଭିକୁ, ସୁନାର ରୂପ କରିବା, ଦରିଦ୍ର

ବାନ୍ଧି, ତେଜିଶମା.ଲୌହବଳସ୍ତୁ ବେଶୀ
ତାଗ ମୁଦୁର, ଅଣ୍ଟରେ ପିନ୍ଧିବା ଲୁହା
ଶିକୁଳ, ପାତୀଳ କାଳର ପରିମାଣ-
ବିଶେଷ, ଭାଗ୍ୟବାନ୍ତ ବିଷକ୍ତ (ବି—ଶମ
+ କ) ଭାଗ୍ୟବାନ୍ତ, ଶୁଭନ୍ତି, ମୁଖୀ,
ଦରିଦ୍ର, (ସା) ଶମା । [ରତ୍ନ]
ଶମୁଧର—ସୁ.ବ. (ଶମ + ଧୂ + କ.ଅ)
ଶମୁର—ବ. (ଶମ + କ.ଅର) ବୃଦ୍ଧତ୍ବ-
କାୟ ମୁଗବିଶେଷ, ବନ୍ଦ୍ୟଳକୁଣ୍ଠବିଶେଷ;
ବୃଦ୍ଧତକାୟ ସାମୁଦ୍ରିକ ମୟ୍ୟବିଶେଷ,
ମେଘ, ପରତବିଶେଷ, ସୁର, ଶ୍ରେଷ୍ଠତା,
ଧଳାତିରାତି, ଅଳ୍କୁନଗର, ବୈଦି-
ବିଶେଷ, ଜଳ, ତାଳଗର, ଧଳ, ବୌଦ୍ଧ
ବୃତ୍ତବିଶେଷ, ଲୋଧିଗର, କାମଦେବଙ୍କ
ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ଅସୁରବିଶେଷ, ଦିବୋ-
ଦାସଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦେତାବିଶେଷ, ମଧ୍ୟ,
ଶବର ଚନ୍ଦନ, (ବି) ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଭାଗ୍ୟ-
ବାନ୍ତ, ସୁଖୀ, (ଗ୍ର.ବ) ଘଳପୁତ୍ରାନାର
ଅନ୍ତରେ ଲବଶୋଧୁଦକ ଦ୍ରୁତ ।
ଶମୁରକନ୍ଦ—ସୁ. ବ. ବାରହକନ୍ଦ ।
ଶମୁରଚନ୍ଦନ—କ୍ଲା. ବ. ଶମୁର ପର୍ବ-
ତରେ କାନ ଦେନବିଶେଷ ।
ଶମୁରଦଶମ—ଗ୍ରା. ବ. ବ୍ରୁତିବିଶେଷ,
ପୌଷ ଶୁଳ୍କ ଦଶମ (ଏ ଦଶ ସର୍ବେ-
ପୁକା କରାଯାଏ) ।
ଶମୁରଦୁଃଖ—ଚ.ଶମୁରରତି, କାମଦେବ ।
ଶମୁରଦେଶ—ସୁ. ବ. ଶ୍ରେଷ୍ଠଲୋଧୁ ।
ଶମୁରପାଦପ—ସୁ. ବ. ଶୁକ୍ଳଲୋଧୁ ।
ଶମୁରସୁଦନ—ସୁ. ବ. (ଶମୁର + ସୁଦ୍ଧ +
କ.ଅଳ) କାମଦେବ, କର୍ମପଦ, ପୁଣ୍ୟମ୍ଭ ।
ଶମୁରର—ସୁ. ବ. (ଶମୁର) କାମଦେବ,
କର୍ମପଦ ।
ଶମୁରସୁ—ସୁ. ବ. କାମଦେବଙ୍କ ଶାନ୍ତ,
ନିର୍ମିତ ଅସୁରବିଶେଷ ।
ଶମୁରହାର—ବ. (ଡକ୍ଟର) ବନ୍ଦ୍ୟଳ ବନ୍ଦ୍ୟଳ,
ଦୁଇ ବରକୋଳ ।
ଶମୁରା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ମାୟା, ମୁଷାକାମଳତା,
ବୃଦ୍ଧଦୂତୀ ବୃକ୍ଷ ।
ଶମୁରଗନ୍ଧ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ବନ୍ଦ୍ୟଳପାତୀ ।

ଶମ୍ଭରେଭବ—ପୁଂ. ବି. ଶୈତି ଲେଖ୍ଯ ।
 ଶମ୍ଭଳ—ବି. (ଶମ୍ଭ + ଶ.ଅଳ) ପାଥେସ୍ ।
 କାଟ ଖରଚ, ପାଣି, ପୁଷ୍ଟିଧନ, ମାହୀୟ,
 ପରଶ୍ରାକାରିରତା, କୂଳ, ଘର, ଭିପା,
 ଶମ୍ଭର ଦେଖ, (ପୁ.ରିଂ) ପରଶ୍ରାକାରି,
 ରଣ୍ଜିତ, (ପ୍ରି) ଶମ୍ଭଳା ।
 ଶମ୍ଭଳୀ—ପ୍ରୀ. ବି. (ଶମ୍ଭଳ + ରି) କୁଟିଳୀ ।
 ଶମ୍ଭା—ବି. (ଶମ୍ଭ + କ.ବ + ଆ) ଶମା ଦେଖ
 ଶମ୍ଭାକୁତ—ବି. ବି. (ଶମ୍ଭ + କୁତ)
 ଦୁଇଉତ୍ତର ରୂପ କରିଯାଇଥିବା (କମି) ।
 ଶମ୍ଭାକୁଆ—ଗା. ବି. (ଫ-ଶକ) ଆଶ୍ଵା ଲୋମ-
 ଛାଡ଼ିବ ଏକପ୍ରକାର କୃମି ।
 ଶମ୍ଭୁ(ମୁ.)—ବି. (ଶମ୍ଭୁ + ଉ.ଉ) ଶାମୁକ,
 ଶିତ୍ତ, ଚେଣ୍ଡା, ଦେଇୟିତଶେଷ, ଶୁଦ୍ଧ-
 ତାପସ, ସୁଦୁରଶଙ୍କା, ପ୍ରାଣନାଶକ ଲାଟ-
 ବିଶେଷ, ଗଜ କୁମ୍ଭର ଅଗଭଗ ।
 ଶମ୍ଭୁ(ମୁ.)କ—ବି. (ଶମ୍ଭୁ + କ) ଜନେବ
 ଶୁଦ୍ଧ ତାପସ ।
 ଶମ୍ଭୁ(ମୁ.)କଣ୍ଠୀ—ପ୍ରୀ. ବି. କମ୍ବୁକଣ୍ଠୀ,
 ଯେଉଁ ସ୍ତର କଣ ଶଙ୍କପର ରେଖା-
 ଶ୍ଵେତକ ।
 ଶମ୍ଭୁକୁଷୀ—ପ୍ରୀ. ବି. ଶଙ୍କପୁଷୀ ।
 ଶମ୍ଭୁକା—ପ୍ରୀ. ବି. ଜଳନ୍ତକ. ଶାମୁକା ।
 ଶମ୍ଭୁକାଦର୍ତ୍ତ—ପୁଂ. କି. ସନ୍ଦି ପାଇକ
 ଉଚନ୍ଦରିଗେଗ ।
 ଶମ୍ଭୁ—ବି. ବି. (ଶମ୍ଭ + ଭା + କ.ଅ) କମାଣ-
 ଯୁକ୍ତ, ମଞ୍ଜଳବିଶ୍ଵାସ, ଶଭ୍ରଯୁକ୍ତ, (ବି)
 ବକ୍ର, ବର୍କୁର ଫଳା ।
 ଶମ୍ଭୁର—ପୁଂ. ବି. ରୁଷିରେତ ।
 ଶମ୍ଭଳ—ହୁଂ. ବି. କୁତ୍ତପଦେଶର ମୁରାଦା-
 ବାଦ ଜିଜ୍ଞାର ଗୋଟିଏ ତତ୍ତ୍ଵବିଲ, ବିକ୍ର
 ତତ୍ତ୍ଵବିଲର ଅନୁର୍ଗତ ଗୋଟିଏ ସରଗଣା
 ଓ ତତ୍ତ୍ଵବିଲର ରଜଧାମୀ, ଗଣ୍ଡ ଦାନା-
 ଶଳରଅନୁର୍ଗତ ଭରତର ପ୍ରାଚୀନ ଗ୍ରାମ
 ବିଶେଷ, (ଆଧୁନିକ) ସମ୍ଭଳପୁର ।
 ଶମ୍ଭଳ(ଲୀ)—ପ୍ରୀ. ବି. (ଶମ୍ଭ + ଲ + କ.
 ଅ + ଆ + ରି) କୁଟିଳ, ଦୁଇ ।
 ଶମ୍ଭଦ—ବି. ବି. (ଶମ୍ଭ + ଭ + ଅ) ଯାହା-
 ଠାରୁ ମଜାଳ ହୁଏ, ସୁଖପୁପ ସଂଥାର

ବା ମୁକ୍ତିରୁପ ରବ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଶିବ ।
 ଶମ୍ଭୁବିଷ୍ଣୁ—ଶ୍ଵରୀ ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରେସ୍ ଅଧିକ ମଙ୍ଗଳ କରେ ।
 ଶମ୍ଭୁ—ପୁଂ. ବି. (ଶଂ-ଭା-ଅଧି.ଭା)ଶିବ
 ବୃଦ୍ଧା, ବୃଦ୍ଧ, ବିଷ୍ଣୁ, ହିନ୍ଦୀ, ଶୈତାର୍କ-
 ବୃକ୍ଷ, ଅଗ୍ନି ।
 ଶମ୍ଭୁକର—ଶା. ବି. କେତେକ ଶ୍ରୋଷୀୟ
 ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ପୂଜାପୁରୁଷଙ୍କ ନାମ, ଶାଶ୍ଵତ-
 ବିଶେଷ ।
 ଶମ୍ଭୁକରବାଜପେୟ—ଶା. ବି. ପୁରାଜିଲାଭ
 ରହାଙ୍କ ଶାସନର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପଣ୍ଡିତ ।
 ଶମ୍ଭୁକରମିଶ୍ର—ଶା. ବି. ଶମ୍ଭୁକର ପଢ଼ନ୍ତି
 ନାମକ ସ୍ମୃତିଶାସ୍ତ୍ରପ୍ରଚେତା, କେତେକ
 କୁଳୀନ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ପୂଜାପୁରୁଷଙ୍କ ନାମ
 ଶମ୍ଭୁକାଳିଦାସ—ବ. ରୂପଚନ୍ଦ୍ର କାବ୍ୟ
 ରଚୟିତା ।
 ଶମ୍ଭୁକେତନ—ପୁ. ବ. ପୀତଶଳ ।
 ଶମ୍ଭୁଗୀର—ପୁ. ବ. (ଗୁରୁ) କୌଳାସ
 ପଣ୍ଡିତ ।
 ଶମ୍ଭୁତନସ୍ତ୍ରୀ—ପୁ. ବ. (ଗୁରୁ) ଶଶେଶ,
 କାର୍ତ୍ତିକେୟ, ଶମ୍ଭୁଜର ପୁରୀ ମାତ୍ର ।
 ଶମ୍ଭୁଜେଠ—କୁମୀ. ବି. ପାରଦ ।
 ଶମ୍ଭୁଦାସ—ଶ. ଶତିତ ପଞ୍ଚବିଶୀକାକାଶ
 ଶମ୍ଭୁଦେବ-ବ. ପଣ୍ଡିତ ପ୍ରକାଶିକା ପ୍ରଣେତା,
 ବୃଦ୍ଧାନନ୍ଦନଙ୍କର ଶିଖ୍ୟ ।
 ଶମ୍ଭୁଦେତା—ଶା. ବି. ସାରଳାଦାସଙ୍କ
 ରତ୍ନ ବିଳଙ୍ଗାସ୍ମୀଯଶର ବଣ୍ଣିତ
 ବିଳଙ୍ଗାସ୍ମୀର ସେନାପତି ।
 ଶମ୍ଭୁନନ୍ଦନ-ପୁ. ବି. କାର୍ତ୍ତିକେୟ, ଶଶେଶ ।
 ଶମ୍ଭୁନାଥ—ପୁ. ବି. ଶିବ, ମହାଦେବ,
 ନେପାଳପୁ ବିଖ୍ୟାତ ଶୈବପର୍ବତ ।
 ଶମ୍ଭୁପିତ୍ତ୍ଵା-ଶ୍ଵରୀ. ବି. ପାଞ୍ଚଭୀତୁର୍ଗୀ, ଅଥିଲା ।
 ଶମ୍ଭୁଭୁଷଣ—ବ. (ଗୁରୁ) ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଶମ୍ଭୁମନ୍ଦୁ—ବ. ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟମନ୍ଦ ମନ୍ଦୁନ୍ଦର ।
 ଶମ୍ଭୁମହାଦେବ ଶୈବ—ବ. ଗୋଟିଏ
 ଶୈବଶୈବ ।
 ଶମ୍ଭୁଲେକ—ବ. ଶିବଲେକ, କୌଳାସ ।
 ଶମ୍ଭୁବନ୍ଦିତ—କୁମୀ. ବି. ଧଳାପଦୁ, ଶୈତା-
 କର୍ର, (ବିଶ୍ଵାମିକାର ପ୍ରିୟ କଷ୍ଟ ମାତ୍ର)

ଶମୁଖଳ—ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ) ପାରଦ ।
 ଶମୁ—ପୁଂ. ବି. (ଶା+ଭୁ+କ୍ଷୟ) ଶିବ,
 ବ୍ରହ୍ମ, ଦିକ୍ଷି, ବିଷ୍ଣୁ, ଅଗ୍ନି ।
 ଶମୁନାଥ—ପୁଂ. ବି. ଶିବ, ମହାଦେବ ।
 ଶମୀ—ଶ୍ଵା.ଚି. (ଶମ + ଶା.ଯ + ଆ) ପୁରୁଷ
 ଲାଲକ, ଶମତ ସ୍ଥାନର ବାକୁଳ,
 ବାତି, ଯଷ୍ଟି, ଦକ୍ଷିଣ ହାତରେ ଧରିଥିବା
 ତାଳବିଶେଷ ।
 ଶମ୍ଭୁବାକ—ବି. (ଶମ୍ଭି+ଆଜ) ଶମ୍ଭୁବାକୀ,
 ଶମ୍ଭା ଫଳରେ ଥିବା ପରାଗ, ଶମ୍ଭୀତ୍ରଷ,
 ପୁନାର୍ଦ୍ଦର୍ଶକ ।
 ଶମ୍ଭୁବାଲି—ପୁଂ. ବି. ଦକ୍ଷିଣ ହାତରେ
 ଧରିଥିବା ତାଳବିଶେଷ ।
 ଶମ୍ଭୁ—ବି(ଶୀ+ଅ)ହାତ, ଶଯ୍ଥା, ବରିଶା,
 ସର୍ପ, ନିଦ୍ରା, ଶମ୍ଭୁନ, ପଶ, ନିଦା, (ପୁଂ.
 ବି) ଶମ୍ଭୁନକାଶ, ବାସକାଶ ।
 ଶମ୍ଭୁଣ୍ଡ—ପୁଂ.ବି (ଶୀ+କ ଅଣ୍ଡ) ନିଦ୍ରା-
 ଶୀଳ, ନିଦ୍ରାକୃ, (ଶୀ) ଶମ୍ଭୁଣ୍ଡ ।
 ଶମ୍ଭୁଣ୍ଡକ—ବି. (ଶମ୍ଭୁଣ୍ଡ+କ) କୁକଳସ ।
 ଶମ୍ଭୁତ—ବି. ନିଦ୍ରାକୃ ।
 ଶମ୍ଭୁଥ—ପୁଂ. ବି. (ଶୀ + ଅଥ) ଅଜଗର
 ସର୍ପ, ମୃଷ୍ଟ, ଗାଢିନଦ୍ରା, ବରଦ, ମଧ୍ୟ,
 ନିଦ୍ରା, ମରଣ, ଯମ, (ବି) ନିଦ୍ରାକୃ ।
 ଶମ୍ଭୁନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶୀ + ଭା.ଅନ) ନିଦ୍ରା,
 ଶୋଇବା, (ଅଧି.ଅନ) ଶଯ୍ଥା, ଶଟ
 ପଲଙ୍କିଆଦ ଶୟଥାଧାର, ସ୍ତ୍ରୀସଙ୍ଗ ।
 ଶମ୍ଭୁନଏକାଦଶୀ—ଶ୍ରା. ବି. ଆଶାତି ଶକ୍ତ
 ଏକାଦଶୀ, ଦରଶମ୍ଭୁନ ।
 ଶମ୍ଭୁନକଷ—ପୁଂ.ବି.(କ.ଧା)ଶମ୍ଭୁନାଗାର,
 ଶୋଇବାପର ।
 ଶମ୍ଭୁନକରିବା—ଶ୍ରା. କି. ଶୋଇବା ।
 ଶମ୍ଭୁନକର୍ତ୍ତା—ପୁଂ.ବି.ଯେ ଶୋଇଥାଏ,
 (ଶୀ) ଶମ୍ଭୁନକର୍ତ୍ତ୍ତୀ ।
 ଶମ୍ଭୁନକାରକ-ବି.ଯେଉଁ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରଦ୍ୟୋଗ
 କଲେ ନିଦ୍ରା ଆସେ, ନିଦ୍ରାକଳକ ।
 ଶମ୍ଭୁନକାଳ—ବି ଶୋଇବାର ବେଳ ।
 ଶମ୍ଭୁନଗୁହ—ବି.(କ.ଧା)ଶୋଇବାପର ।
 ଶମ୍ଭୁନତତ୍ତ୍ଵଶା-ବି.ଆଶାତି ଶକ୍ତ ତତ୍ତ୍ଵଶା
 ଶମ୍ଭୁନନନକ—ବି. ଶମ୍ଭୁନୋପାଦକ,

ଶୟୁନକାରକ ଦେଖୁ ।
ଶୟୁନକଳନ୍ୟ—ବି. ଶୟୁନମୂଳକ, ନିଦ୍ରାରୁ
ଉପସ୍ଥିତ ।
ଶୟୁନଦ୍ଵାଦଶୀ—ବି. ଆଷାଢ଼ ଶୁକ୍ଳ ଦ୍ଵାଦଶ
ଶୟୁନକଳତ୍ତିକ—ବି. ଯାହା ନିଦ୍ରାରେ
ବାଧା ପଢ଼ାଏ ବା ଉଚିତ୍ତ କରାଏ ।
ଶୟୁନକଳବାରଣ—ବି. ଶୋଇବାରେ
ବାଧାଦେବା ।
ଶୟୁନନିତ୍ତି—ବି.(୪ତ୍ର)ନିଦ୍ରା ଉଠିବା
ଶୟୁନପ୍ରକୋଷ—ବି. ଶୋଇବା ଘର ।
ଶୟୁନପ୍ରତିବନ୍ଧକ—ବି. ଶୋଇବା ସମ୍ମନେ
ଚିମ୍ବ ବା ବାଧା । [ବ୍ୟାପାର ।
ଶୟୁନଭଙ୍ଗ—ବି. ନିଦ୍ରାଭଙ୍ଗ, ନିଦ୍ରାରେ
ଶୟୁନଭ୍ରମ—ବି. ଯାହା ନିଦ
ଭଙ୍ଗାଏ । [ରିତାଇବା
ଶୟୁନଭ୍ରମ—ବି. ଶୋଇବା ପ୍ରାଣିକୁ
ଶୟୁନଭ୍ରମ—ବି. ଶୋଇବା ଛାନ ।
ଶୟୁନମଧ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶୋଇବା ଘର
ଶୟୁନଯାତ୍ରା—ଗ୍ରା. ବି. ବିଷ୍ଣୁ ବିଗ୍ରହକର
ବା ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ଆଷାଢ଼ ଶୁକ୍ଳ ଏକା-
ଦଶିରେ ହେବା ଉତ୍ସବ, ଲିଙ୍ଗରଜ
ମହାଦ୍ୱାଳର ବା ମହାଦେବଙ୍କର
ଆଷାଢ଼ ଶୁକ୍ଳ ତୁର୍ଦୀଶୀରେ ହେବା
ଯାତା, ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ଆଷାଢ଼ ଶୁକ୍ଳ
ଦ୍ୱାଦଶିରେ ହେବା ଶୟୁନୋଧ୍ୱନ ।
ଶୟୁନଯୋଗ୍ୟ—ବି. ଶୟୁନୀୟ ଦେଖ ।
ଶୟୁନବାହ୍ୟ—ତି. (କ.ଧା) ଯେଉଁ ବସ୍ତୁ
ବାଦିରେ ଟିକି ଶ୍ରଥାୟାଏ ।
ଶୟୁନପ୍ଲାନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶୟୁନଭ୍ରମ—
ଶୟୁନକାଞ୍ଚୁ—ବି. ଶୋଇବାକୁ ଛାନ ।
ଶୟୁନକାଞ୍ଚୁ—ପୁ. ବି. ଶୋଇବାକୁ
ଛାନ୍ତିକ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଶୟୁନାକାଞ୍ଚୁ ଶୀ ।
ଶୟୁନାଗାର—ବି. ଶୋଇବାରର ।
ଶୟୁନାରୁତ୍ତ—ପୁ. ବି. (୩ତ୍ର) ଶୋଇବା
ପାଇଁ ବିକ୍ରଣକୁ ଯାଇଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଶୟୁନା-
ରୁତ୍ତା ।
ଶୟୁନାର୍ଥ—ବି. ଶୟୁନଯୋଗ୍ୟ, ଶୟୁନ
ପାଇଁ ଉପଯୋଗୀ ।
ଶୟୁନ ଶ୍ଵଦ—ବି. ଶୟୁନାର୍ଥ ଦେଖ ।

ଶୟୁମୀୟ—ବିଂ. ଶୟୁନୋପଯୋଗୀ, (ବି)
 (ଶୀ+ଅନ୍ୟ) ଶୟ୍ୟା, ବିଛଣା, ଖଟ
 ପଳ୍ୟଙ୍କାତି ।
 ଶୟୁମୀୟୁକ-କ୍ଲୀ.ବି.ଶୟ୍ୟା,ଫିଟ,ପଲ୍ୟଙ୍କାତି ।
 ଶୟୁମୀୟୁଗୃହ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶୋଇବାପାର ।
 ଶୟୁମୀୟୁବାସ-ବି.ଶୋଇବା ସମୟର ପିନ୍ଧା-
 ଲୁଗା ।
 ଶୟୁମୀୟେ-ପରେଣ-ବି.ଶେଯରେଶୋଇବା
 ଶୟୁନେଛା—ବି.ଶୋଇବାର ଜାଛା ।
 ଶୟୁନେଛୁ—ବିଂ. ଶୋଇବାପାର ଅଛି-
 ଲାଣୀ ।
 ଶୟୁଦେବିକାଦଣୀ—ଶ୍ରୀ. ବି.ଆଷାତ୍ମମାସର
 ଶୁକ୍ଳା ଏକାଦଶୀ ।
 ଶୟୁନୋଦୟମ—ବି. ଶୋଇବାପାର
 ଯୋଗାଡ଼ି ।
 ଶୟୁନୋପୟୁକ୍ତ—ବି. ଯାହା ଉପରେ
 ବା ଯହିଁରେ ଶୁଆସାଇପାରେ, ଶୟୁନ-
 ଯୋଗ୍ୟ ।
 ଶୟୁଳ—ଶ୍ରୀ.ବି. (ପ-ସପାର) ପୃଥିବୀ ।
 ଶୟୁନ--ପୁଂ.ବିଂ. (ଶୀ+କ.ଆନ) ନିଦ୍ରାତ,
 ଯେ ଶୋଇଅଛି,ଶୟ୍ୟାଗତ, (ଶ୍ରୀ) ଶୟୁନ
 ଶୟୁନକ—ବି. (ଶୟୁନ+କ) ସର୍ବ,
 ଅଳଗର, ଏଣ୍ଟୁ ଥ ।
 ଶୟୁମୁନ—କ୍ଲୀ.ବି.ଶୟ୍ୟାମୁନ, ବିଛଣାରେ
 ମୁଦିବା ।
 ଶୟୁକୁ—ପୁଂ.ବିଂ. (ଶୀ+ଆକୁ)ନିଦ୍ରାକୁ,
 ନିଦ୍ରାଶିଳ, (ବି) କୁକୁର,ଶୂରାଳ, ସର୍ବ,
 ଅଳଗର ।
 ଶୟୁତ—ପୁଂ.ବିଂ. (ଶୀ+କ.ତ)ନିଦ୍ରାକୁ,
 ସୁପ୍ତ, (ଶ୍ରୀ) ଶୟୁତା, (ବି) ବସନ୍ତକୁସୁମ,
 ଓର, ଶୟୁନ, ଅଳଗର, ଗରଭଣ ।
 ଶୟୁତବାନ—ପୁଂ.ବିଂ. (ଶୀ+ତ+ବାନ)
 ନିଦ୍ରାକୁ, ସୁପ୍ତ, ନିଦ୍ରାତ, (ଶ୍ରୀ) ଶୟୁତ-
 ବଜ, (ବି-ଶ୍ରୀ.ତ) ଶୟୁକ,ବସନ୍ତକୁସୁମ,
 ଓର ।
 ଶୟୁତବ୍ୟ—ବିଂ. (ଶୀ+ଅଧ୍ୟ.ତବ୍ୟ)ଶୟୁନ
 କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ, ଶୟୁମୀୟ ।
 ଶୟୁତା—ପୁଂ. ବିଂ. (ଶୀ+କ.ତ)ଶୟୁନ-
 କାଶ, (ଶ୍ରୀ) ଶୟୁତା ।

ଶୟୁ—ପୁ. ବ. (ଶୀତକ.ର) ଅଜଗର,
 ସର୍ପ, ରୁଷିବିଶେଷ, (ବିଂ) ନିହିତ ।
 ଶୟୁନ—ପୁ. ବ. (ଶୀତକ.ରନ) ଅଜ-
 ଗର, ସର୍ପ, ରୁଷିବିଶେଷ ।
 ଶୟୋ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶୀତାଖ୍ୟ.ସାଂଥା)
 ଶେଯ, ଚିଛଣା, ଖଟପଳିଙ୍ଗାଦି, ନିଧାର
 ସ୍ନୋତ ବହୁମିବାର ସ୍ଥାନ,(ବି-ଭା.ଅ +
 ଆ) ଶୟୁନ ।
 ଶୟୋଗତ—ବିଂ. (୧ତତ୍ର) ଶୟୋଟାଯୀ,
 ପୀଡ଼ିତ, ଶାୟୁତ, ରତ୍ନନିଶ୍ଚିହ୍ନିଷ୍ଠନ,(ସ୍ତ୍ରୀ)
 ଶୟୋଗତା ।
 ଶୟୋଗାର—ବ. ଶୟୁନଗୁଡ଼ ।
 ଶୟୋଗୁରୁ—ପୁ. ବ. (୩ତତ୍ର) ଶ୍ଵାର
 ସ୍ଵାମୀ, ପତ୍ର ।
 ଶୟୋଗୁରୁ—କ୍ଲୀ. ବ. ଶୋଇବା ଘର ।
 ଶୟୋହାତନ—କ୍ଲୀ. ବ. (୩ତତ୍ର) ବିହିଂ
 ଶାର ବୁଦର ।
 ଶୟୋତଳ—ବ. (୩ତତ୍ର) ବିହାର
 ତଳଦେଶ, ବିହାର ଉପରିଭାଗ,
 ଶୟୋର ନିମ୍ନଭାଗ, ଖଟତଳ ।
 ଶୟୋଦାନ—ବି.ମୁଣ୍ଡମେୟାଦାନ,(ଜାହିର
 ବଞ୍ଚିର) କ୍ରାନ୍ତିକୁ ଶୟୋର ଦାନ ।
 ଶୟୋପତିତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. ଶୟୋଗତ ।
 ଶୟୋପାର୍ଶ୍ଵ—ବି.(୩ତତ୍ର)ବିହାର ପାଶ ।
 ଶୟୋପାଳକ—ପୁ. ବ. ରଜାଙ୍କ ଶୟୁନ
 ଗୃହ ପରିରକ୍ଷକ ।
 ଶୟୋପାନ୍ତ୍ର—ବି.(୩ତତ୍ର) ବିହାର ଏକ
 ମୁଣ୍ଡ ।
 ଶୟୋପାନ୍ତ୍ର—ପୁ. ବିଂ.(୨ତତ୍ର) ଶୟୁତ ।
 ଶୟୋମୁନ୍ଦ—କ୍ଲୀ.ବ. (୨ତତ୍ର) ଶିଶୁମାନ-
 ଜିର ଶୟୋରେ ମୁତବା ରେଖ ।
 ଶୟୋରଚନ(ନା)—ବି.ଶେଯ ତୋପାରବା ।
 ଶୟୋଦାବାବେଶୁ—କ୍ଲୀ.ବ. ଶୟୁନ ଗୃହ ।
 ଶୟୋଶାୟୀ—ପୁ. ବି. (ଶୟୋତା+ଶୀ
 +କ.ରହ) ଶୟୋଗତଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ଶୟୋଶାୟୁନ ।
 ଶୟୋସଙ୍ଗିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ସ୍ତ୍ରୀ, ଭାର୍ତ୍ତୀୟ ।
 ଶୟୋସଙ୍ଗୀ—ପୁ. ବ. ସ୍ଵାମୀ, ଉର୍ଜ୍ଜ ।
 ଶୟୋପରଶ—ବି. ବିହାରାଜୁଭର ।

ଶଯ୍ୟାଭିଜ୍ଞନ—ବ. ବିଜଣା ଗୁଦର ।
ଶଯ୍ୟାଭିଷୟ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ବିଜଣା ଗୁଦର ।
ଶଯ୍ୟାଭିଷ୍ଟ—ପୁ. ବ. ଶୟାର ପାର୍ଶ୍ଵ-
ଦେଶ, ଶୟାର ମଧ୍ୟାନ ।
ଶଯ୍ୟାଭ୍ୟସ—ଆବ୍ୟ.ଶଯ୍ୟାଭ୍ୟାଗ କରି-
ବାର ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ, ପ୍ରାତିକାଳ ।
ଶଯ୍ୟାପରୋଗ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ବିଜଣାରେ
ଶୋଇବା ।
ଶରମୀ—ପ୍ରା. (ସମ) ବ. ଶାଳଗଛ ।
ଶରବନା—ପ୍ରା. (ସମ) ବ. ଶିଖନା ଦେଖ ।
ଶର—ପୁ. ବ. (ଶ୍ରୀ + କ. ଅ) ପ୍ରହିତ ତୃଣ-
ଭେଦ, କାଣ୍ଡ, ବାଣୀ, ମୁଣ୍ଡତୃଣ, କାଣ୍ଡସର
ତୃଣ, ଦୁର୍ଗୁ ଦିଧୁ ଉପରେ ପଡ଼ିବା ଘନ
ଆବରଣ, ଜଳ, ବେଶାଚେର, ଉଲ୍ଲାସର
ଫଳକ, ଆୟାତ, ଫଂଶ୍ୟା, ଦୁର୍ଗଣୋତ୍ତ
ଅସୁରବିଶେଷ ।
ଶରକାଣ୍ଟ—ପୁ. ବ. ଶରଦଣ୍ଟ ।
ଶରକାର—ପୁ. ବ. ବାଣିଜୀବୀତା, ଯେ
ଶର କାଟି ଖର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ, (ଗ୍ରା.ବି)
ବାଣ୍ଯାଥା, ଶବର ।
ଶରକୁପ—ପୁ. ବ. ପ୍ରସ୍ତୁତବଣରେଦ, ରଙ୍ଗଣା ।
ଶରମେପ(ଶ)—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଧନ୍ତ୍ବାର
ବାଣ ମାରିବା ।
ଶରଖଂଗକ—ପୁ. ବ. ଉଲ୍ଲାଙ୍ଘଣି, ଅଶ୍ରୁଆ
ଶରମ୍ଭ—ବ. ଶରମ୍ଭ ମୂଳ ଦେଖ ।
ଶରଗତମୂଳ—ଗ୍ରା.ବ. ଶରଗତର ଚେର ।
ଶରଗା—ପ୍ରା. (ସମ) ବ. ଶାଳିଆ କାଠ,
ଶାଳିଆ ଚଛ ।
ଶରଗୁନ୍ତ—ପୁ. ବ. ଶରତ୍ତିଶ, ରମାୟଣୋତ୍ତ
ସୂର୍ଯ୍ୟପତି ବାନରବିଶେଷ ।
ଶରଦା—ପୁ. ବ. (ଶର + ହନ୍ତ + ଅ)
ଶରଦତ, ଶରଦା ।
ଶରତ୍ତ—ପୁ. ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶରତ୍ତକାଳର
ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଶରତ୍ତମ୍ଭନିଭବନ—ପୁ. ବ. (କ.ଧା.)
ଶରତ୍ତକାଳୀନ ଚନ୍ଦ୍ରପର ସୁନ୍ଦର ମୁଖ,
(ବିଂ-ବ.ଶ୍ରୀ) ଶରତ୍ତକାଳୀନ ଚନ୍ଦ୍ରପର
ମୁଖର ମୁଖେରିଷ୍ଟ, (ଶ୍ରୀ) ନିଷକନନା ।

ଶରତ୍ତପ୍ରଭ—ପୁ. ବ. (କ.ଶ୍ରୀ) ଶର-
ତ୍ତପର ନିର୍ମିଳ, (ଶ୍ରୀ) ଶରତ୍ତପ୍ରଭ ।
ଶରତ୍ତମ୍ଭନିଷ୍ଟ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶରତ୍ତ-
କାଳୀନ ଚନ୍ଦ୍ରକର କିରଣ ।
ଶରତ୍ତଶୀ—ପୁ. ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶରତ୍ତ-
କାଳର ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଶରତ୍ତାକି—ପୁ. ବ. ଶାରତୀୟ ଧାନ୍ୟ ।
ଶରତ୍ତିଶୀ—ପୁ. ବ. ମୟୁର ।
ଶରତ୍ତି—କ୍ଲୀ. ବ. (ଶର + ଜନ୍ମ + ଅ)
ଲହୁଣୀ, ସଦେଖାକାତ ପୃତ, ଶରନନୀ
ଦେଖ, (ବିଂ) କାଣ୍ଡର ଗଛର ଉପନ୍ଦ
ବା ନିମିତ୍ତ ।
ଶରନନୀ—ପୁ. ବ. (ଶର + ଜନ୍ମନ)
କାଣ୍ଡିକେୟ, ଷଡ଼ାନନ ।
ଶରଜାଳ(ଲ)—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶରସମୁଦ୍ର,
କାଳପର ପରଶର ଜନ୍ମହୋଇ ଦେଖା-
ଯାଉଥିବା ବିଚ ଜରମାନ ।
ଶରଜେୟାସ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଶରତ୍ତକାଳର
ଚନ୍ଦ୍ରକା ।
ଶରଟ—ବ. (ଶ୍ରୀ + କ. ଅଟ) କୁମୁଦପୁଲ
ବା ଶାକ, ଏଣ୍ଟୁଆ, କୃକଳୟ, କରଞ୍ଜ ।
ଶରଟୀ—ବ. ଲଜକୁଳ ଲଜା ।
ଶରଣ—ବ. (ଶ୍ରୀ + ଗ. ଅନ) ବଧ, ହିଂସା,
ରକ୍ଷଣ, ରଯା, ଆଶ୍ରୟ, ଗୁହ୍ର, ଗଢି,
ରକ୍ଷକ, ଆଶ୍ରୁନେବା ଶ୍ରାନ୍ତ, ଜଳ,
ବିହାରର ଶାତାବଦ ଜଳର ରତ୍ନରଗେ
ଥୁବା ଶାରଣ ନାମକ ଜଳ, ଉତ୍ତରବାଣୀ
ନିଷ୍ଠତାରୁଷ୍ଟ ନିଷ୍ଠନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଢ଼ିବା
ଦିଥ, ଶରଣପଞ୍ଚକ ଦେଖ, ଜମ୍ବୁଦେବଙ୍କ
ସମସ୍ତମୁକ ବକ୍ଷ ।
ଶରଣଦ—ପୁ. ବ. ଯେ ଆଶ୍ରୟ ଦିଏ,
(ଶ୍ରୀ) ଶରଣଦା ।
ଶରଣଦେବା—ଗ୍ରା. ବ. ବିପନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିକ
ଆଶ୍ରୟ ଦେବା ।
ଶରଣଧରଣୀ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଗଞ୍ଜାମର ଆୟ-
ପଢ଼ ରାଜ୍ୟ ।
ଶରଣପଞ୍ଚକ—ବ. ପରିଷର ମାସର ଚନ୍ଦ୍ରର
ମକର ଓ କୁମୃତଶିରେ ରହିବା କାଳ
(ଅର୍ଥାତ୍) ରତ୍ନବାଣୀ ମେଳତାରୁ ପୁର
ଶରଣାର୍ଥୀ—ପୁ. ବ. ଶରଣପ୍ରାର୍ଥୀ, ଯେ

ଆଶ୍ରୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ପ୍ରାର୍ଥନା ।
 ଶରଣାର୍ଥକ—ପୁ. ଚ. ଶରଣାପନ୍ଦ ।
 ଶରଣାଳୟ—ପୁ. ବ. ଆଶ୍ରୟ ହାତ ।
 ଶରଣୀ—ଦ୍ୱ. ବି. (ଶରଣ+ର) ଶରଣୀ
 ପଥ, ବାଟ, ରେଖା, ଧାରୀ, ଉତ୍ତର, ଉତ୍ତର-
 ଦୂରତା, ଜୟନୀ, ପୃଥ୍ବୀ, ହିଂସା, ପରା-
 ରଣୀଲକ୍ଷ, ନୟନୀତ୍ରଣ, ଅଗବଥୁରଙ୍ଗ
 ଶରଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶରଣ+ର) ଶରଣୀ
 ଦେଖ ।
 ଶରଣେଶୀ—ପୁ. ବି. ଶରଣେଶୀ, ଶରଣ-
 ଶତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶରଣେଶୀ ।
 ଶରଣ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ+କ.ଅଣ୍ଟ) କାମୁଳ,
 ଧୂତି, ଶଠ, (ବି) ଏକପ୍ରକାର ଅଳକାର,
 ଶର, ରିଷ୍ଟିପିଟି, ଉତ୍ତରପଦ ଜନ୍ମ, ପକ୍ଷ,
 କୁଳାୟ ।
 ଶରଣ—ଦ୍ୱ. ବି. (ଶରଣ+ଯ) ଶରଣ-
 ଶତ, ରକ୍ଷଣ ସମର୍ଥ, ବିପଦ୍ରୁ ରକ୍ଷଣ-
 କର୍ତ୍ତ୍ଵୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶରଣ୍ୟା, (ବି) ଆଶ୍ରୟ,
 ରକ୍ଷଣ, ଗୁହ୍ର, ଶତ, ଆସାନ୍ତ ।
 ଶରଣ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶରଣ୍ୟ+ଆ) ରବାନୀ,
 ଦୂର୍ଗା ।
 ଶରଣ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ରୀ+କ.ଅଣ୍ଟ) ଦୂର୍ଗ୍ୟ-
 ଦେବକ ପନ୍ଦୀ, ରକ୍ଷକ, ମେଘ, ବାୟୁ ।
 ଶରତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ରୀ+ଅତ୍ର) ନୟର,
 ଶରତ୍ର ରହୁ, ଥାରିନ ଓ କାର୍ତ୍ତିକ ଏହି
 ଦୁଇଜ୍ଞାସ (ମତାନ୍ତରେ ଭାବୁ ଓ ଅଶ୍ଵିନ
 ମାସଦ୍ଵୟ), (ମା.ଦି) ରୁକ୍ତିର ଆନ୍ତରାଙ୍ଗିକ
 ନୟମ ବା ଅଙ୍ଗ ।
 ଶରତ୍ରକାମୀ—ପୁ. ବି. କୁଳୁର ।
 ଶରତ୍ରକାଳୀନ—ଦ୍ୱ. ଶରପାୟ, ଶରତ୍ର-
 କାଳୀନ୍ୟନୀୟ ।
 ଶରତ୍ରକାର୍ଯ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶରତ୍ରକାଳ ।
 ଶରତ୍ରପଦ୍ମ—ବି. ଶୈତପଦ୍ମ ।
 ଶରତ୍ରପତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. (କ.ଧା) କୋଳାଗର
 ପୁଣ୍ଡିମା, କୁମାର ପୁଣ୍ଡିମା ।
 ଶରତ୍ରପୁଣ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ସେଇଁ ସବୁ ଦୁଷ୍ଟ
 ଶରତ୍ରକାଳରେ ହୁଏଥି

ଶରତ୍ରପୁଣ୍ଡିମା—ବି. କୁମାର ପୁଣ୍ଡିମା ।
 ଶରତ୍ରଶାଶୀ—ଶା.ପୁ. ବି. (ଶରତ୍ରଶାଶୀ) ଶର-
 ତ୍ର ଦେଖ ।
 ଶରତ୍ରସମୟ—ପୁ. ବି. ଶରତ୍ରକାଳ ।
 ଶରତ୍ରଶ—ବି. ଧାର୍ଯ୍ୟାଦିବର୍ଗର ଦାର୍ଶନ୍ୟ
 ତୃଷ୍ଣବିଶେଷ, ଫୁଲଶର, କାଣ୍ଠଶର ।
 ଶରତ୍ରାଗାନ—ବି. (ଦ୍ୱତ୍ର) ଶରମେପଣ,
 ବାଣ ନିଷେପ ।
 ଶରତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ରୀ+କ.ଅତ୍ର) ଶରତ୍ର
 ରହୁ, ଶରତ୍ର ଦେଖ, ବର୍ଷର, ବର୍ଷ ।
 ଶରତ୍ର—ବି. ଶାରଦାୟ ମାଶାଯଦ, ସର-
 ମରଙ୍ଗ କଣା, (ଶା.ବି) ଶରତ୍ରକାଳ, ଅଣ୍ଟା
 ଶରତ୍ରଶ—ପୁ. ବି. କାଣ୍ଠଶର, ଶରମୟୀ,
 ରହୁକ ।
 ଶରବନ୍ଦ—ପୁ. ବି. (ଶରତ୍ର+ଅନ୍ତ) ହେମନ୍ତ ରହୁ ।
 ଶରଦା—ନ. (ଶରଦୀ+ଆ) ଶରତ୍ରକାଳ,
 ବର୍ଷ, ସାଲ ।
 ଶରଦି—ଶି. ଚ. (ଶରଦୀ+ଜନ୍ମ+ଆ)
 ଶରଦିନ ଜାତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶରଦିନ ।
 ଶରଦି(ଦେ)ଦୁ—ପୁ. ବି. (ଶରତ୍ର+ରନ୍ଦୁ)
 ଶରତ୍ରନ୍ଦ ଦେଖ ।
 ଶରଦିନୁଭିନ୍ନନ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)
 ଶରଦିନୁ ନିଷ୍ଠନନ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ନନନ ।
 ଶରଦୁଦାସ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶରତ୍ରକାଳିନ
 ପୁଷ୍ପରଣୀ ।
 ଶରଦୁଭନ୍ଦ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବୁଦ୍ଧପଦ
 ଶାକବିଶେଷ, ଲେଉଟିଆ ଶାଶ ।
 ଶରଦୁତାତ—ବି. (ଦ୍ୱତ୍ର) ଶରତ୍ରକାଳ
 ପ୍ରାପ୍ତ ।
 ଶରକିମରୁଚ—ପୁ. ବି. ଶରତ୍ରକାଳର ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଶରନାନ—ପୁ. ବି. (ଶରଦୀ+ବନ୍ଦୁ)
 ଗୋଡ଼ମଙ୍କ ପୁନ୍ଦ, କୃପ ଓ କୃପଙ୍କ
 ପିତା, ଶରତ୍ରକାଳ ।
 ଶରକିହାର—ପୁ. ବି. ଶରତ୍ରକାଳିନ
 ଆମୋଡ଼ ପ୍ରମୋଦ ।
 ଶରଦ୍ରାସ—ବି. ଶରତ୍ରକାଳିନ ରାସଯାନ,
 କାର୍ତ୍ତିକ ଶକ୍ତି ଏକାଦଶୀତାରୁ ପୁଣ୍ଡିମା
 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦିନ ଅନୁଷ୍ଠାତ ଶ୍ରାଦ୍ଧକର

ରବୋଧବ ।
 ଶରଧା—ଶା. ବି. (ପ-ଶ୍ରକ୍ଷା) ସେହି,
 ଆଗହ, ଲକ୍ଷମା ।
 ଶରଧାବାଳ—ଶା. ବି. ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ବଡ଼
 ଦାଶ ବା ରଥଦାଶର ଧୂଳ ।
 ଶରଧ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ଶର+ଧା+ଅଧ୍ୟ-ର)
 ଦୂରୀ, ଶରମ୍ଭା, ବାଣଧାର ।
 ଶରନିଷେପ—ବି. ଶରବିଷା ଦେଖ ।
 ଶରନ୍ଦେଶ—ପୁ. ବି. ଶରବିଷା ମେଘ ।
 ଶରପକ୍ଷ—ବି. ଶର ବା ବାଣର ନେଇଁ
 ଆଂଶର ପକ୍ଷ ଲଗିଆଏ ।
 ଶରପଣୀ—ବି. ସବାସ ଶୁଳ୍କ ।
 ଶରପଞ୍ଚର—କ୍ଲୀ. ବି. ଶରପଣୀ ଦେଖ ।
 ଶରପଣୀ—କି. ଶାକବୁଦ୍ଧ, ଶାଗୁଆନଙ୍ଗେ ।
 ଶରପୁଞ୍ଜ—ବି. (ଦ୍ୱତ୍ର) ଶରପକ୍ଷ ଦେଖ,
 ମାଲୀଦୁକୁତ ଦୃଷ୍ଟିବିଶେଷ, ବନମଳ,
 (ଦେବତକ) ଯହିବିଶେଷ ।
 ଶରପୁଳି—ଶା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ପିଠା ।
 ଶରପ୍ରୟୋଗ—ବି. (ଦ୍ୱତ୍ର) ଲକ୍ଷ୍ମ ବସ୍ତ୍ର
 ବା ସ୍ତାନ ଆହୁକୁ ଧନ୍ତୁ ଦ୍ଵାରା ଶର
 ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ।
 ଶରର—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ+ମ୍ର୍ଯ୍ୟ-ଅତ୍ର) ପୁରାଣ
 କଥତ ଅଷ୍ଟପଦ ମୃଗବିଶେଷ, ଓଷ୍ଟ, ବିଷ,
 ନାଗବିଶେଷ, ହାତକୁଆ, ଶାମାମୁଶେଷ,
 ବାନର ସୁଥପଦବିଶେଷ, ପତକବିଶେଷ,
 ଭିଷିକା, ଶଳଭ, ଶିଶୁପାଲର ପୁଷ୍ଟ-
 ବିଶେଷ, ଦାନବବିଶେଷ, ପଞ୍ଚବିଶେଷ;
 ଦର୍ଢୁଗୁଡ଼ ବିଶେଷ, ସିହି ।
 ଶରରଙ୍ଗ—ପୁ. ବି. ଶାମାମୁଶ ବଣ୍ଣିତ
 ଭିଷିବିଶେଷ ।
 ଶରରର—ଶା. ବି. ଶରବିଷାୟ ।
 ଶରରି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶୁଷ୍ଣଗରବିଶେଷ । ଓ
 ବିବାହର ଅଯୋଗ୍ୟ କନ୍ୟା, ଏକପ୍ରକାର
 କାଷ୍ଟିତିମିତ ଯତ୍ତ ।
 ଶରଭୁ—ପୁ. ବି. (ଶର+ଭୁ+କ.କ୍ଲିପ)
 କାର୍ତ୍ତିକେସ୍ତୁ ।
 ଶରଭୁଷ୍ଟୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶରର ।
 ଶରମ—ମା. ବି. ସିପା, ମୁଢ଼ା, ଲଜ୍ଜା ।
 ଶରମନ୍ଦର—ଶା. ବି. ଶାନକନ୍ୟା ଓ କ୍ଷମିତ୍ୟ

କନ୍ଦାଙ୍କ ପୁଅମରକୋଦର୍ଶନ ଉପ-
 ଲିଷ୍ଟରେ କରୁଥିବା ଉତ୍ସବ ।
ଶ୍ରୀମୟ — ବି. ବି. (ଶର + ମୟ) ଶର-
 କିମ୍ବତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶରମୟୀ ।
ଶରମଳୀ — ପୁ. ବି. (ଶର + ମଳ + କ.ଅ.)
 ପଞ୍ଚଶିଖଣେଷ, ଶୃଦ୍ଧକାଳିକାପଞ୍ଜୀ, ଶର
 ଦ୍ଵାରା ଯୁକ୍ତକାଳୀ, ପାରମୋତ୍ତମ ।
ଶରମୂଳ — କ୍ଲୀ. ବି. (ଶରତ୍ର) ବାଣର ଅଗ୍ର
 ବା ମୁଖ ।
ଶରମୁଖା(ଶି)—ଶା. ବି. ତୁଣୀର ।
ଶରମୁନ—ଶା. ବି. ଶରର ଅଗ୍ରଭାଗ ।
ଶରୟୁ(ମୁ)—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶୃ + କ.ଅ + ଯୁ)
 ଅନ୍ତରୀମାଦେଶୟ ନିର୍ମିଶେ ।
ଶର୍ମୋହିବା—ଶା. କ୍ର. ଧନୁରେ ଶର
 ଲାଗାବିବା, ଲାଖିଦିବିବା ।
ଶରଳ—ବି. (ଶୃ + କ.ଅଳ) ଦେବଦାରୁ
 ଗଛ, ସକ୍ରନ୍ତ, ଅକପଟ ଦୃଢ଼ୟ ବ୍ୟକ୍ତି,
 ଜଳ, ପାଣି, (ବିଶ୍ଵ) ସରଳ, ଅବଳ, କୁର,
 ଶଠ, ପ୍ରତାରକ ।
ଶରଳକ—କ୍ଲୀ. ବି. ଜଳ, ପାଣି ।
ଶରଲୋମା—ପୁ. ବି. ମୁନ୍ଦିଶେଷ ।
ଶରବତ—ଶା. ବି. ସେଉଁଛାନ ଶର
 ଜଳରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
ଶରବନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶରତ୍ତିଶ୍ଚପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନ ।
ଶରବନୋତବ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶୃ) କାଞ୍ଚି-
 କେୟ ।
ଶରବନ୍ଧିଶ—ବି. (ଶରତ୍ର) ଏକସମୟରେ
 ଉପରୀୟପରି ବ୍ୟହତରର ନିର୍ମପା ।
ଶରବାଣି—ପୁ. ବି. (ଶର + ବନ + ମୀ.
 ଇ) ବାଣର ଅଗ୍ରଭାଗ, (କ.ଇ) ଧନୁର୍ବର,
 ପଦାତଳ ସୈନ୍ୟ, ପାଇକ ।
ଶରବାନାନ—ପୁ. ବି. ଶରବିଣି ଶ୍ରୀ ।
ଶରବାରଣ—କ୍ଲୀ. ବି. (ବ.ଶୃ) ତାଳ,
 ଯାହାଦ୍ଵାରା ଶରବିଣି ଆବରଣ କର-
 ଯାଏ ।
ଶରବିକ—ବି. (ଶରତ୍ର) ବାଣବିକ, ଶର-
 ହତ, କାଶଦ୍ଵାରା ଫୋଡ଼ି ହୋଇଥିବା,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶରବକା ।
ଶରବିକା—ଶା. ବି. ଧନୁଦ୍ଵାରା ଲିଷ୍ଟରୁଚି

ଶାର୍ପମ୍ୟୋଗ, ଲକ୍ଷ୍ୟରେତ ।
ଶରିକିବା—ଗା. କ୍ର. ଧନୁଦ୍ଵାରା ଲକ୍ଷ୍ୟ
ବହୁପଦ ଶର ନିଷେଷ କରିବା ।
ଶରଖକ—ବି. ଉତ୍ସମୁଦ୍ର ଦେଖ ।
ଶରବୃତ୍ତି—ସୀ. ଚ. (୭ଡ଼କ୍) ଶରବର୍ଣ୍ଣ,
ବାଣବର୍ଣ୍ଣ ।
ଶରବେଗ—ପୁ. ବି. (୭ଡ଼କ୍) ବାଣର
ଦେଗ, କାଣ୍ଡ ଛୁଟିବା ।
ଶରବ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ଚ. (ଶର+ସା) ମାତାକୁ
ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ରହ ବିଜ୍ଞାପାଏ । [ତେଣ
ଶରବ୍ୟକ—କ୍ଲୀ. ଚ. (ଶରବ୍ୟ+କ) ଶରବ୍ୟ
ଶରଶୟଥା—ସୀ. ବି. (କ.ଧା) ଶରଶମିତ
ଶୟଥା, ବାଶର ବିଜ୍ଞାପାଏ, ସ୍ଵକ୍ଷପେନ ।
ଶରଶୟଥାଶ୍ଵୀ—ପୁ. ବି. ଯେ ଶର-
ଶୟଥା ଉପରେ ଶୋଇଥାଆନ୍ତି, (ପ୍ରୀ)
ଶରଶୟଥାଶ୍ଵୀମୀ, (ବି) ଶ୍ଵାସ ।
ଶରସକା—ଗା. ଚ. ବାଣିକିବା ।
ଶରସକାନ—ବି. (୭ଡ଼କ୍) ବାଣନିକେଯ,
ଲକ୍ଷ୍ୟପତି ଶରଭେବ ।
ଶରପ୍ରମ୍-ସୁ. ବି. ବିଷ୍ଣୁ ଶରର ଘୁଳନା-
ଶକ୍ତି କହିଛ କରିବା ବିଦ୍ୟା, ଶରର ଦଣ୍ଡ
ପ୍ରବରକାର ରଷିବିଶେଷ, ମନ୍ଦା-
ଭବତେକ୍ଷା ଯ୍ୟାନବିଶେଷ ।
ଶରୀ—ଗା. ବି. (ଫ-ଶରାବ) ମାଟିର ଛୋଟ
ପଳମ, ମାଟିପାଦବିଶେଷ ।
ଶରକ—ପୁ. ବି. ସଙ୍କରତାଶ୍ଵୀ ରଖି
କାତିବିଶେଷ ।
ଶରାନ୍ତି—ପୁ. ବି. ପଞ୍ଚାନ୍ତି ।
ଶରସାତ—ପୁ. ବି. (୩ଡ଼କ୍) ବାଣଦ୍ଵାରା
ଆୟାତ ।
ଶରସ୍ତି—ପୁ. ବି. (ଶର+ଅଛି+କ.ରା)
ଶରିପଣ୍ଡି, ତେଣେଇ ।
ଶରଟିକା-ବି. ଶରଟି ଦେଖ, ଲଜ୍ଜାକୁଲଭା
ଶରସ୍ତି(ତ)–ପୁ. ବି. ଶରିପଣ୍ଡି, ତେଣେଇ
ଶରସ୍ତି-ବି. ଜଳତରପଣିବିଶେଷ, ତେଣେଇ
ଶରନୁସନ୍ଧାନ—ବି. ଶରସନ୍ଧାନ ଦେଖ
ଶରସ୍ତ୍ୟାସ—ପୁ. ବି. ବାଣଶିକ୍ଷା ।
ଶରସି—ପୁ. ବି. ଜଳତରପଣିବିଶେଷ,
ତେଣେଇ ।

ଶରମୁଖ—ବ. ଶରୀରପକ୍ଷ, ଶରୀରପକ୍ଷର
 ମୁଖର ଆକୃତିକଣ୍ଠ ପକ୍ଷ ନିଷାଧନାର୍ଥ
 ବ୍ୟବହୃତ ସୁଶ୍ରୁତୋକ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧରେଣେ ।
 ଶରୁ—ସୁ. ବ. (ଶରୁତାରୁ) ହଂସ,
 ଅନ୍ତିମକାଳ ।
 ଶରୁକ—ସୁ. ବ. (କ. ଶରୁ) ଧନୁ, କାନ୍ତିକ ।
 ଶରୁତ—ସୁ. ବ. ବାନରବିଶେଷ
 (ଶାମୀଶ) । [ଶରସମୁଦ୍ର ।
 ଶରୁଲ—ବ. ଶରୀରପକ୍ଷ, ତେଣେଇ,
 ଶରୁକା—ସୁ. ବ. ଶରୁଲ, ତେଣେଇ ।
 ଶରୁକ—ବ. (ଶରୁତାରୁତିତ୍ୱାନ୍ତିକାରୀ)
 ମାଟିରେ ଛିଆର ଚଢକା ପାଦିବୁଣେଷ,
 ଶରୁ, ଏକପେର ପରିମାଣ, ଓଜାଲାଳ ।
 ଶରୁବନ—ସୁ. ବ. (ଶରୁକ + କ) ଶରୁବ
 ଦେଖ, ମୁଖେନ ପାଦିକାରତତ ।
 ଶରୁବକୁଳ—ସୁ. ବ. କାମୂଦ୍ରି, କ୍ଷଟ-
 କିଶେଷ ।
 ଶରୁବଣ—ଶ୍ଵ. ବ. (ଶରୁ + ବଣୁତ୍ତର)
 ନନ୍ଦବିଶେଷ, ନନ୍ଦରବିଶେଷ, ରମଜମ୍ବ-
 କିର କନିଷ୍ଠଗୁଡ଼ ଲବଙ୍ଗ ରାଜଧାନୀ ।
 ଶରୁବର—ସୁ. ବ. (ଶରୁତାରୁତିତ୍ୱାନ୍ତିକାରୀ)
 ଶରୁବରାଳ, ବର୍ମି, କବର, କଟାହୁଆଦି
 ଶରୁବରଣ—କୁ. ବ. ତଳ, କନବ ।
 ଶରୁବଳମୁନ—ଗ୍ର. ବ. (ଶରୁତାରୁତିତ୍ୱାନ୍ତର) କଳାଶୟ,
 ଶରୁମୁଳା, ତଣୀ ।
 ଶରୁବାପ—ସୁ. ବ. (ଶରୁତାରୁତିତ୍ୱାନ୍ତର
 + ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକାର) ଧନ୍ୟୁ ।
 ଶରୁବ—ସୁ. ବ. ରଣ୍ଜିତବଦ ।
 ଶରୁକା—ବ. (ଶରୁକ + କଃାର) ଶରୀରପକ୍ଷ
 ରୁରପାଖ ଉଚ୍ଚ ଓ ମରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବ୍ରାହ୍ମ,
 ଏକପ୍ରକାର କୁଷମେଗ ।
 ଶରୁମ—ବ. ଶରୀରପକ୍ଷ ମୁସଲମାନ ପମ୍ପ-
 ଦାୟୁଭେଦ, ମୁସଲମାନ ଫଳାର ।
 ଶରୁଶ୍ରୁ—ସୁ. ବ. ଡୁଇ, ବାଣାଧାର ।
 ଶରୁସ—ସୁ. ବ. (ଶରୁତାରୁତିତ୍ୱାନ୍ତର)
 ଶରୁମନ ।
 ଶରୁମନ—କୁ. ବ. (ଶରୁତାରୁତିତ୍ୱାନ୍ତର)
 ଧନ୍ୟୁ, (ସୁ. ବ.) ଧୃତରମ୍ଭୁଜ ପୁରୁଭେଦ ।
 ଶରୁସନି—ଶ୍ଵ. ବ. ଶରୁସନମୁନ୍ତ, ଧନ୍ୟୁ

ଶାଣଧାରୀ ।
 ଶାରସ୍ୟ—କ୍ଲୀ.ବି. ଧନୁଜ ।
 ଶାରହତ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ଶରଦ୍ରାଗ୍ର ଆହୁତ,
 ବାଣବିଜ, (ସ୍ମୀ) ଶରହତା ।
 ଶର—ଶି.ବି. ହିଂସ୍ର, (ଶା.ବି) ପଶୁଆହ-
 କୁର ନିଙ୍ଗ, ନିଙ୍ଗ । [ଉନ୍ନ ଅଳ୍ପ]
 ଶରିଆର—ସା. ବି. ଶର୍ତ୍ତ, ବୁକ୍ତିର ଭିନ୍ନ
 ଶରକା—ସ୍ମୀ. ବି. ପ୍ରାସାଦ, ଏକପ୍ରକାର
 ଅଳ୍ପାଳିକା ।
 ଶରପ—ସା.ବି. ସହରର ପ୍ରଧାନ ମଣ୍ଡଳ
 ବା ନେତା, (ବି) ମାନମାୟ, ପୂଜ୍ୟ ।
 ଶେମ—ପୁ.ବି. (ଶ୍ରୀ+ଭା.ରମନ) ପ୍ରସବ ।
 ଶାଖ—ଶି.ବି. ବାଣବିଶ୍ଵ, (ବି) ଏଇକା
 ନାମକ ଲକ୍ଷଜ ଚିତ୍ତବିଶେଷ, ବେବୁଆଁ,
 ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।
 ଶର—କ୍ଲୀ.ବି. (ଶି.ବି.+କ.ରିତ) ଦେହ,
 କଳେବର, ସବୁ ଥଙ୍ଗର ସମାହାର ।
 ଶରକ—ବି. (ଶରର+ସ୍ଵାର୍ଥ.କ)
 ଶରର ଦେଖ ।
 ଶରକର୍ତ୍ତ୍ତୁ—ପୁ. ବି. ଶରର ନିର୍ମାତା,
 ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତ୍ତୁ ।
 ଶରକୃତ—ବି. ଶରକାରୀ, ଶରବୋ-
 ସ୍ଵାଦକ, ଶରକର୍ତ୍ତ୍ତୁ ।
 ଶରକ୍ଷେତ୍ର—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଦେହର ଧ୍ୟେ
 ବା ନାକେ ମୁଖ୍ୟ ।
 ଶରରର—ବି. (ଶରର+ଗମ୍ଭୀକ.ଅ)
 ସମସ୍ତମୂଳ, (ବି) ସର୍ପାଦିପର ବିଜଗମନ-
 କାରୀ ।
 ଶରଗତ—ବି. (୧ତତ୍ତ୍ଵ) ଦେହମଧ୍ୟ,
 ଦେହସ୍ଵର୍ଗୀୟ ।
 ଶରଗତି—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଦେହର ସନ୍ଧିମୂଳ
 ଶରକ—ପୁ.ବି. (ଶରର+କଳ+କ.
 ଅ) ରୋଗ, ବ୍ୟାଧି, କର୍ତ୍ତର୍ପ, ପୁଣ୍ୟ, (ବି)
 ଦେହକାତ ମାତ୍ର, (ସ୍ମୀ) ଶରରଜା ।
 ଶରଜାତ—ବି. (୫ତତ୍ତ୍ଵ) ଦେହରୁ
 ଛପୁନ୍ତ ।
 ଶରତ୍ୟାଗ—ପୁ.ବି. ଦେହତ୍ୟାଗ, ମୁଖ୍ୟ ।
 ଶରଦତ୍ତ—ପୁ. ବି. ଶାଶ୍ଵରକ ଦତ୍ତ,
 ଦେହକୁ ଦତ୍ତ ଦେବା ।

ସାଧନ ଓ ଉକଳ ବିଷୟକ ପଦ୍ୟଗ୍ରହଣ
 ଶରୀରମଣ୍ଡଳ—ଗ୍ରା.ବି, ସମସ୍ତ ଅବସ୍ଥା
 ଶରୀରମାତ୍ରାଙ୍ଗନ୍ଧିମ୍ବାଧନ—ଶରୀର
 ସୁନ୍ଦର ଥିଲେ ଲେକ ଧର୍ମଯାଧନ କରି
 ବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ, ଅତେବେ ଶରୀରକୁ
 ମୁକ୍ତ ରଖିବା ବିଧେୟ
 ଶରୀରମୂଳକ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶରୀରକ
 ଦେଖ, ଦେହମୂଳକୀୟ, ଦେହକୁ ଉପର୍ତ୍ତନ
 ଶରୀରରକ୍ଷକ—ପୁ.ବି. (ଶ୍ରୀ) ଶରୀର
 ରକ୍ଷକ, ଦେହ ରକ୍ଷକାରୀ, (ଶ୍ରୀ) ଶରୀର
 ରକ୍ଷକା ।
 ଶରୀରରକ୍ଷଣ—ବି(ଶ୍ରୀ) ଦେହଧାରଣ,
 ବର୍ଷିକା, ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟରକ୍ଷଣ ।
 ଶରୀରରକ୍ଷଣ—ପୁ.ବି. (ଶରୀର + ରକ୍ଷଣ
 + କ.ରକ୍ଷଣ) ଦେହ ରକ୍ଷକାରୀ, (ଶ୍ରୀ)
 ଶରୀରରକ୍ଷଣୀ ।
 ଶରୀରବକ୍ଷ—ବି. (ଶ୍ରୀ) ଦେହବକ୍ଷ,
 ଦେହଧାରୀ, ମୁଣ୍ଡିମାନ୍, (ଶ୍ରୀ) ବକ୍ଷ ।
 ଶରୀରବାନ୍—ପୁ.ବି. (ଶରୀର + ବାନ୍)
 ଦେହବରିଷ୍ଟ୍ର, ଶରୀରୀ, (ଶ୍ରୀ) ଶରୀରବାନ୍ ।
 ଶରୀରବିଷୟ—ବି. ଆପଣାର ଦେହ
 କା ଜୀବନକୁ ଅନ୍ୟ ବନ୍ଦିକୁ କିମ୍ବିଦେବା
 ଶରୀରବିଜ୍ଞାନ—ବି. ଶରୀର ଶାସ୍ତ୍ର ଦେଖ ।
 ଶରୀରଚାତ୍ର—ବି. ଶରୀରର ସୌନ୍ଦର୍ୟ
 ସମ୍ମାଦନରେ ଆବଶ୍ୟକ୍ୟ (ବ୍ରଦ୍ଧିତି) ।
 ଶରୀରଚାତ୍ରି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଜୀବିକା, ଜୀବନୋ-
 ପାୟ, ଯେଉଁ ବୃତ୍ତିଧର ଜୀବନଯାତ୍ରା
 ନିର୍ବାତ କରିଯାଏ ।
 ଶରୀରଶାସ୍ତ୍ର—ବି. (କ.ଧା) ଯେଉଁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ
 ଶରୀରର ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଆଲୋଚିତ
 ହୋଇଥାଏ ।
 ଶରୀରଶାସ୍ତ୍ର—ବି. (ଶ୍ରୀ) ଦେହଶାସ୍ତ୍ର,
 ଶରୀର ସଂଧାର ଦେଖ ।
 ଶରୀରଶାସ୍ତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦେହଶାସ୍ତ୍ର ।
 ଶରୀରଶାସ୍ତ୍ରାଧନ—ବି. (ଶ୍ରୀ) ଦେହକୁ
 ଶୁକକରିବା, (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶରୀରର କୃତ
 ମଳ ଓ କଷାଦିକୁ ବାହାରକରିଦେବା
 ଭାଷ୍ଯ ।
 ଶରୀରଶାସ୍ତ୍ରଶାସ୍ତ୍ର—କ୍ରୀ. ବି. ଦେହର ଜୀବ୍ୟ ।

ଶର୍କରାର—ପୁଣି. (ଗତତ୍ତବ) ଦେହକୁ
ପରିଷାର ରଖିବା କର୍ମ, ଦେହକୁ,
ଦେହର ଶୋଭବୃଦ୍ଧିର୍ଥ ଅଳ୍ପବ୍ୟାପ
ପ୍ରଯୋଗ, ପ୍ରଦାନ, ଶର୍କରାକ ୦୨୦
ଅନ୍ତେସ୍ତ୍ରୀକିତ୍ୟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଷୋହଳ
ଗୋଟି ସଂପାର ।

ଶର୍କରାରମ୍ଭ—ପୁଣ. ବ. ଦେହର ଗଣି,
ଦେହର ହକ, ମଧ୍ୟ ଶିର ସାମ୍ବୁ ଥିଲୁ
ପ୍ରଭୁତର ପରମର ମିଳନପ୍ରାକ ।
ଶରୀରପ୍ରୟୁଷ—ବିଂ. (ଶରୀର+ପ୍ରୟୁଷ+କ.ଥ)
ଶରୀରରେ ଅବହିତ, ଜୀବିତ । [ଶତ ।
ଶରୀରହ ନି—ବ. ଶରୀର ଯୁଦ୍ଧ, ଦେହର
ଶରୀରବ୍ୟାକ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ମୃଦୁ ।
ଶରୀରବ୍ୟାକ—ପୁଣ. ବ. ଅଳ୍ପପ୍ରତିକଳ ।
ଶରୀରବରଣ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) କର୍ମ, କର୍ମ,
ଦେହ ଘୋଡ଼ାଇବା ପଦାର୍ଥ, ଦେହକୁ
ଘୋଡ଼ାଇବା କର୍ମ ।

ଶରୀରପଣ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) କୌଣସି
ଛିଲୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଦେହକୁ ସମର୍ପଣ
କରିବା । [ପଞ୍ଜର ।
ଶରୀରପ୍ରୟୁଷ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) କଙ୍କାଳ, ଅଣ୍ଟି-
ଶରୀରୀ—ପୁଣ. ବିଂ. (ଶରୀର + ରନ୍ଦ)
ଚନ୍ଦ୍ର, ଦେହଧରୀ, ଶରୀରବିଶ୍ଵ,
(ହୁଣୀ) ଶରୀରଶୀ, (ବି) ଦେହକବ, ପ୍ରାଣୀ,
ଜନ୍ମ, ଆସ୍ତା, ଜୀବାସ୍ତା, ମନୁଷ୍ୟ ।
ଶରୀରେଷ୍ଟୁ—ବି. ଆସିବା ।
ଶରୁ—ପୁଣ. ବି. (ଶୃ+ରୁ) କ୍ଷେତ୍ର,
ଶର, କଳ୍ପ, ବାଣ, ଅଷ୍ଟ, ହଂସା, ହତ୍ୟା
ଓ ମରଣ, (ବିଂ) ହିଁ-ସକ ।
ଶରେଜ—ପୁଣ. ବି. (ଶରେ+କନ୍ତ+
କ.ଥ) ଶରବରା ଜାତ କାର୍ତ୍ତିକୟ ।

ଶରେଷ୍ଟ—ପୁଣ. ବି. ଆସୁ ।
ଶର୍କର—ପୁଣ. ବି. (ଶୃ+କ.ଥ) କଙ୍କର,
ବାଲର କଣ୍ଠ, କଳଜ ଜୀବଭେଦ,
ପୌରଣୀକ ଦେଖଭେଦ ଓ ଉତ୍ତର
କେତ୍ତବାସୀ ବଂକି, ଶର୍କର ଦେଖ ।
ଶର୍କରକ—ପୁଣ. ବି. ଶରବକ ଲେମ୍ୟ,
ମିଠାଲେମ୍ୟ, ମିଠା କମଳା ।
ଶର୍କରକିରି—ପୁଣ. ବି. ଆକୁବିଶେଷ, ଶାକର-

କନା, କନ୍ଦମୂଳ ।

ଶର୍କରକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶିନିଖଣ୍ଡ, ସିତାଖଣ୍ଡ ।

ଶର୍କରା—ବି. (ଶୃ+କ.ନର+ଆ) ଶିନି.

ଶେଷ, କନ, ଶୁଭଥାଦ ମିଶ୍ରପଦାର୍ଥ,

ଶପର, ଶ୍ରୀଥାଦିର ଶୁଦ୍ଧ ଶଣ୍ଡ, କଙ୍କର,
ରୋଗବିଶେଷ, ମଧ୍ୟମେହ, ଅଶ୍ଵରୀରୋଗ ।

ଶର୍କରାକଳ—ପୁଣ. ବି. କାନାର୍ଥ କୁତ୍ତିମ

ଶର୍କରାମୟ ପବତିବିଶେଷ ।

ଶର୍କରାଧେନୁ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଦାନ ନିମନ୍ତେ

ଶର୍କରା ନିମିତ୍ତ ଧନ୍ତୁ ।

ଶର୍କରାପତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଜନମାନ-

କର ନରକବିଶେଷ ।

ଶର୍କରାମେନ—ବି. ମଧ୍ୟମହ ।

ଶର୍କରାର୍ଗୁର୍ବ—ବି. ରୋଗବିଶେଷ ।

ଶର୍କରାଲେହ—ବି. ରାସାୟନ ଅଧିକାରେକୁ

ଲେହବିଶେଷ ।

ଶର୍କରାନାନ—ପୁଣ. ବିଂ. (ଶର୍କରା+ନନ୍ତବ)

ଶର୍କରାବଶିଷ୍ଟ, କଙ୍କରବନ୍ଧଳ (ଦେଖ),

(ହୁଣୀ) ଶର୍କରାବତ୍ତା ।

ଶର୍କରାସ୍ତମୀ—ଶ୍ରୀ. ବ. ବେଶାଶମାମର

ଶୁକ୍ଳାସ୍ତମୀ ।

ଶର୍କରାସବ—ପୁଣ. ବି. ଶୁଭଥାଦିରୁ ତିଆରି

ହେବା ଅର୍ପଣ ବା ମଦ ।

ଶର୍କରାସୁନରି—ପୁଣ. ବି. ଶର୍କରାସବ ଦେଖ ।

ଶର୍କରିକ—ବିଂ. ଶର୍କରିକିଶ୍ଵି, କଙ୍କରମୟ ।

ଶର୍କରିଲ—ବିଂ. ଶର୍କରିକ ଦେଖ ।

ଶର୍କରି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶର୍କରା+ରି) ଛନ୍ଦ-

ଚିଶେଷ, ନଦୀ, ମେଖଳା, ଲେଖଳା,
କଳମ ।

ଶର୍କରୀୟ—ବିଂ. ବି. ଶର୍କରା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ଶର୍କରିଦିକ—ବି. (କ.ଧା) ତିନିପଶା,
ମଦତ ।

ଶର୍କରିଟ—ପୁଣ. ବି. ସାପ ।

ଶର୍କି—ଯା. ବି. ଶର୍କର ଦେଖ ।

ଶର୍କ—ପୁଣ. ବି. (ଶୃଧ+ଥ) ସଶର

ଅପାନବାସ୍ତୁ ତ୍ୟାଗ, ପାତ୍ରବା, ତେଜ,
ସମ୍ବନ୍ଧ, ଆଦ୍ରବ ।

ଶର୍କିତ୍ତବ—ପୁଣ. ବି. (ଶର୍କର୍ତ୍ତବ+ହା+କ.

ଥ) ଶବ ସହକାରେ ବାତକମ୍ପିକାରୀ,
ଶର୍କ—ପୁଣ. ବି. (ଶରକ+କ.ଥ) ଶିବ,

ପାଉସ୍ତ, (ଶିବ.ଥ) ମଷ୍ଟ, କରି ।

ଶର୍କନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶର୍କର୍ତ୍ତବ+ହା+କ.ଥ)

ଶର୍କ ଦେଖ ।

ଶର୍କ—ପୁଣ. ବିଂ. ଶର୍କରିତ, ଶର୍କର୍ତ୍ତବୁକ୍ତ ।

ଶର୍କ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶୃତକ.ମନ୍ଦ) ସୁଖ,
କଳ୍ପାଣ, ମଙ୍ଗଳ, ବୃଦ୍ଧ, ସୁଖବ୍ୟାକ୍ତି ।

ଶର୍କକ—ପୁଣ. ବି. ଶର୍କରାନାମ ଦେଖ-
ବାପୀ ଲାତବିଶେଷ । [ଦେଖ ।

ଶର୍କକୁତ୍—ବିଂ. ମଙ୍ଗଳକାରୀ, ସୁଖର

ଶର୍କଣୀ—ବି. କ୍ରାତ୍ତୀକୁପ ।

ଶର୍କଣ୍ୟ—ଦି. ବି. ସୁଖର ଯୋଗ୍ୟ,
ଆଶ୍ରୟର ଯୋଗ୍ୟ ।

ଶର୍କକ—ଦି. ବି. (ଶର୍କନ୍ଦ+କାକ) କାକ

ପୁଣଦାୟକ, (ହୁଣୀ) ଶର୍କକା, (ପୁଣ.ବି)

ବିଷ୍ଣୁ ।

ଶର୍କର—ପୁଣ. ବି. ବମ୍ବବିଶେଷ, (ବିଂ)

ପୁଣଦାୟକ, (ହୁଣୀ) ଶର୍କର ।

ଶର୍କରା(ରା)—ଶ୍ରୀ. ବ. ଦାରୁହରିହର୍ବାନ୍ଦୁ ।

ଶର୍କରାନ୍—ପୁଣ. ବିଂ. (ଶର୍କନ୍ଦ+ନନ୍ତବ)

ପୁଣେଯକ୍ତ, ମଙ୍ଗଳବିଶ୍ଵ, ଭଗ୍ୟବାନ୍,
ସୁଖୀ, (ହୁଣୀ) ଶର୍କରା ମାତ୍ରମୁଁ,
ସ୍ଵେଚ୍ଛ ।

ଶର୍କରାଖ୍ୟ—ପୁଣ. ବି. ମୟୂର ।

ଶର୍କରିଲ—ବିଂ. (ଶର୍କରୀ+ଲକ) ଶର୍କରିଲ
ଉପନାମ ବା ନାମ ପରେ ସୁଜ ଉପାଧ,
(ବିଂ) ସୁଖୀ(ହୁଣୀ) କ୍ରାତ୍ତୀର ମାତ୍ରମୁଁ,
ସ୍ଵେଚ୍ଛ ।

ଶର୍କରାଖ୍ୟ—ପୁଣ. ବି. ମୟୂର ।

ଶର୍କରିଲ—ବିଂ. (ଶର୍କରୀ+ଲକ) ଶର୍କରିଲ
ଉପନାମ ବା ନାମ ପରେ ସୁଜ ଉପାଧ ।

ଶର୍କରିଷ୍ଟା—ଶ୍ରୀ. ବ. ସକା ଯୋଗାନିଜର
ସାନଶାନୀ, ବୃକ୍ଷପଦା ନାମକ ଅସ୍ତ୍ରରୂପର
ଦୁହତା ।

ଶର୍କରିଟ—ପୁଣ. ବି. (ଶର୍କରୀ+ରିଥ) ଯୋଜିକ
ବାଣ, ଅଙ୍ଗଳ । [ରିଥ ।

ଶର୍କରୀ(ରୀଧୀ)—ଶ୍ରୀ. ବ. (ଶୃ+ଅଧ୍ୟ+ଯା+ଥ)

ଶର୍କରୀ(ରୀଧୀ)ଶ—ପୁଣ. ବ. ନଗରଭେଦ ।

ଶର୍କରୀ(ରୀଧୀ)ତ—ପୁଣ. ବ. ମନବ, ମନୁଷ୍ୟ ।

ଶର୍କରୀ(ରୀଧୀ)ତ—ପୁଣ. ବ. ନେବସତମନୁକ୍ତ
ପୁଣ ବକାବିଶେଷ ।

ଶର୍କ—ପୁଣ. ବି. (ଶରକ+କ.ଥ) ଶିବ,

ଶବ୍ଦରଚନନ—ବ. ଏକପ୍ରକାର ଚନନ
ଗଛ ।

ଶବ୍ଦରଥ—ବ. ଶବ୍ଦଯାନ ଦେଖ ।

ଶବ୍ଦରପଣୀ—ବ. ଶବ୍ଦମାନଙ୍କ ଗ୍ରାମ ।

ଶବ୍ଦରଲୋଧ୍ୟ—ୟୁ. ବ. ଶୈତି ଲୋଧ୍ୟ ।

ଶବ୍ଦରସାମୀ—କ୍ର.ମୀମାସା ମୁଷର ପ୍ରସିଦ୍ଧ
ଭଣ୍ଟ ରଚ୍ୟିତା ପଣ୍ଡିତ ।

ଶବ୍ଦରଳୟ—ୟୁ. ବ. ଶବ୍ଦରଳୟ ।

ଶବ୍ଦରୀ—ସ୍ଥୀ. ବ. (ଶବ୍ଦ + ର) ଶବ୍ଦର
ପଣୀ, ବିକାଳଦଶିମା ତାପସୀବିଶେଷ ।

ଶବ୍ଦରୂଣୀ—ଗ୍ରା.ସ୍ଥୀ.ବ. ଶବ୍ଦରଜାତ୍ୟୁଷୀ ।

ଶବ୍ଦଳ—ବି. (ଶବ + କ.ଅଳ) କଣ୍ଠୁ
ବର୍ଣ୍ଣ, ନାନାବର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ଵ, ହରଗୌ,
(ସ୍ଥୀ) ଶବଳା, (ବି) ନାନାବର୍ଣ୍ଣର ସମା-
ବେଶ, ନାନାବିଶେଷ, ଶରତ୍ତିଣୀ, ଚିତ୍ତା-
ଶୁଳ୍କ ଜଳ ।

ଶବ୍ଦଳରେତନ—ୟୁ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ପାତ୍ର
ବା କଷ୍ଟଆଦି କାରଣରୁ ବିଶେଷ ଅସ୍ତିର-
ମତ, ଅନ୍ୟମନସ୍ଥ, (ସ୍ଥୀ) ଶବ୍ଦଳରେତନ ।

ଶବଳା—ସ୍ଥୀ.ବ. (ଶବଳ + ଆ) ବିଶ୍ଵକ
କାମଧେନୁ, ନାନାବର୍ଣ୍ଣୁଶୁଳ୍କ ଶାରୀ,
(ବି) ନାନାବର୍ଣ୍ଣ ଚିତ୍ତିତା (ସ୍ଥୀ) ।

ଶବଳି—ବି. (ଶବଳ + ଇତି) ମିଶ୍ରିତ,
କଣ୍ଠୁ ର ବର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ଵ ।

ଶବଳୀ—ସ୍ଥୀ.ବ.ବି. ଶବଳା ଦେଖ ।

ଶବବାହୁ—ୟୁ.ବି. (ଶବ + ବହୁ +
କ.) ଶବବହୁନକାରୀ, ମତ୍ତାସାଙ୍ଗିଆ,
(ସ୍ଥୀ) ଶବବାହୁକା ।

ଶବବାସ୍ତ୍ର—ୟୁ.ବି. (ଶବବାହୁ + ରନ୍)
ଶବବାହୁକ ଦେଖ, (ସ୍ଥୀ) ଶବବାହୁମା ।

ଶବବ୍ୟବହୃଦୀ—ବ. ଶରୀର ବିଜ୍ଞାନ
ଶିକ୍ଷାର୍ଥ କିମ୍ବା ମୁଖ୍ୟର କାରଣ ନିର୍ଣ୍ଣ-
ସ୍ଥାର୍ଥେ ମୁତ୍ତ ଦେହକୁ ଅସ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା କାହିଁବ ।

ଶବଚିହ୍ନ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମୁତ୍ତ ଦେହ
ବହନର ଗଢ଼ି । [ଶ୍ଵାନ]

ଶବଚୟୁନ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶୁଣାନ, କବର

ଶବଦ୍ରାହାର—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମୁତ୍ତ ଦେହର

ଅସ୍ତି ସଂଶ୍ଲାଭଦ ଅନ୍ତେଷ୍ଟି କିମ୍ବା ।

ଶବସମାଧୀ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମୁତ୍ତ ଦେହର
ଭୁଗର୍ଭ କିବାସ ।

ଶବସାଧନ—ବ. ଅପାତ ମୁତ୍ତ ଦ୍ୱାରା
ମୁତ୍ତ ହୋଇଥିବା କଣ୍ଠିର ମତ୍ତା ଉପରେ
ବସି ତାହିକ ପ୍ରତିମ୍ବା ଦ୍ୱାରା ମନ୍ତ୍ରକପ-
ରୁପ କିମ୍ବା । [ରୁପ ବିଧି ।

ଶବସପ୍ରାର—ବ. ମୁର୍ଦ୍ଧାରକୁ ପୋଡ଼ିନା

ଶବାକାର—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶବପର ଆକାର
କିମ୍ବି । [ତତାନ୍ତି ।

ଶବାମ୍ରି—ୟୁ. ବ. ଶବଦାହର ଅନ୍ତି,
ଶବାତ୍ତାଦନ(ମା)—ବ.ମୁତ୍ତଦେହର ଉପରେ
ଯୋଡ଼ାଯିବା ଆସରଣ ।

ଶବାଧାର—ୟୁ.ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶବନିଧାନ
ପାତ୍ର, କପିନ୍, ଯେଉଁ ବା କାନ୍ତରେ ଶବକୁ
ରଖି କବର ଦେବାକୁ ହୁଏ ।

ଶବାନୁଯାଦି—ୟୁ.ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶବ-
ବାହକ ବିକ୍ରି, ଯେଉଁ ବିକ୍ରିମାନେ
ଶବକୁ ଶୁଣାନକୁ ନିଅନ୍ତି ।

ଶବାନୁଯାଦୀ—ୟୁ.ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶବାନୁ-
ଯାଦିକ ଦେଖ ।

ଶବାନ୍ଦ—ବ. ନିଷ୍ଠାଅନ୍ଦ, ଖାଦ୍ୟ ରୂପେ
ବ୍ୟବହୃତ ଶବ ମାଂସ ।

ଶବାରୁଡ଼—ୟୁ.ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶବ ଉପରେ
ବିଦ୍ୟବା, (ସ୍ଥୀ) ଶବାରୁଡ଼ ।

ଶବାରୁଡ଼ା—ସ୍ଥୀ.ବ.କାଳୀ । [ଶୁଣାକାରି ।

ଶବାଶ—ବି. (ଶବ + ଅଶ୍ରୁ + ଅ) ଶବଦରକ୍ଷନ,
ଶବାସନ—ବ. (ରୂପକ) ଉତ୍ସବାଧନାର୍ଥେ

ଆସନ ରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ଶବ. (ୟୁ.
ବି.ଶ୍ରୀ) ଶବ ଉପରେ ବସି କପ
କରୁଥିବା (ନୟକ୍ରି) ।

ଶବାସନା—ସ୍ଥୀ.ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) କାଳୀ, କାଳିକା

ଶବାସୀନ—ୟୁ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶବ
ଉପରେ ବିଦ୍ୟବା, (ସ୍ଥୀ) ଶବାସୀନା ।

ଶବାକ୍ରିହ—ୟୁ. ବି. ଶବବାସ୍ତ୍ର ।

ଶର—ବ. (ଶର + ଶ୍ରୀ.ଅ) ଧୂନ, ରବ,
ଶ୍ରବନେନ୍ଦ୍ରୟଗ୍ରହ୍ୟ ବିଷୟ, (ମୀ.ଅ)

ଅର୍ଥବୋଧକ ଧୂନ, ଖ୍ୟାତ, ଯଶ, ବିଭିନ୍ନ
ବିଭିନ୍ନରେ ନାମ, ବିଶେଷ, ଅର୍ଥ-

ବାନକ ଏକ ବା ତତୋଧ୍ୟକ ଅଶ୍ଵର,
ବାକ୍ୟର ଅଙ୍ଗ, ବର୍ଣ୍ଣ, ଅଶ୍ଵର, ନାମ,
ଦେବ, ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଓତ୍ତ, କାନ୍ତ ପଦାର୍ଥର ଶୁଣ-
ବିଶେଷ, ଯଦ୍ବିର ଏବା ଶ୍ରବନେନ୍ଦ୍ରୟୁ

ଦ୍ୱାରା ଅନୁଭୂତ ହୁଏ ।
ଶବକର—ୟୁ.ବି. (ଶବ + କୁ + କ.ଅ)

ଧୂନିକାରକ, ଯେ ଶବ କରେ ।
ଶବକରିବା—ଗ୍ରା. କି. (ଜୀବ) କଣ୍ଠ ବା

ଅବସ୍ଥାବାଦ ଦ୍ୱାରା ଧୂନ ଉପାଦନ
କରିବା, ପାତ୍କିକରିବା, (ଜୃତ ପାତାର୍ଥ)
ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିପାଦନ ଦା ଦର୍ଶଣ ଦ୍ୱାରା
ଶବାୟମନ ହେବା ।

ଶବକାଣ୍ଟ—ୟୁ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) କୋଳାହଳ,
ଗୋଳମାଳ, ଶବାଧାୟ ।

ଶବକାର—ହି.ବି. (ଶବ + କୁ + କ.ଅ)

ଶବକାରୀ, ଧୂନିକାରକ, (ସ୍ଥୀ) ଶବକାରୀ ।
ଶବକାରୀ—ୟୁ.ବି. (ଶବ + କୁ + ରନ୍)

ଧୂନିକାରକ, ଯେ ଶବ କରେ, (ସ୍ଥୀ)
ଶବକାରିଣୀ ।

ଶବକୋଷ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶବାର୍ଥ ପ୍ରକା-
ଶକ ଗ୍ରହ, ଅଭିଧାନ ।

ଶବକୋଷକାର—ୟୁ. ବି. ଅଭିଧାନର
ସାଗାହକ, ଅଭିଧାନ ଗ୍ରହକର ।

ଶବଗ—ବ. (ଶବ + ଗମ୍ + ଅ) ଶ୍ରୋଦ,
କଣ୍ଠୀ, ବାୟୁ । [ଜୀବବ୍ୟ ।

ଶବଗୋରର—ୟୁ.ବି. ବେଦାନ୍ତ ଦ୍ୱାରା

ଶବଗ୍ରହ—ୟୁ. ବି. (ଶବ + ଗ୍ରହ + କ.
ଅ) କାନ୍ଦ, କଣ୍ଠୀ, (ଭ.ଅ) ଶବବୋଧ,
ଶବଙ୍କଳ, (ବି) ଶବକୁ ଗ୍ରହଣକାରୀ ।

ଶେରାମ—ୟୁ.ବି. ଶବସମୁଦ୍ର, ସରଗାମ ।
ଶବଗ୍ରୂହୀୟ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶବମାନଙ୍କ

ପ୍ରସ୍ତୋଗରେ ଚର୍ବିରତା, ବାଗିତା ।
ଶବଗୁଳ—ବ. ଏକପ୍ରକାର ନୃତ୍ୟ ।

ଶବଚିନ୍ତି—ୟୁ.ବି. ଶବସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଳଙ୍କାର ।
ଶବଚେର—ବ. ହେଉଁ ଗ୍ରହକର ଅନ୍ୟ

ଗ୍ରହକରକ ରଚିତ ବା ବ୍ୟବହୃତ
ଶବମାନ ଗ୍ରେନ କରେ, ଗ୍ରହତମ୍ବର ।

ଶବ୍ଦଚୌରୀୟ—ବି. ଅପର ଗ୍ରହକାର ବା
ଲେଖକଙ୍କ ରଚିତ ଶବ୍ଦକୁ ଆପଣାର
ବୋଲି ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଆପଣା
ଲେଖାରେ ଉଚ୍ଚ ଶବ୍ଦର ବ୍ୟବହାର ।
ଶବ୍ଦକ୍ଷେତ୍ର—ପୁ. ବି. (ଶବ୍ଦ+ଜ୍ଞାନ+କ.ଅ)
ଯେ ଶବ୍ଦମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଉଚ୍ଚମେ
ଚୁପେ ଥିଲା, (ପୁ) ଶବ୍ଦକ୍ଷେତ୍ର ।
ଶବ୍ଦଚରଣ—ବି.(ଶବ୍ଦର)ଶବ୍ଦ ବା ଧ୍ୱନିର
ତେଉ, ଉପର୍ଯ୍ୟପର ନିଃସ୍ଫୁର ଶବ୍ଦ,
ଅନୁରୂପ ଧ୍ୱନି ।
ଶବ୍ଦନ—ବି.(ଶବ୍ଦ+ଭ.ଅନ) ଶବ୍ଦ, ଧ୍ୱନି,
ଶବ୍ଦକରିବା, (ବି) ଶବ୍ଦାୟମାନ ।
ଶବ୍ଦନୃତ୍ୟ—ବି. ଏକପ୍ରକାର ନୃତ୍ୟ ।
ଶବ୍ଦପତି—ପୁ. ବି. ନାମମାତ୍ର ନେତା,
ଯେଉଁ ନେତାଙ୍କର କେହି ଅନୁଗାମୀ
ବ୍ୟକ୍ତି କି ଥାନ୍ତି ।
ଶବ୍ଦପାତ୍ର—ପୁ. ବି. ଶବ୍ଦ ସହକାରେ
ଗମନକାରୀ,(ଭର)ଶବ୍ଦମ୍ବ ନିପତ୍ତି ।
ଶବ୍ଦପ୍ରକାଶ—ପୁ. ବି. ଶବ୍ଦୋତ୍ତମ, ଶବ୍ଦର
ଉକ୍ତୋଧନ ।
ଶବ୍ଦପ୍ରବୃତ୍ତି—ବି.ଶବ୍ଦର ଉତ୍ସୃତ, ବୈଶେଷ,
ମହିମା, ପଣ୍ଡନ୍ତୀ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ବା ପର୍ଯ୍ୟ,
ଏହି ଚତୁର୍ବିଧ ବାହୁ ନିଷ୍ଠିତି ।
ଶବ୍ଦପ୍ରଭେଦ—ବି. ଶବ୍ଦର ବିଭିନ୍ନତା ।
ଶବ୍ଦପ୍ରମାଣ—ଜ୍ଞାନି.ବି.(ମୁଦ୍ରିତଶାସ୍ତ୍ର)କୌଣସି
ବିଦ୍ଵତ୍ତର କେ ବା କଥନ ଉପରେ
ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ପ୍ରମାଣ, ମୌଣିକ ପ୍ରମାଣ ।
ଶବ୍ଦପ୍ରକ୍ଳିଯା—ଶ୍ର. ବି. (ଶବ୍ଦ+ପ୍ରକ୍ଳିଯା+କ୍ରିୟା)
ଶବ୍ଦଜିଜ୍ଞାସ୍ଯ, ଯେ ଶବ୍ଦ ଜିଜ୍ଞାସା କରେ ।
ଶବ୍ଦପ୍ରମାଣବାଦ—ପୁ. ବି. ଶବ୍ଦ ବିଶ୍ୱର
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନ୍ୟାୟ ଗ୍ରହନେବେଦ ।
ଶବ୍ଦପାଶ—ବି.ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥର ଅନୁସରନ,
ଶବ୍ଦଅର ଜିଜ୍ଞାସା ।
ଶବ୍ଦକ୍ଷେତ୍ର—ଶ୍ର. ବି. (ଶବ୍ଦ+ଭ୍ରତୀ+କ୍ରିୟା)
ଶବ୍ଦମାତ୍ର ପାଳନ କରିବା, ଧର୍ମାର୍ଥ ଶବ୍ଦ
ମାତ୍ର ଧାରଣ କରିବା ।
ଶବ୍ଦଭେଦ—ପୁ. ବି. (ଶବ୍ଦ+ଭ୍ରତୀ+
କ.ଜନ) ଲକ୍ଷ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣର ଶବ୍ଦକୁ ବାରି
ଯେ ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ବିଭିନ୍ନ ପାରନୀ, (ବି)

ରାଜା ଦଶରଥ, ଅଞ୍ଜନ, ଶବ୍ଦକୁ କାରି
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଭେଦକାଶ ବାଣ, ପାତ୍ର, ଶୁଦ୍ଧ୍ୟ-
 ଦ୍ୱାର, (ସ୍ଵି) ଶକତେଷିମୀ ।
ଶବ୍ଦରେଣ୍ଟାବାଣ—ବି. ଶବ୍ଦକାରକ ଅଦୃଶ୍ୟ
 ବ୍ୟକ୍ତି ବା ବହୁକୁ ବିଜ କରିବାକୁ ସମାଧି
 ବାଣ ।
ଶବ୍ଦମୟ—ଶି. ବିଂ (ଶବ୍ଦ + ମୟ)ଶବ୍ଦମୟ,
 ଶବ୍ଦବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, ଶବ୍ଦପୂର୍ଣ୍ଣ, ଧ୍ୱନିବ୍ୟାସ୍ତ, (ସ୍ଵି)
 ଶବ୍ଦମୟୀ ।
ଶବ୍ଦମୟେଣ୍ଟ—ଶ୍ଲୀ. ବି. କେବଳ ଶବ୍ଦ ।
ଶବ୍ଦମାଳ—ପୁ. ବି. ପୋଲ ବାର୍ଷିଶ ।
ଶବ୍ଦମାଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶବ୍ଦମୂଳ, ଶବ୍ଦ-
 ଶ୍ଵର ର୍ମୀ ବିରଚିତ ଅଭିଧାନ ।
ଶବ୍ଦଯୋଗନ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ର) ଶବ୍ଦର ଉତ୍ସର୍ଗ
 ସ୍ଥାନ, (ବ୍ୟାକରଣ) ଶବ୍ଦର ମୂଳ ବା
 ପ୍ରକୃତ ଧାର୍ଯ୍ୟ, ବେଦକର୍ତ୍ତା ।
ଶବ୍ଦରୁତ—ଶି. ବି. ନିଃଶ୍ଵର, ଶବ୍ଦଶ୍ଵନ୍ତ ।
ଶବ୍ଦରୁତିମ୍ବଦେଶ୍ଵର—ପୁ. ବି. ଶିବଙ୍କର
 ନାମନ୍ତର ।
ଶବ୍ଦରୂପ—ବି. (ଶବ୍ଦ + ରୂପ) ଉତ୍ସର୍ଗ;
 (ବ୍ୟାକରଣ)ଉଦ୍‌ଦିନ ବିଭିନ୍ନ, ବନନ,
 ନିଃଶ୍ଵର ଓ କାରକରେ ଶବ୍ଦର ଉଦ୍‌ଦିନ
 ଆକୃତି ।
ଶବ୍ଦରେଚନ—ଶ୍ଲୀ. ବି. (ବୈଦ୍ୟନ)ଉତ୍ସର୍ଗ ।
ଶବ୍ଦରୁତ୍ସ୍ଵ-ଶି. (୭ତ୍ତବ୍ର)ଶବ୍ଦରଙ୍ଗ ଦେଖ
ଶବ୍ଦରୁତ୍ୱ—ଶି. ବି. ଶବ୍ଦବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, ଶବ୍ଦଶାଳୀ,
 ଯହିଁରେ ଶବ୍ଦ ଅଛି, (ଅ)ଶବ୍ଦଶୂନ୍ୟ, ଶବ୍ଦ-
 ପରି ।
ଶବ୍ଦବହୁ—ବି. (ଶବ୍ଦ + ବହୁ + କ. ଅ)
 ଶବ୍ଦକୁ ଯେ ଏକ ପ୍ଲାନେଟୁ ଅନ୍ୟ ପ୍ଲାନକୁ
 ବହୁ ନିଃସ୍ଵର ଆକାଶ, କାମ୍ପ ।
ଶବ୍ଦବ୍ୟକ୍ତିଲ—ବି. ଯହିଁରେ ଅନେକ ଶବ୍ଦ
 ଆଏ, କହୁ ଧ୍ୱନିଯୁକ୍ତ ।
ଶବ୍ଦବାରିଧି—ପୁ. ବି. ଶବ୍ଦ ସମୁଦ୍ର ।
ଶବ୍ଦବିଜ୍ଞାନ—ବି. ଶବ୍ଦଶାସ୍ତ୍ର, ଶବ୍ଦ ସମ୍ବନ୍ଧେ
 ଧାରବାହିକ ଜ୍ଞାନ(ବ୍ୟାକରଣ) ।
ଶବ୍ଦବିଦ୍ୟା—ବି. ଶବ୍ଦ ବିଷୟକ ଶାସ୍ତ୍ର,
 ବ୍ୟାକରଣାଦି ।

ଶକ୍ତିନାୟକ—ବି. ଅଥବୋଧକ ଶକ୍ତି-
 ମାନଙ୍କୁ ସଥାପ୍ନାକରେ ବସାଇବା, ଶକ୍ତି-
 ମାନଙ୍କର ଚିହ୍ନଳାପୁର୍ବକ ସ୍ଥାପନ ।
 ଶକ୍ତିଗ୍ରେହ—ପୁ. ବି. ଯେଉଁ ବିଗ୍ରେହ
 ବାସ୍ତବ ବା ଭବଗତ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ
 ଶକ୍ତି ଜଣାପଡ଼େ ।
 ଶକ୍ତିଶେଷ—ପୁ. ବି. ବିଶିଷ୍ଟଙ୍କ, ବହୁ-
 ବଚନରେ ବିଭିନ୍ନ ଶକ ପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ
 ତୁଳାଏ ।
 ଶକ୍ତିକୁତ୍ତି—ସ୍ଵୀ. ବି. ଶକ୍ତିର କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ଶକ୍ତିବଧ—ପୁ. ବି. ଶକ୍ତିଶିଖି ସେହି ଶକ
 ଅନୁସାରେ ଶକକାଣ୍ଠ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବନ୍ଧୁକୁ
 ଦିନ୍ଦରା ।
 ଶକ୍ତିବେଧ୍ୟ—କୁ. ବି. ଶ୍ରୁତିଶବାନୁସରଣ
 ଦ୍ୱାରା (ଅତ୍ୟନ୍ତ ବନ୍ଧୁକୁ) ଦିନ୍ଦବାର ଭବ
 ବା ଧର୍ମ ।
 ଶକ୍ତିବେଧୀ—ପୁ. ବି. (ଶକ୍ତି + ବ୍ୟଧି +
 କ. ଜନ) ଶକ୍ତିରେବୀ ଦେଖ, (ବି)ଶକ୍ତା
 ଦଶରଥ, ଅଞ୍ଜନ, ଶକ୍ତିରେବୀ ବାଣୀ,
 ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ବା କାଣ୍ଠର ଶକ୍ତିରେ
 ଶନ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତିଲନ୍ତେ ।
 ଶକ୍ତିବେଧ୍ୟ—ବି. ଶକ୍ତିମାତ୍ର ଶୁଣି ଯାହାକୁ
 ବିନାୟାଏ ।
 ଶକ୍ତିବୋକ୍ତି—ପୁ. ବି. (ଶକ୍ତି + ବ୍ୟଧି +
 କ. କୃତ) ଶକ୍ତି, (ସ୍ଵୀ) ଶକ୍ତିବୋକ୍ତି ।
 ଶକ୍ତିବୋଧ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶକ୍ତିର ବା
 ଧୂନର ଜ୍ଞାନ, ଶକ୍ତିର ଅର୍ଥ ବୁଝିବା,
 (ସ୍ଵୀତିଶାସ୍ତ୍ର) ସାକ୍ଷିଦ୍ୱାରା ପାପ୍ତ ଜ୍ଞାନ,
 ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ସାକ୍ଷିର ପ୍ରମାଣରୁ ମିଳେ ।
 ଶକ୍ତିବ୍ୟୁ—ବି. (ବୁଝିକ. କିମ୍ବା ରୟ)
 ଶକ୍ତିବ୍ୟୁ ବ୍ୟୁତ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ, ଶ୍ରୁତି, ବେଦ ।
 ଶକ୍ତିକୁତ୍ତି—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶକ୍ତି କ୍ଷମତା
 ବା ଅର୍ଥ, ଶକ୍ତିର ଅଭିଧା, ଲକ୍ଷଣ,
 ବ୍ୟଞ୍ଜନାଆଦ ଅର୍ଥବୋଧକ ବୃତ୍ତିରୟ ।
 ଶକ୍ତିଶାସ୍ତ୍ର—ବି. ବିଧାକରଣଶାସ୍ତ୍ର, ଧ୍ୟାନଶାସ୍ତ୍ର
 ଶକ୍ତିଶିଳ୍ୟ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ନିଃଶ୍ଵର, ମାରକ,
 (ସ୍ଵୀ) ଶକ୍ତିନାୟକ ।
 ଶକ୍ତିଶେଷ—ବି. ଶକ୍ତି ଶେଷାଂଶ ।
 ଶକ୍ତିଶେଷ—ବି. ଯେଉଁ ଶକ ଦୂର ବା

ତତୋଧ୍ୟକ ଅର୍ଥରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଏ ।	ନର ଉପସ୍ଥିତ ।	ଦନକାରୀ କାବ୍ୟାଙ୍ଗବିଶେଷ ।
ଶବ୍ଦମୂଳ—ବି. (ଡତତ୍ରୀ) ଗୁଡ଼ିଏ ଶବ୍ଦର ଏକହି ଲିଖନ, ଅଭିଧାନ, ଶବ୍ଦକୋଷ ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ବାଗାଭିମୂଳ, ଆଭିନ୍ଦୁରସ୍ତୁ ଶବ୍ଦ ।	ଶବ୍ଦିତ—ବି.ବି. (ଶବ୍ଦ+ଇତି) ଧୂନିତ, ଜିନାତିତ, ଆହୁତି ।
ଶବ୍ଦମୂଳ—ଶ୍ରୀ.ବି.ଶଶିର ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାୟକ ନାମ ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—କ୍ଲୀ. ବି. କଂସାକାମକ ଧାରୁ ।	ଶବ୍ଦି—ଶି.ବି. ଶବ୍ଦବିଶେଷ ।
ଶବ୍ଦମୂଳ—ଶି.ବି. ଯାହାଠାରୁ ଶବ୍ଦର ଉପସ୍ଥିତ ହୁଏ, (ବି.ବ.ଶ୍ରୀ) ବାମ୍ବୁ ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—ପୁ. ବି. ବିଷ୍ଣୁ, (ବି-ଶବ +ଅରି+ମୂ-+କ.ଅ) ଯାହା ଶବ୍ଦର ଗଢିଠାରୁ ଚଞ୍ଚଳତର, ଶବ୍ଦାଶତ ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (କ.ଧା) ଶବ୍ଦମୂଳ ଦୟା, କାନ ।
ଶବ୍ଦମୂଳ—ବି. (ବୁ-କ.ଧା) ସମ୍ବ୍ରଦତ୍ତ ଅପରିମେୟ ବା ଅସୀମ ଶବ୍ଦମୂଳ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ଶବ୍ଦକୋଷ ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—ବି. ପାତ୍ର ଅପରିମେୟ କରିବା ପାଇଁ ତହିଁର ଅଳ୍ପ ଶବ୍ଦର ଯୋଜନ ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—ପୁ. ବି. (ଶଶୀ+କ.ଅଳ) ଶବ୍ଦ ଦେଖ ।
ଶବ୍ଦମୂଳ—ବି. (ବ୍ୟାକରଣ) ଯେଉଁ ଅଙ୍ଗରେ ଶବ୍ଦମାନଙ୍କର ବ୍ୟୁଧି, ଭେଦ ଓ ବୁପାନ୍ତରଥାଦ ଆଲୋଚନା ହୋଇ ଥାଏ ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶବ୍ଦର ଅନୁ- କରଣ, ଶବ୍ଦ ନକଳ, କରିବା ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—ପୁ. ବି. ଶବ୍ଦକୁଣ୍ଡ ପୁଣ୍ଡ କରିବା ପାଇଁ ତହିଁର ଅଳ୍ପ ଶବ୍ଦର ଯୋଜନ ।
ଶବ୍ଦମୂଳ—ଶ୍ରୀ.ବି.ଶବ୍ଦର ପୁଣ୍ଡ ବ୍ୟବହାର, କାବ୍ୟକଳଳତା ବୃତ୍ତିପରିମଳ ନାମକ ଶବ୍ଦର ଏକାଂଶ ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶବ୍ଦର ଅନୁ- କରଣ ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—କ୍ଲୀ.ବି. ତେବୁଆର ଶିଫ- ପର ଅଶ୍ୟା ଅସ୍ମନ ବା ଅଳୀକ ବିଷ୍ଣୁରେ ଉଦାହରଣ ଦେବାରେ ଏହା ଶବ୍ଦ ପ୍ରୟାନ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।
ଶବ୍ଦମୌଦ୍ରୀୟ—ବି. (ଡତତ୍ରୀ) ଶବ୍ଦମାନଙ୍କ ଉଚ୍ଚାରଣର ସୁମେତା ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶବ୍ଦର ଉପସ୍ଥିତ ସ୍ଥାନ—ବି.ବି. ଶବ୍ଦମୂଳର ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—ବି. ବାଜ, ଶେଖ, ଛାଙ୍ଗା ଶବ୍ଦମୂଳ—ପୁ.ବି.ନାନ, ଶେଖ, ଛାଙ୍ଗା ।
ଶବ୍ଦମୌଦ୍ରୀୟ—ବି. (ଡତତ୍ରୀ) କୌଣସି ଲେଖାରେ ବା ଶୈଳୀରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଶବ୍ଦ- ମାନଙ୍କ କୋମଳତା ବା ସୁନ୍ଦରତା ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶବ୍ଦମୂଳର ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—ପୁ. ବି. ଶବ୍ଦକୁଣ୍ଡ କରୁ, କର୍ପୁର ।
ଶବ୍ଦମୋଟ— ପୁ. ବି. ବାକ୍ୟମୋଟ, ବହୁଭୂତ ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶବ୍ଦମୂଳର ଉପରେ ଅନୁପନାନ ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—କ୍ଲୀ.ବି.ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକାଙ୍କର ରତ ସମୟରେ ପରମ୍ପର ଅଙ୍ଗରେ କରିବା ନଖାଗାତ ।
ଶବ୍ଦମୂଳ—ବି. (ଶ୍ରୀ.ବି.) ମାରବ, ନିଃଶବ୍ଦ, ଶବ୍ଦମୂଳ, (ବି) ଶବ୍ଦମାନଙ୍କର ଏପରି ପ୍ରସ୍ତୁତ ଯାହା ପୁଷ୍ପାର୍ଥୀମାନେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଯାହା କରି ନାହାନ୍ତି ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶବ୍ଦମୂଳର ଉପରେ ଅନୁପନାନ ।	ଶବ୍ଦମୂଳ—ପୁ. ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ବିଷ୍ଣୁ, ଶଶାଙ୍କ, ଚନ୍ଦ୍ର, ନୃପବିଶେଷ, ଚିତ୍ତ- ରେଖାଙ୍କ ପୁଣ୍ଡ ।
ଶବ୍ଦମେରୁକ—ବି. (ବି.ଶ୍ରୀ) ଶବ୍ଦରୁ ନାତ ଶବ୍ଦକର—ବି. (ଡତତ୍ରୀ) (ନ୍ୟାକରଣ) ଶବ୍ଦମୋଦିନ, ଧାରୁ, ଶବ୍ଦକୋଷ ।	ଶବ୍ଦମେରୁକ—ବି. (ବି.ଶ୍ରୀ) (ଡତତ୍ରୀ) ଅଭିଧାନ ।	ଶବ୍ଦମେରୁକ—ବି. (ବି.ଶ୍ରୀ) (ଡତତ୍ରୀ) ଅଭିଧାନ ।
ଶବ୍ଦମେରୁକ—କ୍ଲୀ.ବି. ଧାନ୍ତିଶ୍ଵର ଉଚ୍ଚାରି ଓ ଶବ୍ଦ ଓ ଅକ୍ଷର, ଶବ୍ଦକ୍ଷାପକ ଅକ୍ଷର ।	ଶବ୍ଦମେରୁକ—ବି. ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥକୁ ପ୍ରକଟି- ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝାଇ ଦିଏ, ଅଭିଧାନ- କାର, ଅଭିଧାନ ।	ଶବ୍ଦମେରୁ—ବି. ଶବ୍ଦମୋଦିନ ।
ଶବ୍ଦମେରୁ—ବି. ଉଚ୍ଚେଷ୍ଟରରେ ବା କୋରୁ ସହିତ କଥିତ ଶବ୍ଦ ।	ଶବ୍ଦମେରୁ—ବି. ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥମାନଙ୍କୁ ଏକ ସକରିବା ।	ଶବ୍ଦମେରୁ—ବି. (ବି.ଶ୍ରୀ) ଚନ୍ଦ୍ର, ଶଶଲାଙ୍ଘନ—ପୁ.ବି. (ବି.ଶ୍ରୀ) ଚନ୍ଦ୍ର, କର୍ପୁର ।
ଶବ୍ଦମେରୁ—ବି. ବି. ଶବ୍ଦମୂଳ କଥ-	ଶବ୍ଦମେରୁ—ବି. ଶବ୍ଦର ଶୋଭା ପ୍ରପା-	ଶବ୍ଦମେରୁ—ବି. ଅଭ୍ୟନ୍ତ ହସନି, ତ,

ଅତ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପ୍ରଦୟ, କିଂକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବିବୁଦ୍ଧ ।
 ଶଶବ୍ୟପ୍ରତି—ବି.ଅତ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପ୍ରଦୟ ଓ ଭାବ-
 ହେବା ଅବସ୍ଥା ।
 ଶଶବ୍ୟପ୍ରତି—ଗ୍ରା.ଟି. ବି. ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିଶ-
 ନ୍ତ ଭାବରେ, ସମ୍ମନେ ।
 ଶଶବ୍ୟମିଳା—ସ୍ତ୍ରୀ ଚ. ଜୀବନୀ ଲତା ।
 ଶଶବ୍ୟଳୀ—ବି.ରଙ୍ଗା ଯମୁନାର ମୟବର୍ତ୍ତୀ
 ଦେଶ ।
 ଶଶା—ଗ୍ରା. ବି. (ସଂ-ଶଶକ) ଠେକୁଆ,
 (ସଂ-ହୃଦୟଶଶି)କାକୁଡ଼ି,କଣିଆଳି କାକୁଛାନ୍ତି
 ଶଶାଙ୍କ—ପୁ.ବ. (ବ.ଶଶ) ଚନ୍ଦ୍ର,କର୍ପୁର ।
 ଶଶାଙ୍କକୁଳ—ବ. (ଗତତ୍ର) ଚନ୍ଦ୍ରଖଣ୍ଡ ।
 ଶଶାଙ୍କଜ—ପୁ.ବ. (ଶଶଙ୍କ+ଜନ୍ମ+
 ଅ) ଚନ୍ଦ୍ରମୁଦ୍ର, ବୁଧ ।
 ଶଶାଙ୍କମୁକୁଟ—ପୁ.ବ. (ବ ଶଶ) ଶିବ ।
 ଶଶାଙ୍କମୌଳି—ପୁ.ବ. (ବ.ଶଶ) ଶିବ ।
 ଶଶାଙ୍କରେ(ଲେ)ଖ—ବ. ଶିଶୁଚନ୍ଦ୍ର,
 ଶିଶୁଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଶଶାଙ୍କଶରେ—ପୁ.ବ. (ବ.ଶଶ) ଶିବ ।
 ଶଶାଙ୍କସୁତ—ପୁ.ବ. (ଗତତ୍ର) ଚନ୍ଦ୍ରକଣ
 ପୁଦି ବୁଧ ।
 ଶଶାଙ୍କାର୍ତ୍ତ—ପୁ. ବ. ଅର୍ଚଚନ୍ଦ୍ର,ଶିବ ।
 ଶଶାଙ୍କାପଳ—ପୁ. ବ. ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତମଣି
 ଶଶାଙ୍କୁଳୀ-ସ୍ତ୍ରୀ. ବି.ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଫଳଶକ୍ତିଶର୍ମେ
 କାକୁଡ଼ି, କଣିଆଳି କାକୁଡ଼ି ।
 ଶଶାଦ—ପୁ. ବ. (ଶଶ+ଅଦ୍ଵୀତ+କ.ଅ-
 ଶେନପଣୀ, ଛଞ୍ଚାଶ, ରକ୍ଷାକୁଳ, ପୁଦି ।
 ଶଶାଦନ—ପୁ. ବ. (ଶଶ+ଅଦ୍ଵୀତ+କ.
 ଅନ) ଶେନପଣୀ, ବାଜପଣୀ, ଛଞ୍ଚାଶ
 ଶଶିକର—ବ. (ଗତତ୍ର) ଜୋଷ୍ଣ୍ଵା, ଚନ୍ଦ୍ର-
 କିରଣ ।
 ଶଶିକରଲେକିତ—ବି. (ଗତତ୍ର) ଚନ୍ଦ୍ର-
 କିରଣଦ୍ଵାରା ଆଲୋକିତ ବା ଉତ୍ତଳ
 ହୋଇଥିବା ।
 ଶଶିକଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଗତତ୍ର) ଚନ୍ଦ୍ରକଳା,
 ଚନ୍ଦ୍ରକର ଥାଣ ୧୫ଗେଟି, ପଞ୍ଚଦଶା-
 ଶତର ସମ୍ମତ ଛନ୍ଦୋବିଶେଷ ।
 ଶଶିକାନ୍ତ—ଶ. (ବ.ଶଶ) କୁମୁଦ, କରି;
 ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତମଣି ।

ଶଣିକେହୁ—ପୁ. ବ. ବୁଦ୍ଧରେତ |
 ଶଣିକାଟି—ବ. (ଡତତ୍ର) ଶଣିମ୍ବୁଗ
 ଦୁଇଟି ଅପ୍ରା ବା ଶଙ୍କେ |
 ଶଣିଶ୍ଵର—ବ. ଶିବ, ବିଦ୍ୟାଧରରେତ,
 ଚନ୍ଦ୍ର କଳା, ଚନ୍ଦ୍ର ଅଂଶ |
 ଶଣିଶୁଦ୍ଧ୍ୟା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ଶୃଷ୍ଟିମୟ, ଯାତିମୟ
 ଶଣିଶ୍ଵର—ପୁ.ବ. ଚନ୍ଦ୍ରଶ୍ଵର |
 ଶଣିଜ—ପୁ. ବ. (ଶଣି+ଜନ+ଅ)
 ବୃଧଶ୍ଵର | [ଔଷଧ]
 ଶଣିଜବନ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) କୁମଦ, କଇଁ
 ଶଣିଠାର—ଶ୍ରୀ.ବ. ଓଡ଼ିଆର ଏକପ୍ରକାର
 ଠାର | [ଚନ୍ଦ୍ର ପୁରୀ]
 ଶଣିଜନସ୍ଥ—ପୁ. ବ. (ଡତତ୍ର) ବୃଧ
 ଶଣିଦେବ—ପୁ.ବ. ରମ୍ଭଦେବ ବାଳ
 ଶଣିଦେବ—କୁମାର.ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମୁଚିଶିର
 ନକ୍ଷତ୍ର |
 ଶଣିଧର—ପୁ.ବ. ଶିବ |
 ଶଣିଧୁର—ପୁ.ବ. (ଡତତ୍ର) ବୃଧ |
 ଶଣିପ୍ରଭ—କୁମାର.ବ. (ଶଣିନ୍+ପ୍ରଭ)କୁମଦ
 କଇଁ, ମୁକ୍ତା, ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତମଣି, (ବି)
 ଚନ୍ଦ୍ରକପର ପାତ୍ରମାନ, ଚନ୍ଦ୍ରକିରଣସତ୍ତ୍ଵ
 ଶୁଭ୍ରବର୍ଣ୍ଣବିଶିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶଣିପ୍ରଭ |
 ଶଣିପ୍ରଭ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ଡତତ୍ର) ଲେଖାଶ୍ରୀ |
 ଚନ୍ଦ୍ରକିରଣ, (ବ.ଶ୍ରୀ)କୁମଦ, କଇଁ |
 ଶଣିପ୍ରିୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ୨୭ଟି ନକ୍ଷତ୍ର, ୨୭ଟି
 ନକ୍ଷତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରକ ପହାଁ |
 ଶଣିଭାଲ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମହାଦେବ
 (ପୁ.ବି)ଯାହାଙ୍କ ଭଲରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଅଛି
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶଣିଭାଲ |
 ଶଣିଭାଲିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ଶଣିନ୍+ଭାଲି+
 ଲାନ୍+ରା) ଯାହାଙ୍କ ଲଲଟରେ ଚନ୍ଦ୍ର-
 ଅଛି, (ବି) ଦୂରୀ |
 ଶଣିଭାଲ—ପୁ.ବ. (ଶଣିନ୍+ଭାଲି+ଲାନ୍)
 ଶିବ, ମହାଦେବ, (ପୁ.ବି) ଯାହାଙ୍କ
 ମନ୍ତ୍ରକରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଅଛି |
 ଶଣିଭୁଷଣ—ପୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)ଶିବ, ଚନ୍ଦ୍ର-
 ବୃଦ୍ଧ, (ପୁ.ବି-ବ.ଶ୍ରୀ) ଚନ୍ଦ୍ର ଯାହା-
 ଙ୍କର ଅଳଙ୍କାର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶଣିଭୁଷଣା |
 ଶଣିଭୁତ—ପୁ.ବ. (ଶଣିନ୍+ଭୁତ+କିପା)

ଶିବ, ମହାଦେବ, (ବି°) ଶଶଭୂଷଣ
 ଦେଖ ।
 ଶଶମଣି—ପୁ°. ବି. ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତମଣି ।
 ଶଶମଣ୍ଡଳ—ବି. (ଗତତ୍) ଚନ୍ଦ୍ରମଣ୍ଡଳ ।
 ଶଶମନ୍—ପୁ°. ବି° (ଶଶନ୍ + ମନ୍) ଚନ୍ଦ୍ର-
 ସ୍ଵତ । [ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ।]
 ଶଶମୁଣ୍ଡଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି°. (ଶଶନ୍ + ମୁଣ୍ଡ + ଲି)
 ଶଶମୌଳି—ପୁ°. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶିବ ।
 ଶଶରେଣ୍ଯ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶଶାଙ୍କ ରେଣ୍ଯ
 ଦେଖ, ଉପେନ୍ଦ୍ରଭଞ୍ଜଙ୍କ ଅପ୍ରକଟିତ
 ଶୁଦ୍ଧ କାବ୍ୟ ଓ ଉତ୍ତର ନାୟିକା,
 ବାଜିର ରଜା ପଦ୍ମକାର ହରଚନ୍ଦନଙ୍କ
 ପ୍ରଶାନ୍ତ କାବ୍ୟ ଓ ଉତ୍କଷ୍ଟତ ନାୟିକାର
 ନାମ ।
 ଶଶଲେଖା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶଶାଙ୍କ ରେଣ୍ଯ ଦେଖ,
 ବାକୁରୀ, ଶୁଳ୍କରୀ, ଛନ୍ଦୋବିଶେଷ ।
 ଶଶବଣ୍ଣ—ପୁ°. ବି. ଚନ୍ଦ୍ରବଣ୍ଣ ।
 ଶଶବଦନ—ପୁ°. ବି°. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଚନ୍ଦ୍ରଜ୍ଞ
 ଦେଖିଲ ପର ଯାହା ମୁହଁ ଦେଖିଲେ
 ଆନନ୍ଦ ଆସେ, ମୁଦ୍ରର ମୁଦ୍ରିତିଷ୍ଠ୍ୟ ।
 ଶଶବଦନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି°. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶଶମୁଣ୍ଡଳ,
 ଚନ୍ଦ୍ରନାନା, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବି) ଛନ୍ଦୋଭେଦ ।
 ଶଶବାଟିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପୁନନବା, ପୁରୁଣୀ ।
 ଶଶବିମଳ—ଶ୍ରୀ. ବି°. ଚନ୍ଦ୍ରଭୂଲ୍ଲି ନିର୍ମଳ ।
 ଶଶବିଜ୍ଞାମଣି—ପୁ°. ବି. ଶିବ ।
 ଶଶିଶେଖର—ପୁ°. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶିବ,
 ମହାଦେବ ।
 ଶଶିସେଣା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓଡ଼ିଆ କବି ପ୍ରତାପ-
 ରାଜଙ୍କ ପ୍ରଶାନ୍ତ କାବ୍ୟ ଓ ଜାହାର
 ନାୟିକାର ନାମ ।
 ଶଶିପୁତ୍ର—ପୁ°. ବି. ଚନ୍ଦ୍ରପୁତ୍ର, ବୁଧ ।
 ଶଶୀ—ପୁ°. ବି. (ଶଶି + ରନ୍) ଶଶାଙ୍କ,
 ଚନ୍ଦ୍ର, କର୍ପୁର ।
 ଶଶିଶ—ପୁ°. ବି. ଶିବ, କାର୍ତ୍ତିକେୟ ।
 ଶଶୁ—ଶ୍ରୀ. ପୁ°. ବି. (ପ-ଶଶୁର) ଅପଣା
 ଦ୍ୱାମୀ ବା ଶୀକର ପିତା ।
 ଶଶଶାର୍ଣ୍ଣ-କୁରୀ. ବି. (ଗତତ୍) ଠେକୁଆଲୋମ ।
 ଶଶୋଳକମୁଣ୍ଡଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସନ୍ଧାନୁତ୍ତର
 ମାତ୍ରଭେଦ ।

ଶର୍ଷର—ଆଶ୍ରମୀକ.ବର୍ତ୍ତମନଃପୁନଃ
ବାରମ୍ବାର,ସରଦା,ଚିରମ୍ବାୟୀଭବରେ
ଶର୍ଷଣୀ—ସୀ. ବି. ବୃକ୍ଷବିଶେଷ, ହର୍ତ୍ତ
ବୃକ୍ଷର ଫଳ ।

ଶର୍ଷୁ(ସ୍ଵୁ)ଲ—ବି. (ଶର୍ଷୁ+ସା) + କ.ଲୁଲ) ଶେରିଲମାଛ,ଶାହାନ ମାଛ,ବୃକ୍ଷବିଶେଷ,
କରଞ୍ଜ, ଚକୁଳପିଠା, କର୍ଣ୍ଣର ଛିଦ୍ର ।
ଶର୍ଷୁ(ସ୍ଵୁ)ନ—ବି.(ଶର୍ଷୁ+ସା)+ନୁଲ + ଆ)
ତିଶ୍ରୁଲାଭ ମିଶ୍ରିତ ଯନାଗୁ ।

ଶର୍ଷୁ(ସ୍ଵୁ)ଲ—ବି. (ଶର୍ଷୁଲ+ରା) କର୍ଣ୍ଣ-
ରାତ୍ରି, ଲୁଚ, ଚକୁଳପିଠା, ଶାଲମାଛ,
ଶର୍ଷୁଲା ଦେଖ ।

ଶର୍ଷୁ(ସ୍ଵୁ)ଲ—ବି. ଶର୍ଷୁଲୀ ଦେଖ ।
ଶର୍ଷୁଷ୍ଟ—କ୍ଲୀ.ବି. (ଶର୍ଷୁ+ମୀ.ପକଅଳ
ଦାସ,ମଳ ଦୂରା,ବୁଦ୍ଧିର ନାଶ,ବିଶ୍ଵାସ-
ହାନି, ପ୍ରତିଭାର ନାଶ ।

ଶର୍ଷୁଷ୍ଟଭୁଲ—ସୁଂ. ବି. (ଶର୍ଷୁ+ଭୁଲ+
କିପ) ବାଳତ୍ରଣ ଉତ୍ତରକାଶ ।

ଶର୍ଷୁଷ୍ଟ)ଭ୍ରମ—ସୁଂ. ବି. ଭୃତ୍ୟଭ୍ରମ ।
ଶର୍ଷୁଷ୍ଟ)ଶୟୋ—ବି. (କ.ଧା) କଥାଳ
ଯାସରେ ଚିତ୍ତ ଶେଯ ନା ବିଶେଷ ।

ଶର୍ଷୁ(ପ୍ରାଣାମ—ବି. ପାପ ଯୋଗୁଁ ଶରୁଆ
ବର୍ଣ୍ଣ ଦେଖାଯାଉଥିବା ଭୂମି ।

ଶର୍ଷୁ(ପ୍ରମନ୍ତୁନ—ବି. (ଗତତ୍ତ୍ଵ) ନବ-
ତୃତୀୟବ୍ୟାପ ଆହ୍ଲାଦିତ (ପ୍ଲାନ) ।

ଶର—ଗା.ନି. (ଫ୍ର-ଶେଷ) ମଞ୍ଜି ଭିତରର
କୋମଳ ଦୂର୍ବ୍ୟ ।

ଶରମ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶର୍ଷୁ+ଭା.ଅନ) ଯଙ୍ଗ
ନିମନ୍ତେ ପଣ୍ଡହତ୍ୟ,ମାରଣ,ବଧ,ବିନାଶ,
(ଅଧ୍ୟ.ଅନ) ପଣ୍ଡଙ୍କ ବଳିକାନ ହୁଅ ।

ଶର—କ୍ଲୀ.ବି. (ଶର୍ଷୁ+ମୀ.ତ) ସୁଖ,
କଲ୍ପାଣ, ଦେହ, ଶରାର, (ବି) ସୁଖୀ,
ଆନନ୍ଦ, କଲ୍ପାଣୟକ, ପଣ୍ଡତ, ସୁତ,
ଦିକ୍ଷାତ୍ । [ଦିକ୍ଷାନା]

ଶର୍କ—କ୍ଲୀ.ବି. (ଶର୍ଷୁ+କ) ଅଙ୍ଗୁଳୀ,
ଶର୍କଲେଜିକ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ପ୍ରତିଶ୍ରୁତ
କେଶମୁକ୍ତ ।

ଶର୍ତ୍ତ—ଗା.ବି. (ଫ-ଶ୍ରେ) ସୁଦେଶ୍ଵା,
ସୁଲଭ, (ବି) ସୁଲଭ ମୂଳ୍ୟ ।

ଶର୍ତ୍ତ—ବି. (ଶର୍ଷୁ+ଭା.ତ) ପ୍ରଣଂସା,
ପୁତ୍ର ।

ଶର୍ତ୍ତ—କ୍ଲୀ.ବି. (ଶର୍ଷୁ+ଶ.ତ) ଲୌହ,
ବଢ଼େଇ କମାରଥାଦିଙ୍କ ଯନ୍ତ୍ର ବା
ହୃଦୟାର, ପ୍ରହରଣ, ଆୟୁଧ, ତେଜ୍ଜ୍ଵଳ ।

ଶର୍ତ୍ତକ—କ୍ଲୀ.ବି. (ଶର୍ଷୁ+କ) ଲୌହ,ଲୁହ
ଶାକକର୍ମ—କ୍ଲୀ.ବି. (ଶର୍ଷୁ+କ) ଲୌହ,ଲୁହ
ଆଠପକାର ଶର୍ତ୍ତକର୍ମାର ।

ଶର୍ତ୍ତକିଳ—ସୁଂ.ବି. ଶର୍ତ୍ତପୁତ୍ର ।

ଶର୍ତ୍ତକାରକ—ବି. ଯେଉଁ ଲୋକ ଶର୍ତ୍ତ
ନିର୍ମାଣ କରେ, ଶୈନିର୍ମାଣ ।

ଶର୍ତ୍ତକୋଷତ୍ତରୁ—ବି. ମଦାପିଣ୍ଡିତୁଷ୍ମଷ ।

ଶର୍ତ୍ତକୁଷତ—ବି. ଶର୍ତ୍ତାନ୍ତଯୋଗୁଁ କ୍ଷତ ।
ଶର୍ତ୍ତଗୁହ—ବି. (କ.ଧା) ବହୁ ଶର୍ତ୍ତ ଥିବା
ଗର ।

ଶର୍ତ୍ତଗରଣ—ବି. (ଗତତ୍ଵ) ଯୁକ୍ତାର୍ଥ ଶର୍ତ୍ତକୁ
ଦ୍ଵାରା ଧରିବା ।

ଶର୍ତ୍ତଗ୍ରାହକ—ସୁଂ.ବି. ସେ ଯୁକ୍ତାର୍ଥ ଶର୍ତ୍ତ
ଧରେ, (ସୀ) ଶର୍ତ୍ତଗ୍ରାହକ ।

ଶର୍ତ୍ତଗ୍ରାହକ—ସୁଂ.ବି. ସେ ଯୁକ୍ତାର୍ଥ ଶର୍ତ୍ତକ
ଦେଖ, (ସୀ) ଶର୍ତ୍ତଗ୍ରାହକ ।

ଶର୍ତ୍ତଗ୍ରାହଣ—ବି. (ଗତତ୍ଵ) ସୁତରୁ ବିରତ
ପ୍ରସାଦ ପ୍ରସାଦ କରିବା ।

ଶର୍ତ୍ତଗ୍ରାହଣ—ସୁଂ.ବି. (ଶର୍ଷୁ+ଗବ+ରନ)
ଯେଉଁ କଞ୍ଚିତ୍ ଶର୍ତ୍ତ ବ୍ୟବହାର କରି
ଶବ୍ଦକା ନିଷାଦ କରେ,ଶର୍ତ୍ତ ବ୍ୟବସାୟୀ

ଶର୍ତ୍ତତ୍ୟାଗ—ବି. (ଗତତ୍ଵ) ସୁତରୁ ବିରତ
ହେବାପାଇଁ ଶର୍ତ୍ତକ ପରତ୍ୟାଗ କରିବା ।

ଶର୍ତ୍ତତ୍ୟାଗ—ସୁଂ.ବି. (ଶର୍ଷୁ+ତ୍ୟାଗ)
ଯେଉଁ କଞ୍ଚିତ୍ ଶର୍ତ୍ତ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲୁବା କରୁଥିଲୁବା ।

ଶର୍ତ୍ତତ୍ୟାଗ—ବି. (ଶର୍ଷୁ+ତ୍ୟାଗ)
(ସୀ) ଶର୍ତ୍ତତ୍ୟାଗ ।

ଶର୍ତ୍ତତ୍ୟାଗ—ବି. (ଶର୍ଷୁ+ତ୍ୟାଗ)
ଯେଉଁ କଞ୍ଚିତ୍ ଶର୍ତ୍ତ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲୁବା କରୁଥିଲୁବା ।

ଶର୍ତ୍ତତ୍ୟାଗ—ବି. (ଶର୍ଷୁ+ତ୍ୟାଗ)
(ସୀ) ଶର୍ତ୍ତତ୍ୟାଗ ।

ଶର୍ତ୍ତତ୍ୟାଗ—ବି. (ଶର୍ଷୁ+ତ୍ୟାଗ)
ଯେଉଁ କଞ୍ଚିତ୍ ଶର୍ତ୍ତ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲୁବା କରୁଥିଲୁବା ।

ଶର୍ତ୍ତତ୍ୟାଗ—ବି. (ଶର୍ଷୁ+ତ୍ୟାଗ)
(ସୀ) ଶର୍ତ୍ତତ୍ୟାଗ ।

ଶର୍ତ୍ତତ୍ୟାଗ—ବି. (ଶର୍ଷୁ+ତ୍ୟାଗ)
(କିମ୍ବା) ଆୟୁଧଧାରୀ, ଶର୍ତ୍ତତ୍ୟାଗକାରୀ,

(ସୀ) ଶର୍ତ୍ତଧାରଣୀ ।

ଶର୍ତ୍ତପଣି-ସୁଂ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯେ ହାତରେ
ଶର୍ତ୍ତ ଧରିଥାଏ ।

ଶର୍ତ୍ତପ୍ରେସ୍ବୋଗ—ବି. (ଗତତ୍ଵ) ଯୁକ୍ତାର୍ଥ ବିପଣ୍ଣ
. ବିବୁଦ୍ଧରେ ଅସ୍ତର ବ୍ୟବହାର, ତିକ-
ହାର୍ଥ ଘୋରୀ ଦେହରେ ଶର୍ତ୍ତ କଳାଇବା

ଶର୍ତ୍ତପ୍ରାତା—ସୁଂ. ବି. ଶର୍ତ୍ତାଦ ଶର୍ତ୍ତର
ଆସାନ ।

ଶର୍ତ୍ତତ୍ତ୍ଵ—ବି. (ଶର୍ଷୁ+ତ୍ତ୍ଵ+କିପ) ଶର୍ତ୍ତ-
ଧାରୀ, ଆୟୁଧଧାରୀ ।

ଶର୍ତ୍ତମର୍ଜନ(କ)—ସୁଂ. ବି. (ଶର୍ତ୍ତ+ମୁକ୍ତି+
କ.ଅ) ଶର୍ତ୍ତକୁ ମାଜ ସଫା କରିବା ବ୍ୟବ,
ଶର୍ତ୍ତମର୍ଜନକାରୀ ।

ଶର୍ତ୍ତମର୍ଜନ—ବି. (ଗତତ୍ଵ) ଶର୍ତ୍ତକୁ ମାଜ
ସଫାକରିବା ।

ଶର୍ତ୍ତବିତ୍—ବି. (ଗତତ୍ଵ) ଶର୍ତ୍ତଦ୍ଵାରା ଆହାର
ଶର୍ତ୍ତବିଜନ— ବି. ଯୁକ୍ତାର୍ଥ ଶର୍ତ୍ତଗୁଲନ
ବିଦ୍ୟା,ତିକିହାର୍ଥ ଶର୍ତ୍ତପ୍ରେସ୍ବୋଗ ବିଦ୍ୟା ।

ଶର୍ତ୍ତବିତ୍—ବି. (ବେଦ୍ୟକ) ଶୁନ୍ତ ଗୁଲ-
ବିଶେଷ । [ମାରିକା]

ଶର୍ତ୍ତବିତ୍ତି—ବି. (ଗ.ଶ୍ରୀ) ଶର୍ତ୍ତ ଯାହାର
ଶର୍ତ୍ତସାଧନ-ବି.ଶର୍ତ୍ତାଭ୍ୟସ,ଶର୍ତ୍ତ ବିଦ୍ୟାରେ
ସିରିଜିର । [ମୁତ୍ତ]

ଶର୍ତ୍ତବିତ୍ତ—ବି. (ଗତତ୍ଵ) ଶର୍ତ୍ତଦ୍ଵାରା
ଶୁନ୍ତବିତ୍ତଚର୍ବୁଦ୍ଧି—ବି. ଗୌଣ ଆଶିନ
କୃଷ୍ଣ ଚର୍ବୁଦ୍ଧି ଓ ଗୌଣ କଣ୍ଠିକ
କୃଷ୍ଣ ଚର୍ବୁଦ୍ଧି । [ଦେଖ]

ଶର୍ତ୍ତବ୍ସ୍ତ୍ର—ସୁଂ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶର୍ତ୍ତପଣି
ଶର୍ତ୍ତଗାର—ବି. (ଗତତ୍ଵ) ଶର୍ତ୍ତଗାରାଳୀ ।

ଶର୍ତ୍ତଗାର-ବି. (ଗତତ୍ଵ) ଶର୍ତ୍ତଦ୍ଵାରା ପ୍ରହାର ।

ଶର୍ତ୍ତଗା—ସୁଂ.ବି. ଅମ୍ବଲେଣିଶାର ।

ଶର୍ତ୍ତଗାବ—ସୁଂ.ବି. (ଶର୍ଷୁ+ଗା+ବା
+ ଅ) ଶର୍ତ୍ତଗାବ ଦେଖ । [ଶିକ୍ଷା]

ଶର୍ତ୍ତଗାର—ସୁଂ.ବି. ଅମ୍ବଲିଙ୍ଗ,ଯୁକ୍ତିବିଦ୍ୟା
ଶର୍ତ୍ତଗାରୀ—ସୁଂ. ବି. ଶର୍ତ୍ତ ପରିବଳନ
କରୁଥିବା ବ୍ୟବ, (ସୀ) ଶର୍ତ୍ତଗାରୀମି ।

ଶର୍ତ୍ତଗୁପ୍ତ—କ୍ଲୀ.ବି. (କ.ଧା) ଲୌହ,
ଯେଉଁ ଉତ୍କଳ୍ପ ଲୌହରେ ଶର୍ତ୍ତ ନିର୍ମିତ
ହୁଏ ।

କରଣିକ ।	(ବିଂ)ଶମ୍ଭୁର ହୃଦଳାତ ।	ଶାକଶାକିକ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶାଗକିଆରି ।
ଶାକଟିକ— ବିଂ. (ଶକଟ + ଇକ) ଶକଟ-ସମ୍ଭାଯୁ, ଶକଟାରେସ୍ଟ, ଶକଟରୁଲକ ।	ଶାକମୁଖ୍ୟଭବ—କ୍ଲୀ. ବି. ଲବଣ୍ୟଭେଦ,	ଶାକଶାଳ—ପୁଂ. ବି. ମହାନମ୍ବ, ମାହାଳ କିଛି ।
ଶାକଟିନ—ବିଂ. (ଶକଟ + ଇନ) ଶକଟ-ସମ୍ଭାଯୁ, (ବି) ଖଣ୍ଡି ଏ ଚାଢ଼ିରେ ବୋଷାଇଦେଇ ପରିମିତ ଦ୍ରୁବ୍ୟ, ବିଂଶତି ତୁଳା ପରିମାଣ, ୧୦୦ ପଲ ପରିମାଣ, ୧୫୦୦ ଆଉନ୍ସ । [ଚନ୍ଦ ।	ଶାକଯୋଗ୍ୟ—ପୁଂ. ବି. ଧନ୍ତିଆ ।	ଶାକଶ୍ରେଷ୍ଠ—ପୁଂ. ବି. କାମ୍ପକ, ବଥୁଆଶାଗ ।
ଶାକତରୁ—ପୁଂ. ବି. ସାବୁଆନଗଛ, ବରୁଣ ଶାକଦ୍ଵୀପ—ବି. ସମ୍ବୁ ପହାଦୀପ ମଧ୍ୟରୁ ଦ୍ଵୀପରେଇ ।	ଶାକର—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ-ଶର୍କର) ଶର୍କର, ଶୁଦ୍ଧ, କନ୍ଦାଦି, ଖଣ୍ଡ, ଶଟା ଓ ମିଠା-ଦିଆ ତରକାରୀ ।	ଶାକଶ୍ରେଷ୍ଠ—ବି. ଜୀବନକୀଲତା, ବାଜରଣ, କୃଷ୍ଣାଶ୍ରଳତା, ତରଭୁଲ, ବୋରଦି-କଣ୍ଠାରୁ ।
ଶାକଦ୍ଵୀପ—ବି. (ଶକଦ୍ଵୀପ + ଇନ) ମର କ୍ରାତୁଣ, ଶକ ଦ୍ଵୀପବାସୀ କ୍ରାତୁଣ ।	ଶାକରକନ—ଗ୍ରା. ବି. ଶକର କନ ଦେଖ ।	ଶାକସବଳ—ଗ୍ରା. ବି. ଉଚକାଶ ପାଇଁ ଆହାୟିଙ୍ଗ ଶାକାର, ପରିବାପତ୍ର ।
ଶାକଦ୍ଵୀପୀୟ—ବିଂ. ଶାକଦ୍ଵୀପସମ୍ଭାଯୁ, ଶକ ଦ୍ଵୀପବାସୀ ।	ଶାକରଳ(ଟ)—ପୁଂ. ବି. କାମ୍ପକ, ବଥୁଆ-ଶାଗ, ନୃପତିଶରେଷ୍ଟ ।	ଶାକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶକ + ଆ) ହୃତ୍ତା ।
ଶାକଦ୍ରୁମ—ବିଂ. ବରୁଣଗଛ, ସାବୁଆନ ଗଛ ।	ଶାକରୀ—ବି. (ଶକର + ଆର୍ଥିକ) ପ୍ରାକୃତ ଭାଷା, ଉତ୍ତର ନନ୍ଦ ଭାଷା ।	ଶାକାଞ୍ଚ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବ୍ୟଞ୍ଚନଯୋଗ୍ୟ ପଦ ପୁଣ୍ୟ ଓ ପଳ ଫୁଲଦି, ଶାବୁଆନ ଗଛ ।
ଶାକନାଳ—ଗ୍ରା. ବି. ହଂସାଦିବର୍ଗର ବଡ଼ ଜଳରେ ପକ୍ଷୀ ।	ଶାକକ—ପୁଂ. ବି. (ଶକ + ଲା) + ଅଧି.	ଶାକାଞ୍ଚ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶକକ୍ରିଯା) ଗୋଲମରକ ।
ଶାକପଦ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସଜନାଗଛ, ତରକାରୀ ରୁପେ ବ୍ୟବହୃତ ବୃକ୍ଷାଦିର ପଦ ।	ଅ) ପ୍ରାଚୀନ ମନ୍ଦ୍ର ଦେଶର ନଗର-ବିଶେଷ, (ଶକଳ + ଅ) ଖଣ୍ଡ ସର୍ପ-ବିଶେଷ, ଭିନ୍ଦବେଦର ଏକ ଶାଖା ଦା ସହିତ, କାଠର ତାରି ତାବିଜ, ହୋମର ସାମଗ୍ରୀ, (ବିଂ)ଶକଳ ନାମକ ଦ୍ରୁବ୍ୟରେ ରଙ୍ଗିତ, ଖଣ୍ଡମ୍ଭାଯୁ ।	ଶାକାଦ—ପୁଂ. ବି. (ଶକ + ଅଦ୍ବୁତ + ଅ) ଶାକଭାବକ, ଶାକରେଖା ।
ଶାକପାର୍ଥକ—ପୁଂ. ବି. (କ.ଧା) ନିଜ ନାମରେ ଅଙ୍ଗ (ହନ) ଚଳାଇବାର ପ୍ରିୟ ରଜା, ତରମିଷ ଭୋଲନ୍ତିଯୁ ରଜା ।	ଶାକକଳ—ଶି. ବି. ତିନି ବା ଖଣ୍ଡମ୍ଭାଯୁ ଶାକବଶ—ବି. ପ୍ରାଚୀନ ଭାରତର ରକ-ବିଶେଷରେ (ହେ ବଶରେ ବୁଦ୍ଧଦେବ ନନ୍ଦିଥିଲେ) ।	ଶାକାଦ୍ରୁକ—ବି ଓ ବିଂ. ନିରମିଷାରୀ, ଯେ ବେଳକ ଶାଗଭାବ ଖାଏ ।
ଶାକରାଜ—ଗ୍ରା. ବି. ଦୂର ବା ତେଲାକ୍ଷି ଦ୍ଵାରା ଉଚିତ ଶାକପଦ ।	ଶାକବର—ବି. ଜୀବନକୀଲତା ।	ଶାକାନ୍ତରେମ—ପୁଂ. ବି. (ଶକାନ୍ତର + ରେମ) ଶାଗଭାବ ମାତ୍ର ଘେରନ୍ତି କାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଘେରିମ ।
ଶାକଭୁକ—ବିଂ. (ଶକ + ଭୁଜି + କ. କ୍ରିପ୍) ସେ କେବଳ ଶାଶ ଶାର ବିଶେ ।	ଶାକବରୀ—ବି. ଲତାକରଞ୍ଜ ଦେଖ ।	ଶାକମୁକ୍ତ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶାକାରିଜ ଦେଖ ।
ଶାକଭୋଗ—ପୁଂ. ବି. ଶକଭୋଗ ଦେଖ ।	ଶାକବାଟ—ପୁଂ. ବି. ଶାକକାରିଆରି ।	ଶାକଭୁକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶାକାରିଜ ଦେଖ ।
ଶାକମ୍ରୁଦ୍ଧ—କ୍ଲୀ. ବି. (କ.ଧା) ମ୍ରୁଦ୍ଧ୍ୟବ୍ୟଞ୍ଜନ ବିଶେଷ, ମାତ୍ର ମ୍ରୁଦ୍ଧର ।	ଶାକବଟିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶାକକିଆରି, ଶାକ ବିଶେଷ ।	ଶାକଭୁକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶାକାରିଜ ଦେଖ ।
ଶାକମୁଖ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶକମୁଖ୍ୟ + ଇକ + କ.ଅ + ରି) ଶକ ଲାତିର ରକ୍ଷଦେଶ, ଶିବା, ଦୂର୍ଗା, ସୁନାମଣ୍ୟାତ ଶାର୍ଥ, ଅଜମିର ଅନ୍ତର୍ଗତ ନରବିଶେଷ, ଶମ୍ଭର ହୃଦଳାତ ଲବଣ ।	ଶାକବିନ୍ଦୁ(କ) — ପୁଂ. ବି. ବାରଗଣ ।	ଶାକଭୁକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଏକନ ପିତ୍ରମୁକ୍ତିକର୍ମ) ଶାକ ଅର୍ପଣକର (ଶାବକରୁଥାରୁ) ଶ୍ରାବୀୟବିନବିଶେଷ, ଗୌରେନ୍ଦ୍ରମାନ ପାଲୁନ କୃଷ୍ଣାଷ୍ମରୀ ।
ଶାକମୁଖ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶକମୁଖ୍ୟ + ଇକ୍କାର୍ଯ୍ୟ) ଶକମୁଖ୍ୟ ଦେଖ ।	ଶାକବିନ୍ଦୁ—ପୁଂ. ବି. ଶକବିନ୍ଦୁ ଦେଖ ।	ଶାକଭୁକମ—କ୍ଲୀ. ଶାକଭୁକା ଦେଖ ।
ଶାକମୁଖ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶକମୁଖ୍ୟ + ଇକ୍କାର୍ଯ୍ୟ) ଶକମୁଖ୍ୟ ଦେଖ ।	ଶାକବିନ୍ଦୁକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶକବିନ୍ଦୁ + କ) ଶକଆଦିର ଭୋଗ ।	ଶାକଭୁକାର—ବି. (ଗତତ୍ତି) ଶକଆଦିର ଭୋଗ ।
ଶାକମୁଖ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶକମୁଖ୍ୟ ଦେଖ ।	ଶାକବିନ୍ଦୁକଟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶକବିନ୍ଦୁ + କଟ) ଶକକିଆରି ।	ଶାକଭୁକାରୁ—ବି ଓ ବିଂ. ପୁଂ, ସ୍ତ୍ରୀ କେବଳ-

ଫଳମୂଳ ଶାକାଦି ଉଷ୍ଣଶ କର ଜୀବନ ଧାରଣ କରନ୍ତି, (ସ୍ଥି) ଶାକାହାରିଣୀ ।
ଶାକନିକା—ସ୍ଥି. ବି. ଶାରକିଆର, ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ଅନୁରଥ ଦେଖିବିଶେଷ ।
ଶାକି ନା—ସ୍ଥି. ବି. ଶାକନିକା ଦେଖ ।
ଶାକୀ—ସୁ. ବି. (ଶାକ + ଇନା)ନାଳିଶ କରିବା ବ୍ୟକ୍ତି, ଶାକିଆର, (ସୁ. ବି.) ଚିତ୍ତଲିଥା ।
ଶାକଣ—ଶି. ବି. ଅନ୍ତର ପୀଡ଼ାହାୟକ, ପକ୍ଷିପତ୍ରମୂଳୀୟ ।
ଶାକୁକ—ସୁ. ବି. (ଶକୁନ + ଅ) ଶକୁନ ଶାସ୍ତ୍ର, କାକଚରିଦ ଗନ୍ଧ, ଉପର୍ବତ୍ୟବକ୍ତା, ଚଢ଼େଇମାରୁ, (ବି.) ନିମିତ୍ତକ, ପକ୍ଷି-ପମ୍ବନୀୟ, ପରପାତକ, ଶୁଭ୍ର ଶୁଭଲକ୍ଷଣ ସମ୍ମଳୀୟ, (ସ୍ଥି) ଶାକିନା ।
ଶାକୁନବିଦ୍ୟା—ବି. କାକଚରିଦ ବିଦ୍ୟା ।
ଶାକୁନି—ସୁ. ବି. (ଶକୁନ + ଅ + ଇ) ଚଢ଼େଇମାରୁ ।
ଶାକୁନିକ—ସୁ. ବି. (ଶକୁନ + ଇନା)ଭବି-ଷ୍ଟବକ୍ତା, ଗୁଧ୍ରସମ୍ମହ, ଚଢ଼େଇମାରୁ, ବ୍ୟାଧ ।
ଶାକୁନୀ—ସୁ. ବି. (ଶକୁନ + ଇନା) ଶାକୁନିକ, ଯେ ପକ୍ଷିମାରେ, ଯେ ମାଛ-ଧରେ, ମାଛଆ, ଏକପକାର ପ୍ରେତ, ଶକୁନ ବିଶୁରକ ବ୍ୟକ୍ତି ।
ଶାକୁନେୟ—ସୁ. ବି. ଡୁଣୁଳ ପକ୍ଷୀ, ଶକୁନ ପୁନି ଦୃକାୟର, (ବି.) ଶକୁନମୂଳୀୟ ।
ଶାକୁନ୍ତଳେୟ—ସୁ. ବି. (ଶକୁନ୍ତଳା + ଏୟ)ଶକୁନ୍ତଳାଙ୍ଗପୁନ ମହାରଜ ଉରତ, (ବି.) ଶକୁନ୍ତଳା ସମ୍ମଳୀୟ ।
ଶାକୁନ୍ତଳିକ—ସୁ. ବି. (ଶକୁନ୍ତଳା + ଇନା) ଯୋଜା ଜାତବିଶେଷ, ଚଢ଼େଇମାରୁ, ଦେଖିଦେବ ।
ଶାକୁନ୍ତଳିକ—ସୁ. ବି. (ଶକୁନ୍ତଳା + ଇନା) ଧୀବର, ମସ୍ତକିଶା, ମସ୍ତକପମ୍ବତ୍ର, (ସ୍ଥି) ଶାକୁନ୍ତଳା ।
ଶାକୁନ୍ତଳିକା—ପୁ. ବି. ଏକପକାର ଆଖୁ ।
ଶାକେଶର—ବି. ଯେଉଁ ଶକାଙ୍କ ନାମରେ ସମ୍ମତ ଚଳେ ।

ଶକୁର—ସୁ. ବି. (ଶକୁର + ଅ) ବୃଷ୍ଟ, ଶଶ୍ଵତ୍, ପଞ୍ଚାତ୍ମକ ଛନ୍ଦୋବିଶେଷ ।
ଶକ୍ତି—ସୁ. ବି. (ଶକ୍ତି + ଅ) ଦୁର୍ଗାଦ୍ଵିପା-ସକ, ଶକ୍ତିମୂଳୀୟ, ଉତ୍ସାଧନଶକ୍ତି-ମହାରେ ଦୟିତ ।
ଶକ୍ତାରମ—ବି. (କ.ଧା) କିରଣାସ୍ତ ।
ଶକ୍ତାନନ୍ଦତରଜିଣୀ—ସ୍ଥି. ବି. ତନ୍ତ୍ରଭେଦ ।
ଶକ୍ତି—ସୁ. ବି. (ଶକ୍ତି + ଇନା)ଶକ୍ତି ସମ୍ମଳୀୟ, ଶକ୍ତି ଅନ୍ତ ଦ୍ଵାରା ସହିତ, ଶକ୍ତିପାପକ, ଶକ୍ତି ।
ଶକ୍ତିକ—ସୁ. ବି. (ଶକ୍ତି + ଇନା)ଶକ୍ତି ଅନ୍ତ ସମ୍ମଳୀୟ, (ବି)ଶକ୍ତି ଅନ୍ତଧାରୀଯୋଭା ।
ଶକ୍ତେୟ—ବି. ଶକ୍ତିକ ଦେଖ, (ସୁ. ବି) ଶକ୍ତି, ପରାଶର ରଷ୍ଟି । [ରଷ୍ଟି ।]
ଶକ୍ତ୍ୟ—ବି. ଶକ୍ତିକ ଦେଖ, (ବି)ପରାଶର
ଶକ୍ତି—କ୍ଲା. ବି. ବଳ ।
ଶକ୍ତ୍ୟ—ସୁ. ବି. (ଶକ୍ତି + ଯ)ରୁକ୍ତଦେବ, ନେପାଳତରର ପ୍ରଦେଶବାସୀ ପ୍ରାଚୀନ ଷୟିମୂଳିକାର । [ଶାକ୍ୟମୂଳି ।]
ଶାକ୍ୟମୁଖ—ସୁ. ବି. ଶାକ୍ୟପିତ୍ର, ଶାକ୍ୟଭୁବନ—ସୁ. ବି. ବୁଦ୍ଧଦେବ, ଶାକ୍ୟମୁଖ
ଶାକ୍ୟଭୁବୋପକାଶ—ସୁ. ବି. ଶାକ୍ୟଭୁବ ମତାନଲମ୍ବୀ ।
ଶାକ୍ୟଭୁବାଧ୍ୟସତ୍ତ୍ଵ—ସୁ. ବି. ରୁକ୍ତଦେବ, ଶାକ୍ୟମୁଖ—ବି. ବୋଦ୍ଧମୀବଲମ୍ବୀ ।
ଶାକ୍ୟଭୁବନ—ସ୍ଥି. ବି. ବୋଦ୍ଧମୀବଲମ୍ବୀ ।
ଶାକ୍ୟମୁଖ—ସୁ. ବି. ବୁଦ୍ଧଦେବ ।
ଶାକ୍ୟମୁଖ—ସୁ. ବି. ବୁଦ୍ଧଦେବ ।
ଶାକ୍ୟମୁଖ—ବି. (ଶକ୍ତି + ଅ) ଉତ୍ସାଧନମୂଳୀୟ, (ବି) କେଣ୍ଣାନଷ୍ଟି ।
ଶାକୀ—ସ୍ଥି. ବି. ଦୁର୍ଗା, ରତ୍ନାଶୀ, ଶରୀ ।
ଶାକୀୟ—ବି. ଶକ୍ତିମୂଳୀୟ ।
ଶକୁର—ସୁ. ବି. (ଶକୁନ + କ.ବର)ଶକ୍ତି ଶାଳୀ, (ବି) ରତ୍ନ, ରତ୍ନକ ବଜ୍ର, ଶଶ୍ଵତ୍, ପ୍ରାଚୀନ କାଳର ସମ୍ବନ୍ଧରବିଶେଷ ।
ଶାର—ସୁ. ବି. (ଶାର + କ.ଅ)କାର୍ତ୍ତି-କେୟ, ଅଂଶ, ଭାର, କରଞ୍ଜ ।
ଶାରା—ବି. (ଶାର + ଅ + ଅ) ବୃକ୍ଷର

ଅଙ୍ଗବିଶେଷ, ଗଛର ତାଳ, ଅଂଶ, ବେଦର ଅଶବିଶେଷ, ବାହୁ, କର, ଗନ୍ଧର ପରିଛେତ, ଅପ୍ରାୟ, ଦେଶାଂଶ, ସାମୀପ୍ୟ, ପଞ୍ଚାନ୍ତର, ଏକ ଜାତର ବା ଧର୍ମର ବିଭିନ୍ନ ସଂକାରୀ, ଶର୍ଵରର ଅବସୁର, ହାତଗୋଡ଼ାଥାଦ, ଚରକାଠ, ବିଶ୍ଵର, ଦ୍ଵିଷା, ବିଶ୍ଵିଷ ମତବାଦ ଦିଲ ।
ଶାଖାକଣ୍ଠ—ସୁ. ବି. ସ୍ଥାବନ୍ତରିଷ୍ଟାନ୍ତର ସିଂହାଶ୍ଵର ।
ଶାଖାଗ୍ର—କ୍ଲା. ବି. (ଗୁଡ଼କୁ) ଶାଖାର ଅଗ୍ରଭାଗ, ଅଙ୍ଗକୁଳ ।
ଶାଖାଗ୍ର—କ୍ଲା. ବି. ଅଙ୍ଗର ହସ୍ତପଦାଦି କେହାବସୁର ।
ଶାଖାଚକ୍ରମଣ—ବି. ଏକ ଡାଳରୁ ଅନ୍ୟ ଡାଳରୁ ଡେଇବା, କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଗୁଡ଼ ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟର ହାତ ଦେବା ।
ଶାଖାଚୁତ୍ୱ—ବି. (ଗୁଡ଼କୁ) ଡାଳରୁ ଖସି ପଞ୍ଚଥିବା ।
ଶାଖାଦ—ବି. (ଶାଖା+ଅର୍ଦ୍ଧ+କ.ଅ) ଗଛର ତାଳ ଶାଇବା ପଣ୍ଡ ।
ଶାଖାନଗର—କ୍ଲା. ବି. (ଗୁଡ଼କୁ) ଉପ-ନଗର, ନଗର ଉପକଣ୍ଠିତ ବସନ୍ତ ।
ଶାଖାନଗର—ବି. ବଢ଼ ନଗରୁ ବାହାରିଥିବା ରୁଦ୍ଧ ନଗର ।
ଶାଖାନାଳ—ଶା. ବି. କେନାଳରୁ ବାହାରି-ଥିବା ଶାଖା, କଣ୍ଠାଳ । [ଶାଖା ।]
ଶାଖାନ୍ତର—ବି. (କ.ଧା) ଅନ୍ୟ ଶାଖା, ଭିନ୍ନ ଶାଖାନ୍ତରଳ—ବି. (ଗୁଡ଼କୁ) ଶାଖାମାନଙ୍କ ଅନ୍ତରଳ ବା ବ୍ୟବଧାନ ।
ଶାଖାପଥ—ବି. ଶାଖାରଥ୍ୟା ଦେଖ ।
ଶାଖାପିତ୍ର—ବି. ଦେବର ଶେଷ ମୁଣ୍ଡରେ ଥିବା ଅବସୁର (ହାତଗୋଡ଼ ଲିଙ୍ଗ-ମାନଙ୍କର ପ୍ରାଣ) ।
ଶାଖାପୁର—କ୍ଲା. ବି. ଶାଖାନଗର ଦେଖ ।
ଶାଖାଭାବ—ସୁ. ବି. (ଶାଖା+ଭାବ+କ.ଅ) ବୃକ୍ଷ ।
ଶାଖାଭ୍ରମ୍ଭ—ବି. (ଗୁଡ଼କୁ) ଶାଖାଭ୍ରମ୍ଭ ଦେଖ ।
ଶାଖାମୁଗ୍ର—ବି. (କ.ଧା) ମାଙ୍କଡ଼, ବାନକୁ ବୁଝୁ ଚିମୁଷା ।

ଶାଖାମ୍ବ—ବି. ନାମର, ଜଳବେତସ ।
 ଶାଖାମ୍ବ—ଚ. ତେବୁଳି ।
 ଶାଖାରଣ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ଶାଖା+ରମ୍+ଭ)
 ସ୍ଵାଲ୍ପମିତି ବେଦାଂଶ ପରିତ୍ୟାଗ କରି
 ଶାଖାନ୍ତର ଅଧୟନକାଣ ପ୍ରାହୃତ ।
 ଶାଖାରଥ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ବଡ଼ ବନ୍ଦାରୁ
 ଶାଖାରୁପେ ବାହାରଥବା ଛୋଟ ରଷ୍ଟା,
 ଷେହଲହୃଦୟପଣ୍ଡେ ପଥ । [ମଧ୍ୟ ।
 ଶାଖାନୟ—ବି. ମକରନ, ପୁଷ୍ପରୂପ. ପୁଷ୍ପ-
 ଶାଖାଲ—ପୁ. ବି. (ଶାଖା + ଲା + କ.ଅ)
 ବାମରହୃଷ୍ଟ, ଜଳବେତସ ।
 ଶାଖାବର୍ଷ—ବି. ଶାଖାରଥ୍ୟ ଦେଖ ।
 ଶାଖାବାତ—ପୁ. ବି. (କ.ଧା) ହାତ-
 ଗୋଡ଼ରେ ହେବା ବାତ ।
 ଶାଖାକିଧା(ଫା)—ବି. (ଶାଖା+ଅଶ୍+
 କ.ଅକ+ଆ) ବଢାତ ବୃକ୍ଷର ଓହଳ,
 ଅନରେତ । [ଦେଖ ।
 ଶାଖାମୁଳିତ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ଶାଖାବୁତ
 ଶାଖାପ୍ରି—ଶ୍ରୀ. ବ. ହାତର ହାତ ।
 ଶାଖି—ପୁ. ବି. ଭୁକ୍କିଷ୍ଟାନ, ଭୁରୁଷଦେଶ ।
 ଶାଖୀ—ପୁ. ବି. (ଶାଖା+ଇନ୍)ଶାଖ-
 ସ୍ଵତ, ବେଦର କୌଣସି ଶାଖାର ଅନୁ-
 ଯାୟୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାଖିନ,(ବି) ବୃକ୍ଷ, ବେଦ,
 ନୃପବିଶେଷ, ଭୁରସ୍ତଦେଶୀୟ ମୋକ,
 ବେଦର କୌଣସି ଶାଖାଯୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ଶାଖୋତ୍ତର—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ବିବ ହୁରେ
 ମହା ବାକ୍ୟାଦରେ ବଣ ବଳୀର କଥନ
 ଶାଖୋଟ—ପୁ. ବି. (ଶାଖା+ଓଟ)ଭୁତ-
 ବୃକ୍ଷ, ଶାହାତାଗଛ । [ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
 ଶାଖ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶାଖା+ୟ) ଶାଖ-
 ଶାର—ଶାଖା. (ଫ-ଶାକ)ଶାକ ଦେଖ ।
 ଶାଗନ୍ଧରତ୍ତା—ଶା. ବ. ଅନ୍ତିରସାପରେ
 ଦେଇ ଶାକ, ଶାଗନ୍ଧା ।
 ଶାଗପେଳ—ଶାଖା. ବ. ଶାକ ଓ ଅମ୍ବମଣ୍ଡ ।
 ଶାଗରୁଳି—ଶାଖା. ବି. ତେଲ ବା ପୁନ୍ଦ୍ରାବ
 ଉଚ୍ଚିତ ଶାକ, ଶାଗନ୍ଧରତ୍ତା ଓ ପଳ-
 ମୁଲାଦିର ରତ୍ତା ।
 ଶାଗରତ—ଶାଖା. ବି. ଶାକନ ଦେଖ ।
 ଶାଗୁଆ—ଶାଖା. ବି. ଶାକପର ଦ୍ଵରିଜ୍ଞ୍ଞ ।

ଶାଖାନ—ଶା.ବି. ଶାକତୁର ଦେଖ ।
 ଶାଖାଶ—ଶା.ବି. ମାଂସାଶୀ ପକ୍ଷିବିଶେଷ,
 ପ୍ରଧ ।
 ଶାଙ୍କର—ବି.(ଶଙ୍କର+ଆ)ଆର୍ତ୍ତନନ୍ଦନ,
 ଏକପ୍ରକାର ସୋମଳତା, ବଳଦ, ବୃକ୍ଷ,
 ହନ୍ଦୋତେବ, (ବି) ଶଙ୍କର ବା ଶିବ
 ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଶଙ୍କରମୀୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
 ଶଙ୍କରଭାଷ୍ୟ—ବି.(କ.ଧା) ଶଙ୍କରମୀୟ
 ପଣୀର ବେଦାଂଶୁରତ୍ତନ; ଶାତା ଓ
 ଉପନିଷଦ୍ ସମ୍ବନ୍ଧର ଭାଷ୍ୟ କା ଶୀଳା ।
 ଶଙ୍କର—ପୁ. ବି. (ଶଙ୍କର+ର)କାଞ୍ଜି-
 କେୟ, ଗଣେଶ, ଅନ୍ତି, ମୁନବିଶେଷ,
 ଶମୀତ୍ରି ।
 ଶଙ୍କଷ—ବି.(ଶଙ୍କର+ଆ+ର)ଶିଳଙ୍କ
 ଦ୍ଵାରା ନିର୍ବାଚିତ ଅଷ୍ଟରମାନଙ୍କ ଶମ,
 (ଫ-ବ୍ୟକରଣ)ଅଷ୍ଟରସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ୧୯୭
 ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ।
 ଶଙ୍କିତ—ବି. ଗୈରନାମକ ଗନ୍ଧର୍ବବ୍ୟ ।
 ଶଙ୍କିତ—ଶା.ବି. ସାମୁଦ୍ରିକ ମଧ୍ୟବିଶେଷ
 ଶଙ୍କିତ—ବି. ଶଙ୍କିତମାତ ।
 ଶଙ୍କି—ଶା.ବି. (ଫ-ଶଙ୍କିଲ)ଧାର୍ଯ୍ୟାଦିର
 ମୁଦ୍ରିକାୟୁକ୍ତ ଶଙ୍କିଲ, ବେଢି, ଫଢ଼ୁ,
 ବଳୟ, ରେଗ୍ସ୍ୟୋଗ୍ ଦାକ୍ତପାଠି ଓ
 ହାତମୁଠାଦର ଦୁଇବକ ହେବା
 ଅବସ୍ଥା ।
 ଶଙ୍କ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶଙ୍କ+ଆ) ଶଙ୍କସମ୍ବନ୍ଧୀୟ
 ଶଙ୍କର ରେ ନିମ୍ନିତ,(ବି) ଶଙ୍କଧନ ।
 ଶଙ୍କାରି—ବି. ଶଙ୍କ ରତ୍ନୀକାଶ ଜାତ ।
 ଶଙ୍କିତ—ପୁ. ବି. (ଶଙ୍କା+ଇକ)ଶଙ୍କାର
 ଜାତ, ଶଙ୍କବଣିକ, ଶଙ୍କ ବଜାଇବା
 ବ୍ୟକ୍ତି, (ବି)ଶଙ୍କସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଶଙ୍କନିମ୍ନିତ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶଙ୍କିକା ।
 ଶଙ୍କ୍ୟ—ପୁ. ବି. ଶଙ୍କର ଶୋଭାପତ୍ନୀ,
 (ବି)(ଶଙ୍କା+ୟ)ଶଙ୍କସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଶଙ୍କ-
 ନିମ୍ନିତ ।
 ଶଙ୍କୁଷ—ବି. ଶୁଷ୍ଟା, କ୍ଲାଇ୍ ତ ।
 ଶାର—ପୁ. ବି. ସତ୍ତ୍ଵସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, କଲାହୋଇ
 ଭୁଷି ବାହାରକଣଗ୍ରାଜ୍ୟବା ଯବଧାନ
 ଶାରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶାରିଶାନ ।
 ଶାର—ପୁ. ବି. (ଶାରିଶାନ+ଅର୍ଥ)ଶାରୀ
 ଶାରିଶାନ ।
 ଶାରିଶାନ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶାରିଶାନ+ଅର୍ଥ)ଶାରୀ
 ଶାରିଶାନ ।

ବ୍ୟକ୍ତିର ମୁଖ୍ୟ କଥା ଅଟକେନାହିଁ,
ପ୍ରକୃତବାଦୀ ବ୍ୟକ୍ତି, ଅପ୍ରିୟବାଦୀ ବ୍ୟକ୍ତି ।
ଶାଶ୍ଵତ—ପୁ. ବ. ପବତିବିଶେଷ, ମାତ୍ର
ପରିମାଣ, ପରିମାଣବିଶେଷ ।
ଶାଶ୍ଵତବାସୀ—ପୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ର.)ଛଣପଟ
ବସ୍ତୁ ପରିଧାନକାରୀ, (ବ)ଅହିତବିଶେଷ
ଶାଶ୍ଵତବି—ପୁ. ବ. (ଶାଶ୍ଵତ-ଆଜାବ)
ବିଶ୍ଵ; ସେ ଅସ୍ତ୍ରେ ଶାଶ ଦେଇ
ଜୀବିକା ନିବାଦ କରେ ।
ଶାଣି—ପୁ. ବ. ଛଣପଟ ।
ଶାଣିତ—ଶ. ବ. (ଶାଣି + ମ.ତ)କଷଟ୍ଟି
ପଥରରେ କଷାୟାଇଥିବା, ଶାଣିଦିଆ-
ସାଇ ଦାଢ଼ ଆକରସାଇଥିବା ।
ଶାଣୀ—ବ. (ଶାଣୀ + ଅ.ର) ଗ୍ରେଟ ବିଶ୍ଵ-
ବସ୍ତ, ଚମ୍ପ, ଛନ୍ଦନବସ୍ତ, କଞ୍ଚା, ରତ୍ନା,
ଛଙ୍ଗିତ, ଛଣପଟନିମେତ ବସ୍ତ, ଶାଣ-
ଯତ୍ତ, କଷଟ୍ଟି ପଥର । [ନାମ]
ଶାଶ୍ଵତରଶ୍ଵ—ପୁ. ବ. ପାଣିନ ମୁକଙ୍ଗ
ଶାଣୀ—ଶା. ବ. (ଫ-ସ୍କ୍ରାନ) ବଢ଼ ପଦା-
ଧର ଏକହ ମିଶ୍ରିତ ବା ଫେରାହେବା
ଅବସ୍ଥା, ମୂଳଧନ, ସମ୍ପତ୍ତି, ମୂଳ୍ୟବାନ୍
ବସ୍ତ, ଚକ୍ର, ବଳ ।
ଶାଣ୍ତିକ—ପୁ. ବ. ଏକପ୍ରକାର ହରିଶ ।
ଶାଣ୍ତିଳ—ବ. ଶାଣ୍ତିଲ ଦେଖ ।
ଶାଣ୍ତିଲ୍—ପୁ. ବ. (ଶାଣ୍ତିଲ+ଯ) ଅନ୍ତି-
ଦେବଙ୍କ ମୁଣ୍ଡିବିଶେଷ, ଶାଙ୍କଳ, ବେଳ,
ଗୋଟକାର ମୁନିବିଶେଷ, ଶାଣ୍ତିଲ
ଗୋଟକ ବ୍ୟକ୍ତି, ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ଗୋଟ-
ବିଶେଷ ।
ଶାଣ୍ତିଲ୍ଲାସ୍ତନ—ପୁ. ବ. ଶାଣ୍ତିଲ୍ଲାସ୍ତନ
ଗୋଟାପତ୍ର ।
ଶାତ—ବ. (ଶୋ+ମ.ତ) ପାଣ୍ଠିକୃତ,
ଶାଣିତ, ଛକ୍କଳ, ସୁନ୍ଦର, ଶୀଶ, ସୁର,
ସୁଣୀ, ପତତ, (ବ) ସୁଖ, ପତନ,
ପାତକ, ଧାରୁଷ ।
ଶାତକଣ୍ଠ—ପୁ. ବ. ମୁନିବିଶେଷ ।
ଶାତକୁମ୍ବ—ବ. (ଶତକୁମ୍ବ+ଅ) ସୁବର୍ଣ୍ଣ,
ଖୁରୁଶବ୍ଦିତ, କଞ୍ଚକାରୀ, ପୁଲ ।
ଶାତକୁମ୍ବ—ବ. (ଶତକୁମ୍ବ+ଅ) ସୁବର୍ଣ୍ଣ,
ଖୁରୁଶବ୍ଦିତ, କଞ୍ଚକାରୀ, ପୁଲ ।

ଅଳଙ୍କାରିତ ।
ଶାତକୌମ୍ବ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଶତକୁମ୍ବ+ଅ)
ସୁବର୍ଣ୍ଣ, (ବ) ସୁବର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ମିତ (ନଷ୍ଟ) ।
ଶାତନ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଶତକୁମ୍ବ+ଅ)ବନା-
ଶନ, ନାଶ, କୌଣସି ଗୋଟିଏ ମୋଟା
ଶିଳ୍ପ ଶୀଶ କରିବା, ତାଙ୍କିବା, ଛେଦନ,
ଦୁଇଆରକୁ ଦାଢ଼ ଆ କରିବା, ରନ୍ଧା-
ମାରିବା, (ବ) ଛେଦକ ।
ଶାତପତ୍ର—ବ. (ଶତପତ୍ର+ଅ) ପଦ୍ମ-
ଭୁଲ୍ୟ, ପଦ୍ମପୁଣ୍ୟ ।
ଶାତପତ୍ରକ—ବ. ଚନ୍ଦ୍ରକା, ଚନ୍ଦ୍ରକରଣ ।
ଶାତପଥ—ଶ. ବ. (ଶତପଥ+ଅ)
ଶତପଥ, ତ୍ରୁତିଶ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଶୁତ୍ର-
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ । [ଅଧେତା]
ଶାତପଥକ—ପୁ. ବ. ଶତପଥ ବ୍ରାହ୍ମଣ
ଶାତପୁତ୍ରକ—କ୍ଲୀ. ବ. ଶତପୁତ୍ରର କର୍ମ
ତା ଭାବ ।
ଶାତପୁରଣୀଳ—ବ. ସାତପୁର ପବତି,
ମଧ୍ୟରତର ଗୋଟିଏ ତରିମାଳା ।
ଶାତରିଷ—ଶ. ବ. (ଶତରିଷ+ଅ)
ଶତରିଷ ନିଷତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ଶାତରୁ—ପୁ. ବ. (ଶତରୁ+ଅ)
ତତ୍ରବ୍ରାହ୍ମି ଗୁରୁତ ପୁଲ ।
ଶାତମନ୍ୟ—ବ. (ଶତମନ୍ୟ+ଅ)
ଶତମନ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଉତ୍ତର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ଶାତରୁତିକ—ଶ. ବ. (ଶତରୁତି+ରକ)
ଯାହା ଶହେ ରହି ବ୍ୟାପୀ ହୁଏ ।
ଶାତବାହନ—ବ. ଶାତବାହନ ଦେଖ ।
ଶାତଶୁଣୀ—ପୁ. ବ. ମେହୁର ଦୁଇର-
ଦିଗରେ ଥିବା ପବତିବିଶେଷ ।
ଶାତତୁତ—ଶ. ବ. (ଶତତୁତ+ଅ)
ତଦୁତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ଶାତାତପ—ପୁ. ବ. (ଶତାତପ+ଅ)
ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ପ୍ରଣେତା ମୁନିବିଶେଷ ।
ଶାତା—ପୁ. ବ. ଛେଦକ, ଛେଦନକାରୀ
ଶାତୋଦର—ପୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ଶୀଶ-
କର୍ତ୍ତବ୍ୟାଷ୍ଟ, ଶୀଶ, ପତଳା, (ବୀ)
ଶାତୋଦର ।
ଶାତବ—ବ. (ଶତବ+ଅ) ଶତବ୍ୟର
ଶୀଶ ଅଶର ବିଶ୍ଵ (ଶର), (ବ-ଶମ୍-
ଶିର+ମ.ତ) କାବ୍ୟର ନରବସ ମଧ୍ୟର
ଶାତରସ, ରସବିଶେଷ ।

ଶହୁତା, ଶହୁ, (ବ) ଶହୁସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ଶାଦ—ପୁ. ବ. (ଶୋ+କ.ଦ) କରିମ,
କାଦୁଆ, ପତନ, ନୂତନ ଘାସ ।
ଶାଦନ—କ୍ଲୀ. ବ. ପତନ ।
ଶାଦରହୁଡ—ବ. ଓ ବ. ଶାଦନ ଦେଖ ।
ଶାଦା—ଶା. ବ. ଧଳାବର୍ଣ୍ଣ, ଶୁକ୍ଳ, ବର୍ଣ୍ଣମାନ,
ସାଧାରଣ, ଚିକ୍କ, ଖାଲି, ଅଳିତି,
ଅକପଟ, ଆତ୍ମମୁରବିସ୍ତାନ ।
ଶାଦୁଳ—ବ. (ଶାଦ+ବଳ) ନବଚଣ-
ପର ଶ୍ୟାମଳ, (ବ) ଶ୍ୟାମଳ ତୃଣାଳ୍-
ଦିତ ପୁନ, ନବ ତୃଣ ପୂର୍ଣ୍ଣପ୍ରାନ, ପଣ୍ଡ,
ବଳଦ । [ଚୁଣ୍ଣିକ]
ଶାଜମାର—ପୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ମନବିଷ
ଶାଧ—ଶା. ବ. (ଫ-ଶ୍ରକା) ଶ୍ରକା, ପୁନ୍ଦ୍ର,
ଆକାଶ୍ରା, ଶଧ, ଆଦର, ଗର୍ଭଶିର
ଦୋହର ବା ରତ୍ନ ।
ଶାଧା—ଶା. ବ. ଶାଦା ଦେଖ ।
ଶାଧାଶିଧା—ଶା. ବ. ସରଳ ବା ନିଷ୍ଠ-
ପଟ (ବ୍ୟକ୍ତି) ।
ଶାନ—ବ. (ଶୋ+ଶ.ଅନ) ଶାନ୍ତିକରଣ,
(ଶ.ଅନ) ଶାନ୍ତୀର, (ଅଧ.ଅନ) କଷଟ୍ଟି
ପଥର ।
ଶାନପାଦ—ପୁ. ବ. (ଶାନ+ପାଦ)
ଚନ୍ଦନପେଡ଼, ବିନାଚଳର ପଣ୍ଡମିଶ୍ର
ପବତିବିଶେଷ, ପାହପାତ ପବତ ।
ଶାମ—ଶା. ବ. ରହ୍ମାବାରୁଣୀ, ମହାକାଳ ।
ଶାନ୍ତେଷ୍ଟର—ବ. (ଶନ୍ତେଷ୍ଟର+ଅ)ଶନ୍ତ-
ଗ୍ରହ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ଶାନ୍ତି—ବ. ବ. (ଶମ୍+କ.ତ) ସମଗୁଣ
ସୁକ୍ତ, ଶ୍ରୀ ରମନାଥ, ସୌମ୍ୟ, ଜିତେ-
ଶ୍ରୀ, ତିଷ୍ଠ, ଅନୁକତ, ଧୀର, ଅଣ୍ଟା,
ନିବୃତ୍ତ, ବିନାଚ, ମୁତ୍ତ, ଶାନ୍ତି ପ୍ରପିତ,
ଦମିତ, ବିନଶ୍ଚ, ନିନ୍ଦତ, ବିଶ୍ଵକୀୟତ,
ପରିଷ୍ଠତ, ମଳୟତ, ଭୂଷାତୁତ, ଶିଥଳ,
ନିଷାପିତ, ବାଧାରହତ, ସୁଷ୍ଠବ୍ଦ,
ଅପ୍ରବୁଦ୍ଧି, (ଶ+ଅନ୍ତ) ଶେଷରେ
'ଶ' ଅଶର ବିଶ୍ଵ (ଶର), (ବ-ଶମ୍-
ଶିର+ମ.ତ) କାବ୍ୟର ନରବସ ମଧ୍ୟର
ଶାତରସ, ରସବିଶେଷ ।

ଶାନ୍ତିକ—ଶ୍ର. ବି. (ଶମ୍ଭୁତି) ଶାନ୍ତି
ଶମତାକାଶ ।

ଶାନ୍ତିଶୁଣ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଶମଗୁଣବିଶ୍ଵ,
ଧୀରପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ।

ଶାନ୍ତିତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ନମ୍ରତା, ଧୀରତା ।

ଶାନ୍ତିଦାନ—ବି. ସମଗୁଣଯୁକ୍ତ ଓ
ଜିତେନ୍ଦ୍ରୀୟ ।

ଶାନ୍ତିନବ—ପୁ. ବି. (ଶାନ୍ତିନୁ+ଆ)
ଶାନ୍ତିନପୁନ ଘାସୁଦେବ, ମେଧାତଥିଙ୍କ
ପୁନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିନଶ୍ଵି ।

ଶାନ୍ତିନୁ—ପୁ. ବି. (ଶମ୍ଭୁତିନୁ+କ.ର)
ଦ୍ୱାପରୟର ଦ୍ୱେବଶିର୍ମୁ ରଜା
ପ୍ରତିପଙ୍କ ପୁନ ଓ ଭାଷ୍ଟଙ୍କ ପିତା ।

ଶାନ୍ତିପ୍ରକୃତି—ବ. (କ.ଧା) ଶାନ୍ତି ସ୍ଵାଭବ,
ଧୀର ସ୍ଵାଭବ, (ବି. ବ.ଶ୍ର.) ଶାନ୍ତିପ୍ରକୃତି
ବିଶ୍ଵ ।

ଶାନ୍ତିଭାବ—ବ. (କ.ଧା) ବିମାତଭାବ, ସମତା
ଶାନ୍ତିଭାବାପନ—ପୁ. ବି. (ଶମ୍ଭୁତି) ଶମତା-
ପ୍ରାସ୍ତ୍ର, ଧୀରପ୍ରକାଶଯୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାନ୍ତି-
ଭାବାପନ୍ତା । [ପ୍ରାସ୍ତ୍ର ।

ଶାନ୍ତି—ଅବ୍ୟ. ବାରଣ, ନିର୍ବିତ୍ତ, ଶମତା-
ଶାନ୍ତିମତ—ପୁ. ବି. ଦେବପୁନ ରେତ,
(ବି. ବ.ଶ୍ର.) ଶାନ୍ତିଦୂଢ଼ି, ଶିଶୁପ୍ରକୃତି ।

ଶାନ୍ତିମୁଖି—ବ. (କ.ଧା) ସୌମ୍ୟଭୂପ,
ଅନୁଜତ ଆକୁଡ଼ି, ଧୀରମୁଖି, (ବି-
ବ.ଶ୍ର.) ଅନୁଜତ ଆକୁଡ଼ିବିଶ୍ଵ ।

ଶାନ୍ତିରସ—ବ. (କ.ଧା) କାବ୍ୟର ନବ-
ରସ ମଧ୍ୟ ଏକତମ ।

ଶାନ୍ତିଶ୍ଵର—ପୁ. ବି. ଧୀର ଓ ଉତ୍ସୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶାନ୍ତିଶ୍ଵର ।

ଶାନ୍ତିଶାଳ—ବ. (କ.ଧା) ଧୀରପ୍ରକାଶ,
ସତ୍ତିପ୍ରକାଶ, (ପୁ. ବି. ବ.ଶ୍ର.) ସତ୍ତିପ୍ରକାଶ-
ଦ୍ୱୀପ, ଧୀରପ୍ରକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିଶାଳ ।

ଶାନ୍ତିପ୍ରକୃତ—ବ. (କ.ଧା) ଧୀରପ୍ରକୃତ
(ପୁ. ବି. ବ.ଶ୍ର.) ଅନୁଜତ ପ୍ରକୃତିବିଶ୍ଵ,
ଧୀରପ୍ରକୃତିକ । (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିପ୍ରକାଶ ।

ଶାନ୍ତା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶାନ୍ତି+ଆ) ଶାନ୍ତିର
ସ୍ଵାକ୍ଷରିକା, (ବି) ଦଶରଥିଙ୍କ କନ୍ୟା,
ରୁଷ୍ୟଶିଳ୍ପୀ ମୁନଙ୍କ ପର୍ମୀ, ରେଣୁକା ।

ଶାମକ ଗନ୍ଧିବ୍ୟ, ଶମୀ, ଅଥିଲା,
ପଙ୍କିତର ଶ୍ରୀ ତବିଶେଷ ।

ଶାନ୍ତାମ୍ବା—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ସାଧୁପ୍ରକୃତ,
ଶାନ୍ତିପ୍ରକାଶ, ଶିଶୁ ।

ଶାନ୍ତି—ବ. (ଶମ୍ଭୁତି) ସମାରର
ଅନୁଭ୍ୟତା ଓ ଜାଗତକ ସମସ୍ତ ବହୁର
ବିନଶ୍ଚାରାଗ ଜୀବହେଲେ ବିଭିନ୍ନ
ଯେଉଁ ନିଷ୍ଠେଷ୍ଟାବିପ୍ରା ପ୍ରାସ୍ତ୍ର, ସେହି ଅବ-
ପ୍ରାରେ ଅନୁଭୂତ ଆସିଶ୍ରାମ, ଉଜ୍ଜ୍ଵେଳର
ବା ଶୋଭର ବା କିମ୍ବାର ଅଭିଜନକର
ପ୍ରିତା, ନିରୁପତ୍ରବ, ବିଶ୍ଵାମ, ତିରର
ଆନନ୍ଦ, ମୁକ୍ତି, ସୌଭାଗ୍ୟ, ନିର୍ବିତ୍ତ,
ବିଷୟାଧର ରତ୍ନୀୟର ନିର୍ବିତ୍ତ, ବିନ୍ଦୁ-
ନାଶ, ଚନ୍ଦ୍ରଶ୍ଵର, ବିନାଶ, ମୁକ୍ତ ପରେ
ସନ୍ଧି, ଅନ୍ତିମ ଗ୍ରହଦୋଷାଦର ଦୂର୍ବଳ-
କରଣାର୍ଥ ପ୍ରାସ୍ତ୍ରିତ୍ୱ ଉପରୂର, ମର-
ବତା, ମରଣ, ଏକ ଗୋପୀଙ୍କ ନାମ,
ଦୂର୍ଗ ।

ଶାନ୍ତିକ—ବ. (ଶମ୍ଭୁତିକ) ଶାନ୍ତିକର୍ମ
ଦେଖ, (ବି) ଶାନ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ଶାନ୍ତିକର—ପୁ. ବି. (ଶମ୍ଭୁତିକୁ+କ.
ଆ) ଆନନ୍ଦକାରକ, ଯାହା ଶାନ୍ତି ବା
ମନରେ ସୁଖ ନନ୍ଦାଏ, ତୁମ୍ଭିକର,
ଶାନ୍ତିପ୍ରକାଶ, ଚିତ୍ତପ୍ରେୟୀୟ ସମାଦଳକାଶ,
ବିନ୍ଦୁବିନାଶକ ।

ଶାନ୍ତିକରଣ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶାନ୍ତିକାରୀୟ ।
ଶାନ୍ତିକରଦେବ—ଶ୍ର. ବି. ଉତ୍ସଳ
ଭୋମଦଶର ଜନେକ ରାଜା ।

ଶାନ୍ତିକରବା—ଶ୍ର. କ୍ଲୀ. ଶାନ୍ତିନା ଦେବା,
ତୁମ୍ଭିକରବା, ସ୍ତ୍ରୀ ରକରବା ।

ଶାନ୍ତିକର୍ମ—ବ. ପ୍ରେୟନ, ବିଶୁ, ପାପ,
ଗ୍ରହଦୋଷାଦର ଦୂର୍ବଳକରଣାର୍ଥ ପ୍ରାସ୍ତ୍ର-
ଶିଶୁଦର ଉପରୂର, ଦେବିକାନୁଶାଳାଦି ।

ଶାନ୍ତିକୁତ—ବି. (ଶମ୍ଭୁତିକୁ+କୁତ୍)
ଶାନ୍ତିକାରକ ।

ଶାନ୍ତିଶୁଦ୍ଧ—ବ. (କ.ଧା) ପଞ୍ଜର ଶେଷରେ
ପାପ ଓ ଅଶୁଭଦର ଶାନ୍ତିପାଇଁ ଯେଉଁ
ଘରେ ସ୍ଥାନ କରିଯାଏ ।

ଶାନ୍ତିଜନକ—ବି. (ଶମ୍ଭୁତିଜନ+କ.
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିମୟ ।

ଅଜ) ଯାହା ଶାନ୍ତି ଜନ୍ମାଏ ।

ଶାନ୍ତିଜଳ—ବ. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) ପୁଜୀ, ସଞ୍ଚ,
ହୋମାଦ କର୍ମ ଶେଷରେ ଏବଂ ମୁତା-
ହର ୧୯ ଦିନ ଯେଉଁ ମରପୁତ ଜଳ
କର୍ମକର୍ତ୍ତା ଓ ପାରିବାରକ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ
ଉପରେ ସେତନ କରିଯାଏ ।

ଶାନ୍ତିଦ—ପୁ. ବି. (ଶମ୍ଭୁତା+ଦା+କ.ଥ)
ଶାନ୍ତିଦାୟକ, ଶାନ୍ତିଦାନକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ).
ଶାନ୍ତିଦା, (ବି) ବିଷ୍ଣୁ ।

ଶାନ୍ତିଦାତା—ପୁ. ବି. ଶାନ୍ତିଦ ଦେଖ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିଦାତୀ ।
ଶାନ୍ତିଦାୟକ—ପୁ. ବି. ଶାନ୍ତିଦ ଦେଖ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିଦାୟିକ ।

ଶାନ୍ତିଦାୟୀ—ପୁ. ବି. ଶାନ୍ତିଦ ଦେଖ,
ଶାନ୍ତିଦିକେତନ—ବ. ଶାନ୍ତିର ଆଲୟ,
ଶାନ୍ତିମୟ ପ୍ଲାନ ।

ଶାନ୍ତିନିବାସ—ବ. ଶାନ୍ତିନିବକେତନ ଦେଖ ।
ଶାନ୍ତିପବ୍ଲ—ବ. (କ.ଧା) ମହାଭରତରେ
ବିଶ୍ରିତହେବା ଦ୍ୱାଦଶ ଓ ତୁରତ୍ରିମ ପବ୍ଲ ।

ଶାନ୍ତିପାତ୍ର—ବ. (କ.ଧା) ଯେଉଁ ପାତରେ
ଶାନ୍ତିକଳ ରଖିଯାଏ ।
ଶାନ୍ତିପୁର—ଶ୍ର. ବି. ପୂର୍ବବିଜ୍ଞାନ ଶାମ-
ବିଶେଷ, (ଅନ୍ତର୍ମାତ୍ରର ସବୁ
ସୁଭାର ଲୁଗା ବୁଣିବାରେ ବିଶ୍ୱାସ),
(ସ-ବ) ଶାନ୍ତିନିକେତନ ।

ଶାନ୍ତିପୁର—ଶ୍ର. ବି. ଶାନ୍ତିପୁରରେ ବୁଣା-
ଯାଇଥିବା (ବିଶ୍ୱାଦ) ।

ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ—ବି. ଶାନ୍ତିମୟ ଦେଖ ।
ଶାନ୍ତିପ୍ରଦ—ବି. ଶାନ୍ତିଦ ଦେଖ ।

ଶାନ୍ତିପ୍ରିୟ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଯେଉଁ ବନ୍ଧୁ
ଶାନ୍ତିକୁ ସୁଖପାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିପ୍ରିୟ ।

ଶାନ୍ତିରଙ୍ଗ—ବ. (ଶମ୍ଭୁତି) ଶାନ୍ତି ବିଷୟରେ
ବିନ୍ଦୁ ଉପପ୍ରତି ହେବା, ଅଶାନ୍ତି ଉପ୍ରା-
ଦନ, ଉପଦ୍ରବକରଣ ।

ଶାନ୍ତିମୟ—ବି. (ଶମ୍ଭୁତି+ମୟ) ଶାନ୍ତି-
ଗୁଣମୟ, ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ, ମଙ୍ଗଳମୟ, ଶାନ୍ତି,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିମୟ ।

ଶାନ୍ତିରକ୍ଷକ—ସୁ. ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶାନ୍ତିରକ୍ଷକ-
କାଣ୍ଡ ରକ୍ଷାଧିକୃତ ପୁରୁଷ, ଗୋଲ
ଯୋଗ ନିବାରଣକାଣ୍ଡ ପୁରୁଷ କର୍ମଚାରୀ।

ଶାନ୍ତିରକ୍ଷକ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଉପଦ୍ରବ ନିବା-
ରଣ, ଗୋଲଯୋଗ ଦୂରକରଣ, ବିଦ୍ୟୁ-
ତାଶ କରିବା।

ଶାନ୍ତିବାଚକ—ବି. ବୈଦିକ ଜମୀନର ଅନୁ-
ଷ୍ଠାନ ଉପାସ୍ତବେଳେ ଶାନ୍ତିଦକ ହେତୁ
ସମସ୍ତରେ ଯେଉଁ ବୈଦିକ ମହୀ ପାଠ
କରିବାଏ, ପ୍ରତିପଦାଧାରୀ, ପାପଥାଦିରୁ
ଦ୍ୱାରା ଅନିଷ୍ଟକୁ ଦୂରକରଣାର୍ଥ ମହୀ-
ପାଠ, ‘ଶାନ୍ତି’ ଶବ୍ଦ ଉଚାରଣ।

ଶାନ୍ତିବାର—ବି. (କ. ଧ.) ଶାନ୍ତିକଳ ଦେଖ
ଶାନ୍ତିଶତକ—ବି. ଶାନ୍ତି ବିଷୟକ ଏକ-
ଶତ ଶାକ ସମ୍ବିତ ଗ୍ରନ୍ଥ।

ଶାନ୍ତିଷ୍ଟୁ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶାନ୍ତିଷ୍ଟୁ ଦେଖ।
ଶାନ୍ତିଷ୍ଟୁପନ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଅଶାନ୍ତି ଦୂର-
କରଣ, ସ୍ଵର ପରେ ସନ୍ଧି ଶାପନ,
ଅର୍ଥଜଳ ଦେଶରେ ଶାନ୍ତି ଶାପନ।

ଶାନ୍ତିଷ୍ଟୁପନ—ବି. ପ୍ରତିପାଦୀତାଥାଦ ନିବା-
ରଣାର୍ଥ ଯଙ୍ଗ ହୋମାଦି ଫିୟା।
ଶାନ୍ତିଷ୍ଟୁପନ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଅଶାନ୍ତି, ଶାନ୍ତି-
ବିରହତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାନ୍ତିଷ୍ଟୁନା।

ଶାନ୍ତିହୋମ—ସୁ. ବ. ପ୍ରତି ବୈଶୁଣି ଓ
ଉପଦ୍ରବାଦ ନିବାରଣାର୍ଥ ଅନୁଷ୍ଠାନ
ଯଙ୍ଗକର୍ମାଦି। [ଦେଖ]

ଶାନ୍ତି—କ୍ଲୀ. ବି. ଅନ୍ତି ମଧ୍ୟର, ଦୀର୍ଘ।
ଶାନ୍ତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବ୍ରାହ୍ମଣୟଷ୍ଟିକା, ବ୍ରାହ୍ମଣ-
ଧାତୀଆ ଗୁଲୁ।

ଶାପ—ସୁ. ବ. (ଶପ-ଭାଅ) ଆଦେଶ,
ଅଭିଶାପ, (ଶ. ଅ) ଶପଥ, ରଣ, ଧକ୍କାର,
ଦିବ୍ୟ, ଉପଦ୍ରବ।

ଶାପତ୍ର—ସୁ. ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ଯାହାକୁ
ଅଭିଶାପ ଦିଆଯାଇଅଛି, ଅଭିଶାପ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶାପତ୍ର।

ଶାପକୁର—ବି. (କ. ଧ.) ମାତା, ପିତା,

ଶୁରୁଆଦିଙ୍କ ଅଭିଶାପକନ୍ତ କୁର ।
ଶାପହିକ—ସୁ. ବି. ମୟୁର ।

ଶାପଦାତା—ସୁ. ବି. ଓ ବି. ସେ ଅନ୍ୟ
ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଅଭିଶାପ ଦିଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଦାତୀ ।

ଶାପଦେବା—ରା. କ୍ଷି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର
ଅନ୍ୟ ଘଟିବ କୋଲି କହ ଅଭିଶାପର
କରିବା । [ଶାପପ୍ରାପ୍ତା ।

ଶାପପ୍ରାପ୍ତ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଅଭିଶାପ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ଶାପପ୍ରଭବ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି
ପ୍ରତି ଉଚାରିତ ହୋଇଥିବା ଅଭିଶାପର
କମତା । [ଫଳଭେଗ ।

ଶାପଭେଗ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଅଭିଶାପର
ଶାପଭ୍ରଷ୍ଟ—ସୁ. ବି. (୪ତତ୍ତ୍ଵ) ଅଭିଶାପ

ଦେବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଶାନ୍ତି କରଇ ଅଭି-
ଶାପ ଫଳରୁ ମୁକ୍ତିପ୍ରାପ୍ତ (ବ୍ୟକ୍ତି), ଶାପ
ଭେଗରୁ ଅବଧାରିତ ପ୍ରାପ୍ତି ।

ଶାପମୋଚନ—ବି. (୪ତତ୍ତ୍ଵ) ଶାପାକାର,
ମହୀ ଓ ଉପାସନାକ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଶାପ
ବ୍ୟକ୍ତିର ଶାପର ଫଳ ଭେଗରୁ ଅବଧା-
ରିତ ପ୍ରାପ୍ତି ।

ଶାପାନ୍ତ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଅଭିଶାପର ଫଳ
ଭେଗ କରିବା ସମସ୍ତର ସୀମା ଅତି-
କାନ୍ତିହେବା, (ଗ୍ରା. ବି) ଧ୍ୟାନ, ନାଶ ।

ଶାପାମୁ—ବି. (କ. ଧ.) ଯେଉଁ ଜଳକୁ
ଶାପଦାତା ହାତରେ ଧରି ଶାପବାକ୍ୟ
ଉଚାରଣ କରନ୍ତି ।

ଶାପାସ—ସୁ. ବି. (ବ. ଧ.) ମୁନି ଓ ରଷି,
ଯେ ରୁଷ୍ଣ ହେଲେ ଶାପରୁପକ ଅସ୍ତ୍ର
ପ୍ରସ୍ତ୍ର କରନ୍ତି, (ରୁପ-କ. ଧ.) ବିପନ୍ନ
ପ୍ରତି ଅସ୍ତ୍ର ରୁପେ ବ୍ୟବସ୍ଥାରୁ ଅଭିଶାପ ।

ଶାପିତ—ସୁ. ବି. (ଶପି+ମୁ. ତ) ନିନତ,
ତିରମୁକୁ, ଶାପରୁପ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାପିତା ।

ଶାପେଟ—ସୁ. ବି. କୁଣ୍ଡଳାତୀସ୍ତ୍ରୀ ତୃଣ-
ବିଶେଷ ।

ଶାପୋଷର୍—ବି. (୪ତତ୍ତ୍ଵ) ଶାପଦେବା ।
ଶାପୋକାର—ବି. (୪ତତ୍ତ୍ଵ) ଶାପମୋଚନ,

କୌଣସି ଦେବତାଙ୍କ ପ୍ରୋଦାଦ ପ୍ରତି
ପୂର୍ବରୁ କଥାଯାଇଥିବା ଶାପର ମନ
ଫଳରୁ ଉଚ୍ଚ ସ୍ତ୍ରୋଦାଦିକୁ ମହୀ ପ୍ରସ୍ତୋତା
ପୂର୍ବକ ମୁକ୍ତ କରିବା ।

ଶାପରିକ—ସୁ. ବି. (ଶପର+ଇକ) ଯେ
ମାର ଧରେ, ମାତୃଆ, କେଉଁଟ, ଝର ।

ଶାମ—ହି. ବି. (ଶମ+ଅ) ଶମସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
(ବି-ଶମ+ଶିର+ଭ. ଅନ) ମେଳ,
ସଭାବ, ବନ୍ଧୁତା, ସାମଗ୍ରାନ ।

ଶାମଣ—ଶା. ବି. ଶିଳରେ ହେବା ଜଳନ
ତୃଣବିଶେଷ ।

ଶାମଦାନବଣଭେଦ—ବି. ରାଜମନ୍ଦିରସମ୍ବନ୍ଧୀୟ
ଶିରୀୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଚରଣଶ୍ଵର, ଯଦ୍ବାବ ସନା-
ମାନେ ଶତକୁ ବଣ କରନ୍ତି ।

ଶାମନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶମି+ଭ. ଅନ) ମାରଣ,
ଶାପି, ଶାନ୍ତି, ଦଶ, (କ. ଅନ) ଯମ, (ବି-
ଶମନ+ଅ) ସମସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶମନ ।

ଶାମନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶମନ+ଅ+ଇ) ଦିନିଶବାଗ, (ଶମନ+ଇ) ଶମନା,
ଅନ୍ତି, ବଧ ।

ଶମିନ—ବି. (ଶମି+ଶ. ଇତି) ଯଜରେ
ମାତ୍ର ପାର୍କାର୍ଥ ପ୍ରଜାଳିତ ଅନ୍ତି, (ଅଧ୍ୟ-
ଇତି) ଯଜନି ପ୍ରଜାଳିତ ହେବା ଶ୍ଵାନ,
ଯଜନୀୟ ପଣ୍ଡମାରଣ ଶ୍ଵାନ, (ଶ. ଇତି)
ଯଙ୍ଗ, ଯଜପାତ୍ର, ଯଜାର୍ଥ ପଣ୍ଡ ବଧ ।

ଶମିଲ—ବି. ଉସ୍ତ୍ର, ପାର୍ଶ୍ଵ, ସ୍ତ୍ରୀ, ମାଳା ।

ଶମୁକା—ଶା. ବି. (ଫ-ଶମୁକ) ଶମୁକ;
ଶୁକ୍ତ, ପ୍ରେଟ ଜଳାଶୟ, ଗାଢ଼ିଆ ।

ଶମୁଲ—ବି. ବେକରେ ପିନାଯିବା ଉତ୍ତ୍ରୀ-
ବିଷ, କର୍ମଟର ।

ଶମୁଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ପୁରତନ ପଣ୍ମୀ ବସ୍ତ,
ଉତ୍ତ୍ରୀବିଷ ।

ଶମୁ—ସୁ. ବି. ଜାମୁକଷଙ୍କ ରର୍କାତ
ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପୁରୀ ।

ଶମୁଦଶମ—ବି. ପୌଷ୍ଟଙ୍କଲଦଶମୀ ।

ଶମୁପୁରାଣ—ବି. ଉପପୁରାଣବିଶେଷ ।
ଶମୁର—ହି. ବି. (ଶମୁର+ଅ) ଶମୁର-
ନାମକ ଅସୁରତାରୁ ଆଗତ, ଶମୁର-
ପମ୍ବନୀୟ, (ବି) ଶମୁଲିଲବଣ,

ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ—ପୁଣ୍ଡ. ବି. (ଶା + କ. ଇନ୍ଦ୍ରାଶୟୁନ) କାଶ, ଯେ ଶୁଣ, (ସ୍ଥା) ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ।
 ଶାନ୍ତିକ—ଦ୍ଵି. ବି. (ଶାନ୍ତି + କଳ) ଶାନ୍ତି-
 ଦ୍ଵାରା ଯେ ଜାତିକା ନିଷାହ୍ର କରେ, (ସ୍ଥା)
 ଶାନ୍ତିକା ।
 ଶାର—ବି. (ଶ୍ଵର + କ. ଅ) କୃଷ୍ଣ ରତ୍ନ ଓ
 ଶୁକ୍ଳ ଏହି ତିନି ବର୍ଣ୍ଣମି ଶ୍ରିତ, ନାଲ ଓ
 ପୀତବର୍ଣ୍ଣମିଶ୍ରିତ, ନାନା ବର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ, (ବି)
 ଶାଶୁଆ ରଙ୍ଗ, ପୀତବର୍ଣ୍ଣ, ବାୟୁ ହୃଦୟ,
 ଏକପ୍ରକାର ପଣା, ସାର, (ପୁଣ୍ଡ) ମରନା-
 ପକ୍ଷୀ ।
 ଶାରବୁଣୀ—ଶା. ପୁଣ୍ଡ. ବି. (ପୁଣ୍ଡ — ଶକ୍ତନ) ଶକ୍ତନପକ୍ଷୀ, ଶୂଧପକ୍ଷୀ
 ଶାରଙ୍ଗ—ବି. (ଶାର = ନାନା) ବର୍ଣ୍ଣଶିଷ୍ଟ
 + ଅଙ୍ଗ, ଯାହାର) ସାରଙ୍ଗ ଦେଖ,
 ମୟୁର, ପଢ୍ରୁ, ଚନ୍ଦ୍ର, ହଂସ, ବୃତକ,
 ହସ୍ତୀ, ମୁଗ, ଭୁଙ୍ଗ, ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ରାତି.
 ଶୋଭ, ସୁକାନ୍ତି, ଗୁହ୍ନ, ବାସ, କୃମି,
 ସିଂହ, କୋକିଳ, ସାରବସ ପକ୍ଷୀ, କର୍ପୁର,
 ଅଗୁରୁ, ସୁବର୍ଣ୍ଣ, ରହୁ, ବସୁଧା, ଶାଖ,
 ମେଘ, ଶଞ୍ଜନ ପକ୍ଷୀ, ଶଙ୍ଖ, କାମଧନୁ,
 ବିଦ୍ରୂ, (ବି) କଠିନ, ନାନା ବର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ,
 (ସ୍ଥା) ଶାରଙ୍ଗୀ, (ଶା. ବି) ବିଶ୍ଵାଙ୍ଗ ଧନ୍ତ୍ର ।
 ଶାରଙ୍ଗକ—ବି. ଏକପ୍ରକାର ପକ୍ଷୀ ।
 ଶାରଙ୍ଗଧର—ଶା. ବି. ସାରଙ୍ଗଧର ଦେଖ ।
 ଶାରଙ୍ଗଷ୍ଟୀ—ବି. କାରଜଫା, ଶୁଜ୍ଜା ।
 ଶାରଙ୍ଗାଷ୍ଟୀ—ପୁଣ୍ଡ. ବି. ଏଣୀନୟୁନା, ମୁଗ-
 ଲୋଚନା (ସ୍ଥା) ।
 ଶାରଙ୍ଗୀ—ସ୍ଥା. ବି. (ଶାରଙ୍ଗ + ରା) ମାର-
 ହରିଶ, ବାଦ୍ୟମୟକିଶେଷ, ଏକପ୍ରକାର
 ବେହେଲ ।
 ଶାରଣିକ—ଦ୍ଵି. ବି. ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା, ରକ୍ଷକ
 ଶାରତ୍ତିକ—ଦ୍ଵି. ଶରଣାସ୍ତ୍ରୀ, ଯେ ଶର-
 ଶୟାରେ ଶୟୁନ କରେ ।
 ଶାରତ୍ତିକ—ଦ୍ଵି. ବି. ଶରତ୍ତିକାଳେ ଅଧ-
 ସ୍ତୁନକାଶ ।
 ଶାରତ—ବି. (ଶରତ + ଥ) ଶରତ୍-
 କାଳୀକ, ଶାରପାୟ, ଅପ୍ରତିଭ, ବିମାତ,
 ନିଶ୍ଚାନ, ପ୍ରଶନ୍ତ, ସାମାନ୍ୟରିକ, ଲଙ୍ଘିନ୍ଦି

କରନ୍, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାରଦା, (ବି) ଶରତ୍କୁଳାଳ,
 ବର୍ଷା, ପୀଡ଼ା, ସେଇ, ଶରତ୍କୁଳାଳୀଙ୍କ ଶୟବିଶେଷ,
 ଶୟ, ମେଘମୁଖ, ଶୈତପଦ, ବକୁଳ,
 ଛତଆଜାନଙ୍ଗ, ମେଘ, କାଶତୃଣ ।
 ଶାରଦଚନ୍ଦ୍ର—ବି. (କ.ଧ) ଶରତ୍କୁଳାଳୀଙ୍କ
 ନିର୍ମଳ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଶାରଦଧାନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶରତ୍କୁଳାଳରେ
 ବାହାର ଶୀତକାଳରେ କଟାଯିବା
 ଧାନ, ଶାଲଧାନ ।
 ଶାରଦନଶୀ—ବ. ଶରତ୍କୁଳାଳୀଙ୍କ ଡିର୍ଣ୍ଣ-
 ଲାକାଣ୍ଥୁକୁ ରାଷ୍ଟି ।
 ଶାରଦମଞ୍ଜିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶରତ୍କୁଳାଳରେ
 ଜନ୍ମିବା ମଞ୍ଜି ।
 ଶାରଦମୃଦୁ—ବ. ସ୍ଵରତମୃଦୁ ।
 ଶାରଦଯାକନାଳ—ବ. ଶରତ୍କୁଳାଳରେ
 ଉତ୍ସନ୍ନ କାଜରା ।
 ଶାରଦା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶାରଦ + ଆ) ଦାଉ-
 ଦେଶ, ସରସ୍ଵତୀ, ଦୁର୍ଗା, ସୁଆଂଲକ,
 ଦ୍ଵାରୀ, ମଣ୍ଡୁକପଣ୍ଡି, ଦକ୍ଷମିଶ୍ରଗାଗ,
 ପ୍ଲକକମଳ, ଶାଶବିଶେଷ, ପ୍ରାଚୀନ
 କାଳର ଲିପିବିଶେଷ । [ପଣ୍ଡିତ]
 ଶାରଦାକୁମାର—ପୁ. ବି. ସରସ୍ଵତୀ ସୁଦି,
 ଶାରଦାଚିଲ—ଯା. ବି. ହରଚିଲାସ
 ଶାରଦାଙ୍କ ପ୍ରଣୀତ ୧୯୮୮ ବାଲ୍ୟ-
 ବିବାହ କରେଥ ଆଇନ୍ ।
 ଶାରଦାମା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସରସ୍ଵତୀ ।
 ଶାରଦିକ—ଲୀ. ବି. (ଶରତ୍ର + ରକ) ଶ୍ରାଦ୍ଧ,
 ଶରତ୍ର ରତ୍ନରେ ହେବା ଜୁର, ସେଇ,
 ଖର ।
 ଶାରଦା—ବ. (ଶାରଦ + ରା) କୃମାର-
 ପୁଣ୍ଠମୀ, ଜଳପିପୁଳୀ, ଛତଆଜାନଙ୍ଗ,
 (ଶରଦ + ରା) ଅପରକତା, ସେଇ-
 କମଳ, ଅନ୍ଦୁ ଓ ଫଳଥାଦ, (ବି) ଶରତ୍ର-
 କାଳୀଙ୍କ, ସମ୍ବୂଦ୍ଧ ବନ୍ଧ ସମୁଦ୍ରମ୍ଭ ।
 ଶାରଦାସ୍ତ୍ର—ବି. (ଶରଦ + ରାସ୍ତା) ଶରତ୍ର-
 କାଳୀଙ୍କ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାରଦାସ୍ତ୍ର ।
 ଶାରଦାସ୍ତ୍ରରଷ୍ଟବ—ବ. ଶରତ୍ରକାଳରେ
 ଅନୁଷ୍ଟ୍ରେସ୍ଟ୍ର ଉଷ୍ଟବ ।

ଶାର୍ଦ୍ଦୀସ୍ମୃତିକା—ବ. ଶର୍ଦ୍ଦୀକାଳୀନ ଦୁର୍ଗାପୂଜା ।

ଶାର୍ଦ୍ଦୀସ୍ମୃତିମୀ—ବ. କୁମାରପୂଣ୍ଡମୀ, ଅଶ୍ଵିନର ପୂଣ୍ଡମୀ ।

ଶାର୍ଦ୍ଦୀସ୍ମୃତିମହାପୂଜା-ସ୍ଥା.ବ.ଶର୍ଦ୍ଦୀକାଳୀନ ଦୁର୍ଗାପୂଜା ।

ଶାରଙ୍ଗତ—ପୁ. ବ. କୃପାଶୁଦ୍ଧି, ଶର-
ଙ୍ଗତର ଗୋଟିଏପତ୍ର ।

ଶାରଦ୍ୟ—ଦ୍ୱ.ବ. (ଶରଦ୍ୟ+ଯ) ଶରଦ୍ୟ-
କାଳସ୍ମୃତିୟ, ଶରଦ୍ୟକାଳୀନ ।

ଶାରଭ—ଦ୍ୱ.ବ. (ଶରଭ+ଅ) ଶରଭ-
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ଶାରମୁର—କ୍ଲୀ.ବ. ଲକ୍ଷମୁରତେବ ।

ଶାରି(ଶ) —ବ. (ଶ୍ରୀ+କ.ଇ,ର) ପଶା-
ଖେଳର ଗୋଟି, ପାଶ୍ଚାତ୍ୟାର ବଳ,
ମୁରିମା, ଶାଶ୍ଵତମା, କୃତ୍ତିବଳାର
ଯଷ୍ଟି, (ମୀର) ଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ ହାତ
ଉପରେ ପକ୍ଷିବା-ପଲାଶ, ପ୍ରତାରଣା,
ଛଳ, ନନ୍ଦାବାଦ ଏକଠକାର ଚାତ ।

ଶାରିକା—ବ. (ଶରିନ୍ଦ୍ରାନ୍ତା+ଆ) ମଇନା
ପଶ୍ଚିମ, ଶତରଞ୍ଜାରୀପାଣିଖେଳ, ଶାରିକା
ଆଦି ବଳାଇବା କମାଣୀ, ଗାଢା ବା
ଶାରିକାଆଦି ବାଦନ କର୍ମ, ଦୁର୍ଗା ।

ଶାରିକାକବତୀ—ଶ. ବୁଦ୍ଧ ଯାମଳୋକ୍ତ
ଦୁରାକାମୀୟ ଧାରଣୀୟ କବତ ରେବ
ଶାରିକାକୁଟ—କ୍ଲୀ. ବ. ନଗରବିଶେଷ ।

ଶାରିକାପିଠ—କ୍ଲୀ. ବ. ଉତ୍ତରବିଶେଷ ।

ଶାରିକୁଷ—ଦ୍ୱ. ବ. ଶାରିବୁଲି କୁଷି-
ଦେଶବିଶେଷ ।

ଶାରିତ—ବ. ରଜିନ ଚିହ୍ନବିଶେଷ ।

ଶାରିପଟ(ଫଳ)—ବ. ପଶାଖେଳବାର
ଛଳ, ପଶାପାଳ ।

ଶାରିବା—ବ. ଦୁଆଁଲିର, ଶୋମାଲିତା,
କୃଷ୍ଣାରିବା, ମେମିଡ଼ିଲିର, ଶୁକ୍ଳାରିବା,
ଅନନ୍ତମୁଲ, ଜବାସ, ଦୁରାଲିତ ।

ଶାରିତୁଞ୍ଜଳି—ଦ୍ୱ. ବ. ପାଶକବିଶେଷ,
ଏକପ୍ରକାର ପଶାଖେଲ ।

ଶାରିଶୁଙ୍ଗ—ବ. ପଶାଖେଳବା ଗୋଟି ।

ଶାରି—ସ୍ଥା. ବ. (ଶୁତ୍ର + ରା) ଶାରି ଦେଖ,

କୁଣ୍ଡିଶ, ମୁଷ୍ଟିତୃଣ, ଶେଳିବାର ପେଣ୍ଟ
ଶାଶ୍ଵର—କ୍ଲୀ. ବ. ଜୀବାଶ୍ଵା, ବେଦାନ୍ତ
ମୁଷ୍ଟ, ବୃଷ, ଷଶ, ଶଶରପତ ହେବା
ହୃଦେ, (ବି) ଦେହକ, ଶଶର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ
ଶଶରକାତ ।

ଶାଶ୍ଵରକ—ବ. (ଶଶର+କ) ଶଶରରୁ
ଦ୍ୱିତୀୟ, (ବି) ବେଦାନ୍ତ ମାମାସ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ
କୀୟ ଶଙ୍କରଭାଷ୍ୟ ।

ଶାଶ୍ଵରକଭାଷ୍ୟ—ବ. ଶଶରକ ଦେଖ ।

ଶାଶ୍ଵରକମୁଦ—ବ. ବେଦବ୍ୟାସଙ୍କ ରଚିତ
ବେଦାନ୍ତ ସୁଧ । [ବିଷୟ ।

ଶାଶ୍ଵରତତ୍ତ୍ଵ—ବ. ଶଶର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଜୀବବ୍ୟ
ଶଶରବଜାନ—ବ. ଜୀବ ଶଶର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ
ତତ୍ତ୍ଵଜୀବକ ଶାସ୍ତ୍ର ।

ଶାଶ୍ଵରଷ୍ଣାନ—ବ. ଦେହକ ତତ୍ତ୍ଵନିଷ୍ଠା-
ସ୍ଵଳ ଶାସ୍ତ୍ର, ଦେହର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଂଶ
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଶାସ୍ତ୍ର, ଦେହାଂଶ ଫର୍ଶାନବିଦ୍ୟ ।

ଶାଶ୍ଵରିକ—ଦ୍ୱ. ବ. (ଶଶରତ୍ତ୍ଵ+କ)

କମ୍ପିଳ, ଶଶରବରମନ୍ଦୀପ, ଶଶରକାତ,
(ବି) ଜୀବାଶ୍ଵା, ବେଦାନ୍ତ ସୁଧ ।

ଶାଶୁକ—ପୁ. ବ. (ଶୁତ୍ର+କ.ରିକ) ହିନ୍ଦ୍ରୀ,
ହିନ୍ଦ୍ରାକର, ଘାରୁକ, (ସ୍ଥା) ଶାଶୁକା ।

ଶାର୍କ—ପୁ. ବ. ଶାର୍କର, ଚନ୍ଦ, ଗୋଟି
ପ୍ରବର୍ତ୍ତିକ ରଷିବିଶେଷ ।

ଶାକକ—ପୁ. ବ. ଦୁର୍ମର ଫେଶ, ଚିନିର
ଶଣ, ମାଂସର ଶଣ ।

ଶାକର—ପୁ. ବ. ଲେଖିତୃଷ୍ଣ, ଦୁର୍ମର, ଫର୍ମ,
ଗୋଡ଼ିଆତ୍ମ୍ତ୍ମ, (ବି-ଶକ୍ରର + ଅ) ଶକ
ରାତ୍ର ଜାତ, କର୍କର ମଣ୍ଡିତ, କର୍କରମଣ୍ଡିତ,
ଦାନାଦାର, (ସ୍ଥା) ଶାକରୀ ।

ଶାକରକ—ପୁ. ବ. (ଶାକରତ୍ତ୍ଵ+କ) ଶାକର
ବହୁଳଦେଶ, କଙ୍କମେମୁହାନ, (ବି)
କଙ୍କରମୟ ।

ଶାକରମଦ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବ. ଚନ୍ଦ ଓ ଧାଇ
ପୁଲକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ମଦ୍ୟ ।

ଶାକରଷି—ପୁ. ବ. ଶକରବର ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ
ଗୋଟି । [ପତ୍ର ।

ଶାକରବଶ୍ୟ—ପୁ. ବ. ଶକରବର ଗୋଟି
ଶାକରକ—ପୁ. ବ. ଯେତ୍ରିଦେଶର ଅତି

ଶୟ ଚକ୍ର ଅତ୍ର ।

ଶାର୍କରିଲ—ଦ୍ୱ. ବ. ଶାର୍କରବ୍ୟକ୍ତ ଭୁମିରେ
ଯାତ୍ରା ହୃଦୟ ହେବ ।

ଶାର୍କରାଧାନ—ବ. ଉତ୍ତର ଦିଗରେ ଥିବା
ଦେଶରେ ।

ଶାର୍କର୍ମୟ—ଦ୍ୱ.ବ.ଶାର୍କରବ୍ୟକ୍ତ (ଦେଶ) ।

ଶାର୍କୋଟ—ଦ୍ୱ. ବ. ବିଷୟମୁକ୍ତୀୟ ।

ଶାର୍କ—କ୍ଲୀ.ବ. (ଶୁତ୍ର+ଆବର୍ତ୍ତନ୍ତ୍ରିତ ଧନ୍ତୁ,
ଧନ୍ତୁ, ଅତ୍ତା, ହାମାନରେତ, (ବି) ଶୁତ୍ର
ଶୁତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଶୁତ୍ରନିମେତ୍ତ ।

ଶାର୍କକ—ପୁ. ବ. (ଶାର୍କ + କ) ପକ୍ଷୀ,
ଧନୁର୍ବାହ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି । [ସିଂହ ।

ଶାର୍କୈଦଭ—ପୁ. ବ. ଧନୁ, ଶତ ରତ ରତ-
ଶାର୍କୈଦଭ—ପୁ. ବ. ସଙ୍ଗୀତରହାକର
ପ୍ରଗେତ୍ର ।

ଶାର୍କଧନ୍ଦା—ପୁ. ବ. ବିଷ୍ଟୁ, ଶାକୁଣ୍ଠ,
ଧନୁର୍ବାହ୍ୟ ମାତ୍ର ।

ଶାର୍କଧର—ପୁ. ବ. ବିଷ୍ଟୁ, ଶାକୁଣ୍ଠ, ଧନୁ-
ର୍ବାହ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି, ସୁନାମଖ୍ୟାତ କିଳସ୍ତା-
ପ୍ରତ୍ବହକାର ।

ଶାର୍କପାଣି—ପୁ. ବ. ଧନୁର୍ବାହ୍ୟ, (ପୁ.
ବି) ବିଷ୍ଟୁ, ଶାକୁଣ୍ଠ ।

ଶାର୍କୁର—ବ. ଗୁଜରାଟ ପ୍ରାନ୍ତୀ ମାଲବ
ରାଜ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଗତ ରାଷ୍ଟ୍ର ନଗର ।

ଶାର୍କତ୍ତୁତ—ପୁ. ବ. ଓ ବ. ଶାର୍କଧର
ଦେଖ ।

ଶାର୍କରବ—ପୁ. ବ. (ଶୁତ୍ର+ବି) ଶଶରବ
ରତ୍ତ୍ତ୍ଵକ ରଷିକ ରେ ପିଲ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଶାର୍କରବକ—ପୁ. ବ. ଶୁତ୍ରୀୟମାନବର୍ଣ୍ଣ
ପ୍ରାବର ବିଷ୍ଟେତ୍ର ।

ଶାର୍କଷା—ଦ୍ୱ. କାକମାତି, କାକଜାତା,
ଲତାକରଞ୍ଜ, ମହାକରଞ୍ଜ, ଗୁଣ୍ଡା ।

ଶାର୍କଷା—ଦ୍ୱ. ବ. ଶାର୍କଷା ଦେଖ ।

ଶାର୍କଷୁଧ—ପୁ. ବ. ଶାକୁଣ୍ଠ, (ପି) ଧନୁ-
ର୍ବାହ୍ୟବଶିଷ୍ଟ । [ବିଶେଷ ।

ଶାର୍କିକ—ପୁ. ବ. ଶାର୍କିକ ନାମକ ପକ୍ଷି-
ଶାର୍କି—ପୁ. ବ. (ଶାର୍କି+ରନ୍ତା) ବିଷ୍ଟୁ,
ଶାକୁଣ୍ଠ, ଧନୁର୍ବାହ୍ୟବଶିଷ୍ଟ, (ପି) ଧନୁ-
ର୍ବାହ୍ୟ, (ସ୍ଥା) ଶାର୍କିମା ।

ଶାର୍ଦୂଳ—ପୁଂ. ଚ.(ଶ୍ରୀ+କ.ଦୂଳ)ବ୍ୟାଘ୍ର
ମୁନିଗ୍ରେଷ୍ଟ, ରାଷ୍ଟ୍ର, ଶରତ୍ର, ଅସ୍ତ୍ରପାଦ,
କାଳନିକ ମୃଗବିଶେଷ, ପଞ୍ଜିବିଶେଷ,
ତିରକରୁଣ, ରାଜରେତ,(ଲ.ଅର୍ଥ)ଶ୍ରେଷ୍ଠ
ଶାର୍ଦୂଳକନ୍ଧ—ବି. ବନ୍ୟ ପଲାତୁ।
ଶାର୍ଦୂଳକର୍ଣ୍ଣ—ପୁଂ, ବି. ହିଂକୁଳ ପୁଣି
ବିଶେଷ।

ଶାର୍ଦୂଳକଳିତ—କ୍ଳୀ. ବି. ଛନ୍ଦୋବିଶେଷ।
ଶାର୍ଦୂଳବାହନ—ପୁଂ. ବି. ପଞ୍ଜିବିଶେଷ
ପୁଷ୍ପକିନାମର୍ଗତ କିନବିଶେଷ।
ଶାର୍ଦୂଳବିହୀତି—ବି. ଉନବିଂଶତିଶର
ମୁକ୍ତ ଏସ୍ତୁତ ଉନ୍ନାବିଶେଷ, ବାଯର
ଖେଳ।

ଶାର୍ଦୂଳୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. କବାହର ଚଉକାଠ
ଉପରେ ଦିଅୟିବା ଉଦ୍‌ଧା ପଟା, ଶଗ-
ଡ଼ର କହଳ। [ରୀପୁ]

ଶାବ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶବ୍ଦ + ଅ) ଶିବ ସମ୍ମ-
ଶାଙ୍କର—ବି. (ଶଙ୍କର + ଅ)ଶାନ୍ତ ଅନ୍ତ-
କାର, (ଶିର)ରସିଧମୁଣ୍ଡୀୟ, ରସିକାଳୀନ,
ପାତୁକ। [ସମ୍ମରୀୟ]

ଶାଙ୍କରିକ—ବି. (ଶଙ୍କର + ରିକ) ରହି-
ଶାଙ୍କର—ବି. (ଶଙ୍କର + ର)ରହି, ଜନନ୍
ଲୋଧୁ, (ଶଙ୍କର + କନ୍ତ) ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ରଙ୍କ
୭୦୦ସମ୍ବ୍ୟର ମଧ୍ୟରୁ ଲାଗୁ ସମ୍ବ୍ୟର।

ଶାଲ—ପ୍ରା. (ସମ୍ମ) ବି. ଶିଳ ।

ଶାଲ୍ପୁଆ—ପ୍ରା. (ଦନ୍ତ) ଶିଳପୁଆ ।

ଶାଳ—ବି. (ଶାଳ + ମ୍ରି.ଅ) ସମ୍ପୁଣ୍ଡ
ଶଳୀକ କର୍ତ୍ତମର ମହ୍ୟବିଶେଷ, ଶାଳ-
ବାହନ ରାଜା, ପ୍ରାଚୀର, ପ୍ରାକାର,
ବୃଦ୍ଧତ ଆରଣ୍ୟ ଭାବୁ, ସର୍ଜନ, ଶାନ୍ତ-
ଆଶିତ୍ତ, ନମ୍ରବିଶେଷ, ଅସ୍ତ୍ରବିଶେଷ,
ଅପରାଧୀକୁ ଦଶ ଦେବାପାଇଁ ବ୍ୟଦହୁତ
ଚୁନ୍ଦିବିଶେଷ, ଦୁଃଖ, ର୍ୟାଥ, ବୁଝି, ଚାକ-
ସୁର ଏକପୁନ୍ଥ, ବୁଣ୍ଣ, ପୀତଶାଳ, ପିଆ
ଶାଳଗଢ଼, (ଶା.ବି-ସା-ଶାଳ) ଅଶ୍ଵାଦିନ
ରହିବାର ଘର, କମାର; କୁମୁର ଆରଜ
ଅନିଶ୍ଚାଳା କା କାରଖାନା, ଆଖୁପେଡ଼ା-
ଦିବାର ସ୍ଥାନ ।

ଶାଳକ—ବି. ନିତିବାଣୀଗ, ଶୁଷ୍କାକଥା,

ଶ୍ରେଷ୍ଠଗଢ଼ ।

ଶାଳକଟଙ୍କଟ—ପୁଂ, ବି. ବିଷୟରେତେ,
ଶାଳ ଓ କଟଙ୍କଟ ମନ୍ଦବିଶେଷ ।

ଶାଳକେଲାଣି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପଦଶାକବିଶେଷ ।

ଶାଳଗମ—ପୁଂ. ବି. (ଶାଳ + ଗମ)ଦେଶ-
ବିଶେଷ, ବିଷ୍ଣୁ ମୁଦ୍ରିବିଶେଷ, ବଜ୍ର-
କାଟ ଦ୍ୱାରା ଛୁଦ୍ରୁପୁକ ହୋଇଥିବା ଚନ୍ଦ
ଓ ଛୁଦ୍ରୁବିଶେଷ ଗଣ୍ଡଜାନନ୍ଦ ଗର୍ଭପୁରୁଷ
ନାନାବର୍ଣ୍ଣର ଶିଳପିଣ୍ଡବିଶେଷ ।

ଶାଳଗ୍ରାମଗିରି—ପୁଂ. ବି. ଶାଳ ଶାମୋ-
ପ୍ରାଦକ ପଞ୍ଚତବିଶେଷ ।

ଶାଳଗ୍ରାମମିଳା—ବି. ଶାଳଗ୍ରାମ, ଶର୍କା
ନିଶାରିର୍ଦ୍ଦୁ ପ୍ରାତ୍ର ଉପଳ ଖଣ୍ଡ ।

ଶାଳଗ୍ରାମୋଦକ—ବି. ଯେଉଁ ଜଳରେ
ଶାଳଗ୍ରାମ ଶିଳାକୁ ସ୍ଥାନ କରିଯାଏ
ସେହି ପବିତ୍ର ଜଳ ।

ଶାଳଗର—ଶ୍ରୀ. ବି. କମାର କୁମ୍ବାରଆଦ
ଶିଳୀଙ୍କ କର୍ମଗୁହ୍ୟ, ଆଖୁପେଡ଼ା ଓ
ବୃତ୍ତରାତ୍ର ସ୍ଥାନ ।

ଶାଳଙ୍କଟଙ୍କଟ—ପୁଂ. ବି. (ଶାଳଙ୍କଟଙ୍କଟ
+ ଅ) ସୁକେଣୀ ଶାଙ୍କପ ।

ଶାଳଙ୍କାୟନ—ପୁଂ. ବି. ମୁନିବିଶେଷ,
ବିଶ୍ୱମିଷଳ ଏକପୁତ୍ର ଶିକାନୁଚର ନନ୍ଦ ।

ଶାଳଙ୍କାୟନକ—ପୁଂ. ବି. ଶାଳଙ୍କାୟନ
ମୁନିମାଙ୍କ ଅବସ୍ଥାର ଦେଶ, ଶାଳଙ୍କା-
ୟନ ଦେଶ ।

ଶାଳଙ୍କାୟନକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସତ୍ତ୍ଵବିଶ,
ବ୍ୟାସଦେବଙ୍କ ମାତା ।

ଶାଳଙ୍କାୟନକବସ୍ତୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସତ୍ତ୍ଵବିଶ,
ବ୍ୟାସକ ମାତା ।

ଶାଳଙ୍କି—ପୁଂ. ବି. ପାଣିକ ମୁନିଙ୍କ କାମ ।

ଶାଳଙ୍କୀ—ବି. ପୁଢ଼, କାଠପିତୁଳା ।

ଶାଳମାର—ପୁଂ. ବି. (ଶାଳ + ମନ୍ତ୍ର + ଅ)
ଶାଳକାର ପୁଣି, (କୁ.ବି) ଅମ୍ବଲେବୋକ୍ତ ଅଠପ୍ରକାର
ତତ୍ତ୍ଵ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ।

ଶାଳମ୍ବି—ପୁଂ. ବି. ଶାଳମ୍ବିତ ଅମ୍ବି,
ଗୁହର ନିଆଁ ।

ଶାଳମ୍ବି—ପୁଂ. ବି. (ଶାଳ + ଅନକି +
ଅପା.ଅର୍ଥଭାବ)କଣ୍ଠେର, କାଠର ପିରୁଳା ।

ଶାଳନ—କ୍ଳୀ. ବି. ଶାକଶବଳି ।

ଶାଳନିଯୀୟାସ—ପୁଂ. ବି. (ଶତର୍ବି) ରଳ,
କୁଣ୍ଠା, ସର୍କରସ, ସାଲଗଛର ଥାଠ ।

ଶାଳପର୍ମ୍ପରୀ—ବି. ଶାଳପର୍ମ୍ପରୀ ।

ଶାଳପର୍ମ୍ପରୀ—ବି. (ଶାଳପର୍ମ୍ପରୀ + ରଳନିଯୀୟାସ)
ବର୍ଗର ବନ୍ୟ କୁପତିଶେଷ, ଦମେଲ
ଅଷ୍ଟଧ ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ।

ଶାଳଭକ୍ତି(ଭଞ୍ଜିକା,ରଞ୍ଜି) —ସ୍ତ୍ରୀ ବି. (ଶାଳ
+ ଭଞ୍ଜିକା + ରଞ୍ଜିକା + ଆତର) କାନ୍ତି
ପ୍ରତିକିକା, କାଠକଣେଇ, ଶଣିକା,
ଦେଶୀ, କୀଡ଼ାବିଶେଷ ।

ଶାଳମୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶାଳଗଛ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ,
ଶାଳ କାଠରେ ନିର୍ମିତ ।

ଶାଳମର୍କଟ(କ)—ପୁଂ. ବି. ତାଳମୟଗଛ ।

ଶାଳରସ—ପୁଂ. ବି. ଶାଳନିଯୀୟାସ ଦେଶ ।

ଶାଳଦ୍ଵା—ପୁଂ. ବି. ଶାଳଦ୍ଵା ।

ଶାଳଦେଶ—ପୁଂ. ବି. ଶାଳଦେଶ, କୁଣ୍ଠା
ଶାଳଶାକ—ବି. ନିକିତା ଶାର ।

ଶାଳସାର—ପୁଂ. ବି. ଶାଳଗଛ, କୁଣ୍ଠା
କୁଣ୍ଠାଗଛ ।

ଶାଳା—ବି. (ଶାଳ + ମୀ.ଅ+ଆ) ଗୁହା,
ଗୁହର ଅଂଶ, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବା
ଉନ୍ନେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବ୍ହତ ଶୁଦ୍ଧ, ପରର
ଶାହାଳ, ବଡ଼ଢାଳ, ଚାନ୍ଦିଲ ନାଳ ଉପାଦନ
କରିବା ନିଆଁ ।

ଶାଳା—ବି. ଶାଳା ଦେଶ, (ଯା.ବି)ଶଳା,
ଭାରୀର ଶର ।

ଶାଳାକ—ବି. ଚିକିତ୍ସାରେ ବ୍ୟବ୍ହତ
ଅସ୍ତ୍ର, ଜଗଳ, ଜଙ୍ଗଲ ନାଳ ଉପାଦନ
କରିବା ନିଆଁ ।

ଶାଳାଙ୍ଗ—ପୁଂ. ବି. (ଶାଳାକ + କନ୍ତନ)
ଅସ୍ତ୍ର ଚିକିତ୍ସକ, ଅସ୍ତ୍ରବେଦ୍ୟ, ନିପିତ୍ତ,
ଭଣ୍ଟାର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାଳାକିନା ।

ଶାଳାକ୍ୟ—ପୁଂ. ବି. ଶାଳାକାର ପୁଣି,
(କୁ.ବି) ଅମ୍ବଲେବୋକ୍ତ ଅଠପ୍ରକାର
ତତ୍ତ୍ଵ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ।

ଶାଳାମ୍ବି—ପୁଂ. ବି. ଶାଳାମ୍ବିତ ଅମ୍ବି,
ଗୁହର ନିଆଁ ।

ଶାଳାମ୍ବି—ପୁଂ. ବି. (ଶାଳାକ + ଅନକି +
ଅପା.ଅର୍ଥଭାବ)କଣ୍ଠେର, କାଠର ପିରୁଳା ।

ଶାଳାଜାର—ପୁ. ବି. କମାର, କମାର-
ଶାଳର ନିଆଁ, ଶାଳ ଜାଠର ଅଞ୍ଚାର
ଶାଳାଜର—ପୁ. ବି. ଶୟ, ଶରାବ ।
ଶାଳାହୃ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶାଳାକରେତ, ମଦରଙ୍ଗା
ଶାଗ ।
ଶାଳାରୁଙ୍ଗ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରାଚୀନ ଉକ୍ତିଲର
ଉଚ୍ଚବଣ୍ଡୀୟ ଜନେକ ରଜା ।
ଶାଳାତୁର—ବି. ବର୍ତ୍ତମାନ ଲୁହୋର ।
ଶାଳାତୁମ୍ଭୟ—ବି. ମୁନିଭେଦ, ପାଣିନି
ମୁନିଙ୍କ ଅନ୍ୟ ନାମ ।
ଶାଳାତ୍ରାର—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଗୃହର ଦ୍ୱାର ।
ଶାଳାନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବିଦାସ, ଶାଳପଣ୍ଡୀ ।
ଶାଳାପଣ୍ଡୀ—ପୁ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଗୃହପଣ୍ଡୀ
ଘରର ମାଲକ ।
ଶାଳାପକ୍ଷଟକ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶ୍ରୀଶକ୍ତ ମୂଳ,
ବାକମୂଳକ ।
ଶାଳାମୁଗ—ପୁ. ବି. ଶ୍ରୀଶାଳ, ବିଲୁଆ ।
ଶାଳାର—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶାଳା + ର + ଶ.ଅ)
ହର୍ଷିନାନ୍ଦ, ସୋପାନ, ନିଶ୍ଚିନ୍ତି, ପଣି-
ପିଞ୍ଜର, କାନ୍ତରେ ଲଗାଯିବା ଖୁଣ୍ଡି ।
ଶାଳାଚୁକ—ପୁ. ବି. (ଶାଳା + ଚୁକ)
ବାନର, କୁଳର, ଶାଳ, ମୁଗ, ବିଲେଇ,
ଶାଳାଥାପନ୍ଦି, କୋକିଆଳ ।
ଶାଳି—ବି. (ଶାଳା + ମୀ.ଇ) ହେମନ୍ତକ
ଧାନ, ଗନ୍ଧାରୀର, ଶାଳାଥାପନ୍ଦି,
ସିଂହ, ବ'ସନା ଧାନର ଘୁରଳ, ରଥା-
ଲେଖ, ପଶ୍ଚ, କୃତ୍ତିମା ।
ଶାଳାଥାପନ୍ଦି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗନ୍ଧାରୀର,
ଖଣ୍ଡାଶ ।
ଶାଳିକ—ବି. (ଶାଳା + ଇକ) କିନ୍ତୁ, ଟିକ୍ସ,
ତନ୍ମୀମାନଙ୍କ ଗ୍ରାମ, ଶ୍ରାପନ୍ନୀ, (ବି.
ଶାଳି + କ) ଗୁଡ଼ିଲରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ।
ଶାଳିକପିଷ୍ଠ—ବି. ଗୁଡ଼ିଲ ଚୂମା ।
ଶାଳିକା—ବି. (ଶାଳା + କି + ଆ) ଆଧାର,
ସାନ୍ଧିତତେଇ, ବଦାଶ, କନ୍ଦ, ଦେଇ-
ଆନ୍ତି, ବୁଝ, ଶାଳପଣ୍ଡୀ ।
ଶାଳିଗୋପ—ବି. (ଶାଳି + ଗୁପ୍ତ + କ.ଅ)
ଅନ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରବନ୍ଦକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାଳିଗୋପୀ ।
ଶାଳିଷ୍ଠ(ଶ୍ରୀ)—ମୁ. ବି. ଶାଳବିଶେଷ,

ଶାଳିଷ୍ଠ ଦେଖ ।
ଶାଳିତ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶାଳା + ଇତ୍ତ) ଶାଳ-
ବୁଝ, (ଶା.ବି.ସଂ-ଶବଦିତ) ଚିହ୍ନିତ ।
ଶାଳିମା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସ୍ବାକ୍ଷର, ବିଶ୍ଵିଷା, (ବି.
ଶାଳିନ୍ + ଇ) ଏକାଦଶାଷ୍ଟର ଛନ୍ଦୋ-
ବିଶେଷ ।
ଶାଳିମାରଣ—ବି. ଶାଳି, ଭର୍ତ୍ତନ,
ଚିତ୍ପାର ।
ଶାଳିପଣ୍ଡୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମାଧ୍ୟପଣ୍ଡୀ, ମେଦା
ଚାମକ ଉଷ୍ଣଧ୍ୟ, ପୁଣିପଣ୍ଡୀ, ଶାଳିପଣ୍ଡୀ ।
ଶାଳିପଣ୍ଡୀ—ପୁ. ବି. ଶ୍ରୀଶକ୍ତିକମଣୀ ।
ଶାଳିମୂଳ—ବି. ହେମନ୍ତକ ଧାନ୍ୟ ମୂଳ ।
ଶାଳିବହୁ—ପୁ. ବି. (ଶାଳି + ବହୁ + କ)
ଆ ଧାନ୍ୟ ବହୁନକାଶ ବ୍ୟକ୍ତି ।
ଶାଳିବାହୁ—ପୁ. ବି. (ଶାଳି + ବହୁ + କ)
ଆ ଧାନ୍ୟ ବହୁନକାଶ ବଳଦ ।
ଶାଳିବାହା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରି. ଚନ୍ଦ୍ରକର୍ମା, ରଙ୍ଗା-
ରଜା, ତାଣ୍ଡି ସମାନ କରିବା ।
ଶାଳିବାହୁ—ପୁ. ବି. ଶକାଦ ପ୍ରବର୍ତ୍ତି
ବୁଜାବିଶେଷ ।
ଶାଳିଶକ୍ତୁ—ବି. ଶାଳିଧାନ୍ୟକୁତ ଶକ୍ତୁ,
ଶାରଦ ଧାନର ଗୁଡ଼ିଲରଜା ଚୂମା ।
ଶାଳିହୋଷ୍ଟ—ପୁ. ବି. ପୋଡ଼ା, ମୁନି
ପ୍ରବର୍ତ୍ତି ମୁନିଭେଦ, ଭୋକରଙ୍କକୁତ
ଅଶ୍ଵ ବୈଦ୍ୟକଗରୁ, ନକୁଳକୁତ ଅଶ୍ଵ-
ଶାସ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।
ଶାଳିହୋଷ୍ଟୀ—ପୁ. ବି. (ଶାଳିହୋଷ୍ଟ +
ଇନ୍) ଅଶ୍ଵବୈଦ୍ୟ, ପଶୁ ଚିକିତ୍ସକ ।
ଶାଳି—ପୁ. ବି. (ଶାଳିନ୍ + ଇ) ବିଶ୍ଵିଷା,
ଯୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାଳିମା, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ଶାଳି +
ଇ) କୃତ୍ତିମାରକ, ମେଥୀ, ଶାଳପଣ୍ଡୀ,
ଦୁରାଳୟ, (ଶା.ସ୍ତ୍ରୀ.ବି) ଆପଶା ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ
କନ୍ଦିଷ୍ଠ ଉଗେମ, ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପ୍ରତି ବ୍ୟବହୃତ
ଶାଳି ।
ଶାଳିନ —ପୁ. ବି. (ଶାଳା + ଇନ) ବିମାତ
ଭଦ୍ର, ନିମ୍ନ, ସଲକ୍ଷ, ସଦୃଶ, ଭୁଲ୍ୟ,
ଶାଳାସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଧନ ନିର୍ଦ୍ଦଶ, ଚରୁର,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାଳିନା, (ବି.ଶାଳି + ଇନ) ବିଶ୍ଵିଷା
ଆ ଧାନ୍ୟ ।

ଶାଳିନତା(ହ୍) — ବି. ଶାନ୍ତଭ୍ରତ, ନିମ୍ନତା,
ଅଧ୍ୟସତା, ଲକ୍ଷ୍ମୀନତା ।
ଶାଳୀନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶତପୁଷ୍ପ, ଶତପ,
ପାନମହୁର ।
ଶାଳୀପରିହାସ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶାନ୍ତିକା ଓ
ଉତ୍ସୁପକ୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିନିଧି ଟାପରୀ
ବା ଥାଟା ।
ଶାଳୀୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶାଳା + ଇୟ) ଶୁଦ୍ଧ-
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଶାଳାସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଶାଳବୁଷ-
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ(ବି)ଜନେକ ବୈଦିକ ଆର୍ଦ୍ଦୀ
ଶାନ୍ତ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶା + କ.ନ୍ତ) କଷାୟପଦ୍ରବୀ,
ବେଙ୍ଗ, ଗର୍ବବିଶେଷ, ଶାଳୁକ, ପଦୁ-
ମୂଳ, ବୈରିକ ନାମକ ଉଷ୍ଣଧ୍ୟ, ଜଳ-
ବିଶେଷ, ପଦୁକନ ।
ଶାଳୁଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗାଉଁଶକାଠିରେ ହୁଣ୍ଗ
ମାତ୍ର ଧରିବାର ବାଢ଼ୁମୁକ୍ତ ଯନ୍ତ୍ର, ଶାଳ-
ଗଛ, ଶାଳରହିନମିତ୍ତ ପ୍ରେଟ ଡିଜା ।
ଶାନ୍ତିଆଗକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରେଟ ବା କର୍ତ୍ତ-
ନିଆ ଶାନ୍ତିଆ ଗଛ ।
ଶାନ୍ତକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶଳ + ମୀ.ଇନ) କମ୍ପୁତ,
କଇ, ପଦୁମୂଳ, କଇ ମୂଳ ।
ଶାନ୍ତକ—ବି. ପଦ୍ମାଦିର ମୂଳ, ବେଙ୍ଗ,
ମଣ୍ଡୁକ, ଜାଇପଳ ।
ଶାନ୍ତର—ପୁ. ବି. (ଶଳ + କ.ନ୍ତର)
ବେଙ୍ଗ, ଛିମୋଦେବ ।
ଶାଳେୟ—ପୁ. ବି. (ଶଳି + ଇୟ) ଯେଉଁ
ଭୁମିରେ ଶାରଦଧାନ ହୁଏ, ରେଟ
ମୂଳ, ପାନମହୁର, ସତପ, (ବି.ଶାଳି +
ଇୟ) ଶାଳାସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ଶାଳା +
ଇୟ) ଶାଳାସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ଶାଳେୟ—ବି. ମେରୀ ।
ଶାଳୋଉର—ବି. (ଶଳା + ଉରୁର)
ମୁନିବରେଷ, ମାଣିନିମୁନିଙ୍କ ଶୁରୁ, ପାଣିନି
ମୁନିଙ୍କ ଆଶ୍ରମ ।
ଶାଳୋଉରୀ—ପୁ. ବି. (ଶଳୋଉର +
ଇୟ) ଶାଳୋଉରମୁକ ଟିଷ୍ଟ, ପାଣିନି-
ମୁନି ।
ଶାଳୁକ—ପୁ. ବି. (ଶଳ + କ ମଳ) ଶିମିଲ
ଗଛ, ଶାଳୁକବୀପ, ମୋତରସ ।

ଶାକୁଳି(ଲୀ) — ବି. ଶିମିଳି ଗଛ, ଦ୍ଵୀପ-
ବିଶେଷ, ମୋରେସ, ନରକବିଶେଷ ।

ଶାକୁଳିକ — ପୁଂ. ବି. ଶେହିତକ ବୃକ୍ଷ ।

ଶାକୁଳିକନ — ବି. ଶିମିଳି ଗଛର ମୂଳ,
ଶିମିଳିକନ ।

ଶାକୁଳିଦ୍ଵୀପ — ବି. ସପ୍ତଦ୍ଵୀପର ଅନୁର୍ଗତ
ଦ୍ଵୀପବିଶେଷ ।

ଶାକୁଳିଜୀ — ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶିମିଳି ଗଛ ।

ଶାକୁଳିପାହକ — ବି. ସପ୍ତଦ୍ଵୀପ, ଛନ୍ଦିଆନା
ଗଛ ।

ଶାକୁଳିଫଳ — ବି. ତେଜବଜା ନାମକ ବୃକ୍ଷ ।

ଶାକୁଳିଫଳକ — ବି. ସୁଶ୍ରୁତୋକ୍ତ କଠର
ପଟ; ଯଦୁ ଉପରେ କୁଶଆଦିକ ଘଷି
ଦାଢ଼ କରାଯାଏ ।

ଶାକୁଳିଖୁଲ — ପୁଂ. ବି. ଗରୁଡ଼ ।

ଶାକୁଳୀ — ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶାକୁଳୀ ବୃକ୍ଷ ।

ଶାକୁଳୀକଣ୍ଠ — ବି. ଶିମିଳିଗଛର କଣ୍ଠ ।

ଶାକୁଳୀଫଳ — ବି. ଶିମିଳିଫଳ, ତେଜଃ-
ଫଳ ବୃକ୍ଷ ।

ଶାକୁଳୀଦେଖୁ — ପୁଂ. ବି. ଶିମିଳିଥା,
ମୋରେସ ।

ଶାକୁଳୀସହିରୀୟାସ — ବି. ଶିମିଳିଥା,
ମୋରେସ ।

ଶାକୁଳୀପ୍ରକଳ — ବି. ଶାକୁଳୀ ଦ୍ଵୀପ ।

ଶାକୁ — ପୁଂ. ବି. (ଶାଳ + କ) ଦେଖ
ଦିଶେଷ, ଶାକୁଦେଶ, ପ୍ରାଚୀନ ଯୌଭା
ଶକ୍ତ୍ୟର ଅଧିକାର ।

ଶାକୁଙ୍ଗ — ବି. ବଥକୁ ପରୁରବା ପାଇ
ତା ଉପରେ ଦିଆଯିବା ଲେପ, ଫଳ-
ଆଦିର ପୋଡ଼ା ଓ କଳଟା, ଭରତା ।

ଶାକୁକ — ପୁଂ. ବି. ସୁଦ୍ର ବୁଡ଼ ନାମକ + ପର୍ଣ୍ଣ
ଶାକୁଯୁ — ପୁଂ. ବି. ଦେଖଭେଦ, ଉକ୍ତ
ଦେଖର ରଜା, ଉକ୍ତଦେଖବାସୀ ଲୋକ ।

ଶାକୁମୁକ — ପୁଂ. ବି. ଶାକୁମୁକ ଦେଖ
ବାସୀ ଲୋକ ।

ଶାଚି— ପୁଂ. ବି. (ଶବ + ଅ) ଶିଶୁ, ଶୁନ୍ଦାନ,
ଶାବକ ଦେଖ, ମୁର୍ଦ୍ଦାର, ମାନ୍ଦାନ ଦ୍ଵୀପ,
ମୁତକାଣୋତ, (ବିଂ) ଶବଦମୁନୀୟ,
(ହୁଣୀ) ଶାବୀ ।

ଶାବକ — ବି. (ଶବ + କ. ଅକ) ଶିଶୁ, ପଣ୍ଡ,
ପର୍ଣ୍ଣାଦିଙ୍କ ଛୁଆ, ଝାରୁ ଶିଶୁ ।

ଶାବନ(ନା, ନି) — ବିଂ. ସାବନ(ନି)ଦେଖ

ଶାବର — ବିଂ. (ଶବର + ଅ) ଶବର ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀୟ,
ଶିଶୁ, ବ୍ୟାଧ ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀୟ, ଦୁଷ୍ଟ, କପଟୀ,
(ବି) ପଣ୍ଡିତ ଶବରସ୍ବାମୀଙ୍କ କୃତ ଭାଷ୍ୟ-
ପ୍ରକଳିତ ବିଶେଷ, ମୁଗରମୀ, ପାପ, ଦୋଷ,
ଅପରାଧ, ଲେଧନତ, ତମ୍ଭୁ, ଅନ୍ଧକାର,
ଶବରନେନ, ମନ, ଅମରଳ, ତମ୍ଭରକ
ବିଶେଷ, (ହୁଣୀ) ଶବରୀ ।

ଶାବରବନ୍ଦନ — ବି. କେପ୍ରକାର ଚନ୍ଦନ ।

ଶାବରଭାଷ୍ୟ — ବି. ଶବରସ୍ବାମୀଙ୍କ କୃତ
ମାମାଦାଶାବ୍ଦର ପ୍ରତିକ ଟୀକା ।

ଶାବରଭେଦାଖ୍ୟ — ବି. ତାମ୍ର, ତମ୍ଭୁ ।

ଶାବରଲୋଧୁ — ବି. ପାଟିଳିଆ ଲୋଧୁ ।

ଶାବରକା — ବି. ଏକପ୍ରକାର ଜୋକ ।

ଶାବରୀ — ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶାବରଭୁଷା, ଶୁକଣିମୀ,
ବାଇଚିଙ୍କ, ଶାବରବିଦ୍ୟା ଦେଖ ।

ଶାବରଭୂଷା — ବି. ଶବରକାଉଙ୍କ କଥତ
ଅନାର୍ଥୀ ପ୍ରାକୃତଭୂଷାବିଶେଷ ।

ଶାବରଭଦ୍ୟ — ବି. ଉତ୍ତରାଳ ବିଦ୍ୟା ।

ଶାବଳ — ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶାବଳ + ଅନନ୍ତ) ଅନନ୍ତା
ପୁଲ ଲୌହଦଣ୍ଡ, ତୋମରସ୍ତ, ଶନିଦି,
ଖଣଦି ।

ଶାବଳ — ବି. (ଶବଳ + ଶାବଳ) ନାନାବର୍ଣ୍ଣ-
ବିଶିଷ୍ଟତା, ଏକସଙ୍ଗେ ବିଭିନ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣର
ମେଳ ।

ଶାବତ୍ର-ବି. ରଜା ଯୁବନାଶୁକ୍ରର ଏକପୁନ୍ଦି

ଶାବତ୍ରୀ — ବି. (ଶବତ୍ର + ରି) ଶ୍ରାବତ୍ରୀ-
ନରର ।

ଶାତ୍ର — ପା. (ରମ୍ଭ) ବି. ଶାତ୍ର ।

ଶାତ୍ର-ବି. ବି. (ଶେଷ + ଅ) ଶେଷେମନୀୟ ।

ଶାତକ — ବି. ବି. (ଶେକ + ଅ) ଶେକ-
ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀୟ ।

ଶାତୁ — ଗ୍ରା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଏ ଶତ୍ରୁ) ଆପଣର
ଶାମୀଙ୍କର କା ଶୁକ୍ରର ମାତା ।

ଶାତୁର — ଗ୍ରା. ବି. (କୌଣସି ଶୁକ୍ର) ।

ଶଶବଳୟ ବା ସ୍ଥାନୀୟଗୁହ୍ବ ।

ଶଶୁଦ୍ଧରକୁ ଯିବା — ଗା. କ୍ରି. (ବିବାହିତା
କନ୍ୟା) ବୟସ୍ତପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ପରେ ସ୍ଥିମି-
ବୃତ୍ତକୁ ବାସ କରିବକୁ ଯିବା ।

ଶଶୁବୋହୁ — ଗା. ବି. ଶୁଶ୍ରୁତ ବଧୁ ।
ଶଶୁରଶୁର — ଗା. ବି. ଆପଣର ଶଶ୍ରୁତ
ଶୁଶ୍ରୁତ ।

ଶଶୁତ — ପୁଂ. ବି. (ଶଶୁତ + ଅ) ନିତ୍ୟ,
ଚିରପ୍ଲାୟୀ, ସକାତନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶଶୁତ,
(ବି) ଭଗବାନ, ଶଶୁତ, ଦେବବ୍ୟାସ-
ମୁକ୍ତ, ଶିବ, ସର୍ବ, ଅନୁମତ ।

ଶଶୁତିକ — ପୁଂ. ବି. (ଶଶୁତ + ଇକ) ଶଶୁତିକ ।

ଶଶୁତ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶଶୁତିକ ।
ଶଶୁତି — ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶଶୁତ + ଇତ୍ତି) ପୁଥିଗ ।
ଶଶୁଲ — ପୁଂ. ବି. (ଶଶୁଲ + ଅଥ) ମାଂସାଦ୍ଵାରା, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶଶୁଲ ।

ଶଶୁଲିକ — କ୍ଳୀ. ବି. ଶଶୁଲି ସମୁଦ୍ର ।

ଶଶୁକ — କ୍ରି. ବି. ଶଶୁକବହୁଲ (ଦେଖ),
ଶଶୁକବହୁଲ ଦେଖିପ୍ରତିତ ।

ଶାସ୍ତ୍ର — ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶାସନ, ଅସ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।

ଶାସ୍ତ୍ର — ପୁଂ. ବି. (ଶାସ୍ତ୍ର + ଶା. ଅଥ) ଅନୁ-
ଶାସନ, ସର୍ବ, ସ୍ତ୍ରତ ।

ଶାସକ — ପୁଂ. ବି. (ଶାସ୍ତ୍ର + କ. ଅକ) ଶାସନକଣ୍ଠ,
ଶାସନକାଶ, ଉପଦେଶୀ, ଦମକକାଶ,
ଦଶଦାତା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାସିକା ।

ଶାସନ — ବି. (ଶାସ୍ତ୍ର + ଶା. ଅନ) ଆଙ୍କ,
ଆଦେଶ, ଉପଦେଶ, ଦମନ, ରଜନ୍-
ପାଳନ, ପ୍ରତିପାଳନ, ଦଶରେ ରତ୍ନିବା,
ବିଧ୍ୟ, ଶାନ୍ତି, ଉତ୍ସୁକିତ୍ତବ୍ରତ, ନିଯମନ,
(ଶ. ଅନ) ଅନୁଶାସନ, ସନନ୍ଦ, ଆଙ୍କ,
ପରିକା, ଲିଙ୍ଗିତ ପର୍ଯ୍ୟ, କୃତିଶିତ୍ତ,
ଠାରିରେ ଲେଖା, ଦଣ୍ଡ, (ମୁଖୀନ) ରାଜିତି ।

ଶାଜଦ୍ରି — ରୂପ. (ଶାଜଦ୍ରି + ରୂପ) କୁହାଶମନଙ୍କୁ
ପନ୍ଦନ ଦ୍ଵାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ନିଷ୍ଠର
ଭୂମି, ସମୁଦ୍ରର ତାମ ।

ଶାସନତ୍ରୈ — ବି. ଶାସନପଦତି ।

ଶାସନଦଣ୍ଡ — ବି. ଶାସନକଣ୍ଠବ
କରିବାର ହୃଦୟରେ ରଙ୍ଗିତ ଶାତ୍ରି ।

ଶାସନଦେବତା(ଦେବୀ) — ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଅର୍ହତ
ଦେବାବିଶେଷ ।
ଶାସନଧର — ପୁଂ. ବି. ରଜତୁତ, ଶାସକ ।
ଶାସନପତ୍ର(ପତ୍ରିକା) — ଚ. ଆଙ୍ଗପତ୍ରିକା,
ଲିଖିତ ଆଙ୍ଗ, ସନାତ୍ନା, ଲିପିକର ହେଉ-
ଥିବା ଧ୍ୟାପସନ ବା ଶିଳା ।
ଶାସନପକ୍ଷି — ବି. ରଜ୍ୟକୁ ଶାସନ କରି
ବାର ଶୁଣି ।
ଶାସନପତ୍ରାଳୀ — ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ପତ୍ରିକା) ଶାସ-
ନର ହେଉ, ରଜକା ଯେଣେ ନିର୍ମାତର ପକ୍ଷି
ଶାସନବାହକ — ପୁଂ. ବି. (ପତ୍ରିକା) ରଜ-
ତୁତ, ଆଙ୍ଗବାହକ ।
ଶାସନମହାଜନ — ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଜପ୍ରତିଷ୍ଠିତ
ବ୍ରାହ୍ମଣଶାସନର ଅଧିକାରୀ ଓ ଗ୍ରାମର
ଭୂଷଞ୍ଚିରେ ଅଧିକାରୀ ବୈଦିକବ୍ରାହ୍ମଣ ।
ଶାସନଶିଳା — ବି. (କ.ଧା) ଯେଉଁ ଶିଳା
ଉପରେ ରଜାଙ୍କ ଖୋଦିତ ହେଉଥାଏ
ଶାସନହୁର — ପୁଂ. ବି. (ଶାସନ + ହୁ +
ଅ) ପିଆଦା, ରଜତୁତ, ଆଙ୍ଗବାହକ ।
ଶାସନହାଶ୍ଚ — ପୁଂ. ବି. ଶାସନହୁରଦେଖ
ଶାସନ — ବି. (ଶାସନ + ଥା) ଶାସନ,
ଦମନ, ନିୟମାଧୀନରା ।
ଶାସନାଧୀନ — ପୁଂ. ବି. (ପତ୍ରିକା) ଶାସ-
ନର ନଣୀତୁତ, ଆଙ୍ଗର ବଶବର୍ତ୍ତୀ,
ଅଧିକାର ଭୁଲ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାସନାଧୀନା ।
ଶାସନାର୍ଥ — ପୁଂ. ବି. ଶୟିତ ହେବାର
ଯୋଗ୍ୟ, ଦଣ୍ଡାର୍ଥ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାସନାର୍ଥୀ ।
ଶାସନ — ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଲୋକଙ୍କ ଧର୍ମୀପଦେଶ
ପ୍ରଦାନକାରୀ ସ୍ତ୍ରୀ, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ଦାନୁଆଁ—
ବ୍ରାହ୍ମଣ, ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶାସନବାରୀ କୁଳୀନ
ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
ଶାସନମୟ — ଦ୍ଵି. ଚି. (ଶାସନ + ମ୍ର. ଅମ୍ବାୟ)
ଶାସନ, ଦଣ୍ଡ, କିଷ୍ଣମୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାସନମୟ ।
ଶାନ୍ତି — ଦ୍ଵି. ବି. (ଶାସନ + ଶିତ୍ + ମ୍ର.
ତ) ଦଣ୍ଡିତ, ଦମିତ, ଶିକ୍ଷିତ, ପାନ୍ତି
(ରଜ୍ୟ), ବି. ପ୍ରଜାନିତିତ, ସମୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶାନ୍ତିତା ।
ଶାସନି — ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶାସନି + ଛା) ଶାସନି-
ତାର ପୁଲିଙ୍କ, ଶାସନକର୍ତ୍ତୀ ।

ଶାସ୍ତ୍ରିକା—ଶା. କି. ଶାସନକରିବା, ଗାଲି-
 ଦେବା ।
 ଶାସ୍ତ୍ରୀ—ପୂର୍ବ. ବି. (ଶାସ୍ତ୍ର + ଇନ୍)ଶାସନ
 କାଣ୍ଡ, (ସ୍ଥା) ଶାସ୍ତ୍ରିମୀ ।
 ଶାସ୍ତ୍ରୀ—ବ ଓ ବି. ପୂର୍ବ. (ଶାସ୍ତ୍ର + କ.ତ୍ତ୍ଵ)
 ରାଜା, ଶାସକ, ଶିକ୍ଷାଦାତା, ପଣ୍ଡିତଙ୍କ
 ଶାସ୍ତ୍ରିଦାତା, ଉତ୍ସବେଦ, ପିତା, (ସ୍ଥା)ଶାସ୍ତ୍ର
 ଶାସ୍ତ୍ରୀ—ସ୍ଥା. ବି. (ଶାସ୍ତ୍ର + ଭାବ)ଶାସନ-
 ଦଣ୍ଡ, ନିଗ୍ରହ, ଯନ୍ତ୍ରଣ, ନିଯୁମ, ଦମନ,
 ଶାସନ ।
 ଶାସ୍ତ୍ରିଦାତା—ପୂର୍ବ. ବି. ଦଣ୍ଡଯୁଦ୍ଧା, ଯେ
 ଦଣ୍ଡ ଦିଏ, (ସ୍ଥା) ଶାସ୍ତ୍ରିଦାତୀ ।
 ଶାସ୍ତ୍ରିଦାନ—ବ. (ଗତତ୍ତ୍ଵ)ଦଣ୍ଡଦେବା ।
 ଶାସ୍ତ୍ରିଦେବା—ଶା. କି. ଦଣ୍ଡଦେବା ।
 ଶାସ୍ତ୍ରି ବିଧାନ—ବି. (ଗତତ୍ତ୍ଵ)ଦଣ୍ଡବିଧାନ,
 ଦଣ୍ଡଦାନ ।
 ଶାସ୍ତ୍ରି ଯୋଗ୍ୟ—ପୂର୍ବ. ବି. (ଗତତ୍ତ୍ଵ)ଦଣ୍ଡ
 ପାଇବା ଉପଯୁକ୍ତ, (ସ୍ଥା)ଶାସ୍ତ୍ରି ଯୋଗ୍ୟ ।
 ଶାସ୍ତ୍ର୍ୟର୍ଥ—ପୂର୍ବ. ବି. (ଗତତ୍ତ୍ଵ)ଶାସ୍ତ୍ରିଯୋଗ
 ଦେଖ, (ସ୍ଥା) ଶାସ୍ତ୍ର୍ୟର୍ଥ ।
 ଶାସ୍ତ୍ର—ବ. (ଶାସ୍ତ୍ର + ଶ. ସି) ବେଦ, ତତ୍ତ୍ଵ,
 ମୁକ୍ତ, ପୁରାଣାଦ ଧର୍ମଗ୍ରହ, ଦେବତା
 ବା ମୁନି ପ୍ରଣୀତ ରୁଦ୍ଧ, ବିଜ୍ଞାନ, କୌଣସି
 ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ବିଷୟ ବା ପଦାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧରେ
 ଧାରାବାହିକ ଭୂପେ ସଂଗୃହୀତ ଜ୍ଞାନ,
 (ଭ. ସି) ଶାସନ, ଆଜ୍ଞା ।
 ଶାସ୍ତ୍ରଭିକ୍ଷା—ଶା. ବି. (ସ୍ଥ-ଶାସ୍ତ୍ରଭିକ୍ଷା)
 ବେଦ ଯାହାର ଚକ୍ଷୁ ।
 ଶାସ୍ତ୍ରକର୍ତ୍ତ—ପୂର୍ବ. ବି. ଶାସ୍ତ୍ରଗ୍ରହର ଲୋହେ,
 ଶାସ୍ତ୍ରପ୍ରଣେତା ।
 ଶାସ୍ତ୍ରକର୍ତ୍ତ୍ଵ—ଶା. (ବାକ୍ୟ) (ଏ ଚିତ୍ତପ୍ରୟୋଗ
 ଶାହରେ ଲୋହାରେ) ।
 ଶାସ୍ତ୍ରକାର—ପୂର୍ବ. ବି. ଶାସ୍ତ୍ରକର୍ତ୍ତ୍ଵ, ଶାସ୍ତ୍ରପ୍ରଣେତା
 ଶାସ୍ତ୍ରକୃତ—ପୂର୍ବ. ବି. (ଶାସ୍ତ୍ର + କୃ+ପ୍ରକ୍ରିୟା)
 ରୈଷି, ଆର୍ଯ୍ୟ, ଶାସ୍ତ୍ରକର୍ତ୍ତ୍ଵ, ଶାସ୍ତ୍ରପ୍ରଣେତା
 ଶାସ୍ତ୍ରକୋବିଦ—ପୂର୍ବ. ବି. ବି. (ଗତତ୍ତ୍ଵ)
 ଧର୍ମଗ୍ରହ ସମ୍ବନ୍ଧେ ପଣ୍ଡିତ, (ସ୍ଥା) ଶାସ୍ତ୍ର-
 କୋବିଦା ।
 ଶାସ୍ତ୍ରଶୈ—ବି. (ଶାସ୍ତ୍ର + ଶୈଳୀ) ଯେଉଁ

କ୍ଷେତ୍ରକୁ ସକଳ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ କିଛିକିଛି ଉପର
 ଠାରିଆ ଭାବରେ ଜାଣେ ।
ଶାସ୍ତ୍ରକ୍ଷେତ୍ର—କ୍ଲୀ.ବି.(ବୂପକ).ବ୍ୟାକରଣ,
 (ବ.ଗ୍ର.) ପଣ୍ଡିତ, ଜ୍ଞାନ ବନ୍ଧୁ ।
ଶାସ୍ତ୍ରକ୍ଷେତ୍ର—ବ.ଶାସ୍ତ୍ରସମ୍ବନ୍ଧ ଆଲୋଚନା ।
 ଶାସ୍ତ୍ରକ୍ଷେତ୍ର—ପୁ. ବି. ବି. (ଶାସ୍ତ୍ର + ଚର୍ଚ
 + ଶିଳ୍ପ + ଅନ) ଶାସ୍ତ୍ରକ୍ଷେତ୍ର ଦେଖ ।
ଶାସ୍ତ୍ରଚିନ୍ତକ—ପୁ. ବି. ଯେ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଲୋଚନା କରେ, ଶାସ୍ତ୍ରଚିନ୍ତକ କାହା ।
ଶାସ୍ତ୍ରଚିନ୍ତନ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର
 ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମାନ୍ୟିକ ଆଲୋଚନା ।
ଶାସ୍ତ୍ରଚୌର—ପୁ. ବି. ଶାସ୍ତ୍ର ଆଶ୍ୱରୀୟ ।
ଶାସ୍ତ୍ରଜାଳ(ଲ)—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ଶାସ୍ତ୍ରସମ୍ବନ୍ଧ,
 (ଉପମିତି) କୁଳଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ।
ଶାସ୍ତ୍ରଜ୍ଞ—ପୁ. ବି. (ଶାସ୍ତ୍ର+ଜ୍ଞାନ+ଅ)
 ଶାସ୍ତ୍ରବେଶୀ, ପଣ୍ଡିତ, ଶାସ୍ତ୍ରଦର୍ଶୀ, (ପ୍ରାଚୀ)
 ଶାସ୍ତ୍ରଜ୍ଞ । [ଅଭିଜ୍ଞାତା ।]
ଶାସ୍ତ୍ରଜନ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ଶାସ୍ତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ
ଶାସ୍ତ୍ରତ୍ତ୍ଵ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶାସ୍ତ୍ରବିହିତ
 ରହସ୍ୟ, ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଥିବା ଗୁଡ଼ ବିଷୟ ।
ଶାସ୍ତ୍ରତ୍ତ୍ଵଜ୍ଞ—ପୁ. ବି. ପଣ୍ଡିତ, ଜ୍ଞାନୀ,
 (ପୁ. ବି) ଗଣକ, ଜ୍ୟୋତିଷୀ ।
ଶାସ୍ତ୍ରତ୍ତ୍ଵ—ଆ. ଶାସ୍ତ୍ରନୂସାରେ, ଶାସ୍ତ୍ରରୁ ।
ଶାସ୍ତ୍ରତ୍ତ୍ଵ—କ୍ଲୀ.ବି. ଶାସ୍ତ୍ରର ଭାବ ବା ଧର୍ମ ।
ଶାସ୍ତ୍ରଦର୍ଶୀ—ପୁ. ବି. ଶାସ୍ତ୍ରଜ୍ଞ, ପଣ୍ଡିତ,
 ଶାସ୍ତ୍ରଦ୍ରୁଷ୍ଟା, (ପ୍ରାଚୀ)ଶାସ୍ତ୍ରଦର୍ଶିନୀ ।
ଶାସ୍ତ୍ରଦ୍ରୁଷ୍ଟା—ବି. ଯାହା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦେଖା-
 ଯାଇଥିଛି, ଶାସ୍ତ୍ରଦ୍ରୁଷ୍ଟାଙ୍କୁ ।
ଶାସ୍ତ୍ରଦ୍ରୁଷ୍ଟା—ପୁ. ବି. (ବ.ଗ୍ର.) ଶାସ୍ତ୍ରଜ୍ଞ
 ଦେଖ, (ବ-୭ତତ୍ତ୍ଵ)ଶାସ୍ତ୍ରଦର୍ଶକ ବିବୂର ।
ଶାସ୍ତ୍ରନେତ୍ର—ଶାସ୍ତ୍ରକ୍ଷେତ୍ର ।
ଶାସ୍ତ୍ରପାରଦର୍ଶୀ—ପୁ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ଶାସ୍ତ୍ରଜ୍ଞ,
 (ପ୍ରାଚୀ)ଦର୍ଶିନୀ ।
ଶାସ୍ତ୍ରପ୍ରଗର—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସଂଘାଧା-
 ରଣରେ ଶାସ୍ତ୍ରଜନ ପ୍ରକଟନ ।
ଶାସ୍ତ୍ରପ୍ରଶ୍ନୀ—ବ. ଶାସ୍ତ୍ରପ୍ରଶ୍ନୀ ଲେଖିବା ।
ଶାସ୍ତ୍ରପ୍ରଶ୍ନେତା—ପୁ. ବି. ଶାସ୍ତ୍ରପ୍ରଶ୍ନୀ ଲେଖକ,
 (ପ୍ରାଚୀ) ପ୍ରଶ୍ନେତୀ ।
ଶାସ୍ତ୍ରପ୍ରସଙ୍ଗ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶାସ୍ତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ

ଚର୍ଚା ବା ଆଲୋଚନା ।
ଶାସ୍ତ୍ରମତି—ବ. ଶାସ୍ତ୍ରନିଷିଦ୍ଧ ମତ, (ବିଂ)
 ଶାସ୍ତ୍ରସଂଗତ ଦେଖ ।
ଶାସ୍ତ୍ରମତି—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ.)ଶାସ୍ତ୍ରକଳି ।
ଶାସ୍ତ୍ରମର୍ମ—ବ. (ଡତତ୍ର) ଶାସ୍ତ୍ରର ତାପ୍ୟୀୟ,
 ଶାସ୍ତ୍ରର ଗୁଡ଼ ରହସ୍ୟ ।
ଶାସ୍ତ୍ରମର୍ମଙ୍ଗ—ପୁ. ବି., ଶାସ୍ତ୍ରର ତାପ୍ୟୀୟ-
 ଗ୍ରାସ, (ସ୍ଥି) ମର୍ମଙ୍ଗ ।
ଶାସ୍ତ୍ରମୂଳକ—ବି. ଶାସ୍ତ୍ର ଉପକ, ଶାସ୍ତ୍ର-
 ନିଷିଦ୍ଧ (ବିଧାନ) ।
ଶାସ୍ତ୍ରବକ୍ତା—ପୁ. ବି. (ଶାସ୍ତ୍ର+ବକ୍ତ-
 କ.ତୃ) ଯେ ଶାସ୍ତ୍ର ବ୍ୟାଖ୍ୟାକରେ, (ସ୍ଥି)
 ଶାସ୍ତ୍ରବକ୍ତୀ ।
ଶାସ୍ତ୍ରବନ୍ଦିତ—ପୁ. ବି. (ଡତତ୍ର) ଶାସ୍ତ୍ର-
 ଜ୍ଞାନଶୂନ୍ୟ, ଅଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ।
ଶାସ୍ତ୍ରବଳକ—ବ. (ଦୁଃଖ) ଶାସ୍ତ୍ରଜ୍ଞଙ୍କ ବୁପ
 ଶକ୍ତି, (ଡତତ୍ର)ଶାସ୍ତ୍ରର ପ୍ରଭାବ, (କ.ଧା)
 ଶାସ୍ତ୍ର ଜ୍ଞାନନିତ ଶକ୍ତି ।
ଶାସ୍ତ୍ରବହୁତ—ବ. (ଡତତ୍ର)ଶାସ୍ତ୍ର ନିଷିଦ୍ଧ
 ନିୟମରୁ ବହୁତ ।
ଶାସ୍ତ୍ରବିଦ୍—ପୁ. ବି. (ଶାସ୍ତ୍ର+ବିଦ୍-କ.
 କ୍ଷପ) ଶାସ୍ତ୍ରକ ଦେଖ ।
ଶାସ୍ତ୍ରବିଦ୍ୟ—(ବିଧାନ)—ବ. (ଡତତ୍ର)ଶାସ୍ତ୍ରର
 ନିର୍ଦ୍ଦିତ ନିୟମ ।
ଶାସ୍ତ୍ରବିପ୍ରଦର୍ଶିତ—ବି. ଶାସ୍ତ୍ରନିଷିଦ୍ଧ, ଯାହା
 ଶାସ୍ତ୍ରର ମନ୍ଦିର ମନ୍ଦିର
 କୌଣସି ବିଷୟରେ ମର୍ମରେ
ଶାସ୍ତ୍ରବିଶ୍ଵାରତ—ପୁ. ବି. (ଡତତ୍ର)ଶାସ୍ତ୍ରଜ୍ଞ
 ଦେଖ, (ସ୍ଥି) ଶାସ୍ତ୍ରବିଶ୍ଵାରତା ।
ଶାସ୍ତ୍ରବିଦ୍ୟ—ବ. ଶାସ୍ତ୍ରକ ଦେଖ ।
ଶାସ୍ତ୍ରବୋଧ—ବ. ଶାସ୍ତ୍ରଜ୍ଞଙ୍କ ଦେଖ ।
ଶାସ୍ତ୍ରବ୍ୟାଖ୍ୟା—ବ. ଶାସ୍ତ୍ରନିଷିଦ୍ଧ ବିଷୟମାନ
 ଶ୍ରୋତୁଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ।
ଶାସ୍ତ୍ରବ୍ୟାଖ୍ୟି—ବ. (ଡତତ୍ର) ଶାସ୍ତ୍ରଜ୍ଞଙ୍କରେ
 ପାରଙ୍ଗମତା ।
ଶାସ୍ତ୍ରବିଳୀ—ପୁ. ବି. କାଣ୍ଡୀରଦେଖ, ଉକ୍ତ
 ଦେଶକଥୀ ବ୍ୟକ୍ତି, ଜାମି, ଭୂମି ।

ଶାସ୍ତ୍ରସଂଗତ(ସମ୍ଭବ)–ବି. ଶାସ୍ତ୍ର ନିୟମ-
 ସଂଗତ, ଶାସ୍ତ୍ରନୁମୋଦିତ, ଶାସ୍ତ୍ରର
 ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ଆଇନ ବା ବିଷୟରେ ।
ଶାସ୍ତ୍ରସିଦ୍ଧ—ବି. (ଡତତ୍ର) ଶାସ୍ତ୍ରପରିଚାର ।
ଶାସ୍ତ୍ରସାନ—ପୁ. (ଡତତ୍ର) ଶାସ୍ତ୍ରବନ୍ଦିତ,
 ଶାସ୍ତ୍ର ଜ୍ଞାନଶୂନ୍ୟ, ଅଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ।
ଶାସ୍ତ୍ରନୁମୋଦିତ—ବି. (ଡତତ୍ର) ଶାସ୍ତ୍ର-
 ସଂଗତ ଦେଖ ।
ଶାସ୍ତ୍ରନୀଳିନ—ବ. (ଡତତ୍ର)ଶାସ୍ତ୍ରଚର୍ଚ,
 ଶାସ୍ତ୍ର ଆମୋଚନ ।
ଶାସ୍ତ୍ରବର୍ତ୍ତିଲିପି—ବି.ଲିଲିତ ଚିତ୍ରର ଅର୍ଥ
 ଶାରେ ପ୍ରାଚୀନ କାଳର ଲିପିବିଶେଷ ।
ଶାସ୍ତ୍ରାର୍ଥ—ବ. (ଡତତ୍ର) ଶାସ୍ତ୍ରର ବ୍ୟାଖ୍ୟା,
 ଶାସ୍ତ୍ର ବାକ୍ୟର ତାପ୍ୟୀୟ । [କଥନ
 ଶାସ୍ତ୍ରଲାପ—ବ.ଶ. ଶାସ୍ତ୍ରର କଥାପ-
 ଶାସ୍ତ୍ରଲୋଚନ(ନା)–ବ.ଶାସ୍ତ୍ରଚର୍ଚ ଦେଖ
 ଶାସ୍ତ୍ରିତ—ଶି. ବି. ଶାସ୍ତ୍ରମୂଳକ ।
ଶାସ୍ତ୍ରି—ପୁ. ବି. (ଶାସ୍ତ୍ର+ରି)ଶାସ୍ତ୍ରଜ୍ଞ,
 ଶାସ୍ତ୍ରବେଶୀ, (ମୁ.ବ.) ପଣ୍ଡିତ ବାହୁନ-
 ମାନଙ୍କ ବଂଶୋପାଧ୍ୟ, ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କ
 ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପୂର୍ବକ ଉପାଧନିଶେଷ ।
ଶାସ୍ତ୍ରିୟ—ବ. (ଶାସ୍ତ୍ର+ରିୟ)ଶାସ୍ତ୍ରପରିଚାର
 କୀୟ, (ସ୍ଥି) ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ।
ଶାସ୍ତ୍ରନିତି—ବ. ଶାସ୍ତ୍ରର ନିତି ।
ଶାସ୍ତ୍ରପଦେଶ—ବ. (କ.ଧା) ଶାସ୍ତ୍ର-
 ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଉପଦେଶ ବା ନିୟମ, (ଡତତ୍ର)
 ଶାସ୍ତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଶିକ୍ଷାଦାନ ।
ଶାସ୍ତ୍ରପଦେଶକ—ପୁ. ବି. ବି. ଶାସ୍ତ୍ରିୟ
 ଉପଦେଶ ଦାତା ଗୁରୁ, (ସ୍ଥି)ଦେଶକ ।
ଶାସ୍ତ୍ରପଦେଶ୍ମୀ—ପୁ. ବି. ବି. ଶାନ୍ତିପ-
 ଦେଶକ ଦେଖ ।
ଶାସ୍ତ୍ରିୟ—ବ. (ଶାସ୍ତ୍ର+ରିୟ) ଶାସ୍ତ୍ରମୂଳ,
 ଶାସ୍ତ୍ରନର ଉପମୂଳ, ଶିକ୍ଷାମୂଳ, ବିଷ-
 ଜ୍ଞାନ, (ସ୍ଥି) ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ।
ଶାହ—ଯା. ବି. ରାଜା, ସମ୍ରାଟ୍ ମୁହାନ-
 ମାନ ରାଜୟପୁରୁଷ ବା ଧନ ବ୍ୟକ୍ତିର
 ଉପାଧ୍ୟ ।

ଶାହକାହା—ସା. ବି.ରାଜୟପୁରୁଷ, ରାଜକୀୟର
 ଶାହଜାହା—ସା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରାଜକଣ୍ଠ ।
ଶାହଜାହାନ୍—ଶା. ବି. ବିଜ୍ଞାର ସୁରଖ୍ୟାଧ
 ପମ ମୋରଲ ସମ୍ବାଦ ।
ଶାହା—ଶା. ବି. (ସ-ଶାହା)ଶାହା, ଶିର-
 ତର ଫଳ, ଜାବଳ, ଜାମାଶାହ, ପ୍ରାଣ-
 ବାପୁ, ସହାୟ ।
ଶାହଭରତୀବିଦ୍—ଶା. ବି. ଦେହରୁ ଶ୍ରାଣ-
 ବାପୁ ବିନିର୍ଗତ ହେବା । [ବୃକ୍ଷ ।
ଶାହାନ୍—ଶା. ବି. (ସ-ଶାହା)ଶାହାନ୍
ଶାହାନ୍—ଶା. ବି. (ସ-ଶାହା)ଶାହାନ୍
 ସାହାନ୍ ଦେଖ ।
ଶାହି—ଶା. ବି. (ସ-ଶାହି)ଏକ ଶ୍ରେଣୀପୁ-
 ବା ଜାପାନ ଦୃଷ୍ଟ ପରିବାର ବସନ୍ତ
 କରୁଥିବା ପ୍ରାମର ବା ସହରର ଅଂଶ,
 ପଢା, ଶ୍ରେଣୀ, ଧାତ ।
ଶାହପଡ଼ିଶୀ—ଶା. ବି. ପଦଭାଣମାନେ ।
ଶାହଭରତ—ଶା. ବି. ଏକ ଶାହରେ ବାସ
 କରୁଥିବା ଯେଉଁ ଶାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ
 ସମୀକ୍ଷିତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ।
ଶାହରାହି—ଶା. ଅ. ଏକ ଶାହରୁ ଅଳ୍ୟ
 ଶାହକୁ ପ୍ରତି ଶାହରେ ।
ଶି—ବ. ଶି, ସୁଖ, ସୌଭାଗ୍ୟ, ଶାନ୍ତି,
 ଧୈର୍ୟ ।
ଶିଆ—ଶା. ବି. (ସ-ଶିଆ) ଗରର ଚେର ।
ଶିଆକାଟିଚା—ଶା. ବି. (ଲ.ଅର୍ଥ)କୌଣସି
 କଥିର ଅନିଷ୍ଟ ଘଟାଇବା ।
ଶିଆଳ—ଶା. ବି. (ସ-ଶିଆଳ)ମତ ହିତୁ
 ଜାତିବିଶେଷ, ଚେମାର, (ଖଳୁରଥ-
 ମାନେ ତାଳ ଜନୁରଗଛ କାଟି ତାଙ୍କୁ
 ଚାହାର କରନ୍ତି), ଯୁଗମାନକ ।
ଶିଆର—ଶା. ବି. (ସ-ଶିଆର)ଲଙ୍ଗଳ-
 କଷିତ ରେଖା, ମସ୍ତକର କେଣ ମଧ୍ୟ
 ରେଖା, ଟେର, ମାଙ୍କ ।
ଶିଆରି—ଶା. ବି. ଶାଳଚରିତର ମାତୃଥିବା
 ବନ୍ୟ ମୋଟ ଲତାବିଶେଷ ।
ଶିଆଳ—ଶା. ବି. (ସ-ଶିଆଳ)ବିନୁଆ ।
ଶିଆଳଦନା—ଶା. ବି. ଶିଆର ପନ୍ଥରେ
 ଦିଆର ପଲଙ୍ଗୀ ।

ଶିଆଳ—ଗ୍ର. ବି. ଦୁର୍ଗାଳ, ବିଲୁଆ, ମାଉ
ଶିଆଳ ।

ଶିଆଳୀ—ଗ୍ର. ବି. ମାଉ ବିଲୁଆ ।

ଶିଛଳି—ଗ୍ର. ବି. (ସ-ଶେବାଳ) ଲଳକାତ
ଅଛି ଫୁଟ୍ର ଉଭିତ ।

ଶିଂଘାଣ—ବି. ସିଂଘାଣ ଦେଖ ।

ଶିଂଘାଣୀ—ବି. (ଶିଂଘାଣ+ଇନ୍) ନାକ ।

ଶିଂଚିତ—ବି. ଆପ୍ରାତ ।

ଶିଂପା—ବି. (ଶିଂପା ବା ଶିର୍ଷ+ପା+
କ. ଅ+ଆ) ଶିଶୁତେ, ଅଶୋକ ବୃକ୍ଷ ।

ଶିଲ୍ଲେ(ଲି)—ପ୍ରା. (ସମ୍ମ) ବି. ଟିଙ୍କୁଳ ।

ଶିକ—ପ୍ରା. (ଗାମଣ୍ଡା) ବି. ଅଗ୍ରଭାଗ ।

ଶିକତ—ପ୍ରା. (ମେଦିନୀ) ବି. ଟିଆ, ଗଛର
ଚେର ।

ଶିକା—ଗ୍ର. ବି. (ସ-ଶିକା) ହାତି, ପଡ଼ି-
ଆଦି ଏକ ଲୀଲ ରଖିବା ନିମ୍ନଲିଖି
ରକ୍ତମୟ ଆଧାର, ଫେରେ ବୋହିବା
. ନିମ୍ନଲୋକ ବାହୁଙ୍ଗରେ
ଝୁଲୁଥିବା ରକ୍ତମୟ ଆଧାର ।

ଶିକାର—ଗ୍ର. ଓ. ଯା. ବି. ମୃଗୟା, ମୃଗୟା-
ଲକ୍ଷ ମାସ, ମାସମୃଗୟାହତ ଜନ୍ମ ।

ଶିକାସ—ଗ୍ର. ବି. ମୃଗୟା, (ବିଂ) ମୃଗୟା-
ପ୍ରୟୁ, ମୃଗୟାପଣ୍ଡୁ (କୁକୁରାଦି) ।

ଶିକୁଲା(ଲି)—ଗ୍ର. ବି. (ସ-ଶିକୁଲ) ଜଞ୍ଜିର,
ଶିଖିଲ । [ଯାସ ।

ଶିକୁଲାମାସ—ଗ୍ର. ବି. ଏକପ୍ରକାର ବନ୍ଦ
ଶିକ୍କ—ବି. (ଶିର୍ତ୍ତ+ଶ.ଥ) ମହିଷ, ମହୁ-
ଟିଠା, ଏକଗ୍ରାସ ଅନ୍ଦ, ଶିଖିଲ ଥିଠା ।

ଶିକ୍ଷା(କଥ) —ବି. (ଶିକ୍ଷା+କ.ଥ) ଶିକ୍ଷା,
ଦ୍ରୁବ୍ୟ ଦୁଲାର ରଖିବାପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ
ଦର୍ଶିତ ପାଶ ।

ଶିକ୍ଷାତ—ବି. (ଶିକ୍ଷା+ରତ୍ନ) ଶିକାରେ
ରଖାଯାଇଥିବା ।

ଶିକ୍ଷକ—ପୁଂ. ବି. (ଶିକ୍ଷା+ଶିର୍ତ୍ତ+କ.ଅକ
ବା ଶିର୍ତ୍ତାକ) ଯେ ପାଠ ପଢାନ୍ତି,
ଶିକ୍ଷାଗୁରୁ, ଶାସକ, (ବିଂ) ଶିକ୍ଷାଦାନକାଶ
(ବ୍ୟକ୍ତି) ।

ଶିକ୍ଷଣ—ବି. (ଶିକ୍ଷି+ଭ.ଅନ) ଅଧ୍ୟାତ୍ମା,
(ଶିକ୍ଷି+ଭ.ଅନ) ଶିକ୍ଷିବା, ଅଧ୍ୟାତ୍ମା,

ଅଭ୍ୟାସ, ଉପଦେଶ, ଦମନ ।

ଶିକ୍ଷଣୀୟ—ବି. (ଶିକ୍ଷା+ମୀ.ଅନ୍ୟ)

ଶିକ୍ଷାଇକାର ଯୋଗେ, ଶିକ୍ଷାଦିଅଧିକାର
ଉପଯୁକ୍ତ(ଶିକ୍ଷୟ), ଶିକ୍ଷିବାର ଉପଯୁକ୍ତ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିକ୍ଷଣୀୟ ।

ଶିକ୍ଷଯୁକ୍ତ—ପୁଂ. ବି. (ଶିକ୍ଷି+କ.ତ୍ତ୍ଵ)

ଶିକ୍ଷକ, ଶିକ୍ଷାଦାତା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିକ୍ଷଯୁକ୍ତୀ ।

ଶିକ୍ଷା—ବି. (ଶିକ୍ଷା+ଭ.ଅ+ଆ) ଅଧ୍ୟାତ୍ମ,
ବିଦ୍ୟାଭ୍ୟାସ, ଦମନ, ଶାସନ, ଜୀବନକାର,
ଉପଦେଶ, ଅନୁଶୀଳନ, ଅଭ୍ୟାସ, ବିନ୍ୟୋ,
ଦକ୍ଷତା, କର୍ମସାଧନାର୍ଥ ଜଙ୍ଗା, ଦଶ,
ଉଚ୍ଚରଶବ୍ଦବେଧକ ବେଦାଙ୍ଗବିଶେଷ,
ବୃକ୍ଷବିଶେଷ, ପଣ୍ଡଗଣ ।

ଶିକ୍ଷାକର—ବି. (ଶିକ୍ଷା+କୃ+କ.ଅ)

ଶିକ୍ଷକ, ବ୍ୟସଙ୍କର ଏକ ନାମ ।

ଶିକ୍ଷାକାଞ୍ଚ୍ଚ—ବି. କୌଣସି ବିଷୟ ଶିଖିବା
ପାଇଁ ରଙ୍ଗା ।

ଶିକ୍ଷାକାଞ୍ଚ୍ଚ—ପୁଂ. ବି. (ଶିକ୍ଷା+ଆ+
କାଞ୍ଚ୍ଚ+କ.ରନ୍) ଶିକ୍ଷାକରବାକୁ ରଙ୍ଗା,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିକ୍ଷାକାଞ୍ଚ୍ଚୀ ।

ଶିକ୍ଷାକାର—ବି. ଅନ୍ୟକୁ ଶିକ୍ଷାଦେବାପାଇଁ
ଉପଯୁକ୍ତ ଗାୟକ ।

ଶିକ୍ଷାକାରୀ—ପୁଂ. ବି. ଯେ ଶିକ୍ଷା-
କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିକ୍ଷାକାରୀ ।

ଶିକ୍ଷାକମ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ଜୀବାର୍ଜନ କରି-
ବାର ଫମୋତ ପଦତି ।

ଶିକ୍ଷାକର—ବି. ଶିକ୍ଷା (ବେଦାଙ୍ଗ) ର ନୟମ
ଅନୁସାରେ ଉଚ୍ଚାରତ ଧ୍ୱନି ।

ଶିକ୍ଷାଗୁରୁ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ଶିକ୍ଷାଦାତା, ଶିକ୍ଷକ,
ଧର୍ମଗୁରୁ, ଦୀପାଗୁରୁ ।

ଶିକ୍ଷାଗ୍ରହଣ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ
ଶିକ୍ଷାଲୁଭ କରିବା ।

ଶିକ୍ଷାଗ୍ରହକ—ପୁଂ. ବି. ଶିକ୍ଷା, ପ୍ରସି ।

ଶିକ୍ଷାଗୁର—ବି. ଶିକ୍ଷା ଓ ଆଗୁର, ଅଭ୍ୟାସ-
ଗୁର ।

ଶିକ୍ଷାଦଶ୍ୟ—ବି. (କ.ଧା) କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ
ଶିକ୍ଷାଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ଦଶ,
ମନ ଅଭ୍ୟାସକୁ ଉଚ୍ଚାରବା ପାଇଁ ଦିଆ-
ଦ୍ୱାରା ଦଶ ।

ଶିକ୍ଷାଦାତା—ପୁଂ. ବି. ଶିକ୍ଷକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିକ୍ଷାଦାତୀ ।

ଶିକ୍ଷାଦାନ—ବି. ବିଦ୍ୟାଦାନ ।

ଶିକ୍ଷାଦାୟକ—ପୁଂ. ବି. ଶିକ୍ଷାଦାୟକ,
ସହିରୁ ଶିକ୍ଷାଲୁଭ ଦ୍ୱାରା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିକ୍ଷାଦାୟିକା ।

ଶିକ୍ଷାଧାରୀ—ବି. ଶିକ୍ଷା ଓ ମନ୍ଦିର ଗ୍ରହଣ,
(ଗା.ବି) ଶିକ୍ଷାର ପରପାତିତ ।

ଶିକ୍ଷାଦେବା—ଗ୍ର. କ୍ରି. ଶ୍ରୀଦିକ୍ଷାଶିଖା-
ଦାବା, ଦଶ୍ରଦେବା, ମହାଶା ଦେବା,
କୁପରମର୍ଗ ଦେବା ।

ଶିକ୍ଷାନର—ପୁଂ. ବି. ଇନ୍ଦ୍ର (ରକରେବା) ।

ଶିକ୍ଷାନବିଶ—ଗ୍ର. ବି. ଯେଦିବ୍ୟକ୍ତ କୌଣସି
ବିଷୟ ଶିକ୍ଷାକରବାପାଇଁ ଅଭିଜବ୍ୟକ୍ତିକ
ନିକଟରେ କିଛିଦିନ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ।

ଶିକ୍ଷାପଦ—ବି. ଉପଦେଶ । [ଶାତ ।

ଶିକ୍ଷାପଦିତ—ଗ୍ର. ବି. ପାଠ ପଢିବାର
ଶିକ୍ଷାପରିଷଦ—ବି. ଏକରଣି ବା ଆଗ୍ରୟିକ୍ଷଣ
ଅଧୀନ ଓ ତାଙ୍କ ନାମରେ ପ୍ରଦିତ
ଦେବିକ କାଳର ବିଦ୍ୟାଲୟ, ଆଧୁନିକ
ଶିକ୍ଷାର କ୍ୟାମ୍ବକାରୀ ସମ୍ବା ପ୍ରମିତ ।

ଶିକ୍ଷାପରାଣୀ—ବି. ଶିକ୍ଷାପଦିତ ଦେଖ ।

ଶିକ୍ଷାପ୍ରଦ—ବି. (ଶିକ୍ଷା+ପ୍ର+କା+କ.ଅ)
ଯହିରୁ ଶିକ୍ଷାଲୁଭ ଦ୍ୱାରା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିକ୍ଷାପ୍ରଦା ।

ଶିକ୍ଷାପ୍ରାପ୍ତ—ପୁଂ. ବି. (୨ତତ୍ତବ) ଶିକ୍ଷିତ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିକ୍ଷାପ୍ରାପ୍ତ ।

ଶିକ୍ଷାବାନ—ପୁଂ. ବି. ବିଦ୍ୟାବାନ, ଉପଦେଶ-
ପ୍ରଦ(ଗଲିଷ), (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିକ୍ଷାବତ୍ତ ।

ଶିକ୍ଷାବିଭାଗ—ବି. ଶିକ୍ଷାଦିଧ୍ୟାମୁକ ବିଭାଗ,
ଯେଉଁ ବିଭାଗରେ ଶିକ୍ଷାବିଷ୍ଟଙ୍କ ଆଲୋ-
ଚନ ହୋଇଥାଏ ।

ଶିକ୍ଷାବ୍ୟାର—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ବିଦ୍ୟାଚର୍ଚାର
ପ୍ରସାର ।

ଶିକ୍ଷାଭକ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ପାଠ ପଢିବା
ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ ହେଉଣୁ ତ ହିଁରେ ହେବା ବାଧା
ଶିକ୍ଷାଭିଲାଷ—ବି. ଶିକ୍ଷାକାଞ୍ଚ୍ଚ ଦେଖ ।

ଶିକ୍ଷାଭିଲାଷୀ—ପୁଂ. ବି. ଶିକ୍ଷାକାଞ୍ଚ୍ଚୀ
ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିକ୍ଷାଭିଲାଷୀ ।

ଶିକ୍ଷାରେପଢ଼ିବା—ଗ୍ର. କ୍ରି. ଅନ୍ୟର
କୁପରମର୍ଗ ଦ୍ୱାରା ପରିଗୁଣିତ ହେବା ।

ଶିକ୍ଷାର୍ଥୀ—ପୁଂ. ବି. (ଗତତ୍ତବ) ଶିକ୍ଷାଲୁଭିତ୍ତୁ,
ଶିକ୍ଷାର୍ଥୀ ।

ଶିଖ ଦେବା ।

ଶିଖାକର୍ତ୍ତା(ମୂଳ)—ବି. (ବ.ଶ୍ର.)ସାଲଗମ୍,
ଶାକିର ।

ଶିଖାଚୂଳ—ବି. ମୟୁର ।

ଶିଖାଣ—ଶା. ବି. ବଢ଼ାଇବା, ଅଖାପନା,
ଶିଖା, ଉପଦେଶ ।

ଶିଖାତରୁ—ବି. ପିଲିସନ, ଧାପରୁଣ୍ଡ ।

ଶିଖାବାମ—କ୍ଲୀ. ବି. ମନ୍ତ୍ରକୟ ମାଳା ।

ଶିଖାଧର—ପୁ. ବି. (ଶିଖା+ଧୃ+କ.ଥ)
ମୟୁର, ମଞ୍ଜୁଯୋଷ, (ପୁ.ବି.)ଯାହାର
ଶିଖା ଅଛି, (ସ୍ଵା) ଶିଖାଧର ।

ଶିଖାଧାର—ପୁ. ବି. (ଶିଖା+ଧୃ+ଅ)
ମୟୁର ।

ଶିଖାଧାରଣ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ରୁହିରଶିବା ।

ଶିଖାପାଶ—ବି. (ଶିଖା+ପାଶ) ରୁଷି ।

ଶିଖାରଣ—କ୍ଲୀ. ବି. ଅଳଙ୍କାରବିଶେଷ,
ମୁକୁଟ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଶିଖାମଣି—ପୁ. ବି. ମୁକୁଟ ।

ଶିଖାମଣ୍ଡଳ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ମୁଣ୍ଡର କେଣକୁ
ଶିଖଣେଷ ବୁପେ ଶୌରହେବା ।

ଶିଖାମୂଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ଗାଜର, ଗୁଞ୍ଜନ ।

ଶିଖାଲ—ପୁ. ବି. (ଶିଖା+ଲ)ମୟୁର ।

ଶିଖାଳ୍କ—ପୁ. ବି. ମୟୁର, ଶିଖା ।

ଶିଖାବତ୍ତା—ସ୍ଵା. ବି. (ଶିଖାବତ୍ତା+ର)
ଶିଖାବାନ୍ତା ସ୍ଥିତିକା, (ବି) ମୁଖୀ ।

ଶିଖାବର—ବି. (ଶିଖା+ବର)ପଣସଗଛ

ଶିଖାବଳ—ବି. (ଶିଖା+ବଳ)ମୟୁର,
ଶିଖା, ପଣସଗଛ ।

ଶିଖାବଳା—ସ୍ଵା. ବି. ମୟୁରଶିଖା ।

ଶିଖାବଳୀ—ସ୍ଵା. ବି. ଅର୍ଦ୍ଦିଶିଖା ସମ୍ମହ,
ଶିଖାସମ୍ମହ ।

ଶିଖାବଳ—ପୁ. ବି. (ଶିଖା+ବଳ)
ଅର୍ଦ୍ଦି, ଚିନକରୁଷ, କେତୁଗଢ, ମୟୁର,
(ପୁ.ବି.) ଶିଖାୟକ୍ରମ, ଶାଖାବଶିଷ୍ଟ,
(ସ୍ଵା) ଶିଖାବତ୍ତା ।

ଶିଖାବୃଷ୍ଟ—ପୁ. ବି. ଆପବୃଷ୍ଟ, ପିଲିସନ ।

ଶିଖାବୃଦ୍ଧି—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ପ୍ରତିଦିନ ବଢ଼ୁ
ଥିବା ସୁଦ, ଚନ୍ଦବୃଦ୍ଧି ସୁଦ, କାନ୍ଧିକା
ବୃଦ୍ଧି, ମୂଳଧନ କଷ୍ଟ ନହୋଇ ପ୍ରତିଦିନ

ଯେଉଁ ସୁଦ ଲଭତ୍ତାଏ ।

ଶିଖାକର୍ତ୍ତା—ଶା. ବି. (ସି-ଶିଖା)ନାନା-
ବିଦ୍ୟା ଶିଖାକର୍ତ୍ତା କର୍ମ, ବହୁବାର
ଶିଖାଦେବା କର୍ମ, ନୁଗୁଳ, କୁଶିଖା
ଦେବା ।

ଶିଖିକଣ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମୟୁରକଣ,
(ବ.ଶ୍ର.) ଦୁଇଆ, (ବି) ମୟୁରର କଣ
ସଦୃଶ ।

ଶିଖିଗ୍ରାବ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.)ମୟୁରକଣ
ସଦୃଶ, (ସ୍ଵା) ଶିଖିଗ୍ରାବ, (ବି) ଦୁଇଆ,
ଏକପ୍ରକାର ମାଳମଣି ।

ଶିଖିଧକ—ସ୍ଵା. ବି. ଅର୍ଦ୍ଦିକୋଣ ।

ଶିଖିଧକ—ପୁ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ଧୂମ, (ବ.ଶ୍ର.)
କାର୍ତ୍ତିକେୟ, (ବି) ଯହିରେ ମୟୁରର
ବା ଅର୍ଦ୍ଦି ର ତହାଥୁଳ ।

ଶିଖିନୀ—ସ୍ଵା. ବି. (ଶିଖି ଶିନ୍ଦି+ର) ମୟୁଷା,
ମୟୁରଶିଖା ଗୁଲୁ, ମାର କୁକୁଡ଼ା ।

ଶିଖିପୁଲ—କ୍ଲୀ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମୟୁରର
ଲଞ୍ଜ ।

ଶିଖିପ୍ରିୟ—ପୁ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ପ୍ରେଟକୋଳ,
ଜଙ୍ଗଲ ବରକୋଳ ।

ଶିଖିମଣ୍ଟଳ—ପୁ. ବି. ବିହୁଶିକ୍ଷା ।

ଶିଖିସ୍ପ—ପୁ. ବି. ଶ୍ରାକାଶ ମୁଗ ।

ଶିଖିନ୍ଦି—ବି. ସନୁସୁନୁକିଆଶାଗ ।

ଶିଖିବର୍କି—ବି. ପୁ. କୁଷାଣ୍ଡ, ପାଣି-
କଣାର ।

ଶିଖିବର୍ତ୍ତ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମୟୁରର ଲଞ୍ଜ ।

ଶିଖିବା-ଶା. ଫି.କୋଣସି ବିଷୟରେ ଜୀବ
ଲଭ କରିବା, ଶିଖାପାଇବା, ବିଦ୍ୟାକି
ଆୟୁର୍କରିବା, ଅର୍ଥାସକରିବା ।

ଶିଖିବାହନ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ମୟୁର-
ବାହନ, କାର୍ତ୍ତିକେୟ, (ପୁ.ବି.)ମୟୁର-
ବେଶ, (ସ୍ଵା) ଶିଖିବାହନ ।

ଶିଖିଶିଖା—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ମୟୁରର ଶିଖା
ବା ମୁଣ୍ଡରେ ଥିବା ପକ୍ଷଗୁରୁ, ଅର୍ଦ୍ଦିଶିଖା ।

ଶିଖିଶ୍ରୀ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ତିଷ୍ଠରଣ ।

ଶିଖି—ପୁ. ବି. (ଶିଖା+ରନ)ଶିଖା
(ବି) ଅର୍ଦ୍ଦି, ମୟୁର, କ୍ରାନ୍ତିଶ, ଷଷ୍ଠୀ, ଅର୍ଦ୍ଦି

ପରତ, ଶର, ଚାଷ, କୁକୁଡ଼ା, ମେଘ,
ପୁନୁସୁନୁଆଶାଗ, ଶିଥିଗୁଲୁ, କେତୁ-
ଗ୍ରହ, ଏକପ୍ରକାର ସାରଷପକ୍ଷୀ, ତନ
ସଂଖ୍ୟା, ଧାପ, ପିତ୍ର, ଧମକେତୁ, ଶତା-
ବଣ୍ଡ, ଲଜାଧାର ସାଧ, ନାଗବିଶେଷ,
ଇନ୍ଦ୍ର, ବକପକୀ, ଅପାମାର୍ଗ, ବାଇତ୍ତିକ,
ବିଷବିଶେଷ । [ଶାକ ।

ଶିଗୁ—ପୁ. ବି. (ଶି + କ.ଗୁ)ସଜନାଗଛ,
ଶିଗୁକ—ପୁ. ବି. ସଜନା ।

ଶିଗୁନ—ବି. ସଜନାମଞ୍ଜି ।

ଶିଗୁନି—ବି. ସଜନାମଞ୍ଜି ।

ଶିଗୁଣାକ—ବି. ସଜନାଶାକ । [ଶୁଙ୍ଗ ।

ଶିଗୁଣ—ଶା. ବି. (ସ-ଶୁଙ୍ଗ)ବିଷାଶ,
ଶିଗୁଡ଼ା—ଶା. ବି. (ସ-ଶୁଙ୍ଗାଟକ)କଳିୟ
ଲଜା ପଳବିଶେଷ, ପାଣିଫଳ, ତାଲ-
ଚେରରେ ପ୍ରବାହିତ ବ୍ରାହ୍ମନଦୀର
ଉପନିଷଦବିଶେଷ ।

ଶିଗା(ଗା)—ଶା. ବି. ଗୟୁଳ ଶିଗା-
ନିମିତ୍ତ ସୁରୀର ବାଦ୍ୟ ।

ଶିଦାଶ—ବି. (ଶିଦା + ମ୍ର.ଆନ)ନାଶ-
ମଳ, ଶିଦାଣି, ଲୌହମଳ, କାତପାତ,
ଶିଦ୍ଧୀ, ପ୍ରିତ ଅଣ୍ଟକୋଷ ।

ଶିଦାଣ—ବି. ଶେଷ୍ଟା, ଶିଦାଣି, ଅଣ୍ଟ
ପମ୍ବର ନାସାଗତ ବେଗବିଶେଷ ।

ଶିଦାଣି—ଶା. ବି. ନାତିକା ନିଃସ୍ମୃତ କଷ
ବା ଶେଷ୍ଟା, ନାସାମଳ ।

ଶିଦାନି—ସ୍ଵା. ବି. କାତପାତ, ଲୌହ-
ମଳ, କାର ମଳ ।

ଶିଦାର—ଶା. ବି. (ସ-ଶୁଙ୍ଗାର) ରକା ଓ
ଦେବତାଙ୍କର ବେଶ ବିନ୍ଦୁ, କୁଷଣ,
ବେଶ, ପରପାତି, (ବି)ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ସୁନ୍ଦର ।

ଶିଦାଶ—ଶା. ବି. ପୁ. ଓ ସ୍ଵା. ରଜା ବା
ରଣିଙ୍କର ବେଶକାଣ୍ଡ ଭୁତ୍ୟ ବା ଭୁତ୍ୟକ,
ଦେବତାଙ୍କର ବେଶକାଣ୍ଡ ସେବକ,
ନରୀଙ୍କା, ବେଶ୍ୟା ।

ଶିଦାଳ—ଶା. ବି. ଶୁଙ୍ଗବିଶିଷ୍ଟହରିଶ
ବା ଶମୁର ।

ଶିଦିଶ—ସ୍ଵା. ବି. (ଶିଦା+ଶା+ରନ
ର) କାକର ଛନ୍ଦ୍ର, ନାକପୁତ୍ର, ଲାକ ।

ଶିର୍ଦ୍ଦିତ—ବି. (ଶିକ୍ଷା + ମୀ.ତ) ଆସୁନ୍ତି ।	ଶିର୍ଦ୍ଦି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶିର୍ଦ୍ଦି କଣ ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ବ. ଶୁଭ୍ରବର୍ଷ କର୍ମରକ୍ଷା ।
ଶିର୍କ୍ଷା—ବି. (ଶିକ୍ଷା + ଅ + ଆ) ଶିର୍କ୍ଷିତ *ଦେଖ ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. କଳାବେଶୁନିଆ, ଶେଷାଳିକା ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ବ. ସୁନୂପୁନିଆ ଶାଗ ।
ଶିର୍କ୍ଷିକା—ବି. ଅଶ୍ଵାସୁତ୍ରା ।	ଶିରପଣ୍ଡ—ପୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ଶୁଦ୍ଧ ମୁଖ୍ୟ, ମୁଥା ଶିରପୁଷ୍ପ—ପୁ. ବ. ଶିରପୁଷ୍ପ ଚିକା ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ବ. ସୁନୂପୁନିଆ ଶାଗ ।
ଶିର୍କ୍ଷନ—ବି. (ଶିକ୍ଷା + ଭା.ଅନ) ଅବ୍ୟକ୍ତ ମୁଖ ହେ, ଅଳଙ୍କାରର ମଧ୍ୟର ଧ୍ୱନି ।	ଶିରପଣ୍ଡ—କ୍ଲୀ. ବ. କାଶତୃଷ୍ଣ ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ବ. ସୁନୂପୁନିଆ ଶାଗ ।
ଶିର୍କ୍ଷିତ—ବି. (ଶିକ୍ଷା + କ.ତ) ମୁଖର, ଦୋସ୍ତମାନ, ମଧ୍ୟର ରଙ୍ଗରେ ଦେବକାଶ, (ବି-ଭ.ତ) ଅବ୍ୟକ୍ତ ମଧ୍ୟର ଧ୍ୱନି, ଅଳଂ- କାବଦର ବୁଣ୍ଡୁମୁଖ ଶତ, (କ.ତ) ଧର୍ମ- ଗୁଣ, ନୂପୁର, ବଳୟ ।	ଶିରପଣ୍ଡ—ପୁ. (ମମ) ବ. ବସନ୍ତରେଶ ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ପୁ. ବ. (ନ.ଶ୍ର.) ମଳାମର, ବଳଦେବ ।
ଶିର୍କ୍ଷିତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶିକ୍ଷା + କ.ତି) ମୁଖର, ଧର୍ମରୂପ, ନୂପୁର, ମୁଢ଼ି ।	ଶିରପଣ୍ଡ—କ୍ଲୀ. ବ. କାଶତୃଷ୍ଣ ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ବ. ଶୁଭ୍ରବର୍ଷ କର୍ମରକ୍ଷା ।
ଶିର୍କ୍ଷିତି—ପୁ. ବି. (ଶିକ୍ଷା + କ.ତି) ମୁଖର, ଅବ୍ୟକ୍ତ ଧ୍ୱନିକାରକ, ଅଳଙ୍କାର ଧ୍ୱନି- ଯୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିର୍କ୍ଷିତି ।	ଶିରପଣ୍ଡ—ପୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ର.) କେନ୍ଦ୍ରଗତ, ଶିରପଣ୍ଡ—ପୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ଯତ, ଗୋଧୂମ, ଗହମ ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ବ. ଶୁଭ୍ରବର୍ଷ କର୍ମରକ୍ଷା ।
ଶିର୍କ୍ଷିତି—ପୁ. ବି. (ଶିକ୍ଷା + କ.ତି) ଅବ୍ୟକ୍ତ ଧ୍ୱନିକାରକ, ଅଳଙ୍କାର ଧ୍ୱନି- ଯୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିର୍କ୍ଷିତି ।	ଶିରପଣ୍ଡ—ପୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ର.) କେନ୍ଦ୍ରଗତ, ଶିରପଣ୍ଡ—ପୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ଯତ, ମଦରଙ୍ଗା ଶାଗ ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ବ. ଶୁଭ୍ରବର୍ଷ କର୍ମରକ୍ଷା ।
ଶିର୍ତୀ—ଗା. ବି. ଶିର୍ତୀ ଦେଖ, ରଜାଙ୍କ ଉଥାସର ଓ ଶମାରର ଡକ୍କାବଧାରକ କର୍ମରୂପ, ଦୂତ. (ପା. କନ୍ଧମାଳ) ଉତ୍ତାଆ ଘର୍ଷା ।	ଶିରପଣ୍ଡ—ବ. ନବାତ, ଖଣ୍ଡ, କନ୍ଦ ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ବ. (ଶିର୍କ୍ଷେତ୍ର + କ.ତି) ଶିର୍କ୍ଷେତ୍ର କାନ୍ତି, ଅବସନ୍ନ, ଶାଶ, ତିଲ, ଫୁଲକା, ଅଳସ, ଅବରୁଦ୍ଧିତ, ପରିତ୍ୟକ୍ତ, ଜଡ଼, ଆଲୁଲାଦ୍ଵିତ, ଅତ୍ମା, ଅତୁତ ବାକ୍ୟ, ଅଷ୍ଟବୁଦ୍ଧେ ଘୁଣାଦ୍ୟିବା ।
ଶିର୍ତୀ—ଗା. ବି. (ପ-ଶିର୍କ୍ଷା) ତେଲାଦିର କାଣ୍ଡ, ମହୁଣ୍ଡିତ, ମହଣ୍ଡ, ଦ୍ୱାବଧାର ବର୍ଜନମୟ ଅଂଶ, (ପା.ବିଠ) ମହୁଣ୍ଡିତାପର ବିବର୍ଣ୍ଣ ଅସାର (ବପ୍ତି) ।	ଶିରପଣ୍ଡ—ବ. ସୋମରଙ୍ଗ, ସୁନୂପୁନିଆ ଶାଗ, ଶିରପଣ୍ଡ ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ବ. (ଶିର୍କ୍ଷେତ୍ର + ଭ.ତା.ହ) ଶିର୍କ୍ଷେତ୍ର ଶୁଭ୍ରବର୍ଷ, ଶୀଶତା, ଶାନ୍ତି, ଆଳମ୍ୟ, ନିୟମ ପାଲନରେ ଅନୁତତା, ସାମର୍ଥ୍ୟର ହାନି, (ବ୍ୟକ୍ରମ) ବାକ୍ୟରେ ଶବ- ମାନଙ୍କର ଅର୍ଥପରିମଳରେ ଅଭାବ, (ନ୍ୟୟ) ତର୍କର କୌଣସି ଅବସୁର ଅଭାବ ।
ଶିର୍ତୀ—ବି. ଶିର୍ତୀକାଣ୍ଡୀ ପର୍ବତଶୈଳେଷ, କୃତ୍ତିତ୍ତମର, ହରଣ, ପଶୁ ।	ଶିରପଣ୍ଡ—ବ. କାନ୍ଦିକାପଣ୍ଡ, ମହୁଣ୍ଡ ନାରୀ ଦେବତା ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ବ. କୁର୍ରା ଅଥିନ୍ଦି ।
ଶିର୍ତୀ—ପୁ. ବି. (ଶିକ୍ଷା + ମୀ.ତ) ଦୂଷଳ, ଅନ୍ତର, ଶାନ୍ତି, ପତଳା, ମୁନିଆ, ନୂପୁରାପୁ, (ବି) ଶିର୍କ୍ଷିତ ଗୋଟୀଯୁ ଜିଗେ, ରୁଷି, ସନ୍ଧି, ରଜତ, ତୁପା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିର୍ତୀ ।	ଶିରପଣ୍ଡ—ବ. କାନ୍ଦିକାପଣ୍ଡ ମହୁଣ୍ଡ, (ବି) କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ କଣ୍ଟ୍ୟକ୍ତ ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ବ. କୁର୍ରା ଅଥିନ୍ଦି ।
ଶିର୍ତୀ—ପୁ. ବି. କର୍ପୂର ।	ଶିରପଣ୍ଡ—ବ. କାନ୍ଦିକାପଣ୍ଡ ମହୁଣ୍ଡ, ଶିର୍କ୍ଷେତ୍ର ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ବ. କୁର୍ରା ଅଥିନ୍ଦି ।
ଶିର୍ତୀ—ପୁ. ବି. ବାସକ ଗଛ ।	ଶିରପଣ୍ଡ—ବ. କାନ୍ଦିକାପଣ୍ଡ ମହୁଣ୍ଡ, ସୁନୂପୁନିଆ ଶାଗ ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ବ. କୁର୍ରା ଅଥିନ୍ଦି ।
ଶିର୍ତୀ—ବ. ସାତକିନ ।	ଶିରପଣ୍ଡ—ବ. କାନ୍ଦିକାପଣ୍ଡ ମୁନିଆ ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ବ. କୁର୍ରା ଅଥିନ୍ଦି ।
ଶିର୍ତୀ—ପୁ. ବି. ଶିର୍ତୀକାଣ୍ଡୀ ।	ଶିରପଣ୍ଡ—ବ. କାନ୍ଦିକାପଣ୍ଡ ମୁନିଆ ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ବ. କୁର୍ରା ଅଥିନ୍ଦି ।
ଶିର୍ତୀ—ପୁ. ବି. ଶିର୍ତୀକାଣ୍ଡୀ ।	ଶିରପଣ୍ଡ—ବ. କାନ୍ଦିକାପଣ୍ଡ ମୁନିଆ ।	ଶିରକ୍ଷେତ୍ର—ବ. କୁର୍ରା ଅଥିନ୍ଦି ।

ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ନାମାନ୍ତର, ଶିଖି ।	ଶିକ ଶିମ୍ବ, ମୂଳ, ଶିମ୍ବ ଓ ମଟରଆଦିର ଛୁଇ, ଦିଲକ ଅନ୍ତି ।	ଶିରଫଳ—ସୁ.ବ. (ବ.କ୍ଷ.) ନନ୍ଦିଆରଙ୍ଗ ଶିରଶୂଳ—କ୍ଲୋ.ବ. ମୃଣାବ୍ୟଥା, ମୃଣ ଶିରା ।
ଶିପ୍ର—ବ. ଶିପ୍ରାନ୍ତାର ଉତ୍ତିଷ୍ଠଳ, ଦ୍ୱାମଳୟର ଦେବତାଙ୍କାଶିଲୀ ସାହେବର ବିଶେଷ ।	ଶିମ୍ବଧାନ୍ୟ—ବ. ଶିମ୍ବିଜ ଦେଖ ।	ଶିରଶୂଳ—ବ. କାକଶୂଳ, ମୃଣାବ୍ୟଥାର ଶାଖାରବା ।
ଶିପ୍ରା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ନନ୍ଦାବିଶେଷ ।	ଶିମ୍ବିଜଣ୍ଠି—ଶ୍ଵୀ. ବ. ବନ୍ଦମୁଦ୍ର, ମୁଦ୍ର ଶିମ୍ବିପଣ୍ଡି—ଶ୍ଵୀ. ବ. ବନ୍ଦମୁଦ୍ର, ମୁଦ୍ରପଣ୍ଡି ।	ଶିରପ୍ଲୁ—ବଂ. (ଶିରପ୍ଲୁ + କ.ଅ) ଅଗ୍ରରେ ଅବସ୍ଥା, (ପୁ.ବି) ନେତା ।
ଶିପ୍ରା(ଶା) —ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ଶିପ୍ରା+କ.ଅ) ବରଆଦର ଓହଳ, କୋରତାରେ ପ୍ରହାର, ବୃକ୍ଷର ମୂଳ, ନନ୍ଦାଭେଦ, ମାତା, ଶତ୍ୟଶା, ହରିଦ୍ଵା, ପଦୁକନ, ଲିତା, ଜଳାମାସୀ, ଶିଖା, ଚୁଟି ।	ଶିମ୍ବିରଙ୍ଗଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ବନ୍ଦମୁଦ୍ର, ମୁଦ୍ର ଶିମ୍ବିଶିକ୍କି—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ସର୍ପଶିକ୍କି ।	ଶିରକମଳ—ବ. (ରୂପକ) ଆପଗାର ମନ୍ତ୍ରକ ।
ଶିପାକ—ସୁ. ବ. ପଦୁମୂଳ ।	ଶିମ୍ବୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ଶିମ୍ବୀ ଦେଖ ।	ଶିରକାଟ—ଶ୍ରୀ.ବ. ମୁଣ୍ଡକାଟ, ଶିରା ଶ୍ରେବ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ଶିରମନ୍ତଳ, ଯାହାର ମୁଣ୍ଡ କଟା ହୋଇଥାଏ ।
ଶିପାକଦ—ସୁ. ବ. ପଦୁମୂଳ ।	ଶିମ୍ବୀରବ—ସୁ.ବି. ଶିମ୍ବୀର ଦେଖ ।	ଶିରଛେନ—ବ. (ଶିର + ଛେନ) ମୁଣ୍ଡକାଟ ।
ଶିପାଧର—ସୁ. ବ. ଶାଖା, ଭାଲ ।	ଶିମ୍ବୀରମୁଳ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ଶିମ୍ବୀ + ମୁଳ) ଶିର, ମନ୍ତ୍ରକ, ସଫୋଇ ଭାର, ଶିଖର, ବୃକ୍ଷାଶ୍ର, ଶଯ୍ୟା, ଅନ୍ତରାର, ସେନ୍ୟର ଅଗ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଦଳ, ମୁଣ୍ଡର ଜୟର, ପଦ୍ୟର ଚରଣର ଆରମ୍ଭ, ମୁଖ୍ୟବ୍ୟକ୍ତି, ନେତା, ପଦତାଶ୍ର, ସମ୍ମନଶାଶ୍ର, (ଶ୍ରୀ.ବି) (ସ୍ତ୍ରୀ ଶିରା) ରକ୍ତବାହିନୀ ନାତ୍ରି ।	ଶିରଇ—ଶ୍ରୀ.ବ. (ଶିର + ଇନ୍ଦର) କେଣ, ମୁଣ୍ଡର ବାଳ, (ଶିରି) ମନ୍ତ୍ରକୋ- ପ୍ଲନ୍ । [ଲନ କରିବା]
ଶିପାରୁହ—ସୁ. ବ. (ଶିପା + ରୁହ + ଅ) ବଢ଼ିବା ।	ଶିରଇଶ୍ରୁତିଚତ୍ରଦେବା—ଶ୍ରୀ.ବାକ୍ୟାଲ. ଅର୍ଥ) କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନାର୍ଥ ସଥୋପସ୍ଥିତ ଉପାୟ ଅବଳମ୍ବନ କରିବା ।	ଶିରଇତାନ୍ତିକା—ଶ୍ରୀ.ବି. ନରମନ୍ତଳ ।
ଶିପାଳି(ଲୀ)—ବ. (ଶି + କ.ପା + ଅଳି, ଲୀ) ଫେଣାଲୀ ଦେଖ ।	ଶିରଇତାନ୍ତଳ—ଶ୍ରୀ.ବ. ନରମନ୍ତଳ ।	ଶିରଇତାନ୍ତିକା—ଶ୍ରୀ.ବି. (ଶିରି + ଅନ୍ତିକା) ଶିରନାମା—ଯା.ବି.ଶିରେନାମା, ଚିଠିର ଆଦିରେ ଲେଖାଯିବା ନାମବି ।
ଶିପାଳିକା—ବ. ଫେଣାଲି ଦେଖ ।	ଶିରଇତାନ୍ତଳ—ଶ୍ରୀ.ବି. (ଶିରି + କାନ୍ତଳ) ନରମନ୍ତଳ—(ଶିରମ୍ବ + କାନ୍ତଳ + ଲନ୍) ନରମୁଣ୍ଡଧାର ସନ୍ଧ୍ୟାସୀ, କାପା- ଳିକ ।	ଶିରପା—ଶ୍ରୀ.ବ. ପାରିତୋଷିକରୁପେ ଦିଆଯିବା ବସ୍ତୁ, ମୁଣ୍ଡରେ ବନ୍ଧାରିବା ପାର, ମୁକୁଟ, ସୁରକ୍ଷାର, ଅଶ୍ଵର ଅଗ୍ର- ପଦ ଉତ୍ତେଳକ, ଶିଲିତ, ମୁଣ୍ଡରୁ ଗୋଡ଼ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆବୃତକରିବା ପୋଷାଳୀ ଶିରବ୍ୟଥା—ବ.ଶିରେବ୍ୟଥା, ମୁଣ୍ଡବ୍ୟଥା ।
ଶିମ୍ବ—ସୁ.ବ. (ଶିମ୍ବ + କ.ଇମ୍ବ) କୁଷିକାତ ଲତା ଓ ଚହିର ଛୁଇ, ଛୁଇ ।	ଶିରକମଳ—ବ. (ଶିରି + କମଳ) ମନ୍ତ୍ରକ- କମଳ, ମୁଣ୍ଡ, ଅରିବା ।	ଶିରଷାନ୍ତ—ବ. (ଶିରି + ନାନ୍ତିକା) ମୁଣ୍ଡରୁ ଉଲାଇବା ।
ଶିମ୍ବଳ—ବ. ଶାକୁଳିପୁଲ ।	ଶିରକମଳ—ବ. ମୁଣ୍ଡର ବାର ମୁଣ୍ଡ ବାରକ୍ଷେତ୍ର ସାର ରେଗହେତୁରୁ କମଳ ବା ଥରେ । [କଞ୍ଚିନ]	ଶିରଷାନ୍ତ—ବ. (ଶିରି + ନାନ୍ତିକା) ମୁଣ୍ଡରୁ ଶିଷ୍ଟର ମୁଣ୍ଡକୁ ବୁନ୍ଦନ କରିବା ।
ଶିମ୍ବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶିମ୍ବ ଦେଖ ।	ଶିରପାତ—ବ. ଇଷ୍ଟାଷ, ପରତ ।	ଶିରଷେବ—ବ. (ଶିରି + ଶେବ) ମନ୍ତ୍ରକ ଶିରସ—କ୍ଲୋ.ବ. (ଶିରି + ମୁଣ୍ଡର ମନ୍ତ୍ରକ, ଶିର ଦେଖ ।
ଶିମ୍ବି—ବ. ଶିମ୍ବ ଦେଖ, ବାନ୍ଧିତକ, ବନ୍ଦମୁଦ୍ର ।	ଶିରପାତ—ବ. ଇଷ୍ଟାଷ, ପରତ ।	ଶିରସ—ଶ୍ରୀ.ପଦିଧି.ବ. ମନ୍ତ୍ରକ, ମୁଣ୍ଡ ।
ଶିମ୍ବି—ବ. କୁଷମୁଦ୍ର, ମୁଗପଳ ।	ଶିରପାତ—ବ. ଇଷ୍ଟାଷ, ପରତ ।	ଶିରସି—ବ. (ଶିରି + ଶେବ) ଶିରକର କ୍ଷମୀ-
ଶିମ୍ବିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶିମ୍ବି + କ + ଆ) ଶିମ୍ବି ଦେଖ, ଛୁଇ ।	ଶିରପାତ—ବ. ଇଷ୍ଟାଷ, ପରତ ।	ଶିରସି—ବ. (ଶିରି + ଶେବ) ଶିରକର କ୍ଷମୀ-
ଶିମ୍ବିଲ—ସୁ. ବ. (ଶିମ୍ବି + କନ୍ତି + ଅ) ଶିମ୍ବିଲାତ୍ୟ ଉତ୍ତିରି କର ଛୁଇ, ବେଦ-	ଶିରପାତ—ବ. ଇଷ୍ଟାଷ, ପରତ ।	ଶିରସି—ବ. (ଶିରି + ଶେବ) ଶିରକର କ୍ଷମୀ-

ଶିରେପା—ସ୍ବୀ.ବି. (ଶିରସ୍+ପା+କ.ଅ +ଆ) ଉଷ୍ଣିଶ, ପଗଡ଼ି ।

ଶିରେଭାଗ—ସୁଂ.ବି. ମସ୍ତକଭାଗ, ଅପଭାଗ ।

ଶିରେଭିତାପ—ସୁଂ. ବି. ଶିରେଭୋଗ, ମୁଣ୍ଡ ରମ୍ବ ।

ଶିରେଭୂଷଣ—କ୍ଲୀ.ବି. ମସ୍ତକରେ ପିନା-ଦିବା ଅଳଙ୍କାରବ୍ୟକ୍ତି, ମୁକୁଟ, ଉଷ୍ଣିଶ, ଶିରେମଣି, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଶିରେଭ୍ୟଙ୍ଗ—ସୁଂ.ବି. ମୁଣ୍ଡରେ ଦେଇ ପଢ଼ନ୍ତି ।

ଶିରେମଣି—ବି. (କ.ଧା) ମସ୍ତକ ଧାର୍ଯ୍ୟ ରହୁ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତି, ମାଳାର ମେରୁ, ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କର ଉପାଧିବିଶେଷ ।

ଶିରେମଣୀ—ସୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶୁକ୍ରର, ବାରହା ।

ଶିରେମାତାବିଶେଷ—ବି (ବ.ଶ୍ରୀ) ରହୁ-ଗତ, (ବି) ମସ୍ତକ ମାତ୍ର ଅବଶେଷ-କିଣିଶ୍ଚ ।

ଶିରେମାଳା—ବି. (କ.ଧା) ଶିରରେ ପିନାଦ୍ୱାରା ମାଳା, ନର ମୁଣ୍ଡମାନଙ୍କରେ ବୁଝା ମାଳା ।

ଶିରେମାଳି—ସ୍ବୀ.ବି^୦ (ଶିରେମାଳା+ଲନ୍+ଶି) ନରମୁଣ୍ଡ ମାଳାଧାରଣୀ, ନମୁଣ୍ଡମାଳିନୀ, ମୁଣ୍ଡରେ ଯେ ମାଳା ପନ୍ଥାଏ, (ବି) କାଳୀ ।

ଶିରେମାଳୀ—ସୁଂ. ବି. ମୁଣ୍ଡରେ ଯେ ମାଳା ପନ୍ଥାଏ, ନରମୁଣ୍ଡ ମାଳାଧାରୀ, (ବି) ମହାଦେବ ।

ଶିରେମୁକୁଟ—ବି. (କ.ଧା) ମସ୍ତକରେ ପିନା ଯାଇଥିବା ମୁକୁଟ ।

ଶିରେମୋଳ(ଲି)—ସୁଂ ବି. ମୁକୁଟ, ଶିରେଭୂଷଣ ।

ଶିରେରହ—ତ. ଶିରେମଣି ଦେଖ ।

ଶିରେରୁକା—ସ୍ବୀ. ବି. ସପ୍ତପଞ୍ଚ ଦୃଷ୍ଟି, ଉତ୍ତିଆକାରି, ମୁଣ୍ଡବ୍ୟଥା ।

ଶିରେରୁକ୍ତ—ସୁଂ.ବି. (ଶିର+ରୁହ୍+କ୍ତ୍ତିପ) କେଣ, ବାଳ ।

ଶିରେରୁହ—ସୁଂ. ବି. (ଶିର+ରୁହ୍+କ,ଅ) କେଣ, ମୁଣ୍ଡର ବାଳ ।

ଶିରେରେଗ—ସୁଂ. ବି. (ଗତତ୍ତବ) ଶିରଃ ପାତା, ମୁଣ୍ଡର ବ୍ୟଥାଆଦ ନାନାପ୍ରକାର ଶୋଗ ।

ଶିରେରୁତ୍ତି—ସ୍ବୀ.ବି. ଶିରଃପାତା, ମୁଣ୍ଡ-ବ୍ୟଥା ।

ଶିରେବତ୍ତୀ—ବି.ମସ୍ତକବତ୍ତୀ, ଅଗବତ୍ତୀ ।

ଶିରେବଲୀ—ବି. (ଶିରସ୍+ବଲୀ) ମୟୁ-ରର ବା କୁକୁରାର ଚାଳ ।

ଶିରେବପ୍ରତି—ବି. ବାତଜ ଶିରେବ୍ୟଥାର ଉପରୁରବିଶେଷ ।

ଶିରେବୁତ୍ତି—କ୍ଲୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମରଚ ।

ଶିରେବୁତ୍ତିଫଳ—ସୁଂ.ବି. ଚାଲୁଅପାମାର୍ଗ କୃଷ । [ଟୋପି]

ଶିରେବେଷ୍ଟ(ନ)—କ୍ଲୀ.ବି.ଉଷ୍ଣିଷ, ପଗଡ଼ି ।

ଶିରେବ୍ୟଥା—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ମୁଣ୍ଡବ୍ୟଥା ।

ଶିରେହୁ—ବି. ମୁଣ୍ଡର ହାତି, ଖୁରି, କିଶୋଟି ।

ଶିର୍କା—ଶା.ବି.ମଦର କାଞ୍ଚି, ସତାଗୁଡ଼ିରୁ ବା ଅନ୍ୟ ମିଷ୍ଟ ରସରୁ ଉପରୁ ଉପରୁ ଅମ୍ବ ।

ଶିଳ—ପ୍ରା. (ମୟୁ) ବି. ଶିଳ ଦେଖ ।

ଶିଳ—ବି. (ଶିଳ+ଭ.ଅ) ଉଷ୍ଣ, ମେଘରେ ପଢ଼ିଥିବା ଧାନକେଣ୍ଟାଦିକୁ ଗୋଟାଇ ନେବା, ପରିପାତଙ୍କ ଏକଦୂଷ, (ଶା.ବି-ଷ-ଶିଳ) ପିଠର ଆଦି ବାଟିବାର ଚଟକା ପଥର ଖଣ୍ଡ, ପଥର ।

ଶିଳ—ଶା. ବି. (ଷ-ଶ୍ରେଷ୍ଠ) ହତ, ମଙ୍ଗଳ, ଉପକାର, ଦିକକାମନା, ଅନୁମତି, ବ୍ୟକ୍ତି, ଶିଳର୍ତ୍ତଳ—ସୁଂ. ବି. ପାଷାଣଭେଦ ।

ଶିଳଙ୍ଗ—ଶା. ବି. ଆସାମର ଗୋଟିଏ ନଗର ।

ଶିଳଙ୍କ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶୈଳଙ୍କ ନାମକ ଗନ୍ଧ ଦ୍ରୁବ୍ୟବିଶେଷ ।

ଶିଳନ(କ)—ତ. ଶିଳନ ଦେଖ ।

ଶିଳ(ଲି)ପା(ପୁତ୍ର) —ଶା. ବି. (ଷ-ଶିଳ-ପୁତ୍ର) ଯେଉଁ କୁତ୍ର ଲମ୍ବ ଓ ଗୋଲ ପଥର ଖଣ୍ଡ ଧରି ଶିଳର୍ତ୍ତଳରେ ପିଠର ଆଦି ବାଟିବାକୁ ହୁଏ ।

ଶିଳରତି—ସୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶିଳବୁତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଜୀବିକା ନିଷାହକାଶ ।

ଶିଳବୁତ୍ତି—ବ. ଉଷ୍ଣବୁତ୍ତି, ମେଘରୁ ଧାନ କାଟିବେବା ପରେ ପଢ଼ିଥିବା ଧାନ କେଣ୍ଟା ଗୋଟାଇନେଇ ତତ୍ତ୍ଵ ଜୀବିକା ନିଷାହା, (ସୁଂ.ବି-ବ.ଶ୍ରୀ) ଶିଳରତି ଦେଖ ।

ଶିଳ—ସ୍ବୀ. ବି. (ଶିଳ+ଶ.ଅ+ଆ) ପଥର, ପାଷାଣ, କିର୍ତ୍ତର, ମନ୍ଦିର, କୁଆପଥର, ହରତ୍ତା, ଗୋରଚନା, ଦୂର୍ବା, ମନଶିଳା, ଦ୍ୱାରବନର ନିମ୍ନଶିଳା, ଏହୁଣିକଳ, ପ୍ରମୁଖିଷ୍ଠ, ପଥରର ବଡ଼ ଖଣ୍ଡ, ଶିଳାଜତ୍ତା, ମାଳଗୁଲ୍ଲ, ତିମାପଥର, ଶିଳବୁତ୍ତି ଦେଖ ।

ଶିଳ(ଲୋ)ଇବା—ଶା. ବି. ଖୁଅଥିଦି ଦାଢ଼ କରିବାପାଇଁ ପଥରରେ ପଷ୍ଟିବା ।

ଶିଳାକର୍ମ—ସ୍ବୀ. ବି. ଶିଳକବୁକ୍ଷ ।

ଶିଳାକୁର୍କି—ସୁଂ. ବି. (ଶିଳ+କୁର୍କି+ଶ.ଅକ) ପାଷାଣଭେଦନାସ ।

ଶିଳାକୁମ୍ବ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶିଳୋଭୁବିକ୍ଷ । [ଅକ୍ଷର]

ଶିଳାକୁମର—କ୍ଲୀ.ବି. ଶିଳାକୁମର ।

ଶିଳାକୁମ୍ବ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶିଳାକୁମାର୍ଗ ।

ଶିଳାକୁମ୍ବ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶିଳାକୁମ୍ବିତ ।

ଶିଳାକୁମ୍ବ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶିଳାକୁମ୍ବିତ, ଲୌହ ।

ଶିଳାକୁମ୍ବ—କ୍ଲୀ. ବି. ପବତନାତ ତରଳ ଉପଧାଉଦିଶେଷ ।

ଶିଳାକୁମ୍ବ—ଶା. ବି. ଶିଳାକୁମ୍ବ ଦେଖ ।

ଶିଳାକୁମ୍ବ—ସ୍ବୀ. ବି. କାଳାକୁମ୍ବିକ୍ଷ ।

ଶିଳାଟକ—ସୁଂ. ବି. (ଶିଳା+ଅଟ୍+କ, ଅକ) ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳା, କୋଠାପର, ଅଟା-କିକା, କୋଠା ବୁରିପାଶେ ତିଆର ପାତିର ।

ଶିଳାଟକା—ବି. ନାର ପୁରୁଣିଶାଗ ।

ଶିଳାତଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଗତତ୍ତବ) ଶିଳାର ଉପରିଭାଗ ।

ଶିଳାସ୍ତକ—ବି. (ଡ଼ତ୍ତ) ଲୌହ ।
 ଶିଳାସ୍ତିକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ସୁନା ବା ରୂପା ତର-
 କାଇବାର କୋର ।
 ଶିଳାଦ—ୟୁଂ.ବି.(ଶିଳା+ଅଦ୍ଵାନ+କ.ଅ)
 ଶିବାନୁଚର ନନ୍ଦୀଙ୍କ ପିତା, ଜଣେ
 ପ୍ଲଟୀନ ରୁଷି ।
 ଶିଳାଦତ୍ତ—ୟୁଂ. ବି. ଶୈଳେୟ ନାମକ
 କନ୍ଦବୁବ୍ୟ, ଶିଳାଜତ୍ର ।
 ଶିଳାଦାନ—ବି. ଶାଳଗ୍ରାମଶିଳାଦାନ ।
 ଶିଳାଦିତ୍ୟ—ୟୁଂ. ବି. ରଜା ହର୍ଷବର୍ଜନ
 , ବା ଶ୍ରାହର୍ଷ ।
 ଶିଳାଦୁଷ୍ଟ—କ୍ଲୀ.ବି.ଶୈଳେୟ, ଶିଳାଜତ୍ର ।
 ଶିଳାଧାତ୍ର—ୟୁଂ. ବି. ରଜା ହର୍ଷବର୍ଜନ
 , ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣଗେରିକ, ଖଡ଼ୀ, ତିନି ।
 ଶିଳାଦିଯୀୟ—ୟୁଂ. ବି. ଶିଳାଜତ୍ର ।
 ଶିଳାମଡ଼—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଗରୁଡ଼ ।
 ଶିଳାନ୍ତ—ୟୁଂ. ବି. ଅଶ୍ଵନ୍ତକ ଚକ୍ର ।
 ଶିଳାନ୍ତସ୍ତ—ବି.ଶିଳାତୃତୀ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରାପ୍ତ ଅନ୍ଦ
 ଶିଳାପତ୍ର—ୟୁଂ.ବି.ବାଟିବା ଶିଳ, ପଥର
 ଚଟାଣ ।
 ଶିଳାପୁଷ୍ଟ—ୟୁଂ. ବି. ଶିଳପା ଦେଖ ।
 ଶିଳାପୁଷ୍ଟ—କ୍ଲୀ. ବି. ଓଷଧବିଶେଷ,
 ଶିଳାନ୍ତତ୍ର ।
 ଶିଳାପ୍ରସୂନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଓଷଧବିଶେଷ,
 ଶିଳାଜତ୍ର ।
 ଶିଳାବନ୍ଦ—ବି. ପ୍ରଥର ଦ୍ଵାରା ନିର୍ମିତ
 ପାତେର ପ୍ରଭୃତି ।
 ଶିଳାଭବ—କ୍ଲୀ.ବି.ଶୈଳଇଜ,ଶିଳାଜତ୍ର ।
 ଶିଳାଭିଷନ୍ଧ—ବି. ଶିଳାଜତ୍ର ।
 ଶିଳାଭେଦ—ବି. ପାଣ୍ଡାଭେଦ ଚକ୍ର,
 ପଥର କାଟିବା ଅସ୍ତ୍ର ।
 ଶିଳାମୟ—ବି. ପଥର ନିର୍ମିତ (ଦ୍ରୁବ୍ୟ).
 (ବ. ଶିଳା + ଆମୟ)ଶିଳାଜତ୍ର ।
 ଶିଳାମଳ—ବି. ଶିଳାଜତ୍ର ।
 ଶିଳାୟୁ—ବି. ଗଲବେଗବିଶେଷ ।
 ଶିଳାରମ୍ଭ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କାଠ କଦଳୀ ।
 ଶିଳାରସ—ୟୁଂ.ବି.ପ୍ରତିକି ଶିଳନକ ଦ୍ରୁବ୍ୟ
 ବିଶେଷ, ଶିରଳ ।
 ଶିଳାଳ-ବି.ନାତ୍ରଣୀତାଦି ଶାସ୍ତ୍ର, ନୀତାଦି

ଶାସ୍ତ୍ର ପ୍ରଣେତା ମୁନବିଶେଷ ।
ଶିଳାଲିପି—ସ୍ଥୀ. ବି. (କ.ଧା) ପଥରରେ
ଖୋଦିତ ହୋଇଥିବା ଅନ୍ତରମାଳା ।
ଶିଳାବନ୍ଧ-ବି.ପଥରରେ ତିଆରି ପାଇବି-
ଆଦି ।
ଶିଳାବଳ୍କା-ସ୍ଥୀ.ବି. ଭିଷନ୍ଧବ୍ରଦ୍ୟବିଶେଷ ।
ଶିଳାବଚୂ—ସୁ. ବି. ଦେଶବିଶେଷ, ଭିକ୍ଷୁ
ଦେଶବାସୀ ଜଞ୍ଜି ।
ଶିଳାବୃଷ୍ଟି—ସ୍ଥୀ. ବି. ଦୁଷ୍ଟାରବୃଷ୍ଟି, କରକା-
ପାତ, ଶର୍ଵକୁ ପଥର ପିଙ୍ଗିବା ।
ଶିଳାବେଶୁ—କ୍ଲୀ. ବି. ପଥରକୋଠା,
ଗୁଣ୍ଡା, ଗୁଡ଼ା ।
ଶିଳାବ୍ୟାଧି—ସୁ. ବି. ଶିଳାଜତ୍ର ।
ଶିଳାଶୟ-କ୍ଲୀ. ବି. ପଥରରେ ତିଆରି ଅଷ୍ଟ ।
ଶିଳାସନ—କ୍ଲୀ. ବି. ପ୍ରସ୍ତରବିନିମ୍ଯତ ଆସନ,
ଶିଳାଜତ୍ର ।
ଶିଳାସାର—କ୍ଲୀ. ବି. (୭୭୭) ଲୌହ ।
ଶିଳାସ୍ତି—କ୍ଲୀ. ବି. ଯେଉଁ ଅସ୍ତିତ୍ବ ଉପରେ
ମସ୍ତକ ଥବୁଛି ।
ଶିଳାସ୍ତ୍ର—ସୁ. ବି. ପ୍ରସ୍ତର ପ୍ରସ୍ତ୍ର ।
ଶିଳାସ୍ତ୍ରେତ—ସୁ. ବି. ଶିଳାଜତ୍ର ।
ଶିଳାହର—ବି. ଶାଳଗାମ ଦେଖ ।
ଶିଳାହୃଷୀ—ସୁ. ବି. ଶିଳାରତ ଦେଖ ।
ଶିଳାହାଶ—ସୁ. ବି. (ଶିଳାରତ ଥାର
ହୃତରନ) ଶିଳାବୃତ୍ତିଦ୍ୱାରା ସେ ଜୀବିକା
ନିର୍ବାହ କରେ ।
ଶିଳାହୃ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶିଳାଜତ୍ର ।
ଶିଳ(ଲୀ)-ବି. (ଶିଲ୍ଲ + ମୀ.ଇ.ଲୀ) ଛନ୍ଦକ-
ପୁଷ୍ପ, ଶଳ୍ୟ, ଚଉକାଠର ନିମ୍ନପୁଷ୍ପ କାଷ୍ଟ,
ଭୁର୍ଜପଦଶ ଓ ବୃକ୍ଷ ।
ଶିଳିଙ୍ଗ— ଯା. ବି. ଇଂରାଜିଦେଶ
ପ୍ରତିକିତ ରୌପ୍ୟମୁଦ୍ରାବିଶେଷ ।
ଶିଳନ—ସୁ. ବି. ମସ୍ତକବିଶେଷ, ଜଳଙ୍ଗ-
ମାଛ ।
ଶିଳନ୍ଦ—ବି. ପାତାଳଗରୁଡ଼ ଗର ।
ଶିଳକ୍ଷୁ—ବି. (ଶିଳି+ଧୂ+ମୀ.ଅ) ଶିଳାଦ୍ର
ଦେଖ ।
ଶିଳୀ—ବି. (ଶିଲ + ର) ଛନ୍ଦକପୁଷ୍ପ,
ଛତ୍ର, ଶଳ୍ଲ, ଏବୁଣ୍ଡିବନ, କିଆ, କେଥା,
କେଥା,

ବେଳୁଳ, ଭୁର୍ଜପତି, ବାଣ, ଗୁଲ, ବକ୍ଷ ।
ଶିଳୀକ୍ଷୁ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶିଳିନ୍ + ଧୃ+କ).
 ଅ) ଛନ୍ଦାକ, ଛଡ଼, କରକା, କଦଳୀ-
 ଗଛ, କାଠକଦଳୀ, ଉତ୍ତା, ଚଳିଙ୍ଗମାତ୍ର ।
ଶିଳୀକ୍ଷୁଦସ୍ତ—କ୍ଲୀ. ବ. କଦଳୀପୁଲ ।
ଶିଳୀକ୍ଷୁ—ବି. (ଶିଳିକ୍ଷୁ + ଆ) ଚକ୍ରଶା-
 ବିଶେଷ, କଦଳୀ, ଶାଦ୍ୟକନ୍ଦବିଶେଷ,
 ମୁଖିକା, ରେକ ।
ଶିଳୀକ୍ଷୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶିଳିକ୍ଷୁ + ରି)
 ମଟି, ପଞ୍ଚରେଦ, କେଞ୍ଚିଆ, ରେଲୋ ।
ଶିଳୀପଦ—ପୁଂ. ବି.ପାଦକ୍ଷତ, ରୋଦର,
 ଶୁପଦ ।
ଶିଳୀପୁଷ୍ଟ—ବି. ବାଣ, ଅହୁ, ଖଡ଼ିଗ ।
ଶିଳୀପୁଣ୍ୟ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଭ୍ରମର,
 ବାଣ, ଯୁଦ୍ଧ, ମୁଖୀ ବ୍ୟକ୍ତି ।
ଶିଳ୍ପ—ପୁଂ. ବି. ବଦ୍ରବାର ବୃକ୍ଷ, ଓର,
 ଗରଭଣ ଗଛ ।
ଶିଳ୍ପି—ପୁଂ. ବି. ରିଷିବିଶେଷ, ବେଳୀ-
 ଗଛ, ଶେଳ୍ପି ଦେଖ ।
ଶିଳେସ୍—କ୍ଲୀ. ବି. ଶୋଲଜ, ଶିଳାଜତ୍ତ୍ଵ,
 (ଚିଠି) ପଥର ସମୁନୀୟ, ପଥର ପର
 ଚାଣୁଆ ।
ଶିଳୋକ୍ଷୁ—ବି. (ଓଡ଼ିଆ) ପଷାଡ, ଶିର-
 ଶ୍ରୀଙ୍କ, ପଷାଡ଼ଚଢ଼ା ।
ଶିଳୋଷ୍ମ୍ରୀ—ବି. (କ.ଧା) ଉଷ୍ମହତି ।
ଶିତୋତ୍ତ୍ଵ—ବି. (ଶିଳା+ଉତ୍ତ୍ଵ + ପ୍ଲା +
 କ.ଅ) ଶିଳାଜତ୍ତ୍ଵ ।
ଶିଲୋଭବ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶିଳାଜତ୍ତ୍ଵ,
 ତନନବିଶେଷ, ପୀତଚନ୍ଦନ ।
ଶିଲୋଭିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପାଷାଣଭେଦ ।
ଶିଲୋକାଳ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଗୁରୁତ,
 (ଚିଠି) ପାଖତ୍ୟ, ପଷାଡ଼ନାୟୀ ।
ଶିଳ୍ପ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶିଳି+ଭାପ) କାରି-
 ଗର, ବହୁନିମୀଶ କାର୍ଯ୍ୟ, କାରୁକର୍ମ,
 ବେଶ୍, ଶିଶୁଦ ବାଦ୍ୟ, ନୃତ୍ୟଶିଳ୍ପ-
 ବାଦ୍ୟାଦ, ଚିତ୍ରବିଦ୍ୟାଦ, କଳାବିଦ୍ୟାର
 ବ୍ୟବସାୟ, ଶିଳ୍ପଜାତ ଦ୍ୱବ୍ୟ ।
ଶିଳ୍ପକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶିଳି+କ) ଶିଳ୍ପ
 ଦେଖ ।

ଶିଳ୍ପକ(କା)ର—ବ. (ଶିଳ୍ପକୁତୁଥା) ଶିଳ୍ପୀ, କାର୍ତ୍ତିଗର, ଶିଳ୍ପବିଦ୍ୟା ବିଦ୍ୟା-
ସାମ୍ରାଜ୍ୟ, ରାଜ, ମିଶ୍ର ।

ଶିଳ୍ପକର୍ମ—ବ. (ରୂପକ) ଚିତ୍ରାଦି ଅଙ୍କନ
ବା ନିର୍ମାଣାଦି କାର୍ଯ୍ୟ, ଶିଳ୍ପବିଦ୍ୟା-
ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ।

ଶିଳ୍ପକାଳ—ବ. ସୁନ୍ଦରିଲିଙ୍ଗ, କାର୍ତ୍ତିଗର,
ଶିଳ୍ପକାଳ—ବ. ସୁନ୍ଦରିଲିଙ୍ଗ । [କର୍ମକାଳ ।

ଶିଳ୍ପକାରକ—ପୁ. ବ. ଶିଳ୍ପି, ଶିଳ୍ପ-
ଶିଳ୍ପକାରୀ—ପୁ. ବ. ଶିଳ୍ପକର ଦେଖ ।

ଶିଳ୍ପକୁଳ—ପୁ. ବ. (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଶିଳ୍ପ-
କାର୍ଯ୍ୟରେ ପାରକମା ।

ଶିଳ୍ପକୌଣ୍ଡିନ—ବ. (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଶିଳ୍ପ-
କାର୍ଯ୍ୟରେ ଦରତା, ଶିଳ୍ପରୂପ ।

ଶିଳ୍ପଶୁଦ୍ଧ(ରେହୁ)—କ୍ଲୀ. ବ. (କ.ଧା) ଶିଳ୍ପ-
ଶାଳା, ଶିଳ୍ପମାନଙ୍କ କାରଣାନା ।

ଶିଳ୍ପଶୁଦ୍ଧ(ଶୁଦ୍ଧର୍ଯ୍ୟ)—ବ. (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଶିଳ୍ପ-
କାର୍ଯ୍ୟରେ ଦରତା ।

ଶିଳ୍ପଜ—ବ. (ଶିଳ୍ପକୁତୁଥା+କ.ଥ)
ଶିଳ୍ପକର୍ମ ଦ୍ୱାରା ଉପରୁ ।

ଶିଳ୍ପଜାତ୍ରୁବ୍ୟ—ବ. (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଶିଳ୍ପକର୍ମ
ଦ୍ୱାରା ଉପରୁ ବନ୍ଧୁ ।

ଶିଳ୍ପଜାତ୍ରି—ବ. ଶିଳ୍ପକର୍ମଦ୍ୱାରା
ଜାତିକା ବା ପେଟପୋଷା ।

ଶିଳ୍ପଜାତ୍ରି—ପୁ. ବ. (ଶିଳ୍ପକର୍ମଦ୍ୱାରା+
ରନ୍ଦ) ଯେ ଶିଳ୍ପବିଦ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ଜାତିକା
ନିର୍ମାଣକରେ, କାରିଗର ।

ଶିଳ୍ପପ୍ରଜାପତି—ପୁ. ବ. ଶିଳ୍ପକର୍ମ ସ୍ଵର୍ଗ,
ଶିଶୁକର୍ମୀ । [ହତିଆର ।

ଶିଳ୍ପଯତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବ. (କ.ଧା) କଳ, ଶିଳ୍ପକ
ଶିଳ୍ପକର—ବ. (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଶିଳ୍ପକାର୍ଯ୍ୟ
ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାସ୍ତ୍ର, ଶିଳ୍ପକାର ।

ଶିଳ୍ପରି—ଶ୍ରୀ. ବ. (କ.ଧା) ପଥର ପ୍ରକ୍ରି
ତିରେ ଖୋଦିତ ଜିପି । [ବିଷ୍ଣୁ ।

ଶିଳ୍ପବାନ୍—ପୁ. ବ. ଶିଳ୍ପଯୁକ୍ତ, ଶିଳ୍ପ-
ଶିଳ୍ପବିଜ୍ଞାନ—ବ. (ଦ୍ୱାରା) ଶିଳ୍ପ ଓ ବିଜ୍ଞାନ
(ରୂପକ) ଶିଳ୍ପ ବିଦ୍ୟା ।

ଶିଳ୍ପବିଦ୍ୟା—ଶ୍ରୀ. ବ. ଶିଳ୍ପବିଦ୍ୟା
ବିଦ୍ୟା, ଶିଳ୍ପବିଦ୍ୟା+କ.ବ) ଯେ ଅନ୍ୟ ନାଶ
କରନ୍ତି, ମହାଦେବ, ଶିଳ୍ପର, ଉତ୍ସଙ୍ଗର
ଶିମୁତ୍ରି ମହାରୁ ଏକତମ, ବୈଦି, କେନ୍ଦ୍ରାଦି ।

ଶିଳ୍ପବିଦ୍ୟାକୁତୁ—ବ. ଯେଉଁ ବିଦ୍ୟା-
କୁତୁରେ ଶିଳ୍ପକର୍ମ ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଏ ।

ଶିଳ୍ପଶାଳ(ଲା)—ବ. (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଶିଳ୍ପ-
ଶାଳ, କାରଣାନା, ଯେଉଁ ତାରେ ଶିଳ୍ପ
କାର୍ଯ୍ୟର ନମ୍ବନାମାନ ସଂଗ୍ରହ ହୋଇ
ଆଏ ।

ଶିଳ୍ପଶାଖ—ବ. (କ.ଧା) ଶିଳ୍ପକର୍ମ ବିଷ୍ଣୁ-
ସ୍ଵରୂପ, ଶିଳ୍ପବିଦ୍ୟା । [ଶିକ୍ଷାବା ।

ଶିଳ୍ପଶିକ୍ଷା—ବ. (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଶିଳ୍ପକର୍ମ
ଶିଳ୍ପମଧ୍ୟ(ଡି) —ବ. (ରୂପକ-କ.ଧା)

ଶିଳ୍ପରୂପ ଅମୂଳ ଧନ ।

ଶିଳ୍ପରାହିତ୍ୟ—ବ. (ଦ୍ୱାରା) ଶିଳ୍ପ ସମ୍ବନ୍ଧ
ପାହିତ୍ୟ, (କ.ଧା) ଶିଳ୍ପମଧ୍ୟକୁୟ ସାହିତ୍ୟ

ଶିଳ୍ପରାଗ—ବ. (ଶିଳ୍ପକୁତୁଥା+ଆଗାର)
ଶିଳ୍ପଶାଳା ।

ଶିଳ୍ପରାଗ—ବ. (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଶିଳ୍ପକାର୍ଯ୍ୟ
ପ୍ରତି ଆସନ୍ତି ।

ଶିଳ୍ପକ—ପୁ. ବ. ଶିଳ୍ପି ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ)
ଶିଳ୍ପକା, (ବ) ନାଟକରେତ ।

ଶିଳ୍ପକା—ବ. ମହାରାଷ୍ଟ୍ରଦେଶୀୟ ତୃଣ-
ବିଶେଷ ।

ଶିଳ୍ପଶାଳା—ବ. ଶିଳ୍ପଶାଳା ଦେଖ ।

ଶିଳ୍ପ—ପୁ. ବ. (ଶିଳ୍ପକୁତୁଥା+ରନ୍ଦ) ଶିଳ୍ପ
କର୍ମକାରୀ, କାରିଗର, ଶିଳ୍ପକାର୍ଯ୍ୟର
ନିର୍ମାଣକର୍ତ୍ତା, (ଶ୍ରୀ) ଶିଳ୍ପି, (ପୁ. ବ)
ରାଜମିଶ୍ର, ଚିତ୍ରକର, ନାଟ୍କାନାମକ ଗନ୍ଧ-
ବ୍ୟବ୍ୟ ।

ଶିଳ୍ପାନ୍ତର୍ମତି—ବ. (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଶିଳ୍ପକର୍ମ
ସମ୍ବନ୍ଧେ ଉକ୍ତର୍ମତି, (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଶିଳ୍ପର
ଶ୍ରାବନ୍ତି ।

ଶିଳ୍ପାପଣଶା—ପୁ. ବ. ଯେ ଶିଳ୍ପକର୍ମ
ଦ୍ୱାରା ଜାତିକା ନିର୍ମାଣକରେ, (ଶ୍ରୀ)

ଶିଳ୍ପାପଣଶାନ୍ତି—ବ. ଶିଳ୍ପକର୍ମଦ୍ୱାରା
ନିର୍ମାଣକରେ ।

ଶିଳ୍ପାପଣଶାନ୍ତି—ବ. ଶିଳ୍ପକର୍ମଦ୍ୱାରା
ନିର୍ମାଣକରେ ।

ଶିଳ୍ପାପଣଶାନ୍ତି—ବ. ଶିଳ୍ପକର୍ମଦ୍ୱାରା
ନିର୍ମାଣକରେ ।

ଶୋକ ବିଷ୍ଣୁମୁଦ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଯୋଗ
ବିଶେଷ, ମୋକ୍ଷ, ପାରଦ, ଶିବଲିଙ୍ଗ,

ସେବବିଲବଣ, ଜଳ, ମଙ୍ଗଳ, ଶୁଭ,
ସୁଖ, ଶଙ୍କ, ଶୁଣ୍ଡ, ଶୁଣ୍ଡକୁଳ, ବୃକ୍ଷବିଶେଷ,

କଳାଧାରୁର, ଦେବ, ଶୁଭଗ୍ରହ, ବୁଦ୍ଧ,
କାଳ, ବସୁଦେବ, ମୁଗବିଶେଷ, ଏକ-

ପ୍ରକାର ଗୌତ୍ମମଦ୍ରାଗ, ପ୍ଲଙ୍କଦ୍ଵୀପ ବା
ଜମ୍ବୁପାର ଏକବର୍ଷର ନାମ, ନୃତ୍ୟ-

ବିଶେଷ, ଛନ୍ଦାବିଶେଷ, ପରମେଶ୍ୱର,
ଭଗବାନ୍, ପଞ୍ଚବିବନ୍ଦ, ପ୍ରମ୍ବନ ପ୍ରମ୍ବ, ଲିଙ୍ଗ,
ମେତ୍ର, ଟାଙ୍ଗଣା, କ୍ଷାର, ଅଞ୍ଚଳୀ, କଦମ୍ବ,

ପିତ୍ରକିରଣ, ଯତ୍ନର, ମରତ, ତଳପୁଲ,
ଚନ୍ଦନ, ଲୁହା, ରୂପା, ବାଲ, ମାନକଣ୍ଠ
ପକ୍ଷୀ, କାଳ, ବରଲଗଛ, କୁଦ୍ରପୁଣ୍ଡ,
ଅଦ୍ଵେତବୁଦ୍ଧ, ବିଳୁଆ, (ପୁ. ବ)
ଶୁଭଦ, ରମ୍ୟ, ସୁନ୍ଦର, ସୁଖପ୍ରଦ, (ଶ୍ରୀ)-
ଶିବ ।

ଶିବକ—ବ. କଣ୍ଠ, ଲାଳା, ଗୋରୁମାନଙ୍କ
ଗାନ୍ଧ କଣ୍ଠୁସୁନ ନିମେତ୍ର ଗୋଠରେ
ପୋତାହୋଇଥିବା ଜାଳା ।

ଶିବକର—ପୁ. ବ. ନିନବିଶେଷ, (ପୁ. ବ)
ମଙ୍ଗଳକାରକ ।

ଶିବକରଦେବ-ଗ୍ରା. ବ. ଭୈମବିଶେଷର ରାଜା ।
ଶିବକର୍ଣ୍ଣ—ଶ୍ରୀ. ବ. ସ୍ବନମାତୃକାରେତ ।

ଶିବକର୍ଣ୍ଣ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଦାକ୍ଷିଣାତ୍ୟର କାହିଁ-
ନଗରର ଏକ ଅଂଶ ।

ଶିବକାନ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଶିବପର୍ବୀ, ଦୁର୍ଗା ।
ଶିବକାନ୍ତ—ପୁ. ବ. (ଶିବକୁତୁଥା+ରନ୍ଦ)

ମଙ୍ଗଳକାରୀ, ମଙ୍ଗଳବିଧାତା, (ଶ୍ରୀ)
ଶିବକାରଣୀ ।

ଶିବକାରିନ—ପୁ. ବ. (କ.ଧା) ଭ୍ରାଙ୍ଗଶାଟ,
ବିଷ୍ଣୁ, ଶୈଦ, (୭ତ୍ତବ୍ରତ) ଶିବକର ସ୍ତର-
ନାନ ।

ଶିବକେତୁ—କ୍ଲୀ. ବ. (କ.ଧା) କେଳାସ,
କାଶୀ, କାରାଶୀ, ଶାଶାନ ।

ଶିବକେତୁ—ଶ୍ରୀ. କିର୍ତ୍ତି ବିଜ୍ଞମନର ସମ୍ବନ୍ଧ-
କଟପ୍ରକାଶକ ନାମ ବା ପ୍ରାର୍ଥ, ମାତ୍ରାକ ପ୍ରସି-
ଦ୍ରେନସୀର ମଦୁରାଜିଲାର ଅନ୍ତର୍ଗତ
ଗୋଟିଏ ଜିମିଦାଶୀ ।

ଶିବଗଣ—ପୁଂ. ବି. ଶିବଙ୍କର ଅନୁଗର ପ୍ରମଥଗଣ ।

ଶିବଗର—ବି. (କ.ଧା)କୌଳାସ ।

ଶିବଗୁରୁ—ଶା.ପୁଂ.ବି. ଶଙ୍କରଗୁରୁଯେଙ୍କର ପିତା ଓ ବିଦ୍ୟାୟଗଜଙ୍ଗ ମୁଣ୍ଡ ।

ଶିବଘର୍ମନୀ—ପୁଂ. ବି. (ଶିବ + ଘର୍ମ + ଜନ + ଅ) ମଙ୍ଗଲଗର୍ଭ ।

ଶିବଙ୍କର—ପୁଂ.ଶା. (ଶିବ + କୁ + କ ।

ଅ) ମେମଙ୍କର, ମଙ୍ଗଲକାରକ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ଶିବଙ୍କଣ୍ଠ, (ପୁଂ.ବି) ବାଲଗୁରୁବିଶେଷ ।

ଶିବଚର୍ଵୁଦ୍ଧଶୀ—ବି.ଶିବରତ୍ନ, ଫାଲୁନ କୃଷ୍ଣଚର୍ଵୁଦ୍ଧଶୀ ଓ ପ୍ରତିମାସର କୃଷ୍ଣ-ଚର୍ଵୁଦ୍ଧଶୀ ।

ଶିବଜା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶିବଲିଙ୍ଗିମା ଦେଖ ।

ଶିବଜନ—ବି. (ବ.ଶା.) ଶୁଭରୁତ କାଳ-ବ୍ୟାଧକ ଶାସ୍ତ୍ରବିଶେଷ, ମଙ୍ଗଲ ବା ଶୁଭସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଜନ ।

ଶିବତାତ୍ତ୍ଵ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କଲ୍ପନାଶାରୀ, ମଙ୍ଗଲଦାୟିକା ।

ଶିବପଞ୍ଚଥ—ଲୀ. ବି. (କ.ଧା)କାଣୀ ।

ଶିବତେଜଃ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ପାରଦ ।

ଶିବହୁ(ତା)—ବି. ଶିବପାଦ, ଶିବ-ସାୟନ୍ୟଦେଖ ।

ଶିବଦ୍ଵା—ବି. (ଶିବ + ଦ୍ଵେ + କ.ଅ)ଶିବ ପୃକାର୍ଥ ଶ୍ରୋତୁରୁଥବା ନିଷ୍ଠା ବୁଝି ।

ଶିଦଦ—ପୁଂ. ବି. ମଙ୍ଗଲବିଧାୟକ, ଶୁଭଦାତା ।

ଶିଦଭାତ—ପୁଂ.ବି.ଶିବକୋଷ ପ୍ରେତା, (ପୁଂ.ବି) ଶିବଙ୍କ ସୁଦର୍ଶନ ଚନ୍ଦ ।

ଶିଦଭାନ୍ଦ—ବି.ମହାଦେବଙ୍କ ଦେଖିବା ।

ଶିଦଭାତା—ପୁଂ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ମଙ୍ଗଲ-ଦାତା, ସୁଖଦାୟକ,(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିବଦାତୀ ।

ଶିଦଭାରୁ—ବି.ଦେବଦାରୁ ବୁକ୍ଷ ।

ଶିଦଭାଣ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶିଶାନ କୋଣ ।

ଶିବ ଦୁରକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମାତୃକାବିଶେଷ, ଦୁର୍ଗା, ଦୁର୍ଗଙ୍କର ଦୁରାନ୍ତରଧାରୀ ଯୋଗିମାବିଶେଷ ।

ଶିବଦୂଷ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଦୁର୍ଗା, ଯୋଗିମା-ବିଶେଷ, ଦେଖିବିଶେଷ ।

ଶିବଦେବ—ବ. ଆଦ୍ରୀ ନନ୍ଦି ।

ଶିବଦୁମ—ପୁଂ. ବି. ବେଲଗର୍ଜ ।

ଶିବଦୁଷ୍ଟା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.କେତଙ୍କୀ, କିଆପୁଲ ।

ଶିବଧନୁଃ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ଶିବଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି-ଦୁତ ଧନୁ, ପିନାକ । [ବିଶେଷ ।

ଶିବଧର୍ମ—ବି. ତହଶାଷ୍ଟ, ଉପୟୁରାଣ-ଶିବଧାରୁ—ପୁଂ. ବି. ପାରଦ, ଶୋଦନୀ

ନମକ ମଣି ।

ଶିବନାଥ—ପୁଂ. ବି. ଶିବ ।

ଶିବନାର୍ଜ—ପୁଂ.ବି.ଶିବଲିଙ୍ଗବିଶେଷ ।

ଶିବନାରୂପ—ପୁଂ. ବି. ମହାଦେବ ଓ ଦିଷ୍ଟ ।

ଶିବନିର୍ମଳ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମହାଦେବଙ୍କ ଅର୍ପିତ ନୈବେଦ୍ୟ, ଗଜାଜଳ,(ଲ.ଅର୍ଥ

ଶିବଙ୍କ ନିର୍ମଳ ପର ଅଗ୍ରାହ୍ୟ ବସ୍ତୁ ।

ଶିବପଞ୍ଚାଶର—ବି. ପାଞ୍ଚଶାରାଟି ଅଷ୍ଟର ସମନ୍ତି ମହାଦେବଙ୍କୁ ପୂଜା କରିବାର ମନ୍ତ୍ର, ନମଶି ବାସୁ ।

ଶିବପତ୍ର—ଲୀ.ବି. ରକ୍ତପତ୍ର । [କେୟ ।

ଶିବପୁତ୍ର—ବି.ପାରଦ, ଗଣେଶ, କାଞ୍ଚି-

ଶିବପୁର—ବି. ନେପାଲର ଗୋଟିଏ ସହର । [ଏକତମ ।

ଶିବପୁରଣ—ବ.ଅସ୍ତ୍ରାଦଶ ପୁରାଣ ମଧ୍ୟରୁ

ଶିବପୁରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କାଣୀ, ବାରାଣସୀ ।

ଶିବପୁଷ୍କ—ବି. ଅର୍କବିଲୁ ।

ଶିବପୁଜକ—ପୁଂ.ବି. ଶିବରଜ ଦେଖ ।

ଶିବପୁଜନ—ବି.ମହାଦେବଙ୍କ ଆଶ୍ରଧନା

ଶିବପ୍ରିୟ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମହାଦେବଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଦ୍ରୁବ୍ୟମାତ୍ର, ରୁତ୍ରାଷ୍ଟ, ବିଳୁପତ୍ର,

ଅଗ୍ରତିଗଛ, ଧାରୁର, ସ୍ତରିକ, ଭାଗ ।

ଶିବପ୍ରିୟା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଦୁର୍ଗା, ପାଞ୍ଚଶି ।

ଶିବପ୍ରିୟି—ବ. (ବ.ଶା.) ବେଲଗର୍ଜ ।

ଶିବଭକ୍ତ—ପୁଂ.ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶୋବ,

ଯେ ଶିବଙ୍କ ପୁନ୍ନା କରେ,(ସ୍ତ୍ରୀ)ଶିବଭକ୍ତି

ଶିବଭକ୍ତି—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଶିବଙ୍କଠାରେ ଭକ୍ତି

ଶିବଭଗବତ—ପୁଂ.ବି. ଶିବଭକ୍ତି ।

ଶିବଭସ୍ତୁ—ପୁଂ.ବି.(ଦ୍ଵତ୍ତ) ମହାଦେବ

ଓ ପାଷଣ ।

ଶିବମନ୍ଦର—ବି.(କ.ଧା) ଯେଉଁ ଦେଉ-

କରେ ମହାଦେବଙ୍କ ପ୍ରତିମା ବା ଲିଙ୍ଗ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ପୂଜିତ ହୁଅଥାଣ ।

ଶିବମନ୍ଦିକ—ପୁଂ.ବି. ଅର୍କନ ବୁକ୍ଷ ।

ଶିବମନ୍ଦିକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ବିମଲବୁକ୍ଷ, ଶିବମନ୍ଦିକା ଲତା, ବାସନାଗଛ, ବକୁବୁକ୍ଷ, ଶ୍ରାବନୀ ନାମକ କଣ୍ଠବୁକ୍ଷ, ଶେତ ଶ୍ରୀ ରତ୍ନକର୍ମବୁକ୍ଷ, ବସୁବୁକ୍ଷ (ୱ ଗଛ ଅଗ୍ରତି-ଗଛପରା) ।

ଶିବମନ୍ଦି—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଶିବମନ୍ଦିକା ଦେଖ ।

ଶିବମୋଗ—ବି. ଶିବମନ୍ଦି (ମାତ୍ର କୃଷ୍ଣ ଚର୍ବିର୍ଦ୍ଦଶ)ରବିବାର ବା ମଙ୍ଗଲବାର-ଦିନ ପଢ଼ିବା ଘୋଗ । [ପାଷଣ ।

ଶିବମେଷିତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଦୁର୍ଗା,

ଶିବମେଷ—ବି. ତନଦିନରୁ ବେଶି ପାରୀ ଦ୍ୱିତୀ ଅନ୍ଦୋଦକଜାତ ରଷ, କାଞ୍ଚି ।

ଶିବମନ୍ଦାନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.କାଣୀ,ବାରାଣସୀ ।

ଶିବମନ୍ଦି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବିଚରୁନ୍ଦ କୃଷ୍ଣ ନାମକ ଶୀତାତ୍ମକଙ୍କାରୀ ।

ଶିବମନ୍ଦ—ପୁଂ.ବି. ମହାଦେବ ଓ ବିଷ୍ଣୁ ।

ଶିବମେହିଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବିରୁଦ୍ଧ+କ.ରନ୍+ର) କାଳୀ । [ମୁଖୀ ।

ଶିବଲିଙ୍ଗ—ବି.ଲିଙ୍ଗଭୁପେ ପୂଜିତ ଶିବ-ଶିବଲିଙ୍ଗିମା—ବି. ଶକ୍ତି ସମନ୍ତି ଶିବ-ଲିଙ୍ଗ ଆକୃତିବିଶିଷ୍ଟ ଶୁଦ୍ଧ ଶାକୟକ ଆରଣ୍ୟ ଲତାବିଶେଷ ।

ଶିବଲୋକ—ବି. ମହାଦେବଙ୍କ ଅଧିଷ୍ଠିତ ସଲୋକବିଶେଷ, କୌଳାଶିପବତ ।

ଶିବଲିଙ୍ଗର—ପୁଂ.ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ଶିବପ୍ରିୟ ଦେଖ ।

ଶିବଲିଙ୍ଗା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶିବପ୍ରିୟା, ଦୁର୍ଗା, ଶତପତୀ, ସେବତାପୁଲ । [ଲତା ।

ଶିବଲିଙ୍ଗୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ଶାବନାବୁକ୍ଷ, ଲିଙ୍ଗିମ-ଶିବଲିଙ୍ଗିକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଲିଙ୍ଗମଳତା ।

ଶିବବାହନ—ପୁଂ.ବି. ବୃତ୍ତ, ଷର୍ଣ୍ଣ ।

ଶିବବାରୀ—ବି. (୭ତତ୍ଵ) ପାରଦ ।

ଶିବବନ୍ଦି—ବି. ଶିବ ଓ ଶକ୍ତି,ମହାଦେବ

ଓ ପାଷଣ ।

ଶିବବନ୍ଦିମୟ—ବି. ଶିବ ଓ ଶକ୍ତିଷ୍ଵରୂପ ।

ଶିବବନ୍ଦିନ—ବି.ଆଷାଦ ଶୁକ୍ଳ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶଶୀ ।

ଶିବଶେଷର—ପୁଂ.ବ. ବକହୁଷ, ଧର୍ମର-
ଣ୍ଡ, ଶିବକର ମସ୍ତକ, ଧଳା ଅନଗୁଳୁ ।

ଶିବଶେଲ—ବ. କେଳାସପଦଶ୍ଵର ।

ଶିବଶାରର—ବ. ଆସାମ ଦେଶ
ଗୋଟିଏ ଜିଲ୍ଲା ଓ ଉଦ୍ଧିର ପ୍ରଧାନ
ନଗର ।

ଶିବଶାୟଳ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବ. ମୋଖବିଶେଷ,
ଉଦ୍ଧିର ମନ୍ଦିର୍ୟ ଶିବଙ୍କଠାରେ ଲାନ
ହୃଦ, ମୁଖ, ମୁଖ୍ୟରେ ଶିବଲୋକରେ
ଆବସ୍ଥାନ ।

ଶିବସୁନ୍ଦର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଦୁର୍ଗା ।

ଶିବମୁଦ୍ରି—କ୍ଲୀ. ବ. ଦର୍ଶନ ଓ ବ୍ୟାକରଣ

ଶିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶିବ + ଆ) ଦୁର୍ଗା, ମୁକ୍ତ,
ଶମ୍ଭୁକୁଷ, ଶୃଗୁଳୀ, ହରତା, ଆମଳିଙ୍ଗ,
ଧବନତ, ପୌତ୍ରବତୀ ସ୍ତ୍ରୀ, ବୁଦ୍ଧି-
ଶକ୍ତିବିଶେଷ, ଦୂର୍ବା, ଗୋରେତନା,
ଆମୁତ୍ତାଗଛ, ର୍ଯ୍ୟାମାଳତା, ଭୁରୁଷ ଅଥାଳା,
ମେଥ, ହଳଦୀ, ନଦୀବିଶେଷ ।

ଶିବରାତ୍ରାଥାନ୍ତର—ଗ୍ରା. ବ. କୋଣାର୍କ
ଦେଉଳ ନିର୍ମାଣ କରିବାରେ ଓଡ଼ିଶାର
ରଜା ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରଦିଂଦ୍ରକଦ୍ଵାରା ନିଯୁକ୍ତ
କରେକ ମୟୀ ।

ଶିବାଷ—କ୍ଲୀ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ରୁଦ୍ରାଷ ଶାଜ ।

ଶିବାଞ୍ଚ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. କଲୁହୁରୀ, ଶିବ
ଦେଖ ।

ଶିବାଗଣ—ବ. ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ଅନୁତର୍ଷ
ସେନିକବିଶେଷ, ଶୃଗୁଳୀମାନେ ।

ଶିବାଗମ—ପୁଂ. ବ. ଶିବପୁଜାବିଷ୍ଵକ
ଶାସ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।

ଶିବାଗୋପୀ—ବ. ପାଦତ୍ତ ।

ଶିବାଗୋପୀଯାଦା—ଗ୍ରା. ବ. ଯାଦାପାର
ଶୁଭଦିନ ନ ମିଳିଲେ କେଣାତେଥାର
ସରହ ତତ୍ତ୍ଵ ମତରେ ଶିବଙ୍କଳା ଅନୁ-
ସାରେ କରିପିନା ଯାଏ ।

ଶିବାଙ୍କ—ପୁଂ. ବ. ଅଗ୍ରତ୍ତିକୁଷ, ପ୍ରୋଟ
ବାସଙ୍କ ବୃକ୍ଷ ।

ଶିବାଚୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ବଣପତୀ ।

ଶିବାଜୀ—ଶା. ବ. ଭେନ୍‌ସଲବଣୀଷ୍ୱ
ସୁବିନ୍ଦାତ ମହାବାଣ୍ଣ ଦଳପତି, ମହା-

ଶଶ୍ର ରାଜ୍ୟର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ।

ଶିବାଟିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ବଣପତୀତୃଷ୍ଣ, ଜଙ୍ଗନ୍ତି
ତ୍ରିମିର, ହିଙ୍ଗୁପତୀ, ଶୈତା ଓ ରତ୍ନ ପୁନ
ନୀବା ।

ଶିବାସ୍ତା—କ୍ଲୀ. ବ. ସେଇବଳବଣ, (ବି)
ଶିବପୟୁ, ଶିବସ୍ତୁପ ।

ଶିବାମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶିବ + ଆମା) ଭବାମୀ,
ଦୁର୍ଗା, ଲୟାନ୍ତିବୃକ୍ଷ ।

ଶିବାପର—ବିଂ. ଅମଙ୍ଗଳ, ଶିବେତର ।

ଶିବାପାତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଅଗ୍ରତ୍ତିକୁଷ, ବକହୁଷ ।

ଶିବାପିତ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଗ୍ରାହକ) ପ୍ରୁଣଳ,
ଶିବାରେ ପ୍ରିୟବପ୍ରୁଣ, (ଶିବା + ଅପ୍ରିୟ) ।

ଶିବାପ୍ରୀତୀ—ଶିବାକର ଅପ୍ରିୟ ମୁଦ୍ରା ।

ଶିବାପାଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶମ୍ଭୁକୁଷ ।

ଶିବାପାଳି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ରହିକାଳର ଦୂର୍ଗା
ଦେଖଙ୍କ ଉଦେଶ୍ୟରେ ଦିଆଯିବା
ମାଂସପ୍ରଧାନ ନଳି ବା ନେଇବେଦନ ।

ଶିବାପୁନନ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଗ୍ରାହକ) ଶିବାଲୟୁ,
ଶିବମନ୍ଦର ।

ଶିବାରତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଗ୍ରାହକ) କୁକୁର ।

ଶିବାରଧନ(ନା)—ବ. ଶିବପୁଜା ।

ଶିବାର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶିବା + ଅରା) କୁକୁର,
ଦୁର୍ଗା ଓ ଶିବକର ଶନ୍ତି ।

ଶିବାରୁତୀ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଗ୍ରାହକ) ଶିଆଳ-
ବୋବାଳ, ଶୃଗୁଳିର ଧୂନି ।

ଶିବାଲୟୁ—ବ. (ଶିବା + ଆଲୟୁ) ରକ୍ତ-
ଭୁଲୟୀ, ଶୁଶାନ, (ଗ୍ରାହକ) ଶିବମନ୍ଦର ।

ଶିବାକୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶୃଗୁଳା, ବିଲୁଆ ।

ଶିବାୟୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଜମ୍ବୁନ୍ତିକୁଷ ।

ଶିବାହାଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଅଗ୍ରତ୍ତିନାର୍ତ୍ତ, ଶିବ-
କର ଆନନ୍ଦ ।

ଶିବାହୃ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ପାରଦ, ଶୈତା
ଅର୍କବୃକ୍ଷ, ବଚନ୍ତିକୁଷ ।

ଶିବାହା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ରୁଦ୍ରକଟା, (ବି)
ଶିବନାମଳ ।

ଶିବି—ବ. (ଶିବ + ବ.) ହଂସକୁନ୍ତ, ଭୁଲ୍-
କୁଷ, ଦେଶବିଶେଷ, ଜନେକ ନୃତ୍ୟ,
ଉଣୀନର ବାନାଙ୍କ ପୁନ ଓ ସଯାତିକ
ଦୌର୍ଘୟ (ଏ ଦୟାକୁ ଥିଲେ) ।

ଶିବିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶିବ + କା) ନର-
ବାହ୍ୟାନବିଶେଷ, ତୁଲି, ପାଲଙ୍କି ।

ଶିବିଷ୍ଟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମହାଦେବ, ଶିପି-
ବିଷ୍ଟ ଦେଖ ।

ଶିବ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଶିବ + ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ ରକ୍ତରକ୍ଷଣ କରିବାର)
ନିବେଶ, ସେନାନିବାସ, ଶୁଭଶ୍ରୀ, ପଟ୍ଟ-
ବାସ, ଗଡ଼, କିଲା, ବରକମତରେ
ଏକପ୍ରକାର ତୃଣଧାନ୍ୟ ।

ଶିବରସନ୍ତିବେଶ—ବ. (ଗ୍ରାହକ) ଶିବର
ସ୍ଥାପନ, ତମ୍ଭୁ ଗାଢ଼ିବା ।

ଶିବରଥ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶିବିକା, ପାଲଙ୍କି ।

ଶିବେତର—ବିଂ. (ଶିବ + ଇତିର)
ଆମଙ୍ଗଳ, ଅଣୁଭା ।

ଶିବେଶ—ବ. (ଶିବ + ଇତିଶାଳୀ) ।

ଶିବେଶୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ବକହୁଷ, ଶ୍ରାପଳ,
ନେଳ, (ବି) ଶିବିଷ୍ଟ ।

ଶିବେଷ୍ଟା—ବ. (ଶିବ + ଇତିଶ୍ଵା+ଆ) ।

ଶୋଇବାର ରକ୍ତା ।

ଶିବେଷ୍ଟୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶିବ + ସନ୍ତ + ଗ.ଅ-
ର) ଶୟନ କରିବାକୁ ରକ୍ତକୁ ।

ଶିଶି—ଯା. ବ. କାରର କୁନ୍ତୁ ବୋତଳ,
(ଗ୍ର.ସୁଂ.ବ.) ପୁନ, ଶିଷ୍ୟ ।

ଶିଶିର—ବ. (ଶିଶି + ଶ.ରର) ରହୁ-
ବିଶେଷ, ଶିଶି ରହିବୁ, ପୌଷ ଓ ମ.ଗ-
ମାସ, ବୁଝିବ, କାକର, ରାମୀଯାନ
ନର୍ତ୍ତିତ ପକ୍ଷତବିଶେଷ, (ବି) ଶିତଳ,
ଜନ୍ତ ।

ଶିଶିରକର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶିଶି + ରକର) ରହି-
ବିଶେଷ, ଶିଶି ରହିବୁ, ପୌଷ ଓ ମ.ଗ-
ମାସ, ବୁଝିବ, କାକର, ରାମୀଯାନ
ନର୍ତ୍ତିତ ପକ୍ଷତବିଶେଷ ।

ଶିଶିରକର୍ତ୍ତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ରହୁ-
ବିଶେଷ ।

ଶିଶିରଗୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ରହୁ ।

ଶିଶିରତା—ବ. ଶିଶି ରହ ଭବ ବା ଧର୍ମ,
ଶିଶିତ୍ୟ ।

ଶିଶି ରଦ୍ଧାତି—ସୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ର.)ଚନ୍ଦ୍ର ।	ଶିଶୁଦେଶୀ—ବି. ପ୍ରାୟ ଶିଶୁସତ୍ତ୍ଵସ ।	ଶିଶୁରୋମା—ସୁ. ବ. ନାଗବିଶେଷ ।
ଶିଶି ରଧୋତ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ)କାକରରେ ଧୋରହୋଇ ଓତାହୋଇ ଯାଇଥିବା ।	ଶିଶୁନାମା—ସୁ. ବ. ଓଡ଼, ଉତ୍ସୁ ।	ଶିଶୁନାହକ—ସୁ. ବ. ବନ ପ୍ରମଳ, (ବି.) ଶିଶୁ ବହନକାରୀ ।
ଶିଶି ମେୟୁଖ—ସୁ. ବ. (ନ.ଶ୍ର.)ଚନ୍ଦ୍ର ।	ଶିଶୁଦେଶୀ—ବି. ପାତ୍ର ଶିଶୁଶତ୍ତ୍ଵସ ।	ଶିଶୁବୁଢ଼ି—ବ. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ପିଲାର ବୁଢ଼ି, ପିଲାନିଆ ବୁଢ଼ି, (ସୁ. ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ବ.ଶ୍ର.) ଶିଶୁପରି ଅପରିପକୁ ବୁଢ଼ିଶିଶୁ ।
ଶିଶି ରଦ୍ଧିକୁ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ହିମଦ୍ରୁ, ଶିଶି ରଦ୍ଧର ଭକ୍ତିଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଶିଶି ରଦ୍ଧିକୁ ।	କଠିନ କାଷାକିଶିଶୁ ଆରଣ୍ୟ ତରୁବିଶେଷ ଶିଶୁପାଠ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ)ଶିଶୁମାନଙ୍କର ନିମନ୍ତେ ଅଭିପ୍ରେତ ପୁସ୍ତକ ।	ଶିଶୁବେଦ—ଗ୍ର. ବି. ଅଣାକାର ମତା- ବଳମୀମାନଙ୍କର ପଞ୍ଚମ ବେଦ, ନିଷେଦ, ସୁଷ୍ମୂମା ଦେଖ ।
ଶିଶି ରମ୍ଭାତ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ହିମଦ୍ରୁ ଅଭିହିତ—ଶିଶି ରଧୋତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଶିଶି ର- ସାତା ।	ଶିଶୁପାଠ—ବି. କେଦରଜ ଦିମ- ଘୋଷକ ଭରପୁରେ ବସୁଦେବଙ୍କ ରାଗୀ ସ୍ମୃତିଶବ୍ଦାଙ୍କ ଶର୍ଵଜାତ ପୁସ୍ତ ।	ଶିଶୁବୋଧ—ଗ୍ର. ବି. ଶିଶୁମାନଙ୍କର ବୁଝି ପାରିବା ଭକ୍ତି ବିଷୟ ବା ପାଠ୍ୟବହୁ ।
ଶିଶି ରମ୍ଭାତ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ)ଶିଶି ର- ବିଗମ, ଶିଶି ରପମେ ।	ଶିଶୁପାଳକ—ପୁ. ବି. (ଶିଶୁପାଳକ+କ) ଶିଶୁପାଳ ଦେଖ, କେଳିକଦମ୍ବ ଦୃଷ୍ଟ, (ପୁ. ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ))ଯେ କାଳକ ପାଳକ କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିଶୁପାଳକିଳା ।	ଶିଶୁଶକ୍ତିରଦାସ—ଗ୍ର. ବି. ଉପେତ୍ରଭର୍ତ୍ତନ ପୁସ୍ତ ଯୁଗର ଓଡ଼ିଆ କବି ।
ଶିଶୁ—ବ. (ଶିଶି+କ.ଶ୍ର.)କଳନ ଶାବକ, ବିର୍ତ୍ତ ମଧ୍ୟ (ମତାନ୍ତ୍ରରେ ୧୭ ବର୍ଷ) ରୁ ନିମ୍ନ ବୟସୀ ବାଲକ ବାଲକା, ଦୁରଧ୍ୱ- ପାଷଣ ପିଲ, ଯାହାର ଅନ୍ତପାଶନ ହୋଇ ନ ଥାଏ, କାରିକେୟ, ଡିମ, ଅଣ୍ଟା, (ବି.) ଅଥ ଅଳ୍ପବୟସ, (ଶା.ବି- ପ୍ର-ଶିଶୁପାଳ) ସାରବାନ୍ତ କଠିନ କାଷ- କିଷ୍ଟ ଆରଣ୍ୟ ତରୁବିଶେଷ, କରଣ- କୈରୁକମାନଙ୍କର ବଣଶୋପାଧିବିଶେଷ ।	ଶିଶୁପାଳନ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ପିଲମାନଙ୍କୁ ଯନ୍ତ୍ର ସହକାରେ ବଢାଇବା ।	ଶିଶୁମୁଖି—ବ. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ଶିଶୁର ସ୍ଵଭବ, ଶିଶୁପରି ସରଳ ଦୃକ୍ଷିତକୋମଳ ସ୍ଵଭବ, (ପୁ. ବି. ବ.ଶ୍ର.)ଶିଶୁର ସ୍ଵଭବଦିଶିଶୁ ।
ଶିଶୁକ—ସୁ. ବ. (ଶିଶୁ+କ)କଳନକୁ- ବିଶେଷ, ଶିଶୁମାର, ଶାବକ, ବାଲକ, ଶିଶୁରହ, ମଣ୍ଡି ସର୍ପବିଶେଷ ।	ଶିଶୁପାଳବଧ—ବ. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ଶିକୁଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାଣ୍ଟମାନଙ୍କ ରାଜ୍ୟପୁସ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରରେ ଶିଶୁପାଳର ବିନାଶ, ମାତ୍ର କବିଙ୍କ ରଚିତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ସମ୍ବନ୍ଧ କାବ୍ୟ ।	ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ—ବ. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ ବିନାଶ କରିବା ।
ଶିଶୁକଳ—ସୁ. ବ. (୩ତତ୍ଵ) ବାଲକ- ମାନଙ୍କର ବେଦନ ।	ଶିଶୁପାଳା—ସୁ. ବ. ଶିଶୁପାଳହେତ୍ରା ଶିକୁଷ ।	ଶିଶୁହୃଦୟ—ବ. (୩ତତ୍ତ୍ଵ)ଶିଶୁର କୋମଳ ମନ, ଶିଶୁପରି କୋମଳ ଓ ସରଳ ମନା ଶିଶେଦୟ—ବ. ବି. ବଳପୁତ୍ରମାନଙ୍କର ଶାଖାବିଶେଷ ।
ଶିଶୁକାଳ—ବ. ପିଲମାନଙ୍କ ଖେଳ ।	ଶିଶୁପାଳିଆ—ଗ୍ର. ବି. ଶିଶୁପାଳ ପରି ଅବମାନିତ ଲଜ୍ଜିତ ଓ ବ୍ୟକ୍ତି ମନୋରଥ	ଶିଶୁକୁତ୍ତ—ବ. ବି. (୩ତତ୍ଵ) ବି.ଶ୍ର. ଶିଶୁମୁଖବ ଦେଖ ।
ଶିଶୁକାଳା—ବ. ପିଲମାନଙ୍କ ଖେଳ ।	ଶିଶୁପାଳବ—ପୁ. ବି.ଶିଶୁର, ଶିଶୁର ଘର ।	ଶିଶେଦୟ—ବ. ବି. ବିରପରବ୍ୟ—ସୁ. ବି. ଆହାର ଓ ମେଥୁନାସକ ।
ଶିଶୁକାଳା—ବ. ପିଲମାନଙ୍କ ଖେଳ ।	ଶିଶୁମରଙ୍ଗଳ—ବ. ଶିଶୁମରଙ୍ଗଳର ସର୍ବବିଧ ଉନ୍ନତ ବିଧାନୋପାୟ ।	ଶିଶୁକାଳା—ପୁ. ବି. (ଶିକୁଷ+ଆନ) ଶିର୍ଦ୍ଦୀଷ, ଧାର୍ମିକ, ପାପକର୍ମ, ଦୁଃଖର ।
ଶିଶୁକାଳା—ବ. ପିଲମାନଙ୍କ ଖେଳ ।	ଶିଶୁମରଙ୍ଗ—ବ. ଧୂମମରଙ୍ଗଳ ନନ୍ଦି ।	ଶିଶେ(ପି)—ଗ୍ର. ପୁ. ବି. ବି. (ସ-ଶିଶେ) ଶିଶେ, ପ୍ରାଣ, କିଳା, ସାତପିଲ ।
ଶିଶୁକାଳା—ବ. ପିଲମାନଙ୍କ ଖେଳ ।	ଶିଶୁରଙ୍ଗ—ପ୍ରା. (ମେଦିନୀ)ବ. ଶିଶି, ପ୍ରେଟ ବୋଲିଲ ।	ଶିଶୀ—ଗ୍ର. ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶିଶେ, କବ୍ୟ, ଶିଥ, ଗୁରୁମଦ୍ଦୟମିତା ସ୍ତ୍ରୀ ।
ଶିଶୁକାଳା—ବ. ପିଲମାନଙ୍କ ଖେଳ ।	ଶିଶୁରଙ୍ଗା—ଗ୍ର. ବି.ଶିଶୁରଙ୍ଗା ନାନ୍ଦି ମଧ୍ୟରେ ଅନନ୍ତର କରିବା କାହାର ।	ଶିଶୁ—ପୁ. ବି. (ଶାସ୍ତ୍ର+ମୀତ) ଶାନ୍ତ, ନମ୍ର, ବିନାତ, ଧୀର, ପୁରୋଧ, ଶିଶିତ,
ଶିଶୁକାଳା—ବ. ପିଲମାନଙ୍କ ଖେଳ ।	ଶିଶୁରଙ୍ଗା—ଗ୍ର. ବି.ଶିଶୁରଙ୍ଗା ନାନ୍ଦି ମଧ୍ୟରେ ଅନନ୍ତର କରିବା କାହାର ।	

ବଦ୍ରାଳ, ସର୍ଥ, ସୁଶୀଳ, ବଣୀଭୂତ, ଆଖାଧୀନ, (ଶିଷ୍ଟ + କ.ତ) ଅବଶିଷ୍ଟ, (ବି-ଶାସ୍ତର-କ.ତ) ମହୀ, ସର୍କାର ।

ଶିଷ୍ଟତା(ବ୍ର) — ବ. ସାଧ୍ୟ, ସୁଶୀଳତା, ଉତ୍ତରା, ଆଦିବକାଶତା, ସମ୍ମୁତ ସମାଜର ପ୍ରକଳ୍ପ ଆର୍ଦ୍ରା ।

ଶିଷ୍ଟତାନୁମତି—ବ. (ଶିଷ୍ଟର) ଉତ୍ତରା ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ, ଉତ୍ତ୍ରୋତ୍ତର ।

ଶିଷ୍ଟପ୍ରୟୋଗ—ବ. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) ଉତ୍ତର ବା ସର୍ଥ ବା ଶିଷ୍ଟର ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କଦ୍ୱାରା ଉତ୍ସବହୃତ ବନ୍ଦି ବା ବାକ୍ୟାଦି, ସମ୍ବାଦ ଶତସଙ୍ଗର ବାକ୍ୟାଦି, ସମ୍ବିଳ ଲେଖକ-ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହୃତ ବାକ୍ୟାଦି ।

ଶିଷ୍ଟମୋଧନ—ବ. (କ.ଧା) ଉତ୍ତରବନ୍ଧିକ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହୃତ ସମ୍ମୋଧନ ।

ଶିଷ୍ଟଚରଣ—ବ. (କ.ଧା) ସଦାରୂର, ଉତ୍ତରବନ୍ଧାର, ଉତ୍ତରା, (ୟ. ବି-ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିଷ୍ଟାରୂଶ ଦେଖ ।

ଶିଷ୍ଟାରୂଶ—ୟ. ବ. ସାଧୁବନ୍ଧବନ୍ଧାର, ସଦାରୂର, ଉତ୍ତରା ।

ଶିଷ୍ଟାରୂବନ୍ଧଭର୍ତ୍ତୁ ତ—ବି. ଉତ୍ତରାବିରୁଦ୍ଧ ।

ଶିଷ୍ଟାରୂବନ୍ଧମନ—ୟ. ବି. (ଶିଷ୍ଟର) ଉତ୍ତରା ବିରୁଦ୍ଧ ।

ଶିଷ୍ଟାରୂଶ—ୟ. ବି. ସଦାରୂରପରସ୍ତ, ଉତ୍ତର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିଷ୍ଟାରୂଶା ।

ଶିଷ୍ଟି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶିଷ୍ଟ + ଭାବ) ଆଜ୍ଞା, ଶାସନ, ବନ୍ଧୁତା, ଦମନ, ଭାତ୍ରନ, ଶୋଧନ ।

ଶିଷ୍ଟ୍ୟ—ବ. (ଶାସ୍ତର + ମୀ.ଘ) ଛୁଟି, ଅନ୍ତେ-ବାସୀ, ଯାହାକୁ ଉତ୍ସମାଦି ଦିଆଯାଏ, ତେଲୁ, (ବି) ଶାସନୀୟ, ଉପଦେଶ୍ୟ, ଶିକ୍ଷାୟୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିଷ୍ଟା, (ଗ୍ରା-ବି) ପୁନ୍ଧ ।

ଶିଷ୍ଟ୍ୟବୁଦ୍ଧିଷ୍ଟ୍ୟ—ୟ. ବି. ଶିଷ୍ଟ୍ୟ ଓ ଜିଷ୍ଟ୍ୟର ଶିଷ୍ଟ ।

ଶିଷ୍ଟ୍ୟ—ପ୍ରା. (ଜ୍ଞାନାମ) ବ. କର, ରଜସ୍ତ୍ର ।

ଶିଷ୍ଟ୍ୟ—ବି. ଶିଳାରୟ ଦେଖ, ବିଲାତ୍ତୁଶା ।

ଶିହଳ—ୟ. ବି. କନେକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ସମ୍ମୁତ କବି ।

ଶି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶି + ଭାବ-କ୍ରିପ୍ତ) ଶାନ୍ତି, ଶମ୍ଭବ ।

ଶିକର—ବ. (ଶିକ୍କ + କ.ଅର) ବାଯୁବାହିତ, ଶୁନ୍ତ ଜଳକଣଶ, ସୁନ୍ତରୁଷି, ବାୟୁ, ଭୁଷାର, ସରଳବୃକ୍ଷ କରୀଯାଏ ।

ଶିକରଣୀତବାୟୁ—ବ. (ଶିକ୍ରିତ) ଜଳ-କଣଶ ମିଶ୍ରିତ ଅଣ୍ଟାପବନ । [ଶିଷ୍ଟିଷ୍ଟ୍ୟ ।

ଶିକରଣୀତକଣକଣା-ଶିପ୍ର—କି.ବି. (ଶିକ୍ରିତ-ଶିପ୍ର) ବେଳି, ଚଞ୍ଚଳ, ସହର, ଅବଳମ୍ବେ, (ବି))

ଶିରନ୍ତୁ, ହରନ୍ତୁ, କରନ୍ତୁ, କିପ୍ର, ଉତ୍ତରର ।

ଶିପ୍ରକାଶ—ୟ. ବି. (ଶିପ୍ର + କ୍ରିପ୍ତ) ବେଳି କରିପାରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିପ୍ରକାରଣୀ, (ବି) ସନ୍ଦିପାତ ରୈନବିଶେଷ ।

ଶିପ୍ରକୁର—କି. ବି. (ଶିପ୍ର + କୁରିକୁରି) ଶିପ୍ରକାରକ ।

ଶିପ୍ରକୁର୍ତ୍ୟ—କି. ବି. କରିପାରୁ କରଣୀୟ ।

ଶିପ୍ରଗ—ୟ. ବି. (ଶିପ୍ର + ଗମ୍ଭୀର + କି.ଅ) ହରଇ ଗରିବିଶିଷ୍ଟ, ଦୁରୁତାମୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ଶିପ୍ରଗା, (ୟ. ବି) ବାୟୁ ।

ଶିପ୍ରଗତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ସବରତି, ଶିପ୍ରଗତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିପ୍ରଗତି-ଶିଷ୍ଟିଷ୍ଟ୍ୟ, ଶିପ୍ରଗାମୀ ।

ଶିପ୍ରଗାମୀ—ୟ. ବି. ସେ ଶିପ୍ର ଗମନ କରେ, ଦୁରୁତାଗମନକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିପ୍ର ଗମିନୀ ।

ଶିପ୍ରଗତି—ୟ. ବି. (ଶିପ୍ର + ଗମନିକାରି) କରିପାରୁ କରିପାରୁ କରିପାରୁ କରିପାରୁ ।

ଶିପ୍ରଗନ୍ଧା—ୟ. ବି. (କ.ଶ୍ଵର) କରିଜ-ବିଶେଷ, ଶିଲ୍ପ । [ଚଞ୍ଚଳଗନ୍ଧି ।

ଶିପ୍ରଗତି—ୟ. ବି. ଶିପ୍ରଗତି ବିଶିଷ୍ଟ, ଶିପ୍ରଗା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶିପ୍ର + ଗା) ପଞ୍ଚଳତା, ହରା, ସବରାତା ।

ଶିପ୍ରଗାମୀ—ୟ. ବି. ଶିପ୍ରଗମନକାଶ ।

ଶିପ୍ରଗୁଷ—ୟ. ବି. ଅଗନ୍ତ୍ୟବୁଦ୍ଧି, ଗ୍ରେଟ ବାସଙ୍କ ଫୁଲ ।

ଶିପ୍ରବେଧୀ—ୟ. ବି. (ଶିପ୍ର + ବେଧି + କି.ରନ୍ତା) ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ସବେଧକାଣ୍ଡ, ଲପୁଷ୍ଟ, ଶିପ୍ରବେଧୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିପ୍ରବେଧନୀ ।

ଶିପ୍ରବୃତ୍ତ—ୟ. ବି. ଚଞ୍ଚଳ ବହୁନକାଶ ।

ଶିପ୍ରବାଷା—ୟ. ବି. (ଶିପ୍ର + ବାଷା + କି.ରନ୍ତା) ଶିପ୍ରବହୁନକାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିପ୍ରବାହିନୀ । [ଝିପହ ।

ଶିପ୍ରଶିପ୍ର—ଗା.କି. ବି. ତାତିତତ୍ତ୍ଵଚଞ୍ଚଳ, ଶିପ୍ରମାନୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିପ୍ରଗାମୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିପ୍ରପାରଣି ।

ଶିପ୍ରା—ବ. କର୍ତ୍ତୀନାମକ ଜିଷ୍ଠି ବୃକ୍ଷ ।

ଶିପ୍ରାୟମାନ—ୟ. ବି. (ଶିପ୍ର + ଅୟ + କାନ) ସବରାମୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିପ୍ରାୟମାନ ।

ଶିପ୍ରାସ୍ତ୍ୟ—ୟ. ବି. ସେ ଶିପ୍ର ଶିପ୍ର ଅନ୍ତ ପ୍ରୟୋଗ କରିପାରେ ।

ଶିପ୍ରି—ୟ. ବି. ହରାନ୍ତୁ ।

ଶିପ୍ରିବୁ—ୟ. ବି. ଶିପ୍ରମନନ୍ଦୀ, ଶିପ୍ରନାତ, (ବି) ବିଷ୍ଟୁ, ମହାବେଦ ।

ଶିପ୍ରୁ—ଗା. କି. ବି. ଶିପ୍ରତା ସହକାରେ, ଅତ ଚଞ୍ଚଳ ।

ଶିପ୍ରେଣା—ଗା. କି. ବି. ଶିପ୍ରେ ଦେଖ ।

ଶିତ୍କାର—ୟ. ବି. (ଶିତ୍କ + କୁତ୍ତିତ୍ତ) ଶିତ୍କାର ଧନ୍ତିକାର, ଅବ୍ୟକ୍ତ ମଧୁର ଶିତ୍କ, ସୁରଥିକା ସ୍ଥିମାନକର ରତକାଳୀନ ମଧୁର ଧନ୍ତି ।

ଶିତ୍କତ୍ତୁ—ବି. ଶିତ୍କକାର ଧନ୍ତିଯକ୍ତ ।

ଶିତ୍କତ୍ତୁ—ବ. (ଶିତ୍କ + କୁତ୍ତିତ୍ତ) ଶିତ୍କକାର ଦେଖ ।

ଶିତ୍କି—କୁ. ବି. (ଶିତ୍କ + କି.ତ) ଅଣ୍ଟା, ଜଳ, ଶିତ୍କି, ଅଳ୍ପ, ଅଳ୍ପି, (ବି) ଜଳ; ବରଷ, ବର୍ଷବାରଦ୍ରୁମ, ବେତପରୁଷ, ଅଳନପଣ୍ଡୀ, ଶିତ୍କିତା, ଅଣ୍ଟା ଗୁଣ; ନିମ୍ନ, ଶିତ୍କିକାଳ, ଦେମନ୍ତରତ୍ତ୍ୱ, ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ତୃଷ୍ଣ, ବରଗରତନ, ଦେହରେ ଅଣ୍ଟା ଲାଗିବାର ଅନୁଭୂତି, ଜାଢ଼ ।

ଶିତ୍କରୁ—ବ. ଶିତ୍କରକାଳ, ପୌଷ ମାସମଧ୍ୟ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ।

ଶିତ୍କକ—ୟ. ବି. (ଶିତ୍କ + କ) ଶିତ୍କ-କାଳ, ଅଳନପଣ୍ଡୀ, ଦେଶବିଶେଷ, ଦ୍ରଶ୍ୟ, ସୁର୍ଖିମନ୍ଦ୍ରିୟ, (ବି) ପାର୍ଯ୍ୟୁଶୀର୍ଣ୍ଣ, ନିଷେଷ ।

ଶିତ୍କକଟିବନ୍ଧ—ବ. ଭୂମତ୍ତଳର ମେରୁ

ମାନଙ୍କୁ ଲୁଗିଥିବା ଶୀତପ୍ରଧାନ କଟିବନ
ଶୀତକଟିବା-ଗ୍ରା. ବି. ଶୀତରୁ ଚତ ହେବା
ଶୀତକମ୍ପ—ବ. (୫ ତତ୍ତ୍ଵ) ଶୀତପ୍ରକୋପରୁ
ଦେବ ଥରିବା ।

ଶୀତକର—ପୁ. ବ. (ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ଚନ୍ଦ୍ର, କର୍ଷ୍ଣ (ବିଂ) ଶୀତଳ ପାଣିଯୁକ୍ତ, ଶୀତଳକାରକ,
ଯାହା ଶୀତଳ କରେ ।

ଶୀତକରିବା—ଗ୍ରା. ବି. ଶୀତଦୋଧ ହେବା,
ଜାଡ଼ କରିବା ।

ଶୀତକରାୟ—ବ. (କ. ଧା) ଏକତୋଳା
କୁଟିର ଦ୍ରୁଦ୍ଧକୁ ଉଥତୋଳା ଉତ୍ତରକଳରେ
ଏକରାତ ବରୁରାଇ ସକାଳେ ଶୁଣିନେଇ
ଯେଉଁ ପାନୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଏ ।

ଶୀତକାଳ—ପୁ. ବ. ଶୀତରୁ, ପୌଷ
ଓ ମାସମାସ ଦ୍ୱୟ ।

ଶୀତକାଳିନ—ବି. (ଶୀତ + କାଳ +
ରିନ) ଶୀତଦିନଥା, ଯାହା ଶୀତଦିନରେ
ପାଟେ ।

ଶୀତକରଣ—ପୁ. ବ. ଚନ୍ଦ୍ର, କର୍ଷ୍ଣ ।

ଶୀତକୁମୁ—ପୁ. ବ. କନିଅର, କରିପାର ।

ଶୀତକୁଟିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. କୁମୁରିକା ଲତା ।

ଶୀତକୁମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଜଳନଦୀକୁଷରଣେଷ,

ବୋରାଞ୍ଜି, ଶିରଳି ।

ଶୀତଦିଯୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶୈତଯଦିଯୁ, ଯେଉଁ

କାର୍ଯ୍ୟଦ୍ୱାରା ଶୈତଯଦିଯୁ ହୁଏ ।

ଶୀତକାର—କ୍ଲୀ. ବ. ଶୈତ ଟଙ୍କଣ,
ଟାଙ୍କଣ ।

ଶୀତଗନ୍ଧ—(ଶୀତ + ଗନ୍ଧ) ବ. ସ୍ତ୍ରୀ;
ଶୈତ ତନନ ।

ଶୀତଗନ୍ଧ—ପୁ. ବ. ସନ୍ଦିପାତି ଘେଗ-

ବିଶେଷ ।

ଶୀତଗୁ—ପୁ. ବ. (ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ଚନ୍ଦ୍ର, କର୍ଷ୍ଣ ।

ଶୀତକ୍ଷେତ୍ର—ପୁ. ବ. ଦରଶ, ପ୍ରଦୀପ ।

ଶୀତଛାୟ—ପୁ. ବ. (ଶୀତ + ଛାୟ)
ବ. ସ୍ତ୍ରୀ; ବଢ଼ିଛି, (ବିଂ) ଶୀତଳ ଛାୟା-
ଦିଶୀଶ୍ଵର ।

ଶୀତତା-ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶୀତଗୁଣ, ଶୀତହ, ଶୈତ୍ୟ
ଶୀତଦତ୍ତ—ପୁ. ବ. ଦାଳନ ନାମକ

ଦୂରେରା ବିଶେଷ ।

ଶୀତଦ୍ରୁକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ନାଗଦନ୍ତୀ ।
ଶୀତଦିନ—ଗ୍ରା. ବି. ଶୀତରୁ, ଶୀତକାଳାନ
ଦିବସ ।

ଶୀତଦିନ୍ଧି—ପୁ. ବ. ଶୀତକରଣ, ଚନ୍ଦ୍ର ।

ଶୀତପାପ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବ. ଶୈଜେରକ, ସାଦ
ଜାଗ ।

ଶୀତଦୂଷା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶୈତ ଦୂଷା ।

ଶୀତଦୂତ—ପୁ. ବ. (ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ଚନ୍ଦ୍ର ।

ଶୀତମହା-ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶୈତ ଲଜ୍ଜାବତ ଲତା ।

ଶୀତପାତିବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ଭୁମିନୟୁ ।

ଶୀତପାତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. କାରକାଳୀ, ଗୁଞ୍ଜା,
ବାହିଆନ୍ତିଲା ।

ଶୀତପେତ—ବ. ଚର୍ମରେଗବିଶେଷ, ଏହା
ହଠାତ୍ ଜନ୍ମେ ଓ ହଠାତ୍ ଅନ୍ତର୍ହିତ
ହୁଏ, ଶିରୁର ।

ଶୀତପୁଷ୍ଟ—କ୍ଲୀ. ବ. (ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ପରଦଳ-
ତୃଣ, ଶୈଳେୟ, (ପୁ. ବ.) ଶୈଖଷତୃଷ୍ଣ ।

ଶୀତପୁଷ୍ଟକ—ବ. ଶୈଳେୟ, ଅର୍କବୃକ୍ଷ ।

ଶୀତପୁଷ୍ଟା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ଅନ୍ତବଳା ।

ଶୀତପୁତନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ବାଳପ୍ରହ ଭେଦ
ଶୀତପ୍ରକୋପ—ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଶୀତର
ଅଧିକ୍ୟ, ଶୀତନନ୍ତ କଷ୍ଟ ।

ଶୀତପ୍ରଧାନ—ବି. (ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ଅଧିକ ଟେଟିଥ୍-
ବିଶ୍ଵାସ, ଅତିରିକ୍ତ ଶୀତଳ, ଯେଉଁଠାରେ

ଶୀତକାଳ ଅଧିକ ପ୍ରାୟୀ ।

ଶୀତପ୍ରଭ—ପୁ. ବ. (ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) କର୍ଷ୍ଣ ।

ଶୀତପ୍ରିୟ—ପୁ. ବ. (ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ପର୍ବତ ।

ଶୀତପଳ—ପୁ. ବ. (ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୀତ-
କାଳରେ ଯାହାର ଫଳ ହୁଏ, ଗୁଡ଼ପଳ
ଦୂଷା, ପାତ୍ରଦୂଷା, ଆମଳକ, ବହୁବାର
ଦୂଷା ।

ଶୀତପାନ—ପୁ. ବ. (ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ଚନ୍ଦ୍ର ।

ଶୀତପାତ୍ର—ପୁ. ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଯେ ଶୀତଳ
ତରେ, (ପ୍ରାୟ) ଶୀତପାତ୍ର ।

ଶୀତପ୍ରାତୁ-ପୁ. ବି. ଶୀତପୋତୁ ଭୟଶିଳୀ,
(ବି) ଭୁବୁକାଳୀ ନାମକ ମଲୀ ଜାତପ୍ରାତୁ

ଫୁଲ ଓ ତାହାର ଗଳ, ମଲିକା, ଶତ-
ବଳ ମଲୀ, ମୁଗୁର ମଲୀ, କାଠମଲୀ ।

ଶୀତପ୍ରାତୁକ—ପୁ. ବ. ଶାରଦ ମଲିକା,
ଅଣ୍ଣାଭବ ।

ଶାଳଧାନ୍ୟ ଭେଦ, କଳାବେଶୁନିଆ,
(ପୁ. ବିଂ) ଶୀତଶୁତ ଦେଖ ।

ଶୀତପ୍ରେଜ—ପୁ. ବ. (ଶୀତ + ଭୁଲ୍ +
ଜନ) ଶୀତପ୍ରେଜକାରୀ ।

ଶୀତପ୍ରେଜୀ-ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶୈଫାଲିକା, ଗଜ-
ଶୈଫଲୀ(ଫୁଲ ଓ ଗର) ।

ଶୀତପ୍ରୁଣ—ପୁ. ବ. ଚନ୍ଦ୍ର, କର୍ଷ୍ଣ ।

ଶୀତପ୍ରୁଣମାଳୀ—ପୁ. ବ. ଚନ୍ଦ୍ର ।

ଶୀତପ୍ରୁଣ-ପୁ. ବ. (ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ଚନ୍ଦ୍ର, କର୍ଷ୍ଣ ।

ଶୀତପ୍ରୁଣକ—କ୍ଲୀ. ବ. (ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ଉତ୍ତରମୁକ୍ତ ।

ଶୀତରମ୍ୟ—ପୁ. ବ. (ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ପ୍ରାପ,
(ବିଂ) ଶୀତକାଳେ ଯାହା ସୁନ୍ଦର ।

ଶୀତରଣ୍ଟି-ପୁ. ବ. (ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ଚନ୍ଦ୍ର, ଶୀତକର

ଶୀତରସ-ବ. ଅପକୁ ରକ୍ଷିତରସକାର ମଦର ।

ଶୀତରୁକ—ପୁ. ବ. (ବ. ସ୍ତ୍ରୀ) ଚନ୍ଦ୍ର ।

ଶୀତରୁ—ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଶୀତରୁକ, ଶୀତର-
କାଳ ।

ଶୀତଳ—ଶିଂ. (ଶୀତ + ଲା + ଥ) ଶୈତଳ୍
ଶୁଣବିଶ୍ଵାସ, ଅଣ୍ଟା, ଧୀର, ଶାନ୍ତ, ନିରୁ-
ଦେଗ, ଚାପ୍ରୁ, ଦୁଃଖରେତ୍ତି, (ବି)
ମୌକୁକ, କପୁର, ଚନ୍ଦ୍ର, ବନ୍ଦନ, ବେଶା-
ମୁଳ, ଶୈଳାପୁଷ୍ଟ, ଶୈଳପୁଷ୍ଟିଷଧ ଦ୍ରବ୍ୟ
ବିଶେଷ, ଅବଲପଣ୍ଟୀ ନାମକ ବୁଲୁ,
ଦୁଣ୍ଡ, ଚମ୍ପାଗଛ, ସଳଚରୁ, (ଗ୍ରା. ବ)
ମୁତ୍ତାହର ଧଥ ଗମ ଓ ଧମ ଦିନରେ
କରାଯିବା କ୍ରାତ୍ତିଶ୍ଵେଜନ ।

ଶୀତଳକ—ବ. (ଶୀତଳ + କ) ଧଳାପଦ୍ମ,
ଗନ୍ଧୁଲୟୀ, ଶୀତଳପଦାଥ ।

ଶୀତଳକ୍ଷଦ—ପୁ. ବ. ଚମ୍ପା, ସର୍ପିଚମ୍ପକ
ତୃଷ୍ଣ, ଶୀତଳପଦ୍ମ । [ପାଶି ।

ଶୀତଳକଳ—କ୍ଲୀ. ବ. ଅଣ୍ଟାପାଣି, କାଳର
ଶୀତଳତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶୈତ୍ୟ, ଅଣ୍ଟାପାଣି ।

ଶୀତଳଭୃତ୍ତି-ଗ୍ରା. ବ. ବିବାହ କର୍ମଶେଷରେ
ବେଦିରୁ (ବରକନ୍ୟା) ଘରକୁ ଯାଇ ସ୍ତ୍ରୀ-
ମାନ୍ଦକ ବନ୍ଦାପନ୍ଦା ଶେଷରେ ବର-
କନ୍ୟା ଦୁହକର ଏକଷ ଜଳଯୋଗ ।

ଶୀତଳହ—କ୍ଲୀ. ବ. ନଦିତା, ଶୀତଳତା,
ଅଣ୍ଟାପାଣି ।

ଶୀତଳପ୍ରଦ—ପୁଂ. ଚ. (ଶୀତଳ+ପ୍ର+ଦା+ଅ)ଚନ୍ଦନ,(ବିଂ) ଶୀତଳପ୍ରଦୋନ-
କାଷ, ଯାହା ଥଣ୍ଡା ଆଖେ ।

ଶୀତଳମଣେହଁ—ଗ୍ରା. ବି. ଜଳଶିଆ, ରଜା-
ଙ୍କ ଜଳମୋହା ।

ଶୀତଳମରଚ—ଗ୍ରା. ବି. କବାବଚନ ।

ଶୀତଳଷ୍ଟ୍ରୀ—ବି. ଜୟସ୍ତ ଶ୍ଵରୁଷ୍ଟୀ ।

ଶୀତଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶୀତଳ+ଆ)ବସ-
କାଦ ବିଷ୍ଟୋଟକ ଘେଗର ଅସ୍ଥାଶୀ
ଦେଖ, ଦୂରୀଙ୍କର ମୁଣ୍ଡିବିଶେଷ, ବାଲି,
ଶାତଳୀ କୃଷ୍ଣ, ମାଳଦୂଷା, କୁଟୁମ୍ବିମଳତା,
(ବିଂ) ଶୈତ୍ୟଶୁଣସ୍ତ୍ରା ।

ଶୀତଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶୀତଳ + ଶି)ପାଣି-
ଶିହଳୀ, ଜଳଜ ବୃକ୍ଷଜେତ ।

ଶୀତଳେଇବା—ଗ୍ରା. କି. ଗରେମ ଜଳିସକୁ
ଥଣ୍ଡା କରିବା ।

ଶୀତଳୁଗା—ଗ୍ରା. ବି. ଶୀତଳବ୍ସୁ ।

ଶୀତଳୁ—ପୁଂ. ବି. ଯଞ୍ଜତିମିରି ।

ଶୀତଳୁଭ—ପୁଂ. ବି. ଷେତପାପତ୍ର,
ପର୍ଷଟକ ।

ଶୀତଳୁଗା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମାଳଦୂଷା ।

ଶୀତଳସ୍ତ୍ରୀ—ବି. (କ.ଧା)ଶୀତଳୁଗା, ଯେଉଁ
ଲୁଗାକୁ ଯୋଡ଼ାଇଦେଲେ ଦେହକୁ
ଶୀତଳାଧା ହୁଏ ନାହିଁ ।

ଶୀତଳାତ—ବି. (କ.ଧା) ଥଣ୍ଡାପବନ ।

ଶୀତଳାସା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯୁଗଛତ, ଯୁଥକା ।

ଶୀତଳାତୋଷ୍ଟେବତାଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଭୁତ-
ଯୋନିବିଶେଷ ।

ଶୀତଳକ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଇସବଗୁଲ ।

ଶୀତଳାୟ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ସ୍ଵାଭାବିକ ଶୀତଳ
ଶୁଣିଷ୍ଟି (ଦ୍ରୁବ୍ୟ), ଯାହା ସେବନ
କଲେ ଦେହ ଶୀତଳ ହୁଏ ।

ଶୀତଳାୟ୍ୟକ—ପୁଂ. ବି. ପ୍ଲାଷ୍ଟର୍କୁଷ୍ଟ, (ବିଂ)
ଶୀତ ଶାୟ୍ୟସ୍ତ୍ର ।

ଶୀତଳିବ—ବି. ମଧୁରିକା, ପାନମହୁର,
ଶକ୍ତିଶକ୍ତିକାହୁଷ, ଦେଇବଲବଣ, କର୍ପୁର
ଶେଳେହୁନାମକ ଗନ୍ଧବ୍ୟ ।

ଶୀତଳିବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶମୀବୁଷ୍ଟ, ଶୁଳ୍କା, ଶରପ ।

ଶୀତଳୁ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯରଧାନ ।

ଶୀତଶେଳ—ପୁଂ. ବି. ହୃମାଳୟପଣତ ।

ଶୀତପର୍ଶ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବାସୁ ।

ଶୀତସହ—କି. ପୀକୁବୃକ୍ଷ ।

ଶୀତସହା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବାସନ୍ତୀଫୁଲ କଷ,

ମଲିକାଭେଦ, ମାଳବେଶୁନିଆ, ଜ ଇ
କ୍ଷେ. ପୀକୁ ବୃକ୍ଷ ।

ଶୀତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶୈତାକ.ତାଥା)

ଲଙ୍ଗଲଗାର, ଜନକଦୁହତା ସୀତା,
ତେଜୋବଣ ନାମକ ଭିଷଧ ବୃକ୍ଷ, ସୀତ
ଦେଖ ।

ଶୀତାଂଶୁ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)କର୍ପୁର, ଚନ୍ଦ୍ର

ଶୀତାଂଶୁମଳ—ପୁଂ. ବି. ଶୀତ କିରଣସ୍ତ୍ରା
ଚନ୍ଦ୍ର ।

ଶୀତାଂଶୁବଦନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)

ଚନ୍ଦ୍ରବଦନା, ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ।

ଶୀତାମମ—ବି. (ଗତତ୍ର) ହୃମର୍ଦ୍ଭୁତ
ଆରଣ୍ୟବ ।

ଶୀତାପ—ବି. (ଦ୍ରବ୍ର) ଶୀତଳତା ଓ
ଉଷ୍ଣତା, ଶୀତ ଓ ଖର ।

ଶୀତାପପ—କ୍ଲୀ. ବି. ଛନ୍ଦ, ଛତା ।

ଶୀତାପପହ—ପୁଂ. ବି. ଯେ ଶୀତ ଓ
ଖର ସହପାରେ । [ପବ୍ଲକ ।

ଶୀତାଦ୍ରୁ—ପୁଂ. ବି. (କ.ଧା) ହୃମାଳୟ

ଶୀତାର—ବି. କର୍ପୁର ।

ଶୀତାମୁ—ବି. ଶୀତଳ ଜଳ ।

ଶୀତାର୍ତ୍ତ—ପୁଂ. ବି. (ଗତତ୍ର)ଶୀତାର୍ତ୍ତ
ପାତ୍ର, ଶୀତଯୋଗୁ କାତର, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶୀତାର୍ତ୍ତ ।

ଶୀତାର୍ତ୍ତି—ବି. ଶୀତଯୋଗୁ ଉପନ୍ଦ କଷ୍ଟ ।

ଶୀତାର୍ତ୍ତ—ପୁଂ. ବି. (ଶୀତାକ.ତାଥା)ଶୀତାର୍ତ୍ତ,
ଯେ ଶୀତକୁ ଭର ଭରେ ।

ଶୀତାଶ୍ଵା—ପୁଂ. ବି. (କ.ଧା)ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତମଣି

ଶୀତମା—ବି. ଶୀତର ଭାବ, ଶୌତ୍ର ।

ଶୀତାକରଣ—ବି. (ଶୀତାକ.ତାଥା)
ଦ୍ରୁବ୍ୟର ବିଶେଷଭାବେ ଶୀତଳକରିବ
ଉପାସ୍ତ ।

ଶୀତାଭାବ—ପୁଂ. ବି. (ଶୀତାକ.ତାଥା)
ମୋଷ, ଶୀତଳକୁ, ଶୈତ୍ୟ ।

ଶୀତାକା—ବି. ଶୀତାକାଶ୍ଵର ।

ଶୀତାକାଶ୍ଵର—ବି. ଶୀତାକାଶ୍ଵର, ଶୀତାକାଶ୍ଵର ।

ଶୀତାକାଶ୍ଵର—ବି. ଶୀତାକାଶ୍ଵର ।

ଶୀତାକାଶ୍ଵର—ବି. ଶୀତାକାଶ୍ଵର ।

ପ୍ରତ୍ୟେ ରୌଦ୍ର କମିଶିବା ପରେ ଅପ-
ବ୍ରଦ୍ଧରେ ଅନୁଭୂତ ଆ ପଞ୍ଜିକ ଶୈତ୍ୟ ।

ଶୀତେତର—ବି. ଗରମ, ରଷ୍ଟ ।

ଶୀତୋମ—କି. (ଗତତ୍ର)ଜଳ, ପାଣି ।

ଶୀତୋଚୁ—ବି. ଶୈତୋଚୁମରିଚ, ସକନାମଞ୍ଜି ।

ଶୀତୋଦକ(କ)—ବି. (କ.ଧା)ଅଣ୍ଟାପାଣି ।

ଶୀତୋଷ—ବି. ଅଣ୍ଟା ଓ ଗରମ ।

ଶୀତାର—ବି. (ଶୀତା + କୁ + ଭୁ + ଥ)

ଶୀତକାର ଦେଖ ।

ଶୀତକୁତ—ବି. ଓ ବିଂ. ଶୀତକାର ଦେଖ ।

ଶୀତ୍ୟ—ବି. (ଶୀତା+ଯ)କୃଷ୍ଣ, ଚନ୍ଦ୍ର-
ହୋଇଥବା ।

ଶୀଧ୍ୟଧ୍ୟ—ବି. (ଶି+ଧ,ଧ,ଧ) ମତ୍ୟ,
ପକୁ ଇକ୍ଷ୍ଵ ରସରୁ ପ୍ରସ୍ତର ମଦ ।

ଶୀଧ୍ୟଧ୍ୟଗନ୍ଧ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ବରଳ-
ଗନ୍ଧ, (ଗତତ୍ର) ମଦ୍ୟଗନ୍ଧ ।

ଶୀଧ୍ୟଧ୍ୟପ—ପୁଂ. ବି. (ଶି+ଧ୍ୟ+ପା+ଥ)

ମଦ୍ୟପାସ୍ତ୍ର ।

ଶୀନ—କି. ବି. (ଶୈତାକ.ନ) ଘମରୁତ
(ଦୃତାକ), ମୁଖୀ, (ବ.ଶି+କ.ତ)ଅଜଗର

ଶୀପାଳ—ପୁଂ. ବି. ଶୈପାଳ ।

ଶୀପର—ପୁଂ. ବି. (ଶି+ପର+କ.
ଅନ୍ତିତ, ପଲ୍ଲ ଭିତ୍ତିଥବା, ସୁଦର, (ଧା))
ଶୀପାଳ ।

ଶୀପାଳିକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶୈପାଳିକ ।

ଶୀମୁଳ—ପୁଂ. ବି. ଶିମିଳିଗନ୍ଧ, ଶାଲୁକାବୁଷ୍ଟ

ଶୀର—ପୁଂ. ବି. (ଶି+କ.ର) ଅଜଗର
ସର୍ପ, ନାଗରଙ୍ଗ ବୃକ୍ଷ ।

ଶୀରକର—ଗ୍ରା. ପୁଂ. ବି. ବଳସମ ।

ଶୀରକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବଳିଗନ୍ଧ ।

ଶୀର୍ଷ—ପୁଂ. ବି. (ଶୁ+ମ୍ର+ତି)ଶୀର୍ଷ, କୁଣ,
ଦୁଷଳ, ଆହତ, ଶୁଷ୍ଟ, ସବୁପାତ୍ର, ଛିନ୍ଦ,
ପଢ଼ିତ ।

ଶୀର୍ଷକାୟ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କୁଣ-

ଶୁଷ୍ଟ, ଶୁଷ୍ଟିକାୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୀର୍ଷକାୟ, (ବ.
କ.ଧା) ଶୀର୍ଷଶବ୍ଦର ।

ଶୀର୍ଷତା(ହୁ)—କି. ଶୀର୍ଷତା, ଦୁଷଳତା,
କୁଣତା, କାର୍ଣ୍ଣ ।

ଶୀର୍ଷଦଳ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ନମ୍ବର୍କ

ଶୀର୍ଷିଦେଖ—ୟ. ବି. ଓ ବି. ଶୀର୍ଷିକାସ୍ତ ଦେଖ, (ସ୍ଥି) ଶୀର୍ଷିଦେହା ।

ଶୀର୍ଷିପତ୍ର—ୟ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) କନିଅର ଗଛ ନିମ୍ବ ଚକ୍ର ।

ଶୀର୍ଷିପତ୍ର—ୟ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ନିମ୍ବ ଚକ୍ର ।

ଶୀର୍ଷିପାଦ—ୟ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଯମ ।

ଶୀର୍ଷିପୁଣିକା—ସ୍ଥି. ବି. ପାନ ମହୁର. ଶରପ ।

ଶୀର୍ଷିପୁନ୍ଦି—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ପୁନିକାକୁଡ଼ି ।

ଶୀର୍ଷିପୁନ୍ଦି—ୟ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଯମ ।

ଶୀର୍ଷ—କୁଳ. ବି. ମନ୍ତ୍ରକ ଶିଖର, ଚାତା, ଅଗଭର, କୃଷ୍ଣଗୁରୁ ।

ଶୀର୍ଷକ—କୁଳ. ବି. ମୁଣ୍ଡରେ ପିନ୍‌ଯିବା, ଅଳଙ୍କାର ବା ମୁକୁଟପତ୍ରଦ, ଟୋପି, ପଗଡ଼, କରେଟି, ଖେଲ, ଜୟ ପରାଜ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦର୍ଶନ ପଦ୍ମ, ରାତ୍ରିପତ୍ର, ମନ୍ତ୍ରକ, ମୁଣ୍ଡ ।

ଶୀର୍ଷକପାଳ—କୁଳ. ବି. ଖେଲ, କରେଟି ।

ଶୀର୍ଷଲେଦ—ବି. ମୁଣ୍ଡକାଟ, ଶିରଲେଦ ।

ଶୀର୍ଷଲେଦି—ୟ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଶିରଲେଦିନ ଯୋଗ୍ୟ, ବନ୍ଧ ।

ଶୀର୍ଷନ୍ୟ—ବି. (ଶିରହୁ + ସମ୍ପରକରେ ପିନ୍‌ଯାଇଥିବା, ମନ୍ତ୍ରକୋଡ଼ି, ମୁଣ୍ଡରେ ଅବସ୍ଥିତ, (ବି) ପରିଷ୍ଠତି କେଶ, ଶିର ସ୍ଥାନ, ପରତ୍ତି ।

ଶୀର୍ଷନ୍ତ—ୟ. ବି. ମନ୍ତ୍ରକୁଣ୍ଡ, ମନ୍ତ୍ରକିରଣ ବିଶ୍ଵାସ ।

ଶୀର୍ଷନ୍ୟ—ଆବ୍ୟ. ମନ୍ତ୍ରକଠାର ବା ମନ୍ତ୍ରକିରଣ—ସ୍ଥି. ବି. ଶୀର୍ଷପଣ୍ଡୀ ଦେଖ ।

ଶୀର୍ଷରକ୍ଷଣ—କୁଳ. ବି. ଶିରରକ୍ଷଣ, ରକ୍ଷଣ ।

ଶୀର୍ଷବ୍ୟଥା—ସ୍ଥି. ବି. ମୁଣ୍ଡବ୍ୟଥା ।

ଶୀର୍ଷଘାନ—ବି. ମନ୍ତ୍ରକ, ଉତ୍ତମ ସ୍ଥାନ, ସହୋପର ଅବସ୍ଥିତ ।

ଶୀର୍ଷଘାନ୍ୟ—ବି. (ଶୀର୍ଷ + ସ୍ଥାନ + ରାତ୍ରି) ଶୀର୍ଷଘାନ ଅଧିକାର କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ, ସଂପ୍ରଧାନ (ବ୍ୟକ୍ତି), (ସ୍ଥି) ଘାନ୍ୟ ।

ଶୀର୍ଷୋଦୟ—ୟ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଶିର ଓ ଲକ୍ଷ୍ମିଶିଶେଷ, (ଯଥା: ମିଥୁନ, ସିଂହ, କନ୍ଯ, ପୁଲା, ବୁଢ଼ିକ, କୁରୁ ଓ ମାନ; ଏହି ସମସ୍ତ ରଣ ଓ ଲକ୍ଷ୍ମି) ।

ଶୀଳ—ବି. (ଶୀଳ + ଅ) ଆଚରଣ, ସ୍ଵଭାବ, ଅଭ୍ୟାସ, ସତରିତା, ଅଳଗର ସାପ, (ୟ. ବି.—ସମାସ୍ୟକୁଣ୍ଡହେଲେ) ପ୍ରକୃତି ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ।

ଶୀଳକ—ବି ଓ ବି. (ଶୀଳ + ସ୍ଵାର୍ଥ. କ) ଶୀଳ ଦେଖ, ଅଳଗର ସାପ ।

ଶୀଳତା—ସ୍ଥି. ବି. ସାଧୁତା, ସତରିତା, ସାଧାରଣ, ସୁଣିଳତା ।

ଶୀଳତ୍ୟାଗ—ୟ. ବି. ସାଧୁତା ପରିତ୍ୟାଗ ।

ଶୀଳଧର—ୟ. ବି. (ଶୀଳ + ଧୃ + ଅ) ସୁଭ୍ରାବ, ସତରିତ ।

ଶୀଳଭକ୍ତ (କ୍ଲ)—ୟ. ବି. (ଶୀଳ + ଭକ୍ତ + କ୍ଲିପ) ସୁଶାଳ, ସତରିତ, ସୁଭ୍ରାବ ।

ଶୀଳବତ୍ତା—ସ୍ଥି. ବି. ସାଧୀ, ସତା (ସ୍ଥି) ।

ଶୀଳବାନ୍—ୟ. ବି. (ଶୀଳ + ବାନ୍) ସୁଶାଳ, ଚରିବାନ୍ ।

ଶୀଳବିପ୍ଳବ—ୟ. ବି. ସାଧୁତା ବିପ୍ଳବ ।

ଶୀଳବିପ୍ଳବ—ୟ. ବି. ସାଧୁତା ଉତ୍ସାହ ।

ଶୀଳବିପ୍ଳବ—ୟ. ବି. ଶିରବିପ୍ଳବ, ବିପ୍ଳବିତ ।

ଶୀଳବୁଦ୍ଧ—କୁଳ. ବି. ଚେଳପଦ, ପ୍ରକ୍ରିପ୍ତ୍ୟ, ଭୁଲକ, ଶୁକବର୍ଦ୍ଧ ଦେଖ ।

ଶୀଳବୁଦ୍ଧ—ୟ. ବି. ଶୁକବର୍ଦ୍ଧ, ପାହାନ୍ତିରା ଚାର, ପହରକିଆ ଚାର ।

ଶୀଳଦେବ—ୟ. ବି. ବ୍ୟାସଦେବଙ୍କର ପୁରା, ମୁନିବିଶେଷ ।

ଶୀଳଦ୍ରୁମ—ୟ. ବି. ଶିରବୁଦ୍ଧ ।

ଶୀଳନୟା—ସ୍ଥି. ବି. ଶେଖାନାକ, ଫଣଫଣାଗ ।

ଶୀଳନାଶ(ସ୍ଥି)—ୟ. ବି. ପଣପଣାବୁଦ୍ଧ, ଅଗ୍ରିବୁଦ୍ଧ ।

ଶୀଳନାଶ—ୟ. ବି. (ଶୁକ + ନାଶ + ଶିର + ଅନ) ଦଦ୍ରୁମ, ଶୁକନାଶ ।

ଶୀଳନାଶ—ୟ. ବି. ଶୁକପଣ୍ଡିତ, ଉପର ଅଗ୍ରିପର ବନ୍ଦ ନାହିଁବାପୁନ୍ଦ (ବ୍ୟକ୍ତି), (ୟ. ବି) କାନ୍ଦମୁଣ୍ଡ ବଣ୍ଡିତ ବାଳ ତାରପିତଙ୍କ ମହୀ, ଫଣଫଣାଶ, ଚନ୍ଦ, ଚନ୍ଦୁ ଚି, ବାଲବୁନ୍ଦ ।

ଶୁଆଁଲଇ, ଧାନ୍ୟାଦିବର୍ଗର ବନ୍ୟାସ, ଶୁଆଁଶୁକ, ତୃଷ୍ଣଧାନ୍ୟବିଶେଷ ।

ଶୁଆଁଲଇ—ଗା. ବି. କୃଷ୍ଣଶାରିକା, ଶ୍ୟାମାଲଇ ।

[ଶାରୁଆ]

ଶୁଆଁପଞ୍ଚଥା—ଗା. ବି. ଶୁଆଁର ପଶ୍ଚପର ଶୁଆଁକପା—ଗା. ବି. ଶୁଆଁର ପଶ୍ଚପର ଶୁଆଁକପା—ଗା. ବି. ଶୁଆଁର ପଶ୍ଚପର ଶୁଆଁକପା—ଗା. ବି. ଶୁଆଁର ପଶ୍ଚପର

ଶୁଆଁପାନ୍—ଗା. ବି. ଶୁଆଁର ପଶ୍ଚପର ଶୁଆଁପାନ୍—ଗା. ବି. ଶୁଆଁର ପଶ୍ଚପର

ଉଦ୍ଧେଲକ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜଳାଶୟକୁ
ଜଳିଷ୍ଠନ କରିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) ଶୀଘ୍ର—
କରିବା, ଅନ୍ତଃସାର ଶୂନ୍ୟ କରିବା,
ପରିପକ୍ଷିତିବା, ଉପବାସ୍ତରେ ରଖିବା
ଶୁଣିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. ଶୁଣୁହେବା, ନିରଳ
ହେବା,(ମୁଖ)ମାନହେବା,ଶୀଘ୍ରହେବା,
ପ୍ରତିନିଧି ଶେଷ ପାଇବା ।

ଶୁଣିଲ—ଶ୍ରୀ.ବି.ଶୁଣୁ,ଶୁଣୁକୁତ,ନିରଳ,
ମାରସ, ବିଷତ୍ତ, ମେହସନ, (ଲ.ଅର୍ଥ)
ଆନ୍ତିକତା ସାମ, ଅତି ଛାଣ, ଅନାତ୍ର,
ଜଳ ମିଶାଯାଇ ନ ଥିବା, ଉପବାସକୁଷ୍ଟ ।
ଶୁଣିଲରେ ନାଆଚନିକବାନ୍ୟ— ଶ୍ରୀ.
(ପ୍ରବଚନ)ବିକା ମୁଳଧନରେ ବ୍ୟବସାୟ
କରିବା ଓ କୌଣସି ଅବଳମ୍ବନ ପୂର୍ବକ
ଜୀବିକା ନିର୍ବାହ କରିବା, ବିକା ଯୁତାରେ
ହାଟ କରିବା ।

ଶୁଣୁଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୁଣିଲ ମାଛ, ବିଶେଷ
ଭବରେ ଶୁଷ୍କ କିମ୍ବା ଶୀଘ୍ରହୋଇଥିବା
ପଦାର୍ଥ ।

ଶୁଣୁଆପୋଡ଼ା—ଶ୍ରୀ. ବି. ମୋଡ଼ାହୋଇ-
ଥିବା ଶୁଣୁଆ,(ଲ.ଅର୍ଥ)କୌଣସି ସାନ-
କର୍ମ ।

ଶୁଙ୍କ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଫ-ଶୁଙ୍କ) ବାହୁଙ୍ଗା ଓ
ସବଧାନ ଆଦିର ବାହୁର ଥିବା ଶୁଙ୍କ ।
ଶୁଙ୍କ—ପୁ. ବି. (ଶମ୍ + ଗ) ବଢ଼ିଷ୍ଠ,
ଆମୁକା ଗଛ, ଶୁଙ୍କ, ପର୍ଷଠୀ ବୃକ୍ଷ, ନବ-
ପଞ୍ଜବ ।

ଶୁଙ୍ଗ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶୁଙ୍ଗ + ଆ) ଧାନ୍ୟ-
ଦିର ଶୁଙ୍କ ।

ଶଙ୍କାକର୍ମ—ବି.ପୁଣ୍ୟବନ ସଂସାରବିଶେଷ ।

ଶୁଙ୍କା—ପୁ. ବି. (ଶୁଙ୍କା + ଇନ୍ଦ୍ର)ପଳକବୃକ୍ଷ;
ବଢ଼ିଷ୍ଠ, (ବି) ଶୁଙ୍କଧାର ।

ଶୁଙ୍ଗା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅଧ୍ୟାତ୍ମ,(ବି)ଯେ ଶୁଙ୍ଗେ
ଶୁଙ୍ଗା(ଫେର)ଇବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. ଅନ୍ୟବ୍ୟକ୍ତିକୁ
ଆୟ୍ଵାଶ କରିବା ।

ଶୁଙ୍ଗିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆୟ୍ଵାଶ କରିବା, (ଲ.
ଅର୍ଥ) ସାମାନ୍ୟ ମାତ୍ର ବା ନାମମାତ୍ର
ଜୀବିଦ୍ୟ ଜୀବିବା ।

ଶୁର—ବି. (ଶୁରୁ+ଭା.କ୍ରିପ୍) ଶେକ,

ମନସ୍ତ୍ରାପ, ପଶ୍ଚାତ୍ରାପ ।

ଶୁରୁଥ—ପୁ. ବି. ଶୁରୁତ ରଥବିଶେଷ ।
ଶୁରୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶୁରୁ+ଭା.କ୍ରିପ୍ + ଆ)
ଶେକ, ମନସ୍ତ୍ରାପ ।

ଶୁର—ବି. (ଶୁରୁ+କ.ଇ)ଅନ୍ତି, ଚିତ୍ତକ
ବୃକ୍ଷ, ଶୁରୁରାରସ, ଶୁରୁମନ୍ତ୍ର, ପୂର୍ଣ୍ଣ,
ଚେନ୍, ଶୁରୁ, ବ୍ରାହ୍ମିଣ, କାର୍ତ୍ତିକେୟ,
ଶୁରୁତା, ନିର୍ମଳତା, ନିର୍ବର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଠତା, ଶୁରୁ-
ବୃକ୍ଷ, ସଦାଶୂର, ବୃଦ୍ଧିତ, ମହାଦେଵ,
ଶୁରୁକାଳ, ଜ୍ୟେଷ୍ଠ, ଆଷାଢ଼ ମାସ,
ଶୋଭାର୍ଗ୍ରୀ, ଅନ୍ତିପାଶନକାଳୀନ ହୋମ,
କଣ୍ୟପରିଷିକ ପହୁଁ,(ବି) ଶୁରୁ, ଶୁରୁ,
ପଦିଷ, ନିର୍ମଳ, ନିର୍ବର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଠ, ଶୁରୁନ୍ତି-
କରଣ, ଶୁରୁ, ଅନାହତ, ଅନୁକୂଳ ।

ଶୁରତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରଣାଦିର ଶୋଧନ, ଭ୍ରମ-
ଶୋଧନ, ସଶୟଦେହନ ।

ଶୁରୁତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ରଣାଦି) ଶୁରୁବା ହେବୁ,
(ବି) ପରିଶୋଧ କରିଯାଇଥିବା ।

ଶୁରୁତା(ହୁ)—ବି. ବିଶୁରୁତା, ପରିଷତା,
ନିର୍ମଳତା, ନିର୍ବର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଠତା ।

ଶୁରୁତୁମ—ପୁ. ବି. (କ.ଧା) ଅଶ୍ଵତୃକୃଷ୍ଣ,
ଶୁରୁତୁଷ୍ଠ ।

ଶୁରୁତୁଷୀ— ବି. (ଶୁରୁ + ପ୍ରଣୀ)ଆଚମନ,
ଆଶେରବା ।

ଶୁରୁତୁଷୀକ—ପୁ. ସୁଦର ଶୁରୁର, (ବି)
ଶେରନ କ୍ଲାଲାମୁକ ଅନ୍ତି ।

ଶୁରୁମନ୍ତ୍ରିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ନବମନ୍ତ୍ରିକା, ନିଆଳୀ ।

ଶୁରୁରେତେସ—ପୁ. ବି. ତନ୍ତ୍ର, (ବି)
ଶୁରୁକିରଣ ଯାହାର ।

ଶୁରୁରିବନ—ପୁ. ଶୁଷ୍କ ।

ଶୁରୁବନ୍ତ—ଶ୍ରୀ.ବି. ପବିତ୍ର, ଶୁରୁପତ ।

ଶୁରୁବନ୍ତୁ—ପୁ. ବି. ଅତ ତେଜୋଯୁକ୍ତ
ଅଗ୍ନି ।

ଶୁରୁବିତୀ—ପୁ. ବି. ବିଜ୍ଞାନ ତେଜୋଯୁକ୍ତ ।

ଶୁରୁବିତୀ—ପୁ. ବି. ପବିତ୍ରତା, ଶୁରୁତୁଷୀ
ବୃକ୍ଷ ।

ଶୁରୁବିତୀ—ପୁ. ବି. ପବିତ୍ରତା, ଶୁରୁତୁଷୀ
ବୃକ୍ଷ ।

ଶୁରୁବିତୀ—ପୁ. ବି. ପବିତ୍ରତା, ଶୁରୁତୁଷୀ
ଯେ ଧୌତବସ୍ତ ପରିଧାନ
କରିଥାଏ ।

ଶୁରୁବିତୀ—ପୁ. (ବିଶ୍ଵ) ବିଶ୍ଵ
ଯୋଗ୍ୟକୁ, (ବି) ବିଷ୍ଟ, ଶ୍ରାକୃତ ।

ଶୁରୁପନ୍ଥୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୁରୁତୁଷୀରୁତୁ ରେଷ, ବିର୍ତ୍ତାର

ଆରମ୍ଭ ।

ଶୁରୁତୁତୀ—କ୍ଲୀ. ବି. (କ.ଧା) ବିଶୁକ-
ହାସ୍ୟ,(ପୁ. ବି-ବ.ଶ୍ରୀ)ବିଶୁକ ହାସ୍ୟ-
ସୁକୁ, ବିକୁଳ, ଜେଣ୍ଯମୟ, (ଶ୍ରୀ),
ଶୁରୁତୁତୀ ।

ଶୁରୀତା—କ୍ର. ଶୀଘ୍ରୀ ।

ଶୁରୀର୍ଯ୍ୟ—ବି. ଶୀଘ୍ର୍ୟ ।

ଶୁରୁ—ପ୍ରା. (ସମ୍) ବି. (ଫ-ଶୁରୁ)କୁଣ୍ଡ ।

ଶୁରୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରଣାଦିର ଶୋଧନ, ଭ୍ରମ-
ଶୋଧନ, ସଶୟଦେହ ।

ଶୁରୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ରଣାଦି) ଶୁରୁବା ହେବୁ,
(ବି) ପରିଶୋଧ କରିଯାଇଥିବା ।

ଶୁରୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସକର୍ମିକ) ରଣ ପରି-
ଶୋଧ କରିବା, ଧାର ଶୁରୁବା, ଗଣନା
ଦ୍ୱାରା ମେଳ ବା ଅନୁକୂଳ ଅବସ୍ଥା
ଦେଖାଯିବା, କୌଣସି ବିଷ୍ଟ ରତ୍ନ-
ରୂପେ ଦୃଦୟଙ୍ଗମ କରିବା, ପ୍ରତହ୍ୟା
ନେବା ।

ଶୁରୁର—ପୁ. ବି. (ଶୁରୁ+ମ୍ର.ରର)
ଧାର, ପରାତମୀ, (ଶ୍ରୀ) ଶୁରୀରା ।

ଶୁରୁ—ଶ୍ରୀ. କ୍ର. (ଅନାଦର୍ଥକ) ତୁ
ଶୁରୀବିତ୍ୟା କର ।

ଶୁରୁନ୍ତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୁରୁଥିବା (କଣ୍ଠି) ।

ଶୁରୁନ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଫ-ଶୁ)ଶୁରୁବାକର୍ମ,
ଲୋକ ମୁଖରେ ଶୁରୁଯିବା, ପୁଲିତ ।

ଶୁରୁ(ଶେଇ)ଇବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ର. ଶ୍ରବନ କରି-
ବା, ପ୍ରରୂର କରିବା ।

ଶୁରୁଣ୍ଠି—ଶ୍ରୀ. ବି. ମକଦମାରେ ପକ-
ମନଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରମାଣାଦ ବିଶୁରପତିଙ୍କ
ଦ୍ୱାରା ଶୁରୁଯିବା ଅବସ୍ଥା, ହାକିମଙ୍କ
ଆଗରେ ମକଦମାର ବିରୂର ।

ଶୁରୁଣ୍ଠି—ଶ୍ରୀ. ବି. କନଶୁତୁତ, କନରବ,
(ଶ୍ରୀ.ବି) ଶୁରୁଚା ଦ୍ୱାରା ଶୁରୁ ।

ଶୁରୁଣ୍ଠି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୁରୁଚା କରିବା, କନ-
ଶୁତୁତ ଅଗରତ ହେବା, (ଲ.ଅର୍ଥ)

ପରଦା ନପୀନ ସ୍ତ୍ରୀ ।
ଶୁଭାନ୍ତରଚର—ପୁঁ. ବ. ଅନ୍ତର୍ଯୁରରେ
ଚଳପ୍ରଳେ ଭୁବ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୁଭାନ୍ତରଚର ।
ଶୁଭାନ୍ତରଦୀଲ—ବି. ପରଦାନପୀନ (ସ୍ତ୍ରୀ),
ଅନ୍ତର୍ଯୁରବାସୀଙ୍କା ।
ଶୁଭାନ୍ତରଚନ୍ଦ୍ର—ପୁଂ. ବି. ଅନ୍ତର୍ଯୁର ଜଗିବ
ଭୁବ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୁଭାନ୍ତରଚନ୍ଦ୍ରକା ।
ଶୁଭାନ୍ତର—ଶ୍ରୀ. ବ. (ଶୁଭାନ୍ତର+ଆ)ରଙ୍ଗୀ,
ବଜପ୍ରୀ, ବଜାଙ୍କ ରଷ୍ଟିତା ସ୍ତ୍ରୀ, ବଜାଙ୍କ
ପୋଇଲୁ ବା ବରହିଥ ।
ଶୁଭାନ୍ତରକଣ—ବି. (କ.ଧା)ପବନ ବା
ନିର୍ମଳ ହୃଦୟ, (ପୁଂ. ବି. ବ. ଗ୍ରୀ)ପବନ-
ହୃଦୟ (ନ୍ୟକ୍ତ), (ସ୍ତ୍ରୀ) କରଣା ।
ଶୁଭାପତ୍ନୀ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଅଳକାରବିଶେଷ ।
ଶୁଭାର—ଶ୍ରୀ. ବ. (ଶୁଭା+ଆ+ଭା+
ଆ) ବଣୀତ, ନିର୍ମଳ, ଶୁଭଦୂଲ ଆଭା-
ସତ ।
ଶୁଭାରତ୍ତି—ବ. ଫଳ କାମନା ବିରହତ
ବା ନିଶ୍ଚାମ ଭର୍ତ୍ତି ।
ଶୁଭାରତ୍ତି—ପୁଂ. ବି. ପ୍ରଦର୍ଶିଣାବର୍ତ୍ତି
(ଦୟାଦି), ପେଚପର ଶୁଭା କଟାଥିବା
(ଲୋହିଦଶ୍ଵାଦ) । [ସ୍ତ୍ରୀ]
ଶୁଭାବାସ—ପୁଂ. ବି. ବଣୀତ ଉଥାସ,
ଶୁଭାଶୟ—ପୁଂ. ବି. (ଶୁଭା + ଆଶୟ)
ବ. ମ୍ରୁଦୁକୁ ଆଶୟମୁକ୍ତ, ଶୁଭା ଚିର-
ଦିଶି ସ୍ତ୍ରୀ (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୁଭାଶୟ, (ବି) ବଣୀତରେ
ଶୁଭାଶ୍ରୀ—ବି. ଶୁଭା ଓ ଅଶ୍ରୀ ।
ଶୁଭି—ଶ୍ରୀ. ବ. (ଶୁଭି+ଭ.ତି) ଦୂର୍ଗା,
ମାର୍ଜନା, ପବନତା, ଶୋଧନ, ସଂକ୍ଷାର,
ଶୁଭତା, ନିର୍ମଳତା, ଭୁଗ୍ରନ ନ୍ୟତା,
ଘୁଲ ସଂଶୋଧନ, ସଞ୍ଚାରବିଶେଷ,
ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ, ଅଶୋଭନ୍ତ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ।
ଶୁଭିକର—ବି. ପବନତା ବିଧାସ୍ତକ ।
ଶୁଭିକର୍ମ—ବି. ମୁତାହ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଶୁଭି
କିମ୍ବା, ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ।
ଶୁଭିକୃତ୍ତ—ପୁଂ. ବି. (ଶୁଭି + କୃତ୍ତ+
କିମ୍ବା) ଶୁଭିକରକ ।
ଶୁଭିତମ—ପୁଂ. ବି. (ଶୁଭି + ତମ)
ଅତି ବଣୀତ ।

ଶୁଭିତ୍ତେ—ରଘୁନନ୍ଦନକୁତ ସ୍ମୃତିଭ୍ରତ
ଭ୍ରତୀୟ ଶ୍ରେ ।
ଶୁଭିମାନ—ପୁଂ. ବି. ବିଶୁଦ୍ଧ, ଶୁଭିମାନ
ଶୁଭିଶ୍ରାବ—ବି. (ଭାବ) ଶୁଭିଶ୍ରାବ ଦେଖ
ଶୁଭିମ୍ବାତ—ପୁଂ. ବି. (କ.ଧା) ଅଶୋ-
ଭୁନ୍ତେ ସେ ମୁକ୍ତ କରିଯାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶୁଭିମ୍ବାତ ।
ଶୁଭିମ୍ବାତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରଜୋଦର୍ଶନ
ପରେ ରତ୍ନମ୍ବାତା ।
ଶୁଭିମ୍ବାନ—ବି. (କ.ଧା) ଅଶୋଭୁନ୍ତ
ମୁକ୍ତ, ସ୍ଵାମାନଙ୍କର ରତ୍ନମ୍ବାନ ।
ଶୁଭିମ୍ବାତ—ବି. (ଶୁଭି+ଭି+ତା)
ବଣୀତିକୃତ, ରେତୁ ଅଶୋଭ ଦସାଦିକୁ
ଶୁଭ କରିଯାଇଥାଏ ।
ଶୁଭିମ୍ବାଦ—ପୁଂ. ବି. କେବଳ ଜଳମୁକ୍ତ,
(ପୁଂ. ବି) ସମୁଦ୍ର ।
ଶୁଭିମ୍ବାଦନ—ପୁଂ. ବି. ବୁଦ୍ଧଦେବଙ୍କ ପିତା
ଓ ମତାନ୍ତରେ ପିତାମହ ।
ଶୁଭିମ୍ବାଦନ୍ତ—ପୁଂ. ବି. ଶୁଭିମ୍ବାଦନଙ୍କ
ପୁତ୍ର, ବୁଦ୍ଧଦେବ ।
ଶୁଭିମ୍ବାଦନ୍ତ—ପୁଂ. ବି. ବିଷ୍ଣୁ ।
ଶୁଭ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. କେବଳ, ଅମ୍ରିତ, ଶ୍ରୀ
ଶୁଭ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ରୀଶ୍ରୀ) ଅଶୋଭୁନ୍ତ,
ଅନ୍ତେଷ୍ଟି କିମ୍ବାରାଶେଷରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ
କର୍ମ, ଶୁଭିମ୍ବାନ୍ତା, ତତ୍ତ୍ଵମାନଙ୍କର
ଶ୍ରେଣୀଭେଦ, (ଯା.ବି) ସୁଦ୍ର, କୁଣୀଦ ।
ଶୁଭ୍ୟା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରେଗମ୍ବୁନ୍ତ (ଦେହ),
ନିମ୍ନମିତ ସୁପ୍ରତାପ୍ରାସ୍ତ୍ର, ଶାନ୍ତ, ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ
ଶୁନ—ପୁଂ. ବି. (ଶୁନ + କ.ଥ) କୁକୁର,
ପୁଣ, ବାସ୍ତ୍ଵ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ଶିନ୍ଦୁମହାତ୍ମା,
ଶୁନରେ ପ୍ରଥମରୁ କେଷପୀଯେନ୍ଦ୍ର
କମିକ ଆସିଥିବା ବାଲକମାନେ ଅବ-
ଧାନଙ୍କତାରୁ ଏକରୁ ଆରମ୍ଭକର ଯଥା-
କମେ ପାଇବା କୋମଳ ବେଦାଧାତ ।
ଶୁନଶେଷ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମୁନୀ-
ଶେଷ ।
ଶୁନକ—ପୁଂ. ବି. (ଶୁନ+କ) କୁକୁର,
କୁକୁରହୁଆ, ଶୋଦପ୍ରବର୍ତ୍ତିକ ରତ୍ନ-
ବିଶେଷ ।

ଶୁନକଚିତ୍ତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବିଥୁଥାଶାଗପର
ଏକପ୍ରକାର ଶାଗ ।
ଶୁନହୋପ—ପୁଂ. ବି. ରଷ୍ମିଭେଦ, ଭର-
ଦ୍ଵାଜକ ସୁଦ୍ର ।
ଶୁନାଶୀର—ପୁଂ. ବି. ରତ୍ନ, ପେଚକ ।
ଶୁନୀ—ପୁଂ. ବି. (ଶୁନ+ର) ଶୁନ, କୁକୁର,
ଶୁନର—ବି. କୁକୁରସ୍ଥମୁହ ।
ଶୁନନମ—ପୁଂ. ବି. (ଶୁନ+ନ୍ମ+ଅ) କୁକୁର
କୁକୁରକୁ ଅଗ୍ନି ଉତ୍ସବ ଦାନକାରୀ ।
ଶୁନନୟ—ପୁଂ. ବି. ଯେ କୁକୁରକୁ ପାନ
କରିବ । [କୁଣ୍ଡାଣୀ]
ଶୁନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶୁନ+ନୀ) କୁକୁର,
ଶୁନର—ବି. କୁକୁରସ୍ଥମୁହ ।
ଶୁନନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶୁନ, ପରିଷ୍ଠତ ।
ଶୁନ୍ୟ—ପୁଂ. ବି. (ଶୁନ+କ.ୟୁଧ) ଅଗ୍ନି,
ମୂର୍ତ୍ତ୍ୟ, ମାୟ, ଶୈତନ ପ୍ରତିଶେଷ ।
ଶୁନ୍ୟ—କୁଣୀ. ବି. (ଶୁନ+ୟ) କୁକୁର
ପମ୍ବା, (ବି) ରତ୍ନ, ଶାଲ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୁନ୍ୟା ।
ଶୁର—କୁଣୀ. ବି. (ଶୁର+କ.ଅ) ମଙ୍ଗଳ,
ପଦ୍ମକାଷ୍ଠ, ଜଳ, ସୁଖ, କମ୍ଲାଶ, ସୌଭାଗ୍ୟ,
ଅଳକାର, (ଜ୍ଞାନଶିଷ୍ଟ) ଯୋଗବିଶେଷ,
(ବି) ମଙ୍ଗଳଦାସ୍ତକ, ସୁଖୀ, କୁଣୀ,
ସୁଦର, ମନୋହର, ବିଦ୍ୱାନ୍, ସରଗ,
(ଗ୍ରା.ବି) ପୁରୁଷ ଭ୍ରତୀଯାନ୍ତରୁପ ମଙ୍ଗଳ
କର୍ମ, ବୃଥାଗର ତୋଳା ଅର୍ମରେ
ମଙ୍ଗଳକର୍ମ ସହିତ ପୋତିଯିବା ପ୍ରଥମ
ଖୁଣ୍ଡ ।
ଶୁରଂକର—ବି. (ଶୁର+କୁତ୍ତ+କ.ଥ)
ମଙ୍ଗଳକର, ଶୁରଜନକ, (ଶ୍ରୀ.ବି.)
ସୁନାମଣ୍ଡାତ ମାନସାଙ୍କ ମୁଦ୍ର ପ୍ରତିଶେଷ ।
ଶୁରଂକର—ବି. ପାଖତ, ଦୂର୍ଗା, (ଶ୍ରୀ.ବି.)
ସୁଦାନୂଦାର କଷାୟିବା ଏକପ୍ରକାର
ଜାଣିବି ସମସ୍ୟା । [ସୁଦ୍ରୀ]
ଶୁରଂଶୁ—ପୁଂ. ବି. ମଙ୍ଗଳାନ୍ତି, କୁଣୀ,
ଶୁରକର—ପୁଂ. ବି. (ଶୁର+କୁତ୍ତ+କ.ଥ)
ମଙ୍ଗଳକର, ମଙ୍ଗଳଜନକ, ସୁଖପ୍ରଦ,
ସୁକେର, (ଶ୍ରୀ) ଶୁରକର । [କର୍ମ]
ଶୁରକର୍ମ—କୁଣୀ. ବି. (କ.ଧା) ମଙ୍ଗଳଜନକ
ଶୁରକାମନା—ବି. (କ.ଧା) ମଙ୍ଗଳକାମନା

ଶୁଭକୃତ୍ତି—ଶି. ବି. (ଶୁଭ + କୃତ୍ତି) ମଙ୍ଗଳକର, ଶୁଭଜନକ ।

ଶୁଭମଣ—କ୍ଲୀ. ବ. (କ.ଧା) ଶୁଭମୁହୂର୍ତ୍ତି ଦେଖ ।

ଶୁଭମଦର—ଶା. ବ. ଶୁଭ ସମ୍ବାଦ ଦେଖ, ନିଜର ବାଲ ବିବାହିତା ହୀଙ୍କର ପ୍ରଥମ ରଜୋଦର୍ଶନ ସମ୍ବାଦ ।

ଶୁଭମହ—ପୁ. ବି. ସୌମ୍ୟଗ୍ରହ, ଶୁଭକାରକ ବା ଶୁଭପଳଜନକ ଗ୍ରହ ।

ଶୁଭକର—ବ. ବି. (ଶୁଭ+ତ୍ରୁତି+ଅ) ଶୁଭକର ଦେଖ ।

ଶୁଭକଷ—ବ. ଶୁଭକଷ ଦେଖ ।

ଶୁଭଚିନ୍ତନ—ପୁ. ବି. ଯେ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିର ମଙ୍ଗଳ ଚିନ୍ତନ, (ସ୍ଵା) ଶୁଭଚିନ୍ତନକ ।

ଶୁଭଚିନ୍ତନ—ବ. ମଙ୍ଗଳ ବିଷୟ ଚିନ୍ତା କରିବା ।

ଶୁଭଚିନ୍ତନ—ବ. କୌଣସି ବଣ୍ଡିର ମଙ୍ଗଳ ପାଇ କାମନା ।

ଶୁଭଚନକ—ପୁ. ବି. ଶୁଭଦ ଦେଖ ।

ଶୁଭଦ—ପୁ. ବି. (ଶୁଭ + ଦା + କ.ଅ) ଯାହା ଶୁଭ ପ୍ରଦାନ କରେ, ସୌଭାଗ୍ୟ ପ୍ରଦାନ, (ସ୍ଵା) ଶୁଭଦା, (ବି) ଅଶ୍ଵଚୂର୍ଯ୍ୟ ।

ଶୁଭଦଶ୍ର—ବ. ଶୁଭମୁହୂର୍ତ୍ତି ଦେଖ ।

ଶୁଭଦନ୍ତ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦର ଦନ୍ତବିଶିଷ୍ଟ, (ସ୍ଵା) ଶୁଭଦନ୍ତ ।

ଶୁଭଦର୍ଶନ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଯାହାକୁ ଦେଖିଲେ ଦର୍ଶନ ର ଶୁଭ ଦ୍ରୁଷ୍ଟି, ସୁନ୍ଦର, ଶୁଣ୍ଠିଆ, (ସ୍ଵା) ଶୁଭଦର୍ଶନ ।

ଶୁଭଦାୟୀ—ପୁ. ବି. ଶୁଭକାଶ, ଯେ ଶୁଭଧାନ କରେ ।

ଶୁଭଦୃଷ୍ଟି—ବ. (କ.ଧା) ମଙ୍ଗଳଜନକ ଦୃଷ୍ଟି, ଅନୁକୂଳ ଦୃଷ୍ଟି ।

ଶୁଭଦେବା—ଶା. ବି. ନୂଆ ଘର ମୂଳ ଦୂଆ ହୁଏନ ବା ପ୍ରଥମ ଶୁଣ୍ଠି ପକାଇବା ।

ଶୁଭଦ୍ଵାଷ—ବ. (ଶତତ୍ରୁ) ପରଶ୍ରାକାରିତା ।

ଶୁଭଦ୍ରେଷକ—ପୁ. ବି. ଯେ ପରର ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟରେ ହିଂସା କରେ, ପରଶ୍ରାକାରିତା, (ସ୍ଵା) ଦ୍ରେଷକ ।

ଶୁଭଧାନ—ବ. (ଶତତ୍ରୁ) ଶୁଭଚିନ୍ତା ଦେଖ ଶୁଭଧାତା—ପୁ. ବି. (ଶୁଭ + ଧୈୟ + କ.ତ୍ରୁ) ଶୁଭଚିନ୍ତକ ଦେଖ ।

ଶୁଭନାମା—ସ୍ଵା. ବ. ଶକ୍ତିପର ପଞ୍ଚମୀ ଦଶମୀ ଓ ପୁଣ୍ୟମା ତଥ ।

ଶୁଭପଦିକା—ସ୍ଵା. ବ. ଶଳପର୍ଣ୍ଣୀ ଦେଖ, ବାଲକାର ପ୍ରଥମ ରଜୋଦର୍ଶନରେ ବାପ୍ୟରୁ ସ୍ଵାମୀ ଘରକୁ ଅଦିବା ଖବର ଲେଖା ଥିବା ପଦିକା ।

ଶୁଭପଦିତରୁଷି—ପୁ. ବ. ସମ୍ମାନ ।

ଶୁଭପ୍ରଦ—ପୁ. ବି. (ଶୁଭ+ପ୍ରଦ+ଦା) ଅନ୍ୟ ଶୁଭଦ, ଯେ ମଙ୍ଗଳ ପ୍ରଦାନ କରେ ।

ଶୁଭପନା—ସ୍ଵା. ବ. ମଙ୍ଗଳ କଷ୍ଟଦୂର ଚିନ୍ତା । [ସ୍ଵରୂପ ।

ଶୁଭମୟ—ଶି. ବି. ମଙ୍ଗଳମୟ, ଶୁଭମୁହୂର୍ତ୍ତି—ବ. (କ.ଧା) ଶୁଭକଷ, ମଙ୍ଗଳୟତକ ଅତ୍ୟଳିଷ ମାତ୍ର ସମୟ, ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବିବାହାଦ କଲେ ଶୁଭତ୍ରୁଷ ।

ଶୁଭଯତ୍ତ(ତ)—ବ. (ଶତତ୍ରୁ) ମଙ୍ଗଳମୟ ।

ଶୁଭଯୋଗ—ବ. (କ.ଧା) ମଙ୍ଗଳମୟ ଯୋଗ ବା ସୁଯୋଗ ।

ଶୁଭଲକ୍ଷଣ—ବ. (କ.ଧା) ମଙ୍ଗଳମୟ ଚିତ୍ତ, (ପୁ. ବି. ବ. ଶ୍ରୀ) ସୁଲକ୍ଷଣ, ଶୁଭଲକ୍ଷଣଦୂର୍କ୍ଷା, (ସ୍ଵା) ଲକ୍ଷଣ ।

ଶୁଭବନ୍ଧୁ—କ୍ଲୀ. ବ. ମାଜାନିକ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ।

ଶୁଭବାଚକ—ବ. ଅଶ୍ଵାତ୍ର ବା ଅମଙ୍ଗଳ ସ୍ଵର୍ଗକ ଦେବ ବା ବାକ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରକାଶିତ ନ ହୋଇ ଶୁଭମୁହୂର ବାକ୍ୟ ଦ୍ଵାରା କୌଣସି ବିଷୟର ପ୍ରକାଶକ (ବାକ୍ୟ ବା ଭାଷା) ।

ଶୁଭବାଚନ—ବ. କଠୋର ବା ଅଶ୍ଵାତ୍ର ବିଷୟର କୋମଳ ବା ଶୁଭମୁହୂର ବାକ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରକାଶ ।

ଶୁଭବାନ—ପୁ. ବି. (ଶୁଭ + ବାନ) ଶୁଭବିଷୟ, ମଙ୍ଗଳମୟ ।

ଶୁଭବାସନ—ପୁ. ବ. (ଶୁଭ + ବାସନ) ଶିର୍ତ୍ତାନିମିତ୍ତ ମୁଖର ସୁଗନ୍ଧଜନକ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ଶୁଭଶାସ୍ତ୍ର—ପୁ. ବି. (ଶୁଭ + ଶାସ୍ତ୍ର + ଅ) ଶୁଭକର ବିଷୟରେ ସମାଗମ ।

ଶୁଭମୁହୂର—ବ. (କ.ଧା) ମଙ୍ଗଳମୟ ପ୍ରକଳ୍ପ, ଶୁଭମେହା ।

ଶୁଭମୁହୂରି—ଶି. ବି. (ଶତତ୍ରୁ) ଶୁଭବିଶିଷ୍ଟ, ଶୁଭମୁହୂରି ।

ଶୁଭମୁହୂରଦ—ବ. (କ.ଧା) ମଙ୍ଗଳମୟ ବା ଶୁଭକର ଶବର ।

ଶୁଭମୁହୂରକ—ବ. ମଙ୍ଗଳ ଜୀପନ, (ସ୍ଵା) ଶୁଭମୁହୂରକ ।

ଶୁଭମୁହୂରତ—ବ. ମଙ୍ଗଳ (ନା) ମଙ୍ଗଳଜୀପନ ।

ଶୁଭମୁହୂରତୀ—ସ୍ଵା. ବ. (ଶୁଭ + ମୁହୂର୍ତ୍ତ + ଅନ୍ + ରାତ୍ରି) ଦେଖାବିଶେଷ, ଦୁର୍ଗା, ମଙ୍ଗଳା ।

ଶୁଭସ୍ୟଶୀୟ—(ପ୍ରବଚନ) ଶୁଭକାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅନ୍ତର ବିଳମ୍ବେ କରିବା ବିଧେୟ ।

ଶୁଭସ୍ତ୍ର—ବ. ଯାଜମ୍ପରର ବିରଜାଦେଶୀ ଓ ବିରଜନାକାରୀ ପାକାଯିବା ପ୍ରଥମ ଶୁଭମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପୋତାଯିବା ଖୁଣ୍ଟି ପାନରେ ପାକାଯିବା ପ୍ରଥମ ଶୁଭମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପୋତାଯିବା ଖୁଣ୍ଟି ।

ଶୁଭସ୍ତ୍ରଳୀ—ସ୍ଵା. ବ. (ଯକ୍ଷକୁମାର, ମଙ୍ଗଳକରୁମ୍ବି) ।

ଶୁଭସ୍ତ୍ରା—ସ୍ଵା. ବ. (ଶୁଭ+ତ୍ରୁତି+ଅ) ଶୋଭା, କାନ୍ତି, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଗୋବିନ୍ଦା, ଶମୀ, ପ୍ରିୟାଙ୍କୁ, ଦେବପତ୍ର, ଶେତବତ, ଛୁମ୍ବି, ନଦୀଭେଦ, ପାଖଶକ୍ତି ସଂଖୀବିଶେଷ, ଅଗ୍ନିର ରକ୍ଷିତ ସ୍ତ୍ରୀ, ବିଶ୍ଵଲେଚନା, ଶେତ ଦୂଷା, ପିତ୍ରଗଣାଗ, ଅକାନବନ୍ଧ, ଶର୍ପି ।

ଶୁଭକାଞ୍ଚ୍ଚି—ବ. (କ.ଧା) କଲ୍ପନାକାମନା ।

ଶୁଭକାଞ୍ଚ୍ଚି—ପୁ. ବି. ଶୁଭ କାମନା କରେ, (ସ୍ଵା) ଶୁଭକାଞ୍ଚ୍ଚିଣୀ ।

ଶୁଭକାଞ୍ଚ୍ଚି—ସ୍ଵା. ବ. ଭୂର ଅର୍ଥାଳା ।

ଶୁଭଗମ—(ଶୁଭ + ଆ + ଗମ + ଅ) ହିତକର ବିଷୟରେ ସମାଗମ ।

ଶୁଭଗମନ—ବ. (କ.ଧା) ମଙ୍ଗଳଜନକ ଆଗମନ ।

ଶୁଭଗଣ—ବ. (କ.ଧା) ସୁନ୍ଦର ଅନୟବୁଦ୍ଧି, (ପୁ. ବି. ବ. ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦରଭବିଷ୍ୟ

ଶୁଣି—ବ. (ଶୁଣ + ଶ.ଲ) ରହୁ, ତମ୍ଭା ।
ଶୁଣୁକ—ବ. (ଶୁଣୁ + କ) ଜଳଜନ୍ମୁ-
ଦିଶେଷ, ଶିଶୁମୂରି ।

ଶୁଣୁମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମାଉ ଶୁଣୁକ ।
ଶୁଣୁବାନ—ୟୁ. ବି. (ଶୁଣୁ + କ.ବସ୍)
ଯେ ଶୁଣିଅଛି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୁଣୁଷୀ ।

ଶୁଣୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶୁଣୁ + ସନ୍ + କ.ଜ୍ଞମ)
ମାତା, ଜନନୀ ।

ଶୁଣୁଷକ—ୟୁ. ବି. (ଶୁଣୁ + ସନ୍ + କ
ଅକ) ଶୁଣୁଷକାଶ, ସେବାକାଶ
ମନୋଯୋଗକାଶ, ଆଙ୍ଗପାଳକ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶୁଣୁତ୍ତିକା, (ୟୁ. ବି) ସେବକ ।

ଶୁଣୁଷଣ(ଶା)—ବ. (ଶୁଣୁ + ସନ୍ + ଅନ
+ ଥା) ସେବା, ପରିଚେତ୍ୟା, ଶୁଣିବାର
ଚାହୁଁ ।

ଶୁଣୁଷା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶୁଣୁ + ସନ୍ + ଅ +
ଆ) ସେବା, ପରିଚେତ୍ୟା, ଶୁଣିବାର
ଚାହୁଁ, କଥନ ।

ଶୁଣୁଷିତ—ୟୁ. ବି. (ଶୁଣୁ + ସନ୍ + ମୀ.
ତି) ପରିଚେତ୍ୟାପ୍ରାପ୍ତ, ସେବତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶୁଣୁଷିତି ।

ଶୁଣୁଷିତଦ୍ୟ—ୟୁ. ବି. (ଶୁଣୁ + ସନ୍ +
ମୀ.ତିଦ୍ୟ) ଶୁଣୁଷାଯୋଗ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶୁଣୁଷିତବ୍ୟା ।

ଶୁଣୁଷିତା—ୟୁ. ବି. (ଶୁଣୁ + ନ୍ଦି +
କ.ତ୍ତ) ଶୁଣୁଷାକାଶ, ସେବାକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶୁଣୁଷିତି ।

ଶୁଣୁଷିତୀ—ୟୁ. ବି. (ଶୁଣୁଷିତ + ନ୍ଦି)
ସେବାକାଶ, ଶୁଣୁଷାକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶୁଣୁଷିତି ।

ଶୁଣୁଷୁ—ୟୁ. ବି. (ଶୁଣୁଷୁ + କ.ତ୍ତ)
ସେବା କରିବାକୁ ରହୁନ୍ତି, ଶୁଣିବାକୁ
ରହୁନ୍ତି, ଆଙ୍ଗପାଳକ ।

ଶୁଣୁଷେଣ୍ୟ—ବ. ମନୁଷ୍ୟ ଯ ହା ଆଦ-
ରର ସହିତ ଶୁଣେ, ଶୁଣୁଷାର୍ଥ ।

ଶୁଣୁଷୁ—ୟୁ. ବି. (ଶୁଣୁଷୁ + ମୀ.ଯା)
ସେବାର ଯୋଗ୍ୟ, ସେବିତବ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶୁଣୁଷ୍ୟ ।

ଶୁଷ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଶୋଷ, ତୃଷ ।

ଶୁଷ(ଶ୍ରୀ)—ବ. (ଶୁଷ + ଶ.ଅ, ରି) ଶୋଷ
(କ.ଅ, ରି) ଗର୍ତ୍ତ, ଛିଦ୍ର, ବିଳ, ଗୁଡ଼ା,
ଶୁଷିଯିବା ।

ଶୁଷଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶୁଷନୁଷୁଆ ଶାରୀ ।
ଶୁଷାଇବା—ଶା.କ୍ରି. ଶୋଷାଇବା ଦେଖ ।

ଶୁଷି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶୁଷ + କ.ଇ) ଶୋଷ,
ଦର୍ଶନ ମଧ୍ୟ ଛିଦ୍ର ।

ଶୁଷିର—କ୍ଲୀ. ବ. (ଶୁଷ + କ.ଇର) ଶାତ,
ବିବର, ରକ୍ତ, ବଣୀପ୍ରକ୍ରିତ ବାଦ୍ୟ,
ଅନ୍ତି, ମୁଷିକ, ବାୟୁ, (ବି) ଛିଦ୍ରମୁକ୍ତ ।

ଶୁଷିର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶୁଷିର + ଥା) ନଦୀ-
ବିଶେଷ, ନଳିନୀମକ ଗନ୍ଧତ୍ରବ୍ୟ ।

ଶୁଷିଳ—ୟୁ. ବ. (ଶୁଷ + କ.ଇଲ) ବାୟୁ
ପରନ ।

ଶୁଷିବା—ଶା. କ୍ରି. ଶୋଷିବା ଦେଖ ।

ଶୁଷି—ବି. (ଶୁଷ + କ.ତି) ନିର୍ଜଳ, ଶୁଷିଲ
ଶୀଶ, ମରସ, ଶୀର୍ଣ୍ଣ, ରକ୍ଷଣ, (ଲ.ଅର୍ଥ)
ଅନେହିକ, ନିଷଳ, ନିରାରକ, ବିରସ,
ଅପ୍ରେଯୋଜନୀୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୁଷା, (କ୍ଲୀ.ବି)
କୁଷାଗ୍ରହ ।

ଶୁଷିକଣ୍ଠ—ବି. ଶାକଣ୍ଠ ପିପାସା-
ତୁର, (ଶି-କ.ଧା) ଯେଉଁ କଣ୍ଠରୁ ଛେପ
ଆଦି ଶୁଷିଯାଇଥାଏ ।

ଶୁଷିକଳହ—ବି. (କ.ଧା) ବୃଥା ବା ଅନ୍ତେ-
ବୁକ କଳହ ବା ବିବାଦ ।

ଶୁଷିଗୋମୟ—ବି. ଶୁଷିଲଗୋଦର ।

ଶୁଷିକର୍ତ୍ତ—ବ. (କ.ଧା) ବୃଥା, ବିତଣ୍ଣ ।

ଶୁଷିତା(ହ)—ବି. (ଶୁଷିତ + ତା) ଶୁଷି-
.ଭବ, ଶୁଷାବଦ୍ୟ । [ପ୍ରତିତି ।

ଶୁଷିପାନ—ବ. ଜଳଶୁନ୍ୟ ତରକାରି

ଶୁଷିପାୟ-ବି. ପ୍ରାୟରେ ଶୁଷି, ପାୟ ମାରି

ଶୁଷିମୟ୍ୟ—ବ. ଶୁଷିଲମାତ୍ର, ଶୁଷିଆ ।

ଶୁଷିମାୟ—କ୍ଲୀ. ବ. ଶୁଷିଲମାୟ ।

ଶୁଷିରେବକଣ୍ଠ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ମାତୃକାବିଶେଷ,
ବାଳଗୁଡ଼ିବିଶେଷ ।

ଶୁଷିଲ—ବି. (ଶୁଷ + ଲ) ଅମିଷ, ମାୟ,

ଶୁଷିଲମାୟ, (ୟୁ. ବି) ଅମିଷଭାଙ୍ଗ,

(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୁଷିଲା ।

ଶୁଷିଲୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶୁଷିଲ + ରି) ଶୁଷି

ମାୟ, ଶୁଷିଲ ମାୟ ।

ଶୁଷିତୁଷ—ବ. ଧର୍ମଗର, ଶୁଷିଲ ଚଛ ।

ଶୁଷିତେର—ବ. ଉଦେଶ୍ୟଶୁନ୍ୟ କଳହ,
ଆହେତୁକ ଶହୁତା ।

ଶୁଷିତ୍ରଣ—ବ. କାଶ, ବିଣ୍ଣି ।

ଶୁଷାଙ୍ଗ—ୟୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସ୍ଵେତ ଶୁନ୍ୟ
ଅବସ୍ଥା ବିଶିଷ୍ଟ, ମରସ ଦେହ, ଶାର୍କ୍ଷ-
କାମ୍ପ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୁଷାଙ୍ଗୀ, (ବି-କ.ଧା) ଧର
ବୁଷ, ଶାର୍କ୍ଷିତେହ, ସ୍ଵେତଶୁନ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ।

ଶୁଷାଙ୍ଗୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶୁଷାଙ୍ଗ + ଅନ୍ତି + ରି)
ବ.ଶ୍ରୀ; ଶୋଧିକା, ଶୋଧସାପ ।

ଶୁଷାଦ୍ର—କ୍ଲୀ. ବ. (ଶୁଷାନ୍ତିର) ଶୁଷି,
(ବି) ଶୁଷିଲ ଓ ଡେବା ।

ଶୁଷାଶ୍ଵ—ୟୁ. ବ. ସମୁଦ୍ରଫେନ, (କି.)
ଶୁଷା ଓ ଅଶୁକ ।

ଶୁଷାକୁତ—ବି. (ଶୁଷାନ୍ତି + ବିତି)
ଶୁଷାଯାଇଥବା ଓଡା (ପଦାର୍ଥ) ।

ଶୁଷା—ବ. (ଶୁଷ + କ.ଶ) ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଅନ୍ତି,
ବଳ ।

ଶୁଷି—ବ. (ଶୁଷ + କ.ମ) ତେଜ, ପରି-
କ୍ଷମ, ବଳ, ଅନ୍ତି, ସୂର୍ଯ୍ୟ, ବାୟୁ ଚିନ୍ତକ
ବୁଷ, ପରୀ, ଅଳିଟି ।

ଶୁଷା—ବ. (ଶୁଷ + କ.ମନ) ଶୁଷ ଦେଖ ।

ଶୁକ—ବ. (ଶୋ + କ.ତିକ) ଶୋଧ, ଶାଥାନ-
ଦିର ଶୁକ, ଦୟାଶୋ, କେଶଶୋ ।

ଶୁକକ—ବି. (ଶୁକ + କ) ଯବ, ସଥାନ,
ବର୍ଷାରୁ, ରଥ, ଶାରିଗ୍ରୁ ଜଳିଯ-
ପଦାର୍ଥବିଶେଷ, ରମଧାର ।

ଶୁକକଟ—ବ. (ଶୁକ + କଟ) ଶମ୍ପାନ୍ତିଆ
ଶୁକଜ—ବ. ଯବକାର ।

ଶୁକଧ—କ୍ଲୀ. ବ. ଅଶ୍ରୁଶୁନ୍ୟ ଶଦ୍ୟ,
ଯେଉଁ ଶଦ୍ୟର ଅଗରେ ଅଶ୍ରୁ ଶୁକ
ଆଏ ।

ଶୁକପଦ—ବ. ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଯାପ ।

ଶୁକପାକ—ବ. ଯବକାର ।

ଶୁକପଟ୍ଟି(ତ୍ରୀ)—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶୁକଶିମୀ,
ବାଇଢିକ ।

ଶୁକର—ୟୁ. ବ. (ଶୁକ + କ.ଅ)

ବରହ, ପୁଷ୍ଟି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୂନ୍ୟ !
ଶୂନ୍ୟରକନ୍ଦ—ବି. ବାହୁମାନନ୍ଦ ।
ଶୂନ୍ୟରତ୍ନ—ପୁଂ. ବି. କ୍ଷେତ୍ର ଗୋପ-
ଶିଶେଷ, ଚର୍ମ-ସାରବନ୍ଦଶେଷ, ବାରହା-
ଦାଢ଼ ବୃଣା ।
ଶୂନ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶୂନ୍ୟର+ରୁ) ବାହୁମାନ-
କନ୍ଦ, ବୃକ୍ଷଦାରକ, ମାଛ କାରୁଦ୍ଧା କା-
ପୁଷ୍ଟି ।
ଶୂନ୍ୟରେଷ୍ଟ—ପୁଂ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) କେଣ୍ଟୁର,
ମୁଖ୍ୟ, ଟାଙ୍କିମୁଳ, (ବିଂ) ଶୂନ୍ୟରତ୍ନୀ
ଦ୍ରୁବ୍ୟମାତ୍ର ।
ଶୂନ୍ୟକଳ—ଦ୍ୱା. ବି. (ଶୂନ୍ୟ+କଳ+ଅ)
ଦୁର୍ବିମାତ୍ରାଶ୍ଵ, ଦୁଷ୍ଟ ଘୋଡ଼ା ।
ଶୂନ୍ୟବତ୍ତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ରୁମ. (ଶୂନ୍ୟ+ବତ୍ତ+ରୁ)
ଶୂନ୍ୟମୁକ୍ତା, (ବି) ବୋର୍ଡିଙ୍ ।
ଶୂନ୍ୟମୀମ୍ୟ(ମ୍ୟ, ମ୍ୟୀ)—ବି. (କ.ଧା) ବାରତିଙ୍କ
ଶୂନ୍ୟକର—ଦ୍ୱା. ବି. (ଶୂନ୍ୟ+କର+ଅଫିଚି-
କାରକ, ଯେ ବର୍ଣ୍ଣିତ କରେ ।
ଶୂନ୍ୟ—ବି. (ସୁର+ମ) ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଵୀପ, ସବୁ,
ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଵୀପ, ପତଳା, କୁଦ୍ରିମ, ପାରମାର୍ଥିକ
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୂନ୍ୟା, (ସ୍ଵା. ବି) କୃତକ, ଅନ୍ଧାରୀ
ଶୂନ୍ୟପର୍ଣ୍ଣ—ବି. ମୁନାରିଗଛ ।
ଶୂନ୍ୟ—ବି. (ଶୂନ୍ୟ+କ.ର) ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ
ମନ୍ଦରେ ଆଚତମ ବା ଚର୍ବିରୁରୁଷ୍ଟ ତାପ ।
ଶୂନ୍ୟକ—ଶା. ବି. ବାମଚନ୍ଦ୍ରଜନ୍ମାର ନିହତ
ଜଣେ ଶୂନ୍ୟ ମୁନୀ, ମେଲୁକ, (ହ-ବି)
ମୁଲ୍ଲକଟିକନାମକ ସମ୍ମତ ନାଟକର
ପ୍ରସେତ ରଜାଙ୍କ ନାମ, କାନ୍ଦମୁଖ
ଉପନ୍ୟାସ ବର୍ଣ୍ଣିତ ରଜ୍ଜମୁଖର ରଜା ।
ଶୂନ୍ୟକଣ୍ଠକ—ବି. ଫେନିରତ୍ନ ।
ଶୂନ୍ୟକର୍ମ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶାସ୍ତ୍ରନିଦିଷ୍ଟ
ଶୂନ୍ୟର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକାରୀୟ (ୟଥା-କ୍ରାନ୍ତିଶା
ଆଦି ଦ୍ୱିନାତଙ୍କ ସେବା) ।
ଶୂନ୍ୟକୃତ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶୂନ୍ୟର
କର୍ତ୍ତବ୍ୟକର୍ମ ।
ଶୂନ୍ୟଜନ୍ମ—ପୁଂ. ବି. ଶୂନ୍ୟବର୍ଣ୍ଣରେ
ପାହାର ଜନ୍ମ, ଯେ ପରଜନ୍ମରେ
ଶୂନ୍ୟହୋଇ ଜନ୍ମି ଅଛି, ନିକୃଷ୍ଟଜନ୍ମା ।
ଶୂନ୍ୟଧର୍ମ—ବି. ଶୂନ୍ୟକର୍ମ ଦେଖ ।

ଶୂନ୍ୟପିୟ—ଦ୍ୱା. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ପଲାଣ୍ଟ,
ପିଆଳ, (ବିଂ) ଶୂନ୍ୟର ପିୟ ଦ୍ରୁବ୍ୟ-
ମାତ୍ର ।
ଶୂନ୍ୟପ୍ରୟେୟ—ପୁଂ. ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ଶୂନ୍ୟ-
ପହିର ସ୍ଥାନୀ ।
ଶୂନ୍ୟରୁଷୀଷ—ବି. ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ଯହିଁରେ
ଅଧିକାଂଶ ଶୂନ୍ୟ ଥାଆନ୍ତି ।
ଶୂନ୍ୟମୁନୀ—ବି. ଉପସାରେ ନିରତ
ଶୂନ୍ୟ, ମୁନୀବତ୍ର ଉପୋନିରତ ଶୂନ୍ୟ ।
ଶୂନ୍ୟମାଜକ—ପୁଂ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଯେତୁଁ
ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶୂନ୍ୟର ପୌରେହତ୍ୟ କରେ ।
ଶୂନ୍ୟସେବନ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶୂନ୍ୟର
ରୁକ୍ଷର କରିବା ।
ଶୂନ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶୂନ୍ୟ+ଆ) ଶୂନ୍ୟ-
କାନ୍ତାସ୍ତ୍ରା ସ୍ତ୍ରୀ ।
ଶୂନ୍ୟଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶୂନ୍ୟ+ଆମା)
ଶୂନ୍ୟପହାଁ । [ଅନ୍ତର୍ଭାବ ।
ଶୂନ୍ୟନ୍ତ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଶୂନ୍ୟସମିକ
ଶୂନ୍ୟଭ୍ୟ—ଦ୍ୱା. ବି. ଶୂନ୍ୟବେଶ
ଦେଖ ।
ଶୂନ୍ୟଶ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରିୟକୁତ୍ୱ
ଶୂନ୍ୟବେଦନ—ବି. (ଶୂନ୍ୟ+ଆବେ-
ଦନ) ଶୂନ୍ୟକୁ ବିବାହ କରିବା ।
ଶୂନ୍ୟବେଶ—ଦ୍ୱା. ବି. (ଶୂନ୍ୟ+ଆ+
ବିଦ୍ୟୁତ+କ.ରନ୍) ଶୂନ୍ୟ ବିବାହକାଶ
(ଦ୍ୱିଜାନ୍ତପୁରୁଷ) ।
ଶୂନ୍ୟପୁତ୍ର—ଦ୍ୱା. ବି. ଦ୍ୱିଜାତ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ
ପରଣୀଙ୍କ ଶୂନ୍ୟ ରେତାତ ସୁତ ।
ଶୂନ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶୂନ୍ୟ+ରୁ)
ଶୂନ୍ୟପହାଁ ।
ଶୂନ୍ୟ—ଶା. ବି. ଶୂନ୍ୟ, ପଞ୍ଚା, କରଣ-
ରହତ, ନିଷ୍ଠଳ, ମିଥ୍ୟା, ନିର୍ଜନ, (ବି)
ଶୂନ୍ୟରାଶି, ଭିତରେ କରୁ ନ ଥିବା
ଆବସ୍ଥା ।
ଶୂନ୍ୟ—ବି. (ଶ୍ରୀ+କ.ର) ପୁନ୍ତିଥିବା,
ବୁଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତି ।
ଶୂନ୍ୟନ୍ତ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ଅଧ୍ୟ.ତ) ମାଂସର
ହାଟ, କଂସେଇ ଦୋକାନ, ପ୍ରାଣିବିଧ,
ପଣ୍ଡିକା, କାନ୍ଦମୁଖୀ, ପ୍ରାନ୍ତ, ଯେଉଁ

ବସ୍ତୁଦ୍ଵାରା ଜୀବହତ୍ୟର ସମ୍ମାବନା ଥାଏ-
(ୟଥା-ଦେଖି, ଶିଳ, ଗୁରୁତ୍ୱ, ଚାଲ
ଜଳକୁମ୍ବାଦି) । [ବର୍ଣ୍ଣିତ ।
ଶୂନ୍ୟବତ୍ର—ଶି. ବି. (ଶ୍ରୀ+ବତ୍ର)
ଶୂନ୍ୟନ୍ତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶୂନ୍ୟନ୍ତ ଦେଖ ।
ଶୂନ୍ୟବାନ—ପୁଂ. ବି. (ଶୂନ୍ୟ+ବାନ)
କଂସେଇ ।
ଶୂନ୍ୟ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ରନ୍+ଯ) ଆକାଶ,
ବାୟୁ, ବାୟୁ ବା ଅନ୍ୟ ବସ୍ତୁରହିତ
ଶିଳ ପ୍ରାନ୍ତ, ରିକ୍ତଗାୟତ୍ରକ ବିନ୍ଦୁ, '୦',
ସଂଖ୍ୟା ନଥବାର ପରିଗ୍ରହୀକ ମଣିଲ,
ଅଭାବ, ରକ୍ତତା, ନିର୍ଜନ, ନିଷ୍ଠବ୍ଦ, ରୁକ୍ଷ, ଅନବ-
ପ୍ରିତି, ବିଷ୍ଣୁ, ଅପକ୍ଷପାତା, କପଟତା-
ସାନ, ନିରଥକ, (ଶି.ବି) ବିନ୍ଦୁ ।
ଶୂନ୍ୟକ—ବି. ଶୂନ୍ୟ+ସାର୍ଥେ.
କ) ଶୂନ୍ୟ ଦେଖ ।
ଶୂନ୍ୟକୁମ୍ବ—ବି. (କ.ଧା) ଜଳ ନ ଥିବା
କଳଣ, ରୁକ୍ଷ ମଠିଆ ।
ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭ—ପୁଂ. ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର
ଭିତର ପର୍ମା, ଭୁକ୍ତ, ମୁଖ୍ୟଲୋକ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭ ।
ଶୂନ୍ୟଗୁହ—ବି. ଶାଲିପର, ସିଳନ ବା
ପରବାରମ୍ଭନ ଗୃହ, ପହୁଚିଶାନ ଗୃହ,
ଜଳମ୍ବନ ଗୃହ ।
ଶୂନ୍ୟଚର—ପୁଂ. ବି. (ଶୂନ୍ୟ+ଚର+
କ.ଅ) ଶୂନ୍ୟଗୁହ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶୂନ୍ୟଚରୀ ।
ଶୂନ୍ୟଗୁଷ୍ଠ—ପୁଂ. ବି. (ଶୂନ୍ୟ+ଗୁଷ୍ଠ+
କରନ୍) ଆକାଶବିହାରୀ, ଯେ ଆକା-
ଶରେ ବିଚରଣକରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ବୁରଣୀ,
(ବି) ଗଣୀ, ଦେବତା, ରାଷ୍ଟ୍ର ।
ଶୂନ୍ୟତ୍ୱକଣ୍ଠ—ଶା. ବି. ମଲ୍ଲମାନଙ୍କର ବ୍ୟାୟାମ
ବିଶେଷ, ମାକଡ଼ିଚିତି ।
ଶୂନ୍ୟତ୍ୱକଣ୍ଠ(ହୁ)—ବି. ଶୂନ୍ୟତ୍ୱକଣ୍ଠ, ଜଗତିକ-
କଣ୍ଠକ ଅତ୍ୱିଷ୍ମନତା, ରକ୍ତତା, ପଞ୍ଚ-
ଭୂତ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଭାବ ।
ଶୂନ୍ୟତ୍ୱକଣ୍ଠ—ବି. (କ.ଧା) ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟବାନ

ଦୁଷ୍ଟ, ଆକାଶରେ ସ୍ଥାପିତ ଦୁଷ୍ଟ ।
ଶୂନ୍ୟପଥ—ବ. (ଗତତ) ଆକାଶମାର୍ଗ,
ଆକାଶ ।
ଶୂନ୍ୟପାଳ—ୟ. ବି. ସହଯୋଗୀ, ଯେ
ଅଛୁଟୀ ଭବେ ପରର କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ।
ଶୂନ୍ୟପଣ୍ଡଳ—ବ. ଆକାଶମଣ୍ଡଳ ।
ଶୂନ୍ୟମଧ୍ୟ—ବ. ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭ ଦେଖ, (ବି)
ନଳଚଢୀ ।
ଶୂନ୍ୟମନ୍ୟ—ୟ. ବି. ଅମନୋଯୋଗୀ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୂନ୍ୟମନ୍ୟ ।
ଶୂନ୍ୟମୟ—ଗ୍ର. ବି. ଏକବାରିକ୍ ଶୂନ୍ୟ,
ସମ୍ମୂଳୀ ରୂପେ ନିର୍ଜନ ।
ଶୂନ୍ୟମାର୍ଗ—ବ. (ଗତତ) ଶୂନ୍ୟପଥ,
ଆକାଶମାର୍ଗ ।
ଶୂନ୍ୟମୁଖ—ବ. (କ.ଧା) ବିଷତ୍ର ବଦନ,
(ୟ. ବି-ବ. ଶ୍ରୀ) ବିଷତ୍ର ବଦନବିଷିଷ୍ଟ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୂନ୍ୟମୁଖୀ ।
ଶୂନ୍ୟମୂଳ—ବ. ଉତ୍ତିଷ୍ଠନ, (ବି) ସେନା-
ସଙ୍କଳିତଶେଷ ।
ଶୂନ୍ୟରୂପ—ଗ୍ର. ବି. ଯୋଗ ସାଧକର
ଭୂମଧ୍ୟରେ କଞ୍ଚିତ ନୃତ୍ୟ ।
ଶୂନ୍ୟବାଦ—ବ. (ନ୍ୟୟ) ଏ ଜଗତ ଶୂନ୍ୟ
ଅଟେ ଅର୍ଥାତ୍ ଏଥରେ କିଛିମାତ୍ର ସହି-
ନାହିଁ ଏବଂଭୂତ ମତ, ନାହିଁ କତା ।
ଶୂନ୍ୟବାଦୀ—ୟ. ବି. ନାତ୍ରିକିବିଶେଷ
ମହାଯାନ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ, ମାଧ୍ୟମକ, ବୌଦ୍ଧ-
ମତବଳ୍ମୀ । [ଯାନ ।
ଶୂନ୍ୟବିମାନ—ବ. ଆକାଶଯାନ, ବୈଷମ-
ଶୂନ୍ୟବିହାର—ବ. ଆକାଶ ମାର୍ଗରେ ଭ୍ରମଣ
ଶୂନ୍ୟବ—ବ. ଆକାଶରୁ ଜାତ ଶବ୍ଦ ବା
ଧ୍ୱନି । [ସ୍ଥାନ ।
ଶୂନ୍ୟବ୍ୟାନ—ବ. (କ.ଧା) ଜାଲ ବା ଚିକ୍-
ଶୂନ୍ୟବ୍ୟର—ବ. ଶୂନ୍ୟନାଶକ, (ବି)
ଆଲୋକ, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ।
ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ—ବ. (କ.ଧା) ରକ୍ତହସ୍ତ, (ୟ.
ବି-ବ. ଶ୍ରୀ) ନରନ, ଚକ୍ରହସ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ରକ୍ତହସ୍ତା ।
ଶୂନ୍ୟହୃଦୟ—ବ. (କ.ଧା) ଅମନୋଯୋଗ,
ବିଷତ୍ରମନ, (ୟ. ବି-ବ. ଶ୍ରୀ) ଅମନୋ-

ଯୋଗୀ, ଅତି ଦୁଃଖଭୂତ, ଅସନ୍ନଗ୍ରହ,
ନିଷ୍ପାପତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୂନ୍ୟହୃଦୟ ।
ଶୂନ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶୂନ୍ୟ+ଥା) ଶୂନ୍ୟର
ସ୍ଥାନିକ, ବନ୍ଧୁ, (ବି) ନଳଚଢୀ, ବନ୍ଧୁଯା ସ୍ତ୍ରୀ,
ନାଗଫେଣିଆ ଗଛ ।
ଶୂନ୍ୟାଳୟ—ୟ. ବ. ନିର୍ଜନମୁହ ।
ଶୂନ୍ୟାଗାର—ବ. ଶୂନ୍ୟଭୂତ ଦେଖ ।
ଶୂନ୍ୟେଶ୍ଵରୀ—ଗ୍ର. ହି. ବି. ବିନା
ନିର୍ଦ୍ଦେଶ୍ଵୀ ବା ପତିଦୂଶ୍ୟମାନ କାରଣରେ,
ଭ୍ରମି ଶର୍କର ନ କର, ଆକାଶ ମାର୍ଗରେ ।
ଶୂପ—ବ. ସୂପ ଦେଖ, ଡାନି ।
ଶୂପକାର—ୟ. ବ. (ଶୂପ+କୁ+ଅ)
ପାତକ, ଶୂନ୍ୟାର, ପୂଜାଭାର, ରେଷେଷ୍ୟା ।
ଶୂମ—ୟା. ବି. ଲେଖ, କୃପଣ,
ବିଷ୍ୟକୁଣ୍ଠ ।
ଶୂମୁମାନ—ବି. (ଶୂ+କ.ମାନ) ଯାହା
ଫୀତ ହୋଇଥିଲୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୂମୁମାନା ।
ଶୂର—ବ. (ଶୂ+କ.ଅ) ସୂର୍ଯ୍ୟ, ନମ୍ବୁ
ଦେବଙ୍କ ପିତା, ଶୂରସେନ, ସାହୁତିକ
ବନ୍ଧୁ, ସିଂହ, ଶୂରକ, ଧଳା ତିତା,
ସାଲଗର୍ହ, କେଉଁଠ, ମସ୍ତର, ଅର୍କବୃକ୍ଷ,
(ୟ. ବି) ଶାର, ସାହୁପୀ, ବଳବାନ୍,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୂରୁ ।
ଶୂରଶ—ୟ. ବ. (ଶୂର+କ.ଅନ)
ଓଲୁଆ, ଫଣଶଶା ଗଛ ।
ଶୂରତା(ହ)—ବ. ଶାରହ, ପରମମ,
ବଳ, ସାହସ ।
ଶୂରଦେଖ—ଗ୍ର. ବ. ଶାନ୍ତିୟମାନଙ୍କର
ବିଶେଷାଧିକରଣ ।
ଶୂରପର୍ବୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଗତତ) ଶାର ଭାରୀୟା ।
ଶୂରପୁରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଅଧିତ ।
ଶୂରପ୍ରତାପମସ୍ତୁନ୍ତ ବାହାଦୁର—ଗ୍ର. ବି.
ତେଜାନାଳର ଭୂତପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ଶାର
ଶୂରଭୂ(ମି)—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଉତ୍ସମେନଙ୍କ କନ୍ଧା ।
ଶୂରମାଙ୍ଗ—ୟ. ବି. (ଶୂର + ମନ୍ତ୍ରନ)
ଯେ ନିଜକୁ ଶାର ଦେବି ମନେ
କରେ । [ବଜବନ୍ଧ ।
ଶୂରବକ୍ଷ—ଦିଲ୍ଲୀର ଗୋଟିଏ ପଠାଣ
ଶୂରବନ୍ଧ—ଶାରୀର ପେଟମର, ମୁଖ, ପତାକା;
ଶୂରବନ୍ଧ—ଗ୍ର. ବି. ବଳିଷ୍ଠ, ବଳଶାଳୀ ।

ଶ୍ରୀଶୂଳ, ବ୍ୟଥା, ଗର୍ଭ ଯତ୍ନା, ପ୍ରସବ-
ବେଦନା, ଶାଶ୍ଵତ ଶଳାକାରିଣି ସ୍ତ୍ରୀ
ବେଧକାସୁଚିଶେଷ, ଲୁହାର ଜାଳା,
ଲୌହଶଳାକା, ବଢ଼ୁର୍ମାତ୍ରା, ଏକମୁନାଆଦ,
ଅଶୁଭକର ଯୋଗବିଶେଷ, ଦିକଶୂଳ
ଚିତ୍ତ, ମୁନିବିଶେଷ, ଜ୍ୟୋତିଷେକ
ଚିତ୍ତମ୍ବାଦ ଯୋଗ ମଧ୍ୟରୁ ୫ମ ଯୋଗ,
(ବିଂ) ଅପ୍ରିତିକର ବା ବାଧାନିନକ।

ଶ୍ରୀଲକ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ଲକ)ଦୁଷ୍ଟ ଯୋଡ଼ା ।
ଶ୍ରୀଲଗବୁ—ବି. ଶ୍ରୀ ଓ ଗୋବିଷ୍ଣିଷ୍ଠ,
(ତି) ଶିବ ।

ଶ୍ରୀଲଗବୁ—ପୁ. ବି. ଶି ବ ।

ଶ୍ରୀଲଗବୁ—ପୁ. ବି. ମହାଦେବ ।

ଶ୍ରୀଲଗବୁ—କ୍ଲୀ. ବି. ମଣ୍ଡ଼ର, ଲୁହା
ମଳର ଚୂଳା, ଲୁହା ଚୂଳା ।

ଶ୍ରୀଲଗବୁ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ଲଗବୁ+କ.ଅ)
ଶ୍ରୀଲଗବେଗକାଶକ, ଶ୍ରୀ ନିବାରକ,
(ଶ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଲଗ୍ନୀ, (ବି) ଶ୍ରୀମୁଖବୁଷ ।

ଶ୍ରୀଲଗ୍ନୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସର୍ବକାର, ସାକମାଟି ।

ଶ୍ରୀଲଗ୍ନୀ—ବି. ଶ୍ରୀରେ ବସି ମରିବା
ପାଇଁ ଅପସାଧିକୁ ଦିଆଯିବା ସାଜଦି ।

ଶ୍ରୀଲଗ୍ନୀ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ+ଲଗ୍ନୀ+
କ.କ୍ଲୀ) ହିଙ୍କୁ ।

ଶ୍ରୀଲଗନ୍ଧନୀ—ପୁ. ବି. ମହାଦେବ, ଶିବ ।

ଶ୍ରୀଲଗନ୍ଧର—ପୁ. ବି. ଶ୍ରୀପାଣି ଦେଖ,
(ଶ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଲଗନ୍ଧର ।

ଶ୍ରୀଲଗନ୍ଧର—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ+ଲଗ୍ନୀ+
ଛନ୍ଦ) ଶ୍ରୀପାଣି ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ)ଧାରିଣୀ ।

ଶ୍ରୀଲଗନ୍ଧର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ରୀ+ଲଗ୍ନୀ+ଷ୍ଟ୍ରୀ+କ.
କ୍ଲୀ)ଦୁର୍ଗା, (ପୁ. ବି.)ଶି ବ, (ପୁ. ଶ୍ରୀ. ବି)
ଶ୍ରୀଲଗନ୍ଧର ଦେଖ ।

ଶ୍ରୀଲନାନୀ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶ୍ରୀ+ଲନାନୀ+
ଅନ) ସୌବିର୍ଲବଣୀ, ହିଙ୍କୁ, ପୁଷ୍ପର
ମୂଳ । [(ବି) ହିଙ୍କୁ ।

ଶ୍ରୀଲନାନୀ—ପୁ. ବି. ଶ୍ରୀଗୋଗ ନାଶନ,

ଶ୍ରୀଲନାନୀ—ପୁ. ଓ ଶ୍ରୀ. ବି. (ବି.ଶ୍ରୀ)
ଶ୍ରୀଲନାନୀ, (ପୁ. ବି) ମହାଦେବ, ଶିବ,
(ଶ୍ରୀ. ବି) ଦୁର୍ଗା ।

ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ—ପୁ. ଓ ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ରୀ+ଲନ୍ତର୍ମୁଖ)

ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ, (ପୁ.ବି) ଶିବ,
(ଶ୍ରୀ.ବି) ଦୁର୍ଗା ।

ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପେଟମର ରୋଗ
ଆମ୍ବମଣ କରିବା । [ବିଶେଷ ।

ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ—ବି. ଜ୍ୟୋତିଷେକ ଯୋଗ
ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ—ବି. ଉଦର ଯୋଗବିଶେଷ,
ପେଟମର ରୋଗ ।

ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ—ବି. (ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ)ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ ବିକ ।

ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ—ଶ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା)ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ,
ଗର୍ଭବେଦନା, ଅତ୍ୟନ୍ତ କଷ୍ଟଦୟକ
ବ୍ୟଥା । [ଦେଖ ।

ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ—ଶ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା)ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ
ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ)ଏଣ୍ଟର୍ଗ୍ରେନ୍ଡ୍
ଗବରନ୍ର ।

ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ—ବି. ଏକପ୍ରକାର ଯବଧାନ ।
ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ—କ୍ଲୀ. ବି. ପୁଷ୍ପରମ୍ବଳ ।

ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମହାଦେବ,
ଶିବ, (ପୁ. ବି) ଯାହାର ହାତରେ
ଶ୍ରୀ ଅଛି, (ଶ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ ।

ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ଲନ୍ତର୍ମୁଖ+କ୍ଲୀ)
ଦୁର୍ଗା, କାଶବଜ୍ରୀ ଲାତା ।

ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖ—ବି. ନରକତେଜ (ମାତୃତୁତ୍ୟ-
କାରୀ ଏହି ନରକରେ ଶତବିଷ୍ଣର ବାସ
କରେ) ।

ଶ୍ରୀ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ+ଲନ୍ତର୍ମୁଖ) ଶିବ,
ଶିଶକ, ଛଣପଟ, (ପୁ.ବି) ଶ୍ରୀଲାଷ-
ଧାରୀ, ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖଗ୍ରେନ୍ଡ, (ଶ୍ରୀ.ବି-ଶ୍ରୀ+
ରା) କଳକ ଶାକବିଶେଷ, ପଣିଲକ-
କୁଳୀ, (ଶ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଲିଙ୍ଗ ।

ଶ୍ରୀଲେଇ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକପ୍ରକାର ପରୁଆ
ଗୁଡ଼ ବଣା, ସଜାଙ୍କ ମଳାତ୍ୟକ କର୍ମ

ଶ୍ରୀଲେଇ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ଲେଇ)ଶ୍ରୀଲେଇଦେଖ,
(ବି) ଶ୍ରୀଲେଇତ, ଶ୍ରୀଲେଇରେ ଦ୍ଵିତୀ-
ହେବା ଯୋଗ୍ୟ ।

ଶ୍ରୀକାଳ—ପୁ. ବି. (ଅପ୍ରକୁ+ଆ+
ଲା+କ.ଅ=ରକ୍ତମାଂସ) ଶ୍ରୀଗରିବିବା,
କିମ୍ବା ସ୍କୁଲ—ସ୍ଵର୍ଗ କରିବା+କ.ଅ=

ଶ୍ରୀକାଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆମାଶ୍ଵର ହାତା,
ନାଳରକ୍ତ ହାତା ।

ଶ୍ରୀକାଳ—ପୁ. ବି. ବେଶାପାଳ, ଯେ
ବେଶାପାଳ ପାଳକ କରେ ।

ଶ୍ରୀକାଳ—ପୁ. ବି. ଶିବ, ମହାଦେବ, (ଶ୍ରୀ.
(ବି) ଅପସାଧିକୁ ତର୍ହେ ଦିପରେ ବସାଇ

ଶୁଦ୍ଧତ୍ୱାର ବାଟେ ପୁଟାଇ ବଧକରିବା
ନିମନ୍ତେ ବ୍ୟବହୃତ ଭୁମିରେ ପ୍ରୋଥିତ
ଶାଶ୍ଵତ ଲୌହଶଳାକାରିଷ୍ଟେ, ପୁତୁଗ
ବାନ୍ଧିଲବେଳେ ଧାନ୍ୟାତି ଶ୍ରୀମତୀ
ଶିହଣୀର ଶାଶ୍ଵତ ବିଶ୍ଵ-
ଦୟ ।

ଶୁଦ୍ଧାପଦା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୁଦ୍ଧାପଦାରେ ଦ୍ଵିତୀ
ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ବଧଭୂମି ।

ଶୁଦ୍ଧି—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ+ଲକନ୍ତର୍ମୁଖ)ଶୁଦ୍ଧି
ଶୁଦ୍ଧି—ଶ୍ରୀ. ବି. (କାଳକାରିଷ୍ଟେ)ଶୁଦ୍ଧି
ଶୁଦ୍ଧି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ରୀଲକନ୍ତର୍ମୁଖ)ଶୁଦ୍ଧି
ଶୁଦ୍ଧି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ରୀଲକନ୍ତର୍ମୁଖ+ରା)
ଦୁର୍ଗା, ନାଶବଜ୍ରୀ ଲାତା ।

ଶୁଦ୍ଧିମୁଖ—ବି. ନରକତେଜ (ମାତୃତୁତ୍ୟ-
କାରୀ ଏହି ନରକରେ ଶତବିଷ୍ଣର ବାସ
କରେ) ।

ଶୁଦ୍ଧି—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ+ଲନ୍ତର୍ମୁଖ) ଶିବ,
ଶିଶକ, ଛଣପଟ, (ପୁ.ବି) ଶ୍ରୀଲାଷ-
ଧାରୀ, ଶ୍ରୀଲନ୍ତର୍ମୁଖଗ୍ରେନ୍ଡ, (ଶ୍ରୀ.ବି-ଶ୍ରୀ+
ରା) କଳକ ଶାକବିଶେଷ, ପଣିଲକ-
କୁଳୀ, (ଶ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଲିଙ୍ଗ ।

ଶୁଦ୍ଧିଲେଇ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକପ୍ରକାର ପରୁଆ
ଗୁଡ଼ ବଣା, ସଜାଙ୍କ ମଳାତ୍ୟକ କର୍ମ
ଶୁଦ୍ଧି—ବି. (ଶ୍ରୀ+ଲେଇ)ଶ୍ରୀଲେଇଦେଖ,
(ବି) ଶ୍ରୀଲେଇତ, ଶ୍ରୀଲେଇରେ ଦ୍ଵିତୀ-
ହେବା ଯୋଗ୍ୟ ।

ଶୁଦ୍ଧିକାଳ—ପୁ. ବି. (ଅପ୍ରକୁ+ଆ+
ଲା+କ.ଅ=ରକ୍ତମାଂସ) ଶ୍ରୀଗରିବିବା,
କିମ୍ବା ସ୍କୁଲ—ସ୍ଵର୍ଗ କରିବା+କ.ଅ=

ଶୁଦ୍ଧି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆମାଶ୍ଵର ହାତା,
ନାଳରକ୍ତ ହାତା ।

ଶୁଦ୍ଧି—ପୁ. ବି. ବେଶାପାଳ, ଯେ
ବେଶାପାଳ ପାଳକ କରେ ।

ଶୁଭବନ୍ଦୁ, କୃଷ୍ଣ ନାମ, (ୟୁ.ବି.)
ନିଶ୍ଚତ୍ର, ଖଳ, ସ୍ଵାର୍ଥ ମାର, କରୁଥିଷ୍ଠି ।

ଶ୍ରୀଗାଲକିଣ୍ଠଙ୍କ—ବ. ଶ୍ରୀଆଳକଣ୍ଠଙ୍କ ।
ଶ୍ରୀଗାଲକୋଳ—ବ. ଶ୍ରୀଆଳକୋଳ ଦେଖ,
ଶୁଦ୍ଧ କୋଳ ।

ଶ୍ରୀଗାଲମାଂସ—ବ. ବିଲୁଆମାଂସ ।

ଶ୍ରୀଗାଲକା-ବ. (ଶ୍ରୀଗାଲ + କା+ଆ) ଶ୍ରୀଗାଲା,
କୋକିଣିଆଳୀ, ଭୁଲ୍କିଶ୍ଵାରୁ, ଭୟରେ
ପଳାଯନ ।

ଶ୍ରୀଗାଲୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶ୍ରୀଗାଲ + ର) ମାର
ବିଲୁଆ, କୋଳ ।

ଶ୍ରୀଗାଲ—ବ. (ଶ୍ରୀଗାଲ + ଅଳ + କ.ଅ)
ଶିକୁଳ, କରତ୍ତ, ଲୋହମୟ ପାଦବିକଳ,
ବନନ, ପୁରୁଷ ଅଣ୍ଟାହୁତା, ନୟମ,
ଷତ, ହୃଦୀର ପାଦବିକଳ ଶିକୁଳ,
ଲେଖାରେ ବ୍ୟଥିତ ବନନ ଛଢି ।

ଶ୍ରୀଗାଲକ—ବ. (ଶ୍ରୀଗାଲ + କ) ପ୍ରେସ
ଶିକୁଳ, କାଷ୍ଟକିଣି ପାଦବିକଳ ଦ୍ଵାରା
ବନ କରିବାକଳ, ଛୁଟୁ, ଘୋଡ଼ରେ
ଚିକିଆ ଲଗାଯାଇଥିବା ପଶୁ ।

ଶ୍ରୀଗାଲତା(ହ)—ବ. ନିୟମିତତା, ନିୟମ-
ବଜତା ।

ଶ୍ରୀଗାଲମକ—ବ. ଶ୍ରୀଗାଲମକ ଦେଖ ।

ଶ୍ରୀଗାଲ—ବ. (ଶ୍ରୀଗାଲ + ଆ) ଶ୍ରୀଗାଲ
ଦେଖ, ଷତ, ନୟମ, ଧାର୍ଯ୍ୟ, ଅଳକାର
ବିଶେଷ, ରତନାରେ ଅଷ୍ଟରଙ୍ଗୀୟମରଣ୍ଣା-
ବିଶେଷ ।

ଶ୍ରୀଗାଲରଙ୍ଗ—ୟୁ. ବି. (ଶ୍ରୀଗାଲ) ଶିକୁଳ
ଦ୍ଵାରା ବନା ହୋଇଥିବା, ନୟମବକ ।

ଶ୍ରୀଗାଲାଯମକ—ଶା. ତ. ଯେଉଁ ରତ-
ନାରେ ଯମକ ରକ୍ଷିତ ହୋଇଥାଏ ।

ଶ୍ରୀଗାଲିତ—ବି. (ଶ୍ରୀଗାଲ + ଇତ) ଶ୍ରୀଗାଲ-
ବକ, ବନନ ଦ୍ଵାରା ଆବକ (କାର୍ଯ୍ୟ) ।

ଶ୍ରୀଗା—ବ. (ଶ୍ରୀ + କ.ଗ) ପରୁଙ୍କ ଶିଳ୍ପ,
ବିଷାଳ, ପଣ୍ଡତର ବିତ୍ତ, ଧନୁର ଅଗ୍ରଭାଗ,
ତିତ୍ତ, ପ୍ରତ୍ୱର, ପିତକାର ଯତ୍ତ, ଶ୍ରୀଗା
ନିମିତ ବାଦ୍ୟ, ଜାମ୍ବନ ଅଗ୍ରଭାଗ, ପଦ୍ମ,
କାର୍ଯ୍ୟ, ଦ୍ରୁକ, କୃତିମ ଉତ୍ସ, ମୁନିବିଶେଷ,
ନିର୍ମାଣାବକ, ଶିଳ୍ପିକାର, ମାନକ

ନନ୍ଦର ଶ୍ରୀଗା, ପ୍ରାସାଦର ଶିଖର,
ଉଜ୍ଜଳ, ଉତ୍ତର ।

ଶ୍ରୀଗାକ—ବ. (ଶ୍ରୀଗା + ଶାର୍ଥେ.କ) ଶ୍ରୀଗା
ଦେଖ । [ଟକ ।

ଶ୍ରୀଗାକନ—ବ. (ବ.ଗ୍ରା) ଶିଙ୍ଗତା, ଶ୍ରୀଗା-
କୁଟିରି—ୟୁ. ବ. ଶ୍ରୀଗେଶ ଦେଖ ।

ଶ୍ରୀଗାଜ—ବ. (ଶ୍ରୀଗା + ଜନ + କ.ଅ)
ଶ୍ରୀଗାନିମିତ, ଶ୍ରୀଗାତ, (ବି) ଅଗ୍ରର,
ବାଣ, ଗର । [ମୁଲଭଗ ।

ଶ୍ରୀଗାଜାହ—ବ. (ଶ୍ରୀଗାଜ + ଜାହ) ଶିଙ୍ଗର
ଶ୍ରୀଗାଟ—ବ. ଶିଙ୍ଗଟାଳିମାତ ।

ଶ୍ରୀଗାଧର—ବ. (ଶ୍ରୀଗାଧ + ଧୁ + କ.ଅ)
ପଣ୍ଡତ ।

ଶ୍ରୀଗାନାର—ବ. ଏକପକାର ବିଷ ।

ଶ୍ରୀଗାମୟ—ବି. ଶ୍ରୀଗାମୟ ନିମିତ,
ଶ୍ରୀଗାମୟପ ।

ଶ୍ରୀଗାମୂଳ—କୁ. ବ. (ବ.ଗ୍ରା) ଶ୍ରୀଗାମୂଳ,
ଶିଙ୍ଗତା ।

ଶ୍ରୀଗାମୁହ—ବ. (ଶ୍ରୀଗାମୁହ + କ)
କମଳ ।

ଶ୍ରୀଗାମୁହ—ବ. ଶିଙ୍ଗମୁହିରୁ, ଶାହାର ଶ୍ରୀଗାମୁହ,
(ପ୍ରିୟା) ଶିଙ୍ଗମୁହ ।

ଶ୍ରୀଗାମୁହିରୁ—ବି. ଶିଙ୍ଗମୁହିରୁ, କାମୁହ,
ଦେଖ ସ୍ବାଧନପ୍ରେସ, (ପ୍ରିୟା) ପ୍ରେସ ।

ଶ୍ରୀଗାରବୁଝା—କୁ. ବ. ସିନ୍ଦୁ ର ।

ଶ୍ରୀଗାମୁହେ—କୁ. ବ. ଉତ୍ତରପୁର ।

ଶ୍ରୀଗାରଯୋକ—ୟୁ. ବ. (ବ.ଗ୍ରା) ମଦନ,
କାମଦେବ ।

ଶ୍ରୀଗାରରସ—ବ. ଆଦରସ ।

ଶ୍ରୀଗାରବାନ—ୟୁ. ବ. (ଶ୍ରୀଗାର + ବାନ)
ଶ୍ରୀଗାରବିଶ୍ଵାସ, ମେନ୍ଦୁନାଥକ ।

ଶ୍ରୀଗାରବେଶ—ବ. (କ.ଧ) ରତ୍ନଚିତ୍ତା
ନିମନ୍ତେ ସୁବେଶ, ଦେବ ପ୍ରତିମାଦଳର
ସୁନ୍ଦର ବେଶ ଧାରଣ, ବଡ଼ଶିଶାର
ବେଶ ।

ଶ୍ରୀଗାରହାର—ବ. ଶିଙ୍ଗତାହାର, ଶିଳ୍ପା-
ଲିକା, ଶିଳ୍ପିତଳ ଫୁଲ ।

ଶ୍ରୀଗାରହାରଧବଳ—ବି. ଶିଳ୍ପିତଳ
ଫୁଲପର ଧଳ, (ପ୍ରିୟା) ଧବଳ ।

ଶ୍ରୀଗାରତୁବହିତକା—ବ. ଆୟୁଷ୍ମଦେବାତ୍ମା
ବହିତକା ଉତ୍ସଧବିଶେଷ ।

ଶ୍ରୀଗାରୁ—ବ. (ଶ୍ରୀଗାର + ରନ୍) ଗଳ,

ଆକାର ଶାଦ୍ୟବିଶେଷ, ଶାଦ୍ୟ ଶାକ-
ବିଶେଷ, ଶାଶର ମର୍ମପୁନବିଶେଷ ।

ଶ୍ରୀଗାନ୍ଧି—ବ. ଉତ୍ତର ଶ୍ରୀଗାନ୍ଧି ମଧ୍ୟ-
ବର୍ତ୍ତୀ ବ୍ୟବଧାନ, ଶିଙ୍ଗଦୁଇସ ମଧ୍ୟବିଶେଷ ।

ଶ୍ରୀଗାର—ବ. (ଶ୍ରୀଗାର + ର + କ.ଅ)
ସିନ୍ଦୁର, ଲବଜ, ଅଦା, ସବର୍ଣ୍ଣ, ମେଥୁନ,
ରତ୍ନଚିତ୍ତା), ରମଣ, କୃଷ୍ଣମୁହୁ, ଆଦି-
(ଶ୍ରୀଗାର)ରସ, ହାତ ମୁଣ୍ଡରେ ସିନ୍ଦୁ-
ରତ୍ନ ରଞ୍ଜନଗୁପ ସଙ୍କା, ଲବଜ, ନାଟ୍ୟ-
ରସ, ସୁନ୍ଦର ଚିମ୍ପୁମୁହ ଅଙ୍ଗବିଶେଷ ।

ଶ୍ରୀଗାରକ—ବ. (ଶ୍ରୀଗାର + କ) ସିନ୍ଦୁର,
ସୁରତ, ମେଥୁନ, ଗଜକୁଷଗ, (ବି.
ଶ୍ରୀଗାର + ଆରକ)ଶ୍ରୀଗାରକିଷ୍ଣ ।

ଶ୍ରୀଗାରକା—ପ୍ରିୟା. ଶ୍ରୀଗାରକା କାମ-
ଦେବ, ମଦନ ।

ଶ୍ରୀଗାରକା—ବ. ଶ୍ରୀଗାରକା ବିନପନ୍ଦୀନ୍ଦ୍ରା
କମିନକୁ ଅବଲେକଳ କରି ବିଲୁପ-
ବିନ୍ଦୁ ଦ୍ଵାରା ପୁରୁଷର କାମକହ
ପଦକର ।

ଶ୍ରୀଗାରପିଲୁ—ୟୁ. ବି. ରତ୍ନପିଲୁ, କାମୁନ,
ଦେଖ ସ୍ବାଧନପ୍ରେସ, (ପ୍ରିୟା) ପ୍ରେସ ।

ଶ୍ରୀଗାରପୁଣ୍ଡା—କୁ. ବ. ସିନ୍ଦୁ ର ।

ଶ୍ରୀଗାରମୁହେ—କୁ. ବ. ଉତ୍ତରପୁର ।

ଶ୍ରୀଗାରଯୋକ—ୟୁ. ବ. (ବ.ଗ୍ରା) ମଦନ,
କାମଦେବ ।

ଶ୍ରୀଗାରରସ—ବ. ଆଦରସ ।

ଶ୍ରୀଗାରବାନ—ୟୁ. ବ. (ଶ୍ରୀଗାର + ବାନ)
ଶ୍ରୀଗାରବିଶ୍ଵାସ, ମେନ୍ଦୁନାଥକ ।

ଶ୍ରୀଗାରବେଶ—ବ. (କ.ଧ) ରତ୍ନଚିତ୍ତା
ନିମନ୍ତେ ସୁବେଶ, ଦେବ ପ୍ରତିମାଦଳର
ସୁନ୍ଦର ବେଶ ଧାରଣ, ବଡ଼ଶିଶାର
ବେଶ ।

ଶ୍ରୀଗାରହାର—ବ. ଶିଙ୍ଗତାହାର, ଶିଳ୍ପା-
ଲିକା, ଶିଳ୍ପିତଳ ଫୁଲ ।

ଶ୍ରୀଗାରହାରଧବଳ—ବି. ଶିଳ୍ପିତଳ
ଫୁଲପର ଧଳ, (ପ୍ରିୟା) ଧବଳ ।

ଶ୍ରୀଗାରତୁବହିତକା—ବ. ଆୟୁଷ୍ମଦେବାତ୍ମା
ବହିତକା ଉତ୍ସଧବିଶେଷ ।

ଶ୍ରୀଗାରୁ—ବ. (ଶ୍ରୀଗାର + ରନ୍) ଗଳ,

ହାତୀ, ଗୁଆଗଛ, ସୁଦେଶ, ମଣିକ୍ୟ,
(ବିଂ) ଶୃଙ୍ଗାରଶୈଳୀ ।

ଶୃଙ୍ଗାରୁଦୀ—ବ. ଶୃଙ୍ଗାଟକ, ଶିଙ୍ଗତା ।

ଶୃଙ୍ଗି—ବ. (ଶୃଙ୍ଗ+ତ) ମସ୍ତ୍ୟବିଶେଷ,
ସୁର୍ମୁଖ, ଲତାବିଶେଷ ।

ଶୃଙ୍ଗିକ—ଚ.ମେଣୁଣିଦ୍ଵାରା ମହୁରୀ, ଅର୍ପିବିଷ୍ଟ
ଶୃଙ୍ଗିକା—ବ. କକତ୍ତାଶୃଙ୍ଗୀ, ପ୍ରେସ୍‌ଲୀ,
ଅର୍ଦ୍ଧବିଷ୍ଟ । [ମେଣୁ ।

ଶୃଙ୍ଗିଶ(ନ)—ବ. (ଶୃଙ୍ଗ+ରନ) ମେଷ,
ଶୃଙ୍ଗିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶୃଙ୍ଗିନ୍+ତ)ଗାତ୍ର,
ମରିକା, ଅର୍ଦ୍ଧବିଷ୍ଟ, କକତ୍ତାଶୃଙ୍ଗୀ, ପୋଇ,
ଅଞ୍ଚଳ, ମସ୍ତ୍ୟବିଷ୍ଟ, (ବିଂ)ଶୃଙ୍ଗୀର ସୁଲିଙ୍ଗ ।

ଶୃଙ୍ଗୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶୃଙ୍ଗ+ରନ)ଶୃଙ୍ଗ-
ବିଶେଷ, (ବି) ପରତ, ଦୃଷ୍ଟି, ବରଗୁଡ଼,
ଲତାବିଶେଷ, ମୁନିବିଶେଷ, ହସ୍ତୀ,
ଅରୁଣୀ, ବୃଷ୍ଟି, ଆମୁଡ଼ାଗଛ, ମହୁର,
ମସ୍ତ୍ୟବିଶେଷ, ରଷ୍ଟରକ, ଜୀବକ, ପୁଷ୍ଟ-
ବୃକ୍ଷ, ମେଣୁ, ଅଳଙ୍କାର ସୁକର୍ମୀ ।

ଶୃଙ୍ଗୀକନକ—କ୍ଲୀ. ବ. ଅଳଙ୍କାରର୍ଥ
ବ୍ୟବହୃତ ସୁନର୍ମୀ ।

ଶୃଙ୍ଗେର—ଗା. ବ. (ସ-ଶୃଙ୍ଗାଗେର)କାନ୍ତିଶା-
ତ୍ୟର ମସ୍ତ୍ୟବୁର ରଜାର ଗୋଟିଏ ଗ୍ରାମ ।

ଶୃଙ୍ଗେରମଠ—ଗା. ବ. ଶୃଙ୍ଗେରପୁରରେ
ଶଙ୍କରପୁରୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ
ମଠ ।

ଶୃଙ୍ଗୋତ୍ତ୍ଵ—ବ. ଉତ୍ତରଶୃଙ୍ଗ ।

ଶୃଙ୍ଗୋଦ୍ଧର—ବ. ପ୍ରହନ୍ତବିଶେଷବିଦ୍ଵାରା
ଉତ୍ତରବିଶେଷ ।

ଶୃଙ୍ଗୋଷ୍ଟ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ସିଂହ ।

ଶୃଙ୍ଗୀ—ଚ. (ଶୃଙ୍ଗ+ଯ) ଶୃଙ୍ଗାତୁଳ୍ୟ,
ଶୃଙ୍ଗମଦ୍ଦୁଶ ।

ଶୃଣୀ—ବ. (ଶୃଙ୍ଗ+ଶନି) ଅକୁଣ ।

ଶୃନ୍ମ—ସ୍ତ୍ରୀ. (ଶୃଙ୍ଗ+କ.ଅତ୍ର)ଯେ
ଶୃଶୁଅତ୍ର, ଶ୍ରୋତା (ହୀ) ଶୃନ୍ମଶ ।

ଶୃତ—ବିଂ(ଶୃଙ୍ଗ+ମୀ.ତ)ପାକ କରିବାର-
ଶ୍ରୀଦା (ଦୁରୁଘୁତାଦ), (ବି) କୃଥ ।

ଶୃତକଷ୍ଟୀ—ବ. କ୍ରାଥ ।

ଶୃତକାମ-ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପାକ କରିବାକୁ ଉଛୁକ
ଶୃତକର—ବ. (ଶୃତି+କୁ+କ.ଅ) ।

ପାତକ ।

ଶୃତକର୍ତ୍ତୀ—ପୁଂ. ବ. ସିଙ୍ଗକାରକ, ପାତକ
ଶୃତକର୍ତ୍ତ୍ୟ—ବ. ପାତକକାର୍ଯ୍ୟ ।

ଶୃତଶୀତ—ବା. ପାକ କରିଯାଉଥିବା ଶୀତଳ
ହୋଇଥିବା (କଳାତି) । [କରିବା ।

ଶୃତକର୍କ୍ଷା—ବ. ପାକକର ଦୁରୁକୁ ଦନ-
ଶୃତେଷ୍ଟ୍ର-ସ୍ତ୍ରୀ. ପାକ ଦ୍ଵାରା ଉତ୍ସୁପ୍ତ (ଖାଦ୍ୟବିଦ୍ଵାରା)
ଶୃତ୍—ପୁଂ. ବ. (ଶୃତ୍+କ.ଭ)ଶୃତ୍, ଶୃତ୍ୟ-
ଦ୍ଵାରା, (ବି) କୁଣ୍ଡିତ । [ମାତ୍ର ।

ଶେରି—ଶା. ବ. (ସ-ଶେରି)ଶେରିଲ-
ଶେରିର—ବ. (ଶେରି+କ.ଅର) ଶିଖ,
ତୁଳୀ, ମସ୍ତକ, କିରଣ, ମୁକୁଟ, କିରଣ-
ପୁଷ୍ପ, ଶିଖପୁଷ୍ପ ମାଳା, ଶିଖ-
ବୁଷଣ, ଶୃଙ୍ଗ, ଲବଙ୍ଗ, ସକନା ମୂଳ,
(ବିଂ) ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।

ଶେରିରି—ବିଂ. ମୁକୁଟ୍ସୁକୁ ।
ଶେରେ—ବ. (ଶେରେ+ର) ମଲଙ୍ଗ ।
ଶେକ(ଯ)—ଶା. ବ. (ସ-ଶେକ୍ୟ)ଶେକ୍ୟ,
ଲେପ, ତୁଳାପୁଣ୍ଣ ବିଜଣା, (ଯା. ବି)
କାଚର ପ୍ରସାଦ ।

ଶେଠ—ଶା. ବ. (ସ-ଶେଷ) ଶେଷ,
ପ୍ରଧାନ, (ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବ) (ସ-ଶେଷୀ) ବଡ଼
ବଣିକ, ଦେଶୀମାନଙ୍କ ବିଶେଷାଧି-
ବିଶେଷ, ଧନୀ, ଲକ୍ଷ୍ମିପତି ।

ଶେଠକରଣ—ଶା. ବ. ଜ୍ଞାମ କୋର-
ପୁଣ ଓ ବିଶେଷାଧିବିଦା ଜିଲ୍ଲାର ହିନ୍ଦୁ
ଜୀବିଶେଷ ।

ଶେଠି—ଶା. ବ. (ସ-ଶେଷୀ)ଶେଷାଙ୍କ
ବିଶେଷାଧିବିଦିକର ନାତ ଓ ମହୁରକ
ଶେଷୀଙ୍କର ।

ଶେର—ଶା. ବ. (ସ-ଶେରି)ଶେର, କୁତ୍ତବ-
ଦ୍ଵାରା ପରିମାଣ, ଶର୍ତ୍ତୋଳା ପରିମାଣ,
କଟକୋରେ ୧୦୮ ତୋଳା ପରିମାଣ,
ବାଲେଶ୍ୱରେ ୧୦ ତୋଳା ପରିମାଣ,
ପାଟକୁଳା ଓଜନ କରିବାର ସେରେ ୧୦-
ତୋଳା, ଗୌଣୀର ୧୦ ଭର୍ତ୍ତୁ ୧୦ ଗର
ପରିମିତ ପାଦ ।

ଶେରକ—ଶା. ବ. ଏକପେର ମାତ୍ର ।
ଶେରକିଆ—ଶା. ବ. ଏକପେର ମାତ୍ର
ଜିନିର ବିଶେଷ, ଯହିଁରେ ଏକପେର ମାତ୍ର
ଜିନିଯ ରହେ, ଯହିଁରେ ସେରେ ବାଜି-
ଲାର ଭାବିତାଏ ।

ଶେଣି—ଶା. ବ. (ସ-ଶେଣୀ) ବୁଲଦିରର
ଶୁଷ୍କ ଉପରେ ଲମ୍ବାଗରେ ଦିଆଯିବା
ଲମ୍ବକାଠ, ଯାହାଉପରେ ରୁଅମାନ
ରହେ ।

ଶେପ—ଶା. ବ. (ଶେପିତ)ଶେପ, ଧଳା ।
ଶେପ(ଫ) — ବ. (ଶେପିତକ.ପ, ଫ) ପୁଜ୍ଜ,
ଲଙ୍ଗ, ଶିଶୁ, (ବିଂ) ଶୟନକାଶ, ଶିଥିତ ।

ଶେପଦ୍ରୁଷ୍ଟି—ବ. (ଶେପଦ୍ରୁଷ୍ଟିକାରେ)ଶେପଦ୍ରୁଷ୍ଟି ।
ଶେପାଳ—ବ. (ଶେପିତକ+ପାଳ)ଶେପାଳ,
ଶେପାଳି ।

ଶେପାଳି(ଲୀ)—ବ. ଶୀ. (ଶୀ+ଅଧ୍ୟ
+ଫାଲ+ଅଳି+ର) ବେଶୁନିଆଗର
ଓ ପୁଲ, ଶେପାଳିକା, ଗଙ୍ଗାଇଲାଇ ପୁଲ
ଓ ଗଛ, ଶୃଙ୍ଗାରହାର ଦେଖ ।

ଶେପାଳିକା—ବ. ଗଙ୍ଗାଶୀରୀଗର ପୁଲ
ପୁଲ ।

ଶେମୁଣ୍ଡି—ବ. (ଶେ+ମୁଣ୍ଡ+କ.ଅ
+ର) ବୁଜି, ମତ ।

ଶେମ୍ବୁ—ପା. (ଯମ୍ବ) ବ. ଶିମ୍ବ ।
ଶେମ୍ବୁ—ବ. (ଶେ+ମୀ.ତବ୍ୟ) ଶେମ୍ବୁକାର
ଉପମୁକ୍ତ, ଶୟନାର୍ଦ୍ଦି, ଶେତବ୍ୟ ।

ଶେର—ଯା. ବ. ବ୍ୟାଦ୍ର, ସ୍ତ୍ରୀ ।
ଶେରଶାହ—ଯା. ବ. ଜଣେ ମୁହମମାନ
ଯୋଜା ।

ଶେରପ୍ରତ୍ଯ—ଶା. ବ. ପଞ୍ଚାବକେଶାଧି
ରଣକିତ୍ତ୍ଵିହଙ୍କର ନାତ ଓ ମହୁରକ
ଶେଷୀଙ୍କର ।

ଶେର—ଶା. ବ. (ସ-ଶେରି)ଶେର, କୁତ୍ତବ-
ଦ୍ଵାରା ପରିମାଣ, ଶର୍ତ୍ତୋଳା ପରିମାଣ,
କଟକୋରେ ୧୦୮ ତୋଳା ପରିମାଣ,
ବାଲେଶ୍ୱରେ ୧୦ ତୋଳା ପରିମାଣ,
ପାଟକୁଳା ଓଜନ କରିବାର ସେରେ ୧୦-
ତୋଳା, ଗୌଣୀର ୧୦ ଭର୍ତ୍ତୁ ୧୦ ଗର
ପରିମିତ ପାଦ ।

ଶେରକ—ଶା. ବ. ଏକପେର ମାତ୍ର ।
ଶେରକିଆ—ଶା. ବ. ଏକପେର ମାତ୍ର
ଜିନିର ବିଶେଷ, ଯହିଁରେ ଏକପେର ମାତ୍ର
ଜିନିଯ ରହେ, ଯହିଁରେ ସେରେ ବାଜି-
ଲାର ଭାବିତାଏ ।

ଶୈଖରେସୁ—ବି. ଅପାମାର୍ଗ ଗୁରୁ ।
 ଶୈପ୍ରବ—କ୍ଲୀ. ବି. ସଜନାମଞ୍ଜି, ସଜନାପଳ
 ଶୈଦାଶହକ—ବି. ନାସାରନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ
 ଆତ୍ମ ପରଦା ।
 ଶୈତ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶୀତ + ଯ) ଶୀତଶୁଣ,
 ଚାଡ଼୍ୟ, ଶୀତଳହ ।
 ଶୈତ୍ୟପଳ—ବି. ଉଷ୍ଣବ୍ରୋଲ,
 ଶୀତଶୁଣ ଦେଖ ।
 ଶୈଥଲ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶିଥଲ + ଭା. ଯ)
 ଶିଥତହ, ଶୁଥତା, ତୃତୀ, ହେଲା,
 ଅତୁତ ସଯୋଗ, ଅମନୋଯୋଗ ।
 ଶୈନେସୁ—ପୁ. ବି. (ଶିନି + ଏସୁ)
 ସାତ୍ୟକ, ଶ୍ରକୁଷ୍ଣଙ୍କ ସାରଥ ।
 ଶୈର—ବି. (ଶିରା+ଅ) ଶିରମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
 ଶୈରଙ୍କନ—ବି. ଶିରଦ୍ଵାରା ଉପଲବ୍ଧ
 କିନ ।
 ଶୈଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶିଳା + ଅ) ଶୈଳେସୁ.
 ଶିଳାକରୁ, (ପୁ. ବି) ପବତ, ଭୁଧର,
 (ବିଂ) ଶିଳାସୟନ୍ଧୀୟ, ପାଷତ ।
 ଶୈଳକ—ବି. (ଶିଳା + ଅକ) ଶୈଳକ
 ଦେଖ ।
 ଶୈଳକନ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଓଡ଼ିଶା) ହିମାଳୟ
 କନ୍ୟ, ପାଷଣ୍ଠ ।
 ଶୈଳଗନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଉଷ୍ଣ ପାତାକର୍ଣ୍ଣ
 ଚନ୍ଦନ, ଶାବର ଚନ୍ଦନ ।
 ଶୈଳଗ୍ରୂ—ପୁ. ବି. (ଓଡ଼ିଶା) ହିମାଳୟ
 ପବତ ।
 ଶୈଳକନ—ବି. (ଶିଳକନ + କନ୍ତାକାରୀ)
 ଓଡ଼ିଶା ପଥର ଓ ଉଷ୍ଣଭାବରେ ବର୍ଷା-
 ଦିନେ ପଢ଼ିବା ଶିରିଲି, ଶୈଳେସୁ,
 ଗନ୍ଧଦ୍ଵୟବିଶେଷ, ଶିଳାସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ, ଏକ-
 ପ୍ରକାର ଶିରିଲି, (ବିଂ—ସତ୍ତବାବିଦିତା)
 ପବତରୁ ଜାତ ।
 ଶୈଳକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶିଳକା + ଆ)
 ସିଂହଲୀପିପୁଳୀ, ରଜପିପୁଳୀ, ପାଷଣ,
 ଦୁର୍ଗା । [ପାଷଣ ।
 ଶୈଳତନ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପବତକନ୍ୟ,
 ଶୈଳଦୁହତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଓଡ଼ିଶା) ପାଷଣ,
 ତିରିସୁତା ।

ଶୈଲଧନ୍ଦା—ପୁ. ବି. (ଶୈଲ + ଧନ୍ଦା
 + ଦା) ମହାଦେବ, ଶିବ ।
 ଶୈଲଧର—ପୁ. ବି. (ଶୈଲ + ଧୃ +
 କ. ଅ) ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ, ଶିରଧାର ।
 ଶୈଲଧାରୁ—ବି. ଶୈରକ, ଗେରୁମାଟି ।
 ଶୈଲଧାରୁକ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶିଲାକରୁ ।
 ଶୈଲପଦ—ପୁ. ବି. (ଓଡ଼ିଶା) ହିମାଳୟ
 ପବତ । [ଶିଳାନନ୍ଦା ।
 ଶୈଲପଦ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ବେଳଗଛ, ବିଲୁ
 ଶୈଲପଥ—ବି. ପବତମାର୍ଗ, ପାହାଡ଼ର
 ରାଷ୍ଟ୍ର । [ଶିଳାନନ୍ଦା ।
 ଶୈଲପୁଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଓଡ଼ିଶା) ପାଷତୀ,
 ଶୈଲପ୍ରତିମା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରସ୍ତର ପତିମଣ୍ଡି
 ଶୈଲପ୍ରସ୍ତର—ବି. ଅଧ୍ୟତ୍ୟକା ।
 ଶୈଲରଙ୍ଗ—ବି. ପବତ ରଙ୍ଗ ଗୁମା, ଶିରଗୁମା ।
 ଶୈଲରଙ୍ଗ—ପୁ. ବି. (ଓଡ଼ିଶା) ହିମାଳୟ
 ପବତ, ନଗରଙ୍ଗ ।
 ଶୈଲରଙ୍ଗଦୁହତା(ତନ୍ୟା, ସୁତା)—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି.
 ପାଷତୀ, ଶିଳାନନ୍ଦା ।
 ଶୈଲରଙ୍ଗ—ପୁ. ବି. ଶୈଲଶ୍ରେଷ୍ଠ ହିମା-
 ଲୟ ପବତ ।
 ଶୈଲରଙ୍ଗକୁଳା—ବି. ଶୈଲକ, ଶୈତ
 ପାଷାଣବିଶେଷ ।
 ଶୈଲରାକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଓଡ଼ିଶା) ଶୈଲ-
 ପୁଣୀ, ପାଷଣ, ହିମାଳୟ ପହାଁ, ମେନା ।
 ଶୈଲରଙ୍ଗ—ବି. ଭାଲିଆଗଛ ।
 ଶୈଲରଙ୍ଗ—ବି. (ଓଡ଼ିଶା) ଉପତ୍ୟକା ।
 ଶୈଲରଙ୍ଗବ—ବି. ଶୈଲକ, ସୁରଙ୍ଗ ପୁଣ-
 ବିଶେଷ ।
 ଶୈଲରଙ୍ଗତ—ବି. ଶିରମୁଦିକା, ଶୈରକ,
 ଗେରୁମାଟି ।
 ଶୈଲରଙ୍ଗର—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ପବତଦୁଲ୍ୟ
 ଦୁଲ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୈଲସାର ।
 ଶୈଲରୁତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଓଡ଼ିଶା) ଦୁର୍ଗା, ପାଷଣ,
 କେଣାଭୁଷଣ ଲତା, ଶିଳାନନ୍ଦା ।
 ଶୈଲରୁତାସପହାଁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଓଡ଼ିଶା)

(ପାଷଣଙ୍କ ସପହାଁ) ଶିଳାନନ୍ଦା ।
 ଶୈଲସେତୁ-ବି. ପଥରରେ ତିଆର ପୋଲ ।
 ଶୈଲାଖ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଶୈଲକ,
 ଶିଲାକରୁ, ସୁଗନ୍ଧ ଭୂଷଣବିଶେଷ ।
 ଶୈଲାଗ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. (୭ତ୍ତବ) ପବତର
 ଉପରିଭ୍ରାଗ, ପବତ ଶିଖର ।
 ଶୈଲାଜ—ବି. (ଶୈଲ + ଆ-ତକନ +
 କ. ଅ) ଶୈଲେସୁ ଦେଖ ।
 ଶୈଲାଟ—ବି. (ଶୈଲ + ଅଟ + କ. ଅ)
 ସିଂହ, ପାତାକ, କିରାତ, ଶିଖି,
 ଶୁଦ୍ଧିକାର ।
 ଶୈଲାସକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (୭ତ୍ତବ) ପାଷଣଙ୍କ
 ପବତ ପାତାକ, ହିମାଳୟ ପବତ ।
 ଶୈଲାଧିଶ—ପୁ. ବି. (ଶିଲାଦି + ର)
 ଶିଲାଦକ ପୁଣ ନନ୍ଦୀ, ଶିବାନୁଚର ।
 ଶୈଲାଧିଷ—ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତବ) ବା (୭ତ୍ତବ)
 ଶିରରଙ୍ଗ, ହିମାଳୟ ପବତ ।
 ଶୈଲାଧିଶରଙ୍ଗ—ପୁ. ବି. ପାଷଣଙ୍କ
 ପବତ ଶିରରଙ୍ଗ, ହିମାଳୟ ।
 ଶୈଲାଧିଶରଙ୍ଗ—ପୁ. ବି. ପାଷଣଙ୍କ, ହିମାଳୟ
 ପବତ ଶିରରଙ୍ଗ ।
 ଶୈଲାଧିଶରଙ୍ଗ—ପୁ. ବି. (ଶିଲାଧିଶ + ରଙ୍ଗ)
 ଯେ ଶିଲାଲ ବା ନୃତ୍ୟଶାରୀ ଶାହଦ୍ଵାରା
 ଜୀବିକା ନିଷାନ୍ତ କରେ, ନଞ୍ଜିକ, ନଟ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୈଲାନିମ ।
 ଶୈଲାସ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପାଷଣଙ୍କ, ଦୁର୍ଗା ।
 ଶୈଲାହୁ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଶୈଲକ, ଶିଲା-
 ନାଥ ।
 ଶୈଲିକ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ଶିଲି + ରଙ୍ଗ +
 ଯ) ଧୂତୀ, ଚରୁର, ସଫଲିଙ୍ଗୀ, ସେ
 ଲୋକଙ୍କ ଠକିବାକୁ ନାନାପ୍ରକାର ବେଶ
 ଧରେ ।
 ଶୈଲି—ବି. (ଶିଲ + ରି) ସଭବ, ଆଚ-
 ରଣ, ପଣାଳୀ, ସତିପୁ ପଣାଳୀ, ସଦ-
 ବ୍ୟବହାର, ସତାବ, କୌଣ୍ଲ, ରଚନା-
 ପରିପାଠିବିଶେଷ, ସକେତ, (ଶିଲା +
 ଅ + ରି) ପଥର ମୂର୍ଖି ।
 ଶୈଲିରବନ—ବି. (ଶୈଲ + ରି +
 ଭବନ) କୋମଳ ପଦାର୍ଥ ପଥର ପାଲଟି
 ଯିବା ।

ଶେଳୀଭୁତ—ବଂ. (ଶେଳ + ଭୁ + ତୁତ) ପ୍ରତ୍ସରୁତ, ପଥର ପାଲଟି ଯାଉଥିବା, ପ୍ରତ୍ସରରେ ପରିଣତ ହୋଇଥିବା (ପଦାଥ) ଶେଳୁଷ—ପୁ. ବି. (ଶେଳୁଷ + ଅ) ନର୍ତ୍ତକ, (ଶେଳ + ବସ୍ତ + ଅ) ଉଚ୍ଛିନ୍ଧାଦ ପାବତ୍ୟ ଜାତ, (ଶେଳ + ଉଷ୍ଣ) ଧର୍ତ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି, ୦୯, ବିଳୁହୃଷ, (ଶେଳୁଷ + ଅ) ଗନ୍ଧର୍ଜାଜ। ଶେଳୁଷ—ପୁ. ବି. (ଶେଳୁଷ + ରକ) ନଟକୁରି ଅନ୍ଦେଶଶକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶେଳୁଷ ଭିଜା, (ବି) ନଟ, ନର୍ତ୍ତକ। ଶେଳୁଷିଙ୍କ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ନଟଜାତର ସ୍ତ୍ରୀ। ଶେଳେନ୍ଦ୍ର—ପୁ. ବି. (୩ତ୍ର) ଶେଳେନ୍ଦ୍ର, ହୃମାଲୟ। ଶେଳେନ୍ଦ୍ର—ପୁ. ବି. (ଶେଳେନ୍ଦ୍ର + ସ୍ତ୍ରୀ + ଅ) ଭୁଜୁହୃଷ, (ବି) ହୃମାଲୟ ସ୍ତ୍ରୀ। ଶେଳେସ—ବି. (ଶେଳ + ସ୍ତ୍ରୀ) ପରିଷତ ସମ୍ବନ୍ଧ, ପରିଷତଜାତ, (ଶେଳ + ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିଳାସଦୃଶ, (ବି) ଶେଳକ, ପାବତ୍ୟ କ୍ରେତ୍ରବ୍ୟବଶେଷ, ହିଂହ, ସୈନିକଲେବଣ, ମହୁମାହୁ, ଭୁମର, ତାଳପଣ୍ଡୀ, ମୁଖମାଂଶୀ। ଶେଳେସୁ—ବି. (ଶେଳେସୁ + କ) ଶେଳେସୁ ଦେଖ। ଶେଳେସୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶେଳ + ସ୍ତ୍ରୀ + କ) ପାବତ୍ୟ। ଶେଳେଶ—ପୁ. ବି. (ଶେଳ + ଶଶ) ଶତତି; ହୃମାଲୟ ପରିଷତ। ଶେଳେଶର—ବି. କାଣୀପ୍ରି ଶିବନିଙ୍ଗ-ବିଶେଷ। [ଜନ୍ୟ କିଷ] ଶେଳୋଭୁଗରଳ—ବି. ପାଷାଣ ସାଧା-ଶେଳୋଭୁଗର—ବି. (୩ତ୍ର) ପରିଷତ ଜାତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶେଳୋଭୁଗର। ଶେଳୋଭୁଗର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶୁଦ୍ଧ ପାଷାଣ ଭେଦା ଗୁଲୁ, ହେମସାର ରୁକୁଣୀ-ହୁତପୋତୁ ଗୁଲୁ। *ଶେଳେଶ—ବି. (ଶେଳ + ସା) ଶିଳାସମ୍ବନ୍ଧୀୟ। ଶେବ—କ୍ଲୀ. ଶି. (ଶି ବ + ଅ) ଶି ବୁଝଣ, (ତିନ୍ଦି) ଶି ବୁଝାଇବଣ, (ବି) ଶି ବସନ୍ତ, (ବି) ଧାତୁର, ଆରୁରବିଶେଷ,

(ଶି + କ.ବ) ଶିବାଳ, ଶି ଉଳି, ବକୁପୁଣ୍ଡ। [ଶାସ୍ତ୍ରବିଶେଷ] ଶେବଚିନ୍ତାମଣି—କି.ଶି ବପୁଳା ବିଷୟକ ଶେବଳ—ବି. ପଦ୍ମକାଷ୍ଠ, ଶେବଳ, ଦେଶରେତ୍ତ, ସମୟର ବର୍ଣ୍ଣିତ ଏକ ପରିଷତ। ଶେବଳିତ—ବଂ. (ଶେବଳ + ରକ) ଶେବଳ ଚଣ୍ଠି ସେଇଠାରେ ବେଶି ଶି ଉଳି ଜନ୍ମିଅଛି। ଶେବଳିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶେବଳ + ରନ୍ଦ + ର) ପାତିନୀ, ନନୀ। [ମୁକ୍ତ] ଶେବଳ୍ୟ—ବି. (ଶେବଳ + ସା) ଶେବଳ ଶେବାଗମ—ପୁ. ବି. ଶି ବପୁଳା ବିଷୟକ ଶାସ୍ତ୍ରବିଶେଷ। ଶେବାଗ୍ନି—ବି. ଯଙ୍ଗାଗ୍ନି ବିଶେଷ। ଶେବାଳ—ବି. (ଶି + କ.ବାଳ) ଜନକ ଉତ୍ତିଦରଶେଷ, ଶି ଉଳି, ବୋରାଞ୍ଜି, କୁମିଳି। ଶେବାଳ—ବ. (ଶେବାଳ + କ) ଶେବାଳ ଦେଖ। ଶେବାଳବକ୍ର—ବ. ଉପାତିଲୁହା। ଶେବକ—ବ. (ଶି ବ + ସା) ଶାକୁଷ୍ଠକର ଘୋଟକବିଶେଷ, ପାଣ୍ଡବ ସେନାପତି ନୃପବିଶେଷ, (ବି) ଶି ବସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶି ବିଦ୍ୟା। ଶେବକ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରଜା ଦୁରିଷ୍ଠଦ୍ରିକ ପହାଁ, ରଜା ସଗରଙ୍କ ଏକ ରଜୀ, ମହା-ଭରତୋକ୍ତ ପ୍ରତାପରାଜୀକ ପହାଁ। ଶେବବ—ବି. (ଶି ଶୁ + ଅ) ବାଲ୍ମୀକାଳ, ବାଲ୍ମୀକିପ୍ରାଣୀ। ଶେବବାଲୀ—ବି. (କ.ଧା) ବାଲ୍ୟପୀଠୀ। ଶେବବମୁଦ୍ରି—ବି. ବାଲ୍ୟକାଳର ସଙ୍ଗନ-ମାଳ ମନେପଢିବା। ଶେବବର୍ଣ୍ଣ—ବି. (ଶେବବ + ସା) ବାଲ୍ୟବାନୀବାନୀ। ଶେବିର—ବି. (ଶି ବିର + ଅ) ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣ ନଟକପଣୀ, (ବି) ଶି ବିରଭୁପନ୍ମବନ୍ଧୀୟ, ଶି ଉତ୍ତକାଳୀନ। ଶେବିରିକ—ପୁ. ବି. (ଶି ବିର + ରକ) ଶି ବିର ରତ୍ନର ପଠନକାରୀ, (ବି)

ରକ୍ଷବ୍ରାତ, ଶୀତିକାରୀ ବୁଝିବାରେ କିନ୍ତୁ,

(ସ୍ବୀ) ଶୋକଜଳ୍ଗ୍ନ୍ତ୍ର ।	ଶୋକର ଅଂଶ ଉତ୍ତରଣକାରୀ, (ସ୍ବୀ) ଶୋକପ୍ରତିନିମୀ ।	ଶୋକରୁର —ପୁ. ବି. (୩ତତ୍ର) ଶୋକ ଯୋଗୁ କାତର, ଶୋକକ୍ଷିଷ୍ଟ, (ସ୍ବୀ) ଶୋକରୁର ।
ଶୋକଜଳ୍ଗ୍ନ୍ତ୍ର—ବି. (୩ତତ୍ର) ଶୋକ- ଖ୍ରୀ, ଅଛିବୁ ଶୋକରେ ଜଳ୍ଗ୍ନ୍ତ୍ରଭୂତ (ସ୍ବୀ) ଶୋକଜଳ୍ଗ୍ନ୍ତ୍ରତା ।	ଶୋକରହିତ—ପୁ. ବି. (୩ତତ୍ର) ବାତଶାକ, (ସ୍ବୀ) ଶୋକରହିତା ।	ଶୋକରୁକ—ବି. (୩ତତ୍ର) ଶୋକଯୋଗୁ ବନ୍ଦହୋଇଦ୍ଵିବା (କଣ ବା ଘ୍ୟାସ ବା କାଳ୍ୟ), ଶୋକଯୋଗୁ ^୧ ଜଳ୍ଗ୍ନ୍ତ୍ରଭୂତ ।
ଶୋକତାପ—ବି. (କ.ଧା) ଶୋକଜଳ୍ଗ୍ନ୍ତ୍ର ମନେପୀଡ଼ା, ମନୋବେଦନା, (ଦ୍ୱୟ) ଶୋକ ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକାଦ ମିଥିଧ ଦୃଶ୍ୟ ।	ଶୋକଶ୍ରୀ—ବି. (୩ତତ୍ର) ସାତଶୋକ ସାହାର ଶୋକ ନାହିଁ,(ସ୍ବୀ) ଶୂନ୍ୟ ।	ଶୋକତାପ—ପୁ. ବି. (୩ତତ୍ର) ଶୋକତାପ ଶୋକକ୍ଷିଷ୍ଟ, (ସ୍ବୀ) ଶୋକତାପିତା ।
ଶୋକଦୟକ—ପୁ. ବି. ଶୋକଜଳ୍ଗ୍ନ୍ତ୍ର ଦେଖ, (ସ୍ବୀ) ଶୋକଦୟିତା ।	ଶୋକସରୀତ—ବି. (କ.ଧା) ଶୋକୋ- ତୀପକ ଗୀତ, ଶୋକାର୍ତ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିର ଗୀତ ଶୋକସମ୍ପ୍ରଦ୍ୟ—ବି. (୩ତତ୍ର) ଶୋକତପ ଦେଖ, (ସ୍ବୀ) ଶୋକସମ୍ପ୍ରଦ୍ୟ ।	ଶୋକଦୟକ—ବି. (୩ତତ୍ର) ଶୋକର ପ୍ରତାପ, ଶୋକଦୟିକଳ୍ୟ ।
ଶୋକନିଷା—ବି. (ରୁ-କ.ଧା) ନିଷାପରେ ଦୁଲକା କରସିବା ଶୋକ ।	ଶୋକସମ୍ଭ୍ରାପ—ବି. (କ.ଧା) ଶୋକଜଳ୍ଗ୍ନ୍ତ୍ର ମନୋବେଦନା, (ଦ୍ୱଦ୍ୱ) ଶୋକ ଓ ମନୋଦୃଶ୍ୟ ।	ଶୋକର—ବି. (୩ତତ୍ର) ଶୋକାର୍ତ୍ତ ଦେଖ, (ସ୍ବୀ) ଶୋକାର୍ତ୍ତ । [ମୁକ୍ତ]
ଶୋକନାଶକ—ପୁ. ବି. (ଶୋକ + କଣ୍ଠ + ଶିତ୍ର + କ.ଅକ) ଶୋକ- ଦୂରକାରୀ, (ସ୍ବୀ) ନାଶିକା ।	ଶୋକସମ୍ପ୍ରଦ୍ୟ—ବି. (ରୁ-କ.ଧା) ସମ୍ପ୍ରଦ୍ୟ- ପର ଅଧୀମ ଶୋକ ।	ଶୋକନାଶକ—ବି. (୩ତତ୍ର) ଶୋକକ ସମ୍ମାନିବା ।
ଶୋକପାରବାର—ବି. (ରୁ-କ.ଧା) ଶୋକ- ସାରର ଦେଖ ।	ଶୋକହରଣ—ବି. ଶୋକର ବିନାଶକରଣ ଶୋକହାରକ—ପୁ. ବି. ଶୋକର ବିନାଶକାରୀ, (ସ୍ବୀ) ଶୋକହାରିକା ।	ଶୋକନାଶକ—ପୁ. ବି. (୩ତତ୍ର) ଶୋକ ହାରିବା, (ସ୍ବୀ-କ.ର.) ଶୋକ + ହୃ + କ.ର ଗନ୍ଧରୁଲୟୀ, ବନଜାତ ଏକପ୍ରକାର ଫୁଲ୍ୟ, ବନବରିକା ।
ଶୋକବର୍କକ—ବି. (୩ତତ୍ର) ଯାହା ବା ଯେ ଶୋକକୁ ବଢାଏ ।	ଶୋକନ୍ତକ—ପୁ. ବି. (୩ତତ୍ର) ଶୋକ ହାରିବା, (ସ୍ବୀ) ଶୋକନ୍ତକାରୀ ।	ଶୋକନାଶକ—ବି. (୩ତତ୍ର) ଯାହା ଶୋକ ଜମ୍ବୁଏ, (ସ୍ବୀ) ଶୋକନ୍ତକାରୀ ଶୋକନ୍ତାପକ—ବି. ଯାହା ଶୋକର ବେଗୁ ବଢାଏ, (ସ୍ବୀ) ତୀପିକା ।
ଶୋକବର୍କନ—ପୁ. ବି. (ଶୋକ + ବର୍କନ) (୩ତତ୍ର); ଶୋକଶୂନ୍ୟ ଦେଖ, (ସ୍ବୀ) ଶୋକବର୍କନା ।	ଶୋକନ୍ତକ—ପୁ. ବି. (୩ତତ୍ର) ଶୋକ ଜଳ୍ଗ୍ନ୍ତ୍ରଭୂତ ଦେଖ, (ସ୍ବୀ) ଶୋକନ୍ତକା ।	ଶୋକନାଶକ—ବି. (୩ତତ୍ର) ଶୋକ ହେଉ ଜଳି ଉଠିବା (ଶୋକ ଜଳ୍ଗ୍ନ୍ତ୍ରଭୂତ ହେବା) ।
ଶୋକବ୍ୟଞ୍ଜକ—ବି. (ଉପପଦତତ୍ର) ଶୋକସୂଚକ, ଯାହା ଅଳ୍ୟ ମନରେ ଶୋକର ଜବ ଉପୁଜାଏ ।	ଶୋକାରାର—କ୍ଲୀ. (କ.ଧା) ଦୁଃଖପର, ରଙ୍ଗପ୍ରାସାଦରେ ଯେଉଁ ଘରେ ରଙ୍ଗ- ପରିବାରମାନେ ଶୋକକରନ୍ତି ।	ଶୋକନାଶକ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶୁଭ + ଶ.ଅନ) ଶୋକ, ଦୁଃଖ, ଅନୁତାପ, ଅନୁକଞ୍ଚା,
ଶୋକରା—ପୁ. ବି. ଅଳ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିର	ଶୋକାର୍ଗି—ବି. (ରୁ-କ.ଧା) ଶୋକବର୍କ ଦେଖ ।	

ଶୋକପ୍ରକାଶ,(ଶୁ.କ.ଅନ)ଶୋକଣୀଳ ଶୋଚନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶୁରୁ+ଶ୍ଵ.ଅନ+ ଆ) ଶୋଚନ, ଦୁଃଖ, ଦୁଃଖପ୍ରକାଶ ।	ଶୋଶିତିଶୀ—ବି. କୁରୁବକ, ନାଲି ଦାସ- କେରେଣ୍ଟ ।	ଶୋଶିତିବର୍ଷୀ—ବି. ଯହିଁରୁ ବର୍ଷାପରି. ରୂଧର ସ୍ତ୍ରୀଆସ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ବର୍ଷୀ ।
ଶୋଚନୀୟ—ବି. (ଶୁରୁ+ମୀ.ଅମୀୟ) ଯାହାପାଇଁ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରୁଥାଏ, ଶୋକର ବିଷୟୀଭୂତ, ଅନୁକଞ୍ଜନୀୟ, ଦୟାର ପାଦ ।	ଶୋଶିତିଦିନ—ବି. ଗଙ୍ଗାନବାର ଉପ- ନବାବିଶେଷ । [ପୁରୁଣୀ ।	ଶୋଶିତିବ୍ୟୋତାତ୍ମି—ବି. ରକ୍ତବାହିନୀ ନାଭୀ ।
ଶୋଚନୀୟ—ବି. (ଶୁରୁ+ମୀ.ଅମୀୟ) ଯାହାପାଇଁ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରୁଥାଏ, ଶୋକର ବିଷୟୀଭୂତ, ଅନୁକଞ୍ଜନୀୟ, ଦୟାର ପାଦ ।	ଶୋଶିତିପଦ—ପୁ. ବି. ରକ୍ତପୁନନନଦୀ, ନାଲି- ଶୋଶିତିପଦ(କ)—ବି. ରକ୍ତପଦ ।	ଶୋଶିତିଶୋଧନ—ବି. (ଶୁରୁ) ରକ୍ତ ପରିଷାରକ, ରକ୍ତଦୋଷନାଶକ ।
ଶୋଚନୀୟ—ବି. (ଶୁରୁ+ଶ୍ଵ.ଅନ+ ତବ୍ୟ)ଶୋଚନୀୟ, ଦୁଃଖକାତ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ । [ଶିଖୀ ।	ଶୋଶିତିପଦ୍ମ—ବି. ବିନ୍ଦୁରପୁଷ୍ପୀ ।	ଶୋଶିତିଶୋଧକ—ବି. ଯେ ରକ୍ତକୁ ଶୋଷି ନିଏ, ରକ୍ତକୁ ଶଶୀରଦେବ(ଭିଷଧ) ଶୋଶିତିସମ୍ବନ୍ଧ—ବି. ମାଂସଧାରୀ ।
ଶୋଚି—ବି. (ଶୁରୁ+ରୟ)ପ୍ରଭ, କୁଳା, ଶୋଚି—ବି. (ଶୋଚି+ମୀ,ତ)ଶୋଚ- ପ୍ରାପ୍ତ, ଯାହାପାଇଁ ଶୋକ ବା ଅନୁତାପ କରିଥାଇଥାଏ ।	ଶୋଶିତିମଣି—ବି. ପଦ୍ମଶରମଣି, ମଣିକ୍ୟ ।	ଶୋଶିତିସ୍ତାବ—ବି. (ଶୁରୁ) ରକ୍ତସ୍ତାବ ।
ଶୋଚିତବ୍ୟ—ବି. (ଶୁରୁ+ଶ୍ଵ.ମୀ. ତବ୍ୟ) ଶୋଚନୀୟ ଦେଖ ।	ଶୋଶିତିରହୁ—ବି. ପଦ୍ମଶରମଣି, ମଣିକ୍ୟ ।	ଶୋଶିତାତ୍ତ୍ଵ—ବି. (ଶୁରୁ) ରକ୍ତାତ୍ତ୍ଵ, ରକ୍ତସ୍ତାତ୍ତ୍ଵ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୋଶିତାତ୍ତ୍ଵ ।
ଶୋଚିଷ୍ଟ—ପୁ. ବି. (ଚ.ଶ୍ରୀ) ଅନ୍ତି, ଚିନ୍ତକୁଷ ।	ଶୋଶିତିର୍ମୁ—ବି. ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ଲଳ, ନାଲିପାଣି ଶୋଶିତ—ବି. (ଶୋଶି + ତତ) ରକ୍ତ, ହଳିପା, ଥଠା, ନିର୍ମାଣ, ତମା, ହଙ୍କୁଳ, କୁଙ୍କୁମ, ତମକୁଙ୍କୁମ, (ବିଂ)ଲେହତୁ, ମଳ, ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ଵ ।	ଶୋଶିତାତ୍ତ୍ଵ—ବି. କୁଙ୍କୁମ ।
ଶୋଚିତ୍ୱ—ବି. (ଶୁରୁ+କ.ଅ) ମୁର୍ଗ, ମାତ, ଧୂତ୍ର, ପାପରତ, ଅଳମୁଥା ।	ଶୋଶିତିଧାର—ବି. (ଶୁରୁ) ରୂଧରପ୍ରକାହ, ଧାରକାରରେ ପ୍ରବାହତ ରକ୍ତ ।	ଶୋଶିତାପୁର—ବି. ମାଣିକ୍ୟ, ପଦ୍ମଶରମଣି ।
ଶୋଚ—ବି. (ଶୋଚି+ମୀ.ଅ)ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ- ବିଶ୍ଵ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୋଶା, (ବି) ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ, ଅନ୍ତି, ମଙ୍ଗଳପତ, ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣଦୋଟକ, ସମୁଦ୍ର, ଗଙ୍ଗାନବାର ଉପନଦିବିଶେଷ, ନାଲିଆଶୁ, ସୁନାମକେଇ, ବେଶୁନିଆ, ପଣପଣା, ମଣିକ୍ୟ, ରକ୍ତ, ସହୁର, ନାଲି- ପୁରୁଣୀ ।	ଶୋଶିତିଧାର—ବି. ରକ୍ତପାତା ଶୋଶିତିଧାର—ବି. ରକ୍ତପାତା ।	ଶୋଶିତାପାତା—ବି. ମାଣିକ୍ୟ ।
ଶୋଚକ—ବି. (ଶୋଚି+ସାର୍ଥ.କ) ଶୋଶା ଦେଖ ।	ଶୋଶିତିଧାର—ବି. ରକ୍ତପାତା ଶୋଶିତିଧାର—ବି. ରକ୍ତପାତା ।	ଶୋଶିତାପାତା—ବି. ମାଣିକ୍ୟ ।

ଭାବିଥାଗଛି ।

ଶୋଧ—ବି. (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ+ଭା.ଅ) ଶୋଧନ, ପରିଷାରକରଣବା, ଚଣ ପରିଶୋଧ, (ଗ୍ରା.ବି) କୌଣସି ପ୍ଲାନ୍‌ରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାହାର କରିଦେଇ ନିର୍ଜନ କରିବା ଅବଧି ।

ଶୋଧକ—ବି. (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ+ଶିର+କ.ଅନ) ଶୁଭ୍ରିକାରକ, ପରିଷାରକ, (ବି-ଅଙ୍କା-ଶାସ୍ତ୍ର) ବୃଦ୍ଧତର ସାରିରୁ ଫେଡ଼ାଯିବା କୁଦ୍ରତର ରଣି ।

ଶୋଧନ—ବି. (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ+ଶିର+ଭ.ଅନ) ନିର୍ଦ୍ଦେଖିକରଣ, ଏଣ୍ଟଶୋଧନ, ସଂଘାର, ଚାରୀକରଣ, ରୁଣଶୋଧ, ଉପକାରର ପ୍ରତିଶୋଧ, ପରିଷାରକରଣ, ଦରଶ, ଭାଗକରଣ, ଧାରୁଆଦିକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଖିକରଣ, ବିରେ-ଚିନ, ବିଷାଦିବୁ ଦୋଷ ଦୁଷ୍କଳରଣ,

ଶ୍ରେନ୍, ଭୁବନୀ, ମଳ, ବିଷା, ପ୍ରାୟୁଷିତ, ବୃଶ କ୍ଷତାଦର ପରିଷରଣ, (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ+କ.ଅନ) କିଞ୍ଚିତ ପରାଦର ପ୍ରମାଣକରଣ, ଅପ-ଦୁଇ ଦବିର ସଂଖ୍ୟା ନିର୍ଣ୍ଣୟ, କାସୀର, ସାରକଷ, ବିଭାବିଦ୍ଵିତୀ ମାସ ତିଥ୍ୟ-ଦିର ବିରୁଦ୍ଧରଣ, ନିମ୍ନକ, (ବିବ) ଶୁଭ୍ରି-କାରକ, (ଗ୍ରା.ବି) ଗାଲି, ଶୋଧା, ବକା ।

ଶୋଧନକ—ପୁ.ବି. (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ+ଶିର+କ.ଅନ) ଶୋଧନକ, ଶୋଧନକାଶ ।

ଶୋଧନବିଧ—ବି. ବୈଦ୍ୟଶାସ୍ତ୍ରକୁଦ୍ରାରେ ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ବିଷ୍ଟ (ବିଷ ଉପଧାତୁଆଦି) କୁ ଦୋଷ ଓ ଦୁର୍ଗ୍ରାଣମାନ ଦୂରକରିବା ନିମ୍ନଲ୍ଲିଙ୍ଗ ବିଧାନ ।

ଶୋଧନ—ବି. (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ+ଶିର+ଅନ+ର) ତାମ୍ରବଳୀଲଗ, ମାଳୀ, ଖାତ୍ର, ପଞ୍ଜାରୀ, ଶ୍ରୀଶିଖି । [କନକା] ।

ଶୋଧନକାଳ—ବି. (ବ.ଶ୍ର୍ୟ) ଜୟପାଳ,

ଶୋଧନୀୟ—ବି. (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ+ଶିର+ମ୍ର.ଅନନ୍ତାମ୍ବୁ) ଯାହା ଶୋଧନ କରିବ'ର ଉପସ୍ଥିତ, ପରିଶୋଧ, (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ) ନୟ ।

ଶୋଧୟେତବ୍ୟ—ବି. (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ+ଶିର+ତବ୍ୟ) ଶୋଧତ ହେବାର ଶୋଧ୍ୟ ।

ଶୋଧୟେତ—ପୁ.ବି. (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ+ଶିର+କ.ତବ୍ୟ) ଶୋଧକ, ଶୋଧନକାଶ, ପରି-ଷାରକ, (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ) ଶୋଧୟେତ ।

ଶୋଧା—ଗ୍ର. ବି. (ଫ-ଶୋଧ) ଶୋଧ ଦେଖ, ଶୋଧବା ଦିଯା, ଗାଲି, ସ୍ଵହା, ଯଥାର୍ଥ ବିଷ୍ୟ ।

ଶୋଧାଶୋଧ—ଗ୍ର. ବି. ପରିଷର ବକା-ବକ ହେବା, ବାରମ୍ବାର ଶୋଧନ କରି ।

ଶୋଧ—ଗ୍ର. ବି. ଅଙ୍କପାଠବିଶେଷ, ଫେଡ଼ାଣ ଶିଖିବା ପାଠ, ଶିଶୁମାନେ ଶୂନ୍ୟତାରୁ ଉପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୋଗବିପୋଗ ଶିଖିବା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ କରିବା ଧାର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ଯଥା:

୦	୧	୨	୩	୪	୫	୬	୭	୮	୯	୧୦
୧୦	୯	୮	୭	୬	୫	୪	୩	୨	୧	୦

ଶୋଧତ—ବି. (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ+ଶିର+ତ) ବୈଦ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ରବିଧ ଦ୍ଵାରା ପରିଷର, ଶୁଭ୍ରିକୁତ, ମାନ୍ଦିତ, ପରିଷ୍ଵେତ, ଅପନାତ ।

ଶୋଧବା—ଗ୍ର. କି. ଶୋଧନକରିବା, ଗାଲିଦେବା, ସମ୍ମୁଳ ଭିନାଶ କରିବା ।

ଶୋଧ—ବି. (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ+ଶିର+ମ୍ର.ଯ) ଶୋଧନୀୟ ଦେଖ ।

ଶୋଗ—ବି. (ଶ୍ର୍ୟ+ଭ.ଫ) ଶୋଧ ଦେଖ ।

ଶୋଫ୍ଟ୍—ବି. ଶାଳପର୍ଣ୍ଣୀ, ନାଲିପୁରୁଣୀ ।

ଶୋଫନାଶନ—ବି. (ଶୋଫ୍ଟ+ନଶ+ଶିର+ଅନ) ମାଲୀକୁଷ, (ବିବ) ଶୋଧ-କାଳ ।

ଶୋଫହାଶ—ବି. (ଶୋଫ୍ଟ+ହାଶ+କ) ରନ୍ଦିବନରୁଲୁଗୀ, (ବିବ) ଶୋଧନାଶକ ।

ଶୋଫହୁତ—ବି. (ଶୋଫ୍ଟ+ହୁତ+କ) କ୍ଷିପ୍ରଭାବିତାଗଛ । [ହୁତୀକରି] ।

ଶୋଫାରି—ବି. (ଶୋଫ୍ଟ+ଅର) ଉତ୍ତରି; ଶୋଫ୍ଟି—ପୁ. ବି. (ଶୋଫ୍ଟ+ରନ୍) ।

ଶୋଥରୋଗୀ, (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ) ଶୋଚିମା ।

ଶୋଭ—ବି. (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ+କ.ଅ) ଶୋଭ, ସୌନ୍ଦରୀଯ, (ବିବ) ଶୋଭନଶୀଳ ।

ଶୋଭକୃତ—ପୁ. ବି. (ଶୋଭ+କୃତ+କ.କ୍ଷପ) ଶୋଭନକାରନ, ସୁନ୍ଦର ।

ଶୋଭନ—ବି. (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ+କ.ଅନ) ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ଦୋଷିଣୀଳ, ଶୋଭନୀପୁରୀ, ଶୋଭନୀପୁରୀକାରି, ଶୋଭନୀପୁରୀକାରିକା, ଶୋଭନୀପୁରୀକାରିକାରକ, (ଶୋଭ+ଆନନ୍ଦ) କେନ୍ଦ୍ରି-କ୍ଷେତ୍ର ଯୋଗବିଶେଷ, ଶ୍ରୀ, ପଦ୍ମ, ପଦ୍ମ, (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ) ଶାରନା ।

ଶୋଭନକ—ବି. ସନ୍ଧାନକାରି, (ବିବ) ଯାହା ଶୋଭ ଜନ୍ମାଏ, ସୁନ୍ଦର ଶବ୍ଦକାଶ, (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ) ଶୋଭନକାଳ ।

ଶୋଭନତା—ବି. ସୌନ୍ଦରୀଯ ।

ଶୋଭନରଦେବ—ବି. ପ୍ରାଚୀନ ଉତ୍ତରିକାରକ ଜାତିକ ରାଜୀ ।

ଶୋଭନା—ଶ୍ରୀ. ବି. ହରିହରା, ହଳିଶ, ଶୋଭନାର ସ୍ଵିକରଣ ।

ଶୋଭନାକନ—ପୁ. ବି. (ଶୋଭନ+ଆନନ୍ଦ) ବ.ଶ୍ର୍ୟ, ସୁନ୍ଦର ମୁଖବିଶେଷ ।

ଶୋଭନୀୟ—ବି. (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ+କ.ଅନନ୍ତାମ୍ବୁ) ଶୋଭର ଉପସ୍ଥିତ, ଅତ ସୁନ୍ଦର ।

ଶୋଭନୀୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗୋରକ୍ଷମୁଣ୍ଡୀ, (ବିବ) ଶେଭନେଯାଗ୍ୟ ।

ଶୋଭନୀୟ—ପୁ. ବି. ଶୋଭନୀୟ ସମୀକ୍ଷାନକାଳ, (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ) ଶୋଭନୀୟ ।

ଶୋଭନୀୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ର୍ଵ୍ୟ+ଶିର+ଆ) ପାତ୍ର, କାନ୍ତି, ସୌନ୍ଦରୀ, ହଳିଶ, ଗୋରେଚନା, ଧଳା ଜାଇପୁରୀଲ. ଗୋପା-ବିଶେଷ, (ବିବ) ଶୋଭନୀୟ, ସୁନ୍ଦର ।

ଶୋଭନର—ବି. (ଶୋଭ+ନର+ଅ) (ଶୋଭନର+କୃତ+ଅ) ଶୋଭନର, ସୁନ୍ଦର, ଅପ୍ରାଚିକାରକ, (ଶୋଭ+ଆନନ୍ଦ) ଉତ୍ତରି; ଶୋଭନର, ଅନ୍ତିମରୁତ୍ତର ।

ଶୋଭନର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୋଭନର, ଅନ୍ତିମରୁତ୍ତର ।

ଶୋଭନର—ଶ୍ରୀ. ବି. ବୁପବତୀ, ସୁତ୍ତରୀଣ ।

ଶୋଭନରକ—ବି. ଶୋଭନରକ, ଅପ୍ରାଚିକାରକ, (ଶୋଭନରକ+ଆନନ୍ଦ) ଉତ୍ତରି; ଶୋଭନରକ, ଅନ୍ତିମରୁତ୍ତର ।

ଶୌଦର୍ଯ୍ୟ ରହୁଥିଲା; (ସ୍ତ୍ରୀ) ଜନିକା ।
ଶୋଭାନାଟ—ବିଂ. (ପଢ଼ି) ଶୌଦର୍ଯ୍ୟରୁ
ରହିଲା ।
ଶୋଭଞ୍ଜନ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସଜନାଗନ୍ଧ ।
ଶୋଭନୁଭୁବନକତା—ବି. ମନର ଯେଉଁ
ହୃଦୀ ଦ୍ୱାରା ଶୋଭର ଅନୁଭବ କରା
ଯାଇପାରେ ।
ଶୋଭନ୍ତି—ବି. (ପଢ଼ିବାରୁ) ଶୋଭଯୁକ୍ତ,
ଅତିଶୟ ସୁନ୍ଦର ।
ଶୋଭବନ୍ଧ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. (ଶୋଭବନ୍ଧ+ରା)
ଶୋଭବନ୍ଧର ସ୍ଵିଳଙ୍ଗ, (ବି) ଛନ୍ଦୋ-
ବିଶେଷ, (ବି. ବି) ଉନବିଶାନିତାରୀର
ମଧ୍ୟଭାଗରେ ନବଦୂର୍ଘ ରାଜ୍ୟର ରୂପ
କବି ସୁରୁଷୋଭମ ମାନଧାତାଙ୍କ ରଚିତ
ଚିହ୍ନକାବ୍ୟ ଓ ତହିଁର ନାୟିକା, ତଞ୍ଚ
କବିଙ୍କର ଅସ୍ତ୍ରକାଣ୍ଡିତ ପଦ୍ୟକାବିଦ୍ୟ-
ବିଶେଷ । [ବିଶେଷ ।
ଶୋଭବନ୍ଧ—ଶ୍ରୀ ବିଂ. ଶୋଭନ୍ଧୀ, ଶୋଭା-
ଶୋଭବନ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. ଶୋଭଯୁକ୍ତ ।
ଶୋଭବନ୍ଧକ—ବିଂ. ଯାହା ଶୌଦର୍ଯ୍ୟ
ଦୂର୍ଭିକରେ ।
ଶୋଭବନ୍ଧ—ସୁ. ବିଂ. (ଶୋଭା+ବନ୍ଧ)
ଦୟିକାଳୀ, ଶୋଭଯୁକ୍ତ(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୋଭବନ୍ଧ ।
ଶୋଭମୟ—ବିଂ. ଶୋଭବନ୍ଧୀ, ସୁନ୍ଦର,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୋଭମୟ ।
ଶୋଭଯାଦା—ବି. (କ.ଧା) ସମରେତ
(ବାଣ ବା ସାନ୍ଦର୍ଭକାରୀ) ହରିତ ବିହୁ
ଲୋକଙ୍କର ଢାଙ୍ଗଲାବକ ମେନ, ପଟୁଆଚ
ଶୋଭମୟ—ବି (ବୁ-କ.ଧା) ଶୌଦର୍ଯ୍ୟ
ରୂପ ସମ୍ପତ୍ତି ।
ଶୋଭମୟ—ବିଂ. ସୌଦର୍ଯ୍ୟରହିତ,
କାନ୍ତିଶାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୋଭମୟନା ।
ଶୋଭକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. (ଶୋଭା+କକ)
ଶୋଭାଳୀ, ସୁନ୍ଦର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୋଭକୀ ।
ଶୋଭତ—ବି. (ଶୋଭା+ତତ) ଭୁବିତ,
ମଣ୍ଡିତ, ଶୋଭଯୁକ୍ତ, ସୁନ୍ଦରାଳୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶୋଭତା, (ବି. ଶୁଭୁ+ଭା.ତ) ଶୋଭା ।
ଶୋଭତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. (ଶୋଭତ+ଆ)
ଶୋଭବିଶ୍ୱାସ, ସୁନ୍ଦର ।

ଶୋଭବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ର. ଶୋଭ ପାଇବା ।
ଶୋଭସ୍ତ—ବିଂ. (ଶୋଭ+ରଷ୍ଟ) ଅତିଶୟ
ଶୋଭଯୁକ୍ତ ।
ଶୋଭା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. (ଶୋଭା+କ.ରନ୍)
ଶୋଭଯୁକ୍ତ, ସୁନ୍ଦର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୋଭମା ।
ଶୋଭା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. (ଶୋଭା+କ.ରନ୍)
ଶୋଭଯୁକ୍ତ, ସୁନ୍ଦର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୋଭମା ।
ଶୋଭଳ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. କଳାପାମାର୍ଗ, (ବିଂ)
ଶୋଭାଦିବର୍ଗର ଜଳଜ ଶାକଳତାବିଶେଷ
ଶୋଭଳ—ବି. ବିଂ. ଶୋଭଳପୁତ୍ରାବାର ଅଶ୍ଵହିଲ-
ବାହାର ସୁପ୍ରସିଦ୍ଧ ରାଜ୍ୟର ବଶବିଶେଷ
ଶୋଭଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବଣହଳପାତା ।
ଶୋଭାଚମାନ—ବିଂ. (ଶୁଭୁ+ଯଞ୍ଜଳନନ୍ଦ)
=ଶୋଭତ+କ.ଆନ) ଅତିଶୟ ଶୋଭ
କାମୀ, ଅତ ବିଳାପକାମୀ ।
ଶୋଷ—ବି. (ଶୁଷ୍ଟା+ଶିତ୍+ଥ) ଶୋଷଣ,
ଶୁଷ୍ଟାତା, ମାରସତା, ରଷ୍ଟାକର୍ଷଣ, ଯଷ୍ଟୁ-
ରୋଗ, ଯୁଧା, ତୃଷ୍ଣା, ପିପାସା, (ବା.ବି.
ଲ.ଅର୍ଥ) ଅତିଳାଷ, ଲୋଭ ।
ଶୋଷକ—ବିଂ. (ଶୁଷ୍ଟା+ଶିତ୍+କ.ଅକ)
ଶୋଷକାମୀ, ରସାକର୍ଷକ, ଯାହା ଶୁଷ୍ଟ
କରେ, ଯାହା ତେବେକୁ ଶୀର୍ଷ୍ଟ କରେ ।
ଶୋଷକରବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ର. ଉତ୍ସାଲଗିବା ।
ଶୋଷଣ—ବି (ଶୁଷ୍ଟା+ଭା.ଅନ) ଶୋଷିବା
କିମ୍ବା, ଶୁଷ୍ଟକରିବା, ରସାକର୍ଷଣ, ମେହି-
ରହିଥିବାରଣ, (କ.ଅନ) କାମଦେବଙ୍କ
ପଞ୍ଚବାଣୀ ମଧ୍ୟ ଏକତମ, ଶୁଷ୍ଟ, ପିପୁଳୀ,
ଫଣଫଣାଗର, (ଅଧ୍ୟ.ଅନ) ଶୋଭଣାଶ
ବିଶେଷ କଷାୟ, ଶୋହଳ ରାଗରୁ ଏକ-
ଭାଗ ଥାଇ ନିଆଁ ଉପରୁ ଓହିଲା ଯାଇ-
ଥିବା କ୍ରାଥ, (ଲ.ଅର୍ଥ) ପରତାରୁ ବଳ-
ପୂର୍ବକ ଅତିରକ୍ତ ଧନ ପରିହରଣ, (ବିଂ)
ଶୋଷକ ଦେଖ ।
ଶୋଷଣୀୟ—ବିଂ. (ଶୁଷ୍ଟା+ମୀ.ଅନ୍ୟ)
ଶୋଷା ହେବାର ଉପଯୁକ୍ତ, ନିଜଳୀ-
କୃତ ହେବାର ଉପଯୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୋଷ-
ଣୀୟ ।
ଶୋଷମରବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ପାଣି ନ ପିଇବା
ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ତୃଷ୍ଣାକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବା ।

ଶୋଷମରବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ର. ଜଳପାନଦ୍ୱାରା
ବା ନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୃଷ୍ଣା ନବୃତ୍ତି ହେବା
ଶୋଷ୍ୟିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. (ଶୁଷ୍ଟା+ଶିତ୍+
କ.ରୁ) ଶୋଷକର୍ତ୍ତା, ସେ ରସ ଶେଷ-
ନିଧି, ସେ ଶୁଷ୍ଟାରଦିବ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୋଷ୍ୟିତା ।
ଶୋଷମୂଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (ପଢ଼ି) ପିପୁଳୀ-
ମୂଳ ।
ଶୋଷତା—ବି. (ଶୋଷ+ହନ୍+କ.କ୍ଷିପ୍)
ଜଳଅପାମାର୍ଗ, (ବିଂ) ଶୋଷନାଶକ ।
ଶୋଷୀ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. ଶୁଷ୍ଟା, ରସବାନ ଧନ-
ଲେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୋଷୀ, (ବି) ଶୋଷିବା-
କିମ୍ବା, ଅତରକ୍ତ ଦାହ ଓ ତୃଷ୍ଣାରେଗ,
ଅତ୍ୟନ୍ତ ତୃଷ୍ଣା, ଶାଲପାତି ପୁନିବା ରୂପ
ଗୋମାନଙ୍କର ସେବବିଶେଷ, କାଠ
ମଧ୍ୟରେ ପୋଲ ।
ଶୋଷା(ଷେ)ଇବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ର. ଶୋଷିବା
କିମ୍ବାର ଶିଳନ୍ତରୂପ, ତୃଷ୍ଣାର୍ତ୍ତ ହେବା ।
ଶୋଷାପତ୍ର—ବି. ଜଳାପାମାର୍ଗ, (ବିଂ) ଶୋଷ-
ନାଶକ ।
ଶୋଷି—ବିଂ. (ଶୁଷ୍ଟା+ଶିତ୍+ମୀ.ତ)
ନାରୀକୁତ, କୃତଶୋଷଣ, ଯଦ୍ଦୁ
ରକ୍ତ ବା ଜଳଆଦ ଶୋଷାଯାଇଥୁ,
ଶୁଷ୍ଟାକୁତ ।
ଶୋଷିବା—ଶ୍ରୀ. କି. ପଦାର୍ଥ ଜଳାଦ
ଶୋଷଣ କରିବା, (ମୁହଁଦୁରାଗ) ରେଷିଟା ।
ଶୋଷୀ—ବିଂ. (ଶୋଷ+ରନ୍) ଶୋଷଣ-
କାମ, ତୃଷ୍ଣାର୍ତ୍ତ, (ଶ୍ରୀ.ବିଂ) ତୃଷ୍ଣିତ
(ବ୍ୟକ୍ତି) ।
ଶୋଷ—ବିଂ. (ଶୁଷ୍ଟା+ମୀ.ଯ) ଶୋଷ-
ଣୀୟ ଦେଖ ।
ଶୋଷିବା—ଶ୍ରୀ. କି. ଶୋଷପାଇବା,
ସୁନ୍ଦର ବୁଝେ ବିଶେଷ ହେବା ।
ଶୋକ—ଯା. ବି. ରଙ୍ଗୀ, ଆଗ୍ରହ, ଉପ-
ଗେଗଇଲୁ ।
ଶୋକ—ବ. (ଶୁକି+ଅ) ଶୁକସମୁଦ୍ର, ସ୍ତ୍ରୀ-
ମାନଙ୍କର କରଣବିଶେଷ, ଶୋକ ।
ଶୋକ—ବ. (ଶୁକର+ଅ) ଉତ୍ସବିଶେଷ,
(ବିଂ) ଶୁକରସମୂନୀୟ । [କନ୍ଦ ।
ଶୋକଷ—ବ. (ଶୋକର+ଲ) ବାରପୁ-

ଶୌକ—ବ. ଗୋପପ୍ରକାରୀଙ୍କ ରହିବଣେଷ୍ଟ
ଶୌକିକ—ବ. (ଶୁଦ୍ଧି+ଅଳ) ମୁକ୍ତା,
ମୌକ୍ତିକ ।
ଶୌକିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶୌକିକ + ଆ)
ଯେଉଁ ଶାମୁକାରୁ ମୁକ୍ତା ବାହାରେ ।
ଶୌକିକେୟ—ବ. (ଶୁଦ୍ଧିକା + ଏୟ)
ମୁକ୍ତା, (ବିଂ) ଶୁଦ୍ଧିକାର ।
ଶୌକେୟ—ବ. (ଶୁଦ୍ଧି + ଏୟ) ମୁକ୍ତା,
(ବିଂ) ଶୁଦ୍ଧିସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଶୁଦ୍ଧିକାର ।
ଶୌକ—ବିଂ. ଶୁଦ୍ଧି + ଅଳଶୁଦ୍ଧିଶବ୍ଦ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ଶୌକୀୟଶୁଦ୍ଧି—ବ. ଶୁଦ୍ଧିକର ଗୋପାପତ୍ର
ଶୌକି—ବିଂ. ଶୁଦ୍ଧିକର ଶୁଦ୍ଧିକର ।
ଶୌକି—ବ. (ଶୁଦ୍ଧି + ଭାବାଥ) ଶୁଦ୍ଧିକା ।
ଶୌକି—କ୍ଲୀ. ବ. (ଶୁଦ୍ଧି + ଯା) ଶୁଦ୍ଧିକା ।
ଶୌକେୟ—ପୁଂ. ବ. (ଶୁଦ୍ଧି + ଏୟ)
ଚର୍ବୁଡ଼ି, ଶିକ୍ଷା ପଣୀ ।
ଶୌର—କ୍ଲୀ. ବ. (ଶୁରୁ + ଅଳ) ଶୁରିତା,
ନିର୍ମଳତା, ଶୁଦ୍ଧି, ପଦିଷତା, କୁଟୁମ୍ବରେ
ମୁଖ୍ୟବା ଜନ୍ମ ଘଟିଲେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିବସରେ
ଶୁଦ୍ଧି ଦିଲ୍ଲୀ, ମଳତିଧାର ପରେ କଳଦ୍ଵାରା
ବୁଦ୍ଧାଦର ପ୍ରକାଳକ । [ଦେଖ ।
ଶୌରକ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଶୌର + କ) ଶୌର
ଶୌରକରିବା—ଗ୍ରା. କି. ଛହିବା, ଝାଡ଼ା-
ଯିବାପରେ ପାଣିଦେଇବା ।
ଶୌରକମ୍—ବ. ଦେହ ଶୁଦ୍ଧି ରୂପ କର୍ମ,
(ପ୍ରା. ବି.) ମଳତାଧାର ।
ଶୌରବିଧାନ—ବ. ଦେହ ଶୁଦ୍ଧି ନିମନ୍ତେ
ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶାସ୍ତ୍ରିକ୍ୟ ।
ଶୌରମ୍ଭନ—ପୁଂ. ବି. ଶୁଦ୍ଧି ରହିତ, ମରଳା,
ଅପରଷ୍ଟତ, ଯେ ଦେହକ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ପଦିଷ
ରଖେ ନାହିଁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୌରମ୍ଭନା ।
ଶୌରମ୍ଭର—ବ. ଶୁଦ୍ଧି କର୍ମ ।
ଶୌରୁଧ୍ୟାନ—କ୍ଲୀ. ବ. ପଦିଷତା ଅନୁଷ୍ଠାନ
ଶୌରିକ—ବ. (ଶୁଦ୍ଧି + ରକ) ଶୁଦ୍ଧିଭିତ୍ତରେ
କୈବର୍ତ୍ତି କନ୍ୟାର ଓ କୈବର୍ତ୍ତି
ଆରସରେ ଗାନ୍ଧିକ କନ୍ୟାର ଗର୍ଭଜାତ
ବର୍ଣ୍ଣଶଙ୍କର ଜାତିବିଶେଷ ।
ଶୌରେୟ—ପୁଂ. ବ. (ଶୁଦ୍ଧି + ଏୟ) ରଜକ,
ଶୌରିକା—କ୍ଲୀ. ବ. (ଶୁରୁ + ଭାବାଥ) ରଜକ,

ଶୋବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୌରେୟ ।
ଶୋଭୋଦକ—କ୍ଲୀ. ବ. (କ. ଧା) ଶୋଭ-
କାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଅଣାଯିବା ପାଣି ।
ଶୋଟିର—ପୁଂ. ବି. (ଶୁଟିର + ଅଳ)
ଗର, ଅହଂକାର, ତ୍ୟାଗୀ, ଗର୍ବୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶୋଟିର ।
ଶୋଟିରତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶୋଟିର + ତା)
ଗର୍ବୀ, ଅହଂକାର ।
ଶୋଟିରୀୟ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଶୁଟିର + ଯ) ଶୋଟିରୀୟ,
ପାରବ, ଗର୍ବ, ଅହଂକାର ।
ଶୋଣ୍ଡ—ପୁଂ. ବି. (ଶୁଣ୍ଡା + ଅଳ) ମର,
ଦୁଷ୍ଟ, ଅତ୍ୟାସକ, ବିଷ୍ୟାତ, ପରାତ,
ପରାତରବସମର୍ଥ, (କି) ଦେଇଧାନ୍ୟ,
କିନ୍ତୁ ଟ ।
ଶୋଣ୍ଡତା—ବ. (ଶୋଣ୍ଡା + ତା) ମରତା ।
ଶୋଣ୍ଡି—ପୁଂ. ବି. ପରାତ୍ର, ଦୁଷ୍ଟ, ମର ।
ଶୋଣ୍ଡିକ—ପୁଂ. ବି. (ଶୁଣ୍ଡା + ରକ) ଶୁଣ୍ଡି,
ମଦ୍ୟପୃଷ୍ଠକାଶ୍ରୀ ବିଷ୍ୟାକାଶ, ମର-
କାତିବିଶେଷ, (ବିଂ) ଶୁଣ୍ଡିକାସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ଶୋଣ୍ଡିକା(ମା)—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶୋଣ୍ଡିକ + ଆ-
ଶୋଣ୍ଡିନ୍ + ର) ଶୁଣ୍ଡିଆଶୀ ।
ଶୋଣ୍ଡିକାଲୟ—ବ. (ଶୁଣ୍ଡିକାଲୟ + ଅଳଶୁଦ୍ଧିକାଲୟ)
ମଦ୍ୟବସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଶୁଦ୍ଧିକାଲୟର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ଶୋଣ୍ଡିକାଲୟକାମନା—ବ. (ଶୋଣ୍ଡିକାଲୟ + କାମନା)
ମଦ୍ୟବସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଶୁଦ୍ଧିକାଲୟର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ଶୋଣ୍ଡିକାଲୟର—ପୁଂ. ବି. (ଶୁଣ୍ଡିକାଲୟ + ରକ)
ଅହଂକାର, ଗର୍ବୀ, ଚକ୍ରତ, ତେଜସ୍ଵୀ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୋଣ୍ଡିର ।
ଶୋଣ୍ଡି—ବ. (ଶୁଣ୍ଡା + ରକ) ପିପୁଳୀ,
ଚବ୍ୟ, କଟୁ ବାଜ, ଲଙ୍କାମରିତ, ଶୁଣ୍ଡି-
କାତ । [ଦେଖ ।
ଶୋଣ୍ଡିୟୀୟ—ବ. (ଶୁଣ୍ଡିର + ଯା) ଶୋଣ୍ଡିୟୀୟ
ଶୋଭୋଦନ—ପୁଂ. ବ. (ଶୋଭୋଦନ +
ର) ବୁଦ୍ଧଦେବ ।
ଶୋଦ୍ର—ପୁଂ. ବି. (ଶୁଦ୍ର + ଅଳ) ଶୁଦ୍ର
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ଶୁଦ୍ର + ଅଳଶୁଦ୍ଧିକାଲୟ) ଶୁଦ୍ର
ପରାତ୍ର, ଦୁଷ୍ଟ ଭିଜାତ ଭିରସରେ
ଶୁଦ୍ରଗର୍ଭଜାତ ସନ୍ତ୍ରାନ୍, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୋଦ୍ର
ଶୋଦ୍ରିକା—କ୍ଲୀ. ବ. (ଶୁରୁ + ଭାବାଥ) ଶୋଦ୍ରି,

ଶୋଦ୍ର—ବିଂ. (ଶୁଦ୍ରା + ଅଳ) କୁକୁର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
(କ୍ଲୀ. ବି.) ଉତ୍ସବାର୍ଥ ରକ୍ଷିତ ମାତ୍ର ।
ଶୋଦକ—ପୁଂ. ବ. (ଶୁନକ + ଅଳ) ମୁଦ୍ର-
ବିଶେଷ ।
ଶୋଦକ—ପୁଂ. ବ. (ଶୁନକ + ରକ) ମାଂସ-
ବିଶେଷ, କଂଶେର, ମୁଗସ୍ତା, ଶିକାର ।
ଶୋଦକଶାସ୍ତ୍ର—ବ. ମୁଗସ୍ତାବିଷୟକ ଶାସ୍ତ୍ର-
ବିଶେଷ ।
ଶୋଦ—ବ. (ଶୋର + ଅଳ) ରକା-
ହରଶ୍ରୀଙ୍କ ନଗରୀ (ସହାର ଅଳ୍ୟ ନାମ
ଦେୟମର୍ମା ପୁର, (ପୁଂ. ବି.) ଦେବତା,
ଶୁଆରଙ୍ଗ ।
ଶୋଦନେୟ—ବିଂ. ଶୋଦନସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
ମୁଦ୍ରା କୁ ଗର୍ଭଜାତ ।
ଶୋଦଞ୍ଜନ—ବ. ସଜନାଗର ।
ଶୋଦ୍ଧବୁନ—ବ. ଯୋଦ୍ଧବୁନାତବିଶେଷ ।
ଶୋଦକ—ବ. (ଶୋର + ରକ) ସିନ୍ଧୁ-
କାଲିକ, କୁହଳୀ, (ବିଂ) ମାୟାଶୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶୋଦକା ।
ଶୋର—ବିଂ. (ଶୁର + ଅଳ) ଶରସ୍ତ୍ରମୂଳୀୟ ।
ଶୋରସେନ—ବିଂ. (ଶୁରସେନ + ଅଳ)
ଶୁରସେନସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଶୁରସେନଜାତ ।
ଶୋରସେନକା(ସେନା)—ବିଂ. (ଶୁର-
ସେନ + ଅଳ + ର) ମଥୁର ଦେଶ-
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ବିଂ) ମଥୁର ପ୍ରତିକିତ ଭାଷ-
ବିଶେଷ, ତଦେଶବାସୀ ବନ୍ଧୁ, ତ୍ରିଜ-
ବୋଲ୍ମ, ପ୍ରାଚୀନ ପ୍ରାକୃତ ଭାଷାବିଶେଷ ।
ଶୋର-ଗ୍ରା. ବ. (ଶୁର-ଶବର) ଶବର ଦେଖ ।
ଶୋର—ପୁଂ. ବ. (ଶୁର + ରକ) ବିଷ୍ଣୁ,
ଶନଗଢ଼, କମ୍ପୁଦେବ, କଳଦେବ, ଶ୍ରୀଚୁଷ୍ଟ,
ରାମାୟଣ ବଣ୍ଣିତ ମର୍କଟ ସୁଥପତି,
ଶୁରବଣ୍ଣୀୟ ମାତ୍ର ।
ଶୋରବାସର—ବ. ଶନବାର ।
ଶୋର୍—ବିଂ. (ଶୁର୍ + ଅଳ) ଶୁର୍ ପରମିତ,
ଏକକୋଳ ପରମିତ, କୋଲିଏ, ଦ୍ରୋଶ-
ଦୁସ୍ତ ପରମିତ । [ଦେଖ ।
ଶୋର୍ବିକ—ବିଂ. (ଶୁର୍ + ରକ) ଶୋର୍
ଶୋର୍—ବିଂ. (ଶୁର୍ + ଯା) ଶୋର୍ଦେଖ ।
ଶୋର୍ମ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଶୁର୍ + ଭାବାଥ) ଶକ୍ତି,

ଶାହସ, ଗରହ, ଶୀଘ୍ରୀୟ, ବଳ, କାଣ୍ଡ
 କୀତ ବିଶେଷ ।
 ଶୌରୀୟପକାଶ—ବ. (ଶୀତତ୍ତ୍ଵ) ଶାରହ ବା
 ବିଶମ ଦେଖାଇବା ।
 ଶୌରୀୟବନ୍ଦ—ପୁ. ବି. (ଶୌରୀୟ + ବନ୍ଦ)
 ଶର, ଶର, ସାହସିକ, (ଶୀ) ବଜା ।
 ଶୌରୀୟବିଶ୍ଵ—ପୁ. ବି. (ଶୀତତ୍ତ୍ଵ) ସାହସ-
 ବିଜ (ବନ୍ଦି ଓ କର୍ମ) ।
 ଶୌରୀୟବିଶ୍ଵନ—ପୁ. ବି. (ଶୀତତ୍ତ୍ଵ) ସାହସ-
 ଶୂନ୍ୟ, ଶୂନ୍ୟ, (ଶୀ) ଶୌରୀୟବିଶ୍ଵନା ।
 ଶୌରୀୟଶାରୀୟ—ବ. ଶାରହ ଓ ବଳ ।
 ଶୌରୀୟଲକ୍ଷ୍ୟ—ବି. (ଶୀତତ୍ତ୍ଵ) ଶାରହ
 ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାୟ ।
 ଶୌରୀୟଶାନୀ—ପୁ. ବି. (ଶୌରୀୟ +
 ଶାନୀନ) ଶାରୀୟଶାନୀ, ସାହସିକ, (ଶୀ)
 ଶୌରୀୟଶାନୀନ ।
 ଶୌରୀୟଶମନ—ପୁ. ବି. (ଶୀତତ୍ତ୍ଵ) ଶାରହ-
 ସୁକୁ, ବିଚମୀ, (ଶୀ) ଶୌରୀୟଶମନା ।
 ଶୌରୀୟଜିତ—ବି. (ଶୀତତ୍ତ୍ଵ) ଶୌରୀୟ-
 ଲକ୍ଷ, ବିକ୍ଷିମଲକ୍ଷ ।
 ଶୌଲ—ବ. (ଶୁଳ + ଅ)ଲଙ୍ଘନ ଲୁହା ।
 ଶୌଲୁ—ବି. (ଶୁଳୁ + ଅ) ଶୁଳୁସମ୍ମ-
 ତୀଯ, (ପୁ. ବି) ଶୁଳୁ ଆଦାୟକାରୀ
 କର୍ମଗୁଣ ।
 ଶୌଲ୍କିକ—ପୁ. ବି. (ଶୁଲ୍କି + ରକ) ଶକ୍ତି
 ଆଦାୟକାରୀମାନଙ୍କର ଅଧିକ ।
 ଶୌଲ୍କିକେୟ—ବ. ଏକପ୍ରକାର ବିଷ ।
 ଶୌଲ୍କି—ବ. ଶାକବିଶେଷ, ଶାକପ ।
 ଶୌଲ୍କିକ—ବ. ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ଜାତବିଶେଷ,
 କାଂସକ'ର, କଂଥାର ।
 ଶୌବ—ବ. କୁକୁରରସମୁଦ୍ର ।
 ଶୌବଦ—ପୁ. ବି. ଶୁଦ୍ଧ ସମକୀୟ
 ଶୌବନ—ବ. କୁକୁରର ଭାବ, କୁକୁର-
 ତୁଆ, କୁକୁରମାସ, କୁକୁରରସମୁଦ୍ର, (ବି)
 କୁକୁର ସମକୀୟ ।
 ଶୌବନଦନ୍ତ—ବ. ଶୁଦ୍ଧନ୍ତ, ଉପର ଓ
 ତଳପାଞ୍ଚରେ ଥିବା ଦୁଇଟି ଲେଖାଏ
 ଝଟ୍ଟ ଲୁହାନ୍ତ ।
 ଶୌବନ—ବି. କୁକୁର ସମକୀୟ ।

ଶୌଦାପଦ—ବି. (ଶ୍ଵାପଦ + ଅ) ହିଂସ୍ର-
 ଜନ୍ମ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
 ଶୌଷ୍ଠ୍ଵାଳ—ବି. (ଶ୍ଵେତ + ଅ) ଶକ୍ତ
 ମାଂସର ବା ଶୁଣୁଆର ମୂଲ୍ୟ, (ବି)
 ମଧ୍ୟମାଂସ ଭେଙ୍ଗ, ମାଂସାଶୀ ।
 ଶୌଷ୍ଠ୍ଵାସ—ବି. ମୁଖର ଶକ୍ତିଭବ ।
 ଶ୍ଵାଶୁକରଳ—ବି. ଫଣପଣ ।
 ଶ୍ଵୋ(ଶ୍ଵେତ)ଚନ୍—ବି. (ଶ୍ଵୀଶ୍ଵୁତ + ଅ.ଅ)
 ପ୍ରାଚୀର, ଶରବା, ଟୋପାଟେପାହୋର
 ପଢିକା, ପ୍ରୋକ୍ଷଣ, ଜଳସେନେ ।
 ଶ୍ଵୋ(ଶ୍ଵେତ)ତନ୍—ପୁ. ବି. (ଶ୍ଵୀତ୍ର + କ
 ଅନ) ଶରଣାଳ, ରୁଥକା, (ଶ୍ଵି)
 ଶ୍ଵୋ(ଶ୍ଵେତ)ତପ୍ତ— [ମଡ଼ା] ।
 ଶୁ—ବି. (ଶୀ + ମନ୍) ମୁଖ, ଶରର, ଶର,
 ଶୁଣନ—ବି. (ଶୁନ୍ + ଶୀ + ଅଧ୍ୟ, ଅନ) ଶବ
 ଦାନପ୍ରାନ, ପ୍ରେତଭୂମି, କବରଖାନ,
 ମଣାଣି ।
 ଶୁଣନକାଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ମୁର୍ଦ୍ଧର-
 ଚଣ୍ଡୀ, ଶୁଣନକବାସିମା ଦେଶଭିରଣ୍ଣଷ୍ଟ ।
 ଶୁଣନଶୈଶ୍ଵର—ବି. ଶୁଣନ ଭୂମି, ପ୍ରେତ-
 ଭୂମି ।
 ଶୁଣନନିଳସ୍ତ୍ରୀ—ପୁ. ବି (ବ.ଶ୍ଵା) ଶୁଣନ-
 ବାସୀ ଶିବ ।
 ଶୁଣନକବାସୀ—ବି. (ଶୁଣନ) ମଣାଣିରେ
 ବାସକରିବା ।
 ଶୁଣନନିବାସିମା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଚଣ୍ଡୀକାଳୀ ।
 ଶୁଣନକବାସୀ—ପୁ. ବି. ଯେ ଶୁଣନଟେ
 ନାୟକରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ନିବାସିମା, (ପୁ. ବି)
 ମହାଦେବ ।
 ଶୁଣନପତି—ପୁ. ବି. (ଶୁଣନ) ଶିବ ।
 ଶୁଣନନିପାଳ—ପୁ. ବି. ଶୁଣନରକଷକ ଚଣ୍ଡୀ
 ଶୁଣନଭୟ—ବି. ମଣାଣିର ଚିତାଭୟ ।
 ଶୁଣନଭୂମି—ବି. (ଶୁଣନ) ମଣାଣିଭୂର,
 ପ୍ରେତଭୂମି ।
 ଶୁଣନଭେରଶୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶୁଣନଶ୍ଵରିତା
 ଦେଶ ସମ୍ବନ୍ଧ, ଶୁଣନଚଣ୍ଡୀ ପରିଚି ।
 ଶୁଣନବର୍ତ୍ତୀ—ପୁ. ବି. (ଶୁଣନ + ବର୍ତ୍ତୀ
 କ.ରିନ୍) ଶୁଣନନିବାସୀ, ଶୁଣନଷ୍ଟ, ଶୁଣନ
 ନରେ ଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୁଣନଭୂମି ।

ଶୁଣାନବାସୀ—ସ୍ଵୀ. ବି. (ଶୁଣାନ + ବାଦିଲ
 + ରୁ) କାଳୀ(ସଂ) ଶୁଣାନରେ ବାସ-
 କାର୍ଯ୍ୟୀ ।
 ଶୁଣାନବାସୀ—ସ୍ଵୀ. ବି. (ଶୁଣାନ + ବ୍ୟୁ-
 + କ.ରହି) ପ୍ରେତଶୁମିରେ ବାସକାର୍ଯ୍ୟ,
 (ସ୍ଵୀ) ବାହମ,(ସ୍ଵୀ.ବି) ମହାଦେବ,ଶିବ,
 ଚଣ୍ଡ୍ରାଳ । [ବିଶେଷ]
 ଶୁଣାନବେଢାଳ—ସ୍ଵୀ. ବି. ଭୁତଶୋଭି-
 ଶୁଣାନବେଢା—ସ୍ଵୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ଵର)ମହା-
 ଦେବ,(ସ୍ଵୀ.ବି)ଶୁଣାନବାସୀ ଦେଖେ ।
 ଶୁଣାନବେଶ୍ୟ—ବ. (କ.ଧା) ଶଣିକ
 ବୈରଗ୍ୟ,ଶବଦାତ୍ମ ବା ଶୁଣାନକୁ ଦେଖି
 ମନରେ ଲାଗିଦେବା ଶଣିକ ବୈରଗ୍ୟ ।
 ଶୁଣ୍ଠ—ବ. (ନେନ୍+ଶ୍ଵି+କ.ର)ମୁଖରେମ,
 ଦାଢି, ମୁଛ ।
 ଶୁଣୁକର—ସ୍ଵୀ. ବି. ଶୌରକାର,ନପିତ,
 ଭଣ୍ଟାର ।
 ଶୁଣୁକର୍ମ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶୁଣୁକ୍ରେଦନ କର୍ମ,ଦର୍ଶି-
 କ ମାରିବା ।
 ଶୁଣୁଣ—ସ୍ଵୀ. ବି. ଶୁଣୁଣିଷ୍ଠ,ଦର୍ଶିଯକ୍ତ ।
 ଶୁଣୁମଣ୍ଡିତ—ସ୍ଵୀ. ବି. (ଶତଭି)ଦାତିଦ୍ୱାରା
 ଶୋଭିତ(ମୃଣ),ଶୁଣୁଳ ।
 ଶୁଣୁ ମୁଖ—ସ୍ଵୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ଵର) ଦାତିଆ,
 (ସ୍ଵୀ), ମୁଖୀ ।
 ଶୁଣୁରକି—ବ. (ଶତଭି) ଦାତିସବୁ ବା
 ଶୁଣୁଏ ଦାତି ।
 ଶୁଣୁଲ—ସ୍ଵୀ. ବି. (ଶୁଣୁ+ଲ)ଦାତିସବୁ,
 ଦାତିଆ, ଘନ ଓ ଲୟ ଶୁଣୁମୁଖ,(ସ୍ଵୀ)
 ଶୁଣୁଲା ।
 ଶୁଣୁବର୍କର୍କ—ସ୍ଵୀ. ବି. (ଶୁଣୁ+ବର୍କର୍କ=
 ଛେଦନକାର୍ଯ୍ୟ) ଉତ୍ତାର, ନପିତ ।
 ଶୁଣୁକର୍ଣ୍ଣ—ବ. (ଶତଭି) ଦାତିବଢା-
 ରକା, ଦାତିକାଟିକା ।
 ଶୁଣୁ ଫେଙ୍ଗର—ବ. ନ ଦ୍ୱାରାଗେତ୍ର ।
 ଶୁଣୁ ସୁନ୍ଦର—ସ୍ଵୀ. ବି. (ଶତଭି) ଯାହାର
 ଦାତି କ ଥାଏ, ମାନୁନା । [ଦେହ ।
 ଶୁଣୁକାଳି—ସ୍ଵୀ. ବି. (ଶୁଣୁ+କ.ମନ୍ଦ) ଶବ୍ଦ,ମୁତ-
 ଶୁଣୁକାଳି—ବ. (ଶୁଣୁକାଳି+ଭା.ଅନ) ଅଶ୍ଵି-
 ଶୁଣୁକାଳି ।

ଶ୍ୟାମ—ବିଂ. (ଶ୍ୟେ+କ.ତ)ଗତ, ଯେ
ଚମନ କରିଥିଲୁ, ପ୍ରାସ୍ତ୍ର, ଶୃଷ୍ଟି, ଘନଭୂତ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ୟାମା, (ବି) ଧୂମ, ଧୂଆଁ ।

ଶ୍ୟାମ—ବିଂ. (ଶ୍ୟେ+କ.ମ) କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ-
ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, ମଳକୃଷ୍ଣ, ମେଘବର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ,
ଶ୍ୟାମଳ, ଶାଶ୍ଵତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ୟାମା, (ବି)
ପ୍ରସ୍ତାଗସ୍ତ ବନ୍ଦବୁଜିଶେଷ, କୋକିଳ,
କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ, ମଳକୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ, ହୃଦିକୃଷ୍ଣ,
ଶ୍ୟାମଳବର୍ଣ୍ଣ, ଧୂପ୍ରତ୍ନ, ପୀତକୃଷ୍ଣ,
ଦଅଶବୁଲ, ଚନ୍ଦ୍ରଶ୍ଶା, ଧନ୍ତି, ଗୋଲ-
ମରଚ, ଦୈତ୍ୟବଳଗଣ, ମେଘ, ଶ୍ୟାମକ,
ଶୂଆଁ, ଖୁରସାମୀ ସ୍ବାର୍ଗୀ, ବୃଦ୍ଧଦାରକ-
ନିତା, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।

ଶ୍ୟାମକ—ବି. ଗନ୍ଧିତୃଣ ବା ଶ୍ୟାମକର୍ପୂର,
କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ, ଶୃଦ୍ଧାନ୍ୟବିଶେଷ, ଶୂଆଁ,
ବିଷୁଦ୍ଧେବଙ୍କ ଭବ ।

ଶ୍ୟାମକଣ—ପୁଂ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମୟୁର,
ଶିବ, ମଳକଣ୍ଠ, ପଞ୍ଚବିଶେଷ ।

ଶ୍ୟାମକଳା—ବି, ଅତିଷାଧା, ଅତୁରୀ ।

ଶ୍ୟାମକାନ୍ତୀ—ବି. ମଳଦୂଷା ।

ଶ୍ୟାମକାନ୍ତୀ—ବି. (କ.ଧା) ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣ
ଆଶ୍ରୀ, (ବିଂ, ବ.ଶ୍ରୀ) ଶ୍ୟାମଳ ଶୋଭ୍ୟକୁ
ଶ୍ୟାମକୁଣ୍ଡ—ବି. ବୃଦ୍ଧବନସ୍ତ ଅଥବିଶେଷ ।

ଶ୍ୟାମକୁଣ୍ଡ—ବି, ଶର୍ଦୁଳା ।

ଶ୍ୟାମକଟକ—ବି. ଶ୍ୟାମପଣୀ ।

ଶ୍ୟାମଚିକଣ—ବି. ଚିକଣକୃଷ୍ଣ ବା ଚିକଣ
ମଳବର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ।

ଶ୍ୟାମତା(ହୁ)—ବି. (ଶ୍ୟାମ+ତା,ହୁ)କୃଷ୍ଣତା,
କାଳିମା, ଶାଶ୍ଵତବର୍ଣ୍ଣ ।

ଶ୍ୟାମଦେବ—ବି. ଏଣ୍ ଆର ଦକ୍ଷିଣ୍ଟ
ପୂର୍ବ ଉପଦ୍ଵୀପର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଗୋଟିଏ
ସ୍ବାଧୀନ ରାଜ୍ୟ ।

ଶ୍ୟାମନବର—ବି. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।

ଶ୍ୟାମପଣ୍ଡ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ତମାଳବୁଣ୍ଡ,
ଜମ୍ବୁବୁଣ୍ଡ ।

ଶ୍ୟାମପଣ୍ଡ—ବି. (ଶ୍ରୀ) ଶିଷ୍ମବୁଣ୍ଡ ।

ଶ୍ୟାମପଣ୍ଡୀ—ବି. ରହା, ରୁ ।

ଶ୍ୟାମଭୁବନ—ବି. ମେଳି, କଳାପୋଷାକ,
କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ ଭୁବନ ।

ଶ୍ୟାମମୁଗ—ବି. କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ ଭୁବନ ।

ଶ୍ୟାମଲ—ବିଂ. (ଶ୍ୟାମ+ଲ)ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣ-
ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, ମଳକୃଷ୍ଣ, ମେଘବର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ,
ଶ୍ୟାମଳ, ଶାଶ୍ଵତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ୟାମା, (ବି)
ପ୍ରସ୍ତାଗସ୍ତ ବନ୍ଦବୁଜିଶେଷ, କୋକିଳ,
କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ, ମଳକୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ, ହୃଦିକୃଷ୍ଣ,
ଶ୍ୟାମଳବର୍ଣ୍ଣ, ଧୂପ୍ରତ୍ନ, ପୀତକୃଷ୍ଣ,
ଦଅଶବୁଲ, ଚନ୍ଦ୍ରଶ୍ଶା, ଧନ୍ତି, ଗୋଲ-
ମରଚ, ଦୈତ୍ୟବଳଗଣ, ମେଘ, ଶ୍ୟାମକ,
ଶୂଆଁ, ଖୁରସାମୀ ସ୍ବାର୍ଗୀ, ବୃଦ୍ଧଦାରକ-
ନିତା, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।

ଶ୍ୟାମଲଚାଉତୀ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଗୁର୍ଜା, କାଇଅ

ଶ୍ୟାମଲତା(ହୁ)—ବି. (ଶ୍ୟାମଳ+ତା,ହୁ)
କାଇମା, ଶ୍ୟାମମା ।

ଶ୍ୟାମଲତା—ବି. କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ ଲତାବିଶେଷ

ଶ୍ୟାମଲବର୍ଣ୍ଣ—ବି. ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣ ଦେଖ ।

ଶ୍ୟାମଲଶାକ—ବି. ଶ୍ୟାମଶାକ ଦେଖ ।

ଶ୍ୟାମଲା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ଶ୍ୟାମଳ+ଆ)ପାଟଣ,

ଦୁର୍ଗା, କାଳୀ, ଅଶ୍ଵଗନ୍ଧା, ଜମ୍ବୁ, କ୍ଷୁରୁଶ୍ଵର

ଶ୍ୟାମଲିକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ଶ୍ୟାମଳ+କିଳି+କିଳି+ଆ) ମାଳୀ, ମଳଗୁଲ ।

ଶ୍ୟାମଲିମା—ବି. ଯାହା ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣ କର-
ଦେଇଅଛି ।

ଶ୍ୟାମଲିମା—ବି. ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣ,
ଅତିଶ୍ୟାମ ଶ୍ୟାମଳ ।

ଶ୍ୟାମଲୀ—ଶ୍ରୀ.ବି.କାଳୀ ସ୍ତ୍ରୀ, କାଳୀଗାର

ଶ୍ୟାମଲେଷ୍ଟୁ—ବି. କଳାମା ଆଶ୍ରୀ ।

ଶ୍ୟାମଲକୁ—ଶ୍ରୀ.ପୁଂ.ବି. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନାମ

ଶ୍ୟାମଲବର୍ଣ୍ଣ—ବି. (କ.ଧା) କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ, (ବି-
ବ.ଶ୍ରୀ) କୃଷ୍ଣ ବା ସରୁଜବର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ,
ଶ୍ୟାମଲ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣ । [ଲତା]

ଶ୍ୟାମଲଶାକ—ବି. କଳାଦାନା, ମଳ କଳମ-

ଶ୍ୟାମଶବଳ—ବି. ଯମାନୁତର କୃତ୍ତବ୍ୟ-
ଦ୍ୱୟ ।

ଶ୍ୟାମଶବଳକୁତ—ବି. ଯମ କୃତ୍ତବ୍ୟଦ୍ୱୟ
ଦ୍ୱୟିପାଧକ ବ୍ରତବିଶେଷ ।

ଶ୍ୟାମଶାଳି—ବି. କଳାଭର୍ଣ୍ଣ ଧାନ ।

ଶ୍ୟାମଶୋଭା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (କ.ଧା) ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣ-
ମୁକ୍ତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ।

ଶ୍ୟାମଶ୍ରୀ—ବି. (କ.ଧା) ଶ୍ୟାମକାନ୍ତୀ,
ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ।

ଶ୍ୟାମସର୍ପ—ପୁଂ.ବି. କୃତ୍ତବ୍ୟ ।

ଶ୍ୟାମସର୍ପିଲ—ପୁଂ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶ୍ୟାମ-

ବର୍ଣ୍ଣ ଜଳବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ପମ୍ବକାନମା, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସନ୍ଧିଲା ।

ଶ୍ୟାମସାର—ବି. କୃତ୍ତବ୍ୟଦିର, କଳାଭର୍ଣ୍ଣ,
ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (କ.ଧା) ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।

ଶ୍ୟାମା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ଶ୍ୟାମ+ଆ) ଅପ୍ରସୁତୀ-
କାନା, ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ସନ୍ତ୍ରାନ କରି କରି-
ନାହିଁ, ପ୍ରେସ୍‌କୁଲତା, ଯମନାନଶ, ବର୍ଣ୍ଣ,
ମାଲିମା, ଗୁରୁଲ, ସୋମଲତା, କୃଷ୍ଣ,
ଦ୍ରୋପଣ, ଅମିକା, କଟ୍ଟିଶ୍ଵର, ବଟପଣ,
ମାଲିକା, ମଳପୁନର୍ବା, ପିପୁଳୀ, ପଦ୍ମ-
ଗଳ, ଗାର୍ବ, ସ୍ତ୍ରୀ, ଶ୍ରୀମତୀ, ଶିଶୁଗତ,
ହଳଦୀ, ମଳଦୂଷା, ତୁଳସୀଗୁଲୁଗ୍ନ୍ୟା-
ପଣ୍ଡିତୀ, ଗୋବେଚନା, ବ୍ରତତ୍ବ, କାଳୀ,
ଦୂର୍ଗାକର ଅବତାରବିଶେଷ, ତତ୍ତ୍ଵ-
କାଳନ ବର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରୀ ପ୍ରଶାରୀ ପ୍ରଶାରୀ,
କାଳୀ ସ୍ତ୍ରୀ, ଶକ୍ତିଶାରିବା, ମେଣିଧିଲିଜ,
ଶୂଆଁଲଇ, କଳାଭର୍ଣ୍ଣ ଲତା, ଶୂଆଁ-
ଧାନ, ମାଲିକାଗୁଲୁ, ଗୁଲୁତୀ, ଦୂଷ୍ଟାର୍ତ୍ତିବା
ମଧ୍ୟବୟସୀ ସ୍ତ୍ରୀ, ବୃଦ୍ଧବରକ ।

ଶ୍ୟାମାକ—ବି. ତତ୍ତ୍ଵଶାନ୍ୟବିଶେଷ, ଶୂଆଁ ।

ଶ୍ୟାମାକାନ୍ତୀ—ପୁଂ.ବି. (ଗୁର୍ଜିତ) ମହାଦେବ ।

ଶ୍ୟାମାଙ୍ଗ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବୁଧପରହି(କ.ଧା)

ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ଦେହ, (ବିଂ) କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ
ଦେହବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ୟାମାଙ୍ଗୀ ।

ଶ୍ୟାମାତ୍ରି—ବି. କଳାହରତୀ, ଯେଉଁ
ହେଉଥିବ ଫୁଲ ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣ ।

ଶ୍ୟାମାତ୍ରିବୁତୀ—ବି. କଳାଭର୍ଣ୍ଣ କୃଷ୍ଣ-
ଦ୍ରୋପଲଭା । [ପକ୍ଷ ।]

ଶ୍ୟାମାପଣୀ—ବି. ଏକପ୍ରକାର ଗାନକାଶ
ଶ୍ୟାମାପଣୀ—ବି. କାଞ୍ଚିକ ଅମାବସ୍ୟା
ରଷ୍ଟିରେ କାଳୀକର ଅରଣ୍ୟ ।

ଶ୍ୟାମାପୁମାନ—ବିଂ(ଶ୍ୟାମ+ପୁନ୍ଦିକ.ଆନ୍)

ଶ୍ୟାମ ବର୍ଣ୍ଣରେ ପରିଶତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାନା ।

ଶ୍ୟାମାଲତା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଅନନ୍ତମୁଳ, ଶୂଆଁଲଇ ।

ଶ୍ୟାମାପଣୀ—କୁଳୀ.ବି. ବୁଦ୍ଧବାରକ ଗାଳ ।

ଶ୍ୟାମାପୁନ୍ଦିଶ୍ଵର—ସ୍ତ୍ରୀ.ବିଂ. ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣ ଓ
ସୁନ୍ଦର (ସ୍ତ୍ରୀ) ।

ଶ୍ୟାମାପଣ୍ଡ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ପିପୁଳୀ ।

ଶ୍ୟାମିକା—ବି. (ଶ୍ୟାମ+କ.ଥା) ଶ୍ୟାମ-

ଲିତା, ମାନ୍ଦିନୀ, କୃଷ୍ଣବ, ଧାରୁଆଦିର
 ଶାଦ, ଭେଲ, ଧାରୁଆଦିର-ମଳ ।
ଶ୍ୟାମିତ୍ର—ବିଂ. ଶ୍ୟାମିଲବର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ଵିଷ, ଶାଶ୍ଵତ
 ଶ୍ୟାମୀ—ଶା. ବିଂ. ଶ୍ୟାମିଦେଖିଯୁ ।
ଶ୍ୟାମେଷୁ-ବି(ଶ୍ୟାମ + ରଷ୍ମୁ)କଳକାଅଶ୍ରୁ ।
ଶ୍ୟାଳ—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ୟେ+କ. ଆଳ)ଭାରୀୟାଚ
 ଭାଇ, ଶଳା, ଭଗିନୀପତି, ଭିଶୋଇ ।
ଶ୍ୟାଳକ—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ୟାଳ+କ)ଶ୍ୟାଳ
 ଦେଖ ।
ଶ୍ୟାଳକୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ୟାଳକ + ର)ଶାକୀ,
 ଭାରୀୟାର ସାନ୍ଦରଭଣୀ ।
ଶ୍ୟାଳଜା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ୟାଳକ + ର)ଶଳାର ସ୍ତ୍ରୀ,
 ଶଳାଭରିଜ ।
ଶ୍ୟାଳକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପର୍ମୀଙ୍କ ଭରଣୀ ।
ଶ୍ୟାଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ୟାଳ + ର)ଶ୍ୟାଳକା
 ଦେଖ ।
ଶ୍ୟାଳୀପତି—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ୟାଳକ + ର) ସତ୍ତ୍ଵ ।
ଶ୍ୟାବ—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ୟେ+କ. ବ)କୃଷ୍ଣ ଓ
 ପୀତବର୍ଣ୍ଣ, କଟିଶବର୍ଣ୍ଣ, ମନବିଷ
 ଦୃଷ୍ଟିକବିଶେଷ, (ବିଂ) କୃଷ୍ଣପୀତମିଶ୍ରିତ,
 କପିଳ, ମଟିଆ,(ପ୍ରୀ) ଶ୍ୟାବା ।
ଶ୍ୟାବଦନ୍ତ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ୟୁ)ତେହେଡ଼ା
 ବା ବାହାଡ଼ା ଦାନ୍ତବିଶ୍ୱ, ବା ଦାନ୍ତିଆ,
 (ବି) ତେହେଡ଼ା ବା ବାହାଡ଼ା ଦାନ୍ତ ।
ଶ୍ୟାବଦନ୍ତୀ—ବିଂ. (ଶ୍ୟାବଦନ୍ତ + ଇନ୍)ଶାବଦନ୍ତ ଦେଖ ।
ଶ୍ୟାବାଶ୍ରୁ—ପୁଂ. ବି. ରୂପିବିଶେଷ ।
ଶ୍ୟାବାଶ୍ରୀ—ପୁଂ. ବି. ଶ୍ୟାବାଶ୍ରୀରୂପିଙ୍କ
 ଗୋପିତ୍ୟ ।
ଶ୍ୟେତ—ବି. ଶୁଳ୍କବର୍ଣ୍ଣ, ଧଳାରଙ୍ଗ, (ବିଂ)
 ଶୁଳ୍କବର୍ଣ୍ଣୟକ ।
ଶ୍ୟେତକୋଳିକ—ବି. ମୟୁରବିଶେଷ,
 ଶପର, କେରାଣ୍ଟିମାର ।
ଶ୍ୟେନ—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ୟେ + କ.ଇନ)ପକ୍ଷି-
 ବିଶେଷ, ବାଳପକ୍ଷି, ଛିଞ୍ଚାଶ, ଦନ୍ତ-
 ତୃଷ୍ଣ ।
ଶ୍ୟେନଦୃଷ୍ଟି—ବି. (କ.ଧା) ବାକପକ୍ଷି-
 ପର ଶାଶ୍ଵତ ଦୃଷ୍ଟି, (ପୁଂ.ସ୍ତ୍ରୀ.ବିଂ-ବ.ଶ୍ୟୁ)
 ଶ୍ୟେନ ପକ୍ଷିପର ଶାଶ୍ଵତ ଦୃଷ୍ଟିସମ୍ମନ ।

ଶେଷମାତ୍ର(ର)—ବି (ଶେଷ + ପତ୍ର
 + ଅ + ଆ)ଛଞ୍ଚାଣ ଦ୍ୱାରା ପରି ଶିକାର,
 ଶିକାର, ମୁଗୟା ।
ଶେଷନାଶ୍ୟ—ବି. (ବ.ଶ୍ୟ) ଛଞ୍ଚାଣ ବା
 ବାଜପଣୀ ।
ଶେଷୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ଶି. (ଶେଷ + ଶି)ମାର୍ଗ
 ଛଞ୍ଚାଣ, ବାଜପଣୀ ।
ଶେଷକୋପଦେଶ--ବି.ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନଙ୍କର
 ଚିତ୍ତାନଳରେ ଦେହଦର୍ଶ କରିବାର
 ବିଧାନ ବା ଶାତ୍ରୋପଦେଶ ।
ଶୈୟାକ—ବି. (ଶୈୟ+କ.ଆକ)ଫଣ-
 ଘଣାଗର ।
ଶୈୟମାତ୍ରାତ୍ମା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ମୁଗୟା, ଶିକାର,
 ଏହା ବାଜପଣୀ ଦ୍ୱାରା କରିଯାଏ ।
ଶୈୟନେୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଜଟାୟୁ ।
ଶଶିଶାକ—ବି. ଫଣଫଣାଗର ।
ଶ୍ରଦ୍ଧ—ଅବ୍ୟ. (ଶ୍ରୀ+କ.ଅବ୍ୟ) ସତ୍ୟ,
 ଶ୍ରଦ୍ଧା, ଭକ୍ତି, ସ୍ମୃତି, ବିଶ୍ୱାସ ।
ଶ୍ରଥନ—ବି (ଶ୍ରଥ+କ.ଅନ)ବଧ, ସନ୍ତୁ.
 ବନ୍ଧନ, ମୋକ୍ଷ, ଜୀବନମୋତ୍ତମ, ଶ୍ରଦ୍ଧନ,
 ଗୁରୁତ୍ୱକା, ଅଳଗାକରିବା, ଶିଖିଲତା,
 ବିଳମ୍ବ, ବ୍ୟାହନନ, ଅଧିକେରଣ, କେଷା,
 ପୁନଃଜୀବନ ଦୂଷିତକରଣ ।
ଶ୍ରଦ୍ଧାନ—ସ୍ତ୍ରୀ.ଶି.ଶି. (ଶ୍ରଦ୍ଧ + ଧା +
 କ.ଆନ)ଶ୍ରଦ୍ଧାମୁକ୍ତ, ଉତ୍ସମାନ, ବିଶ୍ୱାସ-
 ସୁକ୍ତ, ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଧାକା ।
ଶ୍ରଦ୍ଧା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ରଦ୍ଧ + ଧା + ଭ.ଅ-
 ଆ)ସ୍ତ୍ରହା, ଆଦର, ଭକ୍ତି, ଧର୍ମକାରୀୟ-
 ଦିରେ ଦୁଃଖ ବିଶ୍ୱାସ, ଚିତ୍ତ ପ୍ରହନ୍ତତା,
 ମନର ନିର୍ମଳତା, ବିଶ୍ୱାସ, ପଦ୍ୟୟୁ,
 ସ୍ମୃତି, ଗର୍ଭିଣୀର ମନସ୍ୟ, ଶୁଣି ।
ଶ୍ରଦ୍ଧାକର—ବି. (ଶ୍ରଦ୍ଧା + କୃ + କ.ଅ)
 ଶ୍ରଦ୍ଧାକନକ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରଦ୍ଧାକରଣ ।
ଶ୍ରଦ୍ଧାକରିବା—-ତା. କି. ଭକ୍ତିକରିବା,
 ସ୍ମୃତିକରିବା, ସମ୍ମାନକରିବା ।
ଶ୍ରଦ୍ଧାକାରକ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ଶ୍ରଦ୍ଧା + କୃ +
 କ.ଅକ)ଯେ ଭକ୍ତି କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଶ୍ରଦ୍ଧା-
 କାରିକା ।
ଶ୍ରଦ୍ଧାଜନକ—ବି. (ଶ୍ରଦ୍ଧା + ଜନି + କ.)

ଅଳ) ଶ୍ରୀକା ଉତ୍ସାଦକ, ମନରେ ଯାହା
 ଭକ୍ତି ଜନ୍ମାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଜନନିକା ।
 ଶ୍ରୀଜନନ୍ୟ—ବିଂ. ଶ୍ରୀକାରୁ ଉତ୍ସାଦ ।
 ଶ୍ରୀଜାତୀ—ପୁଂ. ବିଂ. (ଶ୍ରୀ+ଧା+ଜାତୀ)
 (ତୃ) ଶ୍ରୀଜାତୀରକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଜାତୀ ।
 ଶ୍ରୀଜାତୀବନ୍ୟ—ବିଂ. (ଶ୍ରୀ+ଧା+ଜାତୀବନ୍ୟ)
 ଶ୍ରୀଜାର ଉପୟୁକ୍ତ, ଶ୍ରୀଜାର ଯୋଗ୍ୟ ।
 ଶ୍ରୀଜାବେୟ—ବିଂ. ଶ୍ରୀଜାପୂର୍ବକ ଦେୟ ।
 ଶ୍ରୀଜାନ—ବି (ଶ୍ରୀ+ଧା+ଜାନ)ଶ୍ରୀଜା
 ଶ୍ରୀଜାନ୍ତିତ—ପୁଂ. ବିଂ. (ଶ୍ରୀଜାନ୍ତିତ)ଶ୍ରୀଜାମୟକୁ,
 ଉତ୍ସିମାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଜାନ୍ତିତ ।
 ଶ୍ରୀଜାଉଚ୍ଛି—ବି. (ଦ୍ୱାତ୍ରି)ଶ୍ରୀଜା ଓ ଉଚ୍ଛି ।
 ଶ୍ରୀଜାଭାଜନ—ବି. (ଶ୍ରୀଜା) ଶ୍ରୀଜାଜନ୍ୟ
 ଶ୍ରୀଜାମୟକୁ—ବି. (ଶ୍ରୀଜା)ଶ୍ରୀଜା, ଉଚ୍ଛି-
 ପୂର୍ଣ୍ଣ (କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ବନ୍ଦି), (ସ୍ତ୍ରୀ)ମୁକ୍ତା ।
 ଶ୍ରୀଜାଚରହିତ—ବି. ଶ୍ରୀଜାବିରହିତ ଦେଖ ।
 ଶ୍ରୀଜାହିତ—ପୁଂ. ବି. ଶ୍ରୀଜାହିତ, ଅନ୍ୟଠାରୁ
 ଶ୍ରୀଜା ବା ସମ୍ମାନ ପାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ,
 ଯାହାକୁ ଉଚ୍ଛି କରିବା ଉଚ୍ଚି, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ଶ୍ରୀଜାହିତ ।
 ଶ୍ରୀଜାହିତ—ପୁଂ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ରୀଜା+ଆହିତ)
 ଶ୍ରୀଜାନ୍ତିତ, ଶ୍ରୀଜାଶିଲ, ଉତ୍ସିମାନ୍ୟକୁ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି) କୌଣସି ଖାଦ୍ୟାଦି ଦ୍ୱାରାରେ
 ଘୃହାବିଷ ଗରିଣୀ ।
 ଶ୍ରୀଜାବାନ୍—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ରୀଜା+ବାନ୍)
 ଶ୍ରୀଜାଯକୁ, ଶ୍ରୀଜାହିତ, ଉଚ୍ଛିମାନ୍, ବିଶ୍ଵାସ-
 ପୂର୍ଣ୍ଣ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଜାବାନ୍ ।
 ଶ୍ରୀଜାବିରହିତ—ବି. (ଶ୍ରୀଜା) ଉତ୍ସିଶଳ
 (ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବା କାର୍ଯ୍ୟ), ଉତ୍ସିଶଳ
 (ବ୍ୟକ୍ତି), (ସ୍ତ୍ରୀ)ଶ୍ରୀଜାବିରହିତ ।
 ଶ୍ରୀଜାଶୁନ୍ୟ—ବି. ଶ୍ରୀଜାବିରହିତ ଦେଖ ।
 ଶ୍ରୀଜାହିତ—ବି. (ଶ୍ରୀଜାହିତ)ଶ୍ରୀଜାହିତ ଦେଖ,
 ଯାହାକୁ ଶ୍ରୀଜା କରିଯାଏ ।
 ଶ୍ରୀଜି—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ରୀ+ଧା+ଜି.ରନ୍)
 ଶ୍ରୀଜାଯକୁ, ଶ୍ରୀଜିଶିଶୁ ।
 ଶ୍ରୀଜେୟ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ଧା+ମୀ.ଯ)

ଶ୍ରୀକାର ପାଦ, ଯାହାଙ୍କୁ ଶ୍ରୀକା କରିଯିବା
ଉଚିତ, (ସ୍ଥା) ଶ୍ରୀକେୟୁ ।

ଶ୍ରୀ—ବ(ଶ୍ରୀ+ଭ.ଅ)ମୋତନ,ଶ୍ରୀନ,ଶ୍ରୀନ,
ଶ୍ରୀନ, ଶିଥଳୀଜଗଣ, (କ.ଅ) ବନ୍ଧୁ ।

ଶ୍ରୀନ—ବ. (ଶ୍ରୀ+ଭ.ଅନ) ଶ୍ରୀଥନ
ଦେଖ ।

ଶ୍ରୀନ୍ତି—ବି. (ଶ୍ରୀ+ମୀ.ତ) ଶ୍ରୀଥତ,
ଶ୍ରୀନ୍ତି, ବକ୍ତ, ମୁକ୍ତ, ହର୍ଷିତ, ହତ,
ଶିଥଳୀକୃତ ।

ଶ୍ରୀପଣ—ବ. (ଶ୍ରୀ+ଅନ)ଶ୍ରୀକରଣ ।

ଶ୍ରୀପଣୀୟ—ବି. ରକ୍ଷନ୍ୟୋଗ୍ୟ ।

ଶ୍ରୀପ୍ରୀତା—ପୁ.ବି.ରକ୍ଷନକାଶ,ପାତକ ।

ଶ୍ରୀପିତ୍ତ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ତ) ପଦ,ପୂତ,
ଦୁର୍ଧ ଓ ଲକ୍ଷନ) ପାକ କରିଯାଇ-
ଥିବା (ଦ୍ରୁବ୍ୟ) ।

ଶ୍ରୀପିତ୍ତା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ (ଶ୍ରୀ+ତ+ଆ)କଞ୍ଜି,
କାଞ୍ଜିକ ।

ଶ୍ରୀ—ପୁ. ବ. (ଶ୍ରୀ+ଭ.ଅ) ତପସ୍ୟା,
ଦେବ, ଶାନ୍ତି, କ୍ଲାନ୍ତି, ଶାସ୍ତ୍ରଭ୍ୟସ,
ଚିକିତ୍ସା, ଶାରୀରିକ ଚେଷ୍ଟା, ପରଶ୍ରମ,
ମିହନ୍ତ, ଦେଖ୍ତ, ଅଭ୍ୟାସ ।

ଶ୍ରୀମକର—ବି. (ଶ୍ରୀ+କୁ+କ.ଅ)
ଶ୍ରୀମନକ ।

ଶ୍ରୀମର୍ମ—ବ. (କ.ଧା) ଶ୍ରୀମନ ଦେଖ ।

ଶ୍ରୀମୟ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ହନ୍+ଆ) ଶ୍ରୀ-
ନାଶକ, ଯକ୍ଷାର କ୍ଲାନ୍ତି ଦୂରହ୍ୟ ।

ଶ୍ରୀମକ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ଜନ୍+କ.ଅ)ପରି-
ଶ୍ରୀମ କରିବା ଯୋଗୁ ଜାତ ।

ଶ୍ରୀମନକ—ବି. କ୍ଲାନ୍ତିରୀଧକ ।

ଶ୍ରୀମନଳ—ବ. (କ.ଧା)ପର୍ମ,ସ୍ଵେଦ,କାନ୍ତି
ଯୋଗୁ ଦେହରୁ ବୋହିବା ଝାଲ ।

ଶ୍ରୀମନ୍ତୀ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ଜାବ୍+କ.ରନ୍)
ଶ୍ରୀମ ବା କାହିଁକି ପରଶ୍ରମ ଦ୍ୱାରା ଜାବିକା
ନିବାହିକାଶ, (ସ୍ଥା) ଜାବିମା, (ପୁ.ବ)
ମୂଲିଆ ।

ଶ୍ରୀମନ୍ତଳ—ଶ୍ରୀ.ବ. ଶ୍ରୀମନଳ ଦେଖ ।

ଶ୍ରୀମଣ—ପୁ.ବ. (ଶ୍ରୀ+କ.ଅନ) ବୌଦ୍ଧ
ଯଦ୍ବିଶେଷ,ସାଧାରଣ ଯତ,ସନ୍ଧ୍ୟୀ,
ଭୁବୁକ, ନାତ ବ୍ୟବସାୟୀ ବ୍ୟକ୍ତି, ମେ-

ଜାମ ବ୍ୟକ୍ତି, (ବି) ଘୃଣିତି; ଅପକୃଷ୍ଟ ।

ଶ୍ରୀମଣ—ପୁ.ବ. (ଶ୍ରୀମଣ+ଆ) ଶ୍ରୀମଣ
ଦେଖ ।

ଶ୍ରୀମଣା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ(ଶ୍ରୀମଣ+ଆ)ଜଟା ମାଂସୀ,
ଶବସିତଶେଷ, ବୌଦ୍ଧ ସନ୍ଧ୍ୟୀମା,
ଭିନ୍ନଜୀବି ।

ଶ୍ରୀମନବାରକ—ବି. ଶ୍ରୀମନବାରକ ଦେଖ

ଶ୍ରୀମନବାରଣ—ବ. ପରିଶ୍ରମର କ୍ଲାନ୍ତି-
ଭାରଣ ।

ଶ୍ରୀମନ୍ତଦ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ନୁଦ୍+କୃପ୍)
ଶ୍ରୀମନାଶକ, ଶ୍ରୀମାପଦାରକ ।

ଶ୍ରୀମନ୍ତି—ବ. (କ.ଧା)ଶ୍ରୀମନନିତ କଷ୍ଟ ।

ଶ୍ରୀମନ୍ତକ୍—ବି. (ଶ୍ରୀମନ୍ତି) ଶ୍ରୀମାରା ପ୍ରାପ୍ତ ।

ଶ୍ରୀମନ୍ତଭ୍ୟ—ବି. (ଶ୍ରୀମନ୍ତି) ଯାହା ପରିଶ୍ରମ
କଲେ ମେଲିପାରେ ।

ଶ୍ରୀମନ୍ତପବ—ବ. (ଶ୍ରୀମନ୍ତି)ପରିଶ୍ରମର ପର-
ମାଣ କମିତେବା ।

ଶ୍ରୀମନାନ୍—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ+ବନ୍)
ଶମୟକ, ପରିଶ୍ରମୀ ।

ଶ୍ରୀମନାର—କ୍ଲାନ୍ତି. ବି. (କ.ଧା) ସ୍ଵେଦଜଳ,
ଝାଲ, ଘର୍ମ ।

ଶ୍ରୀମନିନୟନ—କ୍ଲାନ୍ତି. ବି. ଶ୍ରୀମନ୍ତର, ଶ୍ରୀ-
ପନୋଡନ,(ବି)ଶ୍ରୀମାପନୋଡନକାରକ

ଶ୍ରୀମନିନୋଡ—ବ. ପରିଶ୍ରମ ନନିତ ସୂଖ
ଶ୍ରୀମନିନୋଡନ—ବ. ପରିଶ୍ରମର କ୍ଲାନ୍ତିକୁ
ଭଲିଯିବା ।

ଶ୍ରୀମନ୍ତପର—ବ.ପରିଶ୍ରମ ବିଭାଗ,ଗୋଟିଏ
କାର୍ଯ୍ୟର ଏକ ଏକ ଅଂଶରେ ଭିନ୍ନ
ଭିନ୍ନବ୍ୟକ୍ତିର ପରିଶ୍ରମ,ବୌଦ୍ଧଶିଖି ଗୋଟିଏ
ଚାହୁଡ଼ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ପାଇଁ କେବଳ
ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିର ପରିଶ୍ରମ ନ ହୋଇ ତାହାର
ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ଏକ ଏକ
ବ୍ୟକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସମ୍ବନ୍ଧିତ ।

ଶ୍ରୀମଣିକର—ବ.ଶ୍ରୀମବାରି,ଝାଲ,ମେଲ୍
ଶ୍ରୀମଣିକ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀମନ୍ତି) ପରିଶ୍ରମ
କାରଣୀ, (ସ୍ଥା) ଶ୍ରୀମଣିକା ।

ଶ୍ରୀମଣିତ—ଗ୍ର. ବି. ଶ୍ରୀନ୍ତ । [ରହିବା ।

ଶ୍ରୀମା—ଗ୍ର. ଫି.ପରିଶ୍ରମ କରିବା,କ୍ଲାନ୍ତ-
ଶମୀ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀମନ୍ତି) ଶ୍ରୀ-
ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, ପରିଶ୍ରମକାଶ, ଶ୍ରୀମଣିଲ,(ସ୍ଥା)
ଶ୍ରୀମଣୀ ।

ଶ୍ରୀମୋପନୀୟ—ପୁ. ବି ଓ ବି ଶ୍ରୀମୋପନୀୟ
ଦେଖ, (ସ୍ଥା) ଶ୍ରୀମୋପନୀବିନୀ ।

ଶ୍ରୀସ୍ତ୍ରୀ—ବ. (ଶ୍ରୀ +ଭ.ଅ) ଆଶ୍ରୀୟ, ଅକ୍ଷର-

ଶ୍ରୀନ୍ଦୁ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ+କ.ତ) ଶ୍ରୀନ୍ଦୁ, କିବୁର୍, ବେଗଚାନ୍ଦୁ, ଜିତେନ୍ଦ୍ରୀୟ, ଶ୍ରୀମଦ୍‌ଭୂତ, କ୍ଲାନ୍ତ, ଦୁଃଖିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରୀନ୍ଦୁ, (ପୁ. ବି) ବୈଶାଖ, ସନ୍ଦାସୀ ।

ଶ୍ରୀନ୍ଦୁକାୟ—ବ. (କ.ଧା) କ୍ଲାନ୍ତ ଶଶର, (ପୁ. ବି-ବ. ଶ୍ରୀ) ଯାହାର ଶଶର କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇଥିଛୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରୀନ୍ଦୁକାୟ ।

ଶ୍ରୀନ୍ଦୁରତ—ବ. (କ.ଧା) ଧୀରଗମନ, (ପୁ. ଶ୍ରୀ. ବି) ଧୀରରତିବଣିୟ ।

ଶ୍ରୀନ୍ଦୁଶ୍ୱାନ—ବି. କ୍ଲାନ୍ତ ଭବରେ ଶ୍ୱୟନକାଳୀ, ଶ୍ରୀମୟକୁ ହୋଇ ଶୋଇଥିବା ଶ୍ରୀନ୍ଦୁଶ୍ୱାନ—କ୍ଲାନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିର ଶ୍ରୀନ୍ଦୁ ଓ ଗୋଡ଼ିଷାଦି ।

ଶ୍ରୀନ୍ଦୁ—ବ. (ଶ୍ରୀ+ଶ୍ରୀ. ତ) ପରିଶ୍ରମ-ଜନତ ଅବସାଦ, ବେଗଚାନ୍ଦୁ, କ୍ଲାନ୍ତ, ବିଶ୍ୱାସ, ନବୁତ୍ତି, ଶ୍ରୀମ, କ୍ଲେଶ, ଶେଦ ।

ଶ୍ରୀନ୍ଦୁକର—ବି. ଯାହା କ୍ଲାନ୍ତ କରିଏ, ଶ୍ରୀନ୍ଦୁକରକ ବା ଜନକ ।

ଶ୍ରୀନ୍ଦୁଦୁରକରିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶ୍ରୀନ୍ଦୁମ ଦ୍ଵାରା ଶ୍ରୀମର ଶେଦକୁ କମାଇବା ।

ଶ୍ରୀନ୍ଦୁହର—ବି. (ଶ୍ରୀତ୍ରି) କ୍ଲାନ୍ତିନାଟକ, ଶ୍ରୀମନ୍ୟ କ୍ଷୁଦ୍ରିକରିବାରକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ହୁଏ ।

ଶ୍ରୀନୋପରାର—ବି. ପରିଶ୍ରମ ଅଶ୍ଵର ଶୁଣ୍ଡୁଣ୍ଡା ।

ଶ୍ରୀପ୍ରି—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ+ଶ୍ରୀ+ରକ୍ତ) ସେ ପାକ କରେ ।

ଶ୍ରୀମ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀମ+ଅ) ମାସ, ମୁଦ୍ରା, ମଣ୍ଡପ, କାଳ, ସମୟ ।

ଶ୍ରୀମଣ—କ୍ଲାନ୍ତ. ଯାଧାରଣ ଘରର ଭବ ବା କର୍ମ ।

ଶ୍ରୀମଣେ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀମଣ+ଏର) ପ୍ରକ୍ରିତ ଜୈନ ଉତ୍ସୁ, ଜୈନ ଉତ୍ସୁଜ୍ଞ ଶିଷ୍ୟ ।

ଶ୍ରୀମିକ—ବି. (ଶ୍ରୀମ+କ.ରକ) ମୂଳିଆ, ମଜୁରିଆ, (ବି) ଶ୍ରୀମିଳ, ଶ୍ରୀମଗା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରୀମିଳ ।

ଶ୍ରୀସ୍ୱ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ଅ) ଆଶ୍ରୀସ୍ୱାଶ, ଆଶ୍ରୀସ୍ୱ କରିବା, ଆଶ୍ରୀସ୍ୱଅବଳମ୍ବନ, ଅବସ୍ଥିତ ହାନ, (ବି-ଶ୍ରୀ+ଅ) ଲକ୍ଷ୍ମୀସମ୍ମାୟ, (ଶ୍ରୀ+ଶ୍ରୀ+ଅ)

(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରୀସ୍ୱ ।

ଶ୍ରୀସ୍ୱ—ବି. (ଶ୍ରୀସ୍ୱ+ଅ) ମଙ୍ଗଳ-ଜନକ, ମଙ୍ଗଳାର୍ଥ ଉତ୍ସୁନ ।

ଶ୍ରୀବ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ+ଭ. ଅ) ଶ୍ରୀବଣ, ଶ୍ରୀବିବା, ଉତ୍ସୁକୁଶ୍ଲୀୟ ବଜିବିଶେଷ, ଶ୍ରୀବାସ, ସରଳ ବୃକ୍ଷର ଥଠା, କ୍ଷରଣ, ଶ୍ରୀବ ।

ଶ୍ରୀବକ—ବ. (ଶ୍ରୀ+କ.ଅକ) ଶାକ୍ୟ ମୁନ୍ଦି-କର ଶିଷ୍ୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟବିଶେଷ, ଜୈନ-ଯତନବିଶେଷ, କୁଆ, ବେଦବୁଦ୍ଧ ମତବାଦୀ ବ୍ୟକ୍ତି, ଦୂର ବନ୍ଦ, ଶିଷ୍ୟ, ଶ୍ରୀଦ, (ପୁ. ବି) ଶ୍ରୀବଣକର୍ତ୍ତା, ଶ୍ରୋତା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରୀବିକା ।

ଶ୍ରୀବଣ—ବ. (ଶ୍ରୀବଣ+ଅ) ବୈଶାଖିଦିନ ଦ୍ଵାରା ମାସର ଅନ୍ତର୍ଗତ ରୈର୍ଥ ମାସ, ଶ୍ରୀବଣମାସ, ଶ୍ରୀବଣ ମାସର ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଦିନ, ଧୂତ୍ତିବ୍ୟକ୍ତି, ଦଶରଥଙ୍କ-ଦ୍ୱାରା ଅଜାଣତରେ ଶାବଦତ ଓ ମୁତ୍ତ ଦେବିଣ୍ୟ ସହି, ଶ୍ରୀବଣେନ୍ଦ୍ରୀୟ କଳନ, (ବି-ଶ୍ରୀବଣା+ଅ) ଶ୍ରୀବଣାକଷ୍ମତ ସମୁନ୍ନୀୟ, ଶ୍ରୀବଣା ନକ୍ଷତ୍ରରେ ଜାତ (ବ୍ୟକ୍ତି), ବେଦବୁଦ୍ଧ ମତବାଦୀ, ପାପିଷ୍ଠ, ଶ୍ରୀବଣେନ୍ଦ୍ରୀୟଶାହ୍ (ଜ୍ଞାନ), କର୍ମସମ୍ମଦ୍ଦିତୀୟ ।

ଶ୍ରୀବଣ—ବ. ଦଧାଳିକରୁଷ, ଦହଦହଳକା ଗୁଲୁ, ଦଦୟାଗୁଲୁ, ଭୁକଦମ୍ବ ।

ଶ୍ରୀବଣିକ—ବ. (ଶ୍ରୀବଣା+ରକ) ଶ୍ରୀବଣ ମାସ, (ବି) (ଶ୍ରୀବଣା+ରକ) ଶ୍ରୀବଣ-ମାସମୁନ୍ନୀୟ ।

ଶ୍ରୀବଣିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ରୀବଣ+ରକ+ଆ) ଶ୍ରୀବଣମାସର ପୂର୍ଣ୍ଣମା, ମଣ୍ଡକ-ପର୍ଣ୍ଣବୁଷ, ମହୋଷନ୍ଧ, ରବି ଓ ବୃଦ୍ଧି-ନାମକ ଭିଷଧ, ଦହଦହଳକା ଗୁଲୁ, ମୁଣ୍ଡିତକା ଭୁଷ, ମୋତାଫଳ ଗଛ, ଭୁକଦମ୍ବ ।

ଶ୍ରୀବଣିକା—ବ. (ଶ୍ରୀବଣ+ରକ) ଶ୍ରୀବଣିକା ଦେଖ ।

ଶ୍ରୀବଣିୟ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ଶ୍ରୀର+ମ୍ବ.) ଅନ୍ତର୍ମାନକର୍ତ୍ତା ଶ୍ରୀବଣିୟ ଯୋଗ୍ୟ, (ଶ୍ରୀ+ଶ୍ରୀର+ମ୍ବ.) ଅନ୍ତର୍ମାନକର୍ତ୍ତା ଶ୍ରୀବଣିୟ ଯୋଗ୍ୟ,

ଶୁଣିବାର ଉପସ୍ଥିତ ।

ଶ୍ରାବନ୍ତୀ—ବ. ସମୟଶୋନ୍ତ ନଶେଷ-ବିଶେଷ, ଉତ୍ସର କୋଣକୁ ଲବନ୍ଧ ରାଜଧାନୀ, ଧର୍ମପତନ ନାମକ ନଶେଷ କାମାନ୍ତର ।

ଶ୍ରାବସ୍ତୁତ୍ତବ୍ୟ—ବି. ଅନ୍ୟକୁ ଶୁଣାଇବାର ଉପସ୍ଥିତ ।

ଶ୍ରାବସ୍ତୁତ୍ତ—ବ. (ଶ୍ରୀବ୍ୟ+ସ୍ତୁତ୍ତ) ଶ୍ରାବସ୍ତୁତ୍ତନାମକ ରାଜଧାନୀ ସୁନ୍ଦର ଓ ଶ୍ରାବସ୍ତୁତ୍ତନଗରର ପ୍ରତି-ସ୍ଥାତା ।

ଶ୍ରାବସ୍ତୁତ୍ତକ—ବ. ଶ୍ରାବସ୍ତୁତ୍ତନାମକ ରାଜଧାନୀ ।

ଶ୍ରାବସ୍ତୁତ୍ତୀ—ବ. (ଶ୍ରୀବସ୍ତୁତ୍ତ+ୟ) ଗୋଟିଏ ପ୍ରାଚୀନ ଦେଶ ଓ ତାହାର ରାଜଧାନୀ ।

ଶ୍ରାବସ୍ତୁତ୍ତୀ—ବ. ଶ୍ରାବସ୍ତୁତ୍ତୀ ଦେଶଜାତ ।

ଶ୍ରାବୀ—ବ. ଅନୁମଣ୍ତି, ପେନ ।

ଶ୍ରାବିତ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ଶିତ୍+ମ୍ବ. ତ) ଯାହା କର୍ମଗୋଚର କଷୟାଇଥି, ଜୀପିତ, ବଣ୍ଣିତ ।

ଶ୍ରାବିତୀ—ବ. (ଶ୍ରୀ+ଶିତ୍+ମ୍ବ. ତ) ଶ୍ରୋତା, ସେ ଶ୍ରୀଏ ।

ଶ୍ରାବି—ବ. ସାଜମାଟି, ସର୍କଳକାଷାର ।

ଶ୍ରାବି—ବି. (ଶ୍ରୀ+ଶିତ୍+ମ୍ବ. ଯ) ଶ୍ରୀବଣଗୋଚର, ଶୁଣାଇବାର ଉପସ୍ଥିତ ।

ଶ୍ରାବ୍ୟକାବ୍ୟ—ବ. ପଠନ ବା ଶ୍ରୀବଣଗୋଚର କାବ୍ୟ ।

ଶ୍ରାହି—ପା. ବ. ମୁସଲମାନମାନଙ୍କ ଶଣନାରେ ଦୁଳଶ ବର୍ଷର ସଂଖ୍ୟାର ପରେ ଲେଖା-ଦ୍ୱାବା ଭବ । [ଦେଖ]

ଶ୍ରି—ଶା. ବ. (ଶ-ଶେସ୍ତ) ଶେସ୍ତ ଶ୍ରିଆଦେଶ—ଶା. ବି. ଶ୍ରୀ, ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ।

ଶ୍ରିତ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ+ତ) ସେବିତ, ଆଶ୍ରୀତ, ପକ୍ଷ, ଶରଣାର୍ଥ ଯାହା ନିକଟରେ କେହି ପଢ଼ୁଥେ, ଉପମବିତ, ଜୀବିକା ନିକାହାର୍ଥ ଅନ୍ୟବ୍ୟକ୍ତି ନିକଟରେ ଥିବା-ପ୍ରିତି, (ଅମୁକରପରେ) ଭରି ଦେଇ-ଥିବା, ଫୟାକ୍, ଫୟାକ୍ରିଟ, ରଷିତ, ସମ୍ବାନିତ, ପୁଜିତ, ଆବୁତ, ସୁତ ଚଢା-ଯାଇଥିବା, ସହାୟକ, ସମୁଦ୍ରିତ, ଅଧିକାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରୀତା ।

ଶ୍ରୀତବାନ୍—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ରୀ + ତବତ୍) ସେବକରକ, ଆଖ୍ଯିତ, ଶରଣାପଦ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରୀତବତ୍ତା ।

ଶ୍ରୀୟମନ୍ୟ—ବି. ଯେ ନିଜକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀବୋଲି ମନେକରେ ।

ଶ୍ରୀୟା—ବି. ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ପହୁଁ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।

ଶ୍ରୀୟାଦାସ—ପୁଂ. ବି. ଲକ୍ଷ୍ମୀପହୁଁ, ଶ୍ରୀସମ୍ମନ ।

ଶ୍ରୀୟାଦାସୀ—ପୁଂ. ବି. ମହାଦେବ ।

ଶ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ରୀ+କିପ) ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ପହୁଁ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଆଲୋଳ, ତେଜିଲ, ଲବଣ୍ୟ, ଲବଙ୍ଗ, ବେଶରତନା, ଶୋଭା, ସରସ୍ଵତୀ, ଦେବିଦାୟିଗତ, (ଧର୍ମପାତ୍ରକାମ) ଶିବର୍ତ୍ତ, ସମ୍ମତି, ପ୍ରକାର, ଉପକରଣ, ବିଭୂତି, ସୌଭାଗ୍ୟ, ମତ, ଅଧିକାର, ପ୍ରଭ୍ର, ଯଶ, ଜୀବି, ବୃକ୍ଷ, ଦିନ, ବିଲ୍ଲିହୃଷ୍ଟ, ବୃକ୍ଷି, ଲବଣଗଳତାନାମକ କଣ୍ଠାଚତ, ପଦ୍ମ, ରକ୍ତ, ନାମକ କଣ୍ଠାଚତ ଶିଷ୍ଟ, ରାଜଶ୍ରୀ, ବସ୍ତ୍ରର ବର୍ଣ୍ଣ, ଉତ୍ତରପ୍ରତିଶ୍ରୀ, ଅନ୍ତମାନୁଷ୍ଠାନ ଶକ୍ତି, ଦେବତାଙ୍କ ର ଦେବତାଙ୍କ ନାମର ଦୂଷେ ଦେବିକା ‘ଶ୍ରୀ’ ଶକ୍ତି, ଦେବତା ଓ ଶୁଭକାରିତାକାରୀ ଦେବକାରୀ ନାମର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବଦିବା ‘ଶ୍ରୀ’ ଶକ୍ତି, ଦେବତା ଓ ଶୁଭକାରିତାକାରୀ ନାମର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବଦିବା ‘ଶ୍ରୀ’ ଶକ୍ତି ।

ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦେବତା, ରାଜା, ଶୁଭନକ ଓ ସମ୍ମାନାଦେଶ ବନ୍ଦିଙ୍କ ଅଙ୍ଗ ବା ଦେହ, ମୁକ୍ତମାର ଦେହ ।

ଶ୍ରୀଅଞ୍ଚଳୀୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଜାଙ୍କ ଅପୁରୁଷତା, ରାଜାପଦକୁ ଦ୍ଵାରା ଆରମ୍ଭଣ ।

ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗରେ ଘାରୁଡ଼କରିବା—ଶ୍ରୀ. ଫି. (ଲ.ଅର୍ଥ) ପ୍ରଧାନ ବ୍ୟକ୍ତି, ପୃହରକର୍ତ୍ତା କା କର୍ତ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ଅନ୍ତର୍ଭାବ କରିବା, ପୃହରକର୍ତ୍ତା କା କର୍ତ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ କଳକିତା କରିବା, ରାଜା ବା ପ୍ରଧାନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପରିବାରପ୍ରଫାଲେକମାନଙ୍କ ସହେ ପାପାରିଶାଦି

କରିବା ।

ଶ୍ରୀଆଙ୍ଗସତ—ବି. ଶ୍ରୀଆଙ୍ଗରେ ମିଳିବା, ଦେହରେ ଲଗୁନ୍ତେବା ।

ଶ୍ରୀଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ।

ଶ୍ରୀବ—ବି. ପରିବିଶେଷ, ଶ୍ରୀକର୍ମ ବା ଶ୍ରୀବାସକ ନାମକ ପକ୍ଷୀ ।

ଶ୍ରୀକଣ୍ଠ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମହାଦେବ, ପରିବିଶେଷ, ଉତ୍ତରମରିତ ଓ ପରିଚରତ ନାଟକ ରସ୍ତେତା ଭବ-ଭୁତଙ୍କ ଉପନାମ, ହନ୍ତିନାର ହଃ ପଃ ସ୍ତ୍ରୀ କୁରୁକାଙ୍କଳ ଦେଶ ।

ଶ୍ରୀକଣ୍ଠକଣ୍ଠ—ପୁଂ. ବି. ଶିବଙ୍କର କଣ୍ଠ, ମୟୁରର କଣ୍ଠ ।

ଶ୍ରୀକଣ୍ଠନିଳମ୍ବ—ପୁଂ. ବି. ଶିବ ।

ଶ୍ରୀକଣ୍ଠପଦଲମ୍ବନ—ପୁଂ. ବି. କବି ଭବ-ଭୁତଙ୍କ ଉପନାମ, ଉଃ ଭରତର ପ୍ରାଚୀନ ଦେଶରିଶେଷ ।

ଶ୍ରୀକଣ୍ଠସତ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କୁବେର ।

ଶ୍ରୀକଣ୍ଠୀୟ—ବି. ଶ୍ରୀକଣ୍ଠୀୟକାରୀ ।

ଶ୍ରୀକନ୍ଦ୍ରା—ବି. ବିଜ୍ଞାନକର୍କୋଟକା, ଅଷ୍ଟି-ତୁଆ ଫଳ ।

ଶ୍ରୀକର—କ୍ଲୀ. ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) କନ୍ତ୍ରପଦ୍ମ, କୋକନଦ, ନାନିକର, (ପୁଂ. ବି) ବିଷ୍ଣୁକଣେକ କବି, (କ.ଧା) ଶ୍ରୀହପ୍ତ, ଦେବତ ଓ ରାଜକ ହପ୍ତ, (ବି-ଶ୍ରୀ+କୃ+ଅ) ଶୋଭନକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୀକଣ୍ଠ ।

ଶ୍ରୀକରଣ—ବି. (ଶ୍ରୀ+କୃ+ଅନ) କଳମ, ଲେଖନ ଆଦ, (ଶ୍ରୀ ବି) କରଣମାନଙ୍କର ଶାଖାବିଶେଷ, ଶେଠକରଣ ଦେଶ ।

ଶ୍ରୀକରଣଶାସ୍ତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉତ୍କଳର ଜନେକ ବିଜ୍ଞାତ ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ପଣ୍ଡିତ ।

ଶ୍ରୀକର୍ମ—ପୁଂ. ବି. ପରିବିଶେଷ, ଶ୍ରୀବାସପକ୍ଷୀ ଶ୍ରୀକର୍ମରୂପ-ବାସୀରୂପ ହେଉ ଶୋଧନ ହୋଇଥା କର୍ମର ।

ଶ୍ରୀକାକୋଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆଧୁନିକ ଚିକା-କୋଳର ପ୍ରାଚୀନ ନାମ ।

ଶ୍ରୀକାତର—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ରୀତର) ଅପରର ସୌଭାଗ୍ୟ ଦେଖି ଅସହିତ, ମହାର, ପରଶ୍ରାକାତର ।

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ରୀତର) ବିଷ୍ଣୁ, ଲକ୍ଷ୍ମୀପତି ।

ଶ୍ରୀକାପଡ଼ା—ଶ୍ରୀ. ବି. ପୁରୁଷନାଥ ମହା-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶ୍ରୀକାପଦ ବନ୍ଧୁଶତ୍ରୁ ।

ଶ୍ରୀକାମ—ପୁଂ. ବି. ସମ୍ମତିକାମନାକାମ ।

ଶ୍ରୀକାମ—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ରୀ+କୃ+କ.ରନ୍) ମୁନବିଶେଷ, ମୁନେଶ୍ଵରିଶେଷ ।

ଶ୍ରୀକୁଞ୍ଜ—ବି. ସରସ୍ଵତ ପରପ୍ର ପାର୍ଥବିଶେଷ ।

ଶ୍ରୀକୁଞ୍ଜ—କ୍ଲୀ. ବି. ପାର୍ଥଭର୍ତ୍ତର ।

ଶ୍ରୀକୁର୍ମ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଜ୍ଞାମର ଦଷ୍ଟିଶ ଚିକା-କୋଳ ତାଲୁକାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ପ୍ରାଚୀନ ଶର୍ମି ।

ଶ୍ରୀକୁଷ—ପୁଂ. ବି. ବାସୁଦେବ, ଦେବଜୀ ଓ ନମ୍ବଦେବଙ୍କ ପୁରୀ, ନନ୍ଦ ଓ ଯଶୋ-ଦାଙ୍କ ପାଳିତ ପୁରୀ, ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦ୍ୱାପର-ସ୍ଵରଗେ ଗୋପରେ ଆବର୍ତ୍ତ ତ ଶ୍ରୀକୁଷ-ନିତାର, ନାଶ୍ୟତାର, ପିଷ୍ଟୁ ।

ଶ୍ରୀକୁଷ-ତୀତନ୍ୟ—ଶ୍ରୀତୀତନ୍ୟଦେବଙ୍କ ନାମାନ୍ତର ।

ଶ୍ରୀକୁଷନ୍ଦ୍ଵାନ୍ତୀ—ବି. ଶ୍ରୀକୁଷନ୍ଦ୍ଵାନ୍ତର ଜନ୍ମ-ଦିନ, ବନ୍ଦ୍ରକୁଷ ଅଷ୍ଟମୀ ତଥ ।

ଶ୍ରୀକୁଷରୂପୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରଧା ।

ଶ୍ରୀକୁଷମନ୍ଦ୍ର—ବି. (କ.ଧା) ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଭାର୍ତ୍ତ, କନ୍ଦମାଧାମ, ପୁରୀ, ପୁରୁଷୋତ୍ତମ, କଲି-ସ୍ଵରଗ ବୌକାବତାରଙ୍କ ଅଧିଷ୍ଠତ ଭାର୍ତ୍ତ

ଶ୍ରୀଗଣ୍ଠ—ବି. ଦ୍ୱାରତନନ, ଶୈତତନନ, ବାହିତନନ ।

ଶ୍ରୀଗଣ୍ଠନେଲ—ପୁଂ. ବି. ମଳୟାଳ, ମଳୟାପବ୍ଲତ ।

ଶ୍ରୀଗଣ୍ଠି—ଶ୍ରୀ. ମେଦୀ. ବି. ବିଷ୍ଣୁବିଶେଷ, ଶ୍ରୀଆଶ୍ରୀଆ, ଚିତ୍ତିତ ଆସନବିଶେଷ, ଚିତ୍ତାଦେବା, ଆନିପଶା, ବେଦା । [ନାମା]

ଶ୍ରୀଗଣେଶ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶ୍ରୀଧାଙ୍କର ଅନ୍ୟ

ଶ୍ରୀଗନ୍ଧି—କ୍ଲୀ. ବି. ଶୈତତନନ ।

ଶ୍ରୀଗର୍ଭ—ପୁଂ. ବି. ବିଷ୍ଣୁଜ୍ଞାନ, କାଣ୍ଠିର ଜନେକ ଶାନକବି ।

ଶ୍ରୀଗର୍ଭରହୁ—ବି. ମୁଲ୍ଲବାନ୍ ପ୍ରସର ।

ଶ୍ରୀଗର୍ଭି—ପୁଂ. ବି. ଗୁରୁଶେଳ, ଶ୍ରୀଶେଳ ।

ଶ୍ରୀଗୁପ୍ତ—ମରଧର ଗୁପ୍ତବନ୍ଦଶର ପ୍ରତି-ସ୍ତ୍ରୀତା ।

ଶ୍ରୀଗୁରୁ—ବି. ମନ୍ଦିର ବା ଜ୍ଞାନଦାତା ଗୁରୁ, ଉଚ୍ଚବାନ୍, ବିଷ୍ଣୁ।

ଶ୍ରୀଗୋପାଳ—ବି. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ, (ଗ୍ରା.ବି)ପୁଣ୍ୟ ଜିଲ୍ଲା ସନ୍ଧିବାଣରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ-ବିଗ୍ରହ, ବାଲେଶ୍ୱର ରେଣୁଶାର ଶୀରେଣ୍ଣ ମୋହିନାଥ ମୁଣ୍ଡି ।

ଶ୍ରୀଗୋପାଳନୂଡ଼ାମଣି—ପୁ. ବି. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।

ଶ୍ରୀଗୋପାଳନାଥ—ବି. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।

ଶ୍ରୀଗୌର—ଗ୍ରା. ବି. ଚେତନ୍ୟଦେବ ।

ଶ୍ରୀଗହ—ବି. ଶକୁନଗହ, ପ୍ରପା, ପଞ୍ଜିମାନଙ୍କର ପାନୀୟଶାଳା ।

ଶ୍ରୀଗନ—ପୁ. ବି. ବୁଦ୍ଧଦେବ, ବୌଦ୍ଧଯତି, (କ୍ଲୀ.ବି) ଦଧି, ଦତ୍ତ ।

ଶ୍ରୀଗନ୍ଧି—ବି. ପୃଥ୍ଵୀ, ଭୂତତ୍ତ୍ଵ, ଜନ୍ମଙ୍କ ରଥକକ, ସିମ୍ବରମୁଦସର ପୂଜାୟତ୍ତ ବିଶେଷ ।

ଶ୍ରୀଗନ୍ଧନ—ବି. ଶୈତଚନ୍ଦନ, ଶ୍ରୀଶ୍ରୀ ଦେଖ, ଅଗ୍ରହୁଚନ୍ଦନ, (ଗ୍ରା.ବି) କ୍ଷତିମୂଳିକ ଶଳଦୀପ ରାଧାକିଶୋର ।

ଶ୍ରୀଗନ୍ଧୁ—ବି. ପ୍ରଥମଚନ୍ଦ୍ର, ଜନ୍ମଚନ୍ଦ୍ର ।

ଶ୍ରୀଗରଣ—ବି. (କ.ଧା) ଦେବତା ଓ ଶୁଭୁକଳଙ୍କର ଚରଣ, ଦେବତା ଓ ଶୁଭୁକଳଙ୍କ ସନ୍ଦିଧି ।

ଶ୍ରୀଗରଣକମଳ—ବି. ଦେବତା ଓ ଶୁଭୁକଳଙ୍କ ପାଦପଦ୍ମ ।

ଶ୍ରୀଗରଣକମଳେଷୁ—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ. ପନ୍ଦାଦିଟେ ଲେଖାୟିବା ସମ୍ମାନସୁତକ ଶବ ।

ଶ୍ରୀଗେତନ୍ୟ—ଗ୍ରା. ବି. ଚେତନ୍ୟଦେବ ।

ଶ୍ରୀଚୁତ୍ତ—ବି. (୨୭ତ୍ତ) ଯାହାଠାରୁ ଶ୍ରୀ (ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଶୋଭା, ସମ୍ମଦ୍ଦ) କାନ୍ତିନିଆୟାର-ଅଛୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଚୁତ୍ତା ।

ଶ୍ରୀକ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ + କନ୍ଦି + କ.ଅ) କାମଦେବ, ଶାମ୍ ।

ଶ୍ରୀଶା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶାନ୍ତି ।

ଶ୍ରୀଚରୁ—ବି. ଶାଳଗରୁ ।

ଶ୍ରୀଚାଲ—ବି. ମଳୟଦେଶ ପ୍ରତିକ ତାଳ ଦୃଷ୍ଟ ସତ୍ତବ ଦୃଷ୍ଟବିଶେଷ ।

ଶ୍ରୀଚେନ୍ଦ୍ର—ପୁ. ବି. ବୁଦ୍ଧଦେବ ।

ଶ୍ରୀଦ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ + ଦା + ଅ)କୁବେର, ଶ୍ରୀନିତ୍ୟା—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ଶାଖା, (ବି.)

ଶ୍ରୀକୁନ୍ତନାମ, (ପୁ.କିଂ)ଯେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଦାନକରେ, ସୌଭାଗ୍ୟଦାତା, ଧନଦାତା, (ଶ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଦା ।

ଶ୍ରୀକାମ—ପୁ. ବି. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ପ୍ରିୟସଙ୍ଗ ଗୋପାଳବାଳକ ।

ଶ୍ରୀଦେବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବସୁଦେବଙ୍କ ପହାଁ ବିଶେଷ ।

ଶ୍ରୀଧର—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ + ଧୂ + କ.ଅ) ବିଷ୍ଣୁ, ଶାଳଶାମ ଶିଳା ।

ଶ୍ରୀଧରକଥା—ଗ୍ରା. ବି. ବଙ୍ଗଦେଶର ଜଣେ ପ୍ରାଚୀନ ପୁରାଣକଥା ।

ଶ୍ରୀଧରଦାସ—ଗ୍ରା. ପୁ. ବି. ଉତ୍ତଳୀୟ କବିବିଶେଷ, ଏହାଙ୍କ ପର ବାଜିରେ, ଏ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବାଲମଳା ବର୍ଣ୍ଣନାସ୍ତକ କାଞ୍ଚନଲତା ନାମକ ଖଣ୍ଡିଏ ଗ୍ରହ ଲେଖି ଥିଲେ ।

ଶ୍ରୀଧରରସମୀ—ସୁପ୍ରେଷ୍ଠ ପୁରାଣାଦିର ପ୍ରସିଦ୍ଧ କୀକାକାର ।

ଶ୍ରୀଧାରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶିରମଳଜୀ ।

ଶ୍ରୀଧାମ—କ୍ଲୀ.ବି.ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ବାସ୍ତଵାନ୍ (ପଦ୍ମ)

ଶ୍ରୀନଗର—କାଶ୍ମୀରବାଜାର ରାଜଧାନୀ, କାନ୍ଦୁର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଗୋଟିଏ ନଗର, ବୁଦ୍ଧେଲଙ୍ଗେର ଅଳଗର୍ତ୍ତ ଗୋଟିଏ ନଗର

ଶ୍ରୀନନ୍ଦ—ପୁ. ବି. (୨୭ତ୍ତ) ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପୁର, କାମଦେବ ।

ଶ୍ରୀନନ୍ଦନନ୍ଦ—ପୁ. ବି. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।

ଶ୍ରୀନାଥ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ + ନାଥ) ତତ୍ତ୍ଵ; ବିଷ୍ଣୁ ।

ଶ୍ରୀନାଶ—ବି. (୨୭ତ୍ତ) ସୌଭାଗ୍ୟର ଧ୍ୟେ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟନାମ ।

ଶ୍ରୀନାଶକ—ବି. (ଶ୍ରୀ + ନାଶ + କ.ଅକ) ପ୍ରସିଦ୍ଧ ନାଶକାଶ, ଶାଶ୍ଵତ ସକାଶ (ସ୍ତ୍ରୀ) କାଣିକା ।

ଶ୍ରୀନକେତ—ବି. ରକ୍ତପଦ୍ମ, ସୁବର୍ଣ୍ଣ, ଶ୍ରୀବାପ

ସରଳନିର୍ଯ୍ୟାସ, ନବମାତ୍ର ଧୂପ, ତାପିନ୍ଦ ଶ୍ରୀନକେତନ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ + ନିକେତନ)

ବ.ଶ୍ରୀ; ବିଷ୍ଣୁ, (୨୭ତ୍ତ)ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ବାସ

ସାନ, ପଦ୍ମ, ବୈକୁଣ୍ଠ ।

ଶ୍ରୀନିତ୍ୟ—ପୁ. ବି. ବୁଦ୍ଧଦେବ, ଶ୍ରୀପୁଷ୍ପ-କ୍ଲୀ.ବି.ଲବଙ୍କ, ପଦ୍ମକାଷ୍ଟ, ଶୈତାପଦ୍ମ,

ପଦ୍ମ, ପ୍ରପୋଣ୍ଟରକ ।

ଶ୍ରୀପୁନ୍ଦିକ—ବି. ଲବଙ୍କ ।

ଶ୍ରୀପୁଣ୍ୟ—ବି.ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରେସ୍ ଦ୍ରବ୍ୟ, ହରିତାଳ ।

ଶ୍ରୀପଳ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ + ପଳ) ବେଳଗାନ୍ଧୀ ।

ଶ୍ରୀପରମୀ—ବି. ମାଘ ଶୁଳ୍ପଅଶ୍ମୀ, ଏହିନ ସରସତଙ୍କ ପୂଜା କରାଯାଏ ।

ଶ୍ରୀପତି—ପୁ. ବି. (୨୭ତ୍ତ) ବିଷ୍ଣୁ, ପୃଥ୍ବୀ-ପତି, ରାଜା ।

ଶ୍ରୀପତିଦାସ—ଗ୍ରା. ବି. ଜନେତିଷ ଗ୍ରହ-ବିଶେଷ ।

ଶ୍ରୀପତିତାମଣି—ପୁ. ବି. ଶ୍ରୀପତିତାମଣି, ଏହିନ ସରସତଙ୍କ ପୂଜା କରାଯାଏ ।

ଶ୍ରୀପତିତାମଣି—ଗ୍ରା. ବି. କୁରୁଷ୍ମକ ବୃକ୍ଷ ।

ଶ୍ରୀନିତ୍ୟମାତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ଶାଖା, (ବି.)

ଶୁଶ୍ରୋଣୀ, ସୁଦରନିତମୁବିଶ୍ଵା(ସ୍ତ୍ରୀ) ।

ଶ୍ରୀନିଧି—ପୁ. ବି. (୨୭ତ୍ତ) ବିଷ୍ଣୁ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-କର ବାସ୍ତବାନ ବୈକୁଣ୍ଠ ।

ଶ୍ରୀନିବାସ—ପୁ. ବି. ବିଷ୍ଣୁ ।

ଶ୍ରୀନିବାସପିକା—ବି. ଜେଣ୍ଟାତିଷ ଗ୍ରହ-

ବିଶେଷ ।

ଶ୍ରୀପଞ୍ଚମୀ—ବି. ମାଘ ଶୁଳ୍ପଅଶ୍ମୀ, ଏହିନ ସରସତଙ୍କ ପୂଜା କରାଯାଏ ।

ଶ୍ରୀପତି—ପୁ. ବି. (୨୭ତ୍ତ) ବିଷ୍ଣୁ, ପୃଥ୍ବୀ-ପତି, ରାଜା ।

ଶ୍ରୀପତିଦାସ—ଗ୍ରା. ବି. ଜନେତିଷ ଉତ୍ତଳୀୟ ସମ୍ବୂତ ଜେଣ୍ଟାତିଷ ଗ୍ରହକାର, ଏ

ଶ୍ରୀପତିତାମଣି—ନାମକ ଗ୍ରହ ପ୍ରଶୟନ କରିଥିଲେ ।

ଶ୍ରୀପଥ—ବି. ରାଜପଥ ।

ଶ୍ରୀପଦ—ବି. ଶ୍ରୀଚରଣ ଦେଖ ।

ଶ୍ରୀପଦା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବାଣିକ ମଲୀ (ପୁରୁ ଓ ଗଛ) ।

ଶ୍ରୀପଦୁ—ପୁ. ବି. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।

ଶ୍ରୀପଣ୍ଠ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ପଦ୍ମ, ଅଗ୍ନି ମହାବୃତ୍, ଅଗନିଥୁଗରୁ ।

ଶ୍ରୀପଣ୍ଠିକା(ପଣ୍ଠୀ)—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କଟପଳବୃତ୍, ଗମ୍ଭୀରଗତ, ଶିମିଳିଗର୍ଜ, ଅଗ୍ନି ମହା ବୃତ୍ତ ଦୃଷ୍ଟି, ପଣ୍ଠୀପଣ୍ଠୀ ।

ଶ୍ରୀପଦତ—ପୁ. ବି. ଶାରିରି, ଶାଶେଳ ।

ଶ୍ରୀପା—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ+ପା+କିପ୍ତ) ସୌଭାଗ୍ୟାଳୀ, ଶ୍ରୀଯ୍ୟଦୀ ବା ଶ୍ରୀରକ୍ଷା-କାର ।

ଶ୍ରୀପାଦ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ପୂଜ୍ୟାଦ, ଶ୍ରୀପାଦାଦ, ଶ୍ରୀପାଦାନ୍ତ, ଲକ୍ଷ୍ମୀବାନ୍ଦି ।

ଶ୍ରୀପିଷ୍ଠ—ପୁ. ବି. ସରଳ ବୃକ୍ଷର ନିର୍ଯ୍ୟାସ, ତାପିନ୍ଦ ।

ଶ୍ରୀପୁନ୍ଦି—ପୁ. ବି. (୨୭ତ୍ତ) କାମଦେବ, ଶ୍ରୀପୁଷ୍ପ-କ୍ଲୀ.ବି.ଲବଙ୍କ, ପଦ୍ମକାଷ୍ଟ, ଶୈତାପଦ୍ମ,

ପଦ୍ମ, ପ୍ରପୋଣ୍ଟରକ ।

ଶ୍ରୀପୁନ୍ଦିକ—ବି. ଲବଙ୍କ ।

ଶ୍ରୀପୁଣ୍ୟ—ବି.ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରେସ୍ ଦ୍ରବ୍ୟ, ହରିତାଳ ।

ଶ୍ରୀପଳ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଦେଲଗଜ୍ଜ

ଶ୍ରୁତିବୁଦ୍ଧ—ବିଂ. ଶାସ୍ତ୍ରବୁଦ୍ଧ ।
 ଶ୍ରୁତିବିଦୁତ—ବିଂ. (୭୭ତ୍ତ୍ଵ ବା ୩୮୭) ବେଦବିଦୁତ, ଶାସ୍ତ୍ରବିଦୁତ ।
 ଶ୍ରୁତିବେଦ—ବି. (୭୭ତ୍ତ୍ଵ) କର୍ତ୍ତ୍ତବେଦ, କାନିଫୋଡ଼ା ।
 ଶ୍ରୁତିଶୀଳବାନ—ୟ. ବି. (ଶ୍ରୁତି + ଶୀଳ+ବଚି)ଶ୍ରୁତି ଓ ଆଶ୍ରମବିଶିଷ୍ଟ ।
 ଶ୍ରୁତିଯଶ୍ଚ—ବିଂ. ଶାସ୍ତ୍ରଯଶ୍ଚ ।
 ଶ୍ରୁତିସାର—ବି. ବିଶ୍ଵାଙ୍କର ଅନ୍ୟନାମ ।
 ଶ୍ରୁତିସୁଧ—ବି. (୭୭ତ୍ତ୍ଵ)କର୍ତ୍ତ୍ତବେଦ ।
 ଶ୍ରୁତିସୁଖକର—ବିଂ. ଶ୍ରୁତିମଧ୍ୟ ।
 ଶ୍ରୁତିସୁତ—ବି. ବେଦ ଓ ମନ୍ଦ୍ରାଜ ପ୍ରାଣିତ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ।
 ଶ୍ରୁତିହାଶ—ୟ. ବି. (ଶ୍ରୁତି+ହୃ+କ. ରନ୍) ଯାହା ଶୁଣିଲେ ମନ ମୁହଁଷ୍ଟେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରୁତିହାରଣୀ ।
 ଶ୍ରୁତି—ବି. ବେଦ ।
 ଶ୍ରୁତ୍ୟ—ବିଂ. (ଶ୍ରୁତି + ଯ) ଶ୍ରୁତିବଣୀୟ ।
 ଶ୍ରୁତିଧୂପାସ—ବି. ଅନୁପାସ ଅଳକାରୀ ଭେଦ ।
 ଶ୍ରୁତ୍ୟ—ବି. (ଶ୍ରୁତି + ଅଧ୍ୟ.ବ) ଯାଗ, ଯକ୍ଷ, (ଅପା—ଅ) ଯଜିତର ଅଗ୍ନିର ଦୃଢ଼ାତ୍ମତ ଦେବାର ପାଦ, ସ୍ତ୍ରୀ ।
 ଶ୍ରୁତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ଚ. ମୁଖୀ ।
 ଶ୍ରୁତାଚୁଷ—ୟ. ବି. ଦିକଙ୍କତ ଦୃଷ୍ଟି, ଭୁରଅଶଗତ ।
 ଶ୍ରୁତମାଶ—ବିଂ. (ଶ୍ରୁତି+ମି.ଆନ)ଯାହା ଶୁଣାଯାଉଥିଛି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରୁତମାଶ ।
 ଶ୍ରେତୀ—ବି. (ଶ୍ରେଣୀ+ତୌକି+କ. ଅ+ର)ଅଜଣାସ୍ତ୍ର ଗଣନାର ପ୍ରକାର ବା ଧାରାବିଶେଷ ।
 ଶ୍ରେଣୀ(ଶୀ)—ବି. (ଶ୍ରୀ + କ.ନୀ, ନା.) ଧାତ୍ର, ପଞ୍ଚ, ଦଳ, ରେଣ୍ଟା, ସମୁଦ୍ର, ସମଧରୀ ବା କର୍ମିଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧାୟ, ଲ୍ଲାସ, ବିଦ୍ୟାଲୟରେ ସହପାଠୀଙ୍କ ଦଳ, ଜଳି-ସେଚନ ପାଦ, ସେଚନୀ, ସେଣା, ରୂପ-ସରର ଶେଣୀ, ଏକ ବର୍ଣ୍ଣ ବା ଜାତ ।
 ଶ୍ରେଣୀକ—ବି. ମଗଧଦେଶୀୟ ରଜନିବିଶେଷ, ଉନ୍ନୋବିଶେଷ, ଶ୍ରେଣୀ ଦେଖା ।

ଶ୍ରେଣୀକା—ବି. (ଶ୍ରେଣୀକ+ଆ)ପତ୍ରବାସ. ତମ୍ଭୁ ।
 ଶ୍ରେଣୀ(ଶୀ)କୃତ—ବିଂ. ଶେଣୀବକର୍ଷବେ ରହିଥିବା, ଧାତ୍ରଧାତ୍ର, ପଂକ୍ତିବକ୍ର ହୋଇଥିବା ।
 ଶ୍ରେଣୀ(ଶୀ)ଭୁକ୍ତ—ବିଂ. ଭେଣୀବକର୍ଷବେ ବିଭକ୍ତ, କୌଣସି ଶ୍ରେଣୀର ଅନୁରତ ଶ୍ରେଣୀ(ଶୀ)ଭୁତ—ବିଂ. (ଶ୍ରେଣୀ+ଚି + ଭୁ+ତ) ଶ୍ରେଣୀବକ୍ର ଦେଖ ।
 ଶ୍ରେଣୀ(ଶୀ)ମାନ—ୟ. ବି. (ଶ୍ରେଣୀ+ମତ୍ତ) ସେନାପତି, ଦଳପତି, ବଣିକ-ଦଳର ନେତା ।
 ଶ୍ରେଣୀ(ଶୀ)ବକ୍ର—ବି. ଧାତ୍ରହୋଇ ରହି ଥିବା, ସକ୍ଷିତ, ଶ୍ରେଣୀକୃତ ଦେଖ ।
 ଶ୍ରେଣୀ(ଶୀ)ବନନ୍ଦ—ବି. ଧାତ୍ର ବାନିବା ।
 ଶ୍ରେଣୀ(ଶୀ)ବିଭାଗ—ବି. ବିଭାଗ ବକ୍ଷକୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଶ୍ରେଣୀରେ ପୁଅକ୍ରକରିବା ।
 ଶ୍ରେଣୀଧର୍ମ—ୟ. ବି. ବ୍ୟବସାୟ ନିୟମାଦି ଶ୍ରେଣ୍ୟ—ବି. ମରଧବକ୍ତୀୟ ରଜନିବିଶେଷ, ଉନ୍ନୋବିଶେଷ ।
 ଶ୍ରେତୀ—ୟ. ବି. (ଶ୍ରେତୀ + ତୃ) ଆଶ୍ରୟ ପହଣକାଶ, ସେବାକାଶ ।
 ଶ୍ରେତ୍ର—ବି. ଶ୍ରେତୀ ଦେଖ ।
 ଶ୍ରେୟ—ବିଂ. (ଶ୍ରେୟ+ରୂପ)ରୂପମ, ସଙ୍ଗତ, ପ୍ରତ୍ୟେ, ହୃତକର, ଉପମ୍ବକ, ଶ୍ରେୟ, ଶୁଭୟକୁ, (ବି) ଧର୍ମ, ମୁକ୍ତ, ଅପବର୍ଗ, ଯୌଭଗ୍ୟ, ମଙ୍ଗଳ, ସୁଖ, ପୁଣ୍ୟ, ଉପକାର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରେୟମୀ ।
 ଶ୍ରେୟକଳ୍ପ—ବିଂ. (ଶ୍ରେୟସ୍ତ୍ରୀ+କଳ୍ପ) ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଶ୍ରେୟ, ଶ୍ରେୟକୁଳ ।
 ଶ୍ରେୟପରଶ୍ରୁମ—ୟ. ବିଂ. ମୁକ୍ତିନିମନ୍ତ୍ର ଶ୍ରୁମ ବା କାମନାକାଶ ।
 ଶ୍ରେୟପା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ଶ୍ରେୟସ୍ତ୍ରୀ+ପା)ହରିତ, ରଜନିପାଳି, ସାମ୍ବା, (ବି) ଶୁଭଂକର, ମଙ୍ଗଳକାଶ, ହୃତକାଶ ।
 ଶ୍ରେୟପର—ବିଂ. (ଶ୍ରେୟସ୍ତ୍ରୀ+କୃ+ଅ) ମଙ୍ଗଳକରକ, ଶୁଭଦାସ୍ତ୍ରକ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ପାମ ପାମ ପାମ ।
 ଶ୍ରେୟପାମ—ୟ. ବିଂ. (ଶ୍ରେୟସ୍ତ୍ରୀ+କାମ) ବାଗ୍ରା; ଶୁଭକାମନାବିଶିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ପାମା ।
 ଶ୍ରେୟବେଦକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. କନ୍ଦ୍ରୀଶ, ମୁଖ-

ଶ୍ରେଷ୍ଠ—ଶ୍ରୀ. ବ. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+ଆ) ସ୍ଵାକ୍ଷରିତ ହିଂଦୁଳା, ଉତ୍ତମ ସ୍ତ୍ରୀ, (ବିଂ) ମେଦା, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କଙ୍କ । [ପାଲଙ୍କ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠମୁ—ବ. ଦୁଃଖମୁ, ତିନ୍ତୁଳି, ଶଟା-
ଶ୍ରେଷ୍ଠମୁ—ବ. ରଜ୍ଞିଷ୍ଠ ନଳ, ଗୁରୁଳି-
ଧୂଆପାଣି ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠଶ୍ରେଷ୍ଠ—ବ. (କ.ଧା) ଶ୍ରେଷ୍ଠଶ୍ରେଷ୍ଠମ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠ—ପୁ. ବ. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+ରନ) ବଣିକ-
ବିଶେଷ, କୁଲୋଭିମ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠ—ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+କ.ଅ) ପଚ୍ଛୁ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରେଷ୍ଠା ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+କ.ଅ+
ଆ) ଶ୍ରେଷ୍ଠାନିଷ୍ଠ, କଞ୍ଜି, (ବିଂ) ପଦ୍ମ,
(ସ୍ତ୍ରୀ.ବିଂ) ଶ୍ରେଷ୍ଠର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କଙ୍କ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠି-ବ. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+କ.ଇ) କଟିଦେଶ,
ନିତମ୍ବ, ପିରୁ, ପଥ, ରାତ୍ରା, (ଗା.ବି)
ଶୋଣିତ, ରକ୍ତ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠିକପାଳ-କ୍ଲୀ. ବ. (ଶ୍ରେଷ୍ଠି) ଜଫାଣି ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠିତ—ଗା. ବି. ଶୋଣିତ, ରକ୍ତ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠିଫଳ—କ୍ଲୀ. ବ. କଟିଦେଶ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠିଫଳକ—ବ. କଟିପାର୍ଶ୍ଵ, ପିରୁ,
କଟିହାତ୍ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠିବିମ୍ବ—ବ. କଟିମୂଳ, ଅଣାସୁତା ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠିସୁଦ୍ଧ—ବ. ଡେତ୍ରୋବନନ ସୁଦ୍ଧ, କଟି-
ବନନ ସୁଦ୍ଧ, ଅଣାସୁତା, ମେଖଳା ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠି—ବ. ଶ୍ରେଷ୍ଠି ଦେଶ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠିକା—ବ. ନିତମ୍ବ, ପିରୁ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠିଫଳ—ବ. କଟିଦେଶ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠଃ—ବ. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+କ.ଅସ୍ତ୍ର) ନଦ୍ୟ-
ଦିର ବେଶ, ସ୍ୟୋତଃ, (ଶ.ଅସ୍ତ୍ର) କ୍ଲେ-
ନ୍ତ୍ରୀସ୍ତ୍ର, ଜ୍ଞାନ, ଶ୍ରୁତି, କର୍ମ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠବ୍ୟ—ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+ମୀ.ତବ୍ୟ) ଶ୍ରୁତ-
ଶୀସ୍ତ, ଶୁଣିବାର ମୋର୍ୟ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠରେ-ଗା.କ୍ରି. ଶୁଣନ୍ତେ, ଶୁଣିବାରୁ ।

ଶ୍ରେତା—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+କ.ତ୍ରୀ)
ଶ୍ରୁତିକଣ୍ଠୀ, ଯେ ଶୁଣେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରେତୀ,
(ଗା.ବି) ଶୁଣା, ଶ୍ରେତ ।

ଶ୍ରେତାନ୍ତନ—ବ. ବୈଦ୍ୟଶାସ୍ତ୍ରୋତ୍ତମ ରୁଚି-
ପ୍ରକାର ଅନ୍ତନ ମହିରୁ ଏକ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+ଶ.ପି) କାନ,
କର୍ମୀ(+ମୀ.ଦି) ଶୁତ, ବେଦ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠକ୍ଷଣ—ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+କ୍ଷଣ+ଥ)
ଶ୍ରୁତଶପଟୁ, ଶୁଣିବାରେ ଅଭିଜ୍ଞ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠପତ୍ରକା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠକ୍ଷଣ+ତ୍ରିତୀ
+ଆ) ଶ୍ରୁତଶେନ୍ଦ୍ରୀୟ, କାନ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠତଃ—ଅବ୍ୟ. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+ତ୍ରିତୀ) କାନ-
ବିଷୟରେ, କାନଠାରୁ, କାନରୁ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠପଟୁ—ବି. (୭୭) ଶୁଣିବା
ବିଷୟରେ ପଟୁ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠପଦବୀ-ବି.କର୍ମୀପଥ, କାନ, ଶ୍ରୁତିପଥ
ଶ୍ରେଷ୍ଠପାଳ—ବି. କର୍ମୀପାଳ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠପଦ୍ମ—ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠକ୍ଷଣ) ସମ୍ମନେଷିତ
ଶୁଣାଯିବା ଯୋଗ୍ୟ, କର୍ମୀମଧ୍ୟର ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠଭିତ୍ତି—ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+ଭିତ୍ତି+
କିମ୍ବ) କର୍ମୀଭିତ୍ତିରେତକାଣ୍ଠ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠମାର୍ଗ—ବ. ଶ୍ରୁତଶପଥ, କର୍ମୀପଥ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠମୂଳ—ବ. କର୍ମୀମୂଳ, କାନମୂଳ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠବାଦା-ପୁ. ବି. ରଜ୍ଜୁକ, ପ୍ରସ୍ତ୍ରମନା ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠବାନ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+ବାନ)
ଶ୍ରୁତଶକ୍ତିବିଶ୍ଵ, ଶ୍ରୁତଶେନ୍ଦ୍ରୀୟ ବରଣିଷ୍ଠ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠବାନ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠକ୍ଷଣ)
ଶୁଣିବାନ, ଯାହାର କାନ ନାହିଁ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଭାନା ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠିସ୍ତ୍ର—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠକ୍ଷଣ+ରେଷ୍ଟ୍ର)
ବେଦବିଦ୍ରାହ୍ମଣ, ବେଦାଖ୍ୟାୟୀ କୁଳ-
ଶୀଳସମୟ ଭାବୁଣ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠିସ୍ତ୍ରାତ୍ମ—ଅବ୍ୟ. ବେଦବିଦ୍ର ଭାବୁଣ
ଶକୁ ଯାହା ଦିଆଯାଏ ବା କରୁ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠେନ୍ଦ୍ରୀୟ—କ୍ଲୀ. ବ. ଶ୍ରୁତଶେନ୍ଦ୍ରୀୟ,
କାନ, କର୍ମୀ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠେନ୍ଦ୍ରୀୟ—ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+ନ୍ଦ୍ରୀୟ)
ବେଦବିଦ୍ରାହ୍ମଣ, (ବି) ଯେତ୍ରିନ୍ଦ୍ରୀୟ ପଦ୍ମିନୀ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠେନ୍ଦ୍ରୀୟ—ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠକ୍ଷଣ+ନ୍ଦ୍ରୀୟ)
ବେଦବିଦ୍ରାହ୍ମଣ, ଶୁଣିବାରେ ଅପତ୍ୟ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠେନ୍ଦ୍ରୀୟ—ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠକ୍ଷଣ+ନ୍ଦ୍ରୀୟ)
କର୍ମୀ ଶୁଣାଳ, ଶୁଣିବାରେ ଅପତ୍ୟ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠେନ୍ଦ୍ରୀୟ—ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠକ୍ଷଣ+ନ୍ଦ୍ରୀୟ)
କର୍ମୀ ଶୁଣାଳ, ଶୁଣିବାରେ ଅପତ୍ୟ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠ—ବି.(ଶ୍ରେଷ୍ଠ + ମୀ.କ.ଶ) ଶ୍ରୀଶ, କୁଣ,
ମଧ୍ୟ ବାକ୍ୟ, ଅଳ୍ପ, ସୁଷ୍ଠୁ, ସ୍ଵିଶ,
ଚିକ୍ରଣ, ମନୋହର, (ଶ୍ରୀ) ଶ୍ରେଷ୍ଠା ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠକ—ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+କ) ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେଖ,
(କ୍ଲୀ.ବି) ଶୁଆ (ଫଳ ଓ ବୃକ୍ଷ) ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠକ୍ଷଣ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+କ୍ଷଣ) ଅଶୁନ୍ତ
ଶାକ, (କ.ଧା) ସୁନ୍ଦର ବଳନ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠକ୍ଷଣ—ବି. ମୟଣ, ଚିକ୍ରଣ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠଥ—ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+ଥିକ.ଅ) ଶିଥିଲ,
ଅଦୃତ, ଢିଲ, ଦୂଷଳ, ଫୁଗୁଳା, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ଶ୍ରେଷ୍ଠଥ—ବି. (କ.ଧା) ଲୁକିତ ଚର୍ମ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠଥ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯେଉଁ ବୃକ୍ଷ
କ୍ଷେତ୍ର ରମଣୀ ଓହଳି ପଢ଼ିଅଛୁ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠଥା(ହ୍ର) —ବ. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+ତା.ହ୍ର) ଶିଥିଲ-
ଲତା, ଶିଥିଲି ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠଥନ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର
ଦନା ଜଣି ଦୁଶ୍ମନ ଯାଇଅଛୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରେଷ୍ଠ-
ବନନା ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠଥବ୍—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶିଥିଲ ବୃକ୍ଷ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଶିଥବ୍ରନ୍ତା ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠବଣ—ବ. ଶ୍ରୁତି ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠବାନ—ବି. ଆସୁପଣ ସାକାଶ, (ବ.ଶ୍ରୀ.ଅନ) ଆସୁ-
ପଣସା ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠମାୟ—ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+ମୀ.ଅନ୍ୟ)
ଶୁଭ୍ୟ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରେଷ୍ଠମାୟ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠମାୟ—ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠ+କ.ଅ)
ପ୍ରଶାନ୍ତିମାୟ, କର୍ମୀ ମାୟ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠମାୟ—ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠକ୍ଷଣ+କାନ୍ତି)
ପ୍ରଶାନ୍ତିମାୟ, ଆସୁପଣ ସାକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରେଷ୍ଠମାୟ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠମାୟ—ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠକ୍ଷଣ+କାନ୍ତି)
ପ୍ରଶାନ୍ତିମାୟ, ପରିପାଳି, ଶୁଣିବାରେ ଅପତ୍ୟ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠମାୟ—ବି. (ଶ୍ରେଷ୍ଠକ୍ଷଣ+କାନ୍ତି)
ପରିପାଳି, ଶୁଣିବାରେ ଅପତ୍ୟ ।

ଲିଖନ, (ମେଳ) ଜ୍ୟୋତିଶାସ୍ତ୍ର ।

ଶ୍ରୀଷ୍ଟ—ସ୍ତ୍ରୀ, ବି. (ଶ୍ରୀ ସ୍ତ୍ରୀ + ଭାବ + ଆଳିଗନ) ।

ଶ୍ରୀଷ୍ଟ—ସ୍ତ୍ରୀ, (ଶ୍ରୀ ସ୍ତ୍ରୀ + ତି) ଶ୍ରେସ୍ତୁପୁତ୍ର (ତୋତି), ଅନେକାର୍ଥବାଚକ (ଶବ୍ଦ), ସଂଶୋଧ, ସମ୍ବନ୍ଧ, ଆଳିଜୀବ, (ସ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ସ୍ତ୍ରୀ, (ବିଭାବ) ଆଳିଗନ, ଶ୍ରେସ୍ତୁପୁତ୍ର ବାକ୍ୟ, ଅନେକାର୍ଥକ ଏକବ୍ୟାପା ନିକଟ ବାକ୍ୟ । [ଉଦ୍‌ଦେଶ ।

ଶ୍ରୀଷ୍ଟବୁପକ—କ୍ଲୀ. ବି. ବୁପକ ଅଳଙ୍କାର

ଶ୍ରୀଷ୍ଟବନ୍ତି—ବି. (କ.ଧା) ପରିଷାର ପଥ ।

ଶ୍ରୀଷ୍ଟାଷ୍ଟେପ—ବି. (କ.ଧା) ଆଷ୍ଟେପ

ଅଳଙ୍କାରବିଶେଷ ।

ଶ୍ରୀଷ୍ଟାର୍ଥ—ବି. ଶ୍ରେସ୍ତୁପଥ ଦେଖ ।

ଶ୍ରୀଷ୍ଟି—ସୁଂ. ବି. ମିଳନ, ସମ୍ଯୋଗ, ଘବ,

ଧ୍ୱନିକ ପୁଷ୍ଟଭେଦ, ବ୍ୟଙ୍ଗ୍ୟାବ୍ରତ, ସାଧୁତି

ଶ୍ରୀଷ୍ଟେତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶ୍ରେସ୍ତୁପୁତ୍ର ବାକ୍ୟ-କଥନ ।

ଶ୍ରୀପଦ—କ୍ଲୀ. ନ(କ.ଧା) ଗୋଦର ରେଣ୍ଟ ।

ଶ୍ରୀପଦପ୍ରଭବ—ସୁଂ. ବି. (ଶ୍ରୀପଦ + ପ୍ରଭୁ + ଅ) ଆମ୍ବଗଛ ।

ଶ୍ରୀପଦାପହ—ସୁଂ. ବି. (ଶ୍ରୀପଦ + ଅପ + ହଳ + ଅ) ପୁଷ୍ଟଙ୍କବ ବୃକ୍ଷ, ପୋଇ-

ବିଦିଆଗଛ ।

ଶ୍ରୀପଦୀ—ସୁଂ. ବି. (ଶ୍ରୀପଦ + ରନ୍) ଗୋଦର ରେଗପତ୍ର, କୋରଣିଆ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ଶ୍ରୀପଦିନ ।

ଶ୍ରୀଲ—ସୁଂ. ବି. (ଶ୍ରୀ+ଲ) ଶିଷ୍ଟ,

ଉତ୍ତର, ଶ୍ରୀପୁତ୍ର, ଲକ୍ଷ୍ମୀବିଶ୍ଵାସ, ସୌଭାଗ୍ୟ-

ବାହୁ, ସୁଖୀ । [ସାଧୁତା ।

ଶ୍ରୀକତା—ବି. (ଶ୍ରୀଲ + ତା) ଉତ୍ତରକା,

ଶ୍ରେସ୍ତ—ସୁଂ. ବି. (ଶ୍ରୀ ସ୍ତ୍ରୀ + ଭାବ) ସମ୍ଯୋଗ,

ଦାହ, ଆଳିଗନ, ସମ୍ବନ୍ଧ, ଆଶ୍ରେସ୍ତ

ଶବର ଦ୍ୱିରାର୍ଥରେ ପ୍ରସ୍ତୋଗ, ସନ୍ଧାର-

ର୍ଥତା, ପ୍ରତ୍ଯେକିକା, ଶବକାଳାରବିଶେଷ,

(ଭାବ) ପରିହାସ ।

ଶ୍ରେସ୍ତକ—ବି. (ଶ୍ରୀ ସ୍ତ୍ରୀ + କ.ଅଳ) ଫଳଗ୍ରୁ-

ଶ୍ରେସ୍ତକଟୁ—ବି. (କ.ଧା) ପରିହାସାସକ

ଓ ମର୍ମରେଣ୍ଟ ବା କର୍କଣ (ବାକ୍ୟ) ।

ଶ୍ରେସ୍ତ—କ୍ଲୀ.ବି.(ଶ୍ରୀ ସ୍ତ୍ରୀ + ଭାବ + ଆଳିଗନ)ମିଳନ

ଶ୍ରେସ୍ତବଚନ—ବି. (କ.ଧା) ଦ୍ୱିବିଧାର୍ଥ-

ବୋଧକ ବାକ୍ୟ, (ଭାବ) ବ୍ୟଙ୍ଗ୍ୟାବ୍ରତ,

ପରିହାସ, ଅଟା ।

ଶ୍ରେସ୍ତଭିତ୍ତି—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧଗତ, ସମ୍ବନ୍ଧ-

ଭିତ୍ତା ପାପ୍ର ।

ଶ୍ରେସ୍ତାର୍ଥ—ସୁଂ. ବି. ପୁତ୍ର, ନିନାବାଦ ।

ଶ୍ରେସ୍ତାକ୍ଷର—ବି. (କ.ଧା) ଶ୍ରେସ୍ତବଚନ

ଦେଖ ।

ଶ୍ରେସ୍ତକ—ସୁଂ. ବି. (ଶ୍ରେସ୍ତନ୍ + କ)

ଶ୍ରେସ୍ତା ଦେଖ ।

ଶ୍ରେସ୍ତନ୍—ହି.ବି. (ଶ୍ରେସ୍ତନ୍ + ହଳ + କ)

ଯେଉଁ ଦ୍ୱିବର୍ଯ୍ୟ ଶ୍ରେସ୍ତା ବା କପକୁ

କମାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରେସ୍ତନ୍ତି ।

ଶ୍ରେସ୍ତନ୍ତା—ହି. ବି. ମଲିକା, କେତଙ୍ଗ ।

ଶ୍ରେସ୍ତନ୍ତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ରେସ୍ତନ୍ + ହଳ + ଭ)

କେତାତ୍ପୁଣ୍ଡ, ପୁଟେପୁଟିକା, ମଲିକା,

ଶିକଟୁ (ଶିକ୍ଷି, ପିପୁଳି, ଶୋଲମରଚ) ।

ଶ୍ରେସ୍ତନ୍ତର—ବି. (କ.ଧା) କପଜନିତ କର

ଶ୍ରେସ୍ତନ୍—ସୁଂ. ବି. (ଶ୍ରେସ୍ତନ୍ + ଅ) କପ-

ମୁକ୍ତ, କପରେଗବିଶ୍ଵ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରେସ୍ତନ୍ତା,

(ବି) କପା ।

ଶ୍ରେସ୍ତନାତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଦନ୍ତମୁଳଗତ ରେଣ୍ଟ,

ଦନ୍ତକାଳୀ ।

ଶ୍ରେସ୍ତପ୍ରକୃତି—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯେଉଁ

ମନୁଷ୍ୟ ଦେହରେ କପଧାତୁର ଆଧୁକ୍ୟ

ଆବ ।

ଶ୍ରେସ୍ତପ୍ରଧାନ—ସୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କପ

ଯେଉଁ ଲୋକର ପ୍ରଧାନ ଦେହକୁ

ଧାରାନ୍ତର ଆଧୁକ୍ୟ ପାଇବାର ଆଧୁକ୍ୟ ।

ଶ୍ରେସ୍ତକାର୍ତ୍ତି—ବି. (ଶ୍ରେସ୍ତନ୍ + କାର୍ତ୍ତି)

ଶ୍ରେସ୍ତକାର୍ତ୍ତି କାର୍ତ୍ତି ।

ଶ୍ରେସ୍ତୁବାବ-ପୁଂ.ବି.କେତେବନ୍ଧିତ ରେଣ୍ଟ ।

ଶ୍ରେସ୍ତୁବ—ସୁଂ.ବି. (ଶ୍ରେସ୍ତୁ + ହଳ +

ଅ) କଟପଳ, କାପତ୍ତ, ପଣେବୁକ୍ଷ,

(ବି) କଟନାଶକ ।

ଶ୍ରେସ୍ତୁହର୍ବା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ଦେବଦାଲୀଲତା ।

ଶ୍ରେସ୍ତୁ—ବି. (ଶ୍ରେସ୍ତୁ + କ.ମନ୍) କପ,

ଶିଦାଣି, ଶରଦି ।

ଶ୍ରେସ୍ତୁଟ—ସୁଂ.ବି.ଶ୍ରେସ୍ତୁତବୁକ୍ଷ,

ତେବେ, ବହୁବାର ବୃକ୍ଷ, ଲୋସର କୋଳି-

ଗଛ ।

ଶ୍ରେସ୍ତୁତକ—ସୁଂ.ବି. ଶ୍ରେସ୍ତୁତ ଦେଖ ।

ଶ୍ରେସ୍ତୁତୁକ—ସୁଂ.ବି.ଶ୍ରେସ୍ତୁତ ଦେଖ ।

ଶ୍ରେସ୍ତୁତ୍ସମ୍ବନ୍ଧ—ସୁଂ. ବି. ଆଶି ପୁଲି

ତହିଁରୁ ପିଲିଲ ରସ ବୋହବା ରେଣ୍ଟ

ବିଶେଷ ।

ଶ୍ରେସ୍ତୁର—ବି. ଶ୍ରେସ୍ତୁନ୍ତକ ଦେଖ ।

ଶ୍ରେସ୍ତୁରାଦକ-ବି.ଯାହା କପ ଜନାଏ,

କପକାରକ ।

ଶ୍ରେସ୍ତୁକ—ବି. (ଶ୍ରେସ୍ତନ୍ + କଳ) କପ-

ନାଶକ, କପବର୍କ କ, ଶ୍ରେସ୍ତୁପନ୍ଦିତୀୟ ।

ଶ୍ରେସ୍ତୁକଅନ୍ତ୍ୟୁକ—ବି. କପର ପ୍ରସାଦୁ

ତ ମେତାର ପତଳା ପତଳା ପଟି ।

ଶ୍ରେସ୍ତୁକ—ବି. (ଶ୍ରେସ୍ତକ + ମୀ.ଅ) ଛନ୍ଦୋ-

ବିରତ, ପଦବିରତ, କପବର୍କ କ, ଶ୍ରେସ୍ତୁପନ୍ଦିତୀୟ ।

ଶ୍ରେସ୍ତୁକଅନ୍ତ୍ୟୁକ—ବି. କପର ପ୍ରସାଦୁ

ତ ମେତାର ପତଳା ପଟଳା ପଟି, ସାମାନ୍ୟ

କର ।

ଶ୍ରେସ୍ତୁକବୈୟ-ବି.ଅନ୍ୟ ନ୍ୟାକ୍ରିକ ରଚିତ

ଶ୍ରେସ୍ତୁକୁ ଆପଣାର ରଚନା ବୋଲି

ଲୋକଙ୍କୁ ଭଣ୍ଟାରବା ବ୍ୟକ୍ତି, ସାମାନ୍ୟ

କର ।

ଶ୍ରେସ୍ତୁକବୈୟ-ବି.ଯାହା ଶ୍ରେସ୍ତୁରେ

ରଚିତ ବା ପ୍ରକାଶିତ, ଛନ୍ଦୋବର୍କ ଶ୍ରେସ୍ତୁ-

ବିଶ୍ଵ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ରେସ୍ତୁମୟ ।

ବାସ୍ତି, କେନ୍ଦ୍ରୀଆ, ପେଣ୍ଟର ।	ଶ୍ଵା—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ଵି+କ.ଅନ୍ତ) କୁକୁର ।	ମାରବା କର୍ମ, ନାକବାଟେ ପବନ-ଦେହ ଭିତରକୁ ନେବା ଓ ଛୁଟିବା ।
ଆପଣାର ସ୍ଥାନୀ ବା ସ୍ଥାନର ପିତା, ପୁନ୍ୟ ବା ମାନନ୍ୟଙ୍କ, (ସ୍ଥା)ଶ୍ଵରୀ ।	ଶ୍ଵାଗଣିକ—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ଵାଗଣ + ଲକ) ବ୍ୟାଧ, ଶିକାଶ, ଯେଉଁମାନେ କୁକୁର ଦ୍ୱାରା ଶିକାର କରନ୍ତି ।	ଶ୍ଵାପନୀ(ପ୍ଲୋ, ପ୍ଲୋ)—ବି. ଶ୍ଵାପନୀର ନାଶ; କାରକ (ଓଷଧ) ।
ଶ୍ଵରୁକ—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ଵାଶୁର + ସ୍ଵାର୍ଥ-କ) ଶ୍ଵରୁକ ଦେଖ ।	ଶ୍ଵାଦ—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ + ଅନ୍ତ + କ.ଅ) ନଣ୍ଣାଳ, ଶୁପଚ । [ଦାନ୍ତ]	ଶ୍ଵାଦନ୍ତୀ—ପ୍ଲୋ. ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) କୁକୁରର ଶ୍ଵାଦନ୍ତ—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) କୁକୁରର କାନ୍ତ, (ବିୟ-କ.ବ୍ୟାନ୍ତ) କୁକୁରକାନ୍ତ ପରି ଯାହାର ତାନ୍ତ ।
ଶ୍ଵରୀୟୀ—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ଵାଶୁର + ଯ) ସ୍ଵରୁଷ ପକ୍ଷେ ଶଳୀ, ଶାଳକ, ସ୍ତ୍ରୀ ପକ୍ଷେ ଦିଅର ବା ଦେଇଶୁର ।	ଶ୍ଵାନ୍ତ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ + ଅ) କୁକୁର, କୁକୁର- ସ୍ମର୍ତ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶାମୀ ।	ଶ୍ଵାପନୀ—ବି. ନିଶ୍ଚାସ ଓ ପରାସ ।
ଶ୍ଵରୀୟୀ—ପ୍ଲୋ. ବି. (ଶ୍ଵାଶୁର + ଆ) ସ୍ଵରୁଷ ପକ୍ଷେ ଶଳୀ ବା ଦେଇଶାଶୁ, ସ୍ତ୍ରୀ ପକ୍ଷେ ନଶନ ବା ଦେଇଶାଶୁ ।	ଶ୍ଵାନ୍ତା—ପ୍ଲୋ. ବି. (ଶ୍ଵାନ୍ତ + ତ) କୁକୁର, ମାରିକୁର, କୁତ୍ତା ।	ଶ୍ଵାପନେଶ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) ଯାହାର ନିଶ୍ଚାସ ବନ୍ଦ ହୋଇଥାଛି ।
ଶ୍ଵରୁଷ—ପ୍ଲୋ. ବି. (ଶ୍ଵାଶୁର + ଉ) ସ୍ଵରୁଷ ପକ୍ଷେ ପକ୍ଷୀର ମାତା, ସ୍ତ୍ରୀ ପକ୍ଷେ ପକ୍ଷୀ ମାତା ।	ଶ୍ଵାପଦ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ + ପଦ-ବ.ବ୍ୟା) ହଂସ ଜନ୍ମ, ବ୍ୟାଗ୍ରାତ ଶିକାଶ ଜନ୍ମ, (ବିଂ) ହଂସ, ହଂସକୁତ୍ସମକୀୟ ।	ଶ୍ଵାପନେଶ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) ନିଶ୍ଚାସ ଅଟକି- ଯିବା ରେଗ, ଦମ ଅଟକିଯିବା ।
ଶ୍ଵସଶ—ପୁଂ. ବି. ଶଙ୍କ, ବନ୍ୟବୃକ୍ଷ ।	ଶ୍ଵାପଦମୟ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) ହଂସକୁ ସମାଜୀଣ୍ମ, ବ୍ୟାଗ୍ରାତ ହଂସକୁତ୍ସମ୍ପଦୀୟ ।	ଶ୍ଵାପରକ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) ନିଶ୍ଚାସ କାରକ ।
ଶ୍ଵସନ—ବି. (ଶ୍ଵେତ + ଶ.ଅନ) ନିଶ୍ଚାସ, ନିଶ୍ଚାସମାଚିବା, ଶ୍ଵାସରହଣ ଓ ଡିଗା, (ଶ.ଅନ) ଜୀବନ, ପବନ, ପ୍ରକଳ୍ପ, ମଦନ ହୃଦ, ନିହିକା, ନାକ ।	ଶ୍ଵାପଦମୟ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) ହଂସକୁ ଦେଖ ।	ଶ୍ଵାପନୀ—ବି. ପ୍ରାଣବାୟୁ ।
ଶ୍ଵସନରୁତ୍ତ୍ଵ—କ୍ଲୀ. ବି. ନାକପୋଡ଼ା ।	ଶ୍ଵାପଦମୟ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) କୁକୁରର ଲଞ୍ଜ ।	ଶ୍ଵାପନୀନ-ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) ନିଶ୍ଚାସପାନୀନ ଶ୍ଵାପନେଶ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) ନିଶ୍ଚାସ ।
ଶ୍ଵସନୁକ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) ହନ୍ତୁମାନ ।	ଶ୍ଵାପଦମୟ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) ପକାରୁ, ଝିଙ୍କ ।	ଶ୍ଵାପରି—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ଵାପନୀ + ଅର) ସ୍ଵରୁଷ ମୂଳ, ଏକପ୍ରକାର ଓଷଧ ମୂଳ, (ବିଂ) ଶ୍ଵାସପୁରୀ ।
ଶ୍ଵସନାଶ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ବ୍ୟା) ସର୍ପ, (ପୁଂ. ବିଂ) ପବନାହାଶ ।	ଶ୍ଵାପଦମୟ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) ଶ୍ଵାଶୁର- ପକ୍ଷୀରୁତ୍ସ୍ଵ ।	ଶ୍ଵାପନୀ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ + ଶିତ୍ର + କନ୍ତ) ପବନ, କାମ୍ପ, (ପୁଂ.ବିଂ) ଶ୍ଵାସପାନ, ଶ୍ଵାସରେଣୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶ୍ଵାସିନୀ ।
ଶ୍ଵସନମ—ପୁଂ. ବି. (ଶ୍ଵେତ + କ.ଅନ) ଯେ ନିଶ୍ଚାସ ମାରୁଥିଲୁ, ଜୀବିତ ।	ଶ୍ଵାପଦମୟ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) ସ୍ଵରୁଷ ର ଶଳା, ସ୍ତ୍ରୀଲୋକର ଦିଅର ।	ଶ୍ଵିତ୍ର—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶ୍ଵିତ୍ର + ଶଳ.ର) ଧବଳ- ରେଗ, ଶୈତକୁଷ୍ଠ, ଭତ୍ତ ।
ଶ୍ଵସନେଶ୍ଵର—ପୁଂ. ବି. (ବ.ବ୍ୟା) ଅନ୍ତରନ୍ଦିନୀ ଶ୍ଵସନେଶ୍ଵର—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) ସର୍ପ ।	ଶ୍ଵାପଦମୟ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) ଶ୍ଵାଶୁର- ପକ୍ଷୀ ର ଶଳା, ସ୍ତ୍ରୀଲୋକର ଦିଅର ।	ଶ୍ଵିତ୍ରି—ବି. ଏକପ୍ରକାର ବାକୁଣି ।
ଶ୍ଵସନେଶ୍ଵର—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ + ଶ.ତ) ନିଶ୍ଚାସ, ଜୀବିତ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଶ୍ଵେତ + ଶ.ତ) ନିଶ୍ଚାସ, ଜୀବନ, (ବିଂ-କ.ତ) ଜୀବିତ ।	ଶ୍ଵାପଦମୟ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) ଶ୍ଵାଶୁର- ପକ୍ଷୀ ର ଶଳା, ସ୍ତ୍ରୀଲୋକର ଦିଅର ।	ଶ୍ଵିତ୍ରି—ବି. (ଶ୍ଵିତ୍ର + ହନ୍ୟ + ଅର) ଶ୍ଵିତ୍ରିପାତ୍ରୀ, ଶ୍ଵିତ୍ରାଲିତା ।
ଶ୍ଵସୁନ—ପୁଂ. ବି. ପ୍ରକଳ୍ପମୟ ଶୁଳୁ, ପୋକଶୁଳୁ ଶ୍ଵସୁନ—ଶି. ବିଂ, (ଶ୍ଵେତ + ତନ) ଯାହା କାଲି ଘଟିବି, ଉବିଷ୍ଟେତକାଳୀନ, (କ୍ଲୀ. ବି) ଉବିଷ୍ଟେତକାଳ ।	ଶ୍ଵାପଦମୟ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) ଶ୍ଵାଶୁର- ପକ୍ଷୀ ର ଶଳା, ସ୍ତ୍ରୀଲୋକର ଦିଅର ।	ଶ୍ଵିତ୍ରି—ବି. (ଶ୍ଵିତ୍ର + କନ୍ତ) ଶ୍ଵିତ୍ରିପାତ୍ରୀ, ଶ୍ଵିତ୍ରାଲିତା ।
ଶ୍ଵସୁନିକ—ପୁଂ. ବି. ଯାହାର ଧନଥାଦ ଆଗାମୀ କାଲି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥାଏ ।	ଶ୍ଵାପଦମୟ—ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) ନିଶ୍ଚାସ ଶ୍ଵାସକାସ—ବି. (କ.ଧା) ଶ୍ଵାସମୁକ କାଶ ଶ୍ଵାସତ୍ୟି—ଶି. ବି. (ଶ୍ଵନ୍ତ) ନିଶ୍ଚାସ କାରକ (ଓଷଧ) ।	ଶ୍ଵିତ୍ରି—ବି. (ଶ୍ଵିତ୍ର + କନ୍ତ) ଶ୍ଵିତ୍ରିପାତ୍ରୀ, ଶ୍ଵିତ୍ରାଲିତା ।

ଛଟିକ, କଂଧୂର, ଧବଳଗିରି, ବିଦର୍ଭର ଜନେକ ରଜା, ଶୈତବର୍ଣ୍ଣ କମ୍ପୁ,(ବିଂ) ଶୁଲ୍ଲ, ଧଳା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶେତା ।	ଶୈତକୁଷ୍ଟର—ବିଂ. (ବ.ଶ୍ର.) ସାଦା ଓ କଳାରଙ୍ଗ ର ଆସୁଥିଲା ।	ଦେଶରେ ଜନ୍ମିକା ଧଳା ବଥୁଆଶିଗ- ବିଶେଷ ।
ଶୈତକ—ବି. (ଶୈତ+କ) ରୂପା, କରୁଡ଼, ଉତ୍ତମ କାହାସ୍ୟ, ଉଲିଭିଲ ଶୈତକଟରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ଶୁଲ୍ଲକଟରୀରୀ, ଶୈତଗୁଞ୍ଜା ।	ଶୈତକେରୁ—ପୁଂ.ବି.ଉଦ୍‌ବାଳକ ରଷିଙ୍କ ପୁଷ୍ଟ ରଷିବିଶେଷ, ବୌକ ମତାବଳମ୍ବୀ ବର୍ଣ୍ଣ, କେତୁଗୁଡ଼ବିଶେଷ, ବୁଦ୍ଧ, ଶୈତ ବର୍ଣ୍ଣ ପଢାକା ।	ଶୈତକଟରୀ—କ୍ଲୀ.ବ. ଶୁଲ୍ଲବରୀର ଦେଖ ।
ଶୈତକଟରୀ—ବି. ଶୈତକଟରୀରୀକା । ଶୈତକଟରୀକା— ବି. ଶୁଲ୍ଲବରୀ କଷ୍ଟକାଶ, ଯେଉଁ କଷ୍ଟକାଶର ଫୁଲ ଧଳା ଅଟେ ।	ଶୈତକେଶ—ପୁଂ.ବ. (କ.ଧ.) ନାନୀ ସନନାରୀ, ଧଳାରଙ୍ଗର ବାଲ, ପାତଳ- ବାଳ, (ବି—ବ.ଶ୍ର.) ଯାହାର ବାଲ ଧଳା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୈତକେଶା ।	ଶୈତକଟରୀ—ବି. ସାଦାଜାର, ଧଳାଜାର ।
ଶୈତକମ୍ବୁ—ବି. ଯେଉଁ କଦମ୍ବରତର ଫୁଲ ଧଳା ।	ଶୈତକୋଳ—ପୁଂ. ବ. ଶୁଲ୍ଲରମ୍ବ୍ୟ, କେବଣ୍ଟ ମାତ୍ର ।	ଶୈତକଟକେଶ—କ୍ଲୀ. ବ. ସାଦାପୁରୀଗା, ଧଳାବର୍ଣ୍ଣ ଟାଙ୍ଗଣ ।
ଶୈତକନ୍ଦା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ଶୁଲ୍ଲ ଅଦରଷ୍ଟା ।	ଶୈତକେଶ—ସ୍ତ୍ରୀ ବି. ଉତ୍ତରବିଶେଷ, ପୁରୁ- ଷୋଭିମର ଉତ୍ତର ପୁଷ୍ଟ ପୁଷ୍ଟିବିଶେଷ ।	ଶୈତକଟଣ୍ଟଳ—ବି.ଆତପତଣ୍ଟଳ, ଅରୁଆ- ବୁରଳ ।
ଶୈତକପୋତ—ବି. ଦଳୀକର ସର୍ପ- ବିଶେଷ ।	ଶୈତଗଜ—ପୁଂ.ବ. ଉତ୍ତରହତ୍ତୀ, ଅର- ବତ, ଶୈତହତ୍ତୀ ।	ଶୈତକଣ୍ଟଳ—ବି.ଅରୁଆଗୁରିଲର ମଣ୍ଡୁ ଶୈତତାମ୍ବଳ—ବି. ଛାତପାନ ।
ଶୈତକମଳ—ବି. (ଶୈତ.+ କମଳ) ଧଳାପଦ୍ମ ।	ଶୈତଗଜ—ପୁଂ.ବି.ଧଳାହାସ୍ୟ, ରଜନ- (ବି—ବ.ଶ୍ର.) ଶୈତପକ୍ଷବିଶ୍ଵ ଶୈତଗର—ବି. ଶୈତତେର୍ଣ୍ଣ, ଦେଖ ।	ଶୈତକଣ୍ଟଳ—ବି.ଶୁଲ୍ଲକଣ୍ଟଳ, ନାନୀ ଶୈତଦନ୍ତ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ଶୈତଦନ୍ତା, ନାନୀ ଶୈତଦୂଷ—ବି. ବି. ଧଳା ଦୂଷ ।
ଶୈତକରମା—ପୁଂ.ବି. ଧଳାକାଇସ ଶୈତକାମୋଟୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ଧଳାକାଇସ ଶୈତକା—ପୁଂ.ବି. ଜନେକ ପୌରାଶିକ ରଜା ।	ଶୈତଗର—ପୁଂ. ବ. ଏକପ୍ରକାର ଘାସ ।	ଶୈତଦୂଷ—ପୁଂ. ବ. ବରୁଣଗର ।
ଶୈତକରମା—ପୁଂ.ବି. ଶୈତହତ୍ତୀ ଶୈତକର୍ତ୍ତ୍ତୀ ।	ଶୈତଗରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ଶୈତଗରୀ ଦେଖ ଶୈତଗୋଷଳ(ଗୋଷଳ)—ଦିଃ ମତା- କୋଷାତକୀ, ତରତ୍ତା, ଜହିଜାତୀୟ ବନଧଳାପଳବିଶେଷ ।	ଶୈତଦୂଷି—ପୁଂ. ବ. ଉତ୍ତରହତ୍ତୀ, ଅର- ବତ, ଶୁଲ୍ଲବର୍ଣ୍ଣ ହତ୍ତୀ ।
ଶୈତକୁଣ୍ଡକ— ବି. ଧଳାଫୁଲମୟ ଦାସକେରେଣାଗୁଣ୍ଡ । [ଚଣ୍ଠ ।	ଶୈତତନ୍ଦି—ବି. ବାସିତନ୍ଦି, ଶୁଲ୍ଲ- ତନ୍ଦି । [ଚମ୍ପକବୁଷ ।	ଶୈତଦୂଷି—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ଉତ୍ତରହତ୍ତୀ, ମେର ଧାନର ବର୍ଣ୍ଣ ଧଳା ।
ଶୈତକୁଣ୍ଡ—ପୁଂ.ବି.ପାଣ୍ଡୁ ରବର୍ଣ୍ଣ କୁଣ୍ଡ ଶୈତକୁଣ୍ଡ—ବି. ଧବଳକୁଣ୍ଡ ରୋଗ, ଶୁଲ୍ଲବର୍ଣ୍ଣ । [ମିଶା ।	ଶୈତତମିକ—ବି. ଶୈତପୁଷ୍ଟବିଶ୍ଵ ଶୈତତମିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶୈତତମିକା ଦେଖ, ଶୈତବର୍ଣ୍ଣିଶପା ।	ଶୈତଧାନ୍ୟ—ପୁଂ. ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ଉତ୍ତର- କର୍ତ୍ତ୍ତୁ, (ଗତରୁ) ସମ୍ବଦ୍ଧ ଫେନ ।
ଶୈତକୁଣ୍ଡ—ବିଂ.ଦୁଦି)ଧଳା ଓ କଳା- ଶୁଲ୍ଲବର୍ଣ୍ଣ ।	ଶୈତତମିକ—ବି. ଶୁଲ୍ଲବରୀର ଶ୍ଵରୁ ଶୈତତମିକା—ବିଂ. ବିଂ.କଳା-	ଶୈତଧୂନକ—କ୍ଲୀ. ବ. ଧଳା ଫୁଣା ।

ଷତ୍ରଦାଉଧର୍ମ—ବି. ବୌଦ୍ଧମାନଙ୍କର ଅଣ୍ଟିଏ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ।

ଷତ୍ରଦାଲ୍ୟ—ସୁ. ବ. ସୁଗ୍ରୂଦନାଗଚୂଷ ।

ଷତ୍ରଦାଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମନ୍ତ୍ରିକାଶ୍ରେଣୀ, ଭ୍ରମରଶ୍ରେଣୀ ।

ଷତ୍ରଦିକ(ପଦା) —ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ମାତ୍ରଭ୍ରମର, ଉକୁଶୀ, ହିଣ୍ଡିକା, ଛାଅ ରେଶବିଶ୍ଵେଷ ଶ୍ଲୋକ, ଛାଥପାଇ ।

ଷତ୍ରଦେଶ୍ୱ୍ର—ବି. କଦମ୍ବ ।

ଷତ୍ରଦିକ—ବି. ଛାଅପଳ ପରମିତ, ଛାଅ ପଳବିଶ୍ଵେଷ । [(ଗା)]

ଷତ୍ରଦା—ବି. ହିଣ୍ଡିକା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଷତ୍ରଦା

ଷତ୍ରଦଙ୍କ(ପ୍ରାଙ୍ଗ)—ସୁ. ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ବ.ଶ୍ରୀ; ରୁଗ୍ରୁଷୁରୀର୍ଥ(ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ, ମୋଷ) ଓ ଲୋକତ୍ତର ବା ଲୋକର ଓ ତ୍ରିକ୍ଲନ ଏହି ଛାଅକଷୟରେ ଅରିଜ୍ଞ ବ୍ୟକ୍ତି, ବୌଦ୍ଧ ଜାରପୁରୁଷ, ଲମ୍ବିଟ, କାମୁକବ୍ୟକ୍ତି ।

ଷତ୍ରଦିଶ—କ୍ଲୀ. ବି. କାଚ, ଯୌନବ, ସାମୁତ, ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଓ ଦୋଷରେତ୍ତିଲ ଓ ମୁଲିବନ ।

ଷତ୍ରଦୋଷସମ୍ବନ୍ଧ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶିଳାକରୁ ।

ଷତ୍ରଶାସ୍ତ୍ର—ସୁ. ବି. (ଷତ୍ରଶାସ୍ତ୍ର+ଇନ୍) ଛାଅଦର୍ଶନ ବା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅରିଜ୍ଞ ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵର—ବି. ୭୭ସଖ୍ୟାର ପୂରକ ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵର—ବି. ଓ ବି. (କ.ଧା) ୭୭ସଖ୍ୟା, ୭୭ସଖ୍ୟକ ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରମି—ବି. ୭୭ସଖ୍ୟାର ପୂରକ, ଛାଅ

ସାତବୁଣ ଅର୍ଥାତ୍ ୪୨ସଖ୍ୟକ ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରମି—ବି. ୭୭ସଖ୍ୟାର ପୂରକ । [୭୭ସଖ୍ୟକ]

ଷତ୍ରଶ୍ଵରତ—ବି. ଓ ବି. (କ.ଧା) ୭୭ସଖ୍ୟା ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରତତମ—ବି. ୭୭ସଖ୍ୟାର ପୂରକ

ଷତ୍ରଶ୍ଵରସ୍ତ୍ର—ବି. ଛାଅଦର୍ଶନ ବା ପୂରକ ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରଶ୍ଵର—ବି. ଛାଅଦର୍ଶନ ଏବଂ ପୂରକ ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରଶ୍ଵର—ବି. ବି. ଶିଳାକରୁ ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରଶ୍ଵର—ବି. ବି. ଶିଳାକରୁ ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ଗ୍ରା. ବି. ବୈଷ୍ଣବ ସାହିତ୍ୟରେ ଶାକୃଷିକର ତଥା ରାଧିକାଙ୍କ ଶକ୍ତି ରୂପ ଧାରଣୀ ଛାଅଟି ଦେଖା ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ଗ୍ରା. ବି. ଶାଠୀଏ, ୭୦ସଖ୍ୟା

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ଗ୍ରା. ବି. ଓ ବି. ୨୭୦ ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ଗ୍ରା. ବି. ଶିଳାକର ଜନ୍ମଦିନର ଷଷ୍ଠୀ ଦିନରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଉତ୍ସବାଦି ଓ ଷଷ୍ଠୀଦେଖାଙ୍କ ପୂଜା ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ଗ୍ରା. ବି. ଭାବ ଶୁଳ୍କ ଷଷ୍ଠୀ ଦିନରେ ହେଉଥିବା ଷଷ୍ଠୀଦେଖାଙ୍କ ପୂଜା ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ଗ୍ରା. ବି. ଶିଳାକର ଜନ୍ମର ଷଷ୍ଠୀ ଦିନ ଅନୁଷ୍ଠିତ ଉତ୍ସବ ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ଗ୍ରା. ବି. ଷଷ୍ଠୀଦେଖା ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ଛାଅଟି ରୂପ (ବିଂ-ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟି ଗୋରୁ ଦ୍ୱାରା ଆକୁଳ (ଶକତାଦି), ଛାଅଟିବଳଦ ଦ୍ୱାରା କୃଷ୍ଣ (ଭୂମି) ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ଛାଅଟି ଗୋରୁ (ବିଂ-ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟି ଗୋରୁ ଦ୍ୱାରା ଆକୁଳ (ଶକତାଦି), ଛାଅଟିବଳଦ ଦ୍ୱାରା କୃଷ୍ଣ (ଭୂମି) ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ଛାଅଟି ଗୋରୁ ଦ୍ୱାରା ଆକୁଳ (ଶକତାଦି), ଛାଅଟିବଳଦ ଦ୍ୱାରା କୃଷ୍ଣ (ଭୂମି) ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ଛାଅଟି ଗୋରୁ ଦ୍ୱାରା ଆକୁଳ (ଶକତାଦି), ଛାଅଟିବଳଦ ଦ୍ୱାରା କୃଷ୍ଣ (ଭୂମି) ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ଛାଅଟି ଗୋରୁ ଦ୍ୱାରା ଆକୁଳ (ଶକତାଦି), ଛାଅଟିବଳଦ ଦ୍ୱାରା କୃଷ୍ଣ (ଭୂମି) ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ଛାଅଟି ଗୋରୁ ଦ୍ୱାରା ଆକୁଳ (ଶକତାଦି), ଛାଅଟିବଳଦ ଦ୍ୱାରା କୃଷ୍ଣ (ଭୂମି) ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ଛାଅଟି ଗୋରୁ ଦ୍ୱାରା ଆକୁଳ (ଶକତାଦି), ଛାଅଟିବଳଦ ଦ୍ୱାରା କୃଷ୍ଣ (ଭୂମି) ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ଛାଅଟି ଗୋରୁ ଦ୍ୱାରା ଆକୁଳ (ଶକତାଦି), ଛାଅଟିବଳଦ ଦ୍ୱାରା କୃଷ୍ଣ (ଭୂମି) ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ଛାଅଟି ଗୋରୁ ଦ୍ୱାରା ଆକୁଳ (ଶକତାଦି), ଛାଅଟିବଳଦ ଦ୍ୱାରା କୃଷ୍ଣ (ଭୂମି) ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ଛାଅଟି ଗୋରୁ ଦ୍ୱାରା ଆକୁଳ (ଶକତାଦି), ଛାଅଟିବଳଦ ଦ୍ୱାରା କୃଷ୍ଣ (ଭୂମି) ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ଛାଅଟି ଗୋରୁ ଦ୍ୱାରା ଆକୁଳ (ଶକତାଦି), ଛାଅଟିବଳଦ ଦ୍ୱାରା କୃଷ୍ଣ (ଭୂମି) ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ଛାଅଟି ଗୋରୁ ଦ୍ୱାରା ଆକୁଳ (ଶକତାଦି), ଛାଅଟିବଳଦ ଦ୍ୱାରା କୃଷ୍ଣ (ଭୂମି) ।

ଷତ୍ରଶ୍ଵରି—ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ଛାଅଟି ଗୋରୁ ଦ୍ୱାରା ଆକୁଳ (ଶକତାଦି), ଛାଅଟିବଳଦ ଦ୍ୱାରା କୃଷ୍ଣ (ଭୂମି) ।

ଷତ୍ରନୀର—ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ମୟୋର କଣ୍ଠଧୂନ, କେକାରବ, ଶାଶ୍ଵା ଆଦିର ଉତ୍ସବ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମୂଳ ସ୍ଵର, ଯାହାର ସଙ୍କେତ ‘ସା’, ଏହା ମୟୋର କଣ୍ଠନିଧେୟ ସ୍ଵରତୁଳ ।

ଷତ୍ରନୀରୁ—ବି. ବର୍ଷମଧରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଛାଅଟି ଉପବାସ ବ୍ୟାତ, (ୟଥା-ଶିବରତ୍ନ-ଜନ୍ମଶାମୀ, ବାମନଜନ୍ମ, ନୃତ୍ୟଜନ୍ମ, ରାମନବମୀ ଓ ଦୁର୍ଗାଷ୍ଟମୀ ବା ମହାକୃଷ୍ଣମୀ) ।

ଷତ୍ରନୀରୁ—ବି. ଦୁର୍ମାନଙ୍କର ଛାଅଟି ଉପବାସ ବ୍ୟାତ, (ୟଥା-ପୁଷ୍ପ-ମୀମସା, ଉତ୍ସବମୀମାନୀ ବା ବେଦାନ୍ତ, ନ୍ୟାୟ ବା ତର୍କଶାସ୍ତ୍ର, ସାଖ୍ୟ, ପାତଞ୍ଜଳି ବା ଯୋଗ, ବୈଶେଷିକ) ।

ଷତ୍ରନୀରୀ—ସୁ. ବି. ଷତ୍ରନୀରୀ ଦେଖ ।

ଷତ୍ରନୀରି—ବି. ଛାଅଦିନ ।

ଷତ୍ରନୀରୁ—ବି. ନୃତ୍ୟବୁର୍ଗ, ବନ୍ଦୁର୍ଗ, ଗୀର୍ବୁର୍ଗ, ମନ୍ଦୁର୍ଗ, ମୃଦୁର୍ଗ ଏହି ଛାଅପ୍ରକାର ଦୁର୍ଗ ।

ଷତ୍ରନ୍ଧା—ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ଛାଅଟି ଗୋରୁ, (ବିଂ-ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟି ଗୋରୁ, ବନ୍ଦୁର୍ଗ, ଗୀର୍ବୁର୍ଗ, ମନ୍ଦୁର୍ଗ, ମୃଦୁର୍ଗ ଏହି ଛାଅପ୍ରକାର ଦୁର୍ଗ ।

ଷତ୍ରନ୍ଧା-ବି. (କ.ଧା) ଛାଅଟି ମୃଦୁର୍ଗ, (ବ.ଶ୍ରୀ) ଷତ୍ରନ୍ଧାନ, କାର୍ତ୍ତିକୟ, (ସୁ. ବି) ଛାଅଟି ମୁଖୟକ୍ରିୟ ।

ଷତ୍ରନ୍ଧର—ବି. (ଷତ୍ରଦାଳୀ) ଷତ୍ରନ୍ଧର ଦେଖ, ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ, ମୋଷ, ଲୋକାଶ୍ରୀର ଓ ତ୍ରିକ୍ଲନ ରୂପ ମନୁଷ୍ୟର ଛାଅଟି ଉଦେଶ୍ୟ, (ଜ୍ୟୋତିଷୋତ୍ତମ) ବରଣି ଛାଅଟିବଳକାର ଭଗନ, (ୟଥା—ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ହୋର, ଦ୍ୱେକାଶ, ନବାଂତ, ଦ୍ୱାଦଶାଂଶ ଓ ତ୍ରିଂଶାଂଶ) ।

ଷତ୍ରନ୍ଧା-ବି. (କ.ଧା) ଛାଅଟି ହାତ, (ଶ୍ରେଷ୍ଠ) ଛାଅଟି ପାଣ୍ଡୁପୁରୀମାରେଶ୍ବା, (ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟି ବାହୁବେଶ୍ଵିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ, (ବିଂ-ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟିବାହୁବିଶ୍ଵିତ, (ଗ୍ରା.ଶ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଚେତନ୍ତ ଦେବ ।

ଷତ୍ରନ୍ଧା-ବି. (କ.ଧା) ଛାଅଟି ପାଣ୍ଡୁପୁରୀମାରେଶ୍ବା, (ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟି ବାହୁବେଶ୍ଵିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ, (ବିଂ-ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟିବାହୁବିଶ୍ଵିତ, (ଗ୍ରା.ଶ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଚେତନ୍ତ ଦେବ ।

ଷତ୍ରନ୍ଧା-ବି. (କ.ଧା) ଛାଅଟି ପାଣ୍ଡୁପୁରୀମାରେଶ୍ବା, (ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟି ବାହୁବେଶ୍ଵିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ, (ବିଂ-ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟିବାହୁବିଶ୍ଵିତ, (ଗ୍ରା.ଶ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଚେତନ୍ତ ଦେବ ।

ଷତ୍ରନ୍ଧା-ବି. (କ.ଧା) ଛାଅଟି ପାଣ୍ଡୁପୁରୀମାରେଶ୍ବା, (ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟି ବାହୁବେଶ୍ଵିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ, (ବିଂ-ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟିବାହୁବିଶ୍ଵିତ, (ଗ୍ରା.ଶ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଚେତନ୍ତ ଦେବ ।

ଷତ୍ରନ୍ଧା-ବି. (କ.ଧା) ଛାଅଟି ପାଣ୍ଡୁପୁରୀମାରେଶ୍ବା, (ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟି ବାହୁବେଶ୍ଵିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ, (ବିଂ-ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟିବାହୁବିଶ୍ଵିତ, (ଗ୍ରା.ଶ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଚେତନ୍ତ ଦେବ ।

ଷତ୍ରନ୍ଧା-ବି. (କ.ଧା) ଛାଅଟି ପାଣ୍ଡୁପୁରୀମାରେଶ୍ବା, (ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟି ବାହୁବେଶ୍ଵିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ, (ବିଂ-ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟିବାହୁବିଶ୍ଵିତ, (ଗ୍ରା.ଶ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଚେତନ୍ତ ଦେବ ।

ଷତ୍ରନ୍ଧା-ବି. (କ.ଧା) ଛାଅଟି ପାଣ୍ଡୁପୁରୀମାରେଶ୍ବା, (ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟି ବାହୁବେଶ୍ଵିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ, (ବିଂ-ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟିବାହୁବିଶ୍ଵିତ, (ଗ୍ରା.ଶ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଚେତନ୍ତ ଦେବ ।

ଷତ୍ରନ୍ଧା-ବି. (କ.ଧା) ଛାଅଟି ପାଣ୍ଡୁପୁରୀମାରେଶ୍ବା, (ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟି ବାହୁବେଶ୍ଵିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ, (ବିଂ-ବ.ଶ୍ରୀ) ଛାଅଟିବାହୁବିଶ୍ଵିତ, (ଗ୍ରା.ଶ୍ରୀ) ଶ୍ରୀଚେତନ୍ତ ଦେବ ।

ଷତ୍ର୍ବିଂଶୀତିଥିତିକାରୀ—ବି ଓ ବିଂ. ଜୀବିଶ ।
ଷତ୍ର୍ବିଧି—(ଷତ୍ର୍ବିଂଶୀତିଥିତିକାରୀ), ବ.ଶ୍ରୀ; ଛଅ-
 ପ୍ରକାରର ।
ଷତ୍ର୍ବିଦ୍ୟୁ—ବି. ଛଅଟି ବିଦ୍ୟୁ, ଉଥ ଚୋପା,
 ବିଷ୍ଟ, ଜାଗିବିଶେଷ ।
ଷତ୍ର୍ବିଦ୍ୟୁତୀଳ—ବି. ଆୟୁଷେ ଦୋକୁ
 ଶିରବେଶର ହତକର ତୈଳବିଶେଷ
ଷତ୍ର୍ବିଶ—ବି. (ଷତ୍ର୍ବିଂଶୀତିଥିତିକାରୀ) ଛଅଭାଗ,
 ଛଅଭାଗର ଏକଭାଗ ।
ଷତ୍ର୍ବିଜ୍ଞାନ—ବି. କାହାକୁ ଦେଖ,
 ଜୁରର କଲିତ ମୁଣ୍ଡି ।
ଷତ୍ର୍ବିଜ୍ଞାନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଷତ୍ର୍ବିଜ୍ଞାନର ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ,
 (ବିଂ) ଚଣ୍ଡିକାଦେଖି ।
ଷତ୍ର୍ବିଦ୍ୟ—ବି. ଚନ୍ଦାନ୍ତ ।
ଷତ୍ର୍ବିଦୟ—ବି. ଜିହ୍ଵାଦ୍ୱାରା ଆୟୁଷାଦନୀୟ
 ଛଅଟିରସ, (ୟଥା—ଲବଣ, ଅମ୍ଲ, ମଧୁ)
 କଟୁ, କଷାୟ, ତକ୍ର, (ବିଂ) ଷତ୍ର୍ବିଦୟ
 ଯୁକ୍ତ (ଖାଦ୍ୟ) ।
ଷତ୍ର୍ବିପୁ—ବି. (ଷତ୍ର୍ବିଂଶୀତିଥିତିକାରୀ) ମନୁଷ୍ୟର
 କାମ, ଫୋଧ, ଲୋତ, ମେହ, ମଦ,
 ମାସ୍ତ୍ରୀୟ ଏହି ଛଅଟି ଶତ୍ର୍ବି ।
ଷତ୍ର୍ବିଷତ—ବି. (ଷତ୍ର୍ବିଂଶୀତିଥିତିକାରୀ) ଛଅଟି ରହି,
 ଛଅ ଦିବାରୀ ।
ଷତ୍ର୍ବିରେଣ୍ଣା—ବି. ଉଥର ରେଣ୍ଣାର ସମବାୟ,
 (ବ.ଶ୍ରୀ) ଡରଭୁକ ଫଳ ଓ ଲତା ।
ଷତ୍ର୍ବିଲବଣ—ବି. ଯେତିନବ, ସାମୁଦ୍ର, ବିଟ,
 ପୌରିରଳ, ମୁତ, କାଚ ଏହି ଛଅ ।
ଷତ୍ର୍ବିଲେହ—ବି. ଛଅଟି ଧାରୁ ।
ଷତ୍ର୍ବି—ଶ୍ରୀ. ବି. ବିଂ. ଷତ୍ର୍ବି, ଛଅଟିରସିକ,
 ଛଅପ୍ରକାରର ।
ଷତ୍ର୍ବିଥିତିକାରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ବୈଷ୍ଣବିକାରୀ) ବ୍ୟବ-
 ହୃଦୀ ହରେ ରାମ କୃଷ୍ଣ ।
ଷତ୍ର୍ବିଶ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଷତ୍ର୍ବିଂଶୀତିଥିତିକାରୀ) ଛଅ-
 ଭାଗରୁ ଏକଭାଗ, ଷତ୍ର୍ବିଶ ।
ଷତ୍ର୍ବିକଣ୍ଠ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓ ବିଂ. ଷତ୍ର୍ବିକଣ୍ଠ
 ଦେଖ ।
ଷତ୍ର୍ବିକାନମନ୍ତ୍ରଭେଦ—ଶ୍ରୀ. (ପ୍ରବନ୍ଦେ) ଦୁଇ-
 ଜଣରେ ଘଟିଥିବା କୌଣସି ଗୁପ୍ତ
 ବିଷୟ ତୃପ୍ତାୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଜାଣିଲେ ତାହା

ଆଜି ଗୁପ୍ତ ହୋଇ ରହେନାହିଁ ।
ଷତ୍ର୍ବିକର—ବି. (ଷତ୍ର୍ବିଂଶୀତିଥିତିକାରୀ) ଛଅଟି
 ଅଷ୍ଟରସୁକୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଷତ୍ର୍ବିକର, (ବି) ଛଅଟି
 ଅଷ୍ଟର ।
ଷତ୍ର୍ବିକରମନ୍ତ୍ର—ବି. ଛଅଟି ଅଷ୍ଟରବିଶିଷ୍ଟ
 ମନ୍ତ୍ର, ବିଷୁକୁ ହରେ ରାମ କୃଷ୍ଣ,
 ଶିବକର = ଓ ନମଶିବାୟ, ଶିଶେଶ-
 କର = ନମୋ ଶିଶେଶାୟ, ଶିମକର =
 ର ରାମାୟ ନମ ।
ଷତ୍ର୍ବିକାର—ବି. (ଷତ୍ର୍ବିଂଶୀତିଥିତିକାରୀ) ମନ୍ତ୍ର,
 ମହିମା ।
ଷତ୍ର୍ବିକାର—ବି. ଶିଖରର ଛଅଟି ଅଙ୍ଗ,
 (ୟଥା-ହୃଦୟବ୍ୟୁ, ପଦବ୍ୟୁ, ମନ୍ତ୍ରକ ଓ
 କଟି) ବେଦର ଛଅଟି ଅଙ୍ଗ ବା ଛଅଟି
 ଶାସ୍ତ୍ର, (ୟଥା-ଶିକ୍ଷା ବା ଶରୀରବିଦ୍ୟା,
 କଳିତ ବା କର୍ମକାଣ୍ଡ, ବ୍ୟାକରଣ, ନିରୁକ୍ତ,
 ଛନ୍ଦ, ନେଣାଦିଷ) ଶବ୍ୟ ବା ଗୋରୁ-
 ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ଛଅପ୍ରକାର ପବିତ୍ର ବିଷ୍ଟ,
 (ୟଥା-ଗୋମୁଷ, ଗୋମୟ, ଶୀର, ଦଧ
 ପୃତ, ଗୋରେବନା), ଦେବପୂଜାରେ
 ଅଙ୍ଗନ୍ୟାତାଦ କରୁନିବା ହୃଦୟବ୍ୟୁ
 ଛଅଟି ଅବ୍ୟୁକ୍ତ (ୟଥା-ତୃଦୟ, ତିର,
 ଶିଖ, କବତ, ନେତ୍ରମୟ, କରତଳ ଓ
 କରପୁଷ୍ଟ) ଶକ୍ତିଙ୍ଗ ଛଅଟି (ୟଥା-ମୌଳି.
 ଭୁତି, ସୁହୃଦ, ଶ୍ରୀ, ଦ୍ୱିଷତ୍ର, ଆଟ-
 ବିକ ବା ଅଶ୍ୟାଦାୟୀ ସେନା,) ଛଅ-
 ପ୍ରକାର ଯୋଗାଙ୍କ, (ୟଥା- ପ୍ରତ୍ୟାହାର,
 ମାନ, ପ୍ରାଣମ୍ୟ, ଧାରଣ, ତରିକ, ସମାଧ୍ୟ)
 ଆଦ୍ୟ ଶ୍ରାନ୍ତକାଳରେ ପ୍ରେତ ଛନ୍ଦେ-
 ଶାୟରେ ଦିଅନ୍ତିକା ଛଅଟି ବିଷ୍ଟ, (ୟଥା-
 ଆସନ, ଛନ୍ଦ, ଉପାନନ୍ଦ, ଶୟୟା, ଅନ୍ତ
 ଓ ଜଳ) ଗୋଷୁର, ଗୋଖୁର (ବ.ଶ୍ରୀ)
 ଦେଦ, (ବିଂ) ଛଅଟି ଅଙ୍ଗବିଶିଷ୍ଟ ।
ଷତ୍ର୍ବିକାଳ—କ୍ଲୀ.ବି. (ଷତ୍ର୍ବିଂଶୀତିଥିତିକାରୀ) ଛଅଟି
 ଅଙ୍ଗବିଶିଷ୍ଟ ଦେହ, ଚିତ୍ତର ଛଅପ୍ରକାରି
 ଦୌନ୍ତରୀୟଧାୟକ ଅଂଶ ।
ଷତ୍ର୍ବିନିତ୍ରି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଷତ୍ର୍ବିଂଶୀତିଥିତିକାରୀ) ଛଅଟି
 ବିଷୁକୁ ବିଷୁକୁ, (ପୁ.ବିଂ) ଷତ୍ର୍ବିନିତ୍ରି
 ବିଷୟ ଦେବପୂଜାରେ ମନ୍ତ୍ରୋ-

କରଣପୂଜକ ଛଅପ୍ରକାରି ଅଙ୍ଗକୁ କର-
 ଯିବା ନ୍ୟାସ ବା ଅଙ୍ଗକୁ ସର୍ବଜନ ।
ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ—ପୁ.ବି. (ଷତ୍ର୍ବିଂଶୀତିଥିତିକାରୀ)
 ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ, ଷତ୍ର୍ବି ବଳବିଶିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ, (ବି) ବେଦର ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁମାୟୀ
 କ୍ରାନ୍ତିଶ, (ଗା.ବି) କ୍ରାନ୍ତିଶଙ୍କ ବଂଶୋଦାଧୀ-
 ବିଶେଷ ।
ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଷତ୍ର୍ବିଂଶୀତିଥିତିକାରୀ)
 ଆମାନ୍ତିଥିଲୁ ପରିମିତ ।
ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ—ପୁ.ବି. (ଷତ୍ର୍ବିଂଶୀତିଥିତିକାରୀ) ଭ୍ରମର,
 ମହୁମାତ୍ର, ମାତ୍ର ।
ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ—ଗା.ବି ଓ ବିଂ.ନେତ୍ରାଳୀ, ଶୋତ୍ରିଶ
ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ—ଗା.ବି. ଦର୍ଶନଶାସ୍ତ୍ର ।
ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ—ପ୍ରଦୀପ—ପ୍ରଦୀପ ଯେଉଁ ପରିବାରେ
 ଛଅପ୍ରକାର ଅଧିକ ଯୋଗ ହୋଇଥିଲା ।
ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ—ବି. (ଷତ୍ର୍ବିଂଶୀତିଥିତିକାରୀ) ଛଅଟିହାତ
 ପରିମିତ ।
ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ—ପୁ.ବି. ବୁଦ୍ଧିଦେବ, (ପୁ.ବି-
 ଗୁରୁ) ଛଅଟି ବିଦ୍ୟାରେ ପାରଗ
 (ବ୍ୟକ୍ତି) ।
ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ—ଗା.ବି. ଷତ୍ର୍ବି ଦେଖ, ଛଅ-
 ପ୍ରକାର ରହୁ, ରହିକିତା ।
ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ—ଗା.ବି. ସବୁ ପ୍ରକାରର
 ସ୍ଵଦୟକୁ ଦିଅଣ ।
ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ—ଗା.ବି. ଲବଣୀଦ ଛଅ
 ରହସ୍ୟରେଭାନନ୍ଦ—ଗା.ବି. ଲବଣୀଦ ଛଅ
 ରହସ୍ୟରେ ମନୁଷ୍ୟ-ଗା.ବି. ରହିକ ବ୍ୟକ୍ତି ।
ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ—ବି. (ଷତ୍ର୍ବିଂଶୀତିଥିତିକାରୀ) କାମଦୋ-
 ଧାତ ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ ।
ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ—ଶ୍ରୀ. ଜନ୍ମଶ୍ରୀତି, ବୃକ୍ଷ,
 ପରିଶାମ, କଷ୍ୟ ଓ ବିନାଶ ଏହି ରୂପ
 ପାଣୀର ଛଅଟି ପରିବର୍ତ୍ତନ ବା ଅବସ୍ଥା
ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ—ବି. କିମ୍ବା କିମ୍ବା, କିମ୍ବା
 (ବିଂ) ରହସ୍ୟ ବିମଣବିଶେଷ, (ୟଥା-ମିଥୁନ
 କନ୍ୟା, ଧନୁ, ମୀନ ଏହି ଦ୍ୱାତ୍ରମନ ।
ଷତ୍ର୍ବିନ୍ଦୁ—ବି. ମିଥୁନ, କନ୍ୟା, ମୀନ
 ଓ ଧନୁ ରହସ୍ୟ ରହିବିର ଶୁଭଶୂଭ
 କନ୍ୟାର ନିଷାଙ୍କିତ ନିଷାଙ୍କିତ ନିଷାଙ୍କିତ

ବା ସାହୁତ୍ରପୁଷ୍ଟ ।
 ଷଡ଼ଣୀତିତମ—କ୍ଷ.ଟଟନଖ୍ୟାର ପୁରକ ।
 ଷଡ଼ଣୀତିତମମଶ—ବ. ଷଡ଼ଣୀତି ଦେଖ
 ଷଡ଼ଣ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯହିଁରେ ଛାଅଟି
 ଘୋଡ଼ା ଲାଗିଥାଆନ୍ତି, (ବି) ଛାଅଘୋଡ଼ା
 ଲାଗିଥିବା ନାହିଁ ।
 ଷଡ଼ଷୁକ—କ୍ଲୀ.ବ. ଯୋଗବିଶେଷ, ବର
 ଓ କନ୍ୟାର ନିଜ ଜଳ ଶଣିଠାରୁ ପର-
 ସୁର ଷଷ୍ଠ ଓ ଅସ୍ତ୍ର ରତ୍ନମଙ୍କ ।
 ଷଡ଼ଦୁ—ବି. ଷଡ଼କୋଣବିଷ୍ଣୁ ।
 ଷଡ଼ଦ—ପୁ.ବ. ଛାଅଦିନ ।
 ଷଡ଼ାସ୍ତା—ବି. ଅଗ୍ନି ।
 ଷଡ଼ାକନ—ପୁ.ବ. (ସତ୍ୟ + ଆନନ୍ଦ)
 ବ.ଶ୍ରୀ; କାର୍ତ୍ତିକେୟ ।
 ଷଡ଼ାମ୍ବାସ୍ତା—ପୁ.ବ. (ସତ୍ୟ + ଆମ୍ବାସ୍ତା),
 ଶବ୍ଦର ମୁନ୍ଦରିରେ ଛାଅପ୍ରକାର ଉତ୍ତ
 ଶାସ୍ତ୍ର, (ସଥା-ପ୍ରଭାମ୍ବାସ୍ତା, ଦକ୍ଷିଣାମ୍ବାସ୍ତା
 ପର୍ବତୀମାସ୍ତା, ଉତ୍ତରମାସ୍ତା, ଉତ୍କଳ୍ମାସ୍ତା
 ଓ ଅଧୋଆମ୍ବାସ୍ତା ।
 ଷଡ଼ାସ୍ତାତନ—କ୍ଲୀ.ବ.ଚେଷ୍ଟା, କଣ୍ଠୀ, ନମିକା,
 ଜିହ୍ଵା, ଛକ ଓ ମନ ।
 ଷଡ଼ାବଳୀ-ସ୍ତ୍ରୀ.ବ.ଛାଅଟି ବମ୍ବର ଶ୍ରେଣୀ ।
 ଷଡ଼ାସ୍ତ୍ର—ପୁ.ବ.(ବ.ଶ୍ରୀ) କାର୍ତ୍ତିକେୟ ।
 ଷଡ଼ାସ୍ତ୍ରକନକାହୁତ—ବି. (ସତ୍ୟ +
 କନକ + ଅହୁତ)କାମଦେବ ।
 ଷଡ଼ଙ୍ଗ—ଗ୍ରା.ବି. ଶାଳଗରେ ଫଳ ।
 ଷଡ଼ପୂରୀ—ବି. (ସତ୍ୟ + ଉପାସ୍ତା—ଉତ୍ତା)
 ସ୍ତ୍ରୀନ, ମୋହନ, ବଣୀକରଣ, ଛାତା-
 ଟନ, ଅକର୍ଷଣ ଓ ଶ୍ରୋଦନରୁପକ
 ଛାଅଟି ତାଙ୍କି ଉପାସ୍ତା ।
 ଷଡ଼ମୀ-ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. (ସତ୍ୟ + ଉତ୍ତା)ଛାଅଟି ତରଙ୍ଗ,
 ଷଡ଼ପିପୁ ଦେଖ ।
 ଷଡ଼ାଶ—କ୍ଲୀ.ବ. ଏକଟ ମିଶ୍ରିତ ଛାଅଟି
 କହୁଦୁ ବ୍ୟ, (ପିପୁଳୀ, ପିପୁଳୀମୂଳ,
 ଶୁର କାଠ, ଶୁଣ୍ଠି, ଚିତାମ୍ବଳ ଓ ମରିଚ
 ମିଶ୍ରିତ ଅଷ୍ଟଧ ।
 ଷଡ଼ାଶୀର୍ଣ୍ଣୀ—ବି. (ସତ୍ୟ + ଔତୁର୍ଣ୍ଣୀ)ଛା-
 ପ୍ରକାର ସମ୍ମଦ ବା ପ୍ରଭୁତ୍ବ, ସଞ୍ଚକିଧ
 ସମ୍ମଦ ବା ରଜଭେଦ ।

ଷଣ୍ଠ—ପୁ. ବି. (ଷଣ୍ଠ+କ.ଡ଼) ବୃକ୍ଷଭ,
 ଷଣ୍ଠ, ନମୁଂସକ ବ୍ୟକ୍ତିସମୂହ, ପଦ୍ମ ବା
 କୁମୁଦସମୂହ, ଚିତ୍ରାବୃକ୍ଷ, ଯୋନିଶେଗାନ
 ବିଶେଷ, ଶୁନ୍ମାରୁଯୀଙ୍କ ପୁସ୍ତ, ଗ୍ରଜେଳାଦି
 ପଶୁଙ୍କ ଦଳ ।
ଷଣ୍ଠକ—ବ. (ଷଣ୍ଠ+ସ୍ଵାର୍ଥ+କ) ଷଣ୍ଠ
 ଦେଖ ।
ଷଣ୍ଠତଳ—ବ. ଯେଉଁ ତଳରୁ ଲେଲ
 ବାହାରେ କାହିଁ, (ଶ୍ରା.ବି-ଲ.ଅର୍ଥ)
 ନମୁଂସକ ।
ଷଣ୍ଠା(ଶ୍ରା.)—ଶ୍ରା. ବି. ଷଣ୍ଠା ଦେଖ, ଷଣ୍ଠା-
 ସୁର, ଷଣ୍ଠାମାର୍କା ଦେଖ ।
ଷଣ୍ଠାମାର୍କ—ବ. ଷଣ୍ଠ ଓ ଅମରକ ନାମକ
 ଶୁଦ୍ଧଜର ପୁଣ୍ୟଦୟୟ ।
ଷଣ୍ଠା(ଶ୍ରା.)ମାର୍କ—ଶ୍ରା. ବି. ବଳବାନ୍ ଓ
 ପୃଥୁଳ ବ୍ୟକ୍ତି, ମଲ୍ଲ, (ଶ୍ରା.ବିଂ) ପୃଥୁଳ
 ଓ ବକ୍ତ୍ଵଆ ।
ଷଣ୍ଠାଲୀ—ଶ୍ରୀ.ବି.ଶୃତ ତେଳାଦିର ପରି-
 ମାଶବିଶେଷ, ସାରସୀ, କାମୁଙ୍ଗ ସ୍ତ୍ରୀ,
 ସରସୀ, ସରେବର ।
ଷର୍ଣ୍ଣ—ପୁ. ବି. (ଷଣ୍ଠ+କ.ଡ଼)ନମୁଂସକ,
 କୀବ, ସ୍ଵାଧୀନ, ବୃଷ, (ଲ.ଅର୍ଥ)
 ଷର୍ଣ୍ଣପର ସେ ପିଶିଶମ ନ କରି ବରି-
 ଆଡ଼େ ଚୁଲିକରି ଖାଏ, ବଞ୍ଚିନାଶକ
 ମଝରେ ଏକମାତ୍ର ନାୟକ ରୁପେ ବିରା-
 ଜିତ ପୁରୁଷ, ବାତୋପାତପିତ ଯୋନିମେ-
 ରିହନ୍ଦୁ ନରଦ୍ଵେଷୀ ପ୍ରନରହିତା ସ୍ତ୍ରୀ,
 (ଶ୍ରା.ବି) ଶର, ଉତ୍ତିଶାର କୁଳଙ୍କର୍ଣ୍ଣର
 ଉପାଖ୍ୟ, (ଶ୍ରା.ବିଂ) ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
ଷର୍ଣ୍ଣିଆ-ଶ୍ରା.ବି.ନମୁଂସକ, ଷର୍ଣ୍ଣମୁକୀୟ
ଷର୍ଣ୍ଣିତା—ବ. ଯୋନିଶେଗବିଶେଷ ।
ଷର୍ଣ୍ଣିନବି—ବି. (ଷର୍ଣ୍ଣ+ନବି+ଅ)
 ଯେ ଏତ ସଂଖ୍ୟା ପୂରଣ କରେ, ଏତ
 ସଂଖ୍ୟାର ପୂରକ ।
ଷର୍ଣ୍ଣିବତ—ବ. (ଷର୍ଣ୍ଣ+ନବିତ) ଛାଅ
 ଅଧିକ ନବେ ସଂଖ୍ୟା, ଏତ ସଂଖ୍ୟା ।
ଷର୍ଣ୍ଣିତୀରଣ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର
 ନନ୍ଦା ଛାଅଟି ନନ୍ଦନ ଘଟିତ ଚନ୍ଦ-
 ବିଶେଷ, ଚନ୍ଦ, କର୍ମ, ସାବାଦିକ, ପମ୍ବୁ

ଦାୟୀ, ବିଳାସ ଓ ମାନସ ଏହି ଛଅ ନାତୀ
 ଷଣ୍ଠ—ପୁଂ. ବି. (ଷଷ୍ଠ+ମନ୍ତ୍ର) ଷଷ୍ଠୀ-
 ଆଦିରୁ ଏକାଦଶମେ ଶକ୍ତି କରୁଥିବା
 ଛାଜଣ ମନ୍ତ୍ର । [ବିଷୟ]
 ଷଣ୍ଠାତ—ଚିଂ. (ଷଷ୍ଠ+ମାତ୍ରା) ଛାନ୍ତାତ୍ମା
 ଷଣ୍ଠାସ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଷଷ୍ଠ+ମାସ) ଛାନ୍ତମାସ ।
 ଷଣ୍ଠୀସିକ—ବି. (ଷଣ୍ଠାସ + ଇକ) ଛାନ୍ତ-
 ମାସରେ ଯାହା ଘଟେ ।
 ଷଣ୍ଠାସ୍ୟ—ଚିଂ. (ଷଣ୍ଠାସ + ୟ) ଯାହା
 ଛାନ୍ତ ମାସରେ ସାଧ ।
 ଷଣ୍ଠାଖ—ପୁଂ. ବି. (କ.ଷଣ୍ଠ) କାର୍ତ୍ତିକେୟ,
 (କ୍ଲୀ. ବି-କ.ଧା) ଛାନ୍ତି ମୃଗ୍ନି (ପୁଂ. ଚି-
 ବ.ଶ୍ଵର) ଛାନ୍ତମୂଣ ବିଷୟ ।
 ଷଣ୍ଠାଖା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ଵର) ଷଢ଼ତ୍ତଳା,
 ଖରଭୁଜ ।
 ଷହ—କ୍ଲୀ. ବି. (ଷ+ହ) ମୂର୍ଚ୍ଛନ୍ଦ ଷ
 କାରର ଭବ, ସ ସ୍ଥାନରେ ‘ଷ’ଦେବ ।
 ଷହିଦାନ(ବିଧ)-ଦନ୍ତସ ସ୍ଥାନେ ମୂର୍ଚ୍ଛନ୍ଦ
 ଷ ହେବାର ବ୍ୟାକରଣେକୁ ବିଧ ।
 ଷର୍ପୀ-ହୀ. ବି. ଖଞ୍ଜନାକୁଠ ପକିରଣେଷ ।
 ଷଷ୍ଠ—ବି. ଓ ବି. ଷଷ୍ଠ ଦେଖ ।
 ଷଷ୍ଠୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଷଷ୍ଠିସଂଖ୍ୟା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
 (କି) ଷଷ୍ଠିସଂଖ୍ୟା ।
 ଷଷ୍ଠି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଷଷ୍ଠ + ଦଶନ + ତି)
 ଷାଠିସଂଖ୍ୟା, (କି) ଷାଠିସଂଖ୍ୟାକ ।
 ଷଷ୍ଠିକ—ପୁଂ. ବି. ୭୦ ଦିନରେ ପାଇବା
 ଧାନ, ଷାଠିଆ ଧାନ, (କି) ୭୦ସଂଖ୍ୟା
 ଦ୍ଵାରା ଫୀତ, ୭୦ ସଂଖ୍ୟାକ ।
 ଷଷ୍ଠିକଧାନ୍ୟ—ବି. ଶାରତ ଧାନ୍ୟଶିଳେଷ,
 ଷାଠିଆ ଧାନ୍ୟ ।
 ଷଷ୍ଠିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଷଷ୍ଠିକ+ଆ) ଷଷ୍ଠି
 ଦେଖ, ଷଷ୍ଠିକ ଧାନ୍ୟ ମଧ୍ୟରୁ ଧାନ୍ୟ
 ବିଶେଷ । [ଲର ଭାବ]
 ଷଷ୍ଠିକାନ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ଷଷ୍ଠିକ ଧାନ ଗୁଡ଼-
 ଷଷ୍ଠିକା-ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଷଷ୍ଠିକଧାନ୍ୟ, ଷାଠିଆଧାନ ।
 ଷଷ୍ଠିକ୍ୟ—ଚିଂ. (ଷଷ୍ଠିକ + ୟ) ଷଷ୍ଠିକ
 ଧାନ୍ୟର ଉପସ୍ଥିତ (ଷେଷ), ଷାଠିଆ
 ଧାନର (ଲମ୍ବି) ।
 ଷଷ୍ଠିକ—ପୁଂ. ବି. (ଷଷ୍ଠି+କନ୍ତ+କ.ଅ)

ଷଷ୍ଠୀହାୟନ—ଶ(ଷଷ୍ଠୀ+ହାୟନ)ହାତ,
 ଏକପ୍ରକାର ଧାନ, ଛଥବର୍ଷ ।
 ଷଷ୍ଠୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ.(ସଷ୍ଠୀ+ର) କାତ୍ଯାୟନୀ,
 ଦୂର୍ଗା, ସମ୍ବଲପଦୟୁକ୍ତ ବିଭକ୍ତି, ତଥ-
 ବିଶେଷ, ଶୋଭଣ ମାତୃକାର ଅନୁର୍ଗତ
 ମାତୃକାବିଶେଷ, ଷଷ୍ଠୀଦେଵୀ ।
 ଷଷ୍ଠୀଜାୟ—ପୁ. ବି. (ଷଷ୍ଠୀ+ଜାୟା)
 ବ.ମୁ; ଯାହାର ଛଥନ ସ୍ତ୍ରୀ ଅଛୁ ।
 ଷଷ୍ଠୀତତ୍ତ୍ଵବୁଦ୍ଧି—ବ. ଯେଉଁ ସମାସରେ
 ପୁଣ୍ୟ ଷଷ୍ଠୀ ବିଭିନ୍ନବିଶେଷ ଆଜି
 ଉତ୍ତର ପଦ ସଙ୍ଗେ ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଥାଏ ।
 ଷଷ୍ଠୀଦେଖୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶୋଭଣ ମାତୃକା
 ଅନୁର୍ଗତ ମାତୃକାବିଶେଷ ।
 ଷଷ୍ଠୀପ୍ରିୟ—ପୁ. ବ. (ଷଷ୍ଠୀତ୍ରୁ)କାର୍ତ୍ତିକେୟ ।
 ଷଷ୍ଠୀଦିବକ୍ତି—ବ.ସମ୍ବଲପଦୟୁକ୍ତ ବିଭକ୍ତି ।
 ଷଠି—ଶାଃବ.ଷଠିଏ, ଶଠଗୁଣ୍ୟ, (ବି)
 ୭୦ ଫଙ୍କ୍ୟକ ।
 ଷଠିଆ—ଶା. ବି. ୭୦ଶଖ୍ୟସମ୍ବଳୀୟ,
 (ଶା.ବ)ଷଠିଏ ଦିନରେ ପାତବା ଧାନ,
 ମରହଞ୍ଜ ବଂଶୋପାଧ୍ୟବିଶେଷ ।
 ଷଠିଏ—ଶା.ବି.ବି.ଷଷ୍ଠୀ, ଛଥ ଚାଣ୍ଡିତ
 ଦଶ, ଷଠିଏ ମାତ୍ର ବମ୍ବ ।
 ଷଠିକ—ଶା.ବି.ବି. ଷଠିଏ ମାତ୍ର ।
 ଷାଢ଼ବ—ପୁ. ବ. (ଷଷ୍ଠୀ+ଅବ) ଶାନ,
 ଗୀତ, ରସ, ସ୍ଵାଦ, ବିଶେଷ କାତ୍ଯାୟନୀ,
 ମଧୁର ଅମ୍ବାଦ ଛଥ ରସ୍ୟୁକ୍ତ ଶାଦ୍ୟ-
 ଦ୍ରୁବ୍ୟବିଶେଷ ।
 ଷାଢ଼ବିକ—ପୁ. ବ. ମିଷ୍ଟାନ୍ ବିଶେଷତା ।
 ଷାଢ଼ଗୁଣ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବ. (ଷଷ୍ଠୀଗୁଣ୍ୟ+ଯ)
 ରଜ୍ୟ ରକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ ରଜାମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା
 ଅବଲମ୍ବନ ଷତବିଧ ରପାୟ, ଷତଗୁଣ
 ଦେଖ ।
 ଷାଣ୍ଟି—ଶା. (ବସ୍ତର)ବ. ଷଶୁ ।
 ଷାଣ୍ଟାଭୁର—ପୁ. ବ. (ଷଷ୍ଠୀ+ମାତୃ+ଅ)
 କାର୍ତ୍ତିକେୟ, ଷାନାନନ ।
 ଷାଣ୍ଟାସେକ—ବି. (ଷଷ୍ଠୀସ+ଇକ) ଯାହା
 ଛଥ ମାସରେ ଥରେ ସଟେ, ଛଞ୍ଚ-
 ମାସମ୍ବଳୀୟ, ଛଥମାସ ଅନ୍ତରରେ
 କର୍ତ୍ତିବ୍ୟ (ଶାଙ୍କାନ୍ତି), ପ୍ରତି ଛଥମାସରେ

ଅରେ ପ୍ରକାଶିତ । [ଦେଖ ।
 ଶାଶ୍ଵତ—ବି. (ଷଷ୍ଠୀସ୍ତ୍ରୀ+ଲ) ଷଷ୍ଠୀସ୍ତ୍ରୀ
 ଶାହୁରେହିନ—ବି. (ଷଷ୍ଠୀଶାହୁରେହିନ+ଲକ) ଷଷ୍ଠୀ
 ବ୍ୟାକରଣର ଶାହୁରିଧାନ ଓ ଶାହୁରିଧାନ
 ପ୍ରତିପାଦକ ବ୍ୟାକରଣ ଶାହୁ ।
 ଶିତାମ—ଯା. ବି. ଶୁଣ ଦେଖ ।
 ଶିତ୍ତଗ—ପୁ. ବି. (ଶିତ୍ତ+ମୀ.ଗ) କାମୁକ,
 ଲମ୍ପିଟ, ରସିକ, (ବି) ଜାଗରୁକୁଷ, ରସି-
 ପତ, ନାଗର, ଲମ୍ପିଟ ବ୍ୟକ୍ତି, ରସିକ
 ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ଶିତମ—ଗ୍ରା. ବି. କାଚବାଡ଼, କାଚର କାହାନ୍ ।
 ଷୁ—ପୁ. ବି. ଗର୍ଭବିମୋଚନ ।
 ଷୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଗର୍ଭବିମୋଚନ ।
 ଷେଷ—ଗ୍ରା. ବି. ଚାଷ, ବଳର ପ୍ରଧାନ
 ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ଷୋଅ(ହ୍ର)ଲ—ଗ୍ରା. ବି. ବି. ଷୋଅଲ ଦେଖ ।
 ଷୋଡ଼ନ—ପୁ. ବି. (ଷଷ୍ଠୀ+ଦଳନ) ଛାଇଷି
 ଦନ୍ତବିଶ୍ଵେ ଷଷ୍ଠୀ, ଯେଉଁ ବଳଦ ବା
 ବୃଷ ଛାଇଷା ଦାନ୍ତିଛୁ ।
 ଷୋଡ଼ଶ—ବି. (ଷଷ୍ଠୀ+ଦଳନ) କ.ଧ;
 ଷୋଲ, ଏଷାଖ୍ୟା, ଷେହଳ ଘାଗର
 ଏଷାଗ, ଷୋଡ଼ଶକ ଗ୍ରାଙ୍କର ଷୋହଳଟି
 ବିଶେଷ ଉପକରଣ, (ବି) ଷୋହଳ
 ସଂଖ୍ୟକ, (ଷୋଡ଼ଶନ+ଆ) ଏଷାଖ୍ୟାର
 ପୂରକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଷୋଡ଼ଶା ।
 ଷୋଡ଼ଶକ—ବି. (ଷୋଡ଼ଶନ+କ) ଷେଲ-
 ପାଖ୍ୟା, ମୃତ୍ୟୁ ଶ୍ରାବରେ ପ୍ରେତ
 ଉଦେଶ୍ୟରେ ଦେଖୁ ଷୋହଳଟି ବସ୍ତୁ ।
 ଷୋଡ଼ଶକଳ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର
 ଷୋହଳ କଳା ବା ଥାଣ ଅଛୁ ।
 ଷୋଡ଼ଶକଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଚନ୍ଦ୍ରମଣ୍ଡଳର
 ଷୋହଳଟି ଭାଗ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘାର ।
 ଷୋଡ଼ଶକଳ—କି. ଷୋହଳଟି ପାଖ୍ୟାତ୍ମା,
 (ବି) ଷୋହଳ ପାଖ୍ୟାତ୍ମାସ୍ତକ ।
 ଷୋଡ଼ଶକଳପଦ୍ମ-ବି. ଷୋଡ଼ଶର ଦେଖ ।
 ଷୋଡ଼ଶକାନ୍ତି—କ୍ଲୀ. ବି. ଷୋଡ଼ଶକ ଦେଖ,
 ଦୁଲା ପୁଷ୍ଟାଦ ବଢ଼ୁ ପୁଣ୍ୟପ୍ରକ ଷୋହଳ
 ପ୍ରକାର ମହାଧାନ ।
 ଷୋଡ଼ଶଧା—ଆ. (ଷୋଡ଼ଶ+ଧା) ଷୋଲ-

ପକାର, ଷୋଳ ରକମ ।	ମୁକ୍ତ ସମାଗରକି, (ବି-ବ.ଶ୍ର.) ଷୋଳ କୋଣବିଶ୍ଵ ଶେବ, ଷୋଳ ପାଞ୍ଚଥିଆ ପଦ୍ମ, (ଷୋଭଣ+ଅର) ଷୋଳଟି ଅର- ବିଶ୍ଵ ଚକ ।	ଦେଖ, (ଲ.ଅର୍ଥ) କୌଣସି ବିଷୟର ସମ୍ମୁଖୀ ଅବସ୍ଥା ।
ଷୋଭଣପିଣ୍ଡ—ପୁ. ବ. ପିତୃପତ୍ନ ଅମା- ବାସନା(ମହାଲୟ)ରେ ଓ ଶର୍ପଶ୍ଵାନରେ କରିବା ଶାବ ଉପଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ପାଞ୍ଜଣ ଶାକାନ୍ତେ ପ୍ରଦତ୍ତ ୧୫ ଗୋଟି ପିଣ୍ଡ ।	ଷୋଭଣଟି—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଷୋଭଣ ଶିଖୀୟକ୍ତା, (ପୁ.ବ) ଶୁନ୍ଦରି ।	ଷୋଳଗୁଣ—ଶା. ବ. ଷୋଳଅର, ଷୋଳ- ଦ୍ୱାରା ଗୁଣିତ ହେଲେ ଘଟିବା ପରିମାଣ, (ଶା.ବି) ଷୋଳଦ୍ୱାରା ଗୁଣିତ ।
ଷୋଭଣଭୂଜ—ପୁ. ବି. ଷୋଭଣ ହସ୍ତ- ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, ଯାହାର ଷୋଭଳଟି ହାତ ଅଛୁ ଷୋଭଣଭୂଜା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଷୋଭଳ ହସ୍ତ- ସ୍ଵକ୍ତା ଦୂରୀ ।	ଷୋଭଣା—ବି. ବିଭିନ୍ନ ବିଭିନ୍ନ ପରିମାଣ ପୂରଣ କରେ, ଷୋଭଳ ସଂଖ୍ୟାର ପୂରକ ଷୋଭଣମାତ୍ରକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଗୋପୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରକ କର୍ମରେ ପୁନିତା ଷୋଭଳଟି ଦେଖି ।	ଷୋଳଭାବ—ଶା. ବ. ୧୭ ବରଷ, ୧୭ବର୍ଷ ପୂରକ ବର୍ଷ, (ପୁ.ବି-ବ.ଶ୍ର.) ୧୭ବର୍ଷ ବୟସ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଷୋଭଣାଭା ।
ଷୋଭଣମ—ବି. ଯେ ଷୋଭଳ ସଂଖ୍ୟା ପୂରଣ କରେ, ଷୋଭଳ ସଂଖ୍ୟାର ପୂରକ ଷୋଭଣମାତ୍ରକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଗୋପୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରକ କର୍ମରେ ପୁନିତା ଷୋଭଳଟି ଦେଖି ।	ଷୋଭଣି—ବି. ଷୋଭଣାଭା ପରିମାଣ ବ୍ୟସ—ବି. ବିଭିନ୍ନ ବିଭିନ୍ନ ପରିମାଣ ଷୋଭଣିକ—ବି. ଷୋଭଣମୁକ୍ତ ।	ଷୋଳଭାବ—ଶା. ବ. ଏକକାହାର ବା ୩୧୦ଗନ୍ତୀ ବା ୨୮୦ କଢ଼ି କରିବି, ବିଷୟ ବା ବସ୍ତର ପୁଣ୍ୟତା, (ବି) ସର୍ବିଷ୍ଟ୍ରୀ (ପରାର୍ଥ), ଗୋଟକମାକ, ମୁଖୀଙ୍କ ।
ଷୋଭଣମାତ୍ରକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଷୋଭଣମାତ୍ରକ ଏକପଳପରିମାଣ, ଆଠତୋଳା, ଦୁଇକୋଳା ପରିମାଣ ।	ଷୋଭଣୀ—ବି. (ଷୋଭଣ+ରନ) ଯଙ୍କ ପାନ୍ତିବିଶେଷ, ସମ୍ବୋଧନପାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବ- ଷୋଭଣ+ରନ) ଦଶମହାବିଦ୍ୟ ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମା ଦେଖିବିଶେଷ, ଗ୍ୟାର ପ୍ରେତ ଶିଳାରେ ଦିଆଯିବା ପିଣ୍ଡିଶେଷ, (ଶା. ବି.ସ୍ତ୍ରୀ) ଷୋଭଣବର୍ଷୀୟା ସ୍ତ୍ରୀ ।	ଷୋଳପଣି—ଶା. ବ. ବର୍ଷକ ମଧ୍ୟରେ ସନାକ୍ତ ଦେସ୍ତ ବଳ୍ପୁର ସମ୍ମୁଖୀ ପରିମାଣ ଷୋଳପଣିଆ—ଶା. ବି. ସେଲପଣ ସମ୍ମୁ- କ୍ଷୀୟ, (ଶା.ବ) କୌଣସି ବିଷୟାଦିର ପୁଣ୍ୟ ଅଧିକାରପାତ୍ର ବ୍ୟକ୍ତି ।
ଷୋଭଣମହସ୍ତ—କ୍ଲୀ. ବ. ଷୋଳହଜାର ।	ଷୋଭଣେପରା—ପୁ. ବ. (କ.ଧା) ଦେବ ଦେଖିବାର ଉପଲକ୍ଷ୍ୟ ବ୍ୟବ ଦୁଇ ଷୋଳ ପ୍ରକାର ଉପକରଣ ।	ଷୋଳପାଲ(ପୁଜା)—ଶା. ବ. ମନୋବାଞ୍ଚ୍ଚ ସିଦ୍ଧ୍ୟ ସତ୍ୟନାରାୟଣଙ୍କର କରାଯିବା ଷୋଭଳଟି ପାଲ ବା ପୁଜା ।
ଷୋଭଣମହୀ—ପୁ. ବ. ଷୋଭଣ କଳା ଅର୍ଥାତ୍ ପଞ୍ଚଭୂତ ଓ ଏକାଦଶ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ପ୍ରଧାନ ।	ଷୋଭା—ଅ. (ଷୋଭଣ+ଧା) ଇଅପ୍ରକାରେ, ଷୋଭାଧିଷ୍ଟ, ତଥ ଅର ।	ଷୋଳବରଣିଆ—ଶା. ପୁ. ବି. ଷୋଭଣ- ବର୍ଷୀୟ, ପୁଣ୍ୟବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଷୋଳବର୍ଷୀ ।
ଷୋଭଣମହୀ—ପୁ. ବ. ଷୋଭଣ କଳା ଅର୍ଥାତ୍ ପଞ୍ଚଭୂତ ଓ ଏକାଦଶ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ପ୍ରଧାନ ।	ଷୋଭାନ୍ୟାସ—ବି. (ଭେଦ) ଦେବତାଙ୍କ ପୁଜାକରିବା ସମୟରେ ତତ୍ତ୍ଵବିଦ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକର ଶଶରରେ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟବ୍ୟବ ।	ଷୋଳବରଣି—ଶା. ବ. ବିଭିନ୍ନ ବିଭିନ୍ନ ନ୍ୟାସ ସାଧକର ଦିବିଲଭ କରିଥିବନ୍ତି । [ମରି]
ଷୋଭଣମହୀ—କ୍ଲୀ. ବ. ଷୋଭଣଦଳ ପଦ୍ମ, ତହେକୁ ଷିତକ ମଧ୍ୟ ପଦ୍ମ, ଜଳା- ଶୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଉପଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ବେଶ ଉପରେ ଅଞ୍ଚିତ ଷୋଭଣ ପାଞ୍ଜିଆ ପଦ୍ମର ଚିତ୍ରିଶେଷ, ଷୋଭଣ ଅଙ୍ଗ- ପଦ୍ମର ଚିତ୍ରିଶେଷ, ଷୋଭଣ ଅଙ୍ଗ- ପଦ୍ମର ଚିତ୍ରିଶେଷ ।	ଷୋଭାଦ—ପୁ. ବ. ଯେଉଁ ଦାମୁଡ଼ି ଉଥିବି ଦେଖି ଷୋଭାଦ ଦେଖି ।	ଷ୍ଟେଟ୍—ଯା. ବ. ବିଜନ୍ୟ, ଜମିଦାରୀ, ଭୂଷ- ଷୁମ—ପୁ. ବ. ଚନ୍ଦ୍ର, ଧନ୍ତି ।
ଷୋଭଣର—କ୍ଲୀ. ବ. ଷୋଭଣଦଳ ପଦ୍ମ, ତହେକୁ ଷିତକ ମଧ୍ୟ ପଦ୍ମ, ଜଳା- ଶୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଉପଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ବେଶ ଉପରେ ଅଞ୍ଚିତ ଷୋଭଣ ପାଞ୍ଜିଆ ପଦ୍ମର ଚିତ୍ରିଶେଷ, ଷୋଭଣ ଅଙ୍ଗ- ପଦ୍ମର ଚିତ୍ରିଶେଷ, ଷୋଭଣ ଅଙ୍ଗ- ପଦ୍ମର ଚିତ୍ରିଶେଷ ।	ଷୋଭାନଳ—ଶା. ବ. ଷୋଭଣଦଳ କରିବାର ଉପଲକ୍ଷ୍ୟ ପଦ୍ମ, ଜଳା- ଶୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଉପଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ବେଶ ଉପରେ ଅଞ୍ଚିତ ଷୋଭଣ ପାଞ୍ଜିଆ ପଦ୍ମର ଚିତ୍ରିଶେଷ ।	ଷ୍ଟୋର୍ମ୍—ଯା. ବ. ଶିବୀବ + ଶା.ଅନ) ଛେପ ପକାରବା, (ମୀ.ଅନ) ଛେପ, ଧଙ୍କାର ।
ଷୋଭଣର—କ୍ଲୀ. ବ. ଷୋଭଣଦଳ ପଦ୍ମ, ତହେକୁ ଷିତକ ମଧ୍ୟ ପଦ୍ମ, ଜଳା- ଶୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଉପଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ବେଶ ଉପରେ ଅଞ୍ଚିତ ଷୋଭଣ ପାଞ୍ଜିଆ ପଦ୍ମର ଚିତ୍ରିଶେଷ, ଷୋଭଣ ଅଙ୍ଗ- ପଦ୍ମର ଚିତ୍ରିଶେଷ, ଷୋଭଣ ଅଙ୍ଗ- ପଦ୍ମର ଚିତ୍ରିଶେଷ ।	ଷୋଭାନଳ—ଶା. ବ. ଷୋଭଣଦଳ କରିବାର ଉପଲକ୍ଷ୍ୟ ପଦ୍ମ, ଜଳା- ଶୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଉପଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ବେଶ ଉପରେ ଅଞ୍ଚିତ ଷୋଭଣ ପାଞ୍ଜିଆ ପଦ୍ମର ଚିତ୍ରିଶେଷ ।	ଷ୍ଟୋର୍ମ୍—ଯା. ବ. ଶିବୀବ + ଶା.ଅନ) ଛେପ ପକାରବା, (ମୀ.ଅନ) ଛେପ, ଧଙ୍କାର ।
ଷୋଭଣର—କ୍ଲୀ. ବ. ଷୋଭଣଦଳ ପଦ୍ମ, ତହେକୁ ଷିତକ ମଧ୍ୟ ପଦ୍ମ, ଜଳା- ଶୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଉପଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ବେଶ ଉପରେ ଅଞ୍ଚିତ ଷୋଭଣ ପାଞ୍ଜିଆ ପଦ୍ମର ଚିତ୍ରିଶେଷ, ଷୋଭଣ ଅଙ୍ଗ- ପଦ୍ମର ଚିତ୍ରିଶେଷ, ଷୋଭଣ ଅଙ୍ଗ- ପଦ୍ମର ଚିତ୍ରିଶେଷ ।	ଷୋଭାନଳ—ଶା. ବ. ଷୋଭଣଦଳ କରିବାର ଉପଲକ୍ଷ୍ୟ ପଦ୍ମ, ଜଳା- ଶୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଉପଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ବେଶ ଉପରେ ଅଞ୍ଚିତ ଷୋଭଣ ପାଞ୍ଜିଆ ପଦ୍ମର ଚିତ୍ରିଶେଷ ।	ଷ୍ଟୋର୍ମ୍—ଯା. ବ. ଶିବୀବ + ଶା.ଅନ) ଛେପ ପକାରବା, (ମୀ.ଅନ) ଛେପ, ଧଙ୍କାର ।

ୟ

ୟ—ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ଦ୍ୱାରୀଙ୍କ ବ୍ୟଞ୍ଜନବର୍ଣ୍ଣ,
ଉଚାରଣ ସ୍ଥାନ ଦଲ ।

ୟ—ବି. (ମୋ + କ.ଅ) ଶିବ, ବିଷ୍ଣୁ,
ଚନ୍ଦ୍ର, ଚାମ୍ପ, ଜୀବାସ୍ତା, ଜୀନ, ଚନ୍ଦ୍ର,
ଶ୍ଵର, ସପ, ଭଗୁ, ପବତାଦିର ଢାଳୁ-
ପ୍ରଦେଶ, ପଞ୍ଚତୋପରିଶ୍ରୀ ଉଚ ସମତଳ
ପ୍ରଦେଶ, ଭୁଗୁନୀ, ଶୂନ୍ଧାଗୁର୍ଯ୍ୟ, ପ୍ରଶ୍ରୀ-
ମାର୍ଗ, ପଣ୍ଡୀ ।

ୟଥ—ଗ୍ରା.ବି. (ବୈଦ୍ୟକ) ଏକପ୍ରକାର
ଆରଣ୍ୟ ଶୁଣୁ ।

ୟଥଂକିବକା—ପ୍ରା. (କେନ୍ଦ୍ରପଦ୍ଧା)କି.ସମାନ
କରିବା, ଚିକଣ କରିବା ।

ୟଥଂତିରଣ(ଶି)—ଗ୍ରା.ବି ଓ ବିଂ. (ଫ-
ସପ୍ତହିଂଶ୍ବତ୍ର) ସର୍ବ ଶିଶ ଦେଖ ।

ୟଥଂକାର—ଗ୍ରା.ବି. (ଫ-ସୋମବାର)
ସୋମବାର, ଶିବଙ୍କ ଉଦେଶ୍ୟରେ ଅନୁ-
ଶ୍ରୀ ସୋମବାର ଉପବାସ ।

ୟଥଂକାରଆ(ସ୍ତ୍ରୀ)—ଗ୍ରା.ବି. ସୋମବାର-
ସମ୍ମନ୍ଦୀୟ, ସୋମବାରରେ ପଟିବା ।

ୟଥଂକାର—ଗ୍ରା.ବି. (ଫ-ସୋମବାର)ସୋମ-
ବାନ୍ଦା ଦେଖ ।

ୟଥଂସଥ—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ. (ଧୂନ୍ୟକୁରଣ) ସମ୍ମନ୍ଦୀ-
ସମ୍ମନ୍ଦୀ ଦେଖ ।

ୟଥକବଥକ—ଯା.ବି. କାରଳ, ଦୋଷ,
ଦୁଃ୍ଖ, ଭୁଲ, ଭ୍ରମ । [ଦେଖ ।

ୟଥ(ହ)ଶିକ—ଗ୍ରା.ବି. ଓ ବିଂ. ସହଶ
ସଥପ—ଗ୍ରା.ବି. ସପ ଦେଖ । [ଦେଖ ।

ୟଥ(ହ)ସଳ—(ଫ-ସୋମବାର)ସୋମବାର
ସଥଳ—ଗ୍ରା.କି. ବି. ସହଳ, ଜଳମ,
ଶୀତ୍ର, ଚଞ୍ଚଳ, ସହର, ପ୍ରତ୍ୟୁଷରେ ।

ୟଥଳିଆ—ଗ୍ରା.ବି. ସାଧାରଣ ସମୟର
ଅପେକ୍ଷାକୃତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପଟିବା ।

ୟଥଳେ—ଗ୍ରା.ଅବ୍ୟ. ଶୀତ୍ର ।

ସର(ର) —ଗ୍ରା.ହୀ.କି. (ଫ-ସଟୀ) ସର୍ବ
ଦେଖ, (ଯା.ଅବ୍ୟ) ସର୍ବ ଦେଖ ।

ସର—ଗ୍ରା.ଅବ୍ୟ. (ଧୂନ୍ୟକୁରଣ)କାପୁର
ପରଶ୍ରମକନ୍ଦିତ ଘନନଶ୍ଵର, ସର୍ବ ସର
ସରକତ—ଗ୍ରା.କି. (ପଦ୍ଧତି)ହେକତ ଦେଖ

ସରଗା—ପ୍ରା. (ଚଢ଼ିକତ) ଏକପ୍ରକାର
ବନ୍ୟ ଆଳ୍ପ ।

ସରତମ୍ବୀ(ମା) —ପ୍ରା. (ପିହରୁମା)ର. ପିହୁକ
ସରତାନ— ଯା.ବି. ଶ୍ରୀଷ୍ଟାନ, ଦୂରଦ୍ୱାରା ଓ
ମୁସଲମାନଙ୍କ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ବର୍ଣ୍ଣିତ ଶିଶ୍ୱର-
ଦ୍ୱୋଶ ସ୍ଵର୍ଗହୁତ, ଭୂତ, ମୁତ୍ତବ୍ୟକ୍ରିଯ
ପ୍ରେତ, ପଠାଗୁରୁତ, (ଲ.ଅର୍ଥ) ଦୂର,
ପାପୀ ଓ ଦୂରଶ୍ଵର ବଣ୍ଟି ।

ସରତାନ—ଯା.ବି. ଖେତା, ଦୁଷ୍ଟାମୀ,
(ବିଂ) ସରତାନସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଆସୁରିକ,
ଖେତ, ଦୁଷ୍ଟତାୟକ, ମନ ।

ସରତାନିଆ—ଗା. ବିଂ. ସରତାନପର
ଖେତ (ବଣ୍ଟି), ଅସୁରେତିତ (କାର୍ଯ୍ୟ),
ଅତ ମନ । [୩୭ ।

ସରତିଶ(ଶି)—ଗ୍ରା.ବି ଓ ବିଂ. ସପ୍ତହିଂଶ୍ବ,
ସରନ(ନି)—ଗ୍ରା.ବି. ସେନା, ଫରୁଜ,
ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ।

ସରତୁ—ଗା. (ପ୍ରାଚୀନ) ବିଂ. ସଙ୍ଗମର
ଅନ୍ୟବହିତ ପରେ ଭୂମିଷ୍ଟ (ସନ୍ତାନ) ।

ସରତ୍ରୀ(କ୍ରି) —ଗା. (ପଦ୍ଧା)ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଅନ୍ତଃ-
ପୁରୁଷୀ ଶରୀ ପ୍ରଭୁତିକର ସେବା-
କାର୍ଣ୍ଣି ଭୂତଣ୍ଣ ।

ସରମୋହର(ର) —ଯା. ବି. ଭାରପ୍ରାସ୍ତ
କର୍ମରୂପକ ସ୍ମାକର ଓ ଅପିଷ ମୋହର
ମରାଯାଇଥିବା ସରକାର କାଶକପଦର
ଅବିକଳ ନକଳ ।

ସରରାତ୍ର—ଯା.ବି. ଜମିଦାରର ଅନ୍ତର୍ଗତ
ଭୂମିର ଶ୍ଵାସୀ ରକ୍ଷଣ ଛାତ୍ର ମରଦିଆ
ବନକର ପାଳକର ଆତ ଅଶ୍ଵାସୀ
ଖଳଶା, ଅତିରିକ୍ତ କର ।

ସରଲ—ଗା.ବି.ସରବାନତିଯୁକ୍ତ ବର୍ତ୍ତମାନ
ସାମୀପ୍ୟ ଭୂତକାଳର ତୃତୀୟପୁରୁଷ
ଏକବଚନ (ସେ) ସରଲର ଅନ୍ୟରୂପ,
ସରହାର ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତିମାନ ସାମୀପ୍ୟ

ଭୂତକାଳ ତୃତୀୟପୁରୁଷ ଏକବଚନ
ସହଲର ଅନ୍ୟରୂପ ।

ସର(ହି)ସମ୍ମାଳି—ଗ୍ରା.କି.କି.ସାବଧାନ-
ଦ୍ୱାରା, ଆଗପତ ବିଶ୍ୱରକର, ଅପେକ୍ଷା-
ପୂର୍ବକ ।

ସରସ—ଯା. ବି. ଅଶ୍ଵପାଳକ, ଯୋଡ଼ାର
ଖର ରୂପିବା ଘର ।

ସରସି—ଯା. ବି. ସରସର କାମ, (ଯାବିଂ)
ସରସିଆ ଦେଖ ।

ସରସିଆ—ଗ୍ରା.ବି. ସରସର ଯୋଗ୍ୟ,
ସରସମନ୍ତ୍ରିୟ । [ଦେଖ ।

ସରସଙ୍ଗାତ—ଗ୍ରା. ପୁଂ. ବି. ସହସଙ୍ଗାତ
ସର(ଓ)ଆ—ଗ୍ରା.ବି. କୌଣସି ଶାଶ ଓ
ତିର୍ହିସଙ୍ଗ ତିର୍ହିସୁଚ୍ଚ, ବିଂ. ଏୟ ପରମିତ ।

ସର(ଓ)ଆର—ଯା. ବି. (ସ-ଅଶ୍ଵକାର)
ସେ ଯାନାଦିରେ ଚଢ଼େ, ଆବେଶ ।

ସରକ୍(ଖ,କି,ଶି)-ଗ୍ରା.ବିଂ. (ଫ-ଶୋଣୀନ)
ସେ କୌଣସି ବିଶେଷବ୍ୟ ବା ପୋଷକ
ପ୍ରତି ସରଦା ବିଶେଷ ଆଗହାନ୍ତିତ,
ବିଲାସପୂର୍ଣ୍ଣ, ବିଲାସପ୍ରିୟ, ରସକ୍ଷ, ରସିକ,
ସୁଖେତ୍ର, (ଗ୍ରା.ବି-ଫ-ଶୋଣୀନ)କୌଣସି
ବିଶେଷ ବନ୍ଧୁ ପ୍ରତି ଆଗହ ବା ଆଦର,
ମରଳ ବା ଅସ୍ତ୍ରୟ, ସୁଖେତ୍ର, ବିଲାସ,
ବିଲାସୀ ବଣ୍ଟି ।

ସରକି(ଶି)ନ(ନି)—ଯା. ବି. କୌଣସି
ବିଷୟପ୍ରତି ଅଭିଲାଷୀ, ରସିକତାବିଶିଷ୍ଟ,
ବିଲାସୀ, (ବି) ରସିକ ବଣ୍ଟି, ସରକ୍
ଦେଖ ।

ସରକି(ଶି)ନଆ—ଗା. ବି. ସରକ୍ ଦେଖ
ସରକ୍ଷୀ—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ-ଶୋଣୀନ) ଶୋଣୀ
ଦେଖ ।

ସରକ୍ଷିଆ—ଗ୍ରା. ବି. ସପନ୍ତୀସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
ସପନ୍ତୀର ଉଦ୍‌ଦରକାତ (ସନ୍ତାନ) ।

ସରକ୍ଷିଆଂପର—ଗା. ବି. ଯେଉଁ ପର-
ବାରରେ କର୍ମକର ଏକାଧିକ ପହାଁ-
ଥାନ୍ତି ।

ସରକ୍ଷିଆଂମୁଖ—ଗା. ପୁଂ. ବି. ସପନ୍ତୀ
ପୁନି, ସାବତସୁଥ ।

ସରବୁଗୀ—ଶ୍ରୀ. ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ସପହୀ)
ସମାନପତ୍ରକା ସ୍ତ୍ରୀ ।

ସରଦା—ଯା. ବି. କଣାରିକା ବେପାର,
କାରବାର, ପଣ୍ଡତ୍ରବ୍ୟର ଫୟୁଚରପ୍ତ,
(ଲ.ଅର୍ଥ) ଫ୍ରିସାରର କାର୍ଯ୍ୟ, ପଣ୍ଡତ୍ରବ୍ୟ,
ଦୋକାନା ବା ଦେପାର୍ଟମେଣ୍ଟାରୁ କିଣାଯିବା
ପଣ୍ଡ ଦ୍ରବ୍ୟ, ପଣ୍ଡତ୍ରବ୍ୟର ଫୟୁଚରପ୍ତ
ଦ୍ରବ୍ୟର ଫୟୁଚରପ୍ତ କୁଳ ।

ସରଦାଗର—ଯା. ବି. ବଢ଼ବଣିକ, ବେପାର ।

ସରଦାଗର—ଯା. ବି. କଣିକାର୍ତ୍ତିନାନୀଜ୍ୟ,
ବ୍ୟବସାୟ, କାରବାର, (ବି) ସରଦା-
ଗର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, କଣିକା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ସରଦାଗରିଥା—ଯା. ବି. ସରଦାଗର
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ସରଦାପଠିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦେଖା ଓ ବିଦେ-
ଖାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପଣ୍ଡତ୍ରବ୍ୟର
ସରବ୍ରତ୍ରିବା ।

ସରଦାପତର(ପଦ, ପାଦ)-ଶ୍ରୀ. ବି. ଦୋକା-
ନରୁ କଣାଯିବା ନାନାପ୍ରକାରର ପଣ୍ଡ-
ଦ୍ରବ୍ୟ, ପଣ୍ଡତ୍ରବ୍ୟର ଫୟୁଚର
ପଣ୍ଡତ୍ରବ୍ୟର ଫୟୁଚର । [ଦେଖ ।

ସରଧ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପଦ୍ୟ, ସଂ-ସୌଧ) ସୌଧ
ସରନାର୍ଥୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପଦ୍ୟ, ସଂ-ସୌଧନାର୍ଥୀ)
ସୁନ୍ଦରତା, ଶୋଭା ।

ସରଧ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସପ ଦେଖ ।

ସରପତରେ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସମସ୍ତିଶା ।

ସରବଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପଦ୍ୟ, ସଂ-ସୌଧବଳ)
ସୌଧବଳ ଦେଖ ।

ସରଭାଗୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ସୌଧଭାଗୀ-
ବଳ) ସୌଧଭାଗୀବଳ, ପତଙ୍କ ମେହ-
ପ୍ରାପ୍ତା ।

ସରଭାଗ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପଦ୍ୟ, ସଂ-ସୌଧଭାଗ୍ୟ)
ସୌଧଭାଗ୍ୟ ଦେଖ ।

ସରଭର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପଦ୍ୟ-ସଂ-ସୌଧଭର)
ସୌଧଭର ଦେଖ ।

ସରଭ୍ରମ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ସୌଧଭ୍ରମ)
(ପଦ୍ୟ) ଶନିଗ୍ରହ ।

ସରନ୍ଦାର—ଶ୍ରୀ. ପାଠଶାଲା ଶନିବାର ।
ସର୍ବ—ଯା. ବି. ସରସତ୍ର ଦେଖ ।

ସ ଏରତା—ଯା. ବି. ଶୁଆକାତ ।

ସର୍ବେର—ଯା. ବି. ଅଶ୍ଵାରେଶ, ରାଜ-
ମନଙ୍କର କହିବ୍ରମନ ।

ସର୍ବେର—ଯା. ବି. ଯାନବିଶେଷ, ପାଲଙ୍କ
ପ୍ରଭୃତି, ସନାର, ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।

ସର୍ବେଲ—ଯା. ବି. ପ୍ରଶ୍ନ, ଜୟର, ଜିଜ୍ଞାସା,
ଅନୁରୋଧ, ପୂର୍ବପତ୍ର ।

ସ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପାଙ୍କେତକ) ସମ୍ଭୂତ, ସଙ୍କଳ,
ବିଶେଷପଦ, ସବ୍ରତିଜଳନ, (ଅ) ଶୋଭ-
ନାଥ, ସମାଧ, ସଙ୍ଗତାର୍ଥ, ପ୍ରକୃଷ୍ଟାର୍ଥ,
ପ୍ରକର୍ଷ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ନୈରନ୍ଦ୍ରୟ, ଅଭିର୍ଦ୍ଦନ
ଅର୍ଥ ବିଜ୍ଞାପକ ଉପର୍ଗବିଶେଷ ।

ସଂକଟ+ବି. (ସମ୍ଭୂତ+କଟ+କ.ଅ) ନିରଭ
ଜନତାୟକ, ଅଭେଦ୍ୟ, ଅନୁଭୀର୍ଯ୍ୟ,
ଅନୁଭିତମ୍ୟ, ଅପ୍ରଶନ୍ତ, ସଂକାର୍ତ୍ତ, ସରୁ,
କଷ୍ଟମୟ, ବିପକ୍ଷନକ ।

ସକଟ—ବି. ବିପଦ, ଆପଦ, ଆସନ୍ତ
ବିପଦ, ଭିତ୍ତ, ଜନତା, ଦୁଃଖ, କ୍ଲେଶ,
କଷମ ଅବୟା, ଅଭେଦ, ଅନେକ, (ଶ୍ରୀ. ବି)
ନିରସ+କଟ, (ବି—ସମ୍ଭୂତ+କଟ+କ.
ଅ) ନିରଭ ଜନତାୟକ, ଅଭେଦ୍ୟ,
ଅନୁଭୀର୍ଯ୍ୟ, ସଂକାର୍ତ୍ତ, କଷ୍ଟମୟ, ବିପ-
କ୍ଷନକ, (ଶ୍ରୀ) ସଂକଟ ।

ସକଟକାଳ—ବି. (କ.ଧା) ବିପକ୍ଷାଳ,
ଅଭେଦ୍ୟା ବେଳ ।

ସକଟତାରଣ—ବି. (୩ତ୍ରତ୍ର) ବିପଦରୁ
ଉଭାର କରିବା, (ସୁ. ବି) ସଂକଟରୁ
ଉଭାରକରିବା, (ଶ୍ରୀ) ସଂକଟତାରଣ ।

ସକଟପୂର୍ଣ୍ଣ—ବି. (୩ତ୍ରତ୍ର) ବିପଦପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ସଂକଟସଂକୁଳ—ବି. (୩ତ୍ରତ୍ର) ଯେଉଁ
ହ୍ରାନ୍ତ ବା ଅବସ୍ଥାରେ ମନୁଷ୍ୟକୁ
ବା ପ୍ରାଣୀକୁ ରୁଚିରାବେ ବିପଦ ଯେଉଁ
ଆଏ ।

ସଂକଟପୁଲ—ବି. (କ.ଧା) ବିପକ୍ଷାଳ୍
ପୁଲ, ବିପଦପୁର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟ, (ଭୁଗୋଳ
ପରିଭରଣ) ଯୋଜକ, ଭୁକନ୍ଦର ।

ସଂକଟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସମ୍ଭୂତ+କଟ+କ.ଅ)
ସମ୍ଭୂତରୁପେ କଷମ, ଆକଷମ, (ମି.ଅନ)
କୃଷିକମ୍ପ, (କ.ଅନ) ବଳରାମ, ଶିବ,
ବିଷ୍ଣୁରୁ କଳାବିଶେଷ ।

ସୋଗିମଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମା, କାଣୀରେ
ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପୂଜିତ ଦେଶପ୍ରତିମା ।

ସଂକଟାଙ୍ଗୀ—ବି. (୩ତ୍ରତ୍ର) ସଂକଟାପଦ
ଦେଖ ।

ସଂକଟାଷ୍ଟ—ବି. (ସମ୍ଭୂତ+କଟାଷ୍ଟ) ପାତ୍ର-
କଟାଷ୍ଟ, ଅର୍କୁଳ ବୃକ୍ଷ, (ବି) କଟାଷ୍ଟ
ସହିତ, କଟାଷ୍ଟମୁକ୍ତ (ଦୃଷ୍ଟି) ।

ସଂକଟାପଦ—ବି. (୩ତ୍ରତ୍ର) ବିପଦତ୍ତକୁଳ

(ଅନ୍ତରୁ ବା ସ୍ଥାନ), ବିପଦ ।

ସଂକଥନ—ବି. (ସମ୍ଭୂତ+କଥ୍+କ.ଅନ)

କଥୋପକଥନ, ବାକ୍ୟାଳାପା ।

ସଂକର—ବି. (ସମ୍ଭୂତ+କୃ+ଶ.ଅ) ଏକାଧିକ

ବିଷ୍ଣୁର ମିଶନ, ବିରୁଦ୍ଧ ପରାର୍ଥମାନଙ୍କର
ମିଶନ, ବିଷ୍ଣୁପଦକର ଜାତ ବା ବ୍ୟକ୍ତି,
(ସମ୍ଭୂତ+କୃ+ମି.ଅ) ଆବର୍ଜନା,
ସମ୍ବାରନ୍ତିପ୍ରତିପଦାର୍ଥନାମାଳ,
ଅର୍ଥାଳଙ୍କାରବିଶେଷ ।

ସଂକର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକପକାର ବଣୁଆ
କବଳୀ, (ଗାଲ) ବିଷ୍ଣୁପଦକର ।

ସଂକରନ୍ତୁତ୍ୱ—ବି. କାବ୍ୟାଳକାରବିଶେଷ

ସଂକରନ୍ତ୍ରି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପଦ୍ୟ) ସଂକରନ୍ତ୍ରି
ଦେଖ ।

ସଂକର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଂକର+ର) ନବ-
ଦୂଷିତା କନ୍ୟା, ଯେଉଁ କନ୍ୟା ଅଳ୍ପ-
ଦିନହେଲୁ ଭ୍ରମା ହୋଇଥାଏ ।

ସଂକାଳକରଣ—(ସଂକର+କୃ+ଶ.ଅନ)
ନାନାବିଧ ପାପାତ୍ମଗତ ପାପ-
ବିଶେଷ, ଗ୍ରାମ୍ୟ ଓ ଆରଣ୍ୟ ପଶୁମାନ-
ଙ୍କର ବଧ, ବହୁପଦାର୍ଥ ଏକପଦ ମିଶନ,
ଦୂର ବିଦ୍ୟନ ଜାଗିମୟ ପଶୁବା ବୃକ୍ଷାଦିକୁ
ଯୋଡ଼କରଇ ଦୂରଜାତର ଗୁଣବିଶ୍ଵ
ଜାବ ବା ବୃକ୍ଷାଦି ରୂପାଦନ କରିବା
କ୍ଷେତ୍ର, ଜାତ ଭ୍ରମକରଣ ।

ସଂକଷ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସମ୍ଭୂତ+କୃଷ୍ଣ+ଅ)
ସମ୍ଭୂତରୁପେ କଷମ, ଆକଷମ ।

ସଂକଷ—ବି. (ସମ୍ଭୂତ+କୃଷ୍ଣ+କ.ଅନ)
ସମ୍ଭୂତରୁପେ କଷମ, ଆକଷମ, (ମି.ଅନ)
କୃଷିକମ୍ପ, (କ.ଅନ) ବଳରାମ, ଶିବ,
ବିଷ୍ଣୁରୁ କଳାବିଶେଷ ।

ସଂକଳ-ବ. (ସମ୍ + କଳ + ଅ) ସଂକଳନ, ଯୋଗ, ଏକତ୍ରିକରଣ, ସଞ୍ଚୟତା, ମିଳନ, ଅନ୍ତର ମିଶାଣ, ଠିକ ।

ସଂକଳନ(ନା) — ବ. (ସମ୍ + କଳ + ଅନ + ଅ) ସଂକଳ ଦେଖ । [ଦେଖ]

ସଂକଳପ — ଶା. ବ. (ପଦ୍ୟ) ସଂକଳ

ସଂକଳନ୍ତିକା — ବ. ଓ ବ. ପୁ. (ସମ୍ + କଳ + କ.ତି) ସଂକଳନକାଣ୍ଡ, ସଂକଳନ୍ତିକାର୍ଯ୍ୟ, (ସୀ) ସଂକଳନ୍ତିକୀ ।

ସଂକଳନ୍ତିକ — ବି. (ସମ୍ + କଳ + ମୀ.ତି) ସଂକୃତାତ, ଏକତ୍ର ଯୋଗ କରିଯାଇ ଥିଲା ପଣିମାନ ।

ସଂକଳନ୍ତିକ — ବି. (ସମ୍ + କୃଷ୍ଣ + ଶ.ଅ) ବାହ୍ୟ, ମନୋରଥ, ମନୋବାହ୍ୟା, ଉତ୍ତା, ଅଭିପ୍ରାୟ, ମନରେ କରିଯାଇଥିବା ପ୍ରତିଜ୍ଞା, ଧର୍ମ କର୍ମ ଓ କ୍ରୁତାଦି କରିବା ପୁଣ୍ୟ ମନରେ ଯେଉଁ ପଳ କାଞ୍ଚା କରିଯାଏ ଭ୍ରତ ଓ ପୂଜାଦି କରିବା କର୍ତ୍ତା ସଂକଳନ୍ତିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟାବଳିତ ଯେଉଁ ମନ୍ଦାଦି ବା ବଚନ ଉଚାରଣ କରନ୍ତି ।

ସଂକଳନ୍ତିକ — ବି. ସଂକଳନ୍ତିକିଷ୍ଟ ।

ସଂକଳନ୍ତିକ — ବି. (ସଂକଳନ୍ତିକ + କନ୍ତ + କ.ଅ) କଞ୍ଚାରୁ ଉପରୁ, ପଥମେ ସଂକଳନ୍ତିକ ଉଚାରଣ କରି କରିଯିବା କାର୍ଯ୍ୟ ।

ସଂକଳନ୍ତିକନ୍ତା — ବ. (କ.ଶ.) ମନସିଜ, କନ୍ଦର୍ପ, କାମ ।

ସଂକଳନ୍ତିକ — କ୍ଲୀ. ବ. (ସଂକଳନ୍ତିକ + ଅନ) ସଂକଳନ୍ତିକ, ଅଭିକାଷ, କଞ୍ଚା ।

ସଂକଳନ୍ତିକା — ସୀ.ବ. (ସଂକଳନ୍ତିକ + ଆ) କଞ୍ଚା, ଅଭିକାଷ ।

ସଂକଳନ୍ତିକନାମୟ — ବି. ସଂକଳନ୍ତିକନାମୟ, ଅଣିମାଦି ହିତି ।

ସଂକଳନ୍ତିକନ୍ତା — ବି. (ସଂକଳନ୍ତିକ + ଅନ୍ତା) ସଂକଳନ୍ତିକନ୍ତା, ସଂକଳନ୍ତିଯୋଗ୍ୟ ।

ସଂକଳନ୍ତିକାର୍ଯ୍ୟ — ବି. (ସଂକଳନ୍ତିକ + ଅନ୍ତାର୍ଯ୍ୟ) ସଂକଳନ୍ତିକାର୍ଯ୍ୟ, ସଂକଳନ୍ତିକାର୍ଯ୍ୟର ।

ସଂକଳନ୍ତିକନବଚନ(ବାକ୍ୟ) — ବ. ଧର୍ମକାର୍ଯ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବୋଲିଯିବା ମନସିକ ଅଭିକାଷ ପୁରୁଷ ସଂସ୍କୃତ ବାକ୍ୟ ।

ସଂକଳନ୍ତିକନିକଳ-ବ. ଅଭିକାଷ ଓ ଉନ୍ଦେହ ସଂକଳନ୍ତିକବ — ପୁ. ବ. କାମଦେବ, (ବି) ।

ଅଭିକାଷ ସମୂତମାତ୍ର । [ମନ୍ଦନ]

ସଂକଳନ୍ତିଯୋଗ୍ୟ — ବ. (ବ.ଶ.) କାମଦେବ ସଂକଳନ୍ତିଯୋଗ୍ୟ — ବି. (କ.ଧା) ମନୋରଥ କାଯିକା, ମନସ ନାଯିକା ।

ସଂକଳନ୍ତିବାନ୍ — ପୁ. ବି. (ସଂକଳନ୍ତି + ବାନ୍) ସଂକଳନ୍ତିବାନ୍ ।

ସଂକଳନ୍ତିଦିକ — ବି. (ଶତତ) ଯାହା ମାନ୍ୟ ଏକ ଅଭିକାଷ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା, ଯେ ମାନସିକ ବଳଦ୍ୱାରା ଅଭିମାନ୍ୟ ଶକ୍ତି ଲାଭକରିଥାନ୍ତି, (ସୀ) ।

ସଂକଳନ୍ତିଦିକା ।

ସଂକଳନ୍ତିଦିକି — ବ. (ଶତତ) ମନୋରଥ ଦିକ୍, ଅଭିକାଷର ପରଶ ।

ସଂକଳନ୍ତିତ — ବି. (ସମ୍ + କୃଷ୍ଣ + ମୀ.ତି) ଅଭିକାଷର, କାମିତ, କର୍ତ୍ତିବ୍ୟ ରୁପେ ପ୍ରିୟାତି, ଯାହା (ବ୍ରତାଦି) ସଂକଳନ୍ତିତ ବାକ୍ୟରେ ଆରକ୍ଷ ହୋଇଥିଲା, ତିନ୍ତିତ, ଖ୍ୟାତ ।

ସଂକଳନ୍ତିତବ୍ୟ — ବି. (ସଂକଳନ୍ତିତ + ବ୍ୟ) ସଂକଳନ୍ତିତବ୍ୟ, ସଂକଳନ୍ତିର ଉପରୁ ।

ସଂକଳନ୍ତିତାର୍ଥ — ବ. (କ.ଧା) ସଂକଳନ୍ତିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ଅଭିକାଷର ବିଷୟ ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵ — ବି. (ସମ୍ + କଣ୍ଟ + କ.ରିକ) ଅଭିର, ଚଞ୍ଚଳ, ସଂକଳନ୍ତିତ, ଅପବାଦ-କାରକ, ଦୁର୍ଗଳ, ଦୁର୍ଲକ୍ଷ, ଫଳ, ଅନିତ୍ୟ, (ସୀ) ସଂକଳନ୍ତିତା ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷରିତ୍ୟାଦ୍ୟାଦି, ଅଭିର ଚଢ଼ିବନ୍ତ ଶକ୍ତି ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷର — ସୀ.ବ. (ସଂକଳନ୍ତିତ + ଶକ୍ତି) ନବଦୂତିତା କଣ୍ଠ୍ୟ ।

ସଂକଳନ୍ତିତନାନ୍ତି — ବ. (କ.ଧା) ସଂକଳନ୍ତିତ ଶକ୍ତି, ଶୁଦ୍ଧିଦେହ, (ପୁ. ବି. ବ.ଶ.) ଶୁଦ୍ଧି ଦେହବିଶ୍ୟ, ସଂକଳନ୍ତିତକାମ୍ୟ, (ସୀ) ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷର ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷର — ବ. (କ.ଧା) ଅନୁଦାର ମତ, ଅପ୍ରଣତ୍ର ନିୟମ, ଯେଉଁ ମତ ଅଳ୍ପ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆବଦି; ଯାବନନୀନ ନୁହେ ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷର — ବ. (କ.ଧା) ସର୍ବ ବାଟ ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷର — ବ. (କ.ଧା) ଅନୁଦାର ମତ ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷର — ବ. (କ.ଧା) ଅନୁଦାର ମନ ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷର — ପୁ. ସୀ. ବି. (ବ.ଶ.) ଅପ୍ରଣତ୍ର, ଶୁଦ୍ଧି, ସାମାବଦକ, ସର୍ବ ପ୍ରେସ୍, ମକୁଂଚିତ, ଉଦାରତାମ୍ବାଦ, ଅନୁଦାର, ନିବିଡ଼, ଯନ, ଜନତାମୁକ୍ତ, ସମକାର୍ଯ୍ୟ, ପରିବ୍ୟାୟ, ବିଷୟ, ନାନାବମ୍ବାଲିତ, ଅପରିଷତ, ନାନାଜାତିର ମିଶନରେ ଲାଭ, ପରମାର୍ଥ ବିଜାତାମ୍ବୟ (ବନ୍ଦୁବୟ), ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷର, (ବି) ବର୍ଣ୍ଣସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷର, (ସଂଗୀତ) ମିଶରଗ, ସଂକଟ, (ସୀ)

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷର ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷର — ବ. (କ.ଧା) ସଙ୍କୁତିତ କଣ୍ଠ, (ପୁ. ବି. ବ.ଶ.) ସଙ୍କୁତିତ କଣ୍ଠବିଶ୍ୟ, (ସୀ) ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷର ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷର — ପୁ. ବି. (କ.ଶ.) ଯାହାର ବେକ ସର୍ବ, ସର୍ବବେକା, (ସୀ) ଗ୍ରାବା ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷର — ବ. (କ.ଧା) ପରୁବେକ ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷର — ବ. (କ.ଧା) ମଚ୍ଛୁଦିଷ୍ୟ,

ନାମେନ, (ବି) ସଂକଳନ୍ତିତମାନାମ ଦେଖ ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷରତା — ପୁ. ଓ ସୀ. ବି. (ବ.ଶ.) ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷରତା ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷରତା — ବ. (କ.ଧା) ଅପ୍ରଣତା, (ମନର) ଅନୁଦାରତା, ସାଂକୟ୍ୟ, ଭିଡ଼, ଜନତା ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷରଦେହ — ବ. (କ.ଧା) ସଂକୁତିତ ଶକ୍ତିର, ଶୁଦ୍ଧିଦେହ, (ପୁ. ବି. ବ.ଶ.) ଶୁଦ୍ଧି ଦେହବିଶ୍ୟ, ସଂକୁତିତକାମ୍ୟ, (ସୀ) ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷରଦେହ ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷରନ୍ତି — ବ. (କ.ଧା) ନିୟମ, ଯେଉଁ ମତ ଅଳ୍ପ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆବଦି; ଯାବନନୀନ ନୁହେ ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷରପଥ — ବ. (କ.ଧା) ସର୍ବ ବାଟ ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷରମତ — ବ. (କ.ଧା) ଅନୁଦାର ମତ ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷରମନ — ବ. (କ.ଧା) ଅନୁଦାର ମନ ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷରମାନ — ପୁ. ସୀ. ବି. (ବ.ଶ.) ନାମମାନ, ନ୍ୟାର୍ଥପର ।

ସଂକଳନ୍ତିତସ୍ଵାକ୍ଷର — ବ. (କ.ଧା) ସର୍ବ ମୁହଁ, ସଂକୁତିତ ମୁହଁ, (ବି. ବ.ଶ.) ସର୍ବମୁହଁ,

ଅପଣପୁ ଦ୍ୱାରାବିଶ୍ଵ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମୁଖ ।
ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀଯୋଦ୍ୟ—ବ. (କ.ଧା) ମଚଳାତ,
(ବିଂ-ବ.ଶ୍ରୀ) ମଚଳାତ, ମଚଳାତୀପୁ ।
ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀଦୁଦୟ—ବ.ବି. (କ.ଧା-ବ.ଶ୍ରୀ)
ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀତର ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଦୃଦ୍ଧଦୟ ।
ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀମ୍ବା—ବ.ବି. (କ.ଧା-ବ.ଶ୍ରୀ) ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀ
ଚିତ୍ର ଦେଖ ।

ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀୟଚନ—ବ. (କ.ଧା) କୁନ୍ତୁ ହୀନ,
(ବିଂ-ବ.ଶ୍ରୀ) ଅପଣପୁ ଆକାରବିଶ୍ଵ.
ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀଚିତ୍ର, ଅପଣପୁ ।
ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀଦୟ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସଂକୁଚିତ
ଅବସ୍ଥାୟୁକ୍ତ, ସନ୍ଦରଶାପାତ୍ର, ସାନାବସ୍ତା
ସ୍ଵର୍ଗ ।

ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀବହୁ—ବ. (କ.ଧା) ସଂକୁଚିତ
ଅବସ୍ଥା, ଅପରିସର ଅବସ୍ଥା ।

ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀୟମାନ-ବି. ଦିନମ ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀ ହେଉ-
ଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାନା ।

ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀକରଣ—ବ. ସଂକଞ୍ଚିକରଣ, ଗ୍ରାମ୍ୟ
ଓ ଆରଣ୍ୟ ପର୍ଯୁ ବଧନନ୍ତି ପାପ, ପ୍ରସା-
ରତ ବହୁର ଆକୁଞ୍ଜନ ।

ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀନ(ନା)—ବ. (ସମ୍ଭାବନ୍ତୁ+ଶ୍ରୀ-
ଅନ୍ତାଥା) ଦେବତାଦିଙ୍କ ନାମୋ-
ଜାରଣପୂର୍ବକ ପ୍ରତିଜାନ, ସମ୍ଭାବନ୍ତୁ
ରାଜାରଣ, ରାଜାକୃଷ୍ଣ ଓ
ଶ୍ରୀ ଚେତନ୍ୟଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଶୋଲ କର-
ତାଳ ଓ ନୃତ୍ୟାଦି ସହିତ ଗୀତରାନ ।

ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀନମଣ୍ଡଳ(ନି)—ଗ୍ରା. ବି. ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀନ-
କାଷ ଦଳ ।

ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀନିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀନକାଷ
ଦଳର ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀତ—ବି. (ସମ୍ଭାବନ୍ତୁ+ଶ୍ରୀ-ଅନ୍ତାଥା)
ସମ୍ଭାବନ୍ତୁ କା ଉଚି ସ୍ଵରରେ ଉଚିତି,
ସଂପୁତ୍ର, ପ୍ରଶାସିତ, ବନ୍ତିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) କାନ୍ତିତ ।

ସଙ୍ଗାଳ—ବୁ. ଦ୍ଵା. ରତ୍ନିବିଶେଷ ।

ସଙ୍ଗାଳ—କ୍ଲୀ. ବି. ସମ୍ଭାବନ୍ତୁ ଆକୁଞ୍ଜନ,
(ବୁ.ବି) ବାଲପ୍ରଦବିଶେଷ ।

ସଙ୍ଗାଳ—ବି. (ସମ୍ଭାବନ୍ତୁ+ଶ୍ରୀ-ଅନ୍ତାଥା)

ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀ, ମୁଦ୍ରିତ, ନିମାଳିତ, ଗୁଡ଼ିଆ
ହୋଇଥିବା, ଅପ୍ରସାରତ, କୁଣ୍ଡ ତ.
ସଂକୋଚପାତ୍ର, ସଂକ୍ଷିପ୍ତ, କୁଞ୍ଚିତୁର୍ବୁନ୍ଦ
ହୋଇଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂକୁଚିତ ହେବା,
ଲଜ୍ଜାରେ ଜାତ ହେବା ।

ସଂକୁଚିତ—କ୍ଲୀ. ବି. (ସମ୍ଭାବନ୍ତୁ+ଶ୍ରୀ-ଅନ୍ତାଥା)

ସଂକୁଚିତ—ବି. (ସମ୍ଭାବନ୍ତୁ+ଶ୍ରୀ-ଅନ୍ତାଥା)
ବ୍ୟାପ୍ତ, ସମାଜାନ୍ତ୍ରୀ, ପୂର୍ଣ୍ଣ, ବହୁଳ, ଯକ୍ଷ,
ଏକଶବ୍ଦିବିଦ୍ୟମାନ, ମେଣ୍ଟିତ, ଗୋଲମାଳ-
ପୂର୍ଣ୍ଣ, ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀ, ବହୁଲେବ ସମାଜାନ୍ତ୍ରୀ,
(କି) ଦୃଦ୍ଧଦୟ, ଜନତା, ପରହରର
ବ୍ୟାକ ବାକ୍ୟମାଲାପ, କଳି, ଗୋଲମାଳ,
ଉଡ଼ି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂକୁଳା ।

ସଂକୁଳନ—ବି. ସଙ୍କୁଳନ ଦେଖ ।

ସଂକୁଳଯତ୍ର—ବି. ଗୋଲମାଳିଆ ବା
ଅନ୍ତିମିତ ଯୁକ୍ତ ।

ସଂକୁଳିତ—ବି. (ସମ୍ଭାବନ୍ତୁ+ଶ୍ରୀ-ଅନ୍ତାଥା)
ଏକପାଇୟିତ, ସଂଗୁହୃତ, ସଙ୍ଗାନ୍ତ୍ରୀ, ବ୍ୟାପ୍ତ

ସଂକୁମିତ—ବି. (ସମ୍ଭାବନ୍ତୁ+ଶ୍ରୀ-ଅନ୍ତାଥା)
ସମ୍ଭାବନ୍ତୁ ପ୍ରକ୍ଷୁପିତ,
ବିକଲିତ ।

ସଂକୁତ—ବି. ସମ୍ଭାବନ୍ତୁ ପ୍ରଦେଶ ବା ଯଥାଶ୍ଵର
ନିଷ୍ଠନ ।

ସଂକୁତ୍ତି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଇଛା, ବାସନା ।

ସଂକେତ—ବି. (ସମ୍ଭାବନ୍ତୁ+ଶ୍ରୀ-ଅନ୍ତାଥା)

ସଂକେତରେ ଅଭିପ୍ରୟ ପ୍ରକାଶ କରି-
ବାର ଚେଷ୍ଟା, ଇଥାର, ଇଜିତ, ନେତ୍ର,
ବକ୍ଷ ହସ୍ତାଦି ଦ୍ୱାରା ମନୋଭବଦ୍ୟଞ୍ଚକ
ଚେଷ୍ଟାବିଶେଷ, (ଶ.ଅ) କୌଣସି ବସ୍ତୁ
ବା ବିଷୟକୀଯାପକ ଚିତ୍ର, ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ-
ବୋଧକ ଶକ୍ତି, ଠାର; (ଅଧ୍ୟ-ଅ) ନାୟକ

ବା ନାୟିକାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମିଳନ ହୀନ,
ବୋଧ, ସକଳ, ଅନୁମାନ, ପୂର୍ବ,
ବ୍ୟାକରଣାଦିର ସୂନ୍ଦର, ଗୁପ୍ତପ୍ରାନ୍ତ, ନିର୍ମଳ,

ରୁକ୍ତି, ଶୈଳୀ, ସମୟ, ଆକାର ।

ସଂକେତକ—ବି. (ସମ୍ଭାବନ୍ତୁ+ଶ୍ରୀ-ଅନ୍ତାଥା)

ସଂକେତ ପଦାର୍ଥର ଶୀଘ୍ରବ୍ରତ ବା ବସ୍ତୁର
ଅଳ୍ପଭାବ, ସଂକ୍ଷେପ, କୁଣ୍ଡ, ଜଢ଼ିଭାବ,
ଲଜ୍ଜାନିଲତା, ଲଜ୍ଜା, ବହୁ ବାକ୍ୟମୁକ୍ତ
ପଦକୁ ଅଳ୍ପ ପଦରେ ପ୍ରକାଶ କରିବା,

କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂକେତକାରୀ ।

ସଂକେତଦେବା—ଶ୍ରୀ. ଫି. ପ୍ରେରକକୁ
ଚିହ୍ନିବାର କୌଣସି ଚନ୍ଦ ଦୂରଦ୍ୱାରା
ଅନ୍ୟବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇବା,
ନାୟକନାୟିକାଙ୍କ ସଙ୍କେତ ପ୍ରଳ ନିର୍ମି-
ପଣ କରିବା ।

ସଂକେତଙ୍କ—ପୁ. ବି. ସେ ସଂକେତ
ବା ଠାର ଜାଣେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂକେତଙ୍କ ।

ସଂକେତଙ୍କପକ—ବି. (ସଂକେତ+ଙ୍କପି
+କିଂଅକ) ସାଙ୍କେତିକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂକେତ-
ଙ୍କପିକା । [ପୁରୁକ ଧୂନ ।

ସଂକେତଧୂନ—ବ. (କ.ଧା) ସଂକେତ-
ସଂକେତନିକେତନ—କ୍ଲୀ. ବି. ସଂକେତ-
ହୀନ, ପ୍ରିୟସଙ୍ଗମାର୍ଥ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପୁରୁନ ।

ସଂକେତମୁନୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସଂକେତମ୍ବାନ,
ପ୍ରିୟସଙ୍ଗମାର୍ଥ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପୁରୁନ ।

ସଂକେତତୁତ୍ପରଦେଶ—ପୁ. ବି. ବୈଜ୍ଞାନିକ-
ମାନଙ୍କର ସମାଧିବିଶେଷ ।

ସଂକେତବାକ୍ୟ—ବ. (କ.ଧା) ଠାରକାଥା,
ସାଙ୍କେତିକ ବାକ୍ୟ ।

ସଂକେତପୁନ ପୁ. ବି. ଶେଷାକ୍ୟମାର୍ଥ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ
ପୁନବିଶେଷ ।

ସଂକେତପୁଲ(ହୀନ)—ବ. ଯେଉଁହୀନରେ
ଦୂର ବା ଡିଗ୍ରୀଧିକ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁପ୍ତ-
ଭାବରେ ମିଳିତ ହେବାପାଇଁ ପୁନ୍ତରୁ
ପୁନବ କରିଯାଇ ଥାଏ ।

ସଂକେତାଗ୍ନି—ବ. (କ.ଧା) କୌଣସି
ପୁଲର ବା ବିଷୟର ଅନ୍ତରିକ୍ଷମାନ
କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରକାଳିତ ଅଗ୍ନି ।

ସଂକେତାଲୋକ—ବ. (କ.ଧା) ସଂକେତ
ଜୀପକ ଆଲୋକ ।

ସଂକେତତ—ବି. (ସଂକେତ+ରତ)
କୃତସଂକେତ, ସଂକେତ ଦ୍ୱାରା
ପ୍ରକାଶିତ, ଅଭିଧା ଗନ୍ଧିତାର ଦୋଧିତ ।

ସଂକୋତ—ବ. (ସମ୍ଭାବନ୍ତୁ+ଶ୍ରୀ-ଅନ୍ତାଥା)

ବସ୍ତୁତ ପଦାର୍ଥର ଶୀଘ୍ରବ୍ରତ ବା ବସ୍ତୁର
ଅଳ୍ପଭାବ, ସଂକ୍ଷେପ, କୁଣ୍ଡ, ଜଢ଼ିଭାବ,
ଲଜ୍ଜାନିଲତା, ଲଜ୍ଜା, ବହୁ ବାକ୍ୟମୁକ୍ତ
ପଦକୁ ଅଳ୍ପ ପଦରେ ପ୍ରକାଶ କରିବା,

ଧୂପ, ପ୍ରଳୟ ।
ସଂକ୍ଷିରତ—ବ. ସଙ୍ଗମ, ନଦୀଦିଵର ସମ୍ମିଳନ
 ସ୍ଥାନ, ସାମରେତ ।
ସଂକ୍ଷିପ୍ତ—ବିଂ. (ସମ୍ପଦିତିପଦ୍ଧତି + ମୁଣ୍ଡିତ) ଲାଭ-
 ପ୍ରତିଃ ବିହିତ୍ତ, ନିରିପ୍ତ, ସଂକୁଚିତ,
 ଅଳ୍ପକୁଚିତ, ସଂଚିତ, ସଂକଳିତ, ଏକମୀ-
 କୁଚିତ, ପରିତ୍ୟକ୍ତ, ବୃତ୍ତଚ, ଅନ୍ତକ କରା-
 ଯାଇଥିବା, ବାଧାପାଦ୍ମ, (ସ୍ମୃ) ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ।
ସଂକ୍ଷିପ୍ତକ—ବ. ସାଂକ୍ଷିପ୍ତ ।
ସଂକ୍ଷିପ୍ତହ—ବି. ସଂକ୍ଷିପ୍ତର ଭବ ବା ଧର୍ମ ।
ସଂକ୍ଷିପ୍ତଗାର—ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ପାହାର
 ସାରଣୀ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ କରାଯାଇଥିବା, (ସ୍ମୃ)
 ସଂକ୍ଷିପ୍ତାସାର, (ବି) କମାଶ୍ଵରଙ୍ଗ ସଂକ-
 ଳିତ ସଂକ୍ଷିତ ବ୍ୟାକରଣ ଗ୍ରହଣିବେଶ ।
ସଂକ୍ଷିପ୍ତା—ଶ୍ରୀ. ବ. କେୟାତିଷ ମତରେ
 ବୃଧିରହିବ ଗଢିବିଶେଷ ।
ସଂକ୍ଷିପ୍ତାତ୍ସଂକ୍ଷିପ୍ତ—ବିଂ. (ସଂକ୍ଷିପ୍ତାତ୍ +
 ସଂକ୍ଷିପ୍ତ) ଅତି ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ।
**ସଂକ୍ଷିପ୍ତାତ୍-ଶ୍ରୀ.ବ.ନାଟକବଣ୍ଣିତ ଆରତୀଟା-
 ବିଶେଷ ।**
ସଂକ୍ଷିପ୍ତିକା—ଶ୍ରୀ. ବ. ସଂକ୍ଷିପ୍ତି ।
ସଂକ୍ଷିପ୍ତମାଣ—ବିଂ. (ସମ୍ପଦିତିପଦ୍ଧତି + ମୁଣ୍ଡିତ)
 କ୍ଷେତ୍ରମାଣ, ଯାହା କ୍ଷେତ୍ର ପାଇଅଛି,
 (ସ୍ମୃ) ସଂକ୍ଷିପ୍ତମାଣ ।
ସଂକ୍ଷିପ୍ତକୁ—ବିଂ. (ସମ୍ପଦିତିପଦ୍ଧତି + କାଳ)
 ଦେଖାଇଛି, ବିଲୋଚିତ, ଆକୁଳ, (ସ୍ମୃ)
 ସଂକୁଳିତ ।
ସଂକ୍ଷେପ—ବ. (ସମ୍ପଦିତିପଦ୍ଧତି + ଶାଖା)
 ସଂକୋଚ, ଅଳ୍ପକୁଚିତ, ସଂକ୍ଷିପ୍ତ-
 ବଞ୍ଜୀଳ, ଚମ୍ପକ ।
ସଂକ୍ଷେପକ—ବିଂ. (ସମ୍ପଦିତିପଦ୍ଧତି + କାଳାନନ୍ଦ)
 ସଂକୋଚକ, (ସ୍ମୃ) ସଂକ୍ଷେପିକା, (ବି)
 ଯେ କୌଣସି ବିଷୟକୁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ କରେ ।
ସଂକ୍ଷେପକଣ—ବ. (ସମ୍ପଦିତିପଦ୍ଧତି + ଶାଖାନନ୍ଦ)
 ସଂକ୍ଷିପ୍ତକରଣ, ଚମ୍ପନକରଣବା ।
ସଂକ୍ଷେପତଃ—କି. ବିଂ. (ସଂକ୍ଷେପ + ତଃ)
 ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭବରେ ।
ସଂକ୍ଷେପା—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. (ସଂକ୍ଷିପ୍ତ + ତଃ)
 ସଂକ୍ଷେପକାଶ, ସଂକ୍ଷେପକ ।

ସଂଶୋଧିକା—ଗ୍ରା. (ପଦ୍ୟ)କି, ସଂକ୍ଷିପ୍ତ-
 କରିବା ।
 ସଂଶୋଧ—ବି. (ସମ୍ପ୍ରଦୟକୁନ୍ତାଗ୍ରାହୀ)
 ବୃଥାଳୁ, ଅଣ୍ଟିରତା, ମନଶ୍ଚାଳୁ, ଧର୍ଷଣ,
 ମନ୍ଦ୍ୟାପ, ଅତିଶୋଭ, ଗର୍ବ, ଭୟ,
 ଚକିତତା ।
 ସଂଶୋଧଣ-କ୍ଲୀ. ବି.ସଂଶୋଧନ,ଆଲୋଡ଼ନ
 ସଂଶୋଧ—ସୁ. ବି. ସଂଶୋଧକାରୀ ।
 ସଂଖ୍ୟ—ବି(ସମ୍ପ୍ରଦୟ+ଶ୍ୟାମ+ଅଧ୍ୟ.ଅ) ଯୁଦ୍ଧ
 ସଂଶ୍ୟାମ, (ବି) ସଂଖ୍ୟେୟ ।
 ସଂଖ୍ୟକ—ବି. ସଂଖ୍ୟାଯୁକ୍ତ, ଚଣ୍ଡିତ,
 ଶଣାଯାଇଥିବା, ଶଣମାୟ ।
 ସଂଖ୍ୟତ—ବି. (ସଂଖ୍ୟ + ତା)ସଂଖ୍ୟର,
 ସଂଖ୍ୟୟୁତା ।
 ସଂଖ୍ୟା—ବି. (ସମ୍ପ୍ରଦୟ+ଶ୍ୟାମ+ଆ)
 ସୁମାର, ଗଣନା, ଗଣତି, କିରୁର,
 (ଚଣ୍ଡିତ) ରାଶି, ଅଙ୍କ, ଗଣନା ଦ୍ୱାରା
 ଜଣାଯିବା ରାଶି ବା ପରିମାଣ,କୌଣସି
 ବିଷୟୁଗ ଉଦ୍ଦୟ ।
 ସଂଖ୍ୟକ-ବି.ସଂଖ୍ୟାଯୁକ୍ତ,ସଂଖ୍ୟାବିଶିଷ୍ଟ
 ସଂଖ୍ୟାକିନ୍ୟ—ବି.ସଂଖ୍ୟାର ଅଙ୍କଜ୍ଞାପକ
 ବିନ୍ଦୁ, ଶୂନ୍ୟସଂଖ୍ୟା ।
 ସଂଖ୍ୟାତ—ବି. (ସମ୍ପ୍ରଦୟ+ଶ୍ୟାମ+ତା)
 କୃତସଂଖ୍ୟ,ଚଣ୍ଡିତ,ବିରୁଦ୍ଧତ, ବିଶ୍ୟାତ
 ପ୍ରତିକ, (ସ୍ଵା) ସଂଖ୍ୟାତା ।
 ସଂଖ୍ୟାକାର—ପୁ. ବି. (ସଂଖ୍ୟା+ତ୍ରୁଟି)
 ସଂଖ୍ୟାକାରକ, ଗଣକ, ସଂଖ୍ୟାକାରୀ,
 ସଂଖ୍ୟାପ୍ରତର୍ଣ୍ଣକ ।
 ସଂଖ୍ୟାତିକ—ବି. (ସଂଖ୍ୟା+ଅତି+
 ବିମ୍ବ+ଅ) ସଂଖ୍ୟାତିକମାରୀ ।
 ସଂଖ୍ୟାନ—ବି. (ସମ୍ପ୍ରଦୟ+ଶ୍ୟାମ+ଅନ)
 ଗଣନା, ଗଣତି କରିବା,ସଂଖ୍ୟା,ଧାନ,
 ପ୍ରକାଶ । [ଲିଖନ]
 ସଂଖ୍ୟାନାମ—ବି. ବାକିଏତ୍ତାର ସଂଖ୍ୟା-
 ସଂଖ୍ୟାପଦ—ବି. ବାକିଏତ୍ତାର ସଂଖ୍ୟା ।
 ସଂଖ୍ୟାପଦ(ନା)—କ୍ଲୀ. ବି. (ସମ୍ପ୍ରଦୟ+ଶିର୍ଜ
 + ଶ୍ୟାମ+ଭାବ.ଅନ + ଆ)ସଂଖ୍ୟାନାମାର୍ଗ-
 ରଣ, ନିର୍କାରଣ, ପ୍ରିସକରଣ ।
 ସଂଖ୍ୟାବାନ—ପୁ. ବି. (ସଂଖ୍ୟା+ବାନ)

ପଣ୍ଡିତ, ପ୍ରାଞ୍ଚବ୍ୟକ୍ତି, (ପୁଂ.ବିଂ) ପ୍ରାଙ୍ଗ,
 ବିଦ୍ୟାନ୍, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଖ୍ୟବିଜ୍ଞାନ ।
 ସଂଖ୍ୟାବିଦ୍ୟା—ପୁଂ. ବି. (ସଂଖ୍ୟା+ବିଦ୍ୟା+କ.କ୍ରିପ୍ତ) ଅଙ୍କବିଦ୍ୟାରେ ପାରଶମ
 ବ୍ୟକ୍ତି, ପଣ୍ଡିତ ।
 ସଂଖ୍ୟାବିଦ୍ୟା(ବିଜ୍ଞାନ,ଶାସ୍ତ୍ର)—ବି. ଅଙ୍କ-
 ଶାସ୍ତ୍ର, ଗତିତଶାସ୍ତ୍ର ।
 ସଂଖ୍ୟାବିଧାନ—କ୍ଲୀ.ବି.ସଂଖ୍ୟାର ବିଧାନ,
 ଗଣଦାତା ନିୟମ ।
 ସଂଖ୍ୟାବୁଢ଼ିକର—ବି.ସଂଖ୍ୟାର ପୁନର-
 ବୃଦ୍ଧିକାପକ, ବହୁସଂଖ୍ୟକ ।
 ସଂଖ୍ୟାବେଶ୍ଵର—ପୁଂ. ବି. (ସଂଖ୍ୟା+
 ବିଦ୍ୟା+କ.ତ୍ରି)ସଂଖ୍ୟାବାନ୍ ଦେଖ,(ସ୍ତ୍ରୀ)
 ସଂଖ୍ୟାବେଶ୍ଵରୀ ।
 ସଂଖ୍ୟାମଙ୍ଗଳପ୍ରକଳ୍ପ—ପୁଂ.ବି. ଦୌର୍ଗଣ୍ୟ-
 ବୃଦ୍ଧି କାମନାରେ ସଂଖ୍ୟାନୁରୂପ
 ପ୍ରକଳ୍ପିତକର ହିୟାବିଶେଷ ।
 ସଂଖ୍ୟାଯୋଗ—ପୁଂ.ବି. ଗ୍ରହସମାବେଶ ।
 ସଂଖ୍ୟାଲଗନିଷ୍ଠସମ୍ମନ୍ଦରାୟ—ବି. ଦେଶରେ
 ଯେହିଁ ପାଞ୍ଚୁଦ୍ଧିକି ସଂଖ୍ୟା ଅନ୍ୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ
 ଦ୍ୱାୟମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଅପେକ୍ଷା କମ ।
 ସଂଖ୍ୟାଲଗନିଷ୍ଠ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ଲଗନିଷ୍ଠେତ୍ର,ସଂଖ୍ୟା-
 ବିଷୟକ ଲିପି ।
 ସଂଖ୍ୟାବକ—ବି.ସଂଖ୍ୟାବାଚକ ବାକ୍ୟ ।
 ସଂଖ୍ୟାବଳୀ—ଆ. ସଂଖ୍ୟାବଳୀମେ ।
 ସଂଖ୍ୟୟୟ—ବି. (ସମ୍ମ+ଶାନ୍ତି+ମୀ.ର)
 ଗଣନୟ, ଗଣ୍ୟ, ସଂଖ୍ୟାଯୋଗ୍ୟ,(ସ୍ତ୍ରୀ)
 ସଂଖ୍ୟୟ୍ୟ ।
 ସଂଚ—ବି. ସଙ୍ଗ ଦେଖ ।
 ସଂଚନ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ ଚାପରେ ଚନ୍ଦନ,
 ବିଶେଷଚୁପେସଂପ୍ଲାପନ ବା ସଂଯୋଗ-
 ସାଧନ ।
 ସଂଚଣିକା—ବି. (ସମ୍ମ+ଶାନ୍ତି+ଶର୍କର
 +ଆ)ଅନୁପମ କଥୋପକଥନ,ସମାଜ,
 ଜଗତ୍ ।
 ସଂଚତ—ବି. (ସମ୍ମ+ଗମ୍ଭୀର+କ.ତ)
 ଉପଯୁକ୍ତ, ସମୁଚ୍ଛିତ, ଭରିତ, ଯଥେଷ୍ଟ,
 ଯୌବନିକ, ସମ୍ପଦିତ, ମିଳିତ,ସଂଯୁକ୍ତ,
 ସଂବନ୍ଧ, ସାକ୍ଷାତକତ,ସଂଚତ, ଏକତ୍ରୀ-

ସଂଗୀତରଙ୍ଗାଳର—ବ. ଶାର୍କିତବଙ୍କ ବିରତିକ ହନ୍ତ ସଂଗୀତ ଗର୍ବବିଶେଷ ।

ସଂଗୀତରଙ୍ଗାଳୀ—ବ. ହରଭକ୍ତ ବିରତି ହନ୍ତସଂଗୀତ ଗର୍ବବିଶେଷ ।

ସଂଗୀତରଙ୍ଗାଳ—ବ. (୭୭ତ୍ର) ସଂଗୀତର ରାଗ ଓ ଶରୀରୀ ।

ସଂଗୀତରଙ୍ଗାଳାଳିଲା—ବ. ହରଭକ୍ତ ବିରତି ହନ୍ତ ସଂଗୀତବିଷୟକ ଗର୍ବବିଶେଷ ।

ସଂଗୀତରଙ୍ଗାଳୀକରଙ୍କ—ବ. (୭୭ତ୍ର) ସଂଗୀତର ପ୍ରବାସ, ଲହାଶପରି ଉପଯୁକ୍ତ ଧାରାବାହିକରୁଥେ ଉଠୁଥିବା ସଂଗୀତର ରଜ୍ଜୁସ ।

ସଂଗୀତଶାସ୍ତ୍ର—ବ. ସଂଗୀତବିଷୟକ ଗର୍ବ, ଯେଉଁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଗାନ, ବାଦ୍ୟ ଓ ନୃତ୍ୟର ପ୍ରକରଣମାନ ସମ୍ବନ୍ଧରୁଥେ ଆଲୋଚିତ ହୋଇଥାଏ, ନୃତ୍ୟାନ୍ତରାତ୍ମକାର୍ଯ୍ୟ ।

ସଂଗୀତରଙ୍ଗାଳ—ବ. ହରଭକ୍ତ ବିରତି ହନ୍ତସଂଗୀତ ବିଷୟକ ଗର୍ବବିଶେଷ ।

ସଂଗୀତରଙ୍ଗାଳ—ବ. (ରୂପକ); ସାରର ସଂଗେ ତୁଳନାୟ ଅପରିମୟ ସଂଗୀତ, (ଶ୍ରୀ.ବି.) ସ୍ଵରୀୟ ଦାମୋଦର ପଟ୍ଟନାୟକ ସଂକଳିତ ଉତ୍ତର ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରାଚୀନ ସଂଗୀତସଂହିତ ପୁଣ୍ଡଳ ।

ସଂଗୀତରଙ୍ଗୀୟ—ବ. (୭୭ତ୍ର) ସଂଗୀତ ଶିଳ୍ପ ।

ସଂଗୀତାନୁରାଗ—ବ. (୭୭ତ୍ର) ସଂଗୀତ ବିଷୟରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ।

ସଂଗୀତାନୁରାଗ—ପୁ. ବି. (୭୭ତ୍ର) ସଂଗୀତ ଶାସ୍ତ୍ର ସଂକଳିତ ବିଦ୍ୟା ପ୍ରତି ଶ୍ରବ୍ୟାତ୍ମକ, (ଶ୍ରୀ) ସଂଗୀତାନୁରାଗିଣୀ ।

ସଂଗୀତ—ବ. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+ଶ୍ରୀ.ବି.) ସଂଗୀତ ଦେଖ, ଆଳାପ, ନିଆପାନ, ତଥାର ଶାସ୍ତ୍ରର ଶରୀରାଳିତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ।

ସଂଗୀତପ୍ରାସାଦ—ବ. ସଂଗୀତଶାଳା ।

ସଂଗୀତଶାସ୍ତ୍ର—ବ. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+ଶ୍ରୀ.ବି.) ପ୍ରକଳ୍ପିତ, ଅନୀକୁତ, ପରିଶ୍ରିତ ।

ସଂଗୀତ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ ଶୁଣନ ।

ସଂଗ୍ରହ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+ଶ୍ରୀ.ବି.) ସଂଗ୍ରହ ଦେଖ, ସଂଗ୍ରହ କରିବା କାର୍ଯ୍ୟ ।

ଲୁକ୍କାୟିତ, ସୁରକ୍ଷିତ, (ପୁ.ବି.) ବୁଢ଼ି ବିଶେଷ, ସଂଗୋପନାଶ୍ରୀମ୍ଭୁତ ।

ସଂଗ୍ରହ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+ଶ୍ରୀ.ବି.) ସଂଗୋପନ ଦେଖ, ଲୁକ୍କାଥ ଆବଶ୍ୟକ ।

ସଂଗ୍ରହ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+ଶ୍ରୀ.ବି.) ସଂଗ୍ରହ ଦେଖ, ଉତ୍ସବରୁଥେ ଆଛାଦିତ, ସଂଗ୍ରହ, ରଣୀକୁତ, ସଂକଳିତ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+ଶ୍ରୀ.ବି.) ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ ଆହୁତିରେ ଏକାକୀଳ, ସଂକଳିତ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ଶ୍ରୀ.ବି. ଧାରଣକାରୀ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ପୁ. ବି. ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ, ରକ୍ଷାକାରୀ, (ଶ୍ରୀ) ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକିକା ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+ଶ୍ରୀ.ବି.) ସମ୍ବନ୍ଧରୁଥେ ଲୁକ୍କାଥା, ସମ୍ବନ୍ଧରୁଥେ, ଅପ୍ରକାଶ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+ଶ୍ରୀ.ବି.) ସମ୍ବନ୍ଧରୁଥେ ଲୁକ୍କାଥା, କୋପନାଥ ରେ ଗୋପନର ଉପରୁକ୍ତ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+ଶ୍ରୀ.ବି.) ସମ୍ବନ୍ଧରୁଥେ ଲୁକ୍କାଥା, କୋପନାଥ ରେ ଗୋପନର ଉପରୁକ୍ତ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ଶ୍ରୀ.ବି. ଅନ୍ତର୍ଭାବ ଭେଜନ, ସମ୍ବନ୍ଧରୁଥେ ଗ୍ରାସ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+ଶ୍ରୀ.ବି.) ବିଷୟକ ବିଶେଷ, କୋପନାଥ ରେ ଆହୁତିର ପରିବର୍ତ୍ତନ, ସଂକଳନ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+ଶ୍ରୀ.ବି.) ବିଷୟକ ବିଶେଷ, କୋପନାଥ ରେ ଆହୁତିର ପରିବର୍ତ୍ତନ, ସଂକଳନ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+ଶ୍ରୀ.ବି.) ବିଷୟକ ବିଶେଷ, କୋପନାଥ ରେ ଆହୁତିର ପରିବର୍ତ୍ତନ, ସଂକଳନ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+ଶ୍ରୀ.ବି.) ବିଷୟକ ବିଶେଷ, କୋପନାଥ ରେ ଆହୁତିର ପରିବର୍ତ୍ତନ, ସଂକଳନ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ଶ୍ରୀ.ବି. ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ କୋପନାଥ ରେ ଆହୁତିର ପରିବର୍ତ୍ତନ, ସଂକଳନ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ଶ୍ରୀ.ବି. ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ କୋପନାଥ ରେ ଆହୁତିର ପରିବର୍ତ୍ତନ, ସଂକଳନ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ଶ୍ରୀ.ବି. ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ କୋପନାଥ ରେ ଆହୁତିର ପରିବର୍ତ୍ତନ, ସଂକଳନ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ବି. (କ.ଧା) ଯେଉଁ ପୁଣ୍ୟ-କରେ ନାନାପ୍ରାଣରୁ ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ ବିଷୟ-ମାନ ଥାଏ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+ଶ୍ରୀ.ଅନ୍ଧା) ସଂଗ୍ରହ ଦେଖ, ସଂଗ୍ରହ କରିବା କାର୍ଯ୍ୟ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+ଶ୍ରୀ.ଅନ୍ଧା) ଗ୍ରହଣୀରେ, ଭୟକ୍ଷର ବା ବହୁକାଳ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ଉତ୍ସବମୟ, ଅତସାର, ସଂଗ୍ରହ ଦେଖ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ପୁ. ବି. ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ, ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ । [ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ ନିବନ୍ଧ ।]

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—କ୍ଲୀ.ବି. ସୁମଗଜ ସମ୍ବନ୍ଧର ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ବି. ଗ୍ରହର କେଉଁ କେଉଁ ଅଧ୍ୟାୟରେ କିମି ବିଷୟ ଓ କେତେ ଶ୍ଲୋକ ଅଛି; ଗ୍ରହମୂଳରେ ଯେଉଁ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଏହା ଏକଟ ସୁଚିତ୍ର ହୋଇଥାଏ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ଶ୍ରୀ.ବି. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+କ୍ଲୀ.ବି.) ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ ରକ୍ଷାକରକ, ସେ ସଂଗ୍ରହ କରେ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+କ୍ଲୀ.ବି.) ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ, (ଶ୍ରୀ) ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+ଶ୍ରୀ.ବି.) ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ ଅନ୍ତର୍ଭାବ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତୀ+ଶ୍ରୀ.ବି.) ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ ପ୍ରକଳ୍ପିତ ।

ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ—ଶ୍ରୀ.ବି. ସଂଗ୍ରହାତ୍ମକ ପ୍ରକଳ୍ପିତ ।

ସଂତର୍ପଣ—ବ. ସନ୍ତର୍ପଣ ଦେଖ ।
ସଂତାନ—ବ. ସନ୍ତାନ ଦେଖ ।
ସଂତାନକ—ବ. ସନ୍ତାନକ ଦେଖ ।
ସଂତାନିକା—ବ. ସନ୍ତାନିକା ଦେଖ ।
ସଂନ୍ତାନିତ—ପୁ. ବି. ସନ୍ତାନିତ ଦେଖ ।
ସଂତାପ—ବ. ସନ୍ତାପ ଦେଖ ।
ସଂତାପନ—ବ. ସନ୍ତାପନ ଦେଖ ।
ସଂତାପମୟ—ବି. ସନ୍ତାପମୟ ଦେଖ ।
ସଂତାପିତ—ବି. ସନ୍ତାପିତ ଦେଖ ।
ସଂତାପୀ—ବ. ସନ୍ତାପୀ ଦେଖ ।
ସଂତ—ବ. ସନ୍ତ ଦେଖ ।
ସଂଗୁଷ୍ଠ—ପୁ. ବି. ସଙ୍ଗୁଷ୍ଠ ଦେଖ ।
ସଂଗୁଷ୍ଠ—ବି. ସନ୍ତୁଷ୍ଠ ଦେଖ ।
ସଂତୋଳନ—ବ. ସନ୍ତୋଳନ ଦେଖ ।
ସଂତୋଷ—ବ. ସନ୍ତୋଷ ଦେଖ ।
ସଂତୋଷଶୀଘ୍ର—ବି. ସନ୍ତୋଷଶୀଘ୍ର ଦେଖ ।
ସଂତୋଷଶୀ—ପୁ. ବି. ସନ୍ତୋଷଶୀ ଦେଖ ।
ସଂହପ୍ତ—ପୁ. ବି. ସହପ୍ତ ଦେଖ ।
ସଂହାସ—ବ. ସହାସ ଦେଖ ।
ସଂହସିତ—ପୁ. ବି. ସହସିତ ଦେଖ ।
ସଂଧାଶ—ବ. ସନ୍ଧାଶ ଦେଖ ।
ସଂଧର୍ତ—ବ. ସନ୍ଧର୍ତ ଦେଖ ।
ସଂଦର୍ଶନ—ବ. ସନ୍ଦର୍ଶନ ଦେଖ ।
ସଂଦର୍ଶ—ବି. ସନ୍ଦର୍ଶ ଦେଖ ।
ସଂଦାନ—ବ. ସନ୍ଦାନ ଦେଖ ।
ସଂଦାନିତ—ବି. ସନ୍ଦାନିତ ଦେଖ ।
ସଂଦାନିମା—ବ. ସନ୍ଦାନିମା ଦେଖ ।
ସଂଦାବ—ବ. ସନ୍ଦାବ ଦେଖ ।
ସଂଦର୍ଘ—ବ. ସନ୍ଦର୍ଘ ଦେଖ ।
ସଂଦର୍ଘତ—ବ. ସନ୍ଦର୍ଘତ ଦେଖ ।
ସଂଦର୍ଘ—ବି. ସନ୍ଦର୍ଘ ଦେଖ ।
ସଂଦର୍ଘ—ପୁ. ବି. ସନ୍ଦର୍ଘ ଦେଖ ।
ସଂଦର୍ଘାନ—ପୁ. ବି. ସନ୍ଦର୍ଘାନ ଦେଖ ।
ସଂଦା—ଶୀ. ବ. ସନ୍ଦା ଦେଖ ।
ସଂଦାପ—ବ. ସନ୍ଦାପ ଦେଖ ।
ସଂଦୁଷ୍ଟ—ବି. ସନ୍ଦୁଷ୍ଟ ଦେଖ ।
ସଂଦେଶ—ବ. ସନ୍ଦେଶ ଦେଖ ।
ସଂଦେହ—ବ. ସନ୍ଦେହ ଦେଖ ।
ସଂଦେହ—ବ. ବି. ସନ୍ଦେହ ଦେଖ ।

ସଂଦୋହ—ବି. ସନ୍ଧୋହ ଦେଖ ।
 ସଂଦ୍ରାବ—ବି. ସନ୍ଦ୍ରାବ ଦେଖ ।
 ସଂଧା—ବି. ସନ୍ଧା ଦେଖ ।
 ସଂଧାତବ୍ୟ—ବି. ସନ୍ଧାତବ୍ୟ ଦେଖ ।
 ସଂଧାକ—ବି. ସନ୍ଧାକ ଦେଖ ।
 ସଂଧାନିକା—ବି. ସନ୍ଧାନିକା ଦେଖ ।
 ସଂଧାନିତ—ବି. ସନ୍ଧାନିତ ଦେଖ ।
 ସଂଧାମ—ପୁ. ବି. ସନ୍ଧାମ ଦେଖ ।
 ସଂଧ୍ୱ—ବି. ସନ୍ଧ୍ୱ ଦେଖ ।
 ସଂଧ୍ୱକ—ବି. ସନ୍ଧ୍ୱକ ଦେଖ ।
 ସଂଧ୍ୱକ—ବି. ସନ୍ଧ୍ୱକ ଦେଖ ।
 ସଂଧ୍ୱଜ—ବି. ସନ୍ଧ୍ୱଜ ଦେଖ ।
 ସଂଧ୍ୱଷ୍ଟା—ବି. ସନ୍ଧ୍ୱଷ୍ଟା ଦେଖ ।
 ସଂଧ୍ୱଷ୍ଟୁ—ବି. ସନ୍ଧ୍ୱଷ୍ଟୁ ଦେଖ ।
 ସଂଧ୍ୱତ—ବି. ସନ୍ଧ୍ୱତ ଦେଖ ।
 ସଂଧ୍ୱମ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସନ୍ଧ୍ୱମ ଦେଖ ।
 ସଂଧ୍ୱଳା—ବି. ସନ୍ଧ୍ୱଳା ଦେଖ ।
 ସଂଧ୍ୱଳଣ—ବି. ସନ୍ଧ୍ୱଳଣ ଦେଖ ।
 ସଂଧୁକ୍ଷିତ—ବି. ସନ୍ଧୁକ୍ଷିତ ଦେଖ ।
 ସଂଧେୟ—ବି. ସନ୍ଧେୟ ଦେଖ ।
 ସଂଧ୍ୱା—ବି. ସନ୍ଧ୍ୱା ଦେଖ ।
 ସଂନତ—ବି. ସନ୍ଦୁତ ଦେଖ ।
 ସଂନତ—ବି. ସନ୍ଦୁତ ଦେଖ ।
 ସଂନକ—ପୁ. ବି. ସନ୍ଦୁକ ଦେଖ ।
 ସଂନମନ—ବି. ସନ୍ଦୁମନ ଦେଖ ।
 ସଂନୟ—ବି. ସନ୍ଦୁୟ ଦେଖ ।
 ସଂନଦ୍ଧନ—ବି. ସନ୍ଦୁଧନ ଦେଖ ।
 ସଂନାହ—ବି. ସନ୍ଦୁହ ଦେଖ ।
 ସନାହ୍ୟ—ବି. ସନ୍ଦୁହ୍ୟ ଦେଖ ।
 ସନିକଟ—ବି. ସନ୍ଦିକଟ ଦେଖ ।
 ସନିକର୍ଷ—ବି. ସନ୍ଦିକର୍ଷ ଦେଖ ।
 ସନିକର୍ଷଣ—ବି. ସନ୍ଦିକର୍ଷଣ ଦେଖ ।
 ସନିକୃଷ୍ଣ—ବି. ସନ୍ଦିକୃଷ୍ଣ ଦେଖ ।
 ସନିଧ—ବି. ସନ୍ଦିଧ ଦେଖ ।
 ସନିଧାକ—ବି. ସନ୍ଦିଧାକ ଦେଖ ।
 ସନିଧାମ—ପୁ. ବି. ସନ୍ଦିଧାମ ।
 ସନିଧାପନ(ନା)—ବି. ସନ୍ଦିଧାପନ ଦେଖ
 ସନିଧାପନମୁଦ୍ର—ବି. ସନ୍ଦିଧାପନମୁଦ୍ର ଦେଖ ।

ପନ୍ଦିତ—ବ. ସନ୍ଦିଧ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିପତନ—ବ. ସନ୍ଦିପତନ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିପତ୍ର—ବ. ସନ୍ଦିପତ୍ର ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିପାତ୍ର—ବ. ସନ୍ଦିପାତ୍ର ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିପାତନ—ବ. ସନ୍ଦିପାତନ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିପକନ—ବ. ସନ୍ଦିପକନ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିବିଷ୍ଟ—ବ. ସନ୍ଦିବିଷ୍ଟ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିବୁଦ୍ଧ—ବ. ସନ୍ଦିବୁଦ୍ଧ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିବୁଦ୍ଧି—ବ. ସନ୍ଦିବୁଦ୍ଧି ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିବେଶ—ବ. ସନ୍ଦିବେଶ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିଭିର—ବ. ସନ୍ଦିଭିର ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିହିତ—ବ. ସନ୍ଦିହିତ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦ୍ୟସ୍ତ—ବ. ସନ୍ଦ୍ୟସ୍ତ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦ୍ୟସମ—ବ. ସନ୍ଦ୍ୟସମ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦ୍ୟସମିନ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି ଓ ବ. ସନ୍ଦ୍ୟସମିନ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦ୍ୟସୀ—ପୁ.ବ.ଓ ଓ ବ.ସନ୍ଦ୍ୟସୀ ଦେଖ
ପନ୍ଦିତି—ବ. ସମ୍ମିତି ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିଦ—ବ. ସମ୍ମିଦ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିନ—ବ. ସମ୍ମିନ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିଗୟ—ବ. ସମ୍ମିଗୟ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିଗ୍ରୂହ—ବ. ସମ୍ମିଗ୍ରୂହ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିଗ୍ରହ—ବ. ସମ୍ମିଗ୍ରହ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିକା—ପୁ.ବ. ସମ୍ମିକାରୀ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିକାୟ—ପୁ.ବ. ସମ୍ମିକାୟ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦିକା—ବ. ସମ୍ମା ଦେଖ ।
ପନ୍ଦାକ—ପୁ.ବ. ସମ୍ମାକ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦାଟ—ବ. ସମ୍ମାଟ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦାତ—ବ. ସମ୍ମାତ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦାତି—ବ. ସମ୍ମାତି ଦେଖ ।
ପନ୍ଦାତିକ—ବ. ସମ୍ମାତିକ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦାଦକ—ପୁ.ବ ଓ ବ.ସମ୍ମାଦକ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦାଦକତା—ବ. ସମ୍ମାଦକତା ଦେଖ ।
ପନ୍ଦାଦକ୍ଷୟ—ବ. ସମ୍ମାଦକ୍ଷୟ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦାଦନ—ବ. ସମ୍ମାଦନ ଦେଖ ।
ପନ୍ଦାଦନ୍ୟ—ବ. ସମ୍ମାଦନ୍ୟ ଦେଖ ।

ସଂପାଦମ୍ବିତା-ପୁ. ବି. ସମ୍ବାଦମ୍ବିତା ଦେଖ
 ସଂପାଦିତ—ବି. ସମ୍ବାଦିତ ଦେଖ ।
 ସଂପାଦ୍ୟ—ବି ଓ ଚି. ସମ୍ବାଦ୍ୟ ।
 ସଂପୀତ—କି. ସମୀତ ଦେଖ ।
 ସଂପାଦିତମୟ—ବି. ସମୀତମୟ ଦେଖ ।
 ସଂପାଦିତ—ବି. ସମୀତମୟ ଦେଖ ।
 ସମୀତ—ବି. ସମୀତ ଦେଖ ।
 ସଂପୁର୍ଣ୍ଣ—ବି ଓ ଚି. ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ ଦେଖ ।
 ସଂପୁର୍ଣ୍ଣକ—ବି. ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣକ ଦେଖ ।
 ସଂପୁର୍ଣ୍ଣିତ—ବି. ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣିତ ଦେଖ ।
 ସଂପୁର୍ଣ୍ଣ—ବି. ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ ଦେଖ ।
 ସଂପୁର୍ଣ୍ଣଗୟ—କି. ବି. ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣଗୟ ଦେଖ
 ସଂପୂର୍ଣ୍ଣତର(ମ)—ବି. ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣତର(ମ) ଦେଖ
 ସଂପୂର୍ଣ୍ଣତ(ହ)—ବି. ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣତ ଦେଖ ।
 ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ—ବି ଓ ଚି. ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ ଦେଖ ।
 ସଂପୁର୍ଣ୍ଣ—ବି. ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ ଦେଖ ।
 ସଂପୋଷ୍ୟ—ବି. ସଂମୋଷ୍ୟ ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରତ—ଅବ୍ସ. ସମ୍ପ୍ରତ ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରତପତ୍ରି—କି. ସମ୍ପ୍ରତପତ୍ରି ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରତରେଧ—ବି. ସମ୍ପ୍ରତରେଧ ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରତରେଧକ— ପୁ. ବି ଓ ଚି.
 ସମ୍ପ୍ରତରେଧକ ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରତାତ—ବି. ସମ୍ପ୍ରତାତ ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରନାତ—କି. ସମ୍ପ୍ରନାତ ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରନାତା—ପୁ. ବି ଓ ଚି. ସମ୍ପ୍ରନାତା
 ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରକାନ—କି. ସମ୍ପ୍ରକାନ ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରକାମୟ—ବି. ସମ୍ପ୍ରକାମୟ ଦେଖ
 ସଂପ୍ରକାମ୍ୟ—ବି. ସମ୍ପ୍ରକାମ୍ୟ ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରଧାରଣ(ଶା)—ବି. ସମ୍ପ୍ରଧାରଣ ଦେଖ
 ସଂପଦ—ଦି. ସମ୍ପଦ ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରସ୍ତୁଳ—ବି. ସମ୍ପ୍ରସ୍ତୁଳ ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରସୋଗ—ପୁ. ବି. ସମ୍ପ୍ରସୋଗ ଦେଖ
 ସଂପ୍ରସୋଗା—ପୁ. ବି. ସମ୍ପ୍ରସୋଗା ଦେଖ
 ସଂପ୍ରସୋଜକ—ପୁ. ବି. ସମ୍ପ୍ରସୋଜକ ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରସୋଜକ—ବି. ସମ୍ପ୍ରସୋଜକ ଦେଖ ।

ସଂପ୍ରସାରଣ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରସିତ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରହାର—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରାସ୍ତ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରିଷ୍ଟ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରବ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ଦେଖ ।
 ସଂପ୍ରାଳ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ଦେଖ ।
 ସଂପୁର୍ଣ୍ଣ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ଦେଖ ।
 ସଂବ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ଦେଖ ।
 ସଂବନ୍ଧ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ଦେଖ ।
 ସମ୍ପ୍ରାରଣ—ଆ. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ପରୀକ୍ଷା ।
 ସଂବନ୍ଧର—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ଦେଖ ।
 ସଂବନ୍ଧରକର—ପୁ. ବି. ଶିବ ।
 ସ ବନ୍ଧରତମ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ପୂରକ,
 ଯେ ସମ୍ପ୍ରାରଣର ପୂରଣ କରେ ।
 ସଂବନ୍ଧରାପକ୍ରମ—ବି. ଦୀପଦାନ୍ତ ବୁପ
 ଉତ୍ସବକିରଣଶ । [ବିଶେଷ]
 ସଂବନ୍ଧରପରବର୍ତ୍ତ—ବି. ଗବାମୟନ ଘାର
 ସଂବନ୍ଧରପ୍ରଚଲିତ—ବି. କୃତ୍ୟବିଶେଷ ।
 ସଂବନ୍ଧରଭ୍ରମୀ—ବି. ବର୍ଣ୍ଣ ଭ୍ରମନକାଶ
 (ପୂର୍ବୀୟ) । [କାଣ୍ଡ]
 ସଂବନ୍ଧରଭ୍ରମ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ପାଳନ-
 ସଂବନ୍ଧରମୟ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ସ୍ଵିକ୍ରାନ୍ତ ।
 ସଂବନ୍ଧରମୟ—ବି. ଏକବର୍ଣ୍ଣବ୍ୟାପୀ
 ଯାହା ହୁଏ ।
 ସଂବନ୍ଧରମୟ—ବି. ଦୋଷପଞ୍ଜୀ ।
 ସଂବନ୍ଧରମ୍ବ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ବାସକାଳ
 ସଂବନ୍ଧରମ୍ଭପିତ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ପରିମିତ
 ସଂବନ୍ଧରମ୍ଭପ୍ରୟ—କ୍ଲୀ.ବ. ବର୍ଣ୍ଣସହସ୍ର ।
 ସଂବନ୍ଧରବର—ବି. ନୂନକଳିଷ ଏକ
 ବନ୍ଧୁ ।
 ସଂବନ୍ଧରକ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣମୂର୍ତ୍ତୀୟ,
 ସମ୍ପ୍ରାରିକ ।
 ସଂବନ୍ଧରାତ୍ମକ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣବ୍ୟାପୀ ଉତ୍ସନ୍ନ
 ସଂବନ୍ଧରାତ୍ମକ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣବ୍ୟାପୀ ।
 ସଂବନ୍ଧରେପାରିତ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣଭାବ
 ପରିତ ।
 ସଂବନ୍ଧନ—ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ଦେଖ ।
 ସଂବନ୍ଧନ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ସମ୍ପ୍ରାରଣ ବିରତିଯୀ,

ମନ୍ତ୍ରେଷ୍ଟଦ୍ୱାରା ବଣୀକରଣ ।
 ସଂଭବିତବ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ହଂବନନ୍ଦ ଉପାୟ
 ଯଜ୍ଞ ସମ୍ବନ୍ଧକାରେ କଥିତବ୍ୟ ।
 ସଂବନ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. ସମ୍ବନ୍ଧ ଦେଖ ।
 ସଂବନ୍ଧନ—ଶ୍ରୀ. ସମ୍ବନ୍ଧ ଦେଖ ।
 ସଂବନ୍ଧନ—କ୍ଲୀ. ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ ପ୍ରକାରେ
 ବନ୍ଧନ ।
 ସଂବନ୍ଧ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ ଦେଖ ।
 ସଂବନ୍ଧନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବି. ସମ୍ବନ୍ଧନ ଦେଖ ।
 ସଂବନ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ ଦେଖ ।
 ସଂବନ୍ଧୀୟ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଦେଖ ।
 ସଂବନ୍ଧ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ ଦେଖ ।
 ସଂବରଣ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ ଦେଖ ।
 ସଂବରଣ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ କରିବାର
 ଉପସ୍ଥି, ନିବାରଣ ଯୌଗ୍ୟ, ସଞ୍ଚୋ-
 ପାନୀୟ ।
 ସଂବରଣ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ ଦେଖ ।
 ସଂବନ୍ଧ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ ଦେଖ ।
 ସଂବନ୍ଧ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧିଷେଷ, ସମ୍ବନ୍ଧୀ, (ବି)
 ଏକମହିତ ।
 ସଂବରଣକ୍ରି—ଶୁଣ୍ଡ. ବି. ଲୀମକାରୁନ ଗୋପ
 ସମ୍ବନ୍ଧ ବୈଦିକ ଆର୍ଯ୍ୟକଣେଷ ।
 ସଂବନ୍ଧ—ଆ. ସମ୍ବନ୍ଧକାରେ ବଳନ-
 କାଣ । [ସମ୍ବନ୍ଧ]
 ସଂବନ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. ବର୍ତ୍ତନାରାଯଣନର ଉପ-
 ସଂବନ୍ଧନ—କ୍ଲୀ. ବି. ସମ୍ବନ୍ଧନ, ସମ୍ବନ୍ଧ ।
 ସଂବନ୍ଧନ—ବି. ବ୍ୟାଖ୍ୟାକରଣ ।
 ସଂବନ୍ଧ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ ଦେଖ ।
 ସଂବନ୍ଧ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧକ ଦେଖ ।
 ସଂବନ୍ଧକ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧକ ଦେଖ ।
 ସଂବନ୍ଧନ—ବି. ମନ୍ତ୍ରେଷ୍ଟଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତାସ୍ଥ-
 ବିଶେଷ ।
 ସଂବନ୍ଧ—ଆ. ସମ୍ବନ୍ଧକ ପ୍ରକାରେ ଆବନ୍ଧନ
 ସଂବନ୍ଧମରୁପୀୟ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ ଓ ମରୁତ
 ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
 ସଂବନ୍ଧ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ ଦେଖ ।
 ସଂବନ୍ଧିକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ପଦ୍ମକେଶର ସମ୍ବନ୍ଧ-
 ପାତ୍ର କଳ, ପଦ୍ମଦିଵ ନଟିକାକାର
 ନୃତ୍ୟପଦ, ପରମାତ୍ମାପାଦିର କଣୀ,
 ବନ୍ଧି ।

ସଂବର୍କକ — ପୁ. ବି. ସମ୍ମର୍ତ୍ତ ଦେଖ ।
 ସଂବର୍କନ (ନା) — ବି. ସମ୍ମର୍ତ୍ତ ନ ଦେଖ ।
 ସଂବର୍କନୀୟ — ବି. ସମ୍ମକ୍ଷପ୍ରକାର ବୃକ୍ଷି-
 କରିବାର ଉପୟୁକ୍ତ, ପ୍ରତିପାଳନୀୟ,
 ପରିରକ୍ଷଣୀୟ ।
 ସଂବର୍କିତ — ବି. ସମ୍ମର୍ତ୍ତ ଦେଖ ।
 ସଂବନ୍ଧିତ — ବି. ସମ୍ମନ୍ଧିତ ଦେଖ ।
 ସଂବର୍ଣ୍ଣ — କ୍ଲୀ. ବି. ବୃଥାନୁମାନ, ମିଥ୍ୟ-
 କ୍ରମନ ।
 ସଂବଳ — ବି. ସମ୍ବଳ ଦେଖ ।
 ସଂବଳନ — ବି. ସମ୍ବଳନ, ସମ୍ମକ୍ଷଗଠନ ।
 ସଂବଳିତ — ବି. ସମ୍ବଳିତ ଦେଖ ।
 ସଂବସ୍ଥ — ବି. ସମ୍ବସ୍ଥ ଦେଖ ।
 ସଂବସନ — ବି. ବାସକରିବାର ଉପୟୁକ୍ତ,
 ଯେତୋଟାରେ ବାସକର୍ଯ୍ୟାଇପାରେ ।
 ସଂବସୁ — ବି. ସମ୍ମକ୍ଷପ୍ରକାର ବାସକାଶ
 ସଂବହୁ — ବି. ସମ୍ବହୁ ଦେଖ ।
 ସଂବହୁନ — ବି. (ସମ୍ବ + ବହୁ + ଅନ)
 ସଞ୍ଚଳନ, ସମ୍ମକ୍ଷପ୍ରକାର ବହୁନ ।
 ସଂବହକା — ବି. ସମ୍ବହକା ଦେଖ ।
 ସଂବହତା — ବି. (ସମ୍ବ + ବହୁ + ତା)
 ସଂବାହକ, ସଂବାହନକାଶ ।
 ସଂବାକୃତ — ବି. ଓ ବି. ସମ୍ବାକୃତ ଦେଖ ।
 ସଂବାଟିକା — ସ୍ମୀ. ବି. ଶୃଙ୍ଗାଟକ, ଚତୁର୍ବୀଷ୍ଠ ।
 ସଂବାଦ — ବି. ସମ୍ବାଦ ଦେଖ । [ଡାତା]
 ସଂବାଦକ — ବି. ମିଳନ, ସଂଘ, ସମ୍ବାଦ-
 ସଂବାଦନ — ବି. ସମ୍ବିଲନ
 ସଂବାଦୀ — ପୁ. ବି. ସମ୍ବାଦୀ ଦେଖ ।
 ସଂବାଧ — ବି. ସମ୍ବାଧ ଦେଖ ।
 ସଂବାଧନ — ବି. ସମ୍ବାଧନ ଦେଖ ।
 ସଂବାର — ବି. ବାକ୍ୟରେଧକରଣ, ବାକ୍ୟ-
 ସଂଯମ, ନିକାରଣ ।
 ସଂବାରକ — ପୁ. ବି. ନିକାରଣକାଶ,
 ଶୃନ୍ଦକାଶ ।
 ସଂବାର୍ଯ୍ୟିଷ୍ଟ — ବି. ସଂବାରଣଣୀଳ, ଯେ
 ସମ୍ବାରିତ ହୋଇଥାଏ ।
 ସଂଶୟେ — ବି. ସଂବାରଣୀୟ, ଯାହାକୁ
 ନିକାରଣ କରସାବୁଏ ।
 ସଂବାସ — ବି. ସମ୍ବାସ ଦେଖ ।

ସଂକାସୀ—ପୁଂ. ବି. ବାସଧାରୀ, ବିଷ୍ଣୁମୁଖ,
 ଏକ ଗ୍ରାମରେ ବାସକାଶୀ ।
 ସଂକାସ୍ୟ-ବି. ଛେଦନ କରିବାର ଘୋରଣ୍ଡ
 ସଂବାହୁ—ବି. ସମ୍ମାହ ଦେଖ ।
 ସଂବାହୁକ—ପୁ. ବି. ଓ ବି. ସମ୍ମାହୁକ
 ଦେଖ ।
 ସଂବାହନ—ତ. ସମ୍ମାହନ ଦେଖ ।
 ସଂବାହୁକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ତ. ପିପାଳିକାବିଶେଷ ।
 ସଂବାହୁତ—ଶି. ସମ୍ମାହୁତ ଦେଖ ।
 ସଂବାହୁତବ୍ୟ—ବି. ସଂବାହୁତ କରିବାକୁ
 ଯୋଗ୍ୟ, ଯାହାକୁ ସଂବାହନ କରିବାକୁ
 ହେବ ।
 ସଂବାସୀ—ପୁ. ବି. ସଂବାହନଶୀଳ,
 ସଂବାହନୟକ ।
 ସଂବାହ୍ୟ—ବି. (ସମ୍ମ+ବହ୍+ୟ)
 ସଂବାହୁତ, ସମ୍ମକ୍ର ପ୍ରକାରରେ ବହୁନ
 କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ ।
 ସଂବିନ୍ଦ୍ର—ବି. ସମ୍ବିନ୍ଦ୍ର ଦେଖ ।
 ସଂବିଜେତବ୍ୟ—ବି. (ସମ୍ମ+ବି+ଜି+
 ତବ୍ୟ) ସମ୍ମକ୍ର ରୂପେ ପୃଥକ୍ରିତରଣ
 ଯୋଗ୍ୟ ।
 ସଂବିଜାତ—ବି. ସମ୍ମକ୍ରପ୍ରକାରେ ଜୀତ ।
 ସଂବିଜନ—ତ. (ସମ୍ମ+ବି+ଜା+ଅନ)
 ସମ୍ମକ୍ର ଜୀନ ।
 ସଂବିତ୍ତ—ବି. ସମ୍ବିତ୍ତ ଦେଖ ।
 ସଂବିତିକାଅଳ-ବି. ସେବପଳ, ସେଉପଳ
 ସଂବିତ୍ତି—ବି. ସମ୍ବିତ୍ତି ଦେଖ ।
 ସଂବିଦ୍ୟତନମ—ବି. ସମ୍ବିଦ୍ୟତନମ
 ଦେଖ ।
 ସଂବିଦା—ବି. ସମ୍ବିଦା ଦେଖ ।
 ସଂବିଦିତ—ବି. ସମ୍ବିଦିତ ଦେଖ ।
 ସଂବିଧା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସଂବିଧା, ସେବାର ସାମଗ୍ରୀ
 ଉପରୁର ଦ୍ରୁବ୍ୟ ।
 ସଂବିଧା—ବି. ସମ୍ବିଧା ଦେଖ ।
 ସଂବିଧାତା—ପୁ. ବି. (ସମ୍ମ+ବି+ଧା
 +ତା) ସଂବିଧାନକାଶୀ ।
 ସଂବିଧାତବ୍ୟ—ବି. ସଂବିଧାନ ଯୋଗ୍ୟ ।
 ସଂବିଧାନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ସମ୍ମ+ବି+ଧା+
 ଅନ) ସଂବିଧା ଦେଖ ।

ସଂବିଧାନକ—କ୍ଲୀ. ବି. ଅଳୋକିଙ୍କ ଘଟନା,
 ଯାହା ସାଧାରଣରେ ଘଟେ ନାହିଁ ।
 ସଂବିଧାନବାନ—ସୁ. ବିଂ. ସଂବିଧାନସ୍ତ୍ରୀ,
 ଉପରୁଚରଣିଷ୍ଠ ।
 ସଂବିଧା—ବି. ସଂବିଧା ଦେଖ ।
 ସଂବିଧେୟ—ବି. ସଂବିଧାନବ୍ୟ, ସଂବି-
 ଧାନର ଯୋଗ୍ୟ ।
 ସଂବିନ୍ଦ୍ୟ—ବି. ବିନ୍ଦୁ, ଜ୍ଞାନମୟ ।
 ସଂବିଭବ—ବି. ସମ୍ଭ୍ଵତ୍ତ ଦେଖ ।
 ସଂବିଭବକ୍ତା—ସୁ. ବି. ନିଷ୍ଠାନକର୍ତ୍ତା, ଯେ
 ବିଶେଷରୂପେ ଭାବ କରେ ।
 ସଂବିଭବନ୍ୟ—ବି. ସମ୍ଭ୍ଵକ୍ତ୍ଵ ପ୍ରକାରେ
 ବିଭବ୍ୟ, ଯାହା ଭାବିତମତ ଭାବକରିବା
 ଦେବା ଉଚିତ ।
 ସଂବିଭବନ୍ୟ—ବି. ସଂବିଭବନ୍ୟ ଦେଖ ।
 ସଂବିଭବନ—ବି. ସମ୍ଭ୍ଵକ୍ତ୍ଵପ୍ରକାରେ ଭାବ,
 ଅଂଶର ହିରି ।
 ସଂବିଭବତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସଂବିଭବକାରିତା,
 ସଂବିଭବକାରି ଭାବ ।
 ସଂବିଭବନୀ—ସୁ. ବି. ପ୍ରକାରକାରୀ, ଯେ
 ସମ୍ଭ୍ଵକ୍ତ୍ଵକାରେ ଭାବ କରେ ।
 ସଂବିଭବନ୍ୟ—ବି. ସମ୍ଭ୍ଵକ୍ତ୍ଵପ୍ରକାରେ ଭାବ-
 କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ ।
 ସଂବିଭବନ୍ୟ—ବି. ସଂଚିନ୍ତ୍ୟ, ସମ୍ଭ୍ଵକ୍ତ୍ଵବ-
 ନାର ପାଦି ।
 ସଂବିଭବକ—ସୁ. ବି. ସମ୍ଭ୍ଵକ୍ତ୍ଵପ୍ରକାରେ
 ବିମର୍ଶନ ।
 ସଂବିଭବର୍ତ୍ତୀସ୍ତ୍ରୀ—ବି. ସମ୍ଭ୍ଵକ୍ତ୍ଵପ୍ରକାରେ
 ବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ରହିଲୁ ।
 ସଂବିବାଦୀ—ସୁ. ବି. (ସମ୍ଭ୍ଵକ୍ତ୍ଵପ୍ରକାରେ)
 ବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ଭ୍ଵକ୍ତ୍ଵବାଦୀସ୍ତ୍ରୀ, ପରିଷର
 ଭନ୍ଦମତ ବିଶେଷ ।
 ସଂବିଷ୍ଟା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଅଭିବିଷ୍ଟା, ଥିରୁସା ।
 ସଂବିଷ୍ଟ—ବି. ସମ୍ଭ୍ଵିଷ୍ଟ ଦେଖ ।
 ସଂବିହାର—ବି. ସମ୍ଭ୍ଵକ୍ତ୍ଵପ୍ରକାରେ ବିହାର ।
 ସଂବିଷ୍ଟଣ—ବି. ସମ୍ଭ୍ଵିଷ୍ଟଣ ଦେଖ ।
 ସଂବିଷ୍ଟି—ବି. ସମ୍ଭ୍ଵିଷ୍ଟି ଦେଖ ।
 ସଂବିଷ୍ଟି—ବି. ସମ୍ଭ୍ଵିଷ୍ଟି ଦେଖ ।

ପ୍ରତିକାର ଯାର୍ଥକ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶପର ।
ସଂବ୍ୟକତାରଣ—ବି. ସମ୍ୟକ୍ ପ୍ରକାରେ
ବ୍ୟବହାର ।
ସଂବ୍ୟକତାରଣ—ବି. ସଂବ୍ୟକତାରଣ ।
ସଂବ୍ୟକତାରାବାନ—ବି. ବ୍ୟକ୍ତାରାବିଶିଷ୍ଟ
ସଂବ୍ୟକତାରୀୟ—ବି. ସମ୍ୟକ୍ ପ୍ରକାରେ
ବ୍ୟବହାର ଯୋଗୀ ।
ସଂବ୍ୟାଥ—ବି. ବିଭିନ୍ନ ଶ୍ଵାନରୁ ସମାଜର
ଲୋକରୁ ବା ସମୁଦ୍ର ।
ସଂବ୍ୟାଧ—ବି. ଯୁକ୍ତ ।
ସଂବ୍ୟାନ—ବି. ସମ୍ୟାନ ଦେଖ ।
ସଂବ୍ୟାୟ—ବି. ଆଙ୍ଗଳାଦକବସ୍ତୁ, ପଣମୀକସ୍ତୁ ।
ସଂବ୍ୟତ—ବି. ଘଣ୍ଟା, ଘର୍ଷଣଯୁକ୍ତ, ଏକତ୍ର
ମିଶ୍ରିତ ।
ସଂବ୍ୟତ୍ତ—ପୁ. ବି. ସଂବ୍ୟାଗ, ପ୍ରବିଭାଗ,
ଏକତ୍ରକରଣ, ମିଶ୍ରଣ ।
ସଂବ୍ୟତ୍ତନ—କ୍ଲୀ. ବି. ଏକତୀକରଣ,
ପୃଷ୍ଠାକରଣ, ସଂବ୍ୟାଗ ।
ସଂବ୍ୟତ୍ତମ—ପୁ. ବି. ମୃଦୁବ୍ୟାୟୀୟ ପଦ୍ମ କାର
କିଶେଷ ।
ସଂବ୍ୟାତ—ପୁ. ବି. ପ୍ରତିରୀ, ବହୁଥାନ୍ୟକ
ସଂବ୍ୟମ୍ବ—ପୁ. ବି. ସମ୍ୟକ୍ ପ୍ରକାରେ
ନିମଜ୍ଜନ ।
ସଂବ୍ୟବ—ବି. ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ଦେଖ ।
ସଂବ୍ୟବତ୍—ଆ. ସମ୍ବନ୍ଧତ୍ ଦେଖ ।
ସଂବ୍ୟବ୍ୟ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ୍ ଦେଖ ।
ସଂବ୍ୟଳ—ବି. ସମ୍ବୁଲ ଦେଖ ।
ସଂବ୍ୟଳୀ—ସୀ. ବି. ସମ୍ବୁଲୀ ଦେଖ ।
ସଂବ୍ୟବନ—ବି. ସମ୍ବାବନ ଦେଖ ।
ସଂବ୍ୟବନା—ବି. ସମ୍ବାବନା ଦେଖ ।
ସଂବ୍ୟବନୀୟ—ବି. ସମ୍ବାବନୀୟ ଦେଖ ।
ସଂବ୍ୟବିତ—ବି. ସମ୍ବାବିତ ଦେଖ ।
ସଂବ୍ୟବ୍ୟ—ବି. ସମ୍ବାବ୍ୟ ଦେଖ ।
ସଂବ୍ୟର—ବି. ସମ୍ବାର ଦେଖ ।
ସଂବ୍ୟଷ୍ଟ(ଶା) —ବି. ସମ୍ବାଷ ଦେଖ ।
ସଂବ୍ୟଷଣ(ଶା) —ବି. ସମ୍ବାଷଣ ଦେଖ ।
ସଂବ୍ୟଷ୍ଟୀ—ସୁ. ବି. ସମ୍ବାଷୀ ଦେଖ ।
ସଂଭିନ୍ଦ—ବି. ସମ୍ବିନ୍ଦ ଦେଖ ।
ସଂଭିନ୍ଦପ୍ରଳାପ—ବି. ବାଜେ କଥା ।

ସଂଭ୍ରୁ—ବିଂ. ସମ୍ମୁଦ୍ର ଦେଖ ।
 ସଂଭ୍ରକ—ବିଂ. ସମ୍ମୁଦ୍ର ଦେଖ ।
 ସଂଭୁତ—ବି. ସମ୍ମୁଦ୍ର ଦେଖ ।
 ସଂଭୁପ—ଅ. ସମ୍ମୁଦ୍ର ଦେଖ ।
 ସଂଭୁପୁକାଶ-ପୁଂ.ବିଂ. ସମ୍ମୁଦ୍ରକାଶ ଦେଖ
 ସଂଭୁପୁଷ୍ଟଧାନ-ବିଂ. ସମ୍ମୁଦ୍ରପକ୍ଷଧାନ ଦେଖ ।
 ସଂଭୁପୁଷ୍ଟମୁହାନ—ବି. ସମ୍ମୁଦ୍ରପକ୍ଷଧାନ
 ଦେଖ ।
 ସଂଭୁତ—ବିଂ. ସମ୍ମୁଦ୍ର ଦେଖ ।
 ସଂଭୁତ—ବି. ସମ୍ମୁଦ୍ର ଦେଖ ।
 ସଂଭେଦ—ବି. ସମ୍ମେଦ ଦେଖ ।
 ସଂଭୋଗ—ବି. ସମ୍ମୋଗ ଦେଖ ।
 ସଂଭୋଗୀ—ପୁଂ.ବିଂ. ସମ୍ମୋଗୀ ଦେଖ ।
 ସଂଭୁମ—ବି. ସମ୍ମୁମ ଦେଖ ।
 ସଂଭ୍ରାନ୍ତ—ବିଂ. ସମ୍ମ୍ରାନ୍ତ ଦେଖ ।
 ସଂମତ—ବିଂ. ସମ୍ମତ ଦେଖ ।
 ସଂମତି—ବି. ସମ୍ମତ ଦେଖ ।
 ସଂମଦ—ବି. ସମ୍ମଦ ଦେଖ ।
 ସମର୍ଦ୍ଦିର୍ଗ—ବି. ସମର୍ଦ୍ଦି ଦେଖ ।
 ସଂମାନ—ବି. ସମ୍ମାନ ଦେଖ ।
 ସଂମାନନ(ନା)—ବି. ସମ୍ମାନନ ଦେଖ ।
 ସଂମାନମୟ—ବିଂ. ସମ୍ମାନମୟ ଦେଖ ।
 ସଂମାର୍ଜନ(କ୍ର)କ—ବିଂ. ସମାର୍ଜନକ ଦେଖ ।
 ସଂମାର୍ଜନ—ବି. ସମାର୍ଜନ ଦେଖ ।
 ସଂମିଳିତ—ବିଂ. ସମିଲିତ ଦେଖ ।
 ସଂମିଶ୍ର—ବିଂ. ସମିଶ୍ର ଦେଖ ।
 ସଂମିଶ୍ରଣ—ବି. ସମିଶ୍ରଣ ଦେଖ ।
 ସଂମୁଦ୍ର—ବି. ସମ୍ମୁଦ୍ର ଦେଖ ।
 ସଂମୁଖୀନ—ବିଂ. ସମ୍ମୁଖୀନ ଦେଖ ।
 ସଂମୁଖୁ—ବିଂ. ସମ୍ମୁଖୁ ଦେଖ ।
 ସଂମୁତ—ବିଂ. ସମ୍ମୁତ ଦେଖ ।
 ସଂମୁହାନ(ନା)—ବି. ସମମୁହାନଦେଖ,(ବିଂ)
 ସଂମୁହାନ
 ସଂମୁହାନ
 ସଂମୁଖ୍ଷ—ବିଂ. ସମ୍ମୁଖ୍ଷ ଦେଖ ।
 ସଂମୋଦ—ବି. ସମୋଦ ଦେଖ ।
 ସଂମୋହ—ବି. ସମୋହ ଦେଖ ।
 ସଂମୋହନ—ବି. ସମୋହନ ଦେଖ ।
 ସଂଯ—ବି. (ସମ୍ମୁଦ୍ର ଏକଶିର + ଯମ୍)

ସଂଯୋଗ—ବ. (ସମ୍ + ଯୁଲ୍ + ଭ.ଅ) ସମ୍ପେଳନ, ମିଳନ, ଏକତ୍ରହେବା, (ନ୍ୟାୟଦର୍ଶନ)ଦୂରସ୍ତ ବା ଅପ୍ରାସ୍ତ ବସ୍ତୁର ପରମ୍ପର ଯୋଗ, ସଂଘଟନ, ମିଶ୍ରଣ, (ଗଣିତ) ମିଶାଣ, ସାଧକ, ସଙ୍ଗମ, ଅଳଙ୍କାର ବା ଆଉରଣାଦିର ଏକ ପାରି(ବ୍ୟାକରଣ)ସ୍ଵରବର୍ଣ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ମିଳ ଉଚାରତ କଣ୍ଠନ ବର୍ଣ୍ଣ, ଶିବ, (ଶା.ବି)ସୁଯୋଗ, ଦୈବଯୋଗ, ବିଧାନ, ଘଟନ, (ରି) ସମ୍ପୁତ୍ର ।

ସଂଯୋଗକାରୀ—ବି. (ସଂଯୋଗ+କୃ+କ.ଅକ) ଯାହା ଦୂର ବସ୍ତୁକୁ ବା ଦୂର ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ମିଳିବ ଚରଣ, (ସ୍ଥି) ସଂଯୋଗକାରୀକା ।

ସଂଯୋଗପୃଥିକ୍କ—ବ. ନ୍ୟାୟବିଷେଷ । ସଂଯୋଗବିଦୋଗ—ବ. ମିଳନ ଓ ବିଛେଦ, (ଗଣିତ) ବିଭିନ୍ନମାନଙ୍କ ମିଶାଣ ଓ ପେଡ଼ାଣ, (ବିଜ୍ଞାନ) ଦୂରଟି ବସ୍ତୁର ମିଶ୍ରଣ ଓ ପୃଥିକରଣ ।

ସଂଯୋଗବିବୁଦ୍ଧ—ବି. (ବେଦିଥ୍ୟକ)ଯେଉଁ ଜୀବତ୍ୱବ୍ୟାଧି ପରମ୍ପର ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ବା ମିଳିବ ବା ଉପିତ୍ତ ହେଲେ ବ୍ୟବହାରକାରୀର ସେଇ ଘଟାଏ କିମ୍ବା ବିଷପର ଫଳ ଜାତ କରେ ।

ସଂଯୋଗସାଧକ—ସୁ. ବି. ଯେ ସଂଯୋଗ ବା ମିଳନ ଘଟାଏ, (ସ୍ଥି) ସାଧକା ।

ସଂଯୋଗସାଧନ—ବ. (ଗୁଡ଼ବି) ଦୂର ପୃଥିକ୍କ ବସ୍ତୁକୁ ବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ପରମ୍ପର ସହିତ ମିଳିବା କାହିଁୟ ।

ସଂଯୋଗସକ—ସୁ. ବି. (ବ.ବ୍ୟ.)ସଂଯୋଗ ବା ମିଳନରେ ଯଦ୍ବିତ୍ତ ପ୍ରତିପାଦ୍ୟ ବିଷୟ, (ସ୍ଥି) ସଂଯୋଗପିକା ।

ସଂଯୋଗାନ୍ତ—ସୁ. ବି. (ବ.ବ୍ୟ.)ସେଉଁ ନାଟକର ବା ଉପନ୍ୟାସାଦିର ଶେଷରେ ଗ୍ରହୋତ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ବା କାମ୍ପକ ନାୟିକାଙ୍କର ମିଳନ ଦ୍ଵାରା, (ସ୍ଥି)ଗାନ୍ତା ।

ସଂଯୋଗାନ୍ତନାଟକ—ବ. ଯେଉଁ ନାଟକର ଶେଷରେ ନାଟକମୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗଣଙ୍କର ମିଳନ ଘଟେ ।

ସଂଯୋଗିତ—ବି. (ସଂଯୋଗ+ଇତି) ଜାତସଂଯୋଗ, ଯାହା ସଂଯୋଗ କରିବାରେ ଆବଶ୍ୟକ ।

ସଂଯୋଗିବା—ଶା. କି. (ପଦ୍ଧି) ସଂଯୁକ୍ତକରିବା, ଲାଗାଇବା, ବ୍ୟବସ୍ଥାକରିବା ।

ସଂଯୋଗୀ—ପୁ. ବି. ବି. (ସଂଯୋଗ+ଇନ୍) ସଂଯୋଗକାରକ, ସଂଯୋଗଚିନ୍ତ୍ୟ, ସଂଯୋଜିତ, (ସ୍ଥି) ସଂଯୋଗିମା, (ବି) ବୈଶ୍ଵିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଦାୟିତ୍ୱ ।

ସଂଯୋଗେ—ଶା. କି. ବି. ଯୋଗେ, ଯୋଗୁ, କାରଣରୁ ।

ସଂଯୋଜକ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ୟୁଲ୍+ଶିର୍ତ୍+କ.ଅକ)ସଂଯୋଗକାରକ, ଯେ ମିଳନ ଘଟାଏ, (ସ୍ଥି) ସଂଯୋଜକା ।

ସଂଯୋଜନ—ବ. (ସମ୍+ୟୁଲ୍+ଭ.ଅନ) ସଂଯୋଗକରଣ, ଏକତୀକରଣ, ମିଶ୍ରଣ, ଚେଥୁନ, ସହଦେଶ କରିବା, ଯୋଗ ମୁଖୀରବା, ଯୋଗିବା କର୍ମ ।

ସଂଯୋଜନା—ବ. (ସଂଯୋଜନ+ଆ) ସଂଯୋଜନ ଦେଖ, ଆସ୍ତୋଜନ ।

ସଂଯୋଜନତ-ବି. (ସମ୍+ୟୁଲ୍+ଶିର୍ତ୍+ମୀ.

ତି)ସଂମେଲିତ, ମିଶାକୁଛ ଏକ ପଦାର୍ଥ ବିଦ୍ୟୋଗ କରିଯାଇ ଅନ୍ୟ ପଦାର୍ଥରେ ଯୋଗ କରିଯାଇଥିବା, ସହି ବା

ହାର୍ଥ ଏକହିକୃତ, ଯୋଗ ଯାଇଥିବା, ଯୋଗା ଯାଇଥିବା, (ସ୍ଥି)ସଂଯୋଜିତା ।

ସଂଯୋଜନ୍ୟ—ବି. ସଂଯୋଗର ଉପ୍ରୟୁକ୍ତ, ଯାହା ସଂଯୋଗ କରିଯାଇପାରେ ।

ସଂଯୋଜା—ବ. ସମାନପର, ଯେ ପ୍ରତିପଦତା ସ୍ଥିକାର କରି ଯୁକ୍ତ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ।

ସଂଯୋଜନମ—ବି. ପ୍ରତିବ୍ୟବହାରିତାପୂର୍ବକ ଯୁକ୍ତ କରିବାର ଉପ୍ରୟୁକ୍ତ ।

ସଂଯୋଜନକଣ—ବ. ସମାଧିକଣ ।

ସଂଯୋଜକ—ବି. (ସମ୍+ରଙ୍ଗି+ମୀ.ତି) ରଙ୍ଗ ଯାଇଥିବା, ଶାଢ଼ିରଙ୍ଗ, ଭାବେନ୍ଦ୍ରିୟର ଉପରେ ଅନ୍ତର୍ଭବ, କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜଳ୍ପୁ, ବୃକ୍ଷପ୍ରିୟତା, ଫୁଲଯାଇଥିବା, ଭାଜେନ୍ଦ୍ରିୟରେ ଜଳିତ, ପରମ୍ପର ସଂଯୁକ୍ତ, (ସ୍ଥି)ସଂରକ୍ଷଣ ।

ସଂଯୁମ୍ବ—ବ. (ସମ୍+ରନ୍ଧିର୍+ଭ.ଅଥ) ଦ୍ଵୀପ, ଝାଗ, ଆନ୍ଦୋଳ, ପାହିକରି

ସଂରକ୍ଷ—ବ. (ସମ୍+ରକ୍ଷି+ଭ.ଅଥ)ରକ୍ଷା-କରିବା, ତତ୍ତ୍ଵବିଧାରଣ, ଯତ୍ପୂର୍ବକ ସମାଜବା, ପୂର୍ବ ସାତମାନ ଅନ୍ତର୍ଭବ-ରକ୍ଷିବା, ପରମ୍ପରାନ୍ତ ଉପରେ ରକ୍ଷଣ ।

ସଂରକ୍ଷକ—ପୁ. ବି. ବି. (ସମ୍+ରକ୍ଷି+କ.ଅକ)ଯେ ରକ୍ଷା କରେ, (ସ୍ଥି)ରକ୍ଷିକା ।

ସଂରକ୍ଷଣ—ବ. (ସମ୍+ରକ୍ଷି+ଭ.ଅନ) ସଂରକ୍ଷ ଦେଖ ।

ସଂରକ୍ଷଣମତ—ବ. ପ୍ରାଚୀନ ଗଜମତକ ଓ ସାମାଜିକ ପ୍ରଥାମନ ଲୁପ୍ତ ନ କରି ତାହା ବଜାୟ ରକ୍ଷିବାର ପକ୍ଷତି, ଯେଉଁ ନାତି ସାହାଯ୍ୟରେ ବାଣିଜ୍ୟର ଦ୍ୱାରା ଦେଶର ସାର୍ଥରକ୍ଷା କରିଯାଏ ।

ସଂରକ୍ଷଣମତକ—ବି. ଦେଇଁ ମାନେ ସଂରକ୍ଷଣ ମାତର ପକ୍ଷପାତ୍ର ।

ସଂରକ୍ଷଣୀୟ—ବି. (ସମ୍+ରକ୍ଷି+ମୀ.ଅନ୍ୟ) ସମ୍ୟକ୍ରମକାରେ ରକ୍ଷା କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ, ଯାହାକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ଏକାନ୍ତ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ, ତତ୍ତ୍ଵବିଧାନର ଉପରେ ଯୁକ୍ତ ।

ସଂରକ୍ଷା—ସ୍ଥି. ବ. (ସମ୍+ରକ୍ଷି+ଆ) ସମ୍ୟକ୍ରମକାରେ ରକ୍ଷା କୌଣସି ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟରେ ରକ୍ଷଣ ।

ସଂରକ୍ଷିତ—ବି. (ସମ୍+ରକ୍ଷି+ମୀ.ତି) ଯାହାକୁ ସମ୍ୟକ୍ରମକାରେ ରକ୍ଷା କରିବାରେ ଆବଶ୍ୟକ, ସହିତ ପରିପାଳିତ ।

ସଂରକ୍ଷୀ—ସୁ. ବି. ସଂରକ୍ଷଣକାଶ, ଯେ ସମ୍ୟକ୍ରମ, ପ୍ରକାରେ ରକ୍ଷା କରେ ।

ସଂରକ୍ଷ୍ୟ—ବି. ସଂରକ୍ଷଣୀୟ ।

ସଂରକ୍ଷଣୀୟ—ବି. ସମ୍ୟକ୍ରମକାରେ ରକ୍ଷା କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ ।

ସଂରକ୍ଷଣୀୟ—ବି. (ସମ୍+ରନ୍ଧିର୍+ଭ.ଅଥ) ଦ୍ଵୀପ ସାଧନର ଯୋଗ୍ୟ ।

ସଂରକ୍ଷଣୀୟ—ବି. (ସମ୍+ରନ୍ଧିର୍+ଭ.ଅଥ) ଦ୍ଵୀପ, ରାଗାନ୍ତିତ, ବିଶେଷ ଶବ୍ଦବିଶ୍ୱାସ, ବ୍ୟାକୁଳ, (ମୀ.ତି) ଉତ୍ସାହିତ, ବନ୍ଦେତ୍ତି, ବୃକ୍ଷପ୍ରିୟତା, ଫୁଲଯାଇଥିବା, ଭାଜେନ୍ଦ୍ରିୟରେ ଜଳିତ, ପରମ୍ପର ସଂଯୁକ୍ତ, (ସ୍ଥି)ସଂରକ୍ଷଣ ।

ସଂରମ୍ବ—ବ. (ସମ୍+ରନ୍ଧିର୍+ଭ.ଅଥ) ଦ୍ଵୀପ, ଝାଗ, ଆନ୍ଦୋଳ, ପାହିକରି

କାନ୍ଦିବା, ବାହୁନା, ଗଣ, ଅହୁଙ୍କାର, ମନର ଆବେଗ, ବିଷୟାନ୍ତରେ ସ୍ଥାୟୀ ଉଦ୍ଦେଶ, ସଂଭ୍ରମ, କେଗ, ସୁଜି-ବିଶେଷ, ସଂକଳନାତି ଉପଲବ୍ଧରେ ହେବା ମେଳା, ଗୋଲମାଳ, ଆଟୋପ, ଆଡ଼-ମୁର, ଦଙ୍ଗାଦ୍ରେଶାମ, ଲକ୍ଷସ, ଉଦ୍ଦେଶ, ମନର ବ୍ୟାକୁଳତା ବା ଅଛି-ରତା, ଉତ୍ସପ ସହ ଫୁଲ, ଉତ୍ସାହ, ଆୟୁତ, ବିସ୍ତୃତ ।

ସଂରମ୍ଭ—ବ. (ସମ୍ + ରମ୍ + ଅନ) ସଂରମ୍ଭ, (ବିଂ) ସଂରମ୍ଭକାରକ ।

ସଂରମ୍ଭ—ପୁଂ. ବି. (ସମ୍ + ରମ୍ + ଇନ୍) ଅତିକୁଳ, ବେଶବାନ, ଗୋଲମାଳିଆ, ବ୍ୟାକୁଳ, ଶବୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂରମ୍ଭଣୀ । ସଂରଗ—ବ. ଅନୁରତ୍ତ, ଅତ୍ୟାସତ୍ତ ।

ସରଜିତା—ପୁଂ. ବି. (ସମ୍ + ରଜନ୍ + ତୁ) ସମ୍ବନ୍ଧକ୍ରମକାରେ ସାମ୍ପ୍ରିମାନ୍ ।

ସରଧନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସମ୍ + ରଧନ୍ + ତା) ଅନେକାନ୍ୟ ଭ୍ରମଣ, ପେବା, ଆରା-ଧନାଦି ଦ୍ଵାରା ସନ୍ତୋଷ ବିଧାନ, ସମା-ଧନ, ରାତର ଖାନ ।

ସରଧ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ରୁପେ କାର୍ଯ୍ୟ ସୁଦେଶ କରିବା ।

ସଂରଧତ—ବିଂ. ଆରଧତ, ସେବତ, ଅଚିତ

ସଂରଧ୍ୟ—ବିଂ. ରତ୍ନମତ ଆରଧନାର ପାତି, ସମ୍ବନ୍ଧ ପ୍ରକାରେ ଆରଧନାର ଯୋଗ୍ୟ ।

ସଂରବ—ବ. (ସମ୍ + ରୁ + ଭା.ଅ) ଆରବ, ଛକ୍ରବେ, ଗୋଲମାଳ, ଯୋ ଘା, ନାଦ ।

ସଂରବା—ପୁଂ. ବି. (ସମ୍ + ରୁ + କ.ଇନ୍) ଶବ୍ଦବିଶ୍ଵି, ଶବ୍ଦକାରକ, ଗୋଲ-ମାଳକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂରବଣୀ ।

ସଂରହାଣ—ପୁଂ. ବି. (ସମ୍ + ଲିହି + କି.ଆନ୍) ସେନ୍ଦ୍ରରେ ସ୍ଥାନ୍ତବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂରହାଣ ।

ସଂରୁଣ୍ଠ—ବିଂ. (ସମ୍ + ରୁଣ୍ଠ + ମୀ.ତ) ରୁଣ୍ଠୀ-ତ୍ରୁଣ୍ଠୀ-ତ୍ରୁଣ୍ଠୀ, ସମ୍ବନ୍ଧକ୍ରମିତି ।

ସଂରୁଳକ—ବ. ରୁଳ, ପୀତା ।

ସଂରୁଳ—ବିଂ. (ସମ୍ + ରୁଳ + ମୀ.ତ)

ବଦ, ଅବରୁଦ, ନିରୁଦ, କାରୁଦ, ବାଧାପ୍ରାସ୍ତ, ପରିପୁରତ, ଆକ୍ରାଦତ, ଆହୁତ, ପୁଣିତ, ନିଷ୍ଠି ।

ସଂରୁଧ—ବ. (ସମ୍ + ରୁଧ + କିପ୍) ସମ୍ବନ୍ଧକ ରୋଧକାଶ ।

ସଂରୁତ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସମ୍ + ରୁତ + କ.ତ)

ଆହୁତ, ଅଙ୍ଗୁରତ, କାତ, ପ୍ରତ୍ରତ, ପୂର୍ବଯାଇଥବା (ବ୍ୟାନାଦ), ଏକଷ ବିରିତ, ତୁତ ରୁପେ ସଂଲଗ୍ନ ବା ଚେରେଇଥବା, ପାହୁସୀ, ଆସ୍ତାବିଶିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂରୁତା ।

ସଂରେଦନ—ବ. ସମ୍ବନ୍ଧକ୍ରମକାରେ ଫନ୍ଦନ ।

ସଂରେଧ—ବ. (ସମ୍ + ରୁଧ + ଭା.ଅ)

ରୋଧନ, ନିରୋଧ, ପ୍ରତିବନ୍ଧ, ପ୍ରତିରୋଧ, ଅଟକ, ନିବାରଣ, ବନ୍ଦନ, ଶନ୍ତଦ୍ଵାରା ନଗରାଦ ବେଷ୍ଟନ, କାଶରୋଧ, ନିଷେପ, (ଶ.ଅ) ବେଢି, ବନ୍ଦନସାଧନ, ପୁଣିତ-କରଣ ।

ସଂରେଧକ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସମ୍ + ରୁଧ + କ.ଅକ)

ସଂରେଧକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂରେ-ଧକ । ସଂରେଧନ—ବ. (ସମ୍ + ରୁଧ + ଭା.ଅନ) ଅଟକାଇବା, ସଂରୁତ କରିବା ।

ସଂରେଧ—ବିଂ. ଅବରୋଧର ଯୋଗ୍ୟ, ଯାହାକୁ ଅବରୋଧ କରିଯାଇପାରେ ।

ସଂରେପଣ—ବ. ସମ୍ବନ୍ଧ ପ୍ରକାରେଇରେପଣ

କରିବା, କାତାଦିର ଶୁଷ୍କତାପ୍ରାପ୍ତି, କତ-ନିରୁତ୍ତି ।

ସଂରେହ—ବ. (ସମ୍ + ରୁହ + କ.ଅ)

ଅଙ୍କୁର, ଗଜା, (ଭା.ଅ) ଜନ୍ମ, ଉପୁତ୍ତ ସଂରେହ—ବ. ସଂରେପଣ, ବ୍ୟାନାଦର ଶୁଷ୍କକରଣ ।

ସଂରେଶ—ବିଂ. ଉପନିଧି, କାତ ।

ସଂଲକ୍ଷଣ—ବ. (ସମ୍ + ଲକ୍ଷ + ଭା.ଅନ)

ବିଶେଷ ଭାବରେ ଚିହ୍ନିତକରଣ ।

ସଂଲକ୍ଷଣ—ବିଂ. ସନ୍ଦର୍ଭମୀପୁ, ସମ୍ବନ୍ଧକ୍ରମକାରେ

କର୍ତ୍ତନର ଯୋଗ୍ୟ ।

ସଂଲଗ୍ନ—ବିଂ. (ସମ୍ + ଲଗ୍ନ + କ.ତ)

ପ୍ରାଣୀ କରିବା, ଶକ୍ତି ଉପସାଧନ, ବନ୍ଦ

ସଂସ୍କର, ନିକଟରେ ଅବସ୍ଥିତ, ଏକିଭୁତ, ମିଳିତ, ଏକଷ ଲୁଗି ଯାଇଥବା, ପରଷର ଆଗାତ ପ୍ରତିଯାତ କରୁଥିବା, ମାତ୍ର-ମରୁମର ହେଉଥବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଲଗ୍ନୀ ।

ସଂଲଗ୍ନୀ କ—ପ୍ରା. ବିଂ. ବନ୍ଦିତା ଦ୍ୱାରା ସମ୍ବନ୍ଧୟକ (ବ୍ୟକ୍ତି), ସଗୋପ ।

ସଂଲପନ—କ୍ଲା.ବି. ସଂଲାପ, ପ୍ରଲାପ ।

ସଂଲୟ—ବ. (ସମ୍ + ଲାପ + ଭା.ଅ) ନିନ୍ଦା, ବିଲୟ, ବିନାଶ, ପ୍ରଲୟ ।

ସଂଲୟନ—ବ. ସମ୍ବନ୍ଧ ଭାବରେ କରିବାରେ କରିବାରେ କରିବାରେ ।

ସଂଲାପ—ବ. (ସମ୍ + ଲାପ + ଭା.ଅ)

ଅନେକାନ୍ୟ ଭ୍ରମଣ, ପରଷର ପ୍ରାତି ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତ, ନିର୍ଜନରେ ଆଳାପ, ଉଚ୍ଛିଦ୍ଧିତା ।

ସଂଲାପକ—ପୁଂ. ବିଂ. ପ୍ରଳାପକାଶ ।

ସଂଲିପ୍—ବିଂ. ମୁକ୍ତ, ମିଳିତ ।

ସଂଲିପ୍—ପୁଂ. ବିଂ. ସମ୍ବନ୍ଧକ୍ରମକାରେ ଲୁଭ କରିବାକୁ ରଙ୍ଗିକ ।

ସଂଲନ—ବିଂ. (ସମ୍ + ଲାନ + କ.ତ) ସଂଯୋଜନ, ଲୁଗିଯାଇଥବା ଲୁକୁନ୍ତିତ, ସଂକୁତି, ଭୂମିରେ ଲେପିଯିବା ।

ସଂଲୋକା—ବିଂ. ସଂନ୍ଦର୍ଭକ, ସମ୍ବନ୍ଧ ପ୍ରକାରେ ଦର୍ଶନକାଶ ।

ସଂଲୋତନ—ବିଂ. (ସମ୍ + ଲୋତି + ଅନ) ଘଣ୍ଟାକଟା, ଗୋଲାଇବା ।

ସଂଶଳକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଜବଦୁତ୍ୟା, ପଶୁକର୍ମ ।

ସଂଶୁଳକ—ପୁଂ. ବି. (ସମ୍ + ଶୁଳକ + କ) ଯେହି ଯୋଜା ଯୁକ୍ତ ଭୂମିରୁ ପଳାଇବ ନାହିଁ ବୋଲି ଶପଥ କରିଥାଏ, ନାରୀଶୀ ସେନାବିଶେଷ, କଷ୍ଟ ବିଷ୍ଟ ପ୍ରଧାନ ଯୋଜା, ଯୁକ୍ତରୁ ଅନବର୍ତ୍ତୀ ହେଲେନ୍ୟ, ସହଯୋଜା, ଅନେକାକୁ ହୃତ୍ୟା କରିବାପାଇଁ ଶପଥ କରିଥବା ଷଡ଼ଯନ୍ତିକାଶ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସଂଶବ—ବ. ପ୍ରତିବାଦ, ଉଲ୍ଲଙ୍ଘଣ ।

ସଂଶବନ—ବ. (ସମ୍ + ଶବ + ଭା.ଅନ) ପ୍ରଶଂସା କରିବା, ଶକ୍ତି ଉପସାଧନ, ବନ୍ଦ ପାଟି କରି ଡାକିବା, ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନକରଣ ।

ସଂଶେଖ—ବିଂ. ସମ୍ବଲ ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟନାୟ,
ସୁତିବାଦୟକ ।

ସଂଶମ—ବି. ଚିଉଜାନ୍ତ୍ର, ପଢ଼ିବି ନିର୍ବିଧ
ସଂଶମନ—ବି. (ସମ୍ବଲମ୍ + ଶମମ୍ + ଅନନ୍ତ)
ଆକାଶ ଗୁଣଭୂଷଣ ଦ୍ରୁବ୍ୟ, ପଞ୍ଚ କର୍ମ-
ଦ୍ଵାରା ଦୁଷ୍ଟ ଦୋଷ ନିର୍ଭରଣ ଏବଂ
ଅଦୁଷ୍ଟ ଦୋଷର ଅନୁଦର୍ଶିରଣପୂର୍ବକ
ଶାନ୍ତିକରଣ ।

ସଂଶମନାୟ—ବିଂ. ସଂଶମନର ଯୋଗ୍ୟ ।

ସଂଶୟ—ବି. (ସମ୍ବଲ + ଶି + ଭାବାଥ)
ସନ୍ଦେହ, ସନ୍ଦେହାସକ ଜ୍ଞାନ, ଦ୍ଵେଷଧୀ-
ଭବ, ଅଶ୍ରୁ, ବିପଦ, ସମ୍ବନ୍ଧା,
(ନ୍ୟାୟଦର୍ଶନ) ଏକ ଧର୍ମକ ବିବୁଦ୍ଧ-
ଭାବାଭବ ପ୍ରକାରକ ଜ୍ଞାନ ।

ସଂଶୟଗ୍ରହ—ପୁଂ. ବିଂ. (ଗତତ୍ଵ) ସଂଶୟ-
ସ୍ଥାଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶୟଗ୍ରହ ।

ସଂଶୟଛେତ୍ର—ବି. ସନ୍ଦେହ ନାଶ,
ସଂଶୟ ଦୂଷକରଣ ।

ସଂଶୟଛେତ୍ର—ପୁଂ. ବିଂ. (ସଂଶୟ +
ଛେତ୍ରକ୍ରିୟା) ସନ୍ଦେହ ନାଶକାର, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସଂଶୟଛେତ୍ରି ।

ସଂଶୟକନକ—ବିଂ. (ସଂଶୟ + କନନ
+ ଅନନ୍ତ) ସନ୍ଦେହ ଉପରକ ।

ସଂଶୟକନତ—ବିଂ. ସନ୍ଦେହର ଉପରକ ।

ସଂଶୟକନିତ—ବି. ସନ୍ଦେହର ଉପରକ
ସଂଶୟକନ—ବି. ସନ୍ଦେହ ନୋଧ,
ଦୂର ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ
ହେବା ରୂପ ସନ୍ଦେହ ।

ସଂଶୟଦୋଳା—ବି. ସଂଶୟଦୂପ ଦୋଳା
ସଂଶୟମୂଳକ—ବିଂ. (କ.ଶ୍ରୀ) ସନ୍ଦେହ-
ସ୍ଥଳ ।

[ହେବା ।
ସଂଶୟମେହେବୁ—ବି. ସଂଶୟମୁକ୍ତଦନ
ସଂଶୟସମ—ବି. ମିଥ୍ୟାତର୍କ, ଭର୍ତ୍ତିଶାନ
ତର୍କ ।] ରୂପ ଦୃଷ୍ଟି ।

ସଂଶୟସାଗର—ବି. (ରୂପକ) ସଂଶୟ-
ସଂଶୟମ୍—ପୁଂ. ବିଂ. (ସଂଶୟ + ସ୍ଥା +
କ.ଅ) ସନ୍ଦେହମୁକ୍ତ, ସଂଶୟମୁକ୍ତନ୍, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସଂଶୟମ୍ଭା ।

ସଂଶୟମୁକ୍ତ—ପୁଂ. ବିଂ. (ଗତତ୍ଵ) ସନ୍ଦେ-
ହିତ, ଯାହା ସନ୍ଦେହ ଦ୍ଵାରା ଆନ୍ତରିତ ।

(ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶୟମୁକ୍ତା ।

ସଂଶୟମୁକ୍ତ—ବିଂ. ସନ୍ଦେହକନକ, ସନ୍ଦେହ
ସନ୍ଦେହ ଜନ୍ମିତାରେ ।

ସଂଶୟମ୍ଭା—ପୁଂ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ (କ.ଶ୍ରୀ)
ସନ୍ଦେହାନ, (ବି) ସନ୍ଦେହପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସା,
ସନ୍ଦେହଯୁକ୍ତ ମନ ।

ସଂଶୟମ୍ଭାନ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସମ୍ବଲ + ଶି +
କ.ଆନ) ସଂଶୟମ୍ଭାନ୍ତ ଦେଖ ।

ସଂଶୟମ୍ଭାନ୍ତ—ପୁଂ. ବିଂ. (ଗତତ୍ଵ)
ସଂଶୟମ୍ଭାନ୍ତ, ସନ୍ଦେହପୂର୍ଣ୍ଣ, କର୍ତ୍ତିବ୍ୟ-
କିମୁତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶୟମ୍ଭାନ୍ତା ।

ସଂଶୟମ୍ଭାପନ୍ଦମାନସ—ପୁଂ. ବିଂ. ସନ୍ଦେହ-
ମୁକ୍ତ, ସଂଶୟମ୍ଭାନ୍ତ ତତ୍ତ୍ଵ, ସାଂଶୟକ ।

ସଂଶୟମ୍ଭାନ୍ତ—ପୁଂ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. (ସମ୍ବଲ + ଶି
+ କ.ଆନ) ସନ୍ଦେହତତ୍ତ୍ଵ, ସନ୍ଦେହ ।

ସଂଶୟମ୍ଭୁତ—ବିଂ. (ସମ୍ବଲ + ଶି + କ.ତ)
ସନ୍ଦେହାନ୍ତ, ଅନିଷ୍ଟିତ, ବିପଦମ୍ଭୁତ,
(ମେତ୍ର) ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱାସର ସନ୍ଦେହ
କରୁଯାଇଥିଲୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶୟମ୍ଭୁତା ।

ସଂଶୟମ୍ଭୁତା—ପୁଂ. ବିଂ. (ସମ୍ବଲ + ଶି + କ.
ତ) ସନ୍ଦେହାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶୟମ୍ଭୁତା ।

ସଂଶୟମ୍ଭୁତି—ବିଂ. (ସମ୍ବଲ + ଶି + କ.ତ)
ସନ୍ଦେହାନ୍ତ, ଅନିଷ୍ଟିତ, ବିପଦମ୍ଭୁତ,
(ମେତ୍ର) ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱାସର ସନ୍ଦେହ
କରୁଯାଇଥିଲୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶୟମ୍ଭୁତା ।

ସଂଶୟମ୍ଭୁତି—ବିଂ. (ସମ୍ବଲ + ଶି + କ.ତ)
ସନ୍ଦେହାନ୍ତ, ଅନିଷ୍ଟିତ, ବିପଦମ୍ଭୁତ,
(ମେତ୍ର) ସନ୍ଦେହାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶୟମ୍ଭୁତା ।

ସଂଶୟମ୍ଭୁତି—ବିଂ. (ସମ୍ବଲ + ଶି + କ.ତ)
ସନ୍ଦେହାନ୍ତ, ଅନିଷ୍ଟିତ, ବିପଦମ୍ଭୁତ,
(ମେତ୍ର) ସନ୍ଦେହାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶୟମ୍ଭୁତା ।

ସଂଶୟମ୍ଭୁତି—ବିଂ. (ସମ୍ବଲ + ଶି + କ.ତ)
ସନ୍ଦେହାନ୍ତ, ଅନିଷ୍ଟିତ, ବିପଦମ୍ଭୁତ,
(ମେତ୍ର) ସନ୍ଦେହାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶୟମ୍ଭୁତା ।

ସଂଶୟମ୍ଭୁତି—ବିଂ. (ସମ୍ବଲ + ଶି + କ.ତ)
ସନ୍ଦେହାନ୍ତ, ଅନିଷ୍ଟିତ, ବିପଦମ୍ଭୁତ,
(ମେତ୍ର) ସନ୍ଦେହାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶୟମ୍ଭୁତା ।

ସଂଶୟମ୍ଭୁତି—ବିଂ. (ସମ୍ବଲ + ଶି + କ.ତ)
ସନ୍ଦେହାନ୍ତ, ଅନିଷ୍ଟିତ, ବିପଦମ୍ଭୁତ,
(ମେତ୍ର) ସନ୍ଦେହାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶୟମ୍ଭୁତା ।

ସଂଶୟମ୍ଭୁତି—ବିଂ. (ସମ୍ବଲ + ଶି + କ.ତ)
ସନ୍ଦେହାନ୍ତ, ଅନିଷ୍ଟିତ, ବିପଦମ୍ଭୁତ,
(ମେତ୍ର) ସନ୍ଦେହାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶୟମ୍ଭୁତା ।

ସଂଶୟମ୍ଭୁତି—ବିଂ. (ସମ୍ବଲ + ଶି + କ.ତ)
ସନ୍ଦେହାନ୍ତ, ଅନିଷ୍ଟିତ, ବିପଦମ୍ଭୁତ,
(ମେତ୍ର) ସନ୍ଦେହାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶୟମ୍ଭୁତା ।

ସଂଶୟମ୍ଭୁତି—ବିଂ. (ସମ୍ବଲ + ଶି + କ.ତ)
ସନ୍ଦେହାନ୍ତ, ଅନିଷ୍ଟିତ, ବିପଦମ୍ଭୁତ,
(ମେତ୍ର) ସନ୍ଦେହାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶୟମ୍ଭୁତା ।

ସଂଶୟମ୍ଭୁତି—ବିଂ. (ସମ୍ବଲ + ଶି + କ.ତ)
ସନ୍ଦେହାନ୍ତ, ଅନିଷ୍ଟିତ, ବିପଦମ୍ଭୁତ,
(ମେତ୍ର) ସନ୍ଦେହାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶୟମ୍ଭୁତା ।

ସଂଶୟମ୍ଭୁତି—ବିଂ. (ସମ୍ବଲ + ଶି + କ.ତ)
ସନ୍ଦେହାନ୍ତ, ଅନିଷ୍ଟିତ, ବିପଦମ୍ଭୁତ,
(ମେତ୍ର) ସନ୍ଦେହାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶୟମ୍ଭୁତା ।

କାଷ, ଯେ ବ୍ରତପାଳନ କରି ସାରିଥିଲୁ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶେତ୍ରାତ୍ମା ।

ସଂଶେତ୍ରାତ୍ମା—ପୁଂ. ବିଂ. (ନ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାଙ୍କ
ମନ ଉତ୍ସମରୁପେ ସଂଶେତ୍ର ଓ ପରିପ୍ରେକ୍ଷା
ହୋଇଥିଲୁ । [କରଣ ।

ସଂଶେତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସମ୍ବଲପ୍ରକାରେ ଜାଣ୍ଠି-
ପରିରେଷୁ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସମ୍ବଲ + ଶି + ଶିଥିର)
ସଂଶେତ୍ର ସଂଶେତ୍ରାତ୍ମାର ଉତ୍ସମରୁକ ।

ସଂଶେତ୍ରାତ୍ମା—ବିଂ. ଉତ୍ସମ ଜାଣ୍ଠିକରଣ ବା
ଦ୍ଵିପଦ୍ୟ ଭବରେ ଧାରାଦେବା ।

ସଂଶେତ୍ରି—ବିଂ. ଏକ ଶିଶୁକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶେତ୍ରି-
ଶ୍ରୀ, ବକିପଦ୍ୟା, ଯାହାର ଦୁରୁ ନିପୁଣ୍ଟ ବିବରଣୀତି
ବିବରଣୀ ।

ସଂଶେତ୍ରିଶ୍ରୀ—ବିଂ. (ସମ୍ବଲ + ଶି + ସନ୍ଦର୍ଭ)
ଆଶ୍ରୟ କରିବା ନିମିତ୍ତ ଉତ୍ସମ ।

ସଂଶେତ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସମ୍ବଲଶିଥିର + କିଳ୍ପି)
ଆଦେଶ ।

ସଂଶେତ୍ରିତ—ବିଂ. ଅଭିନ୍ତନ ଶୈଖ୍ୟପୂର୍ବକ ।

ସଂଶେତ୍ରିତ—ବିଂ. (ସମ୍ବଲଶିଥିର + ଗତତ୍ଵ)
ସଂଶେତ୍ରିତ ସନ୍ଦେହର ଉତ୍ସମ ।

ସଂଶେତ୍ରିତ—ବିଂ. (ସମ୍ବଲଶିଥିର + କିଳ୍ପି)
ମର୍ମିରୁପେ ପରିପ୍ରେକ୍ଷାତ୍ମକ, ପରିଶେଷାଧିକ,
ସନ୍ଦେହକି, ପାୟଶିଶ୍ରୀଦିବି ଦ୍ଵାରା ଅପରାଧ-
ପାପ, ଅପରାଧ ବା ଅଭିଯୋଗରୁ ମୁକ୍ତ,
ଦ୍ୱାରା ବା ଉତ୍ସମରୁ ନିଷ୍ଠାତ୍ମକାରୀ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ-
ରୁପେ ପରିଷ୍କାର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶେତ୍ରିତ ।

ସଂଶେତ୍ରୀ—ବିଂ. (ସମ୍ବଲଶିଥିର + କିଳ୍ପି)
ମର୍ମିରୁପେ ପରିପ୍ରେକ୍ଷାତ୍ମକ, ପରିଶେଷାଧିକ,
ସନ୍ଦେହକି, ପାୟଶିଶ୍ରୀଦିବି ଦ୍ଵାରା ଅପରାଧ-
ପାପ, ଅପରାଧରୁ ବା ଅଭିଯୋଗରୁ
ମୁକ୍ତିଲ୍ଲବ୍ରି ।

ସଂଶେତ୍ରୀ—ବିଂ. ଅଭିପାଦ ଦ୍ଵାରା ସଂଶେତ୍ର-
ଧତ୍ତ (ମୁକ୍ତ), ମର୍ମି, ପରିଷ୍କାର, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ-
ରୁପେ ଧର୍ମାଧିକାରୀ ।

ସଂଶେତ୍ରଧତ୍ତ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସମ୍ବଲଶିଥିର +
କିଳ୍ପି) ପରିଷ୍କାରକ, ସଂଶେତ୍ରଧନକାରୀ,
ସଂଶେତ୍ରାତ୍ମକ, ବିଶେଷାଧକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶେତ୍ର-
ଧତ୍ତିକା ।

ସଂଶୋଧନ—ବି. (ସମ୍ + ଶୁଦ୍ଧ + ଭ. ଅନ) ଚିରଶରଣ, ପରିମାର୍ଜନ, ତ୍ରୁପ୍ତି ଶେଷକରଣ, ଶୁଦ୍ଧକରଣ, ବିଶେଷନ, ଦେହରୁ ବାତାଦି ଦୋଷ ପ୍ରଶମନ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ।

ସଂଶୋଧତ—ବି. (ସମ୍ + ଶୁଦ୍ଧ + ତ) ପରିଶେଷତ, ଶୁଦ୍ଧିକୃତ(ବର୍ଷ), ପରିଷ୍ଠତ, ମାର୍ଜନ ।

ସଂଶୋଷ—ବି. ଶୋଷଣ, ଶୁଷ୍ଟତା ।

ସଂଶୋଷଣ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧକପ୍ରକାରେ ଶୁଷ୍ଟ ହେବା ।

ସଂଶୁଦ୍ଧ—ବି. କନ୍ଦ୍ରଜାଲ, ମାସ୍ତା, ଧାନ୍ଦି ଲକ୍ଷିକ, କାତ୍ରୁକର, ଛଳ ।

ସଂଶ୍ୟାନ—ବି. (ସମ୍ + ଶୈଥୀ + କ.ତ) ସଙ୍କୁରିତ, ଘମଭୂତ, ଗୁଡ଼ିଆ ହୋଇ ଥିବା, ମୁଦିହୋଇମାରିଥିବା ।

ସଂଶ୍ରବ—ଶା.ବି. ଅତ୍ୟନ୍ତରେତ୍ତେହ, ଆଦର ।

ସଂଶ୍ରୟ—ବି. (ସମ୍ + ଶ୍ରୀ + ମୀ.ଅ) ଅବଲମ୍ବନ, ଆଶ୍ରୟପାଲ, କାରଣ, ବାସ୍ତାନ, ମୁହଁ, (ଭ.ଅ) ପ୍ରାଣି, ବ୍ୟଥି, ରକ୍ଷା, ଆଶ୍ରୟ, (ରଜନାତ) ରାଜ୍ୟରକାରୀ ରକାଙ୍କର ପାଳନୀୟ ତତ୍ତ୍ଵରୁ ଏକ, ଅନ୍ୟ ରକାଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ସମ୍ପର୍କରୀପନ, (କଂ) ସଂଶ୍ରିତ, ଆଶ୍ରିତ । [ଆଶ୍ରୟ ।

ସଂଶ୍ରୟଣ—ଶା. (ସମ୍ + ଶ୍ରୀ + ଅନ) ସଂଶ୍ରୟ ସଂଶ୍ରୟୀ—ବି. (ସମ୍ + ଶ୍ରୀ + ଅନାୟ) ସଂଶ୍ରୟୀଯୁ, ଆଶ୍ରୟାର୍ଥ, ଆଶ୍ରୟର ଉପୟୁକ୍ତ ।

ସଂଶ୍ରୟିତବ୍ୟ—ବି. (ସମ୍ + ଶ୍ରୀ + ତବ୍ୟ) ସଂଶ୍ରୟର ଉପୟୁକ୍ତ, ଆଶ୍ରୟାର୍ଥ ।

ସଂଶ୍ରୟୀ—ବି. (ସମ୍ + ଶ୍ରୀ + ଲନ) ସଂଶ୍ରୟ ସଂଶ୍ରୟୀୟୁ—ବି. (ସମ୍ + ଶ୍ରୀ + ଅନାୟ) ସଂଶ୍ରୟୀଯୁ, ଆଶ୍ରୟବିଶ୍ଵାସ ।

ସଂଶ୍ରୟନ—ବି. (ସମ୍ + ଶ୍ରୀ + ଭ.ଅ) ସମ୍ପର୍କ, ସମୂଳ, ପ୍ରତିକ୍ରିୟା, ଅଞ୍ଜିକାର, ସଙ୍ଗମ, ମିଳନ, ମନୋଯୋଗ ପୂର୍ବକ ଗ୍ରହଣ ।

ସଂଶ୍ରୟବଣ—ବି. (ସମ୍ + ଶ୍ରୀ + ଅନ-ଶ. ଅନ) କାନ, (ଭ.ଅନ) ଶୁଣିବା ।

ସଂଶ୍ରାବ—ବି. (ସମ୍ + ଶ୍ରୀ + ଅ) ସିଞ୍ଚନ, ଛିନ୍ନବା, ସଂଶ୍ରାବ ଦେଖି ।

ସଂଶ୍ରାବମୂଳିତା—ସୁଂ. କିଂ. (ସମ୍ + ଶ୍ରୀ + ଶିତ୍ + ତି) ସମ୍ବନ୍ଧକୁପେ ଶ୍ରବଣକାରକ, ଧେଣୁରୁଦାର ।

ସଂଶ୍ରାବ୍ୟ—ବି. ସଂଶ୍ରାବଯୋଗ୍ୟ ।

ସଂଶ୍ରିତ—ବି. (ସମ୍ + ଶ୍ରୀ + କ.ତ) ଆଶ୍ରିତ, ଶରଣାପଦ, ସଂସ୍କର, ଆଶ୍ରୟ-ପ୍ରାପ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶ୍ରିତା, (ଶ) ଆଶ୍ରିତବ୍ୟକ୍ତ, ଅନୁରତ ।

ସଂଶ୍ରିତବ୍ୟ—ବି. ଆଶ୍ରୟାର୍ଥ ।

ସଂଶ୍ରିତ—ବି. (ସମ୍ + ଶ୍ରୀ + ମୀ.ତ) ପ୍ରତି ଶୁତ, ପ୍ରତିକ୍ରିୟା, ଉତ୍ସମଭୂପେ ଶୁତ ।

ସଂଶ୍ରିତ୍ୟ—ବି. ବିଶ୍ୱମିତ୍ରିକର ପୁରୁଷବିଶେଷ

ସଂଶ୍ରେଷଣ—ସୁଂ. ବି. ଇନ୍ଦ୍ର ।

ସଂଶ୍ରିଷ୍ଟ—ବି. (ସମ୍ + ଶ୍ରୀ + ସ୍ତ୍ରୀ + ମୀ.ତ) ଆଲିଙ୍ଗିତ, ମିଳିତ, ସଂସ୍କର, ସଂପର୍କ୍ୟକ୍ରମ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ, ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ସ୍ଵର୍ଗ, ସଂବନ୍ଧ ।

ସଂଶ୍ରେଷଣ—ବି. (ସମ୍ + ଶ୍ରୀ + ଭ.ଅ) ଅନିଙ୍ଗନ, ମିଳନ, ସଂପର୍କ, ଲାଗିଯିବା, ବାଢିସିଯୋଗ ।

ସଂଶ୍ରେଷଣ—ବି. (ସମ୍ + ଶ୍ରୀ + ସ୍ତ୍ରୀ + ଭ.ଅନ) ସଂଶ୍ରେଷ ଦେଖ, (ଭ.ଅନ) କାନ୍ଧିତି ।

ସଂଶ୍ରେଷୀ—ସୁଂ. କିଂ. (ସମ୍ + ଶ୍ରୀ + ସ୍ତ୍ରୀ + ଲନ) ସଂଶ୍ରେଷବିଶ୍ଵାସ, ଆଲିଙ୍ଗନମ୍ୟକ୍ରମ ।

ସଂଶ୍ରେଷୁ—ବି. (ସମ୍ + ସନ୍କଳ + ଭ.ଅ) ସଂଲମ୍ବନ, ସନ୍ଦିକଟବର୍ତ୍ତୀ, ସଂସ୍କୃତ, ସଂସ୍କର, ଆସନ୍ତ, ସମନ୍ବନ୍ଧ ବିଷ୍ଟ, ଗୋଲେଇ-ଦ୍ରୋଇ ମିଶିଯାଇଥିବା, ବିଶ୍ଵାସ, ସ୍ଵକ୍ରୁତି, ଅମୁକ କାର୍ଯ୍ୟପାଇଁ କୃତ-ସଂକଳନ, ବନ୍ଦ ।

ସଂଶ୍ରକ୍ଷଣ—ବି. (ସମ୍ + ସନ୍କଳ + ଭ.ଅ) ନିକଟବର୍ତ୍ତୀତା, ଦୃଢ଼ମିଳନ, (ବିଜନ) ପଦାର୍ଥର ଚୁଣବିଶେଷ, ଯେଉଁ ଗୁଣଦ୍ୱାରା ପଦାର୍ଥ ମଧ୍ୟ ପରିଷର ପରିଷର ସହିତ ମିଳିବା ହେଲା ଅବସ୍ଥା, ସହିବାସ, ଯନ୍ମୁଖତା, ଏକତ୍ର ବନ୍ଦନ, କୌଣସି ବିଷ୍ୟପ୍ରତ ନିଷ୍ଠ ହେବା ଅବସ୍ଥା, ଏକାନ୍ତ ଆସନ୍ତ ।

ସଂଶ୍ରକ୍ଷଣ—ବି. (୭ତ୍ତି) ଦୋଷମୁକ୍ତ ସଂଶ୍ରକ୍ଷ, ମନ୍ତ୍ର ସଂଶ୍ରକ୍ଷ, ସଂଶ୍ରକ୍ଷର ଦୋଷ, (କ.ଧା) ସଂଶ୍ରକ୍ଷନନ୍ତ ଦୋଷ ।

ସଂଶ୍ରକ୍ଷିତିଗ୍ରୂପ—ବି. (୭ତ୍ତି) ସହିବାସ ପାଇଁ ଲାଭ ।

ସଂଶ୍ରକ୍ଷବତ୍ତୀ—ବି. ସଂଶ୍ରକ୍ଷକାଶର ଭବ ଧରିବା ଏବଂ ସଂଶ୍ରକ୍ଷର ସହିବାସ ।

ସଂଶ୍ରକ୍ଷବାନ୍—ସୁଂ. କିଂ. (ସଂଶ୍ରକ୍ଷ + ବାନ୍)

ଶୀଳ, ସଂଯୋଗଶୀଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ପ୍ରବଶା ।

ସଂଶ୍ରକ୍ଷଶୀଳ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ସଂଶ୍ରକ୍ଷପ୍ରବଶ, ସଂଯୋଗ ପ୍ରକାଶକରଣ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୀଳା ।

ସଂଶ୍ରକ୍ଷ—ବି. (ସଂ + ସଞ୍ଚ + ଅ) ସମ୍ବନ୍ଧକିଳନ, ଏକତ୍ର ଗ୍ରହନ ।

ସଂଶ୍ରକ୍ଷୀ—ସୁଂ. କିଂ. (ସଂ + ସଞ୍ଚ + ରନ୍) ମିଳନକାଶ, ସଙ୍ଗକାଶ ।

ସଂଶ୍ରଦ୍ଧ—ବି. (ସମ୍ + ସଦ୍ଧ + ଅଧ.କ୍ଷପ୍) ସଭା, ସମାଜ, ଧର୍ମଧାରକରଣ, ବିରାମ୍ୟ ।

ସଂଶମକ—ଶା. ସମନ ଗମନ ।

ସଂଶରଣ—ବି. (ସମ୍ + ସୃତ୍ + ଭ.ଅନ) ବିନା ବାଧାରେ ସେନାକ୍ରିୟର ଗମନ ବା ଯାତ୍ରା, ଗମନ, ସଂହାର, ସାଂସାରିକ ବିଷ୍ୟ, ସଙ୍ଗତି, (ଅଧ.ଅନ) ପ୍ରଧାନ ପଥ, ବଢ଼ିବ୍ୟାସ, ରଜନାତ୍ର, ସଂସାରରେ, ଜନ୍ମ ଓ ପୁନର୍ଜନ୍ମ, ସ୍ଵକର ଆରମ୍ଭ, ନରର ପାଠକ ନିକଟରେ ଥିବ ପଥକଙ୍କର ବିଶ୍ଵାମୟାନ ।

ସଂଶରଣ—ବି. (ସମ୍ + ସୃତ୍ + ଭ.ଅନ) ସବଦା ସୁଁ ସୁଁ ହେଉଥିବା କଳଦ ।

ସଂଶର୍ତ୍ତ—ବି. (ସମ୍ + ସୃତ୍ + ଭ.ଅ) ସଂପର୍କ, ସଂବନ୍ଧ, ଏକତ୍ର ଅବସ୍ଥା, ମେଥୋନ୍, ସହିବାସ, ସଙ୍ଗ, ମିଳନ, ସାହଚରୀୟ, ନେକଟ୍ୟ, ପ୍ରର୍ବନ୍ଦ ।

ସଂଶର୍ତ୍ତଜ—ବି. (ସଂଶର୍ତ୍ତ + ଜନ୍ମ + କ.ଅ) ସଂଶର୍ତ୍ତରୁ ଜାତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶର୍ତ୍ତନା ।

ସଂଶର୍ତ୍ତନାଦୋଷଗୁଣଭବନ୍ତି—(ପ୍ରବନ୍ଦ) ମନୁଷ୍ୟର ଦୋଷ ବା ଗୁଣ ସଂଶର୍ତ୍ତରୁ ଦର୍ଶନ ।

ସଂଶର୍ତ୍ତନୋଦୋଷ—ବି. (୭ତ୍ତି) ଦୋଷମୁକ୍ତ ସଂଶର୍ତ୍ତ, ମନ୍ତ୍ର ସଂଶର୍ତ୍ତ, ସଂଶର୍ତ୍ତର ଦୋଷ, (କ.ଧା) ସଂଶର୍ତ୍ତନନ୍ତ ଦୋଷ ।

ସଂଶର୍ତ୍ତନୀଗ୍ରୂପ—ବି. (୭ତ୍ତି) ସହିବାସ ପାଇଁ ଲାଭ ।

ସଂଶର୍ତ୍ତବତ୍ତୀ—ବି. ସଂଶର୍ତ୍ତକାଶର ଭବ ଧରିବା ଏବଂ ସଂଶର୍ତ୍ତର ସହିବାସ ।

ସଂଶର୍ତ୍ତବାନ୍—ସୁଂ. କିଂ. (ସଂଶର୍ତ୍ତ + ବାନ୍) ସଂଶର୍ତ୍ତମ୍ୟକ୍ର, ସଂଶର୍ତ୍ତକାଶ, ସଂଶର୍ତ୍ତ-ବିଶ୍ଵାସ ।

ସଂସର୍ଗବିଦ୍ୟା—ହୀ ବି. ଶୋଭାଯାଦାରେ ସୁଶ୍ରୀବନ୍ଧ ଭବରେ ଗମନର ବିଦ୍ୟା ଅଥବା ସେନାମନଙ୍କର ଶ୍ରେଣୀବନ୍ଧ ଭବରେ ଗମନାଗମନ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଶିଖା ହୁଏ ।

ସଂସର୍ଗାଭବ—ବି. (୭ତ୍ତବ) ସଞ୍ଜିକର ଅଭବ, (ନ୍ୟାୟବନ୍ଦର୍ଣ୍ଣ) ତିବିଧ ଅଭବ (ୟାତ୍ରା-ପ୍ରାଗଭବ, ପ୍ରଧାନାଭବ, ଓ ଅଭ୍ୟନ୍ତାଭବ) ।

ସଂସର୍ଗିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସଂସର୍ଗୀର ଭବ ବା ଧର୍ମ, ସଂସର୍ଗ ।

ସଂସରୀ—ପୁ. ବି. (ସଂସର୍ଗ+ଜନ.) ସମନ୍ତି, ପଦ୍ଧବାସକାଶ, ସଂସର୍ଗ, (ଅମୁକର) ସଙ୍ଗେ ସଂସର୍ଗକାଶ, (ପୁ. ବି) ସଙ୍କୀ, ସହଚର, ସହଶ୍ରାଗୀ, ସହକରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂସରୀଣୀ ।

ସଂସର୍ଜନ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରତ୍ୟୁଷ୍ମାନ୍ତିକ+ଭାବ.ଅନ) ଏକହ ମିଶାଇବା, ଉପାଗକରଣ, ଉତ୍ସର୍ଜ କରଣ ।

ସଂସର୍ପ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରତ୍ୟୁଷ୍ମାନ୍ତିକ+ଭାବ.ଅନ) ପ୍ରକାରେ ମେନ, ସର୍ପବତ୍ର ଗଢି, ବିପ୍ରାର, ଧୀରଗମନ, (ଅଧ୍ୟ.ଅ) କ୍ଷୟ ମାସବିଶିଷ୍ଟ ବର୍ଷର ମଳମାସ ।

ସଂସର୍ପଣ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରତ୍ୟୁଷ୍ମାନ୍ତିକ) ଗୁରୁତ୍ଵ ଗୁରୁତ୍ଵ ଦୀବା, ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଆନନ୍ଦ ।

ସଂସର୍ପି—ପୁ. ବି. (ସମ୍ଭ୍ରତ୍ୟୁଷ୍ମାନ୍ତିକ+କ. ଜନ) ଗୁରୁତ୍ଵ କରି ଯାଉଥିବା, ଧୀର ଗଢି କରୁଥିବା, ବନ୍ଦରତ କରୁଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂସର୍ପଣୀ ।

ସଂସବ—ବି. ଯୋମ ସଙ୍କ କାଳରେ ହୋତାମାନଙ୍କର ବିପରୀତ୍ୟାସକ କର୍ମ । ସଂସଦ—କ. (ସମ୍ଭ୍ରତ୍ୟୁଷ୍ମାନ୍ତିକ+ଅଧ୍ୟ.କ୍ରିପ୍ତ) ସଂସଦ ଦେଖ ।

ସଂସାଦନ—ବି. ଏକହ ସମାଗମ ।

ସଂସାଧନ—ପୁ. ବି. ନିର୍ମଳନକାଶ, ମଙ୍ଗଳ ସାଧନାଳ ।

ସଂସାଧନ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରତ୍ୟୁଷ୍ମାନ୍ତିକ+ଭାବ.ଅନ) ସମାପନ, ନିଷାଦନ, ପ୍ରାପ୍ତି, ବନ୍ଦବସ୍ତ୍ର, ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ତିରତା ଯୋଗ୍ୟ ତରଙ୍ଗ ।

ବଧ, ମାରଣ, ନିଷାପନ ।

ସଂସାଧ—ବି. ସଂସାଧନଯୋଗ୍ୟ ।

ସଂସାର—ବି. (ସମ୍ଭ୍ରତ୍ୟୁଷ୍ମାନ୍ତିକ+ଅଧ୍ୟ.ଅ)

ଜଗତ୍, ମୁଖ୍ୟ, ମାୟାପୁରୁଷ ଜଗତ୍, ମାୟାବନ୍ଧନ,

ସାଂସାରିକ ବିଷୟ, ସ୍ତ୍ରୀ ପୁଣ କନ୍ଦା

ସମ୍ବନ୍ଧିତ ପରବାର, ଗାର୍ହସ୍ତ୍ର୍ୟ, ଘର-

କରଣ, ଜନସମାଜ, ଔହୁକ ବ୍ୟାପାର, ପୁନର୍ଜୀବି,

ବାରମ୍ବାର ମୁଖ୍ୟ ପରେ ଜନ୍ମନ୍ତର, (ପ୍ରା.ସ୍ତ୍ରୀ.ବି) ଜୀବିତ ।

ସଂସାରକରିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ର. ସ୍ତ୍ରୀ ପୁନାଦିକ୍ଷା

ସହିତ ପରକରଣ କରିବା, ଜନସମା-

ଜରେ ଚଳିବା, ବିବାହକରିବା ।

ସଂସାରକାନନ—ବି. (ରୂପକ) ଅରଣ୍ୟ

ପର ଅଶମ ଓ ଆପତ୍ତସଙ୍କୁଳ ସଂସାର

ସଂସାରକାମନ(ବାସନା)—ବି. (୭ତ୍ତବ)

ପାର୍ଥବ ଭୋଗ ବାସନା, ବିଷୟବୁନାସନା

ସଂସାରକାମୀ—ପୁ. ବି. ସାଂସାରିକ

ଭୋଗ ବାସନା ପାର୍ଥ ଲାଲାଯୁତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ସଂସାରକାମିନ ।

ସଂସାରକାଶ—ବି. (ରୂପକ) ଜେଲଖାନା

ସଂଗ୍ରହ ଭୁଲିତ ସଂସାର । [କୁପ ।

ସଂସାରକୂପ—ବି. (ରୂପକ) ସଂସାରବୁପ

ସଂସାରଗମନ—ବି. (୭ତ୍ତବ) ମୁଖ୍ୟ ପରେ

ପୁନର୍ଜୀବି, ଜନ୍ମନ୍ତର ପରିଗତି ।

ସଂସାରଗୁରୁ—ବି. (୭ତ୍ତବ) ପରମେଶ୍ୱର,

କାମଦେବ, କନ୍ଦର୍ପ, ଜଗତ୍ତରଗୁରୁ, ସମର

ଜଗତ୍ର ପୁନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସଂସାରଗୁରୁ—ବି. (୭ତ୍ତବ) ସଂସାରରୂପ

ଚକ୍ର, ଚନ୍ଦବତ୍ର ପୁଣ୍ୟକର୍ମିଳ ଜଗତ୍,

ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ଓ ମରଣ ।

ସଂସାରକ୍ଷ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ଭ୍ରତ୍ୟୁଷ୍ମାନ୍ତିକ+କ.ଅ)

ସଂସାର ବିଷୟରେ ଅଭିଜ୍ଞାନ ଯେ ଜାଣିକରି

ଚଲେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂସାରକ୍ଷା ।

ସଂସାରକ୍ଷନ—ବି. (୭ତ୍ତବ ବା ୨୭ତ୍ତବ)

ସଂସାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜ୍ଞାନ ବା ଅଭିଜ୍ଞାନ

ସଂସାରକ୍ଷଣ—ବି. (ରୂପକ) ଚଞ୍ଚଳତା

ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ତିରତା ଯୋଗ୍ୟ ତରଙ୍ଗ ।

ସଙ୍ଗେ ଭୁଲକା କରିଯାଉଥିବା ସଂସାର ।

ସଂସାରତାତ୍ତ୍ଵନା—ବି. (ରୂପକ) ସଂସାର

ଲୋକ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଭୂତ କଷ୍ଟ ।

ସଂସାରତାତ୍ତ୍ଵରୁ—ବି. (୩୭ତ୍ତବ) ସଂସାରରୁ

ଦୂର୍ଭୁବି, ପାର୍ଥବ ପ୍ରତିକୁଳ ଘଟନା

ଦ୍ୱାରା ନିପିତ୍ତ ।

ସଂସାରତତ୍ତ୍ଵା—ବି. ସଂସାରକ ଭୋଗ

ବିଲାସ ପାଇଁ ଅଭ୍ୟଧିକ ବାସନା ।

ସଂସାରତାତ୍ତ୍ଵାଗ—ବି. (୭ତ୍ତବ) ପରିଜନ

ବର୍ଗର ତଥାଗ, ମାୟାବନ୍ଧନ ହେବନ୍ତି

କାଶ, ସନ୍ଧ୍ୟାମୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଉତ୍ସର୍ଜିନି ।

ସଂସାରଧର୍ମ—ବି. (୭ତ୍ତବ) ଗାର୍ହସ୍ତ୍ର୍ୟ ଧର୍ମ,

ଦୂର୍ଭୁବି ଅନୁଷ୍ଠେସୁ କାର୍ଯ୍ୟ ।

ସଂସାରଧାରୀ—ବି. ସଂସାର+ତ୍ର୍ୟକ୍ରମିକରିତାକାଶ, ମାୟାବନ୍ଧନ ହେବନ୍ତି

କାଶ, ସନ୍ଧ୍ୟାମୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଉତ୍ସର୍ଜିନି ।

ସଂସାରଧାରୀ—ବି. (୭ତ୍ତବ) ଗାର୍ହସ୍ତ୍ର୍ୟ ଧର୍ମ

ପାର୍ଥବ ଦେଶର ଭୋଗ କରିବାର ପାଇଁ କିମ୍ବା

ପାର୍ଥବକରିତା କରିବାର ପାଇଁ ।

ସଂସାରଧାରୀ—ବି. (୭ତ୍ତବ) ମାତ୍ରାପଦିତ୍ୟ

ପାର୍ଥବ ପାଇଁ ଭୋଗ କରିବାର ପାଇଁ ।

ସଂସାରବନ୍ଧ—ବି. (୭ତ୍ତବ) ମାୟାବନ୍ଧନ

ପାର୍ଥବ ଅନୁଷ୍ଠେସୁ କାର୍ଯ୍ୟ ।

ସଂସାରବିଦ୍ୟା—ବି. (୭ତ୍ତବ) ସଂସାରରେ

ଜନ୍ମ ଗୁରୁତ୍ବ କରି ବହିବା, ପରବାର ଓ ବିଷୟ

ସମ୍ବନ୍ଧିଆଦ ଦେଖି ସରକରଣ କରିବା ।

ସଂସାରବନ୍ଧ—ପୁ. ବି. ସଂସାର, ସଂସାର

ବିଶିଷ୍ଟ ।

ସଂସାରତତ୍ତ୍ଵା—ବି. (୭ତ୍ତବ) ସଂସାରକ

ବିଷୟ ପ୍ରତି ବୈଶଶ୍ୟ, ସଂସାରର

ଭୋଗବିଲାସ ବା ମାୟାମମତା ପ୍ରତି

ଭିଦ୍ୟାକର୍ମଣ୍ୟ ।

ସଂସାରତତ୍ତ୍ଵା—ବି. (୭ତ୍ତବ) ସଂସାରକ

ବିଷୟ ପ୍ରତି ବୈଶଶ୍ୟ, ସଂସାରର

ଭୋଗବିଲାସ ବା ମାୟାମମତା ପ୍ରତି

ଭିଦ୍ୟାକର୍ମଣ୍ୟ ।

ସଂସାରମଣ୍ଡଳ—ବି. ଭୁମଣ୍ଡଳ, ଜଗନ୍ମଣ୍ଡଳ ।

ସଂସାରମଣ୍ଡଳ—ବି. (ରୂପକ) ବିଗନ୍ଧବସ୍ତ୍ରତ

ବିପକ୍ରମଙ୍କୁଳ ଦ୍ଵିଶାଳ ମରୁଭୂମି ସହିତ ଭୁଲିତ ସଂସାର ।	ସଂସାରଗନ୍ଧି—ବ.ଜଳାବର୍ତ୍ତିପରି ସଂସାର ଚିନ୍ତରେ ଜୀବ ପୁନଃ ପୁନଃ ଭ୍ରମଣକରେ ଏଣୁ ସଂସାର ଆବର୍ତ୍ତ ରୂପେ ଉକ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।	ସଂହିତି—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସମ୍ + ସିଧ୍ + କା.ତ) ସ୍ତ୍ରୀବ, ପ୍ରକୃତ, ସାରକ ବା ପ୍ରାଚୃତକ ଅବିଷ୍ଟା, ସମାପ୍ତି, ସିରି, ନିଷ୍ଠିତ, ମର୍ମ ଶୀର୍ଷା, ମୋଷ, ପରମୁକ୍ତ, ଫଳ ।
ସଂସାରମୋହଣ—ବ. (୫ତ୍ତ) ସଂସା- ରରୁ ମୁକ୍ତ, ପୁନର୍ଜନ୍ମରୁ ମୁକ୍ତ, (ଶିୟ) ସଂସାରବାରକ, ଯାହାଙ୍କର କୁପାରୁ ଉଦ୍ବିଦ୍ଧନ ମୋତନ ହୁଏ ।	ସଂସାରଗଣ୍ୟ—ବ. (କ.ଧା) ସଂସାର- କାନନ ଦେଖ ।	ସଂସାରମ୍ଭ—ବ. (ରୂପକ) ସାଂସାରକ ଅବସ୍ଥିତ, ଶୁଭର ଅବସ୍ଥା, ଶୁଦ୍ଧାଶ୍ରମ ।
ସଂସାରଯାତ୍ରା—ବ. (ରୂପକ) ଯାତ୍ରା ବା ଭ୍ରମଣ ସଙ୍ଗେ ଭୁଲିତ ସଂସାର, (୭ତ୍ତ) ଜୀବନଯାତ୍ରା ।	ସଂସାରମ୍ଭକ—ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତ) ସଂସା- ରରେ ଅନୁରକ୍ତ, ସାଂସାରକ ବିଷୟରେ ଅଭିନବିଷ୍ଟ, ପାର୍ଥ୍ରବ, ବିଷୟାନୁରଗୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂସାରମ୍ଭକ ।	ସଂସୁଦ୍ଧେସୋମ—ବ. ସଂସବ ।
ସଂସାରଲାଳା—ବ. (ରୂପକ) ଶେଳ ସଙ୍ଗେ ଭୁଲିତ ସଂସାର, (୭ତ୍ତ) ଜୀବଲାଳା, ସଂସାରରେ ଜାତହୋଇ ଜନ୍ମତାରୁ ମରଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମରୁଷ୍ଟେର କରିବା କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ଅନୁଭବମାନ, ସଂସାରଲୋକର ଶେଳ କୌତୁକ ଓ ଭେଗବିଳାସ, ଜୀବନ- ଯାତ୍ରା, ଜୀବନଧାରଣ, ବଞ୍ଚିକା ।	ସଂସାରମ୍ଭକ—ବ. (୭ତ୍ତ) ସଂସାରରେ ଏକାନ୍ତ ଅନୁରଗ, ବିଷୟବୁଝେଗରେ ଏକାନ୍ତ ଅଭିନବେଶ ।	ସଂସୁଦ୍ଧକ—ବ. ସଂସବ ।
ସଂସାରସମୁଦ୍ର(ସାଗର)—ବ. (ରୂପକ) ସମ୍ପ୍ରଦାରି ବିଷ୍ଟୀର୍ଣ୍ଣ ଅକୁଳ ଗର୍ଭର ଓ ତରଙ୍ଗାକୁଳ ସଂସାର ।	ସଂସାର—ଗା.ବି. (ସମ୍-ସଂପାଦନ) ସାଂସା- ରକ, (ଗ୍ରା.ବି) ସଂସାର ଦେଖ ।	ସଂସୁଦ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. ଶ୍ରୀଚନ୍ଦ୍ରମୋହଣ ।
ସଂସାରସମୁଦ୍ର(ସାଗର)—ବ. (ରୂପକ) ସମ୍ପ୍ରଦାରି ବିଷ୍ଟୀର୍ଣ୍ଣ ଅକୁଳ ଗର୍ଭର ଓ ତରଙ୍ଗାକୁଳ ସଂସାର ।	ସଂସାରକ(କା)—ଗା. ବି. ସାଂସାରକ ଦେଖ, (ଗା.ବି.) ଶୁଦ୍ଧାଶ୍ରମ ବନ୍ଧୁ ।	ସଂସୁଦ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. ଶ୍ରୀଚନ୍ଦ୍ରମୋହଣ ।
ସଂସାରମାର୍ଥ—ପୁ. ବ. ଜନ୍ମବୁ ମୁକ୍ତ- କାଶ ସଂସାରରୁପ ତରଣୀର କର୍ଣ୍ଣଧାର ବା ରଥର ଗୁଲକ, ସଂସାରର ନାୟକ, ଶିବ ।	ସଂସାରମାର୍ଥ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସଂସାର, ଶଶିରହ, ସଂସାର ଭବ ବା ଧର୍ମ ।	ସଂସୁଦ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. ଶ୍ରୀମିଶ୍ରମ, ସଂସର ।
ସଂସାରରୁଷ୍ମି—ବ. (୭ତ୍ତ) ସଂସାର ସୁଖ, ବିଷୟ ଭେଗହେଉ ଚିହ୍ନ, ସଂସା- ରକ ଶାନ୍ତି ।	ସଂସାର—ପୁ.ବି. (ସଂସାର + ରନ୍) ବିଷୟୀ ଲୋକ, ଶୁଦ୍ଧାଶ୍ରମ ବ୍ୟକ୍ତି, ସଂସାର- ସକ ବ୍ୟକ୍ତି, ପାଣୀ, ବିବେଚନାବିଷ୍ଟ ଜୀବ, ଜୀବାୟା, (ପୁ.ବି.) ସଂସାରରେ ବାସକ ରୁଥିବା, ସଂସାରମ୍ଭ, ଜଗତସ୍ତୁର ସଂସାରମ୍ଭୀୟ, ସାଂସାରକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରଣି	ସଂସୁଦ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. ଶ୍ରୀମିଶ୍ରମ, ସଂସର ।
ସଂସାରମେଦା—ବ. (୭ତ୍ତ) ଜଗତର ଜୀବମନଙ୍କ ଉପକାର ।	ସଂସାରମ୍ଭକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସଂସାରକ ଦେଖ, ଅଯ୍ୟ ଉପରେ ସରକାର ନେଉଥିବା ଟିକେ ।	ସଂସୁଦ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦେବସଂତ, ଦେବ- ସଂସୁଦ୍ଧାହବି—ବ. ସଂସୁଦ୍ଧା ଦେବବୁନ୍- ଙ୍କର ପ୍ରାତିର୍ଥେ ପ୍ରଦତ୍ତ ହବ ।
ସଂସାରସ୍ତୋତ୍ର—ବ. (ରୂପକ) ସ୍ତୋତ୍ର- ସଙ୍ଗେ ଭୁଲିତ ସଂସାର, ଜଗତର ବିପୁତ୍ତି ଓ ବିନାଶରୁପ ସ୍ତୋତ୍ର ।	ସଂସାରମ୍ଭକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସଂସାରକ ଦେଖ, ଆୟ ଉପରେ ସରକାର ନେଉଥିବା ଟିକେ ।	ସଂସୁଦ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦେବସଂତ, ଦେବ- ସଂସୁଦ୍ଧାହବି—ବ. ସଂସୁଦ୍ଧା ଦେବବୁନ୍- ଙ୍କର ପ୍ରାତିର୍ଥେ ପ୍ରଦତ୍ତ ହବ ।
ସଂସାରହାତ—ଗା.ବ. ହାତରୁପେ କଳିତ୍ତ ସଂସାର ।	ସଂସାରମ୍ଭ—ବ. (ସମ୍ + ସିଧ୍ + କା.ତ) ସମ୍ପ୍ରଦାରି ବିଷ୍ଟୀର୍ଣ୍ଣ ଆଦ୍ରୁ, ଓଦା ସରସର, ବିକ୍ରି, ସହିରେ ପାଣି ଛୁଅଯାଇଥାଏ ବା ମଡ଼ାଯାଇଥାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂସାରକ ।	ସଂସୁଦ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. (ସମ୍ + ସ୍ତ୍ରୀ + କା.ତ) ସଂସୁଦ୍ଧ, ସଂସରବିଶ୍ଵ, ମିଳିତ, ମିଶ୍ରିତ, କୃତସ୍ତବାସ, ରମେତ, କୃତସ୍ତର୍ମର୍ଗ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂସୁଦ୍ଧା, (ବ-ଶ-ତ) ସମୁଦ୍ର ।
ସଂସାରହେତୁ—ବ. ମାହା, ସଂସାରରେ ଜନ୍ମଗତିର କାରଣ ବା ଅବିଦ୍ୟା ।	ସଂସାରମ୍ଭ—ବ. (ସମ୍ପ୍ରଦାରି + କା.ତ) ସମ୍ପ୍ରଦାରି ବିଷ୍ଟୀର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସିରିଗ୍ରାହୀ, ସୁରକ୍ଷା- ସିରି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂସାରା, (ବି) ସିରିଗ୍ରାହୀ ବନ୍ଧୁ ।	ସଂସୁଦ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. ସଂସର ।
ସଂସାରମୁକ୍ତ—ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତ) ସଂସାର- ସକ୍ତି ଦେଖ ।	ସଂସାରମୁକ୍ତି—ବ. (ସମ୍ପ୍ରଦାରି + କା.ତ) ସମ୍ପ୍ରଦାରି ବିଷ୍ଟୀର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସିରିଗ୍ରାହୀ, ସୁରକ୍ଷା- ସିରି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂସାରା, (ବି) ସିରିଗ୍ରାହୀ ବନ୍ଧୁ ।	ସଂସୁଦ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. ସଂସର ।
ସଂସାରମୁକ୍ତି—ବ. (୭ତ୍ତ) ସଂସାର- ସକ୍ତି ଦେଖ ।	ସଂସାରମୁକ୍ତି—ବ. (ସମ୍ପ୍ରଦାରି + କା.ତ) ସମ୍ପ୍ରଦାରି ବିଷ୍ଟୀର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସିରିଗ୍ରାହୀ, ସୁରକ୍ଷା- ସିରି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂସାରା, (ବି) ସିରିଗ୍ରାହୀ ବନ୍ଧୁ ।	ସଂସୁଦ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. ସଂସର ।

ପରେ ବା ଅଂଶବିଶେଷରେ ଏକାଧିକ ଅଳଙ୍କାରର ଏକଥ ସମାବେଶ ।

ସଂହୃଦୀ—ପୁ. ବି. (ସଂସ୍କୃତ+ଇନ୍) ଏକଥ ସହାୟକାରୀ, ଏକାନ୍ତବାନ୍ତି ।

ବିଭାଗାନନ୍ଦର ପୁନମିଳିତ,(ସ୍ତ୍ରୀ)ସଂହୃଦୀ ।

ସଂଶେକ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ସିରି+ଶ୍ଵ.

ଅ) ପାଣି ସିରିବା, ପାଣି ମଡ଼ାଇବା ।

ସଂଶେବନ—ବି. (ସଂ+ସେବ+ଅନ) ଉତ୍ତମପୂର୍ବ ସେବନ, ସମ୍ମର୍ମପୂର୍ବ ସେବନ ।

ସଂଶେବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସଂ+ସେବ+ଅଥ+ଆ) ସମ୍ମର୍ମ ସେବା ।

ସଂଶେବିତା—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ସେବ+ତ୍ରି) ସମ୍ମର୍ମପୂର୍ବ ସେବାକାରକ ।

ସଂଶେଶ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ସେବ+ଇନ୍) ସଂଶେବିତା, ସମ୍ମର୍ମପ୍ରକାରି ସେବାକାରକ ।

ସଂଶେବ୍ୟ—ବି. (ସମ୍+ସେବ+ୟ) ସମ୍ମର୍ମପ୍ରାପ୍ତୀଶେବ୍ୟ, ସେବାର ଉପ୍ରୟୋଗ୍ୟ ।

ପ୍ରିତିଶ୍ଵାସକଟା, ଧାରଣା, ହିକାନ୍, ବନ୍ଦମୂଳ ବିଶ୍ଵାସ, ପୂର୍ବଜନ୍ମ ସମ୍ବୂନୀୟ

ଜନ, ପୂର୍ବଜନ୍ମର ବାସନା ଜନତ କର୍ମ,

ଜନ୍ମାନ୍ତର ଜନ, (ଦର୍ଶନଶାସ୍ତ୍ର) ସ୍ମୃତି,

ହେଉଳ ମନୋତ୍ତର୍ତ୍ତ୍ଵ, ବୁଝିବିଶେଷ,

(ଜ୍ଞାନପରଭାଷା)ପ୍ରାଣୀର ସହି ପ୍ରତିଭା,

ପ୍ରଭୁବିଜନ, ସହି ବାସନା, ମନ୍ଦିରାଠ

ଦ୍ୱାର ଦ୍ୱାରାଦି ଶୋଧନ, ପ୍ରୋକ୍ଷଣ,

ଦ୍ୱିଜାତିମାନଙ୍କର ଦେହଶର୍କି ଧିବାୟକ

ଦଶବିଧ କର୍ମ, ଦଶକର୍ମ, ଦ୍ୱିଜାତିଙ୍କର

ଜାତ କର୍ମାଦି ଦଶବିଧ ଅନୁଷ୍ଠାନ,

ସମ୍ବିଦ୍ୟା, ମୁତ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିର ଶବ୍ଦବାହୀ ଓ

ମରଣଶୌଭିତ୍ରୀର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୁଭିତ୍ରୀଦ୍ୱାରା

(ପ୍ରାଣି)ଶବ୍ଦବାହୀ ଦିଲ୍ଲୀ, ସମ୍ବିଦ୍ୟା,

(ପ୍ରାଣି) ପରିଦିନ, ଶୁଭ ।

ସଂଶେବକ—ପୁ. ବି. ବି. (ସମ୍+କୁ+କାନ୍)

ଯେ ସଂଶେବ କରେ, ପାଚକ

ଯେ ମରମତ କରେ, ଯେ ପରିଷାର

କରେ, ଯେ ଶୋଧନ କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ସଂଶେବକା ।

ସଂଶେବକ—ବି. (ସମ୍+କୁ+କାନ୍)

ସଂଶେବକ ଦ୍ୱାର ଘଟିଛି କା ଉପନ୍ଦ

ସଂଶେବକନକ-ବି. ସଂଶେବକ ରିପ୍ରାକାର,

ଶୁଭକନକ ।

ସଂଶେବକାମ—ବି. (କାମକାରୀ)

ଦ୍ୱାର ପବିତ୍ରୀକୃତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶେବକାମ

ସଂଶେବମୟ--ବି. ସଂଶେବକିଶିଦ୍ଧ, ସଂଶେବ

ସଂଶେବକିତ୍ତ(ରହିତ)–ପୁ. ବି. (କାନ୍ତି)

ଦଶସଂଶେବ ହିନ, ଉପନ୍ଦସ୍ତବକାରି

ସଂଶେବ ବିଶ୍ଵାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସଂଶେବକିତ୍ତ ।

ସଂଶେବକାନ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+କୁ+କାନ୍)

ବାଢି, ସବକ୍ତା, ଉତ୍ତାତା, କେମନ୍ଦିର

ଗାୟକ ପୁରୋହିତ,(ଶ୍ରୀଅନ୍)ହର୍ଷ,(ପୁ.

ବି.) ବାଢି, ଶାର୍ଥାର୍ଥରୂପେ ପ୍ରଣାମକାରୀ,

(ସ୍ତ୍ରୀ) ସଂଶେବାକା ।

ସଂଶେବୁ(ନ)—ବି. (ସମ୍+ଶେବ+ୟ.ଅ)

ପ୍ରତିବନ୍ଦ, ଦୂଢିକରଣ, ନିବାରଣ, ଦମନ,

ପ୍ରତିବନ୍ଦ, କର୍ତ୍ତାକରଣ, ଅନୁମୋଦନ,

(ଶ୍ରୀ) ପେକ, ଯତ୍କାର କୌଣସି

କର୍ତ୍ତାକରଣ କର୍ତ୍ତାକରଣ ହେଉରୁ ପଢିବା

ସ୍ଵେଚ୍ଛ, ପର୍ମ, ଅତିଶୟ ଖାଲ ।
ସଂପ୍ରେଦିତୁ—ବିଂ. ପର୍ମଣୀଳ, ଯାହାର
 ଅତିଶୟ ପର୍ମ(ଖାଲ)ହୁଏ ।
ସଂହତ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବିଂ. (ସମ୍ + ହନ୍ + କୃପ)
 ପୁଣୀତୁତ ।
ସଂହତ—ବିଂ. (ସମ୍ + ହନ୍ + ମି.ତ)
 ହୃଦ, ଲବ୍ଧ, ମିଳିତ, ନିବଢ଼ ରୁଷେ
 ଫ୍ରେଡ, ଏକଦ, ଘମଭୂତ, ସଞ୍ଚତ,
 ଆହତ, ଆଶାତପ୍ରାସ୍ତ୍ର, ସମ୍ୟକ୍ ହତ ।
ସଂହତଜୁଦ୍ଧିକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସଂହତ + ଜୁଦ୍ଧ
 + କା + ଆ) ଶତପୁଷ୍ପ, ଶର୍ପ ।
ସଂହତଜାନୁ—ପୁଂ.ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯେଉଁ
 ବ୍ୟକ୍ତିର ଆଶ୍ରୁ ଦୁଇଟି ମୁଲିଲିବେଳେ
 ଲାଗେ, ସଂଖ୍ୟୁ ।
ସଂହତତଳ—ବି. (କ.ଧା) ମିଳିତ
 କରିବଳ ଦୟୁ, (ପୁଂ.ବିଂ) ଦୁଇ କର-
 ତଳକୁ ଯୋଡ଼ିଥିବା (ବ୍ୟକ୍ତି) ।
ଷହତପୁତ୍ର—ବିଂ. ସଂଯୁକ୍ତ ପୁତ୍ରବିଶିଷ୍ଟ ।
ସହତତ—ପୁଂ. ବିଂ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. (ବ.ଶ୍ରୀ)
 ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଯୁଗକୁ ସଙ୍କୁଳିତ ବା
 ସନ୍ଦିହତ କରିଥାଏ ।
ସହତତ୍ତ୍ଵନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯେଉଁ
 ଦ୍ୱୀର ପ୍ରକରବୁଥୁ ଖୁଲୁ ସନ୍ଦିହତ ।
ସହତାଙ୍ଗ—ବିଂ. ମିଳିତ ଅଙ୍ଗଯୁକ୍ତ,
 ସଂହତାଙ୍ଗବିଶିଷ୍ଟ ।
ସହତାପନ—ବି. ନାଗବିଶେଷ ।
ସହତ—ବି. (ସମ୍ + ହନ୍ + ଭା.ତ) ସଂଘ,
 ସମୁଦ୍ର, ସଂଘାତ, ଗଦା, ନିବଢ଼, ସଂଯୋଗ,
 ସହିଲନ, ସମ୍ୟକ୍ ବଧ, ବହୁଦୟର
 ଏକପ୍ରତିକର, (ବିଜନ) ଜଡ଼ ବହୁର
 ଗୁଣବିଶେଷ, ଯତ୍ନାଗ୍ରହ ପଦାର୍ଥର ପର-
 ମାଣ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଘନଶବରେ ପରିପର ସହତ
 ମିଳିତ ହୋଇ ରହେ, ମିଳନ, ଦୃଢ଼ିତା,
 ଘମଭୂତ ରଣ, ମେଳ, (ଶ.ତ) ବଳ,
 (ଆଧ୍ୟ.ତ) ଦେହ ।
ସହତ୍ୟକାଶ—ପୁଂ. ବିଂ. ଏକପିକାଶ,
 ମିଳିତ କର୍ମକାଶ ।
ସହନନ—ବି. (ସମ୍ + ହନ୍ + ଭା.ଅନ)
 ସମ୍ୟକ୍ ଅଯୋତ, (ଆଧ୍ୟ.ଅନ) ଶିଥର,

ଦେହ, ସମୁଦ୍ର, ସଂଘାତ, ବଧ, (ଶ.ଅନ)
 କଳ, (ବିଂ) କଠିନ ।
ସହନନାଙ୍ଗ—ବିଂ. କଠିନାବସ୍ଥବ, କଠିନ
 ଅନୟବିଶିଷ୍ଟ ।
ସହନୁ—ବିଂ. ସଂହତ ହନୁଯୁକ୍ତ ।
ସହନ୍ତା—ପୁଂ. ବିଂ. (ସମ୍ + ହନ୍ + ତୃ)
 ସଂହାରକର୍ତ୍ତା, ଯେ ସଂହାର କରେ ।
ସହର—ପୁଂ. ବି. ଅସୁରବିଶେଷ,
 ପଦମାନ, ଅନ୍ତି ।
ସହରଣ—ବି. (ସମ୍ + ହନ୍ + ଶ.ଅନ)
 ସଂହାର କଣିବା, ବିନାଶ, ସଂହାରକରିବା,
 ଗଦା କରିବା, ସଂଶେଷ, ଏକମକରିବା,
 ସଙ୍କୋଚ, ପ୍ରତ୍ୟାକର୍ଷଣ, ସଞ୍ଚୟ ।
ସହରିବା—ଶ୍ରୀ. କି. (ପଦ୍ୟ-ସଂ-ସଂହା-
 ରଣ) ସଂହାରିବା ଦେଖ, ନଧ କରିବା,
 ତ୍ୟାଗ କରିବା, ଦମନ କରିବା, ସମ୍ମା-
 ରବା, ରଖିବା, ବୁଝିବା, ନିରୋଧକରିବା,
 ସଂପତ୍ତ କରିବା, ବଣୀଭୂତ କରିବା,
 ବଦଳାଇବା ।
ସହର୍ତ୍ତିବ୍ୟ—ବିଂ. (ସମ୍ + ହନ୍ + ତବ୍ୟ)
 ସଂହାରଯୋଗ୍ୟ, ବିନାଶଯୋଗ୍ୟ ।
ସହର୍ତ୍ତ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସମ୍ + ହନ୍ + କ.ତୃ)
 ସଂହାରକାଶ, ନଧକାଶ, ରୋଧକାଶ,
 ଦମନକାଶ, (ଶ୍ରୀ) ସଂହର୍ତ୍ତ ।
ସହର୍ଷ—ବି. (ସମ୍ + ହନ୍ + ଭା.ଅ)
 ଆମୋଦପ୍ରମୋଦ, ଅନ୍ୟ ଧୂରଦ୍ଵେଷ,
 ପରିଶ୍ରାନ୍ତିରତା, ପରିଷର ସ୍ଵର୍ଗ, ସର୍ଷଣ,
 ରୋମାଞ୍ଚ, ଲୋମହର୍ଷ, (କ.ଅ) କାମ୍ପୁ ।
ସହର୍ଷଣ—ବି. (ସମ୍ + ହନ୍ + ଅନ)
 ସଂହର୍ଷ ଦେଖ ।
ସହର୍ଷୀ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସମ୍ + ହନ୍ + କଳ)
 ସଂହର୍ଷକାଳ ।
ସହରନ—ବି. (ସମ୍ + ହନ୍ + ଅନ) ସମ୍ୟକ୍
 ପ୍ରକାରେ ଆହୁତ ।
ସଂହାତ—ବି. ସଂଘାତ, ସଂଶେଷ, ନରକ
 ତେଜ, ଶିବାନୁତର ଶଣତେଜ ।
ସଂହାତ୍ୟ—ବି. ଅନ୍ତଷ୍ଟର ପର୍ଯ୍ୟାୟିକ
 କୈପିଶତ୍ତ୍ୟ, ସଂଘାତ୍ୟ ।
ସଂହାର—ବି. (ସମ୍ + ହନ୍ + ଭା.ଅ) ଧୂପ,
 ସଂହାରୀୟ—ବିଂ. (ସମ୍ + ହନ୍ + ଯ) ସଂହାର

ବିନାଶ, ସୁଷ୍ଟିର ପ୍ରଳୟ, ସଂଶେଷ, ଆହୁ-
 ରଣ, ସଂତ୍ରହ, ସଂକଳନ, ସଂକୋଚ,
 ପ୍ରତ୍ୟାକର୍ଷଣ, ସଂସମନ, ଦମନ, ବଣୀ-
 କରଣ, ବଧ, ଦୁଇକଷ୍ଟକୁ ଯୋଡ଼ିବା,
 (କ.ଅ) ଅଷ୍ଟସଂଖ୍ୟକ ଭେରିବିଶେଷ,
 (ଆଧ୍ୟ.ଅ) ନରକବିଶେଷ, ପୂଜାକାଳୀନ
 ମୁଦ୍ରାବିଶେଷ, ସଂହାରମୁଦ୍ରା ଦେଖ,
 (ଗ୍ର.ବିଂ) ବିନସ୍ତ ।
ସଂହାରକ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସମ୍ + ହନ୍ + କ).
 ଅନ) ଧୂସକାରକ, ଯେ ସଂକୋଚନ
 କରେ, ବଧକାଶ, (ଶ୍ରୀ) ସଂହାରକା
ସଂହାରକାରୀୟ—ବି. ଧୂସକିୟ, ଦମନ
 ବା ନିରୋଧନ ।
ସଂହାରକାଳ—ବି. ସଂବନ୍ଧାତର ସମୟ,
 ପ୍ରଳୟକାଳ, ଦେଖରେ ମହାବିପଦ୍ଧର
 ଉପସ୍ଥିତ ।
ସଂହାରଣୀ—ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. (ସଂ-ସଂହା-
 ରଣୀ) ସଂହାରକାରୀୟ ।
ସଂହାରମୁଦ୍ରିମାନ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସଂହାର-
 ରୁଦ୍ଧି + ମନ୍ତ୍ର) ସଂହାର ରୁଦ୍ଧିବିଶିଷ୍ଟ,
 ସଂହାର ରୁଦ୍ଧି ମୁଦ୍ରା ।
ସଂହାରଭେତବ—ପୁଂ. ବି. ଭେତବ-
 ବିଶେଷ ।
ସଂହାରମୁଦ୍ରା—ବି. ପୂଜା ସମୟରେ
 ଦେବତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖୀରେ ପ୍ରଦଶୀତ କରି-
 ମୁଦ୍ରାବିଶେଷ ।
ସଂହାରମୁଦ୍ରି(ରୂପ)—ବି.ଶିବଙ୍କର ମୁଦ୍ରି-
 ବିଶେଷ, ଯେଉଁ ମୁଦ୍ରି ଧାରଣ କରି
 ମହାଦେବ ସୁଷ୍ଟିକୁ ସଂହାର କରନ୍ତି,
 (ଲ.ଅର୍ଥ) ଉମ୍ବକର ରୂପ ।
ସଂହାରମୁଦ୍ରି(ପଦ୍ୟ)-ବି.ଶିବଙ୍କର ସଂହାର
 କରିବା, ବଧକରିବା, (ସଂ-ସଂହାରଣ)
 ତ୍ୟାଗକରିବା, କ୍ଷେତ୍ରାଧିକୁ ଦମନକ
 କରିବା, (ଦୁଷ୍ଟି) ଫେରାଇବା ।
ସଂହାରମୁଦ୍ରି—ପୁଂ. ବିଂ. (ସମ୍ + ହନ୍ + ରକ୍ତ)
 ସଂହାରକାରକ, ବିନାଶକାଶ, ପ୍ରଳୟ-
 କାଶ, (ଶ୍ରୀ) ସଂହାରଣୀ, (ପୁଂ. ବି)
 ଭେତବିଶେଷ ।
ସଂହାରୀୟ—ବିଂ. (ସମ୍ + ହନ୍ + ଯ)

ଶୁଦ୍ଧିତପୂର, କର୍ଣ୍ଣୟୁକ୍ତ, (ସ୍ଥି) ସକର୍ଣ୍ଣ ।
ସକର୍ଣ୍ଣକ—ପୁ. ବ. ରଷିବିଶେଷ, (ବିଂ) କର୍ଣ୍ଣ ସହିତ ବର୍ତ୍ତିମାନ ।
ସକର୍ଣ୍ଣକ—ବି. ଯାହାର କର୍ଣ୍ଣ ଅଛି,
ଯାହାର କର୍ଣ୍ଣ ଆଏ ।
ସକର୍ମକ—ପୁ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କର୍ମ ସମ-
ନ୍ଧିତ, କର୍ମୟୁକ୍ତ, କାର୍ଯ୍ୟବିଶ୍ଵ,
(ବ୍ୟାକରଣ)ଯେଉଁ କିମ୍ବାର କର୍ମ ଥାଏ,
(ସ୍ଥି) ସକର୍ମକ, (ବି)ସକର୍ମକ ଧାର୍ତ୍ତ ।
ସକର୍ମକିମ୍ବୀ—ବି. (ବ୍ୟାକରଣ) ଯେଉଁ
କିମ୍ବା କୌଣସି କର୍ମକୁ ଅନ୍ତର କରେ ।
ସକଳ—ପୁ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସବୁ, ସମସ୍ତ,
ନିଶ୍ଚିଲ, ସମସ୍ତ, ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
ସୁଷ୍ଠୁ କାରୁକାର୍ଯ୍ୟବିଶ୍ଵ, ସୁଷ୍ଠୁତିଳ୍ୟୁକ୍ତ,
କଳ୍ପିତ, (ସ୍ଥି) ସକଳ ।
ସକଳକଳ—ବି. ଶୋଭିତ କଳାବିଶ୍ଵ,
ସମସ୍ତ କଳାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
ସକଳକଳ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କଳଙ୍ଗୟୁକ୍ତ,
ଦାଗଥବା, କଳଙ୍କିତ, (ସ୍ଥି)ସକଳଙ୍କ ।
ସକଳଜନମ—ସ୍ଥି.ବି. ପ୍ରକୃତି, ସକଳ
ଭୂବନ୍ଧୁପରିବକର୍ତ୍ତୀ । [ହିଟ]
ସକଳପ୍ରିୟ—ବି. (ଡକ୍ଟର)ଚଣା, ଚଣକ,
ସକଳଭୂବନମୟ—ବି. ଶିଭୁବନମୟ,
ସକଳ ଭୂବନ୍ଧୁପ୍ରିୟ ।
ସକଳଯଜମଯ—ବି. ସକଳ ଯଜ୍ଞସ୍ରୂପ ।
ସକଳବର୍ଣ୍ଣ—ବି. ସମସ୍ତବର୍ଣ୍ଣ, ବ୍ରାହ୍ମଣାଦ
ବର୍ଣ୍ଣ ଚର୍ବୁସ୍ତୁ ।
ସକଳଦ୍ୱିତୀ—ସ୍ଥି.ବି. ସମସ୍ତ ସିଦ୍ଧି, (ବି)
ଆଶିମାଦ ଅଣ୍ଟ ସିଦ୍ଧିଯୁକ୍ତ,ସକଳ ସିଦ୍ଧି-
ବିଶ୍ଵ, (ବି) ବିଶ୍ଵ । [ନିଶ୍ଚେଷ ।
ସକଳଦ୍ୱିତୀଦାତେରଣ—ସ୍ଥି.ବି.ଦେଇରଣ-
ସକଳାଧାର—ପୁ. ବି. ଶିବ, ସମସ୍ତକର
ଆଧାର । [ମାନ ।
ସକଳକ—ବି. କଳିକାର ସହିତ ବର୍ତ୍ତ-
ସକଳାଧା—ସ୍ଥି.ବି. ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ।
ସକଳେ—ବା.ହର୍ଷ. ସମସ୍ତେ, ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି
ପ୍ରକଳେନ୍ଦ୍ର—ପୁ. ବି. ଅଖଣ୍ଡମଣ୍ଡଳ
ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ।
ସକଳେଶ୍ଵର—ପୁ.ବି.ସମସ୍ତକର ଶିଶ୍ଵର,

ପ୍ରଭୁ, ବିଷ୍ଣୁ ।
ସକଳନ-ଗ୍ରା.ବି. (ନ୍ୟାୟଦର୍ଶନ) କଳିତ
ସକଳାଶ—ପୁ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)କଳାଶ୍ୟୁକ୍ତ,
(ସ୍ଥି) ସକଳାଶ ।
ସକ(ଶ)ସ୍ତ—ଯା.ବି. ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବ୍ୟକ୍ତି,
ବକ୍ତ୍ବା ବ୍ୟକ୍ତି, ଧୈରୀଶିଳ ବ୍ୟକ୍ତି,
ଧୈରୀୟ, ଶାଶ୍ଵତ ବଳ କ୍ଷମତା ।
ସକା—ଗ୍ରା.ବି.ସକାର କାନ୍ଦବା,(ଗା.ପୁ.
ବି) ସକାର କାନ୍ଦବା, (ସ୍ଥି)ସକାର ।
ସକାରବା—ଗ୍ରା.ବି. ନାକରେ କାନ୍ଦବା
ସକାକୋଳ—ବି. ନରକବିଶେଷ ।
ସକାଶ—ଗ୍ରା. ବି. ସକାକାନ୍ଦବା, ସକାଇ
କାନ୍ଦବା ।
ସକାମ—ପୁ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କାମନାୟୁକ୍ତ,
ବାସନାୟୁକ୍ତ, ସାଇନାଷ, ଯାହା ଫଳ
କାମନାୟୁକ୍ତକ କରିଯାଏ,କାରୀ,ସନ୍ତୁଷ୍ଟ,
ସୁଖୀ, (ସ୍ଥି) ସକାମା ।
ସକାମକର୍ମ—ବି. (କ.ଧା) ଯେଉଁ କର୍ମ-
କୌଣସି ବିଶେଷ ଫଳ ଲାଭ କରିବା
ଭିଦେଶ୍ୟରେ କରିଯାଏ ।
ସକାମଧର୍ମ—ବି. (କ.ଧା) ଯେଉଁ ଧର୍ମ
ସାଧନରେ ସାଧକର ଫଳ ଲାଭର
ଆଶା ଆଏ ।
ସକାର—ବି.ସ' ଶବ, ସ'ଅକ୍ଷର, ସ'ବର୍ଣ୍ଣ
ସକାରଣ—ବି. ହେତୁୟୁକ୍ତ, ସହେତୁକ,
କାରଣ ସହିତ ବିଦ୍ୟମାନ ।
ସକାରଦ(ଦ୍ୟ)—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯେଉଁ
ଶବର ଆଦ୍ୟରେ 'ସ' ଅକ୍ଷର ଆଏ ।
ସକାରନ୍ତ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ଯେଉଁ ଶବର
ଶେଷରେ 'ସ' ଅକ୍ଷର ଆଏ ।
ସକାଳ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବନ୍ଧ)ବି.ସକାଳ ଦେଖ ।
ସକାଳ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ସମ୍ବୋପଯୋଗୀ
(କି.ବି) ଉପୟୁକ୍ତ ସମ୍ବୁଦ୍ଧରେ, ପ୍ରକୁ-
ଷରେ, ଶୀଘ୍ର, (ଗା.ବି) ପ୍ରାତିକାଳ,
ପୂର୍ବାହ୍ନ, (ଗା.ବି) ପୂର୍ବାହ୍ନର କୃତ
ବା ଅନୁଷ୍ଠାତ ।
ସକାଳଓଳ—ଗ୍ରା. ବି. ସକାଳ ବେଳ
ଦେଖ ।
ସକାଳଶିଆ—ଗ୍ରା.ବି.ପ୍ରାତିର୍ଭଜନ,(ବି)

ପ୍ରାତିର୍ଭଜନ, „ଯେଉଁ ଲୋକର ସକାଳେ
ଖାଇବା ଅଭ୍ୟାସ ।
ସକାଳଗାୟଥା—ଗ୍ରା. ବି. ପ୍ରାତିପ୍ରାତି,
(ଗା.ବି)ପ୍ରାତିସ୍ଥାପୀ,ସକାଳେ ଗାଧୋଇ
ଥିବା (ବ୍ୟକ୍ତି) । [ଭକ୍ତ ଭୋଜନ ।
ସକାଳପଶାଳ—ଗ୍ରା.ବି.ପ୍ରତ୍ୟୁଷରେ ପଶାଳ
ସକାଳପବନ—ଗ୍ରା. ବି. ପ୍ରାତିକାଳୀନ
ବାସୁ.ପ୍ରତ୍ୟୁଷରେ ସଞ୍ଚାରିତ ମୁହୂରତିଳ
ବାସୁ ।
ସକାଳପାଇ(ହି)ବା—ଗ୍ରା.ବି. ପ୍ରାତିକାଳ
ଦେବା, ରାତ ପାହିବା ।
ସକାଳବେଳ(ଲା)—ଗ୍ରା. ବି. ପୂର୍ବାହ୍ନ ।
ସକାଳ(ଲେ)ସକାଳ(ଲେ)—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ.
ଅଭ ପ୍ରତ୍ୟୁଷରେ, ଅଭଶୀପ୍ରୀ ।
ସକାତ୍କର୍ତ୍ତ—ଗ୍ରା. ଅ. ପ୍ରାତିକାଳରୁ,
ପ୍ରାତିକାଳରେ ।
ସକାତ୍କଥ—ଗ୍ରା.ବି.ପ୍ରାତିକାଳ,(ଗା.ବି)
ପ୍ରାତିକାଳୀନ, ପୂର୍ବାହ୍ନକାଳୀନ ।
ସକାଳୀ—ସ୍ଥି.ବି. ସମ୍ବୁଦ୍ଧରବତ୍ରୀ ସ୍ଥାନ-
ବିଶେଷ ।
ସକାଶ—ବି. (ସଠକାଶଠାଥ)ସାର୍ପାପ୍ୟ,
ନିକଟବତ୍ରିତା,(ବି)କାଶ୍ୟୁକ୍ତ,(ଅମୁକ)
ପର ଦେଖାଯାଉଥିବା, ଢୁଣ୍ଡ, ନିକଟ,
ଉପସ୍ଥିତି,ବର୍ତ୍ତିମାନ, (ଅବ୍ୟ)ନିକଟକୁ,
ନିକଟରୁ, ନିମିତ୍ତ, ପାଇଁ ।
ସକାଶାର—ଅ. (ଅମୁକର) ନିକଟରୁ,
(ଗା.ଅ) ସକାଶ ଦେଖ ।
ସକାଶ(ଶେ)—ଗ୍ରା. ଅ. (ବିଭିନ୍ନ ମୁଚକ)
ଯୋଗୁଁ, ହେତୁ, କାରଣରୁ, ଯୋଗେ,
ପାଇଁ, ନିମିତ୍ତ,ନିମନ୍ତେ, ଉଦେଶ୍ୟରେ,
ଅଭପାସୁରେ, ନିକଟରୁ ।
ସକାଶାର—ଗ୍ରା.ଅବ୍ୟ. (ସଠ-ସକାଶ)ସକାଶ
ଦେଖ, ନିକଟରେ,ପାଖରେ,ପାଶରେ ।
ସକି—ଯା. ବି. ସତ୍ତକ ଦେଖ, ବରସ-
ପ୍ରକୃତି,ଅଭମନ୍ତିଆ,ସମହାନ ପ୍ରକୃତ-
ବିଶ୍ଵ ।
ସକୁଣି—ପୁ. ଓ ସ୍ଥି. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଏକ
ମାତାଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ଉଷ୍ଣନ୍ଦ (ଭର ବା
ଉରଶା) ।

ସକୁତୁଳ—ପୁ. ବି. କୌତୁକୟୁକ୍ତ,
କୁତୁହଳ ସହିତ ବର୍ଣ୍ଣମାନ ।

ସକୁତୁଣ୍ଡ—ବ. ବନ୍ୟଦୃଷ୍ଟବିଶେଷ, ସାକୁ-
ତୁଣ୍ଡ ଚିତ୍ର ।

ସକୁଳ—ଚ. (ସକୁ+କ.ଉଳ) ଶକୁଳମସ୍ୟ,
ଶେରକମାତ୍ର, ଏକବଣ୍ଣରେ ଜାତ ବ୍ୟକ୍ତି,
(ପୁ. ବି. କ.ଶ୍ରୀ) ଏକପରିଚାରର ବ୍ୟକ୍ତି,
ସକୁଳପ୍ରସ୍ତୁତ, ପରିଚାର ବିଶେଷ, ପରି-
ଚାର ସହିତ, (ଶ୍ରୀ) ସକୁଳା ।

ସକୁଳନ—ବି. ସଗୋପନ, ସମାନ ବୁଲ-
ଜାତ । [କଟୁଳା ।

ସକୁଳାଦମ୍ଭ—ଶ୍ରୀ. ବ. ମହାରାଜୀ ଲିତା,
ସକୁଳାର୍ତ୍ତକ—ବ. (୨ତତ୍ତ୍ଵ) ଗଢ଼ିଶାମାତ୍ର,
ପାନ ଶେରିଲ, ଶେରିଲକଢ଼ା ।

ସକୁଳୀ—ବ. ମସ୍ୟବିଶେଷ, ଶେରକମାତ୍ର ।

ସକୁଳୀ—ପୁ. ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ସଗୋପ
ବ୍ୟକ୍ତି, ଏକବଣ୍ଣୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି, ଆପଣବିଶେଷ
ସପିଣ୍ଡମନଙ୍କର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵତନ ତିଳପୁଷ୍ପ
ଓ ନିମ୍ନତନ ତିଳପୁଷ୍ପର ବ୍ୟକ୍ତି, ବିଶେଷ
ଆପଣାର ଉପର ତ୍ରୟୁକୁଣ୍ଡର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵ-
ତନ ଓ ପୁରୁଷର ଓ ନିମ୍ନର ତ୍ରୟୁକୁଣ୍ଡର
ନିମ୍ନତନ ତ୍ରୟୁକୁଣ୍ଡର ବ୍ୟକ୍ତି, ବିଶେଷ
ଦୂରଚିତ୍ତୀ ପୁଷ୍ପପୁଷ୍ପ ଓ ଜଣଧରନାଣ ।

ସକୁତି—ପୁ. ବି. ଅଭିଲାଷୀ, ପ୍ରାପ୍ତକାମୀ,
ତ୍ରୈମାକ ଶ୍ରୀ, ଆକୃତ୍ୟୁକ୍ତ ।

ସକୁତ୍ତ—ଅ. (ୱକ୍ତି+ବାରଥେ, ସ) ଏକ-
ବାର, ଅରେମାତ୍ର, ସବକା, ସହିତ,
ଏକଦା, ପୁଣେ କୌଣସି କାଳରେ,
ତତ୍ତ୍ଵଶାତ୍ର, (ବି) ବିଷ୍ଟା ।

ସକୁତ୍ତ—ବ. ଶୁଦ୍ଧ ଶାସନ ।

ସକୁତ୍ତର୍ଭ—ଶ୍ରୀ. ବ. (କ.ଶ୍ରୀ) ଖଚର,
ଅଶ୍ଵତର, ଯେଉଁ ଶ୍ରୀ ଥରେ ମାତ୍ର ଗର୍ଭିଣୀ
ହୋଇଅଛି, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ଥରେ ମାତ୍ର ଗର୍ଭ-
ଧାରଣ କାରଣୀ (ଶ୍ରୀ) ।

ସକୁତ୍ତପ୍ରଜା—ପୁ. ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ଯେ ଥରେ
ମାତ୍ର ତ୍ରସବ କରେ, ଜାତିକପଦ୍ୟ,
(ଶ୍ରୀ) ସକୁତ୍ତପ୍ରଜା, (ବି) କାକ, କୁଆ,
ବାସ୍ତବ ।

ସକୁତ୍ତପ୍ରଜା—ଶ୍ରୀ. ବ. (କ.ଶ୍ରୀ) ଯେଉଁ

ଶ୍ରୀ ଥରେ ମାତ୍ର ସନ୍ତ୍ରାନ ଜନ୍ମ କରିଅଛି,
ଏକଚିଆଣି ଶ୍ରୀ ।

ସକୁତ୍ତପ୍ରସୁତା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସକୁତ୍ତ+ପ୍ରସୁତା)
ଯେଉଁ ଶ୍ରୀ କେବଳ ଗୋଟିଏ ସନ୍ତ୍ରାନ

ପ୍ରସବ କରେ, କାକବନ୍ଧ୍ୟ, (ଶ୍ରୀ. ବି)
କାକବନ୍ଧ୍ୟ ଶ୍ରୀ, ଯେଉଁ ଗାର ଥରେ
ମାତ୍ର ପ୍ରସବ କରିଅଛି ।

ସକୁତ୍ତପ୍ରଳା—ଶ୍ରୀ. ବ. (କ.ଶ୍ରୀ) କବଳୀ,
ଧାନ, ସବ, ଗହମ ।

ସକୁତ୍ତପ୍ରଳ—ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର
ଏକବାର ମାତ୍ର ପଳ ହୋଇଅଛି ।

ସକୁତ୍ତପ୍ରଳେଖ—ପୁ. ବି. ଯେବା ଯାହା
ଥରେ ମାତ୍ର ଦୁଃଖ ଦିଏ, (ଶ୍ରୀ) କଣ୍ଠ ।

ସକୁତ୍ତପ୍ରଳୀ—ଶ୍ରୀ. ବ. ସବରକ, ବନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି-
ବିଶେଷ ।

ସକୁତ୍ତପ୍ରଳୀ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଏକପର, ବନ୍ୟ
କର୍କୋଟଙ୍କ, ଅଷାଢ଼ୁଆ (ଗୁଲୁ) ।

ସକୁତ୍ତପଣ—ପୁ. ବି. ଦୁଃଖ, ଦୁଃଖପ୍ରସ୍ତ,
(ଶ୍ରୀ) ସକୁତ୍ତପଣ ।

ସକେତ—ବି. ସମାନ ପ୍ରଜୀବିଷ୍ଟ ।

ସକେତ—ପୁ. ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) କପଟୀ,
ଛଳକାମୟ, (ଶ୍ରୀ) ସକେତବା ।

ସକେପ—ପୁ. ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ରାଗାନ୍ତୁତ,
ଦୁଇ ।

ସକେଧା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଗାନ୍ତୁତ, ଦୁଇ ।

ସକେଶ—ବି. ଅଭିଧାନ୍ୟକ୍ତ, କୋଷ-
ବିଶେଷ ।

ସକେତୁକ—ବି. କୌତୁକ୍ୟୁକ୍ତ, କୌତୁ

ହଳାନ୍ତୁତ ।

ସକୁତ୍ତ—ଯା. ବ. ଭିତ୍ତି. ଚର୍ମ କିମ୍ବିତ ଜଳର
ଅଳିରେ ପାଣି ବୋଢ଼ିବା ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସକୁତ୍ତ—ପୁ. ବି. (ସକୁତ୍ତ+କ.ତ) ଅପିତ;
କିମ୍ବିଷ୍ଟ, ଆସ୍ତା, ମନୋଯୋଗୀ, ସଲଗ୍ନ,
(ଶ୍ରୀ) ସକୁତ୍ତ ।

ସକୁତ୍ତମୂର୍ତ୍ତ—ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର ଅଳଂ
ଅଳଂ ମୁଦ୍ରପାତି ହୁଏ ।

ସକୁତ୍ତ—ବି. (ସକୁତ୍ତ+ଭ.ତ) ଆସ୍ତି,

ଫ୍ରୋଗ, ଅଭିନବେଶ, ସକ ।

ସକୁତ୍ତମାନ—ବି. (ସକୁତ୍ତ + ମାନ) ଆସ୍ତି-
ବିଶେଷ, ସଙ୍ଗ୍ୟୁକ୍ତ ।

ସକୁତ୍ତ—ବ. (ସକୁତ୍ତ+ମୁନ୍ଦୁ) ଶକ୍ତି,
ତତ୍ତ୍ଵମାନ ବିଷ ।

ସକୁତ୍ତକ—ବ. (ସକୁତ୍ତ+କ) ସକୁତ୍ତ, ବିଷ
ବୃକ୍ଷବିଶେଷ ।

ସକୁତ୍ତକାର—ପୁ. ବି. ସକୁତ୍ତ ପ୍ରସ୍ତୁତକାରୀ ।

ସକୁତ୍ତୁଯାତ୍ରାଣ୍ୟମ୍ବିକା—ଶ୍ରୀ. ବ. ଶକ୍ତୁ ଓ
ପାନସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିବରଣବିଶେଷ ।

ସକୁତ୍ତପ୍ରସ୍ତୁତ—ବି. କ୍ଷେତ୍ରର ବାଣିଜ୍ୟମୁ-
କୀୟ ।

ସକୁତ୍ତପ୍ରଳ—ଶ୍ରୀ. ବ. ଶମୀବୃକ୍ଷ ।

ସକୁତ୍ତପ୍ରଳ—ଶ୍ରୀ. ସକୁତ୍ତୁୟୁକ୍ତ, ସକୁତ୍ତବିଶେଷ ।

ସକୁତ୍ତୁଶ୍ରୀ—ବି. ସକୁତ୍ତୁଦ୍ଵାର ମିଶ୍ରକୃତ,
ତତ୍ତ୍ଵମାନ ଦ୍ଵାର ମିଶ୍ରିତ ।

ସକୁତ୍ତୁ—ବ. (ସକୁତ୍ତ+ଥ) ଉରୁ, ଉରୁ-
ପନ୍ଥ, ନନ୍ଦ, ଶକ୍ତି ଅନ୍ତବିଶେଷ ।

ସଦଭୁ—ବି. ସମାନ କର୍ମବିଶେଷ, ସମାନ
ପ୍ରଜ୍ୟୁକ୍ତ, ଦ୍ଵାର ସହିତ ।

ସକୁତ୍ତୁ—ବି. ତିଯାମ୍ୟୁଳ, ତିଯାବିଶେଷ ।

ସକୁତ୍ତୁ—ବି. ଉତ୍ତରରେତର ଦୋଧଣୀଳ,
ଦୋଧପରସ୍ଥିତ ।

ସକୁତ୍ତ—ବି. ଅଭିବନ୍ଦାୟୁକ୍ତ, ପରତ୍ୟୁକ୍ତ ।

ସକୁତ୍ତପ୍ରମ୍ଭ—ବି. ପରଭୁତ, ଲକ୍ଷ୍ୟବସର ।

ସକୁତ୍ତଶୀତ—ବି. ସକୁତ୍ତମ୍ବୁଦ୍ଧ, ସମର୍ଥ ।

ସକୁତ୍ତମାନା—ଗା. ବ. ପାରଗତା, ସାମର୍ଥୀ ।

ସକୁତ୍ତମା—ଶ୍ରୀ. ବ. (ପାରିନ ପଦ୍ୟ) କ୍ଷମା
ପ୍ରଦାନରେ ସମର୍ଥ ।

ସକୁତ୍ତର—ବି. ଯାରୟୁକ୍ତ, ଲବଣବିଶେଷ ।

ସକୁତ୍ତର—ବି. ଶୀରୟୁକ୍ତ, ଶୀର ସହିତ
ବର୍ଣ୍ଣମାନ ।

ସକୁତ୍ତରେ—କି. ବି. (କ.ଶ୍ରୀ), ଶୋଭର

ସହତ, ମନସ୍ତାପର ସହତ ।	ପ୍ରାଣତା ।	ଏପରି ହୋଇ ଥାଏ ଯେ ତହିଁରେ ପୂର୍ବାୟବା ବେଶ୍ଟି କୋଡ଼ିର ମୁହଁପାଖକୁ ଲାଗିଯାଏ ।
ସଖ—ସା. ବି. ସକ୍ତି ଦେଖ ।	ସଖ୍ୟଭାବ—ବି. ବନ୍ଧୁରତ ଅନୁଭବ ।	ସବୁ—ବି. ଗାସ୍ତର ବୃଷ୍ଟ ସଙ୍ଗମ ।
ସଖ—ୟା. ବି. ବି. (ଅନ୍ୟ ଦେବସଙ୍ଗେ ‘ସଖ’ ଏବଂ ସମାସରେ ସ୍ଵତ୍ତ ହେଲେ ‘ସଖ’ହୁଏ—ସଥା-ଇନ୍ଦ୍ରସଖ, ବାୟସଖ) ସଖୀ, ବନ୍ଧୁ ।	ସଖ୍ୟାପନ—ବି. (ଶତକ)ବନ୍ଧୁହୁସଖା- ପନ, ମିଶତା କରିବା ।	ସବୁଶ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶୁଣସ୍ଵକ୍ତ, ଉତ୍ସ ଶୁଣସ୍ଵକ୍ତ, ସତ୍ତି ରଜଃ ଓ ତମଃ ଆଦି ଶୁଣସ୍ଵକ୍ତିଷ୍ଠ, ସାମାରିକ, ଶଶ ବା ଦରତ୍ତ ଲାଗିଥିବା (ଧନ୍ତ୍ର), ଯେଉଁ ଧନ୍ତ୍ରରେ ଶଶ ଚଢିଆସ, ସାକାର, ଶଶଶ୍ରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସବୁଶ— ପକ୍ଷତ, ଶୁଣସ୍ଵକ୍ତିଷ୍ଠ ।
ସଖା—ୟା. ବି. (ସହ+ଖୋ+ମୀ.ର) ବନ୍ଧୁ, ମିଶତ, ସୁଦୃଢ଼, ପ୍ରଣୟାପନ, ସହ- ଚର, ସମପ୍ରାଣ, ସହାୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଖୀ ।	ସଖାପୋଦର—ଶା. ବି. ବନ୍ଧୁ, କୁଟୁମ୍ବ ।	ସବୁଶବତ୍ତ—ସ୍ତ୍ରୀ.ସବୁଶବତ୍ତିଷ୍ଠ, ଶୁଣବତ୍ତ ।
ସଖି—ୟା. ବି. (ସ+ଖୋ+ମୀ.ର)ସଖେ- ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି-ସଖୀ ଶବ୍ଦର ସ୍ତ୍ରୀ ସମ୍ବୋ- ଧନ) ସଖୀ ପ୍ରତି ସମ୍ବୋଧନ, (ଶା.ବି- ହା-ସଖା) କୁଣ୍ଡର, ସୁଭଲକା, ସଖୀ ବା ପିତ୍ରଲା ପରି ସୁନ୍ଦରୀ ବାଲିକା, (ଶା. ଯାଜପୁର, ବି) ବନ୍ଧୁ, ସାଙ୍ଗ, ସୁମ୍ବ ।	ସଖି—ୟା. ବି. ବନ୍ଧୁର ସମ୍ବନ୍ଧ, ନିର୍ବନ୍ଧ ବାକ୍ୟବିଶ୍ଵି ।	ସବୁଶ—ବି. ଭକ୍ତିବିଶେଷ ।
ସଖିନନ—ବି. ବନ୍ଧୁବନ୍ଧୁ, ମିଶବନ୍ଧୁ ।	ସଖି—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶକ୍ତ୍ସ୍ଵକ୍ତ, ସୁବା- ଦୀତ, ଶବ୍ଦ୍ସ୍ଵକ୍ତ, ଏକବନ୍ଧକାତ, (ଶା.ବି) ଜୀବ, କୁଟୁମ୍ବ ।	ସବୁଶ—ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୁଣସ୍ଵକ୍ତ ସବୁଶ ବା ଶୁଣସ୍ଵକ୍ତ କିନ୍ତୁ ନାହିଁ ଆବ- ଧନା, ସାକାର ଉପାସନା । [ସ୍ଵତ୍ତ ।
ସଖିଗାହ—ବି. (ସଖି+ଭା.ତା,ହ)ମିଶିଗା- ହୌଦ୍ଧାର୍ଯ୍ୟ, ସଖ୍ୟ, ସାତ୍ତ୍ଵଣ୍ୟ ।	ସଖର—ବି. ଶକ୍ତ୍ସ୍ଵକ୍ତ, ସମ୍ବନ୍ଧ, ଶକ୍ତି, ଶବ୍ଦ୍ସ୍ଵକ୍ତ, ଏକବନ୍ଧକାତ, (ଶା.ବି) ଜୀବ, କୁଟୁମ୍ବ ।	ସବୋଦ୍ଧାର୍ଯ୍ୟ—ବି. ସବୋଦ୍ଧ ବନ୍ଧୁକୁ କିବାହ କରିବା ।
ସଖିପୂର୍ବ—ବି. ବନ୍ଧୁକୁ ।	ସଖର—ବି. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ଶକ୍ତି(ବନ୍ଧୁ). ଶବ୍ଦ୍ସ୍ଵକ୍ତି(ବନ୍ଧ ବା ବ୍ୟବହାର), (ସ୍ତ୍ରୀ) ସବା ।	ସବୋଦ୍ଧପିଣ୍ଡ—କି. (ସୁତ୍ର) ଯେଉଁ ସବୋଦମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କୌଣସି ବନ୍ଧିର ପିଣ୍ଡଦାନ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ବନ୍ଧ ଥାବୁ ।
ସଖିଲ—ବି. ପରିଶିଷ୍ଟବିଶ୍ଵ ।	ସଖର—ୟା. ବି. ବି. ଶକ୍ତ୍ସ୍ଵକ୍ତ- କାରେ, ଶବ୍ଦ୍ସ୍ଵକ୍ତ ଭବରେ ।	ସବୋଦ୍ଧା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଓ.ବି. (ସବୋଦ୍ଧ+ ଆ) ସବୋଦ୍ଧର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ।
ସଖିବାନ—ୟା. ବି. (ସଖି+ବାନ)	ସଖର—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସରର୍ତ୍ତ+ଆ)ଶର୍ତ୍ତବିଶ୍ଵ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି) ସହୋଦର, ଏକ ମାତାଙ୍କ ଶର୍ତ୍ତକାତ କରିବା ।	ସବୋଦ୍ଧା—ବି. ଗୋଦ୍ଧିର ସହିତ ବନ୍ଧିମାନ ।
ସଖିବାନ—ସଖି ଶବ୍ଦର ପୁଲିଙ୍ଗସମ୍ବୋ- ଧନ)ହେ ସଖେ,ହେ ମିଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସଖି ।	ସଖର—ୟା. ବି. ଓ.ବି. (ସରର୍ତ୍ତ+ୟ) ଶର୍ତ୍ତ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସରର୍ତ୍ତ୍ୟ ।	ସବୋଦ୍ଧି—ବି. (ସ+ଜନ୍ମି+ସ.ତ)ସହ- ବେନ, ଏକଥ ଭେନ ।
ସଖେ—ୟା. ବି. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶେଦୟକୁ, ଦୁଃଖେତ୍ତି ବିଦ୍ୟମାନ, ଶେଦର ସହିତ ବନ୍ଧିମାନ ।	ସଖର—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଓ.ବି. (ସରର୍ତ୍ତ+ୟ ପରିଶିଷ୍ଟବିଶ୍ଵ) ସରର୍ତ୍ତା ଦେଖ ।	ସବୋଦ୍ଧନ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ନୃତ୍ୟାଳ, ମେଘର ସହିତ ବନ୍ଧିମାନ, ମେଘସ୍ଵକ୍ତ, ମେଘ- ବୁଦ୍ଧ, ନିବିତ୍ତ, (ଶା.ବି)ଘନଘନ, ଅଜ୍ୟ, ନିରନ୍ତର ।
ସଖେ—ବି. (ସଖି + ଭା.ସ) ମେଶି, ହୌଦ୍ଧାର୍ଯ୍ୟ, ଦିନଷ୍ଟିଭାବ, ସଙ୍ଗତା, ସମ-	ସଖା—ଶା. ବି. (ସ-ସଗାଧ) ଯେଉଁ କୋଡ଼ିର ବା କାଙ୍କର ମୂଳର କଣା	

ସତକେ—ଶ୍ରୀ. ପନ୍ଦିତ ପାତ୍ର, ସୁନ୍ଦରୀ
 ନିରାକାର, ଅବଶ୍ୟକ, ଉଚନାଦରେ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ପୃଷ୍ଠାମୁକ୍ତ,
 ପୃଷ୍ଠାବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ।
 ସଙ୍କଟ—ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧ+କଟ+କ.ଆ) ଆପଦ-
 ଜନକ, ସମ୍ପାଦ୍ରି, ଅଳ୍ପ ପ୍ରସ୍ତର, କନତାମୁକ୍ତ,
 ନିରାକାର, ସମ୍ବନ୍ଧ, ଅପାର, ଭାବ, ଅଭେଦ୍ୟ,
 (ସ୍ଵା) ସଙ୍କଟା, (ବି) ଦୂଃଖ, ବିପଦ, କ୍ଲେଶ,
 କନନା, ସମ୍ପର୍କ ।
 ସଙ୍କଟରୁଥୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବ୍ରତବିଶେଷ,
 ଶ୍ରାବଣ କୃଷ୍ଣ ରୁଥୀ ।
 ସଙ୍କଟା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସଂକଟା ଦେଖ ।
 ସଙ୍କଟାଶୀ—ବି. ସଂକଟାଶୀ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କଟିକ—ବି. ସଂକଟସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
 ସଙ୍କଟୀ—ବି. ସଂକଟକଟିଷ୍ଟ, ସଂକଟମୁକ୍ତ ।
 ସଙ୍କଥନ—ବି. ସଂକଥନ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କଥ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧ+କଥ+ଭ.ଆ
 +ଆ) ପରଷ୍ପର ଭାଗଣ, ସମ୍ବନ୍ଧକୁ କଥନ,
 ସଂକାପ ।
 ସଙ୍କର—ବି. ସଂକର ଦେଖ ।
 ସଙ୍କରକ—ବି. ମିଶ୍ରଶାନୀ, ମିଶ୍ରଶବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ।
 ସଙ୍କରକୁଡ଼ା—ବି. ସଂକରକୁଡ଼ା ଦେଖ ।
 ସଙ୍କରତା—ବି. ସାଙ୍ଗୀୟ, ସଂକରର
 ଭାବ ବା ଧର୍ମ ।
 ସଙ୍କର—ଶ୍ରୀ. ବି. ସଂକର ଦେଖ ।
 ସଙ୍କରଭୁତି—ବି. ସଂକରଭୁତି ଦେଖ ।
 ସଙ୍କରନ୍ତୁ-ଶ୍ରୀ. ବି. (ପଦ୍ୟ) ସଂକରନ୍ତୁ ଦେଖ
 ସଙ୍କରଣ—ପୁ. ବି. ଖର ।
 ସଙ୍କରିତ—ବି. ମିଶ୍ରିତ, ସାଙ୍ଗୀୟମୁକ୍ତ ।
 ସଙ୍କର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସଂକର ଦେଖ ।
 ସଙ୍କରକରଣ—ବି. ସଂକରକରଣ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କର୍ଷଣ—ବି. ସଂକର୍ଷଣ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କର୍ଷୀ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧକୁରୁପେ ଆକର୍ଷଣ-
 କାଷା ।
 ସଙ୍କଳ—ବି. ସଂକଳ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କଳନ(ନା)—ବି. ସଂକଳ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କଳଯୁତା—ବି. ସଂକଳଯୁତା ଦେଖ ।
 ସଙ୍କଳିତ—ବି. ସଂକଳିତ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କଳି—ବି. ସଂକଳ ଦେଖ ।

ସଙ୍କଳିତ—ବିଂ. ସଂକଳିତବିଶେଷ ।
 ସଙ୍କଳିତ—ବିଂ. ସଂକଳିତ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କ୍ଷେପ—ବିଂ. ସଂକ୍ଷେପ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କାର—ବି. ସଂକାର ଦେଖ ।
 ସଙ୍କାଶ—ବିଂ. ସଂକାଶ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କଳିତ—ବି. ସଂକଳିତ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କଳିତ—ବିଂ. ସଂକଳିତ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କଳିତ—ବିଂ. ସଂକଳିତ (ନା)ଦେଖ ।
 ସଙ୍କଳିତ—ବିଂ. ସଂକଳିତ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୁତି—ବିଂ. ସଂକୁତି ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୁଟନ—ବି. ସଂକୁଟନ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୁଲ—ବିଂ. ସଂକୁଲ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୁଲନ—ବି. (ସମ୍ମ + କୁଲ + ଭ୍ର.ଅନ)
 ଏକହୀକରଣ, ସଂଗ୍ରହକରିବା, ଯୋଗାଡ଼ି
 କରିବା ।
 ସଙ୍କୁଲାନ—ଗ୍ରା. ବି. ପର୍ଯ୍ୟାୟ, (ବିଂ)
 ପର୍ଯ୍ୟାୟ, ଯଥେଷ୍ଟ ।
 ସଙ୍କୁଳିତ—ବିଂ. ସଂକୁଳିତ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କେତ—ବି. ସଂକେତ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୋଚ—ବି. ସଂକୋଚ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୋଚନ—ବି. ସଂକୋଚନ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୋଚନୀ—ବି. ସଂକୋଚନୀ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୋଚନୀ—ବିଂ. ସଂକୋଚନୀ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୋଚନୀ—ବି. ସଂକୋଚନୀ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୁନ୍ଧନ—ବି. ସଂକୁନ୍ଧନ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୁମ—ବି. ସଂକୁମ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୁମିତ—ବିଂ. ସଂକୁମିତ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୁନ୍ତ—ବିଂ. ସଂକୁନ୍ତ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୁନ୍ତ—ବି. ସଂକୁନ୍ତ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୁମ—ବି. ସଂକୁମ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୁମକ—ବି. ସଂକୁମକ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୁମଶ—ବି. ସଂକୁମଶ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କୁମିତ—ବିଂ. ସଂକୁମିତ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କେତ—ବି. ସଂକେତ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କ୍ଷେପ—ବି. ସଂକ୍ଷେପ ଦେଖ ।
 ସଙ୍କ୍ଷେପ—ବିଂ. ସଂକ୍ଷେପ ଦେଖ ।

ସଞ୍ଜୁନ୍ଦ—ବି. ସଂକୁଳ ଦେଖ ।
 ସଞ୍ଜୁପ—ବି. ସଂକେପ ଦେଖ ।
 ସଞ୍ଜୁପକ—ବି. ସଂକେପକ ଦେଖ ।
 ସଞ୍ଜେପଣ—ବି. ସଂକେପଣ ଦେଖ ।
 ସଙ୍ଗ୍ରହାର—ବି. ସଂକୋର ଦେଖ ।
 ସଞ୍ଜ—ଗ୍ର. କି. (ସ-ଶତମ) ପୋଲ,
 ସେବୁ ।
 ସଞ୍ଜଢା—ପ୍ରା. (ଦସ୍ତର) ବି. ଭୃକ୍ତାବଣିଷ୍ଠ
 ଦ୍ରୁବ, ସଞ୍ଜଡ଼, (ବି) ସଞ୍ଜୁଡ଼ ଖାଦ୍ୟ,
 ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ଖାଦ୍ୟ ।
 ସଞ୍ଜଳନ—ଗ୍ର. ବି. ସଞ୍ଜୋଳା, କୁଣଳପ୍ରଣି
 ସଞ୍ଜା—ଗ୍ର. କି. ଶଞ୍ଜା, କାଚ, ଚାତ୍ରୀ ।
 ସଞ୍ଜାମୁଠ—ପ୍ରା. (ଚିଳକାଆଞ୍ଚଳ) ବି. ଚିଳ-
 କାରେ ମିଳିବା ଏକପ୍ରକାର ଚିଙ୍ଗ କୁ ।
 ସଞ୍ଜାଳ(ଳ)—ଗ୍ର. ବି. ଧନରହୁ. ଧନ-
 ରହସ୍ୟପରି ପ୍ରିୟ ବସ୍ତୁ, ଧନରହୁ ପର
 ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରିୟତମ ବ୍ୟକ୍ତି, ଜୀବନସଂସ୍ଥ,
 ପାଣି, ସହିତଧନ, ମୂଳପାଣି, ଏକ-
 ମାତ୍ର ଭରପାର ପ୍ରାନ ।
 ସଞ୍ଜାୟ—ଗ୍ର. ବି. ନଦୀ ବା ପୋଖରୀ-
 ଆଦିରୁ ପାଣି ବୋହିଯିବା ପାଇଁ ନିର୍ମିତ
 ପୋଲ, କୁଦ୍ର ପେତୁ ।
 ସଞ୍ଜୁଡ଼—ଗ୍ର. ବି. (ସ-ସଙ୍କର) ଜଳପଦ୍ମ
 ଖାଦ୍ୟ, (ଘର, ଡାଳ, ତିଆର ପ୍ରକାର),
 ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟଖାଦ୍ୟ, (ବି) ରନ୍ଧା ହୋଇଥିବା
 (ଅନ୍ତର ବ୍ୟକ୍ତନାଦି), ସଞ୍ଜୁଡ଼ ବଣୀଯାଇ-
 ଥିବା (ନିସନ୍ତ) ।
 ସଞ୍ଜୁଡ଼ପ୍ରସାଦ(ଭେଗ)—ଗ୍ର. ବି. ଅଭତା
 ବା ଅନ୍ତର ଭିଅଶ ପ୍ରସାଦ, ଦେନତାକୁ
 ନିକେତିତ ଅନ୍ତର ବ୍ୟକ୍ତନାଦି ।
 ସଞ୍ଜୁଲା—ଗ୍ର. ବି. କୁଣଳପ୍ରଣି, ସ୍ଵାରତ
 ସମ୍ବୂଧଣ ।
 ସଞ୍ଜୁଲବ—ଗ୍ର. କି. ସ୍ଵାରତ ବା କୁଣଳ
 ପ୍ରଣି କରିବା, ଆଶ୍ୟାନକା କରିବା ।
 ସଙ୍ଜାଳିବା—ଗ୍ର. କି. ଆମଦ ସମୟ ରେ
 ବନ୍ଦୁ ନିକଟକୁ ଯାଇ ସାନ୍ତୁନା ଦେବା ।
 ସଞ୍ଜ୍ୟ— ବି. (ସମ୍ପାଦିତା+ଅଧ୍ୟ.ଅ)ୟୁକ୍ତ,
 (ବି) ସଂଖେୟୟ ।
 ସଞ୍ଜ୍ୟକ—ବି. ସଂଖେୟାୟକ ସଂଖେୟିଷ୍ଟ ।

ସଙ୍ଗୀ—ବ. ସଂଖ୍ୟା ଦେଖ ।
 ସଙ୍ଗୀତ—ବି. ସଂଖ୍ୟାତ ଦେଖ ।
 ସଙ୍ଗୀନ— ବ. ସଂଖ୍ୟାନ ଦେଖ ।
 ସଙ୍ଗୀପନ—ବ. ସଂଖ୍ୟାପନ ଦେଖ ।
 ସଙ୍ଗୀୟ—ବି. ସଂଖ୍ୟୟ ଦେଖ ।
 ସଙ୍ଗୀତ—ପ୍ରା.(ସମ୍ବ)ବ.ସାଥ, ସାହଚର୍ଯ୍ୟ ।
 ସଙ୍ଗ—ବ. (ସନ୍ତକୁ+ଭ.ଅ) ସଂସ୍କର, ସଂସର, ସହବାସ, ମିଳନ, ସଂଯୋଗ, ଆସନ୍ତି, ଅନୁଭାଗ, ବିଷୟାନୁଭାଗ, ସମ୍ବନ୍ଧ, ସଂବନ୍ଧ, ସାହଚର୍ଯ୍ୟ, ସହଯୋଗ, ସଙ୍ଗମ, ମେଥୁନ, ଦୁଇ ନଦୀ କିମ୍ବା କିମ୍ବା ଓ ସମ୍ବନ୍ଧର ମିଳନ ପ୍ଲାନ, ମିଶ୍ରତା, ବନ୍ଧୁତା, (ଗ୍ରା.ବ. ସଂ-ସଙ୍ଗ) ସାଙ୍ଗ, ସହଚର, ସାହଚର୍ଯ୍ୟ ।
 ସଙ୍ଗରୁଣ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ସଙ୍ଗଭ୍ରଷ୍ଟ, ସଂସର ବିରୁଦ୍ଧ, ସଙ୍ଗଠାତ୍ମକ ଦୁରଗତ
 ସଙ୍ଗ(ଦ୍ଵାରା)ଡ଼—ପ୍ରା. ବି. (ସଂ-ସଂପଦିତ) ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପରିବା ପୁରୁଷ ହୋଇ ଏକତ୍ର ମିଶ୍ରଯାଇଥିବା (ବ୍ୟଞ୍ଜନ), (ସଂ-ସଂପଦ) ସୁଭୁର, ସୁବିଧାଜନକ, ଠିକଣା, ମୁକ୍ତିନ୍ୟାୟ, ସଂସର ।
 ସଙ୍ଗଶଳ—ବ. ସମ୍ବନ୍ଧ ଗଣନା ।
 ସଙ୍ଗଶଳିକା—ବ. ସଂଗଶଳିକା ଦେଖ ।
 ସଙ୍ଗତ—ବ. ବି. ସଂଗତ ଦେଖ ।
 ସଙ୍ଗତ—ବ. ସଗତ ଦେଖ ।
 ସଙ୍ଗତେ—ପ୍ରା. (ପଦ୍ୟ)କ୍ରି. ବି. ସଙ୍ଗ ଦେଖ ।
 ସଙ୍ଗଦୋଷ—ବ. ମନ ବ୍ୟକ୍ତି ସଙ୍ଗେ ସଂସର, ସଂସରଦୋଷ, ଅସ୍ତ୍ରସଙ୍ଗ, ଅସ୍ତ୍ରହଙ୍କଳନତ ମଧ୍ୟରେ, ସଂଘର୍ଣ୍ଣଦୋଷ, ସାଂସାରିକ ଆସନ୍ତିଜନନତ ଦୋଷ ସଙ୍ଗବ—ବ. (ସମ୍ବ+ଗୌ+ଅ)ପ୍ରାତିଃ-କାଳୀନ ପ୍ରଥମ ତନ ମୁଦ୍ରାରୀ ।
 ସଙ୍ଗବାନ—ପୁ. ବି. (ସଙ୍ଗ + ବାନ) ସଙ୍ଗ-ବିଶ୍ଵିଷ, ସଙ୍ଗୟକୁ, ସଙ୍ଗୀ ।
 ସଙ୍ଗବିନ୍ଦୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଦୋହନ ଭୂମିକୁ ଅସ୍ତିଥିବା ଶାର ।
 ସଙ୍ଗଭଙ୍ଗ—ବ. ସଙ୍ଗୀ ବା ସଙ୍ଗମର କ୍ରିତ୍ୱା, ମିଳନର ଭଙ୍ଗ ।

ସଙ୍ଗମ—ବ. (ସମ୍ବ+ଗମ୍+ଭ.ଅ) ନଦୀଧ୍ୟାତର ମିଳନପ୍ଲାନ, ରତ୍ନ, ମେଥୁନ, ଶାହଚର୍ଯ୍ୟ, ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷଙ୍କର ମିଥୁନଭାବ, ସମ୍ବୋଗ ।
 ସଙ୍ଗମରୁ—ବ. ସେଉଁ ରତ୍ନରେ ଜାବ-ମାନେ ମେଥୁନ କରନ୍ତି ।
 ସଙ୍ଗମକ—ବି. ପଥଜାପକ ।
 ସଙ୍ଗମକାଶ—ପୁ. ବି. ସେ ମେଥୁନ କରେ, ମେଥୁନକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ)କାରଣୀ ।
 ସଙ୍ଗମକାଳ—ବ. ମେଥୁନର ସମୟ ।
 ସଙ୍ଗମନ—ବ. ଗନ୍ଧବିଷ୍ଣୁନ, ସମ୍ବଳ-ପ୍ରକାରେ ଗନମ, ସଙ୍ଗମ, ମେଳନ ।
 ସଙ୍ଗମନ୍ୟ—ବି. ସଙ୍ଗମନଯୋଗ୍ୟ, ସମ୍ବଳନ୍ୟ ଦେଖ ।
 ସଙ୍ଗମୟ—ବି. ସଙ୍ଗବିଷ୍ଣୁ, ଶାକାନ୍ତିକ ଆକାଶ୍ରମୟକୁ ।
 ସଙ୍ଗମରହିତ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ସଙ୍ଗରହିତ ଦେଖ, ମେଥୁନସନ । [କାମତା]
 ସଙ୍ଗମରିପ୍ତ୍ର—ବ. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ସହବାମ-ସଙ୍ଗମୀ—ପୁ. ବି. ସଙ୍ଗମାଳୀ ।
 ସଙ୍ଗମେଳ—ପ୍ରା.ବି.ବନ୍ଦ ବ୍ୟକ୍ତିକର ସଙ୍ଗ ବା ମେଳ ।
 ସଙ୍ଗର—ବ. (ସମ୍ବ+ଗୁ+ଅଧ୍ୟ.ଅ)ପ୍ଲାନ, ଆବାସ, ବିପଦ, ସଂପଦ, (ମୀ.ଅ) ଅଙ୍ଗୀକାର, ପଢ଼ଙ୍ଗ, ଜ୍ଞାନ, ବିଷ, ସମ୍ବୟ-ବିଷୟ ନିର୍ବିରଣ, ପର୍ମାନ୍ତିମ୍ୟମ, (ଭା.ଅ) କର୍ମକରଣ, ମୁକ୍ତ କରିବା, ମୌର୍ଯ୍ୟ, ଶମ୍ଭୁରୁଷର ଫଳ, (ପ୍ରା.କ୍ରି.ବି) ସଙ୍ଗରେ ସଙ୍ଗରଣ—ବ. ଅନୁଧାବନ, ଉପଲବ୍ଧି-କରଣ ।
 ସଙ୍ଗରହିତ—ପୁ. ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ସାହା-ବିକ ସପର୍କାନ୍ତ୍ୟ, ଏକାକୀ, ଆସନ୍ତି-ରହିତ ।
 ସଙ୍ଗରେ—ପ୍ରା.କ୍ରି.ବି. ସଙ୍ଗ ଦେଖ ।
 ସଙ୍ଗସାଥ—ପ୍ରା.ବି. ସଙ୍ଗୀ ଓ ସହଚର ।
 ସଙ୍ଗ(ଦ୍ଵାରା)—ପ୍ରା.ବି. ଗୁଲ ତଳେ ଓ କାନ୍ଦ ଉପରେ ବାର୍ଷିକ ପକାଇ ଦ୍ରୁବ୍ୟାଦ ରଖିବା ନିମନ୍ତେ କରିବା ଭଣ୍ଡ, ସଙ୍ଗବା, ପଶୁମାନଙ୍କର ମେଥୁନ, ସଙ୍ଗବା,

(ପ୍ରା. ସି ହିତୁମ.ବି) ପରର ଭରାଶୁଦ୍ଧ-ମାନଙ୍କ ଦୁଇଯୁ ବିବାହ ପ୍ରାତି,(ଗ୍ରା.ବି) ଶକଟ ବହୁନକାଶ, ଯେଉଁ ପଶୁ ମେଥୁନ-କରିଥିବୁ, କୃତସଙ୍ଗମ ।
 ସଙ୍ଗାଇଦେବା—ପ୍ରା. (ପାଠଶା) କ୍ରି. ଥୋଇଦେବା ।
 ସଙ୍ଗାଇରବା—ପ୍ରା.(ପାଠଶା)କ୍ରି.ରଖିବା ।
 ସଙ୍ଗାଇରବା—ଗ୍ରା.କ୍ରି.ସଙ୍ଗାଇରବା ଦେଖ ।
 ସଙ୍ଗାତ—ଗ୍ରା.ପୁ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପରମରର ସଙ୍ଗ ଦିନ୍ବିଷ୍ଟ କରୁଥିବା ଆବଶ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯନ୍ମିଷ୍ଟ କରୁ, ମିଶ, ପୁହୁଦ, କୌଣସି ପୁରୁଷର ଆପଣ ଶାଳୀକ ସମ୍ବୋଧନ କଲାବଳେ ବ୍ୟବହୃତ ଭାକ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସଙ୍ଗାତୁଣୀ ।
 ସଙ୍ଗାତବସିବା—ଗ୍ରା.କ୍ରି. (ଦୁଇଜଣ) ପରମର ମଧ୍ୟରେ ମହାପ୍ରସାଦ ଦିଆଦେଇ ହେଲା(ସଙ୍ଗାତ)ମିଶିତାପ୍ଲାନ କରିବା
 ସଙ୍ଗାତମରିଯ—ଗ୍ରା.ବି.ମହାପ୍ରସାଦବନ୍ଧୁତ
 ସଙ୍ଗାତୁଣୀ—ଗ୍ରା.ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସଙ୍ଗାତିଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ, ପ୍ରେସ୍‌ସ୍ତ୍ରୀ ।
 ସଙ୍ଗାଦ—ବ.ବାକ୍ୟାଳାପ, କଥାବାର୍ତ୍ତ ।
 ସଙ୍ଗାୟନ—ବ. ପରିବିତ ଗାୟକ ।
 ସଙ୍ଗିତ—ଗ୍ରା. ପୁ. ବି. (ପ୍ର-ସଙ୍ଗ) ସହ-ବୁଝ, ଏକମୟରେ ବିଚରଣକାଶ,(ସ୍ତ୍ରୀ) ସଙ୍ଗିତା ।
 ସଙ୍ଗିନ୍(ନୀ)—ଯା.ବି. ବନ୍ଦ କର ଅଗରେ ନନ୍ଦିର ପାର୍ଶ୍ଵରେ ଗୁଡ଼ା ହେଉଥିବା ମୁନିଆଁ ବର୍ଜାପରି ଅସ୍ତ୍ର (ଏଥରେ ଭୂଷା-ସାଦି), ବନ୍ଦକୁ ଫଳଗୁରୁଣ୍ଟାରୁ,(ପ୍ରା.ବି) ଗୁରୁତର, ଶୁଭଭାଗ, ଅଭି କଟୋର, କଷ୍ଟସାଧ, ଦାୟିତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ, ଅସାଧାରଣ, ମୋଟା ଓ ମଜରୁତ, ସୁଦୂର ।
 ସଙ୍ଗିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସଙ୍ଗିନ୍+ରି)ସଙ୍ଗିନୀ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ, ବସୁପଥ, ସଜନୀ ।
 ସଙ୍ଗିବା—ଗ୍ରା.କ୍ରି. (ପ୍ର-ସଙ୍ଗ) ବୁଝ ଗାୟକୁ ମେଥୁନ କରିବା ।
 ସଙ୍ଗିତଦ୍ଵିତୀ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ)ସଙ୍ଗିନ୍ୟନ୍ୟ, ସହଚରଦ୍ଵିତୀ, ଏକାଳୀ । [ଉଦର ।
 ସଙ୍ଗିର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଉପରେ ପ୍ରଥମକୁ ଧାରଣାଭୂତ

ସଙ୍ଗୀର—ବି. ସମ୍ୟକ୍ ଗଳାଧିକରଣଶିଳ
ସଙ୍ଗିରମାଣ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ + ପୁ +
କ.ଆନ) ପ୍ରତିକାରୀ, (ସ୍ଥି) ସଙ୍ଗିରମାଣ।
ସଙ୍ଗୀ—ପୁ. ବି. (ସଙ୍ଗ + ଇନ୍) ସହଚର,
ବିଦ୍ୟୁତ୍, ସଙ୍ଗାତ୍, କର୍ମସଙ୍ଗୀ, ପଡ଼ାସଙ୍ଗୀ,
ଶିକ୍ଷାସହଚର, କୀଡ଼ାସହଚର, (ବି)
ସମ୍ଭବ୍ୟବ୍ୟାହାଶ, ସଙ୍ଗିରିଷ୍ଟ୍, ଆସନ୍ତ,
କୌଣସି ବନ୍ଧୁରେ ସପନ୍ତ୍ର, (ସ୍ଥି) ସଙ୍ଗିନୀ।
ସଙ୍ଗୀତ—ବି. ଓ ବି. ସରୀତ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗୀତୀ—ବି. ସରୀତୀ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗୀତ୍ରୀ—ବି. ସରୀତ୍ରୀ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗୁପ୍ତ—ବି. ସରୁପ୍ତ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗୁପ୍ତି—ବି. ସରୁପ୍ତି ଦେଖ।
ସଙ୍ଗୁତ୍—ବି. ସରୁତ୍ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗୁତ୍ସାତ—ବି. ସରୁତ୍ସାତ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗେ—ଶା. କି. ବି. (ଫ-ସଙ୍ଗ) ସହ,
ସହଚ, ସଙ୍ଗରେ, ମିଳିତହୋଇ, ମିଶ୍ରିତ
ହୋଇ, ସମ୍ଭବ୍ୟବ୍ୟାହାରରେ।
ସଙ୍ଗେଇଦେବା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଲ) କି.
କୌଣସି ପଢାର୍ଥକୁ ସଯନ୍ତରେ ରଖିବା,
ସାରତବା।
ସଙ୍ଗେଶ—ଶା. କି. ବି. ସଙ୍ଗେ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ—ଶା. ଅବ୍ୟ. ସାଙ୍ଗେସାଙ୍ଗେ
ଦେଖ।
ସଙ୍ଗୋପକ—ପୁ. ବି. ସଙ୍ଗୋପକ ଦେଖ
ସଙ୍ଗୋପନ—ବି. ସଙ୍ଗୋପନ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗୁତ୍—ବି. ସରୁତ୍ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗୁତ୍ତଣ—ବି. ସରୁତ୍ତଣ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗୁତ୍ତଣୀ—ବି. ସରୁତ୍ତଣୀ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗୁତ୍ସାତ—ପୁ. ବି. ସରୁତ୍ସାତ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗୁମ—ବି. ସଂଗ୍ରାମ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗୁତ୍—ବି. ସରୁତ୍ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗୁତ୍ତକ—ପୁ. ବି. ସରୁତ୍ତକ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗୁତ୍ସା—ପୁ. ବି. ସରୁତ୍ସା ଦେଖ।
ସଙ୍ଗ—ବି. ସଂ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗଠ—ବି. ସଂପଠ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗଠା—ବି. ସଂପଠ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗଠିକ—ବି. ସଂପଠିକ ଦେଖ।
ସଙ୍ଗଠିତ—ବି. ସଂପଠିତ ଦେଖ।

ସପକ୍ଷ—ବି. ସଂପକ୍ଷ ଦେଖ।
ସପନ୍ତ—ବି. ସଂପନ୍ତ ଦେଖ।
ସପର୍ବତ୍—ବି. ସଂପର୍ବତ୍ ଦେଖ।
ସପାସ—ବି. ସଂପାସ ଦେଖ।
ସପା—ଶା. କି. ଗୁଲପର ବୁଲର ତଳେ
ଓ ପରଷ୍ଠର ବିପଞ୍ଚତ କାନ୍ଦୁମାନଙ୍କ
ଉପରେ ଗୁଡ଼ିଏ ଗାନ୍ଧିଙ୍କୁ ଲାଗଲି
କର ଆଜିବାଗରେ ପକାଇ ତଥାର
କରିବିବା ଭାବ, (ଫ-ସଙ୍ଗମ) ସନ୍ଧିବା,
ଶାଶ୍ଵା ସହତ ବୃଷତ ସଙ୍ଗମ, (ଶା.ବି.
ପୁ.ଫ-ସଙ୍ଗମ) ବୃଷତ ସହତ ସହବାସ
କରିଥିବା (ଶାଶ୍ଵା), (ପ୍ରା.ସମ୍ବ) କାନ୍ଦୁକର
(ବିଂହଭୂମ) ସଙ୍ଗା, (ସମ୍ବଲ) ଜନିପ
ରଖିବାପାଇ କାନ୍ଦୁରେ ମସଯାଇଥିବା
ପଟା।
ସଫା(ଫେ)ଇବା—ଶା. କି. ସନ୍ଧିବା କିମ୍ବା ର
ଣିକନ୍ତୁରୂପ, ଶାଶ୍ଵାକୁ ବୃଷତ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗମ
କରିବା, ସାମ୍ଯୋଜନ କରିବା, ମିଳା-
ଇବା।
ସଫାଦି—ଶା. କି. (ଫ-ସଂପର୍ବତିକା) ଯଜ୍ଞୋତି-
ବାତ ତଥାର କରିବାପାଇ ସ୍ତ୍ରୀ କଟ
ହୋଇ ମୋଡ଼ା ହୋଇଥିବା ପରତା
ସ୍ତ୍ରୀର ଦୁରପଟ ବା ଦୁଇଟି ମୋଡ଼ା,
(ଫ-ସଂପଠ) ଏକାଥରକେ ଚିତାନ୍ତିରେ
ମୁହଁତିବା କାନ୍ଦୁମଣ୍ଡଳମାନ, ମାଛମଞ୍ଜିର
ଦୁଇଟି ନୋକା।
ସଫାତ୍ତବା—ଶା. କି. (ଫ-ସଂପର୍ବତ) ବନ୍ଦୁ
ପଢାର୍ଥକୁ ବା ବନ୍ଦୁରପାଦାନକୁ ଏକମ
ମିଶ୍ରିତ କରିବା, ନିଅଣକୁ ଘୋରିବା ବା
ଘଣ୍ଟିବା, ଶାଶ୍ଵାକୁ ସୁଧାରିବା।
ସଫାତ—ବି. ସନ୍ଧାତ ଦେଖ।
ସଫାତ୍ତିତ—ବି. ସଂଫାତ୍ତିତ ଦେଖ।
ସଫୁଷ୍ଟ—ବି. ସଂଫୁଷ୍ଟ ଦେଖ।
ସଫୁଷ୍ଟ—ବି. ସଂଫୁଷ୍ଟ ଦେଖ।
ସଫକତ—ବି. (ସ+କତ, ବ.ଶା.) ପତ୍ର
ଆଶ୍ରୟେନ୍ଦ୍ରିୟ, ସାବଧାନ, କାର୍ଯ୍ୟ, ଶାଶ୍ଵା।
ସଫକତନୟୁନ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶା.) ସଫକତ
ଦୁଷ୍ଟି, ଯାହାର ନୟୁନ ଉତ୍ସବ ହୋଇ
ଆଏ, (ସ୍ଥି) ସଫକତନୟୁନା।

ସଫଞ୍ଚିଲ—ବି. (ବ.ଶା.) ବାଯୁୟୁକ୍ତ, ପବନ-
ସୁକ୍ତ, (ଶା.ବି.) ଚଷଳ।
ସଫନ—ବି. ଚଷମହିତ, ଚଷମହିତ
ବର୍ତ୍ତିମାନ।
ସଫନୀ—ପୁ. ବି. ରଥସୁଳକ।
ସଫନ୍ଧୁ—ପୁ. ବି. ଚଷୁଷୁନ୍।
ସଫଥ—ପୁ. ବି. ସବନ, ଯାଗସହାୟ-
କରଣ।
ସଫଳ—ବି. ସବ୍ର, ସକଳ।
ସଫଳ—ବି. ସେବନ।
ସଫଳନ—ବି. (ବ.ଶା.) ଚନନାଚି, ଚନନ-
ମିଶ୍ରିତ।
ସଫରଚ—ବି. (ବ.ଶା.) ପ୍ଲାବଶ୍ଵାଦର
ସହତ ବିନ୍ଦୁମାନ, ପ୍ଲାବର ଓ ଜଗମ
ସୁକ୍ତ(ପୁଥିମ), (ସ୍ଥି) ସଫରଚର, (ଶା.ବି.)
ସମ୍ବ୍ୟ, ସମ୍ବା, ଜଗତରେ ସବ୍ରତ ଦେଖା-
ଯିବା, (ଶା.ବି.) ବିଶ୍ୱସ୍ତ୍ର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ,
ସୁଷ୍ଠୁ ସମ୍ବ୍ୟ ପଦାର୍ଥ, (ଶା.କି.ବି.) ସାଧ-
ବିଷତ, ଏହି ମୁଖ୍ୟମରେ, ଏହି ସୁଷ୍ଠୁରେ।
ସଫଳ—ବି. (ସହ + ଲକ) ବ.ଶା;
ଲକଣଶିଳ, ଗନ୍ଧଶିଳ୍ୟୁକ୍ତ, ଅଷ୍ଟିର, ଚଞ୍ଚଳ,
(ଶା.ବି.) ସଙ୍ଗତସମ୍ବନ୍ଧ (ଅବସ୍ଥା)।
ସଫଳନାତି—ଶା. ବି. ପାଣିକୁଆନ୍ତି,
ଇତି ଜାତ।
ସଫଳଲବଣ—ଶା. ବି. (ଫ-ସୌବର୍ଜିନ
ଲବଣ) ପଞ୍ଚଲବଣ ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମ।
ସଫୁ—ସ୍ଥି. ବି. ସଖା, ମିଳ, (ଯା.ବି.)
ଠିକ୍, ସର୍ଥାର୍ଥ, ଅନୁଷ୍ଠାନ, ଶାଶ୍ଵା, (ଶା.)
ବି. ଓ ବି.) ସତା ଦେଖ।
ସର୍ବଭୁ-ବି. ଆମୂମାନଙ୍କ ସହତ ଅବସ୍ଥା।
ସରଗୀ—ସ୍ଥି. ବି. (ସରତ୍-ଲ, ସରି)
ଶରୀ, ଜନ୍ମାଣୀ।
ସରତ୍କ—ବି. ଜାନ୍ମୁତ୍, ଚେତନ୍ୟୁକ୍ତ।
ସରତ୍କିଳ—ବି. ଚେତନ୍ୟୁକ୍ତ।
ସରତ୍ତି—ପୁ. ବି. ଏକଚିତ୍ତବିଶ୍ଵା,
ଏକମନ।
ସରତ୍ତ—ବି. (ବ.ଶା.) ଚିତ୍ତସହ ସୁକ୍ତ,
ପରକୁତ୍ସମନ୍ତୁତ, (ସ୍ଥି) ସରତ୍ତ।
ସରତ୍ତ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶା.) ଚନ୍ଦ୍ରୁକ୍ତ,

ସବିତ, ସବନାୟକ୍ତ ।
 ସପଦ୍ଧିତ—ଶା. ବି. ସପଦ୍ଧି ଦେଖ ।
 ସପରିକ—ବି. (ବ.ଗ୍ର.) କିମ୍ବଗେଷୁଣିଷ୍ଠ,
 ଚିଲଅଣିଆ, (ବି) କିମ୍ବଗଷୁ ।
 ସପବ—ପୁ. ବି. (ସର+ଇବ) ମନୀ,
 ଅମାତ୍ୟ, ସହାୟ, ପରମର୍ତ୍ତ, ସଙ୍ଗୀ,
 ସାହାୟକାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି, କୃଷ୍ଣଧୂଷ୍ଟୁର, କଳା-
 ଦୁଦୂର ।
 ସପବିମୟ—ବି. ବିପର୍ଯ୍ୟବେଗ ।
 ସତୀ—ପୁ. ବି. ଇନ୍ଦ୍ରାଜୀ, ଦେବଶକପନ୍ତୀ,
 (ଶା.ବି)ଶା ଚେତନ୍ୟଦେବକ୍ଷର ମତା ।
 ସତୀନନ୍ଦ—ପୁ. ବି. ଲମ୍ବନ୍ତ, ଇନ୍ଦ୍ରପନ୍ତ,
 ଶା ଚେତନ୍ୟଦେବ ।
 ସତେନ୍ଦ୍ର—ଶା. ବି. ଅନ୍ତିତ, ଜାଗତ,
 ଚେରୁଥିବା, ଚେତାଳ, ହୃଦୀଆର, ସଞ୍ଜନ,
 ପୁନଃଚେତନାପ୍ରାପ୍ତ ।
 ସତେନନ୍ଦ—ପୁ. ବି. (ସହ+ଚେତନା)
 ଚେତନାୟକ୍ତ, ଚେତନାବିଶ୍ଵି, ସଞ୍ଜନ,
 ସଞ୍ଜନ, ଜାଗତ, ହୃଦୀଆର, ସତର୍କ ।
 ସତେଳ—ପୁ. ବି. (ସହ+ଚେଳ)
 ବ.ଗ୍ର.; ପରିହିତବସ୍ତ, ସବସ୍ତ ।
 ସତେଳମ୍ବାନ—ବି. ସବସ୍ତମ୍ବାନ, ଲୁଗା
 ପିରିଆର ଗାଧୋଇବା ।
 ସତେଷ୍ଟ—ପୁ. ବି. (ସହ+ଚେଷ୍ଟ)
 ବ.ଗ୍ର.; ଚେଷ୍ଟାୟକ୍ତ, ଉଦ୍ଦୋଜୀ, (ବି)
 ଆୟ ।
 ସର୍ବୈହ୍ୟ(ଟ)—ଶା. ପୁ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. ବି.
 (ପର-ସବ) ସାଧୁ, ସତ୍ତ୍ଵ, ପ୍ରଭୁଭକ୍ତ, (ପର-
 ସତ୍ୟ) ସତ୍ୟବାଣୀ, (ଶା) ସଙ୍ଗ, (ବି) ସତାପଣ ।
 ସର୍ବୈହ୍ୟପଣ—ଶା. ବି. ସତ୍ୟବାଦିତା,
 ସାଧୁତା, (ଅନ୍ୟରୂପ) ସର୍ବୈହ୍ୟପଣିଆ ।
 ସତ୍ତା—ଶା. ପୁ. ବି. ସର୍ବୈହ୍ୟ ଦେଖ,
 ଅସଲ, ଶାଷ୍ଟି, ପ୍ରକୃତ, (ବି) ସତାପଣ,
 ସତରିତ—କ୍ଲୀ. ବି. ସତରିତ, ସଦାଚରଣ,
 (ବି) ଉତ୍ତମ ଚରିତବିଶ୍ଵ ।
 ସତରିଷି—ବି. (ବ.ଗ୍ର.) ସୁଣିଲ, ସତ୍ତ୍ଵ-
 ସୁଭବ, ସଦାଗୁରପରିସାଙ୍ଗ ।
 ସତରୀୟା—ଶା.ବି. ଉତ୍ତମ ଆଚରଣ, ସାଧୁ-

ଆଚରଣ ।
 ସତ୍ତାର—ପୁଂ. ବି. ସମ୍ପର୍କଶିଳ୍ପକ ।
 ସତ୍ତାର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସତ୍ତା + ରୂପ + ଆ)
 ହଲଗା, ହରିଦ୍ଵା ।
 ସତିତ୍ତ—କ୍ଲୀ. ବି. ନିତ୍ୟଜୀବନସ୍ଥାପ କ୍ରମ,
 ପରାମ୍ରଦ୍ଧ ।
 ସତିଦଂଶ—ପୁଂ. ବି. ତୃତୀ, ଜ୍ଞାନ ।
 ସତିଦାନନ୍ଦ—ପୁଂ. ବି. (ସତି + ତୃତୀ +
 ଆନନ୍ଦ) ନିତ୍ୟଜୀବନ ସୁଖସ୍ଥାପ, ବ୍ରଦ୍ଧ,
 ପରମେଶ୍ୱର ।
 ସତିଦାନନ୍ଦହିୟବୁଦ୍ଧନଦେବ—ଗ୍ରା. ବି.
 ବାମଣ୍ଟାରଜ୍ୟେଷ୍ଠ ସ୍ଵକାମଧନ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀୟ
 ରାଜା । [ରାଜନା] ।
 ସତିନ୍ତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସାଧୁତିନ୍ତା, ସଦ୍ବିଷୟ
 ସତିନ୍ଦ୍ରୀ—ପୁଂ. ବି. (ସତିତ୍ତ + ମୟ)
 ସତ୍ତା ଓ ଚୈତନ୍ୟ ସ୍ଵରୂପ ।
 ସତୀ—ଗ୍ରା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସ-ସତା) ସାଧ୍ୟ,
 ସତା, ସତ୍ୟବାଦିନା, (ଗ୍ରା. ବି) ସର୍ବେହିପଣ
 ସଜ୍ଜ—ଗ୍ରା. ବି. ସ୍ଵଜ୍ଜ, କଳନା ବା ଅସ-
 ନ୍ତୋଷରହିତ, (ବି) ମନର ସ୍ଵଜ୍ଜତା ।
 ସଜ୍ଜଳ—ଗ୍ରା. ବି. ସଙ୍କଳିତପର୍ମନ୍ଦ, ଧନ,
 ବ୍ୟୁଧୀ, ଦାନଶୀଳ, ଦାତା ।
 ସଜ୍ଜାଦ୍ଵା—ଶି. ରକ୍ତିୟକ ଆଜ୍ଞାବହ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ-
 ପରମ୍ପରା ଓ ସଦାଚରଣ ଶିଷ୍ଟ ।
 ସଜ୍ଜିଦ୍ର—ବି. ଛିଦ୍ରସ୍ତକ, ରକ୍ତବିଶ୍ଵ,
 ପୋଡ଼ି ଥିବା ।
 ସଜ୍ଜଦ୍ର—ବି. (ସତ୍ତା + ଶୁଦ୍ଧ)ନବଶାକ ।
 ସଜ—ଗ୍ରା. ବି. (ପ୍ର-ସଦ୍ୟ) ନୂଆ, ପାତା
 ବାତି ଦୁହେ, ସଜ୍ଜିତ, ଭୁଷିତ, ସୁମାଖ,
 ଏକାଦିନକରେ ଧୋବ କରୁଥାଇଥିବା
 (ଲୁଗା), (ବି)ଶିଳ୍ପସତ୍ତ୍ଵ, କାରିଗରର ଯତ୍ନ
 ଚତୁର୍ବୀ, କରସାହୀର ସାଧନ, ପାପର,
 ଉପକରଣ, ପୁଣ୍ୟକାରିର ଏକ ସାର,
 ସୁବିଧା, ସୁଯୋଗ, ଦାଉ. ଅଶ୍ୟସ୍ତ୍ର,
 ଅଳକ୍ଷାରସମୁଦ୍ର, ବେଶ, କଷିତାଳ
 ମଧ୍ୟରେ ଥିବା କୋମଳ ପଦାର୍ଥ, କଷି-
 ତାଳ, ସହଜ ବିଷୟ, ଅବସ୍ଥା ।
 ସଜଅସଜ—ଗ୍ରା. ବି. ସୁନ୍ଦରୀ ଓ ଅସୁନ୍ଦରୀ,
 ସୁଯୋଗ ଓ ଦୟୋଗ, ଜଣ୍ଜ ଓ ଅଖେଣ୍ଟି,

(ବି°) ପୁରୁଷାନନକ ଓ ଅସୁରିଧାନନକ, ସହ୍ରଜ ଓ କଷ୍ଟ ।
 ସଜଭୀଠା(୮)ଇବା—ଗ୍ର. ଫି. ଦଶତ୍ଥ ବାହୁଦିନ ସୁନାଶିବଣିଆଁ ଓ ଉତ୍ତାର ଆଦିମାନେ ପୂଜାକରିବା ପାଇଁ ବହାର-ଥକା ତାଙ୍କୁ ଯନ୍ତ୍ରାଦିକୁ ପୂଜା ପୀଠରୁ ଉଠାଇବା ।
 ସଜଭୀଠାବା—ଗ୍ର. ଫି. ଶଞ୍ଚ ଉତ୍ତିବା, କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାପାଇଁ ଉପସ୍ଥିତ ପୁରୋଗ ଖୋଜିବା ।
 ସଜକରିବା—ଗ୍ର. ଫି. ସହିତ କରିବା, ଅଳଂକାରି ଦ୍ୱାରା ବେଶ କରିବା ।
 ସଜନ୍ତି ସ୍ଥା—ଗ୍ର. ବି. (ସଦ୍ୟକି ସ୍ଥାଶବଦ) ମୁଢିଦିନଠାରୁ ଦଶଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତି-ଦିନ କରସିବା ପ୍ରେସ କର୍ମ ।
 ସଜଗନ—ଗ୍ର. ବି ଓ ବି. ସହିତ, ସାଜସଙ୍ଗୀ, କାର୍ଯ୍ୟାଧନ ଯନ୍ତ୍ରାଦି, (ପ୍ରା. ଯାଜ) ରଜର ପୂର୍ବଦିନ ।
 ସଜଗୋଦର—ଗ୍ର. ବି. (ଫ୍ର-ସଦ୍ୟଗୋମୟ) ସଦେୟାଜାତ ଗୋମୟ ।
 ସଜଡ଼ା—ଗ୍ର. ବି. (ଫ୍ର-ଦକ୍ଷ) ସଜାଡ଼ିବା ଫିସ୍ତା, ସଜ୍ଜିତକରିବା, ମରାମତକରିବା, (ବି°) ମରାମତ ହୋଇଥିବା, ସୁଷକ୍ତି, ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀକୃତ ।
 ସଜଡ଼ା(ଡେ)ଇବା—ଗ୍ର. ଫି. ସଜାଡ଼ିବାର ଶିଖନ୍ତି ରୂପ, ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ମରାମତ କରୁଇବା ।
 ସଜଡ଼ାପନ୍ତ୍ର—ଗ୍ର. ବି. ମରାମତ, ସଜ୍ଜିତ କରିବା କର୍ମ ।
 ସଜଡ଼ାହେବା—ଗ୍ର. ଫି, ମରାମତହେବା, ସହିତହେବା ।
 ସଜଡ଼ାତୋଡ଼ାଣି—ଗ୍ର. ବି. (ଫ୍ର-ସଦ୍ୟ+ତୋଷ୍ଟାନ୍ତ) ସଜ ପଖାଳର ତୋଡ଼ାଣି ।
 ସଜନ—ବି°. ଜନୟୁତ୍ର, ଲୋକବିଶ୍ଵସ, ଲୋକସମନ୍ତ୍ର ।
 ସଜନପଦ—ବି°. ଜନପଦର ସହ୍ର ବର୍ତ୍ତିମାନ, ଦେଶୟୁକ୍ତ ।
 ସଜନା—ଗ୍ର. ବି. କେନାଗଛ ।
 ସଜନତ—ଗ୍ର. ବି. ସଜାତ ।

ସଜନୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବସୁପଥ୍ୟ, ସହଚର୍ଷ,
ସଖୀ, ମିଷ୍ଟାନୀଯା (ସ୍ତ୍ରୀ), ପ୍ରଣୟିଲୀ,
ପ୍ରେମିକା, ସ୍ତ୍ରୀ, ଭାର୍ତ୍ତ୍ୟା, ନାନୀ ।

ସଜନୀୟ—ବିଂ. ଲୋକପ୍ରତିକ, ଶୟମାନ ।

ସଜନ୍ମୁ—ବିଂ. ସରଳ ଭାବରେ ଦଶ୍ୟାୟମାନ ।

ସଜନ୍ମ୍ୟ—ବିଂ. ସମ୍ପର୍କୀୟକୁ, ଆମ୍ବସାଙ୍ଗିଷ୍ଠ,
ସଜନୀୟ ।

ସଜନପାନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରନାୟାରଥବା
ଭାତରେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ପାଣି ମିଶା-
ଯାଇଥିବା ପଣ୍ଡାଳ ।

ସଜନପଟ୍ଟିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁବିଧାହେବା, ଖଣ୍ଡ-
ପଟ୍ଟିବା, ସୁଯୋଗ ପଟ୍ଟିବା ।

ସଜନବସା(ହେ)ଇବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. ଦଶଭୂଷା
ଦୋଳପୂର୍ଣ୍ଣମାଆଦ ପଷ୍ଟରେ ଭଜନକର
ଜାତିକାରୀଧନ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ମନ୍ଦାଦିର ପୂଜା
ସଜନବହିବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶିଳ୍ପୀଆଦିଙ୍କ ଯନ୍ତ୍ର
ଓ ଉପକରଣାଦ ଯଥୋପୟକୁ ଉତ୍ସବ
ଉଳନ୍ତରେ ପୀଠ ଉପରେ ପୂଜାର୍ଥ
ପ୍ରାପିତ ହେବା ।

ସଜନବାକ—ଶ୍ରୀ. ବି. କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ
ପାଇଁ ଦେଶ ହୋଇ ପ୍ରମୃତ ହୋଇ-
ଥିବା, ସୁତ୍ତିତ, ଅଳଂକାରି ଦ୍ଵାରା
ପୁସ୍ତିତ, (ଶ୍ରୀ. ବି) ସାଜିଷକା, କାର୍ଯ୍ୟ
ସାଧନ ଯନ୍ତ୍ରାଦ, ଅଳଙ୍କାର ଦ୍ଵାରା ସଜ୍ଜା,
(ପ୍ରା. ସାଜିପୁର. ବି) ରଜର ପୂର୍ଣ୍ଣଦନ ।

ସଜନମଢ଼ା—ଶ୍ରୀ. ବି. ସଦେଖାମୃତ ଜୀବର
ଶବ ।

ସଜନମଞ୍ଜି—ଶ୍ରୀ. ବି. ସଦେଖାମୃତ ଜୀବର
ମାଂସ (ଯାହା ସତି ଯାଇ ନଥାଏ) ।

ସଜନମଞ୍ଜିରେ ଅଂଶେଷକ(କେ)ଇବା—
(ନ୍ୟାୟ). ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. (ଲ.ଅର୍ଥ) ନିର୍ଦ୍ଦେଶ
ବା ନିଷ୍ଠଲଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିତାରେ କଳଙ୍କା-
ବୈପ କରିବା ।

ସଜନମୂଳ—ବିଂ. (ସାମାଜିକ ବିଭାଗ)
ପଞ୍ଜିଲ ।

ସଜରସ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପ୍ରା. ସର୍ଜିରସ)ଶୁଣା ।

ସଜଳ—ପୁଂ. ବି. (ସାମାଜିକ ବିଭାଗ)
କଳମ୍ବକୁ, କଳପୂର୍ଣ୍ଣ, ଆର୍ଦ୍ର, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସଜଳା
ସଜଳନୟକୁ—ବି. (କ.ଧା) ଲୋତକାର୍ତ୍ତ

ନେଥ, ଲୋତକପୂର୍ଣ୍ଣ ଚକ୍ର, (ପୁଂ. ବି.
ବିଭାଗ) ଅଶ୍ରୁପୂର୍ଣ୍ଣ ନେଥସ୍ତ୍ରକ (ବ୍ୟକ୍ତି),
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସଜଳନୟକୁ ।

ସଜଳନୟକୁ—କ୍ରୀ. ବିଂ. (ବିଭାଗ)ସାଶ୍ରୁ-
ନେଥେ, ଲୋତକପୂର୍ଣ୍ଣ ଚକ୍ରରେ ।

ସଜଳପଥ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସାମାଜିକ ବିଭାଗ)
ସଜଳପଥ-ବିଂ. (ସାମାଜିକ ବିଭାଗ)ଶୁଣା;

ଜଳଭାଗ ଓ ପ୍ରଳୟର ସମନ୍ତର (ପୁଥିଲା)

ସଜଳପାନ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସାମାଜିକ ବିଭାଗ)

ସଜଳପାନ-ବିଂ. (ସାମାଜିକ ବିଭାଗ)ଶୁଣା ।

ସୁବନ୍ୟୁତକରିବା, ସହପୂର୍ବକ କୌଣସି
କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ।

ସଜାତ—ବିଂ. ସମାଜନଦ୍ଵା, ଜାତିରିଦ୍ଵା
ବାନ୍ଧବ ।

ସଜାତ—ବିଂ. (ସାମାଜିକ ବିଭାଗ)ସମଗ୍ରୀୟ
ସମାଜ ଜାତିବିଶ୍ଵା, (ବିଭାଗ) ସମାଜ
ଶ୍ରେଣୀ, ଏକଜାତି, ଏକଜାତୀୟ ସ୍ତ୍ରୀପୁରୁ-
ଷଙ୍ଖ ସମ୍ବନ୍ଧ ।

ସଜାତୀୟ-ବିଂ. (ସାମାଜିକ ବିଭାଗ)ସମଗ୍ରୀୟ
ସମାଜ ଜାତିବିଶ୍ଵା, ସବର୍ତ୍ତ, ଏକବିଧ, ଏକ
ଧର୍ମିକାନ୍ତ୍ର, ସଦ୍ବୁଦ୍ଧ, ଭୁଲ୍, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଜାତୀୟ ।

ସଜାୟ—ବିଂ. ଜାତୀୟ ସହିତ ବର୍ତ୍ତିମାନ,
ସମ୍ବନ୍ଧିକ ।

ସଜାରି—ଶ୍ରୀ. (ବିଭାଗ) ବି, ସାଜିଦାର,
ଭାଗୁଆଳୀ ।

ସଜାରୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସାମାଜିକ ବିଭାଗ)ବିଭାଗ ।

ସଜାହୁକୁମ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦଶ୍ବାଜ, ନେଲ୍
ଦିବାର ହୁକୁମ ।

ସଜିଆ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. (ସାମାଜିକ ବିଭାଗ)ସୁବିଧାଜନକ,
ସହକାର ।

ସଜିଲ୍(ଲ.ଲ.)—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. (ସାମାଜିକ ବିଭାଗ)
ସୁଷକ୍ତି, ପ୍ରମୃତ, ଉତ୍ସବ, ଆସ୍ତ୍ରେ-
ଜିତ, ସୁବିଧାଜନକ, ସଂଗୁଷ୍ଠତ,
ସୁଯୋଗୀୟକୁ, (ଶ୍ରୀ. ବି) ସୁବିଧା, ସଜ,
ସୁଯୋଗ, ସୁଷକ୍ତି ଅବସ୍ଥା, ସନୋବସ୍ତ୍ର,
ଯୋଗାଡ଼, ଉପକରଣର ସଂଗ୍ରହ ।

ସଜିଲ୍ଲହେବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. (ଧନାଦ୍ରି)ଆସ୍ତ୍ରେ-
ଜିତହେବା, ବନୋବସ୍ତ୍ର ହେବା,
କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପ୍ରମୃତ
ହେବା, ସୁବିଧାଜନକ ହେବା ।

ସଜିଲ୍ସାଜିଲ୍—ଶ୍ରୀ. ବି. ବନୋବସ୍ତ୍ର,
ଯୋଗାଡ଼ ।

ସଜାବ—ବିଂ. (ସାମାଜିକ ବିଭାଗ)ବିଭାଗ; ଜାବ,
ସତେତନ, (ଲ.ଅର୍ଥ)ତାଜା, ସତେତ ।

ସଜକତା(ହ)—ବି. ସତେତନହୁ, ତେଜୟ
ଭାବ, ତେଜଃ ।

ସଜୁଆଶୀକରିଲୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯେଉଁକରିଲୀ
ଅଛି କସି ନୁହେଁ କିମ୍ବା ଅଛି ପାକିଲ
ନୁହେଁ ।

ସଜୁ—ଆ. (ସହ + ଜୁଷ୍ଟ + କ୍ରିସ୍) ସହ,
ସହିତ ।

ସଜୁଷ୍ଟ—ବିଂ. (ସାତିଲୁଷ୍ଟୁ+କ୍ରିସ୍)ପ୍ରାଚି-
ମୁକ୍ତ, ସେବାକାଶ, (ବି) ତାପସ ।

ସଜୁ(ଜୁ)ସ୍ତ—ଆ. (ସହ+ଜୁଷ୍ଟୁ+କ.କ୍ରିସ୍)
ସହ, ସହିତ ।

ସଜେ—ଗ୍ରା. ବି. ବିଂ. ଏକସାର ମାତ୍ର ।

ସଜେଇବା—ଗ୍ରା. ବି. ସଜେଇବା ଦେଖ ।

ସଜୋର—ଗ୍ରା. ବିଂ. ବକ୍ତ୍ରଥା, (ଗ୍ରା.ଫି.
ଛିଂ) ବଳୁଷ୍ଟକ, କୋରକର ।

ସଜୋଷ—ବିଂ. ସମାନ ପ୍ରୀତିଯୁକ୍ତ ।

ସଜୋଷଣ—ବି. ପରେଷର ଅଭ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରୀତ
ବା ଆନନ୍ଦାଳାପ ।

ସଜ—ବିଂ. (ସପଳୁ+କ.ଥ) ସଜିତ,
ଭୁଷିତ, ପ୍ରସ୍ତୁତ, ଦିଦ୍ୟତ, ସନ୍ଦର୍ଭ, ସଞ୍ଜୁ
ବିନନ୍ଦିତବା, ପ୍ରାଚୀରଦ ଦ୍ୱାରା ସୁରକ୍ଷିତ,
ସମୃତ, ନିର୍ଭବ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଜା

ସଜକ—ବିଂ. (ସଜକ+କ) ସଜ ଦେଖ ।

ସଜକମ—ବିଂ. (ସଜକ+କମ) ପ୍ରମୃତ,
ସଜିତ ।

ସଜନ—ବିଂ. (କ.ଧା, ସତ୍ତ୍ଵ + ଜନ)ସଜନ,
ସାଧୁ, ସୁଜନ, ସଜରତ, ସୁଜାତ, ସନ୍ତ୍ରୀ
କୁଳୋଡ଼ବ, (ବି) ସାଧୁବ୍ୟକ୍ତି, ସଜରତ
ବ୍ୟକ୍ତି, (ସମ୍ବନ୍ଧ+ଭାବାନ)ସଜନାଦେଖ

ସଜନା—ବି. (ସହଜ+ଭାବାନ+ଆ)
ସଜନ, ସଜୀକରଣ, ସାଜିବକ୍ଷା, ରକ୍ଷା

ଦେଖିନ୍ୟଙ୍କ ଅବଶ୍ରିତ ପ୍ଲାନ, ଚୌକି, ଥାନା,
ପାଠ, ବିପଦସଙ୍କୁଳ ପ୍ଲାନମାନଙ୍କରେ
ପ୍ରହର୍ଷ ବନ୍ୟାସ, ବନ୍ଦର, ମୁକପାଇଁ
ମୈନ୍ୟ ପ୍ଲାନେନ, ସଜ, ବେଶ, ପୋଷକ,

ଘରର ଅସାବ ପଦ୍ଧତ, ଅଳଂକରଣ,
ଆୟୋଜନ, ବନ୍ଦୋବନ୍ଦୁ, ଦେଶକରିବା,
ଯୋଡ଼ାକୁ ସଜାଇବା, ହାତକୁ ସଜାଇବା
ସଜନିତ—ବିଂ. (ସତ୍ତ୍ଵ + ଜନ + ମି.ତ)

ଉତ୍ତମରୂପେ ପ୍ରସୂତ, ସାଧୁତାଜନିତ ।

ସଜା—ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ଭାବାନ+ଆ)ସାଜ,
ଦେଶଭୂଷା, ପୋଷକ, ସନ୍ଧାର, ସାଞ୍ଜୁ,
ଆୟୋଜନ, ସଜୀକୃତ ଅବସ୍ଥା ।

ସଜାଗୁହ—ବି. ବେଶଗୁହ, ସଜାହୋଇ-

ଥବା ଘର ।

ସଜୀ—ପୁ. ବିଂ. (ସଜା+ଇତି) ସଜୀ-
କୃତ, ଭୁଷିତ, ଦେଶପରିଦ୍ୱାତ, ବର୍ମତ,
ସନ୍ଦର୍ଭ, ଆୟୋଜନ, ଉତ୍ସବ, ଉତ୍ସମ୍ବହ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସଜୀତା ।

ସଜୀକୃତ—ପୁ. ବିଂ. (ସଜା+ଇତି+ କୃତ)
ଯେ ପ୍ରଥମେ ଅସଜୀତ ଥାଇ ପରେ ସଜୀତ
ହୁଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଜୀକୃତ ।

ସଜୀଭୁତ—ବିଂ. (ସଜା+ଇତି+ଭୁତ)
ପୁଣେ ସଜୀତ ନଥାଇ ବର୍ତ୍ତିମାନ ନିଜେ
ଯେ ସଜୀତ ହୋଇଥାଏ ।

ସଜୀଷ୍ଟ—ବିଂ. ଉତ୍ସମ ଦିଧାୟକ, ପୁଣେ
ଦାୟକ ।

ସଜୁର—ପୁ. ବିଂ. (ସାତିଲୁଷ୍ଟୁ, ବ.ଶ୍ରୀ)
କୁରୟୁତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଜୁର ।

ସଜ୍ୟ—ବିଂ. (ସାତିଲୁଷ୍ଟୁ, ବ.ଶ୍ରୀ)ଆରେପିତ
ମୌରୀକ, ଜ୍ୟୋଯକୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଜ୍ୟ ।

ସଜେଯାତ୍ରି—ବିଂ. ସମାନ ଜେଯାତ୍ରି, ତୁଳି
ଜେଯାତ୍ରିବିଷ୍ଟ ।

ସଜ୍ଜା—ଗ୍ରା. ବି. (ସଂ-ଶାରୀ)ଶାରୀ, ଶାରୀ,
ପ୍ରଭୁ ।

ସଜ୍ଜ—ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ଅଧ୍ୟ.ଥ) ପୋଥ
ବା ପୁନ୍ରକ ଲେଖିବାପାଇଁ ପ୍ରମୃତ ପାନ
ଚମ୍ପ, ପୋଥର ଚମ୍ପ, (ଗ୍ରା.ବି, ସଂ-ସନ୍ଧା)
ଦାଗ, ସଞ୍ଚା, ଚନ୍ଦ୍ର, ଗ୍ରହ, ଗଣ୍ଠ, (ସଂ-
ସଜା) ଶୋଭା, ଶୌନ୍ଦରୀୟ, ସୁନ୍ଦଳତା,
(ଗ୍ରା.ବି) ସୁନ୍ଦର, ସୁନ୍ଦଳ, ସୁଠାମ ।

ସଜ୍ଜକ—ବି. ଚାଲୁଗାଇତ ମୁଦ୍ରାବିଶେଷ ।

ସଜ୍ଜପାଞ୍ଚ—ଗ୍ରା. ବିଂ. ସାନ୍ତ୍ରଭବରେ ପ୍ରଥମ
ସୁନ୍ଦର ଓ ଘନ ।

ସଜ୍ଜତ—ବିଂ. (ସମ୍ବନ୍ଧ+କ.ଅଥ.)
ପ୍ରତାରକ, ବନ୍ଧକ, ଠକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଜ୍ଜତ ।

ସଜ୍ଜନ—ଗ୍ରା. ବି. (ସଂ-ସଜ୍ଜନ) ସଜ୍ଜନ
ଦେଖ ।

ସଜ୍ଜପ—ଗ୍ରା. ବି. (ସଂ-ସଜ୍ଜପ)ସଜ୍ଜପ
ଦେଖ, (ଗ୍ରା.ବିଂ) ସଜ୍ଜିଷ୍ଟ ଦେଖ ।

ସଜ୍ଜପିବା—ଗ୍ରା.ବି. (ସଂ-ସଜ୍ଜପ) ସଜ୍ଜପ
କରିବା, (ସଂ-ସଜ୍ଜପ) ସଜ୍ଜପକରିବା,
ସଂଗ୍ରହକରିବା, ଗଢାକରିବା ।

ସଞ୍ଚୟ—ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ଭାବାନ)ସମ୍ବୁଦ୍ଧ,
ସଂଗ୍ରହ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ବିଷ୍ଣୁତ୍ସବ ରାଣୀ-
କରଣ, ରାଣୀ, ଦେବ, ରାଣୀକୃତ ଧନ,
ଜମା, ପାଣୀ ।

ସଞ୍ଚୟକାନ୍ତ—ପୁ. ବିଂ. (ସଞ୍ଚୟ+କା-
କ.ରନ୍) ଯେ ଜମା କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସଞ୍ଚୟ-
କାରଣୀ ।

ସଞ୍ଚୟଗୁହ—ବି. (ଗ୍ରା.ରନ୍) ସଞ୍ଚୟ ବିଷ୍ଣୁ
ରାଜବା ଘର, ଭଣ୍ଡାର ।

ସଞ୍ଚୟନ—ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ଭାବାନ)
ସଂଗ୍ରହ କରିବା, ରାଣୀକରଣ ।

ସଞ୍ଚୟନିରତ—ପୁ. ବିଂ. (ଗ୍ରା.ରନ୍) ଯେ
ସଙ୍ଗଦ ସଞ୍ଚୟ କରିବାରେ ଲାଗୁଥାଏ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସଞ୍ଚୟନିରତ ।

ସଞ୍ଚୟନୀୟ—ବିଂ. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟ)
ସଂଗ୍ରହ୍ୟ, ସଂଗ୍ରହତବ୍ୟ ।

ସଞ୍ଚୟକାନ୍ତ—ପୁ. ବିଂ. (ସଞ୍ଚୟ+କା-
କାନ୍ତ) ସଞ୍ଚୟକାନ୍ତ, ସଞ୍ଚୟପିବରେ ।

ସଞ୍ଚୟନୀଳ—ପୁ. ବିଂ. (କ.ଶ୍ରୀ)ସଞ୍ଚୟୀ,
ଯେ ସଙ୍ଗଦ ସଞ୍ଚୟ କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସଞ୍ଚୟ-
ନୀଳା ।

ସଞ୍ଚୟକାନ୍ତ୍ର—ବି. (ଗ୍ରା. ଗ୍ରା.ରନ୍)ସଞ୍ଚୟ
କରିବାର ରକ୍ତ ।

ସଞ୍ଚୟଗାର—ବି. (ଗ୍ରା.ରନ୍)ଭଣ୍ଡାରର,
ଗୋଦାମର ।

ସଞ୍ଚୟାରୀ—ପୁ. ବିଂ. (ସଞ୍ଚୟ+ଅଧ୍ୟ.+
କ.ରନ୍)ସଞ୍ଚୟ କରିବାପାଇଁ ଅରିଲାଶୀ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସଞ୍ଚୟାରୀମୀ ।

ସଞ୍ଚୟିକ—ପୁ. ବିଂ. ସଞ୍ଚୟିକ ।

ସଞ୍ଚୟିକ—ବି. ସଞ୍ଚୟ, ସଂଗ୍ରହ, ସଞ୍ଚୟନୀର
ଭାବ ବା ଧର୍ମ ।

ସଞ୍ଚୟୀ—ପୁ. ବିଂ. (ସମ୍ବନ୍ଧ+କା-
କନ) ଯେ ସଞ୍ଚୟ କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସଞ୍ଚୟିମା ।

ସଞ୍ଚୟର—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ଚରା+ଭାବ)
ଲେନ, ଗମନ, ଏକଶାନରୁ ଅନ୍ୟ-
ପ୍ଲାନେଟ ଗମନ, ପ୍ଲାନେଟ, କର୍ମନ,
(କ.ଶ୍ରୀ) ଶଙ୍କ, ସେତୁ, ପୋଲ, ଅମ୍ବ-
ପଥ, (କ.ଶ୍ରୀ) ପଥ, ଶଙ୍କାର, ଦେହ ।

ସଞ୍ଚୟରଣ—ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ଚରା+ଅନନ୍ତ)
ଲେନ, ଗମନ, ଏକଶାନରୁ ଅନ୍ୟ-
ପ୍ଲାନେଟ ଗମନ, ପ୍ଲାନେଟ, କର୍ମନ,
(କ.ଶ୍ରୀ) ଶଙ୍କ, ସେତୁ, ପୋଲ, ଅମ୍ବ-
ପଥ, (କ.ଶ୍ରୀ) ପଥ, ଶଙ୍କାର, ଦେହ ।

ଜମନ, ଲେନ, କଣ୍ଠନ, ପ୍ରସ୍ତାନ ।
 ହସ୍ତର(ରୋ)ଇବା—ଗ୍ରୀ. ଫି. ପଞ୍ଚରିବା
 ଛିପାର ଶିକ୍ଷନ୍ତ ରୂପ, ଶୁଳିତ କରିବା ।
 ସଞ୍ଚିତ—ବିଂ. (ସମ୍+ଚର୍+କ.ତ)
 ପ୍ରସ୍ତିତ, ପରିଚିତ, ଗତ ।
 ସଞ୍ଚରିବା—ଗ୍ରୀ. ଫି. ଶତକରିବା, ବିଚରଣ
 କରିବା, ବ୍ରମଣ କରିବା, (ରେମ)ଟାଙ୍କୁ
 ରିବା, (ଦେହରେ) ସଞ୍ଚାରିତ ହେବା,
 ଲାଭ ହେବା, ଆପଣାତ ହେବା ।
 ସଞ୍ଚରଷ୍ଟ୍ର—ବିଂ. (ସମ୍+ଚର୍+କ.ରଷ୍ଟ୍ର)
 ସଞ୍ଚରଣଶୀଳ, ଗତିଶୀଳ, ବ୍ରମଣକାଶ୍ରୀ ।
 ସଞ୍ଚରେଣ୍ୟ—ବିଂ. ଚର୍ବିଗରେ ସଞ୍ଚରଣ
 କାଶ୍ରୀ । [ଲବଣ] ।
 ସଞ୍ଚଳ—କି. ସୌଦର୍ଜଳ ଲବଣ, ସଚଳ
 ସଞ୍ଚଳନ—ବି. (ସମ୍+ଚଳ୍+ସ.ଅନ)
 କମ୍ପନ, ଦୋଳନ, ପ୍ରଚଳନ, ଗତିକରିବା
 ସଞ୍ଚଳନାଡୀ—ସ୍ଥୀ. ଚି. ଧମମୀ ।
 ସଞ୍ଚା—ଗ୍ରୀ. ବି. ଚିତ୍ର, ଦାଗ, ଶୋଘ,
 ସୌଦର୍ଯ୍ୟ, ଚକ୍ରାଦର ବିନ୍ଦୁ ବା ଦାଗ,
 ଛାତା, ସାମଗ୍ରୀ, ଉପକରଣ, ଆଗରୁଳ,
 ଅତ୍ୟଥ ଓ ବିଶିଷ୍ଟ ବାନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ
 ପଦାର୍ଥ ଦିଆଯିବା ବୁଝିଲ, ଡାଲି ପରିବା
 ଅତି ସାମଗ୍ରୀ, ସିଧା, ଖାଦ୍ୟ ସମ୍ମର,
 ସଂଗ୍ରହ, ସମକ୍ଷ, ଏକପୀ କରଣ, ଗଦା,
 ବନ୍ଦେ ବନ୍ଦୁ, ବ୍ୟବସ୍ଥାନ, ଛଞ୍ଚା, ଓଣିଆ
 ବାନ୍ଧବା ଦଉଡ଼ି, (ଗ୍ରୀ.ବିଂ)ଦୁଡ଼ି, କଟିନ
 ସଞ୍ଚାଶୀଳ, କୃପଣ, (ବି)ସଞ୍ଚ ଦେଖ ।
 ସଞ୍ଚାନ—ଗ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ସଞ୍ଚୟନ) ସଞ୍ଚୟ
 କରେବା କର୍ମ, (ସଂ-ସଞ୍ଚାନ) ଶେଖିପକ୍ଷ,
 ଛଞ୍ଚାଣ ।
 ସଞ୍ଚାଣି—ଗ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ସଞ୍ଚୟନ) ସଞ୍ଚୟ
 ଦେଖ, (ଗ୍ରୀ.ବିଂ) ସଞ୍ଚତ, କିର୍ତ୍ତିରିତ,
 ବ୍ୟବସ୍ଥିତ ।
 ସଞ୍ଚାନ—ବି. (ସମ୍+ଚାନ+କ ଆନ)
 ଶୈନପକ୍ଷ, ଛଞ୍ଚାଣ ।
 ସଞ୍ଚାଯ୍ୟ—ବି. (ସମ୍+ଚାନ+ମ୍.ଘ) ଯଜ୍ଞ-
 ବିଶେଷ, ଦତ୍ତ ।
 ସଞ୍ଚାଚ—ବି. (ସମ୍+ଚର୍+ଭା.ଅ) ମେନ
 ଚତି, ଶାନ୍ତମଣ, ପ୍ରମାନଙ୍କର-ରାଶୀ-

ନୁରକୁ ଚଳନ, ଦୂଷି, ବିପ୍ରାର, କଷ୍ଟ-
 ଗତି, କଷ୍ଟ, ଦୁଃଖ, ବିପଦ, ପଥପୁର୍ବଶଳୀନ.
 ଉତ୍ତରକଳନ, ରୂଳନ, ଚଳାଇବା କର୍ମ,
 ସଂକ୍ଷାମକ ବୋଗାକ୍ଷାନ୍ତ ବୋଗର
 ଦେହରୁ ଦେହାତୁରକୁ ବୋଗର
 ଆନମଶ, (ଶ.ଅ) ସର୍ପମଣି, ସଞ୍ଚର,
 ପୋଲ, ଶଙ୍ଖ, (ଅଧ୍ୟ.ଅ) ପଥ, (ଗା.କି)
 ଶୁଭିଶି, ପଦାର୍ଥ ଉପରେ ମତ୍ତୁଯିବା
 ପୁଟ, ବାଦ୍ୟର ଆଦ୍ୟ ଛାନ, ଆକୁଣ୍ଡ,
 ଆଧାନ, ଦେଖ ।
ସଞ୍ଚାରକ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ରୂପିତକ).
 ଅଳ୍ପ ବିପ୍ରାରକ, ପଦାମକ, ଶୁକକ,
 ପଥପୁର୍ବଶଳୀ, (ସ୍ଵା) ସଞ୍ଚାରିକା ।
**ସଞ୍ଚାରଜୀବ—ପୁ. ବି. (ସଞ୍ଚାର+ଜୀବ
 +କ.ରନ୍)** ଶରଣପଦୀ, ଦୁର୍ଦ୍ଵାରାପ୍ରେ,
 (ସ୍ଵା) ସଞ୍ଚାରଜୀବିନା ।
ସଞ୍ଚାରଣ—ବି. (ସମ୍+ଚର୍ବି+ଭ.ଅଳ)
 ସଞ୍ଚାରକିସ୍ତା, ସଞ୍ଚର ଦେଖ ।
**ସଞ୍ଚାରଣୀୟ—ବି. (ସଞ୍ଚର+ଶିର୍ବି+
 ଅଳମୟ)** ସଞ୍ଚାରଣ ଯୋଗ୍ୟ, ସଞ୍ଚାରଣାହୀନ
ସଞ୍ଚାରଙ୍ଗଳ—ବି. (ଫଳତ ଜ୍ୟୋତିଷ)
 ଚତୁମାନଙ୍କର ସଞ୍ଚାରନିତି ଶୁଭଶୁଭ
 ଫଳ ।
ସଞ୍ଚାରିକା—ସ୍ଵା. ବି. (ସମ୍+ଚର୍ବି+କ.
 ଅଳ୍ପ+ଆ) ଯୁଗ୍ମ, ଯୋଡ଼ା, ଦୂଷ, ପ୍ରାଣ,
 କାମ୍ଯ ।
ସଞ୍ଚାରିଣୀ—ବି. ହଂସପଦା ନାମକ ଅପୁ-
 ଷ୍ଟକ ଶୁଳ୍କ, ରକ୍ତଲକ୍ଷକ୍ତକା, (ବିଂ)ଗତି-
 ଶୀଳା, ଗମନକାରଣା, ସନ୍ତମଣେଶୀଳା ।
**ସଞ୍ଚାରିତ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ରୂପିତ+
 ମୀତ)** ରତ୍ନପ୍ରତଃ ରୂପିତ, ବିକମ୍ଭିତ,
 ଦୋଳଯିତ, (ସ୍ଵା) ସଞ୍ଚାରିତା ।
ସଞ୍ଚାରିବା—ଗା. କି. (ସ-ସଞ୍ଚାର) ସଞ୍ଚା-
 ରିତ କରିବା, ବିପ୍ରାର କରିବା ।
ସଞ୍ଚାରିବବ—ବି. (କ.ଧା) ସଞ୍ଚାରିବବ
 ଦେଖ ।
ସଞ୍ଚାରୀ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଚର୍ବି+କ.
 ରନ୍) ସଞ୍ଚାରଣଶୀଳ, ଗତଶୀଳ, ଅସ୍ତ୍ରାୟୀ,
 ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ, ବିପ୍ରାରଣଶୀଳ, ଆଜାନ

କୁଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଞ୍ଚାରଣୀ,(ବି) ସଞ୍ଚାରଣାବ
 ଦେଖ, ବାୟୁ. ଧୂପ, (ସଙ୍ଗୀତ) ଶାନ୍ତ
 ବା ଶାନ୍ତାଳାପର ଶୁରୁପାଦ ମଧ୍ୟରୁ
 ତୃତୀୟ ପାଦ, (ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି) ଦୂଷି,
 (ସ୍ଵଂ ବିଂ) ସଞ୍ଚାରଣକାରୀ ।
 ସଞ୍ଚାରଣାବ—ବି. କାର୍ଯ୍ୟାଦି ବଣ୍ଣିତ ରସ-
 ମାନଙ୍କର ନିବେଦ ଆବେଗ ଆଦି
 ଅନ୍ଧାୟୀ ବ୍ୟବରୂପ ଭାବ ।
 ସଞ୍ଚାରୀ—ବିଂ. (ସମ୍ଭବତ୍ତିର୍ଥ+ର୍ମ.ଲ)
 ସଂକଷମଣୀୟ, ପ୍ରେରଣଣୀଲ ।
 ସଞ୍ଚାଳକ—ବିଂ. ପରିଚୂଳକ, ସଞ୍ଚାରକ,
 ପରିଶୁଭ ।
 ସଞ୍ଚାଳନ—ବି. (ସମ୍ଭବତ୍ତିର୍ଥ+ର୍ମ.ଅଳ)
 ସଂକଷମଣ, ଚାଲନ, ଉତସ୍ତୁତଃ ଚାଲନ,
 କମଳ ।
 ସଞ୍ଚାଳିତ—ବିଂ. (ସମ୍ଭବତ୍ତିର୍ଥ+ର୍ମ.ତ)
 ଉତସ୍ତୁତଃ ଚାଲିତ, ସଂକଷମିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ସଞ୍ଚାଳିତା ।
 ସଞ୍ଚାଳୀ—ବି.(ସମ୍ଭବତ୍ତିର୍ଥ+କ.ଅ+ର)
 ଶୁଣ୍ଡା, କାଇଶ ।
 ସଞ୍ଚାରୀ—ଶା. ସ୍ଵଂ. ବିଂ. (ସଂ-ସଞ୍ଚାରୀ)
 ସଞ୍ଚାରଣାଳ, କୃପଣ ।
 ସଞ୍ଚାଳୀ(ଚୀ)ଷ୍ଠୀ—ବି. (ସମ୍ଭବତ୍ତିର୍ଥ+ଚୀ+ସକ୍ରି-
 +କ.ରି) ସଞ୍ଚାରୀ କରିବାକୁ ଉତ୍ତରୁକ ।
 ସଞ୍ଚାରିଷ୍ଠୀ—ବି. (ସମ୍ଭବତ୍ତିର୍ଥ+ସକ୍ରି-
 କ.ରି) ସଂକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଅଭିନାଶୀ ।
 ସହିତ—ପ୍ରା(ସମ୍ଭବତ୍ତିର୍ଥ+ଶନ୍ତିତ୍ତି), ମାଜିତ୍-
 ତିତ ।
 ସହିତ—ବିଂ. (ସମ୍ଭବତ୍ତିର୍ଥ+ର୍ମ.ତ)ସମ୍ଭବ-
 ସହିତ, ଶାଶୀକୃତି, ଏକତ୍ରୀକୃତି, ବଣୀ-
 ଭୂତ, ସମୁତ, (ଶା.ବିଂ) ଅବସ୍ଥାପିତ,
 ପାଳିତ, ସୁଷ୍ଠୁ ।
 ସହିତଧନ—ବି.(କ.ଧା)କମା କରିଯାଇ-
 ଥିବା ଧନ, (ସ୍ଵଂ.ବିଂ.-ବ.ଶ୍ର.) ଯେଉଁ
 ବ୍ୟକ୍ତି ଧନ ସଞ୍ଚାର କରିଅଛି,(ସ୍ତ୍ରୀ)ଧନା ।
 ସହିତାର୍ଥ—ସ୍ଵଂ.ବି.(କ.ଧା)ସମ୍ବନ୍ଧତ ଧନ,
 ଶାଶୀକୃତ ବିଭିନ୍ନମାଧ୍ୟବା ଟଙ୍କା କରିଛନ୍ତି ।
 ସହିତ—ବି. (ସମ୍ଭବତ୍ତିର୍ଥ+ଶା.ରି) ସ୍ରରେ
 ପ୍ରରେ ସଜାଇବା, ଗ୍ରହନ, ଗ୍ରହନ୍ତି ।

ସହା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମୁଣ୍ଡିଲପଣ୍ଡୀ ନାମକ
ଶାକଶିଖେ, ମୂଷାକାଳୀ ଲତା ।
ସହନ୍ତି—ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+କ.ତ) ସମ୍ଭବନ୍ତି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହନ୍ତିତା,
(ମୁଣ୍ଡିଲପଣ୍ଡୀ) ସମ୍ଭବନ୍ତି ।
ସହନ୍ତ୍ୟ—ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+ମୁଣ୍ଡିଲପଣ୍ଡୀ)
ସମ୍ଭବନ୍ତି ରୁପେ ଚିନ୍ତନାୟ ।
ସହନା—ଗ୍ରା. ଶି. ସଞ୍ଚୟକରିବା, ଚକ୍ରିବା,
କରିବା, ସମ୍ଭାଦିବା, ପାଳିବା, ଘୋଷିବା;
ନିର୍ମାଣକରିବା, ସୃଷ୍ଟି କରିବା, ପୂର୍ବରୁ
ନିର୍ବାଚିତକରିବା, ସୁରଣରେ ରଖିବା ।
ସହନ—ଗ୍ରା. ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+ସହନ୍ତି) ସହନ୍ତି, ସୃଷ୍ଟି,
ସହନ୍ତୀଯୁମନ—ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+ତି+ମୁଣ୍ଡିଲପଣ୍ଡୀ)
ଯାହା ସହନ୍ତି ହୋଇଥିଲା ଏବୁପ,
ଆୟୁର୍ମାଣ ।
ସହନ୍ତୀଯୁମନ—ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+ତି+ମୁଣ୍ଡିଲପଣ୍ଡୀ)
ଉତ୍ତମ ରୁପେ ଚିନ୍ତନା, ବାଟିବା, ମଳିବା,
(ବିଧି) ସହନ୍ତୀଯୁମନ ।
ସହନ୍ତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସମ୍ଭବନ୍ତି ।
ସଞ୍ଚେତବ୍ୟ—ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+ତି+ମୁଣ୍ଡିଲପଣ୍ଡୀ)
ସଞ୍ଚେତ କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ, ସହନ୍ତି
ହେବା ଯୋଗ୍ୟ ।
ସଞ୍ଚେତ୍ୟ—ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+ତି+ଯ) ସଞ୍ଚେତ୍ୟ-
ନୀୟ, ସଞ୍ଚେତ୍ୟାର୍ଥ, ସହନ୍ତିୟ ।
ସଞ୍ଚୋଦକ—ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+ଶୈଦି+ଅଳକ) ଦେବପୁନବିଶେଷ, (ବିଧି) ପ୍ରେରଣକାରୀ ।
ସଞ୍ଚୋଦନ—ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+ଶୈଦି+ଅଳକ)
ଅଳକ) ପ୍ରେରଣ ।
ସଞ୍ଚୋଦନିତିବ୍ୟ—ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+ଶୈଦି+ଅଳକ)
ପ୍ରେରଯିତିବ୍ୟ) ପ୍ରେରଯିତିବ୍ୟ, ସଞ୍ଚୋ-
ଦନଯୋଗ୍ୟ ।
ସଞ୍ଚୋର—ବି. ବାଜାନ, ଛାନ୍ଦିତ୍ୟାଗ,
ପୁରୁଷ ।
ସଞ୍ଚୁର୍ବିତ୍ତି—ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+ଶୈଦି+କ.ତ)
ଛେଦକାରକ, ନିବାରକ ।
ସଞ୍ଚୁର୍ବିତ୍ତି—ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+ଶୈଦି+କ.ତ)
ସଞ୍ଚୁର୍ବିତ୍ତି ପ୍ରେରଣାର୍ଥ, ନିବାରଣ ରୁପ-

ସୁଳା ।
ସଞ୍ଜିତ୍ରି—ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+କ.ଅ+ଆ) ଶୁଣୀ,
ମାରି ଛେଳି, (ଗ୍ରା.ବି.) ଜମିର ନଗଦ
ଖଳଣା ପରିବର୍ତ୍ତିରେ ରୁଣୀର ଜମି-
ଦାରକୁ ଶସ୍ତ୍ର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିମାଣ
ଦେବାପାଇଁ ଜମିଦାର ସଙ୍ଗେ ପୂର୍ବରୁ
କରୁଯିବା ଚାହିଁ, ସଞ୍ଜି ପ୍ରଥା ଦ୍ୱାରା
ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶସ୍ତ୍ର ରୁପ କର ।
ସଞ୍ଜାର—ଗ୍ରା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+ଦେଶ)
ଦେବତା ରୁପେ କଳିତା ସନ୍ଧି ।
ସଞ୍ଜାକବିଲୁପ୍ତି—ଗ୍ରା. ବି. ସଞ୍ଜା ଜମିଦାର
ଜମିଦାରଙ୍କୁ ପ୍ରକା ଲେଖିଦେବା
କୁଟ୍ଟିପାଇ ।
ସଞ୍ଜାଖଣା—ଗ୍ରା. ବି. ଜମିରେ ଉପର
ଉଦ୍‌ବାଦନ କରି ରଇତ ଜମିଦାରଙ୍କୁ
ନଗଦ ଖଳଣା ନ ଦେଇ ଜମିଦାରଙ୍କ
ସହିତ ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସଞ୍ଜି ଅନୁଯାୟୀ
ଦସଲା ଯେଉଁ ଅଂଶ ତାଙ୍କୁ ଦିଅନ୍ତି ।
ସଞ୍ଜାଜମି—ଗ୍ରା. ବି. ପ୍ରକା ଯେଉଁ ବସୁତ
ଜମି ପାଇଁ ଜମିଦାରଙ୍କୁ ନଗଦ ଖଳଣା
ପରିବର୍ତ୍ତିରେ ସଞ୍ଜା ଦିଅନ୍ତି ।
ସଞ୍ଜାତ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+କ.
ତ) ଜାତ, ଉଦ୍‌ବାଦ, ପାତ୍ର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଞ୍ଜାତା ।
ସଞ୍ଜାତ—ଗ୍ରା. ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+କ.ଅଳକ)
ଜାତୀୟ ଓ ସମଜାୟୀ(ବିଧି) ।
ସଞ୍ଜାପ(ବ)—ଯା. ବି. କୁରୁତା, ରେକେଇ-
ଆଦିର ଧର୍ମରେ ସିଲାଇ କରୁଯିବା
କନାର ସରୁ ବିଟ ବା ଧର୍ମ, ପୋଷକ
ଭିତର ଅନ୍ତି ।
ସଞ୍ଜିଆ—ଗ୍ରା. ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+କ.ଅଳକ)
ସଞ୍ଜିବତା, ସଞ୍ଜିବାପ ।
ସଞ୍ଜିପୃଷ୍ଠ—ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+କ.ଅଳକ+
ତ) ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ କହିଲୁକ, (ବି)
ସଞ୍ଜିପୃଷ୍ଠା ।
ସଞ୍ଜିଖବୟସ୍ତ—ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+କ.ଅଳକ+
ତ+ପୃଷ୍ଠ+ଅଳକ) ସଞ୍ଜିବିତ କରିବାକୁ
କହିଲୁକ ।
ସଞ୍ଜିଖବୟସ୍ତ—ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+କ.ଅଳକ+
ତ+ପୃଷ୍ଠ+ଅଳକ) ଜାବନାଭିଲାଷୀ । [ଜେତା]
ସଞ୍ଜିତ୍ରି—ବି. (ସମ୍ଭବନ୍ତି+କ.ଅଳକ+
ତ+ପୃଷ୍ଠ) ସମ୍ଭବନ୍ତିତା ।

ସଞ୍ଜିତ୍—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ପାପ୍ତି, ଲିବୁଛିନ୍ଦିଯୁ, ସୁନ୍ଦରେ ଜୟପ୍ରତି ।

ସଞ୍ଜିମାନ୍—ପୁ. ବ. ଜୟବାନ୍, ଜୟୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଞ୍ଜିମଣ୍ଡ ।

ସଞ୍ଜିମର୍ତ୍ତା—ବ. (ସମ୍+ହୃ+ଘ.ଅ+ଆ) ସଂହାର କରିବାର ଜାହା ।

ସଞ୍ଜିମର୍ତ୍ତା—ପୁ. ବ. (ସମ୍+ହୃ+ହନ୍ ଦ୍ୱାରା) ସଂହାରଭଳାଷୀ, ସଂହାର କରିବାକୁ ଉଚ୍ଛ୍ଵସ ।

ସଞ୍ଜିବ—ବ. (ସମ୍+ଜୀବ+କ.ଥ) ପୁନର୍ଜୀବନଦାନକାଷୀ, (ବ-ଘ.ଅ) ପୁନର୍ଜୀବନ କାନ, (ବୌଦ୍ଧମତେ) ଜରକ-ବିଶେଷ ।

ସଞ୍ଜିବକ—ପୁ. ବ. (ସମ୍+ଜୀବ.ଶିର +କ.ଅକ) ଜୀବନଦାନକାଷୀ, ଯେ ମୁତ୍ତବ୍ୟକୁ ଘୋର ପାରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଞ୍ଜିବକ, (ପୁ.ବ.) ବୃଷତେ ।

ସଞ୍ଜିବନ—ବ. (ସମ୍+ଜୀବ.ଶିର+ଘ.ଅନ) ଜୀବତ କରିବା, ଜୀବଦାନ କରିବା, ସମ୍ୟକ୍ରମକାରେ ପ୍ରାଣଧାରଣ, ନରକବିଶେଷ, (ବ-କ.ଅନ) ଯାହା ଜୀଆଁ ସଂବାଦ ଜୀବତ କରୁଥିଲାବାକାଷୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଞ୍ଜିବନୀ ।

ସଞ୍ଜିବନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ସଞ୍ଜିବନ+ର) ମୁତ୍ତବ୍ୟକୁ ଜୀଆଁବାର ଶିଷ୍ଟଧାରୀ, ସଞ୍ଜିବନ ବିଦ୍ୟା, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବ.) ପ୍ରାଣଦାୟିନୀ, ଜୀବତକାରୀଣୀ ।

ସଞ୍ଜିବନୀପୁର(ଶ)-ବ.ସମାଳୟ, ସମପୁର ।

ସଞ୍ଜିବନୀପୁଧା—ବ. (କ.ଧ) ମଲମନୁଷ୍ୟକୁ ଜୀଆଁରଦେବା ଅମୃତ ।

ସଞ୍ଜିବସ୍ତୁ—ବ. (ସମ୍+ଜୀବ+ଶିର +ପନ୍ତର) ଅନ୍ୟକୁ ଜୀଆଁରବାକୁ ଉଚ୍ଛ୍ଵସ ।

ସଞ୍ଜିବଶୁ—ପୁ. ବ. (ସମ୍+ଜୀବ+ ସନ୍ତୁ+ଉ) ନିଜେ ଜୀବାକୁ ଉଚ୍ଛ୍ଵସ, (ବି) ସଞ୍ଜିବଶୁ ।

ସଞ୍ଜିଆ—ବା. ବ. (ଶ୍ଵ-ସାନ୍ଧି) ସନ୍ଧାନକାଳୀନ ।

ସଞ୍ଜିଗ୍ରୁ(କ୍ରୁ)—ବା.ବ. (ସଂ-ଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟଯୋଗ)

ଆୟୋଜନ, ବ୍ୟବସ୍ଥା, ଉପକରଣାଦି ପ୍ରତିର ରଖିବା, (ଗ୍ରା.ବି) ଆୟୋଜନ, ଉପକରଣାଦି ପ୍ରତିରଥବା ।

ସଞ୍ଜିର—ବ. (ସମ୍+କୁର) ସନ୍ତାପ, ବିଶେଷ ଜୀର ।

ସଞ୍ଜିରବାନ୍—ପୁ. ବ. (ସମ୍+କୁର+ବନ୍) ସମ୍ୟକ୍ ଜୀରବିଶୀଷ୍ଟ ।

ସଞ୍ଜିରୀ—ପୁ. ବ. (ସମ୍+କୁର+ରୀ) ସମ୍ୟକ୍ ଜୀରବିଶୀଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଞ୍ଜିରୀ ।

ସଞ୍ଜନ-ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଜୀନ୍ୟକୁ, ସଂତତନ ସଞ୍ଜନେ—ବି.ବ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଜୀନ୍ୟପୂଜକ, ଜୀଣିଶ୍ଵର ।

ସଙ୍ଗ—ଶା. ଅ. ହରପୁରକ, ଶୀଘ୍ର ।

ସହିକଲ—ପ୍ରା. (ସମ୍) କି. ବ. ଶୀଘ୍ର ।

ସହିକା—ଶା. ବ. ଶୁଭାଶ୍ରୀ ଜୀରବାର ଅଳବଳ, ଲମ୍ବାଳ ।

ସହିକି(ନା)ର—ଶା.ଅବ୍ୟ.ହଠାତ୍, ଚଞ୍ଚଳ ହଠାତ୍ ପ୍ରତ୍ୟେଶ କରିବା ପ୍ରକାରେ, ଶୀଘ୍ର ପଳାଇବା ପ୍ରକାରେ, ଚକିରି ।

ସହିକ୍—ବ. (ସହି+କ.ଅ+ଆ) ସିଂହର ବେକ ଉପରର କେଣର, ରଖିପାନଙ୍କ ନଟା, ବରଗେର ଓଡ଼ିଳ, କଟା, ଶିଖା, ପବତଣ୍ଟା, ରୁଚି ।

ସହିର—ଶା.ବ. ପୁଣ୍ୟ ସାଇ ପାତରେ ଏଇ ପକ୍ଷୀର ପକ୍ଷ ଓ ମାଳ ପିନ୍ ନାଶକ ସଙ୍ଗେ ବାହାରିବା ସନ୍ଧାନୀମାନଙ୍କ ସହିର ନାନକପଢୁଁ ବେଶଧାରୀ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସହିରଙ୍କ—ପୁ. ବ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସିଂହ, କେଶଶ ସହିରଙ୍କ (ଶ୍ରୀ) କିନା (ର) —ଶା.କି.ବ. (ଧୂକ୍ୟନୁକରଣ) ହଠାତ୍, ସିଧାହୋଇ, ଲମ୍ବାବରେ ।

ସହିବଟା—ଶା. ବ. ଅସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ବା ଯେନତେକ ପ୍ରକାରେ କରିଯାଇ-ଥିବା(କର୍ମ), (ଶା.ବି) ଶର୍ଣ୍ଣାଭଣ୍ଟି, କୌଣ୍ଠି ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୀମାଂସା, ସାମାନ୍ୟ, ପ୍ରକାବାକ୍ୟ ।

ସହିମ—ପ୍ରା. (ଲରିଆ) ବ. ସୁଆଶ ଗାଡ଼ି ।

ସହାଳ—ପୁ. ବ. (ସହା+ଳ) କଟାୟକୁ,

(ପୁ.ବ) କେଶଶ, ସିଂହ ।

ସହିଟୀ—ବ. ଶଟୀ ଦେଖ ।

ସହିକ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶଟୀଯୁକ୍ତ, ମନ୍ଦବ୍ୟୁ ଯୁକ୍ତ, ସତ୍ୟ, ସଥାର୍ଥ ।

ସହେନ—ପ୍ରା. (ଲରିଆ) ବ. ଶେରିଖାଉ କାଣିବା ।

ସହିକ—ବ. (ସହି+ମୀ.ଟକ) ପ୍ରାକୃତ ଭାଷା ରଚିତ ନାଟକବିଶେଷ ।

ସହିକ—ଶା.ବ. ଆଗଦୁର ସଭଦା କରିବା ବୁପ ଜୁଆଖେନ ।

ସହିକ—ବ. ପଞ୍ଜିବଶେଷ, ବାଦ୍ୟ ।

ସଠ—ଶା.ବ. ଓ ବ. ଶଠ ।

ସଠା—ଶା.ବ. ଶଠ ।

ସଠାପତ୍ର—ଶା.ବ. ଭଣ୍ଟାଭଣ୍ଟି, ଭଣ୍ଟାରିବା କର୍ମ ।

ସଠକ—ଶା.ବ. ମୁନିଷିତ, ଠିକ୍, ଅଭାନ୍ତ ।

ସଠକବର(ସମ୍ବାଦ)—ଶା. ବ. ସତ୍ୟ

ମୂଳକ ସମ୍ବାଦ, ସବଶେଷ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ।

ସଠୀ—ବ. ଶଠୀ ।

ସଠକିନା(କ)-ଶା.ଅବ୍ୟ. ସଠକିନା ଦେଖ ।

ସଠକିମଲ-ପ୍ରା. (ୟାକପୁର) ବ. କଳୁକି- ପିଠା ଓ ରୁଚିଆଦ କରିବାପାଇଁ ମାଟିର ଚଟକା ତେଲେଣି ।

ସଠ—ଶା. ବ. ପୁତ୍ର ତେଲାଦିଦ୍ଵାରା ପରିପକ୍ଷ, ବିଧିକ୍ରମ, ନିୟମ ଜଣାଇବା ।

ସଠକ—ଶା.ବ. ଶଳଦାଶ୍ରୀ, ସାତ୍ରା, ପଥ ।

ସଠକଦାଶ୍ରୀ(ଶ୍ରୀ)—ଶା. ବ. (ଏକାର୍ଥକ ସହିର) ଲମ୍ବା ସଠକ, ଶଳଦାଶ୍ରୀ ।

ସଠକ—ଶା.ବ. ଓ ବ. ଶଠକା ।

ସଠପ—ଶା. ବ. (ପ-ସରକା) ସଠକ, ସାଗ୍ରବା ଶୁଆଗଜାଆସ୍ତୁ ଏକପ୍ରକାର ରେଣୁ ।

ସଠସତ୍ତା—ଶା. ଅବ୍ୟ. (ଧୂକ୍ୟନୁକରଣ) ପାଣିଆ ଖଦିକୁ କିମ୍ବା ଜଳମଣ୍ଟିତ ଶାତଥକ ହାପୁର ଖରବାର ଶବ୍ଦ, ବ୍ରଣ ହେବା ପ୍ଲାନରେ (ଦେହ ପାଟିପଡ଼ିବା ପରି) କେବନାର ଅନୁଭୂତି, ସରସତ୍ତ୍ଵ, ପୁଣ୍ୟ ଅନୁଭବ ବା ଉପଭୋଗ କୁରି-

ଥିବା ସୁଖସ୍ତବ ବସ୍ତୁକୁ ଦେଖିଲେ ପୂଣି ତାହା ଭୋଗ କରିବାର ଲାଲଥା ବା ମନର ଲେନୁ, ନଳଆଦି ମଧ୍ୟରେ ନାହିଁଥା ବା ହୃଗୁଳା ଜିନିସ ହୃଗୁଳା ହୋଇ ଯିବାଅଟି ବା କରିବାର ଅବସ୍ଥା ।

ସତ୍ୱସତ୍ୱତ୍ୱବା—ଶ୍ର. କ୍ର. (ପାଆ କା ବଥ) ଅନ୍ତରେ ବା ଦ୍ୱାରା ଦେବତା ଦେବା ।

ସତ୍ୱସତ୍ୱ—ଶ୍ର. ବି. ଜଳସ୍ତୁତ, ହୃଗୁଳା, ନାହିଁଥା, ନରମ, ମାରସ, ଶୁଷ୍କ, କର୍ଦ୍ମ ମୟ ।

ସତ୍ୱ—ଶ୍ର. ଶତ୍ରୀ, ବାରୀ, ପରୀ ପୁଣିତ, ଜୟନ୍ୟ, ନଷ୍ଟ, ପର୍ବ୍ର ।

ସତ୍ୱତ୍ୱବା—ଶ୍ର. କ୍ର. ଶତ୍ରୀଭବା ଦେଖ ।

ସତ୍ୱ(ତି)ଗ୍ର(ତି)—ଶ୍ର. ବ. ଏତ୍ତିବା ଦେଖ ।

ସତ୍ୱ(ତି)ବା—ଶ୍ର. କ୍ର. ପତିବା, ଶତ୍ରୀବା ଦେଖ, (ଲ.ଅର୍ଥ) ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥକୁ କାମର ନ ଲାଗଇ ଆଳସ୍ୟରେ ବା ଜନାନ୍ତ୍ରବଳରେ ତହିଁ ଜୀବନକୁ ହୃଥା କଷ୍ଟ କରିବା ।

ସତ୍ୱ(ତୁ)—ଶ୍ର. ବ. (ସ୍ଵ-ସବୋଦ୍ଧା) ପୁରୁଷ ପଞ୍ଚରେ) ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଭରଣୀଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀମୀ ।

ସତ୍ୱ—ବ. ଶତ ଦେଖ ।

ସତ୍ୱରଣ, ସତ୍ୱରଣ—ଶ୍ର. ଅ. ସାଲୁସାଲୁ, ରଣରଣ, ଶାଦ୍ୟଦିକୁ ମାଛ ଗୁଡ଼ାଏ ବା ଲାଠମାନେ ବେଢ଼ିବା ଅବସ୍ଥା, ଯାଆରେ କୃମି ବେଢ଼ିବା ଅବସ୍ଥା, ମୁଣ୍ଡରେ ଭକ୍ତି ସାଲୁସାଲୁ ହେବା ଅବସ୍ଥା, ପରୁ ଜିନିସ ଓ ମନ୍ତଳାଆଦି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ଯୋଗୁଁ କୌଣସି ପନ୍ଧାର୍ଥ ବା ସ୍ତାନ ଗନ୍ଧାରିବା ଅବସ୍ଥା ।

ସତ୍ୱରଣର—ଶ୍ର. (ଗଢ଼ିକାଡ଼ି) ବି. ସାଲୁସାଲୁ ଦେଖ ।

ସତ୍ୱସୁଦ୍ଧ—ବ. ଶତସୁଦ୍ଧ ଦେଖ ।

ସତ୍ୱ—ଶ୍ର. ବ. ସାର୍ଗିବା କର୍ମ, ସାର୍ଗିବା ଦେଖ (ଶ୍ର. ବି.) ଫେଣ୍ଟା ହୋଇଥିବା ।

ସତ୍ୱ—ଶ୍ର. (ଆଠମଣିକ) ବି. କୃପଣ ।

ସତ୍ୱରଣ(ଶା)—ଶ୍ର. ବ. (ସଂ-ହାତୁନ) ଭରମ

ମୁଲିଭଳଣ, ମର୍ଯ୍ୟାଦା, ସୁମୁକ୍ତି ଅବସ୍ଥା,

ସୁବ୍ୟବସ୍ତି ଅବସ୍ଥା, ପରିପାଟୀ, କାର୍ଯ୍ୟ, କଳାତ୍ମାଦ୍ୟା ସାଧନକଳନତ କର୍ମ, (ଶ୍ର. ବି.) ସୁବ୍ୟବସ୍ତି, ସୁନର, ମର୍ଯ୍ୟାଦା-ମୁକ୍ତି, ଯେଉଁ ନ୍ୟାକୀ ପରିପାଟୀ ରୂପେ କେନାଥଦି ପିନ୍ଧେ ବା ବରେ ।

ସତ୍ୱ—ବ. (ସନ୍ତ-କ. ଡି.) ଷଣ୍ଟ, ବୃଷ୍ଟ ।

ସତ୍ୱାଣ—ଶ୍ର. ବ. ପକ୍ଷା ଏକମହିଳ ପାଇ-ଖାନା ।

ସତ୍ୱିଣ—ବ. ସନ୍ଦର୍ଭ, ସତ୍ୱ ଥାଣି ।

ସତ୍ୱାନ—ବ. (ସନ୍ତ-କ୍ରୀ + ଶ୍ର. ଡି.) ପକ୍ଷୀ-

ମାନଙ୍କର ଉତ୍ତିବାର ପ୍ରକାରବିଶେଷ,

ମକ୍ଷିମାନଙ୍କର ଉତ୍ତିକର ବୃକ୍ଷାଦିରେ

ପତନ, ପୁ. ବି. ଶୂନ୍ୟରୁ ବୃକ୍ଷାଦିରେ

ବଦିବା ଉତ୍ତେଶ୍ୟରେ ଉତ୍ତୁଥବା (ପକ୍ଷୀ)

ସତ୍ୱ ଥାଣି—ଶ୍ର. ବ. (ସ-ସନ୍ଦର୍ଭ) ଲୁହାର

ଏକପ୍ରକାର ତମୁଠା ।

ସତ୍ୱ ଆସ—ଶ୍ର. (ଉଦ୍‌ବାଲେ) ଗୁଲପରରେ

ଦିଆଯିବା ବଢ଼ା ବାଢ଼ର କାମତା ।

ସତ୍ୱିଆ—ଶ୍ର. ବ. (ସଂ-ସୁନ୍ଦିନାଳକି) ଶଗଡ଼

ଚକର ପଦ୍ଧରେ ଥିବା ପୁଟି ଶ୍ରେଷ୍ଠମାନଙ୍କୁ

ପରଶ୍ରର ସହିତ ଯୋଡ଼ ଖୋଇ ଦୂଢ଼

ଜୀବରେ ସଂଲଗ୍ନ କବାରବାର ଘର ବା

ନନ୍ଦର ଉତ୍ତରେ ଦିଆଯିବା କାଠର

ତିଲ ।

ସତ୍ୱ—ବି. (ଅସ୍ତ୍ର+କ. ଅତି) ବିଦ୍ୟମାନ,

ବର୍ତ୍ତମାନ, ସତ୍ୱ, ପ୍ରକୃତ, ପ୍ରାୟ, ଉତ୍ତମ,

ଉତ୍ତିଷ୍ଠୁ, ପରଶ୍ର, ଧୀର, ସୁନର, ଚିତ୍ର-

ପ୍ରାୟୀ, ମାନମାୟ, ପ୍ରଜନ୍ମ, ଜୀବାନ,

(ଶ୍ର.) ସତ୍ୱ, (ବି) ଅନ୍ତିର୍ମାନ, କ୍ରମ୍ଭୁ ।

ସତ୍ୱକଥକ—ସଂ. ବି. (କ. ଧା) ସତ୍ୱକଳା,

(ବି) ସେ ଭଲ ବଲତା କରିପାରନ୍ତି ।

ସତ୍ୱକଥା—ବ. (କ. ଧା) ଉଲକଥା, ଧର୍ମର୍ତ୍ତା

ସତ୍ୱକମ୍ପ—ବ. କେତ୍କିକମ୍ପନ୍ତ, କୁରୁମରଚି

ସତ୍ୱକମ୍ପ—ବ. (କ. ଧା) ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବା ଉତ୍ତମ

କବି ।

ସତ୍ୱକର୍ତ୍ତବ୍ୟ—ବି. (ସତ୍ୱ + କୃ + ମ. ଯ)

ସତ୍ୱକୃତ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ, (ଶ୍ର.)

ସତ୍ୱକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ସତ୍ୱକର୍ତ୍ତବ୍ୟ—ଶ୍ର. ବ. ସୁମୁକ୍ତିତ ଅବସ୍ଥା,

ସତ୍ୱକର୍ତ୍ତବ୍ୟ—ପୁ. ବି. ସତ୍ୱକର୍ତ୍ତବ୍ୟକାରୀ, ସତ୍ୱ-

କାରକାରୀ, (ଶ୍ର.) ସତ୍ୱକର୍ତ୍ତବ୍ୟ (ପୁ. ବି) ବିଷ୍ଟୁ ।

ସତ୍ୱକର୍ମ—ବ. ବେଦବିହୁତ କର୍ମ, ସାଧୁ-କାର୍ଯ୍ୟ, ପୁଣ୍ୟକନକ କାର୍ଯ୍ୟ, ଧର୍ମକାର୍ଯ୍ୟ, ପରେସକାରୀ ।

ସତ୍ୱକାବ୍ୟ—ବ. (କ. ଧା) ଯେଉଁ କାବ୍ୟ ଅଦୋଷ ଗୁଣବିଶ୍ଵ ଅଳକ୍ଷର ଦ୍ୱାରା ଅଳକ୍ଷକୁ ଓ ରସସ୍ତକ ।

ସତ୍ୱକାଞ୍ଚନାର—ବ. ରକ୍ତକାଞ୍ଚନ ଗଛ ।

ସତ୍ୱକାଣ୍ଟ—ବ. ଚିଲପକ୍ଷୀ, ଶୈକ୍ଷଣ, ଛଞ୍ଚାଣ

ସତ୍ୱକାର—ବ. (ସତ୍ୱ + କୃ + ଶ. ଅ)

ସମାଦର, ପତରୀର୍ଯ୍ୟ, ପୁରସ୍କାର, ପୂଜା, ଶବ ଦାହାର କର୍ମ, ମଙ୍ଗଳ, ସେବା ।

ସତ୍ୱକାରଣ—ବ. (କ. ଧା) ବିଦ୍ୟମାନଙ୍କ କାରଣ

ସତ୍ୱକାରୀ—ବ. (କ. ଧା) ସତ୍ୱକରୀ ପତରୀର୍ଯ୍ୟ ଦେଖ, (ଶ୍ର.) ସତ୍ୱକାରୀୟ ।

ସତ୍ୱକାରୀଧାଦ—ବ. ସାଂଖ୍ୟଦର୍ଶନ ମତରେ ଏ ଜଗତ ସତ୍ୱକାରଣ ବା ସତ୍ୱ ପଦାର୍ଥର ଉପରୁ ହୋଇଥିବା ଏହାକୁ ମତବାଦ ।

ସତ୍ୱକାରୀ—ଶ୍ର. ବ. ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ, ସାଧୁ-କାର୍ଯ୍ୟ, (ବି) ସାଧୁକାର୍ଯ୍ୟବିଶ୍ଵ, ସତ୍ୱ-କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ।

ସତ୍ୱକୁଳ—ବ. (କ. ଧା) ସଦବ୍ରତ, ରତ୍ନବ୍ରତ ।

ସତ୍ୱକୁଳନ—ପୁ. ବି. ସଦବ୍ରତକାନ୍ତ ।

ସତ୍ୱକୁଳୀ—ବ. ଉଲକଳବାନୀ ଏକପ୍ରକାର ବୃହଣ୍ୟ ବୈଷ୍ଣବ ସମ୍ବନ୍ଧାୟ ।

ସତ୍ୱକୁଳୀ—ବି. (ସତ୍ୱକୁଳ + ଉଲନ) ସତ୍ୱକୁଳୋଭବ, ଉତ୍ତମବନୀୟ ।

ସତ୍ୱକୁଳୋଭବ—ବି. ସଦବ୍ରତଶକାନ୍ତ ।

ସତ୍ୱକୁଳବ—ବ. (କ. ଧା) ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବା ଉତ୍ତମ

କବି ।

ସତ୍ୱକର୍ତ୍ତବ୍ୟ—ବି. (ସତ୍ୱ + କୃ + ମ. ଯ)

ସତ୍ୱକୃତ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ, (ଶ୍ର.)

ସତ୍ୱକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ସତ୍ୱକର୍ତ୍ତବ୍ୟ—ଶ୍ର. ବ. (ସତ୍ୱ + କୃ + ଶ. ଦି)

ସତ୍ୱକାର ଦେଖ ।

ସତ୍ତବିୟ—ସୁଂଦିଂ. (ବ.ଶ.) ସତ୍ତବିମ୍ବି
କାଶ, ଧାର୍ମିକ, (ସ୍ଥି) ସତ୍ତବିୟା ।
ସତ୍ତବିୟା—ବ. (କ.ଧା) ସତ୍ତବିମ୍ବି ଦେଖ,
ସତ୍ତବିକାର ଦେଖ ।
ସତ୍ତବିଶେଷ—ବ. ଉତ୍ତମ ଶେଷ ।
ସତ୍ତବିଶେଷ—ଶ. ନିମକସତ୍ତବ ଭୁତ୍ୟ,
ଯେଉଁ କର ସାମୀଜି ଧନାଦି ବୈଚି
କରେନାହିଁ ।
ସତ୍ତବିପଦ୍ଧି—ବ. ପଡ଼ୁର ନବଦଳ ।
ସତ୍ତବିପଥ—ବ. ସୁପଥ, ଉତ୍ତମ ମାର୍ଗ, ସତ୍ତବି-
ଚରଣ ।
ସତ୍ତବିପଥୀ—ଶ. ବ. କ୍ରାନ୍ତିମାନଙ୍କର
ଦିଶୋପାଧ୍ୟାତ୍ମିକରଣ ।
ସତ୍ତବିପମର୍ଗ—ବ. (କ.ଧା) ଉତ୍ତମ ବା
ମଙ୍ଗଳମୟ ବା ସମସ୍ତୋପଯୋଗୀ ପର-
ମର୍ଗ ।
ସତ୍ତବିପଶ୍ଚ—ବ. ଯଜ୍ଞୀୟପଶ୍ଚ, ଯଜ୍ଞବଳ,
ସୁନ୍ଦର ପଶ୍ଚ ।
ସତ୍ତବିପାତ୍ର—ବ. (କ.ଧା) ଦାନବରୁଦ୍ଧଣ କରି-
ଭାର ଉପୟକ୍ଷ ବ୍ୟକ୍ତି, (ନିଧାକ୍ଷ) ବିବାହ
କରିବାର ଉପୟକ୍ଷ ବ୍ୟକ୍ତି, ଶୁଦ୍ଧପାତ୍ର,
ସତ୍ତବିଷ୍ଣ୍ଵ ।
ସତ୍ତବିପତ୍ରା—ବ. (କ.ଧା) ପୁରୁଷତ ଦସ୍ତାଙ୍କ
ଓ ଉତ୍ତମ ବ୍ୟବହାରକାଶ ପତ୍ରା ।
ସତ୍ତବୁଦ୍ଧ—ବ. (କ.ଧା) ସୁପୁତ୍ର, (ସି) ପୁତ୍ରୀ ।
ସତ୍ତବୁଦ୍ଧୁଷ୍ଟ—ବ. ଭଦ୍ରଲୋଜ, ସାଧୁ, ଉତ୍ତମ
ପୁରୁଷ, ପୁନ୍ୟମାନ ପୁରୁଷ ।
ସତ୍ତବୁଦ୍ଧିତରତ୍ତ୍ଵ—ବ. (କ.ଧା) ସାଧୁଜନଦତ୍ତ
ଦ୍ରବ୍ୟର ଭବତ ।
ସତ୍ତବୁଦ୍ଧିକ୍ଷା—ବ. (କ.ଧା) ସତ୍ତବିମ୍ବୀ
କରିବା ପାଇଁ ଫୁଲଙ୍କ ।
ସତ୍ତବୁଦ୍ଧିପକ୍ଷ—ବ. (କ.ଧା) ତୁଳ୍ଯ ପ୍ରତି-
ଯୋଗୀ, (ନ୍ୟାୟଶାସ୍ତ୍ର) ସାମ୍ରାଜ୍ୟବ ବ୍ୟାପା-
ବତ୍ତବତ୍, ପ୍ରକୃତ ବା ସୁନ୍ଦରକ କାରଣ
ଉପରେ ପ୍ରାପିତ ଅନୁମାନ ।
ସତ୍ତବୁଦ୍ଧିପତ୍ରି—ବି. ସତ୍ତବୁଦ୍ଧିପକ୍ଷବୀର
ନିଷନ୍ଦ୍ରିୟ ।
ସତ୍ତବୁଦ୍ଧିପକ୍ଷ—ବ. (କ.ଧା) ଉତ୍ତମ
ବ୍ୟକ୍ତି, ପ୍ରକୃତ ବା ସୁନ୍ଦରକ କାରଣ
ଉପରେ ପ୍ରାପିତ ଅନୁମାନ ।
ସତ୍ତବୁଦ୍ଧିପତ୍ରି—ବି. ସତ୍ତବୁଦ୍ଧିପକ୍ଷବୀର
ନିଷନ୍ଦ୍ରିୟ ।

ବିଷୟକ କଥାବାର୍ତ୍ତୀ ।
ସତ୍ତବାତ—ବ. (ସତ୍ତବ + ପଳ) କ.ଧା;
ପୁଟଳ, (ବ.ଶ.) ଡାକିମୁହୂଷ ।
ସତ୍ତବାତ୍ତ୍ବ—ଶ. ବ. ସତ୍ତବିତ ନ୍ୟାଳି.
ସାଧୁ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯେ ଉକ୍ତ ଆତି ନ ଏନାହିଁ
ସତ୍ତବାତ୍ତ୍ବ—ବ. ଡାକିମୁହୂଷ ।
ସତ୍ତବାତ୍ତ୍ବ—ବ. ପଢ଼ିପତିକା ।
ସତ୍ତବାତ୍ତ୍ବ—ବ. ସାଧୁବାତ ସତ୍ତବାତ୍ତ୍ବ ।
ସତ୍ତବାତ୍ତ୍ବ—ବ. ପାଠୀ ବ୍ୟକ୍ତି, ପଦାତ୍ମା
କାର୍ଯ୍ୟ, ଅନେକ ଲୋକ ମୌଳିକ ହୋଇ
ପାରିମାର୍ଥକ ବିଷୟ ଚର୍ଚା, (ବି.
ବି) ଅଶାକାର ଓ ଅଲେଖାଦି ବିଷୟ-
ସ୍ଵରେ ପଞ୍ଚଜଣ ବସି ଚର୍ଚା କରିବାର
ସମ୍ଭବ ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ସୁଂଦିଂ. ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସତ୍ତବା-
ତ୍ମକ କରେ, ସତରିନ୍ଦ୍ର ସହିତ ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ବି. (ବ.ଶ.) ଉତ୍ତମ ସାରମୁକ,
(ବି) ଦୃଷ୍ଟବିଶେଷ, ଚତ୍ତପାରୁ, କବି,
ଚିତ୍ରକର ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ଶ. ବାବି. (କ.ଧା) ସତ୍ତବାତ୍ମା
କରିବା ବିଷୟରେ ନିର୍ଭୀକତା, ସତ୍ତବା-
କରିବା ବିଷୟରେ ନିର୍ଭୀକତା ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସାଧୁଜନ
ପ୍ରତ୍ଯକ୍ଷ ପେକା ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ଶ. ବ. (ସ-ସତ୍ତବ) ସତ୍ତବା-
ପରିଜ୍ଞା, ସତ୍ତବିକାର, ବିଶ୍ୱାସ, ଆସ୍ତା,
ସତ୍ତବୀପାନ, ସତ୍ତବୀଶ, (ବି) ସତ୍ତବାପାଧ,
ସତ୍ତବାବା, ପ୍ରକୃତ, ପ୍ରତିଜ୍ଞାପାଳକ,
ବିଶ୍ୱାସୀ, (ଶ.ଅ) ସିନା, (ନିଷମ୍ବାର୍ଥକ)
ନିଷ୍ଠେ ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ଶ. ବ. ସତ୍ତବାତ୍ମାରେ ସତ୍ତବା-
ସ୍ଵର ଆବିର୍ଭୂତ ହେବା ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ଶ. ବ. ସତ୍ତବାତ୍ମା
ପରିଜ୍ଞା, ପରିକୃତ ବିଷୟ ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ଶ. ବ. ସତ୍ତବାତ୍ମା ବାକାରେ
ଦ୍ଵା କଥାରେ ବିଶ୍ୱାସ କିମ୍ବା ଆସ୍ତା
ସ୍ଵାପନକରିବା, ସତ୍ତବାତ୍ମାବା, ସତ୍ତବା-
କରିବା, ଧର୍ମତଃ ପ୍ରତିଜ୍ଞାକରିବା ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ଶ. (ବାକ୍ୟ) କୌଣସି. ବ୍ୟକ୍ତି
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ଶ. (ବାକ୍ୟ) କୌଣସି. ବ୍ୟକ୍ତି

ଛକ୍ରିଲିବେଳେ ଉକଟିଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତିକର
ଉକାରିତ ପଦ, ସତ୍ୟଜୀବ ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ଶ. (ବାକ୍ୟ) ସତ୍ତବାତ୍ମା
କାର୍ଯ୍ୟବରେ ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ଶ. ବାବି. ବି. (ସ-ସତ୍ତବାତ୍ମା-
ବିଶ୍ୱାସରୁ) ବ୍ୟକ୍ତିରୁ ଅଧିକା ସାତ, ୪୭ ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ବ. (ସତ୍ତବାତ୍ମା+ଚନ+ତ) ନିରନ୍ତର
ଦିଲ୍ଲୀ, (ବି) ଚନ୍ଦ୍ରଶୀଳ, ନିରନ୍ତର ଦିଲ୍ଲୀ-
ସତ୍ତବାତ୍ମା, ଅନବରତ, (କି. ବି) ସକଦା,
ନିରନ୍ତର ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ବ. (ସତ୍ତବାତ୍ମା+ଗମ+ଅ) ବାସୁ,
ପବନ, (ବି) ସତ୍ତବାତ୍ମା ଗତବିଶ୍ୱାସ ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ବ. ବାସୁ, ସଦାଶିଥ ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ବ. ବିଷମ ଜୀରବିଶେଷ ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ବ. ଭଦ୍ରତା, ସଭାବ, ସତ୍ତବାତ୍ମା
ଆତରଣ, ସାଧୁର ସାରବ ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ବି. ସତ୍ତବାତ୍ମାବିଶ୍ୱାସ, ଯାହାର
ଭାବ ବୁଝ ବା ଭାଙ୍ଗ ନୁହେଁ ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ବ. (ସ+ତତ୍ତ୍ଵ) ପକୁତ୍ତ, ସ୍ଵରବ ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ଶ. (ଲରଥା) ବି. ସତ୍ତବାତ୍ମା ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ଶ. ବାବି. ଭତ୍ତବାତ୍ମା ଭତ୍ତବାତ୍ମା
ଜାଗାସୁ ଲୋକଙ୍କ କଥିତ ଛତ୍ରଗଢ଼ି
ବା ଲରଥା ଭାଷାର ରୂପାନ୍ତର ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ବି. ଦେହବିଶ୍ୱାସ ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ବି. ସତ୍ତବାତ୍ମା ଭାଷାର
(ମୋର) ସତ୍ତବାତ୍ମାଲୋଜବା—ଶ. ବ. ବ.
କୌଣସି ବିଷୟର ସତ୍ତବାତ୍ମା ଉପରେ
ବିଶ୍ୱାସପାନ, (କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିତାରେ)
ଆସ୍ତା ପ୍ରାପିତ ହେବା, କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ
କରିବାକୁ ସାହସ ହେବା, ମନ ହେବା;
ଜାହା ଜାଗିହେବା ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ଶ. ବି. ସତ୍ତବାତ୍ମା ଦୋଲି
ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ଶ. ବି. ଅନକାରମ୍ବୁତ୍ତ, ବିହୁ-
ଗହୁତ ।
ସତ୍ତବାତ୍ମା—ଶ. ବି. ସତ୍ତବାତ୍ମା ପରିଜ୍ଞାତ
ଓ ଅପ୍ରକୃତ, (ବି) ସତ୍ତବାତ୍ମା ଓ ମେଳ-
କଥା, ପ୍ରକୃତ ବିଷୟ ଓ ଅପ୍ରକୃତ ବିଷୟ
ସତ୍ତବାତ୍ମାଲୋଜଗେ (ଗେ) ଉକହିବା—ଶ. ବ.

ବୁଗୁଳି କରିବା, କୌଣସି ବଞ୍ଚି ନାମରେ କେତେକ ସତ୍ୟ ଓ କେତେକ ମିଥ୍ୟା କଥା ମିଶାଇ ଅନ୍ୟ ଆଗେ କହିବା ।	ଚାହିଁତ ଅଷ୍ଟରମାନ ।	ଷୋଭା ହସ୍ତରିଂଶ ଶୁଭ୍ରଶୁଭ ଯୋଗମାନ । ସତାଇଶ(ଶି)ହେଜାରି—ଗ୍ରୀ.କି.ବି.ପ୍ରକୃତରେ, ବିଶ୍ୱାସ- ପୂର୍ଣ୍ଣକ ।
ସତ୍ତର—ଗ୍ରୀ.ବି. ଓ ବି. (ସଂ-ସପ୍ତଦଶ) । ଦଶରୁ ଅଧିକ ସାତ ସଂଖ୍ୟା, ୧୭, (ବି) ବଢ଼ ସଂଖ୍ୟକ ।	ସତର୍କ—ପୁ. କି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବିବେଚକ, ତର୍କକାଶୀ, ସାବଧାନ, ସହୃଦୀଲ. ମନୋଯୋଗଶୀଳ, ଯେ ଆପଣ ତର୍କଣା କଣ କାମକରେ, (ସ୍ଥି)ସତର୍କା ସତର୍କତା—ବ. (ସତର୍କନ୍ତା-ଶା.ତା) ସାବ- ଧାନତା, ହୃଦୀଆର ।	ସତାଇଶ—ଗ୍ରୀ. କି. ବି. ସପ୍ତରଣୀତ ବା ସାତଦ୍ୱାରା ଶୁଣିଛ ହେଲେ ।
ସତରକ—ଗ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ସତରକ)ସତରକ ଦେଖ, (ଗ୍ରୀ.ବି—ସଂ-ସପ୍ତଦଶ) ସତର ସର ପଣକିଆର ୧୦ ଶତ ।	ସତର୍କତାବଳମ୍ବନ—ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ) ସତି- କୁତାର ଆଶ୍ରୟ ନେବା ।	ସତାନ—ଗ୍ରୀ. ବି ଓ ବି. (ସଂ- ସପ୍ତନବତି) ସାତ ଅଧିକ ନବେ, ୧୭ ।
ସତରକଥାରେସମଭୁଲ—ଗ୍ରୀ. (ପ୍ରବଚନ) ସ୍ଥାମୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଭର୍ତ୍ତମା ହୀଲୋକ ଅନ୍ୟ ମୁଣ୍ଡରୁ ସ୍ଥାମୀଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ(ସତର)ନାନା ଦୁର୍ନାମ ଶୁଣିଲେ ଉକ୍ତ ହୀର ମନ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଏ ବା ସ୍ଥାମୀଙ୍କ ପ୍ରତି ବିମୁଣ୍ଡ ହୁଏ ସ୍ଥାମୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଏକାନ୍ତ ଅନୁରକ୍ତ ହୀକୁ ସତର (ଅର୍ଥାତ୍ ନାନା ପ୍ରକାରେ ବା ବହୁବାର) ପ୍ରଲୋଭନୟକ୍ତ କଥା କହିଲେ ସେ ମଧ୍ୟ ସତରରୁ ବିଚନ୍ତିତ ହୁଏ ।	ସତର୍କର୍ମ—ଗ୍ରୀ. ବି ଓ ବି. (ସଂ-ସପ୍ତ- ସପ୍ତର)ସାତ ଅଧିକ ସରୁର, ୧୭ ।	ସତାନପାନ—ଗ୍ରୀ. ବି ଓ ବି. ସପ୍ତପାନଶ୍ଵି, ସାତ ଅଧିକ ପରୁଣ, ୧୭ ।
ସତରଙ୍ଗ(ଜ୍ଞାନ)—ୟା. ବି. ଚର୍ବିରଙ୍ଗ ପାଳି- ପର ସର୍ବ ସର୍ବ ହେତୁ ବୁଝାହେତୁ- ଥିବା ମୋଟା ସୁତାର ବିଜଣା, ଦଶ, (ଗ୍ରୀ. ବି—ସଂ-ଚତୁରଙ୍ଗ) ଚର୍ବିରଙ୍ଗ ବା ନୟାୟବଳ ଶେଳ ।	ସତର୍କର୍ତ୍ତା—ଗ୍ରୀ. କି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ବଣ୍ଣିତ ବିଷୟ ବା ବାକ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟତଃ ସତ୍ୟ ବୋଲି ଦେଖିବା, (କହୁବା କଥା) ସତରେ ସତରେ ଦସିବା ।	ସତାର୍କରିବା—ଗ୍ରୀ. କି. କେତେକ ସମୟପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବା, କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ବିଲମ୍ବ ସହ୍ୟ କରିବା, ସମୟ ଦେବା, ମହିଳାତ୍ମ ଦେବା ।
ସତରଙ୍ଗେତୁ—ପା. (କାଲେଶ୍ଵର)ଶ.ନାନା ରଙ୍ଗର ଅନେକ ଟଣ୍ଡ କାଗଜ ଯୋଡ଼ି ଯେଉଁ ଗୁଡ଼ ତଥା ରହୋଇଥାଏ ।	ସତା—ଗ୍ରୀ. ବି. ପନ୍ଥ ଦେଖ, (ସଂ-ସପ୍ତ) ସାର, ବଳ, ପରୁଷମ, ସାମର୍ଥ୍ୟ, ସର୍ବ ।	ସତାର୍ମଦାର—ୟା. ବି. ସହ ସମ୍ବାଦିବା, କାଳବିଲମ୍ବ ।
ସତରପଦର—ଗ୍ରୀ. ବି. ବହୁସଂଖ୍ୟକ, ଅନ୍ତର୍ଭୟ ସଂଖ୍ୟକ, ଅନିଷ୍ଟିତ, ହର- ରାଶିଆଁ, (ଶି) ଅନିଷ୍ଟିତତା, ଅନିଚଣ୍ଠ, ସଂନ୍ଦର, ହରିରଣ ।	ସତାଅଶି—ଗ୍ରୀ. ବି ଓ ବି. (ସଂ-ସପ୍ତା- ଶିତ) ସାତ ଅଧିକ ଅଶି, ୧୭ ।	ସତାର—ଗ୍ରୀ. ସର୍ବ (ବ.ଶ୍ରୀ—ସଠାରା) ପାଦ ତାର ସହିତ ବିଦ୍ୟମାନ କା ସ୍ଵତ୍ତ, (ସଠାରା) ସତନ୍ତ ।
ସତରପଳା—ଗ୍ରୀ. ବି. ଓଡ଼ିଆରେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ବର୍ଣ୍ଣମନଙ୍କର “ଫଳକ ବା ‘ଫଳା’ମାନ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିର ବର୍ଣ୍ଣମନ ମଣି ମୁକୁତିର ହୁଏ ସେହି ଫଳକ	ସତାଇଶ(ଶି)ପୁରୁଷ—ଗ୍ରୀ. ବି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ଉର୍ଧ୍ଵତନ ଓ ଅଧ୍ୟତନ ବହୁ- ପୁରୁଷ ।	ସତାପମ—ଗ୍ରୀ. ବି. ସର୍ବ (ବ.ଶ୍ରୀ—ସଠାରା) ପାଦ ତାର ସହିତ ବିଦ୍ୟମାନ କା ସ୍ଵତ୍ତ, (ସଠାରା) ସତନ୍ତ ।
ସତରପଳା—ଗ୍ରୀ. ବି. ଓଡ଼ିଆରେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ବର୍ଣ୍ଣମନଙ୍କର “ଫଳକ ବା ‘ଫଳା’ମାନ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିର ବର୍ଣ୍ଣମନ ମଣି ମୁକୁତିର ହୁଏ ସେହି ଫଳକ	ସତାଇଶ(ଶି)ଯୋଗ—ଗ୍ରୀ. ବି. କେତେବୀର ସତାଇଶ(ଶି)ଯୋଗ—ଗ୍ରୀ. ବି. କେତେବୀର	ସତାପାନ—ଗ୍ରୀ. ସହ ସମ୍ବାଦିବା, କାଳବିଲମ୍ବ ।

ସତିମିର—ବଂ. ତମିର ସହିତ ବର୍ଣ୍ଣମାନ,
ଅନ୍ତକାର୍ଯ୍ୟକୁ ।

ସତଳ—ବଂ. ତଳସହିତ, ତଳୟକୁ ।

ସଞ୍ଚ—ସୀ.ବଂ. (ଅନ୍ତକ.ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ)
ବିଦ୍ୟମାନା. ସତ୍ତମ୍ଭଗାବା, ଉତ୍ତମା, ଦଜ-
ଇତା, ସାଧୀ, ପତନ୍ତରା, (ବି-ଷୋ +
କ.ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ) ସ୍ଵାମୀ ସଙ୍ଗରେ ସହ-
ମୃତା ସୀ.ସାଧୀ ସୀ, ପତନ୍ତରାଶା ସୀ;
ପତନ୍ତରା ସୀ, ଦାନ, ଅବସାନ, ଘୋରଷ୍ଟୁ-
ମୃତିକା. ତ୍ରୁଟିକର ସମ୍ବୂଧ ଛନ୍ଦୋ-
ଶେଷ, ସାବିତ୍ରୀ (ସତ୍ୟବାନଙ୍କ ସୀ),
ପାଦତା (ମହାଦେବଙ୍କ ପନ୍ଥୀ) ।

ସଞ୍ଚକ—ବି. ଜଳ ।

ସଞ୍ଚବରିବ—ଗ୍ର. ବି. ସହମୃତା ସୀଙ୍କ
ସମ୍ମାଧ ମନ୍ଦିର, ସଞ୍ଚକ ଚିତାଭୟରିପରେ
ନିମ୍ନତ ଚରିବ, କଟକ ସହରର
ପଣ୍ଡିତମାତ୍ରାଙ୍କ ଲାଠିଯୋଡୀ ନନ୍ଦକୁଳର
ଶୁଣାନର ନାମ ।

ସଞ୍ଚତା(ହୁ)—ବି. (ସଞ୍ଚ+ଘା.ତା) ସଞ୍ଚ-
ସୀଙ୍କ ଧର୍ମ, ପାତନ୍ତରିତ୍ୟ, ପରପୁରୁଷ
ଧ୍ୟୁରସାନତା । [ବୁପ ଧର୍ମ ।

ସଞ୍ଚବଧମ୍—ବି. (କ.ଧା) ପତନ୍ତରାସ୍ତୁନତା.
ସଞ୍ଚବନାଶ(ଭଙ୍ଗ)—ବି.ସୀର ସଞ୍ଚବ ନଷ୍ଟ
କରିବା, ପରପୁରୁଷ ଦ୍ୱାରା ସଞ୍ଚ ସୀର
ରମଣ ।

ସଞ୍ଚବରିଶା(ପାଳନ)—ବି. ପାତନ୍ତରିତ୍ୟ
ଧର୍ମ ପାଳନ, ସଞ୍ଚ ସୀର ସଞ୍ଚବ ନାଶ
କରିବା ବ୍ୟକ୍ତିର ଆତମଶବୁ ରକ୍ଷା,
ସଞ୍ଚକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ।

ସଞ୍ଚବଧାର—ପୁ. ବି ବା ବି. ପାତନ୍ତରିତ୍ୟର
ଆଧାର, ଅତଶୟ ପତନ୍ତରା ।

ସଞ୍ଚଦାତ୍ର—ବି.ମୃତ ସ୍ଵାମୀଙ୍କ ଶବ ସଙ୍ଗ
ଚିତାନ୍ତିରେ ସଞ୍ଚର ଜୀବନୋହର୍ଷ, ସହ-
ମରଣ, ଅନୁମରଣ ।

ସଞ୍ଚଧମ୍—ବି. ସଞ୍ଚବ ଦେଖ ।

ସଞ୍ଚଧର୍ଷ—ବି. (ତତତ୍ତ୍ଵ) ସଞ୍ଚବ ସଞ୍ଚବ
ନଷ୍ଟ କରେ ।

ସଞ୍ଚନ—ବି. କଳୟ, ମଟର, (ସଞ୍ଚ + ମା
+ ଥ) ସଞ୍ଚନ ଦେଖ ।

ସଞ୍ଚନକ—ବି. ସଞ୍ଚନକ ।

ସଞ୍ଚନକଙ୍କନ—ବି. ଉଦକରୁଷ ଅଳ୍ପ-
ବିଷ ଚିଣ୍ଡି ।

ସଞ୍ଚନାଗର—ଗ୍ର. ବି. ପୂର୍ବେ ସହମୃତା
ବା ଅନୁମୃତା ହେବାକୁ ଶୁଣାନକୁ ଯାଏ
କରୁଥିବା ସଞ୍ଚ ସୀଙ୍କ ସାଧା ସମସ୍ତରେ
ବଜା ପାଉଥିବା ନାଗର, କିନ୍ତୁ ବର୍ଣ୍ଣମାନ
ସ୍ଵାମୀ ବଜ୍ରଥାର ଥାର୍ମ ମୃତା ସୀଙ୍କ ଶବ
ଦାହାର୍ଥ ଶୁଣାନକୁ ନିଆସିବାବେଳେ
ଶବ୍ୟାତା ସଙ୍ଗେ କାଜିବା ବାଦ୍ୟ ।

ସଞ୍ଚନାଥ—ବି. (ତତତ୍ତ୍ଵ) ମହାଦେବ, ଶିବ ।
ସଞ୍ଚନାଥ—ବି. ବି. ସଞ୍ଚନ, ସଞ୍ଚନର
ବିଭାଗ ।

ସଞ୍ଚନୀୠ—ବି. ବିଜାକ୍ଷେତ୍ର, ଯାଳପୁରର
ଏକନାମ, ଯେଉଁ ଯେଉଁ ପ୍ରାନ୍ତରେ ସଞ୍ଚକ
ଶବର ଅଂଶମାନ ପଢ଼ିଥିଲା ।

ସଞ୍ଚନୀର୍ଥ—ବି. (ସ+ଜର୍ଥ) ସମକାଳରେ
ଏକ ଗରୁଙ୍କ ନିକଟରେ ଅଧ୍ୟମ କରୁ-
ଥିବା ଶିଖ ।

ସଞ୍ଚନଳ—ବି. (ସଞ୍ଚ+ଲାଳ+କ.ଥ)
ଧର୍ମ, କୁଳ, (ସ+ତଳ) ମାତ୍ର, ବିର,
ମଟର, କଳୟ ।

ସଞ୍ଚନା-ବି.ତତ୍ତ୍ଵମିଳିତ ମଞ୍ଜି, ଶେଷାତି, ଚଣ୍ଠ ।

ସଞ୍ଚନଶୀ—ଗ୍ର.ବି.ବି. ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପର ସଞ୍ଚ
ଓ ଶୁଣବିଶ ସଧବା ସୀ ।

ସଞ୍ଚନ୍ତା—ସୀ.ବି. ସଞ୍ଚନ୍ତାବଳମୂଳୟ
ସୀ, ବାସବଦତ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣିତ ନାୟିକାରଣେଷ୍ଟ ।

ସଞ୍ଚନଗ—ବି. (ତତତ୍ତ୍ଵ) ମହାଦେବ, ଶିବ ।
ସଞ୍ଚନରଃ—ବି.ସଞ୍ଚନମରେ ରଷ୍ଟର୍ଣୀକୃତ
କାଣ୍ଠରସ୍ତ ପୁଣ୍ୟତୋୟା ଦ୍ରୁଢ଼ିବିଶେଷ ।

ସଞ୍ଚନାଧମୀ—ଗ୍ର. ସୀ. ବି. ସଞ୍ଚ ସୀ ।
ସଞ୍ଚନାବିତ୍ରୀ—ଗ୍ର.ବି.ସାବିତ୍ରୀଙ୍କ ପର ସଞ୍ଚ
ମଦୁଆ—ଗ୍ର. ପୁ. ବି. ସତ୍ୟବାଦୀ ।

ସଞ୍ଚନି—ଗ୍ର. ବି. ବି. ଓ ବି. ସପ୍ତରି, ୭୦
ସଞ୍ଚନି ଅଧିକ ୧୦, ୨୦ ।

ସଞ୍ଚନି—ପ୍ରା. (ପିତୃଭୂମି) ବି. (କଟକ
ଅଞ୍ଚଳରେ ଅଭୂଳ) ହୃଦୟଭୂଷଣ, ଖତ୍ରୀ,

ଦାନ୍ତିଥିବା ହାତଶତ୍ରୁ ।

ସରୁଷ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ରୁଷ ଯୁକ୍ତ(ଶୟା)

ସରୁଳ—ବି. ବୁଲିଙ୍ ବା ପୁଛୁମୁକ୍ତ ।

ସରୁଣ—ବି.ତୃଣର ସହିତ ବର୍ତ୍ତମାନ, ତୃଣ-
ବିଶିଷ୍ଟ, ତୃଣସୁକ୍ତ ।

ସରୁତ୍—ପୁ. ବି. (ସ+ତୃଷ୍ଟ)ତୃଷ୍ଟାୟକ,
ତୃଷ୍ଟିତ, ତୃଷ୍ଟି, (ପ୍ରୀ) ସରୁଷା ।

ସରୁତ୍ତୁଷ୍ଟୁ—ବି. (ସ+ତୃଷ୍ଟା, ବ.ଶ୍ର.) ତୃଷ୍ଟାୟକ,
ପିଗ୍ସୁ, ସଷ୍ଟୁତ୍ତୁ, ସାଗର, ଅତ୍ୟନ୍ତ, ଆଗହ-
ସୁକ୍ତ(ତୃଷ୍ଟୁ), ତେଜଷ୍ଟୀ, ବଳବାନ, (ପ୍ରୀ)
ସରୁଷା ।

ସରୁତ୍ତୁଷ୍ଟୁ—ବି. (କ.ଧା) ସାଗହନୟୁନ,
ଲାଲସାୟୁକ୍ତତୃଷ୍ଟୁ, (ବି-ବ.ଶ୍ର.) ସାଗହ-
ତୃଷ୍ଟୁୟୁକ୍ତ ।

ସତେ—ଗ୍ର. ଅ. ସତରେ, ସତ୍ୟରେ,
ପ୍ରକୃତରେ, (କାମନା ଓ ପ୍ରଶ୍ନାର୍ଥକ)ପ୍ରକୃ-
ତରେ ବା ପଳତଃ ଏହାକି ପଟିବ,
(ପ୍ରଶ୍ନାର୍ଥକ)ଏହାକି ସତ୍ୟ ଭଲାପଳତଃ
ସତେରେହେବା—ଗ୍ର. ତି.ଭଲେଇହେବା,
ଆପଣାର ସାଧୁତା ଦେଖାଇ ହେବା
ବା କହିହେବା ।

ସତେଜ—ଗ୍ର. ବି. ପ୍ରତ୍ୟ, ତେଜସୀ,
ଶୀଘ୍ରମାଳ, ବଳବାନ, ସମ୍ମାନ, ତୃଷ୍ଟୁଷ୍ଟୁ,
ମନୋଦ୍ଵର । [ଦେଖ ।

ସତେଜଳ—ବି. (ସହ+ତେଜ୍ସ୍)ସତେଜ
ସତେର—ବି. ତୃଷ୍ଟ ।

ସତୋକ—ବି. ପୁ. ପୌଣ୍ଡିଶାତ ଅପତ୍ୟ
ସହିତ ।

ସତୋହୃଦ୍ରୁ—ବି. ସମଗ୍ରୀ, ସମେତ ।

ସତୋହୃଦ୍ରୀ—ସୀ. ବି. ହିପାଲିକାରୋ-
ବିଶେଷ ।

ସତୋହୃଦ୍ରୀ—ବି. ବି. ପ୍ରାପ୍ତିଶୀର୍ଯ୍ୟ ।

ସତୋ—ଗ୍ର. କି ଓ ବି. (ପ-ସତ୍ୟ)ସତ୍ୟ
ଦେଖ, (ବି-ପ-ସତ୍ୟ)ସତ୍ୟ ଦେଖ ।

ସତୋମ—ବି. (ସତ୍ୟ + ତମ) ଅତି ଉତ୍ୟମ,
ସମ୍ମାନିତ, ଉତ୍ୟମ, ପ୍ରକଳ୍ପ, ପୂଜ୍ୟତମ, (ପ୍ରୀ)
ସତ୍ୟମା ।

ସତ୍ୱର୍କ—ବି. ସାଧୁମାନଙ୍କର ତର୍କ, ସଧୁ-
ତର୍କ, ଉତ୍ୟମତକ ।

କାଣ ଓ ପଚିବାଦି ଦୁଇଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ
କାହାର ଦାଶକୁତ ସହ ଅଛି ଓ କାହାର
ନାହିଁ ହେ କିଷ୍ଟେ ।

ସତ୍ୟ—ବିଂ. (ସତ୍ୟ+ଯ) ପ୍ରକୃତ, ଯଥାର୍ଥ,
ଯାହା ଉପାସକ ନୁହେଁ, ଠିକ, ଯାହା ମିଥ୍ୟ
ନୁହେଁ, ନିତ୍ୟ, ଅବିନାଶୀ, ନିଃସମେହ,
ନିଷ୍ଠିତ, (ତି) ନିତ୍ୟତା, ଅବିନଶ୍ଚତା,
ଯଥାର୍ଥ, ଯଥାର୍ଥ କଥନ, ଅମିଥ୍ୟ, ପ୍ରକୃତ
ଘଟନାର ବର୍ଣ୍ଣନା, ପବିତ୍ରତା, ପୁଣ୍ୟ,
ସଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ, ବିଜ୍ଞାନ, ସିଦ୍ଧାନ୍ତ, ବୈଜ୍ଞାନି
କିକ ବା ପ୍ରାକୃତକ ଅପରିବର୍ତ୍ତିମୟ
ନିୟମ, ଧର୍ମଟିଃ ପତଙ୍ଗ, ଶପଥ, ସତ୍ୟ-
ସ୍ଵର୍ଗ, ଦୃଷ୍ଟିର ଏ ସ୍ଵର ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମ ସ୍ଵର,
(ଏହାର ପରିମାଣ ୧୦୦୭୨୮୦୦ ବର୍ଷ)
ବ୍ରହ୍ମଲୋକ, ବିଷ୍ଣୁ, ଶ୍ରାଵମତ୍ତ୍ଵ, ଅଶ୍ଵତ୍ଥ
ଦୃଷ୍ଟି, ନାରୀମୁଖ ଶ୍ରାଵରେ ଅଛିତ
ଦେବତା, (ଶ୍ରା.ବି) ତିଥ୍ୟ, ବିଜ୍ଞାନ ବା
ଦର୍ଶନାବି ଶାସ୍ତ୍ରମତେ ଅପରିବର୍ତ୍ତିମୟ
ବିଷ୍ଟ, ସତ୍ୟତିକ୍ରି, ସ୍ଵକାର୍ଯ୍ୟ ।

ସତ୍ୟାମ୍ୟ(ମୁ) — ଶ୍ରା. ବି. (ସ-ସତ୍ୟ ଓ
ଆମ୍ୟ) କାଗେଶ୍ଵରର ବର୍ଗର ସୁଠାମ-
ଣ୍ୟମଳ ତତ୍ତ୍ଵବ୍ରତେଷ ।

ସତ୍ୟ—ଆ. (ସତ୍ୟ+ଯମ) ପ୍ରଶ୍ନ, ସ୍ଵାକାର
ସତ୍ୟକାର—ବି. ସତ୍ୟକାର ଦେଖ ।
ସତ୍ୟ—ବି. ସତ୍ୟକାର ଦେଖ ।
ସତ୍ୟକଥ—ବି. (ଗତତ୍ଵ) ସତ କହିବା ।
ସତ୍ୟକଥ—ଶ୍ରା. ବି. ଅମିଥ୍ୟ, ପ୍ରକୃତ
ଘଟନାର ବିବୃତି ।

ସତ୍ୟକରଣ—ବି. ସତ୍ୟକାର ଦେଖ,
କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞ
କରିନା, ଶପଥ, ଧର୍ମତଃ ପ୍ରତିଜ୍ଞ ।

ସତ୍ୟକାର—ବି. ସତ୍ୟକାର ଦେଖ ।
ସତ୍ୟକର—ବି. ଓ ବି. (ଗତତ୍ଵ) ସତ୍ୟକ
ଦାସ, ସତ୍ୟକୁତପରିପୁଣି ।

ସତ୍ୟକର୍ତ୍ତି—ବି. ଧର୍ମକାର୍ଯ୍ୟଶାଳୀ ।
ସତ୍ୟକୁ ଅସିବା—ଶ୍ରା. କ୍ରି. ସତ୍ୟକୁପେ
ଅସିବା ।

ସତ୍ୟକୃତ—ବି. (ସତ୍ୟ+କୃ+ତ୍ଵପ୍)
ସତ୍ୟକାରକ, ଯେ ସତ୍ୟ କରେ ।

ସତ୍ୟଗିର—ବି. ସତ୍ୟକାର, ସତ୍ୟବାକ୍ୟ-
ସ୍ଵକୁ, ସତ୍ୟବାଦୀ ।

ସତ୍ୟଗ୍ନି—ବି. (ସତ୍ୟ+ଗ୍ନଃ+ଅ) ଯେ ସତ୍ୟକର ତାହା
ପ୍ରତିପାଳନ କରେ ନାହିଁ ।

ସତ୍ୟକାର—ବି. (ସତ୍ୟ+କୃ+ଭ.ଅ)
କୌଣସି ଦ୍ରୁବ୍ୟ ଉପକରିବା ପାଇଁ
ଅଙ୍ଗୀକାର, ଚିନ୍ତାପିତ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟର ଅବଶ୍ୟ-
କ୍ରମୀ ସାଧନ ନିମିତ୍ତ ପରହପ୍ରରେ ସାମ୍ୟ-
ମାନ ବନ୍ଧୁ ବା ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସତ୍ୟକାରକୃତ—କୌଣସି ଦ୍ରୁବ୍ୟ କିଣିବ
ନିମନ୍ତେ କଥା ପ୍ରିରହେବା ପରେ ବିଦେ-
ତାକୁ ଆଗରୁଣ ଦିଆଯିବା ଧନ, ବରନା
ସତ୍ୟକଳ୍ପକ—ବି. (ଗତତ୍ଵ) ସତ୍ୟକଥନ,
ସତ୍ୟକର୍ତ୍ତା ।

ସତ୍ୟକର୍ତ୍ତା—ବି. ସତ୍ୟକାର, (ତି) ସୁମନିତି
ପୁନ, କୃତ୍ତକର ପୁନବିଶେଷ, ଦାନବ-
ବିଶେଷ ।

ସତ୍ୟକ୍ରି—ବି. (ସତ୍ୟ+କ୍ରି+ଅ) ସତ୍ୟ-
ପ୍ରତିଜ୍ଞ, ଯେ ସତ୍ୟକୁ ଲାଗେ ।

ସତ୍ୟକେୟାତିଃ—ବି. ଅଞ୍ଚଳକ ଦିବ୍ୟ-
କେୟାତ ବିଶିଷ୍ଟ ।

ସତ୍ୟତପାଠ—ବି. (ସତ୍ୟ+ତପସ) ମୁନ-
ବିଶେଷ (ଏ ମୁନ ପ୍ରଥମେ ବ୍ୟାଧଥିଲେ,
ପରେ ତପସ୍ୟ କରି ଦୁଃଖାସା ମୁନିଙ୍କ
ବରରେ ସବଶୀୟରେ ପାରଦର୍ଶୀ
ହୋଇଥିଲେ) ।

ସତ୍ୟତଃ—ଆ. ସତ୍ୟ ବିଷ୍ଟରେ, ସତ୍ୟରୁ
ସତ୍ୟତା—ବି. (ସତ୍ୟ+ତା) ଯଥାର୍ଥତା,
ନିଷ୍ଠ୍ୟ, ନିର୍ମ୍ୟ, ସତ୍ୟ ।

ସତ୍ୟଦର୍ଶୀ—ବି. ତତ୍ତ୍ଵଦର୍ଶୀ, (ତି) କୌଣସି
ଯତବିଶେଷ ।

ସତ୍ୟଦ୍ଵାକ—ବି. (ସତ୍ୟକାରପୁଣ୍ୟ)
ସତ୍ୟଦର୍ଶୀ, ତତ୍ତ୍ଵଦର୍ଶୀ ।

ସତ୍ୟଦେବ—ବି. ସତ୍ୟକାରପୁଣ୍ୟ ଦେଖ ।
ସତ୍ୟଧନ—ବି. ଧାର୍ମିକ, ସତ୍ୟବାଦୀ ।

ସତ୍ୟଧନ୍ମ—ବି. (ତୁପକ) ପ୍ରତିଜ୍ଞାପାଳନ
ରୂପ ଧର୍ମ, ସତ୍ୟବ୍ରତ । [ତୁପକ]
ସତ୍ୟଧର୍ମପରିପୁଣି—ବି. ସତ୍ୟବ୍ରତ ପାଳନ

ସତ୍ୟଧୃତ—ବି. ମୁନିବିଶେଷ, (ବି) ସତ୍ୟ-
ଶୀଳ, ସତ୍ୟଭବ ।

ସତ୍ୟନାମ—ବି. ଧର୍ମଅରିଧା ।
ସତ୍ୟନାମତା—ବି. ସତ୍ୟ ଧର୍ମଭବ ।

ସତ୍ୟନାମା—ବି. ବ୍ରାହ୍ମିଣାକ, ଆବତ୍ଥ-
ଭକ୍ତା ।

ସତ୍ୟନାରୂପ—ବି. ବିଷ୍ଣୁ ବା ନାରୂପ ।
ସତ୍ୟନାରୂପକଥା—ବି. ସ୍ଵଦ ପୁରୁଷ
ରେବା ଖେଳ ଏହି ଅଖାସରେ ବିଶ୍ଵିତ
'ସତ୍ୟନାରୂପ' ତ୍ରୁଟ ଓ ପୂଜା ଏବଂ
ଦ୍ଵାରା ବ୍ରାହ୍ମାଣ୍ଡ ବିବରଣୀ ବା
ଗଳି ।

ସତ୍ୟନାରୂପପାଲ—ଶ୍ରା. ବି. (ସ-ସତ୍ୟ-
ନାରୂପ ଓ ପାଲ) ସତ୍ୟନାରୂପକ
ମାହାସ୍ୱ ବର୍ଣ୍ଣନା ପୂଜକ ୭ ଗୋଟି
ପାଲ ବା ଗଲକୁ ଶୀତଳାସ ବର୍ଣ୍ଣନ ।
ସତ୍ୟନାରୂପପୂଜା—ଶ୍ରା. ବି. ସ୍ଵଦପୁରୁଷ-
ଶାର୍କର୍ଗତ ରେବା ଖେଳ ଏହି ଅଖାସ
ୟରେ ବିଶ୍ଵିତ ସତ୍ୟନାରୂପ ବା
ବିଷ୍ଣୁକର ପୂଜା ।

ସତ୍ୟନାରୂପମୁତ—ମନୋବାଞ୍ଚା ସିଦ୍ଧି
ହେବାପାଇଁ ଅନୁଷ୍ଠାତ ସତ୍ୟନାରୂପକ
ପୂଜା କିମ୍ବା ବାଞ୍ଚାସିଦ୍ଧି ହେଲେ ସତ୍ୟ-
ନାରୂପ ପୂଜା କରିବା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ
ଯେଉଁ ସଂକଳିତ (ମାନସିକ) କରିଥାଏ,
ବାଞ୍ଚା ସିଦ୍ଧି ଉତ୍ସାରେ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳାକରିବା
ଓ ବନ୍ଧୁକୁଟ୍ଟମ ସହିତ ସତ୍ୟନାରୂପକ
କଥା ଶୁଣିବା ଓ ପ୍ରସାଦ ସେବନରୂପ
ବ୍ରତ ।

ସତ୍ୟକଷ୍ଟ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରା) ସତ୍ୟକାର,
ଯେ ସବଦା ସତ୍ୟ କହିବାକୁ ଦୃଢ଼ବ୍ରତ
କରିଥାଏ, ସତ୍ୟ କା ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପାଳନ
କରିବାକୁ ଦୃଢ଼ବ୍ରତ, ସତ୍ୟନାରୂପା, (ଶ୍ରା.)
ସତ୍ୟନାରୂପା ।

ସତ୍ୟନିଷ୍ଠା—ବି. (ଗତତ୍ଵ) ସତ୍ୟରେ ବା
ସତ୍ୟ ବିଷ୍ଟରେ ନିଷ୍ଠା, (ଶ୍ରା.ବି-ବ.ଶ୍ରା.)
ସତ୍ୟନାରୂପିଣୀ, ସତ୍ୟବାଦୀ ।

ସତ୍ୟନେତ୍ର—ପୁ. ବି. ରଷିକିଶେଷ ।
ସତ୍ୟପରମ—ବି. ସତ୍ୟଗ୍ରହି, ସତ୍ୟ-

ସତ୍ୟମାନ—ବ. ସତ୍ୟଭୁତ ପ୍ରମାଣ,
ସତ୍ୟ ସୁରୂପ ଯେ ପ୍ରମାଣ ।
ସତ୍ୟମୂଳକ—ବିଂ(ବ.ଗ୍ର.)ସତ୍ୟ ଉପରେ
ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ।
ସତ୍ୟମେଧ୍ୟ—ପୁ. ବ. ବିଶ୍ୱ. ।
ସତ୍ୟମୁଖ—ବ. ମୃଷ୍ଟଦୀପସ୍ତ ମହାନଦୀ-
ବିଶେଷ ।
ସତ୍ୟମୁନ—ବ.(କ.ଧା)କୃତୟମ, ସୃଜିତ
.ଏହି ଯୁଗ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମ ଯୁଗ ।
ସତ୍ୟମୁଖାଦ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ.ସତ୍ୟମୁଖାବସ୍ଥକ
ତଥ, ଅକ୍ଷୟପୂର୍ବୀୟ ।
ସତ୍ୟଯୋନ—ବ. ସତ୍ୟନିବାସ ।
ସତ୍ୟଯୋବନ—ବିଧ୍ୟାଧର, ଦେବ-
ଯୋନିବିଶେଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସତ୍ୟଯୋବନା ।
ସତ୍ୟରତ—ବିଂ. ସତ୍ୟନୁରକ୍ତ, (ବି)
“ସତ୍ୟବୁଦ୍ଧ ରାଜୁରୁ” ।
ସତ୍ୟରଥ—ବ. ମେଥିଲ ରଜବିଶେଷ,
ସେମରଥଙ୍କ ପୁଣି ।
ସତ୍ୟର ଦାସ—ଶ୍ର. ବି.ବି. ଯେ ସତ୍ୟ-
ପାଇଁ ସବସ ତଥାର କରିପାରେ, ସତ୍ୟ-
କିଷ୍ଟ (ବ୍ୟକ୍ତି), ସତ୍ୟପ୍ରତିକଳ ।
ସତ୍ୟରାଜ—ପୁ. ବି. ଯାହାର ପ୍ରତ୍ଯ ଅବ-
ନାଶୀ, ଅବନାଶୀ ରାଜ ।
ସତ୍ୟରାଧ୍ୟ—ପୁ. ବି. ସତ୍ୟଧନ, ଯାହାର
ସତ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ଧନ ।
ସତ୍ୟରୂପ—ପୁ. ବି. ସତ୍ୟରୂପ ବିଶ୍ୱ. ।
ସତ୍ୟଲଦ୍ଧନ—ବ. (ଡତ୍ତ)ସତ୍ୟଭଙ୍ଗ ।
ସତ୍ୟଲଦ୍ଧିନା—ଶ୍ର.କି.ସତ୍ୟଭଙ୍ଗକରିବା,
ପ୍ରକ୍ଳେ ପାଳନ ନ କରିବା ।
ସତ୍ୟଲୋକ—ବ. (କ.ଧା) ସପ୍ତ ଲୋକ-
ନୂର୍ଗତ ଉଚିତମ ଲୋକ, ବ୍ରଦ୍ଧଲୋକ ।
ସତ୍ୟଲୌକିକ—ବ. ବୈଦିକ ଓ ଲୌକିକ
କୃତ୍ୟ ।
ସତ୍ୟଶାପଥ—ପୁ. ବି. ସତ୍ୟପ୍ରତିକଳ ।
ସତ୍ୟଶୀଳ—ପୁ. ବି. (ବ.ଗ୍ର.)ସତ୍ୟମୁଖର
ସତ୍ୟଶୀଳ—ପୁ. ବି. ସତ୍ୟଶୀଳପୁନ୍ତ,
ସତ୍ୟଶୀଳ ।
ସତ୍ୟଶ୍ରବାଣ—ପୁ. ବି. ସତ୍ୟବିଷୟ ଶ୍ରବଣ-
କାଣ, (ବି)ରୂପିବିଶେଷ, ମାର୍କଟ୍ରେନ୍ଡିଙ୍କ]

ପୁଣି, ଶାତିହାନ୍ତଙ୍କ ପୁଣି ।
ସତ୍ୟଶ୍ରୀ—ବିଂ, ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସିଦ୍ଧ ।
ସତ୍ୟଶଂକୁ—ପୁ. ବି. ସତ୍ୟପ୍ରତିକଳ,
ସତ୍ୟସତ । [ପ୍ରତିକଳ ।
ସତ୍ୟଶକଳ—ପୁ. ବି.ସତ୍ୟସତ, ସତ୍ୟ-
ସତ୍ୟସଙ୍କାଶ—ପୁ. ବି. ସତ୍ୟସନ୍ଦିତ,
ସଥାର୍ଥର ଧୂଳ୍ୟ ।
ସତ୍ୟଶଙ୍କର—ପୁ. ବି. (ସତ୍ୟ+ମୁ-
ଣ୍ଡ +କ.ଥ) ସତ୍ୟପ୍ରତିକଳ, ଅନ୍ୟାୟ-
ରହିଛ, (ପୁ.ବି) କୁବେର ।
ସତ୍ୟଶଙ୍କ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ପାଣ୍ଡବମହିଳା, କ୍ରୋପଣ
ସତ୍ୟଶଙ୍କ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ସତ୍ୟଶଙ୍କା ରମଣୀ ।
ସତ୍ୟସତ୍ୟ—ଶ୍ର. ଅ. କୌଣସି
ପ୍ରତିକଳ ପାଳନ କରିବାପାଇଁ ଧର୍ମଚିହ୍ନ
ପ୍ରତିକଳପୁନ୍ତ ଶବ୍ଦର ଶର୍ମର
ରହିଛଣ ।
ସତ୍ୟସତ—ପୁ. ବି. (ବ.ଗ୍ର.) ସତ୍ୟ-
ପ୍ରତିକଳ, ସପଳପ୍ରତିକଳ,(ସ୍ତ୍ରୀ)ସତ୍ୟସତା,
(ପୁ.ବି)ଉଚିତ, ରମଣିନ୍ଦ୍ର, କନମେଜିଯୁ,
କୁନ୍ଦାନୁଚରବିଶେଷ, ବିଶ୍ୱ, ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ
ପୁଣି ।
ସତ୍ୟସତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କ୍ରୋପଣ, କୃଷ୍ଣ ।
ସତ୍ୟସାର—ପୁ. ବି. (ବ.ଗ୍ର.) ସତ୍ୟ-
ବାଦୀ, ଯାହାର ସତ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ସାର ।
ସତ୍ୟସେନ—ପୁ. ବି. ଧର୍ମିଙ୍କାରୁ ପୁନ୍ଦରୀ
ରତ୍ନାକାର ମନୁଷ୍ୟବିଶେଷ, ଭାରତ
ବିଶ୍ଵିତ ଯୋଜାବିଶେଷ ।
ସତ୍ୟସ୍ତ୍ର—ବି. (ସତ୍ୟ+ଶ୍ଵା+ଅ)ସତ୍ୟେ
ଅବଶ୍ଵିତ, ସତ୍ୟାବଲମ୍ବୀ, ଯେ ସବତା
ସତ୍ୟରେ ଥାଏ ।
ସତ୍ୟା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.(ସତ୍ୟ+ଅ+ଥ)ସାତା,
ବ୍ୟାସମାତା, ସତ୍ୟବଜା, କୃଷ୍ଣପହୀ,
ସତ୍ୟଭାମା, ଦୁର୍ଗା, ଶୟୁପହୀ ।
ସତ୍ୟାକୃତ—ବ. (ସତ୍ୟ+ଆ+କୃ+ଭା-
ତ) ସତ୍ୟକୃତ ଦେଖ ।
ସତ୍ୟାଗ୍ନି—ପୁ. ବି. ଅଗ୍ନିମ ମୁନି ।
ସତ୍ୟାଗ୍ରୁ—ବ.ସତ୍ୟ ପ୍ରତ ଆଗ୍ରହ, ସତ୍ୟ-
ନିଷ୍ଠା, ସତ୍ୟାନୁରାଗ, କୌଣସି-ସନ୍ଦୂ-
ଦେଖିରେ ପ୍ରତିକଳ କର ତାହାର ଦୁଇକି

ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଟଳ ରହିବା,(ଶା.ବି)ହି ସା-
ଶୂନ୍ୟ ଓ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ମିଥ୍ୟ ସଙ୍ଗେ
ସୁନ୍ଦର କରିବା ଶାତ, ମହାମୁଖାନ୍ତଙ୍କ
କର୍ମନାତ ।
ସତ୍ୟାଗ୍ରୁ-ଗ୍ରା.ବି.ଯେଉଁମାନେ ମହାମୁ-
ଗାନ୍ଧିଙ୍କ ପ୍ରମୁଖ ସତ୍ୟାଗ୍ରହ କ୍ରତ ଅବ-
ଲମ୍ବନ କରିଥିଲୁ ।
ସତ୍ୟାଗ୍ରୁ-ଗ୍ରା.ବି.ମହାମୁଗାନ୍ଧିଙ୍କ
ଦ୍ୱାରା ନାତିତ ରାଜମନ୍ଦିର ଦଳ ।
ସତ୍ୟାଗ୍ରୁ—ବ. ଜମ୍ବୁଦୀପକାମୀ ଶୁଦ୍ଧ-
ଜାତିବିଶେଷ ।
ସତ୍ୟାଗ୍ରବଣ—ବ. (ଡତ୍ତ)ସତ୍ୟକରିବା,
ସତ୍ୟବାଦିତା, ସତ୍ୟପାଳନ ।
ସତ୍ୟାଗ୍ରୁ—ବି. (ବ.ଗ୍ର.)ସତ୍ୟପୁନ୍ତ ।
ସତ୍ୟାଗ୍ରୁ-ପୁ. ବି.ସତ୍ୟପୁନ୍ତ ସତ୍ୟ
ସତ୍ୟାନାଶ—ଶ୍ର.ବି. (ଫ-ସତ୍ୟ ଓ ନାଶ)
ସବନାଶ, ସତ୍ୟଭଙ୍ଗ ।
ସତ୍ୟାନାଶିଆ—ଶ୍ର. ବି. ଯେ ସବନାଶ
ଘଟାଏ, ନାଶକାମୀ, ସତ୍ୟଭଙ୍ଗକାମୀ ।
ସତ୍ୟାନୁରାଗ—ବ. (ଡତ୍ତ) ସତ୍ୟନିଷ୍ଠା,
ସତ୍ୟପ୍ରିୟତା, ସତ୍ୟରେ ଆସନ୍ତି ।
ସତ୍ୟାନୁରାଗ—ପୁ. ବି. (ଡତ୍ତ)ସତ୍ୟ-
ନିଷ୍ଠ, ସତ୍ୟପ୍ରିୟ, (ଶ୍ରୀ) ରାଜଣୀ ।
ସତ୍ୟାନୁସନ୍ଧାନ—ବ(ଡତ୍ତ)ସତ୍ୟ କଥାକୁ
ବା ପ୍ରକୃତ ତଥ୍ୟକୁ ଖୋଜିବା ।
ସତ୍ୟାନୁସନ୍ଧାନସ୍ତା—ବ. (ସତ୍ୟ+ଅନୁ-
ଦଳସ୍ତା) ସତ୍ୟ ବା ତଥ୍ୟ ଅନୁସନ୍ଧାନ
କରିବାପାଇଁ ଇହା ।
ସତ୍ୟାନୁତ୍ତି—ବି.ସତ୍ୟ ଓ ମିଥ୍ୟ, ସତ୍ୟ
ଓ ମିଥ୍ୟ ମିଶ୍ରିତ, (ଶ୍ରୀ)ସତ୍ୟ ଓ ମିଛ-
କଥା, (ବ.ଗ୍ର.) ସତ୍ୟ ଓ ଅନୁତ ଅନ୍ତ
ସହିରେ, ବାଣିଜ୍ୟ, ବ୍ୟବସାୟ ।
ସତ୍ୟାପନ(ନ) —ବ. (ସତ୍ୟପାନ+ଅନ
+ଆ)ସତ୍ୟକାର ଦେଖ ।
ସତ୍ୟାପନ—ପୁ. ବି.ବାନଙ୍କ ଭୂଷଣାମାର୍ଗ-
କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକାର ପ୍ରମାଣିତ ହେଲା ।
ସତ୍ୟାପନ—ଶ୍ର.ବି. ସ୍ତ୍ରୀଯୁଦ୍ଧ ସ୍ତ୍ରୀଯୁଦ୍ଧ
ଦୟାନନ୍ଦଙ୍କ ପ୍ରଣ୍ଟି ସନ୍ମାନଙ୍କାରଙ୍କ

ସତ୍ୟଶ୍ରୀ—ପୁ. ବି. ଗୁଲୁକ୍ୟବଣୀୟ
ଖ୍ୟାତିନାମ ନୃତ୍ୟ ।
ସତ୍ୟଶ୍ରୀତି—ବି. (ସତ୍ୟ + ଆଶ୍ରିତ)
ସତ୍ୟ ପାହାକୁ ଅଶ୍ରୟ କରିଥିଲୁ, ସତ୍ୟ
ମୂଳକ ।
ସତ୍ୟଶାତ୍ରୀ—ବି. (ସତ୍ୟ ଓ ଅସତ୍ୟ)
ସତ୍ୟ ଓ ମିଥ୍ୟା, କୌଣସି ଚିତ୍ରୀ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ
ଅଟେ କି ନାଁ ଏହି ବିଷୟ ।
ସତ୍ୟତର—ବି. ମିଥ୍ୟା. ସତ୍ୟରୁ ଭିନ୍ନ ।
ସତ୍ୟକ୍ରି—ଶ୍ଵ. ବି. ସତ୍ୟକଥିନ ।
ସତ୍ୟାତ୍ମର—ବି. ସତ୍ୟଭୂଯୀଷ୍ଠ ।
ସତ୍ୟାଦ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ସତ୍ୟ + ଦର +
କ. ଯ) ସତ୍ୟବାଣ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସତ୍ୟାଦ୍ୟା ।
ସତ୍ୟାପଯାତ୍ରି—କୁ. ବି. ସତ୍ୟରିକ୍ଷା ।
ସତ୍ୟ—ବି. ସତ୍ୟ ଦେଖ ।
ସତ୍ୟମାପତ୍ର—ଶ୍ଵ. ବି. ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର
ଶର୍ତ୍ତବିଶେଷ ।
ସତ୍ୟ—ଅବ୍ୟ. ସତ୍ୟ, ସତ୍ୟ ସମଭବ୍ୟଃ
ହାରିବେ ।
ସତ୍ୟକ—ପୁ. ବି. ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୟ ।
ସତ୍ୟକତ୍ତ—ବି. ସତ୍ୟକିତ୍ତ ଦେଖ ।
ସତ୍ୟକ—ବି. ସତ୍ୟକ ଦେଖ ।
ସତ୍ୟମ—ବି. ସତ୍ୟ, ଶାସବିଶେଷ, ଶାସ-
ସ୍ତ୍ରୀ ।
ସତ୍ୟାହ୍ରା—ପୁ. ବି. ସୁନ୍ଦର ଦରିଦ୍ର-
ନାଶକ, ଏକଜାଳୀନ ଦରିଦ୍ର ନାଶକ ।
ସନ୍ଧିଜାତକ—ବି. (ସତ୍ୟ + ସନ୍ଧିଜାତକ) ମାଂଶ
ତରକାରୀବିଶେଷ ।
ସନ୍ଧୀ—ବି. ଶ୍ରୀ ବି. ସତ୍ୟ ଦେଖ ।
ସନ୍ଧୁଭାଗ—ବି. ଅମ୍ବୁକୁ, ଅମ୍ବୁର
ସହିତ ବର୍ତ୍ତିମାନ ।
ସନ୍ଧ—ବି. (ସତ୍ୟ + ଶାସି) ଲଭ, (ମୀରା)
ଶୈତନି ।
ସନ୍ଧଂଶ—ବି. (ଶ୍ରୀ) ଦନ୍ତୀକୁ, (ଶ୍ରୀ)
ସନ୍ଧୁଆସି, (କ. ଧା) ଉତ୍ତମ ଭାଗ ।
ସନ୍ଧଂଶକ—ବି. (ସତ୍ୟ + ଶାସି) କଳିପନ୍ତି
ବିନ୍ଦ ।

ସନ୍ଧଃ—ବ. ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ (ସତ୍ୟ + ଅଧି-
ଅମ୍ବୀ) ସମେତ, ସାମ୍ରା, ପରିଷର ।
ସନ୍ଧନ—ବ. ଜାନମୁକ୍ତ, ଦରଶାବିଶେଷ ।
ସନ୍ଧନି—ବି. ଦରଶାମୁକ୍ତ, ଦରଶା-
ବିଶେଷ ।
ସନ୍ଧନିନ—ବ. ଅଞ୍ଚନବିଶେଷ, କୁମୁମାଞ୍ଜନ
ସନ୍ଧନ—ବି. ଦଶ୍ୟକୁ, ଦଶ୍ୟ ସହିତରେ
ହିବା ।
ସନ୍ଧନ—ବ. (ସତ୍ୟ + ଅଧି. ଅନ) ଘର,
ବାପସ୍ତ୍ରାଳ, (କ. ଅନ) କଳ, (ଶ. ଅନ)
ମନେବୁଝେ, ବିଷାଦ, (ମୀ. ଅନ) କଳଟ ।
ସନ୍ଧନୀସ୍ତ୍ର—ବି. ଯଙ୍କଗୁହରେ ବ ସ-
କାଳୀ ।
ସନ୍ଧନୀନ—ବ. (କ. ଧା) ସତ୍ୟକାରୀୟ,
ଲୋକ ହତକର କାରୀୟ, ପରେପକାର,
ଧର୍ମ କାରୀୟ ।
ସନ୍ଧନୀ—ବି. ଦକ୍ଷୁମୁକ୍ତ, ଦକ୍ଷୁ ସହିତ
ବର୍ତ୍ତିମାନ ।
ସନ୍ଧନୀ—ବି. ସବଦା ଶଙ୍କିତ ।
ସନ୍ଧପଦେଶ—ବ. ମନ୍ଦ ଚିତ୍ରୀସ୍ତ୍ରରେ ଶିକ୍ଷା-
ଦାନ ।
ସନ୍ଧଭାଗୀ—ଶ୍ର. ଉତ୍ତମ ମାନସ, ଉତ୍ତମ
ତାତ୍ପରୀୟ, ଉତ୍ତମ ମତ ।
ସନ୍ଧମ—ବି. ଦମୟକୁ ।
ସନ୍ଧମ—ପୁ. ବି. ଦମୟକୁ, ଦମୟବିଶେଷ.
ଅହଂକାର ।
ସନ୍ଧୀ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ) ଦୟାମୟ,
ଦୟାକୁ, ପର ଦୁଃଖରେ କାନ୍ଦର, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସନ୍ଧୀ, (ଶ୍ରୀ) (ସତ୍ୟ + ଅସତ୍ୟ) ଶୁଭବନ
ଦିଧ । [ଶିଳତା]
ସନ୍ଧୀତା—ବି. (ସନ୍ଧୀ + ଭାତା) ଦୟା-
ସନ୍ଧୀପ୍ରକଳ୍ପ—ବି. (କ. ଧା) ଦୟାକୁ
ଶୁଭବନିଷ୍ଠ (ବ୍ୟକ୍ତି), (ସ୍ତ୍ରୀ) ସନ୍ଧୀ-
ପ୍ରକଳ୍ପକା ।
ସନ୍ଧୀମୁକ୍ତଦୟ—ବି. (କ. ଧା) ଦୟାମୟ
ଦିଧ, (ପୁ. ବି.) ଶ୍ରୀ ଯାହାର ହୃଦୟ

ଦୟା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସନ୍ଧୀମୁକ୍ତଦୟ ।
ସନ୍ଧେ—ଶ୍ର. ବି. (ପଦ୍ୟ) ସନ୍ଧେ ଦେଖ,
(ଶ୍ର.) ଦୟା ।
ସନ୍ଧର—ଶ୍ର. ବି. ପ୍ରଧାନ, ବିଦ୍ୟୁତ,
ପ୍ରକାଶୀ, ବିଳକ, ଯାହା ଗୁପ୍ତ ନୁହେ,
ବିଜ୍ଞାନ ସନ ସମ୍ପର୍କରେ କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥାନୀୟ,
ବିଜ୍ଞାନସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଶାସନକେନ୍ଦ୍ରିକ,
ବିଜ୍ଞାନରେ ଅବସ୍ଥିତ, (ଶ୍ର.) ପ୍ରଧାନ
କର୍ମପ୍ରାପ, ବିହୁମୁଖୀ, ସମ୍ମାନ ଭାଗ,
ବିଜ୍ଞାନ, ସହିତ, କିମ୍ବର ବିଜ୍ଞାନର
ବିଜ୍ଞାନକାର କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥାନ, (ପ୍ର-ବି.) ବି. ଶ୍ରୀ (ସ + ଦର) ଭୟମୁକ୍ତ ।
ସନ୍ଧରଅନ୍ଧର—ଶ୍ର. ବି. ବାହାରପାଣ ଓ
ଭିତରପାଣ ।
ସନ୍ଧରଅନ୍ଧାଳୀ—ଶ୍ର. ବି. କିମ୍ବର ସଦମ
ରିତର ବା କେନ୍ଦ୍ରର ନୟମୁକ୍ତ ଦେବାନ
ବିରାଗ ସବୋତ ହାକିମ ।
ସନ୍ଧରଇଲକା-ଶ୍ର. ବି. କିମ୍ବର ବିଜ୍ଞାନର
କିମ୍ବରବନୀ ଅଞ୍ଚଳ ।
ସନ୍ଧରଇଲମା—ଶ୍ର. ବି. ଜମେଦାର ଗର୍ଭାନ୍ତି
ମେଣଙ୍କ ଯାହା ରଜ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି ।
ସନ୍ଧରଅନା—ଶ୍ର. ବି. କିମ୍ବର ବିଜ୍ଞାନର
ବା ସନ୍ଧରର ଫଳଗୁ ଅଞ୍ଚଳ ଶାନ୍ତି-
ରକ୍ଷା ଆଦି ପାଇଁ ନୟମୁକ୍ତ ପୋଲିସ୍
କର୍ମବୁଲମାନଙ୍କ କାରୀକାଳୀୟ ।
ସନ୍ଧରଦରର(ରୋଜା)—ଶ୍ର. ବି. ପରବ
ଦାଣ୍ଡପାଣ ଦୁଆର ।
ସନ୍ଧରଦେବାନୀ—ଶ୍ର. ବି. ପ୍ରଧାନ ସୁନ୍ଦର
ନିଷାକକ ବିଶ୍ୱରାଜୀ ।
ସନ୍ଧର ଦେବାନୀ ଅଭାଲକ୍ଷ୍ମୀ—ଶ୍ର. ବି. କେମ୍ପାନୀ
ଅମଳର ପ୍ରଥମ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ
ବିଶ୍ୱରାଜୀ ।
ସନ୍ଧରପାଠିକା—ଶ୍ର. ବି. ତାଲପତ୍ର ପାଠି
ବିତ୍ତାର ସମ୍ବନ୍ଧୀନ ବା ଉପରର ପଦ ।
ସନ୍ଧରପି(ଫେ)ରତ୍ନ—ଶ୍ର. ବି. ଶାତାର
ଆଦିରେ ଥବା ସୂଚିପତ୍ର ।
ସନ୍ଧରମପଥଲ—ଶ୍ର. ବି. କିମ୍ବର ବିଜ୍ଞାନ
ଓ ମନ୍ଦସଲ, ସହିତ ସନ୍ଧର ଓ ଦେଖ,
ଲୁଗା ଓ ପୋଲିସ୍କାନ୍ଦାର ବାହାର ପାଇଁ

ସଦାଶୁରବିହିତ—ବି. (ଶତତ) ସଦାଶୁର ଅନୁସାରେ କୃତ ।
 ସଦାଶୁରବିହିନୀ—ପୁ. ବି. (ଶତତ) ଯେ ସଦାଶୁର ପାଳନ କରେ କାହିଁ ।
 ସଦାଶୁରବ୍ରତ୍ରୀ—ବି. (ଶତତ) ସଦାଶୁରରୁ ଛଳିତ, ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସଦାଚରଣ ତ୍ୟାଗ କରିଥିଲୁ ।
 ସଦାଶୁଷ୍ଠୀ—ପୁ. ବି. (ସଦାଶୁର + ଜନ) ଯେ ସଦାଶୁର ବା ସାଧୁ ଆଚରଣ କରେ. (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦାଶୁରଣୀ ।
 ସଦାଶୁଷ୍ମୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରାଚୀନ ଓଡ଼ିଆ କବି-ଶିଶେଷ ।
 ସଦାଶବ୍ଦ—ପୁ. ବି. (ସଦା + ଶବ୍ଦ) ଶିଶ୍ଵୀ, ନିତ୍ୟ, ସନାତନ, ଅବଶ୍ରାନ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦାଶବ୍ଦୀ, (ବି) ବିଷ୍ଣୁ ।
 ସଦାଶୋଭୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସଦାଶୋଭୀ + ଆ) ଏକାପର୍ଣ୍ଣୀ, କରିତୋସ୍ତ୍ରୀ ନଦୀ ।
 ସଦାଶ୍ଵର—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସାଧୁ, ସଦାଶ୍ଵର କରଣ, ଧାର୍ମିକ ।
 ସଦାଶାନ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମତହତ୍ପ୍ରୀ, ଶିଶ୍ଵବିତ୍ତ ହୃଦୀ, ଶିଶେଷ, ସଦାଶ୍ଵର, ଶିକରତ, ସଦାଶ୍ଵରନେ—ଶ୍ରୀ. କ୍ରି. ବି. ସଦାଶ୍ଵରେ, ସବୁ ସମୟରେ । [ସହିତ]
 ସଦାଶାନ—ବି. ଦାନର ସହିତ, ମଞ୍ଜଳର ସଦାଶନ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ନିତ୍ୟ-ଦ୍ରଷ୍ଟପୁରୁଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦାଶନୀ, (ପୁ. ବି) ଶିବ, ବିଷ୍ଣୁ, ବ୍ରହ୍ମ, ପରମାସ୍ତ୍ରୀ ।
 ସଦାଶନନ୍ଦ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସତ୍ୟପାର ପାଲରେ ବିଶ୍ଵିତ ସରଦାଗରର ବା ନଣ୍ଣିକ ପୁନିର ଜାମ ।
 ସଦାନନ୍ଦଦୃଢ଼ପୂ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସବଦା ଆନନ୍ଦମୟ, ସବୁବେଳେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତିରେ ।
 ସଦାନନ୍ଦି—ବି. (ସଦା + ନନ୍ଦି) ଶକ୍ତି କଳିଲପାତ ଚଢ଼େଇ, (ପୁ. ବି) ସବଦା ନୃତ୍ୟକାଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦାନନ୍ଦୀ ।
 ସଦାନନ୍ଦିଶ୍ଵର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ନମାଶିଶେଷ ।
 ସଦାନନ୍ଦିଶ୍ଵରନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କ୍ରି. କରିବାରେ ସବୁ ନୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) କରିବାରେ କାନ୍ଦିଲାପି ।
 ସଦାନନ୍ଦିଶ୍ଵରନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସଦାନନ୍ଦିଶ୍ଵରନୀ ।
 ସଦାନନ୍ଦିଶ୍ଵରନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) କରିବାରେ ସବୁ ନୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) କରିବାରେ ସବୁ ନୟ ।

ସଦାଶୁରବିତ—ପୁ. ବି. ସବଦା ଆଶ୍ରିତ (ବେଳି), (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦାଶୁରଗତା ।
 ସଦାଶୁଷ୍ମୀ—ବି. ସବଦା ପରମୟକ ।
 ସଦାଶୁଷ୍ମୀ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ନାରିକେଳ ବୃକ୍ଷ, ନନ୍ଦିଆଶକ୍ତ, ଧଳା ଅର୍କଗଛ, କୁଦବୃକ୍ଷ, କାର୍ପାସବୃକ୍ଷ, ଆକରବୃକ୍ଷ, (ବି) ସବଦା ପୁଷ୍ପପୁରୁଷ (ବୃକ୍ଷଲଭାବ), ସବୁ ଉତ୍ତରେ ଯହିଁରେ ଫୁଲ ଫୁଲେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦାଶୁଷ୍ମୀ ।
 ସଦାଶୁଷ୍ମୀ—ବି. ରଙ୍ଗାର୍କ ବୃକ୍ଷ, ନାଲି ଅରଖ ରେତ ।
 ସଦାପ୍ରମୁଦିତ—ବି. ବିକିତଶେଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ସଦାପ୍ରମୁଦିତା, ସବୁ ପ୍ରମୁଦିତା ହିତି ।
 ସଦାପ୍ରସୂ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସବଦା ପୁଷ୍ପ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ (ବୃକ୍ଷ), (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦାପ୍ରସୂନା, (ବି) ବେହିତକ ବୃକ୍ଷ, ସୁଆମଗଛ, ଅର୍କଗଛ, କୁଦବୃକ୍ଷ ।
 ସଦାପ୍ରଳ—ପୁ. ବି. କଶ୍ମୀର; ସବୁ ଉତ୍ତରେ ଫଳ ଧରିବା ବୃକ୍ଷ, (ବି) ନାରିକେଳ, ନନ୍ଦିଆ, ଉତ୍ତରୁମର, ବିଲ, ବେଲ ।
 ସଦାପଳା—ବି. ପିମନ୍ଦପୁଷ୍ପ, ଏକପ୍ରକାର ବାରଗଣ, ନାରିକର ବାରଗଣ, ବୃହତ୍ପାତା, ଭେଜିବାରଗଣ ।
 ସଦାଭଦ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଗମ୍ଭୀରଗଛ ।
 ସଦାଭଦ୍ରବ—ବି. ଚିରନ୍ତନ, ଆବହମନ ବିଦ୍ୟମନ ।
 ସଦାମଣ୍ଡଳପରକ—ପୁ. ବି. ଶେଷ ପୁନର୍ନବକ, ସାଦାପୁରୁଣୀ ।
 ସଦାମାଂସୀ-ସ୍ତ୍ରୀ. କି. ମାଂସ ରୋହିଣୀଶିଶେଷ ସଦାମୋଗୀ—ପୁ. ବି. (ସଦାନାନ୍ଦିଶ୍ଵରନୀ + ମୋଗୀ + ରନ୍ଦି) ବିଷ୍ଣୁ, ନାରୀଶିଶେଷ ।
 ସଦାର—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସପହିକ, ଯାହାର ସ୍ତ୍ରୀ ଜାବତ ଥିଲୁ ।
 ସଦାରକ—ବି. ନିରନ୍ତର ସରଳଚିତ୍ର, ସରଚିତ୍ରକ ।
 ସଦାରକାପ—ବି. (କ. ଧା) ଉତ୍ତର କଥାବାହିନୀ, ସାଧୁ କଥୋପକଥନ ।
 ସଦାରାପାତୀ—ପୁ. ବି. (ସଦାରକାପ + ରନ୍ଦି) ସାଧୁ ଆଲାପକାଶ, ମିଷ୍ଟାଲାପାତୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦାଲାପିନୀ ।

ସଦାବର୍ତ୍ତ-ଗ୍ରୀ. ବି. (ଫ-ସଦାବର୍ତ୍ତ) ସବଦା ଦାନ, ଖରାତ୍ର ।
 ସଦାବିନ(ବେ)ହାରି—ଗ୍ରୀ. ବି. (ସଦାବିନବୁ ରହୁରେ ଫୁଲୁଟ) ଆର୍ଦ୍ରିକାତ ଫୁଲ ଓ ଗୁଲୁ ।
 ସଦାବେଳ—ଗ୍ରୀ. ବି. ସବୁକାଳ ।
 ସଦାବେଳେ—ଗ୍ରୀ. କି. ବି. ସବଦା, ସବୁ-ସମୟରେ ।
 ସଦାବ୍ରତ—ବି. ଅନୁସରି, ଖରାତ୍ର, ସଦା ଦାନ ।
 ସଦାବଜିତ—ପୁ. ବି. ସତତଶଙ୍କାୟକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦାବଜିତା ।
 ସଦାଶୟ—ପୁ. ବି. (ପତ୍ର + ଆଶୟ) ବ. ଶ୍ରୀ; ମହାଶୟ, ସହଦୟ, ଉତ୍ତରତ୍ତେତୋଃ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦାଶୟା ।
 ସଦାଶୟା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସଦାଶୟ + ଶ୍ରୀ) ସଦାଶୟା, ମହାଶୟାବତା ।
 ସଦାଶିବ—ପୁ. ବି. (ସଦା + ଶିବ) ମହା-ଦେବ, (ବି) ସବଦା ମଙ୍ଗଳୟକୁ ।
 ସଦାଶିବବଦ୍ୟାଭୁଷଣ—ଗ୍ରୀ. ପୁ. ବି. (ନାମ) ଗଞ୍ଜାମ ବ୍ୟାହୁପୁରବାସୀ ସ୍ତ୍ରୀସ୍ତ୍ରୀ ଉତ୍କଳୀୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପଣ୍ଡିତ ।
 ସଦାଶିବମିଶ୍ରକାବ୍ୟକଣମହାମହୋପାଧ୍ୟାୟ—ଗ୍ରୀ. (ନାମ) ଓଡ଼ିଶାର ସମ୍ବାଦକାମୀ ଜନେକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପଣ୍ଡିତ ।
 ସଦାଶିତ—ପୁ. ବି. (ସତ୍ର + ଆଶିତ) ଯେ ସାଧୁବ୍ୟକ୍ତିକ ଆଶୟରେ ଅଛି, (ସଦା + ଆଶିତ) ସବଦା ଆଶୟାଧୀନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦାଶିତା ।
 ସଦାମବଦା—ଗ୍ରୀ. କି. ବି. ସଦା, ସବଦା, ସବୁବେଳେ, ନିରନ୍ତର ।
 ସଦାଲୁ—ବି. (କ. ଧା) ସାଧୁରାଜୀ, ସାଧୁ-ପଙ୍କଳୀ ।
 ସଦାରାଜ—ପୁ. ବି. ସଦାରାଜ, ବାଯୁ ।
 ସଦାରାଜମ୍ବୁ—ପୁ. ବି. ଦୁଃଖୟକୁ, ଦୁଃଖୀ ।
 ସଦାରାଜୁ—ବି. (କ. ଧା) ସାଧୁକୁରୁଷ, ସାଧୁପୁରୁଷ-ମାଜଙ୍କ ବଚନ ।
 ସଦୁଭିର—କ୍ଲୀ. ବି. (କ. ଧା) ଉତ୍ତରମରିତ, ଉପମୟକୁ ଉତ୍ତର ।

ସଦୁଦେଶ—କୀ. ବି. (କ.ଧା) ମହାତ୍ମା ଅଭିପ୍ରାୟ, ସାଧୁଦେଶି, ସାଧୁଦେଶୀ ।
ସଦୁପଦେଶ—ବି. (କ.ଧା) ଉତ୍ତମ ଉପଦେଶ, ମଙ୍ଗଳକର ପରମର୍ଶ ।
ସଦୁପଦେଶଗର୍ଭ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସଦୁପଦେଶ ପୂର୍ଣ୍ଣ (ବାକଥ) ।
ସଦୁପାୟ—ବି. (କ.ଧା) ସଦୁପାୟ, ଉତ୍ତମ ଉପାୟ, ଉପସ୍ଥିତ ଉପାୟ ।
ସଦୁଷ୍ଟ—ବି. (ସହିତୁଷ୍ଟ) ବ.ଶ୍ରୀ; ଦୁଃଖାସସ୍ଥକ ।
ସଦୁକ—ପୁ. ବି. (ସହିତୁଷ୍ଟ+ମୁକ୍ତିପଦ୍ଧତି)
ସଦୁଶ, ଦୁଲ୍ଲ, ଅନୁଚୂପ, ଉପସ୍ଥିତ, ଯୋଗ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦୁଶୀ ।
ସଦୁଷ୍ଟ—ପୁ. ବି. (ସହିତୁଷ୍ଟ+ମୁକ୍ତିପଦ୍ଧତି)
ସମାନ, ଦୁଲ୍ଲ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦୁଷ୍ଟା(ଶା) ।
ସଦୁଗ୍ରୋଧ—ବି. ସମ୍ମର ଅନୁଚୂପ ଜ୍ଞାନ ।
ସଦୁଶ—ପୁ. ବି. (ସହିତୁଷ୍ଟ+ମୁକ୍ତିପଦ୍ଧତି)
ସମାନ, ଦୁଲ୍ଲ, ଉପସ୍ଥିତ, ଯୋଗ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସଦୁଶୀ, (ଶା.ଅ) ପର ।
ସଦୁଶତିକିଷ୍ଟ—ବି. ସଦୁଶ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
ସଦୁଶତ—ବି. ସମାନହୁ, ଦୁଲ୍ଲହୁ, ସଦୁଶର
ଜ୍ଞାନ ବା ଧର୍ମ ।
ସଦୁଶତ୍ରୁ—ବି. ସମାନ କାର୍ଯ୍ୟବିଶ୍ଵିଷ, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଜୀବନୋପାୟ ଅଭିନ୍ନ ।
ସଦୁଶବ୍ୟବସ୍ଥା—ଗ୍ରା. ବି. ହେମିଓପାଥ
ଚିକିତ୍ସା ।
ସଦୁଶନ୍ତକ—ବି. ନିଷିଦ୍ଧ ।
ସଦୁଶ—ଗ୍ରା. ଅବ୍ୟ. (ପ୍ରାଚୀନ ପଦ୍ଧତି)
ପର, ସଦୁଶ ।
ସଦୁଷ୍ଟାନ୍ତବାସ—ପୁ. ବି. ଉପସ୍ଥିତ
ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦର୍ଶାଇବାକୁ କ୍ଷମି, (ପୁ.ବି)
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି କଥାବର୍ତ୍ତରେ ଉପସ୍ଥିତ
ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ।
ସଦେବ—ବି. ଦେବତାମୂଳକ, ଦେବତାଙ୍କ
ସହିତ ବର୍ତ୍ତମାନ ।
ସଦେବକ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଏକଦେଶସ୍ତ୍ର,
ସମାନଦେଶୀୟ, (ସହିତୁଷ୍ଟ+ଦେଶ)

ସମୀପସ୍ତ, ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ।
ସଦେଶ—ବି. (ସଦେଶ + ଜନ + କ.
ଅ) ଏକଦେଶଜାତ ।
ସଦେବରସ—ବି. ସଦା ଏକରସ-
ବିଶିଷ୍ଟ, (ଶି) ବ୍ରହ୍ମ ।
ସଦୋରୁହ—ବି. ସଦାରୁହ, ମହାଶାଶାର ।
ସଦୋଦ୍ୟମ-ଦ୍ୱା. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସଦା ଉଦ୍ୟମ-
ବିଶିଷ୍ଟ, (ଶି) ସଦାଉଦ୍ୟମ ।
ସଦୋଷ—ବି. ଦୋଷୀୟକ, ଦୋଷବିଶିଷ୍ଟ
ସଦୁତ—ବି. (ସତ୍ତା + ଗତି) କ.ଧା; ଉତ୍ତମ
ଗତି, ମନ ଅବସ୍ଥାରୁ ଉତ୍ତମ ଅବସ୍ଥା
ପ୍ରାପ୍ତି, ଉତ୍ତମ ଅବସ୍ଥା ଲାଭ, ସଦ୍ୟବ-
ହାର, ପୁଣ୍ୟ ପରିଶାମ, ମୁକ୍ତି, ମୋଷ୍ଟ,
ନିଷାଶ, ସରରତ ।
ସଦୁତନ୍ତ—ବି. (କ.ଧା) ଉତ୍ତମ ବା ମନୋ-
ମୋହକର ଗତି, ସୁତେଜ ।
ସଦୁଶୁଣ—ବି. (କ.ଧା-ସହିତୁଷ୍ଟ+ଶୁଣ) ଉତ୍ତମ
ଶୁଣ ଗୁଣ, (ପୁ. ବି-ବ.ଶ୍ରୀ) ଉତ୍ତମ
ଶୁଣବିଶିଷ୍ଟ ।
ସଦୁଶୁର—ବି. (କ.ଧା-ସହିତୁଷ୍ଟ+ଶୁର) ଉତ୍ତମ-
ସହିତ ବା ଯୋଗ୍ୟ ବା ଜ୍ଞାନ ଶୁରୁ ।
ସଦୁଶୁରୁବୋଧଗମ୍ୟ-ବି. (କ.ଧା-ସହିତୁଷ୍ଟ+ଶୁରୁ+ବୋଧଗମ୍ୟ) ଯେଉଁ ବିଷୟ ସଦୁଶୁରୁ
ବୁଝି ସାହାଯ୍ୟରେ ବୁଝିବାକୁ ଶିଷ୍ଟେ
କିମ ହୁଏ ।
ସଦୁଶୁରୁ—ବି. କ.ଧା; (ସହିତୁଷ୍ଟ)
ଉତ୍ତମ ଦର ।
ସଦୁଶୋପ—ଗ୍ରା. ବି. ଧଳଭୁମିର ଓଡ଼ିଆ
ଶୋପ ବା ଗରୁଡ଼ମାନଙ୍କ ଜାତର ଶାଖା-
ବିଶେଷ, ବିଜ୍ଞାନର ଶୁଦ୍ଧ ବା ବୈଜ୍ୟ ଜାତବିଶେଷ ।
ସଦୁଶୁରୁ—ପୁ. ବି. ଶୁରୁଗରୁ, ବୃଦ୍ଧପତି
ଓଶୁରୁ ।
ସଦୁଶ୍ରାମ—ବି. କ.ଧା; (ସହିତୁଷ୍ଟ+ଶ୍ରାମ) ସଦୁ-
ବ୍ୟକ୍ତି ବା ଉତ୍ତମଜୀବୀ ବ୍ୟକ୍ତି ବା ଉତ୍ତ-
ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଅଧ୍ୟେତ୍ର ଗ୍ରାମ ।
ସଦୁଶ୍ରାମନ—ବି. ଚିନ୍ତ୍ୟନ, ଆନନ୍ଦଯନ,
ସତ୍ତବାନନ ଗ୍ରହ ।
ସଦୁଶ୍ରାମନ—ବି. (କ.ଧା) ଉତ୍ତମ ବା ଉତ୍ତମ

କୁଳ, ସହିଲ ।
ସଦୁଶ୍ରାମ—ପୁ. ବି. ଉତ୍ତମବକ୍ତା, ବାନ୍ଧୁ ।
ସଦୁଶ୍ରାମକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉତ୍ତମବକ୍ତା, ସଖା
ବକ୍ତା ।
ସଦୁଶ୍ରାମକୁ—ବି. (କ.ଧା-ସତ୍ତା+ବନ୍ଧୁ) ସତ୍ତାବ-
ିନ୍ଦ୍ରିୟ, ଉତ୍ତମବକ୍ତା, ସଖାବକ୍ତା ।
ସଦୁଶ୍ରାମଥ—ବି. (ସତ୍ତା+ବନ୍ଧୁ+ଅଧ୍ୟାତ୍ମ)
ଉତ୍ତମ ବସନ୍ତପାନ, ଗ୍ରାମ ।
ସଦୁଶ୍ରାମର—ବି. (କ.ଧା-ସତ୍ତା+ବନ୍ଧୁ)
ସୁବିରୁର, ନ୍ୟାୟବିରୁର, ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ
ତର୍କ ।
ସଦୁଶ୍ରାମରକ—ବି. କ.ଧା; ସୁବିରୁରକ,
ନ୍ୟାୟବିରୁରକାଣ୍ଠ ।
ସଦୁଶ୍ରାମରି—ବି. (କ.ଧା) ଉତ୍ତମ ବିଦ୍ୟା,
ଯେଉଁବିଦ୍ୟା ବା ବିଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା କର-
ଇବ ଉପକାର ହୁଏ, ପରମାର୍ଥବିଦ୍ୟା,
ବ୍ୟବସାୟବିଦ୍ୟା ।
ସଦୁଶ୍ରାମବେଳ—ବି. ଉତ୍ତମବେଳନ, ସଦୁ-
ଶ୍ରାମବେଳ ଦେଖ ।
ସଦୁଶ୍ରାମବେଳନ—ବି. ସୁବିବେଳନ,
ଉତ୍ତମ ବିବେଳନ, ଭଲ ମନ ବାହୁବା
ବିଷୟରେ ନିପୁଣତା ।
ସଦୁଶ୍ରାମି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉତ୍ତମବୁକ୍ତି, ସାଧୁବୁକ୍ତି,
(ବି) ଉତ୍ତମ ବୁକ୍ତି ବିଶିଷ୍ଟ ।
ସଦୁଶ୍ରାମି—ବି. କ.ଧା; (ସହିତୁଷ୍ଟ)
ସତ୍ୟବ୍ୟବହାର, ସତରିଷ, (ବି-ବ.ଶ୍ରୀ)
ସତରିଷ ବିଶିଷ୍ଟ, ସତ୍ୟବ୍ୟବସ୍ଥାପେ ଗୋଲ,
ସୁଗୋଲ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦୁଶ୍ରାମ ।
ସଦୁଶ୍ରାମି—ବି. କ.ଧା; (ସହିତୁଷ୍ଟ)
ସତ୍ୟବ୍ୟବହାର, ଉତ୍ତମ ଜୀବିକା, ସତ୍ୟ-
ଜ୍ଞାନ ଗ୍ରହନବିଶେଷ, ଉତ୍ତମ ଚରିତ, ଉତ୍ତମ
ଜୀବନକାମ ସମ୍ମନ ବିବରଣ ।
ସଦୁଶ୍ରାମିତ୍ରକ—ପୁ. ବି. (ଦ୍ୱାରିତ୍ରି+
କ.ଧା) ସତ୍ୟବ୍ୟବହାର, ଉତ୍ତମ ଜୀବିକା, ସତ୍ୟ-
ଜ୍ଞାନ ଗ୍ରହନବିଶେଷ, ଉତ୍ତମ ଚରିତ, ଉତ୍ତମ
ଜୀବନକାମ ସମ୍ମନ ବିବରଣ ।
ସଦୁଶ୍ରାମିତ୍ରକ—ବି. (କ.ଧା) ସମୁଚ୍ଛି
ବ୍ୟବହାର, ଉତ୍ତମ ବ୍ୟବହାର, ଉତ୍ତମ
ଆଚରଣ, ପ୍ରଶଂସା କାରବାର ବା
ଜୀବିକା ।

ସଦ୍ୟସ୍ଥ—ବ. କ.ଧ; (ସତ୍+ବ୍ୟସ) ସତ୍କାରୀୟରେ ବ୍ୟସ, ଧର୍ମକାରୀୟରେ ଶର୍ତ୍ତ ।

ସଦ୍ୟସ୍ଥ—ୟ. ବି. (ସଜ୍ୟସ୍ଥ + ଇନ୍) ସାଧୁସୁଷ୍ଠତ ବ୍ୟସଣୀଳ, ସତ୍କାରୀୟରେ ବ୍ୟସକାଷା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଜ୍ୟସ୍ଥମ ।

ସତ୍ତାଖାନାନ—ଚିତ୍ରଭାଗମୁକ୍ତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା-
କରଣ, ସତରିଦ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ବିବରଣ ।
ସତ୍ତାଖାନ—କୀ. ବ. ସୁଭାଗ୍ୟ, ଉତ୍ସମଭାନ୍ୟ,
ଶର୍ତ୍ତଦୃଷ୍ଟ ।

ସତ୍ତାବ—ବ. (କ.ଧ; ସତ୍+ଭାବ) ପ୍ରଶମ୍ନ,
ବନ୍ଧୁତା, ଯନ୍ତ୍ରିତା, ଭଲମିଞ୍ଜାସ, ସାଧୁତା,
ଶିଷ୍ଟତା, ଭଦ୍ରତା, ସତ୍ର, ଛିତ୍ର, ସଦ୍ୟତା
ଦେଖ, ସଦ୍ୟତା ଦେଖ ।

ସତ୍ତାତ—ବି. (ସତ୍+ଭୂତ) ସତ୍ୟ,
ସଥାର୍ଥ ।

ସତ୍ତାତ୍ୟ—ୟ. ବି. ସାଧୁଭୂତ୍ୟ, ଉତ୍ସମଭୂତ୍ୟ
ସତ୍ତାନ—ବ. (ସତ୍+ଧନ) ସଦ୍ୟପାୟରେ
ଅନ୍ତିତ ଧନ ।

ସତ୍ତାର୍ଥ—ବ. କ.ଧ; (ସତ୍+ଧର୍ମ) ଶ୍ରେଷ୍ଠ-
ଧର୍ମ, ଉତ୍ସମ କର୍ମାନୁଷ୍ଠାନ, ବୌଦ୍ଧଧର୍ମ ।
ସତ୍ତାର୍ଥ—ପୁ. ବି. (ସତ୍ତାର୍ଥ+ଚରି-
ରନ୍) ଯେ ଉତ୍ସମ ଧର୍ମାଚରଣ କରେ ।

ସତ୍ତାର୍ଥବିଶାରଦ—ୟ. ବି. (କ.ଧ, ଗତିର୍ଭାବ-
ବୌଦ୍ଧଧର୍ମରେ ପାରଦର୍ଶୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ବିଶାରଦା ।

ସତ୍ତେତ୍ର—ବ. (ସତ୍+ହେତ୍ର) ନ୍ୟାୟଶାସ୍ତ୍ର,
ହେବାଭାସ ଦୋଷରହିତ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା, ସାଧୁ-
ହେତ୍ର ।

ସତ୍ୟପାତ୍ର—ୟ. ବି. (ସତ୍+ପାତ୍ର) ପାତ୍ର
ସମନ୍ତୁତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସତ୍ୟପାତ୍ର ।

ସତ୍ୟ—କୀ. ବ. (ସତ୍+ଅଧ୍ୟ. ମନ୍) ନିର୍ଦ୍ଦେ-
ତନ, ଗୁର୍ବ, ବାସବୁତ, ଭଦ୍ରାସନ, ପେତୁକ
ବାସବୁତ, (କ.ମନ୍) ଜଳ, ସାରାମ ।

ସତ୍ୟ—ଗା. ବି. (ସ-ସତ୍ୟ) ସଜ, ଉଚିକା,
(ଶ୍ରା. ଅ) ସତ୍ୟ ଦେଖ, ଉତ୍ସମାତ୍ର,
ଅଳ୍ପଭାଗପୂର୍ବେ, ନୂତନହୋଇ ।

ସତ୍ୟଉଚ୍ଚତ—ବି. (ସତ୍ୟ+ଉଚ୍ଚତ) ସତ୍ୟମୁକ୍ତ
ଦେଖ ।

ସଦ୍ୟ—ଆ. (ସ-ଦ୍ୟସ) ସପଦ, ତତ୍ତ୍ଵ-
କ୍ଷଣ, ସେହିକ୍ଷଣ, ତଜ୍ଜାଳେ, ସେହି-
ମୁହଁତ୍ତିରେ, ବନ୍ଧିମନ ସମୟରେ,
ଉପର୍ତ୍ତି ଦିବସରେ ।

ସଦ୍ୟକୃତ—ବି. କିଛିକଣ ପୂର୍ବେ କର-
ଯାଇଥିବା, ତତ୍ତ୍ଵକଣ କୃତ, (ବି) ଆଖା,
ହଙ୍କା, ନାମ ।

ସଦ୍ୟକିୟ—ୟ. ବି. (କ.ଶ) ଯେ ଉତ୍ସ-
କ୍ଷଣକୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦ୍ୟକିୟା
ସଦ୍ୟକିୟା—ବି. ମୁତ୍ତ ବନ୍ଧିତ ପରିବା
ଦିନଠାରୁ ଆଚମ୍ଭ କରି କରାଯିବା
ଅନ୍ତେଷ୍ଟିତିୟା, ସଜତିୟା ।

ସଦ୍ୟକ୍ଷେତ୍ର—ବି. ଯାହା ସଦ୍ୟ ନିଷ୍ଠନ
ହୁଏ, (ବି) ଏକାହସାଧ ହୋପଯାଗ,
ବାକ୍ଷା, ଉପରସଦ ପ୍ରକରତ ।

ସଦ୍ୟକ୍ଷଣାତ୍—ବି. ଯାହା ଉତ୍ସମାତ୍ର
କର ହୋଇଥାଏ ।

ସଦ୍ୟପକ୍ଷ—ବି. କିଛିକଣ ପୂର୍ବେ ପାତ୍ର
ଥିବା, କିଛିକଣ ପୂର୍ବେ ପାତ୍ର କରାଯା-
ଇବା ।

ସଦ୍ୟପର୍ଯ୍ୟୁକ୍ତିତ—ବି. ଉତ୍ସମାତ୍ର
ଯାହା ପର୍ଯ୍ୟୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

ସଦ୍ୟପାକ—ବି. ଉତ୍ସମାତ୍ର ପାକ
କରାଯାଇଥିବା ।

ସଦ୍ୟପାତ୍ର—ବି. (ସଦ୍ୟ+ପତ୍ର+
ଇନ୍) ପତନୋନୁଭ୍ରାତା, ସଦ୍ୟ ପତନ-
ଶଳୀ ।

ସଦ୍ୟପର୍କାଳକ—ବି. ଉତ୍ସମାତ୍ର ପର୍କାଳ
ଲନକାଶ ।

ସଦ୍ୟପର୍ମୁତ—ୟ. ବି. ଅତି ଲକ୍ଷକାଳ
ହେଲା ଜାତ(ସମ୍ଭାନ), (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦ୍ୟପର୍ମୁତା
ସଦ୍ୟପୁତ୍ରତା—ସ୍ତ୍ରୀ. କି. ନବ ପ୍ରସଦନୀ,
ଚଢିନେ ଜାତାପଦ୍ୟେ, ଉତ୍ସମାତ୍ର
ପୁତ୍ରତା ।

ସଦ୍ୟପୁତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. କି. ଓ ବି. ଯେହିଁ ସ୍ତ୍ରୀ
ନିର୍ମାନ ଅର୍ଥରେ କ୍ଷମାତ୍ର ପୂର୍ବେ
ପ୍ରସକ କରିଥାଏ ।

ସଦ୍ୟପ୍ରାଣକର—ବି. ଉତ୍ସମାତ୍ର
ଅର୍ଥାତ୍ ସେବନମାତ୍ରେ ବଳକାରକ,
ପଞ୍ଚଥିବା ।

(ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦ୍ୟପ୍ରାଣକର ।

ସଦ୍ୟପ୍ରାଣହର—ୟ. ବି. ଉତ୍ସମାତ୍ର
ପ୍ରାଣକାରକ, ସେବନମାତ୍ରେ ବଳକ ଓ
ଆୟୁଃ ପ୍ରୟକ୍ଷକ ।

ସଦ୍ୟପ୍ରାଣି—ବ. ଆହାର, ଭ୍ରେକନ ।
ସଦ୍ୟଫଳ—ବି. ଉତ୍ସମାତ୍ରଫଳମୁକ୍ତ;
ଯାହାର ଫଳ ମଦ୍ୟ ସଦ୍ୟ ଫୁଲ ।

ସଦ୍ୟଶୁକ୍ର—ବ. ସଦ୍ୟଶୋତ ଦେଖ ।
ସଦ୍ୟଶୋତ—ବ. (ସଦ୍ୟ+ଶୋତ) କପିକିଛୁ,
ବାଇତଙ୍କ ।

ସଦ୍ୟଶୋତ—ବ. ଉତ୍ସମାତ୍ର ଶୁକ୍ର,
ଅଶୁକ୍ର ହେବାର ପରିଷରର ଶୁକ୍ର
ହେବା, (ବି) ଯାହାର ଶୁକ୍ର ଲଭ
କରିବାପାଇଁ ବଳମ୍ ଘରେ ନାହିଁ, ଯେ
ଅଶୁକ୍ର ହେବାମାତ୍ରକେ ଶୁକ୍ରଲଭ କରେ ।

ସଦ୍ୟସୁରକ୍ତ—ବି. ଯାହା ଅଳ୍ପଶର
ହେଲା ଉଚ୍ଚତ ହୋଇଥାଏ । [ଲହୁଶାର]
ସଦ୍ୟସୁରକ୍ତତନବାତ—ବ. ଉତ୍ସମାତ୍ର
ସଦ୍ୟଶୁକ୍ର—ବି. (ସଦ୍ୟ+ଶୁକ୍ର+ଅଥ) ଅଭିନବ, ନୂତନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦ୍ୟଶୁକ୍ର ।

ସଦ୍ୟସ୍ଵାର—ବି. ସଦ୍ୟଦେଖାତ ।
ସଦ୍ୟସ୍ଵାରାନ—ବ. ଉତ୍ସମାତ୍ରପେହିକ୍ଷଣି.
ସେହିସମୟ ।

ସଦ୍ୟପ୍ରୁ—ବ. (ସଦ୍ୟ+ପ୍ରୁ) ସଦ୍ୟ
ହୁଲହ, ଉତ୍ସମାତ୍ର କୃତ କର୍ମ ।

ସଦ୍ୟମ୍ବାତ—ୟ. ବି. ଉତ୍ସମାତ୍ର
କରିଥିବା (ବିକ୍ରି), (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦ୍ୟମ୍ବାତା ।

ସଦ୍ୟମ୍ବାନ—ବ. ଉତ୍ସମାତ୍ର ମ୍ବାନ ।
ସଦ୍ୟମ୍ବାୟ—ୟ. (ସଦ୍ୟ+ମ୍ବାୟ) ସଦ୍ୟମ୍ବାନ
କରିଅନ୍ତିର୍ଦ୍ଦ୍ଵାରା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଦ୍ୟମ୍ବାୟିନୀ ।

ସଦ୍ୟମ୍ବାର—ବି. ନିତ୍ୟ ତୈଳସିଙ୍ଗ-
କରଣ, ତୈଳବୁରା ଥାର୍କୁରକ ।

ସଦ୍ୟମ୍ବିୟ—ଗା. ବି. ସଦ୍ୟମ୍ବିୟା ଦେଖ ।
ସଦ୍ୟମ୍ବିୟାକରାପାତ୍ର—ଗା. ବି. ସଦ୍ୟମ୍ବିୟା
ବିକ୍ରିକ ମରିବା ଦିକସଠି ରୁ ଆରମ୍ଭ
କରି ଦ୍ୱାଦଶାହ ଶେଷମୁକ୍ତ ଅନ୍ତେଷ୍ଟି
କି ଯୀ ସମାପନ କରିବା ।

ସଦ୍ୟପାତ୍ର(ଖ)—ଗା. ବି. ଉତ୍ସମାତ୍ର
ପଞ୍ଚଥିବା ।

ସଦ୍ୟମୁକ୍ତି—ଗ୍ର. ବ. (ସ-ସଦେୟମୁକ୍ତି) ସଦେୟମୁକ୍ତି ।
ସାଙ୍ଗେ ମଙ୍ଗେ ମୁକ୍ତି ।
ସଦଧରୀତି—ଗ୍ର. ବ. (ସ-ସଦଧରୀତି)
ସଦଧରୀତି ଦେଖ ।
ସଦ୍ୟ—ସ୍ଵା. ବ. ଉତ୍ସମ ଯୁକ୍ତି, ସାଧୁ ମନ୍ତ୍ରଣ
ସରଦ୍ୟକାଳ, ସଦେୟକ—ସ୍ଵା. ବ. ।
(ସଦ୍ୟ+ଜତ) ବର୍ତ୍ତିମାନ ଜନ୍ମ ହୋଇ
ଥିବା, ନମୋପୂର୍ବ, (ସ୍ଵା) ସଦେୟକାଳା,
(ତି) କଞ୍ଚଳାବାହୁଷ୍ମ, ଚର୍ଣ୍ଣକ, ଶିବଙ୍କର
ସ୍ଵର୍ଗିତି ।
ସଦ୍ୟକାଳାତ୍ୟାଦ—ସ୍ଵା. ବ. ଶିବ,
ମନାଦେବ ।
ସଦେୟକୁ—ବ. ସଦ୍ୟ ଉତ୍ସେଜନାଳ ।
ସଦେୟଦୁର୍ଗ—ବ. (ସଦ୍ୟ+ଦୁର୍ଗ) ଉତ୍ସକ
ଦୁଧ ।
ସଦେୟଭବ—ବ. ୩. ଉତ୍ସମାତ୍ର ଉତ୍ସଭବ-
ବିଶ୍ଵା, ଉତ୍ସମାତ୍ର ।
ସଦେୟଭବି—ବ. (ସଦ୍ୟ+ଭବ) ସଦେୟଭବି
ସଦେୟକାଳ ବିଶ୍ଵା, କଞ୍ଚଳାବାହୁଷ୍ମ ।
ସଦେୟଭବିତ୍ୱ—ବ. ସଦେୟଭବିତ୍ୱ ।
ସଦେୟମଣ୍ଡଳପଦକ—ବ. ଶୈତ ପୁନ-
ନନ୍ଦା, ଶୈତ ପୁରୁଣୀ ।
ସଦେୟମନ୍ୟ—ବ. (ସଦ୍ୟ+ମନ୍ୟ) ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଲାଭଦେବ କୋଧ,
(ବିଂ) ଯାହା ହଠାତ୍ କୋଧ ଜାତ
କରାଯ ।
ସଦେୟମରଣ—ବ. (ସଦ୍ୟ+ମରଣ) କିଛିମଣ ପଢେ ଦିନିଥିବା ମୃତ,
ଅପରାତ ମୃତ୍ୟୁ ।
ସଦେୟମାଂସ—ବ. (ସଦ୍ୟ+ମାଂସ) ଅପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମାଂସ, ସଜ ମାର୍ଗୀ,
ଉତ୍ସକା ମାଂସ ।
ସଦେୟମୁତ୍ୱ—ବ. ୩. ଉତ୍ସମାତ୍ର ମୁତ୍ୱ,
ସେ ଅଳ୍ପମଣହେଲ ମରିଥୁ, (ସ୍ଵା) ମୁତ୍ୱ
ସଦେୟବର୍ଷ—ବ. ଉତ୍ସମାତ୍ର ବର୍ଷଣ ।
ସଦେୟବୁଦ୍ଧି—ବ. (ସଦ୍ୟ+ବୁଦ୍ଧି) ଉତ୍ସମାତ୍ର
ଉତ୍ସକାରୀ, ଉତ୍ସମାତ୍ର ବୁଦ୍ଧି ।

ସଦେୟହତ—ସ୍ଵା. ବ. (ସଦ୍ୟ+ହତ) ସଦେୟହତ—ସ୍ଵା. ବ. ।
ସେ ଅଳ୍ପମଣହେଲ ହେଲ ହତ ହୋଇଥିବା,
(ସ୍ଵା) ସଦେୟହତା, (ବି) ଅଳ୍ପମଣ
ହେଲ ହତ ହୋଇଥିବା ଜାବ ।
ସଦହ—ବ. ଉତ୍ସମ ହତ, ସଦହତ ।
ସଦ୍ୟ—ବ. (ସଦ୍ୟ+କ.ଇସ୍) ଉତ୍ସ, ବୃଷ,
ବିଲାବର୍କ । [ଶିଳ ।
ସଧୀର—ଗ୍ର. ବ. (ସ-ସଧୀରୀୟ) ଉତ୍ସୀୟ-
ସଧୀର—ଗ୍ର. ବ. (ସଧୀରୀୟ) ଉତ୍ସୀୟ-
ସହକାରେ, ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ, ଧାରେ
ଧାରେ । [ଶରାରେ ।
ସଧେ—ଗ୍ର. ବ. (ସଧେ) ଶରାରରେ,
ସଧୀୟୀୟ(ଗେୟ) —ଗ୍ର. ବ. (ସ-
ସଧୀୟୀୟ) ଧାରତା ସହକାରେ, ଧେୟୀୟ-
ସହକାରେ ।
ସଧନ—ଶ୍ର. (ଲରିଆ) ବ. ସତ୍ୟବାନ୍ ।
ସଧୀତୀ—ସ୍ଵା. ବ. (ସଧୀର+ସ୍ଵା. ବ.)
ସତ୍ୟକ୍ଷେତ୍ର, ସତ୍ୟମା, ସତ୍ୟ, ପତ୍ର ।
ସଧୀତ୍—ସ୍ଵା. ବ. (ସ+ଅନର୍ହ+କୁ.କିଷ୍ଟ)
ସହକର, ସତ୍ୟ, ସହାୟୀ, ସହାୟେକାଶ୍ଵ,
(ସ୍ଵା) ସଧୀତୀ ।
ସନ—ଗ୍ର. ଥ. (ଧୂନ୍ୟନୁକରଣ) ପବନ
କୋରରେ ବୋହିବାର ଶବ, ବାୟୁ
ସଞ୍ଚାଳନ ଶବ, ଶରର ବା ଶରର
ମୁହଁମୁହଁ ମୟେତିବାର ଶବ, ଶରମନ
ଜନତ ଶବ, (ପ୍ରା. ଲରିଆ. ବ) ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ,
ସୁନା, (ପ୍ରା. ସମ୍ବଲ) ସନ ।
ସନ—(ଫ. ପତ୍ୟୟ) ଉତ୍ସାର୍ଥେ ଧାରୁର
ପରେ ଲାଗିବା ପତ୍ୟୟ ।
ସନ—ବ. (ସନ୍+ଶ. ଅ) ହପ୍ତିକଣ୍ଠୀଷ୍ଵାଳନ,
ଦ୍ୱାଷର କାନ ହଲଇଦା, ପଞ୍ଚାପାଟଳୀ
ବୃକ୍ଷ, ସନତ୍ତକୁମାର, ସନକ, ସନନ୍ଦ,
ସନାତନ, ଦାନ, (ବିଂ) ଅଣ୍ଣିତ, (ଗ୍ର.
ବି-ପଦ୍ୟ) ସୁନ, ଶର, (ପା. ବି) ସାଲ,
ବର୍ଷ, ଅବ, ମୁଦ୍ରାଇପରେ ଶୁଗାଥିବା
ବନ୍ଧର ଫଣ୍ଟା ।
ସନଆରେ(ଶ) —ଯା. ବ. ବର୍ଷର ଶେଷ ।
ସନକ—ବ. (ସନ୍+କ.ଅଳ୍ପ) ଜନେଇ
ମୁନ, କ୍ରମୁକର ଗତି ମାନସ ପୁଷ୍ପମଧ୍ୟ
ଏକତମ, ବୈଶିଶଦେବ ଓ ଶ୍ରାଦ୍ଧରେ

ସନ୍ତ୍ରତ ସମସ୍ୟାସାଧନ ।
ସଧା(ଧେ)ଇବା—ଗ୍ର. କି. ସାଧତ କର-
ଇବା, ସାଧତ କିମ୍ବା ଶିଳନ୍ତରୂପ ।
ସଧ—ବ. (ସ+ଧା+କ.ଇସ୍) ଉତ୍ସ, ବୃଷ,
ବିଲାବର୍କ । [ଶିଳ ।
ସଧୀର—ଗ୍ର. ବ. (ସ-ସଧୀରୀୟ) ଉତ୍ସୀୟ-
ସଧୀର—ଗ୍ର. ବ. (ସଧୀରୀୟ) ଉତ୍ସୀୟ-
ସହକାରେ, ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ, ଧାରେ
ଧାରେ । [ଶରାରେ ।
ସଧେ—ଗ୍ର. ବ. (ସଧେ) ଶରାରରେ,
ସଧୀୟୀୟ(ଗେୟ) —ଗ୍ର. ବ. (ସ-
ସଧୀୟୀୟ) ଧାରତା ସହକାରେ, ଧେୟୀୟ-
ସହକାରେ ।
ସଧନ—ଶ୍ର. (ଲରିଆ) ବ. ସତ୍ୟବାନ୍ ।
ସଧୀତୀ—ସ୍ଵା. ବ. (ସଧୀର+ସ୍ଵା. ବ.)
ସତ୍ୟକ୍ଷେତ୍ର, ସତ୍ୟମା, ସତ୍ୟ, ପତ୍ର ।
ସଧୀତ୍—ସ୍ଵା. ବ. (ସ+ଅନର୍ହ+କୁ.କିଷ୍ଟ)
ସହକର, ସତ୍ୟ, ସହାୟୀ, ସହାୟେକାଶ୍ଵ,
(ସ୍ଵା) ସଧୀତୀ ।
ସନ—ଗ୍ର. ଥ. (ଧୂନ୍ୟନୁକରଣ) ପବନ
କୋରରେ ବୋହିବାର ଶବ, ବାୟୁ
ସଞ୍ଚାଳନ ଶବ, ଶରର ବା ଶରର
ମୁହଁମୁହଁ ମୟେତିବାର ଶବ, ଶରମନ
ଜନତ ଶବ, (ପ୍ରା. ଲରିଆ. ବ) ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ,
ସୁନା, (ପ୍ରା. ସମ୍ବଲ) ସନ ।
ସନ—(ଫ. ପତ୍ୟୟ) ଉତ୍ସାର୍ଥେ ଧାରୁର
ପରେ ଲାଗିବା ପତ୍ୟୟ ।
ସନ—ବ. (ସନ୍+ଶ. ଅ) ହପ୍ତିକଣ୍ଠୀଷ୍ଵାଳନ,
ଦ୍ୱାଷର କାନ ହଲଇଦା, ପଞ୍ଚାପାଟଳୀ
ବୃକ୍ଷ, ସନତ୍ତକୁମାର, ସନକ, ସନନ୍ଦ,
ସନାତନ, ଦାନ, (ବିଂ) ଅଣ୍ଣିତ, (ଗ୍ର.
ବି-ପଦ୍ୟ) ସୁନ, ଶର, (ପା. ବି) ସାଲ,
ବର୍ଷ, ଅବ, ମୁଦ୍ରାଇପରେ ଶୁଗାଥିବା
ବନ୍ଧର ଫଣ୍ଟା ।
ସନଆରେ(ଶ) —ଯା. ବ. ବର୍ଷର ଶେଷ ।
ସନକ—ବ. (ସନ୍+କ.ଅଳ୍ପ) ଜନେଇ
ମୁନ, କ୍ରମୁକର ଗତି ମାନସ ପୁଷ୍ପମଧ୍ୟ
ଏକତମ, ବୈଶିଶଦେବ ଓ ଶ୍ରାଦ୍ଧରେ

ଯେଉଁ ‘ସପ୍ତବିବ୍ଦ’ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଉପରୀଶ
କରିଯାଏ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମ,
ବିଷ୍ଣୁ, ପାରିଷଦବିଶେଷ, ବୃଦ୍ଧାୟୁରର
ଅନୁରେବିଶେଷ।

ସନମତ—ଗ୍ର. ବି. (ସ-ସୁନମତ) ମନୁଷ୍ୟର ଜନ୍ମଦିବସର ନନ୍ଦନ ଯେଉଁ-
ଦିନରେ ପଡ଼େ ।

ସନଙ୍କୁ—ବି. ପରିଷ୍ଠାତ ଚର୍ମ ।

ସନନ୍ଦ—ବି. ନିତ୍ୟକାଳ ।

ସନତ୍ର—ବି. (ସନ୍+କ.ଅତ୍ତ) ବୃଦ୍ଧା, (ଅ)
ସଦା, ସବଦା ।

ସନତ୍ରକୁମାର—ବି. (ସନତ୍ର+କୁମାର)
ରୂପିବିଶେଷ, ବୃଦ୍ଧାଙ୍କର ମାନସ ପୁଣି-
ବିଶେଷ, ଧର୍ମଙ୍କ ଆରସରେ ଅହିଁୟା
ଗର୍ଭଜାତ ପୁନବିଶେଷ, ଜନ ମତରେ
ଦ୍ୱାଦଶ ସାବ୍ଦରୌମିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଏକ-
ତମ ।

ସନତ୍ରକୁମାରଜ—ପୁଂ.ବି.କୌନମାନଙ୍କର
ଦେଖିଗବିଶେଷ ।

ସନତ୍ରକୁମାଶୟ—ବି. ସନତ୍ରକୁମାର
ପ୍ରୋକ୍ତ (ଶାହାଦ) ।

ସନତ୍ର—ବି. ସନାତନ ।

ସନତ୍ରସୁଲ—ପୁଂ.ବି. ବୃଦ୍ଧାଙ୍କର ପୁଣି,
ରୂପିବିଶେଷ ।

ସନଦ—ବି. ନିଦୟାହୃତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସନଦା,
(ଗ୍ର.ବି) ସନନ୍ଦ ନାମକ ରୂପି ।

ସନଦ୍ୟ—ବି. ପାୟମାନ ଧନ ।

ସନଦ୍ୟ—ବି. ପାୟମାନାନ୍ଦ ।

ସନନ୍ଦ—ବି. (ସ+ନନ୍ଦ) ଅନନ୍ଦମୁକ୍ତ,
ନନ୍ଦମଧ୍ୟତି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସନନ୍ଦା, (ବି) ବୃଦ୍ଧା-
ଙ୍କର ମାନସ ପୁନବିଶେଷ, ରୂପିବିଶେଷ,
(ଯା.ବି) କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଭୂମି, ବୃଦ୍ଧି,
ପଦ ବା ରୂପ ଧ୍ୟାନ ଦିଆଗଲେ ତହିଁର
ନିର୍ଦର୍ଶନ ସ୍ଵରୂପ ତାଙ୍କୁ ରାଜାଙ୍କ ଠାରୁ
ମଳିବା ପରୁଆକା, ରାଜାଦେଶ ପଦ,
ରାଜାଙ୍କର ସ୍ଵାକ୍ଷର ଓ ମୋହରୟୁକ୍ତ
ଆଦେଶପାତ୍ର, ଅନୁଶାସନ ।

ସନନ୍ଦକ—ବି. ବୃଦ୍ଧାଙ୍କର ମନସ ପୁଣି-
ବିଶେଷ ।

ସନନ୍ଦନ—ବି. (ସ+ନନ୍ଦନ=ଆନନ୍ଦ)
ବୃଦ୍ଧାଙ୍କର ଏକତମ ମାନସପୁଣି, ସନନ୍ଦ-
ଙ୍କର ନାମାନ୍ତର, (ବି) ଆନନ୍ଦକାରୀ,
ନନ୍ଦନର ସହିତ ବର୍ତ୍ତିମାନ ।

ସନ୍ଧପ୍ତ—ପ୍ରା. (ପାଠଶା) ବି. ଛଣପତ ।

ସନପଣ୍ଡୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଅସନପଣ୍ଡୀ ।

ସନରବସନ—ସା. ଦ୍ଵି. ବି. ପ୍ରତିବର୍ଷ,
ପି ସନ ।

ସନମତ—ଗ୍ର. ବି. (ସ-ସମତ) ସମ୍ମତ
ଦେଖ, କରଣ ଦମାଜରେ ମହାପ୍ରାଦ
ନିଷ୍ଠନ ପରେ କନ୍ୟାପରୁ ବରସରକୁ
ସିରକାର ବେଶର ପଠାଯିବା ପରେ
ବରପରୁ କନ୍ୟାପରକୁ କନ୍ୟାର ବ୍ୟକ-
ହାର୍ଯ୍ୟ ପାଠଶାଢ଼ୀ, ଅଳଙ୍କାର ଓ ବାସନ
ଆଦି ଯାହା ଦେଖିବା ପଠାଯାଏ ।

ସନମାନ—ଗ୍ର. ବି. (ସ-ସମାନ) ସମାନ ।

ସନମୁଖ—ଗ୍ର. ବି. ସମ୍ମତ ଦେଖ ।

ସନମୁଣ୍ଡ—ଗ୍ର. ବି. ସନର ଆଖର, ରଷ୍ଟର
ଶେଷଭାଗ ।

ସନମୁଣ୍ଡେ—ଗ୍ର. ବି. ବର୍ଷରେ ପଠାଯାଏ ।

ସନମୁଳ—ଗ୍ର. ବି. ବର୍ଷର ଆରମ୍ଭ ।

ସନମୁଲେ—ଗ୍ର. ବି. ବର୍ଷର ଆରମ୍ଭରେ ।

ସନମୁ—ବି. ନନ୍ଦମଧ୍ୟତ ବର୍ତ୍ତିମାନ,
ମନ୍ତ୍ରପୁନ୍ତ, (ବି) ସନାତନ, ପୁରାଣ ।

ସନଲ—ଗ୍ର. ବି. (ବଣିଆ ଚି) ପଠାଣଙ୍କ
ବିଭାଗରେ ବର ଉଚିତପରୁ କନ୍ୟାକୁ
ଦିଆଯିବା ଏକପ୍ରକାର ସ୍ଵାକ୍ଷରି ।

ସନଶ୍ରୁତ—ବି.ସନାତନରୁପେ ପ୍ରେତି ।

ସନପନ୍ତ—ଗ୍ର. ଅ. (ଧୂନ୍ତରକରଣ) ଅସ୍ତ୍ର-
ଘଲନର ରହିବାର ଶକ, ରଙ୍ଗରଣ,
ପବନଆଦ ବହୁବାର ଶକ, ସାଇଁ ସାଇଁ

ସନମୁଦ୍ର—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଦୁରୁତି ଶିଥଶଶ
ମୁଦ୍ରାର ଗଠିତ ପଇତା, ଶଶୟୁ ।

ସନହଳ—ଯା.ବି. ଚଳିତସନ, ଏହିବର୍ଷ,
(ଗ୍ର.ବି) ଚଳିତ ସନ୍ ସମ୍ମନୀୟ ।

ସନା—ଅ. ନିତ୍ୟ, ସବଦା, ସମ୍ମକାଳେ,
ଚଳିକାଳ, ସୃଷ୍ଟିର ଆଦ୍ୟରୁ, (ପ୍ରାଦେ).

ପାଠଶା) କରାନ ଅଞ୍ଚଳର ପ୍ରତିକରି
ଭଷା, (ବି) ସୁନା ।

ସନାଏତ୍—ପ୍ରା. (ସମଳ) ବି. ଆପରି ।

ସନାକୁ—ଗ୍ର. ବି. କାଠବେଶ୍ଵର ର କଙ୍କା
ଲୁହାର ଆଙ୍ଗଣୀ ଲାଗିଥବା ଅନ୍ତରିକ୍ଷ ଯନ୍ତ୍ର ।

ସନାକୁ—ଯା. ବି. ଅଭିଜ୍ଞାନ, ତହ୍ଲିବା,
ଚିତ୍ରାଟ । [ବିଷ୍ଣୁ ।]

ସନାକୁ—ବି. ଧର୍ମକାଳ ଧର ବିଦ୍ୟୋଗ-
ସନାକୁ—ବି. ସଦାଜୀବୀ ।

ସନାଟମାରିବା-ପ୍ରା. (ବାଲେଶ୍ଵର) ଦ୍ଵି.
ସନାଟିଆସିବା ଦେଖ ।

ସନାଟିଆସିବା--ପ୍ରା. (ବାଲେଶ୍ଵର) ଦ୍ଵି.ଅତି
କ୍ଷିତି ଗତରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଆସିବା, ଖୁବ୍
ଜୋରରେ ନାତ କରିବା ।

ସନାତ—ଅ. ନିତ୍ୟ, ସନାତନ, ଚରତ୍,
(ବି) ବିଷ୍ଣୁ ।

ସନାତନ—ବି. (ସନା+ରବାର୍ଥେ ତନ)

ସଦାତନ, ନିତ୍ୟ, ଚିରଶ୍ଵାସୀ, ସୁନିଷ୍ଠଳ,
ସୃଷ୍ଟିର ଆଦ୍ୟରୁ ଚଳି ଆସୁଥବା,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସନାତନ, (ବି) ବିଷ୍ଣୁ, ଶିବ, ବୃଦ୍ଧା,
ପିତ୍ରମାନଙ୍କର ଅତିଥି, ବୈଷ୍ଣବରକ,
ବୃଦ୍ଧାଙ୍କର ମାନସ ପୁନବିଶେଷ, ଜନ-
ଲୋକବାସୀ ଦିବ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ।

ସନାତନଗୋପ୍ତ୍ଵା—ଗ୍ର. ବି.ଶ୍ରୀଚିତ୍ତନ୍-
ଦେବଙ୍କ ସମସାମୟିକ ସାଧୁଶୀଳବୈଷ୍ଣବ
ଭକ୍ତ ।

ସନାତନତମ-ବି.ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ନାମବିଶେଷ,
(ବି-ସନାତନ + ତମ) ପ୍ରାଚୀନତମ ।

ସନାତନଧର୍ମ—ବି.ପ୍ରାଚୀନ ଆୟୁର୍ଵେଦ
ଅମଲରୁ ଚଳି ଆସୁଥବା ହିନ୍ଦୁଧର୍ମ,
ଚିରଶ୍ଵାସୀ ଧର୍ମ ।

ସନାତନଧର୍ମସର୍ବ—ବି.କାଣୀ ନଗଶରେ
ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ପୁରାତନ ହିନ୍ଦୁ ମହାସର୍ବ ।

ସନାତନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ଦୁର୍ଗା, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସରସ୍ଵତୀ

ସନାଥ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର ନାଥ ବା
ପ୍ରଭୁ ବା ପ୍ରାଚୀ ଧର୍ମ ଅଛନ୍ତି, ସହିତ, ଯତ୍ତ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସନାଥ ।

ସନାଥତ'—ଶ୍ରୀସନାଥର ଭାବ ବା ଧର୍ମ,
ସନାଥର ।

ସନାତ୍ମା—ଶୁ.ବି. (ସ + ନାଥ + ଶୁ.ଆ) ବିଶ୍ୱ; ସଧବା, ସଭିଷ୍ଠିକା ।
 ସନାତ—ପୁ. ବ. ସନାତ, ସୋଦର,
ସହୋଦର ।
 ସନାତ—ଶୁ. ବ. ଶୈତପାଟଳୀ ବୃକ୍ଷ ।
 ସନାତ—ପୁ. ବ. ସପ୍ତ ପୁରୁଷା ନୃତ୍ୟ,
ସପିଣ୍ଡ, ଜୀବ, ସପିଣ୍ଡ, ଦେଖ, (ବି)
ପ୍ରେସ୍‌ଯୁକ୍ତ, ସବୁଣ ।
 ସନାତ୍ୟ—ବ. ଜୀବ, ସପିଣ୍ଡ ।
 ସନାମ—ବଂ. ସମାଜ ନାମସୁକ୍ତ, ଭୁଲ୍ୟ
ନାମବିଶ୍ୱ, (ବି) ସମାନପଞ୍ଚ, ଏକନାମ ।
 ସନାମକ—ବଂ. (ସ + ନାମ + କ) ସମାଜ
କାମୟୁକ୍ତ, (ବି) ଶୋଭାଙ୍ଗନ ବୃକ୍ଷ, ସନକା-
ରତ ।
 ସନାମନୀ—ଗ୍ର. ବ. (ସ-ସମାଜ) ସମାନ,
ମର୍ଯ୍ୟାଦା, (ଗ୍ର.ବି) ସମାଜିତ ।
 ସନାମା—ବଂ. ସମାଜ ନାମୟୁକ୍ତ ।
 ସନାରମ୍ଭ—ଗ୍ର. ବ. ବର୍ଷର ଆରମ୍ଭ ।
 ସନାର୍ଥ—ପ୍ରା. (ଲିଙ୍ଗା) ବ. ଶିଥାରା ।
 ସନି—ବ. (ସନ୍ତ+ଶ.ର) ଫୁଲା, ଦାନ,
ପାର୍ଥନା, ଅମ୍ବାଷା, ପୁଲ୍ୟ ବା କୁଞ୍ଜର
ସକ୍ତିପୁଣ୍ୟ କୋର୍ପୀ କର୍ମରେ
ନିଘୋଳନ, ଦିକ୍, ଦିଗ, ପ୍ରଦେଶ,
ଅଞ୍ଚଳ, ଆଦେଶ ।
 ସନିକାମ—ବଂ. ଦାନାର୍ଥ ଜଳ୍ଲିକ ।
 ସନିତ—ବଂ. (ସନ୍ତ+ମ୍ରିତ) ପ୍ରାପନ,
ସୁଖ୍ୟାତ୍ୟୁକ୍ତ, ଯଶସ୍ଵୀ, (ଶ୍ଵା) ସନିତା ।
 ସନିଧି(ମ୍ରିତ)—ଗ୍ର. ବ. (ସ-ସନିଧି) ନିକଟ,
ସମୀପ ।
 ସନିଧା(ମ୍ରିତ) —ଗ୍ର. ବ. (ସ-ସନିଧାନ)
ସନିଧାନ, ନିକଟ । [ନିକଟକୁ]
 ସନିଧେ(ମ୍ରିତ)—ଗ୍ର. ଅ (ସ-ସନିଧି) ତାକୁ.
 ସନିପାତ୍ର—ଗ୍ର. ବ. (ସ-ସନିପାତ୍ର) କୁରୁଦର
ଶିଦୋଷନ ବିକାର । [ନିଧତ୍]
 ସନିନ୍ଦନ—ବଂ. ନିନାବିଶ୍ୱ, ନିନାୟୁକ୍ତ,
ସନିମେଷ—ବଂ. ନିମେଷବିଶ୍ୱ, ନିମେ-
ଷର ସହ ବର୍ତ୍ତମାନ ।
 ସନିୟମ—ବଂ. ନିୟମୟୁକ୍ତ, ନିୟମବିଶ୍ୱ ।
 ସନିବନ୍ଧ—ବଂ. (ବ.ଶ୍ଵ) ଖୁବ୍ ଜିରି

ସହିତ କରୁଥିବା (ଅନୁ-ରଧା), କରନ-
ସକ୍ତ, ଆଗହାଯନସୁନିଶ୍ଚ । [ଯୁକ୍ତ]
 ସନିଲେନ୍-ବଂ. ନିନେବେଦବିଶ୍ୱ, କେବର୍ୟ-
ସନିଷ୍ଠ—ବଂ. ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧନବାନ୍. ନିଷ୍ଠାବାନ୍,
ନିଷ୍ଠାୟୁକ୍ତ ।
 ସନିଷ୍ଠି—ବ. (ବ.ଶ୍ଵ) ଅମୁକୁତ, ନିଷ୍ଠ-
ବିନିଷ୍ଠ ବାକ୍ୟ ବାକ୍ୟ, ବାରି-
ବିନୁପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁଖ ।
 ସନିଷ୍ଠାତ୍ୟ—ବଂ. ପ୍ରବାହଣୀନ୍. ଗତିଶିଶ୍ୱ ।
 ସନିଷ୍ଠା—ଶ୍ଵ. (ସନ୍ତ+ଶ.ର) ହତ୍ରିନ୍ଦ୍ରୀ-
ଶାଳନ, ସନି ଦେଖ ।
 ସମାତ—ବଂ. (ସ + ନାତ) ବ.ଶ୍ଵ; ମାତ୍-
ୟୁକ୍ତ, ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ, ସମ୍ପାଦ୍ୟ, ଭୁଲ୍ୟ.
ସମାନ, (ଶ୍ଵ) ସମାତ୍ରା ।
 ସନିପ—ବ. ଦେଖବିଶେଷ ଓ ଉଦେଶ-
ବାସୀ (ମହାଭାରତ ଶ୍ରୀପଦ) ।
 ସନେ—ଗ୍ର. ଅ. (ଶ-ସନାଥ) ସଙ୍ଗ,
ସମ୍ରାଟ୍ ଆହାରରେ ।
 ସନେଇ—ଗ୍ର. ବି. କଟକକିଲର ବାଙ୍କିର
ସୁରିତ ସୁରିତ ଗୈର ।
 ସନେଟ—ଗ୍ର. ବ. ଚତୁର୍ଦ୍ରଶ ଅକ୍ଷରବିଶ୍ୱ
ଚତୁର୍ଦ୍ରଶ ପଦ ବା ପଂକ୍ତିଯୁକ୍ତ କବିତା ।
 ସନେମି—ବଂ. ନେମେବିଶ୍ୱ, (ଅବଂ) କିପ୍ର,
ପୁରଣ ।
 ସନୋଜା—ବଂ. ତରଙ୍ଗାତ ।
 ସନ୍ତ—ପୁ. ବ. କ୍ରତୁତଳ, ଯୁକ୍ତତଳ, ଦୁଇ
କରତଳ ଯୋଡ଼ା ହୋଇଥିବା ଅରସ୍ତା,
(ଗ୍ର. ବ) ସନ୍ତ, ଅଭ୍ୟାସ ବା ଆୟୁର୍
କବିବା ପାଇଁ ଗୁରୁଙ୍କଠାର୍ ଟିଷ୍ୟର
ନେବା ନାଥା ପାଠ, ସାଧୁ ବନ୍ଦି. ସତ-
ରିଷ ବ୍ୟକ୍ତି, ଧର୍ମିକ ଓ ପୁରୁଣ୍ୟାଳ ଦ୍ୟକ୍ତ,
ସାଧାରଣ ସାଧୁ, ବାବାଜା ।
 ସନ୍ତକ—ଗ୍ର. ବ. ନିରଦନ ଦ୍ରୁବ୍ୟ, ପୁତ୍ର-
ଚନ୍ଦ୍ର, ଅଭିଜାନ, ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି
ବସ୍ତୁର ବା ବ୍ୟକ୍ତିର ବିଶ୍ଵତା ସମ୍ବନ୍ଧେ
ଜୀବ ଜନେ, ସ୍ଵାରକ ବନ୍ତ, ଅଷ୍ଟର
ଲେଖି ଜାଣି ନ ଥିବା ବା ସାକ୍ଷର କରି

ଜାଣି ନ ଥିବା ବନ୍ଧିକର କୌଣସି
ଦଳି ସମୀଦଳ କରିବାର ନିରଦନ
ସ୍ବରୂପ ଉଚ୍ଚ ଦଳିଲ ର ଦଳିଲ ସମୀ-
ଦଳିକାନ୍ଦିକ ଦ୍ୱାରା ଥକ୍ଷିତ ଚିହ୍ନ, ଜୀବ
ଦା ବ୍ୟକ୍ତିକିଶେଷର ବିଶେଷର ଜୀପକ
ଚିହ୍ନ, ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚ ସହିତ ପାଇବା
ପଂକ୍ତି, ଶ୍ରେଣୀ ।
 ସନ୍ତକକଟିବା—ଗ୍ର. କି. ଦଳିଲରେ
ନିକର ନାମ ଦସ୍ତଖତ କରିବା, ସ୍ଵାକ୍ଷର
କରିବା, ସନ୍ତକ କାଟିବା କେନ୍ତା ।
 ସନ୍ତକକାଟିବା—ଗ୍ର. କି. (ନିକର ନାମ
ଲେଖି ଜାଣି ନ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି) କୌଣସି
ଦଳିଲରେ ଆପଣାର୍ ସନ୍ତକ'ର ଅଛିତ
କରିବା ।
 ସନ୍ତକରଣ—ବ. କଷତିକରଣ, ଛିନ୍ଦକରଣ,
ହାନିକରଣ, ବକ୍ତାବ୍ଦବା ।
 ସନ୍ତକରତ—ପ୍ରା. (ଶଞ୍ଚାମ) ବ. (ଶଞ୍ଚାମୀ
ଓଡ଼ିଆ ମହାଜନମନଙ୍କ ବ୍ୟବଦୂର)
ମହାଜନଙ୍କର ବସ୍ତାକରତ ଓ ବ୍ୟକ୍ତି-
ଗତ କରତ ।
 ସନ୍ତତ—ବଂ. (ସମ୍ + ତନ୍ + କ.ତ)
ବିଦ୍ୟୁତ, ପରିବାସ୍ୟ, ସତତ, ନିୟତ,
ନିରନ୍ତର, ଅବିରତ, ବନ୍ଦୁଳ, ଅନାଦି,
ଅନ୍ତର୍ତ୍ତ, (କି.ବି) ସରଦା, ଅବିରତ,
ଅବିଶ୍ଵାନ୍ତ ବୁପେ, ଚରନ୍ତନ ଚୁପେ,(ବି)
କିୟାବିଶେଷ ।
 ସନ୍ତତକର—ବ. ସତତକର, ଏକପ୍ରକାର
ଉସୁକ୍ତ କିର, ବିଷମକ୍ଲରିଶେଷ ।
 ସନ୍ତତାଭ୍ୟାସ—ସଂ. ବ. ନିରନ୍ତରଭ୍ୟାସ,
ସରଦା ଅଭ୍ୟାସ, ସ୍ଵାଧ୍ୟାସ ।
 ସନ୍ତତ—ବ. (ସମ୍+ତନ୍+ଶ.ତ)
ଅପତ୍ୟ, ସନ୍ତାନ, ସୁତକନ୍ୟା, (ଭ.ତ)
ନ୍ୟାସ୍ୟ, (କ.ତ) ଭାଗ ବଣ, ଗୋଟି,
ପଢ଼କ୍ତି, ଶ୍ରେଣୀ, ପାରମିତୀୟ, ଧାର,
ଦକ୍ଷକନ୍ୟା ଓ ଦୁଇର ପହୂ, (ଗ୍ର.ଶ୍ଵ.ବ)
କବିୟ, ରୀଥ ।
 ସନ୍ତତମାନ—ସଂ. ବ. (ସନ୍ତତ + ମତ୍)
ସନ୍ତତବିଶ୍ୱ । [ବେଳେ ।
 ସନ୍ତତେ—ଗ୍ର. ବ. ବଂ. ସରଦା, ସବୁ-

ସନ୍ତୋଜନ—ବି. ଉତ୍ସୁକରଣ, ଦାତୁଆ
କରିବା, ଶାଶ ଦେବା ।

ସନ୍ତୋଳନ—ବି. (ସମ୍+ବୁଲ୍+ଭ.ଅନ)
ସନ୍ତୁଳିବା କିମ୍ବା, (ଗ୍ର.ବି-ସନ୍ତୋଳା,)
(ଗ୍ର.କି) ସଂକ୍ଷାଳିବା ।

ସନ୍ତୋଷ—ପୁ.ବ. (ସମ୍+ବୁଣ୍+ଭ.ଅ)
ପରିତୋଷ, ତୃପ୍ତି, ଅହୁବ, ଆନନ୍ଦ,
ଦୁନ୍ତୁଷ୍ଟି, ଧୃତ, ସ୍ଵାଧ୍ୟ, ପାଞ୍ଜଳିମତ୍ତେ
ଯୋଗାଙ୍ଗବିଶେଷ, (ଗ୍ର.ବିଂ) ସନ୍ତୁଷ୍ଟା ।

ସନ୍ତୋଷକ—ବି. (ସମ୍+ବୁଣ୍+ଅନ)
ଆନନ୍ଦବାସକ, ବୁଣ୍ଟିବର, ଦୂର୍ଲଭନକ

ସନ୍ତୋଷକର—ବି. (ସନ୍ତୋଷ+କୃ+
କ.ଅ) ତୃପ୍ତିକର, ଯାହା ଆନନ୍ଦ ଲକ୍ଷଣ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସନ୍ତୋଷକରୀ ।

ସନ୍ତୋଷନକ—ବି. (ଭତ୍ତା) ତୃପ୍ତିକର
ଆନନ୍ଦବନକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସନ୍ତୋଷନକିବା ।

ସନ୍ତୋଷ—ବି. (ସମ୍+ବୁଣ୍+ଅନ)
ସନ୍ତୋଷ, ସନ୍ତୁଷ୍ଟି ।

ସନ୍ତୋଷିତ୍ୟ—ବି. (ସମ୍+ବୁଣ୍+ଶିତ୍
+ମ.ଅନ୍ୟ) ଯାହାକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରି-
ବା ଉଚିତ, ଯହାକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ
କରେଇପାରେ ।

ସନ୍ତୋଷବନ୍ଧ—ବି. (ସନ୍ତୋଷ+ବୁଧ୍
+ଭ.ଅନ) ତୃପ୍ତି ଦଢାଇବ, ସନ୍ତୋଷ-
ବନ୍ଧ କମଣେ ଅନୁଭବର କରିବା,
(ବି-କ.ଅନ) ଯେ ସନ୍ତୋଷ ବର୍ତ୍ତନ
କରାଏ ।

ସନ୍ତୋଷବାନ—ପୁ.ବ. (ସନ୍ତୋଷ+
ବନ୍ଧ) ସନ୍ତୋଷଯୁକ୍ତ, ସନ୍ତୁଷ୍ଟ, ଅନୁଭବ

ସନ୍ତୋଷବନ୍ଧ—ବି. (ଭତ୍ତା) କମଣେ
ତୃପ୍ତି ବନ୍ଦିବା ।

ସନ୍ତୋଷହେବା— ଗ୍ର. କି. ପଣ୍ଡିତ୍
ହେବା, ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବା ।

ସନ୍ତୋଷିବା—ଗ୍ର. କି. (ପଦ୍ୟ) ସନ୍ତୁଷ୍ଟ
କରିବା ।

ସନ୍ତୋଷି—ମୁ.ବ. (ସମ୍+ବୁଣ୍+ଶିତ୍
+କ.ଇନ) ଆନନ୍ଦବନକ, (ସନ୍ତୋଷ
+ରିନ) ସନ୍ତୁଷ୍ଟ, ହନ୍ତୁଷ୍ଟପ୍ରକୃତିକ,
ତୃପ୍ତାନ୍ତି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସନ୍ତୋଷିବା ।

ସନ୍ତୋଷିତ୍ୟ—ବି. ସନ୍ତୁଷ୍ଟିର ଯୋଗ୍ୟ ।

ସନ୍ତୋଷି—ବି. (ସମ୍+ବୁଣ୍+ଯା)

ସନ୍ତୋଷିତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷି ଉପୟୁକ୍ତ,
ସନ୍ତୋଷିଯୁ ।

ସନ୍ତୁଷ୍ଟି—ବି. (ସମ୍+ବୁଣ୍+ଅ)

ସମ୍ୟକ୍ରୂପେ ତ୍ୟାଗ, ଏକବାରେ
ପଥ ତ୍ୟାଗ ।

ସନ୍ତୁଷ୍ଟାରୀ—ପୁ.ବ. (ସମ୍+ବୁଣ୍+
କିନ୍) ସମ୍ୟକ୍ରୂପେ ତ୍ୟାଗକାରୀ ।

ସନ୍ତୁଷ୍ଟାଳ୍ୟ—ବି. (ସମ୍+ବୁଣ୍+ଯ)

ତ୍ୟାଗଯୋଗ୍ୟ, ସମ୍ୟକ୍ରାପକାରେ ତ୍ୟାଗାର୍ତ୍ତ
ସନ୍ତୁଷ୍ଟି—ପୁ.ବ. (ସମ୍+ବୁଣ୍+କ.ତ)

ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୁଦ୍ଧ, ଶୁଦ୍ଧକାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସନ୍ତୁଷ୍ଟା

ସନ୍ତୁଷ୍ଟାତ୍ୟ—ବି. (ସମ୍+ବୁଣ୍+ଅନ) ସମ୍ୟକ୍ରାପେ
ତ୍ୟାଗ ।

ସନ୍ତୁଷ୍ଟାତ୍ୟ—ବି. (ସମ୍+ବୁଣ୍+ଶିତ୍+
ଅନ) ସମ୍ୟକ୍ରାପେ ।

ସନ୍ତୁଷ୍ଟାତ୍ୟ—ବି. (ସମ୍+ବୁଣ୍+ଶିତ୍+
ମ.ଭ) ଅନ୍ତର୍ଭାବ ଭୁତ୍ପାତ୍ର, ଅତ୍ୟତ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସନ୍ତୁଷ୍ଟାତ୍ୟ ।

ସନ୍ତୁଷ୍ଟା—ଯା.ବି. ସନ୍ତୁଷ୍ଟବାଲୀଯିମାରୀ ।

ସନ୍ତୁଷ୍ଟ—ଗ୍ର.ପୁ.ବ. ସନ୍ତୁଷ୍ଟବୁଷ୍ଟ, ସନ୍ତୁଷ୍ଟ
ବନ୍ଧ, ଶାଧୁ ବ୍ୟକ୍ତି, ଧାର୍ମିକ ବ୍ୟକ୍ତି. ମହା-
ପୁରୁଷ, ବାବାକୁ, ଆୟୁର କରିବାପାଇଁ

ଗୁରୁକଟାରୁ ଗୁରୁତର ଗୁରୁତର କରିବା
ଦୂର୍ଦିନ ପାଠ, (ଗ୍ର.ବି) ସାଧୁଶୀଳ,

ସନ୍ତୁଷ୍ଟାତ୍ୟ—ବି. (ସମ୍+ବୁଣ୍+
ଶିତ୍) ପାଠୀବିନ୍ଦୁ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସନ୍ତୁଷ୍ଟାତ୍ୟ—ବି. କମଣେ ପାଠୀ
କରିବା ପାଠ (ଗୁରୁ) ନୁହନ ପାଠ
କଣ୍ଠେ କରିବା ।

ସନ୍ତୁଷ୍ଟାତ୍ୟ—ବି. ସାଧୁତା, ଆରେଣର
ଧୀରତା, ଭଦ୍ରତା, ଭଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିବାର ।

ସନ୍ତୁଷ୍ଟାତ୍ୟ—ବି. ଶାଧାରଣ ବୈରାଗୀ
ଓ ମଠାଧିକାରୀ ବୈରାଗୀମାନେ ।

ସନ୍ତୁଷ୍ଟା—ଗ୍ର. ବି. ଯାଆର ବା ପାଠିବା
ବିଧର ମୁହଁ ଯେପରି ବୁଜିଦେଇ କ ।

ତିବ ଓ ତିବ୍ ମଧ୍ୟରୁ ମୁହଁବାଟେ ପୁୟ
ଓ ପାଣିଆଦ ବାହାରିଯିବ, ଏଥପାଇ

ତା ମୁହଁରେ ଦିଆଯିବା କାଠି ବା ସନ୍ତତା
ସନ୍ଦର୍ଭ—ବି. (ସମ୍+ଦନ୍ତ୍ର+କ.ଅ)

ସନ୍ତୁଷ୍ଟାତ୍ୟ, ଶୁଦ୍ଧାକାର, ଚିମୁଟା ।
ସନ୍ଦର୍ଭ—ବି. (ସନ୍ଦର୍ଭ+କ) ସନ୍ଦର୍ଭ
ଦେଖ ।

ସନ୍ଦର୍ଭପାଇତନ୍ୟ-ବି. (ନ୍ୟାୟ) ସନ୍ଦର୍ଭ
ଆଣିର ଦୁଇବାଟୁ ଦ୍ୱାରା ଧୃତକଷ୍ଟକୁ
ରୂପିକାପରି ଦୁଇଆଟୁ ଉତ୍ତମରୂପେ ବା
ଦୃଢ଼ଭାବରେ ଧରିବାରେ ବସ୍ତା ବା ଦୁଇ
ଦିଗରୁ ଆପାନ୍ତ ଦେଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି
ପକ୍ଷରେ ଏହି ନ୍ୟାୟପଯକ ହୁଏ ।

ସନ୍ଦର୍ଭାତନା—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଦିଦ୍ମିମାନ
କର ନରକବିଶେଷ ।

ସନ୍ଦର୍ଭିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ସମ୍+ଦନ୍ତ୍ର+
ଅକ+ଆ) ଲୌହପଦବିଶେଷ, ସନ୍ଦର୍ଭ
ଆଣି, ଚିମୁଟା ।

ସନ୍ଦର୍ଭିତ—ବି. (ସମ୍+ଦନ୍ତ୍ର+ତ)
ସମ୍ୟକ୍ରୂପେ ଦଂଶିତ ।

ସନ୍ଦର୍ଭି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ସନ୍ଦର୍ଭ+ଭ) ସନ୍ଦର୍ଭ
ଦେଖ ।

ସନ୍ଦର୍ଭ—ଶ୍ରୀ. ବ. (ସ-ସର୍କରୀ) ଦୁଷ୍ଟ
ଦଶେଷର ଶ୍ରୀ ନିର୍ଦ୍ୟାୟ, ଏକପ୍ରକାର
ଶାଳିଚିରୁ ବାହାରିବା ଶ୍ରୀ, ଧଳ ଶ୍ରୀ ।

ସନ୍ଦର୍ଭ—ପୁ. ବ. (ସମ୍+ଦୂପ୍+ଅ)
ସମ୍ୟକ୍ର ଦର୍ପ, ଅତିଶୟ ଦର୍ପ ।

ସନ୍ଦର୍ଭ—ବି. (ସମ୍+ଦୂପ୍+ଭ.ଅନ) ରଚନା,
ପ୍ରକଳ୍ପ, ପରିଷ୍କାର ସନ୍ଦର୍ଭ ସମ୍ୟକ୍ରୂପେ
ସମ୍ୟକ୍ର ରଚନା, ପରିଷ୍କାର, ସମ୍ୟକ୍ର, ପରିଷ୍କାର,
(ମେ.ଅ) କୌଣସି ବିଷୟ ସମ୍ବଲରେ
ପରିଷ୍କାରକ, ପ୍ରାର, ରହସ୍ୟ, ଗୃହିର୍ଥ ।

ସନ୍ଦର୍ଭ—ବି. (ସମ୍+ଦୂପ୍+ଅନ) ରଚନା
ଦେଖ ।

ସନ୍ଦର୍ଭ—ବି. (ସମ୍+ଦୂପ୍+ଭ.ଅନ)
ସମ୍ୟକ୍ରଦର୍ବନ, ଅବଲୋକନ, ନିଶ୍ଚରଣ,
ପଣ୍ଡା, ଦେଖିବା, ଜୀବ, ମୁଣ୍ଡି, ଆକୃତି,
ଚେତ୍ତେବ ।

ସନ୍ଦର୍ଭନପଥ—ବି. ଅବଲୋକନର ପଥ ।

ସନ୍ଦର୍ଭୀୟିତା—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଦୃଷ୍ଟି+ଶିର୍ତ୍ତ)ସମ୍ୟକ୍ରୂପେ ଦଣକାରକ,
ଯେ ଉଲ୍ଲବ୍ଧରେ ଦେଖାଏ ।

ସନ୍ଦର୍ଭ—ବି. (ସମ୍+ଦନ୍ତିଶ୍ଵର+ମୀ.ତ) ଗୁରୁତର ଭାବରେ କାମୁଡ଼ା ହୋଇଥିବା,
ପଣ୍ଡିଷ୍ଟ, ଦୃଢ଼ରୂପେ ଲମ୍ବ, ସଲମ୍ବ ।
ସନ୍ଦର୍ଭୋଷ୍ଟୁପୁଟ—ପୁ. ବି. (କ.ଶ୍ଵର) ଅତ ବୁଝିହୋଇ ଯେ ଘରରେ ନିଜର
ଓଠକୁ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ କାମୁଡ଼ି ଧରି-
ଅଛି, (ଶ୍ଵର) ସନ୍ଦର୍ଭୋଷ୍ଟୁପୁଟା ।

ସନ୍ଦାନ୍ତି—ପ୍ରା. (ବାଲେଶ୍ଵର) ବି. କାଠର
ଚେମାଟ ଠେଣା ।

ସନ୍ଦାନ— ବି. (ସମ୍+ଦୋ+ଶ.ଅନ) ସମ୍ୟକ୍ରୂପେଦନ, ଚନ୍ଦନ, (ମୀ.ଅନ)
ଚଞ୍ଚଳ, ଚକ୍ର, ବନ୍ଦନସାଧନ ବସ୍ତୁ,
(ସମ୍+ଦାନ=ଚନ୍ଦନଶାର)ଦ୍ଵାରା
କିମୋଳର ଉଚ୍ଚିତ୍ତରେ ତାନୁଦୟୁତିର
ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ, ଯେଉଁପାନରୁ ମଦଜଳ
କ୍ଷରତ ହୁଏ । [ଶର୍ତ୍ତ]

ସନ୍ଦାନକା—ଶ୍ଵର. ବି. ବିଦ୍ୟେତି, ପାକତା
ସନ୍ଦାନିତ—ବି. (ସନ୍ଦାନ+ଇତି) ଶଙ୍ଖ-
ନିତ, ବକ୍ତ, ହିନ୍ଦ, ନିରାନ୍ତି ।

ସନ୍ଦାନିନୀ—ଶ୍ଵର. ବି. (ସନ୍ଦାନ+ଇନ୍+
ତି) ଗୋଶାଳା, ଦୁହୁ ଲିପର ।

ସନ୍ଦାବ—ବି. (ସମ୍+ଦୁ+ଶ ଅ) ପଳାୟନ, ଦୃଷ୍ଟିତିବା ।

ସନ୍ଦାହ—ବି. (ସମ୍+ଦହ୍+ଅ) ତାହୁ
ଓଷ୍ଟର ପ୍ରତାହ ।

ସନ୍ଦର୍ଭ—ପୁ.ବି. (ସମ୍+ଦହ୍+କ.ତ)
ସନ୍ଦର୍ଭାଜ, ଫଣ୍ଟିଯୁକ୍ତ ।

ସନ୍ଦର୍ଭିତ୍ତି—ବି. (କ.ଧା) ସଶ୍ୟମୁକ୍ତ
ମନ, (ଶ୍ଵର) ସନ୍ଦର୍ଭିତ୍ତି, (ପୁ.ବି—
କ.ଶ୍ଵର) ସନ୍ଦର୍ଭିତ୍ତେଣାଂ ଦେଖ ।

ସନ୍ଦର୍ଭୁତୋତ୍ତା—ପୁ. ଶ୍ଵର. (ବି.ଶ୍ଵର)
ଯାହାର ମନ ଫଣ୍ଟିଯୁକ୍ତ ଅଟେ, ଯାହାର
ମନରେ ସନ୍ଦେହ ଯାତ ହୋଇଥିଲା ।

ସନ୍ଦର୍ଭତା(ହ)—ବି. (ସନ୍ଦର୍ଭ+ଶ.ତା)
ସନ୍ଦେହୁଯୁକ୍ତତା, ସନ୍ଦର୍ଭାନତା, ଅଳକାର
ଶୀର୍ଷରେ ଛାନ୍ଦୋଷବ୍ୟକ୍ତିଶେଷ, ଦେବର

ପ୍ରସ୍ତୋଗ ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଥର ଅବଗତରେ
ସନ୍ଦେହ ଜାଗହେବା ଦେଖ ।

ସନ୍ଦର୍ଭମତି—ବି. (ବ.ଶ୍ଵର) ସନ୍ଦେହ
ବିଷୟୀଭୁତ ବୁଝିଯୁକ୍ତ, ଯେଉଁବ୍ୟକ୍ତ
ସଙ୍ଗଦା ସନ୍ଦର୍ଭ ।

ସନ୍ଦର୍ଭମନା—ପୁ. ବି. ଓ ଶ୍ଵର. (ବ.ଶ୍ଵର)
ସନ୍ଦର୍ଭମନାରେ ଦେଖ ।

ସନ୍ଦର୍ଭାର୍ଥ—ବି. ସନ୍ଦର୍ଭାର୍ଥବିଷୟ, (ବି)
ସନ୍ଦେହ ବିଷୟୀଭୁତାର୍ଥ, ଯେଉଁଅର୍ଥରେ
ସନ୍ଦେହ ଥାଏ ।

ସନ୍ଦର୍ଭ—ବି. (ସମ୍+ଦୋ+ମୀ.ତ)
ସନ୍ଦାନିତ ଦେଖ ।

ସନ୍ଦର୍ଭୁଷ୍ଟ—ପୁ. ବି. ସନ୍ଦର୍ଭନ କରିବାକୁ
ଜାତ୍କୁ କ, ଦେଖିବାକୁ ଅଭିଲାଷୀ ।

ସନ୍ଦର୍ଭମୁ—ପୁ.ବି. ସମ୍ୟକ୍ରୂପେ ଦର୍ଶ
କରିବାକୁ ଜାତ୍କୁ କ ।

ସନ୍ଦର୍ଭଶା—ଶ୍ଵର. ବି. (ପ୍ର-ସନ୍ଦେଶ)ଅଭିକାଷ,
ମନେରଥ, ବାଞ୍ଛା ।

ସନ୍ଦର୍ଭ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଦଶ+ମୀ.ତ)
ଆଦିଷ୍ଟ, ଆଦେଶପାତ୍ର, ଅଞ୍ଜପ୍ର, କିଥତ,
(ବି.ଶ୍ଵର.ତା) ଆଦେଶ, ବାର୍ତ୍ତା, ସମ୍ବାଦ,
(ଶ୍ଵର) ସନ୍ଦର୍ଭା ।

ସନ୍ଦର୍ଭାର୍ଥ—ପୁ.ବି. (କ.ଶ୍ଵର)ବାର୍ତ୍ତାବହୁ,
.ଦୂତ, (ଶ୍ଵର) ସନ୍ଦର୍ଭାର୍ଥା ।

ସନ୍ଦର୍ଭହାନ— ପୁ.ବି. (ସମ୍+ଦହ୍+କ.)
ଆନ) ସନ୍ଦେହହାନିତ, ଫଣ୍ଟିଯୁକ୍ତ,
ଯାହାର ମନରେ ସନ୍ଦେହ ଜାତ ହୋଇ-
ଥିଲା, ଫଣ୍ଟିଯୁ, (ଶ୍ଵର) ସନ୍ଦର୍ଭହାନ ।

ସନ୍ଦର୍ଭ—ଶ୍ଵର. ବି. (ସମ୍+ଦୋ+ମୀ.ଅ+
ତି) ପେଣ, ଖଟ, ଚଉଙ୍ଗା, ପ୍ରେଟଟେ ।

ସନ୍ଦର୍ଭନ—ବି. ଶାନ, ଦୁଃଖୀ, ଦରିଦ୍ର ।

ସନ୍ଦର୍ଭପକ—ବି. (ସମ୍+ଗପ+ଅକ)
ସମ୍ୟକ୍ରୂପେ ଉଦ୍‌ବିପନ, ସମ୍ୟକ୍ରପକାରେ
ଉତ୍ତେଜକ ।

ସନ୍ଦର୍ଭନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ସମ୍+ଗପ+ଶ.
ଅନ) ପ୍ରୋତ୍ସାହିତକରଣ, ପ୍ରକୃତନ,
ସମ୍ୟକ୍ରପକାରେ ଉତ୍ତେଜନ, (ପୁ.ବି)
ମୁନ୍ଦିବିଶେଷ, (ବି) ସନ୍ଦର୍ଭନକାଷ୍ଟ ।

ସନ୍ଦର୍ଭନବାନ—ପୁ.ବି. (ସନ୍ଦର୍ଭନ+ବାନ)
ସନ୍ଦର୍ଭନବାନିତ, ପାକତା, ବାର୍ତ୍ତା, ସମା-
ପ୍ରାଣ ।

ସନ୍ଦର୍ଭପନବିଶ୍ଵି— ଉତ୍ତେଜନବିଶ୍ଵି ।
ସନ୍ଦର୍ଭପ୍ର—ବି. (ସମ୍+ଗପ+ମୀ.ତ)

ସନ୍ଦର୍ଭପକ, ପ୍ରକୃତନ, ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ ।
ସନ୍ଦର୍ଭପ୍ର—ବି. ମୟୁରଶିଖ ବୃକ୍ଷ, ମୟୁର-
ରୂପିଆରାଜ, (ବି) ସନ୍ଦର୍ଭପନ ଯୋଗୀ,
ସନ୍ଦର୍ଭପମ୍ବ ।

ସନ୍ଦର୍ଭ୍ୟ—ବି. (ସମ୍+ଦୁହ୍+ସ) ସନ୍ଦେହ୍ୟ, ସମ୍ୟକ୍ରୂପେ
ସନ୍ଦେହ୍ୟ, ସମ୍ୟକ୍ରୂପେ ଦ୍ୱାରା ଦେଖାଯାଇଥିବା ।

ସନ୍ଦୁଷଣ—ବି. (ସମ୍+ଦୁଷ୍ଟି+ଅନ)ସମ୍ୟକ୍ରୂପେ
ଦୁଷ୍ଟି ଦୂଷଣ, (ବି) ସମ୍ୟକ୍ରୂପେ
ଦୂଷଣକାରକ । [ରଚିତ ।

ସନ୍ଦୁଷ୍ଟ—ବି. (ସମ୍+ଦୁଷ୍ଟି+ମୀ.ତ)ଗ୍ରୁଥତ,
ସନ୍ଦୁଷ୍ୟ—ବି. (ସମ୍+ଦୁଷ୍ଟି+ଯ)ସନ୍ଦ-
ର୍ଭନ ଯୋଗ୍ୟ, ଦେଖିବାର ଉପସ୍ଥିତ ।

ସନ୍ଦୁଷ୍ଟି—ବି. (ସମ୍+ଦୁଷ୍ଟି+ତି) ସମ୍ୟକ୍ରୂପେ
ଦୁଷ୍ଟି, ସମ୍ୟକ୍ରୂପିତି ।

ସନ୍ଦେ—ପ୍ରା. (ବାଲେ)ବି. ସନ୍ଦେହ ।

ସନ୍ଦେହ—ବି(ସମ୍+ଦିଗ୍+ଅ) ସନ୍ଦେହ
(ବେଦିତା) ।

ସନ୍ଦେଶ—ବି. (ସମ୍+ଦିଶ୍+ମୀ.ଥ)
ସମ୍ବାଦ, ବାର୍ତ୍ତା, ଖବର, ଅନ୍ୟର ନିକ-
ଟକୁ ପ୍ରେରିତ ସମ୍ବାଦ, ଆଜ୍ଞା, ଆଦେଶ,
ସମାବୁଦ୍ଧ, (ଗା.ବି)ଗୁଡ଼ରେ ବା ଚିନିରେ
ପାଗ କରିଯାଇଥିବା ନିତିଆ କେବରେ
ବା ଛେନାରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ମିଷ୍ଟାନ୍ଦବିଶେଷ,
ନିର୍ଜଳ ଦୂଧ ଛେନା ସଙ୍ଗେ ଚିନି ମିଶା-
ଯାଇ କରେଇରେ ସଫ୍ଟଲା ହୋଇ
ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଯିବା ମିଷ୍ଟାନ୍ଦବିଶେଷ, (ଗା.
ପଦ୍ୟ.ବି) ସନ୍ଦେହ ।

ସନ୍ଦେଶକ—ବି. (ସନ୍ଦେଶ+କ)ସନ୍ଦେଶ
ବାକ୍ୟ, ସମ୍ବାଦ ।

ସନ୍ଦେଶପଦ—ବି. ଶବ ବା ସ୍ଵର ଲକ୍ଷଣ,
ଦେଖି ପଦର ଶବ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତ
ସନ୍ଦେଶ ସୁରମ ହୁଏ ।

ସନ୍ଦେଶବହୁ—ପୁ.ବି. (ସନ୍ଦେଶ+ବହୁ+
କ.ଅ) ବାର୍ତ୍ତାବହୁ, ଦୂତ, ଉତ୍ତେଜକ ।

ସନ୍ଦେଶବାକୁ—ଶ୍ଵର. ବି. ସନ୍ଦେଶ ରୂପ
ବାକ୍ୟ, ସମ୍ବାଦ, ବାର୍ତ୍ତା, ବାଚିକ, ସମା-
ପ୍ରାଣ ।

ସନ୍ଦେଶହରି—ପୁ. ବ. (ସନ୍ଦେଶ + ହୃ + ଅ) ଦୂତ, ବାତ୍ରୀବହ, ବାତ୍ରୀହର ।

ସନ୍ଦେଶହରି—ପୁ. ବ. ବାତ୍ରୀହର, ଦୂତ ।

ସନ୍ଦେଶହରକ—ପୁ. ବ. (ସନ୍ଦେଶ + ହୃ + ଅକ) ଦୂତ, ବାତ୍ରୀବହ, ଚର ।

ସନ୍ଦେଶହାରୀ—ପୁ. ବ. ଦୂତ, ଯେ ସନ୍ଦେଶ ଦେନେଯାଏ ।

ସନ୍ଦେଶାର୍ଥ—ପୁ. ବ. ସମ୍ବାଦ ନିମିତ୍ତ, ବାତ୍ରୀ ସକାଣେ ।

ସନ୍ଦେଶୋକ୍ତି—ଶୀ. ବ. ସନ୍ଦେଶ କଥନ, ସମ୍ବାଦକଥନ ।

ସନ୍ଦେଶକ୍ଷେତ୍ର—ବି. ଅନୁସରେୟ ।

ସନ୍ଦେଶ—ବ. (ସମ୍ବାଦକଥନ + ଭାବାର୍ଥ)

ସମୟ, ଦ୍ଵେଷଭାବ, ଅର୍ଥାଳଙ୍କାରବିଶେଷ, ଏକ ଧର୍ମକ ବିରୁଦ୍ଧ ଭାବାଭାବନ ପ୍ରକାରକ ଜ୍ଞାନ ।

ସନ୍ଦେଶକରିବା—ଗ୍ର. କୌଣସି ବିଷ୍ଣୁରେ ମନରେ ଦ୍ଵିଧାରିବ ପୋଷଣ କରିବା ।

ସନ୍ଦେଶକଳ—ବି. ସନ୍ଦେଶ, ସମୟପ୍ରକଳ ।

ସନ୍ଦେଶକଳକ—ବି. (ଶତଭି) ସମୟକ ଜ୍ଞାନକ, ସମୟକର, ଯାହା ମନୁଷ୍ୟ ମନରେ ସନ୍ଦେଶ କାତି କରାଏ ।

ସନ୍ଦେଶକ୍ଷତ୍ର—ବ. (ସନ୍ଦେଶ + କ୍ଷତ୍ର) ସନ୍ଦେଶର ଭାବ, ସନ୍ଦେଶର ଧର୍ମ ।

ସନ୍ଦେଶଦୋଳା—ବ. (ତୁପକ) କୋଳା ସଙ୍ଗେ ଉପମିତ ସନ୍ଦେଶ ।

ସନ୍ଦେଶଭାଙ୍ଗନ—ବ. (ଶତଭି) ମନରୁ ପଣ୍ଡିତ ଦୂଶକରଣ ।

ସନ୍ଦେଶପକୁଳ—ବି. (ଶତଭି) ସନ୍ଦେଶପୂର୍ଣ୍ଣ, ସନ୍ଦେଶକଳକ ।

ସନ୍ଦେଶକୁଳ—ବି. (ଶତଭି) ସମୟ ଦ୍ୱାରା ପାଇଲା କାଳୀକାରୀ ପାଇଲା ପାଇଲା ପାଇଲା ।

ସନ୍ଦେଶପ୍ରକାଶ—ପୁ. ବ. (ସମ୍ବାଦକଥନ + କାଳି) ସାହିତ୍ୟକାଳୀ, (ଗ୍ର. ବି.) ଯାହା ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ମନରେ ସନ୍ଦେଶ କାତି ହୁଏ ।

ସନ୍ଦୋଳ—ବ. ଦୂତର କୋଳା, କଣ୍ଠୀଳିକାଶେଷ, ଏକ ପ୍ରକାର କାଳୀପୁଲ ।

ସନ୍ଦୋହ—ବ. (ସମ୍ବାଦ ଦୂତ + ଭାବାର୍ଥ)

ସମ୍ବାଦକ ଦୋହନ, ଉତ୍ତମ ଦୂତପେ ଦୂହନବା, (ମୁ. ଅ) ଯାହା ସମ୍ବାଦକ ଦୋହନ କରାନ୍ତିରଥାରୁ, ଦୂତ, ସମ୍ବାଦ, ଗଣ, ରଣ ।

ସନ୍ଦୋହନ—ବ. ସମ୍ବାଦକ ପ୍ରକାର ଦୂହନ ରଥ ନିଃସ୍ଵର୍ତ୍ତ କରିଦେବା ।

ସନ୍ଦୋହ୍ୟ—ବି. (ସମ୍ବାଦ ଦୂତ + ଯ)

ସନ୍ଦୋହ୍ୟମୟ, ସମ୍ବାଦକ ଦୂତପେ ଦୋହନ ଯୋଗ୍ୟ, ଦୋହନର ଉପଯୁକ୍ତ ।

ସନ୍ଦୋହ୍ୟବ୍ୟ—ବି. (ସମ୍ବାଦ ଦୂତ + ଭାବାର୍ଥ)

ସମ୍ବାଦ ଦୂତପେ ଦୋହନ ଦର୍ଶନ ଯୋଗ୍ୟ ।

ସନ୍ଦୋହ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବାଦ ଦୂତ + ତୃତୀୟ)

ସମ୍ବାଦ ଦୂତପେ ଦୋହନକାରୀ ଦର୍ଶନକାରୀ ।

ସନ୍ଦୋହ୍ୟବ—ବି. (ସମ୍ବାଦ ଦୂତ + ଭାବାର୍ଥ)

ସନ୍ଦୋହ୍ୟବେଗରେ ଶମନ, ପଳାୟନ ।

ସନ୍ଦୋହ୍ୟ—ପ୍ରା. (ଲିରିଆ) ବ. ସୁରାଜବିଶେଷ ।

ସନ୍ଦୋହ୍ୟ—ବି. (ସମ୍ବାଦ ଦୂତ + ଭାବାର୍ଥ)

ସମ୍ବାଦ ଦୂତକାରୀ, ପ୍ରତିକ୍ରିୟା, ସନ୍ଦେଶ, ଯୋଗ୍ୟ, ନିଳନ, ସନ୍ଦେଶ, (ଗ୍ର. ବି.) ସାନ୍ଦେଶକାରୀ, ସନ୍ଦେଶପାଇଁ ।

ସନ୍ଦୋହ୍ୟବା—ଗ୍ର. କୌଣସି ବିଷ୍ଣୁରେ ଶମନକାରୀ ରହିବା ।

ସନ୍ଦୋହ୍ୟବିଷ୍ଣୁ—ପୁ. ବି. ସନ୍ଦୋହ୍ୟବିଷ୍ଣୁ ପାଇଲା କାଳୀକାରୀ ରହିବା ।

ସନ୍ଦୋହ୍ୟବିଷ୍ଣୁ—ପ୍ରା. (ଯାନ୍ତିରି) ବିଷ୍ଣୁ ସମ୍ବାଦ ଦୂତରେ ଜୀବିତକ୍ଷେତ୍ର ରହିବା ।

ସନ୍ଦୋହ୍ୟବିଷ୍ଣୁ—ପ୍ରା. କୌଣସି ବିଷ୍ଣୁରେ ସମ୍ବାଦ ଦୂତରେ ଜୀବିତକ୍ଷେତ୍ର ରହିବା ।

ସନ୍ଦୋହ୍ୟବିଷ୍ଣୁ—ପ୍ରା. (ଯାନ୍ତିରି) ବିଷ୍ଣୁ ସମ୍ବାଦ ଦୂତରେ ଜୀବିତକ୍ଷେତ୍ର ରହିବା ।

ମଦ୍ୟ ପ୍ରତ୍ତିତ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ

ଦ୍ରୁଷ୍ୟ ବା ଉପାଦାନାଦିର ଯୋଗ, ମଦ୍ୟ, ମଦ, କାଞ୍ଚି, ସାନ୍ଦେଶକାରୀ, ପାତା,

ମଦ୍ୟ ସଙ୍କଳିତକଣ, ଉପାୟ, କର୍ମକୌଣସି, ଲକ୍ଷ୍ୟ, ସାତୁ ଦସ୍ତି, (ବିଂ)

ଧାରକ, (ଗ୍ର. ବି) ଦଳିଥିବା ବା ଦେଖି ଯାଇଥିବା ଦ୍ରୁଷ୍ୟ କିମ୍ବା ଅଧିର୍ଥ ସମ୍ବାଦରେ ତଥ୍ୟ ବା ସବାଦ, ସୁରକ୍ଷା, ପରିବାରର ଶୁଷ୍କତଥା, ଶୁଷ୍କତଥା, (ଗ୍ର. ବିଂ)

ସନ୍ଦେଶକାରୀ—ବି. ସନ୍ଦେଶକାରୀ ବା ଦେଖି ଯାଇଥିବା ଦ୍ରୁଷ୍ୟ କିମ୍ବା ଅଧିର୍ଥ ସମ୍ବାଦରେ ତଥ୍ୟ ବା ସବାଦ, ସୁରକ୍ଷା, ପରିବାରର ଶୁଷ୍କତଥା, ଶୁଷ୍କତଥା ।

ସନ୍ଦୋହନ—ବି. ସନ୍ଦୋହନ ବିଷ୍ଣୁରେ ତଥ୍ୟ ବା ସବାଦ, ସୁରକ୍ଷା, ପରିବାରର ଶୁଷ୍କତଥା ।

ସନ୍ଦୋହନକରଣୀ—ବି. ମହିଳାଧରିଗେଷ ।

ସନ୍ଦୋହନକରିବା—ଗ୍ର. କୌଣସି ବିଷ୍ଣୁରେ ତଥ୍ୟ ବା ସବାଦ, ଶୁଷ୍କତଥା ।

ସନ୍ଦୋହନକାରୀ—ପୁ. ବି. ସନ୍ଦୋହନକାରୀ, ଯେ ସନ୍ଦୋହନ କରେ, (ସବୀ) କାରଣୀ ।

ସନ୍ଦୋହନକରିବା—ଗ୍ର. କୌଣସି ବିଷ୍ଣୁରେ ତଥ୍ୟ ବା ସବାଦ, ସୁରକ୍ଷା, ପରିବାରର ଶୁଷ୍କତଥା ।

ସନ୍ଦୋହନକରିବା—ଗ୍ର. କୌଣସି ବିଷ୍ଣୁରେ ସମ୍ବାଦ ଦୂତରେ ଜୀବିତ କରିବା ।

ସନ୍ଦୋହନପାଇବା—ଗ୍ର. କୌଣସି ସମ୍ବାଦକଳା, କୋଣସି ବିଷ୍ଣୁରେ ସମ୍ବାଦକଳା, କୋଣସି ବିଷ୍ଣୁରେ ସମ୍ବାଦକଳା ।

ସନ୍ଦୋହନପାଇବା—ଗ୍ର. କୌଣସି ସମ୍ବାଦକଳା, କୋଣସି ବିଷ୍ଣୁରେ ସମ୍ବାଦକଳା, କୋଣସି ବିଷ୍ଣୁରେ ସମ୍ବାଦକଳା ।

ସନ୍ଦୋହନପାଇବା—ଗ୍ର. କୌଣସି ବିଷ୍ଣୁରେ ସମ୍ବାଦକଳା, କୋଣସି ବିଷ୍ଣୁରେ ସମ୍ବାଦକଳା ।

ସନ୍ଦୋହନପାଇବା—ଗ୍ର. କୌଣସି ସମ୍ବାଦକଳା, କୋଣସି ବିଷ୍ଣୁରେ ସମ୍ବାଦକଳା ।

ସନ୍ଧାନିତ୍ତ—ବିଂ. (ସନ୍ଧାନିତ୍ତ+ଇତି) ସନ୍ଧାନିତି, ସନ୍ଧାନିତ, ଯାହାର ସନ୍ଧାନ ମିଳିଥିଲୁ, ସନ୍ଧାନିତ ।

ସନ୍ଧାନିମ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଗୋପୁର, ଗୁଡ଼ାଳ ।
ସନ୍ଧାନିମ—ପୁଂ.ବି. (ସନ୍ଧାନିମ+ଇନ୍ଦ୍ରିୟ) ଅନ୍ତର୍ବାହିକାଶ, ଲକ୍ଷ୍ୟକାଶ, ଚେଷ୍ଟାନିମ, (ପ୍ରୀ) ସନ୍ଧାନିମି, (ରି) (ସମ୍ବନ୍ଧ+ଧା+ଭା.ଅନ୍ତର୍ବାହିକାଶ) ସନ୍ଧାନ ଦେଖ ।

ସନ୍ଧାନିମୟ—ବିଂ. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ଧା+ଅନ୍ତର୍ବାହିକାଶ) ସନ୍ଧାନିମୟ, ସନ୍ଧାନିମୟ ଉପଯୁକ୍ତ ।
ସନ୍ଧାନିମୟବର୍ଗ—ବି. ବୈଦେଖୀକୃତ ଭଗ୍ନ-
ଅନ୍ତର୍ବାହିକାଶ କଣ୍ଠାମୟ ଦ୍ରୁବ୍ୟରଙ୍ଗ ।
ସନ୍ଧାନିମୟ—ବିଂ. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ଧା+ଅନ୍ତର୍ବାହିକାଶ)

ସନ୍ଧାନିମୟବୁପେ ଧାରଣ ।
ସନ୍ଧାନିମୟ—ବିଂ. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ଧା+ଭା.ର) ସନ୍ଧାନିମୟ,
ରଖିଯୋଗ୍ୟ, ସମ୍ବନ୍ଧକୁପେ ଧାରଣର
ଉପଯୁକ୍ତ ।

ସନ୍ଧାନ—ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ଧା+ଭା.ର) ସନ୍ଧାନ,
ମିଳନ, ମେଧାକରଣ, (ଜ୍ଞାନକରଣ)
ସନ୍ଧାନିକଟ୍ଟି ଦୂରଟି ବର୍ଣ୍ଣିତ ସନ୍ଧାନ-
ନାତ ବିକାର, ବର୍ଣ୍ଣିତୁଥିର ସନ୍ଧାନ-
ନାତ ତୁପାନ୍ତର, ସନ୍ଧାନ, ଡକ୍ଟର, ଡିଥ୍ୟ,
(ମୀ.ର) ଦୂର ବହୁ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟବଧାନ,
ପାଞ୍ଜ, ଗୁପ୍ତକଥା, ରହସ୍ୟ, ରୋଗର
ଅତି ବିଷ୍ଣୁମ ଅବହୁା, (ଅଧ୍ୟ.ର) ମିଳନ-
ପ୍ଲାନ, ଯୋଡ଼, ରଣ୍ଟ, (ଶ.ର) ମୁକ୍ତ
ପରେ ବିଜୀପୁ ଓ ଅରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ
ବ୍ୟବସ୍ଥାପୁଣ୍କ ଝାକ୍ ପ୍ଲାନକ, ସିନ୍ଧ-
ନାତ, ସୁରଙ୍ଗ, ସୁଭଙ୍ଗ, ଗାତ, ଖୋଲ,
ଖଣ୍ଡିଗାତ, ଦ୍ଵାର, ବିଶ୍ୱାମ, ସନ୍ଧାନିଜା,
ସାଧନକାରୀୟ, ସାଧନାର୍ଥ ପ୍ରୋଜେକ୍ୟ
ଇପାୟ, (କ.ର) ଏକ ସୁନ୍ଦର ଅବସାନ
ଓ ଅନ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ଆରମ୍ଭ ପ୍ଲାନ, ଦୂର
ସୁନ୍ଦର ପରିସ୍ଥିତ ମିଳନକାଳ, ଦେହ-
ପ୍ରତ୍ଯେକ, ଅଣ୍ଟି ବା ଶିରାଦୁମ୍ବର ମିଳନପ୍ଲାନ,
ରଣ୍ଟ, ନାଟକାଂଶିକାଶ, ନାଟକର
ଦୂରଟି ଅଙ୍କ ବା ରାର୍ତ୍ତିକ(ଦୁରିତ)ମଧ୍ୟର
ବ୍ୟବଧାନ, ଭଗ, ଯୋଦିଦ୍ଵାର, (ଗା.ର)
(ପ୍ରୀ-ସନ୍ଧାନିକ) ସନ୍ଧାନିକିବିଶେଷ, ଜୀବ-

ଆଦିରେ ବାତ ପିଇ ଓ କପର ପ୍ରକୋପ
କିନିତ ଅରପ୍ତା, (ପଦ୍ଧି) ରନ, କପଟ,
ଅତି ଅକାର୍ତ୍ତ ଗଲ, କଥାର ଗୁପ୍ତ ମର୍ମ
ବା ରହସ୍ୟ, କଥା କହିବାର ଭଙ୍ଗି ବା
କୌଣସି ।

ସନ୍ଧାନା—ଶ୍ରୀ.ବି. (ସନ୍ଧାନା+ଶ୍ରୀ) ସନ୍ଧାନା ଦେଖ.
(ସନ୍ଧାନା+ଶ୍ରୀ) ସନ୍ଧାନ ଦେଖ, ଶର୍ତ୍ତ ଚକର
ପରିଧର ଗଣ୍ଠି ଅଂଶର ପୋଡ଼ିଜାଗା,
(ଶ୍ରୀ.ବିଂ) ସନ୍ଧାନାଶୀଷ୍ଟ ।

ସନ୍ଧାନାପ(ପୋ)ଚର୍ବି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶର୍ତ୍ତ
ଚକର ପରିଧରେ ଥିବା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ
ବୃକ୍ଷ ଶ୍ରୀମାନଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରଭୂତ କରିବାପାଇ
ବ୍ୟବହରୁ ଜୀଳ ଓ ଖୋଲ ।

ସନ୍ଧାନାପ(ପୋ)ଚର୍ବମାନବା—ଶ୍ରୀ. କି.
(ଲ.ଅର୍ଥ) କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଖୁବ
ମନ୍ତ୍ରଭୂତ କରି କରିବା, ଶର୍ତ୍ତ ଚକର
ପରିଧରୁ ମନ୍ତ୍ରଭୂତକରିବାପାଇ ତହିଁରେ
ଭୀଲପ୍ରଭୃତ ମାରିବା ।

ସନ୍ଧାନକ—ବି. (ସନ୍ଧାନ+କ) ବୈଦ୍ୟଶାସ୍ତ୍ରାକ୍ରମ
ଏଯୋଦଶ ସନ୍ଧାନିପାତ୍ର ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମ ।

ସନ୍ଧାନକଥ—ଶ୍ରୀ.ବି. ବିଷମ ସମସ୍ୟା, ଗୁପ୍ତ-
କଥା, ରହସ୍ୟ, ଅଣ୍ଟିଥା ଅବହୁ ।

ସନ୍ଧାନକଟ—ସୁଂ.ବି. (ସନ୍ଧାନ+କୁ+କ.ଅ)
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଦୂର ବିପକ୍ଷ ପକ୍ଷଙ୍କ
ସନ୍ଧାନାମିଳିତ କରସେ, (ପ୍ରୀ) ସନ୍ଧାନକଟ
ସନ୍ଧାନା—ବି. (ସନ୍ଧାନ+କ+ଅ) ମନ୍ଦ-
ସନ୍ଧାନ, ମତର ଉପାଦାନ ତୁଳିବା
ବିଷ୍ଣୁପୁଣ୍କ ସତାରବା ।

ସନ୍ଧାନକାଳ—ଶ୍ରୀ.ବି. ପୁଣ୍ଟିମା ଓ ପ୍ରତିପଦ୍ଧର
ମଧ୍ୟକର୍ତ୍ତି ଗ୍ରହଣକାଳ ।

ସନ୍ଧାନକୁୟମ—ଶ୍ରୀ.ବି. ଶିଥିନ, ପୁଷ୍ପବୃକ୍ଷ ।

ସନ୍ଧାନକଣ—ବି. (୭ତତ୍ର) ଦେହମୟ,
ଦୂରଟି କାଳର ବା ଦୂରଟି ବିଷ୍ଣୁପୁଣ୍କ
ମିଳନକାଳ, ଆଣ୍ଟିକ ଓ ଭେଟ ଶୁଳ୍କ-
ପୁଣ୍ଯ ଓ ଶୁଳ୍କ ନବମୀର ଯଥାମିତେ
ଅନ୍ତମ ଓ ପ୍ରଥମ ଦଣ୍ଡ (ୟହିଁରେ ସନ୍ଧାନ
ପୁଜା ହେବ) ।

ସନ୍ଧାନଗ—ଧୂଂ.ବି. ସନ୍ଧାନକାମକ ସନ୍ଧାନିପାତ୍ର
କର ।

ସନ୍ଧାନଗୁପ୍ତ—ବି.ଗୁପ୍ତପ୍ରାନ୍ତ, ବିପକ୍ଷ ସେନ୍ୟ
ଅପେକ୍ଷାରେ ଯେଉଁ ପ୍ଲାନରେ ବା
ଘାଟିରେ ସେନ୍ୟ ଲୁଚ ରହନ୍ତି ।
ସନ୍ଧାନଗୁଳ—ବି. ବନ୍ଦ୍ୟଗୁଳିବିଶେଷ ।

ସନ୍ଧାନଗୌରୀ—ବି. (ବ.ଗ୍ରୀ) ଯେଉଁ ଗୌର
ଘରେ ଦିନିଗାତ ଖୋଲ ଗୈର କରେ ।
ସନ୍ଧାନଗୌରୀ—ବି. (୩ତତ୍ର) ଦିନିଗାତ
ଖୋଲ ଘରେ ପଣି ଯେଉଁ ଗୈର
କରାଯାଏ ।

ସନ୍ଧାନର୍ଯ୍ୟ—ବି. (୫ତତ୍ର) ମିଳନାଭବ,
ପ୍ରତ୍ଯେକଙ୍କ, ସନ୍ଧାନଗୁପ୍ତ ।

ସନ୍ଧାନର୍ଯ୍ୟ—ବି. (୫ତତ୍ର) ହାତ ରଖିବୁ
ହାତ ଖେଲିବା ।

ସନ୍ଧାନର୍ଜେତ—ବି. (୭ତତ୍ର) ସନ୍ଧାନ ରେଜେଟ,
ସନ୍ଧାନର ନିୟମଗ୍ରହଣ ।

ସନ୍ଧାନର୍ଜେତକ—ବି. ସନ୍ଧାନ ରେଜେଟକାଶ,
ସେ ସନ୍ଧାନ ନିୟମଗ୍ରହଣ କରେ ।

ସନ୍ଧାନଜ—ବି. (ସନ୍ଧାନ+ଜନ୍ମ+କ.ଅ)
ବିକ୍ରିତ ଦ୍ଵାର ଚାଥୀ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ଯେକ
ଦ୍ଵେବା ମଦ୍ୟ, ସୁର୍ବୀ, (ବିଂ) ସନ୍ଧାନସମ୍ବନ୍ଧ,
ସନ୍ଧାନଜମାନି ।

ସନ୍ଧାନଜକଳ—ସୁଂ. ବି. (ସନ୍ଧାନ+ଜନ୍ମ+କ.ଅ)
ଯେଉଁ ବନ୍ଦି ଶୁଳ୍କ ଦ୍ଵାରା କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିବାକୁ
ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିବାକୁ, (ପ୍ରୀ)
ସନ୍ଧାନଜକଳା, (ବି) ସନ୍ଧାନଚୌର, କୁଟୁମ୍ବା,
ଭଡ଼ାଆ ।

ସନ୍ଧାନଜବିକ—ବି. ଓ ପୁ. ବି. (ବ.ଗ୍ରୀ)
ସନ୍ଧାନଜବିକ ଦେଖ, (ପ୍ରୀ) ସନ୍ଧାନଜବିକା ।

ସନ୍ଧାନତ୍ତ୍ଵ—ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ଧା+ଯନ୍ତ୍ରିକ)
(ବ୍ୟବଧାନ)ସନ୍ଧାନପ୍ଲାନ, ବନ୍ଦି, ପୁନମିଳିତ,
ସନ୍ଧାନ ଦ୍ଵାର ଆବଶ୍ୟକ ।

ସନ୍ଧାନତ୍ତ୍ଵର—ବି.ସନ୍ଧାନଗୈର, ଯେଉଁମାନେ
ଦିନ କରି ରେଖି କରନ୍ତି ।

ସନ୍ଧାନ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସନ୍ଧାନ+ଇନ୍ଦ୍ରିୟ)
ଦୃଷ୍ଟି ଧାତୁକିବିଶେଷ, ଜୀବ-
ଯେଉଁ ଗାର ବିଶ୍ୱାରିଅଛି, ନିଷ୍ଠ ବିଭା-

ଭା.ଅନ) ସନ୍ଦିଧାନ, ସମୟ, ସନ୍ଦିଧି ।
ସନ୍ଦିକାଣ୍ଠ—ବ. ଜେଣ୍ଠିର୍ଦ୍ଦାନ, ସମ୍ବଳ
ବିକାଶ ।

ସନ୍ଦିକୃଷ୍ଣ—ବି. (ସମ୍+ନି+କୃଷ୍ଣ+
ମୀ.ତି) ସନ୍ଦିହିତ, ଥତ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ,
ସମୀପିତ୍ତ ।

ସନ୍ଦିଗ୍ରହ—ବି(ସମ୍+ନିଗ୍ରହ)ଶୁରୁ ଦଣ୍ଡ-
ଦାନ, ସନାଦେବା ।

ସନ୍ଦିଚମ୍ପ—କ. (ସମ୍+ନି+ଚମ୍ପ+ଅ)
ସମ୍ବଳ ଭୂପେ ସମ୍ବମ୍ପ ।

ସନ୍ଦିଦାଘ—ବ. ନିଦାଘ ।

ସନ୍ଦିଧ—ବ. (ସମ୍+ନି+ଧା+ଭ.ଅ)

ସନ୍ଦିଧାନ ଦେଖ, (ବି) ସମୀପିତ୍ତ,
ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ।

ସନ୍ଦିଧାତା—ୟୁ. ବ.ବି. (ସମ୍+ନି+
ଧା+କ.ଭୁ) କର୍ତ୍ତା, (ସ୍ଵା) ଧାରୀ ।

ସନ୍ଦିଧାନ—ବ. (ସମ୍+ନି+ଧା+ଭ.
ଅନ) ସାମୀପ୍ଯ, ନୈକଟ୍ୟ, ଆକର୍ଷଣ,
ସ୍ଥିତ, ସମାଗମ, (ଅଧ.ଅନ) ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରୟ-
ଗୋଚର ବିଶ୍ୱ, (ମୀ.ଅନ) ଆଶ୍ୱୟ,
(ଶ୍ରେଷ୍ଠ) ସାଧୁମାନଙ୍କର ଶ୍ଲାନ, (କ.ଧା)
ଉତ୍ତମ ନିଧି ।

ସନ୍ଦିଧାପନ—ବ. (ସମ୍+ନି+ଧା.ଶିର୍
+ଭ.ଅନ) ସମ୍ପ୍ରାପନ, ରଖିବା, ନିକ-
ଟରେ ରଖିବା ।

ସନ୍ଦିଧାପନ—ବ. (ସମ୍+ନି+ଧା.ଶିର୍
+ଶ.ଅନ+ର) ମୁଦ୍ରାବିଶେଷ, ଅଗ୍ରେ
(ବୁଢ଼ିଆଙ୍ଗୁଳି)ଉଚ୍ଚ କରି ମୁଣ୍ଡିବକ ହସ୍ତ
ଦ୍ରୟୁର ସମ୍ମେଲନ ।

ସନ୍ଦିଧ—ବ. (ସମ୍+ନି+ଧା+ଭ.କ.)
ସାମୀଧ୍ୟ, ସନ୍ଦିଧାନ, (କ.ଧା; ସତ୍ତ୍ଵ+
ନିଧି) ଉତ୍ତମନିଧି, ସମ୍ପଦ, ଅବସ୍ଥାନ,
ରହ୍ୟୁଗ୍ରାହ୍ୟ ବିଶ୍ୱ ।

ସନ୍ଦିନିକାନ୍ଦ—ବ. (ସମ୍+ନିନଦ.
ନିନାନ୍ଦ) ଭ୍ରାମରାବ, ଉତ୍ସବ ।

ସନ୍ଦିପତନ—ବ. (ସମ୍+ନିପତନ)
ସନ୍ଦିପାତ ଦେଖ ।

ସନ୍ଦିପତତ—ବି. (ସମ୍+ନିପତତ)
ସମ୍ବଳ ଭୂପେ ନିପତତ, ଉପପିତ୍ତ,

ଆଗତ, ସମ୍ପିଳିତ, ମେଶିତ, ଅବଶ୍ୟ୍ୟ,
ମୁତ୍ତ, ଏକାକୃତ ।

ସନ୍ଦିପାତ—ବ. (ସମ୍+ନି+ପତ୍+ଭ.
ଅ) ସମ୍ବଳ ଭୂପେ ପତନ, ବିନାଶ,
ଅବତରଣ, ଉପପ୍ରେତ, ସମୁଦ୍ର, ସମୁଦ୍ରର
ମିଳନ, (ଅଧ.ଅ) ଯୁଦ୍ଧ, ସାମାଜ, ସନ୍ଧି,
ବାତ ପିତ୍ତ କପର ପ୍ରକୋପନନିତ
ଶିଦୋଷନ ବିକାର, ଜୁର ରେଗର
ମାରସ୍ତନ ଅବସ୍ଥା, ବାତ ପିତ୍ତ କପ ଏ
ନିଦୋଷର ମିଳନ ।

ସନ୍ଦିପାତନ—ବ. ସନ୍ଦିପାତ ଦେଖ ।

ସନ୍ଦିପାତନାତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ରେଗବିଶେଷ,
ଦଳ ମୁନ୍ଦରତ ରେଗ ।

ସନ୍ଦିପାତନାତୁ—ବ. (ସନ୍ଦିପାତ+ନାତୁ
+କିପ୍) ନେପାଳ ନିମ୍ନ ।

ସନ୍ଦିପାତନକୁ—ଗ୍ରା.ବ. ବାତ ପିତ୍ତ କପ
ନିଦୋଷରେ ଆନ୍ତର୍ମୁନ୍ଦର ରେଗୀ ।

ସନ୍ଦିପାତ୍ର—ୟୁ.ବି. (ସନ୍ଦିପାତ +କର୍ତ୍ତା)
ସନ୍ଦିପାତ୍ର ରେଗପତ୍ର, (ସ୍ଵା)ପାତନୀ ।

ସନ୍ଦିପାତ୍ର—ବି. (ସମ୍+ନି+ପତ୍+ର୍
ସନ୍ଦିପାତ୍ର ଯୋଗ୍ୟ, ନିପାତନାତୀ ।

ସନ୍ଦିବକ—ବି. (ସମ୍+ନି+ବକ୍+
ମୀ.ତ) ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ବକ, ସମ୍ବଳ
ବନ୍ଧନୀୟମୁନ୍ଦର, ଗ୍ରଥତ, ଘନ ଭାବରେ
ଶ୍ରେଷ୍ଠବକ୍ଷ, ରତ୍ନ ।

ସନ୍ଦିବନ୍ଧ—ବ. (ସମ୍+ନି+ବନ୍ଧ+ଭ.
ଅ) ସନ୍ଦିବନ୍ଧ, ଦୃଢ଼ବନ୍ଧନ, ଗୁରୁ,
ପ୍ରବନ୍ଧ ରତ୍ନନ ।

ସନ୍ଦିବନ୍ଧ—ବ. (ସମ୍+ନି+ବନ୍ଧ+
ଭ.ଅନ) ସନ୍ଦିବନ୍ଧ, ଗ୍ରଥନ, ଦୃଢ଼ବନ୍ଧନ,
ରତ୍ନନ, ଚଞ୍ଚଳା, ବିନ୍ଧ୍ୟାସ, ପୁଣ୍ୟମୁନ୍ଦର
ବିନ୍ଧ୍ୟାସ, (କଂ.ଭ.ଶ୍ରୀ) ଉତ୍ତମ ଭାଷ୍ୟ-
ଗ୍ରହ୍ୟମୁନ୍ଦର, ଉତ୍ତମ ପ୍ରାତିକାନ୍ଦମୁନ୍ଦର ।

ସନ୍ଦିବନ୍ଧ—ବ. (ସମ୍+ନି+ବନ୍ଧ+
ଭ.ଅନ) ସନ୍ଦିବନ୍ଧ, ଗ୍ରଥନ, ଦୃଢ଼ବନ୍ଧନ,
ରତ୍ନନ, ଚଞ୍ଚଳା, ବିନ୍ଧ୍ୟାସ, ପୁଣ୍ୟମୁନ୍ଦର
ବିନ୍ଧ୍ୟାସ, (କଂ.ଭ.ଶ୍ରୀ) ଉତ୍ତମ ଭାଷ୍ୟ-
ଗ୍ରହ୍ୟମୁନ୍ଦର, ଉତ୍ତମ ପ୍ରାତିକାନ୍ଦମୁନ୍ଦର ।

ସନ୍ଦିବନ୍ଧ—ବ. (ସମ୍+ନି+ବନ୍ଧ+
ଭ.ଅନ) ସନ୍ଦିବନ୍ଧ, ଗ୍ରଥନ, ଦୃଢ଼ବନ୍ଧନ,
ରତ୍ନନ, ଚଞ୍ଚଳା, ବିନ୍ଧ୍ୟାସ, ପୁଣ୍ୟମୁନ୍ଦର
ବିନ୍ଧ୍ୟାସ, (କଂ.ଭ.ଶ୍ରୀ) ଉତ୍ତମ ଭାଷ୍ୟ-
ଗ୍ରହ୍ୟମୁନ୍ଦର, ଉତ୍ତମ ପ୍ରାତିକାନ୍ଦମୁନ୍ଦର ।

ସନ୍ଦିବନ୍ଧ—ବ. (ସମ୍+ନି+ବନ୍ଧ+
ଭ.ଅନ) ସନ୍ଦିବନ୍ଧ, ଗ୍ରଥନ, ଦୃଢ଼ବନ୍ଧନ,
ରତ୍ନନ, ଚଞ୍ଚଳା, ବିନ୍ଧ୍ୟାସ, ପୁଣ୍ୟମୁନ୍ଦର
ବିନ୍ଧ୍ୟାସ, (କଂ.ଭ.ଶ୍ରୀ) ଉତ୍ତମ ଭାଷ୍ୟ-
ଗ୍ରହ୍ୟମୁନ୍ଦର, ଉତ୍ତମ ପ୍ରାତିକାନ୍ଦମୁନ୍ଦର ।

ସନ୍ଦିବନ୍ଧ—ବ. (ସମ୍+ନି+ବନ୍ଧ+
ଭ.ଅନ) ସନ୍ଦିବନ୍ଧ, ଗ୍ରଥନ, ଦୃଢ଼ବନ୍ଧନ,
ରତ୍ନନ, ଚଞ୍ଚଳା, ବିନ୍ଧ୍ୟାସ, ପୁଣ୍ୟମୁନ୍ଦର
ବିନ୍ଧ୍ୟାସ, (କଂ.ଭ.ଶ୍ରୀ) ଉତ୍ତମ ଭାଷ୍ୟ-
ଗ୍ରହ୍ୟମୁନ୍ଦର, ଉତ୍ତମ ପ୍ରାତିକାନ୍ଦମୁନ୍ଦର ।

ସନ୍ଦିବନ୍ଧ—ବ. (ସମ୍+ନି+ବନ୍ଧ+
ଭ.ଅନ) ସନ୍ଦିବନ୍ଧ, ଗ୍ରଥନ, ଦୃଢ଼ବନ୍ଧନ,
ରତ୍ନନ, ଚଞ୍ଚଳା, ବିନ୍ଧ୍ୟାସ, ପୁଣ୍ୟମୁନ୍ଦର
ବିନ୍ଧ୍ୟାସ, (କଂ.ଭ.ଶ୍ରୀ) ଉତ୍ତମ ଭାଷ୍ୟ-
ଗ୍ରହ୍ୟମୁନ୍ଦର, ଉତ୍ତମ ପ୍ରାତିକାନ୍ଦମୁନ୍ଦର ।

ସନ୍ଦିବନ୍ଧ—ବ. (ସମ୍+ନି+ବନ୍ଧ+
ଭ.ଅନ) ସନ୍ଦିବନ୍ଧ, ଗ୍ରଥନ, ଦୃଢ଼ବନ୍ଧନ,
ରତ୍ନନ, ଚଞ୍ଚଳା, ବିନ୍ଧ୍ୟାସ, ପୁଣ୍ୟମୁନ୍ଦର
ବିନ୍ଧ୍ୟାସ, (କଂ.ଭ.ଶ୍ରୀ) ଉତ୍ତମ ଭାଷ୍ୟ-
ଗ୍ରହ୍ୟମୁନ୍ଦର, ଉତ୍ତମ ପ୍ରାତିକାନ୍ଦମୁନ୍ଦର ।

ସନ୍ଦିବୀରୀ—ବି. ସନ୍ଦିବାରଣ ଯୋଗ୍ୟ,
ସମ୍ବଳ ଭୂପେ ନିବାରଣ କରିବାର
ଉପଯୁକ୍ତ ।

ସନ୍ଦିବସା—ବ. (ସମ୍+ନି+ବସ୍+
ଅନ) ସନ୍ଦିବାସ, ବିଷ୍ଣୁ ।

ସନ୍ଦିବିଷ୍ଣୁ—ବି. (ସମ୍+ନି+ବିଷ୍ଣୁ+
କ.ତ) ଉପବିଷ୍ଣୁ, ଶୁଦ୍ଧତାସନ, ସନ୍ଦିବିଷ୍ଣୁରେ
ଉପପ୍ରେତ, ନିକଟପୁ, ସମୀପ, ସନ୍ଦିବିଷ୍ଣୁ,
ମନୋଯୋଗୀ ।

ସନ୍ଦିବୁତ୍—ବି. (ସମ୍+ନି+ବୁତ୍+
କ.ତ) ବିରତ, ନିବୁତ୍, ଅପଗତ,
ପ୍ରତ୍ୟାଗତ ।

ସନ୍ଦିବୁତ୍—ବ. (ସମ୍+ନି+ବୁତ୍+
ଭ.ଅନ) ବିରତ, ନିବୁତ୍, ଅପଗମ, ପ୍ରତ୍ୟା-
ଗମନ ।

ସନ୍ଦିବେଶ—ବ. (ସମ୍+ନି+ବେଶ+
ଅଧ.ଅ) ଆଶ୍ରମ, ଶୁନ, ନୈକଟ୍ୟ,
ନିର୍ବାଦର ବହୁପ୍ରେତ ବିହାର ଶ୍ଲାନ, ନିର୍ବାଦର
ବହୁପ୍ରେତ ପ୍ରଦେଶ, (ଭ.ଅ) ସମ୍ବଳ,
ପ୍ରେତ, ବିନ୍ଧ୍ୟାସ, ସମ୍ବଳ, ପ୍ରାପନ, ସମ୍ବଳ,
ମିଳନ, ରତ୍ନ, ବିନ୍ଧ୍ୟାସ, (ସମ୍+
ନି+ବେଶ+ଶିର୍ବ୍ରତ୍ତ+ଭ.ଅ) ଭିତରକୁ
ପ୍ରବେଶ କରାଇବା ।

ସନ୍ଦିବେଶନ—ବ. (ସମ୍+ନି+ବେଶ+
ଅନ) ସନ୍ଦିବେଶ ଦେଖ ।

ସନ୍ଦିବେଶୀ—ବି. (ସମ୍+ନି+ବେଶ+
ଭିନ୍ନ) ସନ୍ଦିବେଶୀଯୁକ୍ତ ।

ସନ୍ଦିବେଶବ୍ୟ—ବି. (ସମ୍+ନି+ବେଶ+
ଭିନ୍ନବ୍ୟ) ସନ୍ଦିବେଶୀଯୁକ୍ତ, ସନ୍ଦି-
ବୋଧାର୍ତ୍ତ ।

ସନ୍ଦିବ—ବି. (ସମ୍+ନି+ଭାତ୍+କ.ଅ)
ଭୁଲ୍ଲ, ସତ୍ତ୍ଵଶା ।

ସନ୍ଦିମିଶ୍ର—ବ. ସାଧୁନିମିଶ୍ର, ଉତ୍ତମନିମିଶ୍ର,
ସାଧପ୍ରେସ୍‌ଟ୍‌ର୍କାନନ ।

ସନ୍ଦିମୁନ୍ତା—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ନି+
ମୁନ୍ତ୍ର) ସମ୍ବଳ ନୟନାତ୍ମକ, ସମ୍ବଳ
ଭୂପେ ଫେରବା ।

ସନ୍ଦିମୁନ୍ତା—ବି. ସମ୍ବଳ ଭୂପେ ନିବାରଣ
ଭୂପେ ନିଯୁମକାରୀ ।

ସନ୍ଦି ସୁମ—ବ. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ନି+ସମ୍ବନ୍ଧ+ଅ) ସମ୍ବନ୍ଧରୁପେ କିମ୍ବାମ ।

ସନ୍ଦି ଯୋଗ—ବ. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ନି+ସମ୍ବନ୍ଧ+ଅ) ସମ୍ବନ୍ଧରୁପେ ନିଯୋଗ ।

ସନ୍ଦି ବୁଦ୍ଧ—ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ନି+ବୁଦ୍ଧ+ମୀ.ତ) ଉତ୍ସମରୁପେ ନିବୁଦ୍ଧ, ବତ୍ତ, କୃତାବ୍ସେଧ ।

ସନ୍ଦି ବୁଦ୍ଧରୁଦ୍ଧ—ବ. (କ.ଶ୍ର.) ଦାରୁଣ ଛକ୍ରାଞ୍ଚକାଠିନ୍ୟ ରୋଗବିଶେଷ ।

ସନ୍ଦି ରୋଧ—ବ. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ନି+ରୁଧ+ଅ) ସମ୍ବନ୍ଧରୁପେ ନିରୋଧ ।

ସନ୍ଦି ରୋଧେ—ବ. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ନି+ରୁଧ+ଅ+ତଥାସମ୍ବନ୍ଧରୁପେ ନିରୋଧରୋଗ୍ୟ, କିରୋଧର ଉପଯୁକ୍ତ ।

ସନ୍ଦି ଶିଥ—ବ. ସମ୍ବନ୍ଧରୁପେ ନିଶ୍ଚିଥ ।

ସନ୍ଦି ଶେବ୍ୟ—ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ନି+ଶେବ୍ୟ+ଯ) ସମ୍ବନ୍ଧରୁପେ ପ୍ରକାରେ ସେବାର ଫୋର୍ସ୍ ।

ସନ୍ଦି ସର୍ଗ—ବ. ସମ୍ବନ୍ଧ ନିଷର୍ଗ ।

ସନ୍ଦି ହର୍ଷା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ସନ୍ଦି ହର୍ଷ ।

ସନ୍ଦି ହତ—ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ନି+ହା+ମୀ.ତ) ସନ୍ଦିବେଶିତ, ସମ୍ବନ୍ଧପିତ୍ତ, ସମ୍ବନ୍ଧପିତ୍ତ, ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ, ଦୃଢ଼ରୁପେ ସମ୍ବନ୍ଧପିତ୍ତ, (ବି-ଭା.ତ) ସନ୍ଦି ଧାନ, ଅନ୍ତିମିକଣେଷ ।

ସନ୍ଦି ହତପ୍ରାୟ—ବି. କଣ୍ଠିକ, ସ୍ଵଳ୍ପକଣିଷ୍ଠାୟୀ ।

ସନ୍ଦି ତ୍ୟ—ବ. ସମ୍ବନ୍ଧରୁପେ ନୁତ୍ୟ ।

ସନ୍ଦେହ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ ନୟନଗୋର୍ଯ୍ୟ ।

ସନ୍ଦ୍ରାତ୍ୟିତବ୍ୟ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧରୁପେ ଉଦୟର ଯୋଗ୍ୟ ।

ସନ୍ଦ୍ରାତ୍ୟନ—ବ. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ନି+ଅସ୍ତ୍ର+ଅନ) ତ୍ୟାଗ, ସମର୍ପଣ ।

ସନ୍ଦ୍ରାତ୍ୟ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ+ନି+ଅସ୍ତ୍ର+ମୀ.ତ) ଗଛିତ, ସରହିତ, ସମପିତ୍ତ, ଦିଲ୍ଲିପ୍ତ, ତ୍ୟକ୍ତ, (ହୀ) ସନ୍ଦ୍ରାତ୍ୟ ।

ସନ୍ଦ୍ରାସ—ବ. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ନି+ଅସ୍ତ୍ର+ଭା.ଅ) ସମାରବାସନା ତ୍ୟାଗ, ଉତ୍ସୁଧମୀ, ନିଷ୍ଠାମକର୍ମ, କାମକର୍ମ ପରିତ୍ୟାଗ, ବ୍ରଦ୍ଧିକାରୀ ।

ପର୍ଷା, ଗଛିତ ରଖିବା, (ମୀ.ଅ) ଗଛିତ ଧଳ, ଦେହତ୍ୟାଗ, ହତାତ୍ମ ମୃଦୁ, ସନ୍ଦ୍ରାସ ରୋଗ ଦେଖ, ତ୍ୟାଗ, ଜଟା-ମାସୀ, ଶିତ ।

ସନ୍ଦ୍ରାସଗରହଣ—ବ. (ଗତତ) ଗୃହଶ୍ଵରମୀ ପରିତ୍ୟାଗ ପୂର୍ବକ ସନ୍ଦ୍ରାସବ୍ରତ ଅବଲମ୍ବନ ।

ସନ୍ଦ୍ରାସଧର୍ମ—ପ୍ରସାର ବାସନା ପରିତ୍ୟାଗ ପୂର୍ବକ ଯୋଗସାଧନାରୂପ ଧର୍ମ ।

ସନ୍ଦ୍ରାସବାନ୍—ପୁ. ବି. (ସନ୍ଦ୍ରାସ+ବତ୍ର) ସନ୍ଦ୍ରାସୀ, ସନ୍ଦ୍ରାସବିଶ୍ଵାସ, ସନ୍ଦ୍ରାସ ରୋଗୀ ।

ସନ୍ଦ୍ରାସନ—ବ. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ନି+ଆସ୍ତ୍ର+ଭ. ଅନ) ପ୍ରସାର ତ୍ୟାଗକରିବା, ଅନ୍ୟବନ୍ଧକି ବିକଟରେ ଧଳାଧି ଗଛିତ ରଖିବା, ନିଷେପ କରିବା, ତ୍ୟକ୍ତନ ।

ସନ୍ଦ୍ରାସସରଗ—ବ. ମାରୁଷକ ମୁର୍ଖରେଗ ବିଶେଷ ।

ସନ୍ଦ୍ରାସଶ୍ରମ—ବ. (ରୂପକ) ହୃଦୟ ଚର୍ବି ଆଶ୍ରମ, ଉତ୍ସୁଧମୀ ।

ସନ୍ଦ୍ରାସିମ୍ବନ—ହୀ. ବି. (ସନ୍ଦ୍ରାସ+ଇନ୍+ଶିମ୍ବନ) ସନ୍ଦ୍ରାସିମ୍ବନାରୀ, ସନ୍ଦ୍ରାସ ବିରାଗୀ, (ବି) ସନ୍ଦ୍ରାସବଳିନୀ ନାରୀ, ସନ୍ଦ୍ରାସରତ୍ୟାଗୀ ନାରୀ ।

ସନ୍ଦ୍ରାସୀ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ନି+ଆସ୍ତ୍ର+କ.ଇନ୍) ସନ୍ଦ୍ରାସାର କରିବାର, ସନ୍ଦ୍ରାସର ବିରକ୍ତ, (ହୀ) ସନ୍ଦ୍ରାସିମ୍ବନ, (ବି) ସନ୍ଦ୍ରାସର ବିରାଗୀ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯେ ସନ୍ଦ୍ରାସ ଆଶ୍ରମ ଓ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଆଶ୍ରମ ତ୍ୟାଗକରି ଉତ୍ସୁଦ୍ଧେଇ ଆଶ୍ରମ, ଉତ୍ସୁକୁ, ଯୋଗୀ, ବୌଦ୍ଧଭିକୁଣ୍ଠ, ଚାରଣଭାସୀ ଏକଜାତୀୟ ଗୃହଶ୍ଵର ସନ୍ଦ୍ରାସିମ୍ବନ—ବି. ସାଧୁ ଓ ମଙ୍ଗଳକଣନକ ।

ସନ୍ଦ୍ରାସି—ବ. ସଦ୍ରୂହ, ଉତ୍ସମ ମଣି ।

ସନ୍ଦ୍ରାତ—ବା. ବି. (ସ-ସମ୍ବନ୍ଧ) ସମ୍ବନ୍ଧ, ସ୍ତ୍ରୀକାର, ସଜ, ଅଙ୍ଗୀକାର ।

ସନ୍ଦ୍ରାତ—ବ. (କ.ଧା) ଉତ୍ସମ ପୁରୀ, (ବା. ବି ଓ ବି) ନୁତ୍ୟ ଦେଖ ।

ସନ୍ଦ୍ରାତ୍ୟ—ବା. ବି. ବି. ନୁତ୍ୟ ମେ ।

ସନ୍ଦ୍ରାତ୍ୟ—ବି. ସାଧୁମୁଖ, ଉତ୍ସମ ମଣି ।

ସନ୍ଦ୍ରାନ—ଶା. ବି. (ସ-ସମ୍ବନ୍ଧ) ସମ୍ବନ୍ଧ ଦେଖ, (ବ-ଗତତ) ସଦ୍ବ୍ୟକ୍ରିଙ୍କ ପ୍ରଦାନ, ଶିତ ମର୍ଯ୍ୟାଦା, (ଗତତ) ସଦ୍ବ୍ୟକ୍ରିଙ୍କ ପ୍ରଦାନ ପରିଚିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ।

ସନ୍ଦ୍ରାର୍—ବ. (ସତ୍ର+ମାର୍ଗ+କ.ଧା; ଲ.ଅର୍ଥ) ସତ୍ରପନ୍ନ, ସଦାରୁର ସଦୁପାୟ, ସାଧୁମାନଙ୍କର ଅଚେତ ପନ୍ନ ।

ସନ୍ଦ୍ରାର୍—ପୁ. ବି. (ଦକ୍ଷର୍+ଜନ) ସତ୍ୱପଥାବଳମ୍ବୀ, ଧର୍ମଧରେ ବିଚାରକାରୀ, ସାଧଣୀଳ ।

ସନ୍ଦ୍ରିଷ—ବ. (କ.ଧା) ଉତ୍ସମ ବନ୍ଧ, ପ୍ରକୃତ ଉପକାଶ ବନ୍ଧ ।

ସନ୍ଦ୍ରିଳନ—ଶା. ବି. ଦେଖ, (ବ. ଗତତ) ସାଧୁମାନଙ୍କ ମିଳନ ।

ସନ୍ଦୁଳ—ଶା. ବି. (ସ-ସମ୍ବନ୍ଧ) ସମ୍ବନ୍ଧ ଦେଖ, (ଶା.ଶିଂ) ସାମନାରେ ଥିବା ।

ସନ୍ଦୁଳ—ପୁ. ବି. ଉତ୍ସମ ପୁନି, ଦେବକ୍ଷ ।

ସନ୍ଦୋଳିକ—ପୁ. ବି. ଉତ୍ସମ ମେଲିକ, କାୟପ୍ରସାର କୁଳୀନଭିନ୍ନ ଦେଇ, କାସ, ସେନ, କର, ପାଳିତ ପ୍ରତ୍ୟନିଧି ଏଇକୁ ସନ୍ଦୋଳିକ କହନ୍ତି ।

ସପ୍ରାପ—ଯା. ବି. ଶପ ।

ସପ୍ରାପଟାଇଧରିବା—ଶା. କି. ଜାହୁଡ଼ କର ଧରିବା ।

ସପ୍ରାପଟାଇଧରିବା—ଶା. କି. (ସ-ସର୍ପ) କୌଣସି ପଦାର୍ଥକ ଅନ୍ୟ ପଦାର୍ଥ ସର୍ଗେ ସନ୍ଦେହିତ କରିବା, ଜଡ଼ାରିବା, ଜଡ଼ିତ କରିବା, ଜାହୁଡ଼ିକର ଧରିବା, ଗୁଡ଼େଇ ହେବା ।

ସପ୍ରାପଟାଇଧରିବା—ପ୍ରା. (ୟାଜ) କି. ସାକୁଲସାକୁଲ କରିବା, ବହଲ-ବହଲି କରିବା, ପଟାପଟିକର ପ୍ରବର୍ତ୍ତି କରିବା ।

ସପ୍ରାପଟାଇଧରିବା—ଶା. କି. କୌଣସି ବପ୍ରାପ ଦେହରେ ଲାଗିବିର ଜଡ଼ିପିବା, ସକୁତି ହେବା, ଶିକାର କରିବା ଗୁରୁତ୍ୱ ବେଳେ ଶିକାଶ୍ପରିଶ୍ଵର) ଲେପଟାଇପଦିବା ଦେପନ୍ତ—ବି. (ସ+ପନ୍ତ, ବ. ଶ୍ରୀ) ଏକ ପନ୍ତାବଳମ୍ବୀ, ସାହାର୍ୟକାଶ, ଅନ୍ତକଳ,

ବୁଲ୍ଲ, ପକ୍ଷ ବା ଡେଣାୟକ୍ତ, (ସ୍ଥି) ସପନ୍ଧକ ;
ସପନ୍ଧକ — ବି. ସପନ୍ଧ ଦେଖ ।

ସପନ୍ଧତା—ବି. (ସପନ୍ଧ + ଭାବା)

ସହାୟକ, ସାହାଯ୍ୟ, ଏକପକ୍ଷାବଳମୂଳ,
ପକ୍ଷ ବା ଡେଣାୟକ୍ତ ଅବସ୍ଥା, ଅନୁଗ୍ରହ,
ଅନୁକୂଳ ।

ସପ—ଗ୍ରା. ବି. ପାଠୀଥା, ବିଦ୍ୟାନ୍ତ ।

ସପତ—ଗ୍ରା. ବି. ବି ଓ ବି. (ପଦ୍ୟ) ସପତ,
ସାତ ।

ସପତଣୀ—ଗ୍ରା. ସ୍ଥି. ବି. (ପଦ୍ୟ) ସପତ୍ତା,
ସଦତ୍ତାଣୀ ।

ସପତନେଶ୍ଵା—ଗ୍ରା. ବି. ସପ୍ତନେଶ୍ଵାରେ,
(ଗ୍ରା. ବି.) ସପ୍ତନେଶ୍ଵୀ, ସପ୍ତ ଫେଣାୟକ୍ତ
(ସର୍ପ) ।

ସପତନ—ଗ୍ରା. ବି. (ପଦ୍ୟ) ସପତନ ଦେଖ ।

ସପତନମାତ୍ର—ଗ୍ରା. ବି. ସପତନମାତ୍ର
ଦିନ ଭାଇକୁଟୁମ୍ବାଦିଙ୍କୁ ଦିଅ ଯିବା ଜଳ-
ଖିଆ ଭେଦନ ।

ସପତନମୀ—ଗ୍ରା. ବି. ସପତନମୀ ଦେଖ ।

ସପତନସ୍ତର—ଗ୍ରା. ବି. ସପତନସ୍ତର ବାଜା,
(ଗ୍ରା. ବି.) ସପତନସ୍ତର, ସପତନସ୍ତର
(ବାଦ୍ୟ) ।

[ଦେଖ]

ସପତା—ଗ୍ରା. ବି. (ସ-ସପାହ) ସପା

ସପଦ—ବି. (ବ. ସ୍ଥି.) ପଦ୍ୟୟକ୍ତ, ପକ୍ଷମୂଳ,
(ବି) ଶର, ବାଣ ।

[ଦେଖ]

ସପନ୍ଧକ—ବ. ଓ ବି. (ସପନ୍ଧ + କ) ସପନ୍ଧ

ସପନ୍ଧ(ମା)କୃତ—ବି. (ସ + ପନ୍ଧ + କୃ
ତିର୍ମ. ତ) ବାଣବକ୍ତ, ଶରବକ୍ତ(ମୁଗାଦି)
ଅତିଶୟ ଉପ୍ରୀତିତ ।

ସପନ୍ଧାକରଣ—ବ. (ସ + ପନ୍ଧ + କୃ +
ଭ. ଅନ) ବାଣ ବା ଶରଦ୍ଵାରା ବେଧନ,
ଅତିଶୟ ପାତନ, ନିଷ୍ଠାଭକୃତ ।

ସପନ୍ଧାକୃତ—ସ୍ଥି. ବି. (ସପନ୍ଧ + କୃ + ତ)
ଅତିଶୟ ପାତନ, ନିଷ୍ଠାଭକୃତ ।

ସପନ୍ଧ—ପୁ. ବି. (ସପନ୍ଧ + ଅ, ଅଥବା
ସ + ପନ୍ଧ + କ. ନ) ଶର୍ମୀ, ରଘୁ, ବୈଷ୍ଣୋ,
କିପନ୍ଧ, (ବି) ଶର୍ମୀ ଭାବାପନ୍ଧ ।

ସପନ୍ଧମୁ—ବି ଓ ବି. ଶର୍ମୀ କଷ୍ଟକାରୀ ।
ସପନ୍ଧକୃତ—ପୁ. ବି. (ସପନ୍ଧ + କି +

କିପ୍) ଶର୍ମୀକେତା, ଶର୍ମୀ କଷ୍ଟକାରୀ ।

ସପନ୍ଧତା—ସ୍ଥି. ବି. (ସପନ୍ଧ + ଭାବା) ଶର୍ମୀତା
ସପନ୍ଧର ଭାବ ବା ଧର୍ମ ।

ସପନ୍ଧଦୂଷଣ—ବି. ଶର୍ମୀ ଦୂଷଣ ।

ସପନ୍ଧହା—ପୁ. ବି. (ସପନ୍ଧ + ହାନ୍ତି +
କିପ୍) ଶର୍ମୀକେତ, ରିମୁହାନ୍ତା ।

ସପନ୍ଧାରୀ—ପୁ. ବି. (ସପନ୍ଧ + ଅରି) ଏକ-
ପ୍ରକାର ବାର୍ଣ୍ଣଶ, କଣ୍ଟାବାର୍ଣ୍ଣଶ ।

ସପନ୍ଧୀ—ସ୍ଥି. ବି. (ବ. ସ୍ଥି.) ସମାନପତ୍ରକ
ସ୍ଥି, ସର୍ବତ୍ରୀଣୀ ।

ସପନ୍ଧୀକ—ପୁ. ବି. (ସପନ୍ଧୀ + କ)

ଯାହାର ଏକାଧିକ ବିବାହତା ସ୍ଥି
ଥାଏନ୍ତି, (ସ + ସପନ୍ଧୀ + କ) ବ. ସ୍ଥି;
ଯାହାର ସ୍ଥି ବିଶ୍ଵାସ, ସହୀକ, ସ୍ଥିଙ୍କ
ସମଭବ୍ୟାହାରୀ ।

ସପନ୍ଧୀର—ବ. ସପନ୍ଧୀର ଭାବ ବା ଧର୍ମ,
ସର୍ବତ୍ରୀଣୀର କାର୍ଯ୍ୟ ।

ସପନ୍ଧୀୟ—ପୁ. ବି. (ଗ୍ରା. ବି. ଗ୍ରା. ବି.) ସର୍ବ-
ଭୂତିର ପୁଅ, ସାବତ୍ରୀପୁଅ ।

ସପନ୍ଧୀୟ—ସ୍ଥି. ବି. ସର୍ବତ୍ରୀଣୀର ଭିଅ,
ସାବତ୍ରୀପୁଅ ।

ସପନ୍ଧୀମାତ୍ର—ସ୍ଥି. ବି. ସର୍ବତ୍ରୀଣୀମାତ୍ରା ।

ସପନ୍ଧୀୟ—ବି. ସପନ୍ଧୀବିଶିଷ୍ଟ, ସପନ୍ଧୀୟକ ।

ସପନ୍ଧକଣ୍ଠ—ବି. ଯେଉଁମାନକର ଚକ୍ର
ଦର୍ଶମୁଳୋପର ସ୍ଥିପିତ, (ବି) ଚକ୍ରଭି
ଓ କଙ୍କଡ଼ା ।

ସପନ୍ଧକ—ଅ. (ସ + ପନ୍ଧ + କ. ର) ଚକ୍ର-
ଶର୍ମୀ, ସର୍ଜେ ସର୍ଜେ, ଏକାବେଳକେ
ଦୂର, ଶୀଘ୍ର ।

ସପନ୍ଧ—ବି. (ବ. ସ୍ଥି.) ପଦ୍ମବିଶିଷ୍ଟ ।

ସପନ୍ଧ—ଗ୍ରା. ବି. (ସ-ସ୍ପନ୍ଧ) ସପନ୍ଧ ଦେଖ ।

ସପନ୍ଧକଥା—ଗ୍ରା. ବି. ସପନ୍ଧର ଦେଖ
ଶିବ ଶିଷ୍ଯ, କାଳନିକ ବା ଅକାଶକ
କଷ୍ଟୀ, ଅଶ୍ଵୀୟ ଜନକବିଷୟ, ଯେଉଁ
କଥାର ସର୍ବ ନାହିଁ ।

ସପନ୍ଧା—ଗ୍ରା. ବି. ସପନ୍ଧାକବା, ସ୍ପନ୍ଧର
ଦେଖାଦେବା ।

ସପନ୍ଧା(ନେ)ରବା—ଗ୍ରା. ବି. ସ୍ପନ୍ଧାରବା
ସପନ୍ଧାବଜା—ଗ୍ରା. ବି. ମୃଷ୍ଟାବଜାରି ଦେଖା

ସପମୟିଣୀ—ଗା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ମୟୀ
ତୃଣ ଦ୍ଵାରା ବୁଣାଯାଇଥିବା ମୟିଣୀ ।

ସପର—କ୍ଲୀ. ବି. ସାଧକ, ପରକ୍ରମ ଅଧିକ ।
ସପରସଲେଇଛେବା—ଗା. ଫି. ଉପରେ
ପଢ଼ି ହତକଥା କହିବା ।

ସପରତୋଷ—ବି. (ବ. ସ୍ଥି.) ପରତୋଷର
ସହିତ ବର୍ତ୍ତମାନ, ସେଇଥାରେ
ସପରକାର—ବି. (ବ. ସ୍ଥି. ସାଧକରାର)
ପରିଜନବର୍ଗ ସମନ୍ତର, ସ୍ଥି ପୁରୁଷ
ପରିବାର ସହିତ ବିଦ୍ୟମାନ, ପୋଷ୍ୟ-
ବର୍ଗ ସହ, (କି. ବି.) ଆପଣାର ସ୍ଥି ପୁରୁଷ
ପରିବାର ସହିତ (କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ
କରିବା) ।

ସପରବାରେ—ଫି. ବି. (ବ. ସ୍ଥି.) ପର-
ଜନବର୍ଗ ସମରିବ୍ୟାହାରରେ, ସ୍ଥି ପୁରୁଷ
କନ୍ୟାଦିର ସହିତ ।

ସପରଷ୍ଟକ—ବି. ଓ କି. ବି. (ସ + ପର-
ଷ୍ଟକ—ବ. ସ୍ଥି.) ସଦଳ ।

ସପରୀ—ବ. (ସପର + ଭାବ + ଅ + ଆ)
ପୂଜା, ସେବା, ଅର୍ଚନା, ଆରଧନା ।

ସପରା(ପା)ସପଳ(ପ)—ଗ୍ରା. ଆ. (ଧନ୍ୟକୁଳରଣ)
ଜୋଗାମାତ୍ର ଚଞ୍ଚଳ ଗୁଲିଯିବାର ଶବ୍ଦ,
ଉପର୍ଯ୍ୟ ପରି ଦେହରେ ବେହାପାତର
ଶବ୍ଦ, କିର୍ତ୍ତପକ, ଉପର୍ଯ୍ୟ ପରି ଓ ଶୀଘ୍ର
ଶୀଘ୍ର ।

ସପରବ—ବି. ପଦ୍ୟୟକ୍ତ, ମିଳିତ, ସ୍ଵକ୍ତ ।

ସପଳାଶ—ବି. ପଦ୍ୟୟକ୍ତ, ପଦ୍ୟବିଶିଷ୍ଟ ।

ସପଶୁ—ବି. ପଶୁବିଶିଷ୍ଟ, ପଶୁର ସହିତ
ବର୍ତ୍ତମାନ ।

ସପଶୁକ—ବି. ପଶୁଯକ୍ତ, ପଶୁବିଶିଷ୍ଟ ।

ସପାଦ—ବି. (ସ + ପାଦ) ଚରଣୟକ୍ତ,
ଚର୍ମର୍ଥର ସହିତ, ସର୍ବଆ ।

ସପାଦକ—ବି. ପାଦବିଶିଷ୍ଟ ।

ସପାଦପିଠ—ବ. (ସ + ପାଦପିଠ) ପାଦ-
ପାଠୀୟକ୍ତ(ପିଠୁବାପନ), ପାଦ କା ଚରଣ-
ବିଶିଷ୍ଟ ହୋଇ ।

ସପାଦଶିରଣୀ—ପ୍ରା. (ଯାଜ୍ୟପୁର) ବ. ସତ୍ୟ-
ନାରୟଶ ପୂଜାରେ ଶବ୍ଦ ପାଦଲକଦଳୀ

ସପ୍ତପର୍ଣ୍ଣକ—ବ. ସପ୍ତପର୍ଣ୍ଣ ବୃକ୍ଷ, ସତନା ରଙ୍ଗ । . [ଲତା]

ସପ୍ତପର୍ଣ୍ଣ—ବ. ଲକ୍ଷ୍ମୀଲକ୍ଷ୍ମୀ ସପ୍ତପଳଳ—ବ. ସପ୍ତପର୍ଣ୍ଣ ବୃକ୍ଷ ।

ସପ୍ତପାତଳ—ବ. ସପ୍ତପଣ୍ଡ୍ୟକ ଅଧୋ-
ଭୁବନ, ଯଥା—ଅତଳ, ବିତଳ, ସୁତଳ,

ତଳାତଳ, ମହାତଳ, ସୁତଳ ଓ ଅଗ୍ର ।

ସପ୍ତପିତୃକାମାବାସ୍ୟ—ବ. ସାତପୁଷ୍ପ

ଅମାବାସ୍ୟ, କ୍ରତୁ ଅମାବାସ୍ୟ ।

ସପ୍ତପୁଷ୍ପ—ବ. (ଦ୍ଵିଗୁ) ସାତଗୋଟି ପନ୍ଦାନ,
(ୟୁ. ଶିଂ ଓ ବ. ଶିଂ) ଯାହାର ସାତଟି
ମୁଖ ଅର୍ଦ୍ଧତାପିତୃକ ସାତାଙ୍କ ଦୂଷ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସପ୍ତପୁଷ୍ପ ।

ସପ୍ତପୁଷ୍ପମୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଓ ବି. (ସପ୍ତପୁଷ୍ପ
+ ମୁ+କ କ୍ରିୟ) ସୁତବସ୍ତୁଷ୍ଟ, ଯେଉଁ
ସ୍ତ୍ରୀ ସାତଗୋଟି ମୁଖ ଜନ୍ମ କରିଥାଏନ୍ତି ।

ସପ୍ତପୁଷ୍ପମୁ—ବ. ମନୁଷ୍ୟର ଉପରର ଓ
ତଳର, କିମ୍ବା ଉପରକୁ, ତଳକୁ ଓ
କନକୁ ମିଶାଇ ଗଣ୍ଡିବା ସାତକଣ
ଦିନମେର ।

ସପ୍ତପକୁତି—ବ. (ଦ୍ଵିଦୂର୍ଦ୍ଦର୍ଶନ) ଦଞ୍ଚଭୁତ,
ମହତ୍ତ ତଣ୍ଡୁ ଓ ଅହୁକାର ।

ସପ୍ତପଣ୍ଡା(ଶୀ)—ଗ୍ର. ବ. ନାଗପେଣିଆ
ଗଛ ଏକପ୍ରକାର ମହିମାଛି ।

ସପ୍ତପଣ୍ଣୀ—ବି. (ସପ୍ତପଣ୍ଣା+ରନ୍) ପୁରଶୋକ ସାତଟି ଫଳାୟକୁ (ସର୍ପ) ।

ସପ୍ତପାତଳ—ବ. ବାହୁନ ଦେଶାନ୍ତରତ
ରାଜ୍ୟରେଣେ ।

ସପ୍ତପ୍ରକୁଣ୍ଡଳ—ବ. (ସମହାରଦ୍ଵିଗୁ) ଏକ-
ପ୍ରକାର ସାତକଣ ପ୍ରକୁଣ୍ଡଳର ସମ୍ମି-
ଳନ, ସପ୍ତପଣ୍ଣ ଦେଖ ।

ସପ୍ତପର୍ଣ୍ଣିନୀ—ବ. ନୈନମାନଙ୍କର
ଚିରାତ୍ୟ କାଢାନ୍ତିବାଦର ଅଙ୍ଗଭଙ୍ଗି
ଦିଶେଷ ।

ସପ୍ତଭଦ୍ର—ବ. (ବ. ଶିଂ; ସପ୍ତ+ଭଦ୍ର=
ଶୁଭକର) ଶିଥାପବୃକ୍ଷ ।

ସପ୍ତଭୁନ—ବ. (ସମହାର ଦ୍ଵିଗୁ) ସପ୍ତ-
ଲୋକ ଦେଖ ।

ସପ୍ତମ—ବି. (ସପ୍ତନ୍+ମ) ସାତପଣ୍ଡ୍ୟାର

ପୂରଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସପ୍ତମୀ ।
ସପ୍ତମକ—ବି. (ସପ୍ତମ+କ) ସପ୍ତମ
ଶବ୍ଦର୍ଥ ।

ସପ୍ତମଗୁହ୍ୟ(ଶ୍ରାବ) —ବ. (ଜ୍ୟୋତିଷ) ଜାତ-
କରେ ଲଗ୍ନାରୁ ୭ମ ଗ୍ରହର ଅବସ୍ଥିତ,
୭ମ ପ୍ଲାନ ।

ସପ୍ତମଗନ୍ଧା—ଗ୍ର. ବ. ବିବାହର ୭ମ
ଦିବସ ଓ ସେବନ କର୍ତ୍ତ୍ବବ୍ୟ ବର
କନ୍ୟାଙ୍କ ବନ୍ଦାଧନାଦି କର୍ମ ।

ସପ୍ତମନୁଷ୍ଠା—ବ. ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପୂର-
ଣେତ୍ର ସାତକଣ ଆଦି ପୁରୁଷ ।

ସପ୍ତମନ୍ତ୍ର(ମରଣ) —ବ. (ବ. ଶିଂ) ଅନ୍ତି ।

ସପ୍ତମତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ତଥୋକ୍ତ ସାତଟି
ମାତୃକା, ଯାହାର ସାତଟି ମାତା, ମାତାତ
ସାତଟି କନ୍ଦା ଯାହାର ମାତା ।

ସପ୍ତମତ୍ତ୍ଵକା—ବ. (ଦ୍ଵିଗୁ) ତାତ୍ତ୍ଵିମାନ-
କର ସାତ ଦେବତା, ସଥି:—କ୍ରତୁ,
ମାତ୍ରେଶ୍ୱର, କୋମାର୍ଣ୍ଣ, ବୈଶ୍ଣଵ, ମାରଣ,
ଭର୍ମାଶୀ ଓ ରୂପଶ୍ରଦ୍ଧା ।

ସପ୍ତମାଧ୍ୟତି—ବ. (ଜ୍ୟୋତିଷ) ଲଗ୍ନାରୁ
୭ମ ଶୁଷ୍ଟରେ ଥିଲା ପଦ ।

ସପ୍ତମାନୁଷ୍ଠା—ପୁ. ବ. ଅନ୍ତି (ବୈଦିକ) ।
ସପ୍ତମାସ୍ୟ—ବି. ସପ୍ତ ମୁଦ୍ର ଦେଖ ।

ସପ୍ତମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ସପ୍ତମ + ଇ) ସପ୍ତମ
ଶବ୍ଦର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ, (ବ) ସପ୍ତମର ପ୍ରଭାଗୀ
ଦିଥ, ତନ୍ଦକର ସପ୍ତମ କଳାର ହିମ୍ବୁ-
କାଳ, (ବ୍ୟାକରଣ) ସପ୍ତମୀ ବିଭିନ୍ନ,
ଅମୂଳରଣ କାରକର ବିଭିନ୍ନ, ବିଶେଷ
ଓ ସବନାମ ପଦର ବିଭିନ୍ନବିଶେଷ ।

ସପ୍ତମୀଳ—ପୁ. ବି. (ସପ୍ତମୀ + ଜନ +
କ. ଅ) ଯେ ସପ୍ତମୀ ଦିଥରେ ଜନ୍ମଗର୍ହଣ
କରିଛନ୍ତି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସପ୍ତମୀଳା ।

ସପ୍ତମୀତ୍ୟପୁରୁଷ—ବ. ତତ୍ତ୍ଵପୁରୁଷ ସମାପ-
ନିଶ୍ଚିହ୍ନ, ଯେଉଁ ତତ୍ତ୍ଵପୁରୁଷ ସମାପରେ
ସପ୍ତମୀ ବିଭିନ୍ନର ତତ୍ତ୍ଵର ଲୋପତ୍ୟ ।

ସପ୍ତମୀପୁରୁଷ—ବ. ସପ୍ତମୀ ଦିଥରେ ଅନୁ-
ଷ୍ଟିତ ସୁଧୀଂ, ଦୁର୍ଗା, ଶିବ ଓ ବିଷ୍ଣୁଆଦି
ଦେବତାଙ୍କ ପୁରୁଷ, ଅଶ୍ଵିନ ଶୁକ୍ଳସପ୍ତମୀ

ଦିନ ବିହିତ ନିବପନ୍ତିକା ଦୁର୍ଗାପୁରୁଷ
ଦୁର୍ଗାପୁରୁଷକା ।

ଚେତି ଶୁକ୍ଳସପ୍ତମୀଦିନ ବିହିତ ବାସନ୍ତ
ଦୁର୍ଗାପୁରୁଷ ।

ସପ୍ତମୀନଭକ୍ତି—ବ. (ବ୍ୟାକରଣ) ଅଧ୍ୟ-
କରଣ କାରକର ଚିନ୍ତ, ଯଥା—ରେ,
ପରେ, ମଧ୍ୟରେ, ଥରେ, ଠାରେ, ଆଦି ।

ସପ୍ତରକ୍ତ—ବ. (ଦ୍ଵିଗୁ-ସପ୍ତନ୍+ରକ୍ତ)
ଶଶବର ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ବା ବଜ୍ରାର ସାନ୍ତରୋଷି
ଅବସ୍ଥା, ଯଥା—କରତଳ,
ପାଦତଳ, ନେଷପାନ୍ତୁ, କିନ୍ତୁ, ତାକୁ,
ଓଷ୍ଠ ଓ ନଶ ।

ସପ୍ତରକ୍ତି—ବି. ସପ୍ତରକ୍ତ ଗାୟାନ୍ୟଧି-
କିନୋଯୁକ୍ତ, ସପ୍ତରକ୍ତ ବିଶେଷ ।
ସପ୍ତରକ୍ତ—ବ. (ସମହାର ଦ୍ଵିଗୁ-ସପ୍ତନ୍),
ଲୁଗେ ଲୁଗେ ସାତର ଓ ସାତରକ୍ତି
ବସାପି ସମୟ ।

ସପ୍ତରକ୍ତି—ବ. ସପ୍ତରକ୍ତ, ସାତର ଦିନ ।

ସପ୍ତରକ୍ଷି—ପୁ. ବ. କ୍ରତୁଙ୍କର ନ ନମ୍ବଧୂଷ
ସାତକଣ ରକ୍ଷିତ ସମୁଦ୍ର, ଯଥା—ମରୁତ,
ଅନ୍ତି, ଅନ୍ତିର, ପୁଲସ୍ତ୍ର, ପୁଲହେ, ଦିତ୍ୟ
ଓ ବିଶେଷ, ସପ୍ତରକ୍ଷିତ ଦେଖ ।

ସପ୍ତରକ୍ଷି—ପୁ. ବ. ସପ୍ତରକ୍ଷି ଦେଖ ।

ସପ୍ତରକ୍ଷିତ—ପୁ. ବ. ମହିମାନଙ୍କର ବି-
ରଗ ।

ସପ୍ତରକ୍ଷିନ—ପୁ. ବ. ଚିତ୍ତର୍ପତ ଗ୍ରହ ।

ସପ୍ତରକ୍ଷିତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ସପ୍ତରକ୍ଷି ନଷ୍ଟପୁରୁଷ ।

ସପ୍ତରକ୍ଷିତା—କ୍ଲୀ. ବ. (ଗତତ୍ତ୍ଵ) ସାତି
ବିଶେଷ ନଷ୍ଟର ଚନ୍ଦ, ଲଥିତ ଅଛୁ ଯେ
ବିଶେଷାଧି ସପ୍ତରକ୍ଷି ଏହି ସାତ ନଷ୍ଟପୁ-
ରୁଷ ବିବକିତ, ଏହାକୁ ସାଧାରଣ
ଲୋକେ ସାତର ବୋଲିଆଥାନ୍ତି,
ଇମ୍ବୁରେପରେ ସପ୍ତରକ୍ଷିତ ବୃହତ୍
ଭଙ୍ଗିକୁ ନାମେ ଅଭିହୃତ ।

ସପ୍ତରଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ସପ୍ତନ୍+ଲା+
କ. ଅ+ଆ) ନବପଲ୍ଲକା, ନିଆଲୀପଲ୍ଲ,
ଗୁଞ୍ଜା, କାଇଁଚ, ଚର୍ମକଷା, ଦେଉଳିଆ
ଦିଁଦୁ, ମାଂସରେହଣୀ କାମକ ବୃକ୍ଷ ।

ସପ୍ତରଳି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ସପ୍ତରଳି ଦେଖ ।

ସପ୍ତରେଳ—ବ. (ସପ୍ତନ୍+ରେଳ) ହିନ୍ଦୁ-
ପୁରୁଷଙ୍କ ସାତର ଭଙ୍ଗିତ ଉତ୍ସବରକ,

ସପ୍ତା—ଶ. ବି. (ସ-ସପ୍ତାହ) ସପ୍ତାହ ।
ସପ୍ତାହକାଳ ଅଛୋଇବ ଭାଷା ଭାଗରତ
୧୨ମୁହଁ ଯାକ ଆଦୟରୁ ଶେଷ ପାର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ବୋଲିଯିବା ରୂପ ଅନୁଷ୍ଠାନ, (ବିଂ)
ସପ୍ତାହ ବ୍ୟାପୀ, ସାତବରଷ ବ୍ୟାପୀ ।
ସପ୍ତାଶୁ—ବି. (ସପ୍ତନ୍ + ଅଶୁ) ବ.ଶୁ;
ଅଶୁ, ସପ୍ତଜିହ୍ଵ, ଶନିଗ୍ରହ, (ବିଂ) ଦୂର
ଚନ୍ଦ୍ରବିଶ୍ଵ ।
ସପ୍ତାଶୁଧ୍ୟପୁଙ୍ଗବ—ବି. (ସପ୍ତାଶୁ + ପୁଙ୍ଗବ
= ଶ୍ରେଷ୍ଠ) ଶନିଗ୍ରହ ।
ସପ୍ତାଶର—ବିଂ. ସପ୍ତାଶର ମହୀୟାତୋଟି
ଅକ୍ଷରବିଶ୍ଵ, ଯେଉଁ ମହୀୟରେ ଗଠି
ଅକ୍ଷର ଥାଏ ।
ସପ୍ତାଶର-ଆସାତିଘର, ସପ୍ତପ୍ରକୋଷ୍ଟ
ସପ୍ତାଶ—ବି. (ସପ୍ତନ୍ + ଅଶୁ) ମାତି-
ଶାଖୋକ୍ତ ଶଳ୍ୟର ସାତଗୋଟି ଅଙ୍ଗ,
(ଯଥା-ସ୍ଵାମୀ, ଅମାତ୍ୟ, ସୁହୃଦୀ, କୋଷ,
ରକ୍ତ, ଦୂର୍ଗ ଓ ବଳ, ମତାନ୍ତରେ ରାଜୀ,
ଅମାତ୍ୟ, ସର, ରାଷ୍ଟ୍ର, କୋଷ, ଦୃଷ୍ଟି ଓ
ସୁହୃଦୀ, ମତାନ୍ତରେ ରାଜୀ, ଅମାତ୍ୟ,
ପ୍ରକା, ଦୂର୍ଗ, କୋଷାଗାର, ଚତୁରଙ୍ଗ
ଦେନ୍ୟ, ମିତ୍ର), ଏକପ୍ରକାର ଯୋଗ-
ସାଧନ, (କେୟାତିଷ୍ଠ) କୌଣସି ଦିବସ
ସମ୍ବନ୍ଦେ ଜ୍ଞାତବ୍ୟ କେୟାତିଷ୍ଠେକ୍ତ ସାତ-
ଗୋଟି ବିଷୟ, ଯଥା—ଦିଅ, କାର,
ନନ୍ଦନ, ରାଣୀ, ଯୋଗ, କରଣ ଓ
ରବ୍ୟଣ, (ବ.ଶୁ—ସପ୍ତ ଅଶୁବିଶ୍ଵୀ)
ରାଜ୍ୟ ।
ସପ୍ତାସ୍ତ୍ର—ବିଂ. ସପ୍ତ ଆସାବିଶ୍ଵୀ, ସପ୍ତ
ପ୍ରକୃତିବାନ୍ ।
ସପ୍ତାଦ୍ର—ୟୁଂ. ବି. ସପ୍ତପରତ, ମହେନ୍ଦ୍ର
ପ୍ରଭୃତି ସାତଟି କୁଳାଚଳ ।
ସପ୍ତାଦୟା(ସେ)ରାଜ—ଶା.କି. ସକଳ-
ପୂର୍ବକ ଏକ ସପ୍ତାହ କାଳ ଅନବରତ
ଭାଗବତ ପାଠରୂପ ଅନୁଷ୍ଠାନର
ସୁନ୍ଦରାତ କରିବା ।
ସପ୍ତାତି—ବି. (ସପ୍ତନ୍ + ଅତିତି) ବ.ଶୁ;
ସପ୍ତଜିହ୍ଵ, ଅଶୁ, ଶନିଗ୍ରହ, ଚନ୍ଦ୍ରବୃକ୍ଷ,
(ବିଂ) ଦୂର ଚନ୍ଦ୍ରବିଶ୍ଵ ।

ସପ୍ତାଶ୍ରୀବ—ବି. (ସପ୍ତନ୍ + ଅଶ୍ରୀବ) ସପ୍ତ-
ଶ୍ରୀଦୁ ଦେଖ ।
ସପ୍ତାଶ୍ରୀ—ବିଂ. ସପ୍ତକୋଣବିଶ୍ଵ, ସପ୍ତ-
କୋଣାକାର ।
ସପ୍ତାଶ୍ରୀ—ବି. (ସପ୍ତନ୍ + ଅଶ୍ରୀ) ବ.ଶୁ.
ସୁର୍ଯ୍ୟ, (ଦ୍ଵିତୀୟ)ସାତଟା ଦୋଢା, ଶାଶ୍ଵତୀ,
ଭର୍ତ୍ତିକ, ଅନୁଷ୍ଠାପ, ବୃଦ୍ଧତା, ପଂକ୍ତି,
ତିଷ୍ଠୁପ, କରଣ ଏହି ସାତଟି ଦେଇବ
ତନ, (ବିଂ - ବ.ଶୁ) ସାତଟି ଅଶ୍ରୀବିଶ୍ଵ ।
ସପ୍ତାଶ୍ରାଦ୍ଧନ—ୟୁଂ. ବି. (ବ.ଶୁ) ସୂର୍ଯ୍ୟ ।
ସପ୍ତାଶ୍ରୀ—ବି. ସପ୍ତ ବା ଅଶ୍ରୀ ।
ସପ୍ତାସ୍ୟ—ବିଂ. ସପ୍ତମାନ ପ୍ରଭୃତି ।
ସପ୍ତମାଣ—ବିଂ. (ସ + ପ୍ରମାଣ) ପ୍ରମାଣ-
ୟୁକ୍ତ, ପ୍ରମାଣିତ, (ବି) ସତ୍ୟହାବଧା-
ରଣ, ଅନ୍ତଶ୍ୟ । [ବିଶ୍ଵ ।
ସପ୍ତବାଦ—ବିଂ. ପ୍ରବାଦୟୁକ୍ତ, ପ୍ରବାଦ-
ସପ୍ତସବ—ବିଂ. ପ୍ରସବୟୁକ୍ତ; ପ୍ରସବର
ସହିତ ବର୍ତ୍ତିମାନ ।
ସପ୍ତାଶ୍ରୀ—ୟୁଂ. ବି. (ବ.ଶୁ) ପ୍ରାଣବିଶ୍ଵ,
ଜୀବିତ, (ଶ୍ରୀ) ସପ୍ତାଶ୍ରୀ ।
ସପ୍ତାସ୍ୟ—ବିଂ. ଏକପ୍ରକାର, ଏକଜାଗିତ୍ୟ ।
ସପ୍ତୁଣିଆ—ପ୍ରା. (ବିଶେଷ ଓ ଶୋର୍କ) ବି.
କୌଳିଆ ଗୁଲୁବିଶେଷ ।
ସପ୍ରେମ—ବିଂ. ପ୍ରେମ ବା ବନ୍ଧୁଯୁକ୍ତ ।
ସପ୍ତତାଳୁ—ଯା.ବି. ଏକପ୍ରକାର ବିଦେ-
ଶୀୟ ଜୀବ୍ୟପଳ ଓ ବୃକ୍ଷ, ପୀରଙ୍ଗ
ଓ କୋଳ ।
ସପ୍ତ—ବି. ବିଶ୍ଵ ଗୋଟିଏ ଆସୁର୍ୟ-
ବିଶେଷ, ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ସାମଭେଦ ।
ସପ୍ତର—ଯା.ବି. ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତନ, ଦେଶାନ୍ତରେ
ଭୁମଣ, ବିଦେଶବାସ, ଜଳଯାତୀ ।
ସପ୍ତର-ବି. (ଷ୍ଟର + କ.ଅ) ମସ୍ତନବିଶେଷ,
କେରାଣ୍ଟିମାଛ, (ଶ୍ରୀ) ସପ୍ତଶ୍ରୀ ।
ସପ୍ତରଦଶ—ଶା. ବି. (ଜାହାଜ ଭାଷା)
ଜାହାଜର ପଣ୍ଡାଦ୍ର ଭାଗରେ ପତାକା
ଉଦ୍‌ଧାର ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ।
ସପ୍ତରିଆ(ସ୍ତ୍ରୀ)—ଶା. ବି. ଭୁମଣକାଷ୍ଟ ।
ସପ୍ତରକୁମଡ଼ା—ଯା. ବି. କୁଣ୍ଡାଶ୍ରବିଶେଷ,
ଏକପ୍ରକାର କଣ୍ଠାରୁ ।
ସପ୍ତରୀ—ଶା. ବି. (ସପ୍ତର + ରୀ) ମସ୍ତ୍ୟ-
ବିଶେଷ, କେରାଣ୍ଟିମାଛ, (ଯା. ବି)
ଭୁମଣକାଷ୍ଟର ବ୍ୟବହାରୀୟ ।
ସଫଳ—ବିଂ. (ସ + ଫଳ) ବ.ଶୁ; ଫଳ-
ବାନ୍, ଫଳବିଶ୍ଵ, ଯେଉଁ ଗର୍ଭରେ

ଫଳ ଧରିଥାଏ, ଲଭଜନକ, ଫଳରେ
ବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଘଟିବା, ଯହିଁରେ
ଅଣାନୁରୂପ ଫଳ ମିଳେ, (ସୀ)ସଫଳା ।

ସଫଳକାମ-ଦ୍ଵା. (ବ.ଶ.)ସିଙ୍ଗ ମନୋରଥ,
ଯାହାର ମନୋରଥ ସୁମିଳ ହୋଇଥାଏ
ସଫଳକ୍ଷେତ୍ର(କଷ୍ଟ) — ବ. (କ.ଧା) ଯେଉଁ
କ୍ଷେତ୍ର ପାଇବା ଦ୍ୱାରା ଅନୁପ୍ରତିଷ୍ଠା ଫଳ
କର ଦ୍ୱାରା ।

ସଫଳତା—ବ. (ସଫଳ+ଶ.ତା)ସଫଳ,
ଦ୍ୱିତୀୟ କୃତକାର୍ଯ୍ୟତା ।

ସଫଳପତରଶ୍ରମ—ବ. (କ.ଧା) ଫଳଯୁକ୍ତ
ପରିଶ୍ରମ ।

ସଫଳପ୍ରତରକୁ—ବ. (କ.ଧା) ଫଳଯୁକ୍ତ
ଉଦ୍‌ସମ, (ସଂ. ବିଂ-ବ.ଶ.) ଯାହାର
ପରିଶ୍ରମ ହୋଇଥାଏ, (ସୀ)ପରମା ।

ସଫଳସୁଧା—ବ. (କ.ଧା) ଯେଉଁ ସୁଧା-
ଦୃଷ୍ଟି ଘଟନା ସ୍ଵତରେ ଘଟେ ବା ସଫଳ
ଦୃଷ୍ଟି, (ସଂ. ବିଂ-ବ.ଶ.) ଯାହାର ସୁଧା-
ଦୃଷ୍ଟି ବିଶେଷ ବାପ୍ରତିକ ଘଟନାରେ ପରି-
ଶର ହୋଇଛି, (ସୀ) ସଫଳସୁଧା ।

ସଫଳିକୃତେ—ବି. (ସଫଳ+ନ୍ତି+କୃ
ତିଂ.ତା) ପୂର୍ବେ ଯାହା ସଫଳ ନଥିଲା
ବନ୍ଧିମାନ ସଫଳ କରିଦେଇଥାଏ ।

ସଫଳ—ଯା.ବି. ସୁଷ୍ଠୁ, ସଳଳ, ନିଷ୍ଠାପନ,
ପ୍ରକାଶ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ, ଯହିଁରେ ଦାର
ନାହିଁ, (ଯା.ବି) ସୁତୁର, ନିର୍ମଳ, ସୁଖା,
ଜମିଜମାର ସମ୍ପତ୍ତି ଧୃଷ୍ଟି, (କି. ବି),
ସୁଷ୍ଠୁ ରୁପେ, ପକାଣ୍ୟ ରୁପେ ।

ସଫାଇ—ଯା.ବି. ପରିଷ୍କାର, ସୁଷ୍ଠୁକୁଳ,
(ବି) ପରିଷ୍କାରକରଣ, ଅଭ୍ୟକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି
ଆପଣାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦାଲି ଅଦାଳିତକା
ନିକଟରେ ପ୍ରମତ୍ତ ଦର୍ଶିତା କରି,
ନିର୍ଦ୍ଦେଶତା, ସାପଣ, ବିଶ୍ୱାସିତା,
ସରଳତା, ନିଷ୍ଠାପତତା ।

ସଫାଇଯାତ୍ରୀ—ଗା.ବି. ଅଭ୍ୟକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିର
ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ତିର୍ଦେଶରେ ମୋଶାର୍ଥ ଅଦା-
ଳିତରେ ଉପରୁପିତ ସାରୀ ।

ସଫାଇଯାତ୍ରେ—ଗା. (ସମ୍ବନ୍ଧ)ବି, ମୁଖ୍ୟମ୍-

ପାନ୍ଧିତିର ଚେଥାରମାନ ଦଫା ରହିଲ
କି ନାହିଁ ଏ ବିଷୟ ପରିତରକ କରିବା
ପାଇଁ ସଦରରେ ମୁଖ୍ୟମ୍ବାଲିଟି ଦ୍ୱାରା
ନିଯମିତ ଧାନ କରିବାକୁ ।

ସଫାକଥା—ଶା. ବି. ସୁଷ୍ଠୁକଥା, ସରଳ
ବା ନିଷ୍ଠାପତ କଥା ।

ସଫାକରିବା—ଶା.କି. କୌଣସି ସ୍ବାନକୁ
ପରିଷ୍କାର କରିବା, ନିର୍ମଳ ବା ମଳ-
ଶୁନ୍ୟ କରିବା ।

ସଫାଖାଡ଼ା—ଶା. ବି. କୋଷଶୁଦ୍ଧି ।

ସଫାଖାଣ୍ଡି—ଶା. ବି. ନିର୍ମଳ କଳ, ସ୍ଵତ୍ତ-
କଳ ।

ସଫାଲୁଗା—ଶା. ବି. ପରିଷ୍କାର ବସ୍ତୁ, ମଳ
ବା ଦ୍ୱାରା କଲୁଗା ।

ସଫାମଣ୍ଡା—ଶା. କି. ବି. ସୁଷ୍ଠୁ ରୁପେ
ନିଷ୍ଠାପତ ଭାବରେ ।

ସଫାମାନ(ମାତ୍ର)—ଯା.ବି. ସୁଷ୍ଠୁ ମମାଣ,
ନିଷ୍ଠାପତ ପ୍ରମାଣ, (ବି) ସୁଷ୍ଠୁ ରୁପେ
ପ୍ରମାଣିତ ।

ସଫାସୁନ୍ଦର(ଦ୍ୱା)ଶା—ଯା. ବି. ସୁମରିଷ୍ଟୁତ
ସୁନ୍ଦରିନାମ, ପରିଷ୍କାର ଓ ପରିଷ୍କାର ।

ସଫି—ବ. ଏକପକାର ବନ୍ୟ ବୃକ୍ଷ (କଞ୍ଚା)
ଦେଶର ଉତ୍ତର ପୂର୍ବ ପାନ୍ଦୁରେ ଜନ୍ମେ
ସଫୁର—ପା. (ସମ୍ବନ୍ଧ)ବି. ସବୁ ।

ସଫେର—ଯା. ବି. ସଫାଇ ଦେଖ, (ପା.
ବିନ୍ଦୁ)ପାନ୍ଦୁର ପାନ୍ଦୁର ପରିଷ୍କାର ।

ସଫେର—ଯା. ବି. ସଫାଇ କରିବାର
ନିମ୍ନ ପୂର୍ବାଧିକାଶ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ
ପ୍ରତିନିଧି ।

ସଫେର—ଯା. ବି. ସଫାଇକଣୀଲ, ଶୈର୍ଯ୍ୟ-
ଶୀଳ, ସୁଷ୍ଠୁରମନାଃ ।

ସଫଳମୁଖଦାର—ପା. (ସମ୍ବନ୍ଧ)ବି. ମାହାଲର
ନିମ୍ନ ସୁର୍ବାଧିକାଶ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ
ପ୍ରତିନିଧି ।

ସଫଳମୁଖ—ଯା. ବି. ଲିମ୍ପିଟ, ସଭ-
କିଆ (ବ୍ୟକ୍ତି) ।

ସଫଳମୁଖାରୀ—ଶା. ବି. ରଷ୍ଣବିଶ୍ଵାସ
କମ୍ପାନ ଏବଂ ଦେଶୀୟ ରଜା ପରି-
ପ୍ରକାର ସମ୍ପର୍କରେ ଓ ଶନ୍ତିରୁର ରକ୍ଷାରେ

ମୁକ, ଲକ୍ଷ୍ମୀର ପ୍ରତିକ ଧଳା ଆସ,
ରଙ୍ଗରେ ଓ ତିଷ୍ଠରେ ବ୍ୟବହୃତ
ଦ୍ୱାରା ଧାରି ଭାବୁ, ଏକପକାର
ବିଦେଶାକର ସୁର୍ଯ୍ୟର ଫଳ ଓ ତାହିଁର
ବୃକ୍ଷ, ସପେଟା, ଗୁରୁଲ କିମ୍ବା ।

ସଫେଦ—ଯା. ବି. ଶକ୍ତୀକରଣ, ସରର
କାନ୍ଦୁଦିଲୁ କିମ୍ବା ତୁନାଦିରେ ଧଳା
କରିବା ।

ସଫେନ—ବି. (ବ.ଶ.) ଫେନମୁକ୍ତ,
ଫେନବିଶ୍ଵାସ ।

ସବ୍—ଯା. ବି. (କି. ଉଲଟିନ୍—ସବ;
ଅନ୍ୟ ଟଙ୍କ ପୂର୍ବେ ବ୍ୟବହୃତ ରଂଘଳ
ଭେପଦେ; ଏହାର ଅନ୍ତ— ଅଧୀନ, ନିମ୍ନ,
(ସମ୍ବ.) ଷବ୍ଦ, ସମସ୍ତ ।

ସବଜା—ଯା. ବି. ସବଜା ଦେଖ ।

ସବଜାନତା—ଯା. ବି. ବି. (ସଂ-ସବଜା)
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସବଜା ବୋଲି ଗବ୍ବ
କରେ ।

ସବଜା—ଯା. ବି. ସବଜା ଦେଖ ।

ସବ୍ରତିରକନ—ଯା. ବି. ଜିଲ୍ଲାର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ
ମହିମା, ରାଜକିମ୍ବୀ ରକାକର
ଡକ୍ଟରକନ ଅଧୀନ ରଖିବା ।

ସବ୍ରାଦ୍ରିଷ୍ଟମ୍—ଯା. ବି. (କୁଟିନ୍)ସର-
କାଶ ବୁରିର ଏକପକାର ଅନ୍ତାସୀ
ବ୍ୟବସ୍ଥା ।

ସବ୍ରାତ—ଯା. ବି. ସବୁରତ ଦେଖ ।

ସବ୍ରତିକରିବା—ଶା. କ. ଅପେକ୍ଷାକରିବା,
ସବ୍ରତିକରିବା, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ସବ୍ରତିକରିବା
ରହିବା ।

ସବ୍ରତିଶୀଳ—ଯା. ବି. ସବ୍ରତିଶୀଳ, ଶୈର୍ଯ୍ୟ-
ଶୀଳ, ସୁଷ୍ଠୁରମନାଃ ।

ସବ୍ରତିମୁଖଦାର—ପା. (ସମ୍ବନ୍ଧ)ବି. ମାହାଲର
ନିମ୍ନ ସୁର୍ବାଧିକାଶ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ
ପ୍ରତିନିଧି ।

ସବ୍ରତିମୁଖ—ଯା. ବି. ଲିମ୍ପିଟ, ସଭ-
କିଆ (ବ୍ୟକ୍ତି) ।

ସବ୍ରତିଥାରୀ—ଶା. ବି. ରଷ୍ଣବିଶ୍ଵାସ
କମ୍ପାନ ଏବଂ ଦେଶୀୟ ରଜା ପରି-
ପ୍ରକାର ସମ୍ପର୍କରେ ଓ ଶନ୍ତିରୁର ରକ୍ଷାରେ

ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ସତିରେ ହୋଇଥିବା ସମ୍ଭବ ।
 ସବ—ବି. (ସୁ+ମୁଖୀଥି) ଅପତ୍ତି, ସନ୍ତ୍ଵାନ,
 ସୁଧୀୟ, ଦୂଷିମଧୁ, ଚନ୍ଦ୍ର, ଯଜ୍ଞରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ
 ଆସବ, ଯାଗବଳିଦାନ, ଆହୁତି,
 (ଭୁଅ) ପ୍ରସବ, ସୁରମହାନ, (କ.ଆ)
 ଜଳ, ଯଜ୍ଞ, ସୋମରସ ନିଷ୍ଠୀତନ ଓ
 ପାନ, (ବି) ଅଞ୍ଜ ।
 ସବଣୀ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) (ସ୍ଵାଭାବିକ)
 ବିଶ୍ୱାସହୃଦୀତ, ସପରିଚାର ।
 ସବଣୀଶ୍ଵର—କ୍ର.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବିଶ୍ୱାସର ସହିତ
 କୁଳଜାତ ସବଳ ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ।
 ସବଚନୀ—ବି. ସମାନ ବଚନ ।
 ସବଜ—ଯା.ବି. ସବୁଜ ଦେଖ ।
 ସବଜା—ଯା.ବି. ସବୁଜ ଦେଖ ।
 ସବଜି(ଜୀ)—ଯା. ବି. ଉଭୀଜ ଦ୍ରୁବ୍ୟ,
 ଶାକ, କଞ୍ଚା ଭାଉଁର ବା ଉଚ୍ଚକାଶ ।
 ସବଜ—ଶା.ବି. (ଫ୍ରାଣ୍ଡିପଥ) ରାଣ ।
 ସବଜ୍ଞ—ପୁଂ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବିଶ୍ୱାସହୃଦୀତ,
 (ଶ୍ରୀ) ସବଜ୍ଞ ।
 ସବଜ୍ଞାଧେନୁଦାନ—ବି. ମହା ପୁଣ୍ୟକର
 ଦାନବିଶେଷ, ବ୍ୟାହାରଙ୍କୁ ବାହୁଦ୍ଵାରା ସହିତ
 ଦୁହାଳି ଗାଇ ଦାନ କରିବା ।
 ସବଜନ—ବି. (ସୁ+ଭ୍ର.ଅନ) ପ୍ରସବ,
 (ଶ.ଆ) ଯଜ୍ଞମଧୁନ, ମୂଳନ, ଅଧ୍ୟାତ୍ମ, ଯଜ୍ଞ,
 ସୋମପାନ, ସୋମରସ ସବାନ, ସୋମ-
 ଛରିଳନ, ଚନ୍ଦ୍ର, ପୁରୁଷ ତ୍ରୀପର ପୌର-
 ଣିକ ରାଜା, (ଅଧ୍ୟ.ଆ) ଯନ୍ତ୍ର, ଭୁବନୀର
 ଏକସୁଧ, ସ୍ଵାସ୍ମୂଳ ମନୁଙ୍କର ପୁର୍ବ,
 ପ୍ରିୟକୁତ ରାଜାଙ୍କର ଏକସୁଧ, ଅର୍ଜୁ-
 ଙ୍କର ନାମାନ୍ତର, (ବି+ବ.ଶ୍ରୀ), ବିନ-
 ବିଶ୍ୱାସ୍ତ୍ଵ ।
 ସବଜନକର୍ମ—କ୍ଲୀ.ବି. ଯଜ୍ଞ କରିବା ।
 ସବଜନମୁଖ—ବି. ଯଜ୍ଞକରିବା ।
 ସବଜନବିଧ—ବି. ଯଜ୍ଞକାର୍ଯ୍ୟ, ଯଜ୍ଞର
 ବିଷୟବୀରୁତ ।
 ସବଜନଶ୍ଵର—ଅନ୍ତିମ. ଶିକାଳ, ମନ୍ତ୍ରମଧ୍ୟ

ଓ ତାର ସବସୁନ୍ଦର (ଶୀତଧୂନ) ।
 ସବଜନ—ବି. (ସବଜନ + ରଜ) ଯଜ୍ଞ-
 ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
 ସବଜାସ୍ତ୍ଵ—ବି. ଯୋମ ଯଜ୍ଞମସ୍ତବୀସ୍ତ୍ଵ ।
 ସବଜନ୍ମ—ବି. ବୋମ ଯଜ୍ଞମସ୍ତବୀସ୍ତ୍ଵ ।
 ନୂର୍ମତ ଗୋଟିଏ ସାମନ୍ତ ରଜନ୍ ।
 ସବଜନପ୍ରୟୋଗ—ବି. କୌଣସି ବର୍ଷ
 ବଜକ ରଞ୍ଜି ଭରି ଭାବ ।
 ସବଜୁ—ବି. ବନ୍ଦୁର ସହିତ ବର୍ତ୍ତମାନ
 ବନ୍ଦୁସ୍ତ୍ଵ ।
 ସବସ୍ତ୍ଵ—ବି. (ସାହାଯ୍ୟମଧୁନପରସ୍ତ)
 ସମସାମୟିକ, (ବି) ସହିତର, (ଶ୍ରୀ) ସହ-
 ଚଞ୍ଚ, ବସ୍ତୁସାଧା, ସର୍ବୀ ।
 ସବର—ବି. (ସୁ+କ.ଅର) ସନ୍ତିଳ ଜଳ,
 ଶିର; (ଜାହାଜିଆଶା) ଜାହାଜରେ
 ବ୍ୟବହୃତ ପାଇବିଶେଷ ।
 ସବରା—ଶା.ବି. ଭରତର, ନରର ପୂର୍ଣ୍ଣ
 ବଢ଼ି ହେବା (ଅନ୍ତରୀଳ) ।
 ସବର୍ଣ୍ଣ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସମବର୍ଣ୍ଣ ଏକ
 ରଙ୍ଗବିଶ୍ଵାସ, ସତ୍ତ୍ଵର, (ବ୍ୟାକରଣ) ଏକ
 ଶାନ୍ତି ଉଚାରିତ (ବର୍ଣ୍ଣ ବା ଅନ୍ତରମାନ)
 (ବି) ସମାନ ଜାତ, ସତ୍ତ୍ଵର ରଙ୍ଗ, ଏକ
 ଶାନ୍ତି ଉଚାରିତ ବର୍ଣ୍ଣ ।
 ସବର୍ଣ୍ଣନବାହୀ—ବି. ସମକାଶୀୟ ପୁରୁଷ
 ଓ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାହ ।
 ସବର୍ଣ୍ଣ—ଶ୍ରୀ.ବି. (ସବର୍ଣ୍ଣ+ଆ) ବ.ଶ୍ରୀ;
 ସମାନ ଜାଗତ୍ୟା, ମତ୍ତୁଶୀ ।
 ସବର୍ଣ୍ଣ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସର୍ବୀଙ୍କ ପର୍ବୀ. ଶ୍ରୀ-
 ଦେଖା, ମମାନ ଜାଗତ୍ୟା (ଶ୍ରୀ) ।
 ସବର୍ଣ୍ଣଭ—ବି. ସବର୍ଣ୍ଣ ।
 ସବର୍ଣ୍ଣଭାରଣୀ—ଶା. ବି. ଅବ୍ୟାଧ ମହୋ-
 କଷଧବିଶେଷ ।
 ସବର୍ଣ୍ଣ୍ୟ—ବି. ଶ୍ରୀଷ୍ଟ୍ରବୁଶରିଷ୍ଟ୍ର, ଶ୍ରୀଷ୍ଟ୍ର
 ଧନବିଶ୍ଵାସ, ବନ୍ଦୁସ୍ତ୍ଵାନ୍, (ଶ୍ରୀ) ସବର୍ଣ୍ଣ୍ୟ ।
 ସବଳ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବଳବାନ,
 ସାମର୍ଥ୍ୟବୁନ୍ଦ୍ର, ସେନ୍ୟସୁନ୍ଦର, ଦଳବଳ
 ସହିତ, ବଳପ୍ରୟୋଗସୁନ୍ଦର, (ଶ୍ରୀ) ସବଳା,
 (ଶା.ବି) ନାନାବିଧ ବର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ଵାସ ।
 ସବଳତା—ବି. ବଳବଞ୍ଚ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ।

ସବଳ—ବି. ପ୍ରତୋଷ, ସନ୍ଧି, ଓପର
 ଓଳ, (ବି.କ.ଶ୍ରୀ; ସାହିତ୍ୟବିଶ୍ଵାସ)
 ସବଳେ—ଗ୍ର.କ୍ରି.ବି. ବଳପ୍ରୟୋଗ
 ସହିତ, ଦେଇସ୍ୟନ୍ତ ।
 ସବଳ—ବି. (ସାହିତ୍ୟ) ବଳ ସହିତ,
 ପରହତବିନ୍ଦୁ, (ଶ୍ରୀ) ସବଳ ।
 ସବଳ—ବି. ସବଳା ତାତା, ତହତି ।
 ସବଳମାନ—ଫି. ବି. (ସାହିତ୍ୟମାନ)
 ବଳମାନ ସହିତକାରେ, ସମାନସହିତକାରେ
 ସବଳ—ଶା. ସବଳ; (ଫ୍ର-ପରା) ସବଳ, (ସାହିତ୍ୟ-
 ଶିଆ) ସବାବାଳ, (ସମସ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ,
 ଯଥା—ସବାବାଳ, ସବାବକ୍ତା) ଶା.ବି.
 (ଫ୍ର-ସପାଦ) ସବଥା ।
 ସବାଆଗ—ଶା. ବି. (ଫ୍ର-ସବାଗ) ସବାଗ,
 ସବାଗ୍ରେଷ୍ଟିତ, (ବି.ବି.) ସମସ୍ତକ
 ଆଗରେ, (ବି) ସବାଗ୍ରାକ, ସମସ୍ତକ
 ଆଗ ।
 ସବାଇ—ଶା. ବି. (ଫ୍ର-ଶତପଦିକା କିମ୍ବା
 ଶତ ଶାରୀୟା) ଏକପ୍ରକାର ଘାସ, ପନାହୀ-
 ଘାସ ।
 ସବାକାଳେ—ଶା.ବି. ବି. ସବଳକାଳେର,
 ସବଳା ।
 ସବାନ୍ତ୍ର—ଶା. ବି. ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୀମାରେ
 ଅବସ୍ଥାର, ସମସ୍ତ ଭୂମି ସହିତ, ଚର୍ବି-
 ଭାରରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୀମାବିଶ୍ଵାସ ।
 ସବାନ୍ତ୍ରଙ୍ଗା—ଶା. ବି. ଚଲିକାନ୍ତ୍ରରେ
 ମିଳିଥିବା ଏକପ୍ରକାର ବିହିମାର ।
 ସବାନ୍ତ୍ରାଇ—ଶା. ବି. ସବାନ୍ତ୍ରାଇ
 ଧୀଲିଙ୍ଗ, ସବାନ୍ତ୍ରିଆ କେଳାଜାଶ୍ଵାନ୍ତ୍ର, ଶ୍ରୀ,
 ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ଦିଆୟିନା ଗାଳିବିଶେଷ)
 ଯେଉଁ ଶ୍ରୀ ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥଜୀବ, ଅର୍ଥାତ୍
 ଅଣ୍ଡବା ଖାଦ୍ୟ, ଯେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଓ ଦୃଶ୍ୟ-
 ପ୍ରକାଶ ଖାଦ୍ୟ, ଅନ୍ତମରେତ୍ତିଲା ।
 ସବାନ୍ତ୍ରିଆ(ସ୍ତ୍ରୀ)—ଶା. ପୁଂ. ବି. (ଫ୍ର-ପାଦ-
 ଜୀଦକ) ଯେ ସବୁ ପଦାର୍ଥ ଖାଦ୍ୟ, ଯାହାର
 ଖାଇବା ବିଷୟରେ ମେଖାମେଖ ବିରୁଦ୍ଧ
 ନଥାଏ, (ବି) କେଳାମାନଙ୍କ ଶ୍ରୀଶୀ-
 ବିଶେଷ ।

ସୁକାଧ—ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବାଧ୍ୟମୁକ୍ତ, ପାଞ୍ଚା-
ମୁକ୍ତ, ନିଷେଧମୁକ୍ତ ।
ସବାପଛ—ଗ୍ର. କ୍ରି. ବିଂ. ସମସ୍ତଙ୍କପଣ୍ଡାତ୍-
ଭଗରେ, ସମସ୍ତଙ୍କ ଶେଷରେ, ସମସ୍ତଙ୍କ
ପରେ ।
ସବାବଡ଼—ଗ୍ର. ବିଂ. ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ବଡ଼
ହୃଦୟମ, ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଅଧିଳ ବହୁମୁଖ ।
ସବାକାଳ—ଗ୍ର. ବି. ମସ୍ତକ ଓ ମୁଖରେ
ବଢ଼ିଥିବା ସମସ୍ତ କେଣା ।
ସବା(ଶ୍ରୀ)ର—ଘା. ଚି. ଆରୋହି, ଅଶ୍ଵାରୋହି
ସବାରଣୀ—ଗ୍ରା. ବି. ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶୈଶବକୁ
ଝଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି ମିବିବା ପ୍ରକାର, (ଶ୍ରୀ.
ବିଂ) ହମିକ, କିତ୍ତାର୍ତ୍ତାଶ୍ରୀ (ମାପ) ।
ସବାରି—ଘା. ବି. (ଫଳ-ଶିଳିକା) ପାଲିଙ୍କି,
ଖେଳଣିତି, ଯୋଡ଼ା ବା ହାତ୍ତା ଉପରେ
ଚଢ଼ିବା, ଯୋଡ଼ା ଓ ଶାନ୍ତିଆନିରେ
ଚଢ଼ିବାର ଥର, (ବିଂ) ଚଢ଼ିବା ନିମନ୍ତେ
ବିବହତି, ଆରୋହଣ ଯୋଗ୍ୟ ।
ସବାରିଆ—ଗ୍ର. ବିଂ. ଯେଉଁ ଯୋଡ଼ା
ସବାରି ବା ଚଢ଼ିବାପାଇଁ ବ୍ୟବହାରି
ହୁଏ ।
ସବାର୍ତ୍ତ—ପ୍ରା. (ଲକ୍ଷ୍ମୀ), ବିଂ. ଜନମାଳି ।
ସବା(ଶ୍ରୀ)ଲ—ଘା. ଚି. ପ୍ରଶ୍ନ, ମକଦମାରେ
କୌଣସି ପକ୍ଷ ଅପର ପକ୍ଷକୁ ଲେଖି-
କରି ପରିବା ପ୍ରଶ୍ନ ।
ସବାସ—ବିଂ. (ସାଂବାସ; ବ. ଶ୍ରୀ) ଗନ୍ଧମୁକ୍ତ,
ଚୃଦ୍ଧମୁକ୍ତ, ଚୃଦ୍ଧମୁଖ । [ଦେଖ ।
ସବାସ୍ତ୍ର(ସାଂବାସ)—ବିଂ. (ସାଂବାସ୍ତ୍ର) ସବହୁ
ସବସାଦ—ବିଂ. ଲୁଗାପାରିବା, ବସ୍ତ୍ରପରିହାତ
ସବାସାନ-ଗ୍ରା. ଚିଂ. ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସାନ
ସବାସୀ—ବିଂ. ଏକବସ୍ତ୍ରଧାରୀ ବା ଏକଟି
ବାହକାରୀ ।
ସବାହ୍ୟାନ୍ତକରଣ—ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଦେହ
ଓ ଅନ୍ତରକରଣ ସହିତ ବର୍ତ୍ତିମାନ ।
ସବାହ୍ୟାନ୍ତର—ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ନାହାର
ଓ ବିତରିତ ।

ସବିକଳ—ବିଂ. ଦୈତ୍ୟକନୟମୁକ୍ତ, ସନ୍ଧିଗ୍ରୂ-
ହତ୍ୟା ପ୍ରକାର ମତାନୁଯାୟୀ, ବି.
(ବେଦାନ୍ତ) ଜୀବା ଓ ଜ୍ଞେଯର ତେବେ-
ଜୀନ, (ନ୍ୟୋଗୁନ୍ଦରିନ) ବିଶେଷଣ (ଶୁଣ)
ମୁକ୍ତ ବିଶେଷଣ(ବନ୍ଧୁ)ର ଜୀନ, (ଯୋଗ-
ଶୁଣ) ସମାଧିବିଶେଷ ।
ସବିକଳିତ—ବି ଓ ବିଂ. ସବିକଳିତ ଦେଖ
ସବିକାର—ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ବିକାରମୁକ୍ତ,
ଚିତ୍ତକାରବିଶ୍ଵ, (ଶ୍ରୀ) ସବିକାର ।
ସବିକଣ୍ଠ(ସାଂବାସ)—ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ବିକାଶପ୍ରାପ୍ତ,
ପ୍ରସାରିତ, ଅସଜୁତିତ, ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ, ବିକଣ୍ଠ ।
ସବିଶ୍ଵଦ—ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମୁଣ୍ଡିମାନ୍ତ, ଦେହ-
ବିଶ୍ଵିଷ, ସଶମର, ବୁପବିଶ୍ଵ, ଦେବ-
ମୁଣ୍ଡିଷ୍ଵଦ ବିଦ୍ୟମାନ, (ବ୍ୟାକରଣ) ସମାପ-
ନ୍ତୁମୁକ୍ତ ବା ସମସ୍ତ(ପଦ), ଅର୍ଥଦେୟାତକ,
ଭାବୁର୍ଯ୍ୟଦୂତକ ।
ସବିଜ୍ଞ—ଗ୍ର. (ସାଂ) ସମସ୍ତଙ୍କର ।
ସବିଜ୍ଞିକୁ—ଗ୍ରା. (ସାଂ) ସମସ୍ତଙ୍କ ।
ସବିରୂପ—ବିଂ. ବିରୂପମୁକ୍ତ, ବିରୂପବିଶ୍ଵ,
(ବି) ସମାଧିବିଶେଷ । [ସହିତ ।
ସବିଜ୍ଞନ—ବିଂ. (ସାଂ+ବିଜ୍ଞନ) ବିଜ୍ଞନ
ସବିଜ୍ଞାଲମ୍ବ—ବି. ପରିହାସ ବା କୌତୁକ,
ନଟନଭେଦ ।
ସବିଜ୍ଞକ—ବିଂ. ବିଜ୍ଞକମୁକ୍ତ, ବିଜ୍ଞକବିଶ୍ଵ,
(ବି) ସମାଧିବିଶେଷ ।
ସବିତା—ପୁଂ. ବିଂ. (ସ୍ତ୍ରୀ+କ. ତ୍ରୀ) ଜନୟିତା,
ସ୍ତ୍ରୀଷା, (ଶ୍ରୀ) ସବିଶୀ, (ବି) ସ୍ତ୍ରୀର୍ଥ,
ଇଶ୍ଵର, ଅର୍କରୁଷ ।
ସବିତାଚଳ—ବି. ମେରୁର ଉତ୍ତରପ୍ରକାଶ
ପରିଚିତିବିଶେଷ ।
ସବିତ୍ତ—ବି. ଓ ବିଂ. ସବିତା ଦେଖ ।
ସବିତ୍ତନୟ—ବି. (ତେବେତ୍ତ) ନନ୍ଦପାତ୍ର ।
ସବିତ୍ତଦେବତ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଦୁଷ୍ଟକନ୍ୟତ
ସବିତ୍ତପ୍ରସ୍ତୁତ—ବିଂ. ସ୍ତ୍ରୀଯକଠାରୁ ଜାତ ।
ସବିତ୍ତମ୍ବଳ—ବି. (ତେବେତ୍ତ) ସ୍ତ୍ରୀଯମଣ୍ଡଳ ।
ସବିତ୍ତଳ—ବିଂ. ସ୍ତ୍ରୀଯପମ୍ବଳୀୟ ।
ସବିତ୍ତମୁତ—ବି. (ତେବେତ୍ତ) ନନ୍ଦପାତ୍ର ।
ସବିତ୍ତ—ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ+ରତ୍ନ) ପ୍ରସବକରଣ ।
ସବିତ୍ତି—ବିଂ. (ସବିତ୍ତ+ରତ୍ନ) ସ୍ତ୍ରୀୟ- ।

ସମ୍ମନୀୟ ।
ସବିଶୀ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. (ସ୍ତ୍ରୀ+ତୃତୀୟ) ଜନ-
ସ୍ତ୍ରୀ, ପ୍ରସ୍ତୁତ, ଉତ୍ସବିକା, (ଶ୍ରୀ. ବି)
ଜନମ, ମାତା, ଗାନ୍ଧି ।
ସବିଦ୍ୟ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସାଂ+ବିଦ୍ୟ) ବ. ଶ୍ରୀ;
ବିଦ୍ୟାନ୍, କୃତବିଦ୍ୟ, (ଶ୍ରୀ) ସବିଦ୍ୟା ।
ସବିଧ—ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସଦୃଶ, ସମୀପ,
ନିକଟ, (ଶ୍ରୀ) ସବିଧା ।
ସବିଧାନ—ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ବିଧିପୂର୍ଣ୍ଣକ ।
ସବିନୟ—ବିଂ. (ସାଂ+ବିନୟ) ବ. ଶ୍ରୀ;
ବିନାତ, ବିନୟମୁକ୍ତ, (ଶ୍ରୀ. ବିଂ) ବିନୟ
ସହିକାରେ ।
ସବିନୟନବେଦନ—ବି. (କ. ଧା) ବିନୟ
ସହିକାରେ ଅନୁରୋଧ ।
ସବିନୟନବେଦନମିତି—(ପା-ବାକ୍ୟ)
ଚିତ୍ତ ଲେଖିବା ଆଦ୍ୟରେ ଶିଶ୍ରେ-
ନାମରେ ଲେଖାଯିବା ବାକ୍ୟ, ଏଥର
ଅର୍ଥ-ଧର୍ମ ମୋର ସବିନୟ ନିବେଦନ
ଅର୍ଥ ।
ସବିନୟେ—କି. ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ବିନୟର
ସହିତ, ବିନାତ ଭାବରେ ।
ସବିରାମ—ବିଂ. (ସାଂ+ବିରାମ) ବ. ଶ୍ରୀ;
ବିରାମୟମୁକ୍ତ, ବିହେଦବିଶ୍ଵ ।
ସବିରାମକୁର—ବି. ଯେଉଁ କୁର ମରିରେ
ମରିରେ ଗୁଡ଼ିଯାଏ ଓ ପୁଣି ଆହମଣ
କରେ ।
ସବିରାସ—ବି. ସ୍ତ୍ରୀଯକର ନାମନ୍ତର ।
ସବିଶେଷ—ବିଂ. (ସାଂ+ବିଶେଷ) ଅତ୍ୟନ୍ତ,
ବିପ୍ରାରତ, ବିଶେଷ ପ୍ରକାରର, (କି. ବିଂ)
ବିଶେଷରୂପ, ବିପ୍ରାରତ ବିବରଣସହ ।
ସବିଶେଷକ—ବିଂ. (ସବିଶେଷ+କ)
ବିଶେଷ ପଦାର୍ଥ ସହିତ ବର୍ତ୍ତିମାନ, ଏକ
କିମ୍ବାରେ ୩ ଶାଲ ଅନ୍ତର ହେଲେ
ବିଶେଷକ କହନ୍ତି, ଏହୁରୁପ ବିଶେଷକ
ସ୍ଵର୍ଗ ।
ସବିଶେଷଗ—ବିଂ. ବିଶେଷଗ୍ରୂପ, ବିଶେ-
ଷ ପରିଶ୍ଵରୀ ।
ସବିଷାଳ—ବିଂ. ଶିଳାଳ, ଶୁଙ୍କମୁକ୍ତ ।
ସବିଷାଦ—ବିଂ. ଦୁଃସ୍ମିତ, ଶେଷତି,

ବିଷ୍ଣୁଦୟୁତ ।	ସବୁତ୍—ୟା. ବି. ପ୍ରମାଣ, କାରଣ, (ୟା. ବି) ପ୍ରମଣିତ ।	ସବେଗ—ବି (ସଠିକେଶ)ଦେବବାନ୍, (ହୀ) ସବେଗା ।
ସବୁତ୍(ଯ୍ୟ)ର—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବିଦ୍ୟାରିତ, ଅସଂଖ୍ୟ, ବାହୁଲ୍ୟକୃ ।	ସବୁଥ୍—ଗ୍ରା. ସବ. ସବୁ ବିଷ୍ଣୁ ।	ସବେଶ(ବି)ବଶ୍ୱ—ୟା. ବି. ସୁବେଶ୍ୱ, ମୁସଲମାନମାନଙ୍କ ପଞ୍ଚବିଶେଷ ।
ସବୁତ୍ତ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସବୁତ୍ତ, ବିଷ୍ଣୁତ୍ ସହିତ, ବିଦ୍ୟାରିତ ।	ସବୁଥକି(କୁ)—ଗ୍ରା. ସବ. ସବୁ ଶ୍ଵାନକୁ, ସବୁ ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରତି, ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ।	ସବେଶ(ଗ) —ବି. (ସହ + ବେଶ)ହମୀ- ପଣ୍ଡ, ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ, ଭୁଷିତ, ଦେଶ- ପରିତ୍ରତ,(ହୀ) ସବେଶା ।
ସବୁତ୍ୟ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସାହୀୟ, ବିଷ୍ଣୁତ୍, ବିଷ୍ଣୁତ୍ ସହକାରେ, (ଶ୍ରୀ)ସବ- ସୁଧ୍ୟା, (କ୍ରି.ବି) ବିଷ୍ଣୁତ୍ ଭାବରେ ।	ସବୁଥରୁ—ଗ୍ରା.ସବ.ସବତ୍ର, ସବୁରୁ, ସବୁ ବିଷ୍ଣୁରୁ, ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟରୁ, ସବୁପେଣ୍ଠା ।	ସବୋ—ପ୍ରା. (ପାଟଶା)ସବ. ସବୁ ।
ସବୁହେ—ଗ୍ରା. ସବ. ସରିଏ, ସମପ୍ରେ ।	ସବୁଥରେ—ଗ୍ରା.ସବ.ସବତ୍ର, ସବୁଠାରେ, ସବୁ ବିଷ୍ଣୁରେ, ସବୁ ଜାଆରେ ।	ସବୋ—ୟା. ବି. ଶାଶ ପ୍ରଭୁତ ପନ୍ଥ ପରିବା, ଶାଶ, ସିତି ।
ସବୁଜ—ବି. (ସ + ଶାଶ) ବ.ଶ୍ରୀ; ଶାଶ ସହିତ ବର୍ତ୍ତିମାନ ।	ସବୁଦିନ—ଗ୍ରା.ବି. ସବୁବେଳ, ପ୍ରତିଦିନ, (ଗ୍ରା.ଅ) ସବୁଦିନରେ, ସବୁ କାଳରେ, ପ୍ରତିଦିନ ।	ସବୁ—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ-ସବ)ସବୁ, ସମ୍ପ୍ରକ୍ଷ ଅପେକ୍ଷା ।
ସବୁଜୀ—ବି. (ସଠିକେଶ+ଶାଶ)ବ.ଶ୍ରୀ; ଶାଶୀ- ବିଷ୍ଣୁ, ତେଜୋଯୁତ ।	ସବୁଜ୍ଞ—ଗ୍ରା. ସବ. (ଫ-ସବ) ସମପ୍ରେ, ସମସ୍ତଜ୍ଞ, ସମସ୍ତଜଗ, ସବୁର ।	ସବ୍ୟ—ବି. (ସୁ + ମୁଦ୍ରା) ବାମ, ବାଆଁ, ଦକ୍ଷିଣ, ଡାହାଣ, ପ୍ରତକୁଳ, ପଣ୍ଡାତ୍, ଦକ୍ଷିଣଦିଗ୍ନୟ, ବାମ ଓ ଦକ୍ଷିଣ ଉଭୟ, ବାଆଁ କାନିରେ ପଇତାକୁ ପକାଇ କଟୀର ଡାହାଣ ଦିଗକୁ ଲମ୍ବାଇବା ପ୍ରକାରେ ପଢ଼ିଥିବା (ସଙ୍କୋପମାତ୍ର), ବି. (କ.ଯ) ବିଷ୍ଣୁ, ଯଜ୍ଞେପରାତ, ପୁରୀ ବା ତ୍ରଦ୍ଵାରା ପରିବର୍ତ୍ତନ ୧୦ ପ୍ରକାର ଶାସ ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମ, ଅଞ୍ଚିତା ରୁଷିଙ୍କର ଏକ ପ୍ରସାଦ ।
ସବୁଜୁ—ଗ୍ରା. ସବ. ସମସ୍ତଜ୍ଞ ।	ସବୁମତେ—ଗ୍ରା. ଅ. ସବୁପ୍ରକାରେ ।	ସବ୍ୟକର—ବି. (କ.ଧା) ବାମହାତ, ଉଦୟୁତସ୍ତ୍ର, ଦକ୍ଷିଣହୃଦୟ ।
ସବୁଜନ(ଜା) —ୟା.ବି.ଶାଶୁଆରଙ୍ଗ, ହରିଦ- ବିଷ୍ଣୁ, ଗର ପଦର ବର୍ଣ୍ଣ, (ବି)ଶାଶୁଆ, ହରିଦ୍ର ।	ସବୁର—ୟା.ବି.ଅ.ପ୍ରକାର ପରିବାର (ତିର) ଧୈର୍ଯ୍ୟଶାଳ ବ୍ୟକ୍ତି ସୁଫଳ ଲଭ କରେ ।	ସବ୍ୟଗ୍ରୁ—ବି. ବି. ସବୁର ଦେଖ ।
ସବୁଜାଣ—ଗ୍ରା.ବି. (ସ.ସବଜ୍ଞ)ସବଜ୍ଞ ।	ସବୁରତ୍—ଗ୍ରା.ବି. ଧୈର୍ଯ୍ୟଶାଳ, ସେ ସମୟ ଦିଶ୍ୟେ ହତୀତ ରୁହି ଯାଏ ନାହିଁ ।	ସବ୍ୟଗ୍ରୁ—ବି. ବ୍ୟକ୍ତିଗୁରିତିଶ୍ଵ, (ଶି) ନୟାୟମତେ ହେବାଭସବିଶେଷ ।
ସବୁଜି—ୟା.ବି.ଶାଶୁଆବୟୁ, ବୁଲାକାଦ, ଶାକାଦ ପରିବାପନ୍ତ ।	ସବୁରି—ଗ୍ରା. ସବ. ସମସ୍ତଜଗ, ସବୁ ବ୍ୟକ୍ତିଜଗ ।	ସବ୍ୟଗ୍ରୁ—ବି. ସବ୍ୟଗ୍ରୁରତ୍ତିଶ୍ଵ, (ଶି) ନୟାୟମତେ ହେବାଭସବିଶେଷ ।
ସବୁଠ—ଗ୍ରା. ସବ. ସବୁଠ ଦେଖ ।	ସବୁରିଜି(କୁ)—ଗ୍ରା. ସବ. ସମସ୍ତଜ୍ଞ ।	ସବ୍ୟଗ୍ରୁ—ବି. ବି. (ସବ୍ୟ+ସର୍- କ.ରନ୍) ବାମହୃଦୟ ଶରକ୍ଷେପକ, ଉଦୟୁ ହସ୍ତରେ ଶରକ୍ଷେପଣପଟ୍ଟ, (ମୁ ବି) ଚାତ୍ରୀ ପାଣ୍ଡବ, ଅର୍ଜୁନ ।
ସବୁଠ—ଗ୍ରା. ସବ. (ଫ-ସବ ଓ ଶ୍ଵାନ) ସବୁ ଜାଗା, ସବୁ ଶ୍ଵାନ ।	ସବୁରିକି(କୁ)—ଗ୍ରା. ସବ. ସମସ୍ତଜ୍ଞ ।	ସବ୍ୟଗ୍ରୁ—ବି. ବି. ଚନ୍ଦ୍ରବଳୀଙ୍କର ଅର୍ଜୁ- ନୀ ସାରୀବିଶେଷ ।
ସବୁଠା—ଗ୍ରା. ସବ. ସବୁଠାରେ ।	ସବୁରିକା—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବୃକ୍ଷିଯୁକ୍ତ, ସୁଦ ଶବ୍ଦମତ ।	ସବ୍ୟଗ୍ରୁ—ବି. (ସ + ବ୍ୟାଜ) ବ.ଶ୍ରୀ; ଛଳୟକୁ, ସପ୍ରତିବନ୍ଦକ ।
ସବୁଠି—ଗ୍ରା. ସବ. ସବୁଠାରେ ।	ସବୁରିକ—ବି. ସବୁରି ସହିତ ।	ସବ୍ୟଗ୍ରୁ ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ବ୍ୟାଧ୍ୟୁକ୍ତ, ପ୍ରାଣିତ ।
ସବୁଠିକା(ର)—ଗ୍ରା.ସବ. ସବୁଠାରେ ।	ସବୁରିର—ଗ୍ରା. ବି. ସବୁରି ସହିତ ।	
ସବୁଠିକି(କୁ)—ଗ୍ରା.ସବ. ସବୁଠାରୁ ।	ସବୁରିର—ଗ୍ରା. ବି. ସବୁରି ସହିତ ।	
ସବୁଠୁ(ଠୁ)—ଗ୍ରା. ସବ. ସବୁଠାରୁ, ସବୁ ଶ୍ଵାନରୁ, ସବାପେଣ୍ଠା ।	ସବୁରିର—ଗ୍ରା. ବି. ସବୁରି ସହିତ ।	
ସବୁଠେ—ଗ୍ରା. ସବ. ସବୁଠାରେ, ଯତ୍ରୁ ଦେଖିର ।	ସବୁରିର—ଗ୍ରା. ବି. ସବୁରି ସହିତ ।	
ସବୁଠେର—ଗ୍ରା. ସବ. ସବୁଠାରେ, ଯତ୍ରୁ ଦେଖିର ।	ସବୁରିର—ଗ୍ରା. ବି. ସବୁରି ସହିତ ।	

(ବିଶ୍ୱାସାନନ୍ଦ) ସପାଦ, ପାଦଯୁକ୍ତ, (ସଭାକିତ୍ତିକ.ଆନ) ପ୍ରାଣଦାୟକ, (ଗ୍ର. ବି, ହୃଦାଚଳନ, ମୁଣ୍ଡ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ) ନାଟ, ଯାତ୍ରା, ତାମସା, ଠିଆପାଲ, ଅଭିନୟ ଆଦି ତେଣିକାକୁ ସମଗ୍ର ଦର୍ଶକଣା ।

ସଭାକିତ୍ତି—ବି. (ସଭାକିତ୍ତି + ତ) ପୂଜିତ, ଦେଖିଛି, ଅଭିନ୍ୟତ, ସାଗର ପ୍ରଶାନ୍ତି କିଙ୍ଗାୟତ ।

ସଭାତଳ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସଭାର ଅଧିବେଶନ ହେଉଥିବା ଘୋନ, (ଗ୍ର. ବି) ସମସ୍ତଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ନିମ୍ନଦେଶ, (ଗ୍ର. ବି) ସମସ୍ତଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ନାଚ, ସମସ୍ତଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା କନିଷ୍ଠ ।

ସଭାଧିବେଶନ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସଭାରେ ବିରାମ, ସଭାରେ ଆଲୋଚିତ ବିଷ୍ଣୁ ସ୍ଵରେ ଆଲୋଚନା ହେବାପାଇଁ ସଭାଧିବେଶନ ।

ସଭାଧିକାର—ପୁ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସଭାପତି ।

ସଭାନର—ମୁଣ୍ଡ, ବି. କଷର ପୁଷ୍ଟିରେ, ଅନୁର ପୁଷ୍ଟିରେ ।

ସଭାନିର୍ଭାବିତବା—ଗ୍ର. ବି. ସଭାର କାର୍ଯ୍ୟ ସମାଧାନ କରିବା ।

ସଭାନେତ୍ରା—ଗ୍ର. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସଭାପତି ।

ସଭାନେତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସଭାର ନାୟିକା ବା ପରିଶୁଳକିକା, ସଭାର ନାରୀ ।

ସଭାନ୍ତର—ଗ୍ର. ବି. ସମସ୍ତଙ୍କ ଅପକ୍ଷା ପଞ୍ଚାତ୍ମକ, ସମସ୍ତଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ପଞ୍ଚାତ୍ମକ ବର୍ତ୍ତୀ କାଳ, ସଭା ହେଉଥିବା ଘୋନର ସମ୍ବନ୍ଧ ପଞ୍ଚାତ୍ମକ ବର୍ତ୍ତୀ ଘୋନ, (ଗ୍ର. ବି) ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ପଞ୍ଚାତ୍ମକ ବର୍ତ୍ତୀ, ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଦକ୍ଷନାର ପରେ ପଞ୍ଚିବା, ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଦକ୍ଷନାର ପୂର୍ବେ ପଞ୍ଚିଥିବା, ସମ୍ବନ୍ଧ କନିଷ୍ଠ, ଯେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ପରେ ଆସି ପଞ୍ଚିଶ୍ଚ, ସମସ୍ତଙ୍କ ଦେଶରେ ଅବ୍ରିତ୍ତି ।

ସଭାପଣ୍ଡିତ—ବି. ରାଜସଭାର ବା ଅନ୍ୟ ସଭାର ସଭାଧିକାର ପଣ୍ଡିତ ।

ସଭାପତି—ପୁ. ଶ୍ରୀ. ବି. ସଭାର ପ୍ରଧାନ ପରିଶୁଳକ ବା ନାୟକ, ସମାଜର ନେତା, ଦୁଃଖଶୁଦ୍ଧର ସାମାଜି ।

ସଭାପତିତ—ବି. ସଭାରେ ସଭାପତି ବୁଝେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ଅନ୍ତରୀ, ସଭାପତିତ ମଦ ।

ସଭାପଣ୍ଡ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯେଉଁଠାରେ ବହୁଲୋକ ଏକଥ ହୋଇ କୌଣସି ବିଷ୍ଣୁ ସ୍ଵର ମୀମାଂସା ବା ବିରୁଦ୍ଧ କରନ୍ତି, ସାହିତ୍ୟଲୋକନାର୍ଥ କା ଶକ୍ତିଯୁ ବିଷ୍ଣୁ ମୀମାଂସାର୍ଥ ସଭାର ଅଧିବେଶନ ।

ସଭାପକ୍ଷ—ବି. (ସଭା + ପଣ୍ଡନ) ମହାଭାରତ—ତର ତୃତୀୟ ପଣ୍ଡ ବା ତୃତୀୟ ଶଶ୍ରୀ ।

ସଭାପାଳ—ବି. ଦ୍ୱାରପାଳ, ଦ୍ୱାରରକ୍ଷକ, ସଭାଶୁଦ୍ଧର ରକ୍ଷକ ।

ସଭାପୁନନ୍ଦ(ପୂନା)—ବି. ସଭାରେ ଉପପ୍ରିତ କଣ୍ଠିମାନଙ୍କ ପଢି ସନ୍ଧାନ ପ୍ରଦର୍ଶନ, (ଗ୍ର. ବି) ମହାବର୍ଷ୍ଣଦେଶ ପଚାଳି ବିବାହ କଳୀନ ସାମାଜିକ କିଳ୍ପି ଦିଶେଷ ।

ସଭାବ—ଗ୍ର. ବି. (ଫ୍ରେଶରକ) ସଭାବ, ପକୁତି ସଭାବତ—ଗ୍ର. ବି. ସମସ୍ତଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ବଜା ।

ସଭାବସାଧୀନକା—ଗ୍ର. ବି. କୌଣସି ବିଷ୍ଣୁ ଆଲୋଚନା କରିଯିବା ପାଇଁ ସଭା ଅନ୍ତରୀନ କର ସଭାର ଅଧିବେଶନ କରିବା, କୌଣସି ତଣିଷ୍ଠ ଉଦେଶ୍ୟ ସାଧନାର୍ଥ ସମାଜ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବା ।

ସଭାବହିକା—ଗ୍ର. ବି. ସଭାର ଅଧିବେଶନ ।

ସଭାବାସନ—ଗ୍ର. ବି. କୌଣସି ସଭାରେ ଉପପ୍ରିତ ହେବା କିମ୍ବା ସଭାରେ ଯୋଗ ଦେବାପାଇଁ କୌଣସି ଅପରାଧୀ ବା ସଭାଦ୍ୱାରା ଦେଖିତ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସଭାପକ୍ଷରୁ କରିଯିବା ନିଷେଧ ।

ସଭାବାସନ—ପୁ. ବି. ଦୁଃଖ ଶୁଦ୍ଧର କରିବାର ।

ସଭାଭାଗ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସଭାର କାର୍ଯ୍ୟ ଶଶ୍ରୀ ଶଶ୍ରୀ ଶଶ୍ରୀ ଶଶ୍ରୀ ।

ସଭାଭାଗେ—ଗ୍ର. ବି. ସଭା ସମକ୍ଷରେ ।

ସଭାଭକ୍ତିବା—ଗ୍ର. କି. ସଭାର କାର୍ଯ୍ୟଶଶ୍ରୀପାତ୍ର ପରେ ସଭାକୁ ପ୍ରତିକିତ କରିବା, (ଗ୍ର. ବି)

ସଭାଭକ୍ତି ।

ସଭାଭୁଷଣ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସଭାମଣ୍ଡଳ ଦେଖ ।

ସଭାମରିକବା—ଗ୍ର. ବି. ସଭାର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧାଦାନ ହେବା ପରେ ଅଧିବେଶନ ହୁବିତ ହେବା ।

ସଭାମଣ୍ଡଳ—ପୁ. ବି. (ସଭାର ମଣ୍ଡଳ = ଭୂଷଣ) ସଭାରେ ନିଜର ଉପପ୍ରିତ ଦ୍ୱାରା ବା ନିଜର ପ୍ରତିଭା ବା କୃତିହ ଦେଖାଇବା ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତ ସଭାର ଅଳିଙ୍କାର ବୁଝେ ସଭାନନ୍ଦମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିବେଚିତ ହୃଦୟ, (ପ୍ରୀତି) ସଭାମଣ୍ଡଳା, (ବି. ଭୂଷଣ) ସଭାଶୁଦ୍ଧକୁ ସକାଇବା; ସଭାମଣ୍ଡଳା, (ଗ୍ର. ବି) ପଣ୍ଡିତ, ନାରୀ, ଗାୟକ ଆଦିଙ୍କୁ ସଜାମାନଙ୍କ ପ୍ରଦାନ ଉପାଧି ଦିଶେଷ ।

ସଭାରମ୍ଭ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସଭାର ଅଧିବେଶନ ନର ବା କାର୍ଯ୍ୟର ଆରମ୍ଭ ।

ସଭାଶେଷ—ଗ୍ର. କି. କି. ବି. ସଭାଶେଷରେ ସଭାମରି—ବି. (ସଭା + ସଦ୍ଧାନକ.କିମ୍ବ)

ସଭାମରି—ପୁ. ବି. ସଭାମରି, ପରିଷକଳ, ପରିଷଦ, ବିକ୍ଷେପ ।

ସଭାମମିତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସଭାଆଦ, ପ୍ରେଟ ଓ ବର୍ତ୍ତ ସଭାମାନ ।

ସଭାମାନ—ଗ୍ର. ବି. ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଆକାରରେ, ବୟସରେ ବା ପଦବୀଆଦରେ ଗ୍ରେଟ ।

ସଭାମୀନ—ପୁ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସଭା ପ୍ରକାଶରେ ଉପବିଷ୍ଟ, (ପ୍ରୀତି) ସଭାହୀନା ।

ସଭାପାର—ପୁ. ବି. (ସଭା + ସଦ୍ଧାନକ.କିମ୍ବ) ସଭା, ସଭାପାର ।

ସଭାପାର—ପୁ. ବି. (ସଭା + ସଦ୍ଧାନକ.ଅ) ସଭା, ସଭାପାର ।

ସଭାପାର—ପୁ. ବି. (ସଭା + ସଦ୍ଧାନକ.ଅ) ସଭାପାର ।

ଦୁଃଖ ଫୀଡ଼ା ଗୁହର ଅଧିକ ।
 ସତରିଙ୍କ(ର) — ଗ୍ରା.ସବ. (ଉଷ୍ଣିରିଭକ୍ତି)
 ସମସ୍ତଙ୍କର ।
 ସତରିଙ୍କ(ଜ୍ଞ) — ଗ୍ରା. ସବ. ('ସ୍ଵାଭିଭକ୍ତି)
 ସମସ୍ତଙ୍କ, ସମସ୍ତଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ।
 ସତରିକ — ପୁ.ବ. (ସବ + ରି କ) ସତରିକ
 ଦେଖ ।
 ସତରିଶ — ଗ୍ରା.ସବ. (ସ-ସତସ୍ୟ, ଗତତ୍ତି)
 ସତରି, ସମସ୍ତଙ୍କର । [ସତରି ।
 ସତେ-ପ୍ରା. (ଯମ)ସବ. (ସ-ସମ୍ବେଦ୍ୟ)ସମସ୍ତେ
 ସତେଷୟ — ପୁ.ବ.ସତ୍ୟ, ସତେରେ ସାଧୁ
 ସତ୍ୱେତିତ — ବି. (ଗତତ୍ତି) ସତେର
 ଉପସ୍ଥିତ, (ପୁ.ବ) ପଣ୍ଡିତ ।
 ସତ୍ୟ — ପୁ.ବ. (ସବ + ଯ)ସାମାଜିକ,
 ସତେରେ ଯୋଗ ଦେବା (କଣ୍ଠି)ସାଧୁ-
 ଶାଲ, ଉଦ୍ୟ, ଶିଷ୍ଟ, ଭାବ, ସୁଜନ, ବିଶ୍ଵା,
 ସତ୍ୱଶୀୟ, ସତେର ବା ସମାଜର ହିତ-
 କର, ସତ୍ୱଶାନ୍ତି, ସତ୍ୱସମନ୍ତ୍ରୀୟ,
 ଦୂଃଖକର, ପ୍ରତାରିତ, (ବ) ଦୂଃଖକର,
 ଜୁଆର, ସତେର ମେମ୍ପନ, ସତେଜନ, ସତ୍ୱ-
 ସତ୍ୱ, ସତ୍ୱନ, ଭାବନେକ, ବୁଲୀନ
 ବ୍ୟକ୍ତି, ଦୁଃଖ ଗୁହାଯକ୍ଷ, ରାଜାଙ୍କୁ ବିରୁଦ୍ଧ
 କର୍ମରେ ସାହାଯ୍ୟପାଇ ନିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି,
 ସତେର ସତ୍ୱକାଶ ବ୍ୟକ୍ତି, ଦୁଃଖ ଗୁହା-
 ଯକ୍ଷଙ୍କ ଭୂତ୍ୟ, ପଞ୍ଚାଣ୍ମ ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ସତ୍ୟା ।
 ସତ୍ୱଜଗତ — ବି. (କ.ଧା) ଭାବୁତାୟକ
 ସମାର, ଶିଷ୍ଟସମାଜ, ଆୟ୍ୟବର୍ତ୍ତି ।
 ସତ୍ୱଜନ — ବି. ଭାବୁତାୟକ ।
 ସତ୍ୱତା(ହ) — ବି. (ସତ୍ୱ + ଭାତା)
 ସାମାଜିକତା, ଭାବୁତା, ଶିଷ୍ଟଗୁର,
 ସୌଜନ୍ୟ, ସାମାଜିକ ଉତ୍ସର୍ଗ, ମାଜିତ
 ରୁଚି ଓ ବ୍ୟବହାର, ସମାଜ ବା ଜୀବନ
 ଯାତ୍ରାର ଉତ୍ସର୍ଗ, ଲୋକସମାଜରେ ମିଳ
 ମିଶି ଚଳିବା ଭାବ ।
 ସତ୍ୱତାନୁମତ — ବି. (ଗତତ୍ତି)ଶିଷ୍ଟଗୁର-
 ସଙ୍ଗତ, ସତ୍ୟ ସମାଜର ବ୍ୟବହାର
 ଅନୁସାର ।
 ସତ୍ୱତାପ୍ରାସାଦ — ପୁ.ବ.ସତ୍ୱ. (ଗତତ୍ତି) ସତ୍ୱ,

ସେ ସତ୍ୱ ହୋଇଥିଲୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସତ୍ୱତ୍ତା-
 ପ୍ରାସାଦ ।
 ସତ୍ୱତ୍ତାବିହିତୁତ୍ତି—ବି. (ଗତତ୍ତି) ସତ୍ୱ
 ସମାଜର ବ୍ୟବହାରର ବିପରୀତ ।
 ସତ୍ୱନିଃଶାଶନ — ବି. (ଗତତ୍ତି) ସତ୍ୱସତ୍ୱ
 ମନୋନୟନ, ସତ୍ୱର ଉପସ୍ଥିତ ବ୍ୟକ୍ତି
 ବାହୁବା ।
 ସତ୍ୱଭବ୍ୟ—ବି. (ବ୍ୟକ୍ତି) ଭାବୁତାୟକ,
 ଶିଷ୍ଟ ଓ ଶାନ୍ତ, ପରିଷାର ପରିଜ୍ଞନ ।
 ସତ୍ୱସମାଜ—ବି. (ଗତତ୍ତି) ସତ୍ୱ ବ୍ୟକ୍ତି-
 ମାନଙ୍କର ସମାଜ, ସତ୍ୱ ବ୍ୟକ୍ତିସୁହୁ ।
 ସତ୍ୱହେବା—ଗ୍ରା. କ୍ର. ସତ୍ୱସମାଜର
 ଆରୁ ବ୍ୟବହାରରେ ପାଞ୍ଚିତ ଦେବା,
 ଭାବୁତା ଶିକ୍ଷା କରିବା, ସତ୍ୱତାନୁମତ
 ବ୍ୟବହାର କରିବା, ଶିଥର ହେବା ।
 ସତ୍ୱେତର—ବି. ସତ୍ୱଖୁର ମୃଥକ୍ରମ
 ଭିନ୍ନ । [ଯୁକ୍ତ ।
 ସତ୍ୱମ—ବି. (କ.ଶ୍ର, ସ+ଭ୍ରମ) ଭ୍ରମ-
 ସତ୍ୱମ—ଗ୍ରା. କ୍ର. ବି. ଅଭ୍ୟନ୍ତ ଆଦ-
 ରରେ, କାହିନିହୋଇ, ବ୍ୟତବ୍ୟୁ
 ହୋଇ ।
 ସମ—(ସ-ଉପସର୍ଗ, ସୋ + କ.ଅମ୍)ଗୋଟିଏ
 ଉପସର୍ଗ, (ଅ) ସମ୍ବକ୍ତ, ବିଶେଷ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ-
 ରୂପେ, ଏକଦ, ଏକସଙ୍ଗେ, ସମୀପେ,
 ଅଭିମୁଖେ, ସମ୍ମଣେରେ, ଫ୍ରମୋଗ,
 ସଗତ, ମିଳନ, ପ୍ରକୃଷ୍ଟ, ଅଭ୍ୟନ୍ତ,
 ଭୁତମରୂପେ, ସମାନ, ଭୁଲ୍ୟ, ଶୋଭନ,
 ସୁନ୍ଦର, ସମୁଦ୍ର, ଆଶ୍ରେସ ।
 ସମକ୍ଳା—ଗ୍ରା. ବି. ସମକ୍ଳା ଦେଖ ।
 ସମବିଧି—ପୁ.ବ. (ସମ + ବିଧି) ବିଧି
 ସମକଳ—ଗ୍ରା. ବି. (ସମାନକଣ୍ଠା)
 ବିବାହପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗ୍ୟକୁମାର,
 ବିବାହୋପସ୍ଥିତା ବାକିବା ।
 ସମକ୍ଷେ—ବି. ଭାବୁତାୟକ ନାମନ୍ତର,
 ବୁଦ୍ଧବୈବ, (ଜ୍ଞାନିତି) ଗୋଟିଏ
 ଭୁତ୍ୱକର ବିପରୀତ କୋଣଦ୍ୱୟ-
 ସଳଗ୍ର ରେଖାକୁ ସମକ୍ଷେ ରେଖା
 କର୍ତ୍ତନ୍ତ ।
 ସମକର୍ମ—ବି. (କ.ଶ୍ର-ସମ୍ବ+କର୍ମନ୍)
 ଭୁଲ୍ୟକର୍ମୟୁକ୍ତ । [ସେହିକଷା ।
 ସମକାଳ—ବି. (କ.ଧା) ଏକ ସମୟ,
 ସମକାଳବର୍ତ୍ତୀ—ପୁ.ବ. (ସମକାଳ +

ଅବତ୍ରନ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ, ସମାନସ୍ତବ, ସମତଳ,
 ସରଳ, ନ୍ୟାୟପର, ଅପକ୍ଷପାତ୍ର, ପ୍ରତ୍ୟେକ,
 ମମତାବସ୍ଥା, ଯଥାଯୋଗ୍ୟ, ସୁବିଧା-
 ଜନକ, ବି. (ଶିତିତ)କର୍ମମୁଲ ଆନୟ-
 କାର୍ଯ୍ୟ ଅଙ୍କରପରେ ଯେଉଁ ରଜୁରେଖା
 ଦିଆଯାଏ, ଯେତର ବର୍ଗଫଳ, କାନ୍ୟ-
 ଲକ୍ଷକାରିଶେଷ, ଅର୍ଥାଳକାରିଶେଷ,
 ଯୋଗ୍ୟକର୍ମଦ୍ୱାରା ଅନୁରୂପ ବମ୍ବଦ୍ୱାରର
 ଶାୟନ୍ୟ ମିଳନ, (ସଙ୍ଗୀତ) ତାଳ
 ଉପରେ ଦିଆଯିବା ଦେଖି ଜୋର,
 ତାଳର ପ୍ରଥମ ଉପରେ ଶାୟନ; ଲୟ,
 (ନେୟାରିଷ) ବୃକ୍ଷ, କର୍କଟ, ଜନ୍ୟ, ବିଷ,
 ମକର ଓ ମାନରିଙ୍କର ସାଧାରଣ
 ନାମ, ସମତଳ ପ୍ରଦେଶ, ଅବତ୍ରନ ଶାୟନ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମା. (କ୍ର.ବି.) ସମଭବ୍ୟାହା-
 ରରେ, ସଙ୍ଗେ, ସମୀନଭବରେ, ପର,
 ସେହିପକାରେ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ, ଏକ-
 ସମସ୍ତରେ, (ଗ୍ରା.ବି) ଉପମା ।

ସମତରିତ — ଗ୍ରା. ବି. (ସ-ସମୁଦ୍ରତ)
 ସମୁଦ୍ର, ପ୍ରକାଶିତ ।
 ସମକଷ — ପୁ.ବ. (ସମ + କଷ) ବ.ଶ୍ର;
 ଭୁଲ୍ୟ, ପ୍ରତିଯୋଗୀ, ଭୁଲ୍ୟବଳବିଶ୍ଵ,
 ସମାନ ଗୋଟିବନ ବା ଅବଶ୍ୟବିଶ୍ଵ,
 ସମଦଳ ପ୍ରତିଦ୍ୱାରୀ ।
 ସମକଳ — ଗ୍ରା. ବି. (ସ-ସମକଳ)
 ସମକଳ ଦେଖ ।
 ସମକଳିତ — ଗ୍ରା. ବି. (ସ-ସମକଳିତ)
 ସମକଳିତ ଦେଖ ।
 ସମକଳିତା — ଗ୍ରା. ବି. (ସମାନକଣ୍ଠା)
 ବିବାହପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗ୍ୟକୁମାର,
 ବିବାହୋପସ୍ଥିତା ବାକିବା ।
 ସମକଳ୍ୟ — ବି. ଭାବୁତାୟକ ନାମନ୍ତର,
 ବୁଦ୍ଧବୈବ, (ଜ୍ଞାନିତି) ଗୋଟିଏ
 ଭୁତ୍ୱକର ବିପରୀତ କୋଣଦ୍ୱୟ-
 ସଳଗ୍ର ରେଖାକୁ ସମକଳ୍ୟ ରେଖା
 କର୍ତ୍ତନ୍ତ ।
 ସମକର୍ମ — ବି. (କ.ଶ୍ର-ସମ୍ବ+କର୍ମନ୍)
 ଭୁଲ୍ୟକର୍ମୟୁକ୍ତ । [ସେହିକଷା ।
 ସମକାଳ — ବି. (କ.ଧା) ଏକ ସମୟ,
 ସମକାଳବର୍ତ୍ତୀ — ପୁ.ବ. (ସମକାଳ +

ତୃତୀୟାଂକ.ରୁଦ୍ରନାଥ)ସମକାଳିକ ଦେଖ, (ସ୍ଥା) ସମକାଳିବନ୍ଧିତା ।
ସମକାଳିକ—ବିଂ. (ସମକାଳ + ରକ) ସମସ୍ତାମୟୀକ, ଯାହା ଏକ ସମସ୍ତରେ ପଟେ ।
ସମକାଳୀନ—ବିଂ. (ସମକାଳ + ଶିଥିନ) ସମକାଳୋଭବ, ଏକକାଳୀୟ ।
ସମକାଳୋଭବ—ବିଂ. (ଗୁଡ଼ିକ) ଏକ-ସମସ୍ତରେ ଜାତ,(ସ୍ଥା)ସମକାଳୋଭବ ।
ସମକୃତ୍ତ—ବି.ସମ + କୃ + ତ୍ତ କଟ ।
ସମକେନ୍ଦ୍ରିୟ—ବିଂ. (ସମକେନ୍ଦ୍ରିୟ + ରକ) ପରଷ୍ପରକୁ ବେଢିଥିବା ଯେଉଁ ହୃଦୀ ମାନଙ୍କର କେନ୍ଦ୍ର ଗୋଟିଏ ।
ସମକେନ୍ଦ୍ରବୃତ୍ତ—ବି. (କ.ଧା) ଏକ କେନ୍ଦ୍ର ବିଶିଷ୍ଟ ଏକାଧିକ ବୃତ୍ତ ।
ସମକୋଣ—ବି. (କ୍ଷ୍ୟାମି ତି) ସରଳ ରେଖା ଉପରେ ସିଧା ଲମ୍ବାବରେ ଅନ୍ୟ ସରଳ ରେଖା ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେଲେ ରେଖାର ଦୁଇପାର୍ଶ୍ଵରେ ଯେଉଁ ଦୁଇକୋଣ କାତି ହୁଏ ।
ସମକୋଣିକ—ବିଂ. (ସମକୋଣ + ରକ) ସମକୋଣ ସମକୋଣୀୟ, ସମକୋଣୀୟ ଛେଦ (ଚତୁର୍ଭୁଜ, ବିଭିନ୍ନ) ରେ ସମକୋଣ ଥାଏ ।
ସମକୋଣୀ—ବିଂ. (ସମକୋଣ + ରନ୍ଦ) ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ର (ୟଥଃ—ଫିର୍ଭୁଜ, ଚତୁର୍ଭୁଜ) ର ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବା ତତୋଧିକ ସମକୋଣ ଥାଏ ।
ସମକୋଣୀଫିର୍ଭୁଜ—ବି. (ନ୍ୟମିତି) ଯେଉଁ ଫିର୍ଭୁଜର ଗୋଟିଏ କୋଣ ସମକୋଣ ଥାଏ ।
ସମକୋଳ—ପୁ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ସର୍ପ,ସାପ ।
ସମକୋଣ—ବି. ଦେଶବିଶେଷ (ଭାରତ ଭୂଷ୍ମପଦ) ।
ସମକୋଷମିତି—ବି.ଭୂମ୍ୟାଦର ପରିମାଣ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଫିଲ୍ୟାବିଶେଷ ।
ସମକୁଳ(କୁଳ)—ବିଂ. (ସମ + ଅନ୍ତର୍ବିନ୍ଦୁ + କ.ତି) ଭୁଲ୍ୟରୁପେ ଅବସ୍ଥାପିତ, ଭୁଲ୍ୟରୁପେ ଜମନକାରୀ, ଏକଥିମସ୍ତରେ

ଗତକାରୀ, ଯୋଡ଼ା, ସୁଜାତ ।
ସମକୃତ୍ତ—ବି. ଅସ୍ତ୍ରମାଣ ବିଶିଷ୍ଟ କୃଥ, ଅସ୍ତ୍ରମାଣ ଜଳ ଅବଶିଷ୍ଟ ଥାଉ ଥାଉ ନିଆଁରୁପରୁ ଓହାଯିବା କୃଥ ।
ସମକିନ୍ତୁ—ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ-ସମ + କିନ୍ତୁ + ଅ) ସମାନ ବା ଭୁଲ୍ୟ ଫିଲ୍ୟାବିଶେଷ, (ସ୍ଥା) ସମକିନ୍ତୁ ।
ସମକ୍ଷ—ବିଂ. (ସମ + ଅକ୍ଷି + ଅ) ଚକ୍ଷୁର ସମୀପ, ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ, ଚକ୍ଷୁରୋତ୍ତର, ସମ୍ମିଳନ, ଅଗ୍ରତଃ, (ଅବଦ) ଚକ୍ଷୁମୀପରେ ।
ସମକ୍ଷେ—ଗ୍ରା. କି. ବିଂ. (ହ-ସମକ୍ଷ) ସମନାରେ, ଆପଣା ଆକି ଆଗରେ ।
ସମଖୋତ—କ୍ଲୀ. ବି. କୁପାକାର ଗର୍ଭ, (ରଣିତ)ଯେଉଁ ଗର୍ଭର ପାର୍ଶ୍ଵମାନ ନଳ-ପର ନିରନ୍ତର ସମାନ୍ତରାଳ ।
ସମଗନ୍ଧକ—ବି. (ସମ + ଗନ୍ଧ + କ) କୃତିମ ଧୂ ।
ସମଗନ୍ଧକ—ବି. (ସମ + ଗନ୍ଧ + ରକ) ଉଣୀର, ବେଶମୂଳ,(ବିଂ) ଭୁଲ୍ୟଗନ୍ଧ-ବିଶିଷ୍ଟ ।
ସମଗ୍ରାଦହ(ପାଠ)—ଗ୍ରା.ବି.ପୁଣ୍ୟ ସହରର ନିକଟବିରୀ ପାଠ, ସଙ୍ଗମ ପାଠ, ସର୍ବ-ଦୁର୍ଦ ।
ସମଗାର—ଗ୍ରା. ବିଂ. ସମାନ, ସଦୃଶ ।
ସମଗୁଣ—ବି.(କ.ଧା)ସମାନ ବା ଭୁଲ୍ୟ-ଗୁଣ, (ବି-ବ.ଶ୍ରୀ) ଭୁଲ୍ୟଗୁଣ ବିଶିଷ୍ଟ, (ସ୍ଥା) ସମଗୁଣ ।
ସମଗୁଣଶେଷୀ(ଶୀ)—ବି. ଯେଉଁ ସମସ୍ତ ଶଣିର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଶଣିପଦ୍ଧତ ସମାନ ଅନୁପାତ ଥାଏ ।
ସମଗ୍ର—ବିଂ. (ସମ + ଗ୍ରହ + କ.ଅ) ସମଗ୍ର, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ, ସମୁଦ୍ର, ସକଳ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ, ଅନ୍ତଳ, (ସ୍ଥା) ସମଗ୍ର ।
ସମଗ୍ରାଶୀ—ପୁ.ବି. (ସମ + ଅଗ୍ର + ଶୀ + କିମ୍ବାପ) ସମ୍ପ୍ରକୁପେ ଅଗ୍ରଶୀ ।
ସମଗ୍ରୟମକ—ବି. (ଅନ୍ତକାର) ସମକ-ବିଶେଷ ।
ସମଗ୍ରାଶୀ—ଗ୍ରା.ବି. ସମଗ୍ର ଦେଖ, ଅଗ୍ରଧି-ବିଶେଷ ।

ସମଜ—ବି.(ସମ + ଅନ୍ତର୍ବିନ୍ଦୁ + କ.ଅ + ଆ) ମଞ୍ଜିଷ୍ଠା ଲତା, ଲକ୍ଷାତ୍ର ଲତା, ବାଲା, ଏକପ୍ରକାର ସୁଗନ୍ଧ ଯାସ, ସୁମନ୍ତ ଯିପ୍ପ-ବିଶେଷ, କରୁବେଳି, ବାଲା, ବାଲି ଅଥିଲା ।
ସମଜିନୀ-ସ୍ଥା.ବି.ବୋଧବୃତ୍ତ ଦେବତାରେବ ସମଜ—ବିଂ.ପୂର୍ଣ୍ଣବୟବ ବିଶିଷ୍ଟ, ପ୍ରସ୍ତୋ-ଜନୀୟ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ (ଶଳଟ), (ସ୍ଥା) ସମଜିନୀ ।
ସମଜଭୁର—ବିଂ. ସମଜଭୁରସ୍ତ ବିଶିଷ୍ଟ, ସମଜଭୁର୍ଷୋଗ ।
ସମଜଭୁରସ୍ତ—ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସମଜଭୁ-ଷ୍ଟୋଗ, ସମାନ, ଭୌରୂପ, (ବି) ବର୍ଗଷେଷ ।
ସମଜଭୁଗାହ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯେଉଁ ଚତୁର୍ଭୁଜର ଗୁରିବାହୁକ ସମାନ, (ବିଂ) ଯାହାର ଗୁରିବାହୁ ସମାନ ।
ସମଜଭୁର୍ତ୍ତକ—ବିଂ. ଭୁଲ୍ୟଭୁର୍ତ୍ତକ-ବିଶିଷ୍ଟ, ଯାହାର ଗୁରିଭୁର୍ତ୍ତ ସମାନ ।
ସମଜଭୁଷ୍ଟୋଗ—ବିଂ. ଓ ବିଂ ଯେଉଁ ଚତୁର୍ଭୁଜର ପାକ କୋଣ ସମ-କୋଣ ।
ସମଜଭୁଷ୍ଟ—ପୁ.ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସବୁପଦା-ର୍ଥରେ ଭୁଲ୍ୟଦ୍ଵୟ ବିଶିଷ୍ଟ, ସବୁଦ ସମ-ଦର୍ଶକ, (ସ୍ଥା) ସମଜଭ୍ରା ।
ସମଜ—ବି. (ସମ + ଅନ୍ତର୍ବିନ୍ଦୁ + କ.ଅ)ପଶୁର ଦଳ, ପଶୁସମୂହ, ମୁଖ୍ୟ ଦଳ, ବନ, (ଗ୍ରା.ବି) ସମୁନ୍ତ, ଉତ୍ସମରୁପେ ବୁଝିବା, ବୋଧ, ବିବେଚନା, ଅର୍ଥବୋଧ, ବୁଝି, ଜ୍ଞାନ ।
ସମଜଧାର—ଯା. ବିଂ. ବୁଝିମାନ, ବିଜ୍ଞା, ବିବେଚକ, ସେ ବୁଝିପାରେ ।
ସମଜସ—ଗ୍ରା. ବି. (ସମ + ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ)ସମା-ଧାନ, ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ, ବିବାଦଭାସନ, ଭୁବନ୍ଦୀ-ରବା, (ବି-ସମଞ୍ଜସ୍ୟ)ସୁଜିମୁକ୍ତ, ଉଚିତ ।
ସମମୁକ୍ତ—ଗ୍ରା. ବି. ବୁଝିବା, ସମଜବା, (ବିଂ) ସେ ବୁଝିପାରେ, ବୁଝିମାନ, ବିବେଚକ ।
ସମଜାଇବା—ଗ୍ରା.ବି. ବୁଝିମାନ କର-

ସମ୍ବୁଦ୍ଧ—ବି. ସମାନ ଅଥବା ଚାରୁ,
 ଗୋଲ, (ବି) ଛନ୍ଦୋଭେଦ ।
ସମବେଶଣ—ବି. (ସମ୍ଭୁଦ୍ଧାତ୍ମକରଣ)
 ସମ୍ବୁଦ୍ଧାତ୍ମକରଣ ଦର୍ଶନ, ପର୍ଯ୍ୟବେଶଣ ।
ସମବେତ—ବି. (ସମ୍ଭୁଦ୍ଧାତ୍ମକରଣ + ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବାରଙ୍କିରଣ)
 ଏକମାତ୍ର ଉଚ୍ଚାରଣ, ପରିଷର ସବଳ,
 ପରିଷର ସମ୍ବୁଦ୍ଧ, ନିର୍ଭ୍ୟା ସବଳହାର-
 ସୁନ୍ଦର, ସଂତ୍ରିତ, ଏକ ଶ୍ରେଣୀଭୁକ୍ତ, (ବହୁ-
 ଲୋକଙ୍କ)ସମ୍ବୁଦ୍ଧିତ, ମେଲିତ, (ସ୍ଵା)ବେତା
ସମବେତଚେଷ୍ଟା—ବି. ବହୁଲୋକଙ୍କ
 ସମ୍ବୁଦ୍ଧିତ ଚେଷ୍ଟା ।
ସମବେତବାଣିଜ୍ୟ—ବି. (ଆଧୁନିକ)ବହୁ-
 ଲୋକଙ୍କ ସମବେତ ମୂଳଧନଦ୍ୱାରା
 ହେବା ବାଣିଜ୍ୟ, ଉଜମାଳି ବେପାର ।
ସମବେଦନ—ବି. (କ.ଧା)ଭୂଲ ଯାଉନା
 ସହାନୁଭୂତି, ଅନ୍ୟର ସୁଖ ଦୁଃଖାଦିରେ
 ପୁଣ୍ଡବୁଝାନୁଭବ ।
ସମବେଧ—ବି. ସମାନ ବେଧବିଶ୍ଵାସ
 (ବି) ସମାନ ବେଧ ।
ସମବେଶ(ପା)—ବି. ସମାନ ବେଶ ବା
 ସଜ୍ଜା, ଯୁକ୍ତ ସଜ୍ଜା, ସେନା ସମାବେଶ ।
ସମବେଶନ-ଚିକିତ୍ସାର ଚତୁର୍ଥ ରାତିରେ
 ମେଥୁନାର୍ଥ ବରକନ୍ୟାଙ୍କର ଏକଷ
 ଶୟୁନ, ଚର୍ବିକା ।
ସମଭାଗ—ବି. (କ.ଧା) ସମାନ ଭାଗ,
 (ବି. ବ.ଶ୍ଵର) ସମାନ ଭାଗବିଶ୍ଵାସ ।
ସମଭାବ—ବି. (ଡତର) (ସମ + ଭାବ)
 ସମତା, ସାହୁଶ୍ଵର, ଏକଚାପତା, ଭୁଲ୍‌ଭତ୍ତା ।
ସମଭିଧା—ବି. (ସମ୍ଭୁଦ୍ଧାତ୍ମକରଣ)ସମନାମ,
 ଅଭିଧା ।
ସମଭିଭାଷଣ—କ୍ଲୀ. ବି. (ସମ୍ଭୁଦ୍ଧାତ୍ମକରଣ + ଭାଷଣ + ଅଭିଭାଷଣ)
 ସମ୍ବୁଦ୍ଧାତ୍ମକରଣ ଅଭିଭାଷଣ
ସମଭିବ୍ୟାହାର—ବି. (ସମ୍ଭୁଦ୍ଧାତ୍ମକରଣ + ଆତ୍ମଭିବ୍ୟାହାର)
 ଏକଦାରପ୍ରିୟ, ଏକତ୍ର ଫ୍ରେଣ୍ଡ୍, ଏକତ୍ର
 ଭାଗମନ, ଏକପାଇଁ ଭାକାରଣ ।
ସମଭିବ୍ୟାହାରରେ—ଫି. ବି. ଏକପାଇଁ,
 ସାଙ୍ଗପ୍ରେରିଲ ।
ସମଭିବ୍ୟାହାରୀ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ଭୁଦ୍ଧାତ୍ମକରଣ + ଆତ୍ମଭିବ୍ୟାହାର)

+ ବି + ଆ + ହୃ + ଇନ୍) ସଙ୍ଗୀ,
 ଏକଟ ଗମନକାଣ, ସହିଗାମୀ ।
 ସମଭିତ୍ୟାଦୃତ—ବି. (ସମ୍ + ଅଭି + ବି
 + ଆ + ହୃ + ମ୍ରିତ) ଏକଟୀଭୂତ, ଏକ
 ସଙ୍ଗେ ଲୁଚିତ, ସହାତାରିତ, ଯୁକ୍ତ ।
 ସମଭିତ୍ୟାର—ବି. (ସମ୍ + ଅଭି + ହୃ +
 ଅ) ପୌନଃପୁଣ୍ୟ, ବାରମ୍ବାର, ଆଶିଷ୍ୟ
 ସମଭୁତି—ବି. (କ.ଧା) ସମତଳ ଛାନ,
 ମନ୍ଦର ଅକ୍ଷାଳିକାତ୍ମି ଭାବି ତଥିର ତଳ
 ଭୁମିକୁ ସମତଳକରଣ ।
 ସମଭ୍ୟର୍ଥ୍ୟତା—ଘୁ. ବି. (ସମ୍ + ଅଭି +
 ଅର୍ଥ + ଶିର + ତୃ) ସମ୍ୟକ୍ ରୁପେ
 ଅର୍ଥ୍ୟର୍ଥନକାଣ ।
 ସମଭ୍ୟାସ—ବି. ସମ୍ୟକ୍ ରୁପେ ଅଭ୍ୟାସ ।
 ସମଭ୍ୟାକ୍ରିଗ୍ରା-ବି. ସମ୍ୟକ୍ ରୁପେ ଉଦ୍ବାର
 ସମଭ୍ୟପରମନ—ବି. ସମ୍ୟକ୍ ଅର୍ଥ୍ୟପ-
 ଗମନ, ବୋଧ ସହକାରେ ଅନୁମୋଦନ
 ସମଭ୍ୟପେଯ—ବି. ସମଭ୍ୟପରମନ ।
 ସମମ—ଅ. (ସମ୍ + କ. ଅମ୍) ସହ, ସହିତ,
 ଏକଦା, ଏକଜାଳରେ, ଏକ ସମୟରେ,
 ଯୁଗପତ୍ର ।
 ସମମଣ୍ଡଳ—ବି. ଭୂମଣ୍ଡଳର ଯେଉଁ ଅଂଶ
 ଶୀତମଣ୍ଡଳ ଓ ଗ୍ରୀଷ୍ମମଣ୍ଡଳରୁ ପୂର
 ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ।
 ସମମତି—ବି. ସମଭୂତି ବିଶିଷ୍ଟ ।
 ସମମୟ—ବି. ସମାନ ଭାବବିଶିଷ୍ଟ ।
 ସମମାତ୍ର—ବି. ସମାନ ମାତ୍ରାବିଶିଷ୍ଟ ।
 ସମୟ—ବି. (ସମ୍ + ରାତ୍ରି. ଅ, କିମ୍ବା
 ସମ୍ + ଯା + ଶ. ଅ) କାଳ, ରାତ୍ରି, ପରି-
 ମିତି କାଳ, ସୀମା, ଉପଯୁକ୍ତ ବେଳା,
 ନିର୍ଦ୍ଦେଖକାଳ, ଅବକାଶ, ସୁମୋଗ,
 ନିୟମ, ସତ୍ୟ, ପ୍ରତକ୍ଷା, ଶପଥ, ସିକ୍ଷାନ୍ତ,
 ଅନୁମକାଳ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ, ସକେତ, ଚୁକ୍ତି,
 ଆଦେଶ, ଆଜ୍ଞା, ଆଗ୍ରହ, ବ୍ୟକ୍ତହାର,
 ମୀମାଂସା, କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିଷାନ୍ତ, ପ୍ରକୁର,
 ଯୋଗଶା, ଦୁଃଖାବସାନ, ଉପଦେଶ,
 ଧର୍ମ, ନୟାୟ, ସମ୍ବନ୍ଧ, ବାକ୍ୟ, ବଜ୍ରତା,
 (ପୁ. ବି. - କ. ଶ୍ର.) ପୌତ୍ରଗଣଶାଳୀ, (ପୁ.)
 ସମୟା, (ଶା. କି) ମୁଖ, କାଳର ସୀମା,

ମହୁଳତ, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତର ଉଦ୍‌ଦୃଶ୍ୟ
 ବା ଅଧିକାରର ବା ରାଜପ୍ରଭାବ କାଳ ।
ସମୟଅସମୟ—ଗ୍ର. ବି. କାଳାକାଳ,
 ସୁମୟମୟ ଓ ଦୂଷମୟ, ସବୁବଳ ।
ସମୟକରିବା—ଗ୍ର.କି. କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ
 କରିବାପାଇଁ ସମୟର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା,
 ମିଆଦ ପ୍ରିର କରିବା, ଚାକ୍ରିକରିବା ।
ସମୟକାର—ବି. (ସମୟ+କ୍ରୁ+କ.ଥ)
 ପରିଭରଣୀ, ସବେଳା ।
ସମୟ କମେ—ଅ. ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟରେ ।
ସମୟକିମ୍ବା—ବି. ସମୟ କରିବା ।
ସମୟପାଇବା—ଗ୍ର. ବି. ସମୟ ମିଳିବା
 ଦେଖ । [ଜାଣେ]
ସମୟକ୍ଲଙ୍ଖ—ପୁ.ବି.ବିଷ୍ଣୁ, (ବିଂ) ଯେ ସମୟ
ସମୟଦେବା—ଗ୍ର.କି. ମହୁଳତଦେବା,
 ସମୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିବା ।
ସମୟଧର୍ମ—ବି. ସମୟକିମ୍ବା ।
ସମୟନଥକା—ଗ୍ର.ବି.ଅବସରର ଅନ୍ତର,
 ପୁରୁଧାର ଅନ୍ତର ।
ସମୟନରୁପଣ—ବି. ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସମୟର
 ପ୍ରିଷ୍ଠାକରଣ ।
ସମୟପାଇବା—ଗ୍ର.କି.ମହୁଳତପାଇବା,
 ଅବସର ପ୍ରାପ୍ତହେବା, ଶୁଣୁଷେବାଇପାଇବା
ସମୟବିଦ୍ୟା—ଶ୍ଵ.ବି.ସମୟ ଧର୍ମ, ଯୋଗ—
 କାଳ, ଉପଦେଶ, ଶିକ୍ଷା ।
ସମୟବିଭାଗ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ
 କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ବେଳର
 ବିଶିଳନ, କାଳକୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଂଶରେ
 ବିଭାଗ କରିବା ।
ସମୟମିଳିବା—ଗ୍ର.ବି. ପୁରୋଗ ପଞ୍ଚିବା,
 ଅବକାଶ ମିଳିବା ।
ସମୟତିତିର—ଅ. ସୁଯୋଗ କମେ ।
ସମୟଦେବକ(ସେବା)—ପୁ.ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ)
 ସମୟର ଉପାସକ, ସମୟର ମୂଳଜୀ,
 ସମୟ ର ଗତ ହୁଏ ଉଦ୍‌ଦୃଶ୍ୟ ଭବନେ
 କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ, (ଶ୍ଵ) ସେବିକା ।
ସମୟଦେବା—ଗ୍ର. ବି. ମୁଖ୍ୟ ଉଚ୍ଚିବା,
 ସମୟ ମିଳିବା, ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ
 ଉପରୁତ୍ତ ହେବା ।

ସମ୍ବ୍ରା—ଆ. (ସମ୍ + ଶ୍ରୀ + କ.ଆ) ସମୀ-
ପରେ, କିକଟରେ, ମଧ୍ୟରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବିଂ-
ସମୟ+ଆ) ହୌତ୍ରାଗ୍ୟଶାଳିନୀ, (ଗ୍ରା.ବି
ଦ-ସମୟ) କାଳ, ମୁଖ୍ୟ ।

ସମୟାଧୁତିତ୍ତ—ବି. ଯେଉଁ ସମୟରେ
ଦୂର୍ଯ୍ୟ ବା ନଷ୍ଟ ପୁଣିଗୋଚର ହୁଏ
ନାହିଁ, ଦୂର୍ଯ୍ୟ ନଷ୍ଟକିତ୍ତ କାଳ ।

ସମୟାନ୍ତ୍ର—ବି. (କ.ଧା; ଅନ୍ୟ+ସମୟ)
ଅନ୍ୟ ସମୟ, ଭିନ୍ନକାଳ ।

ସମୟାବିତ୍ତ—ବିଂ. କାଳବଣେ ନଷ୍ଟ କା
ଲିଯୁପାପ୍ତ ।

ସମୟାଭବ—ବି. (ଗତତ୍ତ୍ଵ) କାଳର ଅଭବ,
ବେଳ ନୃଥିତିବା, ଅବସର କିମିଳିବା ।

ସମୟାପ୍ରତିତ୍ତ—ବିଂ. କାଳକ୍ରମେ ବିଧ୍ୟୁତ୍ ।

ସମୟୋଗ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସମ୍ + ଯୋଗ୍)
କ.ଧା; ସମକଳ, ସମଭୂଲ, ସମାନଭୂପେ
ଯୋଗ୍, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମୟୋଗ୍ ।

ସମୟୋଚିତ—ବି. କାଳର ଉପଯୁକ୍ତ,
ଯେଉଁ କାଳରେ ଯାହା ଉପଯୋଗୀ ।

ସମୟୋପଯୋଗୀ—ପୁଂ. ବିଂ. (ଗତତ୍ତ୍ଵ)
ସମୟ ଉପ ଉପଯୁକ୍ତ, କାଳୋପଯୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ସମୟୋପଯୋଗୀନୀ—ପୁଂ. ବି. (ଗତତ୍ତ୍ଵ)
ଏକପକ୍ଷରେ ଏକପକ୍ଷରେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁ-
ଥିବା କାର, ଯୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରତିବୁଦ୍ଧି କାର ।

ସମରକ(ଖ୍ରୀ)ନ୍—ଯା. ବି. 'ଶୂନ୍ୟାନର
ଅନ୍ତର୍ଭିତ ଓ ଅଧିକା ଦୁଃଖ ରାଜ୍ୟର
ଅଧିକୃତ ଦୁର୍ଗାଧ୍ୱିତ ନଗର ।

ସମର—ବି. ସମ=ସମାନ+ର ଧାର୍ଯ୍ୟ
ଗମନ କଣବା+ଅଧି.ଅ) ଯହିଁରେ

ଏକାଧିକ ବ୍ୟକ୍ତି ସମାନଭୂପେ ଗମନ
କରନ୍ତି, କିମା (ସ=ଦ୍ଵାତ୍ରି+ମର=

ମରଣାଳି) ମରଣାଳିମାନଙ୍କ ସହିତ
ବିଭିନ୍ନକ, (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯୁଦ୍ଧ, ଉତ୍ସବ, ପଞ୍ଚମି,
ଲଢ଼ିର, ଯୁଦ୍ଧଜାହାଜ ।

ସମରକମ୍—କ୍ରୀ. ବି. ଯୁଦ୍ଧକମ୍, ଯୁଦ୍ଧକାରୀୟ

ସମରକୁଣ୍ଠଳ—ପୁଂ. ବିଂ. (ଗତତ୍ତ୍ଵ) ଯୁଦ୍ଧ-
କିମାଣ, ଯୁଦ୍ଘ ବିଷୟରେ ପଢ଼ୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ସମରକୁଣ୍ଠଳା—କ୍ରୀ. ବି. ସମରକୁଣ୍ଠଳା

ସମରକ୍ଷିତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ର, ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରି
ସମରକ୍ଷେତ୍ର—ବି. (କ.ଧା) ଯୁଦ୍ଧଭୂତୀ,
ଲଢ଼ିର ଆନ ।

ସମରକ୍ଷୀ(ଜୟନ୍) —ପୁଂ. ବିଂ. (ଗତତ୍ଵ)
ରଣବିଳ୍ୟୀ, ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରିକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସମରକ୍ଷୀନ ।

ସମରକ୍ଷିତ—ପୁଂ. ବି. (ସମର + କି +
କ୍ଷିପ) ସମରକେତା, ଯୁଦ୍ଧକେତା ।

ସମରକ୍ଷୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବୃଦ୍ଧଯୁଦ୍ଧର କ୍ୟାନ୍-
ଧାନେ ସନ୍ୟୁକ୍ତ, ଧାନଗଣିତରେ
ଦୂରର ବା ଗର୍ଭରହିଜ୍ଞପକ ରେଖା ।

ସମରଣ—କ୍ଲୀ. ବି. ସମାନଭୂପେ ଯାଗା-
ଦେଶ ଗମନ, (ବିଂ) ମରଣର ସହିତ
ବିଭିନ୍ନମାନ ।

ସମରତ—ବି. ରତବନବିଶେଷ ।

ସମରଭୂତ—ପୁଂ. ବି. ଯୋବୁଭୂତ ।

ସମରଥ—ପୁଂ. ବି. ମେଥିଲ ରଜନେତା,
କ୍ଷେମାଧରକ୍ଷୁଦ୍ଵାରା (ଗ୍ରା.ବିଂ; ଫ୍ର ସମର୍ଥ)
ସମର୍ଥ ଦେଖ, (ଗ୍ରା. ବି. ଫ୍ର-ସମର୍ଥ) ପାମର୍ଥ ଦେଖ ।

ସମରଥା—ଗ୍ରା.ବିଂ. (ଫ-ସମର୍ଥ) ସମର୍ଥୀ-
ଯୁଦ୍ଧ, ସମର୍ଥ, ପରବରମଣାଲୀ, (ଗ୍ରା.ବି)
ଶୁଦ୍ଧ ମାନଙ୍କର ବିଶେଷ, ଦେବ ପେବକବିଶେଷ, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ଓ ପୁରୁଷମନ୍ଦରରେ ଯେଉଁ ମାନେ ଠାକୁ-
ରଙ୍କ ବୈଷେଷିକପାଇଁ ପରବା କାଟନ୍ତି,
ରୁକ୍ଷନ ଧୂଅନ୍ତି, ରୁକ୍ଷା କୁଟନ୍ତି ଓ ବିର
ବାଟନ୍ତି ।

ସମରପଣ—ଗ୍ରା. ବି. (ପଦ୍ଧି; ଫ-ସମର୍ପଣ)
ହରପଣ ଦେଖ ।

ସମରପିବା—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ-ସମର୍ପିବା)
ହରପିବା ଦେଖ । [ରଣତଥ : ସମରପାତ୍ର—ବି. (କ.ଧା) ଯୁଦ୍ଧକାହାଜ,

ସମରପିୟ—ପୁଂ. ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ଯୁଦ୍ଧପିୟ,
ଯେ ଯୁଦ୍ଘ କରିବାକୁ ସୁଖପାତ୍ର,
ସମରପିୟ ।

ସମରବଳ-ଦ୍ଵୀ. ଯୁଦ୍ଧର ବଳ, ସାକ୍ଷୀଯତରେ
ସମରବର୍ମ—କ୍ଲୀ. ବି. ସମରବର୍ମୀପାଇୟ ବର୍ମ,
ଯୁଦ୍ଘ କରିବାର ଉପଯୁକ୍ତ ବର୍ମ ।

ସମରବୁଧା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯୁଦ୍ଘକ୍ଷେତ୍ର, ଯୁଦ୍ଘ-
ପୁଲ ।

ସମରବିଜ୍ଞାନ—ବି. (ଆଧୁନିକ ପ୍ରସ୍ତୁତା)
ଯୁଦ୍ଘବିଜ୍ଞାନ ।

ସମରବିଦ୍ୟ—ବି. ଯୁଦ୍ଘବିଜ୍ଞାନ, ଯୁଦ୍ଘ-
କୌଣସି ।

ସମରବାର—ପୁଂ. ବି. ସମରେ ବାର,
ସୁକୁମାରରେ ବାର, ଯଶାଦାକ ପିତା ।

ସମରମୁହଁ—ଗ୍ରା.ବି. ଯୁଦ୍ଘପାଇଁ ସହିତ,
ଯୁଦ୍ଘପାଇଁ ଅଗ୍ରଯାତି ।

ସମରମୁଖ—ବି. (ଗତତ୍ତ୍ଵ) ଯୁଦ୍ଘରେ
ସମ୍ଭୂତରେ, ଯେଉଁଠାରେ ଯୁଦ୍ଘ ପ୍ରଥମେ
ଆଚାନ ହୁଏ ।

ସମରଶାନ୍ତି—ବି. (ରୂପକ.କ.ଧା) ଯୁଦ୍ଘ-
ପୁଲରୁ ଶଯ୍ୟା (ଅର୍ଥାତ୍) ଯେଉଁ
ଶଯ୍ୟାରେ ଯୋକାମାନେ ଶୋଇଲୁପରି
ମହାନ୍ଦ୍ରାଭିଭୂତ ହୁଅନ୍ତି ।

ସମରଶାୟିତ୍ର—ପୁଂ. ବିଂ. (ଗତତ୍ତ୍ଵ) ଯୁଦ୍ଘରେ
ପଢ଼ିବ, ଯେ ଯୁଦ୍ଘ କରୁ କରୁ ଦତ୍ତହୋଇ
ସମରଭୂମିରେ ତିରନିଦ୍ରା ଭଲେ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସମରଶାୟିତ୍ରା ।

ସମରଶାୟୀ—ପୁଂ. ବିଂ. (ଗତତ୍ତ୍ଵ) ସମର-
ଶାୟିତ୍ର ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ) ସମରଶାୟିନୀ ।

ସମରଶାଳ—ପୁଂ. ବିଂ. (କ.ଶ୍ରୀ) ରଜ-
କୁଣ୍ଡଳ, ଯୁଦ୍ଘପଟ୍ଟ, ଯୁଦ୍ଘରେ ନିଯୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସମରଶାଳ ।

ସମରସବିବତା—ବି. ସମରମ୍ଭୀ,
ଯୁଦ୍ଘ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ରଜାଙ୍କୁ ପରମଣୀ
ଦେବା ମହୀ ।

ସମରସବିବତା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସମରଶାଳି
+ ଭା.ଭା) ଯୁଦ୍ଘମହିଳା, ସୁରମର୍ମିଳା ପଦ ।

ସମରସବା—ବି. ସୁରମର୍ମିଳା, ଯୁଦ୍ଘ କରିବା
ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ପଦ ।

ସମରସିଂହ—ଗ୍ରା.ବି.ମିବାର ବା ଚିତ୍ରୋ-
ରଚ, ଜନେକ ରାଜା, ଶୁକ୍ରରାଜର ଜଣେ
ବିଖ୍ୟାତ ପ୍ରାଚୀନ ଜ୍ଞାନବିଦ୍ ।

ସମରସାମୀ—ପୁଂ. ବି. କାଣ୍ଡିତ ସମର-
ଶାଳାଧ୍ୱିତ ଦେବମୂଣ୍ଡିତେବ ।

ସମର—ଯୁଦ୍ଘପରଦେଶ ଆଗ୍ରାନିଲନ୍ତର୍ଗତ

ବିଶେଷ, ସମ୍ବଲପୁରର ଅଧିକାରୀ ଦେଖି
ସମ୍ବଲପୁଣ୍ଡ—ଶା. ବ. ସମ୍ବଲପୁର ନିକ-
ଟଦର୍ତ୍ତୀ ମହାନଦୀ ଗର୍ଭର ଗର୍ଭର ଅଂଶ-
ବିଶେଷର ନାମ ।

ସମଲୋକୁଳକାଶନ—ବି. ସେ ପ୍ରସ୍ତର
ଟେଲା ଓ ସୃଜନ ସମାନ ଭାବରେ
ଦେଖେ ।

ସମଙ୍କେ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଯେଉଁ ସମୟରେ
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଠିକ୍ ମନ୍ତ୍ରକୋର୍ତ୍ତ ଦେଖରେ
ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାଆନ୍ତି ।

ସମଶନ—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+ଅନନ୍ତ) ଅପର୍ଯ୍ୟାୟ
ଭେଜନ ।

ସମଶନୀୟ—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+ଅନନ୍ତ)
ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ପ୍ରକାରେ ଅଣନ୍ତୋଟ୍ୟ ।

ସମଶନକର୍ତ୍ତ୍ଵ—ବ. ପ୍ରାଣୀ ଓ କାଶ-
ଧକାରେକୁ ଚାଣ୍ଡୋର୍ଧ ବିଶେଷ ।

ସମଶନିତି—ବି. ସମାନ୍ୟ ରୁପେ ଶାତଳ,
ସାହା ଅତି ଥଣ୍ଡା ଓ ଅତି ରମ୍ପନ ନୁହେ
ସମଶନିତି—ଶ୍ରୀ. ବି. ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥାନ,
ଶୀର୍ଷର ସମରେଖାରେ ଅବସ୍ଥାର ।

ସମଶୋଧନ—ବି. (ଶାନତଶିତ) ସମ୍ବା-
ଦିକର ଉତ୍ତର ପାଶରୁ ସମହାନ୍ୟେ
ବିଯୋଗ କରିବା ରୂପ କିମ୍ବା ବିଶେଷ ।

ସମଶୁବୁ—ବି. ପ୍ରାପଣ, ଉପମାତ ହେବା ।

ସମଶୁବ୍ଦାନ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+ଅନନ୍ତ+
କ.ଅନ) ବ୍ୟାପନଶୀଳ, ବ୍ୟାପ୍ତିବିଶ୍ଵ,
(ଶ୍ରୀ) ସମଶୁବ୍ଦାନ ।

ସମଶ୍ରେଣୀ(ଶ୍ରୀ)—ବି. (କ.ଧା) ଏକଶ୍ରେଣୀ,
ତୁଳି ଶ୍ରେଣୀ ।

ସମଶ୍ରେଣୀ(ଶ୍ରୀ)ଭକ୍ତ—ବି. ଏକଶ୍ରେଣୀର
ଅନ୍ତର୍ଗତ, ଏକ ଦଳର ଅନ୍ତର୍ଗତ ।

ସମଶ୍ରୀ—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+ଅନନ୍ତ+ଭା.ତି) ସମ୍ବୁଦ୍ଧ
ବ୍ୟାପ୍ତି, ଶୁରୁଆତେ ବ୍ୟାପିନୀବା, ସାକଳ,
ସାମଗ୍ର୍ୟ, ସମପ୍ରତା, ପୂଜୀଭୂତ ସମସ୍ତବପ୍ତ,
(ଦର୍ଶନ) ସମସ୍ତ ବପୁର ଏକଥାବସ୍ଥିତ,
(ଭକ୍ତି) ଏକାଧିକ ସଂଖ୍ୟାର ଯୋଗଫଳ,
ମୋଟ ।

ସମଶ୍ରୀ(ଶ୍ରୀ)ଶ୍ରୀଲ(ଲା)—ବି. (ସମ୍ବୁ-
ଦ୍ଧ+କ.ଲା+ଥା) ଏକପ୍ରକାର କ୍ଷୁପ,

ସାହା ଜଳାଭୂମିରେ ଲନ୍ଦେ, କରକରୁଆ.
ଗଣ୍ଡବ୍ୟା, ରଣ୍ଟି ପାସ, ଏକପ୍ରକାର

କାକୁଡ଼ି, କଟୁଶିରଣ, କାପରାଞ୍ଜଳୁଆ ।
ସମସ୍ତଭୂତ—ବି. (ସମସ୍ତ+ତ୍ରୀ+ଭୂ-
ତ୍ରୀ) ସମଗ୍ରୀଭୂତ, ଯାହା ପୂର୍ବରେ
ସମସ୍ତ ନଥିଲ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତ ହୋଇ-
ଅଛି ।

ସମପାଞ୍ଚକ—ବି. ବ. ଶ୍ରୀ; (ସମ+ପାଞ୍ଚ)+
କ) ସମାନ ସଂଖ୍ୟାବିଶ୍ଵିଷ, ସମରଣ-
ବିଶ୍ଵିଷ ।

ସମପାଞ୍ଚାତ—ବି. ସମାନପାଞ୍ଚ୍ୟ, ସମରଣ ।

ସମପାଞ୍ଚାତ—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+ପାଞ୍ଚ୍ୟ+ତ)
ସମାନ ସଂଖ୍ୟାବିଶ୍ଵିଷ ।

ସମପାନ—ବି. ଉତ୍ତର ଦିଗରେ ସମାନ
ଅବସ୍ଥାନ, ଉତ୍ତର ଦିଗର ଭାବର ସମତା-
କରଣ ।

ସମପାନ୍ତିତ—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+ପାନ୍ତି+ତ)
ଉତ୍ତର ଦିଗରେ ସମରୁପେ ପାପିତ,
ସମାନରୁପେ ସମ୍ବାଦପୁର୍ତ୍ତ ।

ସମପକ—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+ଅଥ+ଭା.ଅନ)
ହାତେପ କରଣ, (ବ୍ୟାକରଣ) ଏକାଧିକ
ଚାକର ସମାସ, ସମାସକରଣ ।

ସମପମକାଳ—ଅ. ସେହି ସେହି କାଳରେ,
ତ୍ରୁଟ୍ସମୟରେ ।

ସମପର—ବି. ଗଞ୍ଜପା ସାରରେ ଦିଆଯିବ
ଏକପ୍ରକାର ରଙ୍ଗ, (ଗେରୁମଟିରେ
କଇଥ ଅଠମିଶାଇ ଏହି ରଙ୍ଗର ଆର
କରିଯାଏ) ।

[ସମାନ ।

ସମପରଳ—ବି. ଅବନ, ସୁଲା, ଆଦ୍ୟକ୍ର
ସମସ୍ତର—ଶା. ବି. ତିକ୍ ସମାନ, ସାତ୍ର୍ୟ,
ଭୁଲ, (ଶା.ଅ) ସହିତ ।

ସମସାପବ୍ଲତ—ପାତ୍ରମଧ୍ୟ ପବ୍ଲତମାଳାର
ଗୋଟିଏ ଗିରିଶୁଳ୍କ ।

ସମସାମୟିକ—ବି. (ସମ+ସାମୟିକ) ସମ-
କାଳୀନ, ଏକକାଳରେ ଘଟିବା ।

ସମସୁଖଦୁଃଖ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସମ-
ବେଦନା ଅନୁଭବ, ଯାହାର ସୁଖ ଓ
ଦୁଃଖରେ ସମାନ ମନୋଭବ, (ଶ୍ରୀ) ଦୁଃଖ
(ବି.କ.ଧା) ସୁଖଦୁଃଖଦିର ସମାନୁଭୂତି ।

ସମୟୁକ୍ତ—ବ. (ସମ+ୟୁକ୍ତ) ମହାପ୍ରଳୟ,
କଳାନ୍ତି, ବୁନ୍ଦଶିଥିନ ।

ସମୟସ—ବି. ସମାନ ସୂର୍ଯ୍ୟରେ ବା
ରେଖାରେ ଯାହା ଆଏ ।

ସମୟସଗ—ବି. (ସମୟସ+ଗମ+
ଅ) ସମାନଗାମୀ ।

ସମୟସପାତ—ବି. ସରଳ ସୂର୍ଯ୍ୟବିନ୍ୟାସ,
ସମାନ ସୂତ୍ର ଧରିବା ।

ସମସେର—ପ୍ରା. (ଗଢ଼କାତ) ଶବ୍ଦିଷ୍ଟ ଗାର-
ମାନଙ୍କୁ ଦିବ୍ୟାଯିବା ଉପାୟ ।

ସମସେରଜଙ୍ଗ—ଯା. ନେପାଲର ମହା
ଓ ସେନାପତିଙ୍କ ଉପାୟ ।

ସମୟୌରତ—ବ. ସମାନ ପୌରତ,
ଭୁଲ୍ୟ ଜନ, (ବି) ଭୁଲ୍ୟଗନ୍ଧିବିଶ୍ଵ ।

ସମସ୍ତ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସମାନପ୍ରକଳ୍ପ
ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ) ସମସ୍ତନ ।

ସମସ୍ତ—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+ଅସ୍ତ+ମେତା) ଯବୁ,
ସମୁଦ୍ରାୟ, ସମଗ୍ର, ଏକପ୍ରକାର, ସମ୍ଭବ,
ସମସ୍ତଭୂତ, ସମ୍ମିତ, ସମ୍ମୁକ୍ତ, (ବ୍ୟାକ-
ରଣ) କୃତସମାସ, ସମାସ ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ଠନ୍ଦ
(ପଦ), (ଶ୍ରୀ) ସମସ୍ତା, (ଶା.ବି) ସମୁଦ୍ରାୟ
ପଦାର୍ଥ, ସବୁବ୍ୟକ୍ତି, (ଶା.ସବ) ସବୁ ।

ସମସ୍ତଦୁର୍ଗ—ବ. ସିନ୍ଦୁ, ପତର ସିନ୍ଦୁ,
ସେହିଷ୍ଟ ।

ସମସ୍ତା(ପ୍ଲା)ନ—ପ୍ରା. (ଗଞ୍ଜାମ ଓ ବିଶାଖ-
ପଟଣ) ଜମିଦାରୀ, ଦକ୍ଷିଣ ଓଡ଼ିଶାର
ରଜା ବା ଜମିଦାରଙ୍କ ରଜଧାନୀ ।

ସମସ୍ତ(ପ୍ରକଳ୍ପକ୍ଷୀ)କ୍ଷୁ—ଗା. ସବ. ସକଳ
ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ, ସମସ୍ତକ୍ଷୁ ।

ସମସ୍ତେ—ଗା. ସବ. ସବେଳେ, ସବୁବ୍ୟକ୍ତି ।

ସମସ୍ତ—ବି. (ସମ+ସ୍ତା+କ.ଅ) ସମ-
ଭବରେ ହେତୁ, ସଦୃଶ, ଭୁଲ୍ୟ, (ଶ୍ରୀ) ସମସ୍ତା ।

ସମସ୍ତକ୍ଳୀ—ବି. ଶା. ଯମୁନାର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ
ସମତଳ ପ୍ରଦେଶ, ଅନ୍ତର୍ଭେଦ, ଦେଖାବ
ସମସ୍ତାନ—ପ୍ରା. (ଗଞ୍ଜାମ) ଶିଳ୍ପଦେଶ,
ମୁଣ୍ଡ, ଅଗ୍ରଭାଗ, ଦକ୍ଷିଣ ଓଡ଼ିଶାର ରଜଧାନୀ
ପଦାର୍ଥ, ସବୁବ୍ୟକ୍ତି, ସବୁବ୍ୟକ୍ତି ।

ସମସ୍ତମିଳ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଏକ ସ୍ଥାନି,
ଶାହଜହାର ସ୍ଥାନୀ ଏକ ।

ସମୟମିତି—ବ. ଭୁଲ୍ୟସ୍ଵର୍ଗ, ସମାଜ ଅଧ୍ୟକାର ।

ସମସ୍ୟମାନ—ବି. (ସମ୍+ଅସ୍+ମ୍+ନ୍) ଯେଉଁ ପଦମାନଙ୍କର ସମାସ କହାଯାଇଥାର ।

ସମସ୍ୟା—ବ. (ସମ୍+ଅସ୍+ଯ୍+ନ୍+ଆ) ଶ୍ରୀକର ପାଦ ପୂରଣାର୍ଥ ପ୍ରଶ୍ନ, ଜଟିଳ ବିଷୟ, କଠିନ ପ୍ରଶ୍ନ, କୁଟୁମ୍ବ, ଛଞ୍ଚିତାର୍ଥ, ନାଆଁଦିଆ ପହଳି, ପୂର୍ଣ୍ଣାର୍ଥ ପ୍ରହେଳିକା, ତୁଳି, (ଭୟ+ଆ) ଯଟାଇବା, ଯୋଟିବା, ମିଶ୍ରଣ, (ଗ୍ରା.ବି) ଉତ୍ତର, କିଂକର୍ତ୍ତବ୍ୟବମୂଳ ଭବ ବା ଅବସ୍ଥା ।

ସମସ୍ୟାପୂରଣ—ବ. (ଡତ୍ରି)ପ୍ରଶ୍ନ କରିବାର ଶ୍ରୀକାଂଶୁ ଅପର ପାଦପୂରଣ, ଜଟିଳ ବା କୁଟ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ।

ସମସ୍ୟାର୍ଥୀ—ବୁ. ସମସ୍ୟା ।

ସମ୍ବନ୍ଧୀ—ବ. (ସମ୍+ଅଭ୍ୟାସ+କ.ଯ୍+ଆ) ଘନ, ସଂଖ୍ୟ, କ୍ଷେତ୍ର ।

ସମ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସମ୍+ଆ) ଭୁଲ୍ୟ, ସଦୃଶୀ, ବି. (ସମ୍+କ.ଅ+ଆ)ସମ୍ବନ୍ଧୀ, ବର୍ଷ, (ଗ୍ରା.ବି) ଡିକ୍ ପାଢାଇରେ ଯେଉଁ ଲୁଦାବଳୟ ଲାଗେ ।

ସମାଧି—ବ. (କ.ଧା) ଭୁଲ୍ୟ ଅଂଶ, (ବି) ଭୁଲ୍ୟ ଅଂଶବିଶ୍ୱର, ସମାଜ ଭଗ୍ୟକୁ ।

ସମାଧାରୀ—ବି. ଭୁଲ୍ୟଭେଗାଧିକାରୀ ।

ସମାଧାର୍ମ—ପୁ. ବି. (ସମାଧି+ହୁ+କ.ଇନ୍)ସମାନ ଅଂଶର କା ଭାଗର ପ୍ରଦର୍ଶନକାରୀ, ସମଭାର୍ତ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାଧିହାରୀ ।

[କାରଣି]
ସମାଧାରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ଭୁଲ୍ୟ ଭେଗାଧିକାରୀ—ବି. ଭୁଲ୍ୟ ଅଂଶର କା ଭାଗର ପ୍ରଦର୍ଶନକାରୀ, ସମଭାର୍ତ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାଧିହାରୀ ।

ସମାଧି—ପୁ. ବି. ଭୁଲ୍ୟଭେଗାଧିଶ୍ଵର, ସମାନଭାଗୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାଧିକା ।

ସମାଧି—ପୁ. ବି. ଭୁଲ୍ୟଭେଗାଧିଶ୍ଵର, ସମାନ ଭଗ୍ୟକୁ ।

ସମାଧି—ବି. (ସ+ମାଧି) ମାଧ୍ୟମିକର ।

ସମାଂସକରଣ—କ୍ଲୀ. ବି. ମାଧ୍ୟ ସହିତ ବଳ ନିବେଦନ ।

ସମାଂସମୀନ—ପୁ. ବି. (ସ+ମାଧି+ମୀନ) ମାଧ୍ୟ ଓ ମଧ୍ୟୟବୁନ୍ଦ (ଭେଜନ ବା ଖାଦ୍ୟ), (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାଂସମୀନା ।

ସମାଂସମୀନା—ପୁ. ବି. (ସମାଂସ+ସାଇନ୍+ନ୍+ଆ)ପଦବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସବମା ଗାତ୍ର, ବର୍ଷବିଷ୍ୱାଗ ଗାତ୍ର, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି) ମଧ୍ୟମାଂସଯୁକ୍ତ ।

ସମାକର୍ଷଣ—ବି. ସମାନ ଆକାରବିଶ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ।

ସମାକର୍ଷିତ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆ+କର୍ଷିତ+ତ) ସମ୍ବନ୍ଧରୁପେ ଆକର୍ଷିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାକର୍ଷିତା ।

ସମାକର୍ଷୀ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆ+କର୍ଷୀ+କ.ଇନ୍)ବିଶେଷଭବରେ ଆକର୍ଷଣ କାଣ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାକର୍ଷୀ, (ବି) ବହୁତୁ ବ୍ୟାପୀ ଗନ୍ଧ, ଭୃଷ୍ଟାଜନକ ଗନ୍ଧ ବିଶ୍ୱ ଭ୍ରମତ୍ରବ୍ୟ ।

ସମାକାର—ବି. (କ.ଧା) ସମାନ ଆକାର, (ବି-ବ.ଶା) ଭୁଲ୍ୟ ଆକାରବିଶ୍ୱର୍ଣ୍ଣ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାକାରୀ ।

ସମାକାର୍ତ୍ତ—ବି. (ସମ୍+ଆ+କୁ+ମ୍.ତ) ବ୍ୟାପ୍ତ, ସଙ୍କୁଳ, ସମାକାର୍ତ୍ତ ।

ସମାକୁଳ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆକୁଳ) ଜାତର, ବ୍ୟାକୁଳ, ଅଧୀର, ଅଥୟ, ପ୍ରଦର୍ଶନ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ, ହତ୍ତବୁକ୍ତ, ବ୍ୟାପ୍ତ, ପରପୁର୍ଣ୍ଣ, ସଙ୍କୁଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାକୁଳୀ ।

ସମାକୁଷ୍ଟ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆକୁଷ୍ଟ) ସମ୍ବନ୍ଧ ଆକୁଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାକୁଷ୍ଟୀ ।

ସମାକନ୍ଦନ—ବି. (ସମ୍+ଆ+କନ୍ଦନ+ଅନ) ସମ୍ବନ୍ଧରୁକ୍ତରେ ଆକନ୍ଦନ ।

ସମାକାନ୍ତ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆକାନ୍ତ) ବୃତ୍ତିଆନ୍ତ, ଆକାନ୍ତ, ବିଶେଷଭବରେ ଆକାନ୍ତ, ଚୃଷ୍ଟାନ୍ତ, ପରବ୍ୟାପ୍ତ, ବିସ୍ମୃତ, ଚତୁର୍ବିରତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ୍ୱର ସୀମାବିଶ୍ୱର୍ଣ୍ଣ, ସୀମାବିଶ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ।

[ବିଶ୍ୱ ।]
ସମାକର—ବି. (କ.ଶା) ସମାନ ଅକର ।

ସମାକରିବକର—ପୁ. ବି. ଧାନର ପ୍ରକାର ତେବେ ।

ସମାକ୍ଷେପ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆ+କ୍ଷେପ+ଅ) ସମ୍ବନ୍ଧରୁପେ ଆକ୍ଷେପ, ସମ୍ବନ୍ଧରୁକ୍ତ ପ୍ରକାର କ୍ଷେପଣ ।

ସମାଖ୍ୟ—ବି. (ସମ୍+ଆ+ଖ୍ୟା+ଶ). ଅନ୍ତାକ୍ଷ୍ରମିତି, ଯଶ୍ଶ, ବିଶେଷ, ଆଖ୍ୟା, ନାମ, ଉପାଧି ।

ସମାଖ୍ୟାତ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆଖ୍ୟାତ) ବିଖ୍ୟାତ, ବିଶେଷ ନାମଯୁକ୍ତ, (କ୍ଷା) ସମାଖ୍ୟାତ ।

ସମାଜ—ନ-ବ. ସମ୍ବନ୍ଧରୁକ୍ତ ଆଖ୍ୟାନ, ସମ୍ବନ୍ଧରୁକ୍ତରେ କଥନ, ସମାଜ୍ୟାନ, ଭୁଲ୍ୟାନ ।

ସମାଜତ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆଗତ) ଉପାଦ୍ରିତ, ଏକ ପରିମିଳିତ, ଆଗତ, ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାଜତା ।

ସମାଗତ(ମ)—ବି. (ସମ୍+ଆ+ଗମ+ତ) ଉପାଦ୍ରିତ, ସମ୍ବନ୍ଧରୁକ୍ତ, ଆଗମନ, ସମାଜମ, ରମନାଶମ, ଗମନାଶମ, ଗମନାଶମନ, ସମାଗତ, ସମାଗତ, ସମାଗତ ।

ସମାଗମନ—କ୍ଲୀ. ବି. (ସମ୍+ଆ+ଗମ+ନ) ସମାଗମ, ସମ୍ବନ୍ଧରୁପେ ଆଗମନ ।

ସମାଗାତ—ବି. (ସମ୍+ଆଗାତ) ଗୁରୁତର ଆଗାତ, ଫରାମ, ଯୁଦ୍ଧ, ହତ୍ୟା, ବିଧି ।

ସମାଦ୍ରୁକ—ବି. ସମାନ ଭରଣବିଶ୍ୱର୍ଣ୍ଣ, ଭୁଲ୍ୟ ଭରଣବିଶ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ।

ସମାଚୟନ—ବି. (ସମ୍+ଆ+ଚୟନ) ଏକତ୍ର ସ୍ଥାପନ ।

ସମାଚରଣ—ବ. (ସମ୍+ଆଚରଣ) ସଦାରୁର, ଉତ୍ସମ ଆଚରଣ ।

ସମାଚରଣୀୟ—ବି. (ସମ୍+ଆ+ଚରଣ+ନ୍) ସମ୍ବନ୍ଧରୁପେ ଆଚରଣୀୟ ।

ସମାଚରିତ—ବି. (ସମ୍+ଆଚରିତ) ସମ୍ବନ୍ଧ ଆଚରିତ, (ବ)ସମାଚର ଦେଖ ।

ସମାଚର—ବି. (ସମ୍+ଆଚର) ଜୀବର, ସବାଦ, ସଦାରୁର, ଉତ୍ସମ ଆଚରଣ, ଶିଖାଚର ।

ସମାଳନ୍—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆଳନ୍) ସମ୍ବୂର୍ଣ୍ଣରୁପେ ଆଳନ୍, ଅଭ୍ୟାଳନ୍, ଲୁଳନ୍ ।

ସ୍ଥିତ, ରୁଚିଦରରେ ବେଢା ହୋଇଥିବା,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାଜାଦନ ।
ସମାଜାଦନ—ବ. (ସମ୍+ଆଜାଦନ)
କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିରୁ ସମ୍ମୁଖୀନେ
ଯୋଡ଼ାଇ ପକାଇଥିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଘଟା-
କପ, ସମ୍ମୁଖୀନେ ଆବଶ୍ୟକ କରିବା ।
ସମାଜ—ବ. (ସମ୍+ଆଜଳ+ଅଧ୍ୟ, ଅ)
ସର୍ବ, ଗଣ, ସମ୍ବୂଦ୍ଧ, ଦଳ, ସମ୍ପଦ, ସମ୍ପ୍ରଦାୟ,
ବିଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟ ବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନାର୍ଥ
ଗଠିତ ଦଳ, ବୈଷ୍ଣୋବବିଶେଷଙ୍କ
ସମାଧ ସ୍ଥାନ, ଏକଧର୍ମ ଓ ଏକଥାରୁ-
ହପନ୍ତ ଲୋକସମ୍ମିଳିତ, ଜୀବିତାନ୍ତର
ମେଳା, ସାମାଜିକ ଉତ୍ସବ, ପର୍ଵମାନଙ୍କ
ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ ଦଳ, (କ.ଅ)
ହସ୍ତୀ, ପରିଷର ନିର୍ଦ୍ଦରଶିଳ ମାନବ
ସମୂହ, (ଭ.ଅ) ଏକଷରମନ, (ଗ୍ରା.ବ)
୩ ସ୍ଵର୍ଗତ ଉଜ୍ଜଳମଣି ପଣ୍ଡିତ ଗୋପବନ୍ଧୁ
ଭାଗଙ୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତ କର୍ତ୍ତିମାନ କଟକରେ
ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରୀ ଜିଙ୍ଗବଜ ମିଶ୍ର ୯୯.୬୯
ଦ୍ୱାରା ସମ୍ମାଦିତ ଓ ଶ୍ରୀ ବାଧାନାଥ
ରଥଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚ୍ଛିତ ସନ୍ଧାନାମ୍ବା
ପ୍ରେସରୁ ପ୍ରକାଶିତ ସାପ୍ତାହିକ ଓ ଦେନିଙ୍କ
ସମ୍ବୂଦ୍ଧ ପତ୍ର ।
ସମାଜଗତ—ବ. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜ ସମ୍ବୂଦ୍ଧ
କୀୟ, ସମାଜବକ୍ତା, ସମାଜକ ।
ସମାଜଚୃଦ୍ଧ—ବ. ବ୍ରାହ୍ମସମାଜ ଆଦିର
ଉଜ୍ଜଳମୟ, ସଭଗୁହ୍ୟ ।
ସମାଜଚୁତ୍ୟ—ପୁ. ବି. (୨୭ତ୍ରୀ) କୌଣସି
ସମାଜରୁ ବହିଷ୍ଟକ ।
ସମାଜଚୁତ୍ୟ—ବ. ସାମାଜିକ ଚାନ୍ଦିନୀ ।
ସମାଜନୟକ—ପୁ. ବି. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମା-
ଜର ନେତା ବା ଅପାରୀ ବ୍ୟକ୍ତି ।
ସମାଜନୟତ୍ୟ—ବ. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମ୍ମୁଦ୍ରାନ୍ତିକ
ନିୟମ, ସମ୍ମୁଦ୍ରାୟର ବିଧି ।
ସମାଜପତି—ପୁ. ବି. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜର
ଅଧ୍ୟୟ, ସମ୍ମୁଦ୍ରାୟର ନେତା ।
ସମାଜପତି—ବ. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜର
ଅଧ୍ୟୟ, ସମ୍ମୁଦ୍ରାୟର ନେତା ।
ସମାଜପତି—ବ. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜର
ଅଧ୍ୟୟ, ସମ୍ମୁଦ୍ରାୟର ନେତା ।
ସମାଜବକ୍ତା—ପୁ. ବି. (୨୭ତ୍ରୀ) ଦଳକୁଞ୍ଜ,

ସମାଜବକ୍ତା ।
ସମାଜବହୁତ୍ୟ—ବ. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜ
ବ୍ୟକ୍ତି, (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜକ ନିୟମର
ବିପରୀତ ବା ପ୍ରତିକଳ । [ଦେଖ ।
ସମାଜବିଧାନ—ବ. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜଶାସନ
ସମାଜବିଶ୍ୱାସ—ବ. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜର
ପ୍ରତିକଳ, ସାମାଜିକ ଶୁଦ୍ଧିର ବିପରୀତ ।
ସମାଜବିଶ୍ୱାସ—ପୁ. ବି. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜର
ସମାଜର ନିୟମ ବିଶ୍ୱାସରେ
କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ।
ସମାଜଭୁକ୍—ବ. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜର
ଅନୁଭୂତି ।
ସମାଜଭୁଷଣ—ବ. (୨୭ତ୍ରୀ) ନିଜର ଗୁଣୀୟ
ଦ୍ୱାରା ସମାଜର ଭୁଷଣ ବା ଅଳକାର
ସ୍ଵରୂପ (ବ୍ୟକ୍ତି) ।
ସମାଜଭୁତ୍ୟ—ବ. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜଶୂନ୍ୟ,
ସମ୍ମୁଦ୍ରାୟବସ୍ଥାକ, ସାକଳନକୁତ୍ୟ, ସମାଜ-
ଚୁତ୍ୟ ।
ସମାଜଭ୍ରତୀ—ବ. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜର ଭ୍ରମତା,
ସମ୍ମୁଦ୍ରାୟର ସାମର୍ଥ୍ୟ ।
ସମାଜଗାସନ—ଶ. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜବିଧା
ସାମାଜିକ ନିୟମ, ସାମାଜିକ ଶାନ୍ତି ।
ସମାଜପଦ୍ଧାର—ବ. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜର
ଶୋଧନ, ସମାଜର କୁନ୍ତିଯମ ନିବା-
ରଣ ପୂର୍ବକ ସୁନ୍ଦରୀ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ।
ସମାଜପଦ୍ଧାର—ବ. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜର
ଦୋଷ ସଂଶୋଧନକାରୀ, ସମାଜର
ମନ୍ଦନୟମ ନିବାରଣ ପୂର୍ବକ ସୁନ୍ଦରୀ
ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ।
ସମାଜପଦ୍ଧାର—ପୁ. ବି. (୨୭ତ୍ରୀ) ସାମାଜିକ ସମ୍ବାଧ
ବା ପରିବର୍ତ୍ତନରେ ସହାୟ ବା ମୁକଳକ
(କର୍ତ୍ତି), ସେ ସମାଜ ହତକର କୌଣସି
ସୁପ୍ରଥାକୁ ପ୍ରଶର୍ଯ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି ।
ସମାଜହୃତ—ବ. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜର
ଉପକାର ।
ସମାଜହୃତକରଣ—ପୁ. ବି. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜର
ସମାଜର ଉପକାର ପ୍ରଥା ବା କାର୍ଯ୍ୟ ।
ସମାଜହୃତକରଣ—ବ. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜର
ମହାଲ ଜ୍ଞାନକାରୀ ।

ସମାଜହୃତକରଣ—ପୁ. ବି. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜର
ସମାଜକାମପାତ୍ର (ବ୍ୟକ୍ତି), (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସମାଜହୃତକରଣ—ବ. (୨୭ତ୍ରୀ) ସମାଜର
ଅଧ୍ୟକ୍ଷ, କୌଣସି ସମାଜର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ।
ସମାଜ—ଗ୍ରା. ନି. (ସମ୍+ସାମାଜିକ) ସାମା-
ଜିକ, କୌଣସି ସମାଜର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ।
ସମାଜ—ବ. (ସମ୍+ଆ+ଜଳ+ମ୍+ଆ+
ଆ) ଜାତି, ଯଶଃ । [ଦେଖ ।
ସମାଜନ—କ୍ଲୀ. ବ. ମିଶ୍ରତ ଅଞ୍ଚଳ ଭିଷଧ
ସମାଜ(ତ) —ସ୍ତ୍ରୀ, ବି. ମାତୃହୃମା, ମାତୃହୃ-
ପ୍ଲାମ୍‌ସ୍ଟ୍ରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବ) ବିମାତା ।
ସମାଜକ—ପୁ. ବି. (ବ.ମ୍) ମାତୃରଣିଷ୍ଟ,
ମାତୃକ ସମଭବ୍ୟହାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମାତୃକା ।
ସମାଜକ—ବ. (ବ.ମ୍) ତୁଳ୍ୟ ସ୍ଵଭବ-
ବିଶ୍ୱାସ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମମିକା ।
ସମାଜକ—ପୁ. ବି. ତୁଳ୍ୟ ସମାଜର
ଚିତ୍ତରୁତି ପରସର ସମାନ ।
ସମାଜର—ବ. (ସମ୍+ଆଦର) ସମାନ,
ବିଶେଷ ଆଦର, ସମର୍ଜନ ।
ସମାଜରଣୀୟ—ବ. (ସମ୍+ଆ+ଦ୍ରୁ+
ଅନ୍ୟ) ସମାନାର୍ଥ, ସମ୍ୟକ୍ରମକାରେ
ଆଦରର ଉପସ୍ଥିତ ।
ସମାଜାନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ସମ୍+ଆଜାନ)
ସମ୍ୟକ୍ରମ ଗ୍ରହଣ, ଉପସ୍ଥିତ ଦାନଗ୍ରହଣ,
ବୌଦ୍ଧତାନ୍ତ୍ରିକ, ବୌଦ୍ଧମାନଙ୍କ ନିତ୍ୟ-
କର୍ମ ।
ସମାଜାର—ଗ୍ରା. ବ. ବଙ୍ଗଦେଶୀୟ ପାରି-
ବାରିକ ଉପାଧ୍ୟକିଶେଷ ।
ସମାଜବା—ଗ୍ରା. ବି. ଆଶ୍ୟକାନକରିବା ।
ସମାଜଦୂତ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆଦୂତ)
ସମାଜନିତି, ଅତିଥଦୂତ, ସମ୍ମର୍ତ୍ତିତ ।
ସମାଜଦେସ୍ୟ—ବ. ପ୍ରାପ୍ତ, ଅଭ୍ୟର୍ତ୍ତନାର
ଉପସ୍ଥିତ ।
ସମାଜଦେଶ—ବ. (ସମ୍+ଆଦେଶ) ସମ୍ୟକ୍ରମ
ଆଦେଶ, ଆଜଳ ।
ସମାଜଦେଶକ—ବ. (ସମ୍+ଆ+ଦେଶ)+
ଆଜଳ ସମ୍ୟକ୍ରମକାରେ ଆଜଳ ।
ସମାଜଦେଶ—ବ. (ସମ୍+ଆ+ଧା+ଶା+ଶା.ଅନ୍)
ଆଜଳିତାନ୍ତ୍ରି, ମୀମାସ, ନିଷ୍ଠାନ୍ତ୍ରି, ବିଶେଷ-
ଭିଜନ, ବିବାଦ ନିଷ୍ଠାନ୍ତ୍ରି, ନିୟମ, ଉପସ୍ଥିତ,

କିମ୍ବା ଉଚ୍ଛାପଣେ ଦିତ ଧର୍ମାନୁଷ୍ଠାନ,
ସମାଧି, ଯୋଗ ହାତକ, ବ୍ରଦ୍ଧିର
ମନକୁ ପ୍ରିୟ କର ରଖିବା, ଅନୁସନ୍ଧାନ,
ସମର୍ପନ, ଚନ୍ଦର ଏକାଗ୍ରତା, ଧାନ,
ପ୍ରତିକାର, କାର୍ଯ୍ୟର ସମାପନ, ନାଟକର
ଅଙ୍ଗଶିଶେଷ ।

ଶ୍ଵମାଧାନ—ତି, (ଶ୍ଵମ୍ + ଆ + ଧା + ନ୍ତି
 ଅନ) ସମାଧା ଦେଖ, ପ୍ରଣୀର ଉଦ୍‌ଦିତ-
 ତାନ, ସମସ୍ଥାପନର, (ତ୍ରୀତି)ଦୂର୍ଲ-
 ଜଣଙ୍କ ବିବାଦ ମୀମାଂସାପୁରୁଷଙ୍କ ମିଳନ
 ସମାଧାନୀ—ତା, ପୁ. ସ୍ତ୍ରୀ, ବି. ଯେଉଁ
 ବ୍ୟକ୍ତି ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ବିବାଦ
 ମୀମାଂସା କରଦିଅନ୍ତି, ଶାନ୍ତପକୃତିକ
 ସମାଧାନୀୟ—ବି. (ଶ୍ଵମ୍ + ଆ + ଧା +
 ଅନ୍ୟ) ସମାଧାକର ଯୋଗନ ।

ସମାଧି—ବି. (ସମ୍ + ଆ + ଧା + ଅଧି).
ର) ସମାଧା ଦେଖ, ସମାଧାନ ଦେଖ,
ପରମାସ୍ତ୍ର ସହିତ ଜୀବମୂର୍ତ୍ତର ଏକାରଣବ
ପ୍ରତିକ୍ରିୟା, ସମ୍ପଦ, ଚାର୍କ୍ର, ପ୍ରତିଶୋଧ,
ସଞ୍ଚୟ, ଅସାଧ ବିଷୟରେ ଅଧିବସାୟ,
ମୌନଭାବ, ବାକ୍ସନ୍ସ୍ୟ, କାବ୍ୟମ,
ଶୁଣବିଶେଷ, ଯେଉଁଠାରେ ଦୁଇଟି
ଘଟନା ଦେବ କମେ ଏକ ସମୟରେ
ଘଟିଛେ, ଏବେ ଏକ ହିସ୍ତା ସହିତ ଦୁଇ
କର୍ତ୍ତାର ଅନ୍ୟ ହୋଇ ଦୁଇଟି ଘଟନା
ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ, ଅର୍ଥାଳଙ୍କାରବିଶେଷ,
ଉଦ୍‌ବିଷ୍ଣୁ ମୁଗର କେନ ମୁକୁବିଶେଷ,
ଅଙ୍ଗୀକାର, ଧାନ, ଆରୋପ, ଦିଦ୍ରା,
ଏକାଗ୍ରତା, ମାର୍କଣ୍ଡେୟ ଦୁଇଶାନ୍ତର୍ଗତ
ଦେଖା ମହାସ୍ୱରେ କର୍ଣ୍ଣିତ ଦେଖ୍ୟ,
ଜଳାଶ୍ୱର ହେବା ଯୋଗେ ଶୟ୍ୟ
ସଞ୍ଚୟ କରି ଖେଳା, ଆଶ୍ରିତ ରକ୍ଷଣ-
ଚିନା; (ଗା.ବି) ପ୍ରାଣବାୟୁ ଆଉ ଥାର୍ବ
ଦ୍ଵାରା ସମ୍ବନ୍ଧିତ ମାନ୍ୟମାନେ ଦୁଇର୍ଗତରେ
ଆପଣା ପାଇଁ ଯେଉଁ କେଷ ବିଶ୍ଵାମୀ-
ଶାରର ଆୟୋଜନ କରନ୍ତି, ଏବେ
ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ
ଦେହର ଅନ୍ତର ବା ଚିତାଭୟ ସଂତ୍ତତ
ହୋଇ ପୁଜା ପାଏ, ଯୋଗିଥାସନ,

କବର, ଶର୍ପ ପୋଡ଼ିବା, ଶବ୍ଦ ଚିତ୍ର -
ଉତ୍ତମ ପୋଡ଼ାଯିବା ସ୍ଥାନ ।

ସମାଧିଷ୍ଟେତ୍ର—ବି. (ଉତ୍ତର) ଯେଉଁ
ପ୍ଲାନରେ ଶବମାନଙ୍କୁ କବର ଦିଆଯାଏ
ସମାଧିଗର୍ତ୍ତ—ବି. ବୋଧୁଷ୍ଟ ହେବ ।

ସମାଧିଶୂନ୍ୟ—ବି. ସମାଧି ମନ୍ଦିର ଦେଖି ।

ସମାଧୀତ—ବି. ବହୁମୁଖ, ସମ୍ବନ୍ଧମୁକ୍ତ
ସମାଧୀକ ।

ସମାଧିସ୍ଥ—ଶ୍ରୀ. (ସମ୍ବନ୍ଦିତ ଆଧାରେ)
ସମାଧିକାଳ କରିବାପାଇଁ ରଙ୍ଗୁକ
ସମାଧିଘାରବା—ଶ୍ରୀ. ହି. ମୃଦୁପଟେ
ପୋଡ଼ିବା ।

ମାଧ୍ୟମିକ ପ୍ରତ୍ୟେକିତାରେ ଶୁଣି—

ପ୍ରମାଣକିଳୁ—ବ. (କ.ଧା)ଶାନ ବିଷୟରେ
ବାଧା, ଯୋଗୀଙ୍କର ‘ଦିବିକଳସମାଧି’
ଆଜ୍ୟା ଲାଭ ହେବା ବିଷୟରେ ଉପ-
ତ୍ତତ୍ଵ ବିଦ୍ୟାନ୍ ।

ମୋହନୀ—ବ. ଯୋଗଣାଷ୍ଟେକୁ ହମାହି
ଲଭ କରିବାପାଇ ଶାସ୍ତରେ ଉପଦିଷ୍ଟ
ବିଧାନ ବା ଜ୍ୟୋତିଷମନ ।

ମୁମ୍ବିନ୍ଦୁ—ବ. (ଡକ୍ଟର) ଶାନ ଉଚ୍ଚ
ଶାନ ଭାଙ୍ଗିଯିବା ।

ସମାଧିମନ୍ତ୍ରୀ—ବି. (୭୭୭) ଧାନମନ୍ତ୍ରୀ
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାଧିମନ୍ତ୍ରୀ ।

ମୋଧମଠ—ଶ୍ରୀ. କି. ପୁଷ୍ପର ମଂଦିରରେ
ଯମୋଧମନ୍ଦିର—ଶ୍ରୀ. କି. ସମାଧି ଉପରେ
ନିମିତ୍ତ ଗୁହା ବା ଦେଉଳ, ମୃତ୍ତବ୍ୟାଙ୍ଗରେ
ତତ୍ତ୍ଵବ୍ୟକ୍ତି ପୋଡ଼ି ତହିଁ ଉପରେ
ନିମିତ୍ତ କରିବା ମନ୍ଦିର ।

ଯମାଧ୍ୟମତିକା-ବି. ମାଳବିକାଗ୍ନି ମିଶ ବହୁତ
ପୁରସ୍କୀର୍ତ୍ତର, ଏକାଗ୍ରମନା, ଏକାନ୍ତ
ମନୋମୋହି ।

ସମାଧିମାନ—ୟୁ. ବି. (ସମାଧି + ମନ୍ତ୍ର) ସମାଧିକଣ୍ଠ, ସମାଧିଯୁକ୍ତ, ମନୋଯୋଗୀ
ସମାଧିସମାନତା—୩୧. ବି. କୌଳ ମନେ
ଖାଲର ପକାଇଭେଦ ।

ସମାଧିଷ୍ଟମୁ—ବି. ସମାଧି ଉପରେ ନିମ୍ନଲିଖି
ପ୍ରମ୍ବ, ଭୁଗତ ନିହାତ ଶବୋପରି ରଚିଛି
ହୁମୁ ।

ସମାଧିଷ୍ଟ—ପୁ. ଶି. (ସମାଧି + ଶ୍ରୀ + କ).
ଅ) ଶାନନ୍ଦିମନ୍ତ୍ର, ସମାଧିମଧ୍ୟ, ପରି-
ମାସ୍ତ୍ରଙ୍କ ଶାନରେ ପୂଣ୍ଡତୁପ ମନ୍ତ୍ର,
(ଶ୍ରୀ) ସମାଧିଶ୍ରୀ ।

ସମାଧିଷ୍ଟକୁ—ବି. (ଡନତ୍ର) ସମାଧିଷ୍ଟକୁଣ୍ଡ,
ସମାଧିଷ୍ଟକୁଣ୍ଡ, ଶନନିଧାନ ଲ୍ଲାନ୍, କୁଳ୍ଲୁ-
ଜନତର ପଦିଷ୍ଟ ଲ୍ଲାନ୍ତେବେ ।

ସମାଧିହାଣ୍ଡି—ଶା.ବ. ପୁରୀରେ ଥନ୍ତି ମଦ୍ରା-
ପ୍ରସାଦ ରଖାଯିବାର ଏକ ପ୍ରକାର ହାଣ୍ଡି ।
ସମାଧୟ—ଶି. (ସମ୍ + ଆ + ଧା +
ମୀ.ଯ) ସମାଧାନର ଉପଯୁକ୍ତ ।

ସମାଧୀ(ଧ୍ୱନି)ତି—ବିଂ. (ସମ + ଆଧ୍ୱାତ୍ମି) ସମୟକ ଦେଖିତ, ଉତ୍ସାହିତ, ସ୍ଵର୍ଗୀୟିତି, ଗର୍ବିତ, ସମାନ ଭୁପେ ଦେଖିତ ।

ସମାଜାୟୀ—ପୁ.ବି. (ସମ୍+ଆୟୀ)
ସଦଗାଠୀ, ଭୁଲ୍ୟ ଅଧ୍ୟନକାରୀ, (ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା)
ସମାଜାୟୀଙ୍କୁ ।

ସମାନ—ଶ୍ରୀ.କି. (ଫ୍ରେ-ସମାନ) ସମାନ
ସମାନ—ଶ୍ରୀ. (ସମ୍ + ଆ + ନା + କ.ଅ)
ଫ୍ରେ ହିନ୍ଦୁ ପିଲାଙ୍କ ଅଧିକ

ସମ, ସୁଖୀ, ଅୟାମ, ସମତାଳ, ପରିମା,
ଏକଚାପ, କୁଳ୍ୟ ପରିମାଣ ବା ଆକାର
ବା ଶୁଣବିଷ୍ଟ, ହରବ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାନା,
(ବି—ସ୍ତ୍ରୀ + ଅନ + ଭାବ) ପ୍ରାଣବାୟୁ
ବିଶେଷ, ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପଞ୍ଚବାୟୁ ମଧ୍ୟରୁ
ନାଶିଦେଶରେ ଅବସ୍ଥିତ ବାୟୁ
(ବ୍ୟକ୍ତିରଙ୍ଗ) ଏକ ପ୍ଲାନେଟ ଉଜ୍ଜ୍ଵାରିତ
ବାୟୁ ।

ସମାଜକରଣ—ବି. ଦନ୍ତ କପୁରୀ ସନ୍ଦର୍ଭ
କରିବା, ଏକଜାତୀୟ ଦୁଇତି ବସ୍ତୁକୁ
ସମାଜ ଆକାଶକୁ ଆଣିବା, ନିଥିଲ ଶିଶୁର
ଫେମେଲ ଉନ୍ନତି ।

ସମାଜକଷ୍ଟିକ—ବିଂ. ସମାଜ କର୍ତ୍ତାଯୁକ୍ତ,
ଭୁଲ୍ୟ କର୍ତ୍ତାବିଶ୍ୱ, ଏକକଷ୍ଟିକ ।

ସମାଜକର୍ମୀ—ବି. (ନାମ) [ହେଲାନ୍ +
କର୍ମନ୍] ସମ ବ୍ୟକ୍ତସାହୀ, ସମାଜ କର୍ମ-
କାଣ୍ଡ, (ବି) ସମାଜ କାର୍ଯ୍ୟ, ଭୁଲ୍ୟ
କାର୍ଯ୍ୟ

ସମାଜକାରଣ—ବିଂ.(ବ.ବା)ତୁଳିକାରଣ-
ଦିକ୍ଷିତ୍, (ବି) ସମାଜ କାରଣ, ତୁଳିତ୍
ଚେତ୍ ।

ସମାନକରଣ—ବି. ଅସମାନ ବନ୍ଦୁକୁ ସମାନ କରିବା ।	ଦୂର ଦୂରଟି ଭୁକ୍ ପରଷ୍ଠର ସମାନ୍ତର । ସମାନ୍ତରକଷେତ୍ର—ବି(ସମାନ୍ତର+କର)	ଦିୟା ଦ୍ଵାରା କଥତ କାଳେର ସମାପ୍ତି ହୁଏ ।
ସମାନ୍ତର—ବି. (ସମ୍+ଆନ୍ତର)ସମାନ୍ତର ଆନ୍ତର,ମେଳିତ,ହଙ୍ଗତ,(ସ୍ତ୍ରୀ)ସମାନ୍ତର ।	ସମାନ୍ତର ଶେଷ, ସମାନ୍ତର ଚତୁର୍ବୀକ, ଯେଉଁ ଚତୁର୍ବୀକର ସମ୍ମନକର୍ତ୍ତୀ ଦୂର ଦୂରଟି କାହିଁ ପରଷ୍ଠର ସମାନ୍ତର ।	ସମାପିତ—ବି. (ସମ୍+ଆପ୍+ଶିର୍+ ମ୍ରିତ) ନିଷ୍ଠାଦିତ, ସମାପ୍ତ, ମାରିଛି ।
ସମାନ୍ତରପାତର—ବି. (ଶିତିତ) ଏକାଧିକ ଥନ୍ତରପାତର ସମାନ୍ତର ସମ୍ମନ, ଦୂର ବା ବହୁଂକୁଳପାତର ସମାନ୍ତର ସମ୍ମନ ।	ସମାପ୍(ଧାରୀ)— (ସ. ସମାପ୍ତପ୍ରସର୍+ ଆପଧାରୀ)ଫେଣ୍ଟକରିବା,ସମ୍ମନ୍ତ୍ରିକରିବା, ଫେଣ୍ଟହେବା ।	ସମାପିତବ୍ୟ—ବି. (ସମ୍+ଆପ୍+ଶିର୍+ ତବ୍ୟ) ସମାପ୍ତ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ ।
ସମାନେ—ବି. ସମାନପଦାର୍ଥରେ, ଭୁଲ କାହିଁ ଦା ନୃତ୍ୟ, (କ୍ର.ବି.ର.କ୍ର.) ମାନତ ସହିତ, ମାନରେ, (ତ୍ର.ଅ.)ପରି ମଦୁଣ୍ଡ, ରଜିଆ ।	ସମାପ—ବି. (ସମ୍+ଆପ୍+ଅ) ବ.ଶ୍ର; ଦେବେନନ ପ୍ରାନ, ଯଜ୍ଞ ।	ସମାପୀ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆପ୍+କ. ରନ୍) ସମାପନକାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାପିନୀ ।
ସମାନୋଦାତି—ବି. (ବ.ଶ୍ର.;ମେଳିତ ଭବକ)ଚତୁର୍ବୀ ପ୍ରତ୍ୱଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉପର୍ଯ୍ୟ ଜୀବ, ଏକାଦାତି ।	ସମାପକ—ବି. (ସମ୍+ଶିର୍+ଆପ୍+ କ.ଅଳ)ସମାପନକାରୀ, ଯେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟର ସମାପ୍ତି କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସମାପିଳା	ସମାପତ୍ର—ଗ୍ର.ବି. (ପଦ୍ମ—ଫ-ସମାପ୍ତ) ସମାପ୍ତ ଦେଖ । [ଦେଖ]
ସମାନୋଦାତ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.;ମେଳିତ ଭବକ+ଯ)ଏକ ମାତାଙ୍କ ସନ୍ତ୍ଵାନ, ସହୋଦର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାନୋଦାତ୍ୟୀ ।	ସମାପତ୍ର—ଗ୍ର. ବି. (ଫ-ସମାପ୍ତ) ସମାପ୍ତି ସମାପତ୍ରି—ବି. (ସମ୍+ଆପତ୍ରି) ସମ- କାଳରେ ଉପସ୍ଥିତ, ପରଷ୍ଠର ଆପତ୍ରି, ଯତ୍କୁଳୁପାତର, ମିଳିବ ।	ସମାପ୍ତୁ—ପୁ.ବି. କାବ୍ୟେକ୍ତ ଦୋଷବିଶେଷ, ରଚନାର ଦୋଷବିଶେଷ, ଯେଉଁ ପ୍ରଳାରେ ବାକ୍ୟକୁ ସମାପ୍ତ କୁରି- ସାରି ପୁଣି ସେହି ବାକ୍ୟର ପୁଣିକୁ ପ୍ରହ୍ରଦ କରୁଥାଏ ।
ସମାନୋମା-ବି. ଉମାଲଙ୍କାର ରେବଦ ।	ସମାପନ—ବି. (ସମ୍+ଶିର୍+ଆପ୍+ ଭ.ଅଳ) ସମାଧାନ, ଶେଷକରଣ, ସମାପ୍ତି, ଉଦ୍‌ସାପନ, ବଧ, ଲଭ ।	ସମାପ୍ତ୍ରାର୍ଥା—ବି. (ସମାପ୍ତ+ଅର୍ଥ+ଯ +ଆ) ସମାପ୍ତ୍ରା ଦେଖ ।
ସମାନ୍ତର—ବି. (ବ.ଶ୍ର.;ସମ+ଅନ୍ତର) ସମ୍ମନ ସମଦୂରବନ୍ତୀ, ପରଷ୍ଠର ସମାନ ବା ଏକବୁଦ୍ଧି ।	ସମାପନ୍ତ୍ୟ—ବି. (ସମ୍+ଆପ୍+ମ୍ରିତ) ସମାପନ୍ତ୍ୟ ଦେଖ ।	ସମାପ୍ତାଳ—ପୁ.ନ. (ସମାପ୍ତ+ଥଳ+ କ.ଅ) ପତି, ସ୍ତ୍ରୀ ।
ସମାନ୍ତରକ୍ଷେତ୍ର—ବି. (ଶିତିତ) ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ର ବିପରୀତ ବାହୁମାନ ସମାନ୍ତର ସମାନ୍ତରବୁଦ୍ଧି—ବି. (ଶିତିତ) ଯେଉଁ ବୁଦ୍ଧିମାନଙ୍କର ପରିଧି ପରଷ୍ଠରଠାରୁ ସମଦୂରବନ୍ତୀ, ଆକର୍ଷଣୀୟ ।	ସମାପନ୍ତ୍ୟ—ବି. (ସମ୍+ଆପ୍+ଭ.ତି)ଶେଷ, ଅବସାନ, ପ୍ରାପ୍ତି, ସମର୍ଥକ, କାର୍ଯ୍ୟ- ସମାଧା, ଉଦ୍‌ସାପନ, ବିଶେଷ ଉତ୍ସନ୍ନ ।	ସମାପ୍ତିକ—ବି. (ସମାପ୍ତି+କ) ଅଧିକ- ବେଦଶାଖା, ଯେ ବେଦପାଠ ସମାପ୍ତ କରିଅଛନ୍ତି ।
ସମାନ୍ତରରେଣ୍ଟ—ବି. ଯେଉଁ ରେଣ୍ଟ ସମାନ ହବୁଦ୍ଧ ପରଷ୍ଠରଠାରୁ ସମଦୂରବନ୍ତୀ ହୋଇଥାଏନ୍ତି ।	ସମାପନ୍ତ୍ୟ—ବି. ଯେତେବେଳେ ଶ୍ରୀକର ପାଦ ପୁରାଣାର୍ଥ ପ୍ରଶ୍ନ ।	ସମାପ୍ତ୍ୟୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସମହାନ ଶ୍ରୀକର ପାଦ ପୁରାଣାର୍ଥ ପ୍ରଶ୍ନ ।
ସମାନ୍ତରଶ୍ରେଷ୍ଠ(ଶ୍ରେଷ୍ଠ)—ବି. (ଶିତିତ) ପରବନ୍ତୀ ଶିତ ଅଫେଣ୍ଟ ସମଦେଶମାନରେ ଗୁରୁତର ବା ଲମ୍ବତର ଶିତସମ୍ମୁଦ୍ର ।	ସମାପତ୍ର—ବି.ସମାପତ୍ର,ସନ୍ତିକଟ,ସଙ୍ଗତ ସମାପି—(ଧାରୀ) (ସ.ସମ୍+ଆପଧାରୀ- ଶିତ) ଅନ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ସମାପ୍ତ କରିବା ।	ସମାପ୍ତ୍ୟ—ବି. (ସମ୍+ଆପ୍+ମ୍ରିତ) ସମାପନ୍ତ୍ୟ, ସମାପ୍ତ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ ।
ସମାନ୍ତରରେଣ୍ଟ—ବି. (ଶିତିତ) ଯେଉଁ ସରଳରେଣ୍ଟ ପରଷ୍ଠର ସମାନ୍ତର ସମାନ୍ତରରଳ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.;ସମ+ଅନ୍ତ- ରଳ) ସମାନ୍ତର ଦେଖ ।	ସମାପିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସମାପିକ+ଆ) ସମାପିକର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କା, (ବ୍ୟାକରଣ) ସାହାର ପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ଵାରା କାଳ୍ୟ ସମାପ୍ତି ହୁଏ (ଫିୟା) ।	ସମାପିତ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. (ସମାପ୍ତି+ପ୍ରୟୋଗ) ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରୟୋଗ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସମାପିତ୍ୟ ।
ସମାନ୍ତରକି—ଯେଉଁ ବୁଦ୍ଧିକୁ କ୍ଷେତ୍ର	ସମାପିକାକିମ୍ବୁ—ବି(ଶିତିତ)ଯେଉଁ	ସମାପନ୍ତ୍ୟବ୍ୟାକ—ବି. (ସମ୍+ଆ+ପ୍ଲାନ)+ ଭ.ଅ) ଗ୍ରୀନ, ଅକଗାହନ, ଉତ୍ସନ୍ନ- ରୂପେ ଗାଧୀୟ ।

+ ଅନ) ସମାକ୍ରୂପେ ଆଦର୍ଜନ ।
 ସମାବଜ୍ଞିତ—ବି. (ସମ୍+ଆ+ବୁନ୍+
 ମୀ.ତ) ବନ୍ଦୀକୁତ, ନମିତ, ଯାହାକୁ
 ନୁଆଁ ହୋଇଥାଏ ।
 ସମାବର୍ତ୍ତି(ନ)—ବି. (ସମ୍+ଆବର୍ତ୍ତିନ)
 ପ୍ରତ୍ୟାଗମନ, ବେଦାଧ୍ୟୁମାନନ୍ଦର
 ଶାର୍ଦ୍ଦ୍ରସ୍ଥାଧିକାର, ପ୍ରସ୍ତୋଳକ କର୍ମ, ଦ୍ଵିତୀ
 ସୁବକର ଗୁରୁଗୁହରେ ପ୍ରଥମାଶ୍ରମ
 ସମାପନାନନ୍ଦର ଦ୍ଵିତୀୟାଶ୍ରମରେ ପ୍ରଚୁରି
 ବାଲ୍ୟକାଳରେ ଯଙ୍ଗେପଣୀତ ତୃତୀଣ
 କରି ଦ୍ଵିତୀୟରୁପେ ଗୁରୁଗୁହରେ
 ବେଦଟିକ୍ଷା ଶେଷ କରି ବିବାହ ହେବା
 ପୂର୍ବରୁ ଶୁଭୁକ ଅଦେଶ ଦିମେ ଦ୍ଵିତୀୟ
 ଯୁବକର ନିଜ ଗୁହକୁ ଫେରିବା ରୂପ
 କର୍ମ ।
 ସମାବର୍ତ୍ତନସ୍ତୁ—ବି. (ସମ୍+ଆ+ବୁନ୍+
 ଅନ୍ୟ) ସମାବର୍ତ୍ତନାର୍ଥ, ସମାବର୍ତ୍ତନର
 ଯୋଗ୍ୟ ।
 ସମାବର୍ତ୍ତିତ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆ+
 ବୁନ୍+ମୀ.ତ) ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତିତ, ଯାହାକୁ
 ଫେରଇ ଅଣାଯାଇଥାଏ ।
 ସମାବାୟ—ବି. ସମୁଦ୍ର, ସମବାୟ, ସମା-
 ହାର ।
 ସମାବାୟ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧକୁପେ ଅଧିକାୟ ।
 ସମାବଧ—ବି. (ସମ୍+ଆ+ବଧି+
 ମୀ.ତ) ସଂଘର୍ତ୍ତି, ସଯୋଜିତ ।
 ସମାବିଷ୍ଟ—ବି. (ସମ୍+ଆବିଷ୍ଟ)କାର୍ଯ୍ୟରେ
 ନିବିଷ୍ଟ, କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯନ୍ତ୍ର,
 ଏକାଗ୍ରତି, ଏକତ୍ର ଅବସ୍ଥିତ, ଆନନ୍ଦ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାବିଷ୍ଟ ।
 ସମାବୁଢ଼—ବି. (ସମ୍+ଆବୁଢ଼) ଗୁରି-
 ଆଡ଼େ ଥାବୁଢ଼, ଚରୁଦୀଗରେ ବେଶୀତ,
 ଲୁକୁଯୀତ, ପ୍ରୟୋଜିତ ।
 ସମାବୁଢ଼—ବି. (ସମ୍+ଆ+ବୁଢ଼+
 କ.ତ) ପ୍ରତ୍ୟାବୁଢ଼, ଗୁରୁଗୁହରେ
 ବେଦପାଠ ଶେଷ କରି ପୁନ୍ରାଶ୍ରମ
 ଆର୍ଯ୍ୟ କରିବାପାଇଁ ଶୁଭକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବୁଢ଼,
 ଲକ୍ଷାନୁଜ୍ଞ, ଯେଉଁ ଦ୍ଵିତୀ ଯୁବକ କ୍ରମ-
 ଚନ୍ଦ୍ରଶ୍ରମ ପରେ ଶୁଭୁକ ଆଦେଶପାଇଁ

ଶୁଭଶ୍ରମରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାପାଇଁ
 ଶୁଭକୁ ଫେର ଆସିଥାନ୍ତି ।
 ସମାବୁଢ଼ି—ବି. (ସମାବୁଢ଼ି+କ)
 ସମାବୁଢ଼ି ଦେଖ ।
 ସମାବୁଢ଼ି—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆ+ବୁଢ଼ି+
 ତାତ୍) ସମାବୁଢ଼ିନ ଦେଖ ।
 ସମାବେଶ—ବି. (ସମ୍+ଆ+ବେଶ+
 ଭା.ଅ) ପ୍ରବେଶ, ସମ୍ପାଦିତ, ମନୋଯୋଗ,
 ଏକଧାବସ୍ଥିତ ।
 ସମାବେଶନ—ବି. (ସମ୍+ଆ+ବେଶ+
 ଭିର୍+ଭା.ଅନ) ପ୍ରବେଶ କରିବା,
 ଏକଧାବସ୍ଥିତ ।
 ସମାବେଶିତ—ବି. (ସମ୍+ଆ+ବେଶ+
 ଭିର୍+ମୀ.ତ) ପ୍ରବେଶିତ, ସମାବେଶ-
 ପ୍ରାପ୍ତ, ଏକନ ରଖାଯାଇଥିବା, ସମ୍ପାଦିତ,
 ଅଭିନବେଶିତ, ଯାହାର ମନୋଯୋଗ
 ଅନ୍ୟଦ୍ୱାରା ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଥାଏ ।
 ସମାବ୍ୟଷଣ—କ୍ଲୀ. ବି. (ସମ୍+ଆ+ଭ୍ୟ
 + ଅନ) ସମ୍ବନ୍ଧକୁପେ ଆଭ୍ୟଷଣ ।
 ସମାମ—ପୁ. ବି. ଦୈର୍ଘ୍ୟ ।
 ସମାମ୍ବାନ—କ୍ଲୀ. ବି. ବୁଢ଼ି, ଅର୍ଥଦାତା ।
 ସମାମ୍ବାନ—ବି. (ସମ୍+ଆମ୍ବାନ)ସମା-
 ଧାନ, ସମୋକାରିତ, ଏକପ୍ରକାର
 ପଠିତ ।
 ସମାମ୍ବାୟ—ବି. (ସମ୍+ଆ+ମ୍ବା+ଭା.ଅ)
 ଏକଟ ପଠନ, ଏକଟ ଉଚାରଣ,
 ପାଠମ, ପାଠପରତା, (ମୀ.ଅ) ଶାୟ,
 ଶାଖା, ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ।
 ସମାମ୍ବାୟ—ବି. ଶାୟମ୍ବାୟ, ଶାୟମ୍ବାୟ
 ସମାମ୍ବାୟିକ—ବି. (ସମାମ୍ବାୟ+ଇକ)
 ଶାୟମ୍ବାୟନୀୟ, ଶାୟରେ ପଠିତ ।
 ସମାମ୍ୟ—ବି. ଦୈର୍ଘ୍ୟବସ୍ଥକ ।
 ସମାମ୍ୟ—ପୁ. ବି. ଉପସ୍ଥିତ, ଆଗମନ,
 ସାକ୍ଷାର୍ଥେ ଗମନ ।
 ସମାମ୍ୟାତ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆମ୍ୟାତ)
 ସମାଗତ, ଉପସ୍ଥିତ, ଏକଟ ଆଗତ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାମ୍ୟାତ ।
 ସମାମ୍ୟକ—ବି. (ସମ୍+ଆମ୍ୟକ)
 ଗୋପନ, ସବିଶେଷ ଆଗୋପ ।
 ସମାମ୍ୟପଣ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ ଆଗୋପଣ,
 ଆଗୋପ ।
 ସମାମ୍ୟେହ—ବି. (ସମ୍+ଆମ୍ୟେହ)ଅନ୍ୟ-
 ନ୍ଦିତ, ଆଗେହଣ, ଆଭିନ୍ଦନ, ସମ୍ବନ୍ଧ ।
 ସମାମ୍ୟେହଣ—ବି. ସମାମ୍ୟେହ ଦେଖ ।

ସମାଯୋଗ—ଚ. (ସମ୍+ଆ+ୟୋଗ+
 ଭ.ଅ) ସମୁଦ୍ର, ସମକ୍ଷି, ଭଳ, ଭରଭେଣ୍ୟ,
 କାରଣ, ଉଭବ, ପ୍ଲାନ, ସଯାନ,
 ସମବାୟ, ପ୍ରସ୍ତୋଳନ, (ମୀ.ଅ)ପଶୁକଳ ।
 ସମାର—ଗା.ବି. (ସମ୍+ସମ୍ବାର)ଦେଇଲର
 ବେଢା ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଯେଉଁ କୋଠ-
 ଗରର ସେଇ ପାଇଁ ଶୁନାକୁଟା, ବେଶର
 ବଢା, ପରିବା କଟାହୁଏ ।
 ସମାରଥ୍ୟ—ବି. (ସମ୍+ଆ+ରଥ୍ୟ+
 ଯ) ସମାରମ୍ଭ ଯୋଗ୍ୟ, ଆରମ୍ଭ କରି-
 ବାର ଉପସ୍ଥିତ ।
 ସମାରମ୍ଭ—ବି. (ସମ୍+ଆରମ୍ଭ)କୌଣସି
 ଅନୁଷ୍ଠାନର ବା କର୍ମର ଆରମ୍ଭ, ଆରମ୍ଭ
 କର୍ମ, ସମାରେଷ୍ଟ, ଆରମ୍ଭର ।
 ସମାରମ୍ଭଣ—ବି. (ସମ୍+ଆ+ରମ୍ଭ
 ଭ.ଅନ)ଆଳିଙ୍ଗନ, ଶୁନାକୁ, ସମାଲାହୁନ
 ଦେଖ ।
 ସମାରମ୍ଭୀ—ପୁ. ବି. ଆରମ୍ଭଣିଲ ।
 ସମାରଧନ—ବି. (ସମ୍+ଅରଧନ)ସମଧନ
 ଆରଧନ, ପୂଜନ, ସେବା, ପରିଚୟେଥା ।
 ସମାରଧନତପୁର—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)
 ପୂଜା କରିବା ନିମନ୍ତେ ପମ୍ବତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ସମାରଧନତପୁର ।
 ସମାରଧନ୍ତ—ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆରଧନ୍ତ)
 ସମଧନ୍ତ, ପୂଜିତ, ଫ୍ରେଶିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ରାଧନ୍ତ ।
 ସମାରୁବୁନ୍ଦୁ—ବି. (ସମ୍+ଆ+ବୁନ୍+
 ସନ୍+କର୍ତ୍ତା) ସମାରେହଣ କରିବାକୁ
 ରହୁକ ।
 ସମାବୁଢ଼—ବି. (ସମ୍+ଆବୁଢ଼)
 ସମାରେହସ୍ତୁ, ଆଭିନ୍ଦନ୍ତ, ଅନ୍ୟ-
 ନ୍ଦିତ, ଆରୁଢ଼, ଉପରେ ଚଢିଥିବା,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାବୁଢ଼ା ।
 ସମାବେପ—ବି. (ସମ୍+ଆବେପ)ସମଧନ୍
 ଗୋପନ, ସବିଶେଷ ଆଗୋପ ।
 ସମାବେପଣ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ ଆଗୋପଣ,
 ଆଗୋପ ।
 ସମାବେହ—ବି. (ସମ୍+ଆବେହ)ଅନ୍ୟ-
 ନ୍ଦିତ, ଆଗେହଣ, ଆଭିନ୍ଦନ, ସମ୍ବନ୍ଧ ।
 ସମାବେହଣ—ବି. ସମାବେହ ଦେଖ ।

ସମାର୍ଜନ(ନା) — ଗ୍ରା. ବି. (ସମ୍-ସମାଧାର)

ସମାଧାନ, ଆଶ୍ୱାସନ, ସମାର୍ଜନ ।

ସମାଜବା — ଗ୍ରା. କି. (ପଦ୍ୟ)ଧୋଇବା ।

ସମାର୍ଥ — ବି. (କ.ଧା) ସମାନ ଅର୍ଥ, ଏକ ପ୍ରତ୍ୟୋଜନ, ଏକ ଉଦେଶ୍ୟ, (ବି-ବ.ଶ୍ରୀ) ଏକାର୍ଥବିଶ୍ଵ, ସମାର୍ଥକ ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ) ସମ ରୀତ ।

ସମାର୍ଥକ — ବି. (ସମ୍-ଅର୍ଥ+କ)

ବୁଲ୍‌ସାର୍ଥକ, ଏକାର୍ଥକ, ସମପ୍ରୟୋଜନ-ବିଶ୍ଵ ।

ସମାର୍ଥୀ — ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଅର୍ଥ+କ.

ଇନ) ଏକ ପ୍ରଯୋଜନ ବା ଉଦେଶ୍ୟ-ବିଶ୍ଵ, ଶାନ୍ତି ପାଇଁ ଚାଲୁକ, ସନ୍ଦର୍ଭ ସମତାସାଧନପ୍ରୟୋଗୀ, (ଶ୍ରୀ) ସମାର୍ଥମୀ ।

ସମାର୍ଥୁକୁ — ବି. ଅଞ୍ଚୁତ ସଂଖ୍ୟା ରୂପ, ତ୍ୟାଗଣ ।

ସମାର୍ଥ — ବି. ସମ୍ୟକ ରୂପେ ରକ୍ଷିତୀରୁ ଆଗତ ।

ସମାଳୁ — ଗ୍ରା. ଅ. ହୃଦୀଆର, ସାବଧାନ ହୃଥ, (ଆସନ ବିପଦକୁ) ସମ୍ବାଦିକାକୁ ବା ସହବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୃଥ ।

ସମାଳି — ଗ୍ରା. ବି. ସମ୍ବାଦିକାର, ସହଯିତା, ସହନଶୀଳତା, ଅପେକ୍ଷା-କରିବା, (ଗ୍ରା. ବି.) ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ, ଅପେକ୍ଷା-କାରୀ, ସହନଶୀଳ, (ସ-ପୁ. ବି.-ବ. ଶ୍ରୀ) ମାଳାବିଶ୍ଵ ।

ସମାଲକ୍ଷ୍ୟ — ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲକ୍ଷ୍+ମୀ.ଯ) ଦର୍ଶନଯୋଗ୍ୟ, ବିଶେଷ ରୂପେ ଚିତ୍ରିତ ରଖାଯିବାର ଯୋଗ୍ୟ, ଅଭିନବେଶ ସହକାରେ ଦର୍ଶନଯୋଗ୍ୟ, ପ୍ରତିଧାନଯୋଗ୍ୟ, (ଶ୍ରୀ) ସମାଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ସମାଲଗା — ଗ୍ରା. ଶେ. ଯଦ୍ରିରେ ସମା ବା ମୁଦ୍ରା ଲୁହିଥାଏ ।

ସମାଲକ୍ଷ୍ୟ — ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲକ୍ଷ୍+ମୀ.ତ) ରଙ୍ଗିତ, ଚିତ୍ରିତ, ରଙ୍ଗ କରିଯାଇଥିବା, ଲେଖିତ, ଆଲେଖିତ, ମେଳିତ, ହୁତ ।

ସମାଲଭନ — ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲଭ୍+ଶ୍ରୀ.ଅନ) ସମାଲମୁନ, ଆଲେପନ, ହୁନନ,

ବଧ ।

ସମଳମୁ — ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲମୁ+ଭ୍ର.

ଅ) ରଙ୍ଗୁ ଓ ମାଳାଦି ଲମ୍ବାଇବା, ସମ୍ୟକ ଆଶ୍ୱୁ, ଉତ୍ସୁଗ, ସୁଗନ୍ଧ ତୃଶ୍ମବିଶେଷ ।

ସମଳମୁୟ — ପୁ. ବି. ଉତ୍ସୁଗ, ସୁଗନ୍ଧ ତୃଶ୍ମବିଶେଷ ।

ସମଳମୁୟ — ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲଭ୍+ଭ୍ର.ଅନ) କୁଙ୍କମାଦି ବିଲେପନ, ମାରଣ, ହୁନନ, ବଧ, ଦେନରେ ଚନ୍ଦନାଦି ଚେଳିବା ।

ସମଳମୁୟ — ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲମୁୟ+କ.ଇନ) ବିଲେପନକାରୀ, ମାରଣ-କାରୀ, ହଠ୍ୟାକାରୀ, (ଶ୍ରୀ) ସମଳମୁୟ ।

ସମଳାପ — ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆଳାପ) ସମ୍ୟକ ଆଳାପ ।

ସମଳିଆ — ଗ୍ରା. ବି. ସମଳିଆ ଦେଖ, ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ, ସହନଶୀଳ, ଅପେକ୍ଷାକାରୀ ।

ସମଳିଜନ — ବି. (ସମ୍+ଆଳିଜନ) ସମ୍ୟକ ଆଳିଜନ ।

ସମଳୀ — ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ; ସ+ମାଳୀ+ଭି) କୁମୁମକାର, ଫୁଲର ତୋଡ଼ା ।

ସମଳେକ — ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲେକ+ଭ୍ର.ଅ) ସମ୍ୟକରୂପେ ଦର୍ଶନ, ଉତ୍ସମୁଦ୍ରାପ ଦେଖିବା ।

ସମଳେକନ — କ୍ଲୀ. ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲେକ+ଅନ) ସମ୍ୟକରୂପେ ଆଲେ-କନ, ଦର୍ଶନ ।

ସମଳେକୀ — ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲେକୀ+ମୀ.ଯ) ସମଳେକନକାରୀ, ତୁମ୍ଭୀ, ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵା, ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵକାରୀ ।

ସମଳେକ୍ୟ — ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲେକ୍ୟ+ମୀ.ଯ) ସମଳେକନାହିଁ, ଦର୍ଶନଯୋଗ୍ୟ ।

ସମଳେତ — ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲେତ+ଅ) ସମ୍ୟକପ୍ରକାରେ ଆଲେତନ, ସମା-ଲେତନା ।

ସମଳେତୀ — ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲେତୀ+ମୀ.ଯ) ସମଳେତାରେ ଆଶ୍ୱୁର, ଯୋଗ୍ୟ ।

ସମଳେତୁ — ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲେତୁ+ମୀ.ଯ) ସମଳେତୁରେ ଆଶ୍ୱୁର ଯୋଗ୍ୟ ।

ସମଳେତୁୟ — ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲେତୁୟ+ମୀ.ଯ) ସମଳେତୁୟରେ ଆଶ୍ୱୁର ଯୋଗ୍ୟ ।

ସମଳେତୁୟିତ — ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲେତୁୟିତ+ମୀ.ଯ) ସମଳେତୁୟିତ ଆଶ୍ୱୁର ଯୋଗ୍ୟ ।

ସମଳେତୁୟିତୀ — ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲେତୁୟିତୀ+ମୀ.ଯ) ସମଳେତୁୟିତୀ ଆଶ୍ୱୁର ଯୋଗ୍ୟ ।

ଆ+ଲେତୁୟିତୀ+କ.ଅନ) ସମାଲେତୀ ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ) ସମାଲେତୀକା ।

ସମାଲେତନ(ନା) — ବି. (ସମ୍+ଆଲେ-ତନ) କୌଣସି ବସ୍ତୁର, ବ୍ୟକ୍ତିର, ବିଷ-ସୂର ବା ରଚନାର ଦୋଷଗୁଣଦିର ସମ୍ୟକ ଆଲେତନ ।

ସମାଲେତନୀୟ — ବି. (ସମ୍+ଆଲେ-ତନୀୟ) ଆଲେତନ ଦେବାଯୋଗ୍ୟ ।

ସମାଲେତନୀତି — ବି. କୃତସମାଲେତନ, ଯାହାର ଦୋଷ ଗୁଣର ବସ୍ତୁର କରି ହୋଇଥିଛି ।

ସମାଲେତୀ — ପୁ. ବି. ବି. ଓ ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲେତୀ+ମୀ.ଯ) ସମାଲେତୀର କାରୀ, (ଶ୍ରୀ) ସମାଲେତୀକା ।

ସମାଲେତ୍ୟ — ବି. (ସମ୍+ଆ+ଲେତ୍ୟ+ମୀ.ଯ) ସମାଲେତ୍ୟର ଯୋଗ୍ୟ, ଯାହାର ଦୋଷ ଗୁଣର ବସ୍ତୁରକରିବା ଉଚିତ ବା କରାଯିବା ଉଚିତ ।

ସମାଶି — ବି. (ସମ୍+ଅଶି+ଭ୍ର.ଅ) ସମ୍ୟକ ଭକ୍ଷଣ, ସମ୍ୟକ ଉପଭୋଗ ।

ସମାଶିତି — ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆଶିତି) ଅଭ୍ୟନ୍ତ ଭାବ, ଅଭ୍ୟନ୍ତ ସନ୍ଧର୍ଵ ।

ସମାଶ୍ୟ — ବି. (ସମ୍+ଆଶ୍ୟ) ସମଳାପ, ସମଳାପ ଆଶ୍ୟ, ଅକଳମୁନ, ସହାୟ, ରକ୍ଷା, ସମ୍ୟକ ଆଧାର ।

ସମାଶ୍ୟଶୀୟ — ବି. (ସମ୍+ଆ+ଶ୍ୟ+ଶୀୟ) ସମ୍ୟକରୂପେ ଆଶ୍ୟମୟ, ସମ୍ୟକରୂପେ ଆଶ୍ୟର ଯୋଗ୍ୟ ।

ସମାଶ୍ୟମୁୟ — ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆଶ୍ୟ+ମୁୟ) ସମଳାପୁୟକୁ, ସମ୍ୟକରୂପେ ଆଶ୍ୟମୁୟ ଆଶ୍ୟର ।

ସମାଶ୍ୟମୁୟିତ — ବି. (ସମ୍+ଆଶ୍ୟ+ମୁୟିତ) ସମଳାପିତାରେ ଆଶ୍ୟମୁୟ ଆଶ୍ୟର ଆଶ୍ୟମୁୟିତ ।

ସମାଶ୍ୟମୁୟିତୀ — ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆଶ୍ୟ+ମୁୟିତୀ+ମୀ.ଯ) ସମଳାପିତାରେ ଆଶ୍ୟମୁୟ ଆଶ୍ୟର ଆଶ୍ୟମୁୟିତୀ ।

ସମାଶ୍ୟମୁୟିତୀତ — ବି. (ସମ୍+ଆଶ୍ୟ+ମୁୟିତୀ+ମୀ.ଯ) ସମଳାପିତାରେ ଆଶ୍ୟମୁୟ ଆଶ୍ୟର ଆଶ୍ୟମୁୟିତୀତ ।

ସମାଶ୍ୟମୁୟିତୀତୀ — ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆଶ୍ୟ+ମୁୟିତୀ+ମୀ.ଯ) ସମଳାପିତାରେ ଆଶ୍ୟମୁୟ ଆଶ୍ୟର ଆଶ୍ୟମୁୟିତୀତୀ ।

ସମାଶ୍ୟମୁୟିତୀତୀତୀ — ପୁ. ବି. (ସମ୍+ଆଶ୍ୟ+ମୁୟିତୀ+ମୀ.ଯ) ସମଳାପିତାରେ ଆଶ୍ୟମୁୟ ଆଶ୍ୟର ଆଶ୍ୟମୁୟିତୀତୀତୀ ।

ଉଦ୍ଘୋଳିତ, ଗବୀତ, ନୟସୁପ୍ରେସ୍, ପଦାକୁ ବାହରଥିବା, (ବି) ସମ୍ବନ୍ଧରେତ ।	ଆସିବା, ନିକଟାଗମନ, ସଂଶ୍ରବ, ମେଲନ ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ—ବି. (ସମ୍ + ଉପ+ଚର + ଅ) ସମ୍ବନ୍ଧ ଉପରୁର, ପୂଜା ।	ଉପେକ୍ଷା କରେ ।
ସମ୍ବନ୍ଧି—ଶୀ. ବ. (ସମ୍ + ଉପ+ନମ୍ + ତି) ଉଦ୍ଘେଷ ଉନ୍ନତ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧ, ଉତ୍ତ ଅବସ୍ଥାପ୍ରାପ୍ତି, ଉତ୍ତତା, ଉଦ୍ଘୋଳନ, ଉତ୍ତ ଅବସ୍ଥା, ସମ୍ବନ୍ଧନ, ମୟୀଦା, ବୃଦ୍ଧି, ଗର୍ବ, ସଫଳତା, ମହାତ୍ମା ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧି—ବି. (ସମ୍ + ଉପ+ତି + ମୀ.ତି) ସମ୍ବନ୍ଧ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ, ବହୁଳୀକୃତ, ବୃଦ୍ଧି, ବାଣିଜୀବି ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧି—ବି. (ସମ୍ + ଉପ+ତି + ମୀ.ତି) ସମ୍ବନ୍ଧି, ଉପପ୍ରିତ, ପ୍ରାପ୍ତ, (ଶୀ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀମୁସୀ ।
ସମ୍ବନ୍ଧି—ପୁ. ବ. ରକ୍ଷଣବିଶେଷ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧି—ବି. (ସମ୍ + ଉପ+ତି + ଆଛାଦନ) ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧେଷ—ବି. (ସମ୍ + ଉପ+ଆପ + ସନ୍ + ଦି) ସମ୍ବନ୍ଧ ପ୍ରକାରେ ପାଇବାକୁ ବା ଲଭ କରିବାକୁ ଉତ୍ତକ ।
ସମ୍ବନ୍ଧି—ବି. (ସମ୍ + ଉପ+ନନ୍ଦ + ତି.ତି) ଉଦ୍ଘେଷ, ପରିତଃମନ୍ଦ, ପ୍ରଧାନ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଉତ୍ତକ, ବନ୍ଦ, ସମ୍ବନ୍ଧି, ସମ୍ବନ୍ଧ, ପୂର୍ଣ୍ଣ, ଉତ୍ତନ, ଅଧିକ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧି—ବି. (ସମ୍ + ଉପ+ତି + କୁଳରେ, ସୁଖରେ, ଆନନ୍ଦରେ) ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧେଷ—ବି. (ସମ୍ + ଉପ+ବନ୍ଦ + ମୀ.ତି) ଦମିତ, ସଂଯାତ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧନ, ସମ୍ବନ୍ଧନ, ସମ୍ବନ୍ଧି, ଉପରକୁ ଉପିଥିବା, ସଂଗତ, ବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ, ବର୍ଜିତ, ଆରକ୍ଷ, ନିକଟକ ଆଜାତ ।
ସମ୍ବନ୍ଧନି—କ୍ଲୀ. ବ. ଉଦ୍ଘେଷ ଉଦ୍ଘୋଳନ ବା ଆକୁଞ୍ଜନ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧନ—ବି. (ସମ୍ + ଉପ+ଧା + ଗ୍ର.ଅନ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧନ, ପ୍ରାପନ, ରକ୍ଷା କରିବା ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧନ—ବି. (ସମ୍ + ଉପ+ବନ୍ଦ + ମୀ.ତି) ଦମିତ, ସଂଯାତ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧନ, ସମ୍ବନ୍ଧନ, ସମ୍ବନ୍ଧି, ଉପରକୁ ଉପିଥିବା, ସଂଗତ, ବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ, ବର୍ଜିତ, ଆରକ୍ଷ, ନିକଟକ ଆଜାତ ।
ସମ୍ବନ୍ଧୀ—ବି. (ସମ୍ + ଉପ+ମା + ଅ) ସମ୍ବନ୍ଧ ଦେଖ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧେଷ—ବି. (ସମ୍ + ଉପ+ଭକ୍ତି + ଅଥ) ସମ୍ବନ୍ଧ ଉପଭେଣ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧନ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ + ଉପ+ଭବନ) ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉପର ।
ସମ୍ବନ୍ଧୀ—ବ. (ସମ୍ + ଉପନ୍ଦୟନ) କୌଣସି ବହୁକୁ ଉତ୍ତ କରିବା, ଉଦ୍ଘୋଳନ, ଉତ୍ତାବନ, ଉତ୍ତିଷ୍ଠାପନ, ଉପରକୁ ଫୋପାକୁବା, ପ୍ରାପ୍ତି, ପଟନା, ଲଭ, ପ୍ରଚୁରି ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧେଷ—ବ. (ସମ୍ + ଉପ+ଭବନ) ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉପଭେଣ, ଅଭ୍ୟର୍ଥନା, ଏକତ୍ର କରିବା ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ + ଉପ+ଭବନ + ଅଥର୍) କୌଡ଼ାଶୀଳ, ଉତ୍ତାସ୍ୱକ୍ଷତା, ପ୍ରାପ୍ତିମାନ୍. (ଶୀ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀମାନ୍ ।
ସମ୍ବନ୍ଧୀ—ବି. ଉତ୍ତନ, ଉତ୍ତନ ନାମିକା-ଚିତ୍ତ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧେଷ—ବ. (ସମ୍ + ଉପ+ଭବନ) ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉପଭେଣ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀ—ବି. (ସମ୍ + ଉପ+ଭବନ) ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦତ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧନ୍ତ, ଶୋଭନ୍ତ, କୌଡ଼ାଶୀଳ, ଅତ ଉତ୍ତକ ।
ସମ୍ବନ୍ଧୀ—ପୁ. ବ. ଅନୁଭବମିଳି ଉତ୍ତାର, ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ଲେ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧେଷ—ବ. (ସମ୍ + ଉପ+ଭବନ + ଅଥ) କୌଣସି, ସାମୀଧ୍ୟ, ପଟନା ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀ—ବ. (ସମ୍ + ଉପ+ଭବନ + ଅଥର୍) ଉତ୍ତାସ, ହର୍ଷ, ଆନନ୍ଦ ।
ସମ୍ବନ୍ଧୀ—ବ. (ସମ୍ + ଉପ+ନନ୍ଦ + ଅଥ) ଉତ୍ତାୟ, ଉତ୍ତତା ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧେଷ—ବ. (ସମ୍ + ଉପ+ଭବନ + ଅଥର୍) ଉତ୍ତାସ, ହର୍ଷ, ଆନନ୍ଦ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀ—ଶ୍ରୀ. କ୍ରି. (ପଦ୍ୟ) ଉତ୍ତାସିତ କରିବା, ଆନନ୍ଦତ କରିବା ।
ସମ୍ବନ୍ଧୀ—ବି. ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଯୋଗ୍ୟ, ଯାହା ସମ୍ବନ୍ଧି ଆସୁଥିରେ ଆନନ୍ଦମୂଳ କରିଯାଏ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧେଷ—ବ. କ୍ରୋମାତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଦେବତାଦିଙ୍କୁ ଆମରଣ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ) ଦୂର୍ବଳିଷ୍ଠ, ଆନନ୍ଦମୁକ୍ତ ।
ସମ୍ବନ୍ଧୀ—ବି. ଉତ୍ତନ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧେଷ—ବ. କ୍ରୋମାତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଦେବତାଦିଙ୍କୁ ଆମରଣ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ) ଦୂର୍ବଳିଷ୍ଠ, ଆନନ୍ଦମୁକ୍ତ ।
ସମ୍ବନ୍ଧୀ—ବି. ଉତ୍ତନ, ମିଶ୍ର ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧେଷ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ) ଉତ୍ତାନ୍ତ, ଶୋଭନ୍ତ, କୌଡ଼ାଶୀଳ, ଅତ ଉତ୍ତକ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ) ଉତ୍ତାନ୍ତ, ଶୋଭନ୍ତ, କୌଡ଼ାଶୀଳ, ଅତ ଉତ୍ତକ ।
ସମ୍ବନ୍ଧୀ—ବ. (ସମ୍ + ଉପନ୍ଦୟନ) ଉତ୍ତାନ୍ତ, କୌଡ଼ାଶୀଳରଣ, (ବି) ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧେଷ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ) ଉତ୍ତାନ୍ତ, ଶୋଭନ୍ତ, କୌଡ଼ାଶୀଳ, ଅତ ଉତ୍ତକ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ) ଉତ୍ତାନ୍ତ, ଶୋଭନ୍ତ, କୌଡ଼ାଶୀଳ, ଅତ ଉତ୍ତକ ।
ସମ୍ବନ୍ଧୀ—ବ. (ସମ୍ + ଉପନ୍ଦୟନ + ଅଥ) ସମ୍ବନ୍ଧ ଉପନ୍ଦୟନ, ଆରମ୍ଭ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧେଷ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ + ଅଥ) ସମ୍ବନ୍ଧ ଉପନ୍ଦୟନ, ଆରମ୍ଭ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ + ଅଥର୍) ସମ୍ବନ୍ଧ ଉପନ୍ଦୟନ, ଆରମ୍ଭ ।
ସମ୍ବନ୍ଧୀ—ବି. ଗମନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧେଷ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ + ଅଥର୍) ସମ୍ବନ୍ଧ ଉପନ୍ଦୟନ, ଆରମ୍ଭ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ + ଅଥର୍) ସମ୍ବନ୍ଧ ଉପନ୍ଦୟନ, ଆରମ୍ଭ ।
ସମ୍ବନ୍ଧୀ—ବ. (ସମ୍ + ଉପନ୍ଦୟନ + ଅଥ) ସମ୍ବନ୍ଧ ଉପନ୍ଦୟନ, ଆରମ୍ଭ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧେଷ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ + ଅଥର୍) ସମ୍ବନ୍ଧ ଉପନ୍ଦୟନ, ଆରମ୍ଭ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ + ଅଥର୍) ସମ୍ବନ୍ଧ ଉପନ୍ଦୟନ, ଆରମ୍ଭ ।
ସମ୍ବନ୍ଧୀ—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ) ଉତ୍ତାନ୍ତକ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧେଷ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ) ଉତ୍ତାନ୍ତକ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ) ଉତ୍ତାନ୍ତକ ।
ସମ୍ବନ୍ଧୀ—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ) ଉତ୍ତାନ୍ତକ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧେଷ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ) ଉତ୍ତାନ୍ତକ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧୀଏ + ଜନ) ଉତ୍ତାନ୍ତକ ।

ସମ୍ବୁଦ୍ଧସ୍ଥାନେ—ବ. ଅନ୍ତିମ ।	ଏକଶୀକରଣ, ସପତ୍ର, ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ଉଚ୍ଚକ ।	ତାଦ୍ରି ନାମକ ପଥତ ।
ସମ୍ବୁଦ୍ଧ—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+ବହୁ+ମୀ.ତ)	ସମ୍ବୁଦ୍ଧନୀ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+ନୀ+କ.ଅ+ର) ସମ୍ବୁଦ୍ଧନୀ, ଝାତୁ, ଛାଞ୍ଚା ।	ସମେତେ—ଗ୍ର. ଅ. ସହିତ ।
ଉଚ୍ଚ, ବିବାହିତ, ଧୃତ, ରାଶିକୃତ, ଶେଖିତ, କହାନୀକୃତ, ସଦେଖିତାତ, ପରିଷ୍ଠିତ, ଦମିତ, ଅନୁପତ୍ରିତ, ସଙ୍ଗତ, ଏକଶୀକୃତ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧତ, ବୁରାଆଡ଼େ ଆଜ୍ଞନ, ବାହତ, ନିୟମାନ, ମୂର୍ଖ ଦହତ ବନ୍ଧିମାନ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧନୀକଳ୍ପନାଜୀନ—ବ. (ଦର୍ଶନଶାସ୍ତ୍ର) ବହୁତା ନା ସମାହାର ସମ୍ବୁଦ୍ଧନୀ ଜୀନ ।	ସମେଧ—ବି. ଯଜ୍ଞଯୋଗ୍ୟ ଦବିର୍ଭାଗ୍ୟକୁ, (ୟୁ.ବ) ମେରୁ ଅନ୍ତର୍ଗତ ପଥତ ଦେବ ।
ସମ୍ବୁଦ୍ଧରୁ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+ରୁ; ବ.ଶ୍ରୀ)	ସମ୍ବୁଦ୍ଧିୟ ଅନ୍ତିମଶେଷ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧିୟ ର ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଉଚ୍ଚକରଣ ।	ସମେଧନ—କ୍ଲୀ.ର.(ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+ଏଧ+ଅନ)
ଏକପ୍ରକାର ମୁଖ, ଯାହାର ଚର୍ମରେ ଦ୍ରୁଷ୍ଟରୁଶର ଆସନ ହୋଇପାରେ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧ—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+ରୁ+ତ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧିୟ ।	ସମାକ୍ ବର୍କନ, ଅନ୍ତର୍ଗ୍ୟ ବର୍କନ ।
ସମ୍ବୁଦ୍ଧକ—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+କ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧକା ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+ରୁ+ତ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧିୟ ।	ସମେଧତ—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+ରୁକ୍ତି+ଶ୍ରୀ+ମୀ.ତ) ପ୍ରକ୍ରିଯିତ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧିୟ, ଉନ୍ନିତ, ଉନ୍ନିତି, ସବଳ, ବଳବାନ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧିୟକ ।
ସମ୍ବୁଦ୍ଧକାତ—ବ. ମୂଳ ଉଚ୍ଛେଦ କରି ସହାରକରଣ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧକ—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+ରୁତ୍+ଭା.ତ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧକ ହୃଦି, ସମ୍ବୁଦ୍ଧିୟ, ଉନ୍ନିତ, ସବଳ, ଶାଳୀ, ଧନପୂର୍ଣ୍ଣ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧିୟକୁ, ଅଶ୍ୱୀୟ ଶାଳୀ, କନ୍ଧାଶୟକ, (ମୀ.ତ) ଉପଦନ, ଜାତ, ସୁଖୀ, ଭାଗ୍ୟବାନ, ପଳକପୂର୍ଣ୍ଣ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିପୁଳ, ପ୍ରକୁର, (ୟୁ.ବ) ନ ଗରିବେଶ ।	ସମେଲେ—ଗ୍ର.କ୍ର. ବି. (ସମେଲେ+ଶ୍ରୀ.କିତିତ) ସମେଲିତ ହୋଇ, ସମେଲିବ୍ୟାହାରରେ ।
ସମ୍ବୁଦ୍ଧକୁ—ଶ୍ରୀ.କି. ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧକୁ+କି.ବି.) ମୂଳ କିମ୍ବା ମୂଳକ କିମ୍ବା ମୂଳପାଇଁ କରି ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧକୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସମ୍ବୁଦ୍ଧିୟକାନ୍ଦିତ, ଧନଶାଳୀ, କନ୍ଧାଶୟକ, ପ୍ରକୁରୀୟ, ଶମତା, ପ୍ରଭୁଦ୍ଵା ।	ସମୋଦକ—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧକି+କା.ଧା) ସମୋଦକ ଜଳ, (ବି.ଶ୍ରୀ) ସମୋଦକ ଜଳ ଉପକୁ ଦିଧୁ, ସେଇଁ ଘୋଲରେ ଅର୍ଧ ଦିଧୁ ଅର୍ଧ ପାଣିଆସ, ମଥଜାର୍କ ମୁଦ୍ରା ଦିଧୁ ।
ସମ୍ବୁଦ୍ଧକୁମିର୍ମଳ—ଶ୍ରୀ.ବି. ମୂଳକାହେଦ, ବିନାଶ, କୁଳଲୋପ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧକୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସମ୍ବୁଦ୍ଧିୟ ମିର୍ମଳ, ଧନଶାଳୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧିୟ ମିର୍ମଳ ।	ସମୋଦକାରକ-ବି. ଭୁଲୋପକାରକର୍ତ୍ତା ।
ସମ୍ବୁଦ୍ଧ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ+ବହୁ+କ.ଅ)	ସମ୍ବୁଦ୍ଧକିଶାଳୀ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧି+ଶାଳୀ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧିକିଶାଳୀ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧିକିଶାଳୀ ।	ସମୋଦମ—ବି. ଉପମାଳଙ୍କାରବିଶେଷ ।
ସମ୍ବୁଦ୍ଧକୁମାୟୁ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧକୁମାୟୁ, ନିବହ, ଗଣ, ସମାହାର, ଦଳ, (ସମ୍ବୁଦ୍ଧକୁମାୟୁ+ଭା.ଅ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧକୁମାୟୁକ, ଅତ୍ୟନ୍ତ, ସନ୍ଦେହ, (ଭା.ବି) ସମ୍ବୁଦ୍ଧକୁମାୟୁ, ଅତ୍ୟନ୍ତ, ବହୁ, ଅନେକ, ଏକଜାଣୀୟ ବହୁ, ବିଶ୍ରବ, ଅତ୍ୟନ୍ତ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧକୁମାୟୁକ, (ଭା.ବି) ଶାମର ବା ସମାଜର ସମ୍ବୁଦ୍ଧକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବା ସମ୍ବୁଦ୍ଧକ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧକିମାନ—ପୁ. ବି. (୩ତ୍ରି) ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ମାନ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ମାନକା ।	
ସମ୍ବୁଦ୍ଧକୁମାୟୁ—ବ. ଅତ୍ୟନ୍ତ କିମିତ, ସବୁ ଦିଗରେ କିମିତ, ଯେଉଁ କିମିତ ସମ୍ବୁଦ୍ଧକୁମାୟୁ ସମାଜ କର ଥିଲେ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧକିମାନ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧି+ମାନକିମିତ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ମାନକିମିତ ଦିଗରେ, ସମାଜ ବିପରେ ।	ସମ୍ବୁଦ୍ଧକିମାନ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧି+ମାନକିମିତ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ମାନକିମିତ ଦିଗରେ ।
ସମ୍ବୁଦ୍ଧକୁମାୟୁ—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧକୁମାୟୁ+ଭା.ଅନକ)	ସମ୍ବୁଦ୍ଧକିମିତ—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧି+ମିତିକିମିତ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ମିତିକିମିତ, ଏକଶିଳ୍ପିକିମିତ, ନିକଟକିମିତ, ଆଗତ, ହାରୁତ୍ତ ଯାଇଥିବା, ଏକମତ, ସ୍ତ୍ରୀକୁମିତ, (ଅମୁକକୁ) ମିଶାଇ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମେତା, (ବି) ସମେ-	ସମ୍ବୁଦ୍ଧକିମିତ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧି+ମିତିକିମିତ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ମିତିକିମିତ ।

ସମ୍ବନ୍ଧିତାଳୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମ୍ବନ୍ଧିକା ।
 ସମ୍ବନ୍ଧିତମ୍ବୁ—ବି. (ଡକ୍ଟର) ଧନର ନାମ,
 ବିପତ୍ର ।
 ସମ୍ବନ୍ଧିତେଳ(ଲା)—ଶା. ବି. ଔଣ୍ଡୀୟର
 ସମୟ, ଯେଉଁ ସମୟରେ ଔଣ୍ଡୀୟ
 ଦୂରି ହେଉଥାଏ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧିତାଟ୍ଟ—ବି. ଧନବିଜନ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧିତମ୍ବୁ—ପୁ. ବି. (ଡକ୍ଟର) ଧନମ୍ବନ,
 ଗରିବ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମ୍ବନ୍ଧିତମ୍ବୁ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧ—ବି. (ସମ୍ବୁ + ପଦ + ମ୍ର୍ଦ୍ଵିତ୍ତି)
 ସମ୍ବନ୍ଧି ଦେଖ, ଅଳକରଣ, ମୁକ୍ତାର
 ହାର, ସମ୍ବନ୍ଧିତ ପ୍ରଶାଳୀ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧକର—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧ + କର)
 ଶାଜା, ଭୁପତି ।
 ସମ୍ବନ୍ଧକିମୟ—ବି. (ଡକ୍ଟର) ପରଷର
 ମମରେ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଆଦାନ ପଦାନ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧକିପଦ—ବି. (ଦୃଢ଼) ସମ୍ବନ୍ଧି ଓ
 ବିପତ୍ରିର ସମାହାର ।
 ସମ୍ବନ୍ଧ—ବି. (ବ.ଶ୍ଵର; ସମ୍ବୁ + ପଦ) ସ୍ଵତ୍ତ
 ପଦରେ ଠିଆହେବା, (ଶା.ବି) ସମ୍ବନ୍ଧି ।
 ସମ୍ବନ୍ଧକିଲକ୍ଷଣ—ବି. (ଡକ୍ଟର) ଔଣ୍ଡୀୟର
 ଚିତ୍ର ।
 ସମ୍ବନ୍ଧ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବୁ + ପଦ + କ.ତି)
 ଔଣ୍ଡୀୟମୁକ୍ତ. ସମ୍ବନ୍ଧିତାଳୀ, ମନୀ, (ମୀ.ତି.)
 ସମ୍ବନ୍ଧାଦତ, ନିଷନ୍ତ, ସମାହତ, ସମ୍ବନ୍ଧୀ,
 ସଙ୍ଗରେ ମୁକ୍ତ, ସୌଭାଗ୍ୟବାନ, ସୁଖୀ,
 ସମ୍ବନ୍ଧୀରୁପେ ବଢ଼ିଥିବା, ପୋଖତ,
 ପାକଳ, (ଅମ୍ବଳ) ବଶିଷ୍ଟ, ମୁକ୍ତ, ପ୍ରକୃତ,
 ତିକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମ୍ବନ୍ଧା ।
 ସମ୍ବନ୍ଧନୁଷ୍ଠନ—ବି. ବୌଜେସମାଧ ଦେବ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧତା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧ + ତା) ସମ୍ବନ୍ଧି,
 ଔଣ୍ଡୀୟ, ସମ୍ବନ୍ଧୀତା ।
 ସମ୍ବନ୍ଧ—ବି. ପରବର୍ତ୍ତୀକାଳ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧରୂପ—ବି. (ସମ୍ବୁ + ପରା + ରୂପ + ଅଧ୍ୟ.
 ଥ) ଯୁକ୍ତ, ଉତ୍ତରକାଳ, ଉତ୍ତରଷ୍ଟ୍ର,
 ଆୟୁତ, ଆପଦ, (କ.ଅ) ସନ୍ତାନ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧରୂପ(ସ୍ତ୍ରୀ)କ—ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧରୂପ + କ)
 ସମ୍ବନ୍ଧରୂପ ଦେଖ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧରହୁ—ବି. (ସମ୍ବୁ + ପରିପର୍ବତ୍ତ) ରହଣ,

ସ୍ଵାକାର, ଚିବାହ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧରମାଳନ—ବି. (ସମ୍ବୁ + ପରି + ପାଳ
 + ଅନ) ସମ କରୁପେ ପରିପାଳନ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧରପ୍ରେସ୍—ପୁ. ବି. ପରିଦର୍ଶନ
 କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛକ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧରମାର୍ଗ-ବି. ଅନ୍ତେନ୍ଦ୍ରଶକର ବୁଲିବା ।
 ସମ୍ବନ୍ଧରଶୋଷଣ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧକ ଶୋଷଣ,
 କୟ ବା ଲୋପ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧରୂପ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧର ସମ୍ବନ୍ଧରୂପ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧକ—ବି. (ସମ୍ବୁ + ପୁରୁଷ + ଭାବ.ଅ) ସମ୍ବନ୍ଧ,
 ସମ୍ବନ୍ଧର, ସମ୍ବନ୍ଧର ସମ୍ବନ୍ଧନ, ବିବାହ
 ବା କର୍ତ୍ତାଦିନକିନି ବହୁ. ସମ୍ବନ୍ଧର,
 ମେଲୁନ, ମୁର୍ଗ, (ଶା.ବି) ବନ୍ଧୁତାର
 ଦୂରସମ୍ବନ୍ଧକ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧକରିତ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ସମ୍ବନ୍ଧନ୍ୟ
 ସମ୍ବନ୍ଧକିତ—ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧକ + ରତି) ସମ୍ବନ୍ଧକ
 ମୁକ୍ତ, ସମ୍ବନ୍ଧକିଷ୍ଟ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧକୀ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧକ + କିନ) ସମ୍ବନ୍ଧକ
 ମୁକ୍ତ. ସମ୍ବନ୍ଧକୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମ୍ବନ୍ଧକୀ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧକୀୟ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧକ + ରୂପ)
 ସମ୍ବନ୍ଧକୀୟ, ସମ୍ବନ୍ଧକୀ, ବନ୍ଧୁତା ଦ୍ୱାରା ଆବଶ,
 କର୍ତ୍ତାଦିନକିଯକ୍ଷତ ବା ବିଷୟ ସମ୍ବନ୍ଧକୀୟ
 ସମ୍ବନ୍ଧକୀୟା ।
 ସମ୍ବନ୍ଧରୀୟାସନ—କୀ. ବି. ସମ୍ବନ୍ଧକ ପରିବର୍ତ୍ତିନ
 ସମ୍ବନ୍ଧନ—କୀ. ବି. ପତକରଣ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧ—ବି. (ସମ୍ବୁ + ପଦ + କ.ଅ + ଆ)
 କ୍ଷଣପ୍ରତିବିଦ୍ଧି, ବିଦ୍ୟୁତ, ବିକୁଳ, (ଶା.ବି)
 (ଫ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧ) ଗାନ୍ଧିଦେବା, ଅଭିଶାପ-
 ଦେବା ।
 ସମ୍ବନ୍ଧ(ଶ୍ଵେ)ଇବା—ଶା. କି. ସମ୍ବନ୍ଧ ବା କିଷ୍ଟାଟ
 ପ୍ରୟୋକକ ରୂପ, ଅନ୍ୟଦ୍ୱାରା ଗାନ୍ଧି
 ଦେବାରବା ।
 ସମ୍ବନ୍ଧକ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବୁ + ପରା + କ.ଅ)
 ଲକ୍ଷଣ, ଧୃଷ୍ଟ, ଧୃଷ୍ଟ, ଅବିନାଶ, ତାର୍କିକ,
 ଅଳ୍ପ, ଚିତ୍ତ, କାମୁକ, ଷୁଦ୍ର, (ଶା.ବି)
 ଆରମ୍ଭିକ, ସୁନାରିଗଛ, ଉତ୍ତରମୁକୁପେ
 ପକ୍ଷ ହେବା ଅବସ୍ଥା ।
 ସମ୍ବନ୍ଧାକଟା—ଶା. ବି. ଅଭିଶାପ ଦିଆ ଓ
 ଗାନ୍ଧିଦେବା ।

ସମ୍ବନ୍ଧାଗୌର—ପୁ. ବି. ଉତ୍କଳ ଗୌର-
 ବର୍ଣ୍ଣବିଶିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମ୍ବନ୍ଧାଗୌର ।
 ସମ୍ବନ୍ଧାଚନ—କୀ. ବି. ସମ୍ବନ୍ଧକ ପକ୍ଷ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧାଟ—ବି. (ସମ୍ବୁ + ପରା + କ.ଅ) ଟର୍କୁ;
 ତାକୁଡ଼ି, (ଶା.ଅ) ପରଷରକୁ କାଟିବା ।
 ସମ୍ବନ୍ଧାଠ୍ୟ—ବି. (ସମ୍ବୁ + ପଠ୍ଟ + ଯ) ସମ୍ବନ୍ଧକ
 ରୁଦ୍ଧ ପାଠନର ଉପସ୍ଥିତ, ପଢ଼ାଇବାର
 ଉପସ୍ଥିତ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧାତ—ବି. (ସମ୍ବୁ + ପାତ୍ର + ଭା.ଅ) ପାଠନ,
 ସମ୍ବନ୍ଧଧ, ଅଭିଶାପ, ଉତ୍ତରୁଦ୍ଧନ, ଗମନ,
 ପ୍ରବେଶ, ପଞ୍ଜୀଯାନକ ରତ୍ନବିଶେଷ,
 ଚନ୍ଦ୍ରମାନଙ୍କର ଉପରୁ ତଳକୁ ଖେତି-
 ପଞ୍ଜୀଯାନକର ଗରି, (ଶା.ବି) ଲଳାଧାର ।
 ସମ୍ବନ୍ଧାତବନ୍ତ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧକ ନିଷନ୍ଦ
 କର ଆଣିବା ।
 ସମ୍ବନ୍ଧାତବନ୍ତ—ଶା. ଅଭିଶାପ ବାକ୍ୟ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧାତ—ଶା. ବି. ଅଭୁତପୁଣ୍ୟ, କଟାମ୍ବୁ
 ବିଭିନ୍ନର ।
 ସମ୍ବନ୍ଧାତକ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧାତ + କ) ଗରୁଡ଼ର
 ଜ୍ୟୋତି ଭାବା ।
 ସମ୍ବନ୍ଧାତବନ୍ତ—ବି. ଅଭିଶାପ ବାକ୍ୟ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧାତକ—ଶା. ବି. ଅଭୁତପୁଣ୍ୟ, କଟାମ୍ବୁ
 ବିଭିନ୍ନର ।
 ସମ୍ବନ୍ଧାତକ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧାତ + କ) ଗରୁଡ଼ର
 ଜ୍ୟୋତି ଭାବା ।
 ସମ୍ବନ୍ଧାତବନ୍ତ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧାତ + କ.ଇନ୍)
 ସମ୍ବନ୍ଧାତବନ୍ତ—ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧାତକ + କାନ୍ଦିନା)
 ସମ୍ବନ୍ଧାଦ—ବି. (ସମ୍ବୁ + ପଦ + ଭାବ.ଅ) ସମ୍ବନ୍ଧକ
 ନିଷାଦକ, ଅଳ୍ପକ, (ଶା.ବି-ପାତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧାଦ)
 ପୁରାଣ ଚଣ୍ଡିତ ବିଷୟ ବା ଘଟନା,
 ସମ୍ବନ୍ଧଧ, ଅଳ୍ପର, ପୁରାଣରେ ବିଷୟର
 ଦୁଇନଙ୍କର କଥେପାକଥନ, କିରଣ,
 ସମ୍ବନ୍ଧଧ, ସମ୍ବନ୍ଧାଦନ, ଭାବାନ, (ଶା. ବି)
 ସମ୍ବନ୍ଧୀଣ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧାଦକ—ପୁ. କି. (ସମ୍ବୁ + ପଦ + ଭିନ୍
 କ.ଅକ) ସମ୍ବନ୍ଧାଦକାଣ, କାର୍ଯ୍ୟ
 ନିଷାଦକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମ୍ବନ୍ଧାଦକା, (ପୁ. ବି) ସମ୍ବନ୍ଧାଦକ
 କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧାଦକାରୀ, ଯେଉଁ ବନ୍ଧୁ
 ସମ୍ବନ୍ଧାଦକପରିବର ବା ସାମୟିକ ପାତ୍ରକାର
 ପ୍ରବନ୍ଧକ ସମ୍ବନ୍ଧାଦକ ପାତ୍ରକାର
 କରନ୍ତୁ, ପାତ୍ରକାର ସକଳାଦିତା ବା
 ପରମ୍ପରାକ, କୌଣସି ଅନୁଷ୍ଠାନର
 କାର୍ଯ୍ୟ ପରମ୍ପରାକାରୀ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧାଦକା(ହ୍ର)—ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧାଦକ + ଭା.

(ତୀ) ସମ୍ବାଦକଙ୍କ କର୍ମ, ସମ୍ବାଦନ ।
ସମ୍ବାଦକୟୁ—ବି. (ସମ୍ବାଦକ + ଘୟୁ)
ସମ୍ବାଦକସମ୍ବାଦୀୟୁ ବା ସମ୍ବାଦକକର୍ତ୍ତକ
ଲିଖିତ ।
ସମ୍ବାଦନ—ବି. (ସମ୍ବାଦକ + ପଦ୍ଧତି +
ଭ୍ରାତାନ) ସମାଧାନ, ସମାପନ, ନିଷ୍ଠାଦନ,
ଚାଲୁଦିର ସକଳନ ଓ ସଂଖ୍ୟାରଣ
ଉପାର୍ଜନ ।
ସମ୍ବାଦନକରିବା—ଗା. ଡି. ସମ୍ବାଦକ
ରୂପ ସମ୍ବାଦପତ୍ରାଦି ଚଳାଇବା,
ସମାଧାକରିବା, ସମ୍ବାଦିବା ।
ସମ୍ବାଦକୟୁ—ବି. (ସମ୍ବାଦକ + ପାଦି + ମୀତ
ଅମୟ) ସମ୍ବାଦତ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ ।
ସମ୍ବାଦଯିତ୍ରା—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବାଦକ + ପାଦି +
କିନ୍ତୁ) ସମ୍ବାଦନକାଣ, (ପ୍ରୀ) ଯିତ୍ରା ।
ସମ୍ବାଦିତ—ବି. (ସମ୍ବାଦକ + ପାଦି + ମୀତ, ତ)
କୃତସମ୍ବାଦନ, ସମପିତ୍ର, ନିଷ୍ଠାଦିତ,
ନିଷ୍ଠାଦିତ ।
ସମ୍ବାଦିବା—ଚା. ଡି. ସମାଧାନକରିବା,
ସାଇତିବା, ଦିନ ପୂର୍ଣ୍ଣକ ରଖିବା,
ସତ୍ରହକରିବା, ମନରେ ପ୍ଲାନଦେବା,
ଚିନ୍ତାକରିବା, କାମନାକରିବା, ମନାପିବା
ଦିଟାଇବା, ଫଳରେ ଘଟାଇବା, ଫେରିବା
ଲୋଡ଼ିବା, (ଅର୍ଥାଦିକ) ବୁଝାଇବା
ବିଧାନକରିବା, ହୀର କର୍ତ୍ତରେ ଲନ୍ଦା
ଇବା, (କୌଣସି କର୍ମ) କରିବା, ସମ୍ବାଦା
ଜାତିକରିବା ।
ସମ୍ବାଦା—ପୁ. ବି. ସମ୍ବାଦନକାଣ
ଶୋଭାବିଶ୍ୱାସ, ଶୋଭସମ୍ମନ ।
ସମ୍ବାଦୁ—ବି. (ସମ୍ବାଦକ + ମୀତ, ଯା
ସମ୍ବାଦକୟୁ, ନିଷ୍ଠାଦିତ, ସାଧ, କରଣୀୟୁ
(ବି. କିନ୍ତୁ ମିତି) କୌଣସି ସତ୍ୟରେ
ସମ୍ବାଦନ ବା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପାଇଁ କରାଯିବ
ଲ୍ୟାମିନ୍ଟିକ ଟିକିଙ୍ଗ ବା ସମସ୍ତା ।
ସମ୍ବାଦ୍ରିତ—ବି. ସମ୍ବାଦକ + ପିତ୍ରୀକୃତ, ଏକମ
ମିତି, ଯୁଦ୍ଧ ।
ସମ୍ବିଦେବୀ—ଗା. ଡି. ସମର୍ପଣକରିବା
ଅନ୍ୟର ହୃଦୟକୁ ବାହାର ଦେବା, ଶାନ୍ତି
ଦେବା ।

ସମ୍ମିଧାନ—ବ. (ସମ୍ମ+ଅପି+ଧାନ
 ଅନ) ସମ୍ମକ୍ଷ ବିଧାନ, ଆଜ୍ଞାଦନ ।
 ସମ୍ମିବା—ବା. ଫି. ଅଭିହନୀତକରିବା,
 ଗାଳଦେବା, ଦୃଶ୍ୟ ହେବା, ଉଷ୍ଣର
 କରିବା ।
 ସମ୍ମିତ—ବ. (ସମ୍ମ+ପୀତ୍ତ+ଶ.ଅ)
 ସମ୍ମିତନ ଦେଖ ।
 ସମ୍ମିତନ—ବ(ସମ୍ମ+ପୀତ୍ତ+ଶ.ଅନ)
 ଚପିବା କର୍ମ, ନିଷ୍ଠିତନ, ଚିପୁଡ଼ିନ
 କର୍ମ, ଛୂଟିନ, ପାଢ଼ାଦାନ, ଅତ୍ୟ-
 ଗୁର, ପେରଣ, କୁପିବା, ଘଣ୍ଟାଣ୍ଟି,
 ଦଣ୍ଡଦେବା ।
 ସମ୍ମିତମୟ—ବଂ. (ସମ୍ମ+ପୀତ୍ତ+ମ୍ୟ.
 ଅନ୍ତମ୍ଯ) ସମ୍ମିତିତ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ,
 ଛୂଟିତ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ, ଦଣ୍ଡମୟ
 ସମ୍ମିତା—ବ. (ସମ୍ମ+ପୀତ୍ତ)ଛୂଟିତନ ।
 ସମ୍ମିତିତ—ବଂ. (ସମ୍ମ+ପୀତ୍ତ+ମ୍ୟ.ତ)
 ଛୂଟିତ, ନିଷ୍ଠିତ, ଚିପା ଦୋରଥିନା,
 ଚପା ହେଇଥିବା (ସ୍ଥି)ସମ୍ମିତିତା ।
 ସମ୍ମିତିମାନ—ପୁ. ବଂ. (ସମ୍ମ+ପୀତ୍ତ
 +ମ୍ୟ.ଅନ) ଯାହା ଚପା ଶାନ୍ତିଆ,
 ଯାହାକୁ ଛୂଟିତ କରିଯାଉଥାଏ, (ସ୍ଥି)
 ସମ୍ମିତିମାନା ।
 ସମ୍ମିତି—ଚ. (ସମ୍ମ+ପା+ଶ.ଚ)ବହୁ-
 ଲୋକଙ୍କର ଏକମ ପାନ ।
 ସମ୍ମିତ—ବ. (ସମ୍ମ+ପୁଟ୍+ଅଧ୍ୟ.ଅ)
 ପେଡ଼ା, କାଠପେଡ଼ା, ଦୁଇପାଳଯୁକ୍ତ,
 ପେଟର, ଫରୁଆ, କରାଟ, ରତନକ-
 ବିଶେଷ, କୁରୁବନ, ଦାସକରେଣ୍ଟ-
 ଗୁଲୁ, ଗାତ୍ର, ଖୋଲ, ଚକ୍ରପିଣ୍ଡି, ଚଂ.
 (କ.ଅ) ମେଲିତ, ଯୁକ୍ତ, ଏକଳାଖୟ
 ଦୁଇ ପର୍ଦାର୍ଥର ମଧ୍ୟକର୍ତ୍ତୀ, କୌଣସି
 ମନ୍ଦକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶୈଳକର ପୂଜରେ ଓ
 ପରେ ଉଚାରଣ ପୂଜକ ବୋଲ୍ଯିନା ।
 ସମ୍ମିତକ-ନ. (ସମ୍ମିତକ)ସମ୍ମିତ ଦେଖ
 ସମ୍ମିତକର—ପୁ. ବଂ. (ବ.ଶ୍ର) କୃତିଜ୍ଞନ
 ସମ୍ମିତ—ବଂ. (ସମ୍ମ+ପୁଟ୍+ମ୍ୟ.ତ)
 ପଚାର ସଙ୍କେ ପେଡ଼ା ପରି ଯୋଡ଼ା
 ହୋଇଥିବା, ଉପରେ ଓ ଚିକେ ଯୋଡ଼ିବା ।

ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ—ସ୍ବୀ. ବି. (ସମ୍ + ପୂର୍ଣ୍ଣ + ତି)
 ସମ୍ୟକ୍ ପୁଷ୍ଟି, ପୋଷଣ ।
 ହଙ୍ଗୁଳନ—ବି. (ସମ୍ + ପୂଳୁ + ଭ.ଅନ)
 ସମ୍ୟକ୍ ପୂଳା ।
 ସମ୍ବୁଲା—ସ୍ବୀ. ଚି. (ସମ୍ + ପୂଲୁ + ଅ +
 ଆ) ସମ୍ୟକ୍ ପୂଲା ।
 ସମ୍ବୁଲିତ—ବି. (ସମ୍ + ପୂଲୁ + ତ)
 ବିଶେଷ ରୂପେ ମୂଳିତ, ଅଛି ଦଶାନିତ,
 (ପ୍ରା.ବି) କୁଳ ।
 ସମ୍ବୁଲ୍ୟ—ଚି. (ସମ୍ + ପୂଲୁ + ଯ) ସମ୍ୟକ୍
 ପୂଳିମୟ, ସମ୍ବନାହ୍ର ।
 ସମ୍ବୁଲ୍ୟ—କି. (ସମ୍ + ପୂଲୁ + ମୀ.ତ) ପରି
 ପୁଣ୍ଡି, ସମ୍ବୁଲୁ, ଉଦ୍‌ୟାପିତ, ସମ୍ବଗ, ବି.
 (ସଙ୍କାର) ସପ୍ତମୁରାବିଶ୍ଵ ରାଗ, ଶୁଣ୍ୟ,
 (ଗା. କି. ବି. ଓ ବି., ର ବି.) ସମ୍ବୁଲ୍ୟ
 ପୂପି ।
 ସମ୍ବୁଲ୍ୟକାଳୀନ—ବି. ସମ୍ବୁଲ୍ୟ କାଳଭବ ।
 ସମ୍ବୁଲ୍ୟତର—ବି. (ସମ୍ବୁଲ୍ୟ + ତର) ସମ୍ୟକ୍
 ପରିପୁଣ୍ଡି ।
 ସମ୍ବୁଲ୍ୟତା(ତା)—ଚି. (ସମ୍ବୁଲ୍ୟ + ତା)
 ପରିପୁଣ୍ଡିତା, ସମ୍ବଗତା, ସମ୍ବାଦୀ ।
 ସମ୍ବୁଲ୍ୟମୁକ୍ତ—ବି. ପୁଣ୍ଡ ଅଞ୍ଜନ ଅବସ୍ଥା,
 ମୁଖେ ।
 ସମ୍ବୁଲ୍ୟରୂପେ—ଗା.କି.ବି. ପୁଣ୍ଡଭବରେ,
 ସମ୍ବଗ ରୂପରେ ।
 ସମ୍ବୁଲ୍ୟ—ସ୍ବୀ. ଚ. ସୁର୍ଯ୍ୟଦିନର ଦୂର
 ମୃଦୁତି ପୁଣ୍ଡରୁ ଆରବ୍ର ହୋଇଥିବା,
 ଏକାଦଶୀ ।
 ସମ୍ବୁଲ୍ୟ—ବି. (ସମ୍ + ପୁଣ୍ଡି) ସମାକପୁଣ୍ଡି,
 ସମ୍ୟକ୍ ପୂରଣ ।
 ସମ୍ବୁଲ୍ୟ—ବି. (୧ମ୍ + ପୁରା+ମୀ.ତ)
 ସମ୍ବୁଲ, ସମ୍ବୁଲ, ସମ୍ବାଲ, ଏକତ ମିଶ୍ରିତ,
 ମିଳିତ, ସମ୍ବୁଲ, ସମ୍ବାଲ, ଏକତ, ସମ୍ବାଲ,
 ଶତିତ, ଶୁଣ୍ଡକରିଥିବା ।
 ସମ୍ବୁଲା—ବି. (ସମ୍ + ପୂଲୁ + ମୀ.ତ) ପୁଣ୍ଡିତା-
 ପ୍ରାପ୍ତ, ପୁଣ୍ଡ କରାଯାଇଥିବା ।
 ସମ୍ବେଳଦେବା—ପ୍ରା. (ୟାଜପୁର) କ୍ଷମି
 ସମରଣ କରିବା ।
 ସମ୍ବେଳବା—ଗା.କି. ଅନ୍ତଦ୍ଵାର୍ବ ସମିକ୍ଷା

ହମ୍ମଦିକା—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ + କ + ଆ)
ଶଙ୍କାଟକ, ଟିଙ୍ଗଡ଼ା ।

ସମ୍ବନ୍ଧଳ—ବି. ସମ୍ବନ୍ଧକ୍ ବନ୍ଧଳ, ବନ୍ଧଳ,
ପରିବ ।

ସମ୍ବାନ୍ଧତ—ବି. ଦିଅସୁଲାକାର କଣ୍ଠିତ(ଭୁମି),
(ବ) ଦୁଇଓଡ଼ ରଷ ହୋଇଥିବା ଜମି ।

ସମ୍ବାଦ—ବ. (ସମ୍ବ + ବନ୍ଧ + ମୀ ଅ)
ଖର, ବାର୍ତ୍ତ, ସମାଗ୍ର, ଲୋକମୁଖେ
ପରିଚିତ ସମାଗ୍ର, ବୃଦ୍ଧିତ, ସାଦୃଶ୍ୟ,
ସମ୍ବାନ୍ଧଣ, କଥାପକଥନ, ଯୁଗ୍ମଣଣିତ
ଘଟନା ବା ବିଷୟ ।

ସମ୍ବାଦଦାତା—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବାଦ + ଦ
+ କ.ର) ଯେ ଅନ୍ୟବ୍ୟକ୍ତିକୁ କୌଣସି
ସମ୍ବାଦ ଦିଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମ୍ବାଦଦାତୀ, (ବ)
ସମ୍ବାଦପରିବେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବାପାଇ
ସ୍ଵାକାନ୍ତରୁ ସମ୍ବାଦପେଇକ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସମ୍ବାଦପରିବତ୍ତି—ବ. କୌଣସି ବିଷୟର
ସମ୍ବାଦ ପାଇବା ।

ସମ୍ବାଦବହ—ପୁ. ବି ଓ ବି. (ସମ୍ବାଦ
+ ବହ + କ.ଅ) ଯେଉଁବ୍ୟକ୍ତି ଖବର
ନିଆ ଅଣା କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମ୍ବାଦବହୀ ।

ସମ୍ବାଦବାହକାନ୍ତୀ—ଶା. ବି. ଶକ୍ତିର
ଯେଉଁ ନାତୀମାନ ରହିଥିଲୁଗାହ୍ୟ ବନ୍ଧ-
ମାନଙ୍କ ସମ୍ବାଦୀୟ ଜୀବନକୁ ମୁକ୍ତିଦିନରେ
ପହଞ୍ଚିବା ।

ସମ୍ବାଦ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବ + ବନ୍ଧ + କ.
ରନ) ଜାନକାଣ୍ଡ, ଉଚ୍ଚାରଣୋଣ୍ଡ, କଥନ
.ଜାଣ, ଏକରୂପ ସମ୍ବାନ୍ଧଣକାଣ୍ଡ, ଭୁଲ,
ଏକରୂପ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମ୍ବାଦିନ, (ବ-ସର୍ବାତି)
ବାଦ୍ୟସୁରର ସହରାମୀ ସୁର ।

ସମ୍ବାଧ—ବ. (ସମ୍ବ + ବାଧ + ଶ.ଅ)
ସମ୍ବନ୍ଧ ବାଧା, ବିଶେଷ ବିଶ୍ଵ, ଭିତ୍ତ,
ଜନତା, ଭଗ, ଯୋଜିମାର୍ଗ, ସବଟ,
ଭୟ, ମହାବିପଦ, ସର୍ପର୍ଷ, ନରକର
ହ୍ଵାର, ଉପରକୁ ମାତ୍ରାଧିବା, ଅୟାତ
କରିବା, (ବ-ବ.ଶ); ସମ୍ବ + ବାଧା

+ ଅ) ସଙ୍କର୍ଷ, ଅପ୍ରକଟି. ଜନତାପୂର୍ଣ୍ଣ,
କରୁଛି, ଉପରକୁ ମାତ୍ରାଧ୍ୟୁମ୍ବିତା, (ଶ).
ବି. ପୂର୍ଣ୍ଣ, ବନ୍ଧଳ, ସରୁ ।

ସମ୍ବାଧନ—ବ. (ସମ୍ବ + ବାଧ + ଶ.ଅନ)
ବାଧାଦେବା, ବାଧାଦି ବନ୍ଦ କରିବା,
(କ.ଅ) ଯୋଜିବାର, ବ୍ରାଚପାଳ, ଶୁଳକାର,
ଚପିବା, (ଶ.ଅନ) ଫାଟକ ବାତ, ଅଟ-
କାଇବା ପାଇଁ ଦିଆଯିବା କାଢି ।

ସମ୍ବାଧ—ବ. (ସମ୍ବ + ବନ୍ଧ + ଅଧ.ଅ)
ବାସ୍ତବାନ, ଅନାହୁତ ବିହାର ପ୍ଲାନ,
ସର୍ବ, ସମାଜ, (ଶ.ଅ) ଅବସ୍ଥି ।

ସମ୍ବାଦ—ବ. (ସମ୍ବ + ବନ୍ଧ + ଶିର୍ତ୍ତ
ଶ.ଅ) ଅଙ୍ଗମନ, ହାତିଗୋଡ଼ାନ୍ତିକ
ଚପିବା ବା ଭଳିବା, ଭରାବ ବହନ ।

ସମ୍ବାଦକ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବ + ବନ୍ଧ +
ଶିର୍ତ୍ତ.ଅକ) କାହିକ, ନହନକାଣ୍ଡ,
ଅଙ୍ଗମନକାଣ୍ଡ, ଯାହା ଏକ ପଦାର୍ଥକୁ
ଦିଶିପ ବା ବିଦ୍ୟୁତ ଅନ୍ୟ ପଦାର୍ଥକୁ
ବହନିଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମ୍ବାଦକା, (ପୁ.ବ)
ଗୋଡ଼ପଥା ଭୁତ୍ୟ, ପଦାର୍ଥରୁ ପଦାର୍ଥ-
ନୁବରୁ ଉତ୍ସପଥାଦ ବହନକାଣ୍ଡ ବନ୍ଧ ।

ସମ୍ବାଦନ—ବ. (ସମ୍ବ + ବନ୍ଧ + ଶିର୍ତ୍ତ +
ଶ.ଅନ) ସମ୍ବାଦ ଦେଖ, ଜଳ ବା
ବାସ୍ତବାନ କୌଣସି ପଦାର୍ଥର ତାମ
ଅନ୍ୟ ପଦାର୍ଥକୁ ବାହୁତ ହେବା ।

ସମ୍ବାଦତ—ବି. (ସମ୍ବ + ବାହିତ) ମନ୍ଦିତ,
ବାହିତ ।

ସମ୍ବିଶ୍ଵ(ଶ)—ବ. (ସମ୍ବ + ବିଶ୍ଵ + କ.ତ)
ଶତ, ସିଦ୍ଧ, ଉତ୍ସବିଶ୍ଵ ।

ସମ୍ବିଶ୍ଵ(ଶ)—ବ. (ସମ୍ବ + ବନ୍ଧ + ଶ.କିପ୍)
ଜାନ ଭୁବି, ପରିଚୟ, ପ୍ରକଳ୍ପ, ଚୁକ୍ତିର
ପର୍ତ୍ତି, ନିସ୍ତମ, ବିଧ୍ୟ, ପ୍ରାକୃତିକ ବିଧ.
ଧର୍ମବିଧ୍ୟ, ଆର୍ଦ୍ର, ଯୁଦ୍ଧପଲାନରେ ତହାର
ଧୂଳ, ଫଳେତ, ସାଙ୍ଗେତିକ ପଦ, ତାର,
ସମ୍ବଧ, ସମ୍ବାନ୍ଧଣ, ସନ୍ତୋଷ, (ମ.କିପ୍)
ଶାଶ୍ଵତ, ଯୁଦ୍ଧ, ନାମ, ଶଙ୍କାରିତା, ଭାଙ୍ଗ
ସମ୍ବିଶ୍ଵ—ବ. (ସମ୍ବ + ବନ୍ଧ + ଶ.ତ)
ଅନୁଭବ, ଅନୁଭୂତ, ଚେତନା, ଭୁବି,

ପୂର୍ବସ୍ଥତ, ଉତ୍ସବିଶ୍ଵକାନର ପ୍ରଥମ
ପ୍ରତ ।

ସମ୍ବିଦା—ବ. (ସମ୍ବିଦା + ମଞ୍ଚରୀ)
ସମ୍ବିଦି ଦେଖ ।

ସମ୍ବିଦାମଞ୍ଚରୀ—ବ. (ସମ୍ବିଦା + ମଞ୍ଚରୀ)
ଗଞ୍ଜେଇ, ଗଞ୍ଜାଗରର କଲ୍ପ ।
ସମ୍ବିଦିତ—ବି. (ସମ୍ବିଦିତ)
ଜୀବିତ, ପରିଜୀବିତ, ପରିଚିତ ।

ସମ୍ବିଜ୍ଞତିକମ—ବ. (ସମ୍ବିଜ୍ଞତି) ପ୍ରତିଜ୍ଞାନକମ
ସମ୍ବିଧା—ବ. (ସମ୍ବିଧା + ଧା + ଶ.ଅ
+ ଆ) ଅଳକାର, ସାକସବ୍ରାତନା,
ସଙ୍କା, ସନ୍ଧାନ, ଘଟନା, ଆୟୋଜନ,
ବୈଚିନ୍ୟ, ସେବାମହିମା, ଭେଟି ।

ସମ୍ବିଧାନ—ବ. ପ୍ରବିଧାନ ଦେଖ ।

ସମ୍ବିଭକ୍—ବି. (ସମ୍ବିଭକ୍) ପ୍ରଥମକର୍ତ୍ତା
ସମ୍ବିଷ୍ଟ—ବି. (ସମ୍ବିଷ୍ଟକିତ) ନିତ୍ରିତ,
ସୁପ୍ରେସ୍, ନିର୍ବିଷ, (ବ) ସମ୍ବେଶ ।

ସମ୍ବିଷ୍ଟଣ—ବ. (ସମ୍ବିଷ୍ଟଣ) ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ବେଶନ, ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଵେଶଣ, ଦର୍ଶନ, ଭେଟି ।

ସମ୍ବୀତ—ଚି. (ସମ୍ବୀତେ + ମୀ.ତ) ଆବୃତ,
ଆହୁତ, ଆହୁଦିତ, ଗୋପିତ, ବୁଦ୍ଧ,
(ସମ୍ବ + ବିଲ + କ.ତ) ସମ୍ବିଲିତ,
ଏକଶିରୁତ ।

ସମ୍ବୁଦ୍ଧ—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ + କ.ତ) ଭିତ୍ତିକ,
ଜାଗରିତ, କାଗରିତ, ଚେତନାଯୁକ୍ତ,
ସମ୍ବନ୍ଧ, ଜାମା, (ବ) ବୁଦ୍ଧଅବତାର ।

ସମ୍ବୁଦ୍ଧି—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧିକିତ) ଆହାନ,
ସମ୍ବୋଧନ, ଜାଗରଣ, ଅମରଣ, ଦର୍ଶନ,
(ବ୍ୟାକରଣ) ସମ୍ବୋଧନ, ସମ୍ବୋଧନର
ଏକ ବଚନ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଜାନ ।

ସମ୍ବୁଦ୍ଧିବ୍ୟକ୍ତି—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧିବ୍ୟକ୍ତି)
ଭିତ୍ତିକ, ଜାଗରିତ, ଚେତନାଯୁକ୍ତ ।

ସମ୍ବୁଦ୍ଧିବ୍ୟକ୍ତି—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧିବ୍ୟକ୍ତି)
ଗୋପନ, ଆହୁଦିତ, (ଶ.ତ) ଗୋତ୍ରଣୀ ।

ସମ୍ବୁଦ୍ଧି—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧିକିତ) ବା
ଶ.ତ) ନିତ୍ରନ୍ତ, ସମ୍ବାଦିତ, ଜାତ, ଗୋପିତ,
(ବ) ବନୁଣିଦେବ ।

ସମ୍ବୁଦ୍ଧି—ବ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧିକିତ) ଗୋପନ,

ଚାନ୍ଦ, କେଳିଗୁଡ଼ ।
 ସମୋଗୀ—ସୁ. ବି. (ସମ୍ + ଭୁଲ୍ +
 କ.ରନ୍) ଉପରୋତକାଣ୍ଡ, ସମୋଗକାଣ୍ଡ,
 ସଂଗମକାଣ୍ଡ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମୋଗିମୀ, (ପୁ. ବି.)
 କେଳିକାଗର, ଲମ୍ପଟ ।
 ସମୋଗୀ—ବି. (ସମ୍ + ଭୁଲ୍ + ସ)
 ଭୋଗ୍ୟ, ସମୋଗ ଯୋଗ୍ୟ ।
 ସମୋଜ—ବ. ଭୋଜନ, ଭରଣ, ସମ୍ଭକ
 ଭରଣ ।
 ସମୋଜକ—ପୁ. ବି. ରହନ ପୂର୍ବକ
 ଭୋଜନକାଣ୍ଡ ।
 ସମୋଜନ-ବ. (ସମ୍ + ଭୋଜନ) ମିହତା-
 ପାଦନ, ଗୋଷ୍ଠୀଭୋଜନ, ଜାତିଆଶ
 ଭୋଜି ।
 ସମୋଜମୟ-ବି. (ସମ୍ + ଭୁଲ୍ + ଅମୟ)
 ଭୋଜନାହୁଁ, ଭୋଜନର ଯୋଗ୍ୟ ।
 ସମୋଜ୍ୟ—ବି. (ସମ୍ + ଭୁଲ୍ + ସ)
 ଭୋଜନ ଯୋଗ୍ୟ, ଭୋଜନାହୁଁ ।
 ସମ୍ମ—ବ. (ସମ୍ + ଭୁମ୍ + ଭ.ଆଭ୍ରମଃ),
 ପୁଣ୍ୟନ, ଭୁମ୍ଭ, ମହାଭୁମ, ଭୟ, ଭଜେନ,
 ମର୍ଯ୍ୟାଧା, ସମାଦର, ଆଦର, ଗୌରବ,
 ଭଦ୍ରତା, ଭୟମିଶ୍ରିତ ଭକ୍ତିଆସ୍ତା, ବିଶ୍ଵାସ
 ସମ୍ମାନ—ବି. (ସମ୍ + ଭୁମ୍ + କାନ୍ତ)
 ସମ୍ମମୟକୁ, ମାନମୟ, ଆଦରଣୀୟ,
 ଭଦ୍ର, ଭଦ୍ରବ୍ରାହ୍ମ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମ୍ମାନ୍ତା ।
 ସମ୍ମାନତତ୍ତ୍ଵ—ବ. ଭଦ୍ର ବା ଉଚ୍ଚବଶୀୟ
 ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାଜଣାସନ ।
 ସମ୍ମାନବଶୀୟ—ବି. ଭଦ୍ର କୁଳରେ ଜାତ,
 କୁଳାନ ।
 ସମ୍ମାନସଭା—ଚ. ବିଲତ ପାର୍ଲିମେଣ୍ଟର
 ସମ୍ମାନ ବଶୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା
 ଚେତିତ ଶାଖା ।
 ସମ୍ମାନସମାଜ—ବ. ଭଦ୍ରବଶୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ
 ସମ୍ମାନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସମ୍ + ଭୁମ୍ + ତ) ସମ୍ମ
 ସମ୍ମତ—ବି. (ସମ୍ + ମନ୍ + ମୀ. ତ)
 ଅନୁମତ, ସୀକୁତ, ଅଭ୍ୟେତ, ପ୍ରିୟ,
 (ଗ୍ର. ବସ୍ତ୍ରମତ, ସୀକୁତ ।
 ଦିନତି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସମ୍ + ମନ୍ + ଭ. ତ)
 ଶୀକାର, ଅନୁଜ, ଅନୁତି, ମଞ୍ଜ ରି, ମତ,

ଆଦେଶ, ଇଚ୍ଛା, ବାସନା, ସମ୍ମାନ,
 ଅରୁପାୟ, ଔକମତ୍ୟ, ଆସ୍ତବୋଧ,
 ଆସ୍ତଜ୍ଞନ, ସତାନ, ପ୍ରାୟ, (ଗ୍ର.ବି-
 କରଣ ସମାଜ) ସନମତ, ବର କର୍ତ୍ତା
 ଓ କନ୍ଧକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାହ
 ସମ୍ବୂଦ୍ଧରେ ଚାଲୁ ବା ମହାପ୍ରସାଦକଳା
 (ଗ୍ର.ଥ. ସ୍ଵ-ସମ୍ମିତ) ରୁଲ୍ ।
 ସମ୍ବିଗହଣ—ବି. (ଡତତ୍ତ୍ଵ) ଅନ୍ୟବ୍ୟକ୍ତି-
 ଠାରୁ ମଞ୍ଜୁରୀ ନେବା ।
 ସମ୍ବିଗସ୍ତା—ପୁ. ବ. ବି. ଅନ୍ୟଠାରୁ
 ମଞ୍ଜୁର ନେବା ବ୍ୟକ୍ତି, (ସ୍ଵ) ସମ୍ବିଗସ୍ତା
 ସମ୍ବିଗତାତା—ପୁ. ବ. ବି. ସେ ମଞ୍ଜୁରୀ
 ଦିଏ, (ସ୍ଵ) ସମ୍ବିଗତାତା ।
 ସମ୍ବିଦାନ—ବି. ମଞ୍ଜୁର ଦେବା ।
 ସମ୍ବିଦ—ବି. (ସମ୍ବିନ୍ + ମଦ + ଭା.ଅ) ଆହୁବି,
 ଆନନ୍ଦ, ହର୍ଷ, ଆମୋଦ, ମଧ୍ୟବିଶେଷ
 (ବି) ସୁଖୀ, ଆନନ୍ଦତ, (ଗ୍ର.ବି) ଗଞ୍ଜ
 ସମ୍ବିଦମୟ—ବି. ସମ୍ବିନ୍ଦକୁ ହର୍ଷ ବା ଆନନ୍ଦ
 ବିଶେଷ ।
 ସମ୍ବିନ୍ଦବ୍ୟ—ବି. (ସମ୍ବିନ୍ + ମନ୍ଦ + ତବ୍ୟ)
 ସମ୍ବିନ୍ଦ ମନ୍ଦ ଯୋଗ୍ୟ, ସମ୍ବିନ୍ଦ
 ମନ୍ଦର ଉପମ୍ବୁଦ୍ଧ ।
 ସମ୍ବିନ୍ଦାୟ—ବି. ସୁଧ ପ୍ରୋଥନ କା ସୁଧର
 ଶୁରୁଧାରେ ଖାତିଶନନ ।
 ସମ୍ବିର୍କର୍ତ୍ତା—ବି. (ସମ୍ବିନ୍ + ମୁଦ୍ରା + ଥ)
 ସମ୍ବିର୍କ, ଭାବ, ଜନତା, ପ୍ରେଷଣ, ସୁଦ
 ସାଗାମ, (ବି) ସମ୍ବିର୍କିତ ।
 ସମ୍ବିଦନ—ବି. ବା ସୁଦେବର ପୁଣ୍ୟତେଜ,
 ବିଦ୍ୟାଧରବିଶେଷ, (ବି) ସମ୍ବିଦକାଶ ।
 ସମ୍ବିଦୀ—ପୁ. ବି. ସମ୍ବିଦୀକାଶ ।
 ସମ୍ବିନ୍ଦନ—ବି. ସମ୍ବିନ୍ଦକୁ ବ୍ୟାପନ ।
 ସମ୍ବିନ୍ଦା—ବି. କିରୁକାଶ ।
 ସମ୍ବିର୍କ—ପୁ. ବ. ସମ୍ବିନ୍ଦକୁ ମର୍ମ, ସହନ ।
 ସମ୍ବା—ସ୍ଵ. ବ. ରୁଲ୍ ।
 ସମ୍ବାତା—ପୁ. ବ. ସମ୍ବା ସୁଦ, ପତିବ୍ରତ
 ସ୍ଵାକ୍ଷର ପୁତ୍ର, (ସ୍ଵ) ସମ୍ବାତା ।

ସହାର୍ଗ—ବ. ସତ୍ତମାର୍ଗ, ଉତ୍ତରକୁଣ୍ଡ ପତ୍ରା ।
ସହାର୍ଗକୁଣ୍ଡ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ + ମୁଲ୍କ
କ.ଅଳ) ପରିସାରକ, ଶୋଧକ, ଯାହା
ସହାର୍ଗରେ, (ସ୍ଥିରାଳିକା, (ବିଶ୍ଵ.ଅଳ)
ସହାର୍ଗମା, ଖାତ୍ର, ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସହା
କରେ ।

ସହାର୍ଗନ(ନା)—ବ. (ସମ୍ + ମୁଲ୍କ + ଭ.
ଅଳ, ଆ) ସଂଶୋଧନ, ବିଶୋଧନ, ପରି-
ଷ୍ଟୁଣ କରିବ, ଓଳାଇବା, ପହଞ୍ଚିବା, ଶୁଭ
କରିବା, କୌଣସି ଲିଖିବ ପୁସ୍ତକ ବା
ପାଶୁଲିପିକୁ ସମ୍ବୂଷକ ପରିଷକ୍ଷା କରିବା
ପରେ ଆବଶ୍ୟକ ଛୁଲରେ ତହିଁର
ସଂଶୋଧନ, ସଂଯୋଜନ, ପରିବର୍ତ୍ତନ
ଆଦି ପ୍ରମିଳା ।

ସହାର୍ଗମା—ବ. (ସମ୍ + ମାର୍ଗ + ଶ.ଅଳ
+ ଛ.) ଖାତ୍ର, ପ୍ରାଣୀ, ବର୍ତ୍ତମା ।

ସହାର୍ଗମାୟ—ବି. ସହାର୍ଗତ ଦେଖ ।

ସହାର୍ଗିତ—ବି. ଶୋଧକ, ପରିଷକ୍ଷତ, ପରିଷ୍ଟୁତ
ସହାର୍ଗିତ—ବି. (ସମ୍ + ମା + ମୁଖ.ତ) ସଦୃଶ,
ତୁଳନ, ପରିମାଣବିତ୍ତି, ଅନୁମତ, ଅନୁଯାୟୀ
ସହାର୍ଗିତ—ଲ୍ଲା. ବି. (ସହାର୍ଗିତ + ହ)

ସହାର୍ଗିତ, ତୁଳନ ।
ସହାର୍ଗିତ-ଲ୍ଲା.ବି. ରିକାକାଣ୍ଟ୍ରା, ସଦୃଶାଭିକାଷ
ସହାର୍ଗିତ୍ତୁ—ବି. (ସମ୍ + ମୁଦ୍ରତ + ସନ୍
ତ) ସହାର୍ଗନ କରିବାକୁ ଅଭିକାଷୀ ।

ସହାର୍ଗନ(ନା)—ବ. (ସମ୍ + ମିଳନ) ବହୁ
ବିଷ୍ଟର ଏକତ୍ର ମିଶ୍ରଣ, ଫଳୋଗ, ବିବାଦ
କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ମିଳନ, ଏକତ୍ର
ହେବା, (ଗ୍ର.ବି.ଫ ସହାର୍ଗନ,ନା) ବହୁ
ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସହି କିମି ସହ୍ବ ।

ସହିନିତି—ବି. (ସମ୍ + ମିଳନ) ଏକତ୍ର-
ଭୁବି, ସଂଯୋଗ, ଏକପାଦରେ ଉପହିତ
ସହିନିତିରେଷ୍ଟା—ବ. ବହୁ ଲୋକଙ୍କର
ଏକତ୍ର ଭୁବି ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ।

ସହିନିତିରେଷ୍ଟା—ଗ୍ର.ବି. ଏକପାଦରେ,
ଏକଯୋଗ ଦେବା ।

ସହିନିତି—ବି. (ସମ୍ + ମିଶ୍ରଣ + କ.ଅ)
ଏକମିଶ୍ରିତ, ଏକମିଳିତ, ସଂସ୍କର,
(ସ୍ଥିର.)ସହିନିତା ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବ. (ସମ୍ + ମିଶ୍ରଣ) ଏକତ୍ର-
ମିଳନ, ବହୁପାର୍ଥର ମିଶ୍ରଣ, ଏକତ୍ର
ମିଶ୍ରାଇବା, ବି.୧-ସହିନିତି ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବି. (ସମ୍ + ମିଳନ + ଭ.ଅଳ)
ମୁଦ୍ରି ହୋଇଯିବା, ବୁଲି ହୋଇଯିବା,
ଯୋଡ଼ାଇପକାଇବା ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବି. (ସମ୍ + ମିଳନ + ଯ)
ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବଗୋଟ୍ୟ ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବି. (ନିତ୍ୟ ସମାପ) ସାମନା-
ସାମନ, ଅଭିମୁଖ, ସମନ୍ତ, ଆର, ଆର
କୌଣସିଆଭକୁ ମୁହଁ କରିବା, ମୁହଁ-
ମୁହଁ, ସମର୍ଥ, ଏକଥାତକ ମୁହଁ କର
ବିପରୀତ ଦିଗରେ ଅବହିତ, ଅମୁକ-
ଆଭକୁ ସିଧାକର ରୁହୁରୁଥିବା,(ଅମୁକକ)
ଭେଟିଥିବା, ଅନୁକୂଳ,(ସ୍ଥିର.)ସମ୍ବୁଧା, ଖା

ବି. (ସମ୍ + ମୁଖ) ସମ୍ବୁଧା,
ତ୍ରା.କ୍ର. ବି. (ସଂ ସମ୍ବୁଧ) ସାମ-
ନାରେ, ସାମନାସାମନି, (ଅମୁକକ)
ଉପହିତରେ ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବଦଳ—ବ. ପାଠିର ସମନାରେ
ଥିବା ଦାନ୍ତ, ପ୍ରମଦାନ୍ତ ।
ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବବର୍ତ୍ତୀ—ପୁ.ବି. (ସମ୍ବୁଧ + ବୃତ୍ତ +
କ.ଇନ) ସାମନାରେ ଥିବା, ସାମନା
ପାଖର,(ସ୍ଥିର.)ସମ୍ବୁଧବର୍ତ୍ତୀନା ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବକ୍ର—ବି.ସମ୍ବୁଧ ଦୂର ଯୋକା
ବା ଦୂର ଯୋକି ଦଳ ମଧ୍ୟରେ ହେବ
ସୂର୍ଯ୍ୟ, ମୁହଁମୁହଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ।
ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବରେ—ଗ୍ର.କ୍ର.ବି.ସାମନା ସାମନି,
ସାମନାରେ, ଉପହିତରେ ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବର—ବ. ସାମନା ସାମନ
ଲଢିର ।
ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବ. ସାମନାରେ ଥିବା ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବି.ସମ୍ବୁଧ-ଶ୍ରବ
ବର୍ତ୍ତୀ, ସାମନା ସାମନି ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବ. (ସମ୍ବୁଧ + ରବ)
ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ବୁଧ + ରବ)
ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବବର୍ତ୍ତୀ,(ସ୍ଥିର.)ସମ୍ବୁଧନା ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବହେବା—ଗ୍ର. କ୍ର. ସାମନାକୁ
ଆସିବା, ଭେଟିବା ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବି.(ସମ୍ + ମୁଗ୍ଧ) ଅତ୍ୟନ୍ତ
ମୋହିତ, ବିମୋହିତ, ଜାତୀଭୂତ ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବି. (ସମ୍ + ମୁତ୍ତ) ଅଙ୍ଗନ,
ବିଶାଦ ଦ୍ୱାରା ଅଭୀଭୂତ, ସମାକ,
ମୋହିତ, ମୁତ୍ତୀୟତ, ନିଷୋଧ,
ବିଶାଦ, ଭର୍ତ୍ତ, ଶୀତ୍ରଜାତ ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବକାପ୍ତୀ-ବି.ଶ୍ରୁତ ରେଣ୍ଡେବ ।
ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବି.ସମ୍ବକ୍ ମୁତ୍ତାପ, ସମ୍ବକ୍
ମୁତ୍ତାପାଦ ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ + ମୁତ୍ତ + ଅ)
ସମ୍ବକ୍ ମୋହ, ବ୍ୟାପ୍ତ ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବି. (ବୈଦ୍ୟକ) ଚିନ୍ତାବ ।
ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବନ(ନା)—ବି. (ସମ୍ + ମୁତ୍ତକ.)
ଅଚେତନ୍ୟ, ମୁତ୍ତୀ, ବୃତ୍ତ, ସବ୍ରତ
ବ୍ୟାପ୍ତ, ବ୍ୟାପ୍ତି, ବ୍ୟାପ୍ତି, ପ୍ରସାର,
ଉଚତା, ଉଚିତ୍ୟ ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବକାପ୍ତି—ବ. ମସ୍ତ୍ୟାଦ ବା
ଆନ୍ୟାଦ ଜଳତର ପ୍ରାଣୀ ।
ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବି. (ସମ୍ + ମୁତ୍ତାପ)ସଂଶୋଧତ,
ପରିଷ୍ଟୁତ, ନିର୍ମଳୀକୃତ, ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ-
ଥିବା (ବ୍ୟକ୍ତିବାଦ), ସହାଜିତ ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବି.ସମ୍ବକ୍ ମେଘ, ମେଘପୁକ୍
ଆକାଶ ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବନ(ନା)—ବି. (ସମ୍ + ମିଳନ + ଶିର
+ ଭ. ଅଳ, ରି) ଏକଥିକରିବା,
ନିଲିତିକରିବା (ଅଖ, ଅଳ, ରି)
ମେଲା, ସାର, ସମିତି ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବି. (ସମ୍ + ମୋହ)ଆମୋହ,
ପ୍ରୀତ, ପ୍ରମୋହ ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବି. (ସମ୍ + ମୁଦ୍ର + ଅଳ)
ସଂଶୋଧ, ହର୍ଷ, ଆନନ୍ଦ ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବି. (ସମ୍ + ମୋହ) ଅଙ୍ଗତ,
ଅତ୍ୟନ୍ତମୋହ, ବିମୁଗ୍ଧ କରିବା,
ବିଗାଢିବିଲାତ ଅଙ୍ଗତ, ମୁତ୍ତୀ ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବି. (ସମ୍ବକ୍ + ଅଳ)
ମୋହକାରକ, ମୋହଜନକ, (ସ୍ଥିର.)
ପ୍ରମୋହକ, ବି. ସମ୍ବନ୍ଧପାତକନ୍ତୁ ।

ମନ୍ତ୍ରିଶ୍ରବ—ବି. (ସମ୍ବକ୍ + ମୁହ + ଶିର +
ଭ. ଅଳ) ବିମୁଖଧକରଣ, (କ.ଅଳ)

ସରକାର-ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୁଭେ ବର୍ଣ୍ଣମୁଖ୍ୟ (ସମୟ) ସରକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗୁଣୀବିଦ୍ୟା ବା ମନ୍ତ୍ରୀ ସର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଗାନ୍ଧାର ଦୁର୍ଘକୁ ସରସନ କରିବାର ପ୍ରକଟି ସ୍ଥାପିତ ହେଲା ।

ସରକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅନନ୍ତାଶ୍ଵର, ଅଗ୍ରାହ୍ୟ । ସରକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ, ସମ୍ପର୍କ, ଅଂଶ, ଦିନସା, (ପା. ପାଠଶାଳା) କୁଟୀଆଦିର ଲୁଣ୍ଡା ସରକା(କେ)ଇବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷମିତ୍ର ଏକପାଶକୁ ଦୁଶ୍ମାଚବା, ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରିବା ।

ସରକାରିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. ଆରଟା ଦୁଧ ଉପରେ ପଡ଼ିଥିବା ସରକୁ ଛଠାଇ-ନେବା, ମହିମନ୍ଦ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଦ୍ୱାରା ଗାନ୍ଧାର ଦୁଧକୁ ସରସନ କରିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ସାର ଅଂଶକୁ ବାହାର କରିନେଇ ଅକମିକା ଅଂଶକୁ ପ୍ରକଟିତ କରିବା ।

ସରକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ପଢ଼, ସ୍ଥାମୀ, ମାଲିକ, ଦେଶର ରାଜା, ଦେଶୀୟ ରାଜାମାନଙ୍କ ସତ ସମ୍ବନ୍ଧମୁକ୍ତକ ବଚନ, ଦେଶର ରାଜିମ୍ବନ୍ଦୀ, ଦେଶର ଶାସନକର୍ତ୍ତା, ମୁହମଦମାନ ରାଜହନ୍ରେ ଦେଶର ରାଜସ୍ଥ ଅଧ୍ୟାତ୍ମର ସୁଧା ନିମନ୍ତେ ଗଠିତ ଭୋଗ, ସୁବା, ଦେଶଦାରଙ୍କଠାରୁ ପାଉଣା ଟଙ୍କା ଆଦାୟକାରୀ, ଗୁହର ତ୍ରୁଟ୍ରୁତିର କରନ୍ତି କରନ୍ତି ନାମ, (ଯା.ଅବ୍ୟ) ରାଜା ଓ ହାଜିମମାନଙ୍କୁ ଅନୁଗତ ବ୍ୟକ୍ତି-ମାନଙ୍କର ସଂବୋଧନ, ହେ ମହାଶୟ, ହେ ପ୍ରସ୍ତେ ।

ସରକାରିମେଶଚନ୍ଦ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓଡ଼ିଶାର ସମ୍ପ୍ରଥମ ସ୍ଵର୍ତ୍ତତ ଉପନ୍ୟାସ ଲେଖକ ସରକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ସରକାର ବା ରାଜିମ୍ବନ୍ଦୀ ସତ ସମ୍ବନ୍ଧମେଣ୍ଟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ରାଜିମ୍ବନ୍ଦୀ, ସହିତ ମଲିକ ରାଜା ବା ରାଜିମ୍ବନ୍ଦୀ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅଟନ୍ତି, ସମ୍ପାଧାଧିରଣଙ୍କ ବ୍ୟବହାର ଯୋଗ୍ୟ ବା ଯହିଁରେ ସମ୍ପାଧାଧିରଣଙ୍କ ଅଧିକାର ଥିଲା, ଯେଉଁ-

ସମ୍ପର୍କ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷକର ନୁହେଁ । ସରକାରିକାରଜ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଜନୀୟ କଥ ଆଦି, ରାଜନୀୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର କାରଜ ।

ସରକାରିକାମ(ରୀତୀ) —ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଜନୀୟ କର୍ମ, ରାଜିମ୍ବନ୍ଦୀମେଣ୍ଟ ଅଧୀନ ରାଜର ।

ସରକାରିକାରି—ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଜନୀୟ ପତି, ରାଜନୀୟ କର୍ମ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପତି ।

ସରକାରିପିରିପତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଜନୀୟ ଅନ୍ତିମ ।

ସରକାରିଦାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅଂଶିକାର, କୌଣସି ସମ୍ପର୍କିର ଅଂଶର ମାଲିକ ।

ସରକାରିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. ଦୁଷ୍ଟବା ।

ସରକାର—ବି. ରାଜର ସହିତ ବର୍ତ୍ତମାନ, ରକ୍ତୟୁକ୍ତ, ରକ୍ତଶିଷ୍ଟ ।

ସରକାରୀର—ବି. ରାଜିମାର ଗୋର-ବର୍ଷୀୟକ ।

ସରକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଜଭାବ ଦିଅଯିବାର ସର୍ତ୍ତମାନ ଲେଖାଥିବା ଦତ୍ତାବିଳି ।

ସରକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ହୁର୍ମର୍ଗ) ହୁର୍ମର୍ଗ, ଆକାଶ ।

ସରକାରୁନ୍ଦ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁର୍ରତ ରେତ୍ରମା, (ଲ.ଅର୍ଥ) ରେତ୍ରମାରୁଲ୍ ସୁରତ ବସ୍ତୁ ବା ବ୍ୟକ୍ତି, ରେତ୍ରମାରୁଲ୍ ମନୁଷ୍ୟର ଅପ୍ରାପ୍ୟ ବନ୍ଧ ।

ସରକାରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁର୍ରତ ତାର, (ଲ.ଅର୍ଥ) ତାରପରି ଉକ୍ତକ ପଦାର୍ଥ, ତାରକାପର ଅପ୍ରାପ୍ୟ ବନ୍ଧ ।

ସରକାରୀଥର—ଶ୍ରୀ. ବି. କୁଆପଥର ।

ସରକାରୀପଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. କୁଆପଥର, (ପ୍ରା. ଗଭକାତ. ବି) ମାର୍ଗପକ୍ଷର ପରିଷର ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିବା ବନ୍ଧୁତା ।

ସରକାରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ହୁର୍ମର୍ଗ, ରେତ୍ରମା, ମା, କିମ୍ବା ସୁରଗାମ) ସୁରଗାମ, ସପ୍ତସବର ପମଗତି, ସର୍ବତ୍ର ମୌଳିକ ସୁରମାନ, ସରକାରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅନ୍ୟନ୍ତ ରାମପ

ବା ଉତ୍ତର, ଉତ୍ତରକାନ୍ତ, ଆଗହାନ୍ତି, ଅନ୍ୟନ୍ତ, ବେଗାନ୍ତି, ତେଜପୁର, ଆତମୂରମ୍ବ, କୋଳାହଳପୁର୍ଣ୍ଣ, ଲୋକ-ପୁର୍ଣ୍ଣ, ପ୍ରେମବୁଦ୍ଧି, ଉତ୍ସାହ, ଉତ୍ସାହ-ନ୍ତି, କୌଣସି ଜନସର ବେଶ ଦର-

କାର ହେବାରୁ ତହିଁର ମୂଲ୍ୟ ବା ଭାବ ବଢ଼ିଯାଇଥିବା (ଅବସ୍ଥା), (ଯା.ବି) ଘୋଷଣା, ଜଣାଇବା ।

ସରଗୁରୁତୋଳିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. (ଲ.ଅର୍ଥ) ନ ଥିବା ବସ୍ତୁକୁ ବା ଅସମ୍ଭବ ବସ୍ତୁକୁ, କଳନା ପ୍ରସାଦବୁବା ଆଣିବା ।

ସରଗୁରୁପତ୍ରବା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯାହା ଆଣୀ କରିଯାଇ ନ ଥାଏ, ଆଚମ୍ପିତ (ଶ୍ରୀ.କି) ଉପରୁ ଖେଲ ପଡ଼ିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) ଅପ୍ରତ୍ୟେକିତ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେବା ବା ଘଟିବା ।

ସରଗୀ—ପ୍ରା. (ସିଦ୍ଧଭୂମ) ବି. ଶାକ୍ତିଆକାଠ, (କଳାତ୍ମାଣି) ଶାକ୍ତିଆ ଗରି ।

ସରଗୁଣ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସାରଗୁଣ, ଏକପ୍ରକାର ଦୀଶ, ବାଦ୍ୟମୟବିଶେଷ ।

ସରଗୁଜା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗ୍ରେଟନାର୍ପାର ବିଭାଗ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଦେଖିଯୁ ରାଜ୍ୟ ବିଶେଷ, ରାମତିଳା, ସୋମରାଜ୍ୟାଦି ବର୍ଗର ଦୃଷ୍ଟିକାର ବର୍ଷାମୁଖ୍ୟ ଶାକବିଶେଷର ତେଜିବା ।

ସରଗୁଣ୍ଠା—ପ୍ରା. (ସିଦ୍ଧଭୂମ) ବି. ଲମ୍ବାକୁବିଶିଷ୍ଟ ଶୁଣି ।

ସରଗର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ହୁର୍ମର୍ଗ + ଗୁହ) ଭଣ୍ଟାରଗର, ଆହାରୀୟମାନ୍ତ୍ରୀ ସହିତ ହେବାର ଗୁହ ।

ସରଗର(ରୁ)ଆ—ସରଗରର ଭରପୁର୍ବ ଭୁଗ୍ର, ଭଣ୍ଟାରର ରକକ, (ଲ.ଅର୍ଥ) କୌଣସି ରଲକାର ମାଲିକ ।

ସରଗା—ବି. (ସୁ + ଅ + ହନ୍ + କ.ଅ) ମଧୁମୟିଳା, ମଧୁମାଳି । [ବଳ ।

ସରଗାପଟଳ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ମଧୁମାଳି ସରଗ—ବି. (ସୁ + କ.ଅଙ୍ଗ) ଚତୁର୍ବଦ କଳ୍ପ, ପଞ୍ଚ ।

ସରକ୍କ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକପ୍ରକାର ପଶମୀ ଲୁଗା ।

ସରଜ—ଚ. (ସର + ଜନ + କ.ଅ) ହେଇବୁଗାନା, କାଲିର ଦୁଧରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଦିଅ, ନବମାତା, ଲହୁଶାରୀ, (ବି) ମଳିକ ।

ସରଜଃ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବି. (ସାରଜଃ) ବି. ଗୁଣୀ; ସରଜଃା ଦେଖ, (ବି) ପଙ୍କଜ, ପଦ୍ମ ।

ସରଜତ—ବି. (ସଠିରଜତ) ବ.ଶ୍ରୀ; ରଜତବିଶ୍ଵ, ରୌପ୍ୟକୁ ।	ସରଜଯିବା—ପ୍ରା. (ବଲଙ୍ଗିରପାଟଣ) କ୍ଷ. ଖେତିବା ।	ପରମାଣ, କହୁଣୀଠାରୁ ହାତ ମୁଠାର ଅଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମାପ, ରହି ।
ସରଜନ(ନ)—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପଦ୍ଧତି (ସ-ସର୍ଜନ)) ସରଜନ ଦେଖ ।	ସରଜ—ବି. (ସ୍ତୁ+ଶ୍ରୀ.ଅନ) ଘୁମବା, ଗମନ, ଗତ, ଧୀରଗତ, ଲୋହମଳ, ମାଧ୍ୟମ ସୁରା, (ଶ୍ରୀ+କ.ଆ) ଗମନଶୀଳ, ଗମନଶୀଳ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ଉଡ଼ିଶା ବ୍ରାହ୍ମନ- ମାନଙ୍କର ବଂଶୋପାଧିକଣେଷ ।	ସରଥ—ପ୍ରା. ବି. (ସଠିରଜତ) ବି.ଶ୍ରୀ; ରଥାରେସ୍ତ, ରଥିରଜିଷ୍ଟ, (ପୁଣି)ରଥା- ରେସ୍ତ ଯୋବା ।
ସରଜମିନ୍ଦନଦୟ(ତତ୍ତ୍ଵାରତ୍ତି) — ଶ୍ରୀ. ବି. ମନ୍ଦବିମା ସନ୍ଧାନ ପାଇଁ ଉପର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ସେଠାରେ କରିବା ଅନୁସରାନ ସରଜମା—ଶ୍ରୀ. ବି.ବି. (ସଠିରଜତ+ ଆ) ସରଜମା ଦେଖ ।	ସରଜ—ଶ୍ରୀ. (ସଠିରଜତ+ଆ) ବି. ବି. ରଜେବିଶ୍ଵ, ଧୂଳୀଯକ, (ଶ୍ରୀ) ସରଜମା ।	ସରଥୀ—ପ୍ରା. ସମାଜ ରଥାରୁ, ଏକ ରଥାରୁ, ରଥୀ ସହିତ ବର୍ତ୍ତିମାନ ।
ସରଜମା—ଶ୍ରୀ. ବି.ବି. (ସଠିରଜତ+କ) ବ.ଶ୍ରୀ; ରଜେବିଶ୍ଵ, ଧୂଳୀଯକ, (ଶ୍ରୀ) ସରଜମା ।	ସରଜଣ(ଶୀ)—ବି (ସ୍ତୁ+ଅଧ୍ୟ.ଅନ, ର) ପଥ, ବାଟ, ମାର୍ତ୍ତି, ସତ୍ତକ, ଶ୍ରେଣୀ, ପଞ୍ଚକ୍ରିଷ୍ଣ, (କ.ଆ) ଗଲରେଗରଣେଷ, ପ୍ରସାରଣୀ ଲତା, ସିମା ବା ଅନ୍ତର୍ଭେତ ରେଣ୍ଟ, ନ୍ୟକୁପ୍ତା, ବନ୍ଦୋବସ୍ତୁ, ତରର, ବାଟ ।	ସରଦଙ୍ଗ—ପ୍ରା. (ବଲଙ୍ଗିରପାଟଣ) ବି. ସରଦଳ(ଲି)—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ଶାର୍କୁଳ) କବାଟର ଚଉକାଠ ଉପରେ ଦିଆନ- ଦୀବା କାଠର ଚଉଡ଼ା ପଟା ।
ସରଜମ୍ବ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଠିରଜମ୍ବ+ଆ) ରଜମଳା, ରଜେବିଶ୍ଵା, ରତ୍ନମଳ, (ଶ୍ରୀ.ର) ରତ୍ନମଳା ସ୍ତ୍ରୀ, ପାପ୍ରରଜମ୍ବା ସ୍ତ୍ରୀ ।	ସରଜିକବ୍ରତ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ଦୀବାର ବା ଆତିବାର ବାଟର ଦିଗ ।	ସରଦାର(ର)—ଶ୍ରୀ.ପୁଣି.ବି.ସର୍କାର ଦେଖ ସରଦାରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସର୍କାର ଦେଖ ।
ସରଜାଃ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଠିରଜମ୍ବ)ରତ୍ନମଳ ସ୍ତ୍ରୀ, ପଙ୍କଜ, (ବି) ରଜେବିଶ୍ଵ, ଧୂଳୀଯକ ।	ସରଜାବରଣୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ସରଜା+ ବରଣ) ବାଟବରଣ, ପାଗ୍ରେଷ୍ଟଆଣିବା ।	ସରଦି—ଶ୍ରୀ. ସର୍କାର ଦେଖ ।
ସରଜାନ୍ତି—ଶ୍ରୀ. ରଜେବିଶ୍ଵ, ଧୂଳୀଯକ, (ଶ୍ରୀ)ସରଜାନ୍ତି=ରତ୍ନମଳ ସ୍ତ୍ରୀ ।	ସରଜଣ—ବି (ସ୍ତୁ+କ.ଅନ୍ତି)ପାଣୀ.କାମୁକ- ବ୍ୟକ୍ତି, ସରଟ, ଏଣ୍ଟୁଆ, ଛିଟିପିଟି, ଶଠ କଣ୍ଠି, ଏକପ୍ରକାର ଅଳଙ୍କାର ।	ସରଦିଆ—ଶ୍ରୀ.ବି.ସର୍କାର ଦେଖ ।
ସରଜାନ୍ତି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆନନ୍ଦିକ ଉପକରଣ, ସାମଗ୍ରୀ, ଅଷ୍ଟବାଦ, ବୃଦ୍ଧର ଉପକରଣ, ସାକସକ୍ତ, ବସ୍ତୁବୟ ।	ସରଜା—ଶ୍ରୀ. କିଟକ ଜିଲ୍ଲାର ବାଙ୍ଗୀ ରାଜ୍ୟନ୍ତର୍ଗତ ଓ ମହାନଦୀର ଉତ୍ତର ଭାବବର୍ତ୍ତୀ ଶୂନ୍ୟ ପଥତରଣେଷ ।	ସରଦାନ୍ତି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗୌତମ ମୁନି, ଗୌତମମୁନିଙ୍କ ପୁରୀ ।
ସରଜିବା—ଶ୍ରୀ.କ୍ଷ. (ପଦ୍ଧତି)ସରଜନକରିବା, କାତକରିବା, ନିଷେପକରିବା ।	ସରଜା—ଶ୍ରୀ. କିଟକ ଜିଲ୍ଲାର ବାଙ୍ଗୀ ରାଜ୍ୟନ୍ତର୍ଗତ ଓ ମହାନଦୀର ଉତ୍ତର ଭାବବର୍ତ୍ତୀ ଶୂନ୍ୟ ପଥତରଣେଷ ।	ସରଦି—ବି (ସଠିରଜମ୍ବ+ଧା+କ.ର)ସମ୍ବୁ ସରନାମ୍ବ(ମ୍ବି)—ଶ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରେଇଛ ।
ସରଜୋର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଜନବରଦସ୍ତ, ରଙ୍ଗି, ଦୁର୍ଦ୍ରମ, ଅତି ଦୁଷ୍ଟ ।	ସରଜା—ଶ୍ରୀ. କିଟକ ଜିଲ୍ଲାର ବାଙ୍ଗୀ ରାଜ୍ୟନ୍ତର୍ଗତ ଓ ମହାନଦୀର ଉତ୍ତର ଭାବବର୍ତ୍ତୀ ଶୂନ୍ୟ ପଥତରଣେଷ ।	ସରନାମ—ଶ୍ରୀ.ବି.ପଦ୍ଧତି ପ୍ରକାର ଶିଶ୍ରେନାମା, ଶିତିରେ ଅଭିପ୍ରେତ ବିଷୟ ଲେଖାଯିବା ପୂର୍ବରୁ ପଦଗ୍ରହଣତାଙ୍କ ନାମ ଓ ବିଶେଷଜାତିଯୁକ୍ତ ଅବତାରଣା, ପଦାଦିର ଉପରେ ଲେଖାଯିବା ପଦା ଗ୍ରହକଙ୍କ ନାମ ଓ ବାପସାନଆଦି ।
ସରଜ୍ଜ—ବି (ସ୍ତୁ+କ.ଅନ୍ତି) ନାମ୍ବ.ମେଘ- ଶ୍ରୀ, ଦେଖିପିଟି, ମହୁମାର୍ତ୍ତି, ଏଣ୍ଟୁଆ ।	ସରଜ(ରେ)ତ୍ର—ବି. (ସ୍ତୁ+କ.ଅନ୍ତି)ଗମନ କରୁଥିବା, (ବି) ସୁତ, ସୁତା, (ଶ୍ରୀ. ବି) ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଚାର୍ଟି, ନିୟମ ।	ସରନ୍ତା(ନ୍ତ୍ର)—ଶ୍ରୀ. ପାତା ସରଯାଏ, ଶେଷ, ସଂବନ୍ଧେ, ସାର୍ବପତ ।
ସରଜ୍ଜ—ବି. (ସ୍ତୁ+କ.ଅନ୍ତି)କୁକଲିପ, ଏଣ୍ଟୁଆ, ଦେଖିପିଟି, ବାୟୁ ।	ସରତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯାହିବା, ଶୁବ୍ରାକରିବା ନାସ୍ତି, ଶୁଆକାତ ।	ସରନ୍ତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. ସରନ୍ତ୍ରକୁ କରୁଥିବା ପ୍ରକାର ।
ସରଟକ—ବି. କୁକଲିପ (ସ୍ତୁ+କ.ଅନ୍ତି)ବାୟୁ, ମେଘ ।	ସରତ୍ତ—ବି. (ସଠିରଜମ୍ବ) ରହୁ ସହିତ ବାନ୍ଧିମାନ ।	ସରପଞ୍ଚ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପଞ୍ଚାଏତର ସରପତି, ହେଡ଼ ପଞ୍ଚାଏତ ।
ସରତ୍ତିଆ—ଶ୍ରୀ. (ବଲଙ୍ଗିରପାଟଣ) କ୍ଷ. ପିଲିଲି, ଧୂସତ୍ରି ।	ସରତ୍ତି—ବି. (ସ୍ତୁ+ଶ୍ରୀ.ଅନ୍ତି) ମୃଷ୍ଟିବର କର, ମୁଠା କରୁଥାଇଥିବା ହାତ, ମୁଠି ।	ସରପତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଜରନର, ସରସର,

(ଶା.କି.ବି) ସମ୍ମୂର୍ଖରୂପେ, ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ,
ଆତ୍ମହେତୁଗ୍ରହକରେ, (ଶା.ବ.ସ-ସର୍ପଣ) ଯୋଡ଼ା ପୁଣି ଉଠାଇ ଦଉଡ଼ିବା, ଥର-
ଥରକେ ଦୁଇ ଥାଗ ନୋଡ଼କୁ ଓ ପୁଣି
ଦୁଇ ପଛ ଗୋଡ଼କୁ ଉଠାଇ ଦଉଡ଼ିବା
ସରପଠା—ଶା. ବି. ସରତୀଶ ଜନ୍ମିଥବା
ନନ୍ଦାଗର୍ଭସ୍ତ୍ର କୁତ୍ର ।
ସରପଣା—ଶା. ବି. ଦୁଧସରମେଣ୍ଟିଚ ମିଷ୍ଟ
ପ୍ରପାନକ ।
ସରପଣି—ବ. (ସର+ପଣି+କି+ଆ)
ବ.ଶ; ପଦ୍ମ, ପଦ୍ମପଦ ।
ସରପଣୀ—ବ. ଶରତଜା ଦେଖ ।
ସରପଣ—ପା. (ଗଢ଼ିଜାତ)ବି. ଶତ୍ରୁ ।
ସରପାଟ(ଦୃଢ଼)—ଶା. ବି. ପୁଣ୍ୟର ନିକଟ-
ବନ୍ଧୀ ଅଶ୍ଵର ହୃଦ ।
ସରପାମ(ପୁ)ଡ଼—ଶା. ବି. ପିଷ୍ଟକବିଶେଷ ।
ସରପୁଳି—ଶା. ବି. ପିଷ୍ଟକବିଶେଷ ।
ସରପେଚ(ଶ୍ଵ) —ଶା. ବି. ପଚନ୍ତି ଉପରେ
ଲଗାଇକା ରହୁଣିବି ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣଲଙ୍କାର-
ବିଶେଷ ।
ସରପୋଣ—ଶା. ବି. କୁମାରଆଦି ଉପରିଷ୍ଠ
ନାଙ୍ଗଣୀ, ଆଛାଦନ ଦ୍ରବ୍ୟବିଶେଷ ।
ସରଫ୍—ଶା. ବି. ଟଙ୍କାଆଦି ଭଙ୍ଗାଇବା
ନ୍ୟବସାୟରେ ନିୟୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି, ପୋଡ଼ାର,
ଟଙ୍କାଆଦ ମନ୍ତ୍ରାକୁ ପଞ୍ଚକ୍ଷା କରିବା
ପାଇଁ ନିୟୁକ୍ତ କର୍ମବୀଶ ।
ସରଫ୍ବେଣି—ଶା. (ପ୍ରା. ନଞ୍ଚାମ) ବି. ମହା-
ଜନକୁ ଲୁଣ ମାପି କରି ଦିଆଯିବା
ଦେଲେ ମାପିବା ପରେ ବଳି ପଡ଼ିବା
ଲୁଣ ।
ସରଫ୍ବରଳ(ଜ) —ଶା. ବି. ଗବିତ, ଗର୍ବୀ,
ଆସ୍ତାଳନକାଶ, ଖୁସି, ଆନନ୍ଦତ, ଧନ୍ୟ,
କୃତାର୍ଥ, ଉତ୍ତପଦ୍ମ, (ଯା.ବି) ଗର୍ବ,
ଦାମିକତା, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ, ଆସ୍ତାଳନ, ମୁସଳ-
ମାନମାନଙ୍କୁ ଦିଅଗ୍ରିବା କାମବିଶେଷ ।
ସରଫ୍ପ(ପ)ରଳ—ଶା. ବି. ଆସ୍ତାର୍ବା, ବୃଥା
ଆସ୍ତାଳନ, ଗବିତା, ଆନନ୍ଦ ।
ସରଫା—ଶା. ବି. ଶତ୍ରୁ, (ଯା. ବି) ସରଫର
କର୍ମ, ଯେଉଁ ହୁନରେ ବା ବଳାଇରେ

ଟଙ୍କା ଓ ନୋଟ ଆଦି ଭଙ୍ଗାଯାଏ ।
ସରଫୀ—ଯା. ବି. ସରଫର କର୍ମ ବା ରୁକ୍ଷିର
ସରବଜାନ—ପା. (ବଲଙ୍ଗିର ପାଟଣ)ବି.
ସରଙ୍ଗଜ ।
ସରବ—ସବ. ଶା. (ପଦ୍ଧତି) ସବ ଦେଖ ।
ସରବଦ୍ର—ଯା. ବି. ସବଦ୍ର ଦେଖ ।
ସରବଦ୍ର—ଯା. ବି. ସବଦ୍ର ଦେଖ ।
ସରବଥା—ଶା. ଅ. (ପଦ୍ଧତି-ସବଥା) ସବଥା
ଦେଖ । [ସୁନ୍ଦର ।
ସରବନ—ଶା. ବି. (ଫ-ଶ୍ରମଣ) ଅନ୍ତକ ମୁନିଙ୍କ
ସରବଦ୍ର(ହୁ) —ଶା. ବି. (ଫ-ଶିରୋବନନ୍ଦନ)
ପରତ, (ଯା. ବି ଓ ବି) ସରବନ୍ଦୀ ଦେଖ ।
ସରବନ୍ଦୀ(ହୁ) —ଯା. ବି. ଧର୍ମବୁଦ୍ଧର ଯୋଜା,
ଶରନାକ, (ବି) ଧର୍ମବୁଦ୍ଧ ।
ସରବର—ପା. (ବଲଙ୍ଗିରପାଟଣ) ଅ.
ସରବର ।
ସରବରୀ—ଶା. ଚ. ଚିକିତ୍ସାରେ ମିଳିଥିବ
ଏକପ୍ରକାର ମାଛ, (ଯା. ବି) ସବର ଦେଖ ।
ସରବରାର—ଯା. ବି. ସେ ଖଜଣ
ଅମୁଲ କରେ, ମକଳମ ।
ସରବ୍ୟ—କୀ. ବି. ଶରବ୍ୟ ଦେଖ ।
ସରଭ—ପୁ. ବି. ଶରଭ ଦେଖ ।
ସରଭସ—ବି. ବେଗୟକୁ, ବେଗବିଶେଷ
ସରମ୍(ମ) —ଯା. ବି. ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ମାନ, ସମ୍ମ,
ଅପମାନ, ସଙ୍କୋଚ ।
ସରମ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସ+ରମ+କ.ଅ+
ଆ)କୁଳୁଶ, କୁଣ୍ଡୀ, କଣ୍ୟପରହିଦିଶେଷ,
(ସର+ମ) ଗନ୍ଧବାଳ ଶୌଲୁଷଙ୍କ
କଳ୍ପା ଓ ବିଶେଷଙ୍କ ପର୍ବତ ।
ସରମାସ୍ତକ—ପୁ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ସରମାସ୍
ପୁରୁ, ତରଣୀସେନ, ଅଞ୍ଚିତ କୁଳୁରୁଥ
ସରମିଶ୍ରିବା—ଶା. ଫି. ସକୁତିତ ହୋଇ-
ଦିବା, (ପା. ବଲଙ୍ଗିରପାଟଣ)ଫି. ଅଚେତ
ହେବା ।
ସରମ୍ୟ—ବି. (ସ+କ.ୟ)ବାୟୁ ।
ସରମୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସର+ଯା+କ.
ଉ, ଉ)ଅଯୋଧା ପ୍ରଦେଶସ୍ତ୍ର ନନ୍ଦାବିଶେଷ
ସରଳ—ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ+କ.ଅଳ) ଶାଳଗର୍ଭ,

ଏକପ୍ରକାର ଦେବଦାରୁଗଛ, ବୁଦ୍ଧ,
ଅଗ୍ନି, (ବି) ରଜୁ, ଅବଦ, ସିଧା, ସହଜ-
ସାଧ, ଦୂଦାର, ମୟୁଣ, ନିଷ୍ପତ୍ତ, ସାଧୁ,
ସୁତ୍ର, ନ୍ୟାୟର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସରଳା ।
ସରଳଗର—ପା. (ବିଶ୍ଵର) ବି. ଅଳ୍ପାନ୍ତ
ସରଳତି—ବ. (କ.ଧା) ନିଷ୍ପତ୍ତ ଦୂଦମ୍ୟ,
(ୟୁ.ଶ୍ଵ-ବ.ଶ୍ଵ) ସରଳତେତ୍ତା
(ବିଶ୍ଵି) ।
ସରଳତେତ୍ତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ଵ-
ବିଶ୍ଵି) ନିଷ୍ପତ୍ତ ଦୂଦମ୍ୟ
(ବିଶ୍ଵି) ।
ସରଳତା(ହୁ)—ବ. (ସରଳ + ଭାତା)
ରଜୁତା, ନିଷ୍ପତ୍ତ ଦୂଦମ୍ୟ, ନ୍ୟାୟପରତା,
ଦୂଦାରତା ।
ସରଳତୃଷ୍ଣ—ବ. ସୁଗନ୍ଧତୃଷ୍ଣ, ଭୁଷିତୃଷ୍ଣ ।
ସରଳଦ୍ରୁବ(ନରୀୟ) —ବ. (ତତ୍ତ୍ଵର) ସରଳ
ଦୂଦମ୍ୟ ରସ, ତାପିନ୍ଦ, ଗନ୍ଧବିଜା, ହୁଣା,
ଶ୍ରୀପଣ୍ଡ ।
ସରଳଦୂର—ବ. ସରଳଗର, ଏକପ୍ରକାର
ଦେବଦାରୁ ଗଛ ।
ସରଳପ୍ରକୃତ—ବ. (କ.ଧା) ଉଦାର ପ୍ରକୃତ,
କପଟତାମ୍ବନ ସ୍ଵର୍ଗବ, (ପୁ. ବି-ବ. ଶ୍ଵ) ସରଳ
ପ୍ରକୃତିକ ଦେଖ ।
ସରଳପ୍ରକୃତିକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ. ଶ୍ଵ) ନିଷ୍ପତ୍ତ ପ୍ରକୃତିବିଶ୍ଵୀ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସରଳ-
ପ୍ରକୃତିକ ।
ସରଳପ୍ରକୃତ୍ୟ—ବ. (କ.ଧା) କପଟତାମ୍ବନ୍ୟ
ଅଭିପରହିତ ପ୍ରଶ୍ନ, ସହଜସାଧ ପ୍ରଶ୍ନ ।
ସରଳପ୍ରାଣ—ବ. (କ.ଧା) କପଟତାମ୍ବନ
ଦୂଦମ୍ୟ, (ପୁ. ବି-ବ. ଶ୍ଵ) ସରଳତେତ୍ତା
ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସରଳପ୍ରାଣ ।
ସରଳବିଶ୍ଵାସ—ବ. (କ.ଧା) ନିଷ୍ପତ୍ତ
ବିଶ୍ଵାସ, (ପୁ. ବି-ବ. ଶ୍ଵ) ସରଳବିଶ୍ଵାସ
ଦେଖ ।
ସରଳବିଶ୍ଵାସୀ—ବ. (କ.ଧା) ଯେଉଁ
ଲୋକ ମନରେ କୌଣସି କପଟ ବା
ସନ୍ଦେହ କି ରଖି ଅନ୍ୟତାରେ ବା
ଅନ୍ୟର କଥାରେ ବିଶ୍ଵାସ ସ୍ଥାପନ କରେ
ସରଳବୁଦ୍ଧ—ବ. (କ.ଧା) କପଟତାମ୍ବନ୍ୟ

ବୁଜି ବା ମନ, (ପୁଣ୍ଡି-ଶୀ-ବିଂ ବ.ଗ୍ର.)
ନିଷ୍ଠପତ; ସରଳହୃଦୟ ।

ସରଳରେଖା—ବି. ରଜୁରେଖା, ସିଧା
ରେଖା ।

ସରଳସ୍ଥାବ(ସ୍ଥନ) —ବି. (କ.ଧା)ଶ୍ରୀଶ୍ଵର ।

ସରଳହୃଦୟ—ବି. (କ.ଧା) ସରଳଚିତ୍ର
ଦେଖ, (ପୁଣ୍ଡି-ବିଂ-ବ.ଗ୍ର.)ସରଳଚିତ୍ରା
ଦେଖ, (ଶୀ) ସରଳହୃଦୟ ।

ସରଳା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସରଳ+ଆ)ସରଳର
ହୃଦିଙ୍ଗ, (ବି) ଶିଶୁକା, ଚିତ୍ରିତ, ନମ୍ବି
ବିଶେଷ, କପିଳଦ୍ରୁଷ୍ଣା, କୃତ୍ତବ୍ୟଲୟୀ,
ମଲିକା, ସରଳ ପ୍ରକୃତିରଣିଷ୍ଠା ସ୍ତ୍ରୀ ।

ସରଳ—ପ୍ରା. (ବିଲଙ୍ଗିରପାଠଗା) ଡି.
ହରିଗଲ ।

ସରଳାଙ୍ଗ—ବି. ଶ୍ରୀବନ୍ଧୁ, ତାପିନ୍ଦ,
ସରଳ ଅଠା ।

ସରଳାଦେଖା—ଶ୍ରୀ.ବି. ଉତ୍କଳର ବିଦୁଷୀ
ନାଶ କମିଶୀ ଶ୍ରାମତୀ ସରଳା ଦେଖା
ମେ. ଏଲ. ଏ. ।

ସରଳି—ଶ୍ରୀ. ବି. ପଳମଠ'ରୁ ଶୁଦ୍ଧତର
ଓ ଶୈରର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଳମ ।

ସରଳିଆ—ପ୍ରା. (କଳାହାଣ୍ଟି) ବି. ଚେତ୍ତୁ-
ନିଆ ଚିଠି ।

ସରଳିବା—ଶ୍ରୀ.କି.ଶଣ୍ମାକୁ ଖାପରୁ କାଢି
ହାତରେ ଖଣ୍ଡାର ପନ୍ଦକୁ ସଲଖିବା ।

ସରଳୋଦ୍ଧର—ବି. (କ.ଧା)ସିଧାଭବରେ
ଉଛି, ତେଜୀ ।

ସରଣି—ବି. ସମାନଦୟପ୍ରି, ବୁଲ୍‌ଲ୍‌ଯାଟି-
ବିଶ୍ଵିଷ, ରଣ୍ଟିମନ୍ତ୍ରି ।

ସରସ—ବି. ସରଠ ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ.ବିଂ)
ସରସ ଦେଖ ।

ସରସ—ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ+ଅଧ୍ୟ.ଅର୍ଥ କିମ୍ବା ସି+
ରମ୍ଭ) ସରସେବର, କାଷ୍ଟଗୁରୁ, (ବିଂ-
ବ.ଗ୍ର.) ରମସ୍ଯକୁ, ରମୁଆଳ, ସୁରାଦୁ,
ମଧୁର, ନୂତନ, ତାଜା, ତଟକା, ରମ୍ଭ-
କତାପୂର୍ଣ୍ଣ, ପ୍ରମୁଖ, ହାସ୍ୟମୁକ୍ତ, ଆଦ୍ର,
ସୁନ୍ଦର, ପ୍ରେମମୟ, କବିତାମୟ, (ଶ୍ରୀ.ବିଂ)
ଚକ୍ରଷ୍ଟ, ଉତ୍କଳସ୍ତର, ରମିକ, ରସଙ୍କ,
ନାଗରତାପୂର୍ଣ୍ଣ, ସୁରଣଗାହକ ।

ସରସତା(ହ)—ବି. (ସରସ+ଭାବ) ।

ସରସତେବାର ଭାବ ।

ସରସମ୍ପତ୍ତି—ବି. ଶିକଣ୍ଠବୃକ୍ଷ ।

ସରସବଦନ—ବି. (କ.ଧା) ପ୍ରଫୁଲ୍ମମୁଖ,
ହର୍ଷେୟକ ମୁଖ,(ପୁଣ୍ଡି-ବିଂ-ବ.ଗ୍ର.)ହାସ୍ୟ-
ମୁଖ, ସହର୍ଷବଦନ,(ଶୀ)ସରସବଦନ ।

ସରସବାଣୀ—ଶୀ.ବି. ସୁମିଷ୍ଠବାଜ୍ୟ, ମଧୁର
ବାକ୍ୟ ।

ସରସର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଜରଜର, ବିନନ୍ଦ-
ଭବରେ ଚୌଳାଦ୍ଵାରା ଜଳିତ ବା
ଲେପିତ, ଅଛ ଆଦ୍ର, ମାହା ଦେହରୁ
କୌଣସି ଜଳାୟିବୃତ୍ତ ବେହପଡ଼ୁଆସ,
ଅମୁକରେ ଘୂର୍ଣ୍ଣ (ଯଥା—ପାଣି ସର-
ସର), (ଶ୍ରୀ.ଅଥ, ହୁ-ସ୍ତ୍ରୀଭାବର) ଷତର
ବା କୁଣର ବ୍ୟଥା କରିବା ଅବସ୍ଥା,
ହିରଦ୍ଦିର, ସଲମ୍ପଲ, ଗଲଗଲ ହେବା
ଅବସ୍ଥା, ଦେହ ରୋଗାକାନ୍ତ ଦୋଧ-
ଦେବା ଅବସ୍ଥା, ଝଟା ଖାଇବା ଯୋଗୁ
ଦାନ୍ତ ସତି ପଡ଼ିବା, (ଶ୍ରୀ. ବିଂ ର ବିଂ)
ଅତ୍ୟନ୍ତ, (କି.ବିଂ) ବାରମ୍ବାର ।

ସରସରିଆ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. ସରସର ଦେଖ ।

ସରସା—ବି. (ସରସ+ଆ) ଶୈତି-
ଶିବୁତ୍, ଧଳାଦିଷ୍ଟି, (ଶ୍ରୀ.ବିଂ) ସରସ
ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ଦନ୍ତରୋଗବିଶେଷ ।

ସରସାଦାନ୍ତ—ଶ୍ରୀ.ବି. ସରସା ରୋଗସ୍ତର
ଦାନ୍ତ ।

ସରସାଦାନ୍ତିଆ—ଶ୍ରୀ. ପୁଣ୍ଡି. ବିଂ. ଯାହାର
ଦନ୍ତରୋଗ ଅଛ ।

ସରସି—ପ୍ରା. (ଅଞ୍ଚିଅଳ) ବି. ବଢ଼ାଇ,
ନାହାଦୁଷ୍ମ, ଆମୁଗ୍ରଣସା ।

ସରସି(ପୀ)କ—ପୁଣ୍ଡି.ବି. (ସରସ+ଇକ)
ସାରସପକ୍ଷୀ ।

ସରସିନ—ବି. (ସରସ+ଜନ+କ.ଆ)
କମଳ, ପଦୁ, (ବିଂ) ସରସେବକାର ।

ସରସିତ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପଦ୍ଧି) ରସମ୍ପକ୍ତ ।

ସରସି—ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ+ଅଧ୍ୟ.ଅର୍ଥ +ରି)
ସରସେବର, ପୁଷ୍ଟିରଣୀ, ଛିନ୍ଦୋରେବ ।

ସରସିକ—ବି. (ସରସା+କ)ସାରସପକ୍ଷୀ ।

ସରସାରୁହ୍ର—ବି. (ସରସା+ରୁହ୍ର+କ)
ରସମ୍ପକ୍ତ ।

ଆ ସ.ବଳ. ପଦ୍ମ, ସାରସପକ୍ଷୀ ।

ସରସାରୁହ୍ରେଷ୍ମଣ—ପୁଣ୍ଡି. ବି. (ବ.ଗ୍ର.)
ପଦ୍ମପର ସୁନ୍ଦର ନେଷବିଶ୍ଵା, (ଶୀ)
ସରସାରୁହ୍ରେଷ୍ମଣ ।

ସରସୋ—ପ୍ରା. (ବସ୍ତୁର) ବି. ଶୋରିଷ ।

ସରସ୍ତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. ପଦ୍ମପ୍ରସ୍ତ୍ରଶିଥକ ।

ସରସ୍ୟ—ବିଂ.ସରସେବରର,ସରସେବର-
କାତ ।

ସରସ୍ତ୍ରା—ଶ୍ରୀ.ବି. (ସରସ +କତ୍ତି+ର)
ବାଗୁରଦଶ, ବିଦ୍ୟାର ଅଧ୍ୟାତ୍ମି ଦେଖ,
ବାଣୀ, ବାକ୍ୟ, ସ୍ତ୍ରୀରହୁ, ଉତ୍ତମା ସୀ,
ସୋମଲତା, ମନୁପହୁରିବିଶେଷ, ଗୋ,
ଗାନ୍ଧି, ଜେନ୍ଦ୍ରିଷ୍ଟିତ୍, ପ୍ରାଣୀ, ମଞ୍ଜୁକ-
ପର୍ଣ୍ଣି, ଦୂର୍ଗା, ଆୟୋଦ୍ୟାରୀ ନିଧାବିଶେଷ,
ସାସ୍ୟପ୍ରତ୍ୟେରେ ନାୟକୀ ଜପକାଳରେ
ହ୍ରାଦାଶଙ୍କର ଶୈଖା ଦେଖ, ରୂପାଣୀ,
ବ୍ରଦ୍ଧାଣୀ, କାକ, (ଶ୍ରୀ. ଶୀ. ବି) ଜେନ-
ଦେଖବିଶେଷ, (ପୁଣ୍ଡି) ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କୁ
ଦିଆଯିବା ଉପାୟବିଶେଷ ।

ସରସ୍ତ୍ରାନ୍ତାଭରଣ—ବି. (ଉତ୍ତମ;
ସରସ୍ତ୍ରା+କଣ୍ଟି+ଆଭରଣ) ସରସ୍ତ୍ର
ମୁଣ୍ଡିଙ୍କ କଣ୍ଟ ହାର, ଷାଟି ଏ ତାଳ, ମଧ୍ୟ
ଗୋଟିଏ, ଷେଳବଜା କୁତ ଅଳଙ୍କାର
ଗରୁବିଶେଷ, ପ୍ରମାର ବିଶ୍ଵାସ ରାଜା
ଭୋକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟେତ ଧାର୍ଯ୍ୟଗରଭ୍ୟ
ବିଦ୍ୟାଲୟର ନାମ ।

ସରସ୍ତ୍ରକାଳ ବରସୁନ୍ଦି—ଶ୍ରୀ.ମହାପଣ୍ଡିତ
ବା ମହାକରି ।

ସରସ୍ତ୍ରପୁନ୍ଦ(କୁଟୁମ୍ବ) —ବି. ପଣ୍ଡିତ ବା
ବିଦ୍ୟାନ ବ୍ୟକ୍ତି, କବି ।

ସରସ୍ତ୍ରପୁନ୍ଦକାଳ—ବି. ମାଘ ଶୁକ୍ଳପଞ୍ଚମୀ ବା
ଶ୍ରୀପଞ୍ଚମୀତନ ବିଦ୍ୟାଧ୍ୟାତ୍ମି ସରସ୍ତ୍ର
ଦେଖିବ ପ୍ରକାର ।

ସରସ୍ତ୍ରବାଳବାଣୀ-ବି.ବାଳକପଞ୍ଚମୀ ଭାବରେ
ସରସ୍ତ୍ରବାଳକାସ—ବି. ଉତ୍କଳ ର ବଜା
ପ୍ରତାପରୁଦ୍ରବଦଙ୍କ ସକଳିତ ସମ୍ବୁଦ୍ଧ
ପୁଣ୍ଡିତଙ୍କ ।

ସରସ୍ତ୍ରନ—ବି. (ସରସ+ବତ୍ତି) ସରୋ-
ବର, ନଦ, ସମୁଦ୍ର, ମହିଷ, (ବିଂ)
ରସମ୍ପକ୍ତ ।

ସିର(ର)ହୁବ(ର)—ୟା.ବି.ସୀମା, କୌଣସି ପ୍ଲାନର ଚନ୍ଦ୍ରସୀମା ।

ସିରହସ୍ଥ—ବିଂ. ବ.ଶୁଣ୍ଠ (ସିରହସ୍ଥ) ହିମହଳ, ମନ୍ଦିରହଳ, ସୋପନିଷତ୍ତ ରହସ୍ଥସ୍ତ ।

ସିର—ବି. (ସୁ+ଆ+ଆ) ଝରଣା, ପିଥାରୁଣୀ ଲତା, ଗନ୍ଧତୃତୀ, (ଗା.ବି+ପ୍ର-ସର) ସିର, ଏକାଧକ ଶିଅସୁତ୍ତ ମାଳା-ଆଦିର ଶିଥ, ସୋର, (ସିରପବନ) ପୁଣିକାନିମିତ୍ତ ସୁତ୍ତ ପାଦବିଶେଷ, (ୟା. ଦି) ମୁଶିଲମାନମାନଙ୍କର ଦାସ୍ତାଧକାର ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର, ପାତ୍ରନିବାସ, ଚାନ୍ଦିପର, (ଗା. ପୁ. ବି; ଅନ୍ୟ ଚେଷ୍ଟଙ୍ଗେ ବ୍ୟବସ୍ଥା, ଯଥା—ଦିନସର, ମହତସର) ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସିରଯାଏ ।

ସିର(ରେ)ଇ—ୟା.ବି. ପାତ୍ରଶାଳା, ଯାହି-ମାନଙ୍କ ବିଶ୍ୱାମୀ ସ୍ଥାନ, (ପ୍ରା.ପାଠଶାଳି) ଆଟିକା ।

ସିରଇକଳା—ଶିତ୍ତଭୂମ ଜିଲ୍ଲାର୍ଗତ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ।

ସିର(ରେ)ଇବା—ଗା.କି.ସାରବା, ହରଇବା

ସିରଥ—ଗା. ବି. ଓ ବି. (ହାରଆଦର) ଏକସର ମାତ୍ର, ଏକସବବ ପରିମିତ ।

ସିରକ—ଗା. ବି. (ସିରବକ) ସିଂହଭୂମି ଓ ଉତ୍ତରଗଡ଼ିକାତ ବାସୀ ଉତ୍ତରାଭାଷା ତନୀଜାତିବିଶେଷ, (ଗା. ବି ଓ ବି) ସିରଥ ଦେଖ ।

ସିରକତ୍ତ(ରି)—ୟା. ବି. ଅଂଶୀଦାରୀ, ସିରକଦାରୀ, ବହୁମେଳକଙ୍କର ଏକଥ ବ୍ୟବସାୟ, ସମ୍ପର୍କ, ହିଂସା, ଅଂଶ, (ଯା.ବି) ସିରକତ ସମ୍ମାନୀୟ ।

ସିରକତ୍ତ(ରି)ନାମ—ୟା. ବି. ଯେଉଁ ଦ୍ୱାରା ବିଜନ୍ଦାର ଏକାଧିକ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକଥ ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି ।

ସିରଗ—ବି. (ସିରଗ; ବ.ଶୁଣ୍ଠ) ଅନୁରତ୍ନ, ଶକ୍ତା ଓ ମେହସୁତ୍ତ, ଲକାମୁତ୍ତ, ଅଭିଲାଷୀ, ରଞ୍ଜିତ, ରତ୍ନବର୍ଣ୍ଣବିଶେଷ, (ଗା.ବି) କୋଧୟମୁତ୍ତ, ମୁତ୍ତ, ରଜଣ୍ଯମୁତ୍ତ, ଆଗରାନ୍ଦିତ, ଶୁଣ୍ଠମୁତ୍ତ, ହରମୁତ୍ତ, ଆଗରାନ୍ଦିତ, ଶୁଣ୍ଠମୁତ୍ତ, ହରମୁତ୍ତ ।

ସରସ, ହାସ୍ୟମୁତ୍ତ, ଉତ୍କୁଳ, (ଗା.ବି) ଶୈତା, ଶୁଣ୍ଠି, ସୁଖ, ଆଗର, ଉଛ୍ଵା, ମମତା, ସରକ, ଶ୍ରୀମୁତ୍ତ, ଲକଣ୍ଠା ।

ସରଗୀ—ଗା.ପୁ. ବି. (ସିରଗର)ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ, ହରମୁତ୍ତ, ଶୁଣ୍ଠମୁତ୍ତ, ବ୍ୟଶ ।

ସରଜକ—ବି. ବଜ୍ରମୁତ୍ତ, ବଜ୍ରମୁତ୍ତିମୁତ୍ତ, ବଜ୍ରବିଶେଷ ।

ସରଣୀ—ଗା. ସୀ. ବି. ବଜ୍ରମୁତ୍ତରେ ସରବର ଭରପ୍ରାୟ ରୂପରଣୀ ।

ସରପ(ଦ୍)—ୟା. ବି. ମଦ, ଭଟ୍ଟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମୃତ ମଦ ।

ସରବ—ବି. (ସରତ୍+ଅର୍ଦ୍+କ.ଅ)ଶରବ, ମୁଖୁମୁକ୍ତ ପାଦବିଶେଷ, ସରବ ।

ସରବଦ୍ଵପୁଟ—ବି. ଅର୍ପି ଉତ୍ସପରେ ରଶୌଷଧ ପ୍ରମୃତ କରିବା ପାଇଁ ପରିପର ମୁହଁ ଯୋଡ଼ାନ୍ତେର ବନକର-ଯାଇଥିବା ପାଇଁ ।

ସରବକା—ବି. (ସରବ୍+କାନ୍ତା) ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସର ।

ସରସର—ୟା.ଅ. ସମ୍ପର୍ମୁତ୍ତରୁପେ, ସ୍କୁଲରଙ୍ଗ ସରସର—ୟା. ବି. ସମାନ୍ତରବଳ, ଏକ ମୁଣ୍ଡର ଅନ୍ୟ ମୁଣ୍ଡ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଷ୍ଟୁତ, ସମ୍ପର୍ମ, ମୋଟାମୋଟି, (ୟା.ବି) ସ୍କୁଲ-ବିରାର, ଅନୁମାନ, ଅନାକ୍, ଅଳକା ।

ସରଗ—ବି. (ସୁ+କ.ଇ.ର) ଝରଣା, ନିର୍ଭର, ଗା. ବି. (ସିର-ସର) ହାର ବା ମାଳ ବା ସ୍ତୁତା ଆଦିର ସୋଧ, (ସିର-ସର=ବାଣ) ସରପର, ଲିଙ୍ଗ, (ବିଶେଷତଃ ପଶୁଆଦିଙ୍କ ଲିଙ୍ଗ) ଧାଢ଼ି, ଶ୍ରେଣୀ, ଉପମା ତୁଳନା, ଶଗଡ଼ିଚଳ ଦ୍ୱାରା ଭୁମିରେ ଅଙ୍ଗିତ ଚିତ୍ର, ଗା.ବି.ସତ୍ତ୍ଵଶ, ସମାନ, ଚିଲ୍ଲେ, ଯୋଗ୍ୟ, ଉଚିତ, (ଏତେ ସେତେ କେତେ ଓ ସେତେ ପରେ ବ୍ୟବସ୍ଥାରୁତି) ଅବଶ୍ୟାପାପ, ଅବସ୍ଥାପନ୍ଦ, ଗା.ଅ.ଭଲି ପର, ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସରକି, ପ୍ରା. ଗଞ୍ଜାମ. ଅ. ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ-ବେଧକ) ଏହାହିଁ ଯଥେଷ୍ଟେବେ, ଏହା ଆନନ୍ଦର ବିଷ୍ଟୁ ହେବ ।

ସରଥ(ଯେ)ର—ୟା. ବି. ସର୍ତ୍ତ, ଚକ୍ରିର ଭନ୍ଦ ଭନ୍ଦ ଅଂଶ, ଯା.ବି. ମୁଶିଲମାନ-

ମାନଙ୍କ ସର ବା ଦାସ୍ତାଧକାର ଶାସ୍ତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ସରଆ—ଗା.ଶି. ସୋର ବା ମାଲସୁକ ।

ସରଆସିବା—ଗା.କି. (କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ବା ସମୟ) ଶେଷ ହୋଇ ଆସିବା, ଶେଷ ହେବାର ପୂର୍ବ ଅବସ୍ଥାରେ ପଦ୍ଧତିବା ।

ସରକ(କି)—ୟା.ବି.ଅଂଶ, ଭଗ. ହିଂସା, ଅଂଶିଦାର ।

ସରକ—ପୁ. ବି. (ସୁ+କ.ଇକ) ଗମନକାଣ୍ଠ, ଗନ୍ଧା, (ସୀ)ସରକା ।

ସରକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁ+କ.ଅକ+ଆ) ଗନ୍ଧକାଣ୍ଠ, ଗନ୍ଧକାରଣୀ, (ବି)

ହିଙ୍ଗପତୀ, ମୋତର ସର ବା ଏକ-ମାଳ, ମୁକ୍ତା, ଶ୍ରେଷ୍ଠପାନ୍ଧୀ, ରହି, ଯା.ବି. ହିଂସା, ଅଂଶ, ଭଗ, ସମ୍ବନ୍ଧ, ସମ୍ବନ୍ଧ, ଗ୍ରା.ବି.ହିଂସା, ସତ୍ତ୍ଵାନ, ସତ୍ତ୍ଵା ।

ସରକି—ଗା. ଅ. (ଅନ୍ୟ ଶକ ସରେ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଯଥା—ଏସରକି, କେଉଁ ସରକି), (ଅମୁକ ସୀମା)ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଯାଳେ, (ଅମୁକପ୍ରାନ୍ତ) ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, (ଅମୁକସମୟ) ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, (ଅମୁକଅବସ୍ଥା)ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, (ବି) ମଧ୍ୟ, ମୁକ୍ତା, ଠାରେ, ପ୍ରତି ।

ସରଗମ-ଗା.ବି. ସା ର ଗା ମା ପା ଧା ନି, ସରୀତର ସପ୍ତସ୍ଵର, ସୁରଗମ ।

ସରଗର(ର)—ଗା.ବି. (ସିର-ଶର)ଲିଙ୍ଗ, ପଶୁ ଆଦିକର ଉତ୍ସର୍ଗ ଲିଙ୍ଗ ।

ସରତ୍—ବି. (ସୁ+କ.ଇତ୍ତ) ନଦୀ, ସ୍ତ୍ରୀ, ସୁତା, ଦୁର୍ଗା ।

ସରତ୍କଳଙ୍ଗ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ)ନଦିର ଫେଣ ।

ସରତ୍ତପଦି—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ସମୁଦ୍ର ।

ସରତ୍ତପ୍ରବାହ—ବି. ନଦୀ ସ୍ତ୍ରେତ ।

ସରତ୍ତସୁତ୍—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ)ଗଜାପୁର ଶର୍ଷ ।

ସରତ୍ତ—ଗା.ବି. (ସିର-ପରତ୍) ସରତ୍ତ, ନଦୀ ।

ସରତ୍ତାନାଥ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ)ସମୁଦ୍ର, ଜଳଧ୍ୟ ସରତ୍ତାନିଧି—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଜଳଧ୍ୟ, ସମୁଦ୍ର ।

ସରତ୍ତାନ୍ଦବ-ବି. (ସରତ୍ତା+ବର)ଗଜା ।

ସରବୁଲ୍—ଶା.ବିଂ ପରମ୍ପର ସଙ୍ଗେ
ସମାନ, ସମତଳ, ସମାନ ଉଲ୍ଲବ୍ଧିଷ୍ଠ ।

ସରବୁଟ—ବି. (୭ତ୍ତବୁ) ନମର ଲୁଲ ।

ସରବାନ୍—ବି. (ସରବୁଟ+ବବୁ) ସମ୍ବନ୍ଧ ।

ସରଦ୍ବବୁ—ବି. (୭ତ୍ତବୁ) ଶଙ୍କା ।

ସରଦେବା—ଶା. କି ଉପମାଦେବା,
ଉଲନାକରଣ ।

ସରନାଥ—ବି. (୭ତ୍ତବୁ) ସରିତ୍ତପତି,
ସାମର ।

ସରଦୁଖ—ବି. ନିଃଶବ୍ଦ ମୁଖ, ନିଃଶବ୍ଦ ମୁହାଶ ।

ସରପଟ—ଶା.ବିଂ. ସରବୁଲ୍, ଶମାନସ୍ଵର,
ପ୍ରତଦ୍ଵବୁ ।

ସରପ—ଶା.ବି. ସରବର ପରାନ ମଞ୍ଜଳ
ଦ୍ୱାରା ନେଇ, (ଶା.ବିଂ) ମାନମୟ, ପୂଜା ।

ସରବର—ଶା. ବି. କୌଣସି ବିବାଦର
ଶମାଧାନ, ସମତା, (ଶା.ବିଂ) ସମାହିତ,
ସତ୍ତବ ।

ସରବା—ଶା. କି. ନିଃଶେଷିତ ଦେବା,
ଶୈତ୍ୟଦେବା, ଶେଷଦେବା, ସମସ୍ତ-
ଦେବା, ପୂରିବା, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେବା,
ନିଃଶୈତ୍ୟଦେବା, ଅଛି ଦାହିତ ଦେବା,
ଆଜି ଲୋଭା ନ ଦେବା, ପରିଦୀବା ବା

ଶତଦେବା, ବିଦ୍ୟମାନ ନଥବା, ସମ-
ଦ୍ଵାରା ଦେବା, ନଷ୍ଟଦେବା, ସବନାଶ-
ଦେବା, ଅବସ୍ଥା ସାକ୍ଷାତକ ଦେବା,
ହାନିଦେବା, ହୃଦୟଦେବା, ଲୋପ-
ପାଦବା, ଲୁପ୍ତଦେବା, ଅନ୍ତମ ସାମାଜି-
କିକଟଗର୍ଭିଦେବା, ସରଯିବା, (ପ୍ରା.
ବାଲେ. କି.) ଦୁଃଖବା, ମୁହଁମିଦା ।

ସରବାଧି—ପ୍ରା. (ଶତ୍ରୁଧାରୀ) ବିଂ.
ବାଦ ବିବାଦରେ ପରମ୍ପର ସମାନ ।

ସରମା—ବି. (ସ୍ତୁ+ଶା.ରମନ୍) ନମନ,
ଗତ । [ବିଶେଷ ।

ସରମାନ—ଶା.ବି. ହଙ୍ଗାତର ତାଳ-

ସରଯାଏ(କେ)-ଶା.ଅ.ସକି, ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।

ସରର—କ୍ଲା.ବି.ସରତ୍ତ, ସକିଳ, (ବିଂ)
କକ୍ତ ।

ସରଳ—ବି.(ସ୍ତୁ+କ.ଇଳ) ଇଳ, ପାଣି ।

ସରଶା—ଶା.ବିଂ.(ସ୍ତୁ—ଦୃଢ଼ବୁ) ସତ୍ତବ,
ଦୃଢ଼ବୁ ।

ସମାନ, ବୁଲ୍, ସମାବସ୍ଥାପନ୍ ।
ସରଷପ—ବି. ସର୍ଷପ, ଯୋଗଷ ।

ସରଷ—ଶା.ଲିରଥ୍—ବି ଓ ବିଂ) ଶେଷ

ସରସମ(ସମାନ)—ଶା. ବିଂ. ପରମ୍ପରର

ସଙ୍ଗେ ମଞ୍ଚୀ ଶୁଭ୍ରପେ ସମାନ, ସମତଳ,
ଅବତ୍ରନ ।

ସରସର—ଶା. ଅ.ଧାର୍ତ୍ତ ଧାର୍ତ୍ତ ହୋଇ,
ହାତ ହାତ ହୋଇ, ପଞ୍ଚ ପଞ୍ଚ ହୋଇ ।

ସର୍ବ—ସ୍ତୁ. ବି. ନିର୍ଭର, ଧରଣୀ ।

ସରସମ—ପୁ.ବି. କାନ୍ଦୁ, ଗମନ ।

ସରସୁମ—ଚ. (ସ୍ପ୍ରାଫ୍+କ.ଅ) ଯେ ଘନଃ

ସୁନଃ ବା ଲମ୍ବାଦେଇ ତା କୁଟିଳ
ଶୁଦ୍ଧରେ ଗମନ କରେ, ସର୍ପ, ଚାର୍ଷିଳ,
ଭେକାତି, (ଜେଗାଶିଷ) ମାନ୍ଦ, କୁଣ୍ଡିକ

ଓ କର୍କଟ ରାଶିର ନାମ, (ବିଂ) ଜଙ୍ଗମ ।

ସରୁ—ବି. (ସ୍ତୁ+କ.ର) ଗୁଡ଼ ଆଦିର
ମୁଠୀ, ଗା.ବିଂ. ପତଳା, କୀଣ, କୁଣ,
ଶୀର୍ଣ୍ଣ, ମୁଣ୍ଡ, କୋମଳ ।

ସରୁଅନ୍—ଶା ବି. ସରୁଭାତ ଦେଖ ।

ସରୁଆ—ଶା.ବିଂ.ପୁ. (ସ୍ତୁ—ଶୀର୍ଣ୍ଣ) ସରୁ
ଦେଖ ।

ସରୁଆମଳ—ଶା. ବିଂ. ପୁ.କୁଣ୍ଡବେହ-
ରିଲୀର (ବିଂକୁ) ।

ସରୁକଙ୍କାଳୀ—ଶା. ସ୍ତୁ. ଯେଉଁ ଶ୍ରୀର
କଙ୍କାଳ କା ଶର୍ପରାର ପାଶ୍ଚଦୟ ଶୀର୍ଣ୍ଣ

ସରୁକଟୀ—ଶା.ବି. କୁଣଅଶ୍ଵା, ଶା. ବିଂ.
କୁଣକଟୀଶିଷ୍ଟ୍ରୀ (ସ୍ତୁ) ।

ସରୁକନ—ଶା. ବି. ପତଳା କନା ।

ସରୁ(ରୋ)କା—ଶା.ବି. ସମ୍ବକ, ସମୁଳ ।

ସରୁମୋତୀ—ଶା.ବି.ସ୍ତୁ. ଯେଉଁ ଶ୍ରୀର
ଗୋଡ଼ ସରୁ, ଶା.ବି. ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ
କଙ୍କର । [ସ୍ତୁକୁ ।

ସରୁକ—ବି. (ବ.ଶୁ; ସ୍ତୁ+ରୁକ) ଶେଷ-

ସରୁତକୁ—ଶା.ବି. ବର, ଗୁରୁଲ, ବରା
ଦ୍ୱାରା ପମ୍ପର ପତଳା ପିଷ୍ଟକବିଶେଷ ।

ସରୁଗୁରୁଲ—ଶା.ବି. ସ୍ତୁ ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ
ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ ।

ସରୁଗୁରୁତ୍ୱ—ଶା.ବି. ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ
ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ ।

ସରୁକ—ପୁ.ବିଂ.(ବ.ଶୁ) ରତ୍ନ, ରେଗ-
ରତ୍ନ ରତ୍ନ ।

ବିଶିଷ୍ଟ, (ସ୍ତୁ)ସରୁକା । [ପିତ୍ତା ।
ସରୁଜହ—ବି. ସରୁଜର ଭାବ ବା ଧର୍ମ,

ସରୁତା—ପ୍ରା.(ସମ୍ବ.) ବି. ଶୁଆକାତ ।
ସରୁଦରତ୍ତ—ଶା.ବି. କୀଣ ରତ୍ତ ।

ସରୁଧର୍ମ—ଶା.ବିଂ. ସ୍ତୁ ଧର୍ମ ।
ସରୁଧର୍ମି—ଶା.ବିଂ. ସ୍ତୁ ଧର୍ମିବିଶିଷ୍ଟ
(ଲୁଗା) ।

ସରୁଧାନ—ଶା.ବି. ସ୍ତୁ ଧାନ୍ ।
ସରୁବାନ୍—ଶା.ବି.ସ୍ତୁ ବାନ୍ ।

ସରୁଭାତ—ଶା.ବି.ସରୁଭାତ ଅନ୍ଧ ।
ସରୁମଧ୍ୟ—ଶା. ସ୍ତୁ ସରୁକଟୀଯକା

(ସ୍ତୁ) । [ବସ୍ତ ।
ସରୁଲୁଗା—ଶା. ବି. ପତଳାଲୁଗା. ସ୍ତୁ

ସରୁଷୁତା—ଶା.ବି. ସ୍ତୁ ସ୍ତୁ ।
ସରୁପ—ପୁ.ବିଂ.(ସ୍ତୁ+ରୁପ,ବ.ଶୁ) ଏକ-

ରୂପବିଶିଷ୍ଟ, ରୂପବିଶିଷ୍ଟ, (ସ୍ତୁ) ସରୁପା,
(ଶା.ବିଂ) ସରୁପ, ରୁଜୁ, ସତ୍ତବ ।

ସରୁପକ—ବି. (ବ.ଶୁ-ସ+ରୁପକ)
ରୂପକଳାଙ୍କାର ସଦ୍ଧତ ।

ସରୁପକ୍ରତ୍ତ—ବି. (ସରୁପ+କୁ+କ୍ରତ୍ତ)
ସତ୍ତୁମଳାଶ, ସରୁମଳାଶ ।

ସରୁପକରଣ—ବି. ସରୁପକ୍ରତ୍ତ ।
ସରୁପତା—ବି. (ସରୁପ+ତା) ସରୁପତା,
ତୁଳତା, ସାତୁଣ୍ୟ ।

ସରୁପକ୍ଷା—ଶା. ସରୁପକ୍ଷା ଗୋ ।
ସରୁପୋପମା—ଶା. ବି. ଉପମାଳକାର
ଦେଇ, ସମାନୋପମା ।

ସରେ—ଶା. ଅ. ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, (ଶା.ବିଂ-
ଶରବା ଫିସ୍ତାର ନିତ୍ୟପରମାର୍ଥ ବର୍ତ୍ତିମାନ
ଶୁଦ୍ଧ ପରୁଷ ଏକ ବଚନର ରୂପ,
'ସରବ' ଶବ୍ଦର ଅନ୍ୟରୂପ ।

ସରେଇ—ଶା. ବି. ସରୁର ଦେଖ,
(ପ୍ରା.ସମ୍ବ-ବ) ମଧ୍ୟଭାବୀ ଆଟିକା,
ସୋରେଇ ।

ସରେତ୍—ଶା. ବି. ସତ୍ତି ।
ସରେନେ(ନୋ,ନୌ) —ଶା.ବିଂ.ମୌଳିକ,
ଆଦ୍ୟ, ପ୍ରାଥମିକ ।

ସରେପ—ବିଂ. ରେପମ୍ବୁତ୍ତ ।
ସରେହାଳୀ—ଶା. ବି. କୌଣସି ବିଶେଷ

ସମ୍ବୂଚୀୟ ସମସ୍ତ ବିବରଣ ।	କାବ୍ୟର ଲେ ଯୋଜନାବିଶେଷ ।	ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା, ବ୍ରହ୍ମ ।
ସରୋକା(କ୍ରା) — ଯା. ବି. ସମ୍ପର୍କ, ସମ୍ବନ୍ଧ, ଦ୍ଵାରା, ଅଣ ।	ସର୍କା—ବ. (ସ୍ବୁ+କ.କ)ବାନ୍ଧୁ, ମନ, ଉତ୍ତର ପ୍ରକାପତି ।	ସର୍ବବକ୍ଷ—ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ) ଉତ୍ତର ଭିନ୍ନ ସର୍ବ ବା ଅଧ୍ୟାୟେ ବିଭକ୍ତ (ଗ୍ରହ୍ଣ) ।
ସରୋଗ—ବି. ରୋଗ ସହିତ ବଞ୍ଚିମାନ, ରୋଗସ୍ତୁ, ରୋଗବିଶେଷ ।	ସର୍କଟା(ଟେ)ଇବା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବ.)କ୍ରୀ.ଶକ୍ତ କର ବାନ୍ଧିବା ।	ସର୍ବବକ୍ଷ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଅଧ୍ୟାୟେଶିଷ୍ଟ ଗ୍ରହ୍ଣ, ମହାକାବ୍ୟ ।
ସରୋକ—ବ. (ସରଃ + ଲକ୍ଷ୍ମୀ + କ.ଅ) ପଦ୍ମ, (ଶିଂ)ସରୋବର ଜାତ, (ପ୍ରୀ)ସରୋକ ସରୋକନସ୍ତନ—ସୁ. ବି. (ଉପମିତ-ବ.ଶ୍ରୀ) ପଦ୍ମପର ସୁନ୍ଦର ନେତ୍ରବିଶେଷ, (ବି-କ.ଧା) ପଦ୍ମପର ସୁନ୍ଦର ନେତ୍ର ।	ସର୍କା(କ୍ର)ଲ—ଯା. ବି.ଶାପନ ସୌକର୍ଯ୍ୟଧର୍ଥ ଗଠିତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସୀମାବିଶେଷ ଅଞ୍ଚଳ ।	ସରୀ—ପ୍ରା.(ସି-ହତ୍ତୁମି,ସମ୍ବଲ-ଗଢ଼ିକାତ) ଶାଳିଗଛ ।
ସରୋକନସ୍ତନସ୍ତନ-ଶ୍ରୀ. ବି. (ପ୍ରୀ-ସରୋକ- ନସ୍ତନା)ପଦ୍ମପର ସୁନ୍ଦର ନେତ୍ରବିଶେଷ, (ଶ୍ରୀ) ସରୋକନସ୍ତନ—ବ. (ସରଃ+ଲକ୍ଷ୍ମନ)ପଦ୍ମ ।	ସର୍କର୍ଥ—ଯା.ବି.(ଲଙ୍ଘ-ସର୍କର୍ଥ) ଲୋକମାନଙ୍କ ମନରକ୍ଷଣାର୍ଥ ଆଶ୍ରୟେ ଜଳକ ବ୍ୟାପ୍ତ ମ ଓ ଶିଖିତ ପଶୁମାନଙ୍କ ଶୀତା ଦେଖାପାଇଁ ଲାଗି ଦଳ, ଲୋକମାନଙ୍କ ଦେଖାଇବାପାଇଁ ଆଚରିତ କଷ୍ଟସାଧ ବ୍ୟାପ୍ତି, କଷ୍ଟପରି ।	ସର୍କର୍କ—ବ. (ସର୍କର୍ + କ.ଅ)ଅକିଳଷ୍ଟ୍ରେ ବା ଶାଳଗଛ, ଶାଳବସ, ଝୁଣ୍ଡା, ବଣିକ, ଅସନ୍ଦର୍ଭ, ଶଳମାତୃଷ୍ଟି ।
ସରୋଜବଦନୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସରଃ+ଲକ୍ଷ୍ମନ) ପଦ୍ମପର ସୁନ୍ଦର ମୁଖେ ବିଶେଷ, (ଶ୍ରୀ) ସରୋଜବଦନୀ ।	ସର୍କା—ଯା. ବି. ସରୋକା ଦେଖ, ସରକା ଦେଖ, (ପା. ସମ୍ବଲ. ବି) ପର ଲିପିବା ପାଇଁ କର୍ମକୃତ ମାଟିଗୋବରର ଲୁହା ସର୍କା(କେ)ଇବା—ପ୍ରା. (ବାଲେଶ୍ଵର) କ୍ର. ସୁଶ୍ରାବବା, କୌଣସି ବନ୍ଧୁକୁ ପ୍ରାନ୍ତରେ ଦେଖି ଦୁଃଖରୁପେ ଉଡ଼ିଦୋଇଥାଏ ।	ସର୍କର୍କାନ—ବ. (ସର୍କର୍ + କ.ଅ) ସୃଷ୍ଟିକର୍ମ ତଥାର, ବିଶର୍ଣ୍ଣ, ପିଙ୍ଗିବା, (ମେଅନ) ଦେଖିଯର ପଶୁ ଦ୍ୱାରା, ସୃଷ୍ଟିବସ୍ତୁତଥୀ, ଶଳକିର୍ମୀପାଇଁ ।
ସରୋଜନ—ଶ୍ରୀ. କ. (ସରଃକଳ + ଲକ୍ଷ୍ମୀ + ରା) ପଦ୍ମଗଢ଼, ପଦ୍ମଲତା, ପଦ୍ମପୁରୁଷ, ପଦ୍ମକଢ଼ିଲ ପୁଷ୍ପରଣୀ ।	ସର୍କାପାତ୍ର—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଲ) ବି. ଚାରୁଆ ଜାଣ, ଦଇତ୍ତରେ ପକାଶୀବା ଏକପ୍ରକାର ଶରୀ, ଯାହାକୁ ଟାଣିଦେବାମାନ୍ଦେ ସେ ଶରୀ ଦୁଃଖରୁପେ ଉଡ଼ିଦୋଇଥାଏ ।	ସର୍କର୍କାନ—ବ. (ସର୍କର୍ + ଆ) ଶୃଷ୍ଟି ।
ସରୋଜନକାଇତ୍ତୁ—ଶ୍ରୀ. କ. ଭାବରତର ପ୍ରସ୍ତରା ନାମ ନେବା ।	ସର୍କାର—ଯା. ବି. ସରକାର ଦେଖ ।	ସର୍କର୍କାମା—ସୁ. ବି. ସର୍କର୍ତ୍ତୁ ।
ସରୋଜନ—ବ. (ସରୋଜନ + ଲକ୍ଷ୍ମନ)ବ୍ରହ୍ମ, (ଶୁ.ବି.) ପଦ୍ମବିଶେଷ, (ଶ୍ରୀ) ସରୋଜନ ।	ସର୍କାରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସରକାର ଦେଖ ।	ସର୍କର୍କାରୀୟାହା(କ) — ବ. ସର୍କର୍ତ୍ତୁରସ ଦେଖ ।
ସରୋଜନରୌ—କା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଲ)ବି.ଶିଳକାରୀ, ଶୁଅକାର ।	ସର୍କାରୀ—ବ. (ସର୍କର୍ + ଶ.ଅନ) ଗୁହ୍ୟ- ଦ୍ୱାରର ଜଳମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କଳି (ନେଇଁ ବାଟେ ମଳ ଓ ଅପାନବାନ୍ତିଆତ୍ମ ବିନର୍ଗତ ଦ୍ୱାର ।	ସର୍କର୍ମାୟ-ବି. (ମୂଳ+ମେଅନ୍ଦୁ) ଯାହା ଶୃଷ୍ଟି କରୁଥାଇପାରେ ।
ସରୋଜନରୌ—କା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଲ)ବି.ଶିଳକାରୀ, ଶୁଅକାର ।	ସର୍କର୍ମଣୀ—ବ. ସର୍କର୍ତ୍ତୁରସ, ଝୁଣ୍ଡା, ମୋତ୍ତା ରସ, ଶିମିଲଗଛର ଅଠା ।	ସର୍କର୍ମିନ(କି) — ଯା. ବି. ସରକମିନ୍ ଦେଖ ।
ସରୋଜନରୌ—କା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଲ)ବି.ଶିଳକାରୀ, ଶୁଅକାର ।	ସର୍କର୍ମଣୀ—ବ. ସରକାର ରସ, ଝୁଣ୍ଡା ।	ସର୍କର୍ମିନ(କି,ରୀ)—ବ. (ସର୍କର୍ + ମେଅନ୍ଦୁ), ରା) ସର୍କର୍କ ଦେଖ ।
ସରୋଜନରୌ—କା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଲ)ବି.ଶିଳକାରୀ, ଶୁଅକାର ।	ସର୍କର୍ମଣୀ—ବ. (ସରଃ+ଶ.ଅନ) ସରକାର, ସରକାରୀର ସାମାଜିକ କାମାଟି, ନିଧାରଣେସ ।	ସର୍କର୍ମିକାରୀ—ବ. ସରକାର, ସାମାଜିକ, ସୋଧ ।
ସରୋଜନରୌ—କା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଲ)ବି.ଶିଳକାରୀ, ଶୁଅକାର ।	ସର୍କର୍ମିକାରୀ—ବ. ସରକାର, ସାମାଜିକ, (ଶିଳକାରୀ) ସରକାର ।	ସର୍କର୍ମିବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. (ପଦ୍ମ) ସର୍କର୍ମନକରିବା

ସୃଷ୍ଟିକରିବା, ସଠାଇବା ।
ସର୍ଜିଲୁ—ଶା. ବି. ସୃଷ୍ଟି ।
ସର୍ଜୁ—ବ.(ସର୍ଜିଲୁ+କ.ଉ)ବଣିକ, ବିଦ୍ୟୁତ୍, (ମେ.ଉ) ହାର, ଅରସାର ।
ସର୍ଜ୍ୟ—ବି. (ଶୁଳ୍କ+ମୀ.ଏ) ସର୍ଜନୟ, (ବି) ସର୍ଜରସ, ଫୁଣା ।
ସର୍ଜିପଢ଼ିବା—ପ୍ରା. (ସମଲ) କି. ଭୁମିରେ
ପାଦ ଖସିବାରୁ ପଡ଼ିଯିବା ।
ସର୍ତ୍ତ(ତ୍ରି)—ଶା. ବି. ସର୍ତ୍ତିଦା, ଦଲିଲର ବା
ଚୂର୍ଣ୍ଣିର ଉନ୍ନ ଉନ୍ନ ଅଙ୍ଗ ବା ନିସ୍ତମ,
(ପ୍ରା.ବାଲେ; ସମ୍ବ୍ର ଉପକୁଳ ଅଞ୍ଚଳ—
ବି.) ସମ୍ବ୍ର ଉପକୁଳରେ ଝର, ସହିରୁ
ମର୍ଜିମାନଙ୍କ ପିଇବା ପାଇଁ ନିଆୟାଏ
ସର୍ଦ୍ଦ(ର୍କ)—ଶା. ବି. କପ, ଅଣ୍ଟା, ଶାତି-
ଜନିତ ରୋଗ, (ଶା.ବି) ଥଣ୍ଡା, ଶାତିକ,
ଲେସମ, ମାନା ।
ସର୍ଦ୍ଦକରିବା(ଧରିବା)—ଶା. ବି. ଶାତନିତି
ରୋଗ ଧରିବା ।
ସର୍ଦ୍ଦରମ୍—ଶା. ବି. ଥଣ୍ଡା ଓ ଗରମ,
(ଶା.ବି) ଥଣ୍ଡା ଜନିତ ରୋଗ ଓ ଗରମ
ଜନିତ ରୋଗ, ଦେହରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଥଣ୍ଡା
ଲୁଗିଲ ପରେ ହଠାତ୍ ଗରମ ଲୁଗିଲେ
କିମ୍ବା ଗରମ ଲୁଗିବା ପରେ ହଠାତ୍
ଥଣ୍ଡା ଲୁଗିଲେ ଯେଉଁ ରୋଗ ଜନ୍ମେ ।
ସର୍ଦୀ—ଶା. ବି. କାହୁଲରେ ମିଳୁଥିବା
ଏକପ୍ରକାର ଲମ୍ବା ତରତୁଳ ।
ସର୍ଦୀମ—ଶା. ବି. ସରଜାମ ଦେଖ ।
ସର୍ଦୀର—ଶା. ପୁ. ବି. ବହୁବ୍ୟକ୍ତି ବା
ଦଳମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଧାନ ବ୍ୟକ୍ତି, ଅଧିପତି
ବା ମୁଖ୍ୟବ୍ୟକ୍ତି, ଦଳପତି, ଜାତିର ମୁଖ୍ୟ
ବ୍ୟକ୍ତି, ଶ୍ରମର ମଣ୍ଡଳ, କୁଳମାନଙ୍କର
ନାସୁକ, ବ୍ୟବ୍ହର ଉତ୍ତର ପଣ୍ଡିତ ସୀମା-
ଭୂଷ ଉନ୍ନ ଉନ୍ନ ଜାତିଯୁ ମୁସଲମାନ
ଅଧିକାସୀମାନଙ୍କର ସାମନ୍ତ ବିଜା,
ଜମାଦାର, ତୌକିଦାରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ
ପ୍ରଧାନ ତୌକିଦାର, ମିଶରଦେଶରେ
ପଲଟମୋନଙ୍କ ସେନାପତିଙ୍କ ଉପାଧି-
ବିଶେଷ, ଦେଶାନ୍ତରକୁ କୁଳ ସଗ୍ରହ-
କାର୍ଯ୍ୟ, (ବି) ବଜାଙ୍କ ଅଧୀନ ଜମାଦାରଙ୍କ

ଶିପାଧିକିଶେଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସର୍ଦୀରିଆଣୀ ।
ସର୍ଦୀର—ଶା. କ. ସର୍ଦୀରର ପଦମ୍ବ ବା
କର୍ମ, ସର୍ଦୀରର ପ୍ରାପ୍ୟ ବେତନ, (ଶା.
ବି) ସର୍ଦୀର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ସର୍ଦୀରିଆଣୀ—ଶା.ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ନେଶୀ, ଦଲର
ମଣ୍ୟାନ ଅଧ୍ୟକାରିଆୟୀ, ସରଦାରଙ୍କ
ସ୍ତ୍ରୀ ।
ସର୍ଦୀ—ଶା. ବି. ସର୍ଦୀ ଦେଖ ।
ସର୍ଦୀ—ବି. (ସ୍ଵପ୍ନ+କ.ଅ) ସାପ, ଭୁଜଙ୍ଗ,
(ଶା.ଅ) ଗମନ, ଗତ କରିବା, ନାଗ-
କେଶର, ପ୍ରାଚୀନ ଭାବରେ ଶୁଣ୍ଡୁଧାରୀ
ମେଲ୍ଲକାତିବିଶେଷ, ଏଗାର ବୁଦ୍ଧମାନଙ୍କ
ମଧ୍ୟ ଏକ, (ଜ୍ୟୋତିଷ) ଏକପ୍ରକାର
ମନ୍ଦ ଯୋଗ, (ଲ.ଅର୍ଥ) କାଳସର୍ପର
କୁର ଓ ଅନିଷ୍ଟକାଶ ବ୍ୟକ୍ତି ।
ସର୍ଦୀକାଳିକା—ବି. ଏକପ୍ରକାର ସମ୍ବ୍ର,
ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ତା, ସର୍ଦୀକାଳିକା ।
ସର୍ଦୀରତ—ବି. (ଡତ୍ରି) ସର୍ଦୀର ଗତି ବା
ଚଲନ, କୁଳିଗତି, (ବି) ସର୍ଦୀର
ଗତିବିଷ୍ଟ ।
ସର୍ଦୀରକା—ବି. ବୃକ୍ଷବିଶେଷ, ଶାପ୍ତା, ଗନ୍ଧ-
ଶାପ୍ତା, ନାଗଦମନ୍ତ୍ର ଗୁଲୁ ।
ସର୍ଦୀରକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସର୍ଦୀରକା ଦେଖ ।
ସର୍ଦୀରକା—ବି. ସର୍ଦୀରକାଲରେ
ପ୍ରବଳିତ ଶପଥବିଶେଷ ।
ସର୍ଦୀରତ—ବି. (ଡତ୍ରି) ସର୍ଦୀରକା,
ସାପକାମୁତୀ ।
ସର୍ଦୀରିକା—ବି. ସର୍ଦୀରିକାଲିକାଦିଶେଷ ।
ସର୍ଦୀରିଶ୍ଵା—ବି. ସର୍ଦୀରିଶ୍ଵା ।
ସର୍ଦୀରିଶ୍ଵା—ବି. (ଡତ୍ରି) ଚନ୍ଦନ ଚକ୍ର ।
ସର୍ଦୀରିଶ୍ଵା—ବି. (ଡତ୍ରି) ସାପର ହେଣ ।
ସର୍ଦୀରିଶ୍ଵା—ବି. ସାପଫେଣାରେ ଥିବା ମଣି ।
ସର୍ଦୀରିଶ୍ଵା(ନ)—ବି. ଅତ୍ୟନ୍ତେନ, ଅତ୍ୟିମ,
ଆପୁ ।
ସର୍ଦୀରୁ—ବି. ସାପକାମୁତୀବାର ଭୟ ।
ସର୍ଦୀରୁ(ନ)—ବି. (ସର୍ଦୀରୁ+କ.
କିପ୍) ସେ ସାପ ଖାଏ, ସର୍ଦୀରୁଦକ,
(ବି) ଗୁଡ଼, ମୟୁର, ବଜିସର୍ପ, ଗୋଖ,
ଗୁଧ, ହାତିଗିଲା ଚକ୍ରେ, ନେଇଲ,
ସାରସପନ୍ତୀ ।
ସର୍ଦୀରୁମ—ବି. ରଜୁରେ (ଦରିଦ୍ରରେ)
ନିଷ୍ୟାସର୍ପର ଆରୋପ କା ବୋଧ ।
ସର୍ଦୀରୁମ—ବି. (ପ୍ରାଚୀନ ପ୍ରତିକିରି)
ମାତିଆରେ ସାପ ପୂରାଇ ତହିଁରେ
ହାତ ପୂରାଇବା ପରେ ସାପ ନ

ସର୍ଦୀରୁମ୍ଭୁତ୍ତା—ବି. ବୃଷ୍ଟିକାଳ, ବିକୁଅତ,
ସିଂହପିଲୁ, ସର୍ଦୀର ଦାନ୍ତ ।
ସର୍ଦୀରୁମ୍ଭୁତ୍ତା—ବି. କକତାଶୁକ୍ରୀ, ଅଜନ୍ମୁ ।
ସର୍ଦୀରୁମ୍ଭୁତ୍ତା—ବି. ତୃତୀକାଳ, ବିକୁଅତ,
ଦାନ୍ତୀ, ବିଲ୍ଲ ।
ସର୍ଦୀରୁମ୍ଭୁତ୍ତା—ବ. ସାପକାମୁତୀବା ।
ସର୍ଦୀରୁମ୍ଭୁତ୍ତା(କ୍ରୀ)—ବ. (ସର୍ଦୀରୁ+କ୍ରୀ+ଅ
+ଆ) ସେଂହଳୀ, ସିଂହପିଲୁ ।
ସର୍ଦୀରୁମ୍ଭୁତ୍ତା—ବ. ନାଗବଳା, ଗୋରକ୍ଷୀ ।
ସର୍ଦୀରୁମ୍ଭୁତ୍ତା(ସୁଶୀ)—ବ. ନାଗଦନ୍ତୀ ।
ସର୍ଦୀରୁମ୍ଭୁତ୍ତା—ବ. ନାଗଦନ୍ତୀ, ହାତିଆ-
କାଙ୍କଡ଼ ।
ସର୍ଦୀରୁମ୍ଭୁତ୍ତା—ବି. ସର୍ଦୀରୁମ୍ଭୁତ୍ତା, (ବି-ଶତତ)
ଶାହାକୁ ସାପ କାମୁତୀଆଏ ।
ସର୍ଦୀରୁମ୍ଭୁତ୍ତା—ବ. ଦେଖିଲୁମାନଙ୍କର ଶର୍ତ୍ତବିଶେଷ ।
ସର୍ଦୀରୁମ୍ଭୁତ୍ତା(ଶ୍ଵର)—ବି. (ସର୍ଦୀରୁ+ଦ୍ଵିଷ୍ଟ୍+କ.
କିପ୍.ଅ) ମୟୁର ।
ସର୍ଦୀନାମ—ବି. ସର୍ଦୀକାଳିକା ରେତ ।
ସର୍ଦୀନେତା—ବି. ସର୍ଦୀନୀ ଦେଖ ।
ସର୍ଦୀପତି—ବି. (ଡତ୍ରି) ଶେଷକାଗ,
ବାସୁକି ।
ସର୍ଦୀପଶ୍ଚ—ବି. ନାଗଦନ୍ତୀ ।
ସର୍ଦୀପଶ୍ଚ—ବି. (ଡତ୍ରି) ଚନ୍ଦନ ଚକ୍ର ।
ସର୍ଦୀପଶ୍ଚ—ବି. (ଡତ୍ରି) ସାପର ହେଣ ।
ସର୍ଦୀପଶ୍ଚଜ—ବି. (ସର୍ଦୀପଶ୍ଚ+କଳ+
ଆ) ସାପଫେଣାରେ ଥିବା ମଣି ।
ସର୍ଦୀପଶ୍ଚନ—ବି. ଅତ୍ୟନ୍ତେନ, ଅତ୍ୟିମ,
ଆପୁ ।
ସର୍ଦୀରୁମ୍ଭୁ—ବି. ସାପକାମୁତୀବାର ଭୟ ।
ସର୍ଦୀରୁମ୍ଭୁ(କ)—ବି. ଏକପ୍ରକାର ଛିତ୍ର,
ସର୍ଦୀ—ବି. ବି. ଜୋରରେ ଦରିଦ୍ର,
ଯୋହାର ଦରିଦ୍ର ।
ସର୍ଦୀରୁମ୍ଭୁ—ବି. (ଦ୍ଵିଷ୍ଟ୍+ଶ୍ଵର.ଅନ)ଶାତ, ଗମନ,
ମର୍ଯ୍ୟାଦାରିକାରିବା ବା ଶରୀରର
ଭୁଦିପରେ ଗମନ ।
ସର୍ଦୀରୁମ୍ଭୁ—ବି. (ବ.ଶ୍ଵର)ନକୁଳ, ନେଇଲ,
ନକୁଳକନ ।
ସର୍ଦୀରୁମ୍ଭୁ—ବି. ଦନ୍ତୀବୁନ୍ଦ, ସାପର ଦାନ୍ତ ।

କାମୁଡ଼ିଲେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷତା ପ୍ରମାଣହେବା
ରୂପ ପଶ୍ଚାମ, ସର୍ପମାଣ୍ଡୁଦ୍ଵାରା ଶପଥ ବା
ହଳିପ ।

ସର୍ପମାଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସର୍ପକଙ୍କାଳୀ ଭେଦ ।

ସର୍ପମାଳୀ—ପୁଅ. ବି. (ସର୍ପ+ମାଳୀ+
ରନ୍) ସର୍ପମାଳାକାଶ ଶିତ ।

ସର୍ପଯଜ୍ଞ—ବି. ପଣ୍ଡିତବିଜ୍ଞାନ ପୁନ୍ଥ
ଜନମେନୟୁକ୍ତ ଅନୁଷ୍ଠିତ ସର୍ପବଣ୍ଣା
ଶ୍ରୀକର ଯାଗବିଶେଷ ।

ସର୍ପଯାଗ—ବି. ସର୍ପଯଜ୍ଞ ଦେଖ ।

ସର୍ପରଜ—ପୁଅ. ବି. ବାୟୁକ, ଅନନ୍ତଦେବ,
(ବିଂ) ସର୍ପଶ୍ରେଷ୍ଠ ।

ସର୍ପରଜ—ବି. ନାଗବଲୀ, ପାନ ।

ସର୍ପବନ—ବି. ଚତୁରତାପୁଣ୍ଡି କୁତନ,
କୁଟିଲଶ୍ଵର, ଚିତ୍ରବନନାବିଶେଷ, କୁଣ୍ଡଳା-
କାର ସର୍ପର ଆକାର ଅନୁସାରେ ଅଷ୍ଟର
ସନ୍ଧିବେଶିତ ହୋଇଥିବା ରଚନା-
ବିଶେଷ ।

ସର୍ପବଳ—ବି. ସର୍ପର ଶକ୍ତି ବା ଶାରୀୟ, ବିଷ

ସର୍ପବଳୀ—ବି. ସର୍ପଯଜ୍ଞ, ଜାହନିୟୁ ବିଶେଷ ।

ସର୍ପବଲୀ—ବି. ନାଗବଲୀ, ପାନ ।

ସର୍ପବଳ୍ମୀ—ବି. ସର୍ପକଙ୍କାଳୀ, ସର୍ପ ତତ୍ତ୍ଵଜ୍ଞ

ସର୍ପବଳ୍ମୀ—ବି. (କ.ଧା) ବିଷଧର ସର୍ପକୁ
ଧରିବା ଓ ବଣକରିବା ବିଦ୍ୟା ।

ସର୍ପବେଦ—ବି. ସର୍ପବଳ୍ମୀ ।

ସର୍ପବୁଦ୍ଧ—ବି. (କ.ଧା) ସର୍ପଆକାରରେ
ରଚିତ ସେନାନ୍ୟତ ।

ସର୍ପଶିରଃ—ବି. ହତ୍ତବିନ୍ୟସ ଭେଦ,
ହତ୍ତ ସର୍ପଫଳାକାରେ ରଖିବା ।

ସର୍ପଶିରି—ବି. ସାପର ମୁଣ୍ଡ, ଇଷ୍ଟକା
ଭେଦ ।

ସର୍ପସନ—ବି. (କ.ଧା) ସର୍ପକୁଳ ଧଂସ
ନିମିତ୍ତ ସଙ୍କ, ସର୍ପନାଶକ ଯଙ୍ଗବିଶେଷ ।

ସର୍ପସନୀ—ବି. (ସର୍ପସନ+କ.ରନ୍)
ସର୍ପଯଜ୍ଞର ଅନୁସାତା, ପଣ୍ଡିତପୁଣ୍ୟ
ଜନମେନୟୁ ରାଜା ।

ସର୍ପସନ୍ଧା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସର୍ପ+ସନ୍ଧା+
ଆ) ସର୍ପକଙ୍କାଳୀ ଭେଦ, ସର୍ପଯାତମା ।

ସର୍ପହା—ବି. (ସର୍ପ+ହନ୍+କ.କ୍ଷପ୍)
ସର୍ପମନ୍ତ୍ରି—ପୁଅ. ବି. ନବମାତରଣ୍ଣ ।

ସର୍ପାଶୀ ଦେଖ, ନକୁଳ, ନେଉଳ, (ବିଂ)
ସର୍ପବାତକ ।

ସର୍ପହୃଦୟନନ୍ଦନ—ବି. ଚନ୍ଦନକାଷ୍ଟ ।

ସର୍ପାଶୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସର୍ପ+ଆ) ସର୍ପାଶୀ ।

ସର୍ପାଶୀ—କ୍ଲୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ରୂପାଶୀ ।

ସର୍ପାଶୀ-ବି. କ୍ଷୁଦ୍ର ଗୁଣ୍ଡବିଶେଷ, ଗନ୍ଧନାକୁଳ,
ଗନ୍ଧନାସ୍ତ୍ର, ଶୈତାପାଶକିତା, ରକ୍ତଶିଖି
ରକ୍ତପୁଷ୍ପପୁତ୍ର ବନବନା ।

ସର୍ପାଶୀ—ବି. ବି. ଶ୍ରୀ; (ସର୍ପ+ଆଶ୍ରୀ+
ଆ) ମହୁଷକନନ୍ଦେବ, ନାଗକେଶର,
(ବିଂ) ସର୍ପନାମକ, ସର୍ପନ ମଧ୍ୟାଶୀ ।

ସର୍ପାଶୀତ—ବି. (ଗୁରୁତ୍ବ) ସର୍ପଦଂଶନ,
ସାପକାମୁଢା । [ଦେଂହଳୀ]

ସର୍ପାଶୀ—ବି. ସର୍ପକଙ୍କାଳୀ ଭେଦ,
ସର୍ପାଦମୀ—ବି. ନାକୁଳୀ ।

ସର୍ପାନ୍ତ—ବି. (ସର୍ପ+ଅନ୍ତ+ଆ) ଗରୁଡ଼ ।

ସର୍ପାରତ—ବି. (ଗୁରୁତ୍ବ) ସର୍ପଭ୍ରତ
ଦେଖ ।

ସର୍ପାସ୍ୟ—ପୁଅ. ବି. ଶାକ୍ଷୀ । [ଉଦକ]

ସର୍ପାଦୀ—ବି. (ସ୍ଵପ୍ନ+କ.ଇସି) ଘୃତ, ଆକିୟ,
ସପିକା—ବି. (ସର୍ପ+କି+ଆ) ଛେଟ
ସାପ, ଗୋକଣ୍ଠୀ ଲିତା ।

ସପିକା-ଗୋଟିଏ ପ୍ରାଚୀନ ନଦୀ, ବର୍ତ୍ତମାନ
ଗୋମନ୍ଦନଙ୍ଗର ଶାଖାରୁପେ ପ୍ରାଚୀନତ

ସପିଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସ୍ଵପ୍ନ+ରନ୍+ରା)
ସର୍ପଭୟୀଧା, ସ୍ତ୍ରୀଜାତୀୟ ସର୍ପନାସ୍ତ୍ର,
(ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସପିନ୍+ରା) ବିଶ୍ଵାଶାଲୀ,
ଶାମିମା, (ଶ୍ରୀ. ଶ୍ରୀ. ବି. ଲ. ଅର୍ଥ) ଅତ ଦୂର
ନାଶ । [କ୍ଷତି]

ସପିତ—ବି. (ସର୍ପ+ଇତି) ସର୍ପାଶୀତନନ୍ଦ
ସପିରହୃ—ବି. ଘୃତୋଦନ, ଘୃତମିଶ୍ରିତ
ଓଡ଼ନ ।

ସପିରବୀ—ବି. ଘୃତସମୁଦ୍ର ।

ସପିରଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରୂପାଶୀତିଶେଷ ।

ସପିମନ୍ତ୍ର—ପୁଅ. ବି. ନବମାତରଣ୍ଣ ।

ସପିଷ୍ଟୁତିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସପିପାଦ, ପୃତି
କୁମ୍ବ ବା କୁଣ୍ଡ ।

ସର୍ପି—ପୁଅ. ବି. (ସ୍ଵପ୍ନ+କ.ଇନ୍)
ବିଶ୍ଵାଶାଲୀ, ଗମନକର୍ତ୍ତା, କଙ୍ଗମ. (ସ୍ତ୍ରୀ)

ସପିଣୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବି-ସର୍ପ+ରା) ସପିଣୀ,
ପାଇ ଥାପ ।

ସର୍ପି(ପର୍ଦ୍ଦ)-ବି. (ଗୁରୁତ୍ବ) ଶାନ୍ତିଚନ୍ଦନ ।

ସର୍ପେଶ୍ଵର—ବି. (ଗୁରୁତ୍ବ) ସର୍ପାଧ୍ୟପତି,
ବାୟୁକି, ନାଗବଳ, ଅର୍ଥବିଶେଷ, ସର୍ପେ-
ଶ୍ଵର ଶାର୍ତ୍ତ, (ଶ୍ରୀ. ବି) ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ମହା-
ଦେବଙ୍କ ନାମ, ଆଠଗଢ ଅନୁର୍ଗତ
ଶୁଦ୍ଧପବ୍ଲତର ନାମ, ଏହି ପାହାତ
ନିକଟରେ ଥିବା ଶିବଲିଙ୍ଗ ।

ସର୍ପେଶ୍ଵର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଆଠଗଢ଼ର ପ୍ରଧାନ
ନମ, ସାପୁଆ ନାମ ।

ସର୍ପୋନ୍ମାଦ—ବି. ଏକପ୍ରକାର ରହିବ,
ବୋଗ ।

ସର୍ପ—ଯା. ବି. ବନ୍ଦ୍ୟୁତ ।

ସର୍ପ(ଜାଂ)ସହ—ପୁଅ. ବି. (ସର୍ପ+ଜାଂ.ଅ) ସହି,
ସମସ୍ତ, ସଳଳ, ପ୍ରତ୍ୟେକ, ସମଗ୍ର, ସମ୍-
ଦାୟ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ, ସବ୍, ସମସ୍ତେ, ପ୍ରତ୍ୟେକେ,
(ବ-ସ୍ତ୍ରୀ+ଶ.ବନ୍) ଶିବ, ମହାଦେବ,
ବିଷ୍ଣୁ ।

ସର୍ପଂ(ଜାଂ)ସହ—ପୁଅ. ବି. (ସର୍ପ+ଜାଂ.
ଅ) ସହଣିକ, ସେ ସବୁ ବିଷ୍ଣୁ
ସହ୍ୟକରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସର୍ପଂସହା, (ବି)
ଶାଜା, ରୂପତ ।

ସର୍ପଂ(ଜାଂ)ସହା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସର୍ପଂସହା+
ଆ) ବସୁନ୍ଦର, ପୁଥିଗା, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ) ସକଳ
ସହ୍ୟକରଣୀ ।

ସର୍ପକ—ବି. (ସର୍ପ+କ)ସକଳ, ସମ୍-
ଦାୟ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ସର୍ପକଭୟୀ—ପୁଅ. ବି. ସର୍ପର ଶାମୀ ।
ସର୍ପକଭ୍ରା—ପୁଅ. ବି. (ଉପପଦ ତତ୍ତ୍ଵପୁରୁଷ)
ସବୁ ବିଷ୍ଣୁ ସ୍ରୁଷ୍ଟା, ସମସ୍ତକର ପ୍ରଭ,
ଶିଶୁର, ବ୍ରହ୍ମ ।

ସର୍ପକମୀର୍ଣ୍ଣ—ବି. ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ।

ସର୍ପକମୀର୍ଣ୍ଣମ—ପୁଅ. ବି. ସର୍ପକମୀର୍ଣ୍ଣ
ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସର୍ପକମୀର୍ଣ୍ଣମ ।

ସର୍ବକର୍ମପଲତ୍ୟାଣୀ—ପୁ. ବି. ଯେ
ନିଜ କୃତ ସମସ୍ତ କର୍ମର ଫଳ ପାଇ
ଆଶା ନ ରଖି କର୍ମର ଫଳକୁ
ଘର୍ଷରଙ୍ଗଠାରେ ଅର୍ପଣ କରେ ।

ସର୍ବକର୍ମୀ—ପୁ. ବି. (ସର୍ବକର୍ମ + ଇନ୍) ସବୁ
କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ କ୍ଷମ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସର୍ବ-
କର୍ମମଣୀ ।

ସର୍ବକର୍ମିଣୀ—ବି. (ସର୍ବକର୍ମ + ଇନ୍)ସକଳ
କର୍ମ କ୍ଷମ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସର୍ବକର୍ମିଣୀ ।

ସର୍ବକାମ—ବି. (କ.ଧା) ସମସ୍ତ କାମନା,
(ବ.ଶ୍ରୀ) ମହାଦେବ, ଏକ ଅର୍ହତଙ୍କ
ନାମ, (ପୁ. ବି.ବି.ଶ୍ରୀ)ସମସ୍ତ କାମନା-
କାର୍ଯ୍ୟ, ସବୁ ଉଚ୍ଛା ପୂର୍ବଣକାରୀ ।

ସର୍ବକାମଦ—ପୁ. ବି. (ସର୍ବକାମ+ଦା
କ.ଥ) ସର୍ବ କାମନା ପୂର୍ବଣକାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସର୍ବକାମଦା ।

ସର୍ବକାମଦୁୟ—ବି. (ସର୍ବ + କାମ +
ଦୁୟ+ଥ) ସକଳ କାମନା ଦୋହନ-
କାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସର୍ବକାମଦୁୟ=ପୃଥ୍ଵୀ ।

ସର୍ବକାମଦୁହ—ବି. (ସର୍ବ + କାମ +
ଦୁୟ+କିପ୍)ସକଳ କାମନା ଦୋହନ
କାରୀ ।

ସର୍ବକାମମସ୍ତ—ବି. ସକଳ କାମନାମୁରୁପ ।

ସର୍ବକମିକ—ବି. ସର୍ବ କାମନା ପୁଣ୍ଡି-
କାରୀ, ସକଳ ବିଷୟରେ ବାପନା
ପୂର୍ଣ୍ଣକାରୀ ।

ସର୍ବକାମୀ—ପୁ. ବି. (ସର୍ବକାମ+ଇନ୍)
ସକଳପ୍ରକାର କାମନାମୁକ୍ତ ।

ସର୍ବକାମ—ବି. ସକଳ କାମନାର
ବିଷୟବୁଢ଼ି ।

ସର୍ବକାରକ—ବି. ସକଳର କାରକ,
(ପୁ.)ବ୍ୟାକରଣୋକ୍ତ କଞ୍ଚିତ କର୍ମ ପ୍ରଭୃତି
ସକଳ ପ୍ରକାର କାରକ ।

ସର୍ବକାରଣ—ବି. ସକଳର କାରଣ,
ସକଳର ଦେହ ।

ସର୍ବକାରୀ—ପୁ. ବି. (ସର୍ବ+କୃ+ଇନ୍)
ଯେ ସକଳ କରନ୍ତି, (ପୁ.ବି) ସର୍ବ
ଜଗତ୍ ସ୍ରସ୍ତାମୁଖୀ ।

ସର୍ବକାଳ—ବି.ସକଳ ସମୟ,ଚିରକାଳ ।

ସର୍ବକାଳୀନ—ବି. (ସର୍ବକାଳ + ଇନ୍)
ସବୁ କାଳରେ ଘଟିବା ।

ସର୍ବକୃତ୍—ବି.ସକଳ ପ୍ରକାର କଷ୍ଟ ବା
ଚକ୍ରଶିଷ୍ଟ ।

ସର୍ବକୃତ୍—ପୁ. ବି. (ସର୍ବ + କୃତ୍+କିପ୍)
ସକଳକାରୀ, ସର୍ବତ୍ରସ୍ଥ ।

ସର୍ବକୃଷ୍ଟ—ବି. ସକଳ କୃଷ୍ଟବର୍ଣ୍ଣଶିଷ୍ଟ ।

ସର୍ବକେଶ—ପୁ. ବି. ସକଳ କେଶ ।

ସର୍ବକେଶକ—ବି.ସର୍ବ ଶାଶରେ ଉପରେ
କେଶମୁକ୍ତ ।

ସର୍ବକେଶର—ବ. ବକୁଳ ଦୂଷଣ ଓ ପୁଷ୍ଟ ।

ସର୍ବକେଶୀ—ପୁ. ବ.ନଟ,କୃତ୍ୟକାରକ ।

ସର୍ବକ୍ଷୟ—ବ. ସର୍ବନାଶ ।

ସର୍ବକ୍ଷାର—ବ.ସାରୁଳ, ତନିକୁପ୍ରକାର
କ୍ଷାରର ମିଶ୍ରଣରେ ପ୍ରମୁଦି ମଳ
ପରିଷାରକ ପଦାର୍ଥ, ମୁଦ୍ରକବୃକ୍ଷ,
ପାଠକିମର ।

ସର୍ବକ୍ଷିତ୍—ବି. ସର୍ବବ୍ୟାପୀ, ଯେ ସର୍ବ
ଭୂତରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, (ପୁ.ବି)
ପ୍ରକାର ।

ସର୍ବଗ—ପୁ. ବି. (ସର୍ବ+ଗମ୍+କ.ଥ)
ସର୍ବଗାମୀ, ଯେ ସବୁ ଶ୍ଵାନକୁ ଯାଏ,
ସର୍ବବ୍ୟାପୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସର୍ବଗା, (ବି) ଶିକ୍ଷ,
ବାଲୁ, ଜଳ, ଆସ୍ତା, କୁନ୍ତ ।

ସର୍ବଗତ—ବି. (ସର୍ବ+ଗତ) ସର୍ବତ୍ର
ଶ୍ରୀତ, ସର୍ବଗ, ସର୍ବବ୍ୟାପୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସର୍ବଗତ ।

ସର୍ବଗନ୍ଧ—ବ. ଚତୁର୍ଜାତକ, କକ୍ଳାଳ,
ଲବଙ୍ଗ, କର୍ଣ୍ଣର, ଅଶୁରୁ ଓ ଶିହ୍ନକ,
(ବି) ସର୍ବଗନ୍ଧଶିଷ୍ଟ ।

ସର୍ବଗନ୍ଧମସ୍ତ—ବି.ସର୍ବଗନ୍ଧମୁରୁପ,ସକଳ-
ପ୍ରକାର ଗନ୍ଧମୁରୁପ । [ବିଶିଷ୍ଟ ।

ସର୍ବଗନ୍ଧନ—ବି. ସକଳପ୍ରକାର ଗନ୍ଧ-
ସର୍ବଗ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସର୍ବଗ+ଆ)ସର୍ବଗନ୍ଧ
ଶ୍ଵାଲିଙ୍ଗ, (ବି)ଶ୍ଵାମାଲତା,କଞ୍ଚୁଧାନ୍ୟ,
ପ୍ରୟୁକ୍ଷବୃକ୍ଷ ।

ସର୍ବଗାମୀ—ପୁ. ବି. (ସର୍ବ+ଗମ୍+
ଇନ୍) ସର୍ବଗ ଦେଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସର୍ବଗମିନୀ ।

ସର୍ବଗୁ—ବି. ଗବାଦି ପଶୁସମସ୍ତଶିଷ୍ଟ ।

ସର୍ବଗୁଣ—ବି.ସକଳ ଗୁଣବିଷ୍ଣୁ,ସକଳ-
ପ୍ରକାର ଗୁଣମୁକ୍ତ, (ବି) ସକଳପ୍ରକାର
ଗୁଣ ।

ସର୍ବଗୁଣାକ(ଧା)ର—ପୁ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. ବି.
(ତତ୍ତ୍ଵ) ସବୁଗୁଣର ଆଶ୍ରୟ,ସବୁଗୁଣ-
ସ୍ଵର୍ଗ ।

ସର୍ବଗୁଣାନ୍ତୁତ—ପୁ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ)
ସାହାରାରେ ସବୁଗୁଣ ଥାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସର୍ବଗୁଣାନ୍ତୁତ ।

ସର୍ବଗୁଣୀ—ପୁ. ବି. (ସର୍ବଗୁଣ+ଇନ୍)
ସର୍ବଗୁଣାନ୍ତୁତ,ସକଳପ୍ରକାର ଗୁଣବିଷ୍ଣୁ
ସର୍ବଗୁରୁ—ପୁ. ବ. ସମସ୍ତଙ୍କ ଗୁରୁ ।

ସର୍ବଗୁରୁଦୟ—ବି. ପାହା ସର୍ବତୋ-
ଭବରେ ଗୋପନୀୟ ଭାବାପନ୍ଥ, ଯେଉଁ
ବାଧାର ଆଉୟନ୍ତରିକ ରହୁଥୀ
ଉଦ୍‌ବୃତ୍ତି ହୁଏ ନାହିଁ ।

ସର୍ବଗୁରୁୟ—ବି.ସମଗ୍ର ଗୁରୁତ୍ୱ ଭ୍ରତ୍ୟାତ୍ମକ-
ଭୂତ ପରିବାର ।

ସର୍ବଗୁରୁଳ(କ)—ବ. ପିପୁଲୀମୁଳ ।

ସର୍ବଗ୍ରହ—ବ. ଆଦିତ୍ୟଦ ସମସ୍ତ ଗ୍ରହ ।

ସର୍ବଗ୍ରହଣ—ବ. ସବୁପଦାର୍ଥକୁ ନେବା,
ଚନ୍ଦ୍ରଗ୍ରହଣ ବା ଦୂସ୍ରୀପରାଗ ସମୟରେ
ଚନ୍ଦ୍ର ବା ଦୂସ୍ରୀର ସମୁଦ୍ରାୟ ଅଂଶ
ଅନ୍ତର୍ଗତ ହେବା ଅବସ୍ଥା ।

ସର୍ବଗ୍ରହଗୁପୀ—ପୁ.ବ. ସମସ୍ତ ଗ୍ରହଶିଷ୍ଟ,
ବିଷ୍ଣୁ, କୃଷ୍ଣ, ଜନାର୍ଦନ ।

ସର୍ବଗ୍ରହପଦ୍ମ—ବ. ନାନ୍ଦନମନୀ ।

ସର୍ବଗ୍ରାସ—ବ. ସମୁଦ୍ରାୟ ପଦାର୍ଥକୁ ଶାରିବା,
ଚନ୍ଦ୍ରଗ୍ରହଣ ବା ସ୍ଵୀର୍ଯ୍ୟପରାଗ ସମୟରେ
ଚନ୍ଦ୍ର ବା ସ୍ଵୀର୍ଯ୍ୟ ସମୁଦ୍ରାୟ ଅଂଶ
ଅନ୍ତର୍ଗତ ହେବା ଅବସ୍ଥା ।

ସର୍ବଗ୍ରାସୀ—ପୁ. ବ. ଯେ ସମସ୍ତ ବିଷ୍ଣୁ
ଭାବକରେ, ଯେ ସବୁ ପଦାର୍ଥକୁ ଆସ୍ତା
ସାତ୍ତ୍ଵ କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସର୍ବଗ୍ରାସୀ ।

ସର୍ବଗ୍ରହ—ବି. (ସର୍ବ+ଗ୍ରହ+କ.ଥ)
ସର୍ବତଥାମକ, ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ, ପାପୀ,(ବି)
ପାପ ।

ସର୍ବଗ୍ରମୀଣ—ବି. (ସର୍ବ+ଗ୍ରମୀଣ+ଇନ୍)
ସକଳତମୀତମିତି, ଯେଉଁ ବିଷ୍ଣୁର ସମ୍ବୁଦ୍ଧ

ସର୍ବତୋଭାବୀ—ବ. ଶମ୍ଭୁଗିରଜ, ନଟ-
 ଯୋଷିତୁ, ନଟୀ ।
 ସର୍ବତୋଭାବକରେ—ଗ୍ରା. କି. ବି. ସୁତ୍ତି-
 ପ୍ରକାରେ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ, ସର୍ବତୋଭାବକେ
 ସର୍ବତୋମୁଖ—ସୁ. ବି. (ସର୍ବତ୍ୟା-
 ମୁଖ) କ.ଶ୍ରୀ; ସର୍ବଦିଗ୍ଧମୁଖୀ, ସହ-
 ଆଭିକୁ ମୁହଁଙ୍କରୁଥିବା, ସର୍ବଦିଗ୍ଧଭାଗୀ,
 ସର୍ବପିତ୍ର, ସର୍ବତ୍ର ବ୍ୟାପକ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ସର୍ବତୋମୁଖୀ, (ବି) ଆକାଶ, ସ୍ଵର୍ଗ, ଜଳ,
 ଶିବ, ପ୍ରକାଶ, ଆସ୍ତା, ଅଗ୍ନି, ହାତ୍ତଶ,
 ବ୍ୟୁହରଚନାବିଶେଷ !
 ସର୍ବତୋମୁଖପ୍ରତିଷ୍ଠା—ବ. ଯେଉଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା
 ସହୃଦିଗରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ।
 ସର୍ବତ୍ୟାଗ—ବ. (ଡ଼ତ୍ତ) ସହବିଷ୍ଟ୍ୟର
 ବର୍ଜନ ।
 ସର୍ବତ୍ୟାଗୀ—ସୁ. ବି. (ସର୍ବ+ତ୍ୟକ୍-
 +କ.ରନ) ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଯାବଜ୍ଞାୟ
 ବିଷୟବ୍ୟୋଗ ବର୍ଜନ କରିଥାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ସର୍ବତ୍ୟାଗିମୀ ।
 ସର୍ବତ୍ର—ଆ. (ସର୍ବ+ତ୍ର) ସହୃତୀରେ,
 ସହୃଦେଶରେ, ସହୃକାଳରେ, ସହ-
 ଆବେ, ସକଳ ବିଷୟରେ ।
 ସର୍ବତ୍ରଗ—ସୁ. ବି. (ସର୍ବତ୍ର+ଗମ୍+
 କ.ଅ) ସର୍ବତ୍ରଗାମୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସର୍ବତ୍ରଗା,
 (ସୁ.ବି) ବାୟୁ, ମନ୍ଦୁର ଏକ ପୁଣି,
 ଭ୍ରମେନଙ୍କର ଏକପୁଣି ।
 ସର୍ବତ୍ରଗତ—ବି. ସର୍ବତ୍ର ବ୍ୟାପ୍ତ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ସର୍ବତ୍ରଗାମୀ—ସୁ. ବି. (ସର୍ବତ୍ର+ଗମ୍+
 କ.ରନ) ସର୍ବତ୍ରଗାମୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସର୍ବତ୍ର-
 ଗାମିମୀ, (ବି) ବାୟୁ, ପରମାୟୀ ।
 ସର୍ବତ୍ରପତ୍ର—ବି. ସକଳପ୍ଲଟରେ ସତ୍ର
 ବିଶିଷ୍ଟ, ଯେ ସହୃଦ୍ୟାନରେ ବିଦ୍ୟମାନ
 ଆମାଦ୍ୟ ।
 ସର୍ବତ୍ରୀବ—ଆବ୍ୟ. (ସର୍ବତ୍ର+ବ) ସହୃପ୍ରକାରେ
 ଅତିଶୟ, ଅତିଯନ୍ତର, ହୁଁ, ନିଶ୍ଚି, ଅବଶ୍ୟ
 ସର୍ବତ୍ର—ବି. (ସର୍ବ+ତ୍ରା+କ.ଅ) ସର୍ବ-
 ଦାନକାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସର୍ବତ୍ର ।

ସର୍ବଦଶ୍ଵର—ପୁ. ଶିବ ।
ସର୍ବଦମନ—ବି. (ସର୍ବ + ଦମି + କ.ଅଳ)
ସକଳ ଦମନକର୍ତ୍ତା, ସକଳଙ୍କର ଶାହକ,
(ସ୍ତ୍ରୀ)ସର୍ବଦମନା, (ପୁ.ଶି)ଶାଜା ତୁମ୍ଭନୁଙ୍କ
ଆରସରେ ଶକ୍ତିନୂଳାଙ୍କ ଗର୍ଭକାତ ପୁଣ୍ଡ
ଶାଜା ଉଚଚକ ଶିଶୁକାଳୀନ ନାମ ।
ସର୍ବଦଶାଜ—ପୁ. ବି. ଶାକିମୁଦ୍ରି ।
ସର୍ବଦର୍ଶନ—ବି. ସକଳ ବିଷୟରେ ହୃଦୟ,
ଦର୍ଶନ, (ବିଶ୍ଵ) ଯାହାର ସକଳବିଷୟରେ
ହୃଦୟ ଥିଲା ।
ସର୍ବଦର୍ଶନଦୟଗ୍ରହ—ବି. ମାଧବାର୍ଦ୍ଦୀୟଙ୍କ
କୃତ ସମ୍ବୂଦ୍ଧ ଗ୍ରହବିଶେଷ ।
ସର୍ବଦର୍ଶୀ—ପୁ. ବି. (ସର୍ବ + ଦୂଶି + କ.
ଇନ୍ଦ୍ରୀ) ଯେ ସବୁ ବିଷୟ ଦେଖିପାରେ,
ସର୍ବଦୂଷ୍ଟା, ସର୍ବକ୍ଷଣ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସର୍ବଦର୍ଶିନୀ,
(ପୁ.ଶି) ଶୁଦ୍ଧ, ପରମେଶ୍ୱର ।
ସର୍ବଦା—ଅବ୍ୟ. (ସର୍ବ + ଦା) ସବୁ
ବେଳେ, ସବୁକାଳରେ ।
ସର୍ବଦୂଃଖ—କୀ.ବି. ସକଳପକାର ଦୂଃଖ,
ଆଖାସିକ୍ଷା, ଆଖଦେବିକ ଓ ଆଖି-
ଭୋକିକ ଏହି ଯିବିଧ ଦୂଃଖ ।
ସର୍ବଦୂଃଖକର—ବି. ସର୍ବଦୂଃଖପ୍ରଦ ଦେଖ
ସର୍ବଦୂଃଖକ୍ଷୟ—ବି. (ଗେତ୍ର)ସମସ୍ତ ଦୂଃଖର
ନାଶ, ମୋକ୍ଷ ।
ସର୍ବଦୂଃଖପ୍ରଦ—ପୁ.ବି. ଯେ ସବୁ ଦୂଃଖ
ଦିଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସର୍ବଦୂଃଖପ୍ରଦା ।
ସର୍ବଦୂଷ୍ଟାନ୍ତକୃତ—ପୁ.ବି. ସକଳପ୍ରକାର
ଦୂଷ୍ଟର ଦମନ ବା ନାଶକାରୀ ।
ସର୍ବଦୂଳ—ପୁ.ବି. (ସର୍ବ + ଦୂଳ + କପି)
ସର୍ବଦୂଳ୍ପା, ସର୍ବଦର୍ଶୀ ।
ସର୍ବଦେବ—ବି. ସବୁ ଦେବତାମାନେ ।
ସର୍ବଦେବତାମୟ—ପୁ.ବି. ସର୍ବଦେବତା
ମୁହଁପା ।
ସର୍ବଦେବତ୍ୟ—ବି. ସର୍ବଦେବତା ସମ୍ମ-
କୀୟ, ସର୍ବଦେବତାଙ୍କର ନିବାସଭୂତ
ସର୍ବଦେବତମୟାର—ବି. ସବୁ ଦେବ-
ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଶାସ ।
ସର୍ବଦେବମୟ—ବି. (ଗେତ୍ର) ଅନ୍ତି ।
ସର୍ବଦେବମୂଳ—ବି. ସର୍ବଦେବ ସବୁପ

ସର୍ବଦେଶମୟ—ବି. ସକଳ ଦେଶସିମ୍ବୁ
 କୀୟ, ସକଳ ଦେଶସିଯୁ ।
 ସର୍ବଦେଶୀୟ—ବି. (ସର୍ବଦେଶ+ଇୟ)।
 ସର୍ବଦେଶୀୟକୀୟ ।
 ସର୍ବଦେଶୀୟ-ବି. ସର୍ବଦେଶଭବ, ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ
 ଦେଶରେ ଯାହାଅଛି ।
 ସର୍ବଦେବମନ୍ତ୍ର—କୀ. ବ. ସର୍ବଦେବ ମନ୍ତ୍ର, ଯେହି
 ସର୍ବଦେବ ବ୍ୟାପ୍ତି, ଯାହାର ସର୍ବ ସକଳ
 ଶ୍ଵାନରେ ଚିଦ୍ୟମାନ ଅଛି ।
 ସର୍ବଦ୍ଵାରା—ପୁ. ବ. ବି. (ସର୍ବ+ଦ୍ଵାରା+
 କ. ତ୍ରୀ)ସର୍ବଦ୍ଵାରୀ ଦେଖ, (ପ୍ରୀ)ସର୍ବଦ୍ଵାରୀ
 ସର୍ବଧର୍ମ—ପୁ. ବି. ବି. ସକଳପ୍ରକାର ଧର୍ମ
 ସ୍ଵର୍ଗ, ସକଳପ୍ରକାର ଧନବିଶ୍ଵ ।
 ସର୍ବଧନ୍ତୀ—ପୁ. ବ. କାମଦେବ ।
 ସର୍ବଧର—ପୁ. ବ. (ସର୍ବ+ଧର+ଅ)
 ସକଳର ଧାରକ ।
 ସର୍ବଧର୍ମ—ବ. ସବୁ ପ୍ରକାରର ଧର୍ମ ।
 ସର୍ବଧର୍ମମୟ—ବି. (ସର୍ବଧର୍ମ + ମୟ)ସର୍ବ-
 ଧର୍ମ ସ୍ଵରୂପ ।
 ସର୍ବଧର୍ମମୂର୍ତ୍ତି—ବ. ବୌଦ୍ଧ ସମାଧିଭେଦ
 ସର୍ବଧର୍ମସମତା—ପ୍ରୀ. ବ. ସକଳ ଧର୍ମର
 ସମତା, ସକଳ ଧର୍ମର ତୁଳନା, ବୌଦ୍ଧ
 ସମାଧିଭେଦ ।
 ସର୍ବଧର୍ମସମନ୍ୟ—ବ. (ଗତତ୍) ବିଭିନ୍ନ
 ଧର୍ମମତମାନ ଆଲୋଚନା କରି ତଥାରେ
 ଲକ୍ଷିତ ମତରେତମାନ ଜ୍ଞାନ ପୂର୍ବକ
 ସବୁ ଧର୍ମର ଏକ ମତରେ ପ୍ରତିପାଦନ ।
 ସର୍ବଧାରୁକ—ବ. (ସର୍ବଧାରୁ+କ)ତମ୍ଭୁ ।
 ସର୍ବଧାମ—ବ. ବାସଚୁହ, ଜନଭୂମି,
 ସ୍ଵଦେଶ ।
 ସର୍ବଧାରୀ(ଶ୍ରୀ)—ବ. କାଳଚନ୍ଦ୍ର ଦ୍ଵାରିଙ୍ଗ
 ବର୍ଷ, (ବି.) ସର୍ବଧାରକ, ଯେ ସକଳ
 ଧାରଣ କରେ ।
 ସର୍ବଧୂର୍ବବହୁ—ବି. (ସର୍ବ+ ଧୂର୍ବ+ବହୁ
 +କ.ଅ)ଯେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ଭବବହେ,
 (ବି)ଯେଉଁ ପଣ୍ଡ (ଘୋଡ଼ା, ବଳଦାୟି)
 ଗାଡ଼ି, ରଥ, ଲାଗଳ ପ୍ରଭୁତି ଟାଣେ
 ଏବଂ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଓ ଜୀବାଣୁଦି ବିହେ
 ସର୍ବଧୂର୍ବଶ—ପୁ. ବ. ସକଳ ଭାବ ବାହକ,

ରଥ ଲଙ୍ଘିଲାଦିର ଭରବାହକ ଗବାଦ ।
ସର୍ବନୀ(ଜ) — ପ୍ରା. (ସମ୍ବ) ବ. (ଫ-ଶୁଦ୍ଧବଣ) ବର୍ଷା ଭିତ୍ତିରେ ଧାନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମନକୁ ଜନ୍ମିବା ଅନାମନା ବା ବାରମଣା ତୃଣ ।
ସର୍ବନୀର — ବ. (ସର୍ବ+ନାରି+ଅ) ବ. ଶୁ; ଏକପ୍ରକାର ଅସ୍ତ୍ର ।
ସର୍ବନାମ — ବ. (ସର୍ବ+ନାମନ) ଉତ୍ତର, ସମସ୍ତକର ନାମ, (ବ. ଶୁ-ବ୍ୟାକରଣ) ଯେଉଁ ସବୁ ଶବ୍ଦ (ଆମ୍ବେ, ମୁଁ, ଦୁମେ, ତୁଁ, ଏ, ସେ, ତାହା, ଯେ, ସର୍ବ, ସବୁ, ରତ୍ୟାଦି) ବିଶେଷ ପଦ ପରିବର୍ତ୍ତିରେ ବ୍ୟକ୍ତୁତ ହୁଏ, ବ୍ରହ୍ମ, (ବି) ସକଳ ନାମଚିହ୍ନ ।

ସର୍ବନାଶ — ବ. (୭ତ୍ତର) ସବୁ ପଦାର୍ଥର ବା ବିଷ୍ଵର ବା ବିଷ୍ଵର ଧୂଂସ, ସମୂଳ ବିନାଶ, ପ୍ରଳୟ ।
ସର୍ବନାଶିନୀ — ଶ୍ରୀ. ବି. (ସର୍ବନାଶିନ୍ + ରି) ସର୍ବନାଶିର ଶ୍ରୀଲଙ୍ଘ, (ଶ୍ରୀ. ବି) ମହାକାଳୀ
ସର୍ବନାଶୀ — ପୁ. ବି. (ସର୍ବନାଶି+ରି)
ସର୍ବ ଧୂଂସକାଶ, ଯେ ସର୍ବନାଶ ଘଟାଏ,
ସର୍ବନାଶକାଶ, ପ୍ରଳୟକର, (ଶ୍ରୀ) ସର୍ବନାଶିନୀ ।

ସର୍ବନାଶେ ସମୟନେଅର୍ଦ୍ଧତ୍ୟନତ ପଣ୍ଡିତଃ—
(ପ୍ରବଚନ), ପଣ୍ଡିତ ବା ଜ୍ଞାନ ବ୍ୟକ୍ତି
ଯେଉଁ ଠାରେ କୌଣସି ବିଷ୍ଵର ସର୍ବ-
ନାଶ ଘଟିବା ଅବଶ୍ୟକ୍ଯାମ ବୋଲି
ଦେଖନ୍ତି ସେଠାରେ ଉଚ୍ଚ ବିଷ୍ଵର
ଅଧେ କା ଅଂଶେ ତ୍ୟାଗ କର ଅନ୍ୟ
ଅଂଶକୁ ରଖା କରନ୍ତି ।

ସର୍ବନିୟୁନ୍ତ୍ରୀ — ବି. (ସର୍ବ+ନି+ୟମ୍+
କ.ତ୍ତ୍ଵ) ସକଳ ବିଷ୍ଵର ପରିଶୂଳକ,
(ଶ୍ରୀ) ସର୍ବନିୟୁନ୍ତ୍ରୀ ।

ସର୍ବନିୟୋଜକ — ବି. ସକଳର ନିୟୋ-
ଜନକାଶ, ଯେ ସମସ୍ତକୁ ନିୟୋଗ
କରନ୍ତି, (ପୁ. ବି) ବିଷ୍ଵ ।

ସର୍ବନିଳୟ — ବି. ସର୍ବଧାର ସମ୍ବନ୍ଧ,
ବାସଗୃହୟକ ।

ସର୍ବନିମ — ପୁ. ବି. ବି. (ସର୍ବ+ନିମ୍+
କ.ଅ) ସର୍ବନିମନ ଦେଖ ।

ସର୍ବନିମନ — ପୁ. ବି. ସମ୍ବନ୍ଧମନ, ଭରତ ।
ସର୍ବପତି — ପୁ. ବି. ସମସ୍ତକର ପତି, ବିଷ୍ଵ
ସର୍ବପଣୀଶ — ପୁ. ବି. ସାରଥ ।

ସର୍ବପଥଙ୍କୀ — ପୁ. ବି. (ସର୍ବପଥ+ଙ୍କୀ+
କ.ଅ) ଯେ ସବୁ ବାଟ କାଣେ, (ଶ୍ରୀ)
ସର୍ବପଥଙ୍କୀ ।

ସର୍ବପଥୀନ — ପୁ. ବି. (ସର୍ବ+ପଥ+ରିନ)
ସର୍ବପଥଗାମୀ, ସର୍ବପଥଙ୍କୀ, ସର୍ବପଥ-
ବିଧାପୀ, (ଶ୍ରୀ) ସର୍ବପଥୀନା, (ବି) ରଥ,
ଯେଉଁ ରଥ ସବୁପ୍ରକାର ପଥରେ ଯାଇ-
ପାରେ, ଯେଉଁ ରଥ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ସବୁ
ଅଂଶକୁ ଅଧିକାର କରେ ।

ସର୍ବପଣ୍ଯ — ବି. ମୁଗବଳ, ସକଳପ୍ରକାର
ପଣ୍ଯ ।

ସର୍ବପା — ଶ୍ରୀ. ବି. ବଳିଶଳ ପଣ୍ଠୀ, (ଶ୍ରୀ. ବି.
ସର୍ବ+ପା+କ.ଅ+ଆ) ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥ
ପାନକର୍ତ୍ତୀ, ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଳନକର୍ତ୍ତୀ,
(ପୁ. ବି) ସର୍ବପ ।

ସର୍ବପାତକ — ବି. (ସର୍ବ+ପାତକ+ଶିର+
କ.ଅଳ) ସୁହାରା, ଟଙ୍କେଣଶାର ।

ସର୍ବପାଳ — ପୁ. ବି. (ସର୍ବ+ପାଳ+ଅ)
ସମସ୍ତକର ପାଳକ, ଯେ ସମସ୍ତକୁ ପାଳନ
କରନ୍ତି ।

ସର୍ବପାଳକ — ପୁ. ବି. ସମସ୍ତକର
ପାଳନକାଶ ।

ସର୍ବପୁଷ୍ଟ — ବି. ସକଳ ପୁଷ୍ଟେୟକ,
(ପୁ. ବି) ସକଳ ପୁରୁଷ ।

ସର୍ବପୁତ୍ର — ବି. ସକଳ ବିଷ୍ଵପୁତ୍ରରେ ପଦିଷ
ସର୍ବପୁତ୍ରକ — ବି. (ସର୍ବ+ପୁତ୍ର+ଅଳ)
ସକଳ ପୁରଣକାଶ ।

ସର୍ବପୁଣ୍ୟହୀ — କ୍ଲୀ. ବି. ସମ୍ବାଦ । [ପ୍ରଥମ ।

ସର୍ବପୂତ୍ର — ବି. ସକଳର ପୁତ୍ର, ସମସ୍ତକର
ସର୍ବପୁତ୍ର — ପୁ. ବି. ସକଳର ପୁତ୍ର, ସମସ୍ତକର
ସର୍ବପୁତ୍ର — ପୁ. ବି. ଯାଗଭେଦ, (ବି)
ସମସ୍ତର ପଣ୍ଡାତ୍ ।

ସର୍ବପ୍ରକାର — ବି. (କ.ଧା) ସବୁରକମ,
(ବି-ବ. ଶୁ) ସବୁରକମର ।

ସର୍ବପ୍ରଦ — ପୁ. ବି. (ସର୍ବ+ପ୍ର+ଦା+
ଅ) ସବୁଦ, ସମସ୍ତ ପ୍ରଦାନକାଶ, (ଶ୍ରୀ)
ସର୍ବପ୍ରଦା ।

ସର୍ବପ୍ରଧାନ — ବି. (୭ତ୍ତର) ସବାତକରି,
ସବ୍ରାତ୍ରସ୍ତ, ସବୋଲ୍ଲାପ୍ତ, (ଶ୍ରୀ) ସବ-
ପ୍ରଧାନ ।

ସର୍ବପ୍ରଭୁ — ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତର) ସମସ୍ତଙ୍କର
ପ୍ରଭୁ, ସକଳର ନିଷ୍ଠାନୁଗ୍ରହସମ୍ପତ୍ତି ।

ସର୍ବପ୍ରାୟୁଷିତ — ପୁ. ବି. ସକଳ ପ୍ରକାର
ପ୍ରାୟୁଷିତ କରିଥାଏ, (କ୍ଲୀ. ବି) ଆହୁବ-
ିମ୍ବୁ, ଅଶ୍ଵିରେ ତ୍ୟାଗ ।

ସର୍ବପ୍ରିୟ — ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତର) ସମସ୍ତଙ୍କର
ବିଲଭ, ସମସ୍ତେ ଯାହାକୁ ସେବନ କରନ୍ତି,
(ବ. ଶୁ) ସମସ୍ତେ ସାହାର ପ୍ରେସ୍, ସମସ୍ତ-
ଙ୍କର ରୂପକର (କର୍ମ), (ଶ୍ରୀ) ସର୍ବପ୍ରିୟ,
(ପୁ. ବି) ଶିବଭକ୍ତ ।

ସର୍ବପ୍ରିୟୀ — ଶ୍ରୀ. ବି. ଅସମ ନାଶ, କୁଳଟା
ଶ୍ରୀ, (ଶ୍ରୀ. ବି) ସର୍ବପ୍ରିୟର ଶ୍ରୀଲଙ୍ଘ ।

ସର୍ବବନନ୍ଦମୟ — ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତର) ସମସ୍ତ-
ଙ୍କର ପୂଜନୀୟ, (ଶ୍ରୀ) ସର୍ବବନନ୍ଦମୟ ।

ସର୍ବବନ୍ଧିକା — ବି. ଗମ୍ଭୀର ଗଛ ।

ସର୍ବବଲିତ୍ରୀ — ପୁ. ବି. (୭ତ୍ତର) ସର୍ବପ୍ରିୟ
ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ) ସର୍ବବଲିତ୍ରୀ ।

ସର୍ବବଲିତ୍ରୀ — ଶ୍ରୀ. ବି. ଅସମ ନାଶ, କୁଳଟା
ଶ୍ରୀ, (ଶ୍ରୀ. ବି) ସର୍ବବଲିତ୍ରୀର ଶ୍ରୀଲଙ୍ଘ ।

ସର୍ବବଳ — କ୍ଲୀ. ବି. ଫଣ୍ଡ୍ୟାବିଶେଷ ।

ସର୍ବବାଦିଦିନତି — ବି. (ସର୍ବବାଦିନ+
ପଣ୍ଡିତ) ଶ୍ରୀ. ବଳିକାର ପଣ୍ଡିତ, ସାହାର
ଅନୁମୋଦିତ, ସବୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଦାୟକ
ଦ୍ୱାରା ସ୍ଵାକୃତ, ସମସ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶ୍ରୀକୃତ ।

ସର୍ବବାଦି — ପୁ. ବି. (ସର୍ବ+ବାଦି+କ.
ରନ) ସବୁପ୍ରକାରର ମତ ଅବଳମ୍ବନ-
କାଶ, ବିଭନ୍ନପତ୍ରାବଳମ୍ବୀ, ସବୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ-
ଦାୟର, (ବି) ଶିବଙ୍କର ଏକନାମ, (ଶ୍ରୀ)
ସର୍ବବାଦିନା ।

ସର୍ବବାଧାପ୍ରଣମନ — ବି. (୭ତ୍ତର) ସବୁ-
ବାଧାର ନିବାରଣ ।

ସର୍ବବାଦ୍ୟ — ବି. ସକଳ ଲୋକମାନଙ୍କ
ଦ୍ୱାରା ପରିଚ୍ୟକ୍ତ ।

ସର୍ବବିଜୟ — ପୁ. ବି. (ସର୍ବବିଜୟ+
ରନ) ସକଳ ବିଷ୍ଵ ବିଜୟକାଶ, ନିଷିଦ୍ଧ

ବହୁ ନିଷୟକାଶ ।

ସର୍ବଜୀଜୀ—ପୁଂ. ବି., ସକଳ ବିଜ୍ଞାନ-
ବିଜ୍ଞାନ, ସେ ସକଳ ବିଜ୍ଞାନ ଅନରତ
ହେଉଥାଏ ।

ସର୍ବବିଦ୍ୟ—ଚି. (ସର୍ବ+ବିଦ୍ୟ+କ.କ୍ଲାସ)
ସର୍ବଜୀ ଦେଖ, (ବି)ପରମେଶ୍ୱର, ଓହିକାର
ସର୍ବବିଦ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ସର୍ବବିଦ୍ୟ ଭବ ବା
ଧର୍ମ, ସର୍ବଜୀବ ।

ସର୍ବବିଦ୍ୟ—ବି. ସକଳବିଷୟରେ ବିଦ୍ୟାକାନ୍ତ,
ସକଳ ବିଦ୍ୟାବିଜ୍ଞାନ ।

ସର୍ବବିଦ୍ୟ—ପୁଂ. ବି. (କ.ଧା)ସର୍ବପ୍ରକାରର
ବିଦ୍ୟା ।

ସର୍ବବିଦ୍ୟାବିଜ୍ଞାନରତ—ପୁଂ. ବି. (କ.ଧା
ଓ ୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସର୍ବବିଦ୍ୟାରେ ପାରଦର୍ଶୀ,
(ସ୍ଥି) ସର୍ବବିଦ୍ୟାବିଜ୍ଞାନରତ ।

ସର୍ବବିଦ୍ୟାମୟ—ବି. (ସର୍ବବିଦ୍ୟା+ମୟ)
ସକଳ ବିଦ୍ୟାବୁପ୍ତ ।

ସର୍ବବିଧ—ବି. ସକଳପକାର ।

ସର୍ବବିଦ୍ୟ-ବି. ସକଳଜୀବୀ ମୟଦୀ ଜଗତ
ସର୍ବବିଦ୍ୟ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସମସ୍ତଙ୍କର
କାରଣ, ସକଳର ମାଳ ।

ସର୍ବବିଦ୍ୟ—ପୁଂ. ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ବହୁପୁଣ୍ୟ-
ସ୍ଵକ୍ଷତ୍ର, (ସ୍ଥି) ସର୍ବବିଦ୍ୟ ।

ସର୍ବବିବଜନି—ପୁଂ. ବି. ସକଳ ଧାର-
ପୁଣ୍ୟ ଜୟକାଶ ।

ସର୍ବବିବରଣୀ—ଚି. (ସର୍ବ+ବିଦ୍ୟ+ତୃ)
ସର୍ବଜୀ, ସର୍ବଜୀବ ।

ସର୍ବବେଦ—ପୁଂ. ବି. (ସର୍ବ+ବିଦ୍ୟ+କ.
ଅ) ସର୍ବଜୀ ଦେଖ, ସର୍ବ ବେଦମାନ,
(ସ୍ଥି) ସର୍ବବେଦକା. (୧୦.କି)ସର୍ବବେଦା-
ମେତା ବ୍ରାହ୍ମି ।

ସର୍ବବେଦତ୍ୱ—ଶ. ସକଳ ସମ୍ପତ୍ତି ।

ସର୍ବବେଦା(ଦାତା)—ପୁଂ. ବି. (ସର୍ବ+ବିଦ୍ୟ
କ.ଅସ) ଯେତେ ବାହି ହବିଷଦତ୍ତିତ
ସାର ସମ୍ପାଦନ କାହିଁ ଥିଲା ।

ସର୍ବବେଦଦୀ—ପୁଂ. ବି. ସର୍ବବେଦ
ଦାନରୂପ ପଞ୍ଜିକାର ।

ସର୍ବବେଦାସ୍ତ୍ର—ପୁଂ. ବି., ସର୍ବବେଦ
ରୂପ, ପ୍ରଣାମ ।

ସର୍ବବେଦ—ପୁଂ. ବି. (ସର୍ବବେଦ+ଇନ୍)

ସର୍ବଜୀ, ସର୍ବବେଦବିଜ୍ଞାନ. (ପୁଂ.ବି)ଶିଳ

ସର୍ବବେଶ—ପୁଂ. ବି. (ସର୍ବବେଶ+ଇନ୍)

ସର୍ବପ୍ରକାରର ବେଶେଶ, (ସ୍ଥି)ବେଶିନ୍,
(ବି) ନଟ, ବଢ଼ିରୂପ ବାହି ।

ସର୍ବବିନିଶିକ୍ଷା—ବି. ଆସ୍ତାଆଦ ସମସ୍ତ

ବିଜ୍ଞାନଶିଳ ବୋଲି ଯେ କହେ, ବୌଦ୍ଧ

ସର୍ବଜ୍ୟାପକ—ଚି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସକଳ

ପ୍ରାଣରେ ଦ୍ୱୀପିଣ୍ଡ, ସର୍ବତ ବ୍ୟାପ୍ତିଶିଳ,

ଯାତ୍ରା ସକଳ ବ୍ୟାପୀଯିତାକା, (ସ୍ଥି)ବ୍ୟାପିକା,
(ବି) ଉଶ୍ରତ, ଶିଳ, ପ୍ରାଣୀ ।

ସର୍ବବ୍ୟାପିତ୍ତ—ବି. (ସର୍ବବ୍ୟାପିନ୍+ଭା.

ତୃ) ସର୍ବତ ବ୍ୟାପ୍ତିଶିଳତା, ସକଳ

ପ୍ରାଣରେ ବା ସକଳ ବ୍ୟାପି

ରତ୍ନବା ବା ଥବାର ଶକ୍ତି ।

ସର୍ବଜ୍ୟାପି—ପୁଂ. ବି. (ସର୍ବ+ବି+ଆ

ପ୍ରତିକର୍ତ୍ତାନିକାରୀ), (ସ୍ଥି) ଉଷ୍ଣ, (ପୁଂ.ବି)

ହୃଦାନ୍ତ, ଅନ୍ତିମ, ସର୍ବରୂପ, ସର୍ବଗତ, (ସ୍ଥି) ବାପିମ୍ବ,

(ବି) ଉଶ୍ରତ, ବାଯୁ ।

ସର୍ବବ୍ୟାପି—ବ. ସକଳବ୍ୟାପି, ଯେଉଁ ବ୍ୟାପି

ଅନୁଭୂତ କଲେ ସକଳ ବ୍ୟାପି ଫଳ
ହୁଏ ।

ସର୍ବବ୍ୟାପି—ପୁଂ. ବି. (ସର୍ବ+ବିଶ୍ଵ+ଆ

ପ୍ରତିକର୍ତ୍ତାନିକାରୀ), (ସ୍ଥି) ଉଷ୍ଣ, (ପୁଂ.ବି)

ହୃଦାନ୍ତ, ଅନ୍ତିମ, ସର୍ବରୂପ, ସର୍ବଗତ, (ସ୍ଥି) ବାପିମ୍ବ,

ପାଦବିକାରୀ ।

ସର୍ବବ୍ୟାପି—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସମସ୍ତଙ୍କର

ଭେଗ୍ୟ, ସକଳର ଭେଗ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତ ।

ସର୍ବବ୍ୟାପି—ପ୍ରା. (କୟାପ୍ରାପା)ଭିର-
ପାସ୍ତୀ ଜାଗିର ।

ସର୍ବବ୍ୟାପି—ବ. ସର୍ବବ୍ୟାପି, ସର୍ବବ୍ୟାପିତ୍ତ

ପାଦବିକାରୀ—ପୁଂ. ବି. ମୋଷଦାତା, ସର୍ବ-

ପ୍ରକାର ଭାବରେ ମଙ୍ଗଳବିଧାତା, (ସ୍ଥି) ସର୍ବ-

ମଙ୍ଗଳ ।

ଲମ୍ବାଦ ଦ୍ୱାଦଶ ଭାବ ।

ସର୍ବଭୁକ୍—ପୁଂ. ବି. (ସର୍ବ+ଭୁକ୍+କ).
କିମ୍) ସର୍ବଗାସୀ ଦେଖ, (ବି) ଅନ୍ତିମ ।

ସର୍ବଭୁତ—ବ. (କ.ଧା) ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀ,
ଜଗତ ଜୀବଗଣ, ଜୀବ୍ୟାପି ପଞ୍ଜମହା-
ଭୂତ ।

ସର୍ବଭୁତମୟ—ବି. (ସର୍ବଭୁତ + ମୟ)
ସରଜାବ ସ୍ଵରୂପ ।

ସର୍ବଭୁତଦ୍ୱାତ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ସମସ୍ତପ୍ରାଣୀଙ୍କ
ମଙ୍ଗଳ ।

ସର୍ବଭୁତାମ୍ବକ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସର୍ବଭୁତ
ସ୍ଵରୂପ, ଏହି ଜଗତ ସର୍ବଭୁତାମ୍ବକ ।

ସର୍ବଭୁତାମ୍ବ—ପୁଂ. ବି. ସକଳ ପ୍ରାଣୀର
ଅମ୍ବ ।

ସର୍ବଭୁତାମ୍ବଭୁତ—ବି. ସକଳ ଭୁତର
ଆମ୍ବଭୁତ, ସମସ୍ତ ପାଣୀଙ୍କର ଆମ୍ବଭୁତ ।

ସର୍ବଭୁତାମ୍ବପତ୍ର—ପୁଂ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ସମୟ
ପାଣୀର ଅମ୍ବପତ୍ର, ବିଷ୍ଟ ।

ସର୍ବଭୁତାମ୍ବପାତ୍ର—ପୁଂ. ବି. ସର୍ବଭୁତର
ନିବାସଭୂତ ବିଷ୍ଟ, ଶ୍ରୀବିଷ୍ଟ ।

ସର୍ବଭୁତାମ୍ବକ—ପୁଂ. ବି. ସକଳ ଭୁତର
ଅନୁକାମ, ଯମ ।

ମନ୍ତ୍ରଭୁତାନୁଗ୍ରହ—ପୁଂ. ବି. ସର୍ବଭୁତର
ଆମ୍ବଭୁତ ।

ସର୍ବଭୁମେ—ପୁଂ. ବି. ସମସ୍ତପ୍ରକାର, ସକଳଭୂମି ।

ସର୍ବଭୁମିକ—ବ. (ସର୍ବଭୁମେ+କ)ଦାରୁଚିନ୍ ।

ସର୍ବଭୁମି—ପୁଂ. ବି. (ସର୍ବଭୁମେ+କିନ୍)
ସର୍ବଭୁମି, ସମସ୍ତ ଭେଗକାରୀ, (ସ୍ଥି)ସର୍ବ-

ଭେଗିନ୍ ।

ସର୍ବଭେଗ୍ୟ—ଚି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସମସ୍ତଙ୍କର
ଭେଗ୍ୟ, ସକଳର ଭେଗ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତ ।

ସର୍ବଭେଗା—ପ୍ରା. (କୟାପ୍ରାପା)ଭିର-
ପାସ୍ତୀ ଜାଗିର ।

ସର୍ବଭେଗଳ—ବ. ସର୍ବଭୁତ, ସର୍ବଭେଗାରୀ
ମଙ୍ଗଳ, (ପୁଂ.ବି) ମୋଷଦାତା, ସର୍ବ-

ପ୍ରକାର ଭାବରେ ମଙ୍ଗଳବିଧାତା, (ସ୍ଥି) ସର୍ବ-
ମଙ୍ଗଳ ।

ସର୍ବଭେଗଳକର—ପୁଂ. ବି. ସର୍ବଭେଗାର
ମଙ୍ଗଳକରିତାମ୍ବକ, (ସ୍ଥି)ସର୍ବଭେଗଳକାରୀ ।

ସର୍ବମଙ୍ଗଳମୟୀ—ବିଂ. (କ.ଧା) ସକଳ-
ମଙ୍ଗଳ ଆଧାର, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସର୍ବମଙ୍ଗଳମୟୀ,
(ୟୁଂ.ରା) ଛଣ୍ଡର ।

ସର୍ବମଙ୍ଗଳା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସର୍ବ+ମଙ୍ଗଳ+
ଆ) ବ.ଶ୍ରୀ; ଦୁର୍ଗା, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ସ୍ଵାନାମଖଣ୍ଡାତ
ଦେଖିବିଶେଷ ।

ସର୍ବମତର—ଶ୍ରୀ.ବି. ଏକଜାଣୀୟ ପ୍ରାଚୀନ
ଅର୍ଥବିପୋତ ।

ସର୍ବମୟୀ—ୟୁଂ. ବି. (ସର୍ବ+ମୟୀ)ସର୍ବ-
ସ୍ଵକ, ସର୍ବନାମାପକ, ସର୍ବଦ୍ଵି ପରାମରଶାଳୀ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସର୍ବମୟୀ ।

ସର୍ବମୃକଶ୍ରୀ—ୟୁଂ. ବି. ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର
ଜୀବତୀ ବା ଅଧିକାର ସର୍ବଦ୍ୱିଧୀୟୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସର୍ବମୟୀକର୍ତ୍ତୀ ।

ସର୍ବମଳାପତି—ୟୁଂ. ଶ୍ରୀ. ସମାଧିଦେବ,
ଶହୁ ସମାଧି ହେଲେ ସକଳ ତତ୍ତ୍ଵମଳ
ବିଦୂଷତ ହୁଏ ।

ସର୍ବମତ୍ତୁ—ବି. ଅତ ବୃଦ୍ଧତ୍ତ, ସର୍ବୋତ୍
ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ।

ସର୍ବମାରଧକ—ଯେ ସମସ୍ତ ମରଧଦେଶ
ଅବଲିମୁନ କରିଥାଏ ।

ସର୍ବମାତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଓଡ଼ିତ୍ରୀ)ସମସ୍ତକର
ମାତା ।

ସର୍ବମାତ୍ରା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବିଶ୍ଵକ ଛନ୍ଦୋଦେଶ

ସର୍ବମାରମ୍ଭଣଦିଧ୍ୟ-ସନକାଶୀ—ୟୁଂ.ବ.ରାଶୀ
ସର୍ବମିତ୍ର—ବି. (ଓଡ଼ିତ୍ରୀ) ସମସ୍ତକର ମିତ୍ର,
ସମସ୍ତକର ବନ୍ଧୁ ।

ସର୍ବମୂଳ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) କପରକ, କର୍ତ୍ତତ,
କୌଣସି କୁତ୍ର ମୃଦୁ ।

ସର୍ବମୁଷ୍କ—ୟୁଂ.ବ. (ସର୍ବ+ମୁଷ୍କ+ଅକ)
ତାଳ, ସର୍ବନାଶକ ସମୟ ।

ସର୍ବମୁଖ—ୟୁଂ.କି. ସକଳ ପ୍ରକାର ମରଣ ।
ସର୍ବମେଧ—ବି. (ସର୍ବ+ମେଧ+କ.ଅ)

ସର୍ବମୁହାରକ, ସର୍ବନାଶୀ, ସର୍ବସଙ୍ଗୀ,
(ବି-କ.ଧା) ସର୍ବପ୍ରକାର ଯଜ୍ଞ, ସାର୍ବ-
ଜନିକ ଯଜ୍ଞ, ଦଶଦିନ କୃତ୍ୟ ହୋମ-
ଯାଗବିଶେଷ ।

ସର୍ବମେହର—କ୍ଲୀ. ବି. ଶ୍ରୀମୁଖୀ ପୁତ୍ର,
ପୁଣ୍ୟପଦିତା ।

ସର୍ବମୁର—ୟୁଂ. ବ.ପ୍ରାଣ, ପ୍ରାଣ ସମସ୍ତକୁ
ପୋଷଣ କରେ ।

ସର୍ବମୂୟ—ଶ୍ରୀ. ଅ. ସର୍ବତାରେ ।

ସର୍ବଯଜ୍ଞ—ୟୁଂ.ବି. ସକଳ ପ୍ରକାର ଯଜ୍ଞ
ହରପଦାନ୍ତ—ୟୁଂ. ବି. (ସର୍ବଯଜ୍ଞ+
ବନ୍ଦୁ) ସକଳପ୍ରକାର ଯହୁବିଦ୍ରେ, ସମସ୍ତ-
ପ୍ରକାର ଯହୁଯୁକ୍ତ ।

ସର୍ବଯତ୍ତ—ୟୁଂ. ବି. ସର୍ବଯଜ୍ଞ କୁଣ୍ଠି ।

ସର୍ବଯମକ—ଶ୍ରୀ.ବି.କାବ୍ୟାଳକ୍ଷାରତିଶେଷ
ସର୍ବଯୋଗୀ—ୟୁଂ. ବି. (ଡ଼ତ୍ତ) ଶିବ ।

ସର୍ବଯୋନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଡ଼ତ୍ତ)ସମସ୍ତକୁର
କାରଣ, ସକଳ ପ୍ରକାର ଯୋଦି ।

ସର୍ବରକ୍ଷକ—ବି. (ସର୍ବ+ରକ୍ଷ୍ଯ+କ.ଅକ)
ଯେ ସମସ୍ତକୁ ରକ୍ଷାକରେ ।

ସର୍ବରକ୍ଷଣକବତ— ବି. ବ୍ୟକ୍ତିକିରଣକରିବା
ପୁରାଣୋକ୍ତ ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରବରଣେଷ ।

ସର୍ବରହୃ—କ୍ଲୀ. ବି. ସକଳପ୍ରକାର ରହୃ ।

ସର୍ବରହୃକ—ବି. ଜୈନମାନଙ୍କର ରହୃଧୀ-
ଶୁର ଦେବତା ଭେଦ ।

ସର୍ବରହୃମୟୀ—ବି. ସର୍ବ ରହୃ ସ୍ଵରୂପ,
ସମସ୍ତପ୍ରକାର ରହୃଦ୍ଵାରା ନିର୍ମିତ ।

ସର୍ବରହୃ—ବି. ଧୂନକ, ଶୁଶ୍ରା, ବାଦାଭାଗ୍ର,
ଶାଶାରେବ, ଦୂରୀ, ପଣ୍ଡିତ, ଲବଣରତ,
ଲବଣ, (ୟୁଂ.ବି)ସର୍ବ ଦିଦ୍ୟାରେ ନିର୍ମୁଣ
(ବ୍ୟକ୍ତ), ସର୍ବ ରସବିଦ୍ଵୀପ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସର୍ବରହୃ

ସର୍ବରହୃ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସର୍ବରହୃ+ଆ)ସର୍ବ
ରସର ଶ୍ରୀକାର, (ବି) ଶରମଣ୍ଡ ।

ସର୍ବରହୋତ୍ରମ—ବି.ଲବଣରତସ, ଲବଣ
ସର୍ବରୂ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରଜୟ, ଜମୀର ଶଳଣ
ପେଣ୍କବସ ।

ସର୍ବରହୀକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯେଉଁ କର୍ମରୂପ
ପ୍ରଜାଙ୍କ ଠାରୁ ଶଳଣ ଅଧୂଲ କର
ଜମୀର ଦା ନଭର୍ତ୍ତ୍ତୁମେଶକ ନିକଟରେ
ଦାଳେ କରନ୍ତି, ଯେ ଶେଷଣା ଅଧୂଲ
କରେ ।

ସର୍ବରହୀକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ସର୍ବରହୀକାର ସମ୍ମୁଦ୍ର
ପୁଣ୍ୟପଦିତା ।

ଶୀଘ୍ର, (ଶ୍ରୀ.ବି) ସର୍ବରହୀକାର ପଦ ।

ସର୍ବରହୁ—ୟୁଂ. ବି. (ସର୍ବ+ରହୁ+କିଣ୍ଠ)
ଯେ ସକଳ ବିଷୟରେ ଶେଷାଗାୟ ।

ସର୍ବରହୁକେନ୍ଦ୍ର—ୟୁଂ. ବି.ସରକଳ ରଜନୀଷ୍ଠ,
ପଧାନ ନରପତ ।

ସର୍ବରହୁ—ବି.ରଜନୀର ସମସ୍ତ ଅଂଶ, ସରକଳ
ରହୁ ।

ସର୍ବରହୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉତ୍ସାହ କିନ୍ତୁ କର୍ମ,
ପରମାନନ୍ଦ କରିବା କର୍ମ, ପଶାନ୍ତ୍ରବ୍ୟର ଆମ-
ଦାନା ।

ସର୍ବରହୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଇଂ-ସର୍ବେ-ସରକାରୀ
ସର୍ବେ-ସମ୍ମାନୀୟ, (ଶ୍ରୀ.ବି)ସର୍ବେଅର ବା
ମଧ୍ୟବିଦ୍ୟକ କର୍ମ ।

ସର୍ବରହୁମାଣ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପଢନ୍ତି ପଦକାରେ
ମୋଶ, ଆଧୁନିକ ସଂତ ଦ୍ଵାରା ମାପ
ହୋଇଥିବା ଏକର ।

ସର୍ବରହୁ—ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ+କ.ବରି)ରଜନୀ, ରହୁ ।

ସର୍ବରହୁକର—ୟୁଂ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ନିଶାକର,
ରହୁ ।

ସର୍ବରହୁପ—ବି. ସକଳପ୍ରକାର ରହୁପ, (ବି)
ସକଳ ରୂପବିଶ୍ଵ, (ୟୁଂ.ବି) ବ୍ୟାହ୍ରା ।

ସର୍ବରହୁପା—ବି. ସକଳ ରୂପବିଶ୍ଵ ।

ସର୍ବରହୋଗ—ବି.ସକଳପ୍ରକାର ରୋଗ, ସକଳ
ପ୍ରକାର ପାତ୍ର । [ମଣିତ ।

ସର୍ବରେହୁତ—ବି. ସମ୍ମୁଖୀରୁପ ରହୁଦର୍ଶ-
ସର୍ବତ୍ତୀ—ବି. (ସର୍ବ+ରହୁ, କ.ଧା)ସର୍ବରେହୁ

ସର୍ବତ୍ତୀ—ବି. ସମସ୍ତ ରହୁରେ ରହୁନ
ପୁଣ୍ୟ ମାଲ ଫଳକ ଦ୍ଵାରା ଶୋଭିତ ।

ସର୍ବତ୍ତୀପରିବନ୍ତି—ବି. ବର୍ଷାର, ବର୍ଷ ।

ସର୍ବତ୍ତୀପୁଲ—ବି. (ଡ଼ତ୍ତ)ସର୍ବରହୁରେ
ଜାତ ଫଳମାନ, (ବ.ଶ୍ରୀ) ନନ୍ଦିଆଗନ୍ଧ,
(ବି)ଯେଉଁ ଦୂଷ ସର୍ବ ରହୁରେ ଫଳ-
ଦିଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସର୍ବତ୍ତୀପୁଲା ।

ସର୍ବଲକ୍ଷ୍ମୀ—ବି. (ସର୍ବ+ଲକ୍ଷ୍ମୀ+କ.ଧା)+
ଆ+ରା) ତୋମରସ, ସାବଳ,
ଲୋହର ମୋଟ ଓ ଲମ୍ବ ଦଣ୍ଡ ।

ସର୍ବଲକ୍ଷ୍ମୀ—ବି. ସକଳପ୍ରକାର ଲକ୍ଷ୍ମୀ,
ସମସ୍ତପ୍ରକାର ଚିତ୍ତ ।

ସର୍ବଲକ୍ଷ୍ମୀ—ବି. ଅନ୍ତର ଲିବଣ ।

ସର୍ବସର—ୟୁ. ବ. ମୁଖ୍ୟୋଗବିଶେଷ ।
ସର୍ବପଦ—ୟୁ. ବି. ସର୍ବପଦ ଦେଖ,
(ସ୍ବି) ସର୍ବପଦା, (ବି) ଗୁରୁଲ ।

ସର୍ବପଦାଶୀ—ଶା. ପୁ. ବି. ସେ ସବୁ-
କିମ୍ବୁ ସହ୍ୟକରେ ।

ସର୍ବସହା—ସ୍ବି. ବ. ପୁରୁଷବନ୍ଧୁତ କର୍ତ୍ତ୍ତି-
ପଦା ଗାସାଦେବ, ଧରଣୀ, ପୃଥିବୀ ।

ସର୍ବସାନ୍ତି—ୟୁ. ବି. ଗୁରୁ; (ସର୍ବି-
ଶାନ୍ତିନ୍) ଉତ୍ସର, ଅନ୍ତି, ବାସ୍ତ୍ଵ, ସାନ୍ତ୍ୟ ।

ସର୍ବସାଧା—ବି. (ସର୍ବି-ପଦ୍ଧି-ଅ) ଯହିଁରେ ସମସ୍ତ ଲାଜ ହୁଏ ।

ସର୍ବସାଧନ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସର୍ପି, ଶିବ,
ଯାହାତ୍ମାର ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନ ହୁଏ
ସର୍ବସାଧାରଣ(ସାମାଜିକ)-ବି. ସବୁଶ୍ରେଣୀର
ଲୋକମାନେ, ଉଚିତ ଓ ଉତ୍ସୁକ ସବୁ-
ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକେ, (ବି) ଜନସାଧାରଣ
ସମ୍ମନୀୟ, ମାମୁଲ ।

ସର୍ବସାର—ବି. (ଗୁରୁ) ସବୁ ପଦାର୍ଥର
ସ୍ଵାର, ସବୁ ପଦାର୍ଥର ସାରାଂଶ, (ବି-
ଗୁରୁ) ସବୁବସ୍ତ ମହରେ ଯାର ବା
ପ୍ରଧାନ ।

ସର୍ବସାରଙ୍ଗ—ବି. ନାଗଦେବ ।

ସର୍ବସାହୁ—ବି. (ସର୍ବି-ସହୁ-ଅ)
ସକଳ ସହନକାରୀ, ଯେ ସକଳ ସହ୍ୟ
କରିପାରେ ।

ସର୍ବସିକ—ବି. (ଗୁରୁ) ଯେ ସବୁବିଷୟ
ସାଧନକମ୍ପ, ସକଳ ଲୋକଙ୍କର ସମୀ-
ପରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ, (ବି) ଭୈରବବିଶେଷ,
ଶ୍ରୀମନ୍ ।

ସର୍ବସିକୀ—ସ୍ବି. ବି. ଶକ୍ତିପର ଚର୍ଚାରୀ,
ନବମୀ ଓ ଚର୍ଚାରୀ ଦିଥିଥୁ ।

ସର୍ବସିକାର୍ଥ—ବି. ସର୍ବସିକ କାମଫଳ,
ଯାହାର ସକଳ ପ୍ରସ୍ତ୍ରକାନ ଯିକ
ହୋଇଥାଏ ।

ସର୍ବସିକୀ—ବି. (ଗୁରୁ) ସବୁ ବିଷୟରେ
ସିଦ୍ଧି, ଶ୍ରୀମନ୍, ଦେଲ, ପୁଣ୍ଡିତଙ୍କ ।

ସର୍ବସୁଜା—ଶା. କି. ବି. ମୋଟରେ,
ସୁବିନ୍ଦି ।

ସର୍ବସୁଜ୍ଜ୍ଞ—ୟୁ. ବି. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।

ସର୍ବଯୌବନ୍ତ୍—ବି. ସୁବର୍ଣ୍ଣମୟ ।
ସର୍ବସ୍ତି—ବି. (ସର୍ବି-ସ୍ତି) ସମୁଦ୍ରାୟ ଧନ,
ସବୁଷମ୍ଭାବ ।

ସର୍ବସ୍ତିହ—ବି. ସବୁପ୍ରକାରର ସ୍ଵର୍ଗ ବା
ଆହୁକାର ।

ସର୍ବସ୍ତିରକ୍ଷିତ—ବି. ଯେଉଁ ପ୍ରକାଶିତ
ସ୍ଵର୍ଗକ ଆଇନାନ୍ଦୁସାରେ ସରକାରଙ୍କ
ନିକଟରେ ରେଜିସ୍ଟ୍ରେ କରାଯାଇଥାଏ ଓ
ଯହିଁରୁ ଗର୍ଜକାରଙ୍କ ବିନା ଅନୁମତିରେ
ଅନ୍ୟ କେହି ବ୍ୟକ୍ତି କୌଣସି ଆଶ
ଉକ୍ତକାର ବା ବ୍ୟବସ୍ଥାର ପୂର୍ବକ ଅନ୍ୟ-
ଗର୍ଜ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ କାହିଁ ।

ସର୍ବସ୍ତିଦକ୍ଷିଣ—ବି. (ସର୍ବସ୍ତି + ଦକ୍ଷିଣ)
ବ.ଶ୍ରୀ; ଯହିଁରେ ଯଜନିକର୍ତ୍ତାନିଜର ସର୍ବସ୍ତି
ଦକ୍ଷିଣାରୁପେ ତାନ କରନ୍ତି, (ବି) ବିଶ୍ଵଜିତ
ନାମକ ଯଜନ ।

ସର୍ବସୁନାଶ—(ଗୁରୁ) ସମସ୍ତ ସମ୍ମିଳିତ
ବିନାଶ ।

ସର୍ବସୁର୍ମୁଖୀ-ବି. ସମ୍ମିଳିତ ପ୍ରକାଶ
ସର୍ବସ୍ତାନ୍ତ—କୁ. ବି. (ଗୁରୁ) ସର୍ବସ୍ତାନ୍ତ,
ସମସ୍ତ ସମ୍ମିଳିତ ନାଶ, (ବି-ବ.ଶ୍ରୀ)
ଯାହାର ସମସ୍ତ ଧନ କ୍ଷୟପାତ୍ର ହୋଇ
ଅଛି, ଦରଦ୍ର ଦଶାରେ ଉପନାତ, (ଶ୍ରି)
ସର୍ବସ୍ତାନ୍ତ ।

ସର୍ବସ୍ତି—ବି. (ସର୍ବସ୍ତି+କ.ରନ୍) ବର୍ଣ୍ଣ-
ସଜର ଜାତିବିଶେଷ, (ନାମିତ ଔର-
ପରେ ଗୋପ କନ୍ୟାଗର୍ଭକାତ ସନ୍ତ୍ରାନ)।
(ବି) ସକଳ ଧନବିଶେଷ, ସମସ୍ତ
ଧନୟକ ।

ସର୍ବସ୍ତି—ଶା. ସର୍ବ. ହମସ୍ତଙ୍କର ।

ସର୍ବସୁଶ୍ରୀ—ୟୁ. ବି. (ଗୁରୁ) ସକଳଙ୍କର
ସର୍ବତ୍ରତ୍ୟ—ଶା. ଶିଶୁମାତା, (ଶ୍ରି) ସମସ୍ତସ୍ତ୍ରୀ

ସର୍ବତ୍ରତ୍ୟ—ସ୍ବି. ବି. ସକଳର ନାଶ ।

ସର୍ବହିତ—ୟୁ. ବି. (ସର୍ବି-ହୃ+କ.ଅ)
ଯେ ସବୁ ହରଣ କରେ, (ଶ୍ରି) ସର୍ବହିତ,
(ବି) ମୁଖ୍ୟ, କାଳ, ଶିବ, ଯମ ।

ସର୍ବହିତର—ବି. (ସର୍ବି-ହୃ+ଅନ) ଏକଳ
ହରଣ, ସକଳ ନାଶ ।

ସର୍ବହିତର—ବି. ସକଳ ହରଣ ।

ସର୍ବହାଶ—ୟୁ. ବି. (ସର୍ବି-ହୃ+ରନ୍)
ସକଳ ହରଣକାଶ, (ଶ୍ରି) ସର୍ବହାଶିତୀ ।

ସର୍ବହିତ—ବି. (ଗୁରୁ) ସମସ୍ତଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ,
ମରିଚ, (ବି) ସକଳ ହରଣକାରକ ।

ସର୍ବହିତ—ବି. ଯଜନ, ଯହିଁରେ ନାନା
ଦ୍ରୁବ୍ୟ ଆହୁତ ଦିଆଯାଏ ।

ସର୍ବହାମ—ବି. ଯଜନରେ ସକଳ ଦ୍ରୁବ୍ୟର
ହୋମ ।

ସର୍ବାଂଶ—ବି. ସମୁଦ୍ରାୟ ଅଂଶ ।

ସର୍ବକ୍ଷି—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ରୂପାକ୍ଷି ।

ସର୍ବକ୍ଷିରେଗ—ୟୁ. ବି. ସର୍ବ ନେତ୍ରଗତ
ରେଗ ।

ସର୍ବକ୍ଷି—ବି(ସର୍ବ+ଆଖା+ଅ)ବ.ଶ୍ରୀ;
ପାରଦ, ପାର ।

ସର୍ବନେୟ—ବି. ସକଳ ଅନ୍ତି ସମ୍ମନୀୟ
ସର୍ବଗୋଟ—ଶା. ବି. ସର୍ବନ୍ ଦୋଷିତବା ।

ସର୍ବକ୍ଷି—ବି. (କ.ଧା) ସମସ୍ତ ଅଙ୍ଗ, ସମୁ-
ଦ୍ରାୟ ଦେହ, ସମସ୍ତ ଅଂଶ, ସମସ୍ତ
ଦେବାଙ୍ଗ, (ପୁ.ବି) ମହାଦେବ ।

ସର୍ବକ୍ଷିମଞ୍ଜନ—ବି. (ଗୁରୁ) ସକଳ
ଅବସ୍ଥାବିଶିଷ୍ଟ, ସୁତ୍ତମାନ, (ଶ୍ରି) ସର୍ବକ୍ଷି-
ସମ୍ମନା ।

ସର୍ବକ୍ଷିପୁର—ବି. (ଗୁରୁ) ସକଳ
ବିଷୟରେ ସୁନ୍ଦର ବା ପରିପାଠୀ,
ମନୋରମ, (ଶ୍ରି) ସର୍ବକ୍ଷିପୁରାତୀ ।

ସର୍ବକ୍ଷିପୁରରମ୍ପ—ବି. ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣାଦ ଧାରୁ
ଦକ୍ଷିତ ଆୟୁବେଦୋତ୍ତ୍ଵ ଅତ୍ସଧବିଶେଷ
ସର୍ବକ୍ଷିନାବଦ୍ୟ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସର୍ବକ୍ଷି
ପୁରର, (ଶ୍ରି) ସର୍ବକ୍ଷିନାବଦ୍ୟ ।

ସର୍ବକ୍ଷି—ବି. ସବକିବ୍ୟୁବସ୍ତ୍ର ସମ୍ମନ୍ଦିତ,
ସବକିବ୍ୟୁବସ୍ତ୍ରାପ୍ତ ।

ସର୍ବକ୍ଷିଗୀଣ(ନ)—ବି. (ସର୍ବକ୍ଷି+ରନ)
ସର୍ବକ୍ଷିସମ୍ମନୀୟ, ସର୍ବକ୍ଷିର ଦେବକର,
ସର୍ବକ୍ଷି ବ୍ୟାପକ, ନିର୍ମାଣ, ସମସ୍ତ
ଅବସ୍ଥାବସ୍ଥକ ।

ସର୍ବକ୍ଷିବ—ବି. ସମସ୍ତ ଉପକଳିକାବିଶିଷ୍ଟ
ସର୍ବକ୍ଷି—ଶା. ବି. (ସର୍ବି-ର) ଉବାମା,
ତୁରୀ ।

ସର୍ବକ୍ଷିର୍ଥ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି
ସର୍ବକ୍ଷିର୍ଥ—ବି. ସକଳ ହରଣ ।

ସବୁ ଅତଥଙ୍କ ସଜ୍ଜାର କରେ ।
ସବୀମ୍ବା—ବି. (ସବ୍ରି+ଆମ୍ବନ) ଗଡ଼ିଛି;
 ପରିବ୍ରକ୍ଷ, ଶିବ, ଜିନ, ଅହିତ ।
ସର୍ବଦୂତ—ପୁଃ, ବି. (ଶର୍ଵଦୂତ) ସମସ୍ତଙ୍କ
 ଦ୍ୱାରା ଆଦୃତ, (ସ୍ମୀ) ସର୍ବଦୂତ ।
ସବୀଧାର—ବି. ସକଳର ଆଧାର ।
ସବୀଧିକାର—ବି. (ଗଢ଼ି) ପୂର୍ଣ୍ଣପ୍ରଭୁତ୍ୱ,
 (କ.ଧା) ଅମସ୍ତ ଅଧିକାର ।
ସବୀଧିକାମ୍ବ—ପୁ. ଚି. (ସବୀଧିକାର+
 ଇନ୍) ସବୁ ଅଧିକାର ସମ୍ପଦ, ଯାହାର
 ସକଳ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିକାର ଥାଏ, (ସ୍ମୀ)
 ସମ୍ପଦକାରୀଣୀ, (ବି) ବଙ୍ଗଦେଶୀୟ
 କାମ୍ପୁଲିକର ବିଶେଷାଧିକାରେଣ୍ଟ ।
ସମ୍ପାଦିତକ୍ୟ—ବି. ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ
 ସବୀଧାର—ବି. ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଧିକାର ।
ସମାନନ୍ଦ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର
 ସବୁ ବିଷୟର ଆନନ୍ଦ, (ସ୍ମୀ) ସବାନନ୍ଦ,
 ବି. ସକଳପ୍ରକାର ଆନନ୍ଦ, ଭେରିବ
 ବିଶେଷ ।
ସମାନବଦ୍ୟାଙ୍କ—ପୁ. ଚି. ସମସ୍ତ
 ଅନ୍ତରତ ଅଙ୍କ ସମ୍ପଦ, ସକଳ ସୁନ୍ଦର
 ଅଙ୍କୟକ୍ରତ୍ତ ।
ସମ୍ବନ୍ଧୀନ୍ଦ୍ରିୟ—ସ୍ମୀ. ବି. ସମ୍ବନ୍ଧୀନ୍ଦ୍ରିୟ
 ସ୍ଵିଳଙ୍ଗ, (ବି) ଶାଲପଣ୍ଡୀ ।
ସମ୍ବନ୍ଧୀନ୍ଦ୍ରିୟ—ପୁ. ବି. (ସବ୍ରି+ଅନୁ
 +କୃ+କ.ଇନ୍) ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଅନୁ-
 କରଣ କରେ, (ସ୍ମୀ) ସବି ନୁକାରଣୀ ।
ସବ୍ରନ୍ଦୁକୁଳ—ବି. ସମସ୍ତଙ୍କ ଅନୁକୁଳ,
 (ଗ୍ର.ବି) ସବୁ ଜାର୍ଯ୍ୟାନରୁ ।
ସବନ୍ଦୁକମ—ବି. ବେଦର ଅନୁବନମଣିକା ।
ସବନ୍ଦୁଦାଉ—ବି. ସକଳ ଅନୁଦାଉ
 ସ୍ଵରତିଷ୍ଠେ ।
ସବନ୍ଦୁରୁ—ପୁ. ବି. (ସବ୍ରି+ଅନୁ+
 କୃ+କ୍ଲ୍ୟ) ସକଳ ବିଷୟ ଅନୁଭବ-
 କାର୍ଯ୍ୟ ।
ସବନ୍ଦୁଭୁଦ—ବି. (ଶର୍ଵଦୂତ) ସକଳ
 ବିଷୟରେ ଅନୁଭୂତ ବା ବୋଧ, ଚାରି-
 ଶିଖିତା, ଧଳାତିତୁଳି, କେନସମ୍ବନ୍ଧୀୟ-
 ବିଶେଷ, (ପୁ. ବି-ବ.ଶ୍ରୀ) ତତ୍ତ୍ଵଜ୍ଞାତା ।

ସବ୍ରିନ୍ଦୁକ —ୟୁ. ବି. ସକଳ ଅନ୍ତକାଶ,
 ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନାଶକରେ, (ୟୁ. ବି) ସମ୍ପଦ
 ସବ୍ରିନ୍ଦୁକୃତ—ୟୁ. ବି. (ସବ୍ରି + ଅନ୍ତ
 + କୃ + ଜୀବ) ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତକାଶ,
 (ୟୁ. ବି) ସମ୍ପଦ ।
 ସବ୍ରିନ୍ଦୁର—ୟୁ. ସକଳ ଅନ୍ତରସ୍ଥକ ।
 ସବ୍ରିନ୍ଦୁରଷ୍ଣ୍ଵ—ବି. ସକଳ ଅନ୍ତରସ୍ଥକ ।
 ସବ୍ରିନ୍ଦୁରମ୍ବା-ୟୁ. ବି. ସମସ୍ତଙ୍କ ଅନ୍ତରମ୍ବା
 ସବ୍ରିନ୍ଦୁରୀମ୍ବା—ୟୁ. ବି. (ଉତ୍ତର)
 ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତରରେ ଗମନକାଶ, ଯେ
 ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତର ବିଷୟ ଜାଣେ,
 (ୟୁ. ବି) ଉଶର ।
 ସବ୍ରିନ୍ଦୁ—କୁ. ବି. ସକଳପ୍ରକାର ଶାତ୍ର୍ୟ-
 ଦୂର୍ୟ, ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତ ।
 ସବ୍ରିନ୍ଦୁଭକ୍ଷକ—ୟୁ. ବି. (ସବ୍ରିନ୍ଦୁ +
 ଭକ୍ଷ + ଅକ) ସବ୍ରିନ୍ଦୁଭେଙ୍ଗ, ସମସ୍ତଙ୍କର
 ଅନ୍ତଭେଙ୍ଗା ।
 ସବ୍ରିନ୍ଦୁଭେଙ୍ଗ—ୟୁ. ବି. (ସବ୍ରିନ୍ଦୁ +
 ଭକ୍ଷ + ଅକ) ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତଭେଙ୍ଗ,
 ଚର୍ବିଶ୍ରୀର ଅନ୍ତଭେଙ୍ଗା ।
 ସବ୍ରିନ୍ଦୁନୀନ—ୟୁ. ବି. (ଉତ୍ତର) ସବ୍ରିନ୍ଦୁ-
 ଭେଙ୍ଗ, ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତଭେଙ୍ଗ ।
 ସବ୍ରିନ୍ଦୁପରିହା—ବି. ସବ୍ରିନ୍ଦୁ ଅପରର ଭବ
 ଓ ଧର୍ମ ।
 ସବ୍ରିପେଣ୍ଠା—ଆ. ସମସ୍ତଙ୍କ ଅପେଣ୍ଠା ।
 ସବ୍ରିପ୍ତି-ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସକଳ ବିଷୟର ପ୍ରାୟେ ।
 ସବ୍ରିଭାବ--ୟୁ. ବି. ସକଳପ୍ରକାର ଅଭାବ ।
 ସବ୍ରିଭର୍ତ୍ତୁ—ୟୁ. ବି. ଭର୍ତ୍ତ, (ବି) ସକଳର
 ଅଭିଭବକାଶ ।
 ସବ୍ରିଭୁସରକ—ୟୁ. ବି. ସମସ୍ତ ବିଷୟରେ
 ଅଭୁସାନକାଶ ।
 ସବ୍ରିଭୁସନ୍ଧାନ—ୟୁ. ବି. (ସବ୍ରି + ଅଭୁ
 ସମ + ଧାନ୍ତକ. ଇନ୍ଦ୍ରାନ୍ତା) ସକଳାଭୁସନ୍ଧାନ-
 ଶିଷ୍ଟ, ସବୁପ୍ରକାର ବଞ୍ଚନାୟକ, ଯେ
 ସଂପ୍ରଦୟକୁ ଉପଧାସ କରେ, (ଯୁ. ବି)
 ଦୈତ୍ୟାଲବୁତକ, ଛନ୍ଦତାପସ, (ପ୍ରୀ)
 ସବ୍ରିଭୁସନ୍ଧାନ ।
 ସବ୍ରିଭୁସାର—ବି. ଚର୍ବିରଙ୍ଗ ଦେଇନ୍
 ସନ୍ଧାନ, ଚର୍ବିରଙ୍ଗ ସେନାହନ୍ତିବେଶ ।

ସର୍ବାମାତ୍ର—ବି. ପରିବାରର ବା ଶୁଦ୍ଧର
 ପରୁ ବନ୍ଦକ୍ଷି (ଭୁତ୍ୟ ପରିଜନାଦି) ।
 ସର୍ବାୟୁଧ—ବିଃ. ସକଳ ଲୌହମୟ ।
 ସର୍ବାର୍ଥ—ବି. (କ.ଧ.) ସମସ୍ତ ପ୍ରୟୋଜନ,
 ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତହାର, ସରୁ ଉଦେଶ୍ୟ (ପୁଣ୍ୟ-
 ବିଂ-ବ.ଶ୍ରୀ) ଚରତାର୍ଥ, (ଶ୍ରୀ) ସର୍ବାର୍ଥୀ ।
 ସର୍ବାର୍ଥୀ ଧକ—ପୁଣ୍ୟ. ବିଃ. (ସବାର୍ଥୀ+
 ସାଧ୍ୟ+ଅଳ) ଯେ ସମସ୍ତ ଉତ୍ସୁ ଦେଖ
 କରସି, ସମସ୍ତ ପ୍ରୟୋଜନର ସାଧକ,
 ସିଦ୍ଧିଦ୍ୱାରାୟକ, (ଶ୍ରୀ) ସବାର୍ଥୀଧକା ।
 ସବାର୍ଥୀସାଧନ—ବି- (ଶତରୁ) ସରୁ
 ପ୍ରୟୋଜନ ବା ଉଦେଶ୍ୟର ସିଦ୍ଧି ।
 ସବାର୍ଥୀସାଧକ—ଶ୍ରୀ.ବି. (ସବାର୍ଥୀସାଧକ+
 ଆ)ଦୁର୍ଗା, (ଶ୍ରୀ.ବି.ବିଂ-ଶତରୁ) ସକଳ ପ୍ରୟୋଜନ
 ଜନ ସିଦ୍ଧକାରୀଣୀ ।
 ସବାର୍ଥୀସିଦ୍ଧି—ପୁଣ୍ୟ. ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ପୁଣ୍ୟ-
 ମନସ୍କାମ, ବିକାର୍ଥ, (ଶ୍ରୀ) ସବାର୍ଥୀସିଦ୍ଧି,
 (ବି) ବୁଝଦେବ, ସମଚନ୍ଦ୍ରଜର ରାଜ୍ୟ
 ସମୟର ଜଣେ ଉତ୍ସୁକ କ୍ରାନ୍ତି ।
 ସବାର୍ଥୀସିଦ୍ଧି—ବି. (ଶତରୁ) ସରୁ ପ୍ରୟୋଜନ
 ଜନ ବା ଉଦେଶ୍ୟର ସପଳତା ।
 ସବାର୍ଥୀନୁଶାଧନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦୁର୍ଗା ।
 ସବାର୍ଥୀସର—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଅଞ୍ଚରୀ ।
 ସବାର୍ଥୀବୟ—ପୁଣ୍ୟ.ବି.ଶ୍ରୀ.ଶୁର୍ଯ୍ୟ ରଣ୍ଜି ଭେଦେ ।
 ସବାବାସ—ପୁଣ୍ୟ. ବି. ଶିବ ।
 ସବାଶୀ—ପୁଣ୍ୟ. ବି. ଓ ବିଂ. (ସବାର୍ଥୀ+ଅଶ୍ଵ
 +କ.ଇନ୍) ସବାର୍ଥୀ ଭେଦେ, (ଶ୍ରୀ) ସବାଶୀମା ।
 ସବାଶୀମୀ—ପୁଣ୍ୟ. ବି. ସକଳ ଆଶ୍ରମବିନ୍ଦୁ ।
 ସବାଶ୍ଵର—ପୁଣ୍ୟ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସକଳ ଅଶ୍ଵ-
 ଯକ୍ଷ, (ଶ୍ରୀ) ସବାଶ୍ଵର ।
 ସବାଶ୍ଵମହାନ୍ତାଳୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଜୈନମନ୍ଦି-
 ଙ୍ର ଖୋଡ଼ିଶବିଦ୍ୟାଚେତନା ଅନୁରତ୍ତ
 ଦେଶବିଶ୍ଵାସ ।
 ସବାଶ୍ଵା—ଶ୍ରୀ.ବି.ଜୈନମନ୍ଦିରେ ଖୋଡ଼ିଶ
 ବିଦ୍ୟାଦେଶକ ଅନୁରତ୍ତା ଦେଶବିଶ୍ଵାସ ।
 ସବାଶ୍ଵୀ—କ୍ଲୀ. ବି. ସକଳମୁଖ ।
 ସବାଶ୍ଵର—ବି. (ସବାର୍ଥୀ+ଅଶ୍ଵନ୍ଦ) ସମସ୍ତ-
 ଦିନ, ଦିନତମାମ୍ବ ।

ବା ଅପରାଧୀ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଦଣ୍ଡାଦ ଦ୍ଵାରା
ସ୍ଵୟମିତ୍ର କରିବା, (ଉଲ୍‌ଲାଗ) ଉପର୍ଯ୍ୟତ ହେବା ।
ସଲଖିହେବା—ଶା.ଫ୍ରୀ.ସ୍ପ୍ରେଂ ସଲଖ ବା
ସିଧାହେବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) ଦୁଷ୍ଟ ବା କୁର
ପ୍ରକୃତ ଡ୍ୟାଗକରି ସ୍ମୃତିବ ହେବା ।
ସଲଖେସଲଖେ—ଶା. କି. ଶି. ସିଧାଏ
ସିଧାଏ, ଉନ୍ନତିବରେ, ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତିବରେ,
ଅନ୍ୟର ଅପେକ୍ଷା କରି ।
ସଲଗ—ଶା.ବି. (ସ-ସଲଗ) ସଲଗ୍,
ଲଗାଲଗି, ସମ୍ଭାବ, ସମ୍ଭବ ।
ସଲଗଡ଼—ଶା.ବି. ସଲଗ ଦେଖ ।
ସଲଗ—ପ୍ରା. (ଜଞ୍ଜାମ) ବି. ୨୦ ପୁଞ୍ଜା ବା
ଏକପଶ ବସ୍ତୁ, କୋଡ଼ିଏ ମାଣ ପରିମିତ
ଶୟଥାଦ ।
ସଲଗାଇବା—ପ୍ରା. (ଚଢ଼ିଜାତ) କି. ସଲାତ୍
ଦେବା, ସୁମ୍ଭବତିକରିବା, ସଂଲଗ୍
କରିବା ।
ସଲଗେ—ଶା. ଅ. ଲଗାଲଗି ହୋଇ ।
ସଲଗ୍—ବି. (ସ-ଲଗ୍) ବ.ଶ୍ରୀ, ଲଗ୍
ସହିତ ।
ସଲଗ—ଶା. ବି. (ସ-ଶାବ୍ଦ) ସୁନ୍ଦର,
ଉତ୍ତମ, (ସ-ସଂଲଗ୍) ସୁନ୍ଦରତ, ସୁରତିତ
ସଲଙ୍ଗ—ପ୍ରା. (ବଲଙ୍ଗିରପାଠକ) ବି. ଷଢ଼ିଙ୍ଗୀ
ସଲଙ୍ଗ—ପୁ. ବି. (ସ-ଲଙ୍ଗ) ବ.ଶ୍ରୀ,
ସଙ୍ଗୁଡ଼, ଲଙ୍ଗୁଡ଼ି, (ସ୍ପୀ) ସଲଙ୍ଗ ।
ସଲତା—ଶା. ବି. ଅଳ୍ପ ଆତ୍ମ, ଅଣ୍ଟ୍ର ।
ସଲତାଇବା—ଶା. କି. ଅଳ୍ପ ଜଳଯୁଜ୍ଞ
କରିବା ।
ସଲକ୍ଷ—ଶା. ବି. କିଶ୍ତ ଆଦ୍ରତା, କୌଣସି
ବିଷୟର କିଶ୍ତ ସତ୍ର, (ଶା.ବି.) ଅଳ୍ପ
ଆଦ୍ରତ, କିଶ୍ତ ଓଡ଼ା ।
ସଲପତି—ବ. ଦାରୁତନି ।
ସଲପଣିବା—ପ୍ରା. (ସମ୍-ବି) ରକାପଣିବା
ସଲବଣ—ବି. ଲକଣୟକୁ, ଲବଣବଣିଷ୍ଟ
ସଲବଳ—ପ୍ରା. (ସୁଖ) ବି. (ଅନ୍ୟର
କୌଣସି ବିଷୟ ଦେଖି) ବିମର୍ଶା, (ଶା.ଅ)
କୌଣସି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବନ୍ଦୁ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ୟ
ଜିନିପର ବହୁଳ ମିଶିବ, ଏକଜାତିଷ୍ଠା

ବହୁ କୁନ୍ତ ଜାବଙ୍କର ଉତ୍ସତଃ
ସଞ୍ଚରଣ ପ୍ରକାରେ, ସାଲୁ ପାଲୁ ।
ସଲମୁଦି—ପ୍ରା. (ସମ୍-ବି) ବକ୍ରକାପତା ମୁଦ
ସଲର—ଶା. ବି. ସଲର, ପୋଟଳ ।
ସଲର—ଶା. ବି. କାଦୁଆମୁଦୀ ପଣୀ ।
ସଲସଳ—ଶା. ଅ. ଦେହ ଉପରେ ସୁତା
ବା କୁଟାଆଦ ହାଲୁକା ଭାବରେ ଶୁଳିତ
କଲେ ଯେଉଁ କଣ୍ଠ ଅନୁଭୂତ ହୁଏ,
ଲେଗଲ ।
ସଲସଳିଆ—ଶା. ବି. ଯାହା ସଲସଳ
କରେ, ସଲସଳ ବୋଧ ହେଉଥିବା ।
ସଲ—ଯା. ବି. ପରିମର୍ଶ, ମନ୍ତ୍ରଶାସ୍ତ୍ର, ଶତ୍ରୁଯୁଦ୍ଧ,
ଉପଦେଶ, ସପକ୍ଷରେ ରଖିବା ।
ସଲ(ଲେ)ଇ—ପ୍ରା. (ଉଦ୍ଦରବାଲେଶ୍ଵର-
ବି) ଦିଅପିଲ ।
ସଲମ୍—ଯା. ବି. ମୁସଲମାଜ ନମସ୍କାର
ବା ଅଭିବାଦନ, (ଲ.ଅର୍ଥ) ପ୍ରଣାମ-
ସୁତକ ନମସ୍କାର, (ଯା.ଅ) ମୁସଲମାଜ
ନମସ୍କାର କରିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ପରମ୍ପର
ଅଭିବାଦନ ସୁତକ ବନନ ।
ସଲମତ୍—ଯା. ବି. ସୁଣ୍ଠ, ମଙ୍ଗଳ, କୁଶଳ,
ସାହ୍ୟ ଶାନ୍ତି, ମୁକ୍ତ, ସବୁପକାର
ଆପଦରୁ ରକ୍ଷାପାଇବା ଅବସ୍ଥା, ଯା.ଅ,
(କାହାଜିଆ ଭାଷା) ସଲମ୍ ଦେଖ ।
ସଲମୀ—ଯା.ବି. ସଲମ୍ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସମ୍ଭାନ
ସୁତକ, (ଯା.ବି) ରାଜା ଆଦିଙ୍କୁ ପ୍ରଥମ
ଦର୍ଶନ ସମୟରେ ଭେଟିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର
ଦେବା ଉପହାର, ଭେଟି, ଦର୍ଶନ,
ଦରିଣୀ, ନଜର, ନକଶା, ଲମ୍ବିର
ଶରଦଦାର କିମ୍ବା ପ୍ରକା ଦ୍ଵାରା ଜମ୍ବ
ଦାରଙ୍କୁ ଉପହାର ରୁପେ ପ୍ରଦତ୍ତ ନଗନ
ଟଙ୍କା, ନବାମତ ସମ୍ଭାନାର୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ
ସମ୍ଭାନପ୍ରଦର୍ଶନାର୍ଥ ସାଗତ ସୁତକ ତୋପ
ଧୂନ, କୌଣସି ରାଜଧାନୀରେ ବା
ପ୍ଲାନେରେ ରାଜା ବା ଉତ୍ତରମ ରାଜ-
ପ୍ରତନ୍ଧ ପଦାର୍ଥ କରିବା ସମୟରେ
ସମ୍ବନ୍ଧ ସୁନ୍ଦରିତ ସେନିକ ଦଳ ତାଙ୍କୁ
ସମ୍ଭାନ ପ୍ରଦର୍ଶନାର୍ଥ ଯେଉଁ ଯାମରି
ଅଭିବାଦନ କରନ୍ତି, ଦମଶ୍ଵର ଗଡ଼ାଣିଆଁ
ଅଭିବାଦନ କରନ୍ତି, ଦମଶ୍ଵର ଗଡ଼ାଣିଆଁ

ଗଡ଼ାଣି, (ଯଥା— ଅକଲସଲମୀ,
ପଟାସଲମୀଇତ୍ୟାଦି । [ଷଢ଼ପଥ ।
ସଲସୁତ୍ର(ରୁ)ର(ରୁ)—ଶା. ବି. ମହିଳା,
ହଳ—ଶା. ବି. ଶତ୍ରୁ । [ତେଜା ।
ସଲିଆ—ଶା. ବି. (ସ-ସରଳ) ସବୁ ଓ
ସଲିଙ୍ଗ—ବି. ଲିଙ୍ଗସୁତ୍ର, ତହୁବିଶ୍ଵ ।
ସଲିତା—ଶା. ବି. ପ୍ରଣାମର ବର୍ଣ୍ଣିକା, ବଲିତା
ସଲିମ୍—ଶା. ବି. ସେରପାହଙ୍କ ଦ୍ରୁଷ୍ଟ୍ୟ
ପୁଣି, ଆକବରଙ୍କ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ପୁଣି ।
ସଲିଲ—ବି. (ସଲ୍ + କରିଲ) ଲାଲ, ପାଣି
ସଲିଲକୁନ୍ତଳ—ବି. ଶୈବାଳ, ଶିରିନି,
ଜଳମୁକ୍ତ କେଶ ।
ସଲିଲହିଯ୍ୟ—ବି. (କାହା) ଉଦକହିଯ୍ୟ,
ତର୍ପଣାଦ, ଜଳାଶ୍ରଳ, ଜଳପେକ, ଜଳ-
ଦ୍ଵାରା ଚିତାତୟ ଧୌତିକରଣ, ରଜ
ଶୀତଳେଇବା ।
ସଲିଲଭର—ବି. (ସଲିଲ + ଭର + ଅ)
ସଲିଲମୁଖ, ଜଳଭର ।
ସଲିଲକର—ବି. (ସଲିଲ + କର + କ.ଅ)
ଜଳକ, ଜଳକାତ, (ବି) ପଦ୍ମ, (ସ୍ପୀ)
ସଲିଲକା ।
ସଲିଲକନ୍ତ୍ରା-କ୍ଲୀ.ବି.ପଦ୍ମ, (ବି) ଜଳକାତ ।
ସଲିଲଦ—ବି. (ସଲିଲ + ଦା + କ.ଅ)
ଜଳଦାନକାରୀ, (ବି) ମେଘ ।
ସଲିଲଧର—ବି. (ସଲିଲ + ଧୂ + କ.ଅ)
ମୁଥା ।
ସଲିଲଧିନ୍ଧ—ବ. (ସଲିଲ + ନିଃ + ଧା +
କ.ର) ସମୁଦ୍ର, ସମ୍ବୁତ ସରସିତନର
ଶକନାମ । [ସମୁଦ୍ର ।
ସଲିଲପତ(ରୁକ୍ଷ)—ବ. (ଶତ୍ରୁ)ବରୁଣ,
ସଲିଲପକନାଶୀ—ପୁ. ବି. ଜଳ ଓ
ବାଯୁଶେଖା ।
ସଲିଲପ୍ରେସ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶୁକର ।
ସଲିଲମୟ—ବି. (ସଲିଲ + ମୟ)ଜଳ-
ମୟ, ଜଳମୟୁପ ।
ସଲିଲମୁକ୍ତ—ବି. (ସଲିଲ + ମୁକ୍ତ + କ.
କ୍ଷପ୍) ମେଘ ।
ସଲିଲଯୋଜ—ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ଜଳରୁ
ଭିଷନ୍ଦ, (ବି) ବ୍ରହ୍ମା ।

ସଲିଲିଦାନ—ପୁ. ଦି. (ସଲିଲ + ଦାନ) ସଲିଲବିଶ୍ଵ, ଜଳସ୍ତ୍ର ।

ସଲିଲସମାଧ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଜଳ ମଧ୍ୟରେ କିବିର, ଶବ୍ଦ ଦେହ ଜଳକୁ ନିଷେପ, ଜଳମଞ୍ଜନେ ମୁଖ ।

ସଲିଲପୁଣତର—ବି. (ସଲିଲ + ସଲିଲ + ଚର + ଥ) ଉତ୍ସବର, ଜଳ ଓ ପୁଣରେ ବିରଣକାରୀ ।

ସଲିଲାକର୍ଣ୍ଣ-ବ.ତତ୍ତ୍ଵ; (ସଲିଲ + ଆକର) ସମ୍ମଦ୍ର ।

ସଲିଲାଞ୍ଜଳି—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଜଳାଞ୍ଜଳି ।

ସଲିଲାଧ୍ୟପ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଜଳାଧ୍ୟପତି ବରୁଣ ।

ସଲିଲାର୍ଣ୍ଣବ—ବ. ସମ୍ମଦ୍ର ।

ସଲିଲାଳୟ—ବ. ସମ୍ମଦ୍ର ।

ସଲିଲାଶନ—ପୁ. ବି. ବ.ଶ.; (ସଲିଲ + ଅଣନ) ଯେ ଜଳମାତ୍ର ପିଇ ବସେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଲିଲାଶନା । [ପୂର୍ବ ଗୀତୀ ।

ସଲିଲାଶୟ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଜଳାଶୟ, ସଲିଲାହାର-ପୁ. ବି. (ବ.ଶ.) ସଲିଲାଶନ ଦେଖ, ବି. (ଚୁପକ) କେବଳ ଜଳପାନ ପୂର୍ବକ ଜଳନଧାରଣ ।

ସଲିଲୀ—ବି. (ସଲିଲ + ରନ୍) ଜଳୀୟ, ଜଳଧାରୀ ।

ସଲିଲେଚର—ବି. (ସଲିଲେ + ଚର + କ.ଅ) ଜଳଚର ।

ସଲିଲେନ୍ଦ୍ର-ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଜଳପତି, ବରୁଣ ।

ସଲିଲେନନ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ ବା ବ.ଶ.) ବାଜିବାନଳ, ସମ୍ମଦ୍ରାଗ୍ନି ।

ସଲିଲେଣ୍ଟ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ବରୁଣ ।

ସଲିଲେଣ୍ଟୟ—ବ. (ସଲିଲେ + ଶି + କ.ଅ) ଜଳର ଶୟନକାରୀ ।

ସଲିଲୋତବ—ବ.ଶଙ୍କ, ପଦ୍ମ, ଶମ୍ଭୁକାଦି ସଲିଲୋପଣଗ୍ରା—ପୁ. ବି.ସଲିଲ ଯେଉଁ ମାଙ୍ଗର ପ୍ରଧାନ ଉପକଳିକା, (ବି) ମଧ୍ୟାଦି ।

ସଲିଲୌକି—ବ. (ସଲିଲ + ଓକ୍ସି) ଜଳୌକା, ଜୋକ । [ଚଣ୍ଡୁଳି]

ସଲିଲୌଦନ—ବ. (କ.ଧା) ଅନ୍ଧବିଜ-

ସଳ୍କୀ—ଶା.ବ. (ସାଙ୍ଗଳୀୟ) ଶର୍ଷ୍ଟବିବାଦ,
 ଶନ୍ତିପାତ୍ର, ଦୁର୍ଗଟିନା, ଅରଣ୍ୟ ।
 ସଲଳ—ବି. (ସାଂଲଳା) ବ.ଶ୍ରୀ;
 ଲଳାଯୁଦ୍ଧ, ଉଜ୍ଜ୍ଵଳାହତ, କୌତୁଳ୍ୟ,
 (ସ୍ଥା) ସଲଳା ।
 ସଲଳଗଜଗାମୀ—ପୁ. ବି. ବୁଦ୍ଧ ।
 ସଲଳ—ବି. ସୁଦ୍ଧାକାନ୍ତବିଶେଷ ।
 ସଲେକ—ବି. ଆଦିତ୍ୟରେତ ।
 ସଲେକ—ବି. ଲୋକସ୍ଵର୍ଗ, ଲୋକବିଶେଷ,
 (ବି) ଅଧିବାସୀବୃଦ୍ଧ, ନଗର ।
 ସଲେକତା—ବି. (ସଲେକ + ତା)
 ଏକପ୍ରାଚ ନିବାସ ।
 ସଲେକ୍—ବି. ଲୋକ ସମ୍ମନୀୟ ।
 ସଲେପୀ—ଶା.ବ. ରମାୟଣୀକୁ ରାଜସ
 ବିଶେଷ ।
 ସଲେଭ—ବି. ଲୋଭ, ଲୋଭନ୍ତ, ଲୋଭ୍ୟୁକ୍ତ ।
 ସଲେମା—ବି. ଲୋମ ସହିତ ବର୍ତ୍ତିମାନ,
 ଲୋମସ୍ତ୍ର, ଲୋମବିଶେଷ ।
 ସଲେସଲେ—ପ୍ରା. (ପାଠଶା) କି. ବି.
 ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର । [ସରଜ ।
 ସଲେହତ—ବି. ଲୋହତବର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ,
 ସଲ୍ଲିଖ—ଯା. ବି. ଶୋଭାଯାତ୍ରାଦିରେ
 ପ୍ରଦଶିତ ଆଡ଼ମ୍ବର ।
 ସଲି—ପ୍ରା. (ଶଞ୍ଚାମ) ବି. ମନ୍ଦରା ।
 ସଲିଙ୍ଗ—ସ୍ତ୍ରୀ. ଚି. (ସଲି + କ.ଅଳି + ର)
 ମୁନାମନ୍ଦ୍ୟାତ ବୃକ୍ଷ, ସଜାରୁ, ଝିଙ୍କ ।
 ସଲିଷ୍ଣ—କ୍ଲୀ. ବି. ସାଧୁଲକ୍ଷ୍ମୀ ।
 ସଲୋକ—ପୁ. ବି. ଉତ୍ସମ ଲୋକ,
 ଉତ୍ସମ ପ୍ରାନ ।
 ସଶଙ୍କ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶଙ୍କାୟୁକ୍ତ, ଶାରୁ,
 ଶଙ୍କା ଉପାଦନକାରୀ, (ସ୍ଥା) ସଶଙ୍କ ।
 ସଶଙ୍କଚିତ୍ତ—ବି. (କ.ଧା) ଶାତମନ, (ପୁ.
 ବି-ବ.ଶ୍ରୀ) ଶାତମନାୟ, (ସ୍ଥା) ସଶଙ୍କଚିତ୍ତ
 ସଶଙ୍କତି—ଶା.ବ. (ଫ-ସଶଙ୍କର ଅଶୁଭ
 ବ୍ୟବହାର) ସଶଙ୍କ ଦେଖ ।
 ସଶଙ୍କେ—କି. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶଙ୍କାର
 ସହିତ, ଶାତମନରେ ।
 ମରିଖନ୍ଦ—ବି. ଶଙ୍ଖ ନନ୍ଦ ମନ୍ଦର

ବର୍ତ୍ତିମାନ ।
 ସଶବ—ବିଂ. (ବ.ଶ୍ର.) ଶବ୍ୟୁକ୍ତ ।
 ସଶବେ—କି. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଶବ୍ୟସହି-
 କାରେ, ଶବ୍ଦ କରି କରି ।
 ସଶୟୁକ୍ତ—ଶିଂ. ଶୟୁକ୍ତିମୁକ୍ତ, ଶୟ୍ୟାବିଶିଷ୍ଟ ।
 ସଶୟର—ପୁଂ.ବିଂ. (ବ.ଶ୍ର.) ଦେହମୁକ୍ତ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଶୟର ।
 ସଶୟରେ—କି. ବିଂ. (ବ.ଶ୍ର.) ଶୟରର
 ସହିତ, ମୁଖିମାନ୍ ହୋଇ ।
 ସଶଳୀ—ବିଂ. (ବ.ଶ୍ର.) ଶଳିବିକ, ଶେଳ-
 ବିକ, କଣ୍ଠକବିକ, ପାତ୍ରାଦାୟକ, ଦୁଷ୍ଟର,
 ଯେଉଁ ଭୁମିତଳେ ଶଳଥାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ସଶଳୀ, (ବି) ଭାଲୁ ।
 ସଶଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ନାଗଦକ୍ତୀ, (ବି)
 ଶଳୟକା (ଭୁମ୍ୟାଦି) ।
 ସଶସ୍ତ୍ର—ପୁଂ.ବିଂ. (ବ.ଶ୍ର.) ଶସ୍ତ୍ରଧାରୀ,
 ଶସ୍ତ୍ରୟୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଶସ୍ତ୍ର ।
 ସଶସ୍ତ୍ର୍ୟ—ପୁଂ. ବିଂ. (ବ.ଶ୍ର.) ଶସ୍ତ୍ର୍ୟୁକ୍ତ,
 ଶସ୍ତ୍ରଶାଳୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଶସ୍ତ୍ର୍ୟ ।
 ସଶସ୍ତ୍ର୍ୟ—ବି. ନାଗଦକ୍ତୀ ଚାକ୍ଷ ।
 ସଶା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସ୍ଵନାମ ବିଶ୍ୱାସ ଫଳ-
 ବିଶେଷ ।
 ସଶାକ—ବିଂ.(ବ.ଶ୍ର.)ଶାକୟୁକ୍ତ,(ବି)ଅଦା
 ସଶିରସ୍ତ୍ର—ପୁଂ.ବିଂ.ଶିରେବିଶିଷ୍ଟ, ମସ୍ତକ-
 ଯୁକ୍ତ ।
 ସଶିଳ—ଶା. ବିଂ. (ପଦ୍ୟ) ଶିଥଳ ।
 ସଶୁକ—ପୁଂ. ବି. ଶୁଦ୍ଧୟୁକ୍ତ, ଶୁଦ୍ଧବିଶିଷ୍ଟ
 ସଶୁକ—ପୁଂ.ବି.ଭିଶୁରଙ୍ଗଠାରେ ବିଶୁସ୍ତ,
 କାଶ, ଆସ୍ତିକ,(ବି)ଶୁକ ରୋଗବିଶିଷ୍ଟ ।
 ସଶେଷ—ବିଂ. ଶେଷର ସହିତ,
 ଶେଷ୍ୟୁକ୍ତ ।
 ସଶୋକ—ପୁଂ.ବିଂ.(ବ.ଶ୍ର.)ଶୋକୟୁକ୍ତ,
 ରୈଦନକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଶୋକ ।
 ସଶୁଶ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶୁଶ୍ରୀୟୁକ୍ତ ସ୍ତ୍ରୀ, ନର-
 ମାଲିମା, (ପୁଂ.ବି)ଶୁଶ୍ରୀୟୁକ୍ତ ପୁରୁଷ ।
 ସଶୁଶ୍ରୀୟୁକ୍ତ—ପୁଂ.ବିଂ. ଶୁଶ୍ରୀବିଶିଷ୍ଟ, ଶୁଶ୍ରୀ-
 ଯୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଶୁଶ୍ରୀଜା ।
 ସଶ୍ରାକ—ପୁଂ.ବିଂ. (ବ.ଶ୍ର.) ଲକ୍ଷ୍ମୀବିଶିଷ୍ଟ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ସଶାକ ।

ସଂଶୋଷ—ବିଂ. ଶ୍ରେଷ୍ଠୟକୁ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସହତ ବର୍ତ୍ତିମାନ ।

ସମ୍ବିଳ—ଗା. ବି. (ଫା-ଫୁଟିକ) ଫୁଟିକ, (ଗା. ବିଂ) ଫୁଟିକପର ସ୍ଵର୍ଗ-ଫୁଟିକ ପର ନିର୍ମଳ ସମ୍ବଳ—ପୁଂ. ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତମାନଙ୍କ, ଚେତନାଯୁକ୍ତ, (ଶ୍ରୀ) ସମ୍ବଳ ।

ସମଜ୍ଞ୍ୟ—ବିଂ. ଗଣ୍ୟ, ସଂଖ୍ୟାଯୁକ୍ତ ।

ସମ୍ବଳ—ପୁଂ. ବିଂ. ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତମାନଙ୍କ ସହତ ସଙ୍କରିଷ୍ଟ ।

ସମ୍ବଳ—ପୁଂ. ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ପରିଷିଦ୍ଧ, ସମ୍ବଳ-ଶିଥୁର, (ଶ୍ରୀ) ସମ୍ବଳ ।

ସମ୍ବଳ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସତ୍ୟ+ଭାବ-କଳ୍ପ) ବ. ଶ୍ରୀ ପ୍ରାଣୀୟକ, (ଶ୍ରୀ) ସମ୍ବଳ ।

ସମ୍ବଳ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. (ସତ୍ୟ+ଭାବ+ଆ) ବ. ଶ୍ରୀ ଗର୍ଭିଣୀ, ଅନ୍ତ୍ୟସଥା, (ବି) ଗର୍ଭିଣୀ ଶ୍ରୀ ।

ସମ୍ବଳ—ବି. (ସତ୍ୟ+ଭାବ-ଅନ) ସଙ୍କରିତ ପରିଷଳନ ।

ସମ୍ବୁଦ୍ଧ—ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧକ, ଉତ୍ସତ୍ତବିଷ୍ଣୁ, ହରବିଷ୍ଣୁ, ଉତ୍ସତ୍ତବିଷ୍ଣୁ ବିଶିଷ୍ଟ ।

ସମ୍ବୁଦ୍ଧମେ—ଗା. କି. ବିଂ. ସମ୍ବୁଦ୍ଧମେ ପ୍ରଦର୍ଶନ-ପ୍ରକଳ, ହରବିଷ୍ଣୁ, ସାଦରରେ, ଉତ୍ସତ୍ତବିଷ୍ଣୁ ସମ୍ବଳରେ ।

ସମ୍ବଳନ—ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସମ୍ବଳନୟକ ।

ସମ୍ବଳନେ—ଗା. କି. ବିଂ, (ଫା-ପରିଷଳନ) ସମ୍ବଳନ ସହତ ।

ସମ୍ବଳିକ—ବିଂ(ସତ୍ୟ+ସାକ୍ଷି+କ) ବ. ଶ୍ରୀ, ଯେଉଁ ଦଳିଲରେ ସାକ୍ଷି ଉତ୍ସତ୍ତବ କରିଥାଆନ୍ତି, (ବି) ସାକ୍ଷିମାନଙ୍କ ସାକ୍ଷର ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ ଲେଖା ।

ସମ୍ବଳର—ପୁଂ. ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସମ୍ବଳରୟକ, (ଶ୍ରୀ) ସମ୍ବଳର ।

ସମ୍ବଳର—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସାରର ସହତ ମନ୍ତ୍ରମାନା ଯେ

ସମ୍ବଳରଧର—ବି. ସାରର ସହତ ପୁରୁଷ ସମ୍ବଳରଧର ।

ସମ୍ବଳରଧର—ପୁଂ. ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଭାବ୍ୟୁକ୍ତ, ସାରର, ଶିଥୁର, (ଶ୍ରୀ) ସମ୍ବଳରଧର ।

ସମ୍ବଳିକ—ବି. ବଡ଼ ଶାଳଗଛ, ସଜ୍ଜକୁଣ୍ଡ ।

ସମ୍ବଳିମ—ବିଂ(ସତ୍ୟ+ସାମନ୍ଦର) ବ. ଶ୍ରୀ, ସାମନ୍ଦର-

ସହତ, ଦୀମାର ମନ୍ତ୍ରବର୍ତ୍ତୀ, ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ।

ସମୁର—ବିଂ. ଦେବତା ସହତ ବର୍ତ୍ତିମାନ, ସୁର ସହତ ବର୍ତ୍ତିମାନ, ସୁରବିଶେଷ ।

ସମେନ୍ୟ—ବିଂ. ସଙ୍କଟକାରୀ, ମୁମ୍ବର୍ତ୍ତା ଦଶା, କଠିନ ସମୟରେ, (ଗା. ବି) ବୁଜି-ଗୋଟି ଶ୍ରୋକର ଆଦ୍ୟ ଅଷ୍ଟର ଦ୍ୱାରା ଚରିତ ଶବ୍ଦ ।

ସମେନ୍ୟ—ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସେନାସମନ୍ୟୁତ, ଦୈନିକୟପୁରୁଷ ।

ସମେନ୍ୟକ୍ରମ—ଶ୍ରୀ. କି. ବି. ପରିପରେନ୍ୟ—ଦେବା ସମ୍ଭବବ୍ୟକ୍ତିର ଭାବରେ ।

ସମ୍ବଳ—ପୁଂ. ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ପରମ ସୁନ୍ଦର, ଶ୍ରୀବିଜୟାମୀ, (ଶ୍ରୀ) ସମ୍ବଳବା ପ୍ରଦର୍ଶନ ।

ସମ୍ବଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସମ୍ବଳ ସୁଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁଲୁ, ସୁଲକ୍ଷ୍ମୀ ।

ସମ୍ବଳ—ପୁଂ. ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସପନ୍ତୀର, ଭାର୍ଯ୍ୟୀଧାରୀ ।

ସମ୍ବଳ—ବିଂ. ସମାନ ପ୍ରାନ ।

ସମ୍ବେଦ—ପୁଂ. ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମେହି ବା ପ୍ରତିବିଶ୍ଵାସ, ତେଲବିଶ୍ଵାସ, (ଶ୍ରୀ) ସମ୍ବେଦ

ସମ୍ବେଦେ—କି. ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ମେହି ସଦ କାରେ, କାର୍ତ୍ତନର ସହତ ।

ସମ୍ବୁଦ୍ଧ—ପୁଂ. ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ପ୍ରତିବିଶ୍ଵାସ, ଲୋଭଯୁକ୍ତ, ଲୋଭନ୍ୟୁକ୍ତ, (ଶ୍ରୀ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧା ।

ସମ୍ବୁଦ୍ଧ—ପୁଂ. ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ପରିଷଳ, ସମ୍ବଳ, ସମ୍ବଳୀ, (ଶ୍ରୀ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧା ।

ସମ୍ବୁଦ୍ଧିତବଦକ—ବି. (କ. ଧା) ସହିସ୍ୟ ମୁଖ, (ପୁଂ. ବି. ବ. ଶ୍ରୀ) ହାସ୍ୟୁକ୍ତ ମୁଖ, (ଶ୍ରୀ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧିତବଦକ ।

ସମ୍ବୁଦ୍ଧିତବଦକ—ବି. (କ. ଧା) ସହିସ୍ୟ ମୁଖ, (ଶ୍ରୀ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧିତବଦକ ।

ସମ୍ବୁଦ୍ଧିତବଦକ—ବି. (କ. ଧା) ସହିସ୍ୟ ମୁଖ ବା ଶେଦବିଶ୍ଵାସ ।

ସମ୍ବୁଦ୍ଧିତବଦକ—ପୁଂ. ବିଂ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସେଦବିଶ୍ଵାସ, ଶିଥୁର, (ଶ୍ରୀ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧିତବଦକ ।

ସମ୍ବୁଦ୍ଧିତବଦକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦୂଷିତା କନ୍ୟା, ସେଦବିଶ୍ଵାସ ।

ସମ୍ବୁଦ୍ଧିତବଦକ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ଶ. ସ.) କୁଷିତାତ ଧାନ୍ୟାଦି, ଧାନ୍ୟ, ବୁକ୍ଷାଦିର ଫଳ, ଶତ, ଶୁଦ୍ଧିତବଦକ, କୁମରାତ, ଶୁଦ୍ଧିପ୍ରଶ୍ନୀ, ଭାସ, (ଶ୍ରୀ, ଲାକ୍ଷ୍ମୀତା, ବିଜାତା) ଚିତାତ୍ମି ।

ସହଃ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ଶ. ଅନ୍ତା) ଅଗ୍ରହାୟାମାସ, ବଳ, ଜେନ୍ଦ୍ରିୟ, ମହାଦେବ, (ଶ୍ରୀ, ବି) ଗୁପ୍ତ ପରାମର୍ଶ, କୁମରାତ, ଶୁଦ୍ଧିପ୍ରଶ୍ନୀ, ଭାସ, (ଶ୍ରୀ, ଲାକ୍ଷ୍ମୀ, ବିଜାତା) ଚିତାତ୍ମି ।

ସହଃ—ବି. (ଶ୍ରୀ+ଶ. ଅନ୍ତା) ଅଗ୍ରହାୟାମାସ, ମାସ, ବଳ, ଶତ, ଜେନ୍ଦ୍ରିୟ, କେନ୍ଦ୍ରିୟ ।

କୋମଳ ଅଂଶ ।

ସସ୍ତବ—ବି, (ସସ୍ତବ+କ) ମଣିଭେଦ, ଏକପ୍ରକାର ମଣି, ଅସ୍ତି, ଖଣ୍ଡ, ନନ୍ଦା ମନ୍ତ୍ରରେ ଥିବା କୋମଳ ପତାର୍ଥ, ଶାନ୍ତିମାନ

ସସ୍ତବାମାଣ—ବିଂ. ସସ୍ତବନାଶକ, (ବି) ମସ୍ତି-ମୁଷିକ, ବିଲୁଆ ମୁଷା ।

ସସ୍ତବରକ୍ଷକ—ବିଂ. ଶାନ୍ତିଦଶ୍ୟେ ରକ୍ଷଣାର ଭାବରେ ଆପଣ ।

ସସ୍ତବର୍ତ୍ତକ—ବି. (ଶତତ୍ରୁ) ଧାନ୍ୟାଦଶ୍ୟେ ରକ୍ଷଣାର ଭାବରେ ଆପଣ ପରିବର୍ତ୍ତନ ।

ସସ୍ତବର୍ତ୍ତକ—ବି. ଶତତ୍ରୁ ଧାନ୍ୟା ଅଗ୍ରହାୟାମାସ ।

ସସ୍ତବର୍ତ୍ତକ—ବି. ଶତତ୍ରୁ ଧାନ୍ୟାଦଶ୍ୟେ ରକ୍ଷଣାର ଭାବରେ ଆପଣ ପରିବର୍ତ୍ତନ ।

ସହକଣ୍ଡକ—ବି. ନାୟନଲୀ ।

ସହକର୍ଣ୍ଣ—ପୁ. ବି. ଯଜ୍ଞର ସହକର୍ଣ୍ଣ ।

ସହକର୍ମୀ(ମୀ)—ପୁ. ବି. (ସହ+କର୍ମନ;

ସହ+କର୍ମନ+ରକ୍ତ)ସହକର୍ମୀ ବ୍ୟକ୍ତି,
ଏକଷ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି, (ପୁ.
ଦ୍ଵାଂ)ସହକର୍ମ କର୍ମକାଳୀ,(ସ୍ତ୍ରୀ)ସହକର୍ମୀ;
ସହକର୍ମୀ ।

ସହକାର—ବି. (ସହ+କୃ+କ.ଅ)ଅତି
ସୁରତ ଆମ୍ବର୍କ, ଆମ୍ବପଇବ, ସାହାଯ୍ୟ-
କାଶ ବ୍ୟକ୍ତି,(ଗ୍ର.ଅ)ସାହାୟ୍ୟ,ସାହିତ୍ୟ,
(ବିଂ) ସାହାୟ୍ୟକାଶ ।

ସହକାରତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସହକାର+ତା)

ସହକାରତ ଭାବ ବା ଧର୍ମ, ସହାୟତା ।

ସହକାରତକ୍ରିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. କୌତ୍ତା ବା
ଆରନ୍ୟକିଶୋଷ ।

ସହକାରିଧା—ଗ୍ର.ପୁ. ଶିଂ. ଶୁଭ୍ରମହାଶ-
କାଶ, ଶୁଷ୍ଟ ପ୍ରଣୟକାଶ, ସହକାରୀ
ଦେଖ, (ଗ୍ର. ବି) ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକାଙ୍କ
ମଧ୍ୟରେ ଯେ ମିଳନ ଘଟାଏ ।

ସହକାରିତା(ହ୍) —ବି. (ସହକାରିନ+
ଘ. ତା. ହ୍) ସହାୟକର, ସାହିତ୍ୟୀ,
କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ବା ଅପରାଧରେ
ସହାୟକାରିତା,(ନ୍ୟାୟଶାସ୍ତ୍ର)ଉନ୍ନିତର
ଆର ସୁଜ୍ଞ ଉଚ୍ଛବିଲକହ ।

ସହକାରୀ—ପୁ. ବି. (ସହ+କୃ+କ.
ଇନ୍) ସାହାୟ୍ୟକାଶ, (ନ୍ୟାୟଶାସ୍ତ୍ର)
ଉନ୍ନିତ ଥାଇସ୍ବୁକ୍ତ ଉଚ୍ଛବିଲକନକ
ସମ୍ବନ୍ଧରୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହକାରୀ, (ବି)
କାର୍ଯ୍ୟସାଧନରେ ସାହାୟ୍ୟକାଶ,
ପ୍ରତିଧ୍ୟ, ସହକ ଜ୍ଞାନ ।

ସହକାରୀସାଧନିବ୍ରତ—ବି. ସାଧନିବ୍ରତ ସାହାୟ୍ୟ
କରିବା କର୍ମଭୂତ, ସାଧନିବ୍ରତ ଅନୁପ-
ପ୍ରତିଧ୍ୟରେ କର୍ମ କରିବା କର୍ମଭୂତ ।

ସହକୃ—ପୁ. ବି. (ସହ+କୃ+କ.
କ୍ରମ) ସାହାୟ୍ୟକାଶ, ସହାୟ ।

ସହକୃତ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ସହ+କୃ+କ.
କ୍ରମପ୍ରତିଧ୍ୟ) ସହକୃତ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହ-
କୃତ୍ୟ । [ଛଲରେ ।

ସହକ୍ରମେ—ଗ୍ର. କି. ବି. ଭୁମବଶତଃ,

ସହକ୍ରମ୍ୟ—ଦ୍ଵାଂ. କମରଜ ।

ସହକ୍ରମୀ—ପୁ. ବି. ବାଲକାଳୀନ ବନ୍ଧୁ ।

ସହକ୍ରମୀସନ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)

କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ସଙ୍ଗେ ଏକ ଜନଦର
ଶମ୍ଭନକାଶ ବା ଆସନରେ ଉପ-
ବେଶନକାଶ (ବ୍ୟକ୍ତି), (ସ୍ତ୍ରୀ)ସହକ୍ରମୀ;
ପନ୍ଥ ।

ସହନୀୟ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ମୃତସ୍ଥାମୀର ମହିତ
ଏକଟିତାରେଣୁହୀଁ, ସହନମିଳ ।

ସହନମନ—ତ. (ସହ+ନମ୍+ଅନ)

ସଙ୍ଗରେ ଯିବା, ମୃତସ୍ଥାମୀଙ୍କ ଚିନାରେ
ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ଆବେଦନରୁପ କିମ୍ବା,ସନମନର

ସହନମ୍ୟ—ବି. (ସହ+ନମ୍+ମ୍ୟ)

ଏକଟ ଗମନୀୟ ।

ସହନମିଳ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସହନମିଳ+ର)

ସହନମାର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କା, ସହନମା ।

ସହନମା—ପୁ. ବି. (ସହନମିଳ+ତା)

ଏକଟିମନୀ ଗମନକାଶ, ସ୍ତ୍ରୀ

ସହନମିଳ ।

ସହନର—ପୁ. ବି. (ସହ+ନର+ତ)

ଏକଟା ମନୀ, ଏକଟ ମନକାଶ.

(ସ୍ତ୍ରୀ) ସହନର, (ବି) ସଙ୍ଗୀ, ବୟସ୍ତ,

ପରିବହକ, ଦୋଷ, ମାତ୍ରମୁଖ. ଅନୁ-

ରତ, ଭାତ୍ୟ, ଡିଶ୍ଟ, କାମକେରେଣ୍ଟା

ଗୁରୁ, ପାତରେଣୀ ଓ ମଳରେଣୀ,(ଗ୍ର.ବି)

କଟିଯଥା-ମୁକୁତ୍କୁ ବର୍କୁର ମନିନ

ବ୍ୟକ୍ତିମଙ୍ଗେ ଦୋହକର ନେବା ଭୁବନ୍ୟ

ସହନରଦୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ପ୍ରାତିରେଣୀ ଓ

ମଳରେଣୀ ।

ସହନରତ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଏକଟ

ବାସ ଓ ଧର୍ମରୁ ଆରରଣିଲ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ସହନରତ ।

ସହନେ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସହନର+ରି)

ସଙ୍ଗିନୀ, ସଙ୍ଗୀ, ସହନମିଳୀ, ପହୁଁ,

ପାତରେଣୀ, କାମକେରେଣ୍ଟା ।

ସହନର—ପୁ. ବି. (ସହ+ନର+ଅଥ)

ସଙ୍ଗରେ, ସଙ୍ଗୀ ।

ସହନରହ—କ୍ଲୀ. ବି. ସହନ ଗମନ,

ସହନରହ ଭାବ କାହିଁ ।

ସହନୁର୍ଣ୍ଣ—ପୁ. ବି. (ସହ+ନୁର୍ଣ୍ଣ)

କ.ଭନ୍ଦ) ସହନର ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ସହନୁର୍ଣ୍ଣ ।

ସନ୍ଦର—ବି. (ସହ+ନନ୍ଦାରିତାନ୍ତିକାରୀ)

ସନ୍ଦରକାଳ, ଏକନନ୍ଦାତ,ସ୍ନାନବିକ,ଦେବୀ-
ଚିକ, ଅନୁଦିମ,ଅନାୟାସ ସିତ,ସୁଲଭ,

(ସ୍ତ୍ରୀ) ସନ୍ଦରା, (ବି) ସନ୍ଦୋଦର, ଏକ-

ମାତ୍ରଗର୍ଭକ ଭ୍ରାତା, ନିର୍ଗର୍ଭ, ସ୍ଵରବ,

(ନ୍ୟୋତିଷ) ଜନୁଲାଗ୍ନ ଠରୁ ତୁଣ୍ୟୁ

ପ୍ରାକ, (ଶ୍ର.ବି) ପ୍ରେମ,ତନ୍ତ୍ରବିରଜନିତ,

(ଗ୍ର. ବି) ସରଳ, ଅନାୟାସପାତ୍ର,

ସୁରମ, ସିଧା, ସୁରୋଧ ।

ସନ୍ଦରାସନ-ଗ୍ର.ବି.ଯୋଗୀସନବିଶେଷ ।

ସନ୍ଦରଭପାୟ—ଗ୍ର. ବି. (ସନ୍ଦରଭିନ୍ନାମ୍ବାପାୟ)

ପାୟ) ସୁମପତ୍ରୁ, ସରଳ ଓ ସୁଲଭ

ଭାପାୟ ।

ସନ୍ଦରକଥ—ଗ୍ର. ବି. ସରଳ ବିଷୟ ।

ସନ୍ଦରକଳ—କ୍ଲୀ. ବି. (କ.ଧା) ସନ୍ଦରାର
କାତ ବୋଧ ।

ସନ୍ଦରନା—ବି.ବ.ଶ୍ରୀ; (ସହ+ନନ୍ଦାରିତା)

ସମଜ, ଏକନନ୍ଦାତ, ସନ୍ଦୋଦର ।

ସନ୍ଦରଗନ୍ଧ—ପୁ. ବି. ସନ୍ଦରଗନ୍ଧ

ନନ୍ଦା-ଅପରାଦବିଶେଷ ।

ସନ୍ଦରପଦ୍ମ—ଗ୍ର. ବି. ବୋଦ୍ଧମାନକର
ମଧ୍ୟରେ ଏକପ୍ରକାର ମତ ।

ସନ୍ଦରପବନ—ବି. (ଶତ୍ରୁ) ସ୍ଵରବତ୍ରି

ନନ୍ଦି,ଯେଉଁ ସକଳ ପଦାର୍ଥକୁ ଅଳ୍ପମାତ୍ର

ଅୟାମରେ ନୂଆଁ ଯାଇପାରେ ।

ସନ୍ଦରପଦ୍ମା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସନ୍ଦରପଦ୍ମାନ୍ତିକାରୀ)

ବର୍ଷାବତ୍ର ସ୍ଵରବତ୍ର ନନ୍ଦିହେବା

ରୂପ ଶୁଣ,ଯେଉଁ ଶୁଣଥିଲେ କୌଣସି

ବର୍ଷାକୁ ସନ୍ଦରରେ ନୂଆଁ ଯାଇପାରେ ।

ସନ୍ଦରପଦ୍ମି—ଗ୍ର. ବି. ଅନାୟାସପାଧ୍ୟ

ପଶୁ ।

ସନ୍ଦରବଣ୍ୟ—ପୁ. ବି. (କ.ଧା)ସର୍ବବନ୍ଧି

ପ୍ରତିଧ୍ୟ, ଅଳ୍ପମାତ୍ରେ ଜାତ ପ୍ରତିଧ୍ୟ,

ସ୍ନାନବିକ ଧାରଣା ।

ସନ୍ଦରବଣ୍ୟ—ପୁ. କି. (ଶତ୍ରୁ)

ଅଳ୍ପମାତ୍ରେ ବିଶାସକାରୀ, (ଶ୍ର.)

ସହଜବ୍ରତୀୟିନୀ ।	ସହଜବ୍ରତ—ପୁ. ବି. (ସହ+ଜାତି+କ୍ରିୟା) ସହଜେତା, ଏକଷ ମିଳିଛି ହୋଇ ଜୟକାଶ ।	ଅଗ୍ନିପ୍ରେସ, ବ୍ୟାଖ୍ୟାନମର୍ଦ୍ଦକ ଓ ଶାକୁନ ଶାସ୍ତ୍ର ରଚ୍ୟିତାଙ୍କ ନାମ, (ବି) ଦେବତା ସହତ କଞ୍ଜିମାନ ।
ସହଜବ୍ରତ—ଗ୍ର. ବ.ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ ମନରେ ଜନ୍ମରୁ ଉଦୟ ହୋଇଥିବା ହୁବି ।	ସହଜମାର—ଗ୍ର. ବ. ବନ୍ୟା ବନ୍ୟ ଉତ୍ସବଶେଷ ।	ସହଜମିଶ—ଶ୍ରୀ. ବ. ସ୍ଵାଭାବିକ ଧୂତୁତ, ଆପଣାର ଭାଗିନେୟ, ପିତୃସ୍ତ୍ରୀୟ ଓ ମାତୃସ୍ତ୍ରୀୟାତ ବନ୍ଦୁ ।
ସହଜଯାନ—ଗ୍ର. ବ.ସହଜ ପଞ୍ଚାଳେମ୍ବୀ, ବୌଦ୍ଧମାନଙ୍କର ଶାଖାବିଶେଷ ।	ସହଜଲଭ—ବି. ଅନାୟାସପ୍ରାୟ ।	ସହଜେବା—ଶ୍ରୀ. ବ. (ସହଜେବ+ଆ) ଶାରିବା, ସର୍ପାଷ୍ଟୀ, ସାପକଜାଳିଆ ଗୁଲୁ, ନାକୁଲୀ, ଏକପ୍ରକାର ସୟାନ୍, ଶର୍ଷାବ୍ଲୁପ୍ତି, ପାତି ଦଶ୍ରାୟଳା, ବଳାରେଦ, ମହାବଳା, ବଜ୍ରମୁଲୀ; ବଷୁଦେବ ପଙ୍କୀ ।
ସହଜଲଭ—ବି. ଅନାୟାସପ୍ରାୟ ।	ସହଜେଭ—ବି. କଲମ୍ବତାରୁ ତୃତୀୟ ଗ୍ରହର ଅଧ୍ୟପତି ଗ୍ରହ ।	ସହଜେବା—ଶ୍ରୀ. ବ. (ସହଜେବ+ଭ) ସହଜେବଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ, ସର୍ପାଷ୍ଟୀ, ବଜ୍ରମୁଲୀ, ପାତି ଦଶ୍ରାୟଳା, ପ୍ରିୟତୁ, ମହାମଳୀ, ବଜ୍ରଅଞ୍ଚଳୀ ।
ସହଜଲଭ—ବି. ଅନାୟାସ ଲଭ ।	ସହଜୋଦାସୀକ—ବ. ସହଜ ଶତ୍ରୁ ଓ ସହଜ ମିଳିଲକ୍ଷଣ ରହିଛି ବନ୍ଦୁ ଓ କୁଟୁମ୍ବମଣି ।	ସହଜେଶାରିର—ବ. ଦେବପ୍ରତ୍ୟାରେ ଦେବସ୍ଥାନାର୍ଥ ବ୍ୟବହୃତ ଉଷ୍ଣଧରଣ, (ଯଥା—ମହାବଳା, ବଳା, ଶତମୁଳୀ, ଶତାବ୍ଦୀ, କୁମାରୀ, ଶତ୍ରୁତୀ, ସିଂହ, ବ୍ୟାହ୍ରୀ (ରତ୍ନପୁରୀ) ।
ସହଜପାଧନ(ରଜନ) —ଗ୍ର. ବ. ରାଧା ରୂପେ କଲିତା, ଏକାନ୍ତ ବିଷ୍ଟୁଭକ୍ତା, ପରକାୟା ନାୟିକାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମଧୁର ରଘୁଲକ୍ଷ୍ମୀନ ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତି ସାଧନର ମାର୍ଗବିଶେଷ, ଶ୍ରେଣ ମାର୍ଗ ଦେଇ ଯୋଗ ପଥକୁ ଗମନପୂର୍ବକ ଭକ୍ତି ସାଧନ ।	ସହଜୋଷଣ-ବ. ପରିଷର ଆନନ୍ଦାନ୍ତରବ ସହଣ—ଗ୍ର. ବ. (ସ-ସହନ) ସହବା, ସହଷ୍ଟୁତା, ଏକପ୍ରକାର ମୋଟା ବିଲୁପ୍ତ କଳକୁଳା, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ଯେଉଁ ଭାବରେ ଧାନଆଦି ବିହି ଦେଇଥିବ ତିଦିପେଣ୍ଠା ବେଶି ଧାନ ପାଇବା ପାଇ ଟଙ୍କା ଆଗରୀ ରଣ ଦେବା ଶତ, ଟଙ୍କାର ସୁଧ ପାଇ ପ୍ରକଳିତ ଭାବ ଅପେକ୍ଷା ଯେଉଁ ଅତିରିକ୍ତ ଧାନ ଧାରକ ମହାଜନକୁ ଦିଏ, ଦେବତାଙ୍କୁ ପ୍ରଦତ୍ତ ମାନ୍ୟିକ ଶ୍ରେଣଆଦି ।	ସହଧର୍ମମନୀ—ଶ୍ରୀ. ବ. (ସହ+ଧର୍ମ +ଚର+କ.ଇନ୍+ଭ) ସହଧର୍ମମନୀ ଦେଖ ।
ସହଜାତ—ପୁ. ବ. (ଶ୍ରୀରାତ୍ରି) ସହୋଦର, ଭର, ଯମଜ, (ପୁ. ବି) ସହୋଦନ, ଏକ ସଙ୍ଗେ ଉଭ୍ୟ ତ, ଜନ୍ମସହ ଉଦୟନ, (ପ୍ରୀ) ସହନାତା ।	ସହଜାତ—ଗ୍ର. ବ. (ସ-ସହନ) ସହନ, ସହଷ୍ଟୁତା, ମାନ୍ୟିକ, (ଗ୍ର. ବି) ସହଷ୍ଟୁ ସହନି—ଶ୍ରୀ. ସହନିକ—ଗ୍ର. ବି. ସହଷ୍ଟୁ, (ପ୍ରୀ) ସହନିକା ସହନ୍ତୁକ—ବ. ମାଂସ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ, ତୁମର ମୁଣ୍ଡ କୁଟାଯାଇ ଓ ମାଂସକିନ୍ତିତ ଓ ଖଣ୍ଡିତ କରାଯାଇ ରନାଯିକା ବ୍ୟକ୍ତିନ ସହନ୍ତି—ପ୍ରା. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ) ବି. ବି. (ସ-ସହନ୍ତି) ସହନ୍ତୁ ।	ସହଧର୍ମମନୀ—ପୁ. ବି. ଓ ଶ୍ରୀ. ବ. ମ୍ରୁଦୁ; (ସହ + ଧର୍ମନ) ସହଧର୍ମମନୀ ।
ସହଜାଧିକାର—ଶ୍ରୀ. ବ. ଉତ୍କଳର ସାମନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ।	ସହନି—ଶ୍ରୀ. ସହନିକ—ଗ୍ର. ବି. ମାଂସ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ, ତୁମର ମୁଣ୍ଡ କୁଟାଯାଇ ଓ ମାଂସକିନ୍ତିତ ଓ ଖଣ୍ଡିତ କରାଯାଇ ରନାଯିକା ବ୍ୟକ୍ତିନ ସହନ୍ତି—ପ୍ରା. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ) ବି. ବି. (ସ-ସହନ୍ତି) ସହନ୍ତୁ ।	ସହଧର୍ମମନୀ—ଶ୍ରୀ. ବ. (ସହଧର୍ମନ+ଇନ୍+ଭ) ବେଦବିଧାନ ଦ୍ୱାରା ବିବାହତା ଶ୍ରୀ, ପଙ୍କୀ ।
ସହଜାଧିକାର—ଶ୍ରୀ. ବ. ଉତ୍କଳର ସାମନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ।	ସହନି—ଶ୍ରୀ. ବ. ଉତ୍କଳର ସାମନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ।	ସହଧାନ—ବି. ଧାକ୍ୟର ସହିତ, ମାନ୍ୟିକ ରକ୍ଷାର ଉପାୟବିଶ୍ଵାସ ।
ସହଜାଧିକାର—ଶ୍ରୀ. ବ. ଉତ୍କଳ, ସରଳ, ସୁଗମ, ଅକାୟାସ ସାମନ୍ତ, ପାକୁତିକ, (ଗ୍ର. ବି) ସରଜିଆ ଧର୍ମାବଳ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି, କୈନ୍ତିକ ଧର୍ମର ସହିତ ଏକ ଶ୍ରେଣୀ ।	ସହନି—ଶ୍ରୀ. ବ. ଉତ୍କଳର ସାମନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ, ଏକଷ ଧାନ କା ଉତ୍ସର୍ଗ ।	ସହନି—ବ. (ସନ୍ତ+ଭ.ଅନା) ସହନ୍ୟକିବା, ଶାନ୍ତି, ସମାପନ୍ତି, ସହଷ୍ଟୁତା, ସହନିକ, (ପୁ. ବି. ବି) ସହନିକ—ଗ୍ର. ବି. (ସହନିକ+ଇନ୍+ଭ) ବେଦବିଧାନ ଦ୍ୱାରା ବିବାହତା ଶ୍ରୀ, ପଙ୍କୀ ।
ସହଜାଧିକାର—ଶ୍ରୀ. ବ. ଉତ୍କଳ, ସରଳ, ସୁଗମ, ଅକାୟାସ ସାମନ୍ତ, ପାକୁତିକ, (ଗ୍ର. ବି) ସରଜିଆ ଧର୍ମାବଳ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି, କୈନ୍ତିକ ଧର୍ମର ସହିତ ଏକ ଶ୍ରେଣୀ ।	ସହନି—ଶ୍ରୀ. ବ. ଉତ୍କଳର ସାମନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ, ଏକଷ ଧାନ କା ଉତ୍ସର୍ଗ ।	ସହନି—ବ. (ସନ୍ତ+ଭ.ଅନା) ସହନ୍ୟକିବା, ଶାନ୍ତି, ସମାପନ୍ତି, ସହଷ୍ଟୁତା, ସହନିକ, (ପୁ. ବି. ବି) ସହନିକ—ଗ୍ର. ବି. (ସହନିକ+ଇନ୍+ଭ) ବେଦବିଧାନ ଦ୍ୱାରା ବିବାହତା ଶ୍ରୀ, ପଙ୍କୀ ।

ନୃତ୍ୟକରଣ,ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷ ଯୋଡ଼ା ଯୋଡ଼ା ହୋଇ ନାଚିବା ।	ସହବର୍ତ୍ତୀ—ପୁ. ବ. (ସହ + ବର୍ତ୍ତୀ) ଅନୁଚର, ସଙ୍ଗୀ ।	କ.ଇନ୍) ଏକଦି ଭୋଜନକାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହଯୋଜିତା ।
ସହନଶୀଳ—ପୁ. ବ. (ସହନ + ଶୀଳ) ସହିଷ୍ଣୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହନଶୀଳା ।	ସହବସତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଏକଦାବସ୍ଥାନ,(ବିଂ) ପ୍ରତିବାସୀ ।	ସହମ—ବ. ଫଳିତ ଜ୍ୟୋତିଷ ମତରେ ବର୍ଷ ପ୍ରବେଶ ବିସ୍ତର କାଳରେ ବର୍ଷର ଫଳାଫଳ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପାଇଁ ଓ ଜନ୍ମ କାଳରେ ଜାତ ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନର ଫଳାଫଳ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଗଣନା କରିବା ଭାଜକୋଣ ଯୋଗବିଶେଷ ।
ସହନୟ—ବି. (ସହନ + ମୀ. ଅନ୍ୟ) ସହନଯୋଗ୍ୟ, ସୋଢିବ୍ୟ, ସହନ୍ୟ, ଯାହା ସହିତ୍ୟ । [ସହିଷ୍ଣୁ ।	ସହବାଦ—ବ. ବାଦାନୁବାଦ, ତର୍କବିତରକ, ଏକଦି କଥନ ।	ସହମରଣ—ବ. (ସହ + ମୁ + ଭ. ଅନ) ସହାନୁଗମନ, ମୁତ୍ତ ସାମୀଜି ଶବ୍ଦ ସହିତ ଜ୍ୱଳିତାବେହଣ ପୂର୍ବକ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ମରଣ । [ବିଶ୍ଵୀ ।
ସହନ୍ତ୍ରୀ—ଶା. ବି. (ଫ-ସହିଷ୍ଣୁ) ସହନ୍ତ୍ରୀ. ସହପନ୍ଥ—ଶା. ବି. (ଫ-ସହପନ୍ଥ) ସାହାପନ୍ଥ ଦେଖ ।	ସହବାସ—ବ. (ସହ + ବସ + ଭ. ଅଥ) ପରିଷର ସହିତ ଫେରଣ, ଏକ ସଙ୍ଗେ ଅବସ୍ଥାନ, ଏକଦି ବାସ, ସଙ୍ଗମ ।	ସହମାତ୍ରକ—ପୁ. ବି. ମାତୃପୁରୁଷ, ମାତୃ- ସହମାନ—ବି. (ସହ + କ.ଆନ) ସହ୍ୟ କରୁଥିବା, (ସହ + ମାନ) ମର୍ଯ୍ୟାଦା ସହତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହମାନ,(ପୁ. ବି) ଉତ୍ସର ।
ସହପାଂଶୁଲକ(କୀତ୍ତନ)—ବ. (ସହ + ପାଂଶୁ + ଲକ + ଭ. ଅନ) ପିଲୁମାନଙ୍କ ଧୂଳିଖେଳ ।	ସହବିଶ୍ଵାରୀ—ପୁ. ବ. (ସହ + ବିଶ୍ଵାରୀ + ଭିଶ୍ଵାରୀ) ଯେଉଁ ପ୍ରତ୍ୟାମ୍ବିନୀ ପଣ୍ଡ ମଳ ମୁଦ୍ରାଦି ଏକଦ୍ୱାର ଦେଇ ପରିଦ୍ୟାନ କରନ୍ତୁ ।	ସହମୁତ୍ରା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସହ + ମୁତ୍ରା + କ.ତ) ମୁତ୍ର ପଦିକ ଚିତ୍ତାବେହଣପୂର୍ବକ ମୁତ୍ରା ସ୍ତ୍ରୀ ।
ସହଶାଠ—ବ. ଏକଦି ପଠନ, ଏକଦି ଅଧ୍ୟୂନ ।	ସହବ୍ରତ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଏକଦି ବ୍ରତାବୁଧ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହବ୍ରତ ।	ସହଯାଦୀ—ବ. (ସହ + ଯା + ଭ. ପି + ଆ) ଏକଦି ଗମନ, ଏକ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରପାନ ।
ସହପାଠୀ—ପୁ. ବି. (ସହ + ପାଠ + କ.ଇନ୍) ଏକଦି ଅଧ୍ୟାନକାରୀ, ସହା- ଧ୍ୟାନୀ (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହପାଠୀ ।	ସହବ୍ରତ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସହବ୍ରତ + ଆ) ସହ- ବ୍ରତ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ, (ବି) ସହଧର୍ମୀ, ବିବାହିତା ସ୍ତ୍ରୀ । [ଜାଗନ୍ମୟ ।	ସହଯାଦୀ—ବି. (ସହ + ଯା + କ.ଇନ୍) ଏକ ସଙ୍ଗେ ଗମନକାରୀ, ସଙ୍ଗୀ, ସାଥୀ, ସ୍ତ୍ରୀ ସହଯାଦୀମ୍ବା ।
ସହପାନ—ବ. ଏକଦି ପାନୀୟ ଦ୍ରୁବ୍ୟାଦିର ପାନ, ବହୁଲୋକରଙ୍ଗ ଏକଦି ପୁରୁଷାନ ସହପିଣ୍ଡିଯୀ—ବ. ସହପିଣ୍ଡିକରଣ ଶ୍ରାବି ।	ସହଭାବ—ବି. ସମାନ ଭାବବିଶ୍ଵାସ, ସମାନ ସହଭାବ—ପୁ. ବ. (ସହ + ଭୁ + କ.ଇନ୍) ଏକଦି ସହାୟ, ସହଭର, ସହୋଦର, (ବି) ସହଭ ଉପର୍ଦ୍ଧନ, ସାହାଯ୍ୟକାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହଭାବମୀ ।	ସହଯାଦୀ—ବି. (ସହ + ଯା + କ.ଇନ୍) ଏକ ସଙ୍ଗେ ଗମନକାରୀ, ସଙ୍ଗୀ, ସାଥୀ, ସ୍ତ୍ରୀ ସହଯାଦୀମ୍ବା ।
ସହପୁଣ୍ୟ—ଅ. ପୁଣ୍ୟାନ୍ତ ସହତି ।	ସହଭକ୍ତ—ପୁ. ବି. (ସହ + ଭୁକ୍ତ + କ.ବନ୍) ଏକଦି ପୁରୁଷକାରୀ, (ବି) ଏକଦି ପୁରୁଷକାରୀ ଭାବ ।	ସହଯୋଗ—ବି. (ସହ + ଯୋଗ) ସହଯୋଗ, ମିଳନ, ସଙ୍ଗ, କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅନ୍ୟ ସହିତଯୋଗଦାନ, ସମ୍ବାଧ, ମେଥୁନ ।
ସହପ୍ରଦୀପ—ବ. ଏକଦି ପ୍ରଦୀପ ।	ସହଭୁତ—ବି. (ସହ + ଭୁତ + କ.ଇନ୍) ଏକଦି ଭୁତ ଭୁତ ଭୁତ ।	ସହଯୋଗିତା(ହ୍) — ବ. (ସହଯୋଗିତା + ଭ.ତା) ଅନ୍ୟ ସହିତ ଯୋଗ ଦେଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ।
ସହପ୍ରଦାତ—ବ. ଏକଦି ପ୍ରଦାତ ।	ସହଭୋକନ—ବ. ଏକଦି ଭୋକନ, ସର୍ବଧୀନ ଦୋଷଭୋକନ ।	ସହଯୋଗୀ—ପୁ. ବି. (ସହ + ଯୋଗ + କ.ଇନ୍) ସହଯୋଗକାରୀ, ସାହାଯ୍ୟକାରୀ,
ସହପ୍ରଦାତ—ଶା. ବି. ସଙ୍ଗୀ, ସହକାରୀ ।	ସହଭୋକନ—ପୁ. ବି. (ସହ + ଭୋକନ + କିମ୍ବା) ସହଭୋକନ ।	ସହଯୋଗକାରୀ—ପୁ. ବି. (ସହ + ଯୋଗ + କ.ଇନ୍) ସହଯୋଗକାରୀ, ସାହାଯ୍ୟକାରୀ,
ସହବସ—ପୁ. ବି. ସବସ, ବିଶ୍ଵାସହତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହବସା ।	ସହଭୋକନ—ପୁ. ବି. (ସହ + ଭୋକନ + କିମ୍ବା) ସହଭୋକନ ।	ସହଯୋଗକାରୀ—ପୁ. ବି. (ସହ + ଯୋଗ + କ.ଇନ୍) ସହଯୋଗକାରୀ, ସାହାଯ୍ୟକାରୀ,

ଏକଟ କାର୍ଯ୍ୟକାଣ୍ଡ, (ସ୍ଥି)ସହଯୋଗିମିତି—ଶା.ବି.ବନ୍ଦୁ ଲୋକଙ୍କ
ସହଯୋଗିମିତି—ଶା.ବି.ବନ୍ଦୁ ଲୋକଙ୍କ ସମ୍ପଦାୟ ସମ୍ପଦିତ ।
ସହଯୋଗିରାଜସମ୍ପଦିତ—ଶା. ବି. ବନ୍ଦୁ-
ଲୋକଙ୍କ ସମ୍ପଦିତ ଧନ ଓ ଗେଷ୍ଠାଦ୍ୱାରା
ପ୍ରପର ସର୍ବଧ୍ୟମାନଙ୍କ ଦରକାରଦେଲେ
ସେମାନଙ୍କୁ ଅଳ୍ପ ସୁଧରେ ରଣ ଦିଆ-
ଦିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଫଳ, କୃଷିବ୍ୟକ୍ତି
ସହଯୋଗା—ଚ. (ସହ + ଯୁଧ + କ.ତ୍ତ.)
ସହଯୁଦ୍ଧ ଦେଖ ।

ସହ୍ୟ—ଶା. ବି. ସହ୍ୟ ।

ସହରତ୍ରେ(ହୁ)—ଯା. ବି. ମୁସଲମାନ-
ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରେଜା, (ଦିନରମାମ-
ଉପବାସ)ପାଲିବା ବ୍ୟକ୍ତିର ରତ ଆର୍ଦ୍ଦ
ଆର୍ଦ୍ଦ ଭେଜନ ।

ସହର—ଯା. ବି. ନଗର, ରଜଧାନୀ,(ଶା.
ବି.ସ୍ତ-ଶବର)ଓଡ଼ିଶାର ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟ ବଣ୍ଣଥା
ଜାତିଶେଷ, (ସ୍ଥି) ସହରୁଣୀ ।

ସହରକୋଡ଼ୋୟାଲ୍—ଯା. ବି. ସହରର
ଅଧିକ ବା ପରିଦର୍ଶକ ରଜକର୍ମବ୍ୟକ୍ତି-
ଶେଷ ।

ସହରକ୍ଷା—ପୁ. ବି. ଅନ୍ତି ଓ ଅସୁର ।

ସହରତ୍ର— ଯା. ବି. ପ୍ରହରି, ପ୍ରକାଶ,
ପ୍ରକଟିତ ।

ସହରତଳି—ଶା.ବି. ନଗରର ଉପକଣ୍ଠ,
ନଗରର ସୀମାଦେଶ ।

ସହରତିକିଆ—ଶା. ବି. ନଗରର ଉପ-
କଣ୍ଠବାସୀ, ନଗରର ଉପକଣ୍ଠ ସମ୍ପଦୀୟ
ସହରପଣୀ—ଶା. ବି. ଶବରପଣୀ, ଶବର-
ମାନଙ୍କର ସ୍ଥଳ୍ବୁ ଗ୍ରାମ ।

ସହରବଦିତା—ଶା.ବି. ଓ ବି.ନାଗରିକ ।

ସହରସା—ବି. ମୁଦୁପଣ୍ଡୀ, ବନମୁଗ ।

ସହରସା-ଶା.ବି.ଏକଜାପାୟ ମୋଟ ଶାରଦ
ଧାନ ।

ସହରଜ—ଶା. ବି. ସୋମରଜ, ଅଷ୍ଟଧ
ଶୁଳ୍କଶେଷ, ବାକୁତି ।

ସହରଜଳକ—ବି.ସରଜଳକ, ରଜର ସହିତ
କୃଷିମାନ ।

ସହର—ବିଂ. (ସତ୍ତାହଶ) ହରି ସତ୍ତ୍ଵ,
 (କି) ସୁର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର । [ଶୀଘ୍ର]
 ସହରିଆ—ଗ୍ରା. ବିଂ. ସହର ବା ନଗରପଥ-
 ସହର୍ଷ—ବିଂ. (ସତ୍ତାହଶ) ଦୂର୍ଧ୍ୱଯୁକ୍ତ, ଆଜନ
 ଯୁକ୍ତ, (ପ୍ଲୀ) ସହର୍ଷା, (ଦି) ସହର୍ଷ, ପଞ୍ଜନ, ଆମ୍ବଳ
 ସହର୍ଷର—ବିଂ. ଚାନ୍ଦସ୍ୱର୍ତ୍ତ (ଧେନୁ) ।
 ସହଳ—ଗ୍ରା. ଫି. ବିଂ. (ଫି-ସତ୍ତାହଶକାଳ)
 ଶୀଘ୍ର, ସହର, ଚଞ୍ଚଳ, ପ୍ରକଟରେ, (ବିଂ)
 ପ୍ରକଟରେ ଘଟିବା, ଫୁଲିଯୁକ୍ତ, ସହର,
 ବେଗେ ।
 ସହଳ୍—ଯା. ବିଂ. ସହଳ ।
 ସହଳସ(ସା)ହଳ—ଗ୍ରା. ଫି. ବିଂ. ଅତି-
 ଶୀଘ୍ର, ଜଳଦି ଜଳଦି, ଅତି ପ୍ରକଟରେ ।
 ସହଳି—ଗ୍ରା. ବିଂ. ଶୟା ।
 ସହଳୟା—ବିଂ. ଶୟାପଦ୍ଧତି ।
 ସହଳୟାସନାଶନ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସହ +
 ଶୟା + ଆସନ + ଆଶନ-କ.ଶ୍ରୀ) ଏକଟି
 ଶୟାନ, ଉପବେଶନ ଓ ଭୋକନକାଶ,
 (ପ୍ଲୀ) ସହଳୟାସନାଶନ ।
 ସହପ୍ରବାଦ—ବିଂ. ସମ୍ବନ୍ଧ୍ୟାଯୁକ୍ତ, ବାର୍ତ୍ତ-
 ବିତ୍ତ୍ସ, ସବାଦସହିତ ।
 ସହପ୍ରବାସ—ବି. ଏକଟି ବାସ ।
 ସହପ୍ରସର—ବି. ପରିଷରରେ ର୍ତ୍ତି ସହିତ
 ପରିଷର ସହବାସ ।
 ସହସ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସତ୍ତାହସ) ସହାସ୍ୟ,
 ହାସ୍ୟଯୁକ୍ତ, (ପ୍ଲୀ) ସହସା, (ବି-ସହ +
 ଅସ୍ତ୍ର-ଅସ୍ତ୍ର) ମାର୍ଗଶିରମାସ, (ମୀ-ଅସ୍ତ୍ର) ବଳ,
 ଶକ୍ତି, ଜୈୟାତ୍ମି, ତେଜଃ ।
 ସହସ୍ରବ୍ଲାଙ୍କ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସହ+ସମ୍ବନ୍ଧ-
 କ.ଶ୍ରୀ) ସହଜାତ, (ପ୍ଲୀ) ସହସ୍ରବ୍ଲାଙ୍କ ।
 ସହସତ—ଗ୍ରା. ବି ଓ ବିଂ. (ଫି-ଶତଶତ)
 ଶତଶତ, ବହୁଶତ, ଅମ୍ବଳ୍ୟ ।
 ସହସା—ଅ. (ସହ+ଶୋ + କ.ଅ+ଆ)
 ଅକ୍ଷସ୍ତାତ୍ର, ହତାତ୍ର, ଅତକ୍ରିତ ଭାବରେ
 ପୂର୍ବରୁ ଚିନ୍ତା ବା ବିଦେଶନା ନକରି ।
 ସହସଦ ଦୁଷ୍ଟ—ବିଂ. ହତାତ୍ର ଦେଖାଯାଇ-
 ଥିବା, (ପୁଂ.ବି) ଦତ୍ତକ୍ୟୁତ, ପୋଷ୍ୟୁତ
 ସହସାନ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସହ+ଅସ୍ତ୍ର + ଆକ
 ଛମାୟୁକ୍ତ, ସହକ୍ଷ୍ମ, (ପ୍ଲୀ) ସହସାନ, (ବି)

ମଧୁର, ଯଙ୍ଗ ।
 ସହସ୍ରିତ—ବି. (ସତ୍ତ୍ୟିତ)ସହାୟ ।
 ସହସ୍ରିତ—ପୁ. ବି. ଜିନ୍ଦୁ ହେତ ।
 ସହସ୍ରେଶୀ—ପୁ. ବି. (ସହ + ଶୈବ +
 ରନ୍) ଏକଟ ଦେବାକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହ-
 ସେବିନା ।
 ସହସ୍ରେନ୍ୟ—ଶା.ବ. ଏକଟ ହୋଇ ଏକ-
 ପକ୍ଷରେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଥିବା ଦେଖନ୍ୟ ।
 ସହସ୍ର—ବି. (ସହ + ସତ୍ତ୍ୟ)ପୌଷ୍ଟମାସ ।
 ସହସ୍ରତ—ବି. ବଳକାରିକ ।
 ସହସ୍ର—ପୁ. ବି. (ସ + ସହସ୍ର)ହସ୍ତସହସ୍ର,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହସ୍ର ।
 ସହସ୍ର—ବି. ଏକଟ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ।
 ସହସ୍ରାନ—ବି. ଏକଟ ଅବସ୍ଥିତର ଖାଲ
 ସହସ୍ରତ—ବି. ଏକଟାବିଷ୍ଟତ, ସହସ୍ର ।
 ସହସ୍ର—ବି. (ସତ୍ତ୍ୟିତ+କ.ର) ଦଶ
 ଶତ ପଣ୍ଡା, ହଜାର, (ବି) ଦଶ ଶତ
 ସହସ୍ରକ, ଅଷ୍ଟଶତ ।
 ସହସ୍ରାଖି—ଶା.ବ. କନ୍ଦ୍ର, ସହସ୍ରାଖି ।
 ସହସ୍ରକ—ବି. ସହସ୍ରାଖିରେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ।
 ସହସ୍ରକର— ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସୂର୍ଯ୍ୟ,
 କାର୍ତ୍ତିମାର୍ଯ୍ୟକୁଳ ।
 ସହସ୍ରକରପଦ୍ମନାଭ—ଶି. ସହସ୍ର ହର୍ଷ
 ପଦ ଓ ନେମୟନ୍ତ ।
 ସହସ୍ରକାଣ୍ଡ—ବି. ସହସ୍ର ଶତଶତ କାଣ୍ଡ ଯୁଦ୍ଧ
 ସହସ୍ରକାଣ୍ଡ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୈତନୁଗା ।
 ସହସ୍ରକରଣ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସୂର୍ଯ୍ୟ ।
 ସହସ୍ରକୁଟୁ—ବି. (କ.ଧା) ରାଜନ୍ୟାଭିଷେକ
 ଓ ଦେବମୂଳ ଉପଲବ୍ଧତର ବହୁ-
 ଛତ୍ରବିହିଷ୍ଟ କୁଟୁ ।
 ସହସ୍ରକୁହୁ(ହଃ)—ଦି.ବି. (ସହସ୍ର+କୁହ)
 ହଜାରେ ଥର, ଆଶ୍ରମ୍ୟ ଥର, ବହୁବାର,
 ବାରମ୍ବାର ।
 ସହସ୍ରକୁତୁ—ବି. ଅନେକ ଧୂଜବିହିଷ୍ଟ,
 ବହୁପଦାକାଯୁଦ୍ଧ ।
 ସହସ୍ରଗୁ—ବି. (କ.ଶ୍ରୀ)ଯାହାର ବଜାରେ
 ଗୋରୁ ଅଛନ୍ତି, (ପୁ.ବି) ସୂର୍ଯ୍ୟ ।
 ସହସ୍ରଗୁଣ—ବି. ସହସ୍ର ଗୁଣୟକ,
 ହଜାରେ ଗଣବିହିଷ୍ଟ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବି. ଯାହାକୁ ହଜାରଦ୍ଵାରା
ଶୁଣନ କରିଯାଏ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଇନ୍ଦ୍ର, (ବିଂ)
ପଦ୍ମଶିଖ ନୟନୟକ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ପୁ. ବ. ବିଷ୍ଣୁ, (ବିଂ)
ପଦ୍ମସୁଧାଦୟକ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ପୁ. ବି. ଶିଳ୍ପୀ,
(ଭରତ) ।

ସହସ୍ରଶିଖାଶ—ଚ. (ବ.ଶ୍ର.) ବିଷ୍ଣୁ,
ପଦ୍ମଶିଖ—ପୁ. ବି. (ସହସ୍ର+କିନ୍ତୁ
କ୍ରିୟ) ଧନଜେତା କା ସହସ୍ର ସଂଖ୍ୟକ
ଶନ୍ତିଯୁକ୍ତାଶ, (ପୁ.ବ.) ବିଷ୍ଣୁ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବ. (ଯେ ସୁଜ ପ୍ରଳାଗେ
ସନ୍ଦେଶ ରଥୀଙ୍କ ଶନ୍ତ ହସ୍ତରୁ ରକ୍ଷାକରି
ପାରନ୍ତି) ଶାସ୍ତ୍ର ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବ. ବିଜୁ, ଶିଳ୍ପାଳଙ୍କ ଶାଶ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବି. (ସହସ୍ର+ତମ) ହଜାରେ
ସଂଖ୍ୟାର ପୂରଣ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହସ୍ରମୀ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ପୁ. ବି. (ସହସ୍ର+ଦା+ଅ)
ଗୋ ସନ୍ଦର୍ଭାତା, କହୁଦାମ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ପଦ୍ମଶିଖ, (ତି) କାଳିଆମାତ୍ର ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବି. ପାଠୀନ, ବାନିଆ-
ମାତ୍ର ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବ. (ସହସ୍ର+ଦିଲା)
ବ.ଶ୍ର.; ଯେଉଁ ଯଜରେ ହଜାରେ
ଗୋରୁ ବା ହଜାରେ ମୁଦ୍ରା ଦକ୍ଷିଣ
ଦିଆଯାଏ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବି. (ଦିଲାଶ୍ର.) ହଜାରେ ପାଖୁଡ଼ା,
(ବ.ଶ୍ର.) ସହସ୍ର ଦଳୀଲି ପଦ୍ମ,
ବହୁଦଳବିଶିଷ୍ଟ ପଦ୍ମ, (ବିଂ) ହଜାରେ
ପାଖୁଡ଼ାଯୁକ୍ତ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବ. ବି. (ସହସ୍ର+ଦୃକ୍
+କ.କ୍ରିୟ) ସହସ୍ରନୟନ ଦେଖ, (ବି)
ବିଷ୍ଣୁ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବ. (ସହସ୍ର+ଦୋଷ)
ବ.ଶ୍ର.; କାର୍ତ୍ତିଶାରୀର୍ଣ୍ଣନ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବ. ବିନ୍ଦୁ—ବାରବିଶିଷ୍ଟ,
ଅନେକ ଦ୍ୱାରାଯୁକ୍ତ (ଶୁଦ୍ଧ) ।

ପ୍ରକାରେ, ହଜାରଥର, ହଜାରେ
ଅଂଶରେ, ଅଥାର୍ଥ୍ୟଥର ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ବିଷ୍ଣୁଚନ୍ଦ୍ର, (ବିଂ)
ସହସ୍ର ଧାରଯୁକ୍ତ (ପାତ୍ର) ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବି.ଦେବତା ସ୍ନାନାର୍ଥ ସହସ୍ର
ଶିଦ୍ରୟୁକ୍ତ ପାତ୍ରରୁ ଶଳିତ ନଳଧାର ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ପୁ. ବି. ଶାସ୍ତ୍ର ବୁଦ୍ଧି-
ଚିନ୍ତା ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଇନ୍ଦ୍ର,
(ପୁ.ବିଂ) ସହସ୍ରଶିଖୁର୍ଣ୍ଣିକ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବି. ବିଷ୍ଣୁ କାର୍ତ୍ତିଶାର
ଦେବତାଙ୍କର ସହସ୍ରନାମ ସମ୍ମନିତ
ପ୍ରୋତ୍ସହ, ଅମ୍ବବେତସ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବ. ବିଜୁ, (ବ.ଶ୍ର.) ସହସ୍ର-
ନୟନ, ଇନ୍ଦ୍ର, ବିଷ୍ଣୁ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ପୁ. ବି. ବିଷ୍ଣୁ, (ବିଂ) ସହସ୍ରଶିଖ,
ଆଳକ, ପାଦ
ଓ ବାହ୍ୟୁକ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବ. (ଦିଲାଶ୍ର.) ସହସ୍ର ଲୋକଙ୍କ
ଶାସନକର୍ତ୍ତା, ସନ୍ଦେଶ ଗ୍ରାମର ଅଧିକାରୀ,
ସହସ୍ର ସଂଖ୍ୟକ ମୁଦ୍ରାର ଅଧିକାରୀ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବି. ସହସ୍ର ପାଖୁଡ଼ାଯୁକ୍ତ,
(ବି) ସହସ୍ରଦଳ ଦେଖ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବ. ସହସ୍ର ସଂଖ୍ୟକ
ପଦୋପତ, ଶର, ବୃକ୍ଷଭେଦ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ହଜାରେ
ପାଦ୍ମୁନ୍ଦ, (ବି) ବିଷ୍ଣୁ, ସୁର୍ଯ୍ୟ, ରତ୍ନ-
ଶିଖ, ଶିବ, ବୃଦ୍ଧା ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ସହସ୍ର ପାଦ-
ସିନ୍ଧୁ, (ବି) ସୁର୍ଯ୍ୟ, ବିଷ୍ଣୁ, କାରଣ୍ତପର୍ଣ୍ଣ,
ବାଲହଂସ, ଶିବ, ବୃଦ୍ଧା ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ସହସ୍ରମୁଖ-
ସିନ୍ଧୁ, (ବି) ବିଷ୍ଣୁ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ହଜାରେ
ବାହ୍ୟୁକ, (ବି) କାର୍ତ୍ତିଶାରୀର୍ଣ୍ଣନ,
ବିଷ୍ଣୁ, ଶିବ, ବାଣରକ୍ଷା ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବ. ସହସ୍ର ସଂଖ୍ୟକ ମୂଳୟୁକ୍ତ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ପୁ. ବି. ବିଷ୍ଣୁ, (ବିଂ) ପ୍ରଭୁ-
ରୁଦ୍ରାଦି ଅନେକ ମୁଣ୍ଡିବିଶିଷ୍ଟ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ପୁ. ବି. ବିଷ୍ଣୁ; (ସହସ୍ର-
ମୁର୍କନ୍) ହଜାରେ ମସ୍ତକ୍ୟୁକ୍ତ, (ବି)
ବିଷ୍ଣୁ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବି. ସହସ୍ର ସଂଖ୍ୟକ ମୂଳୟୁକ୍ତ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବ. ବିନ୍ଦୁ—ବାରବିଶିଷ୍ଟ,
ଅନେକ ଦ୍ୱାରାଯୁକ୍ତ (ଶୁଦ୍ଧ) ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବ. (ସହସ୍ର+ଧା) ହଜାରେ
ପ୍ରକାରର ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ପୁ. ବି. (ସହସ୍ର+ଶିଖ) ପ୍ରଭୁ-
ବିଶିଷ୍ଟ ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବ. ବିଜୁ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ସହସ୍ରଶିଖ,
ସହସ୍ର ରତ୍ନିତିନୟ—ବ. ସୁର୍ଯ୍ୟନିତି ।

ସହସ୍ରଶିଖ—ବ. (ସହସ୍ର+ଶେମନ୍)
କମ୍ବଳ ।

ସହସ୍ରଲେଜନ—ବି. ଓ ବି. ସହସ୍ର-
ନମ୍ବନ ଦେଖ ।
ସହସ୍ରଚକ୍ର—ପୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ସହସ୍ର-
ବଦନ, ବିଷ୍ଟ ।
ସହସ୍ରବଚତ—ପୁ. ବ. ଧୃତିରସ୍ତୁକର
ପୁନରେଦ ।
ସହସ୍ରଗତିଦକ୍ଷିଣ— ବି. ସହସ୍ରଗତ
ଦକ୍ଷିଣାୟକ ଯଜ୍ଞ ।
ସହସ୍ରଣୀ—ଆ. ବନ୍ଦୁପଣ୍ଡକ, ହଜାର
ହଜାର, ହଜାରବାର ।
ସହସ୍ରଶାଖ—ବି. ସହସ୍ର ଶାଖାବିଶ୍ଵ
ବୁଦ୍ଧବେଦ ।
ସହସ୍ରଶିଖ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ସହସ୍ରଶିଖ—
ବିଶ୍ଵ, (ଶି) ବିନ୍ଦୁପଣ୍ଡକ ।
ସହସ୍ରଶିରି—ପୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ସହସ୍ର-
ମନ୍ତ୍ରକ, ବାୟୁକ ।
ସହସ୍ରଶିର୍ଷ—ବି. ଓ ବି. (ସହସ୍ର +
ଶିର୍ଷକ) ସହସ୍ରମର୍ତ୍ତା ଦେଖ ।
ସହସ୍ରଶିର୍ଷାଜାପା—ପୁ. ବି. ବିଷ୍ଟ ମନ୍ତ୍ର-
କିପକାଶ ।
ସହସ୍ରଶବଣ—ପୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ବିଷ୍ଟ,
କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷଣ ।
ସହସ୍ରଶ୍ରୀ—ପୁ. ବ. ପଞ୍ଚ ରେତ,
କିମ୍ବୁଦ୍ଧିପ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ବର୍ଷପବତ ।
ସହସ୍ରମନ୍ତ୍ରର—ବି. ସହସ୍ର ପଣ୍ଡକ
ବିଶ୍ଵର ।
ସହସ୍ରଦୟ୍ୟ—ବି. ଇନ୍ଦ୍ରରଥ ।
ସହସ୍ର—ବି. ଅମୃଷା, ଅକାନବିକାଳତା,
ଆମିଲିତିଶାର, ମଯୁରଶିଖ ଶୂନ୍ୟ ।
ସହସ୍ରଶୁ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ପୁ. ଯୀଣ୍ୟ ।
ସହସ୍ରଶୁଳ—ପୁ. ବି. ଶନିପ୍ରତି, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସହସ୍ରଶୁଳକା—ଯମୁନା ।
ସହସ୍ରଶ୍ରୀ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଇନ୍ଦ୍ର, ବିଷ୍ଟ ।
ସହସ୍ରଶକ୍ତ—ପୁ. ବି. (ସହସ୍ରଶ୍ରୀ + କି
+ କିମ୍ବ.) ବାବନ୍ଦୁପୁଷ୍ଟ ଇନ୍ଦ୍ରଜିତ ।
ସହସ୍ରଶନ୍ଧନୁ—କ୍ଲୀ. ବି. ଇନ୍ଦ୍ରଜିତ,
ଶନ୍ଧନୁ ।
ସହସ୍ରଶ୍ରୀ—ପୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ସହସ୍ର
ଆମ୍ୟାୟକ, ସହସ୍ର ଆମ୍ୟାବିଶ୍ଵ ।

ସହସ୍ରଶ୍ରୀ(ମ)କ—ବ. ଶତାନିକରଣାଙ୍କ
ପୁଣି ।
ସହସ୍ରଶ୍ରୀ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.)ଆଦିଦେବ,
ବିହୁ ।
ସହସ୍ରଶ୍ରୀଧପତି—ବି. ସହସ୍ରଶ୍ରୀ ଦେଖ ।
ସହସ୍ରନନ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.)ବିଷ୍ଟ ।
ସହସ୍ରଶ୍ରୀ—ବି. ସହସ୍ରଶ୍ରୀ ପରମାନ୍ତର
ବିଶ୍ଵ ।
ସହସ୍ରଶ୍ରୀ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଶିଶ୍ରେମଧ୍ୟ
ସୁଷୁମ୍ନାନାଢ଼ିଶ୍ଵ କଳିତ ଅଧୋମନ୍ତର
ସହସ୍ର ଦଳ ପଦ୍ମ ।
ସହସ୍ରଶ୍ରୀ—ପୁ. ବି. ଶିବ, ସୁର୍ୟ ।
ସହସ୍ରଶ୍ରୀକୁନ୍ତ—ବି. (କ.ଶା) କାର୍ତ୍ତିମାଯୀ-
କୁନ୍ତ ।
ସହସ୍ରଶ୍ରୀ—ବି. ୧୦୦ରୁ ୧୦୦୦ପରୀୟନ୍ତର
ଦଣ୍ଡ ବା ଜଗମାନା ।
ସହସ୍ରଶ୍ରୀପଦ-ବ(ବ.ଶ୍ର.)ସହସ୍ରନଦନଦେଖ ।
ସହସ୍ରଶ୍ରୀଦିନ—କ୍ଲୀ. ବି. ସହସ୍ରନଦନ, ହଜାର
ଦିନ ।
ସହସ୍ରଶ୍ରୀ—ବି. ମଧୁରଶିଖାନାମକ ଶୂନ୍ୟ ।
ସହସ୍ରଶ୍ରୀ—ବି. ସହସ୍ରଶ୍ରୀ ସହସ୍ରଶ୍ରୀକିଷ୍ଟ
ସହସ୍ରଶ୍ରୀ—ପୁ. ବି. (ସହସ୍ର + କନ୍ଦ)
ସହସ୍ର ସେନାଧପତି, ହଜାରା, ସହସ୍ରଶ୍ରୀ
ଦେଖ, (ପୁ.ବି.) ସହସ୍ରଶ୍ରୀକିଷ୍ଟ, ଯାହାର
ସହସ୍ର ପଣ୍ଡକ ଅଶ୍ଵଗଜାତି ସୈନ୍ୟବଳ
ଅଛି ।
ସହସ୍ରଶ୍ରୀ—ବି. ସହସ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
ସହସ୍ରଶ୍ରୀ-ଗା. ବି. ଓ ବି. ଏକସହସ୍ର, ଅଫଣ୍ୟ
ସହା-ବି. (ସହ + କ.ଅ + ଆ)ସର୍ବଂସହା,
ପୁଥିଶା, ପୁତ୍ରକମାଶ, ମୁଦ୍ରପଣ୍ଡୀ, କଣ୍ଠ,
ନଶେରେଷଳ, ଦଣ୍ଡାୟଳ, ଶୁକ୍ଳଇଷି,
ଦାସକେରେଷା ଶୂନ୍ୟ, ସର୍ପକଙ୍କାଳୀ,
ରାମା, ସୁର୍ମଣୀରୀ, କଣ୍ଠାକୁମୁମ, ପୀତ-
ଦଣ୍ଡାୟଳ, ତରଣୀପୁଷ୍ପ, ସେବତ୍ତାପୁଲ,
କୁଆମଗତା, (ମୀ.ଅ + ଆ) ହେମନ୍ତରୁ,
ମର୍ଗଶିରମାସ, ମେଷେନ, ନଶେରେଷଳ,
(ଶା.ବି) ସହବା, ସହାୟ ।
ସହସ୍ରଶ୍ରୀ—ବି. (ସହ + ମୀ.ଅଥ) ମାର୍ଗଶିରମାସ,
ହେମନ୍ତକାଳ ।

ସହାଚର—ବି. (ସହ + ଆ + ଚର +
କ.ଅ) ସହାଚର ଦେଖ, ପାଇଷିଷ୍ଠ ।
ସହାତ—ଶା.ବି. (ଫ-ସହତ)ସୁହାତ୍ରକୁତ,
ସ୍ତ୍ରକୁତ । [ମୁନ ।
ସହାଖୟକ—ବି. ସହପାଠ, ଏକହି ଅଧ୍ୟ-
ସହାଖୟ—ପୁ. ବ. (ସହ + ଅଧ୍ୟ + ଗ
କ.ଇନ୍) ଏକସମୟରେ ଏକଗୁରୁଜ
ଶିକ୍ଷକତାଧୀନ ହେଉ ପଢିଥିବା ଶିକ୍ଷ୍ୟ,
ସହପାଠୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହାଖୟିନୀ ।
ସହାନୁଗମନ-ବ. ସହମରଣ, ଭର୍ତ୍ତାନୁଗମନ
ସହାନୁଭବ—ବି. (ସହ + ଅନୁଭବ)ଅପ-
ରା ସୁଖ ଦୁଃଖରେ ତାତ୍ପରୀ ଅନୁଭବ ।
ସହାନୁଭୂତ—ବି. (ସହ + ଅନୁ + ଭୂ-
ତ.ଭ)ଅପରା ସୁଖ ଦୁଃଖରେ ତାତ୍ପରୀ
ଅନୁଭବ, ସହବେଦନା ।
ସହାପଦାଦ—ବି. ଅପବାଦ ସହତ,
ନିନାୟକ, ଅପବାଦବିଶ୍ଵ ।
ସହାମତ—ପୁ. ବ. କ୍ରିତ୍ତା ।
ସହାୟ—ବି. (ସହ + ର + କ.ଅ)ସହ-
ଚର, ଅନୁଭବ, ସାହାଯ୍ୟକାରୀ, ସାହାଯ୍ୟ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସହାୟି, (ଶା.ବି) ଅବଳମ୍ବନ,
ଆଶ୍ୟକୁଳ, ସଙ୍ଗୀ, ବିହାରୀମାନଙ୍କ
ବିଶେଷାଧିବିଶେଷ । [କାଶ ।
ସହାୟକ—ବି. (ସହାୟ + କ)ସାହାଯ୍ୟ-
ସହାୟତ(ହ)-ବ. (ସହାୟ + ତ)ସାହାଯ୍ୟ,
ପୃଷ୍ଠପୋଷକତା, ସଙ୍ଗିତା ।
ସହାୟତାକାଶ-ପୁ. ବ. (ସହାୟତା + କ
+ କ.ଇନ୍) ସାହାଯ୍ୟକାଶ, ପୃଷ୍ଠପୋଷକ,
(ସ୍ତ୍ରୀ))ସହାୟତାକାଶିତୀ ।
ସହାୟନ—କ୍ଲୀ. ବ. ସହତ ଗମନ ।
ସହାୟକଳ—ଶା. ବ. (କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ
ସାଧନହେବାପାଇଁ ଲେଡ଼ା) ସହାୟ ଓ
ସାମର୍ଥ୍ୟ । [ଆଧୁକ୍ୟ ।
ସହାୟେଷ୍ଟବ—ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ), ସାହାଯ୍ୟର
ସହାୟସନ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ନିଃସହାୟ,
(ସ୍ତ୍ରୀ)ସହାୟସନା ।
ସମ୍ଭାବିତା—ଶା. ବ. ଦ୍ଵାରା
କର୍ମବାଚ୍ୟ ରୂପ ।
ସହାୟ—ପୁ. ବ. (ସହାୟ + କନ୍ଦ)

ସହାୟବିଶିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହାୟିନୀ ।
 ସହାର—ବିଂ. (ସାହାର) ହାରୟୁକ୍ତ,
 (ବି-ସହାର-କାଥାର)ଆମ୍ବରୁଷ; ମହାପ୍ରଳୟ
 ସହାରେଣ୍ୟ—ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ-ସହାର
 ଆରେଣ୍ୟ) ମାରୁକ୍ତ, ମାରେଣ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ସହାରେଣ୍ୟ ।
 ସହାର୍କ—ବିଂ. ପ୍ରେମୟୁକ୍ତ, ସିପ୍ରେମ, ପ୍ରେସ୍,
 ପ୍ରଣୟୀ । [ସକ୍ତି ।
 ସହାଲାପ-ମୁଂ.ବି.ଆଳାପ ସହତ, ଆଳାପ-
 ସହାସ(ସ୍ଥି) —ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ)ହାସ୍ୟୁକ୍ତ ।
 ସହାସାର—ବି. ମୁଖତର ।
 ସହାସନ—ବି. ଏକାସନ ।
 ସହାସ୍ୟ—ବିଂ. (ସାହାସ୍ୟ) ହାସ୍ୟୁକ୍ତ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହାସ୍ୟ ।
 ସହାସ୍ୟବଦନ—ବି. (କ.ଧା) ସହାସ୍ୟମୁଖ,
 ପୁ.ବି. ହାସ୍ୟମୁଖୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସାହାସ୍ୟ-
 ବଦନ ।
 ସହାସ୍ୟବଦନେ—କ୍ର.ବିଂ (ବ.ଶ୍ରୀ)ହାସ୍ୟ-
 ଯୁକ୍ତ ଆନନ୍ଦେ, ହସି ହସି କର ।
 ହହ(ଲ)—ଯା.ବି. ସ୍ଵାକ୍ଷର, ନାମକଣନ,
 ସ୍ଵୀକାର, ବଜି, ସମ୍ମତ, (ଶ୍ରୀ-ବିଂ) ସମାନ,
 ଅନୁଯାୟୀ, ଉପୟୁକ୍ତ, (ଶ୍ରୀ-ବି)ସଙ୍ଗାତି ।
 ସହକରିବା—ଶା. କି. ଡିଲିଲରେ ସ୍ଵାକ୍ଷର
 କରିବା, ସନ୍ତୁକ୍ତକାରୀବା, ପୂରୁଚିବା
 ସ୍ଵୀକାର କରିବା । [ହୃଷ୍ଟ୍ସ୍ୱର୍ଷ ।
 ସହକରିଥା—ଶା. ବି. ଯଥୋପୟୁକ୍ତ,
 ସହତ—ବିଂ. (ସହାର+କ.ତ) କିମ୍ବା ସହ
 + ର + କ.ତ)ସମଭବ୍ୟାହୁତ; ଏକଥ
 ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ, ମିଳିତ, (ସହାର)ଇଷ୍ଟ-
 ସାଧକ, ହିତଳକଳ, (ସମ୍ମ + ହତ)
 ସମ୍ମଳ ମଙ୍ଗଳକର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହତା,
 (ଅବ୍ୟ) ସଙ୍ଗେ, ସମଭବ୍ୟାହାରରେ,
 ସୁକ୍ତହୋଇ ।
 ହହତବ୍ୟ—ବିଂ. (ସହାର+ମ୍ର.ତବ୍ୟ)
 ସହମାୟ, ସୋତ୍ରବ୍ୟ ।
 ସହତରେ—ଶା.ଅ. ସହତେ ଦେଖ ।
 ସହତ୍ରୀତ—ବିଂ. ଏକତ ଅବସ୍ଥା ।
 ସହତା—ବିଂ. (ସହାର+କ.ତ) ସହନ-
 ଶାଳ, ସହିଷ୍ଣୁ, ସମାଶାଳ, ଯେ ସହେ,

ଶୋଢା, ପ୍ରମାଣଶାଳ, ଧୀର, ଧୈର୍ଯ୍ୟ-
 ଶାଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହତା ।
 ସହତାଙ୍ଗୁ—ବିଂ. ଅଙ୍ଗୁଲୁକ୍ତ ।
 ସହତେ—ଶା. ଅ. (ଫଂ-ସହତ) ସଙ୍ଗେ,
 ସଙ୍ଗହୋଇ, ସାଥରେ, ମୋଟେ,
 ଆବୌ, ସୁଜା, ମଧ୍ୟ, ବି ।
 ସହତେଣ—ଶା. ଅ. (ପଦ୍ୟ) ସଙ୍ଗେ,
 ସଙ୍ଗହୋଇ, ସାଥରେ ।
 ସହତୋରୁ—ବିଂ. ରବୁଫ୍ରୁମ୍ଭୁକ୍ତ ।
 ସହିତ—ବି. (ସହାର+ଶ.ରତ) ସହନର-
 କରଣ, ପାହା ଦ୍ୱାରା ସହନ କରିଯାଏ ।
 ସହିବା—ଶା. କି. ସହିତକରିବା, ସମ୍ମଳିବା,
 ଅପେକ୍ଷାକରିବା, ଯୁମାକରିବା, କଷ୍ଟ ବା
 ଦୁଃଖଥାଦ ସେବକରିବା, ଅନୁଭବ-
 କରିବା, ଭରଥାଦ ବହନ କରିବାକୁ
 ସମର୍ଥହେବା, ଦ୍ୱାରା ସମ୍ମଳିବା, (କାଳ)
 ମେଣ୍ଡିବା, ପୁଣକର ବୋଧହେବା, ଅନୁ-
 ମୋତନ କରିବା ।
 ସହିବା—ଶା. କି. ସହି ବା ଶେର
 କରିବାରେ ଅଭ୍ୟୁତ୍ତେବା ।
 ସହିଯ୍ୟ—ଶା. ବିଂ. ସହି ଦେଖ ।
 ସହିଷ୍ଣୁ—ବିଂ. (ସହାର+କ.ଇଷ୍ଟ୍) ସହନ-
 ଶାଳ, ସମାଶାଳ, ଧୈର୍ଯ୍ୟଶାଳ, ପ୍ରତିଷ୍ଠା-
 ଶାଳ । [ଶାଳତା ।
 ସହିଷ୍ଣୁତା—ବି. ସହିଷ୍ଣୁ+ତା) ସହନ-
 ସହିସ—ଯା. ବି. ଅଶ୍ଵରମ୍ଭକ, ଘୋଟାର
 ପରମୁଲକ ।
 ସହିସଙ୍ଗାତ—ଶା. ବି. ସହି ବା ସଙ୍ଗାତ
 ସମ୍ମଳ୍ୟୁକ୍ତ ବନ୍ଧୁ ।
 ସହିସମ୍ମଳ—ଶା. କି. ବି. କାଳ ଅପେକ୍ଷା
 ପୂର୍ବକ, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧାରଣପୂର୍ବକ ।
 ସମ୍ମ—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ.କି. (ସା-ସମ୍ମ) ସଙ୍ଗୀ,
 ସହିତସ, (ପୁ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ)ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ
 କରିବିବା ପ୍ରେମସମ୍ମଳ, ମହାପ୍ରସାଦ
 ବନ୍ଧୁ ।
 ସହିର—ପୁ.କ. (ସହାର+କ.ରି)ସୂର୍ଯ୍ୟ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ.କ) ପୃଥିବୀ, ଅର୍କିବ୍ସ ।
 ସହିତୟ—ବିଂ. (ସହାର+ହୃଦୟ+ଶା+
 କ.ଅ)ସହୋତ୍ରୀସ୍ଵୀଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସହୋତ୍ରୀ
 ସହୋତ୍ରୀୟ—ପୁ. ବି. (ସହାର+ହୃଦୟ+ଶା+
 କ.ଅ.ରାଜନୀ)ସମକାଳେ ବା ଏକ-
 ସଙ୍ଗରେ ଭିତ୍ତିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସହୋତ୍ରୀୟିନୀ ।
 ସହୋତ୍ରୀତ—ବିଂ. (ସହାର+ହୃଦୟ+ଶା+
 କ.ଅ) ସହୋତ୍ରୀୟ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ସହୋତ୍ରୀତ ।

ସହୋଦକ—ଶ. ସମାନୋଦକ ଦେଖ ।
ସହୋଦର—ପୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସେବର,
ଏକମାତ୍ର ଗର୍ଜାତ ସନ୍ତ୍ଵାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସହୋଦର ।

ସହୋଦରକଳ—ବିଂ. ନିଜର ଭାଇପର
ସେହପାତ୍ର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହୋଦରକଳ ।

ସହୋଦର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ସହ୍ର + ଉଦର
+ ଅ) ଏକମାତ୍ରାର ଗର୍ଜାତା ଭଗିନୀ,
ଉଦ୍ଧରୀ ।

ସହୋଦଳ-ବି. (ସହସ୍ର + ବଳ) ଦୌରୟଥ
ସହୋର—ବିଂ. (ସହ୍ର + କ.ଉର) ସାଧୁ,
ଧର୍ମୀୟ ।

ସହୋଦି— ପୁ. ବି. (ସହ୍ର-ଉଦିତ)
ଏକଦ ବାସକାରୀ ।

ସହ୍ୟ—ବିଂ. (ସହ୍ର + ମୀ.ସ) ସହମୟ,
ସହନୀୟା, ସୁମଧୁର, ସମାନ, ଉପ-
ସ୍ଥକ, ପ୍ରତ୍ୱର, ମନେଜ୍ଞ, ଶକ୍ତି, ସମର୍ଥ,
ପ୍ରିୟ, (ବି) ଆରୋଯ୍ୟ, ସାମଃ, ପଣ୍ଡିତ-
ଘାଟ ପଣ୍ଡତ, ପୁନାଥଅଳର ଉତ୍ତିର-
ପଣ୍ଡିତମୟ ପବତି, ସହ୍ୟାଦ୍ରି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସହ୍ୟା ।

ସହ୍ୟଶ୍ରୀ—ଶ. ବ. ସହକାରୀ, ପୈରୀୟ ।
ସହ୍ୟତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସହନ, ସହ୍ୟର ଭବ
ବା ଧର୍ମ ।

ସହ୍ୟଦ୍ରେବା—ଶା. କି. ବରଦାସ୍ତ୍ରଦ୍ରେବା,
ସହଦ୍ରେବା ।

ସହ୍ୟଦ୍ରୀ—ବି. (କ.ଧା) ମଣ୍ଡି ମଧ୍ୟାଟପଦତ ।

ସହ୍ୟଦ୍ରୀଣ୍ତେ-ସ୍ଵଦ୍ଵୀପୁରାଣର ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ।
ଥା—ବି. (ସୋ + କ.ଅ + ଆ) ଶାନ୍ତି.ଶା,
ଶୋଭା, ଚୌଷା, ପାଦଭା, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ହନ୍ଦୁ-
ସଙ୍ଗୀତର ସପ୍ତମ୍ବୀର ପ୍ରଥମ ସର,
(ଶା.ବିଂ) ହେବୋ କୌଣସି ପ୍ରାନର ନାମ-
ପୂର୍ବେ ବ୍ୟବସ୍ଥାତ ହେଲେ ଏଥର ଅର୍ଥ;
ଅମୁକ ସ୍ଥାନର ବା ଅମୁକ ପ୍ରାନବାସୀ,
(ଯା.ବି) ‘ସାହା’ ଏହି ଜାତିଗତ ଉପାଧିର
ସଂକ୍ଷେପ, ବାଦସାହ, ବଜା, ମୁଖଲମାନ
ଫକରର ଉପାଧି ।

ସାଆଶ—ଶ. ବ. ସାହାଶ ଦେଖ ।

ସାଆନ୍ତ୍ର—ଶା. ପୁ. ବ. (ଫ-ସାମନ୍ତ୍ର) ପ୍ରଭୁ,
ଉତ୍ତିଥ ଜ୍ଞାନି, ଉତ୍ୱା, ସାମୀ, ବୁଜ-

ପୁନିକ ଉପାଧି, ବଜବଣୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ
ଉପାଧି, ଉତ୍ୱିଷ୍ଟ ବଣୋପାଧି, ରାଜାଙ୍କ
ଶୈତା ଶ୍ରୀ ଗର୍ଜାତ ସନ୍ତ୍ଵାନ ଓ
ତଦିବଣୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି, ରାଜାଙ୍କ ‘ଅନ୍ତର’
ଶ୍ରେଣୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଉପାଧି, କୁଳୀନ
କରଣ, ପୁରୁଷକଳର ସହାଯା ବ୍ୟବସ୍ଥା-
ଶାସନର କୁଳୀନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପାଧି,
ସାମନ୍ତ୍ରବକା, ରାଜାଙ୍କ ଅଧୀନ ପ୍ରେସ
ରଜା ବା ଜମିଦାର, ମୁରୁଜନମାନଙ୍କ
ପ୍ରତ ସମ୍ମାନାର୍ଥକ ସମ୍ମେଧନ, ଆଜିଶ
(ଉତ୍ୱିଷ୍ଟିଷ୍ଟ)ଙ୍କ ବଣୋପାଧିବିଶେଷ,
ଧୋଦା ବା ଭଣ୍ଡରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେବତ
ଗ୍ରାମର ଅଧିବାସୀ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।

ସାଆନ୍ତ୍ରପନ—ଶା. ବ. ପ୍ରଭୁର, ବଢିପଣ,
ଭୁତ୍ୟପରେ ଜ୍ଞାନିଦେବା ଅବସ୍ଥା,
ସାଆନ୍ତ୍ରପନିଆ ।

ସାଆନ୍ତ୍ରପ୍ରାହ୍ଲାଦ—ଶା. ବ. ପ୍ରାଚୀନକୁଣ୍ଡଳ
ରାଜାଙ୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଶାସନର
କୁଳୀନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।

ସାଆନ୍ତ୍ରଭର୍ବ୍ୟାଥ—ଶ. ବ. ରାଜାଙ୍କର
ଭାଇଦ୍ୟମାନେ ଓ ଦ୍ୱାସୀଙ୍କ ଗର୍ଜାତ
ବ୍ୟବସ୍ଥା ।

ସାଆନ୍ତ୍ରର—ଶା. ବ. ସାମନ୍ତ୍ରରୀ ଦେଖ ।

ସାଆନ୍ତ୍ରରଜ୍ଜିଧ୍ରୁ—ଶା. (ରାଜୀବର) ବି.

ରାଜୀବର ଶ୍ରୀ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ, ଭୁତ୍ୟର ସ୍ତ୍ରୀ,
ପ୍ରଭୁ, ଜ୍ଞାନାଶୀ, ଶୁଭର କର୍ତ୍ତ୍ରୀ, ଭଦ୍ର-
ପରିକାରର ବିଶ୍ଵାସ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତ
ସମ୍ମାନସୁକେ ସମ୍ମୋଧନ, ଦେଖ ।

ସାଆନ୍ତ୍ରା—ଶା. ବି. ସାଆନ୍ତ୍ର ସମ୍ମାନୀୟ,
କରଣସମାଜ ସମ୍ମାନୀୟ ।

ସାଆନ୍ତ୍ର—ଶା. ବ. (ଇଂ-ପ୍ଲେନ୍) ବରତ
ଉପରେ ଟଣାହେବା କରିବାନ ରାଜୀ ।

ସାଆନ୍ତ୍ରମ—ଶା. ବ. ଉତ୍ୱିଷ୍ଟ ଜେଷ୍ଠ ଓ
ନ.ମମାତ୍ର ମୋଗଲମାସ୍ତ୍ର ସାହାନମ୍ ।

ସାଇ—ଶା. ବ. (ଫ-ସହଦେବ) ଏକପ୍ରାନତେ
ବାର କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଗୁହାବଳି ।

ଗୁହପଞ୍ଜି, ଧାଡ଼ି, ଶ୍ରେଣୀ, ଗ୍ରାମର ବା
ନଗରର ପଡ଼ା ବା ଅଂଶ ବା ନଳ,
ଗ୍ରାମର ବା ସହରର ଯେଉଁ ଅଂଶରେ
ଏକଳାଶୀଯ ବା ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥାସ୍ଥାବଳମ୍
ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ବାସକରନ୍ତୁ, ପଡ଼ା ଗ୍ରାମ,
ଗ୍ରଣ୍ଡଗ୍ରାମ, (ପ୍ରା.କଟକଜିଲାର ତଳହିରି;
ବି) ଅଗଣ୍ଠା, (ପ୍ରା.ବଳକୁରିର ପାଟଣା—
ସର୍ବ) ସେହି, (ପ୍ରା.ପମ୍ବ.କଲଙ୍ଗିର, ବି)
ବିଜ୍ଞାନ, (ପ୍ରା.ଆଲି ବି.) ବାସଗୁଡ଼, ଦର ।
ସାଇଆ—ଶା. ବି. ଗ୍ରାମର ବା ନଗରର
କୌଣସି ସାଇର ଅଧିକାରୀ ।

ସାଇ—ଶା. ବ. (ଫ-ସ୍ଵାମୀ) ପ୍ରଭୁ, ସ୍ଵାମୀ,
ଦେବତା; ପରମେଶ୍ୱର, ବଳା, ବୁଢ଼ା
ମୂଳାଗୁଡ଼ ବାହାରବା ପୁଷ୍ପଦଣ୍ଡ, (ପ୍ରା-
ବସ୍ତ୍ରର, ବି) ବିଜ୍ଞାନ ।

ସାଇସ୍ତ୍ର୍ଜି—ଶା. (ଲଭିଆ, ବି) ମୂଳଧନ ।
ସାଇମଣ୍ଟ୍—ଶା. (ସ୍ଵା. ଶତ୍ରୁଆଳ, ବି) ବିଜ୍ଞାନ
ସାଇସ୍ତ୍ର୍ଜି—ଶା. ବି. କି. ବି. (ଧୂମ୍ବନ୍ଦୁକରଣ)
ସାଇସ୍ତ୍ର୍ଜି ଧୂନିପୂର୍ବକ ।

ସାଇକ(କେ)ଲ—ଶା. ବ. ବାଇସାଇକଲ,
ଚିନ୍ହନାତ୍ ।

ସାଇକଲଯିବା—ଶା. (ଆଲି, ଫି) ପରକୁଯିବା
ସାଇକା(ଜ୍ଞାନ)- ଶା. ବ. ପ୍ରକା, ପାରବାରିକ
ପଦବୀ ।

ସାଇତିକିଆ—ଶା. ବି. ନଗରର ସାହିର
ବା ଗ୍ରାମର ସାହିର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ, ନଗର
ର ସାହିର କା ଗ୍ରାମର ସାହିର ଉପ-
କଣ୍ଠରେ ବାସକାରୀ ।

ସାଇତା—ଶା. ବ. (ଫ-ସ୍ଵାମୀଭୁଗସନ)
ସାଇତା, ସଞ୍ଚୟ କରିବା, ସହିତରେହିବା
ଅବସ୍ଥା, (ବି) ସାଇତା ଯାଇଥିବା ।

ସାଇତାଥିବା—ଶା. ବି. ସହିତ ହୋଇ
ରଣିତ, (ଶା.ବି) ସହିତ ଓ ରଣିତ ହୋଇ
ଥିବା ଅବସ୍ଥା ।

ସାଇତାଦୀନ୍ଦ୍ରି(ହେ)ବା—ଶା. ବି. ମୁରକ୍ଷିତ
ହେବା । [ସଞ୍ଚୟ ।

ସାଇତାସାଇତି—ଶା. ବ. ସୁରକ୍ଷାନ ଓ
ସାଇତି—ଶା. (ବାଲେ.ବି) ଅନୁକଳ ।

ସାଇତିବା—ଶା. ବି. (ଫ-ସ୍ଵାମୀଭୁଗସନ) ବା

ସହିତ) କୌଣସି ପଦାର୍ଥକୁ ଯହୁ ପୂର୍ବକ ସଞ୍ଚୟ କରିବା, ସୁରକ୍ଷିତ କରିବା, ଉପରେ କଥା କଥା ଗାର୍ଥ ସମୀଦିବା, ନିଜର କିମାରେ ବା ହୃଦୟକୁରେ ରଖିବା, ଯହୁନେବା, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଭରଣ ପୋଷଣ ପୂର୍ବକ ଯହୁରେ ରଖିବା, ପୋଷିବା ।

ସାଇଦ—ସା. ବି. ସ୍ଵାତି, ନିରଗନ ।

ସାଇପଡ଼ିଶା—ଗ୍ରା. ବି. ନିଜସାଇରେ ବାସ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଓ ନିଜର ପ୍ରତିବେଶୀ, ହାମ ବା ସହରର ନିଜ ସାଇରେ ବାସ କରୁଥିବା ପ୍ରତିବାସୀ ।

ସାଇବ—ଗ୍ରା. ବି. ସାଇବ ଦେଖ ।

ସାଇବଚଣା—ପ୍ରା. (ରଞ୍ଜାମ.ନ) ମେର ।

ସାଇବାଶୀ—ଗ୍ରା. ସ୍ବି. ବି. ଗାହେବାଶୀ ଦେଖ ।

ସାଇବାଲ—ଗ୍ରା. ବି. ସାଇର ଅଧିବାସୀ (ବ୍ୟକ୍ତି ବା ପୁଷ୍ପ) ।

ସାଇଭର—ଗ୍ରା. ବି. ନିଜର ସାଇରେ ବାସକରୁଥିବା ଯୋଗୁଁ ସେ ଆପଶାର ଭାଇପ୍ରାଣୀ, ଆପଶା ସାଇର ଅଧିବାସୀ ଓ ଆପଶାର ଜୀବ, ସାଇପଡ଼ିଶା ।

ସାଇମୁଣ୍ଡ—ଗ୍ରା. ବି. ସାଇର ଶେଷଭାବ ।

ସାଇମୁଣ୍ଡିଆ—ଗ୍ରା. ବି. ସାଇମୁଣ୍ଡରେ ଅବସ୍ଥିତ ।

ସାଇଯାତ—ପ୍ରା. (ପୁରୁଷର) ଗୋସାରୀ-ଯାତ, ପୁରୁଷରର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସାଇକୁ ଦଶହରୀ (ଶାରଦୀୟ) ଦୁର୍ଗାପୁଜା ଉପଲକ୍ଷ୍ୟରେ ମାହାରିବା ଦେବମୂର୍ତ୍ତିମନଙ୍କ ଶୋଭାପାତା, ବରତ ରାମନବମୀ ଠାରୁ ଲେକମାନେ ନଦୀରୁଥ, ରମ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ସୀତା, ହାତହତିଆରବନ୍ଦା ନାଗା, ମହାଦେବ, କାଳିକା, ହରତଣୀଆଦି କେଣ ହୋଇ ଅଣ୍ଣିଲ ଶୀତଗାଇ ପୁରୁଷ ସାତ ସାଇରେ ବୁଲି ଯେଉଁ ଯାହା କରନ୍ତି ।

ସାଇଲେ—ଗ୍ରା. ବି. କଟକ ଜିଲ୍ଲାର ପ୍ରଗନ୍ଧାବିଶେଷ ।

ସାଇସାଇ—ଗ୍ରା. କି. ବି. ଏକସାଇରୁ ଅନ୍ୟସାଇ, ଏହିପର ବହୁସାଇ, ଏକ

ସାଇନରୁ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ, ଏହିପର ବହୁସାଇ ନକୁ, (ପ୍ରା. ସମ୍ବଲ, ଝଞ୍ଜାଥାଳ)ହେଲେ ।

ସାଇ—ଗ୍ରା. ବି. ସାଇ ଦେଖ ।

ସାଇରି—ଗ୍ରା. ବି. ଦୁଇଜଣଙ୍କେଳେ ବିଭୁବୁଜିର ବଳଦ ନେଇ ସେ ଚିବାର ଶାତ ।

ସାଇରିଆ—ପ୍ରା. (ଲରିଆ) ବି. ଶ୍ୟାମଳ-କର୍ମ୍ମ (ବ୍ୟକ୍ତି) ।

ସାଇରିଆପୋକ—ଗ୍ରା. ବି. ମାଛଙ୍କପର ଏକଜାଗ୍ରୁ ପୋକ, ଆୟୁତ୍ତଭାଣୀ (ପୋକ) ।

ସାଇସାଇ—ଗ୍ରା. କି. ବି. (ଧୂକଣ୍ଠକରଣ) ଧୂସୁଆଦି ଜନ୍ମୁ ମରଳାଦି ଖାଇବା ସମୟରେ ଯେଉଁ ଭନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟସୁନ୍ଦର ଶାତ କରନ୍ତି ।

ସାଇଶାତକ—ଗ୍ରା. ବି. ସାଇଶାତକ ଦେଖ ସାଇଘର—ଗ୍ରା. ବି. ମାଲିକଙ୍କ ପରିବାର, ସାଥାନ୍ତର ଘର ।

ସାଇଟା—ଗ୍ରା. ବି. ସାଇଟିକା, ରତ୍ନତାଳୀ ଭୁମିରେ ଜାହାନା, ଭୁମିରେ ଲୁଣ୍ଠନ, (ବିଂ) ସଂଗୁଷ୍ଠତ, ସେ ଗୋଟାଏ ।

ସାଇଟା(ଟେ)ରବା—ଗ୍ରା. କି. (ସାଇଟିବା କିମ୍ବା ଶିଳ୍ପ ଶିଳ୍ପର ରୂପ) ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସାଇଟିକା କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ।

ସାଇଟାସାଇଟି—ଗ୍ରା. ବି. ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କର ଗୋଟାଇ କହୁ ପଦାର୍ଥ ଗୋଟାଇବା କିମ୍ବା ।

ସାଇଟିବା—ଗ୍ରା. କି. (ଫ୍ରେଂଗ୍ଲିଶ୍‌ପ୍ରକାଶକ) ରତ୍ନ-ପ୍ରତିକ ବିଷ୍ଟ ପଦାର୍ଥକୁ ସାରଦିକରିବା, ଭୁମିରୁ ଫୁଲିବା, ଗୋଟାଇବା, ଏକାଟ ହେଲି ଧରିବା, ଲୋଟିବା, ଭୁମିରେ କାହିଁବା ।

ସାଇଟିବା(ଲ୍)କାଣ୍ଟ୍ସୁନ୍କର ନପାଏ—ଗ. (ପ୍ରବନ୍ଧ) ଅନ୍ୟର ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ବସ୍ତୁର ବସ୍ତୁର କାର୍ଯ୍ୟ କଲେନାହିଁ ।

ସାଇଶିଆ—ପ୍ରା. (ଶ୍ରୋମ) ବି. ଶ୍ରୋମର ଉତ୍ସାହ ଖଣ୍ଡରେ ବାସ କରୁଥିବା ଅଧିମ ଅଧିବାସୀ ଶୁଦ୍ଧ ନାତିବିଶେଷ ।

ସାଇତା—ଗ୍ରା. ବି. ସାଇତା ଯାଇଥିବା ।

ହାତତ—ପ୍ରା. (କେନ୍ଦ୍ରର) ବି. ଗଢ଼ିଲାତ ଅଧିବାସୀ ଅନାର୍ଯ୍ୟ ନାତିବିଶେଷ ।

ସାଇତା—ଗ୍ରା. କି. ସାଇତା ଦେଖ ।

ସାଇଲ—ଗ୍ରା. ବି. ଶେଷାମତିଆ

ସାଇଲ—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ୍ରେଂଗ୍ଲିଶ) କେଶ ସାଇଲିବା କାମ, ଗୁଣ୍ଡ, ତେଜାମତ, (ଗ୍ରା.ବି.) ଦାନିଆରେ କୁଣ୍ଡିଆ ହୋଇ ମସ୍ତକ କରୁଯାଇଥିବା (କେଣ), ଚକ୍ରଶ, ମଶମଳ ପାଇ ମସ୍ତକ ଓ ପ୍ରିଣ୍ଟ, ସାକୁଳିଆ, ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି କୋମଳ ଓ ଶେଷାମତିଆ କଥା କରେ, କୋମଳ ଓ ଶେଷାମତିଆ (କଥା) ।

ସାଇଲ(ଲେ)ରବା—ଗ୍ରା. କି. ସାଇଲିବା ଡିମ୍ବାର ଶିଳ୍ପନ୍ତ୍ରପ, ସାକୁଳେଇବା, ଗୁଣ୍ଡୁକିରବା ।

ସାଇଲିଆ—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ୍ରେଂଗ୍ଲିଶ) ଶ୍ୟାମକଲଣ୍ଠିବିଷ୍ଟ, (ଫ୍ରେଂଗ୍ଲିଶ) ମସ୍ତକ ମସ୍ତକିଙ୍କରିବାକଣ୍ଠ, (ପ୍ରା. ପୁଷ୍ପ. ବି.) ଗୋଟିଏ ଲେଖାଏ ବଳଦର ସ୍ଥାମି ଦୁଇଜଣ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ନିଜ ନିଜ ଭୁମିରେ ଯଥାକ୍ଷମେ ଦିନେ ଦିନେ କରି ହୁଲ ହୁଲିବାର ପକତି ।

ସାଇଲିବା—ଗ୍ରା. କି. (ଫ୍ରେଂଗ୍ଲିଶ) କେଶ-ବିଶିକ୍ଷି ପାନିଆ ଦ୍ୱାରା କରିବିଲ ଦ୍ୱାରା ମସ୍ତକକରିବା, କୋମଳ ଓ ରିଟ୍ରୁ କଥା ଦ୍ୱାରା ମୁଗ୍ଧ କରିବା ।

ସାଇଲୀ—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ୍ରେଂଗ୍ଲିଶ) ଚକ୍ରିପିତା ସାଏ—ସା. ବି. ବାକ୍ୟର ବା ପ୍ରତ୍ରାବର ଅନୁମୋଦନ, ସମ୍ପତ୍ତି, ସମ୍ପତ୍ତି, (ବିଂ) ସମ୍ପାଦ, ସମ୍ପତ୍ତି, ଅନୁମୋଦିତ ।

ସାଏକର—ପ୍ରା. (ପାଟଶା) କି. ବି. ରିଟ୍ରୁ, ରିଟ୍ରୁଟ । [ଶୀଘ୍ର ।

ସାଏକଲ—ପ୍ରା. (ଲରିଆ) କି. ବି. ଜିଲ୍ଲାଦ, ସାଏମାଏ—ପ୍ରା. (ପାଟଶା) ଅ. ଶାଇଶାଇ ସାଏବୁଧିରବା—ଗ୍ରା. କି. ଶୁଭମୁହୂର୍ତ୍ତ ଗଣି ପ୍ରିର କରିବା, ସୁଅବସର ବିକରିବା ।

ସାଏତ୍—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଲ) ବି. ସାଏତ୍ ।

ସାଏପ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଲ) ବି. (ଫ୍ରେଂଗ୍ଲିଶ) ଅରିଶାପ ସାଏଲୁ—ଯା. ବି. ଆପରିକାଶ, ମକିନାର

ସମ୍ପର୍କୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିର ବାଣିଜ'ର ।
 ସାଂଶ୍ରୋଧ—ପ୍ରା. (ଛତିଶରତ୍ତି)ର. ତେଣୁ ।
 ସାଂଖ୍ୟ—ବି. ସାଂଖ୍ୟ ଦେଖୁ ।
 ସାଂଖ୍ୟଗାନିକା—ପ୍ରା. ବି. କପିଳ ମୁଣ୍ଡଳ
 ସାଂଖ୍ୟଦର୍ଶକ ।
 ସାଂଗମିକ—ବି.ବି. ସାଂଗମିକ ଦେଖୁ ।
 ସାଂଘାତିକ—ବି. ସାଂଘାତିକ ଦେଖୁ ।
 ସାଂଦ୍ରଷ୍ଵିକିଙ୍କ—ବି. ସାଂଦ୍ରଷ୍ଵିକ ଦେଖୁ ।
 ସାଂବହିର—ପ୍ରା. ବି. (ସାଂବହିର + ଥ)
 ଗଣକ, ଦେବଙ୍କ, (ବି) ବର୍ଣ୍ଣିକ, ସମସ୍ତ
 ବର୍ଣ୍ଣର, (ସ୍ଥି) ସାଂବହିର ।
 ସାଂବହିରକ—ପ୍ରା.ବି.ସାଂବହିର,ଦେବଙ୍କ
 ଗଣକ ।
 ସାଂବହିରକ—ବି. ସାଂବହିରକ ଦେଖୁ ।
 ସାଂବହିରାଯୁ—ବି. ସମ୍ମରର ସମ୍ମରୀୟା ।
 ସାଂବହିରିକ—ବି.ସାଂବହିରି,ପ୍ରଳୟାନ୍ତି,ମୂର୍ତ୍ତୀୟ
 ସାଂବହିରକ—ବି. ସମ୍ମରକ ଦେଖ, (ପ୍ରା.
 ବି) ନୈସ୍ଵାୟିକ ।
 ସାଂବହିର—ବି.ସମ୍ମରାଦର ଭାବ ବା କର୍ମ,
 ସମ୍ମର, କାର୍ତ୍ତ୍ତି ।
 ସାଂବହିରାଚିକ—ବି. ସାଂବହିରାଚିକ ବିଜନମୟ
 ବା କାର୍ତ୍ତ୍ତି ।
 ସାଂବହିନି—ପ୍ରା. ବି. (ସାଂବହିନି + ରକ)
 କାହାକଦ୍ଵାରା ଦ୍ଵୀପାଳର ଗମନ,
 ପୋତ୍ରବଣିକ, (ସ୍ଥି) ସାଂବହିନିକା ।
 ସାଂବହିନି—ପ୍ରା. ବି. (ସମ୍ମର + ରକ)
 ଯୁଦ୍ଧକୁଣ୍ଠଳ,ରଣପଣ୍ଡିତ,(ସ୍ଥି)ସାଂବହିନା
 ପ୍ରାଚିକଣ—ବି. (ପ୍ରାଚିକଣ + ଥ)ହାଟରେ
 କାହାଦେବା ଉଚିତ ।
 ସାଂବ୍ୟିକ—ପ୍ରା. ବି. (ସଂବ୍ୟିକ + ରକ)
 ସଂବ୍ୟିକର, ସନ୍ଧାନ, ଅନ୍ତିରତ୍ତି,
 ଅକୃତପ୍ରକଳ, ଅକୃତନଷ୍ଟ୍ୟ, (ସ୍ଥି)
 ସାଂବ୍ୟିକା ।
 ସାଂବ୍ୟିକର—ବି.(ସାଂବ୍ୟିକ + ରକ)ସଂବ୍ୟିକ
 ସଂନ୍ଧାନ, ସାଂବ୍ୟିକର ।
 ସାଂଗମିକ—ବି. (ସାଂଗମିକ + ରକ)ସଂଗମିକ
 ସମ୍ପର୍କ ।
 ସାଂଗମିକ—ବି. (ସାଂଗମିକ + ରକ)ସଂଗମିକ
 ସମ୍ପର୍କ ।

সাংস্কৃতিক—বি. (সংস্কার + ইক) সংস্কার বা কাব্যিক সম্পর্কীয়,
 (ষ্টু) সা সারণী।
 সাংস্কৃতিকতা—ষ্টু. বি. (সাংস্কৃতিক +
 তা-ক) সাংস্কৃতিক।
 সাংস্কৃতিক—বি. (সংস্কৃত + ইক) স্বাভা-
 বিক, স্বীকৃতিক, (ষ্টু) সাংস্কৃতিক।
 সাংস্কৃতি-শি—শি. (সংস্কৃত + শি) সংস্কৃতিক
 ভাব বা কার্য্য, সম্যকভূপে পিক।
 সাংস্কৃতিক—বি. সংস্কৃতি সম্পর্কীয়,
 অকল্পনাত উদ্দীপন।
 সাংস্কৃতিক—বি. সংস্কার সম্পর্কীয়,
 যাহাক সংস্কার করিবাক হৃৎ।
 সাংস্কৃতিক-বি. (সংস্কার + ইক) সংস্কার
 সম্পর্কীয়, সামান্যেশীয়, এক-
 দেশীয়।
 সাংস্কৃতি-শি—শি. মিলিত ভাব বা কর্ম,
 মিলন, একই সম্মিলন।
 সাংস্কৃতিক—ক্ল. বি. ষষ্ঠাত্তীচক্ষে
 সাংস্কৃতিক কষণ।
 সাংস্কৃতি-বি. (সংস্কার + অ) সংস্কার-
 সম্পর্কীয়।
 সাংস্কৃতি—বি. সংস্কার সম্পর্কীয়।
 সাংস্কৃতিক—বি. যে সংস্কার অধ্যয়ন
 করে, যে সংস্কার মর্ম জিঞ্চার
 সাংস্কৃতিকবা—প্রা. (সমল) কি. উপ্পন্ন গ্রা,
 পালিয করিবা, মসৃণ করিবা।
 সাংস্কৃতি-গু—প্রা. (সমল) বি. (সং-সংক্ষৰ্ণ)
 সংক্ষৰ্ণ, অপ্রস্তু।
 সাংস্কৃতি(ক্ষণ)-গু—গু. বি. (সং-সংক্ষৰ্ণ)
 ক্ষণেগাধ।
 সাংস্কৃতি-গু—প্রা. (লজিথা) বি. সংক্ষিপ্ত, সংক্ষিপ্তবাদ
 সাংক—গু. (মেডিসিন-গু) বি. সংক্ষিপ্ত,
 পঞ্জনেনেল।
 সাংস্কৃতি-গু—প্রা. (বস্ত্রু) বি. সংক্ষিপ্ত, সংক্ষিপ্তবেল।
 সাংস্কৃতি-গু—প্রা. (বস্ত্রু) বি. সাপ।
 সাংস্কৃতি-গু—অ. (সহ + অক + অম) সহ,
 অহিত, সঙ্গে, (অন্যথুপ—সাক্ষ)।
 সাংস্কৃতি-গু—গু. বি. (সং-গু) গো, দুষ্পু।

পাকর—গা. বি. শর্করা, গুড়, খণ্ড-
 প্রভৃতি, একপ্রকার মিঠার, মধুরমন্তব্য
 বিষ্ণুনিবেষ্ট।
 পাকরপট—গা. বি. উপর দ্রাঘবহনেরে
 লুগিথক পট।
 পাকরেদ—গা. বি. শিষ্য, চেলু,
 শিক্ষার্থী।
 পাকল—বি. (সকল+গুণ) পমুদায়,
 পমষ্টি, মোষ্ট, হোমার্থনি শ্রীত তিল দ্রবণ
 দ্রবণ।
 পাকপুঁ—পুঁ. বি. (প + আকাপুঁ)
 ব.সা; আকাপুঁ যুক্ত, সংষ্টি, লালাপুঁত,
 কুকু, (পুঁ) পাকপুঁ।
 পাকার—বি. বি. গুঁড়ো (প + আকার)
 আকারযুক্ত, মুঁজীযুক্ত, পাবনুব, (বি)
 ইশুরক্ষণ আকার কল্পনা।
 পাকারপুঁক—পুঁ. বি. ই. ইশুরক্ষণ
 মুঁজীযুক্ত যে পুঁজা করে, (পুঁ)
 পাকারপুঁক। [দেখ]
 পাকারপুঁজা—বি. পাকারেপাপুঁজা
 পাকারবাদ—বি. ইশুর আকারবিশিষ্ট
 অঙ্গনী একত্রুত সত।
 পাকারবাদ—পুঁ. বি. (পাকাৰ + বাদ
 + ক. রন) ইশুরক্ষণ মুঁজী পাকার-
 কাশ, যে নিরুক্তার ইশুরক্ষণ মুঁজী
 কল্পনা করে, (পুঁ) পাকারবাদিম।
 পাকারেপাপুঁজ—বি. (গুচ্ছ) ইশুরং
 ঙ্গু মুঁজী কল্পনা করি তাহাৰ আবৃ-
 ধনাকৃতি, প্রতিমাপুঁক, (পুঁ) পাকা-
 রেপাপুঁক।
 পাকারেপাপুঁজনা—বি. (গুচ্ছ) দেব-
 মুঁজী পুঁজা, প্রতিমাপুঁজা, ইশুরেন্জু
 মুঁজী বুপুরে পুঁজা করিবা।
 পাকাখি(ন্দ)—যা. বি. (অক্ষয় চিকি পুঁক্ষে
 লুগে) অমুক খানৰ নিবাপী, (বি)
 নিবাপ, বাপপ্পান, ঠিকণা।
 পাকা—যা. পুঁ. পুঁ. বি. মেৰু লোক মন
 পিআচিকু মদ আঁশি মোগা এ, প্ৰেমৰ,
 কুপমিকা।

ସାକୁ(କୁ)ତ—ବିଂ. (ସଠିଆକୁଡ଼ି) ଅଭିଃ
ପାସୁଯୁକ୍ତ, ସାରିପ୍ରାୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାକୁତ୍ତା ।
ସାକୁଫ୍ରେଣ୍ଟ—ଗା.ବିଂ.ବୁଦ୍ଧିମାନ୍, ଚରୁର ।
ସାକୁରୁଣ୍ଟ—ବି.ସ୍ଵନାମଜ୍ୟାତି ବୃଷ୍ଟିବିଶେଷ
ପ୍ରଛିପଳ, ବସ୍ତୁରୁଣ୍ଟ ।

ସାକୁଲ୍—ଗା. ବି. (ପ୍ରକାନ୍ତ) ସାକୁ-
ଲାଇବା କର୍ମ, କାନ୍ତି ମିନତି, (ବିଂ)
କୋମଳ (କଥା), ଗୁଟୁ (ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ) ସାକୁଲିଆ
ସାକୁଲ(ଲେ)ଇବା—ଗା. ବି. କେମଳ
କଥା କହି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ମୁଖ୍ୟ
କରିବା, ଗୁଟୁକରିବା, ପୂର୍ବାନ୍ତରିବା ।
ସାକୁଲସାକୁଲ—ଗା. ବି. ଗୁଟୁ ଓ ସ୍ତ୍ରୀର୍ଧ
କଥାକରିବା ।

ସାକୁଲିଆ—ଗା.ସୁଂ. ବିଂ. ଯେ କୋମଳ
କଥା କହେ, ମଧ୍ୟରାଷ୍ଟ୍ରୀ, ସ୍ତ୍ରୀ ଗୁରୁରାଷ୍ଟ୍ରୀ,
ଗୁରୁରାଷ୍ଟ୍ରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାକୁଲେଇ ।
ସାକୁଲ୍-ବି,(ସାକୁଲ + ସ୍ତ୍ରୀର) ଏକ କୁଳରେ
ଜାତ ହେବା ଯୋଗୁ ଦୁଇଜଣଙ୍କ
ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ମର୍କ ।

ସାକେତ୍-ବି.(ସଠିଆକୁଡ଼ି+ଅଧ୍ୟ.ଅ)
ଦଶରଥଙ୍କ ରଜଧାନୀ, ଅଯୋଧ୍ୟା ନଗର
ସାକେତକ—ପୁଂ.ବି.ବିଂ. (ସାକେତକ-
କ) ସାକେତବାସୀ, ଅଯୋଧ୍ୟାବାସୀ ।
ସାକେତକ—ବି. ସାକେତ, ଅଯୋଧ୍ୟା
ନଗର ।

ସାକ୍ତୁକ—ବି. (ସକ୍ତୁ+କଳ୍ପ-ସକ୍ତୁକ+
ଅ) ସକ୍ତୁ ସମୁଦ୍ର, ଯବ, (ବିଂ)ସକ୍ତୁ ସମୁଦ୍ର-
ଛୀରୁ ।

ସାକ୍ଷି—ଗା. ବି. ସାକ୍ଷୀ ଦେଖ ।
ସାକ୍ଷିତ—ବି.ଅକ୍ଷତ ବା ଆରପ ତଣ୍ଡିଲ
ସହ କର୍ତ୍ତିମାନ ।

ସାକ୍ଷିର—ବିଂ.(ସଠିଆକୁଡ଼ି)ବ.ବ୍ରା; ଅକ୍ଷର-
ସ୍ଵର୍ତ୍ତ, ଅକ୍ଷରମନ୍ଦିତ, ବେଦଙ୍କ,
ବିଦ୍ରାନ୍, (ଗା.ବି-ସା-ସାକ୍ଷିର) ସ୍ଵନାମ-
ନିଶ୍ଚିନ୍, ସହ, ସ୍ଵାକ୍ଷର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାକ୍ଷର ।

ସାକ୍ଷୀସକମଣ୍ଡିଲ—ବିଂ. (ସଠିଆକୁଡ଼ି+
ଅକ୍ଷରମଣ୍ଡିଲ) ଅକ୍ଷସୂର ଓ କମଣ୍ଡିଲ-
ଧାରୀ (ସନ୍ଦର୍ଭୀ) ।

ସାକ୍ଷୀତ୍-ଅ.(ସଠିଆକୁଡ଼ି+ଅକ୍ଷି+କ୍ଷୁପ୍)

ସୁମୁଂ, ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ, ସମ୍ଭୁଲରେ, ମୁଖ୍ୟ,
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରୁତ, ସମନାଯାମନ, ମୁଣ୍ଡିମାନ୍,
ମମାନ, ସତ୍ରଣ, ପୁଲ୍ୟ, (ବା.ବି)ସାକ୍ଷାତ୍-
କାର, ଭେଟ, ଦେଖା, ଦେଖିବା,
ଦର୍ଶନ ।

ସାକ୍ଷାତ୍କରଣ—ବିଂ. ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷକନକ ।

ସାକ୍ଷାତ୍କରଣ—ବି.ସାକ୍ଷାତ୍କାର, ଦେଖା
କରିବା ।

ସାକ୍ଷାତ୍କରଣୀ—ପୁଂ.ବିଂ.(ତେବେ)ସାକ୍ଷାତ୍-
କାରୀ, ସେ ଦେଖା କରେ, ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ-
କାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାକ୍ଷାତ୍କରଣୀ ।

ସାକ୍ଷାତ୍କାର—ବି. (ସାକ୍ଷାତ୍କାର+କୁ+ଭ.
ଅ) ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷକରଣ, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ
ସଙ୍ଗେ ଦେଖା ବା ଭେଟ ।

ସାକ୍ଷାତ୍କାରୀ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସାକ୍ଷାତ୍କାର+କୁ
+କ.ରନ୍) ସାକ୍ଷାତ୍କର୍ତ୍ତ, ସେ ଦେଖା
କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାକ୍ଷାତ୍କାରୀ ।

ସାକ୍ଷାତ୍କରୁତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସାକ୍ଷାତ୍କାର,
ଦେଖା କରିବା ।

ସାକ୍ଷାତ୍କରୁତନ—ବି. ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରୁତ ଘଟନ
ସାକ୍ଷାତ୍କରୁତମାଣ—ବି. ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରୁତ ପ୍ରମାଣ
ସାକ୍ଷାତ୍କାର—ଗା. ବି. ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଦେଖ,
(କି.ବିଂ) ସୁମୁଂ, ସମ୍ଭୁଲରେ, ସମନାରେ
ସାକ୍ଷାତ୍କରେ—ଗା. ବି.ବିଂ. (ସ-ସାକ୍ଷାତ୍)
ସୁମୁଂ, ସମ୍ଭୁଲରେ, ଉପଲ୍ଲିବରେ, ସାମନା-
ସାମନି ।

ସାକ୍ଷାତ୍କେନ୍ଦ୍ର—ଗା. ଥ. (ସ-ସାକ୍ଷାତ୍)
ସୁଚକ୍ଷୁର, ସୁମୁଂ, ଦେଖିବାକୁ ଠିକ୍
ସତ୍ରଣ, ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଭବରେ ।

ସାକ୍ଷାତ୍କର୍ତ୍ତନ-ବି.ନିଜର ଆଖିରେ ଦେଖିବା,
ସାମନାସାମନ ଦେଖା, ସାକ୍ଷାତ୍କର୍ତ୍ତ ।

ସାକ୍ଷାତ୍କର୍ତ୍ତଣ—ପୁଂ.ବିଂ.ସେ ସୁମୁଂ ଦେଖି-
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସାକ୍ଷାତ୍କର୍ତ୍ତଣ ।

ସାକ୍ଷାତ୍କର୍ତ୍ତୀ—ପୁଂ. ବିଂ.ସାକ୍ଷାତ୍କର୍ତ୍ତୀ ଦେଖେ,
(ସ-ସାକ୍ଷର) ସାକ୍ଷୀ ଦେଖା ।

ସାକ୍ଷିକଣ୍ଠବା—ଗା.କି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ
କୌଣସି ଘଟନାର ସାକ୍ଷିରୁପେ ପ୍ରକାଶ ।

କରିବା ବା ତଳବ କରିବା, କୌଣସି
ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କୌଣସି ଦଳିଲରେ ସାକ୍ଷୀ
ପକାଇବା । [୬ ପ୍ରମାଣ ।

ସାକ୍ଷିରସ୍ବାମୀ—ଗା. ବି. ସାକ୍ଷୀ, ସାକ୍ଷୀ
ସାକ୍ଷି—ଗା. ବି. ସାକ୍ଷୀ ଦେଖ ।

ସାକ୍ଷିତାନିକା—ଗା.ବି. ମକତମାରେ ପକ୍ଷ
ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହେବା ନିଜର ସାକ୍ଷୀମାନ-
କର ନାହିଁ ।

ସାକ୍ଷିଦେବା—ଗା.କି.(ସକର୍ମିକ)କୌଣସି
ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କୌଣସି ଗଟନାର ସାକ୍ଷୀ-
ବୁପେ ପ୍ରକାଶ କରିବା, (ଅକର୍ମିକ)ସାକ୍ଷୀ
ଦେବା, କୌଣସି ମକତମାରେ ନିଜେ
ସାକ୍ଷୀସ୍ବରୂପ ଜାଣିଥିବା ଘଟନା ବା
ବିବରଣ ଅଦାଳତଙ୍କୁ କହିବା ।

ସାକ୍ଷିଦ୍ଵେଧ—ବି. (ସାକ୍ଷିନ୍-ଦ୍ଵେଧ)
ତେବେ; ଏକଘଟନା ସମ୍ବନ୍ଧେ ଉନ୍ନ ଉନ୍ନ
ସାକ୍ଷୀମାନେ ଦୁଇପ୍ରକାର କଥା ସାକ୍ଷୀ-
ଦେବା, ଏକଘଟନା ସମ୍ବନ୍ଧେ ବିପରିତ
ବାଧା ଦୁଇଜଣ ସାକ୍ଷୀ ।

ସାକ୍ଷିନେବା—ଗା.କି.କୌଣସି ମକତମା
ସମ୍ଭାବୀସ୍ବ ପ୍ରମାଣ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଶୁଣିବା ।

ସାକ୍ଷିନିଆଦ—ଗା. ବି. ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ଉପରେ
ସମନ କାରି କରିବାକୁ ଦୀର୍ଘ ପିଆଦାର
ଜୀବରୂପାର୍ଥ ସମନପାର୍ଥ ପ୍ରାର୍ଥନାକାରୀ
ପକ୍ଷ ଅଦାଳତରେ ଯେଉଁ କୋଟିଷ୍ଠିସ୍
ଦାଖଲ କରେ ।

ସାକ୍ଷିପନନ—ଗା. ବି. ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ଅଦା-
ଳତରେ ହାଜର ହେବା ପାଇଁ ଅଦା-
ଳତଙ୍କ ଯୋହରୂପ୍ରକାର ଆଦେଶନାପି ।

ସାକ୍ଷୀ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସାକ୍ଷାତ୍+ରନ୍),
ସାକ୍ଷାତ୍ ସ୍ଥାନରେ ସାକ୍ଷୀ-ସହିତ +
ଅକ୍ଷି=ଚକ୍ଷୁ+ଆ+ରନ୍) ବୃତ୍ତାନ୍ତକ,
ଦେଖିଥିବା ବିଷୟର କଥକ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସାକ୍ଷିଗୀ, (ବି) ସାକ୍ଷାତ୍କରୁଷ୍ଣା ବ୍ୟକ୍ତି, ଯେ
କୌଣସି ଘଟନା ସ୍ଵରୂପରେ ଦେଖି-
ଆଏ, ଉପଦ୍ରୁଷ୍ଟା, ବୃତ୍ତାନ୍ତକ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯେଉଁ
ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜେ ଦେଖିଥିବା ଓ ଜାଣିଥିବା
ବିଷୟ ଧର୍ମାଧିକରଣରେ ବିମୁଗକଙ୍କ
ନିକଟରେ ପ୍ରକାଶ କରେ ।

ସାହୀଗୋପାଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବେଳାଲନାର-
ପୁର ରେଳଣ୍ଡେର ପୁଣ୍ୟଶାଖା ନିକଟପ୍ର
ସାହୀଗୋପାଳ ମନ୍ଦିରର ନିକଟ-
ବାହୀ ରେଳଣ୍ଡେପନ, ସତ୍ୟବାଦୀରେ
ବିରାଜିତ ଗୋପାଳଙ୍କ ନାମକ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣଙ୍କ
ବିରହ, (ଲ.ଅର୍ଥ) ନିଷ୍ଠୁର ବା ନିଷ୍ଠାଷ୍ଟ
ସାହୀ, ମୁକ୍ତସାହୀ, ନିମିତ୍ତମାତ୍ର ନ୍ୟକ୍ତ,
ନାମତ୍ତା ସାହୀ, (ଶ୍ରୀ.ବିଂ) କେବଳ
ସାହିସ୍ତ୍ରପ୍ରେ ଉପର୍ଦ୍ଧିତ, ନିଷ୍ଠାଷ୍ଟଭାବେ
ଅବସ୍ଥିତ ।

ସାହୀଗୋପୀନାଥ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସତ୍ୟବାଦୀରେ
ବିରାଜିତ ସାହୀଗୋପାଳ ବା ଗୋପା-
ଲଙ୍କ ନାମକ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣଙ୍କ ବିରହ ।

ସାହେପ—ବିଂ. ଆପେକ୍ଷାଯୁକ୍ତ, ଆଶେପ-
ବିଶିଷ୍ଟ ।

ସାହ୍ୟ—ବି. (ସାନ୍ଧିକ୍+ଭାବ) ସାହୀର
କର୍ମ, ଧର୍ମଧଳରଙ୍ଗରେ ସାହୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା
ପ୍ରଦତ୍ତ ପ୍ରମାଣ, ସାହୀଠାରୁ ପ୍ରମାଣଗ୍ରହଣ,
(ଶ୍ରୀ.ବି) ସାହୀ, (ବିଂ) ଦୃଶ୍ୟ ।

ସାହ୍ୟଗ୍ରହଣ—ବି. (ଗ୍ରହିତ) ସାହିନେବା,
କୌଣସି ସାହୀର କଥତ ବିଷୟକୁ
ଶୁଣିବା ଓ ଲେଖିବା ।

ସାହ୍ୟମଞ୍ଚ—ବି. (ଗ୍ରହିତ) ସାହ୍ୟଦେବାର
ପ୍ଲାନ ।

ସାହ୍ୟଲକ୍ଷ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯେଉଁ ବିଷୟ
କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜେ ସତକ୍ଷୁରେ ଦେଖି
ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥାଏ, ପ୍ରତିଷ୍ଠାକୃତ (ବିଷୟ) ।

ସାହ୍ୟଲକ୍ଷ୍ୟପ୍ରତିଷ୍ଠାପନମାଣ—ଶ୍ରୀ. ବି. ନିଜେ
ଦେଖିଥିବା ସାହୀର ପ୍ରମାଣ ।

ସାହି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ସାହୀ) ସାହି ଦେଖ ।

ସାହିଶବଦ—ଶ୍ରୀ. ବି. ମନଗଢ଼ା କଥା ।

ସାହେୟ—ବିଂ. ସହିସମ୍ବନ୍ଧୀ ।

ସାହ୍ୟ—ବି. (ସନ୍ଧି+ଯ) ସାହ୍ୟ, ମିତିଆ,
(ଶ୍ରୀ.ବି) ସାହ୍ୟ ଦେଖ ।

ସାଗର—ଶ୍ରୀ. (ଲଭିଥା) ବି. ପରିବା, (ଶ୍ରୀ.ବି)

ଶାଗ ।

ସାଗର—ବି. (ସଗର+ଅ) ସିନ୍ଧୁ, ସମୁଦ୍ର,

ବତ୍ରପ୍ଲାକ୍ଟକ ହ୍ରେତ, (ଲ.ଅର୍ଥ) ବହୁ-

ହାତେକ ବ୍ୟକ୍ତି ବା ବହୁପରିମିତ ବହୁ,

ସାଗରପର ବହୁପରିମିତ ବହୁର ଆଧାର,
ତଣ୍ଡର, ଲୋକସାଧାରଣ, ଜନସାଧା-
ରଣ, ସାଙ୍ଗୀବାରଣେଷ, ଦଶପଦ୍ମ ସଂଖ୍ୟା,
୧୯ଶୂନ୍ୟଯୁକ୍ତ ସଂଖ୍ୟା, ମୁଗବିଶେଷ,
ଗୁର ବା ସାତ ସଂଖ୍ୟା, (ବିଂ) ସାଗର
ସମ୍ବନ୍ଧୀ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶର ନଗର
ଶେଷ, ବଢ଼ କୃତିମ ଜଳାଶ୍ୟ ।

ସାଗରକ—ବି. ଜନପଦବିଶେଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ସାଗରକା, ରହାବଳୀର ସଙ୍ଗ ।

ସାଗରକେଣେ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଭୁଲ୍ୟାର୍ଥ;
ବ.ଶ୍ରୀ); ସାଗରରେ କେଣେ ସ୍ଵରୂପ.
(ଲ.ଅର୍ଥ); ଲ.ହାଜ ।

ସାଗରଗ—ସୁ. ବି. (ସାଗର + ଗମ + ଅ)
ସାଗରଗାମୀ, ସାଗର ପାର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ଗମନକାଶୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାଗରଗ—ଗଙ୍ଗା
ନମ୍ବ ।

ସାଗରଗମ—ବି. ସାଗରପାର୍ଯ୍ୟନ୍ତଗାମୀ ।

ସାଗରଗର୍ଭ—ବି. (ଗ୍ରହିତ) ସମୁଦ୍ରର
ଅଭ୍ୟକ୍ତ, ସମୁଦ୍ରଗର୍ଭ ।

ସାଗରଗମିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସାଗରଗମିନ
+ ର) ପ୍ରେତସ୍ତ୍ରୀ, ନମ୍ବ, (ଯାହା
ସମୁଦ୍ରରେ ପଢ଼ିଥିଲୁ), ସ୍ତ୍ରୀ.ବି; ସମୁଦ୍ରକ
ଗମନକାରୀ ।

ସାଗରଗାମୀ—ସୁ. ବି. (ସାଗର + ଗମ
+ ଇନ୍) ସାଗରପାର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗମନକାଶୀ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସାଗରଗାମିନୀ ।

ସାଗରଜ—ବି. (ସାଗର + ଜନ + କ.ଅ)
ସମୁଦ୍ରର ଜାତ, (ବି) ସାମୁଦ୍ରଲବନ ।

ସାଗରନେମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ରୂପ-
ପାଖରେ ସମୁଦ୍ର ଦ୍ୱାରା ପରିବେଶିତ,
(ସ୍ତ୍ରୀ.ବି) ପୃଥିବୀ ।

ସାଗରପାର୍ଯ୍ୟନ୍ତ—ବି. ସମୁଦ୍ର ପାର୍ଯ୍ୟନ୍ତ,
ସମୁଦ୍ର ଅବଧି ।

ସାଗରପାଳ—ସୁ. ବି. ନାଗବାନୀ ।

ସାଗରପେଶ—ଯା. ବି. ବାହୀଶକ୍ତି-
ବିଶେଷ, ଗୋଲମଜାତ, କରଣଜର
ଓ ଛଳକର ଉପକବେଶୀ ବଜାୟ
କାୟପୁରୁଷର ରତ୍ନିତା ସ୍ତ୍ରୀ ଗର୍ଭନାତ
ସମ୍ବନ୍ଧନାକ ଜାତ ।

ସାଗରବକ୍ଷ—ବି. (ଗ୍ରହିତ) ସମୁଦ୍ରର
ଉପରଭାଗ ।

ସାଗରମୁଦ୍ରା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମାନ ମୁଦ୍ରାବିଶେଷ
ସାଗରମେଣଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ପୃଥିବୀ
ସାଗରବାସୀ—ପୁ. ବି. (ସାଗର + ବସୁ
ଇନ୍) ସାଗରଭାବରେ ବାସନାଶ,
ସାଗର ମଧ୍ୟରେ ବାସକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ).
ସାଗରବାସୀନ ।

ସାଗରଶାଖ—ବି. (ଗ୍ରହିତ) ଯେଉଁ
ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତ ସାଗରଙ୍ଗ ସ୍ଵଳ ମଧ୍ୟକୁ ପଣେ
ଯାଇଥାଏ ।

ସାଗରସଙ୍କମ—ବି. (ଗ୍ରହିତ) ଯେଉଁ
ନମ୍ବ ସମୁଦ୍ରରେ ପଢ଼ିଥାଏ, ନମ୍ବର ଓ
ସମୁଦ୍ର ସଙ୍କମ ହାତ ।

ସାଗରସିଦ୍ଧ୍ୟସଙ୍କମ—ବି. ପାର୍ଥବିଶେଷ,
ସିନ୍ଧୁ ନଦି ଆରବ ସାଗରରେ ପଢ଼ି-
ଥିବା ହାତ ।

ସାଗରସୁନ—ବି. (ଗ୍ରହିତ) ସମୁଦ୍ରରେ
ଗାଧୁଆ, ଶୁଭ୍ୟୋଗବିଶେଷ, ଯେଉଁ
ଯୋଗରେ ସମୁଦ୍ରରେ ମୂଳ କଲେ
ମହା ପୃଥିବୀଏ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ଜୈଷ୍ଠ ଶୁକ୍ଳ
ଦଶମୀ, ଦଶତର୍ତ୍ତବ ।

ସାଗର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ସାଗର) ସମୁଦ୍ର ।

ସାଗରନୂପକ—ସୁ. ବି. (ସାଗର + ଅନୂପ
+ କ) ବ.ଶ୍ରୀ; ସାଗର ଉତ୍ତରବାସୀ ।

ସାଗରନ୍ତ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସାଗର ଯାହାର
ସାମୀ, (କ.ବି) ସମୁଦ୍ର ପାର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।

ସାଗରମୁଗ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପୃଥିବୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି-
କ.ଶ୍ରୀ) ସମୁଦ୍ର ରୂପ ବସ୍ତରେ ଆଛାଦିତ
ସାଗରଲୟ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବରୁଣଦେବ
ସାଗରବର୍ତ୍ତ—ପୁ. ବି. ସାଗର ଦ୍ୱାପ ।

ସାଗରର୍ତ୍ତ—ବି. (ଗ୍ରହିତ) ସମୁଦ୍ର
କାତ, (ବି) ସାମୁଦ୍ର ଲବନ ।

ସାଗରେକ—ବି. (ଗ୍ରହିତ) ସମୁଦ୍ର ଜଳ
ସାଗରେପମ—ବି. (ସାଗର + ଉପମା +
ଅ) ବିନ୍ଦୁ; ସମୁଦ୍ର ସତ୍ତ୍ଵର, ସାଗରତୁଳ୍ୟ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସାଗରେପମ ।

[ବିଶିଷ୍ଟ ।
ସାଗର—ବି. (ସ + ଅଗର) ବ.ଶ୍ରୀ; ପାପ-
ସାଗର—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. ସାକୁତ୍ତକରିବା ଓ

ଦେବା, ପ୍ରପାରିତହେବା ।	ସାଙ୍ଗରକ ।	ସାଙ୍ଗମିକ—ବି. (ସଙ୍ଗମ + ରକ)ସଙ୍ଗମ- ଶଳ, (ବି) ଯେଉଁ ରୋଗ ରୋଗୀର ଦେହରୁ ଅନ୍ୟ ଦେହକୁ ସଂହମଣ କରେ ।
ସାଗିରଥ୍ୟ—ଯା. ବି. ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ, ଯେ ଶ୍ରେଷ୍ଠରଙ୍ଗଠାରୁ ମନ୍ତ୍ରବିଦ୍ୟା ବା ସଙ୍ଗୀତବିଦ୍ୟା ଶିଖିଥାଏ ।	ସାଙ୍ଗରୀୟ—ବ. (ସଙ୍ଗର + ଶା.ଯ) ସଙ୍ଗ- ରଗ ଭାବ, ମିଶ୍ରଣ ।	ସାଂଖେୟିକ—ବି. (ସଂଖେୟ + ରକ)ସଂଖେୟ ପ୍ରକାଶ, ସଙ୍ଗଳନରୁ ଜାତ ।
ସାଗିହେବା—ଗ୍ରା. କ୍ରି. (ବାଙ୍ଗ ଲମ୍ବବସ୍ତୁ) ପଳଖିହେବା,କୁକାହେବା,ଦର୍ଶିଯିବା ।	ସାଙ୍ଗଳିକ—ବି. (ସଙ୍ଗଳିକ + ରକ)ସଙ୍ଗଳି ପ୍ରକାଶ ।	ସାଂଖେୟିକ—ବି. (ସଂଖେୟ + ରକ) ସଂଖେୟ, ସଂଖେୟକାରକ ।
ସାଗୁ—ଯା. ବି. ତାଳ ବା ଗୁରାକାଦି ଦର୍ଶର ଭରତୀୟ ଦ୍ୱୀପପୁଞ୍ଚର ଦୃଷ୍ଟି- ବିଶେଷ, ସାଗୁଦାନା ଦେଖ, ସାଗୁ- ଦାନା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତର (ଦୁର୍ଗୁ ବା ଜଳ- ମିଶ୍ରିତ) ଲଘୁପାକ ଉଚଳ ଖାଦ୍ୟ ।	ସାଙ୍ଗୁଟୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶାଙ୍ଗୁମୋର ।	ସାଂଖ୍ୟ—ବି. (ସଂଖ୍ୟା+ଅ) ଜୀମ,ଜୀବ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ବି) କପିଳମୁନଙ୍କ ପ୍ରଣୀତ ଦ୍ୱାରା ଉଚଳାଯାଇଥାଏ ।
ସାଗୁ—ଗ୍ରା. ବି. (ଶିତ୍ର) ସାଧାରଣ ପୁଣ୍ୟକର ସାଙ୍ଗେତିକ ।	ସାଙ୍ଗୁତୀ—ଗ୍ରା. ବି. (ସଂ-ଶାକବର୍ଣ୍ଣ)ସବୁ- ବର୍ଣ୍ଣ, ସାବୁନା ।	ସାଂଖ୍ୟଦର୍ଶକ—ବି.କପିଳଦର୍ଶକ, କପିଳ- ମୁନଙ୍କ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ଦର୍ଶନଶାସ୍ତ୍ର ।
ସାଗୁନ୍ତ—ଗ୍ରା. ବି. ଶାଙ୍କତରୁ ଦେଖ ।	ସାଙ୍ଗୁତୀ—ଗ୍ରା. ବି. (ସଂ-ସଙ୍ଗୋଚନ)ସଙ୍ଗ- ଦର୍ଶନ ସଙ୍ଗୋଚନ, (ଗ୍ର.ବି) ସଙ୍ଗୁତୀ ।	ସାଂଖ୍ୟଯୋଗ—ବି.ସାଂଖ୍ୟଦର୍ଶନ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ଜୀନଯୋଗ, ବ୍ରଦ୍ଵିଦ୍ୟା, ଯହିଁରେ ଅଜୀନର ନିର୍ବିତ୍ତ ହୋଇ ସାଂଖ୍ୟ ବା ବେଦଜୀନଦ୍ୱାରା ଜୀବର ମୁକ୍ତିନିର୍ଦ୍ଦେଶ, ଭଗବଦ୍ଗୀତାର ତୃଣୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ସାଂଖ୍ୟ ବା ଜୀନଯୋଗ ଓ ଯୋଗ ବା କର୍ମଯୋଗ ।
ସାଗୁନ୍ତ—ଗ୍ରା. ବି. ଶାଙ୍କତରୁ ଦେଖ ।	ସାଙ୍ଗୁତୀ—ଗ୍ରା. ବି. (ସଂ-ସଙ୍ଗୋଚନ)ସଙ୍ଗ- ଦର୍ଶନ ସଙ୍ଗୋଚନ, (ଗ୍ର.ବି) ସଙ୍ଗୁତୀ ।	ସାଂଖ୍ୟାୟୁନ—ସୁ.ବି. ସୁନ୍ଦରାର ରେତ ।
ସାଗୁଦାନା—ଗ୍ରା. ବି. ଶାଙ୍କତରୁ ଦେଖ ।	ସାଙ୍ଗୁତୀ—ଗ୍ରା. ବି. (ସଂ-ସଙ୍ଗୋଚନ)ସଙ୍ଗ- ଦର୍ଶନ ସଙ୍ଗୋଚନ, (ଗ୍ର.ବି) ସଙ୍ଗୁତୀ ।	ସାଂଖ୍ୟ—ବି. କ.ଶ୍ରୀ; (ସ+ଅଙ୍ଗ) ଅଙ୍ଗ- ବିଶିଷ୍ଟ ଅବୟବମୟତ,ସାହାବଦ୍ୟବିଶିଷ୍ଟ, ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ, ଅବିକଳାଙ୍ଗ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସାଗୁଦାନା—ଗ୍ରା. ବି. ଶାଙ୍କତରୁ ଦେଖ ।	ସାଙ୍ଗୁତୀ—ଗ୍ରା. ବି. (ସଂ-ସଙ୍ଗୋଚନ)ସଙ୍ଗୁତୀ ମୁନିଙ୍କ ଗୋପାପତ୍ର, ସାଙ୍ଗୁତୀୟମୁନ ।	ସାଂଖ୍ୟା ସାଂଖ୍ୟ—ଗ୍ରା. ବି. ସାଂଖ୍ୟା ପ୍ରକାଶ, ରେଣ୍ଡର, (ଗ୍ର.ବି) ସମ୍ପାଦ, ସଙ୍ଗେର ଧିକା, (ଗ୍ର. ସମ୍ବଲ,ଆଂମଲିକ,କୌଦି —ବି) ଭାଇଙ୍କ ଶାଳକ ।
ସାଗୁନ୍ତ—ବି. (ସ+ଅଗ୍ନି) ବ. ଶ୍ରୀ; ଅଗ୍ନିକିଷ୍ଣ, ସମ୍ପାଦ ।	ସାଙ୍ଗେତିକ—ବି. (ସଙ୍ଗେତ + ରକ) ସଙ୍ଗେତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସଙ୍ଗେତସୂଚକ, ସଙ୍ଗେତକାରକ,ସଙ୍ଗେତଦ୍ୱାରା ସୁରତ, ସନ୍ତିପ୍ତ, ଉପାୟରେ ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ସନ୍ତିପ୍ତ ଉପାୟରେ ଅଙ୍ଗସମୟା ସାଧନକାଣ୍ଡ (ବିଶ୍ୱ ବା ପ୍ରଶାନ୍ତୀ), ବଜ୍ରନାଥରେ ସଂପିତରୁପେ ଭାବ ବା ଅର୍ଥ ବା ଶବ୍ଦ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରୁ, (ଶ୍ରୀ) ସାଙ୍ଗେତିକୀ ।	ସାଙ୍ଗେତିକରିବା—ଗ୍ରା. କି. ସଙ୍ଗେତିକାର ଗ୍ରହଣ କରିବା, କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ।
ସାଗୁନ୍ତ—ବି. (ସ+ଅଗ୍ନି) ବ. ଶ୍ରୀ; ଅଗ୍ନିକିଷ୍ଣ, ସମ୍ପାଦ ।	ସାଙ୍ଗେତିକ—ବି. (ସଙ୍ଗେତ + ରକ) ସଙ୍ଗେତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପାଷଣ୍ଟୁଗମ,ପାଷଣ୍ଟୁମାନଙ୍କ ଶାସ୍ତ୍ର ।	ସାଙ୍ଗେତିକ—ବି. ସାଙ୍ଗେତିକ ।
ସାଗୁନ୍ତ—ବି. (ସ+ଅଗ୍ନି) ବ. ଶ୍ରୀ; ଅଗ୍ନିକିଷ୍ଣ, ସମ୍ପାଦ ।	ସାଙ୍ଗେତିକ—ବି. ସାଙ୍ଗେତିକ ।	ସାଙ୍ଗେତିକା—ଗ୍ରା. ବି. ସାଙ୍ଗେତିକ ଦେଖ ।
ସାଗୁନ୍ତ—ବି. (ସ+ଅଗ୍ନି) ବ. ଶ୍ରୀ; ଅଗ୍ନିକିଷ୍ଣ, ସମ୍ପାଦ ।	ସାଙ୍ଗେତିକା—ଗ୍ରା. ବି. ଏକଦଳଭୁକ୍ତ ସଙ୍ଗୀମାନେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାଙ୍ଗେତିକା ।	ସାଙ୍ଗେତିକା—ଗ୍ରା. ବି. ଏକଦଳଭୁକ୍ତ
ସାଙ୍ଗେତିକ—ବି. (ସଙ୍ଗେତ + ରକ) ହୁକ୍କର ବା ମିଶ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)	ସାଙ୍ଗେତିକା—ଗ୍ରା. ବି. ହୁକ୍କର କରିବାର ରିତର ଜନବୋଧ ସରଳପ୍ରଶାନ୍ତୀ ପାଇଁ ।	ସାଙ୍ଗେତିକା—ଗ୍ରା. ବି. ହୁକ୍କର କରିବାର ରିତର ଜନବୋଧ ସରଳପ୍ରଶାନ୍ତୀ ପାଇଁ ।

ବା ଶ୍ରେଣୀଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି, ଭ୍ରୂତ୍ତୁଗ୍ରାମୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି, ସହକର୍ମୀ ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ସାଙ୍ଗମ—ବି. (ସାଙ୍ଗମ+ଥ) ସାଙ୍ଗମ ।
 ସାଙ୍ଗମନ—ବି. ସାଙ୍ଗମ ।
 ସାଙ୍ଗମେଳ(ଲି) ——ବି. (ସ-ସଙ୍ଗୀ ଓ ମିଳନ) ସଙ୍ଗୀମାନଙ୍କ ସାହଚର୍ଯ୍ୟ, ସହ-ସଙ୍ଗୀଙ୍କ ସମାଗମ ।
 ସାଙ୍ଗରୁପକ—ବି. ଏକପ୍ରକାର ରୁପକ ।
 ସାଙ୍ଗରେ—ଶ୍ରୀ. ଅ. ସଙ୍ଗେ ଦେଖ ।
 ସାଙ୍ଗଲକ୍ଷଣ—କ୍ଲୀ. ବି. ଅଜଳକ୍ଷଣମୁକ୍ତ, ଅଜଳକ୍ଷଣ ସହତ ବର୍ତ୍ତିମାନ ।
 ସାଙ୍ଗସର(ସା) ——ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ସଙ୍ଗ ଓ ସଦୃଶ) ସଙ୍ଗୀ ବା ସମକଳ ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ସାଙ୍ଗସାଧ(ସୁଖେ) ——ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ସଙ୍ଗ ଓ ସଙ୍ଗାତ) ସଙ୍ଗାତ ଓ ସହଚର, ସହକର-ମାନଙ୍କସହତ ଏକତ ଆମୋଦପ୍ରମୋଦ
 ସାଙ୍ଗସୁଜ୍ଞା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକ ସଙ୍ଗ ଓ ସହ-ବାସରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଗଣ, ସଙ୍ଗମେଳ, ସହଚରହ, ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ମୋହବତ୍, ସଙ୍ଗୀମାନଙ୍କ ଅନୁରୋଧ ଉପରୋଧ ।
 ସାଙ୍ଗହେବା—ଶ୍ରୀ. କି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ସହତ ସହଚରହ ପ୍ରାପନ କରିବା, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସମରବ୍ୟାହାରୀ ହେବା, (କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ) ସଙ୍ଗ୍ରୂଣ୍ଣ-ହେବା ।
 ସାଙ୍ଗ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ବ.ମା) ଅଙ୍ଗୟକ୍ତା, (ପ୍ରା. ବିଲଙ୍ଗିର ପାଠଶା. ବି) ରୂଲି-ଘରର ଭର, (ରୁରୁର ପଣ୍ଡିମ ଗଡ଼ିକାତ୍. ବି) ନାଚ ଶ୍ରେଣୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦିଶ୍ୟ କିବାହ ।
 ସାଙ୍ଗ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ସଙ୍ଗୀ) ସଙ୍ଗୀ, ଏକ ସଙ୍ଗେ ବ୍ୟକ୍ତିଗାୟ କରିବା ବ୍ୟକ୍ତି, ଅଂଶିକାର, କୌଣସି ଶୁଣୁ ପଦାର୍ଥ ଛାତାରବା ନମିତ ଯେଉଁ ବାଂଶ ବା କାଷ୍ଟିଣ୍ଟ ବ୍ୟବହାର କରିଯାଏ ଓ ଛାତାରବା ପ୍ରକିଣ୍ଟା ।
 ସାଙ୍ଗିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ସଙ୍ଗୀ) ସଙ୍ଗୀସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ଶ୍ରୀ. ବି) ସଙ୍ଗୀ, ଯେଉଁ ମାନେ ସାଙ୍ଗୀ ଦ୍ୱାରା ଭରି ବସ୍ତ୍ର ବହନ କରନ୍ତି,
 ସାଙ୍ଗୀଭାଷା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଙ୍ଗ୍ରାମ+ଅ) ସଙ୍ଗ୍ରାମ ।

(ସ-ସଙ୍ଗକ) ସଙ୍ଗକ, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ବଶଗତ ଉପାୟ ।
 ସାଙ୍ଗିବା—ପ୍ରା. (ବନ୍ଦ୍ରର) ବି. କିହବା ।
 ସାଙ୍ଗିଆ-ଶ୍ରୀ. ବି. ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସଙ୍ଗୀ-ମାନଙ୍କ ସମାଜରେ ଚଳିବାକୁ ପୁଣ୍ୟ-ପାଏ, ସାମାଜିକ, (ବି) ସଙ୍ଗୀ, ସହଚର, ସାଥୀଆ, ଯେଉଁ ଯାହା ଶୁମାରୀ ଅନ୍ୟ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଯାରୀମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗଧର ବହୁ ଦୂରରୁ ଗର୍ଥକୁ ଆସିଥାଆନ୍ତି, ଯେଉଁ ଲେକମାନେ ସଙ୍ଗୀ ବାଜିଶ ଦ୍ୱାରା ଭର କାନ୍ଦେଇ କର ଦୁହନ୍ତି ।
 ସାଙ୍ଗେ—ଶ୍ରୀ. କି. ବି. ସାଥରେ, ସଙ୍ଗେ, ସଙ୍ଗରେ, ସମରବ୍ୟାହାରରେ, ଏକ-ସଙ୍ଗେ, ସହତ, ଏକତ ।
 ସାଙ୍ଗେଇବା—ଶ୍ରୀ. କି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଆପଣାର ସହଚରବୁପେ ପରିଶକରିବା ।
 ସାଙ୍ଗେନ—ପ୍ରା. (ବିଲଙ୍ଗିର ପାଠଶା) ବି. ସାଙ୍ଗୁ ।
 ସାଙ୍ଗସାଙ୍ଗେ—ଶ୍ରୀ. କି. ବି. ସହତ, ସମରବ୍ୟାହାରରେ, ଏକତ, ଏକ-ସମୟରେ, ସୁରପତ୍ର, ତତ୍ତ୍ଵଶାସ୍ତ୍ର, ଦେହଶରୀର ।
 ସାଙ୍ଗେପାଞ୍ଜ—ବି. (ସ+ଅଙ୍ଗ+ରପାଞ୍ଜ) ଅଙ୍ଗ ଉପାଞ୍ଜୟକ୍ତ, ପୁଣ୍ୟାଙ୍ଗ, ଯାହାର କୌଣସି ଅଂଶ ଶ୍ରୀଆ ବା ଅସୁର୍ଣ୍ଣ ରହିନାହିଁ, ଶାସ୍ତ୍ର ବା ବିଧ ନିତିଷ୍ଟ ସମସ୍ତ ଅଙ୍ଗମାନ ଅନୁଷ୍ଠାତ ହୋଇଥିବା(କରେ)
 ସାଙ୍ଗେପାଞ୍ଜବେଦ—ବି. (ଅଙ୍ଗ ଓ ଉପାଞ୍ଜ ସହତ ବେଦ) ରିକ୍ ଯଜ୍ଞ ପାମରୁପ ତନି ଅଙ୍ଗ ଓ ଶିକ୍ଷା କଲୁ, ବ୍ୟକ୍ତିରଣ, ତବୁକ୍ତ, ତନ୍ମଃ, ନେୟତିଷ୍ଠ ରୂପ ତଥ ଉପାଞ୍ଜୟକ୍ତ ସମଗ୍ର ବେଦ ।
 ସାଙ୍ଗେହଣ—କ୍ଲୀ. ବି. ସଂଗ୍ରୁତ ।
 ସାଙ୍ଗେହୁସୁନ୍ଦିକ— ଶ୍ରୀ. ବି. ଯେ ସଂଗ୍ରୁହସୁନ୍ଦି ଅଧ୍ୟୟୁନ କରିଥାଏ ।
 ସାଙ୍ଗେହୁକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ+ଗ୍ରହତିକ) ସଂଗ୍ରୁହକାଶ, ସଂଗ୍ରୁହ ଗ୍ରହ ଅଧ୍ୟୁନକାଶ ।
 ସାଙ୍ଗ୍ରାମ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଂଗ୍ରାମ+ଅ) ସଂଗ୍ରାମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀଶ୍ରୀ, (ବି) ସୁନ୍ଦର ।
 ସାଙ୍ଗ୍ରାମିକ—ଶ୍ରୀ. (ସଙ୍ଗ୍ରାମ-ଭକ) ସଙ୍ଗ୍ରାମିକ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସୁନ୍ଦରାପାତ୍ରୀ, ରଣକୁଣ୍ଠିତ, (ଶ୍ରୀ) ସେନାପତି ।
 ସାଙ୍ଗ୍ରାମିକି—ଶ୍ରୀ. ବି. ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, କୁଟୀନ, ଦୁଷ୍ଟଭେଦ ।
 ସାଙ୍ଗ୍ରାତ—ବି. ସଂଗ୍ରାତ, ସମୁଦ୍ର, ତଳ ।
 ସାଙ୍ଗ୍ରାତକ—ବି. (ସଂଗ୍ରାତ+ରକ) ମାରସ୍ତକ, ପ୍ରାଣନାଶକ, ବିନାଶକରକ, (ଶ୍ରୀ) ସାଙ୍ଗ୍ରାତିକା, (ବି) ଜନ୍ମ ନନ୍ଦାପାତ୍ରୀ, ଶୋଭାଶ ନନ୍ଦାପାତ୍ରୀ, ନାଡ଼ୀରେତ, (ଶ୍ରୀ. ବି) ସମସ୍ତ ବଜା ଏକଜାପ୍ରତି ଫୁଲ, ଶାମୁକା ।
 ସାଙ୍ଗ୍ରାତ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ସଂତ୍ରାତ୍ୟ ।
 ସାଙ୍ଗ୍ରୁଣୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଙ୍ଗ୍ରୁଣେ+ଅ+ର) ସାୟାହା ବ୍ୟପିଲ ତଥ ।
 ସାଙ୍ଗ୍ରୁର—ବି. (ସ+ଆରୁର) ବ.ଗ୍ରୁ; ଆରୁରବାନ୍ତ, ସଦାଗୁରସମ୍ବନ୍ଧ, (ଶ୍ରୀ) ସାଗୁର ।
 ସାତ—ଆ.(ସର୍ବ+ମ୍ରିର)ବନ୍ଦ, ତର୍ଯ୍ୟକ୍, ତେଜିତ୍ତୁ, (ଶ୍ରୀ. ବି-ଶ-ଶେତ ବା ସତ୍ୟ) ପରିଷ୍ଠାତ ଗୁଡ଼, କଦ, ମିଶ୍ରନ୍ଦ, ଶଣ୍ଟ ନବାତ, (ଶ୍ରୀ. ବି) ଧଳା, ଶେତ, ରହିଷ୍ଟ, ଅସ୍ତଳ, ଅବିମିଶ୍ର ।
 ସାତିକ୍ଷା(ଶ)ର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ସଜିକ୍ଷାର) ଜୀରମାଟି, ସୋଡ଼ା, ସୋଡ଼ିଅମ୍ବ ବା ପୋଟାଟିୟୁମ ଓ ଅଙ୍ଗାର ଦକ୍ଷିଣ ବିଶେଷ ।
 ସାତିଧ୍ରୁ—ଶ୍ରୀ. କୁରାରେ ଦିଆଯାଇ-ଥିବା ରେସମର ଧଳା କିନାର ।
 ସାତିପାନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପାତିର ଧଳା ପାନ, ଏକ ପ୍ରକାର ସୁରକ୍ଷାଯୁକ୍ତ ପାନ ।
 ସାତିବାଟି—ବି. (ସାତି+ବାଟି)ବନ୍ଦ, ତର୍ଯ୍ୟକ୍ +ଆ)ଶେତ ପୁନର୍ବର୍ତ୍ତନ ଧଳା ପାନ ।
 ସାତିବ୍ୟ—ବି. (ସାତିବ୍ୟ+ଗ୍ରାମ) ମହିଳା, ବରଣ୍ୟାସନ, (ଶ୍ରୀ. ବି) ସାହାୟ୍ୟ, ପର-ମର୍ତ୍ତ୍ଵ, ମୂଲ୍ୟ ସୁଲଭତା ।
 ସାତିବ୍ୟଶୈଖିକ—ବି. ଅଳକୋର ଭେଦ

ସର, (ଶା.ବି,ସଂ-ଶାଟିକା) ସଧବା ସ୍ଥିମାନଙ୍କ ପରିଧେୟ ଧର୍ମଦାର ଲୁଗା, ଶାଢ଼ୀ ।	ପରିଷର ସମ୍ମିଳନରହିତ ।	ଓ ପଦ୍ମ, ଶମ୍ଭୁରଦଶମୀ ।
ସାତ୍ତ୍ଵ—ଶା. (କ୍ଷେତ୍ର)ସୁ. ବ.ସତ୍ତ୍ଵଦେବ ।	ସାତଅନ୍ତିଥ—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି, ସାତଜଣ ସଧବା ସ୍ତ୍ରୀଲେବ ।	ସାତଦଶିଆ—ଶା.ବି. ବନ୍ଦୁକପୁଷ୍ଟ, ବଧୁଲିଙ୍ଗ ପୁଲ, ଦିପହରିଆ ଫୁଲ ।
ସାତ୍ତ୍ଵ—ଶା. ବି. (ସଂ-ସାକ୍ଷି) ସାକ୍ଷି, ଅର୍ଜୁରହିତ ।	ସାତକଥା—ଶା. ବି. ନାନାକଥା, ନାନା-ପ୍ରକାରର ଚିମୋର୍ଟ, ବହୁକଟୁକ୍ତି ।	ସାତପରବୁଡ଼ା(ଭକ୍ତା)—ଶା. ସୁ. ବି. ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଅନେକ ପରିବାରରେ ଅଣାନ୍ତି ବା କଳହ ବା ବିଜାଣ ଘଟାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସାତପର ବୁଡ଼େଇ (ଭକ୍ତାର) ।
ସାତ୍ତ୍ଵ—ଶା. ବି. (ସଂ-ଶାଣ) ଶାଣଦେବା, ମନହୋଲୁଖିକା ଅସ୍ତ୍ରାଦିର ଧାରକୁ ଅନ୍ତର୍ଭାବୀ କରିବା ।	ସାତକପିଶିକିଆ—ଶା.ବି.ସାତପଞ୍ଜ୍ୟାରେ ୧୦ ରୁ ୧୨ ପର୍ଯ୍ୟେନ୍ତ ଶୁଣାୟାଇ ଲେଖା ଯିବା ପରିକାର ଖନାମାନ ।	ସାତପରବୁଡ଼ା(ଭେଟା)କରା—ଶା. କି. ବହୁପରିବାରରେ କଳହ ଓ ଅନିସ୍ତ୍ରାଦି ଲୁଗିବାର କାରଣ ହେବା ।
ସାତଶା—ଶା. ବି. କୌଣ୍ଠଳ, ମହିଦୁ, କଳାବିଦ୍ୟା ।	ସାତକାଣ୍ଡିମାୟିଶ—ଶା. ବି. ମାଯିଶ-ପଣ ବୃଦ୍ଧତି ପ୍ରକାର, ଅତି ବୃଦ୍ଧତି ବ୍ୟାପାର ସାତକାମୁଦ୍ରା—ଶା.ବି. ଏକପକାର କଳା ଉପରେ ପକ୍ଷପତ୍ର ପୋକ, ଏକପ୍ରକାର ପୋକ ।	ସାତପାଟରେ ପାଣିପିଆଇବା—ଶା.କି. କୌଣ୍ଠଳ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ନାନାପ୍ରାକଳ ଯିବାକୁ କାନ୍ଧ କରି ହରାଇଣ କରିବା ।
ସାତିଶ୍ରୀନା—ଶା. କି. ଧାନ୍ୟାଦି କୁଣ୍ଡା—ବହୁକୁ ଏକଷ ମିଶାଇବା, ଫେଣ୍ଡିବା, ଧାନ୍ୟାଦିକୁ କାଣ୍ଡିବା, ଆଦାତ କରିବା, ବଳପର୍ବକ ଠେଲିବା, ବଳପର୍ବକ ଉପର୍ଯ୍ୟ ପରି ନ୍ୟାଷିବା, ମଳିକା, ଅଣ୍ଟିବା, ସଂଲଗ୍ନ କରିବା, ଅତ୍ୟାଗୁର କରିବା, କିପଦରେ ପକାଇବା, ସିଧା କରିବା, (ବ୍ୟକ୍ତି) ବହୁତଗୁଡ଼ାଏ ଖାରିବା ।	ସାତକିରଣ—ଶା. ବି. କୌଣ୍ଠଳ କରିବା—ଶା. ବି. କୌଣ୍ଠଳ କରିବା କରିବା, ଅର୍ଥାତ୍ ମିଛକଥା ଆନନ୍ଦକରିବା ।	ସାତପରବୁନ୍ଦୀ—ଶା.ବି. ପରିଥିବା—ଶା.ବି. କି.ବହୁପରିବାରରେ କଳହ ନନ୍ଦ ନନ୍ଦାନ୍ତର ।
ସାତ୍ତ୍ଵେଳିବା—ଶା. କି. ସାତ୍ତ୍ଵବାନ୍ତିଯାର ଶିକ୍ଷତ୍ରୂପ, ହୃଦବଦେଇବା, ପରିପ୍ରତିହେବା ।	ସାତକୋଣୀଆନଣ୍ଡ—ଶା.ବି. ପାୟ ସାତକୋଣ ଦାର୍ଶନିକ ମହାନଦୀର ଗର୍ଭରଥାନର ନାମ ।	ସାତଭଙ୍ଗିଆ—ଶା.ବି. ପରିତ୍ୟାଗ କରିବା ଅବଶ୍ୟକ, ଅବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ।
ସାତ୍ତ୍ଵ—ବି, ଅଣ୍ଟୁମୁକ୍ତ, ଅଣ୍ଟୁବିଶିଷ୍ଟ, (ପ୍ର. ବନ୍ଦୁର, ବି) ପରି ।	ସାତଖୁଣୀମାପ୍—ଶା. ବି. ବଜାନୁପ୍ରହରୁ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କୁ ସାତଗେଟି ନରହତଦ୍ୟ ଅପରାଧର ଦଣ୍ଡରୁ ଅବ୍ୟାହିତ ଦିଆଯିବା ରୂପ ପାଠୀକ ପ୍ରଥା ।	ସାତଭୁବୀପି—ଶା. ବି. (ସ-ସପ୍ତ ଓ ଦ୍ୱୀପି) ବନ୍ଦାରବା ପଇଁ ବ୍ୟବ୍ହରିତ ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଓ ସପ୍ତ ମନେୟକ ପ୍ରସାଦ ।
ସାତ୍ତ୍ଵ—କୁ. ବି. (ସାତ୍ତ୍ଵ+କୁଣ୍ଡ) କୁଣ୍ଡ, (ଅ-ପ୍ରତ୍ୟୁଷ-ଅନ୍ୟ ବିଶେଷ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ ସ୍ଥିତ ହୁଏ), ଅମୁକବନ୍ଦୁ(ମଧ୍ୟକୁ)ବୁଝୁତ, ଅନ୍ତର୍ଭାବୀ, (ଶା.ଅ. ସଂ-ସାକ୍ଷି)ସଦିଃ ସ୍ଥାନ, ସଦ୍ୟପି, ପକ୍ଷାନ୍ତରରେ, ଅଥବା, ସହିତ, (ବି) ସାତ୍ତ୍ଵ, ୭ ।	ସାତଖୁଣୀ—ଶା. ବି. ପରିମାଣ କରିବା ଅବଶ୍ୟକ, ଅବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ।	ସାତପରବୁନ୍ଦୀ—ଶା.ବି. (ସ-ସପ୍ତ+ପରବାର) ହମ୍ମକ ପଇଁ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧକ ପରେ ଆଗତ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ପରେ ଜାତ ।
ସାତ—ବି. (ସାତ୍ତ୍ଵ+ବି.ଅ)ସୁଖ, ମଙ୍ଗଳ, ହର୍ଷ, ସିଂହରୂପୀ ଗନ୍ଧବିଶେଷ, (ବି-ପନ୍ତି-ମୁନ୍ଦିତ) ଦର୍ଶ, (ପାତ୍ର+କ.ତ) କନ୍ତୁ, (ଶା.ବି. ସଂ-ସପ୍ତନ୍ତି)ସପ୍ତସଂଖ୍ୟା, ସତା, ସାତିପ୍ୟକୁ ଶବ୍ଦରେ ପକ୍ଷପାଇବା, (ବି) ସପ୍ତସଂଖ୍ୟକ, (ଶା.ଅ) ସଙ୍ଗେ ।	ସାତଖୁଣୀ—ଶା.ବି. (ସ-ସପ୍ତ+କୁଣ୍ଡିତ) ସପ୍ତଗୁଣା—ଶା.ବି. (ସ-ସପ୍ତ+ପରବାର) ସପ୍ତଗୁଣା, (ବି-ପନ୍ତି-ସପ୍ତଗୁଣିତ) ସପ୍ତଗୁଣାକୁ, ସାତଗୁଣ ଦେବି ।	ସାତପରବୁନ୍ଦୀ—ଶା.ବି. ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ରୂପେ ନିଃସ୍ଵର୍ଗୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି, ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ରୂପେ ଅଜ୍ଞାନ ବ୍ୟକ୍ତି ।
ସାତଅଳିଗା—ଶା. ବି. ପରିଷର ଠାରୁ ମୁଥକ ହୋଇ ଭଲ ଭଲ ଶାନରେ ଅବସ୍ଥିତ(ବ୍ୟକ୍ତି ବା କଣ୍ଠ), ସମ୍ବୁଦ୍ଧରେ	ସାତଗଢ଼—ଶା.ବି. ପୌଷ୍ଟମାସ ଶଳି ଦରିମା ଦିଅରେ ହେବା ଉପରାସ ।	ସାତପଦ୍ମି—ଶା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ବିଶିଷ୍ଟ

ଶାତପଥ—ଶ୍ରୀ. ବି. ହେଲୋକ ମୀମାଂସାର ଅଷ୍ଟିରତୀ, ଦ୍ଵେଷଧର୍ଵବ, ସନ୍ଦେହ, ଅନେକ ବିଷୟ ।

ଶାତପାତାଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସପ୍ତପାତାଳ ।

ଶାତପୁଥ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗନ୍ଧ ଓ କାହାଣୀରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଏକ ପରିବାରେ ଥିବା ଶାତପୁଥ ପୁଅ ।

ଶାତପୁଥମୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶ୍ରୀମ ଦେବତା-ବିଶେଷ, ସପ୍ତପୁଥଙ୍କ ଜନମ, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ସପ୍ତପୁଥଙ୍କ ଜନମପରି ଜଣୀ ଓ ଆପ୍ନାଲିନିମୟ, ଆଡ଼ମରମୟ ।

ଶାତପୁତ୍ରା(ତ୍ରୀ)—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶ୍ରୀମନଙ୍କ ଶ୍ରୀତ୍ରୀଜେଷ୍ଠ ।

ଶାତପୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ସପ୍ତପୁରକା) ସାତପ୍ରକାରର ପୂର ଦିଆଯାଇଥିବା ପିଠା, ଯାହା ସାତପୁର ଅମାବାସ୍ୟା ଦିନ ଦେବତାଙ୍କୁ ଭେଦ ଲଗାଯାଏ ।

ଶାତପୁରିଅମାବାସ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ସପ୍ତପୁରକା) ଶାତପୁରି ମାସର ଅମାବାସ୍ୟ ।

ଶାତପୁରୁଷ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ସପ୍ତପୁରୁଷ) ମନୁଷ୍ୟ ନିଜକୁ ମୈଣାଇ ଉପରର ତନୀ ଓ ତଳର ତନୀ ପୁରୁଷ, ସାତ ମନୁଷ୍ୟର ଉଚତା ବା ଗର୍ଭରତା ।

ଶାତପୁରୁଷ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସାତ ପୁରୁଷ-ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଚରଣ୍ୟୀ, ବହୁ ପୁରୁଷାଗତ ।

ଶାତପେଣୀଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଏକ ପ୍ରକାର ମସ୍ତମାତ୍ର, ସପ୍ତପେଣା, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ସପ୍ତପେଣା ।

ଶାତବାର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ସପ୍ତ + ବାସର) ସପ୍ତବାର ସାତବାର—ବ. ଶାତବାରାହିନ ରାଜୀ ।

ଶାତବେଣୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପୁରୁଷକାଳର ରାଜବେଣୀବିଶେଷ ।

ଶାତବେରା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ଛନ୍ଦ) ଶାତବେର ଚନ୍ଦକାର ବିଶେଷ, ଶାତବେର ବାହାର—ବ. ଶାତବେରାହିନ ରାଜୀ ।

ଶାତବେଶୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପୁରୁଷକାଳର ରାଜବେଶୀବିଶେଷ ।

ଶାତବେରା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ଛନ୍ଦ) ଶାତବେର ଚନ୍ଦକାର ପରିବିଶେଷ, (ସଂ-ସପ୍ତ ଓ ଭ୍ରାତୃ) ସପ୍ତ ତାରକାୟକୁ ଦୁର୍ଭିକାନ୍ତାଯଥ, ବାଳମୂଳିଆ ପରି ଏକ-

ପ୍ରକାର କ୍ରିଶ, ଅଣ୍ଣିର ମଙ୍ଗଦିକ ଦଳ, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ବହୁପ୍ରମିଳି (ସମ୍ମର୍ତ୍ତି, କର୍ମ), ଜଳମାଳ ।

ଶାତଭାଇଆଆଙ୍ଗା—ଶ୍ରୀ. ବି. ନହୁପ୍ରମିଳି ଅନୁଷ୍ଠାନ, ଯେଉଁଠାର ବହୁ ଲୋକ-ଜର ପର୍ବତ ଥିବାରୁ କାହାଆଦେଶ କେହି ମାନେ ନାହିଁ ।

ଶାତମଙ୍ଗଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ସପ୍ତମଙ୍ଗଳ) ବିବାହର ସପ୍ତମ ଦିନସ ଓ ସ ଦିନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବରକନ୍ୟଙ୍କ ନନ୍ଦାପନ୍ନାର କର୍ମ ।

ଶାତମୟିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସପ୍ତମାସ ନୟସ୍ତ, (ଶିଶୁ), ରାତ୍ରି ଧାରଣର ସପ୍ତମ ମାସରେ ଜାତ (ଶିଶୁ), (ଶ୍ରୀ. ବି.) ଶତରଜିଆ, ରାତ୍ରି ଧାରଣର ସପ୍ତମ ମାସରେ ଜଭଣୀ ପାଇଁ ପ୍ରେଣତ ପିଷ୍ଟକାତର ସ ପତ୍ର ଓ ତ୍ରୈପ୍ରସକୀୟ ବିଧାନମାନ ।

ଶାତ୍ୟ—ବି. (ସାତ + ସ କିମ୍ବା ସାତ + ଶି) ସୁଖକର, ସୁଖନକ ।

ଶାତଳ—ବି. କର୍ମକଷା, ଯେହୁଶ୍ରୀବେଦ, ଏକ ପ୍ରକାର ସିର୍ବୁ, ଦେଇଛିଆ ସିର୍ବୁ, ନବମାଳିକା, ନିଥାଳି, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ମୁଗୁରୁ-ମନ୍ତ୍ରୀ, ବହୁତଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ।

ଶାତଳାଯୋଟ—ଶ୍ରୀ. (ଗଞ୍ଜମ) ବି. ବାଟି ବା କର୍ତ୍ତବ୍ୟଶେଳରେ ବାଟିକୁ ମାରିବାର ସପ୍ତମ ଆଗାତ ।

ଶାତଶାସନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ପୁରୁଷକାର ଉପନାନ ବରପଦା ନିକଟସ୍ଥ ସାତଗୋଟି ବ୍ୟାହିନୀ ଶାସନ, ପାଳପୁର ସହର ସାତଗୋଟି କଳୀନ ବ୍ୟାହିନୀଶେଷ ।

ଶାତସତ୍ତ୍ଵଶୀଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶାତଶାର ଷ୍ଟୁର ପକ୍ଷିବିଶେଷ ।

ଶାତସତ୍ତ୍ଵଶୀଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସାତଶାର ଷ୍ଟୁର ଅତିଶୀଘ୍ର ।

ଶାତରତ୍ନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅଗମ ବା ଗୁପ୍ତ ଶାନମାନ ।

ଶାତସମ୍ବୁଦ୍ଧ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସପ୍ତପମୁଦ୍ର ଦେଖ ।

ଶାତସମ୍ବୁଦ୍ଧଲଙ୍ଘାପାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ସମ୍ବୁଦ୍ଧର ଅନ୍ୟପାଶରେ ବହୁତୁରରେ ଥିବା ଦେଖ ।

ଶାତସିରି(ହି)—ଶ୍ରୀ. ବି. ପୁରୁଷହରର ଆଦିମ ସାତଗୋଟି ବହୁତ ।

ଶାତ—ବି. (ସୋ + ଭାବ) ବିନାଶ, ଅବହାନ ଶେଷ, ପାତା, ଖାତିବେଦନା, (ସମ୍ମ + ଭାବ) ଦାନ, (ଶ୍ରୀ. ବି) ଅର୍ଥବ ।

ଶାତରେକ—ବି. ଅତିରକ୍ତ, ଅତିରେକ-ବିଶେଷ ।

ଶାତଶଦ୍ଵିଭାବ—ବି. (ସଠି+ଅତିଶୀଘ୍ର) ଅତିଧିକ ।

ଶାତଶାର—ପୁଂ. ବି. (ସଠି+ଅତିଶୀଘ୍ର) ଅତିଶୀଘ୍ର ର ବେଗମୁକ୍ତ, ଅତିଶାରକୀ, (ଶ୍ରୀ) ସାତଶାର ।

ଶାତନି—ବି. (ସାତକ + ଅଥ) ଝଣି, ହାତନକ, ଜଳ । [ନେମୋ

ସାତନକ—ବି. (ସାତକ + ଅନ୍ତକ) ସାତନକ ସାତନାଥ—ଶ୍ରୀ. ପୁଂ. ବି. ସହଚର, ସଙ୍ଗୀ, ଭାଗଦାର, ସହପତ୍ରୀ ।

ଶାତୁଆଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସପ୍ତମୀ ।

ଶତୁଳୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସାତିକିଲିକ୍ଷଣମୁକ୍ତ ।

ଶତୁକ୍ଷେତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. ସାତିକ ଦେଖ ।

ଶତୁରୁତୋଟା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓ ବି. ଶାତଗୋଟା, ସାତଗୋଟାରେ ସାତ ବାଜିବା ବେଳ ।

ଶାତେ—ଶ୍ରୀ. ଅ. (ସଂ-ସହିତ) ସାତେ, ସଙ୍ଗେ ।

ଶାତେଶାତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ଅ. (ସଂ-ସହିତ) ସାତେଶ, ସାତି, ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ, ତତ୍ତ୍ଵଶାତ୍ର, ଅତିଶୀଘ୍ର ।

ଶାତୋଡ଼ା—ଶ୍ରୀ. ବି. କେତେକ ପ୍ରାଚୀନ ଗଢ଼ିଲାଭ ର ରଜବିଶର ବିଶେଷ, କେତେକ ପ୍ରାଚୀନ ରଜବିଶର ରଜବିଶର ରଜବିଶର ରଜବିଶର ।

ଶାତୋଡ଼ାବେହେରମହାପାତ୍ର—ଶ୍ରୀ. ବି. ପ୍ରାଚୀନ ରଜିଲାଭ ର ରଜବିଶର ମହାପାତ୍ର ରଜବିଶର ଶେଷ ।

ଶାତ୍ରିକ—ବି. ସାତିକ ଦେଖ ।

ଶାତ୍ରିକାନ୍ତିନୟ—ବି. ପ୍ରମୁଖେତାନ୍ତି ସାତିକାନ୍ତିନୟ ହୋଇ ପାହିମାନେ ରଜମନ୍ତରେ ଯେଉଁ ଅଭିନ୍ୟା ଦେଖାନ୍ତି ।

ଶାତ୍ରିକାନ୍ତିନୟବ—ବି. (ସାତିକ + ଅଭିନ୍ୟାବ) ବ. ଶାତ୍ରିକାନ୍ତିନୟ ସାତିକାନ୍ତିନୟ ପାହିମାନେ ରଜମନ୍ତରେ ଦେଖାନ୍ତି ।

ଶିଳାଶତ୍ରନିକ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧ—ସ୍ବା.କ. (ସମାଜିତି + ଅତିରିକ୍ତ)
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଏକଟମା ମହୁଁ, ସତ୍ୱର୍ଥମା
 ସାଥ—ଗ୍ର.ଆ. (ଫଂ-ସାର୍କୁ, ସହ, ସହିତ)
 ସହିତ, ସଙ୍ଗେ, (ବି) ସଙ୍ଗ ।
 ସାଥରେ—ଗ୍ର.ଆ. ସଙ୍ଗରେ, ସଙ୍ଗେ,
 ସହିତେ ।
 ସାଥ—ଗ୍ର.ବି. ସଙ୍ଗ, ସଙ୍ଗୀ, ସହଯାତ୍ରୀ,
 ଭାଗଦାର, ସହକର୍ମୀ, (ଅ) ସଙ୍ଗେ,
 (ବି) କୌଣସି ବନ୍ଦି ସଙ୍ଗେ ଭଲ
 ମନ୍ଦରେ ସମାନ ଭାବରେ ଦାୟୀ ।
 ସାଥକରିବା—ଗ୍ର.ବି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ
 ଆପଣାର ସହଚରିବୁପେ ବ୍ୟକ୍ତିକରିବା
 ସାଥଦାର—ଗ୍ର. ବି. ଭାଗଦାର, ଭାଗୁ-
 ଆଳୀ, ସହଚର ।
 ସାଥଦାର—ଗ୍ର. ବି. ଭାଗଦାର ।
 ସାଥକରିବା—ଗ୍ର.କ୍ଲି. କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର
 ସହଚର ରୁପେ ତାକୁ ଅନୁସରଣ
 କରିବା ।
 ସାଥୁଆ—ଗ୍ର. ବି. କି, ସଙ୍ଗୀ, ସହଚର,
 ଯେଉଁ ଯାଦୀ ଗୁମାନ୍ତା ଅନ୍ୟ ପଣ୍ଡାର
 ଯାଦୀଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଦୂର ଦେଖିବୁ ଉର୍ଥକୁ
 ଆସିଆଏ, (ପ୍ରା.ଦିନଭୁବିନି) ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣକାର,
 ବଣିଆ ।
 ସାଦ—ବି. (ସଦ + ଭା.ଆ) ବିଶାଦ, ଗଢି,
 ଶରଣ, ଆଳସ୍ୟ, ଶୀର୍ଷତା, କୃଷଣତା,
 ବିନାଶ, ହିସା, ବିଶ୍ଵବିତ୍ତ, ଲଜ୍ଜା, ଚରଣୀର
 ଭକ୍ଷଣେହୁ, ଦୋହଦ ।
 ସାଦବ—ଗ୍ର. ବି. ଅଭ୍ୟାସ, (ପୁଠି) ମୁହଳ-
 ମାନ ନାମ ।
 ସାଦବିଅନ୍ଧୀ—ଗ୍ର. ବି. ଅନ୍ୟାନ୍ୟର ନବାବ
 କଣ୍ଠର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା, ଅନ୍ୟାନ୍ୟର ଜନେନ୍ଦ୍ର
 ନିକବ ।
 ସାଦବ—ବି. (ସଦ + ଶିର୍ବି + ଭା.ଆନି),
 କାଶନ, ଅଥସାଦ, ବିଷାଦ କନ୍ଦାଇବା,
 ଦୂରାକରଣ, (ଅଧି.ଅକା) ସଦନ, ଗୃହ ।
 ସାଦବ—ବି. (ସଦ + ଶିର୍ବି + କ.ଆନି +
 ଭା.) କଟୁଙ୍ଗ, ପ୍ରିୟଙ୍କୁ ।
 ସାଦବିନ୍ଦୁ—ବି. ବୃଦ୍ଧିକର୍ମିକଣଳ ।

সাদময়—বি°. অবসন্ন, অবসাদবিশিষ্ট
 সাদযৈত্বণ্ড—বি°. কাণের রূপযুক্ত,
 নাশাৰ্থ।
 সাদৰ—বি°. (স + আদৰ, ব. শু)
 আদৰযুক্ত, পীড়িবিশিষ্ট, (প্রা. গঙ্গাম)
 বি. লিঙ্ঘ বা কল্পিয়। [কাণ্ড]
 সাদৰবচন—বি. (ক.ধা) আদৰযুক্ত
 সাদৰসমূষ্ঠি—বি. (ক.ধা) আদৰযুক্ত
 কথোপকথন, আদৰযুক্ত স্থাগত
 সমূষ্ঠি।
 সাদৰুক্তিজ্ঞন—বি. (ক.ধা) পীড়িযুক্ত
 আলোকন।
 সাদৰুক্তিকেলি—প্রা. (গড়জাত, বি)
 কের্ণেল বামশুଆতি গড়জাতের
 অন্যৈস্মানক কথত বিহুর ভূষণ।
 সাদৰে—গ্রা. কি. বি° (প-সাদৰ°)
 আদৰ সহকারে।
 সাদা—যা. বি°. শুভ, শেওতবৃষ্টি, অলি-
 শিৰ (কাজে), সহজ, যোকা, সৱল,
 সাধাৰণ, অনলক্ষ্মুত।
 সাদাপথৰ—গ্রা. বি. ধলাপথৰ, মৰ্ম'ৰ
 পথৰ।
 সাদাপিধা—গ্রা. কি°. পৰলমতি, পোজা-
 যুক্ত, মোকামোকি, কষ্টিলতাশুন্দ,
 আত্মবৰহুত, অখুক মসলিহস্থন,
 অনলক্ষ্মুত।
 সাদি—বি°. (পদ্র + ক. রি) অবসন্ন,
 আদৰযুক্ত, (বি) সারথি, যোকা,
 বায়ু, (যা.বি) বিবাহ।
 সাদৰ—বি°. (পদ্র + শির + মৰ্ম. ত)
 বিষাদিত, শৰণপ্রাপিত, গমিত, দুষ্কল-
 কৃত, ভুন, ছন্দ, (স্তু) সাদৰ।
 স বা—বি. (পদ্র + ইন) যোড়াধান'ৰ
 অশুরেষা, গজারেষা, রথাৰেষা,
 অশুরেষা পেনা।
 সাদুশ—বি°. (পদ্রুশ + অ) পদ্রুশ।
 সাদুশি(শো)—গ্রা. অবধি. পদ্রুশ।
 সাদুশণ—ক. (পদ্রুশ + ভ. য) পদ্রুশতা।
 তুল্যত, যমানতা, আলেখণ, ছত্ৰ, চিহ্ন

ବା ପଟ୍ଟୋ, କୁରଙ୍ଗ, ମୁନ ।
ସାଧ୍ୟ--ବି.ଆରେହଶର ଉପସ୍ଥିତ,(ୟାଂ)
ଅଣ୍ଟୁରେସ୍ଟା ।
ସାଧ—ଗ୍ରା, ବି. (ସାଧ-କିମ୍ବାସ୍ତଦ
ବା ଶ୍ରବା)ରତ୍ନଶୀର ଦୋହଦ,ନରତ୍ନଶୀର
ବଞ୍ଚିତନାଦ୍ୱଦ୍ୱବ୍ୟ, ମନସ୍ଵଧ, ଅଭଳ.ଷ,
ସତ୍ରକି ।
ସାଧକ—ବି. (ସାଧ+ଶିର+କ.ଅଳ) ସାଧନକାରକ, ନିଃଶ୍ଵର, ପୁଜକ, ସହାୟକ,
ପୂର୍ଣ୍ଣକାରକ, (୩୧-ସାଧକା;ବି) ପୂଜକ
ବ୍ୟକ୍ତ, ସହାୟକ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯୋଗୀ, ଉପସ୍ଥି,
ମହାଦ ସାଧନରେ ନିଃଶ୍ଵର ବ୍ୟକ୍ତ,
ଗୁଣିଆଁ, ପିତ୍ର, ସୁପଞ୍ଜୀବନ୍ଧୁ, ବଦଶା ।
ସାଧକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି, (ସାଧକ + ଆ) ଦୁର୍ଗା ।
ସାଧନ—ବି. (ସାଧ+ଣ.ଅଳ) କରଣ-
କାରକ, ଶ୍ଵାସବରକ୍ତି, ସାହାଦ୍ରାଶ ଦ୍ଵିତୀୟ
ସାଧନ ହୃଦ, (ନ୍ୟାୟଶାସ୍ତ୍ର) ହେଉ,
(ଭା.ଅଳ) ହୃଦୀଦନ, ନିଷାଦନ,
ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଲ୍ଲଭ, ଧାତୁଆଦିର ଶୋଧନ
କର୍ମ, ସିଦ୍ଧିଲଭ, ଉପାୟ, କାରଣ,
ହେଉ, ସମସ୍ୟା ସମାଧାନ, ଶରୀରାଦିର
ପ୍ରଶ୍ନମାଧାନ, ଉପକରଣ, ସାମଗ୍ରୀ,
ମାରଣ, ଅନ୍ତେଷ୍ଟିକ୍ଷିଯ୍ୟା, ଶବସଂଖାର,
ଅଗ୍ନିଦାନ, ଶବଦାହକ୍ଷିଯ୍ୟା, ଶମନ,
ଦ୍ରୁଷ୍ୟ, ଧନ, ଅର୍ଥଦାପନ, ବିନାଶନ,
ଯୁକ୍ତୋପକରଣ, ସେନ୍ଧ, ବାସନ, ଶିଶ୍ର,
ମେତ୍ର, ପଶ୍ଚମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବା ପଢା,
ମେଶୀ, ସିକ୍ରିଷ୍ଟି.ଅନୁରମନ, ଉପସ୍ଥି,
ଜପାଦବ୍ୟାପ ମନ୍ତ୍ରବିକରଣ, ଉପାୟନା,
ଆରୁଧନା, କାଶଗରର ହତିଆରାଦ,
ଦଣ୍ଡଦେବା, ପ୍ରମାଣ, ଭଣିଆଦ ପର-
ଶୋଧ କରିବା, (ଗା.ବି) କୁଟ୍ଟି.ବ୍ୟୁମ,
ପଡ଼ିଆ ବା କଙ୍କଳ ଜମିକୁ ଆବାଦି-
କରିବା, ସନ୍ତୋଷବିଧାନ କର୍ମ, ପଶ୍ଚ-
ଆଦିଙ୍କୁ ମନ କରିବା ।

ତହିକ ସିରିଲାଇ କରିବା, ଦଣ୍ଡଦେବା, ଯବତ୍ତ କରିବା, (ପଢ଼ିଲ ଜିମିକୁ) ଆବାଦ କରିବା, ଦୁଷ୍ଟ ଜୀବକୁ କା ପଶୁଆଦଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡାଦି ଦ୍ୱାରା ଆସୁଥି କରିବା, ମଣ କରିନା ।

ସାଧନିଷମ—ବି. (୨୭ତ୍ର) ସାଧନ କରିବାରେ ମମର୍ଥ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାଧନିଷମ ।

ସାଧନନିଷ୍ଠ—ସୁ. ବି. (ବ.ଗ୍ର.) ସାଧନ କରିବାରେ ଏକାଶିତର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ନିଷ୍ଠ ।

ସାଧନନିଷ୍ଠା—ବି. (୨୭ତ୍ର) ସାଧନାରେ ତଥ୍ଵରତା ।

ସାଧନାରକନ—ଶା. ବି. କପତପ, ପୂଜା ଆରଧନା ।

ସାଧନା—ବି. (ସାଧନ+ଆ) ସାଧନ ଦେଖ, ସିରିଲାଇ ପାଇ କରିଯିବା ଚେଷ୍ଟା, ସିରି, (ଶା.ବି) ତାଳିମ ।

ସାଧନାର୍ଥ—ବି. ସାଧନ ଯୋଗ୍ୟ, ସାଧନୟ ।

ସାଧନା—ବି. ସମାଧାନକାଶ୍ରୀ(ପୁସ୍ତକାଦି) ।

ସାଧନମୟ—ବି. (ସାଧ+ମ୍ରି.ଅଳମୟ) ନିଷ୍ଠାଦ୍ୟ, ସାଧନଯୋଗ୍ୟ, ଯାହା ସମ୍ମାଦନ କରାଯାଇପାରେ, ଅରଧନମୟ, ସାଧନତହେବାର ଯୋଗ୍ୟ ।

ସାଧନ୍ତ୍ର—ସୁ. ବି. ଭିକ୍ଷୁକ ।

ସାଧନ—ଶା.ବି. ସାଧୁବନ୍ତି, ପଣ୍ଡିତବନ୍ତି, ମହାଜନ, ବଣିକ, ମୁଲଧନଧାରୀ, ସାହୁକାର, ଲିଙ୍ଗପତି, କୌବଣିକ, ବୋଇତିଆଳ, (ଶା.ବି) ସାଧୁ, ସଜନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାଧବାଣୀ ।

ସାଧକୟରବୋଦ୍ୟ—ଶା.ବି. ଇନ୍ଦ୍ରଗୋପ, ପଟ୍ଟପୋକ, ସାଧବାଣୀ ପୋକ ।

ସାଧକଣ—ଶା. ଦ୍ଵୀ.ବି. ସାଧବର ଦ୍ଵୀ, ସାଧବରବୋଦ୍ୟ ଦେଖ ।

ସାଧକଣ—ଶା.ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଫ୍ର-ସାଧୀ)ସାଧୀ ସ୍ତ୍ରୀ, ସଭ ସ୍ତ୍ରୀ, ଅହସ୍ତ୍ରୀ, ସଧବା ସ୍ତ୍ରୀ ।

ସାଧଭରଣ—ବି. ଭିତ୍ତିର ଦୋହଦ, ଅଭିନ୍ନତ ଭୋଗିତା ।

ସାଧୟିତବ୍ୟ—ବି. (ସାଧ+ମ୍ରି.ତବ୍ୟ) ସାଧନୟ ଦେଖ ।

ସାଧଦ୍ୱିତା—ସୁ. ବି. (ସାଧ+କ.ତ୍ର) ସାଧକ, ସାଧନକାଶ୍ରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସାଧୀଦ୍ୱିତୀ ।

ସାଧମ୍ର୍ଯ୍ୟ—ବି. (ସାଧମ୍ର୍ୟ+ଭା.ଯ) ସାଦୃଶ୍ୟ, ଏକଧର୍ମତା, ସଧମ୍ର୍ୟ ।

ସାଧ—ଯା. ବି. ସାଦା ଦେଖ ।

ସାଧାର—ବି. ଆଧାରଯୁକ୍ତ, ଆଧାରବିଶ୍ଵାସ ।

ସାଧାରଣ—ବି. (ସାଧାରଣ+ଭା.ରଣ) କିମ୍ବା ସାଧାରଣାତରେ ବିଦ୍ୟମାନ, ସ ମାନ୍ୟ, ଯାହା ସବ୍ୟ ବା ସତ୍ୱରତ ଦେଖାଯାଏ, ଇଜମାଳ, ଯହିଁରେ ସମସ୍ତକର ଅଧିକାର ଥାଏ, କହୁଭୋଗ୍ୟ, ସଦୃଶ, ଭୁଲ୍ୟ, ଏକବିଧ, ଅନେକସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ପ୍ରକାଶ, ସାଧକନିକ, ସରଳ, ସହକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାଧାରଣୀ, (ବି. ନ୍ୟୋଗୁଦର୍ଶନ) ହେହାଭାସବିଶେଷ, ଭୁବନପ୍ରକାଶ ଅନୁସାରେ ଯେଉଁ ପ୍ରଦେଶରେ ବା ଅଞ୍ଚଳରେ ଜଙ୍ଗଳ, ଜଳ, ରୋଗ, ଶାତ ଓ ଗ୍ରୀଷ୍ମର ଆଧିକ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ଉପର୍ଯ୍ୟ ଯୁକ୍ତ ଦେଶର ଜଳ, (ଶା.ବି) ଜନସାଧାରଣ, (ବି) ସାଧା, ନିଷ୍ଠପତ, ଗର୍ଭାନ ।

ସାଧାରଣତା—ସୁ. ବି. ସାମାନ୍ୟ ଚତ, ବିଜନମତେ ସତଳ ଦ୍ରୁବ୍ୟର ଉପରିତ୍ରୁତ ଦ୍ରୁବ୍ୟର ଚତ ।

ସାଧାରଣଗୁଣ—ବି. ଯେଉଁ ଗୁଣ ସବ୍ୟ ଠାରେ ଦେଖାଯାଏ ।

ସାଧାରଣତା—ଶା. ଅ. (ଫ-ସାଧାରଣ୍ୟ+ତା) ସତରତରତା, ମୋଟାମୋଟି, ସ୍କୁଲତା, ସବ୍ୟ, ସାମାନ୍ୟ ଭାବରେ, ଚାହୁଁ ପ୍ଲାନରେ ବା ଘଟନାରେ ।

ସାଧାରଣତା—ବି. ପ୍ରକାମାନଙ୍କ ନିବାଚିତ ପ୍ରତିନିଧିକ ଦ୍ୱାରା ପରିବୁଲିତ ଶାସନତା ।

ସାଧାରଣତା—ଶା. ବି. (ସାଧାରଣ+ତା) ସାଧାରଣହ, ସାଧାରଣ, ସାଧାରଣର ଧର୍ମ ।

ସାଧାରଣଦେଶ—ବି. ଜାଙ୍ଗଳାନ୍ତୁପଳକଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ଛାନ, ଯେଉଁ ପ୍ରଦେଶରେ ବା ଅଞ୍ଚଳରେ ଜଙ୍ଗଳ, ଜଳ, ରୋଗ, ଶାତ

ଓ ଗ୍ରୀଷ୍ମର ଆଧିକ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ।

ସାଧାରଣଧର୍ମ—ବି. ସାଧାରଣ ଗୁଣ, ଗୁରୁଷ୍ଟର୍ଣ୍ୟର ପ୍ରତିପାଳ୍ୟ ଧର୍ମ, ସବ୍ୟ ଜନକ ଧର୍ମ ।

ସାଧାରଣପଞ୍ଚାଶ୍ରୀ—ଶା. ବି. କରିବିଦ୍ୱାରା କରିବିଥିବାର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହତା ଅନ୍ୟ ମେମରଗଣ ।

ସାଧାରଣପଥ(ମାର୍ଗ)—ବି. ସାଧାରଣକ ବ୍ୟବହୃତ ରସ୍ତା ।

ସାଧାରଣୁସ୍ତ୍ରୀ—ବି. ସାଧାରଣପଥ କାଳୟ— ବି. ଯେଉଁ ପୁସ୍ତକମୂଳରେ ସଂପର୍କାରଣ ପୁସ୍ତକ-ପାଠ କରିବା ପାଇଁ ଅଧିକାଶ ଅନ୍ତର୍ଭୁବନ ।

ସାଧାରଣପ୍ରକଳିତ—ବି. (୨୭ତ୍ର)ସାଧା-ରଣକ ମଧ୍ୟରେ ଚଳିତ, ଉତ୍ତର ଭଦ୍ର ନିବିଶେଷରେ ବ୍ୟବହୃତ ।

ସାଧାରଣସମ୍ଭାବ—ଶା. ବି. ଯେଉଁ ସମ୍ଭାବରେ ଜନସାଧାରଣ ଯୋଗ ଦେଇ ପାରନ୍ତି ।

ସାଧାରଣସମ୍ଭାବି—ଶା. ବି. ଯେଉଁ ସମ୍ଭାବିତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସଂପର୍କାରଣ ଅଧିକାର ଅଛି ।

ସାଧାରଣସମ୍ଭାବୀ—ବି.(କ.ଧ)ଗଣିକା, ବେଶ୍ୟା ସାଧାରଣତ୍ତ୍ଵ—ବି. ସମ୍ଭାବନାକରଣର ମଙ୍ଗଳ ।

ସାଧାରଣହତକର—ଶା.ବି. ସମ୍ଭାଧା-ରଣକ ମଙ୍ଗଳକର ।

ସାଧାରଣ—ସୁ. ବି. (ସାଧାରଣ+ଭା) ଏକବିଧା, ସାମାନ୍ୟ, (ତା) କୁଞ୍ଚିକା, ଗୁରୀ, କାଙ୍କଶ, ଗୁଞ୍ଜାଞ୍ଜଳ, ଅନ୍ତର୍ବେଶ-ବିଶେଷ ।

ସାଧାରଣତର—ବି. (୨୭ତ୍ର) ଅସାଧାରଣ, ଅଜନ୍ୟମାନ୍ୟର ଆଧାରଣ ।

ସାଧାରଣ୍ୟ—ବି. (ସାଧାରଣ+ଭା.ଯ) ସାଧାରଣ ହେବାର ଭାବ, ସାଧାରଣତା, ସାମାନ୍ୟ, କୁଞ୍ଚିକା, ଗୁରୀ, ଏକ ଦେଖାଯୁକ୍ତ ନିବାଚିତ ନିବାଚିତ ନିବାଚିତ ।

ସାଧାରଣହ—ଶା. ବି. (ସାଧାରଣ+ଭା.ହ) ସାଧାରଣ ହେବାର ଭାବ, ସାଧାରଣତା, ସାମାନ୍ୟ, କୁଞ୍ଚିକା, ଗୁରୀ, ଏକ ଦେଖାଯୁକ୍ତ ନିବାଚିତ ନିବାଚିତ ନିବାଚିତ ।

ସାଧାସିଧା—ଶା.ବି. ସରଳ ଓ ନିଷ୍ଠପତ, ସରଳମତ, ଅନଳକୁତ । [କରି]
ସାଧ—ଶା. ବି. ବି. ସାଧନକର, ଆଦାୟ-

ସାଧକ—ବିଂ. ଅଧ୍ୟକୟତ୍ତ, ଅଧ୍ୟକ ସହିତ ବର୍ଣ୍ଣିତ କାନ୍ତିଜ୍ଞାନ ।

ସାଧକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. (ସାଧକ + ଆ) ସାଧକ କର ସ୍ଥାନିଙ୍ଗ, (ବି) ସୁଷ୍ଟୁତି ଗାନ୍ଧିନ୍ଦା, ଶାସନକାନ୍ତି ।

ସାଧକାର—ବିଂ. (ସ + ଅଧ୍ୟକାର) ଅଧ୍ୟକାରୀଙ୍କ ।

ସାଧକ—ବିଂ. (ସାଧ + ଶିର + ମି. ତ) ନିଶ୍ଚାଦତ, ସମ୍ପାଦତ, ସମ୍ବିତ, ବିନାଶିତ, ଦଶିତ, ମାଣାଦ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ଵାଦିତ, ଶୋଧିତ, ଦାସିତ, ପରଶୋଧିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାଧତା ।

ସାଧତାର୍ଥ—ପୁଂ. ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସାଧାର ଛାଇଦଶ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାଧତାର୍ଥା ।

ସାଧଦେବତ—ବିଂ. ଅଧ୍ୟାତ୍ମା ଦେବତା ସହିତ, ଅଧ୍ୟଦେବତାର ସହିତ ବର୍ଣ୍ଣିତ ସାଧବା—ଗ୍ର. ଶି. ସାଧନକରିବା, ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ଗୁରୁ ଭେଦାଥ ଆଦ୍ୟକରିବା, ପୃଷ୍ଠର ଦୈରଶୋଧନ କରିବା, ଅନୁନ୍ୟ ବିନ୍ୟ କରିବା, ମନ୍ତ୍ର ଓ ଉପାସନା ହ୍ରାଣ ଦେବଦେଶ୍ୱର ଅଦିକୁ ବରପ୍ରଦ କରିବା, କଣୀଭୂତ କରିବା, ସାଧ କରିବା, ଶାସନ କରିବା, ଅତିଶ୍ୟାନ କରିବା, ନିର୍ଣ୍ଣତ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କରିବା, ମନ୍ତର କରିବା, ସିଦ୍ଧ ଲାଭକରିବା, ଜଣିବା, ଫଳାଫଳ ପାହାର କରିବା ।

ସାଧମା—ବି. (ସାଧ + ଭାବମନ) ସାଧତା ସାଧଷ୍ଟ—ବିଂ. (ସାଧ + ରଷ୍ଟ) ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାଧ, ଅତିନ୍ୟାଯ, ଯୋଗ୍ୟ, ଉପଯୁକ୍ତ କଠିନ, (ବାଢ଼ + ରଷ୍ଟ) ଅତ୍ୟଶ୍ଚ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ।

ସାଧଷ୍ଟାକ—ବି. (ସ + ଅଧ୍ୟଷ୍ଟାନ; ତତ୍ତ୍ଵ) ଦେହ ମଧ୍ୟ କଲିତ ତତ୍ତ୍ଵେତ ତତ୍ତ୍ଵ ମଧ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ତତ୍ତ୍ଵ ଲିଙ୍ଗରେ ।

ସାଧୀ—ଶ୍ରୀ. (ତତ୍ତ୍ଵରତ୍ନ) ବିବାହ ।

ସାଧୀୟାନ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସାଧୁ + ରୂପ୍ସି) ସାଧୀୟାନୀ ।

ସାଧୁ—ବିଂ. (ସାଧ + କ. ଦ୍ଵି) ପୁଣୀଳ, ସତ୍ତ୍ଵ-

ସୁଭବ, ସଦାଶୟ, ଧର୍ମଶୟ, ଧର୍ମିକ, ନିଲୋଭ, ମହୁତ୍, ମହାଶୟ, ସୁଦର, କୁଳୀନ, ସମ୍ପର୍କ, ନିପୁଣ, ଉପଯୁକ୍ତ, ଉପଯୁକ୍ତ, ଯୋଗ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାଧୀ, (ବି) ମୁଳ, ମହାପୁରୁଷ, ବାର୍ତ୍ତିକ, ମହାଜନ, ବଣିକ, ଦେବତା, ଶାକ୍ୟମୁନି, ବୃଦ୍ଧ, କୌନ୍ସପତି ସଦାଶୟ ଓ ସଦବ୍ୟକ୍ତି, ଯେଉଁବ୍ୟକ୍ତି ମନ୍ତ୍ର ଉପରେ ଦିଇ ହୋଇ ଥାଇନ୍ଦ୍ରିୟ, ଦେମନନ୍ଦ, ଦଅଶାଶ୍ଵର, ବରୁଣ ବୃଷ୍ଟି, (ଶା.ବି) ବାକାଜା, ବୈଷ୍ଣବ ।

ସାଧକ—ବି. କକ୍ଷମୁହୂର୍ତ୍ତ, ବରୁଣଗର୍ଭ ।

ସାଧକାଶ—ପୁଂ. ବିଂ. ଉତ୍ସମ କାର୍ଯ୍ୟକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାଧକାଶୀ ।

ସାଧକୁତ—ବିଂ. (ସାଧୁ + କୁ + ତିପ୍ତ) କଣ୍ଠ କର୍ମକାଶ ।

ସାଧକୁତ୍ୟ—ବି. ସାଧୁମନଙ୍କର କୁତ୍ୟ, ସତ୍ତ୍ଵକୁତ୍ୟ, ବିଶ୍ଵାକ କର୍ମ । [ଶ୍ଵାନ ।]

ସାଧରଣ—ବି. ନ୍ୟୋଗ ବିଷ୍ଣୁର ଅନୁ-ସାଧୁକୁ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସାଧୁ + ଜନ + କ.) ଅଭ୍ୟବନ୍ଦଶୋଭକ, କୁଳୀନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାଧୁକୁ

ସାଧନ—ପୁଂ. ବି. ଉତ୍ସମବ୍ୟକ୍ତି, ରଷ୍ଟ ପ୍ରତିମ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସାଧନାତ—ବିଂ. ସୁଦର, ଉତ୍ସକ, ଶ୍ରୀମନ୍ଦ

ସାଧୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ସାଧୁ) ସାଧବ, ମହା-ଜନ, ବଣିକ ।

ସାଧତା—ବି. (ସାଧୁ + ଭାବ. ତା) ଧର୍ମିକାତା, ଭାବୁଡ଼ାତା, ସୌଜନ୍ୟକାରୀ, ଶିଶୁଭାବୁଡ଼ାତା, ନିଧ୍ୟାପରିବାହନକାରୀ, ସଦାରଣା, ଉତ୍ସମକରେ ।

ସାଧୁକୁତ୍ୟ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସାଧୁ + ଦୁଶ୍ରୀ + ତତ୍ତ୍ଵ) ସାଧୁକୁତ୍ୟା, ସେ ଉତ୍ସମରୂପେ ଦର୍ଶନ କରେ ।

ସାଧୁଦାସୀ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସାଧୁ + ଦା + ଦାତୁ) ଉତ୍ସମ ବର୍ଷ ଦାନକାଶ ।

ସାଧୁଦେଶ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସାଧୁ + ଦିବ + ଦାତୁ) ଉତ୍ସମରୂପେ ଦୀତାକାରକ, ସେ ଉତ୍ସମରୂପେ ଦୂର୍ତ୍ତିକୀତାକରିପାରେ ।

ସାଧଧର୍ମ—ବି. ଜୈନମାନଙ୍କ ମତରେ ସାଧମାନଙ୍କ ଆଚରଣ, (ଏହା ଦଶପ୍ରକାର

ସଥାଃ—ଶାନ୍ତି, ମାର୍ଦବ, ଆର୍ଜବ, ଭକ୍ତି, ତପ, ସମୟ, ସତ୍ୟ, ଶୌଭ, ଅଳିଶନ ଓ ବସ୍ତ୍ର ।

ସାଧୁଦୀ(ବୁଦ୍ଧ) —ପୁଂ. ବିଂ. ସୁତ୍ରି-ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ (ବ୍ୟକ୍ତି), (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି) ରଷ୍ଟ୍ରୀ, ଶାଶ୍ଵତ, ଉତ୍ସମକୁତ୍ତି ।

ସାଧୁପୁର୍ବ—ପୁଂ. ବିଂ. ଉତ୍ସମପୁର୍ବ, ସତ୍ୟପୁର୍ବ, ବୌକିଯତିଭେଦ ।

ସାଧୁମୁଖ—କ୍ଲୀ. ବି. ଶୁଳପଦ୍ମ, ଉତ୍ସମପୁର୍ବ

ସାଧୁପକ୍ଷ—ପୁଂ. ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସତ୍ୟପକ୍ଷବାବ ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, (ବ-କ.ଧା) ସୁପ୍ରସ୍ତୁତ ।

ସାଧୁପ୍ରୟୋଗ—ବି. (କ.ଧା) ଶିଷ୍ଟପ୍ରୟୋଗ, ଶିଷ୍ଟସମାଜନୁଗତ ଉଷ୍ଣାର ପ୍ରୟୋଗ ।

ସାଧୁବାଦ—ବି. (ସାଧୁ + ବଦ୍ଧ + ଭା.ଅ)

ସାଧୁ ଏହିପରି ବାକ୍ୟ, ପ୍ରଶାସନ, ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ପଦ, ଧନ୍ୟବାଦ ।

ସାଧୁବାନ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସାଧୁ + ବନ୍ଦୁ)

ସାଧୁଗୁଣବିଶ୍ଵି, ଉତ୍ସମ ଗୁଣପୁତ୍ର ।

ସାଧୁବାହ—ପୁଂ. ବି. (ସାଧୁ + ବହୁ + କ.ଅ) ବିମାତାଶ୍ରୀ, ପୁଣିଷ୍ଠିତ ଓ ଶାନ୍ତ, ଅଶ୍ଵ, ଉତ୍ସମ ବାହନ ।

ସାଧୁବାହୀ—ବି. (ସାଧୁ + ବହୁ + କରନ) ପୁଣିଷ୍ଠିତ ଓ ବିମାତ ଅଶ୍ଵ, ସେଇ ପଶୁ ଉତ୍ସମରୂପେ ବହନକରେ, (ସାଧୁବାହୀ + କରନ) ସୁନ୍ଦର ଯୋଟକବିଶ୍ଵାସ ।

ସାଧୁବୃକ୍ଷ—ବି. ସୁନ୍ଦର ବୃକ୍ଷ, କଦମ୍ବତରୁ, ବରୁଣଶୂନ୍ୟ ।

ସାଧୁବୃତ୍ୟ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସାଧୁ + ବୃତ୍ୟ, ବ.ଶ୍ରୀ) ସାଧୁବୃତ୍ୟା ସାଧୁବୃତ୍ୟା ପ୍ରଶାସନ, ବିଶ୍ଵାକାରୀ, ଅଶ୍ଵ, ଉତ୍ସମରୂପେ ବହନକରେ ।

ସାଧୁବୃତ୍ୟା—ଶ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ପ୍ରସ୍ତୁତିଭାବରେ, ବିଶ୍ଵାକାରୀ, ଅଶ୍ଵରାଜ, ଉତ୍ସମରୂପେ ବହନକରେ ।

ସାଧୁବୃତ୍ୟା—ଶ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ପ୍ରସ୍ତୁତିଭାବରେ, ବିଶ୍ଵାକାରୀ, ଅଶ୍ଵରାଜ, ଉତ୍ସମରୂପେ ବହନକରେ ।

ସାଧୁବୃତ୍ୟା—ଶ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ପ୍ରସ୍ତୁତିଭାବରେ, ବିଶ୍ଵାକାରୀ, ଅଶ୍ଵରାଜ, ଉତ୍ସମରୂପେ ବହନକରେ ।

ସାଧୁଲକ୍ଷଣ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଯେଉଁ ତତ୍ତ୍ଵ ବା ଲକ୍ଷଣମାନଙ୍କରୁ ସାଧୁଲକ୍ଷଣ ବିଦ୍ୟା ପାଆନ୍ତି ।

ସାଧୁଶୀଳ—ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସତରିତ, ସତ-

ସାଧୁବଚିତ୍ରିସ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାଧୁଣୀଳା ।
ସାଧୁମୁଖୀ(ସହବାସ) — ବି. (୩ତତ୍ର) ।
ସାଧୁବୁଞ୍ଜିଙ୍କ ସ୍ଵର୍ଗ ବନ୍ଦୟଠ କରିବା ।
ସାଧୁମୁଖ — ଶ୍ରୀ. ଶାଧୁମୁଖେଷ୍ବବ, ବାବାଜୀ-
ବୈଷ୍ଣବ ।
ସାଧୁମନ୍ତ୍ର — ବି. (୩ତତ୍ର) ସଜ୍ଜନାନ୍ତୁ-
ମୋଦତ, ଧାର୍ମିକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କର୍ତ୍ତ୍ବିକ
ସ୍ଥିତି ।
ସାଧୁମାଧୁ — ଅ. ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ । ବାଃ ବା ।
ସାଧୁମେହା-ବି. ସାଧୁବୁଞ୍ଜିଙ୍କ ପରିଚୀର୍ଯ୍ୟ ।
ସାଧୁତ — ବି. (ସାଧୁ+ଆଧୁତ) ପଞ୍ଚମୁକ୍ତରୁଷମୁହୁ,
ପଣ୍ଡମାତ୍ର, ହାଟ, ଆଚିପନ, ଛଟା ।
ସାଧୁର — ବି. (ସାଧୁ+ଅଧୁର) ପଞ୍ଚମୁହୁତ ।
ସାଧୁତ — ବି(ସାଧୁ+ଆସ+ମ୍ର.ଅ) ଉତ୍ସୁ,
ଶାସ, ଶକ୍ତି, ସମ୍ମନ, ମନର ଆବେଗ,
ଦ୍ୱାକୁଳତା, କିଂ କର୍ତ୍ତ୍ବ୍ୟ ବିମୂଳତା,
ପ୍ରତିମା ।
ସାଧୁରାତିରି — ବି. ସାଧୁମାନଙ୍କ ଆଚରଣ,
ଶିଷ୍ଟାରୁତି ।
ସାଧୀ — ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସାଧୁ+ଇ) ସାଧୁଣୀଳା
(ସ୍ତ୍ରୀ), ପଢିବୁତା, ସଖୀ, ସରିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ,
ବି) ପଢିବୁତା ସ୍ତ୍ରୀ, ମେଦା, ଦୁରୁ ପାଷାଣ ।
ସାଧୀ — ବି. (ସାଧୁ+ଶିର୍ବନ୍ଦିମ୍ବ.ଯ)
ନିଷ୍ଠାଦ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟ ଯାହା ସମ୍ମାନନ
କରିପାରେ, ସାଧନାର୍ଥ, (ନ୍ୟୀମୁଣ୍ଡାସ୍) ଯେଉଁ
ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସାଧନ ବା ପ୍ରମାଣ
କରିବାକୁ ହେବ, ପ୍ରତିପାଦ୍ୟ, ସମାଧାନ
ଯୋଗ୍ୟ, ଯେଉଁ ବେଗ ଉତ୍ସଧ ବା
ତିକ୍ଷ୍ମାଦ୍ୱାରା ଉପଶାନ୍ତ କରିଯାଇପାରେ
ପ୍ରତିକରଣୀୟ, ସହଜ, ସରଳ, ଜ୍ଞାନୀ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସାଧା, (ବି) ଦ୍ୱାଦଶପ୍ରକାର ରଖି-
ଦେବତା, (ୟଥା:—ମନ୍ଦି, ମନ୍ତ୍ରା, ପ୍ରାଣ,
ନର, ଅପାନ, ଶାୟୀବାନ୍, ବିନର୍ଜୀୟ,
ନୟ, ଦଶ, ଲାଗୁଯୁକ୍ତ, ବୃକ୍ଷ ଓ ପ୍ରମୁଶ),
(ନ୍ୟୀମୁଣ୍ଡାସ୍) ଅନୁମିତ ବିଷୟ, ଯୋଗ-
ବିଶେଷ, ଦେବତା, (ଫଳିତ ନେବାରିଷ୍ଟ)
ବିଷ୍ଣୁମୁଖାଦି ଗ୍ରେଗୋର ମଧ୍ୟରୁ ଏକବିଶ
ଯୋଗ, ତହମତରେ ଗୁରୁଜିତାରୁ
ତହଣୀୟ ଶ୍ରକ୍ଷକାର ମନ୍ଦମନ୍ଦରେ ଏକ,

(ଶା.ବିୟ) ଯେଉଁଜମି ଆବାଦ କରିଯାଇପାରେ, ଦଣ୍ଡାଦି ଦ୍ୱାରା କରିଯାଉଛି, ଶାସିତ, ଚାଲିମ ବା ମନକରୁପାଇଥିବା (ପଶୁଆଦ), (ତିଣି), ଷମତା, ସାମର୍ଥ୍ୟ, ସାଧନ ।

ସାଧନବା—ଶା. କି. ଦଣ୍ଡାଦିଦ୍ୱାରା କୁଣ୍ଡଳ ବିଦ୍ୱିତ୍ତିକୁ କବନ୍ତି କରିବା, ଶାସନ ଦ୍ୱାରା ବିଶରେ ଆଣିବା, ପଢ଼ିବିଲମ୍ବିତ କୃଷି-ଆଦିଦ୍ୱାରା ଆବାଦ କରିବା, ବ୍ୟାୟାମ-ଆଦିରେ ହିରି ଲାଭ କରିବା, ଘୋଡ଼ାଆଧିକାରୀଙ୍କ ପଶୁଜ୍ଞ ମଣ କରିବା ।

ସାଧନମେ—ଶା. କି. ବି. ସାଧନଗତ ଦେଖିବାର ପାଇତା (ହୁ) — ବି. (ସାଧନ + ଭାବା) ସାଧନମନ୍ତର ହେବାର ଅବସ୍ଥା, ସାଧନିଷ୍ଠ ଧର୍ମ ।

ସାଧନାଦିଲ୍ଲେବକ—ବି. (ନ୍ୟାୟଶାସ୍ତ୍ର) ସାଧନାର ପିଣ୍ଡକରଣ ।

ସାଧନାଦିଲ୍ଲେବକ—ବି. (ସାଧନାଦିଲ୍ଲେବକ) ଅବଲମ୍ବନ କରିବାର ଅବଲମ୍ବନ କରିବାର ଅବଲମ୍ବନ କରିବାର ଅବଲମ୍ବନ କରିବାର ଅବଲମ୍ବନ କରିବାର ।

ସାଧନାଦିଲ୍ଲେବକ—ବି. (ନ୍ୟାୟଶାସ୍ତ୍ର) ଯେଉଁବିଷେଷ ମୀମାଂସା ବା ସାଧନ ହେବାପାଇଁ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ, ସାଧନରେବି ଯୋଗ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ।

ସାଧନପାନା—ବି. ଲକ୍ଷଣାଶକ୍ତି ଭେଦ ।

ସାଧନପାନିକା—ବି. ସାଧନଭ୍ୟଦର୍ପଣ ଅନୁସାରେ ଏକପ୍ରକାର ଲକ୍ଷଣ ।

ସାଧନତ୍ତେ—ଶା. କି. ବି. ସାଧନପାନା, ଷମତା ନୁହୁସ୍ତ୍ରୀ ।

ସାଧନମ୍—ପୁ. ବି. ହେବାଭାବବିଶେଷ ।

ସାଧନପାନ—ବି. (ନ୍ୟାୟଶାସ୍ତ୍ର) ସାଧନ ଓ ସାଧନ, ସାଧ ବିଷୟର ସମାଧନ, ସାଧନ ସାଧନକରେବାର ସମ୍ବନ୍ଧ ଉଦ୍ଦିର ସାଧନ ।

ସାଧନା—ଶା. କି. (ଉଦେଶ୍ୟ ସିଦ୍ଧି-ପାଇଁ) ଉପାସନା, ଆସଧନା, ନାକା-ପ୍ରକାର ଅନୁନନ୍ଦୀ ବିଜୟ ।

ସାଧନିଷ୍ଠ ପାଦ—ବି. (ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର, ଦ୍ୱାଦୁଆରିନ) ବ୍ୟବହାରର ଶର୍ତ୍ତ ପାଦ, ଧର୍ମଧିକରଣ ବା ଅନ୍ତାଳିତରେ ପରିଚାରିତ ପାଦ ।

ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହିତ ହେବା ଶର୍ତ୍ତ ସମା
 ସାଧହେବା—ଗ୍ରା.ଟି. ଅଧୀନ ବା ଆସୁଥି
 ହେବା, ଦଶ୍ଵାତ ଦ୍ୱାରା ବଣିଭୂତହେବା,
 ଡାଲିମ୍ପହେବା, ମଣହେବା ।
 ସାଧାତକ୍ଷେତ୍ର—ଗ୍ରା.ବି.ମ୍ପମତାରୁ ଅଧରିକ,
 ସାଧାତକ୍ଷେତ୍ର ।
 ସାଧାତୁପାୟୀ—ଗ୍ରା.ଟି. ବି. ଯଥାପାଧ,
 ସାଧମତେ ।
 ସାଧାତୁପାରେ—ଗ୍ରା. ଫି. ବି. କ୍ଷମତା
 ଗୁପ୍ତାୟୀ, ଶକ୍ତିଅନୁପାରେ, ଯଥାପାଧ ।
 ସାମାୟୁଜ୍ଞ—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ୍ରେଶାଧନାୟୁଜ୍ଞ)
 ଆୟୁଷ୍ମାନ, କ୍ଷମତା ଅଧୀନ, କିଳର
 କ୍ଷମତା ମଧ୍ୟକୁ ଆନନ୍ଦ ।
 ସାଧାପାଧ—ବି. ସାଧ ଓ ଅପାଧ, ଶକ୍ତ୍ୟ
 ଓ ଅଶ୍ଵକ୍ୟ ।
 ସାନଲ୍—ପ୍ରା. (କଳାହାଣ୍ଟି) ବି. ଦ୍ୱାରା
 ବିବାହିତା ବା କନନ୍ତ ପଢ଼ୀ ।
 ସାନ—ଗ୍ରା.ବି. (ଫ୍ରେଶ-ସକ)=ଶୀଘ୍ର, ସାମନ୍ଦି
 =ଅଳଚ) ଗ୍ରେହ, ସ୍କୁଲ, ଶିଶୁ, ଅଳଚ-
 ବଦ୍ୟସ, ବୟସରେ କନନ୍ତ, ସ୍କୁଲ୍‌ଡିର,
 ମାତ୍ର, ମାତର, ନିକୁଣ୍ଠ ।
 ସାନଆଠ—ଗ୍ରା. ବି. ମେମା ଖେଳ,
 ଝଗୋଟି କରିଦିରେ ଖେଳାଯିବା ଏକ-
 ପ୍ରକାର ଖେଳ । [ବିଶେଷ]
 ସାନଶୀଶକୋଳି—ଗ୍ରା.ବି. ଭିଷଧ ଚିକିତ୍ସା
 ସାନଶୀଶ—ପ୍ରା. (ବସ୍ତର)ବି. କଣ୍ଠିଆ ।
 ସାନଛଡ଼ା—ଗ୍ରା.ବି. ପୁଷ୍ପରେ କଗନ୍ଦାଥଙ୍କ
 ସିଂହଦ୍ୱାର ନିକଟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଣ
 ଥିବା ଏକଦିଲ ବାବ ଜଙ୍ଗ ଅନେକା ।
 ସାନଜାଯା(ଆ)—ଗ୍ରା.ବୀ.ବି. (ସ୍ତ୍ରୀପକ୍ଷର)
 ଦେବରଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ।
 ସାନତାଠ—ପ୍ରା. (ବସ୍ତର)ବି.ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆଜି
 ବା ଆକିଆ ।
 ସାନନ୍ଦ—ପୁ.ବି. (ସ + ଆନନ୍ଦ)ବ.ଶ୍ରୀ;
 ସତ୍ତର୍ଷ, ଅଭ୍ୟାସି, (ପ୍ରି) ସାନନ୍ଦ, (ବି)
 ସ୍ନେହିତି ଧ୍ୱନିବକାନ୍ତରେ ଧ୍ୱନିବକବିଶେଷ
 ଗୁଣିକରଣ ।
 ସାନନ୍ଦରେ—ଗ୍ରା.ଫି. ବି. (ଫ୍ରେଶାନନ୍ଦ)
 ଆନନ୍ଦ ସହକରେ ।

ସାନ୍ଧିକାଳୀନ ଶୁଣତାରୁ ।
ସାନ୍ଧିପାପ(ପ୍ରଦ୍ଵାପ) — ବି. (କ.ଧା) ସମ୍ମରଣ,
ସାନ୍ଧିବେଳେ କଲାପିବା ପାପ ।
ସାନ୍ଧିଗାତ(ବାୟୁ) — ବି. (କ.ଧା) ସାନ୍ଧି-
ସମୀର । [ସ୍ଥତ ।
ସାନ୍ଧିଜଳକ — ବି. ସାନ୍ଧିକାଳୀନ ରଖିର
ସାନ୍ଧିଘୋଜନ — ବି. (କ.ଧା) ସାନ୍ଧିବେଳେ
ଶିଆମିବା ଖାଦ୍ୟ ।
ସାନ୍ଧିକାଣ — ବି. (କ.ଧା) ସାନ୍ଧିଗରଗନ ।
ସାନ୍ଧିଲୋକ — ବି. (କ.ଧା) ସାନ୍ଧିକାଳୀନ
ଆମେଳକ ।
ସାନ୍ଧିହିକ — ବି. (କ.ଧା) ସାନ୍ଧିକାଳରେ
ଅନୁଷ୍ଟେୟ ଉପାସନାକ ।
ସାନ୍ଧିତ୍ୟ — ବି. ଅବନିତର ସହିତ ।
ସାନ୍ଧିହିକ — ମୁଁ. ବି. (ସନ୍ଧିହିକ + ଇକ) କବଚିତ, ସନ୍ଧାନବିଶ୍ଵାସ, ଯେ ବିପଦ
ଅସନ୍ନ ଦେଖି ସେଇନ୍ଦ୍ରମାନଙ୍କୁ ବିମ୍ବିତ
ହେବିଏଇ ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତି, ବିମ୍ବ-
ବହନକାରୀ(ବ୍ୟକ୍ତି) ।
ସାନ୍ଧିଯ୍ୟ — ବି. (ସମ୍ମ + ନୀ + ମୀ.ୟ) ହବିଃ
ହିବନୀୟ ଘୃତ, ମନ୍ତ୍ରଘୃତ ଘୃତ ।
ସାନ୍ଧିହିତ(ହିତ)କ — ବି. କବଚ ପରିହିତ,
କିବିତବିନାର୍ଥ ।
ସାନ୍ଧିଧ୍ୟ — ବି. (ହନ୍ତିଧ୍ୟ + ଯ) ସାମୀପ୍ୟ,
ନୈକଟ୍ୟ, ସନ୍ଧିଧ୍ୟ ।
ସାନ୍ଧିଧତ୍ତା — ବି. (ସାନ୍ଧିଧ୍ୟ + ତା)
ସମୀପତା, ସାମୀପ୍ୟ ।
ସାନ୍ଧିପାତିକ — ବି. (ହନ୍ତିପାତି + ଇକ) ହନ୍ତିପାତି ରେବଜନିତ ବା ବାତପିତ
କପଳ, ଦିନ୍ଦିବାଷ କୋପକନିତ, (ବି)
ସନ୍ଧିପାତି କ୍ରିର ।
ସାନ୍ଧିପାତ୍ରୀ — ଶ୍ରୀ. ବି. ଶିଦ୍ଧୋତ୍ତମନ୍ୟ
ଯୋନିରେଗ, ସନ୍ଧିପାତକନ୍ୟ ଯୋନି-
ରେଗ ।
ସନ୍ଧିପାଶ — ପୁ. ବି. ସନ୍ଧିପାତକନ୍ୟ
ସନ୍ଧିପାତ୍ରୀ— ବି. ସନ୍ଧିପାତକ୍ୟ, ସନ୍ଧିପାତକନ-
ଗୋପ୍ୟ । [ସନ୍ଧିବେଶ ପାସ ।
ସନ୍ଧିବେଶିକ — ପୁ. ବି. (ସନ୍ଧିବେଶ + ଇକ)
ସାନ୍ଧିଯ୍ୟହିକ — ପୁ. ବି. (ସାନ୍ଧିଯ୍ୟ + ଇକ),

ସମ୍ବନ୍ଧୀୟୀ, (୧) ସାମନ୍ଦରିଙ୍ଗି ।
 ସାନ୍ତୁସ୍ଥ—ଶଂ. ବ.କ୍ରୁ; (ସ+ଅନ୍ତୁସ୍ଥ)
 ଅନ୍ତୁସ୍ଥୁସ୍ତ, ଅନ୍ତୁସ୍ଥବିଶିଷ୍ଟ, ବିଶିଷ୍ଟବିଶିଷ୍ଟ,
 କାରଣବିଶିଷ୍ଟ ।
 ସା(ପା)ପ—ପା. (ସମ୍ବଲ)ବ. ସର୍ପ, ସାପ ।
 ସା(ମା)ପକଟି—ପା. (ସମ୍ବଲ)ବ. କେବଳ
 ସା(ପା)ପ୍ରୋକ୍ରି-ପା. (ସମ୍ବଲ)ବ. ମାପକାତ ।
 ସାପ—ଗ୍ର. ବି. (ଫ-ସର୍ପ) ସର୍ପ, ଭୁଲଙ୍ଘ,
 (ଲ.ଅର୍ଥ) ପରର ଅନ୍ତୁସ୍ଥକାରୀ ବ୍ୟକ୍ତି。
 ଦୂର ଓ ଜଳବ୍ୟକ୍ତି, (ହୀ) ସାପୁଶୀ ।
 ସାପକଙ୍କାଳ—ଗ୍ର. ବି. (ଫ-ସର୍ପକଙ୍କାଳ)
 ସାମ୍ବନ୍ଧକାଳ—ଗ୍ର. ବି. ମୃତସର୍ପର ଅଗ୍ନି-
 କଙ୍କାଳ ।
 ସାପକାନ୍ତ—ଗ୍ର. ବି. ସାପ ଦେହରୁ ଖୋଲ
 କା ଆବରଣ ।
 ସାପକ୍ଷ—ଗ୍ର. ବି. (ଫ-ସର୍ପକ୍ଷ) ଶୀରୁକୁଳ,
 ସ୍ଵପନୀୟ, (ବି) ସହୀୟ ।
 ସାପରାଳଳ—ଗ୍ର. ବି. (ଫ-ସର୍ପରାଳଳ)
 ସାପର ବିଷ ।
 ସାପରାତ—ଗ୍ର. ବି. ସର୍ପମାନେ ପେଇ
 ଗର୍ଭରେ ରହନ୍ତି ।
 ସାପରତ—ପା. (କୁଣ୍ଡପର)ବି. (ଫ-ସର୍ପ-
 ତତ୍ତ୍ଵ) ଏକପକାର ରତ୍ନ ।
 ସାପଟାଟେ'ଇବା—ଗ୍ର. ଛି. ସାପପରି
 ଶୁଢ଼ାଇ ହୋଇ ଦୂର ଭାବରେ ଧରିବା,
 ଜଡ଼ାଇ ଧରିବା, କ'ରୁଢ଼ିକର ଧରିବା ।
 ସାପତନ-ଶା.ବି. (ଫ-ସାପତନ) ସାବତ ।
 ସାପତ୍ର—ବି. (ସପତ୍ର + ଅ, କିମ୍ବା ସପତ୍ର
 + ଅ) ଶଥୁ, ଶଥୁତା, ବହୁପତ୍ରୀକତା,
 (ବି) ସପତ୍ରିଜାତ ।
 ସାପହେସ୍ତ—ବି. (ସମହୀ + ଏସ୍ତ) ସପହୀ-
 ପୁନ, (ହୀ) ସାପହେସ୍ତ ।
 ସାପହୀ—ପୁ. ବି. (ସମହୀ + ଯ) ସପହୀ-
 ପୁନ, (ହୀ.ଯ) ସପହୀଭବ, (ସମାନାର୍ଥ
 ଯ) ଶଥୁ, ପତତ୍ରବୀ, ଶଥୁତା ।
 ସାପତ୍ର—ପୁ. ବି. (ସ + ଅପତ୍ର) ବ. ଶା,
 ସନ୍ତାନବିଶିଷ୍ଟ, (ହୀ) ସାପତ୍ର ।
 ସାପଦ—ବି. (ସ + ଆପଦ) ବ. ଶା; ଆପଦ

ଶିଖିଷ୍ଟ, ଆପଦୟୁକ୍ତ ।
 ସାପଦେଶ—ପୁଣିବି. ଅପମାନିଯୁକ୍ତ, ଅପମାନିକାରୀ
 ସାପଦେଶ—ଶା. ବି. କେଳାମାନେ ଯେଉଁ
 ପେଡ଼ାରେ ସାପକୁ ରଖନ୍ତି, କଣ୍ଠେ ।
 ସାପଫେଣ୍ଟ(ଶା)—ଶା. ବି. (ହେ-ସର୍ପ ଓ
 ଫଣ) ସର୍ପର ଫଣ ।
 ସାପକଣ—ଶା. ବି. ସର୍ପମୟ ପ୍ଲାନ ।
 ସାପକଣ—ଶା. ବି. ସର୍ପର ଗରଳ ।
 ସାପମଣି—ଶା. ବି. (ହେ-ସର୍ପମଣି)ନୀର-
 ଆଛି ସାପଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଥିବା ଏକପ୍ରକାର
 ମଣି ।
 ସାପମଞ୍ଜ—ଶା. ବି. (ହେ-ସର୍ପମଞ୍ଜ)ସାପକୁ
 ବଣ କରିବା ପାଇଁ କିମ୍ବା ସାପ କଷେ
 ଝାଡ଼ାଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟବ୍ସୂଚିତ ମଞ୍ଜ ।
 ସାପମାରି—ଶା. ବି. (ହେ-ସର୍ପ+ମାରକ)
 ଟ୍ରେମବର୍ଗର ଦିବାଚର ଲେବ ରଙ୍ଗର
 ପଣ୍ଡିବିଷେ ।
 ସାପଯୋଗ—ଶା. (ପାଟଶା)ବି. ସାପକାନ୍ତି
 ସାପରଧ—ସୁ. ବି. (ସ+ଆପରଧ)
 ବ.ଶ୍ରୀ; ଅପରଧମ୍ଯକ୍ତ, (ପ୍ରତି) ସାପରଧା ।
 ସାପହୁନ—ବି. ଅପହୁନବମ୍ଯକ୍ତ, ଅପହୁନ-
 ବିଶିଷ୍ଟ, ଅଳଙ୍କାରବିଶିଷ୍ଟ ।
 ସାପାୟ—ବି. ଅପାୟମ୍ଯକ୍ତ, ନାଶବିଶିଷ୍ଟ ।
 ସାପାଶ୍ରୟ—ବି. ବୃଦ୍ଧାନ୍ତ୍ୟଗୁରୁ ଉନ୍ନିକୁ
 ପ୍ରାଦିର ବୀଥକା ।
 ସାପିଣ୍ଟ(ଶ୍ରେ) —ବି. (ସପିଣ୍ଟ + ଭ.ଅ.ଯି)
 ଜୀବବ୍ୟାକ, ସପିଣ୍ଟତା ।
 ସାପୁଆ—ଶା. ଶି. ସାପପରି ସିରୁ,
 ସର୍ପମୟ, ପର୍ବତ ଦମନ କରିବାରେ ଦକ୍ଷ,
 ସାପ ଧରିବା ଓ ଖେଳାଇବା ଯାହାର
 ଜୀବିକା,(ଶା. ବି) ଏକପ୍ରକାର ସ୍ଵର୍ଗ ଡଙ୍ଗା,
 ଆଠଗଢ଼ରେ ପ୍ରବାହୁତ ସର୍ପଶିଶ ନଦୀ,
 (ପ୍ରା. ବାଲେ. ବି) ମଧ୍ୟବିଶେଷ, (ପ୍ରା.
 ଗଢ଼କାତ. ବି)ଛିନ୍ନା, (ପ୍ରା. ଗଞ୍ଜାମ. ବି)
 ଘରର ଦ୍ଵାରା ନିପରେ ବସିଥିବା ଗୁଜକୁ
 ଯେଉଁ ସରୁଆ କାଠଣ୍ଡିମାନ ତିର
 ଦିଆ ହେଲାପରି ରହିଆଏ ।
 ସାପୁଆକେଳା—ଶା. ବି. ଏକଟାଗୁରୁ

ସାମରିଷ—ଶ୍ର. ବି. ସାମଗ୍ରୀ ଦେଖ ।
 ସାମରି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସାମବେଣା ବ୍ରାହ୍ମଣର ସ୍ତ୍ରୀ, ସାମଗାନକାରୀ ସ୍ତ୍ରୀ ।
 ସାମଗ୍ରୀ—ବି. (ସମଗ୍ରି + ଭ୍ରାହ୍ମାନ୍ତିର) କାରଣସମୂହ, ଦ୍ରୁବ୍ୟ, କଷ୍ଟ, ସରଜ୍ଞାନ, ଉପକରଣ, ଉପାଦାନସମୂହ, ପାକାର୍ଥ ବୃଦ୍ଧିଷ୍ଠୁ, ଦଳବଳ, ସମ୍ଭ୍ରମ, ଅଶ୍ଵିଷ୍ଟ, ଉତ୍ସାର, କାରଣରର ସହାୟ, ସାଧନ ।
 ସାମଗ୍ରୀ—ବି. (ସମଗ୍ରି + ସାଧନ) ସମଗ୍ରତା, ସାମଗ୍ରୀ ଦେଖ ।
 ସାମକ—ବି. (ସାମ + ଜନ୍ମ + କ.ଥ) ସାମରୁ ଜାତ, (ସୃଂକ) ସ୍ତ୍ରୀ ।
 ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ—ବି. (ସମଞ୍ଜସ୍ୟ + ଭ୍ରାହ୍ମ. ସମଞ୍ଜସ୍ୟତା, ସମୀରୀନତା, ଭିତ୍ତିତ୍ୟ, ସଙ୍ଗତି ମେଳ, ସଭାବ, ଶିକମତ୍ୟ, ସମତା, ଉଚ୍ଛର୍ତ୍ତା ।
 ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ(ସାଧନ)ବିଧାନ—ବି. (୭୭୭) ମେଲକରାଇବା, ଏକରୂପତାକରଣ ।
 ସାମଧେନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସମଧି + ଆ + ଧା + ଶ, ଅନ + ରୁ) ହୋମାନ୍ତି ସମୀପନ ମନ୍ତ୍ର, ନିଆଂଜଳାଇବାର ମନ୍ତ୍ର, ଜନନ ।
 ସାମନା—ଶ୍ର. ବି. ସମ୍ଭୁତ୍ସାର, ପ୍ରମୁଖ, (ବି) ସମ୍ଭୁତୀନ ।
 ସାମନାର୍ଥି—ଶ୍ର. ବି. ଅପ୍ରସର ହୃଥ ।
 ସାମନାଦାନ୍ତ—ଶ୍ର. ବି. ଶ୍ରୀନୁଦାନ୍ତ ।
 ସାମନାରେ—ଶ୍ର. କି. ବି. ସମ୍ଭୁତ୍ସାରେ ।
 ସାମନାସ ମନ—ଶ୍ର. ଅବ୍ୟ. ସମ୍ଭୁତ୍ସାର୍ପନ୍ତୀ, ମୁହଁମୁହଁ, ସମ୍ଭୁତ୍ସାରେ, (ବି) ପରିଷର ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମାଣ ।
 ସାମନୀ—ବି. (ସୋ + ମନ୍ତ୍ର + ରୁ) ପାଶବନ୍ଦ ରହୁ, ପଣ୍ଡ ।
 ସାମନେ—ଶ୍ର. ଅ. ସମ୍ଭୁତ୍ସାରେ, ସମକ୍ଷାରେ ।
 ସାମନ୍ତ—ବି. (ସମନ୍ତାତ୍ମି + ଶାବଦିର୍ଥ ଅ) ରଜ୍ୟର ସମୀର୍ବନ୍ତୀ, ନିକଟବନ୍ତୀ, (ବି) ବଜାକ ଅଧୀନ ପ୍ରେସ ରଜା, ସମୀପବନ୍ତୀ ଦେଶର ରଜା, ଅଧିନୀୟମାୟୁକ, ସମୀପିଯ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରକଳ୍ପିତା, ପ୍ରତିବେଶୀ, (ଶ୍ର. ବି) ସାମାନ୍ତା ଦେଖ, ମନ୍ତ୍ରକେଶର, କ୍ରମିକାର୍ତ୍ତାର ସମ୍ଭୁତ୍ସାର ମନ୍ତ୍ରି, ସକରିବାକର,

ଶମିୟୁଜର ଉପାଧ୍ୟ, ଭଦ୍ରପୁଳା, ଉଳ୍ଳଶୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି, କରଣମାନଙ୍କର ସାଧାରଣ ଉପାଧ୍ୟ, ସାଆନ୍ତ୍ରବ୍ରାହ୍ମଣ, କୁଳୀଙ୍କ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ସାମୀ, ପ୍ରଭୁ, ଶାମିଦିଶ, ଶୁନୁଜନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସମ୍ଭାନାର୍ଥ ସମୋଧନ, ଆହୀ (ଉଚ୍ଚମନ୍ତ୍ରିୟ) ମାନଙ୍କ ବଶୋପାଧ୍ୟ, ମେଳାପତି, ଯେହି ଗୁହସ୍ତଳେ ଧୋର ଉତ୍ସାରମାନେ ସେବା କରନ୍ତି ସେହି ଗୁହସ୍ତ ।
 ସାମନ୍ତକ—ବି. ପରିଷ୍ଠ, ବ୍ୟାପ୍ତି, କେତ୍ତ ।
 ସାମନ୍ତରାଜୀ—ଶ୍ର. ବି. ରଜାଙ୍କ ଅଧୀନ ବ୍ରଜ ।
 ସାମନ୍ତରୀଶ୍ୱର—ବି. (ସାମନ୍ତ + ଶ୍ୱର) ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ତୀ, ସମ୍ମାଟ, ରଜାଧାରୀ, ସାମନ୍ତରାଜୀମାନଙ୍କର ଅଧ୍ୟକ୍ଷାୟୁକ ।
 ସାମନ୍ତ୍ୟ—ସୁ. ବି. (ସାମନ୍ତ + ଯ) ସାମନ୍ତକ ବେଦଙ୍କ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ସାମନ୍ତ୍ୟକ—ବି. (ସମ୍ଭ୍ୟ + ରକକ) ସମ୍ଭ୍ୟେ-ଚିତ୍ତ, କାଳୋପଯୋଗୀ, କାଳୀନ, ସମ୍ଭ୍ୟ ବିଶେଷରେ ତାହା ପଟେ, ଅଳ୍ପକାଳୀ ପ୍ରାୟୀ, ନିୟମାନୁସାୟୀ ।
 ସାମନୋନୀ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ପ୍ରତ୍ତା, ହସ୍ତୀ, (ବି) ସାମନେଦୋଷାନ୍ତ ।
 ସାମର—ପ୍ରା. (ଉତ୍ତରଶବ୍ଦି) ଶମର ମୁଗ୍ରା ।
 ସାମର—ବି. (ସମର + ଅ) ସମର, ଯୁଦ୍ଧ, (ବି) ଯୁଦ୍ଧବିଦ୍ୟ, (ପ୍ରା. ଉତ୍ତରଶବ୍ଦି) ସାମାନ୍ୟ ଗୋଟ୍ରୀ ।
 ସାମରଥ୍—ପ୍ରା. (ସମ୍ଭ୍ୟ) ବି. (ଫ-ମରଥ) ପ୍ରାପ୍ତରଜୟା, ରଜିଷ୍ଟରା, ଶୁଦ୍ଧଯୋଗ୍ୟ ।
 ସାମରଥ୍—ପ୍ରା. (ସମ୍ଭ୍ୟ) ବି. ସାମରଥ୍ ପ୍ରାପ୍ତରଜୟା, ରଜିଷ୍ଟରା, ଶୁଦ୍ଧଯୋଗ୍ୟ ।
 ସାମରାଥୀ—ଶ୍ର. ପୁ. ବି. ସାମରାଥୀ-ବିଶିଷ୍ଟ, ବିଶିଷ୍ଟି, ଶକ୍ତିଯୁକ୍ତ ।
 ସାମର୍ଷ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଅମର୍ଷୟୁକ୍ତ, ଫୋଧ-ବିଶିଷ୍ଟ, ଶୁଦ୍ଧ, କୁଳ ।
 ସାମଲ—ଶ୍ର. ବି. (ଫ-ସାହସ + ମଲ) ପାରକ-ମାନଙ୍କ ବଶୋପାଧ୍ୟବିଶେଷ, କେତ୍ତେକ ଶୁଦ୍ଧ, ତଣ୍ଟା, ଶ୍ରେଷ୍ଠାଏତ, ପାଣ ଓ ବାରରିମାନଙ୍କ ବଶୋପାଧ୍ୟବିଶେଷ ।
 ସାମଲା—ଶ୍ର. ବି. ସାଉଁଲା ଦେଖ ।
 ସାମଲା—ଶ୍ର. ବି. ମୁକ୍ତାର ଓ ଓକିଲ-ମାନେ ମୁଣ୍ଡରେ ଯେଉଁ ପୁରୁଷାକାଳିଆ ପାଗ ପିଲାନ୍ତି, ପୁରୁଷାକାଳର ବଜକର୍ମ-ଶୁଦ୍ଧଙ୍କ ପାଗଭୀ । [ଦେଖ ।
 ସାମଲାଇବା—ଶ୍ର. କି. ସାଉଁଲାଇବା ସାମଲାୟୁକ—ପୁ. ବି. (ସମଲ + ଅୟନ)

ପ୍ରତକିତ କଠୋର ଆଇନ୍ ।
 ସାମରିକପାତି—ବି. ରଣପାତି, ଯୁଦ୍ଧ ଜାହାଜ ।
 ସାମରିକବିରୂର—ବି. ପୁତ୍ରସମ୍ମାନୀୟ ଅଧିକାର ବିରୂର ।
 ସାମରିକବିରୂଲୁ—ବି. (କ.ଧ.) ଯୁଦ୍ଧ ସମ୍ମାନୀୟ ଅଧିକାର ବିରୂର କରାନ୍ତିବା ଅଦାଲତି ।
 ସାମରିକବିଦ୍ୟାଳୟ—ବି. ଯେଉଁ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଯୁଦ୍ଧବିଦ୍ୟା ଶିଖାଯାଏ ।
 ସାମରିକବିଭ୍ରାତ—ବି. ରଜ୍ୟଶାସନାଧୀନ ଯୁଦ୍ଧସମ୍ମାନୀୟ ବିଭ୍ରାତ ।
 ସାମରିକମାତ୍ରୀ(ସରବ) —ବି, ଯେଉଁ ମନୀ ଯୁଦ୍ଧ ସମ୍ମାନୀୟ ବିଷୟ ପରିବଳନ ଓ ପରମର୍ଶ କରନ୍ତି । [ଶକ ଦେଖ ।
 ସାମରେୟ—ବି. (ସମର + ଏୟ) ସାମର୍ଥ୍ୟ ସାମର୍ଥୀ—ଶ୍ର. ବି. ସମର୍ଥ ଦେଖ, (ବି) ସାମର୍ଥ ଦେଖ ।
 ସାମର୍ଥୀପଶ—ଶ୍ର. ବି. ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦେଖ ।
 ସାମର୍ଥ୍ୟ—ବି. (ସମର୍ଥ + ଭ୍ରା. ସାମର୍ଥ୍ୟକାରୀ, ବିଭିନ୍ନ ଶକର ପ୍ରକାରର ପ୍ରତିକାଳୀନ ପରମର୍ଶରେ ପାଇଯାଏ ।
 ସାମର୍ଥ୍ୟପାଇବା—ଶ୍ର. ବି. ସାମର୍ଥ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବା ।
 ସାମର୍ଥ୍ୟବାନ—ପୁ. ବି. ସମର୍ଥ୍ୟ ଯୋଗ୍ୟତା-ବିଶିଷ୍ଟ, ଶକ୍ତିଯୁକ୍ତ ।
 ସାମର୍ଷ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଅମର୍ଷୟୁକ୍ତ, ଫୋଧ-ବିଶିଷ୍ଟ, ଶୁଦ୍ଧ, କୁଳ ।
 ସାମଲ—ଶ୍ର. ବି. (ଫ-ସାହସ + ମଲ) ପାରକ-ମାନଙ୍କ ବଶୋପାଧ୍ୟବିଶେଷ, କେତ୍ତେକ ଶୁଦ୍ଧ, ତଣ୍ଟା, ଶ୍ରେଷ୍ଠାଏତ, ପାଣ ଓ ବାରରିମାନଙ୍କ ବଶୋପାଧ୍ୟବିଶେଷ ।
 ସାମଲା—ଶ୍ର. ବି. ସାଉଁଲା ଦେଖ ।
 ସାମଲା—ଶ୍ର. ବି. ମୁକ୍ତାର ଓ ଓକିଲ-ମାନେ ମୁଣ୍ଡରେ ଯେଉଁ ପୁରୁଷାକାଳିଆ ପାଗ ପିଲାନ୍ତି, ପୁରୁଷାକାଳର ବଜକର୍ମ-ଶୁଦ୍ଧଙ୍କ ପାଗଭୀ । [ଦେଖ ।
 ସାମଲାଇବା—ଶ୍ର. କି. ସାଉଁଲାଇବା ସାମଲାୟୁକ—ପୁ. ବି. (ସମଲ + ଅୟନ)

ସମଳ ଶ୍ଵାନ ପ୍ରତ୍ୟେବୁର, ସମଳ ଶ୍ଵାନ-
ବାଣୀ, (ବି) ସମଳ ଶ୍ଵାନର ଅତ୍ୟରବତ୍ତୀ
ଶ୍ଵାନ ।

ଶାମଳିବା—ଶା.ହି. ସାଉଁନିବା ଦେଖ ।
ସାମଲେସ୍—ବି.ବି. (ସମଳ + ଏସ୍) ଶାମଳାୟନ ଦେଖ ।

ଶାମଲ୍—ବି.ବି. (ସମଳ + ଲ୍) ସାମଳା-
ୟନ, ଦେଖ, (ବି) ସମଳତା ।

ଶାମବାଦ—ବି. (ଶାମବାଦ) ପ୍ରିୟବାକ୍ୟ
କଥନ, ପିୟବାକ୍ୟ, ସାମପ୍ରେସ୍‌ବାଦ ।

ଶାମବାୟିକ—ବି. (ସମବାୟ + ଇକ) ସମବାୟସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ସି) ସାମବାୟିଜ୍ଞ,
(ବି) ନାୟକ, ଦଳପତ୍ର, ମନ୍ତ୍ର ।

ଶାମବିଦ—ପୁ. ବି. (ସାମ + ବିଦ୍ +
କ୍ରିପ୍) ସାମବେଦଙ୍କ, ସାମଙ୍କ ।

ଶାମବିଧାନ—ବି. ସାମବେଦୋକ୍ତ ବିଧାନ
ସାମବିଷ୍ଟ—ବି. ସାମବେଦୀୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।

ଶାମବେଦ—ବି.ରୂପବେଦ ମନ୍ତ୍ରରୁ ଚିନ୍ମୟ
ବେଦ, ସାମବେଦ ।

ଶାମବେଦିଆ—ଶା.ବି.ଶାମବେଦାଧ୍ୟାୟୀ
(ବ୍ରାହ୍ମଣ) ।

ଶାମବେଦିକ—ପୁ. ବି. (ସାମବେଦ +
ଇକ) ସାମବେଦୀୟ (ବ୍ରାହ୍ମଣ),
ସାମବେଦିଯମନୀୟ ।

ଶାମବେଦୀ—ପୁ.ବି. (ସାମବେଦ + ଇକ)
ସାମବେଦାଧ୍ୟାୟୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।

ଶାମବେଦୀୟ—ବି.ଶାମବେଦିଯମନୀୟ,
ସାମବେଦାଧ୍ୟାୟୀ ।

ଶାମ(ମୁ)ପେଇ—ଶା. ବି. ଅବଶ୍ୟ, ଅତ
ଚେତ ତାଳ ।

ଶାମସେରଜଙ୍ଗ—ଶା.ବି.ନେପାଳ ଶାସନ-
କର୍ତ୍ତା ଓ ପ୍ରଧାନ ରଜମହିଳା ଉପାୟ ।

ଶାମପ୍ରୀ—ବି. (ସମସ୍ତ + ଅ) ସମଗ୍ର ସକଳ ।
ଶାମଙ୍ଗ—ବି. ସାମବେଦର ଅଙ୍ଗ, ସାମ-
ବେଦର ଶାଙ୍ଗ ।

ଶାମାରୁରକ—ବି. (ସମାରୁର + ଇକ)
ସମାରୁରସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ଶାମାଜିକ—ବି. (ସମାଜିକ + ଇକ) ସମାଜ-
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସହଦେଶୀୟ, ଯେଉଁ କଂକି

ସମାଜରେ ମିଶେ, ଭବ୍ର, ଶିଷ୍ଟ, (ବି)
ସଭାପଦ, ସଭ୍ୟ, ଲୌକିକତା, ସମାଜର
ପ୍ରଥାଗତ ମର୍ଯ୍ୟାଦା, ଫିୟାକର୍ମରେ
ପ୍ରତତ ଅର୍ଥ ଓ ବସ୍ତୁତ ।

ଶାମାଜିକତା—ବି. ସମାଜରେ ଚକ୍ର-
ଥବା ବିଷ୍ଣୁ, ସାମାଜିକ ନିୟମ, ସାମା-
ଜିକ ବିଧାନ ।

ଶାମାଜିକତା—ବି. ଲୌକିକତା, ବନ୍ଧୁ
ବେଶର, ସହଦେଶୀୟ, ଭବ୍ରୁତା, ଶିଷ୍ଟତା,
ସମାଜାନୁମତ ମର୍ଯ୍ୟାଦା, ସାମାଜିକ ଉତ୍ତ
ସାମାଜିକପଦତିରେ(ଶତ) —ବି. ସମାଜରେ
ଚକ୍ରଥବୀ ବ୍ୟବହାର ।

ଶାମାଜିକମୁଖ୍ୟ—ବି(ଆଧୁନିକ ବ୍ୟବହାର
ରୁକ୍ଷଦ୍ରୋହାଦି ଅପରାଧ କା ଦେବାଳିଆ
ହେବା ଯୋଗୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସମାଜରୁ
ଚିତ୍ତାଢ଼ିତ ତୁବ ବା ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରେ
ମୁଠ ବୋଲି ବିବେଶିତ ହୁଏ ।

ଶାମାଜିକମ୍ପାର୍ଯ୍ୟ—ବି. ପର୍ଯ୍ୟାୟକମ୍ପାର୍ଯ୍ୟ ଗବ-
ମାନଙ୍କର ବିଷ୍ଣୁରେଣ୍ଟରେ ପ୍ରବେଶ
ଓ ତହିଁରୁ ନିର୍ଗମ, ପର୍ଯ୍ୟାୟକମ୍ପାର୍ଯ୍ୟ ଆଗ-
ମନ ଓ ନିର୍ଗମନ ।

ଶାମାଜିକ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ବି.ଶା.) ଅମାରତ-
ଚିଶ୍ଚିଷ୍ଟ, ମନ୍ତ୍ରିତ ।

ଶାମାନ—ଯା. ବି. ସାମପ୍ରାତି, ଉପକରଣ,
ଜିନିପନ୍ତ, କାରିଗରର ଯନ୍ତ୍ରି, କୌଣସି
କାର୍ଯ୍ୟର ସାଧନସ୍ବରୂପ ବନ୍ଧୁ ।

ଶାମାନପତ୍ର—ଶା. ବି. ନିତ୍ୟବ୍ୟବହାରାୟ୍ୟ
ଚମ୍ପସମ୍ପତ୍ର, ଆବଶ୍ୟକ ଦ୍ରବ୍ୟବ୍ୟମୁଦ୍ର ।

ଶାମାନଗ୍ରାମୀକ—ଚି. (ସମାନ + ଶାମ +
ଇକ) ଏକଶାମାଜାତ, ଏକଶାମାଗ୍ରୀ ।

ଶାମାନାଧ୍ୟକରଣ୍ୟ—ବି. (ସମାନାଧ୍ୟକରଣ +
ଯ) ଏକ ଶାବଦ୍ଧିତ ଅବସ୍ଥା, ଏକ ପ୍ରାଣରେ
ପ୍ରିତି, ଏକାଶ୍ୟବ୍ଦିତ, ସାଧାରଣ ଶୁଣର
ବା ଧରିବାର ଅବସ୍ଥିତ ଶ୍ଵାନ ।

ଶାମାନ୍ୟ—ବି. (ସମାନ-+ଯ) ସାହା
ସବସନ୍ତି ଏବଂ ଶାମାନ୍ୟକରଣ +
ଶାମାନ୍ୟକରଣ ।

ଶାମାନ୍ୟକରଣ—ବି. ସାମାନ୍ୟକରଣ +
ଶାମାନ୍ୟକରଣ ।

ଶାମାନ୍ୟକରଣ—ବି. ସାମାନ୍ୟକରଣ +
ଶାମାନ୍ୟକରଣ ।

ମନୁଷ୍ୟର ଆଦି କାତ୍ଯାଧର୍ମୀୟ, ଏକଜାତ,
ଯୌବନ ସିଦ୍ଧିବିଶେଷ, ପ୍ରକାର, ରିକମ;
ସାତ୍ତ୍ୱଶ୍ଵର, ସମାନତା, ସାଧାରଣ ଶୁଣା,
ସାଧାରଣ କାର୍ଯ୍ୟ, କାବ୍ୟାଳକରଣ
ବିଶେଷ, ସାମଗ୍ର୍ୟ, ବିଧାପକ ବୃହତ୍ତର
ସାଧାରଣ ଲକ୍ଷଣବାତ ସଙ୍ଗ ।

ଶାମାନ୍ୟକଥା—ଶା. ବି. ଉତ୍ସବଷ୍ଟ୍ରୀ ।

ଶାମାନ୍ୟଶୁଣ—ବି. ଏକଜାତାୟ ପ୍ରାଣୀ
ବା ବ୍ୟବହାର ଥିବା ସାଧାରଣ ଶୁଣା ।
ଶାମାନ୍ୟତଃ—ଶା. ବି. ସାଧାରଣତଃ,
ସାମାନ୍ୟରୁପେ, ସାଧାରଣ ପ୍ରକାରେ ।
ଶାମାନ୍ୟନାଯୀକା(ବନ୍ଦିତା)—ବି. (କ.ଧା)
କାନ୍ୟାଦିତର ବନ୍ଦିତା କେଣ୍ଣ୍ୟାରୁଣୀଶ୍ଵର
ନାୟିନା ।

ଶାମାନ୍ୟପ୍ରକାରିତା(ପ୍ରତିବନ୍ଦିତା)—ଶା. ଯେଉଁ
ପୁକାରିତାରୁ ଯେ କୌଣସି ଦେବତା-
କର ଅର୍ଜନ କରୁଥ ଏ ।

ଶାମାନ୍ୟବିଷ୍ଟ—(କ.ଧା) ସାଧାରଣ ଶୁଣା ।
ଶାମାନ୍ୟଲକ୍ଷଣ—ବି. ଯେଉଁ
ଏକଜାତାୟ ଯେ କୌଣସି ଦେବତା-
କର ଅର୍ଜନ କରୁଥ ଏ, ସାଧାରଣ
ଶୁଣା ସମସ୍ତଙ୍କଠାରେ ଆଏ,
ସାଧାରଣ ସଙ୍ଗ ।

ଶାମାନ୍ୟଲକ୍ଷଣା—ବି. (ବ.ଶା.) ଅନ୍ତେ ଜଳ
ସନ୍ଦର୍ଭବିଶେଷ, ଆଶ୍ୟକୁଳପକ ସାମାନ୍ୟ
ଜଳ, ଏକଜାତାୟ ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁକୁ
ବା ପ୍ରାଣୀକୁ ଦେଖିଲେ ସେହିକାଳର
ସମୁଦ୍ରା ବସ୍ତୁକୁ ବା ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ସମୁଦ୍ରେ
ଯେଉଁ ସାଧାରଣ ଧାରଣା ବା ଜଳ
ଜନ୍ମେ ।

ଶାମାନ୍ୟବଚନ୍ନ—ବି. ସାଧାରଣ ବାକ୍ୟ,
ସମ୍ପ୍ରକଳ ପକ୍ଷରେ ସାମାନ୍ୟବାକ୍ୟ ।

ଶାମାନ୍ୟବାକ୍ୟ—ଶା. ସାମାନ୍ୟବାକ୍ୟକାର ।

ଶାମାନ୍ୟବାକ୍ୟା—ଶା. ସାଧାରଣ ବାକ୍ୟ
ରାଶି ନାୟିକା, ବେଶା, (ବି) ସାମାନ୍ୟରୁ
ଶୁଣିଲାଗ୍ରହଣ, ସାଧାରଣୀ, ସନ୍ଦର୍ଭପ୍ରେସ୍ରୀ
ସାମାନ୍ୟଧୂକାର—ବି. ଏକବସ୍ତୁରେ ବୃତ୍ତ
ବ୍ୟକ୍ତିକର ପ୍ରବତ୍ତିବା ଅଧିକାର ।

ଶାମାନ୍ୟକ—ପୁ. ବି. ମାୟାବିଶ୍ଵୀ,
ମାୟାବୁଦ୍ଧ, (ସି) ସାମାନ୍ୟକା ।
ଶାମାସିକ—ବି. (ସମାସିକ + ଇକ)

ସାମେପିକ, ସଂକ୍ଷେପ ସମ୍ବଲୀୟ, (ବି. ସମୟ+ସାର୍ଥ ଇକ)ସମାପ ଦେଖ ।	ତାଙ୍କ ପ୍ରଥମା ସ୍ତ୍ରୀ ହାନାଙ୍କ ଗର୍ଜାତ ସନ୍ଧାନ ।	ସାମିଦ—ବିଂ, (ସମ୍ବଲ+ଅ) ସମିଦ ସମ୍ବଲୀୟ ।
ସମି—ଅବ୍ୟ. (ସମ୍ବଲ+ଇକ) ନିମନ୍ତ୍ଯ, ଅର୍କିଭାଗ, କିମ୍ବଦଂଶ ।	ସମୁଦ୍ରାୟିକ—ବିଂ. (ସମୁଦ୍ରାୟ +ଇକ)	ସାମିରୀ—ବି. (ସମ୍ବଲୀୟ+ଅ) ସମିରୀ ଶବ୍ଦାର୍ଥ ।
ସମିଆନା—ସା. ବି. ବୃଦ୍ଧାତ୍ମ, ଚନ୍ଦ୍ରତପ ।	ସମୁଦ୍ରାୟ ସମ୍ବଲୀୟ,(ଜ୍ୟୋତିଷ)ଜନ୍ମ-ନିଶ୍ଚିଠାରୁ ଅଷ୍ଟାଦଶ ନଷ୍ଟତ ।	ସାମିରୀକ—ବିଂ. (ସମ୍ବଲୀୟ+ଇକ)
ସମିକୃତ—ବି. (ସମ୍ବଲ+କୃତ)ଅର୍କିକୃତ, ଯାହା ଅର୍କେକ କରାଯାଇଥିଲୁ, ନିନ୍ଦ୍ୟ, ଯାହାକୁ ନନ୍ଦା କରାଯାଇଥିଲୁ ।	ସାମୁଦ୍ର—ବି. (ସମୁଦ୍ର+ଅ)ସମୁଦ୍ରପେନ, ସମୁଦ୍ର ଜଳଜାତ ଲବଣ,ସମୁଦ୍ର ଯାତ୍ରୀ, ଦେହପ୍ରତିକ୍ରିୟ, ସାମୁଦ୍ରିକ,ଶାରଗରଚିତ୍ର ହେତୁଆଦର ରେଖା) ମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର ନିର୍ଣ୍ଣୟକ ଶାସ୍ତ୍ର, ସାମୁଦ୍ରିକ ଶାସ୍ତ୍ରବେଶ୍ୱର, ସମୁଦ୍ର ଯାତ୍ରୀ ବଣିକ, ସୁଶ୍ରୁତୋକ୍ତ ବିଷ୍ଣୁଶାସ୍ତ୍ର ମନଙ୍କ-ବିଶେଷ, ମାନଙ୍କଣ୍ୟ ପୁରୁଷ ନିଶ୍ଚିତ ଦେଶବିଶେଷ,ନାଶକେଳ,ତୋପଚିନ୍, (ବିଂ) ସମୁଦ୍ର ସମ୍ବଲୀୟ, ସମୁଦ୍ରଜାତ ମାତ୍ର ।	ପାରଲୌକିକ, ଯୁଦ୍ଧ ସମ୍ବଲୀୟ ।
ସମିତି—ବିଂ. (ସମିତି+ଯ) ସମିତ ସମ୍ବଲୀୟ ।	ସାମୁଦ୍ରିକ—ବି. (ସମୁଦ୍ର+କ) ସାମୁଦ୍ର ଲବଣ, କରକଚ, ସାମୁଦ୍ରିକ ଗୁଡ଼, ସମୁଦ୍ରିଯାମୀ ଦଶିକ, (ବିଂ) ସମୁଦ୍ର ସମ୍ବଲୀୟ ।	ସାମ୍ବୁଦ୍ଧି—ବିଂ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧି+ଅ) ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଉଦ୍ଧାନ, ଉଚିତ ।
ସମିଧେନ(ନ୍ୟ)—ବି. (ସମିଧ୍ୟ+ଆ+ଧା+ଶ.ଅନ,ର) ସାମିଧେନ ଦେଖ ।	ସାମୁଦ୍ରିକ—ବି. ବାନ୍ଦା ଶାସ୍ତ୍ରବେଶ୍ୱର,ନାଶକେଳ,ତୋପଚିନ୍, (ବିଂ) ସମୁଦ୍ର ସମ୍ବଲୀୟ, ସମୁଦ୍ରଜାତ ମାତ୍ର ।	ସାମ୍ବୁଦ୍ଧି—ବିଂ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧି+ଇକ)ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଭବ, (ବି) ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଦେଖ ।
ସମିନା—ପା. (ଉତ୍ତରବାଲେଶ୍ୱର,ବ.) ସମିନା ଦେଖ ।	ସାମୁଦ୍ରାୟିକ—ବିଂ. (ସମୁଦ୍ରାୟ +ଇକ)	ସାମ୍ବୁଦ୍ଧିବାୟ ସମ୍ବଲୀୟ ।
ସମିପିତ —ବିଂ. (ସମି+ପା+ମୀ.ତ) ଅର୍କିପିତି, ଦରପିଆ ।	ସାମୁଦ୍ରାୟିକ—ବି. (ସମୁଦ୍ରାୟ +କ) ସାମୁଦ୍ର ଲବଣ, କରକଚ, ସାମୁଦ୍ରିକ ଗୁଡ଼, ସମୁଦ୍ରିଯାମୀ ଦଶିକ, (ବିଂ) ସମୁଦ୍ର ସମ୍ବଲୀୟ ।	ସାମ୍ବୁଦ୍ଧିବାଲିକନିଷାଚନ—ବି. (ଆଧୁନିକ ବିଦ୍ୟାର) କୌଣସି ଉଦ୍ଧାନଭିନ୍ନ ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ବା ଗୋର୍ଗୀ ମଧ୍ୟରୁ ବାହୁ ସେହି ସେହି କାତି ଗୋର୍ଗୀଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧି ।
ସମିଭୁକ୍ତ—ବିଂ.ଅର୍କେକ ଭୁକ୍ତ,ଦରଖିଆ, ଅଂଶତ୍ତା ଭୁକ୍ତ ।	ସାମୁଦ୍ରନଚନ—ବି. ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଦେହରେ ଥିବା ବିଶ୍ଵରୁ ଶୁଣପ୍ରକୃତ ଓ ଭବିଷ୍ୟତ ବର୍ଣ୍ଣନାମ୍ବକ ନଚନ ।	ସାମ୍ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ (ସେୟ)ଗକ—ବିଂ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ +ଇକ) ନିତ୍ୟସମ୍ବୁଦ୍ଧିଯୋଗାର୍ଥ ।
ସମିଷ—ବିଂ.(ସ + ଅମିଷ)ଅମି ଷବିଶିଷ୍ଟ, (ବିପ—ନିରମିଷ) ।	ସାମୁଦ୍ରନଚନ—ବି. ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଦେହରେ ଥିବା ବିଶ୍ଵରୁ ଶୁଣପ୍ରକୃତ ଓ ଭବିଷ୍ୟତ ବର୍ଣ୍ଣନାମ୍ବକ ନଚନ ।	ସାମ୍ବୁଦ୍ଧି—ପୁଂ. ବି. ଗ୍ରାନ୍ତିଷ୍ଟକ ଆରପରେ ଜାମୁବଣଙ୍କ ଗର୍ଜାତ ସୁନ୍ଦର, ଶାମ୍ବୁ ।
ସମିଷଗ୍ରାହୀ—ବି. ମସ୍ୟ ମାସାଦ ଦ୍ଵାରା ପିତୃଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କରାଯିବାଶ୍ରାଦ୍ଧ ।	ସାମୁଦ୍ରନଚନ—ବି. ସମୁଦ୍ର ଜାତ ଲବଣ, କରକଚ ଓ ପଜାଲୁଣ ।	ସାମ୍ବୁଦ୍ଧିକର—ବିଂ. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧିକର+ଇକ)
ସମାଚାରୀ—ବି. ପାଦନା, ପୂଜା ।	ସାମୁଦ୍ରନଚନ—ବି. ସମୁଦ୍ର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦେଖ ।	ବାର୍ଷିକ, ଯାହା ବର୍ଷକେ ଥରେ ଘଟେ ।
ସମାପ୍ତ୍ୟ—ବି. (ସମାପ୍ତି+ଯ) ନୈକଟ୍ୟ, ସାନ୍ଧିଷ୍ଟ, (ବ୍ୟାକରଣ)ଅଧିକରଣବିଶେଷ, ଆଧାରଭେଦ ।	ସାମୁଦ୍ରନଚନ—ବି. ସମୁଦ୍ର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦେଖ ।	ସାମ୍ବୁଦ୍ଧି—ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧି+ଇକ)ସମ୍ବୁଦ୍ଧି, ଶ୍ୟାଳକ, ଶଳା,(ବିଂ)ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ବିଷ୍ୟକ, ବିବାହ ବିଷ୍ୟକ ।
ସାମିପ୍ୟଧିକରଣ—ବି.ଅଧିକରଣବିଶେଷ, ଯେଉଁ ଅଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ନିକବିତା ବୁଝୁଏ ।	ସାମୁଦ୍ରନଚନ—ବି. ସମୁଦ୍ର ସମୁଦ୍ରିକ ଦେଖ ।	ସାମ୍ବୁଦ୍ଧି—ବି.ସାମ୍ବୁଦ୍ଧ ଗତିଷ୍ଠିତ ନଗର, ଆଧୁନିକ ମୂଲଚାନ ।
ସମାପ୍ତ୍ୟ—ବିଂ. (ସମାପ୍ତି+ଯ) ସମାପ ବା ବାୟ ସମ୍ବଲୀୟ ।	ସାମୁଦ୍ରନଚନ—ବି. ସମୁଦ୍ର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦେଖ ।	ସାମ୍ବୁଦ୍ଧି—ବି. ଉପପୁରୁଷବିଶେଷ ।
ସମାପ୍ତ୍ୟ—ବିଂ. (ସମାପ୍ତି+ଯ) ସମାପ ବା ବାୟ ସମ୍ବଲୀୟ ।	ସାମୁଦ୍ରନଚନ—ବି. ସମୁଦ୍ର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦେଖ ।	ସାମ୍ବୁଦ୍ଧି—ବିଂ. (ସମୁଦ୍ର+ଭାବ) ପାଦନାର ଶମ୍ଭୁର ହୃଦାନାତ, (ବି) ଶମ୍ଭୁର ହୃଦାନାତ ଲବଣ,ଗଢ଼ିଲବଣ ।
ସମାପ୍ତ୍ୟ—ବିଂ. (ସମାପ୍ତି+ଯ) ସମାପ ବା ବାୟ ସମ୍ବଲୀୟ ।	ସାମୁଦ୍ରନଚନ—ବି. ସମୁଦ୍ର ସମୁଦ୍ରିକ ଦେଖ ।	ସାମ୍ବୁଦ୍ଧି—ବିଂ. ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ମୁଗ୍ଧମନ୍ଦୀୟ, (ବି) ସମ୍ବୁଦ୍ଧିକମ ।
ସମାପ୍ତ୍ୟ—ବିଂ. (ସମାପ୍ତି+ଯ) ସମାପ ବା ବାୟ ସମ୍ବଲୀୟ ।	ସାମୁଦ୍ରନଚନ—ବି. ସମୁଦ୍ର ସମ୍ବଲୀୟ ।	ସାମ୍ବୁଦ୍ଧି—ଶ୍ଵୀ. ବି. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧି+ଅ+ର) ମାୟା, ଶାମ୍ବା ଦେଖ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ହୃଦୟ

ଜାତ ଲବଣୀ । [ଲବଣୀ]
 ସାମ୍ବାଲକବଣ—ବି. ସମ୍ବର ହୃଦକାଳ
 ସମ୍ବଦକ—ବି.(ସମ୍ବାଦ+ଇକ)ନୈସ୍ଵା-
 ପୁଳ, ସମ୍ବାଦଦାତା ।
 ସାମ୍ବାଲ—ବି.(ସମ୍ବାଲ+ର)ରକ୍ତଲୋଧ୍ୟ ।
 ସାମ୍ବସ—ବି..(ସ+ଆସ୍ତି)ସଳଳ ।
 ସମ୍ବଦ୍ୟ—ବି. (ସମ୍ବଦି+ଶବ୍ଦ) ସମ୍ବ-
 ଦିର ଭବ । [ଅର୍ଥବିଶ୍ଵାସ] ।
 ସାମ୍ବନନ୍ଦ—ବି. ସମାନ ଚିରତାଗ୍ରହୀତ୍ୟକ
 ସାମ୍ବାରୁ—ପୁଣ.ବି(ସମ୍ବାଦୁ+ଅ)ସମ୍ବାଦୁ
 ସାମ୍ବଜୀ—ସ୍ଵୀ.ବି.ସାମ୍ବାଜୀ ବ୍ୟପିନୀ ତଥ,
 ଯେଉଁ ତଥ ସର୍ବ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହେ ।
 ସାମ୍ବଜ୍ୟ—ବି.(ସମ୍ବଜ୍ୟ+ଭା.ଯ)ସମ୍ବଜ୍ୟର
 ଭବ, ସାମନା ।
 ସାମ୍ବୋଦନକ—ବି..(ସମ୍ବୋଦନ+ଇକ)
 ସମ୍ବୋଦନଦାୟକ, ଆନନ୍ଦଦାୟକ ।
 ସାମ୍ବା—ବି. (ସମ୍ବା+ଶବ୍ଦ) ସମାନତା,
 ସମତା, ଭୁଲ୍‌ହୁ, ସାଦୃଶ୍ୟ, ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ,
 ଏକତା, ସାନ୍ତୁଷ୍ଟତା, ଏକପ୍ରାକାର, (ବି)
 ସମତାପଦ ।
 ସାମ୍ବବାଦ—ବି. (ଡରତ୍ର) ମନ୍ତ୍ରବିଶେଷ,
 (ହେ ମନ୍ତ୍ରର ସମସ୍ତ ଲୋକ ସମାନ,
 ପୃଥିବୀରେ ଯେ ସମସ୍ତ ଧନରହୁ ଅଛି
 ସେଥିରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସମାନ ଅଧିକାର,
 କି ରୁଳା କି ପ୍ରକା କି ଧନୀ କି ଉତ୍ସକ
 କି କୁଳୀନ ଇତ୍ୟଦି ଏ ସମସ୍ତ ସମାନ
 ଅଥରେ ପ୍ରତ୍ୱେଦନ ନାହିଁ ।)
 ସାମ୍ବବାଣୀ—ପୁଣ. ବି. ସାମ୍ବବାଦ ମତା-
 ବଳୟ, ସମସ୍ତେ ସମାନ ଏହି ମତବାଦୀ
 (ସ୍ଵୀ) ସାମ୍ବବାଦିନୀ ।
 ସାମ୍ବଭବ—ବି ପଦାର୍ଥର ସମଭବରେ
 ଅବସ୍ଥା ଓ ଖାଦ୍ୟରେ ରହିବା, ସମ୍ବଦ୍ୟ
 ସମଦର୍ଶିତା ।
 ସାମ୍ବପଣ୍ଡପକ—ବି.. (ଡରତ୍ର) ସାମ୍ବର
 ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା, ଇତିହାସ ଭେଦଜ୍ଞାନ ରହୁଛି
 ରୂପ ପ୍ରଦର୍ଶିକ, (ସ୍ଵୀ) ସମ୍ବାଧିକା ।
 ସାମ୍ବପଣ୍ଡାପନ—ବି. ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ପଣ୍ଡାପନ,
 ସାମ୍ବବାଦର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ।
 ସାମ୍ବବାକ୍ଷା—ବି.ତ୍ରାଣାକ୍ଷା, ସବୁ ରଙ୍ଗୀ

ଓ ତମଃ ଶୁଣନ୍ତିଷ୍ଠାର ସମାନ ଅବସ୍ଥା ।
ସାମୁତ୍ତାନ—ବ. ପଞ୍ଜୀସମାପନର ବିଦ୍ୟୁତ୍
 ବା ଅସ୍ତ୍ରିଧା ।
ସାମୁକ୍ତ—ବ. (ସମ୍ମର୍ଗ + ଭା ଯ) ସମ୍ବନ୍ଧ
 ପ୍ରଧାନ ବଳ୍ୟ, ସାହେବୌପନ୍ଥ, ଏକ-
 ଛିଦ୍ରାଧିପତିୟ, ସମ୍ମାଟଙ୍କ ଶାସନାଧୀନ
 ବଳ୍ୟ, ପୁଣ୍ୟ ଅଧିକାର ।
ସାମୁକ୍ତପ୍ରତିଷ୍ଠା—ବ. (ଗତତ) ଏକଛିନ୍ତି
 ରଜ୍ୟପାନ ।
ସାମୁଲ୍ୟବାଦ—ଗ୍ର.ବ. (ଆଧୁନିକ) ବିଶାଳ
 ସାମୁଲ୍ୟର ଅଙ୍ଗେହିଲେ ଦେଶର
 ବୈଷ୍ଣଵୀକ ଓ ରଜନୀତିକ ଉନ୍ନତି
 ଅପେକ୍ଷାକୃତ ସୁକର ଦ୍ୱୟ, ଏହିମତିବାଦ
ସାମୁଣ୍ଣିକର୍ତ୍ତମ—ବ. ଜଳାଧିକାମକ ଜଳ
 ଦ୍ୱୟ, ଶାଳିଆପତନିକୋଷ (ୱର୍ହା-
 ଗନ୍ଧମାର୍ଜ୍ଜର ବା ଶାଳିଆପତନାର କୋଷ
 ବା ଘରୀବ, ଏହା ସୁଗନ୍ଧ ଓ ଏକପ୍ରକାର
 କୁଟୁମ୍ବ ରୂପର ପରିଗଣିତ) ।
ସାମୁଣ୍ଣିକ—ବ. ମହାପାରେବେତ ଫଳ ।
ସାମୁଣୀ—ଗ୍ର.ବ. ଏକପ୍ରକାର ଶିଷ୍ଟଧରତ,
 ସାତଳା ଦେଖ ।
ସାୟ—ବ. (ସୋ + କ.ଅ) ସନ୍ଧ୍ୟା, ସାୟ-
 କାଳ, ବାଣ, ଶର, (ଭା.ଅ) ନାଶ,
 ଅବସାନ, ଶେଷ, ଉତ୍ସବ, (ଭା.ବ) ପାହାୟ ।
ସାୟଂ—ଅବ୍ୟ. (ସୋ + କ.ଅମ) ମନ୍ୟ,
 ସାୟଂକାଳ, ଦିନାନ୍ତ, ବାଣ, ତୀର, ସାୟଂ-
 କାଳୀନ ।
ସାୟଂକାଳ—ବ. ସନ୍ଧ୍ୟା, ଦିନାନ୍ତ, ସାୟଂ-
 ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳ, (ବିଂ) ସାୟଂକାଳୀନ ।
ସାୟଂକୃତ୍ୟ—ବ. ସାୟଂସନ୍ଧ୍ୟା ।
ସାୟଂକାଳୀନ—ବ. ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳସମ୍ବନ୍ଧୀୟ
 ସାୟଂଗୁହ୍ୟ—ପୁ. ବିଂ. ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସନ୍ଧ୍ୟା-
 କେଳେ ଯେଉଁ ଠାରେ ପଡ଼ୁଅଞ୍ଚେ;
 ସେଠାରେହିଁ ବାସକରେ ।
ସାୟଂଗୋଷ୍ଠୀ—ବ. ସାୟଂକାଳରେ
 ଗୋରୁଶ ସ୍ଥାନରେ ଅବସ୍ଥାନକାଣ୍ଠ
 ଗୋ ।
ସାୟଂପ୍ରାତି—ଅବ୍ୟ. ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଓ

ସପାଳେ, ସନ୍ଧା ଓ ସକାଳ ।
ସାୟୁଂପାତ୍ରିଶୀ—ପୁ. ବି. (ସାୟୁଂ + ଅଣ୍ଟିଶୀ) ସନ୍ଧାବେଳେ
 ଓ ସକାଳେ ଘୋଜନକାଣ୍ଠୀ (ସ୍ତ୍ରୀ) ରାଶିରେ
 ସାୟୁଂପାତ୍ରିକୀ—ଚି. ସନ୍ଧାବେଳେ ଓ
 ସନ୍ଧାବେଳେ ଘଟିବା ।
ସାୟୁଂଭବ—ପୁ. ବି. (ସାୟୁଂ + ଭୁ +
 କ.ଥ) ସନ୍ଧାବେଳେ ଜୀବ, ସନ୍ଧା-
 କାଳୀନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାୟୁଂ ଭବା ।
ସାୟୁଂଭେଦନ-ଶ.ସନ୍ଧାକାଳୀନ ଘୋଜନ
 ସାୟୁଂଭେଜୀ—ପୁ. ନି. ସନ୍ଧାମୟ ସମୟରେ
 ଘୋଜନକାଣ୍ଠୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଭେଜିନା ।
ସାୟୁଂପନ୍ଥୀ—ବ. ବେଳବୁଡ଼ି, ସନ୍ଧା-
 ବେଳ, ସନ୍ଧାକାଳରେ କଞ୍ଚିବ୍ୟ
 ଉପାସନା, ସାୟୁଂକାଳୋପାସ୍ୟ
 ଦେବତା, ସରସ୍ଵତୀ ।
ସାୟୁଂସନ୍ଧାଦେବତା——ବ. ସରସ୍ଵତୀ,
 ସାୟୁଂ ସନ୍ଧାରେ ଗାୟୁଂଜୀ ଜପକାଳରେ
 ବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଖେଲ୍ପା ଦେବୀ ।
ସାୟୁଂମୁଖୀୟ—ବ. ସନ୍ଧାକାଳୀନ ମୁଖୀୟ ।
ସାୟୁକ—ବ. (ସୋ + କ.ଥକ) ବାଣୀ,
 ଶର, ଶୈତ୍ର, ବଜ୍ର, ଅହଶ୍ଵୀ, ଭଦ୍ରମଞ୍ଜ,
 ପାଶମଞ୍ଜା, ବର୍ଣ୍ଣବୃତ୍ତବିଶେଷ ।
ସାୟୁକପୁଣୀ(ଜ୍ଞା)—ବ. (ପୁଣ୍ଡି) ଗରର
 ପୁଣ୍ଡ ।
ସାୟୁକପ୍ରଶ୍ନୀ—ବି. ସନ୍ଧାରଣାର୍ଥ ଉପ୍ରେ-
 ଲିତ ଖେତ୍ର (ଅଧିକ) । [ବିଶେଷ ।
 ସାୟୁକମୟ—ବି. ଅସ୍ତ୍ରଯୁକ୍ତ, (ବି) ବାଣ-
 ସାୟୁଷ—ବ. (ନାମ), ସାୟୁନ ଦେଖ ।
 ସାୟୁଶାର୍ଯ୍ୟ—ବ. ରକ୍ତବଦ ଭାଷ୍ମକାର
 କଣେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ସଂଶୋଭିତ୍ତ ପଢ଼ିଛି ।
ସାୟୁଶୀ(ନାମ)—ବ. (ସାୟୁଣତ୍ତିଶୀଯ)
 ସାୟୁନାର୍ଯ୍ୟମୂର୍ତ୍ତିୟ, ସାୟୁନାର୍ଯ୍ୟ-
 କୃତ (ଗ୍ରହ) ।
ସାୟୁତନ—ବ. (ସ + ଆୟୁତନ) ଆୟୁ-
 ତନବିଷ୍ଟ ।
ସାୟୁନ—ବ. ସାୟୁଣାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖ, (ବି-
 ସ + ଅୟୁନ) ଅୟୁନବିଷ୍ଟ (ଗ୍ରହ) ।
ସାୟୁନୁନ—ବି. (ସାୟୁଂ + ନନ) ସାୟୁଂ-

କାଳମୟୁତୀୟ, ସାୟଂକାଳୀନ ।
ସାୟନ୍ଦୀ—ଗ୍ରା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ନାମ) ଶାନ୍ତା.
ରହ୍ୟଶ୍ଵର ମୁଦ୍ରିକ ପଢ଼ୀ ।
ସାୟନ୍ଦୁର—ବ.ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ଦୁହାଁ-
ଯିବା ଦୁର୍ଘ ।
ସାୟନ୍ଦେହନ—ବ. ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳୀନ
ଗୋଡ଼େହନ ।
ସାୟମ—ଆ.(ପୋ+ଅମ)ସାୟଂ ଦେଖ ।
ସାୟମାଣ—ବ. ସାୟଂଭେଜନ,(ସାୟା-
ଶନ-ଅନ୍ୟରୂପ) ।
ସାୟମାହୃତ—ବ. (ସାୟଂ+ଅହୃତ)
ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଦିଅପିବା ଆହୃତ ।
ସାୟ(ସ୍ତ୍ରୀ)ଲ—ୟା. ବି. (କଚିରଥା)
ଦରଖାସ୍ତକାଶ ।
ସାୟମୋଷ—ବ.ସାୟଂକାଳେ ଭେଜନ
ବା ଖାଦ୍ୟଦାନ ।
ସାୟା—ୟା. ବି. ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କର କଟିଠାରୁ
ତଳକୁ ପିନାଯିବା ଛିଲ ପାଗଶ ।
ସାୟା—ଗ୍ରା. ବି. ସଂଜ୍ଞା ଦେଖ ।
ସାୟାବନୀ—ୟା. ବି. ମୁପଳମାନଙ୍କର
ବିବାହ ପାଇଁ ମଣପ କିମ୍ବାଶ କର୍ମ ।
ସାୟାରମ୍ଭ—ବ. (ଗତତ୍ତ୍ଵ) ସାୟଂକାଳର
ଆରମ୍ଭ ।
ସାୟାଶନ—ବ. (ମଧ୍ୟକ.ଧା) ଦିନାନ୍ତେ
ଭେଜନ, ସନ୍ଧ୍ୟାଭେଜନ ।
ସାୟାସ—ବି. (ସା+ଆୟାସ) ବ.ଶ୍ରୀ;
ଆୟାସମୁଦ୍ର ।
ସାୟାହୃତ—ବ. (ସାୟଂ+ଅହୃତ)ଦିନାନ୍ତ,
ଦିବସର ଶେଷଦର୍ଶ ଦୁସ୍ତ, ଦିନର ଶେଷ
ଦର୍ଶ ଓ ରୁଦ୍ଧିର ପ୍ରଥମ ଦର୍ଶ, ସାୟଂକାଳ ।
ସାୟାହୃତିତ୍ୟ—ବ. (ଗତତ୍ତ୍ଵ)ସନ୍ଧ୍ୟାକୃତ୍ୟ ।
ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳୀନ କରଣୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ, ସାୟଂ-
କାଳୀନ ସନ୍ଧ୍ୟାବନନାଦ ।
ସାୟିକା—ବ. (ପୋ+ଅକ+ଆ)
ଦିମସ୍ତିତ ।
ସାୟା—ପୁ. ବି. (ପୋ+କ.ରଜେ)
ଅର୍ଥାବସ୍ଥ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାୟିମା ।
ସାୟକ—ବ. (ସହ+ସଳ+କ.କ୍ରିପ୍
+ଶ.ଯ) ସହଯୋଗ, ସକଳ, ଏକତା,

ଅଭେଦ, ସାଦୃଶ୍ୟ, ପାଞ୍ଚଧା ମୁକ୍ତିର
ଅନୁର୍ଗତ ମୁକ୍ତିକଣେଷ, ବିଷ୍ଣୁକୁ ଦେହରେ
ଉତ୍ତର ଲୀକହେବା ଅବସ୍ଥା ।
ସାୟେ—ଆ. ଦିନାନ୍ତେ, ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ।
ସାୟେଷ୍ଟାଣୀ—ୟା. ବି. ଶ୍ରୀଷ୍ଟୀ ସାୟେ ସାୟେ ସାଧନ
ଶତାବ୍ଦୀର ବଜାର ଜଣେ ମୋତଳ
ଶାସନକର୍ତ୍ତ୍ବ ।
ସାୟ୍ୟ—ଗ୍ରା. ବି, ସାହ୍ୟ୍ୟ ଦେଖ ।
ସାରବା-ପ୍ରା. (ଉତ୍ତରଭାଷା). କି. ସାରବା ।
ସାରକିନ—ପ୍ରା. (ପାଠଶା) କି. (ମୁଁ)
ସାରିଳିଣି, ଶେଷକିଳିଣି ।
ସାର—ବ. (ସ୍ତ୍ରୀ+କାଶ.ଅ)ପଦାର୍ଥର
ଶ୍ରେଷ୍ଠାଶ, ସାରାଶ, ଶ୍ରୀ ରାଶ, ଫଳ,
ତେଜଃ, ଦେହର ମଜ୍ଜା, ବୃକ୍ଷର ମଜ୍ଜା,
ମଞ୍ଜି, ବଜ୍ରକାଶ, ଶାର୍ଯ୍ୟ, ସାରହ, ଦୃଢ଼ତା,
ଉକ୍ତର୍ଷ, କାଠିନ୍ୟ, ତୁରାର୍ଥ, ଅତଶୟ,
ବାୟୁ, ରୋଗ, ପଶାଶେଳର ଗୋଟି,
ନବମତ, ଲହୁଶାରୀ, ବୃଧର ସର, ଜଳ,
ଧନ, ଲୌହ, ବନ, ବୃକ୍ଷବର୍କିର ରସ,
ବୃକ୍ଷଦିର ଉତ୍ତେଜକ ବା ମୁକ୍ତିକାର
ଉତ୍କରତାସାଧକ ବହୁ, ଅର୍ଥଳକାର
ବିଶେଷ, ଅକ, ନିର୍ଯ୍ୟାସ, ସଂକ୍ଷେପ,
କଥାର ମର୍ମ, ରହସ୍ୟ, ଅତଶାର, ନାନା-
ବର୍ଣ୍ଣ, ଗୋମର୍ଯ୍ୟ, ଅମୃତ, ଦାତ୍ତମୃଦୃଷ,
ପିଲ୍ଲାକବୃକ୍ଷ, ମୁଦ୍ର, କୃଥ, ମାଳାବୃକ୍ଷ,
କର୍ପର, ଗନ୍ଧ ଥାତୀ, ସାଳବୃକ୍ଷର ସାର
ପାନକ, ପଣା, ଦେହାନ୍ତର୍ଗତ ଶ୍ରୀର
ପଦାର୍ଥ, ଦୋଷପଲା ଜମ୍ବ, ଗୋଶାଳା,
ଦୁହାଁହେବାର ପରିଷରରେ ଆଉଟ-
ହୋଇଥବା ଦୁର୍ଘ, ପରିମାଣ, (ବି)
ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଅତି ଦୃଢ଼, ନାନାବର୍ଣ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ,
ବଳବାନ, ଶ୍ଵାସୀ, ସାରଭୂତ, ଅସଲ,
ଫଣିପ୍ରତି, ନ୍ୟାୟ, ସଂକ୍ଷେପ, (ଶ୍ରା.ବି)
ପାଣ, ସାଶ ପଣୀ, ଅଳକାରୀତାର
ଏକଷେଟ, ଗଦା ଚାନ୍ଦାଧାନ ଉପଚର
ଦିଅପିବା ପାଇଁ ତିଲ୍ଲା, ଅସମବାହୁକ
ଷେଷର ମାପର ହାରହାରି ପରିମାଣ ।
ସାରକ—ବ. (ସ୍ତ୍ରୀ+ଶିର+କ.ଅକ)
ବିତରତକ, ଭେଦନକ, (ବି)ବିରେ-

ଚକ ଶିଖିଧ, କୟାପାଳ, କନକା,
ପାତମ୍ବୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାରକା ।
ସାରକଥ—ଗ୍ରା. ବି. ସାରମର୍ମ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ
ବିଷୟ, କଥାର ଉତ୍ତେଜନ, ସାରଗର୍ଭ
କଥା ।
ସାରକମା—ଗ୍ରା. ବି. ଦେଖିବିଶେଷ,
(ପୌତାମ୍ବର ନୃସିଂହପୁରାଶ) ।
ସାରକରିବା—ଗ୍ରା. ବି. ଅସମବାହୁ
ଷେଷର ଶକାଖକ ସ୍ତ୍ରୀନ ମାପି ଉତ୍ତିର
ହାରହାରି ନେବା, ସାରକରିବା ଦେଖ ।
ସାରକୁତ—ଗ୍ରା. ବି. ଫରତଦା ।
ସାରଖଦିର—ବ. ଦୁଷ୍ଟଦର, ଦୁର୍ଗତ
ଖରର, ବିକଣ୍ଡଦର, ଗନ୍ଧ ଗୋହିରାଗଛ ।
ସାରଗରି—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଚନ୍ଦନ,
ଶ୍ରୀଶାର୍ଣ୍ଣ ।
ସାରଗର୍ଭ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସାରଯୁକ୍ତ;
ଯାହାର ଅଭ୍ୟନ୍ତରରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଶ ବା
ରହୁଷ ଅର୍ଥ, (ସାରଗର୍ଭକ), ସାରଗର୍ଭକ-
ଅନ୍ୟରୂପ) ।
ସାରଗର—ଗ୍ରା. ବି. ଶାର୍ଯ୍ୟକ,
ମୀମାଂସିତ, (ବି) ଶେଷମୀମାସ ।
ସାରଗୁଡ଼—ଗ୍ରା. ବି. ମସ୍ତକୀ, ରଷତ୍ର
ଦ୍ରବ୍ୟବାପନ୍ଦ ଗାଢ଼ିତର ରକ୍ଷାରସ,
ଲେଡ଼ାଗୁଡ଼ ।
ସାରଗୁଣୀ—ଗ୍ରା. ବି (ସଂ-ସାରଙ୍ଗ)ବାଦ୍ୟ
ଯହୁବିଶେଷ, ସାରଚି ବଳା, କୁଳିଷ୍ଠ
ତାରମାନ, ଉତ୍କଳ୍ପ ଶୁଣ, ଶାରୁଣୀ,
ଶୁଧ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାରଗୁଣୀ ।
ସାରଗୋ—ଗ୍ରା. ବି. ଓଡ଼ିଶା ଉପକୁଳର
ପ୍ରାଚୀନ ବନ୍ଦରବିଶେଷ ।
ସାରଗାହୁତ—ବ. (ସାରଗାହୁତ+ଶାତା)
ସାରଭାର ଗହଣ କରିବା, ମର୍ମ ଗହଣ
କରିବାର ଶତ୍ରୁ ।
ସାରଗାହୁତ—ପୁ. ବି. (ସାରଗାହୁତ+ଶାତା)
ସାରଭାର ଗହଣ କରିବା, ମର୍ମ ଗହଣ
କରିବାର ଶତ୍ରୁ ।
ସାରଗାହୁତ—ପୁ. ବି. (ସାରଗାହୁତ+ଶାତା)
ସାରଭାର ଗହଣ କରିବା, ମର୍ମ ଗହଣ
କରିବାର ଶତ୍ରୁ ।
ସାରଗାହୁତ—ପୁ. ବି. (ସାରଗାହୁତ+ଶାତା)
ସାରଭାର ଗହଣ କରିବା, ମର୍ମ ଗହଣ
କରିବାର ଶତ୍ରୁ ।
ସାରଗାହୁତ—ପୁ. ବି. (ସାରଗାହୁତ+ଶାତା)
ସାରଭାର ଗହଣ କରିବା, ମର୍ମ ଗହଣ
କରିବାର ଶତ୍ରୁ ।

ସାରଗାନ୍ତି—ଶ୍ର. ବି. ପାଇହେବା ପାଇଁ
ଦିନମେ ଖୁଅ, ସଙ୍କଟ, ବିଷମ ବା ଜଟିଳ
ସମସ୍ୟା ।

ସାରଙ୍ଗ—ଯା.ବି.କାବିକମାନଙ୍କ ଅଧ୍ୟୟତ୍ତ,
କୌକା ବା ବୋଟର ଗୁଲକ ।

ସାରଙ୍ଗ—(ସ୍ତ୍ରୀ+କ.ଅଙ୍ଗ) ରୁଚିକ ପଣ୍ଡି,
ହୃଦୟ, ମୁଗ, ହପ୍ତୀ, ଭ୍ରମର, ରତ୍ନ, କତା,
ରାଜହଂସ, ଚିତ୍ରମୁଗ, ବାଦ୍ୟଯନ୍ତର,
ବିଶେଷ, ଅଂଶୁକ, ନାନାବର୍ଣ୍ଣ, ମୟୁର,
କାମଦେବ, ଧନୁ, କେଶ, ସୁର୍ଣ୍ଣ, ଆଉ-
ରଣ, ଅଳଙ୍କାର, ପଦ୍ମ, ଶଙ୍ଖ, ବନନ,
କର୍ପର, ସୁଷ୍ଠୁ, କୋକିଳ, ମେଘ, ମୃଥୁଳା,
ଭୁମି, ବୁଦ୍ଧି, ପାତ୍ର, ମଣି, ସିଂହ, ଚନ୍ଦ୍ର,
ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ, ପରଛଦ, ଶେଷନପଣ୍ଡି, ରକ୍ତକର୍ମ,
ବାଜପଣ୍ଡି, ମୁଣ୍ଡୀ, ନଳାଶୟ, ଏକ-
ପ୍ରକାର ମହୁମାତ୍ର, ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଧନୁ,
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଏକନାମ, ଲକନପଣ୍ଡି, ସମ୍ବ୍ରଦ,
ବାଣ, ଶର, ମାପକ, ଶିବ, ସୁନ୍ଦରି,
ଦ୍ରୁବ୍ୟ, ସର୍ପ, ସ୍ତ୍ରୀ, ନାରୀ, ଦିନ, ଦେହ,
କପୋତ, ବନ୍ଦୋବିଶେଷ, ସ୍ରନ୍ଦ, ହାତ,
ବାସ୍ତବ, କୁଆ, ହଳ, ମୁହଁ, ନଷ୍ଟି,
ବେଶ, ଚରନ, ଆକାଶ, କସ୍ତ, ପଣ୍ଡି,
ଉଷ୍ଣର, କକ୍ଷିଳ, ବିଦ୍ୟୁତ, ଏକ ରାଶ,
(କିଂ) ନାନାବର୍ଣ୍ଣବିଶେଷ, ଶବଳ, ରଞ୍ଜିତ,
ମୁଦ୍ରର, (ଶ୍ର.ବି) ରତ୍ନକୀର୍ତ୍ତା, ଶାରଙ୍ଗ-
ଦେଖ ।

ସାରଙ୍ଗକେଶ୍ୱର—ଶ୍ର. ବି. ସାରଙ୍ଗଗଢ଼ିର
ନିର୍ମାତା ଉତ୍ତରାଜ୍ୟ ଜଣେ ବଜା ।

ସାରଙ୍ଗଗଢ଼ି—ଶ୍ର. ବି. ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରାଚୀନ
ଦ୍ୱୀର୍ଘଶେଷ ।

ସାରଙ୍ଗଧର—ସୁଂ. ବି. ଧନୁର୍ବର, ବିଷ୍ଣୁ ।

ସାରଙ୍ଗନାଥ—ବି.(ନାମ)ସାରନାଥ ଦେଖ
ସାରଙ୍ଗପାଣି—ବି. ବିଷ୍ଣୁ ।

ସାରଙ୍ଗମୁଖୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ପଦ୍ମମୁଖୀ, ସୁନ୍ଦର
ମୁଖଶିରଶ୍ଵର (ସ୍ତ୍ରୀ) ।

ସାରଙ୍ଗଲୋଚନା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଏଣିନ୍ଦୁନା
(ସ୍ତ୍ରୀ), ସାରଙ୍ଗନୟନା, (ନେନୀ), ନେନୀ-
ଅନ୍ୟରୂପ ।

ସାରଙ୍ଗରତ୍ନ—ବି. ହପ୍ତୀ ଦନ୍ତ ।

ସାରଙ୍ଗିଆ—ଶ୍ର. ସୁଂ. ବି. ସାରଙ୍ଗଯନ୍ତା
ବା ଦନକାଶ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସାରଙ୍ଗିକ—ବି.ସାରଙ୍ଗ+ରକ)ବ୍ୟାଧ

ସାରଙ୍ଗୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.(ସାରଙ୍ଗ + ରା)ବାଦ୍ୟ
ଯତ୍ତବିଶେଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.)ଶବଳା,(ଶ୍ର.ବି)
ଏକପ୍ରକାର ସବୁ ସଲଖ ବାର୍ଣ୍ଣି ।

ସାରତଳାରବା—ଶ୍ର. କ୍ରି. ପଣାଖେଳରେ
କାନପଡ଼ିବା ଅନୁସାରେ ଗୋଟିକୁ
ଇତ୍ତୁତଃ କୁଳିତ କରିବା ।

ସାରକ—ବି. (ସାର+କନ+ଅ)
ନବମତ, ଲହୁଶୀ, (ବିଂ) ସାରକାତ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସାରକା ।

ସାରକାସବ—ବି.ଶାଳଚନ୍ଦନାଦ ସାରେତ୍
ବିଶେଷ ପ୍ରକାରର ଆସବ ।

ସାରକି—ବି. (ସାର+ସ୍ଵାର୍ଥ+ଅ) ବହୁ-
ରୂପା ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଶୋଧ ।

ସାରଣ—ବି.(ସ୍ତ୍ରୀ+ଶିର୍ତ୍ତ+ଶ୍ର.ଅନ) ଗୁଲନ
ଅପସାରଣ, ଦୋଷଶୂନ୍ତ, ସୁଧାରିବା,
ଅତସାରସେନ, ଗନ୍ଧରେତ, ତଦ୍ରୁବଳା,
ଆମ୍ବାତକ, ଆମ୍ବାତା, ଶବଣର ମହୀ-
ବିଶେଷ, ପ୍ରସାରଣୀଲତା,(ଶ୍ର.ବି)ବିହାର
ପ୍ରେଦେଶର ଗୋଟିଏ ଜିଲ୍ଲା ।

ସାରଣାତ୍ମକ—ଶ୍ର. ବି. ପୂର୍ବେ ସମ୍ବଲପୁର
ଶଳାଙ୍କ ଅଧୀନ ଗୋଟିଏ ଗନ୍ଧଜାନ
ଶଳ୍ୟ, ଏହିଶଳ୍ୟାଧ୍ୟପତିମାନେ ଶଳ୍ୟ-
ଜାନ୍ୟ ।

ସାରଣା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରସର ସମ୍ବଲପୁର
(ଶ୍ର.ବି)ଧନବ୍ୟୁ, ବନ୍ଦୋବସ୍ତୁ, କଟିଶା,
ପ୍ରସାନ ।

ସାରଣି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ+ଶିର୍ତ୍ତ+କ.ଅନ)
ଶୁଦ୍ଧନଦୀ, ଶ୍ରସାରଣୀଲତା, ପୁନର୍ନବା,
ପୁରୁଣୀ,(ଶ୍ର.ବି)ଏକପ୍ରକାର ଖେଳନା ।

ସାରଣିକ—ସୁଂ. ବି. (ସାରଣି+ଇକ)
ପଥକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାରଣିକା ।

ସାରଣିକଦ୍ଵୀ—ବି. (ସାରଣିକ+ଦ୍ଵି+
କ.ଅ)ବାଟମାରଣା,ତମ୍ବୁ,ଯେ କାଟରେ
ପଥକମାନଙ୍କର ସବୁ ଲୁଟିକରେ ।

ସାରଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ+କ.ଅନ+ତ)
ଶୁଦ୍ଧନଦୀ, ପ୍ରସାରଣୀଲତା,(ଶ୍ର.ବି)ଏକ

ପ୍ରକାର ଖେଳନା ।

ସାରଣୀଗୁରୁ—ବି. (ନାମ) ଏକପ୍ରକାର
ହିନ୍ଦୁ ଜୈନାତିଷ ଗୁରୁ ।

ସାରଣ୍ତା—ବି.(ସ୍ତ୍ରୀ+ଶିର୍ତ୍ତ+ମୁଣ୍ଡ)ସର୍ପାଣ୍ତ୍ର,
ସାପତିମୁ ।

ସାରଣ୍ତା—ଶ୍ର. ବି. ସର୍ପମୁର ନିକଟ୍ଟେ
ପାହାଡ଼ିବିଶେଷ ।

ସାରତଶୁଳ—ବି. ଟଣ୍ଟଳସାର, ଗୁରୁଳ ।

ସାରତୁ—ବି. କଦଳୀଗଛ, ଦେଇ ।

ସାରଥା—ଶ୍ର. ବି. ବାଲେଶ୍ୱର ଭରରରେ ପ୍ରବାହୁତ ନମ୍ବି
ଓ ତହିଁ ଉପକୁଳସ୍ଥ ବନ୍ଦର ।

ସାରଥ—ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ+ଶିର୍ତ୍ତ+କ.ଅଥ) ସାରଥର
କର୍ମ, ସହାୟ, ସାହାଯ୍ୟ ।

ସାରଥ୍ୟନେପୁଣ୍ୟ—ବି.(ଗତତ୍ର)ସାରଥର
କାର୍ଯ୍ୟରେ ପଢୁତ୍ରା ।

ସାରଦ—ବି.(ସାର+ଦା+କ.ଅ)ସାରଦା
ବଳଦିଏ, ସାରଦାତା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାରଦା
କିପିବିଶେଷ, (ଶ୍ର.ବି) ବେହେଲ ପର
ନାଦ୍ୟନ୍ତବିଶେଷ, (ବିଂ) ସାରଦାତୀ,
ସାରଦର ହୀଲିଙ୍ଗ ।

ସାରଦାଆଇନ୍—ଶ୍ର. ବି. ୧୯୧୫ସାଲରେ
ବଡ଼ଲଟଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାପକ ସର୍ବରେ ପାଶୁ
ରେ ହାଇଥିକା ବାଲିକବାହୁ ନିଶ୍ଚେଷକ
ଆଇନ ।

ସାରଦାତିଲକ—ବି. କ୍ରୁଦୁତତ୍ତ୍ଵ ଶିଷ୍ଯପୁନ୍ଦ
ଫୁଲୁତ ଗୁରୁବିଶେଷ ।

ସାରଦାପାଠୀ—ଶ୍ର. ବି. କାଣ୍ଠିରର
ପର୍ଯ୍ୟବିଶେଷ ।

ସାରଦାବିଲକ—ପ୍ରା. (ପାଠଣ)ବି.ଲତା-
ପାଳ ବିଶେଷ (ଏହା ପୁଷ୍ପିତ ବୋଲ) ।

ସାରଦାଭୁବନ—ଶ୍ର. ବି. କଟକଜିଲର
ଝଙ୍କଡ଼ିଗ୍ରାମ ।

ସାରଦାମଣ୍ଟଳ—ହା.ବି.ସାରଦାଦେବପାତ୍ର
ଅଧ୍ୟତ୍ମ ହାତା, ଝଙ୍କଡ଼ିଗ୍ରାମ ।

ସାରଦାରୁ—ବ. ସାରମୟ ଦାରୁ, ସାର-
ମୟ କାଷ୍ଟ ।

ସାରଦାସୁନ୍ଦରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଦୁର୍ଗା ।

ସାରଦେବା—ଶ୍ରୀ. କି. ଶେତ୍ରକୁ ଉଚ୍ଚର
କରିବାପାଇଁ ସାର ବା ଶତ ଦେବା,
ଚୂନାଧାନ କେହି ଗୈରକରି ନେଲେ
ଧ୍ୟାପତ୍ରିବା କାରଣ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟରେ ପାଇଁଛି
ଶୁଣ୍ଡା ଦ୍ୱାରା ବା କୁଳ ଦ୍ୱାରା ରେଖା
ଟାଣିବା ।

ସାରଦ୍ରୁ—ବ. ଅଦିରତ୍ନୁମ, ଶେରଗତ,
ସାରପ୍ରଧାନ ବୃକ୍ଷ ।

ସାରଧାତୀ—ପୁ. ବି. ବୋଧନନ୍ଦୀତୀ,
ସେ ବୋଧ ଲନ୍ଦୀଏ ।

ସାରଧାନ୍ୟ—ବ. ଶ୍ରେଷ୍ଠଧାନ୍ୟ, ଉତ୍ସମଧାନ ।

ସାରନାଥ—ଶ୍ରୀ. ବି. (କାମ)କାଶୀନିକଟ-
ବିର୍ଜୀ ପ୍ରଦିତ ବୌଭାଗୀଠ ଓ ପାଇଁ ।

ସାରନା(ଶ୍ରୀ)—ଶ୍ରୀ. ବି. ସିଂହଭୂମଜିଲାର
ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋମାନଙ୍କ ଅଧ୍ୟୁଷିତ ଗୋଟିଏ
ପାଇଁ ।

ସାରପଦ-ବ. ବିଶ୍ଵରଜାଣୟ ପଞ୍ଚଶିଶେଷ ।

ସାରପାଦପ—ବ. ଧାମନ ବୃକ୍ଷ, ଢାମନ
ଗଛ (ଏହାର ମଞ୍ଜ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶକ୍ତି) ।

ସାରପାଙ୍ଗ—ଶ୍ରୀ. ବି. କୌଣସି ବିଷ୍ଣୁର
ବା ଶେଦ ବିନ୍ଦିର ଶେଷ ମୀମାଂସ ।

ସାରପଣ୍ଡ—ବ. ଅକ୍ଷୁମି ବ. ଶିଳ୍ପିତ୍ରବ୍ରଦ୍ଧ,
ଅକ୍ଷୁମି ପାଦ, (ମୁଗନ ଉଦ୍‌ଯାଦି) ।

ସାରଭୂତ—ବି. (ସାର + ଭୂ + କ.ତ)
ସଂପ୍ରଣ୍ଣୟ, କୌଣସି ପଦାଥର ସାର-
ସ୍ଵରୂପ ।

ସାରଭୁତ୍ର—ବି. (ସାର + ଭୂ + କ.ତିପ୍ତ)
ସାରଭାସ ।

ସାରମଣ୍ଡୁକ-ବ. ମଣ୍ଡୁକଜାଣୟ ଲାଟ ଭେଦ
ସାରମୟ—ବି. ସାରମୟପୁ, ଶୀଘ୍ରାଧିକ ।

ସାରମର୍ମ—ବ. ଅସଲ ମର୍ମ, ସମ୍ପତ୍ତ ମର୍ମ ।

ସାରମହତ୍—ବି. ସାର ଅଥଚ ମହତ୍,
ଅତିଶ୍ୟ ମୂଳବାନ୍ ।

ସାରମିତି—ବ. (ସାର + ମା + ଶ.ର)
ବେଦ, ଶ୍ରୁତି ।

ସାରମୁଣ୍ଡକା—ବ. ଦେବଦାଳୀ, ଏକ-
ଲିଙ୍କପଟିତା ।

ସ୍ତ୍ରକାର ଜହୀ, ତରତୀ, ହୁତୁକା ।

ସାରମେୟ—ଶ୍ରୀ(ସରମା+ଏୟ)କୁରୁତ
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସାରମେୟୀ ।

ସାରମେୟୁମନକ—ଶ୍ରୀ. କାଳକାଞ୍ଚମୟନ
ନାମକ ନନ୍ଦି ଦୃଷ୍ଟି ।

ସାରମେୟୋଦନ—ବ. କୁରୁତ ଭେଜନ,
ନରକବଣେଷ ।

ସାରମୟମନ-ବ. (ଅଳକାର)ଯମକିଶେଷ
ସାରମୟ—ବି. (ସରମୟ + ଅ) ସରମୟନା
ସମୟନି ।

ସାରରୂପ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଉତ୍ସମରୂପ-
ବିଶ୍ଵିଷ, (ଶି) ଶ୍ରେଷ୍ଠରୂପ, ଉତ୍ସମରୂପ ।

ସରଳା—ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶ-ସାରତ=
ସରମ୍ପଣ,ଦୁର୍ଗ) କଟକଜିଲ୍ଲାର ଝଙ୍କଡ଼

ପ୍ରଗନ୍ଧ ଅନ୍ତର୍ଗତ କନକପୂରରେ ବିର-
ଜିତା ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ପ୍ରତିମ, ସରସ୍ଵତୀ ।

ସାରଳାଘଟ(ଶ୍ରୀ)—ଶ୍ରୀ. ବି. ସାରଳା-
ଠାକୁରୀଙ୍କ ନିକଟରେ ପଶାଫଦାନ୍ତ୍ର
ଦିନ ପୂଜାପାଇଥିବା ପଟ ବା ମଠିଆ ।

ସାରଳାଦାସ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ନାମ). ଉତ୍ସୁଆ
ପଦ୍ମ ମନ୍ଦିରର ରତ୍ନୀତା, (କଟକ-
ନିଲା ଝଙ୍କଡ଼ ପଗନାର ତେଜୁକିଆ-
ପଦା ନାମକ ଶାମରେ ଏହାଙ୍କର ଜନ୍ମ,

ଏହାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ନାମ ସିଂହରେଇ ଥିଲ,
ଏ ପୁଅମେ ମୂର୍ଖ ଥିଲେ, ପରେ ସାରଳା

ଠାକୁରୀଙ୍କ ଠାରେ ଅଧାପତ୍ର ବର-
ପାଇ ମହାଭରତଆଦ ଲେଖିଥିଲେ,
ଏହାଙ୍କର ଆଖ୍ୟା ଶେଷରେ ଶୁଦ୍ଧମୁନି

ବୋଲି ହୋଇଥିଲୁ, ତତ୍ତ୍ଵକାଳୀନ
ଉତ୍ସୁଆର ରଜା କପିଲେନ୍ଦ୍ର ଦେବ

ଏହାଙ୍କ ପରିତ୍ରା ଉପାଧ ଦେଇଥିଲେ,
ତାଙ୍କ ଦେଖିରମାନେ ସେହି ‘ପରତା’

ଉପାଧକୁ ‘ପରଜା’ ବୋଲି ଏବେ
ଲେଖିଥିଲୁ ।

ସାରଲେ(ଲୋ)ହ—ବ. ଲୋହସାର,
ରଜାତ୍ମି, ଶାଶ୍ଵିଲୁହା ।

ସାରଲୀ—ବ. (ସରଳ+ଯ) ସରଳତା,
ଲୁହିପଟିତା ।

ସାରବନ୍ଧ—ବ. (ସାରବତ୍ର+ଭ.ଯ)ସାର-
ବନ୍ଧ ହେବା ଅବଶ୍ୟ ।

ସାରବନୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶ୍ରେଣୀବନ୍ଦ, ବି.
ଶ୍ରେଣୀବନ୍ଦକରଣ ।

ସାରବନ୍ଦିତ-ବି. ଶ୍ରୀ ରାମଶବ୍ଦିତ, ସହାର
କିଛିମାତ୍ର ସାର ନାହିଁ ।

ସାରବନ୍ଧ—ବ. ଶ୍ରେଷ୍ଠପଦାର୍ଥ, ବ୍ରଦ୍ଧ ।

ସାରବନ୍ଦ—ପୁ. ବି. (ସାର+ବନ୍ଧ)
ଶ୍ରେଷ୍ଠମୟବ୍ରଦ୍ଧ, ସମାର,(ସ୍ତ୍ରୀ)ସାରବନ୍ଧ ।

ସାରବନ୍ଧବା—ଶ୍ରୀ. କି. ସାରବନ୍ଧଲାଇବା
ଦେଖ । [ଶକ୍ରର ।

ସାରବନ୍ଦି—ବ. ଶେତ୍ରଜଗନ୍ନାର, ପାକଢ଼ା
ସରବନ୍ଦି—ବି. (ଶତକ)ଅସାର, ନିକୁଷ୍ଟ,
ସାରବନ୍ଦିତ ଦେଖ ।

ସାରବସ—ବି. (ସରବସ+ଅ) ଜଳଚର
ପକ୍ଷିକଣେଷ, ବଢ଼ିଆକଙ୍କ, ହଂସ, ପଦ୍ମ,
ଚନ୍ଦ୍ର, ଶ୍ରୀକଟ୍ଟାଭରଣ, (ଗୋଠ, ଚନ୍ଦ୍ର-
ହାର), ପଣୀ, ପଦ୍ମବନ, ସରେବରଜଳଳ,
(ବି)ସରେବର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସରେବର-
ଜାତ (ଜଳାଦି) ।

ସାରସକ—ବ. (ସାରସ+ସ୍ଵାର୍ଥେ.କ)
ସାରସ ଦେଖ ।

ସାରସକଳ—ବ. ସରେବର ଜଳ ।

ସାରସନ(ନା)—ବ. (ସାର+ସନ୍+କ.
ଆ.ଆ) ସୁରୁଷର କଟିବନନ, କମର-
କବ, କାଷ୍ଟ, ଶ୍ରୀମାନଙ୍କର କଟଣ୍ଟାଭରଣ,
(ଗୋଠ, ଚନ୍ଦ୍ରହାର, ଅଞ୍ଚାସ୍ତାଆଦ),
ମେଳଳା, କମରପେଟି ।

ସାରସଗର—ବି. (ଶତକ) ଶ୍ରେଷ୍ଠଶ-
ସଙ୍କଳନ, ପ୍ରଧାନ ପ୍ରଧାନ ଭାଗର
ଆହରଣ ।

ସାରସକଳନ—ବ. (ଶତକ)ସାରସଗର,
ଶ୍ରେଷ୍ଠଶଙ୍କଳନ, ପ୍ରଧାନ ପ୍ରଧାନ
ବିଷୟର ଆହରଣ, ଚନ୍ଦ୍ରକଳନ ।

ସାରସତ—ବି. (ସରସବ୍ରତ+ଅ)ସରସବ୍ରତ
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସାରସବ୍ରତଦେଶୀୟ, ଶବ୍ଦାନ୍,
ପଣ୍ଡିତ, (ସରସବ୍ରତ+ଅ) ସମ୍ବନ୍ଧ ସମ-
ବନ୍ଧୀୟ, (ଶବ୍ଦିଦଶ, ଦେଶବିଶେଷ, ପୁର-
ବିଶେଷ, ସାରସବ୍ରତଦେଶୀୟକ ପ୍ରାତିଶୀଳ,

ଗୋଡ଼ୀୟ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ୫ଶୋଟି
ଶାଖା ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମ, କଲ୍ପବିଶେଷ,
ସାରସ୍ଵତକଳ୍ପ, ସରସ୍ଵତିନାଥ ପୁରୁଷ ଦୃଢ଼ି
ବିଶେଷ, ପର୍ବତ ସମ୍ମ ତ ବ୍ୟାକରଣ-
ଶେଷ, (ଗ୍ର.ଶି) ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଯୋଗ୍ୟ,
ସାରସ୍ଵତ, ପଦିତ, (ଗ୍ର.ବି) ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ
ବିଷୟ, ଶ୍ରେଷ୍ଠଭବ ।

ସାରସ୍ଵତକଳ୍ପ—ବି. ବ୍ରାହ୍ମାଙ୍କ ଦିବସତିଶେଷ,
ସରସ୍ଵତଙ୍କର ଉପାସନା ପ୍ରକରଣ ।

ସାରସ୍ଵତଶେଷ—ବି. ପ୍ରତ୍ସବ ଅନୁର୍ଗତ
ଶୋଟିର ଉତ୍ସର୍ଗଶେଷ ।

ସାରସ୍ଵତଶର୍ମ—ବି. ସରସ୍ଵତନାଥ ସମ୍ମ-
ନ୍ଦୀୟ ଶର୍ମ ।

ସାରସ୍ଵତବ୍ରତ—ବି. ମସ୍ତ୍ୟପୁରାଣ ଚଣ୍ଡିତ
ସରସ୍ଵତ ଉପାଦନାମୂଳକ ବ୍ରତବିଶେଷ
ସାରସ୍ଵତବ୍ରତାଦ୍ଵାରା—ବି.ଗୋଡ଼ୀୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ-
ମାନଙ୍କର ୫ଶୋଟି ଶାଖା ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ।

ସାରସ୍ଵତୀ—ବି. (ସରସ୍ଵତ+ଶିତ୍ୟ)
ସରସ୍ଵତ ସମ୍ମନୀୟ ।

ସାରସ୍ଵତୋଷନ—ବି. ଶ୍ରାପଞ୍ଚମୀ, ମାଘ
ଶୁକ୍ଳପଞ୍ଚମୀ, ସରସ୍ଵତ ପୁରୀ ।

ସାରସ୍ଵତ—ବି. ସାରସ୍ଵତ, ସରସ୍ଵତ
ସମ୍ମନୀୟ । [ଶୁଦ୍ଧ]

ସାରସ୍ଵନ—ବି. (ଶତବି)ଅଥାର, ସାର-
ଶାର—ବି. (ସାର+ଆ) କୃଷ୍ଣଦିବ୍ରତ,
କଳାତତ୍ତ୍ଵ, ଦୁଃଖ, ଦୁର୍ବ, ଶାତଳା,

ଦେଇଅସିରି, କଦଳୀ, ତାଳିପଦତ,
(ଶି) ବ୍ୟାପାରୀ, (ଗ୍ର.ଶି, ସାରପତ୍ର)

ସମୁଦାୟ, ସମଗ୍ର, ସମ୍ମର୍ମ୍ମ, (ପା-ପାର)
ହାରହାର, ସାରସ୍ଵତ, ସାରଗର୍ତ୍ତ, ସାର-

ବାନ୍, ମୀମାଂସିତ, ପଦାରଦ ଦ୍ୱାର
ଶେଷିତ, ସମନ୍, ଦିଷ୍ଟାଦିତ, (ଶି.ଶି)

ଯାକ, ତମାମ, (ଗ୍ର.ଶି) ତୁଳ, ଦାରହାର
ମାପ, ସମାପ୍ତକରଣ, ମରମତିକରବା ।

ସାରଂଶ—ବି.ଧା)ପଦାର୍ଥର ଶ୍ରେଷ୍ଠଶ
ଅରକ, ମର୍ମ, କଥାର ମର୍ମ, କୁମ୍ଭକର୍ମୀ

ସାରକ—ଶା.ବି. ପର୍ବିମ ବଜାରାରୀ ନିମ୍ନ
ଶ୍ରେଷ୍ଠୀୟ ଜାତିକଣେଷ ।

ସାରୁକଥା—ଶା.ବି.ଶେଷ ଦୈତ୍ୟ ଭୁପେ ।

ମୀମାଂସିତ କଥା, ସାରସ୍ଵତ ବିଷୟ ।

ସାରକରିଦେବା—ଶା. କି. ଭୁରୁଷିତଳକ
ମାନକରିବା, ଦଶିଦେବା, ମବତ-
କରିବା, ଶାନ୍ତିଦେବା, ମୀମାଂସାକରିବା.
ଭବାତ ବା ମତଭେଦକୁ ମଧ୍ୟପ୍ରକା
ର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମୀମାଂସାକରିବା, କାର୍ଯ୍ୟମନ୍ତ୍ର-
କରିବା ।

ସାରକରିବା—ଶା. କି. ଶେଷ ମୀମାଂସା
କରିବା, ପଦାରଦ ଦ୍ୱାରା ଆୟୁରକରିବା
ମାନ୍ଦୁତ୍ତବା—ଶା.କି. ଠେକ୍ ଭବରେ କା
ନିଷ୍ଠିତ ଭୁପେ ମୀମାଂସିତ ହେବା ।

ସାରଜନ—ଶା.ଅବ୍ୟାଧ, ଅମୋଦ ।

ସାରି(ରେ)ଗ(ଗ)ମ(ମ)—ଶା. ବି. ହନ୍ଦ
ସଙ୍ଗୀତର ସୁରଗମ ସପୁକ, ସଙ୍ଗୀତର
ପ୍ରାଥମିକ ସାତଗୋହି ସୁର ।

ସାରଛି(ଯ)—ଶା.ବି.ଅ. ସଦୃଶ, (ଶି)
(ଶୁଦ୍ଧ) କାର୍ଯ୍ୟବେଶ କରିଅଛ ?

ସାରଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ+କ.ରକ୍ତ+ଶି)

ମହାଦେବୀ, ମହାବଳୀ, ବକ୍ରମୁଲୀ,
କାର୍ଯ୍ୟୀ, କପାଗର, କପାଶିଆରତ,
ଦ୍ୱାରଲଭ, କପିଲ ଶିଂଶପା, ଏକପକାର
ଶିଶୁରବ, ପପ ରଣୀ, ଚକ୍ର ପନନନୀ,
ନାଳିପୁରୁଣୀ. (ସାରନ୍+ସ୍ତ୍ରୀଶ)

ସାରିର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ, (ଶା.ବି) ପଣାକାଠି ।

ସାରିଦେବା—ଶା. କି. ସାରିବା ଦେଖ ।

ସାରନୀ—ଶା.ବି.ସାରଙ୍ଗୀ ନାମକ କାଦ୍ୟ
ସନ୍ତ, ଘୋଡ଼ା ବାଲରେ ତଥାର ଧନ୍ଦୁ
ଦ୍ୱାରା ବାଦିତ ଶୋଟି ଲ୍ଲାକା ଦ୍ୱାରା
ବଜି ଶାନ୍ତ ତାରଚିଷ୍ଟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟିକଣେଷ ।

ସାରପକା(ରେ)ଇବା—ଶା.କି., ସାରିବା,
ନାଶକରିବା ।

ସାରପଳ(ପଳକ)ର. ପଣାର ଶୋଟି ।

ସାରି—ଶି. ଶାଳୀଧାନ୍, ଶର୍ଷି ନିଧାନ୍,
ଶାଠିଆଧାନ ।

ସାରିବା—ଶି. (ସ୍ତ୍ରୀ+କିର୍ତ୍ତ=ସାରି+କ.
କ+ଆ)ସାରିବା ଦେଖ, (ଶା.ବି)ସମାପ୍ତ

କରିବା, ଦେଖିବା, ସମ୍ମର୍ମ୍ମକରିବା,
ସମ୍ମନ କରିବା, ନଷ୍ଟକରିବା, ବିକାଶ

କରିବା, ସମ୍ମନାଶ ଯଚାରିବା, ଅପବ୍ୟନ୍ତ
ଶେଷିତ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ପଂକ୍ତି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାରିଗର୍ବ

ପ୍ରିୟା ଶୀଲେକ ।

ସାରିଆ—ଶା.ବି. ସାରିନାମୀ ସ୍ତ୍ରୀର ତାଙ୍କ-
ନାମ, (ଶି) ଶେଷିଆ, ଅତ ସ୍ଥେତ୍ରରେ
ଲାଜିତ ପାଳିତ, ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ।

ସାରିକ(କା)—ଶି (ସ୍ତ୍ରୀ+କିର୍ତ୍ତ+କ.ଅନ୍,
ଆ)ପକ୍ଷିତରେଷ, ସାରି କରେଇଲା, ବଣି-
ଚିତ୍ତେଇ, ପଣାଶେଳକ ରୋଟି,
ବେହେଲର ଧନ୍ଦୁ, (ଶି) ରେତିଲା,
ଭେଦନନୀକା, ସାରକର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ।

ସାରିକାବଣ(କ) — ବି, ସାରିକାବହୁଳ
ବନ ।

ସାରିକୁ—ଶା. ବି. ଅବ୍ୟାଧ, ଅମୋଦ ।

ସାରି(ରେ)ଗ(ଗ)ମ(ମ)—ଶା. ବି. ହନ୍ଦ
ସଙ୍ଗୀତର ସୁରଗମ ସପୁକ, ସଙ୍ଗୀତର
ପ୍ରାଥମିକ ସାତଗୋହି ସୁର ।

ସାରିଛି(ଯ)—ଶା.ବି.ଅ. ସଦୃଶ, (ଶି)
(ଶୁଦ୍ଧ) କାର୍ଯ୍ୟବେଶ କରିଅଛ ?

ସାରଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ+କ.ରକ୍ତ+ଶି)

ମହାଦେବୀ, ମହାବଳୀ, ବକ୍ରମୁଲୀ,
କାର୍ଯ୍ୟୀ, କପାଗର, କପାଶିଆରତ,
ଦ୍ୱାରଲଭ, କପିଲ ଶିଂଶପା, ଏକପକାର
ଶିଶୁରବ, ପପ ରଣୀ, ଚକ୍ର ପନନନୀ,
ନାଳିପୁରୁଣୀ. (ସାରନ୍+ସ୍ତ୍ରୀଶ)

ସାରିର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ, (ଶା.ବି) ପଣାକାଠି ।

ସାରିଦେବା—ଶା. କି. ସାରିବା ଦେଖ ।

ସାରନୀ—ଶା.ବି.ସାରଙ୍ଗୀ ନାମକ କାଦ୍ୟ
ସନ୍ତ, ଘୋଡ଼ା ବାଲରେ ତଥାର ଧନ୍ଦୁ
ଦ୍ୱାରା ବାଦିତ ଶୋଟି ଲ୍ଲାକା ଦ୍ୱାରା
ବଜି ଶାନ୍ତ ତାରଚିଷ୍ଟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟିକଣେଷ ।

ସାରପକା(ରେ)ଇବା—ଶା.କି., ସାରିବା,
ନାଶକରିବା ।

ସାରପଳ(ପଳକ)ର. ପଣାର ଶୋଟି ।

ସାରି—ଶି. ଶାଳୀଧାନ୍, ଶର୍ଷି ନିଧାନ୍,
ଶାଠିଆଧାନ ।

ସାରିବା—ଶି. (ସ୍ତ୍ରୀ+କିର୍ତ୍ତ=ସାରି+କ.
କ+ଆ)ସାରିବା ଦେଖ, (ଶା.ବି)ସମାପ୍ତ

କରିବା, ଦେଖିବା, ସମ୍ମର୍ମ୍ମକରିବା,
ସମ୍ମନ କରିବା, ନଷ୍ଟକରିବା, ବିକାଶ
କରିବା, ସମ୍ମନାଶ ଯଚାରିବା, ଅପବ୍ୟନ୍ତ
ଶେଷିତ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ପଂକ୍ତି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାରିଗର୍ବ

କରିବା, ଗୁଡ଼ୋପକରଣାତି ବନ୍ଦବନ୍ଦାର
କରିବା, ପାନକରିବା, ଭୋଲନକରିବା,
ଓପସାରିତକରିବା, ପୁଞ୍ଚାରିବା, ଗୁଳିତ
କରିବା, ହେମନ୍ଦିତ ଓ ଲକ୍ଷ୍ମିତ କରି-
ବା, ସମୟ କଟାଇବାକୁ ଅନ୍ୟକୁ କରିବା,
କରିବା, କାଳକଟିବା, ଶୌରିତିଯାରେ
ଜଳଆଦ ବ୍ୟକ୍ତିବାର କରିବା, (ପ୍ରା-
ପାଟଣା, କନ୍ତାନଭିତ୍ତା)ହିଁ.ଦକ୍ଷିତିବା, ଆଉ-
ଦିବା ।

ସାରିଲେଖିଶ୍ଵର—ପ୍ରା. (ସାକ୍ଷିପର, ଚି)ଗ୍ରାମ୍ୟ
ଖେଳବିଶେଷ ।

ସାରିଷ୍ଠ—ବି. (ସାରି-ଇଷ୍ଠ)ସବସୁନ୍ଦର
ଯାତ୍ରାରି—ଶା. ବି. ଶ୍ରେଣୀଶ୍ରେଣୀ, ଧାତ୍ରି
ଧାତ୍ରି, ଶ୍ରେଣୀଦକ୍ଷ ।

ସାଶ୍ଵ—ବି. (ସାର + ଶି) ସାରକା ଦେଖ,
ଦେଉଛିଅସିହି, ପାଣକ, ପଣା, (ପୁ. ବି.
ସାତ୍ତକ. ଇନ୍) ଅନୁସରଣକାରୀ, ପଶ୍ଚାତ୍-
ଚମନକାରୀ ।

ସାବୁ—ଶା.ବି. କୃତିକାତ ଓ ଅରଣ୍ୟକାତ
ମୂଳ, (କନ୍ଦ) ଶାକବିଶେଷ, କଚୁ, (କୃଷି
ପ୍ଲାନ ଓ ରତ୍ନଭେଦରେ ସାବୁର ନାନା-
ପ୍ରକାର ନା'ମ ଅଛୁ, ଯଥା—ବଡ଼ସାବୁ,
ପାଣିସାବୁ, କୁକୁସାବୁ, ମାଣିସାବୁ, ବାରିହା-
ଲେଣ୍ଟିସାବୁ, ଶଙ୍ଖସାବୁ, ବିଆଳିଆ-
ସାବୁ, ମଙ୍ଗଡ଼ିଶାଣ୍ଟିଆସାବୁ, ମୁଣ୍ଡା, ନାଉ-
ସାବୁ, ତେଲେଜିସାବୁ, ଝଙ୍କିଝିସାବୁ,
ମୁକୁତାନେର, ପଣ୍ଡିତାବୁ, ଗୁଅଣ୍ଡିଆ-
ବା ମାଣିକ୍ରୂଦିତାବୁ ଉତ୍ସାଦ) ।

ସାବୁଆ—ଶା. ବି. ସାବୁକୃଷି ଦ୍ଵାର
ଜାବିକା ନିଷାନ୍ତକାରୀ, (ବି) ପନିଅଛି
ବ୍ରାହ୍ମଣ, ସାବୁକୃଷିକାରୀ ନିକୃଷ୍ଟଶ୍ରେଣୀର
ବ୍ରାହ୍ମଣ ।

ସାବୁଆପଣ୍ଡା—ଶା. ବି. ସାବୁରିଷକାଶ
ନିକୃଷ୍ଟ ଶ୍ରେଣୀର ବ୍ରାହ୍ମଣବିଶେଷ ।

ସାବୁଡ଼ାଗା(ନଦୀ)—ଶା. ବି. ସାବୁଗଛ
ପନ୍ଥର ଡେମ୍ ।

ସାବୁପରିଆ—ଶା. ବି. ସାବୁପିପର
କିଷ୍ଟେ ଏକପ୍ରକାର ବନ୍ୟଗୁଣ୍ଠ ।

ସାବୁଫୋଡ଼ା—ଶା. ବି. ଅନ୍ତିରେ ଡବୁ

(ଦିବି) ହୋଇଥିବା ସାବୁ, (ଲ.ଅର୍ଥ)
ମୂଳସନ୍ଧି ଓ ଅସାର ବସ୍ତୁ, ଥର ସାମାନ୍ୟ
ବସ୍ତୁ ।

ସାବୁବାଇଗଣାଳୁପରିବା—ଶା. ବି.
ନାନାପକାର ମଣ୍ଡିତ ପରିବା ।

ସାବୁମୁଣ୍ଡା—ଶା. ବି. ସାବୁମୁଳର ବଡ଼
ବଡ଼ କନ୍ଦ (ମୁଲ) ।

ସାବୁସାବୁ—ଶା. ଅବ୍ୟ. ଶାବୁନାବୁ, ବିଭିନ୍ନ
ଭବ ପ୍ରକାଶ ମୁକୁତ ମୁଖବିକୃତ କରିବା
ଓ ଶାବୁ ଶାବୁ ହେବା ।

ସାବୁପବନ୍ଧ—ବି. ସାବୁପବନ୍ଧ ଶାଖାର
ଦୁର୍ବଳ ।

ସାବୁପ୍ରା—ବି. (ସାବୁପ + ଶା. ଶା)ସାବୁପତା,
ସମାନରୁପତା, ମୁକ୍ତିବିଶେଷ, ଯେଉଁ
ମୁକ୍ତି ଦ୍ଵାରା ଉଚ୍ଚ ଉଚିତମାନଙ୍କ ବୁପପର
ସମାନ ବୁପ ପ୍ରାୟ ହୁଏ ।

ସାରେ—ଶା. ବି ଓ ବି. ଏକପାର, ଏକ-
ସେହି, (କି) ମୁଁ ଶେଷକରେ ।

ସାରେତ୍ତଙ୍ଗ—ଶା.ବି.ସାରଙ୍ଗ, ନୋଟ୍ର
ବା ଜାହାଜର ନାବିକମାନଙ୍କ ସଦ୍ଦାର.
ନାବିକ, ନୌକାର ମଙ୍ଗଧର ବନ୍ଧୁ ।

ସାରେଣୀ—ଶା. ବି. ଫଙ୍ଗାକରଥରେ ବା
ବେଳରେ ତଥାର ଖେଳନା, ସାରେଣୀ

ସାରେଣୀପ୍ରୋତ୍ତି—ଶା. ବି.କୁଆର ଅସିବା
ବେଳେ ନିମ୍ନମୁହାଣ ନିକଟରେ ସମୁଦ୍ରର
ଯେଉଁ ପ୍ରୋତ୍ତି ନିଷାର ତଳେ ଠେଲି
ଭତ୍ତରକୁ ପଣିଆସେ ।

ସାରେଦକ—ବି. ଅନନ୍ତମୁଳର ରସ ।

ସାରେକାର—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ)ସାରର ପରିଷଳ,
ସାରସପଦ, ବୈଦ୍ୟକ ଗୁରୁବିଶେଷ ।

ସାରେପ—ବି. (ସାରେପ + ଆରେପ) ବ.ଶ୍ରୀ.
ଆରେପମୁନ୍ଦି, (ଶ୍ରୀ) ସାରେପ ।

ସାରେପା—ଶା.ବି.ଶାରେପର ଶ୍ରୀଲଙ୍କା,
(ବି) ଦେର ଲକ୍ଷଣାଶକ୍ତିବିଶେଷ ।

ସାରେଷ୍ଟ—ବି. ସୁରାଷ୍ଟୁ, ଶୁନ୍ଦରି, ଦେଶ-
ବିଶେଷ ।

ସାରେଷ୍ଟିକ—ବି. (ସାରେଷ୍ଟୁ+ଇକ) ଶୌଭିକାର
ଏକପ୍ରକାର ବନ୍ୟଗୁଣ୍ଠ ।

ସାର୍ଗଳ—ବି. (ସାର୍ଗଳ + ଅର୍ଗଳ) ବ.ଶ୍ରୀ;

ଅର୍ଗଳବିଶ୍ଵ ।

ସାର୍ଗିକ—ବି. (ସର୍ଗ + ଇକ) ଦୃଷ୍ଟିକରି-
ବାକୁ ସମର୍ଥ ।

ସାର୍ଗୀ—ବି. ସାର୍ଗୀ, ବାଦ୍ୟବିଶେଷ ।
ସାର୍ଗୀ—ବି. ଅର୍ଗିଷ୍ଟିତ ବର୍ତ୍ତମାନ,
ସତ୍ତେଜିଷ୍ଟ, ତେଜୋଷ୍ଟ ।

ସାର୍ଗ—ବି. (ସର୍ଗ+ସାର୍ଗେ.ଶ୍ରୀ) ସର୍ଗରଷ,
ଶୁଶ୍ରା, ସାଲିଶୁଶ୍ରୀ ।

ସାର୍ଗପିକେଟ୍—ଶା. ବି, ପ୍ରଶଂସାପଦ,
ନିରଣ୍ଯନିପଦ ।

ସାର୍ଥ—ବି. (ସ + ଅର୍ଥାବ.ଶ୍ରୀ; ଧନବାନ୍,
ଅର୍ଥମୁନ୍ତ, ସଫଳ, (ବି) ବଣିକ, ବଣିକୁ
ସମ୍ମତ, ଜନ୍ମପଦ, ଜାହମ୍ପତ୍ତ, ସମ୍ମତ,
ସାର୍ଗୀ, ସାଥୀ, ସହଯାଦୀ, (ଶା.ବି.)
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।

ସାର୍ଥକ—ବି. (ସାର୍ଥ + କ) ଅର୍ଥମୁନ୍ତ,
ସଫଳ, ଅର୍ଥନ୍ତ୍ୟାସୀ, ଶରାନ୍ତରକୁ
ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ଅର୍ଥବୋଧକରକ
(ଶବ୍ଦ), କୃତାର୍ଥ, ଯାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସିନ୍ଧ
ହୋଇଥିଲୁ, ପ୍ରସ୍ତୁତିମୁନ୍ତ, ଦରକାରୀ,
ଫଳମୁନ୍ତ, (ବି) ନଣ୍ଣିକମାନଙ୍କର ଅଧି-
ନାୟକ, (ଶା.ବି) ପ୍ରଶଂସାପଦ, ପରେପ-
କାରୀ, ମୂଲବାନ ।

ସାର୍ଥକରିବା—ଶା. କି. କୃତାର୍ଥକରିବା,
ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସିନ୍ଧକରିବା ।

ସାର୍ଥକନବନ୍ଧ—ବି(କ.ଶ୍ରୀ)ଯେଉଁ ନିବନ୍ଧର
ଶେଷ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସିନ୍ଧ ହୋଇଥିଲୁ, (ବି)
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଜାବନରେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧ-
ନରେ ସାର୍ଥ ହୋଇଥିଲୁ, (ଶା.ବି)ଯେଉଁ
ଜାବନ ପରର ଉପକାର ବା ପ୍ରସ୍ତୁତ
କିମ୍ବରେ ଲାଗେ ।

ସାର୍ଥକତା(ହୁ)—ବି. ସଫଳତା, ଅର୍ଥନ୍ତ୍ୟ
ଯାସିତା, ଆବଶ୍ୟକତା, ଅନୁର୍ଥତା ।

ସାର୍ଥକତାସମ୍ପାଦନ-ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ)ଅନୁର୍ଥତା-
ସାଧନ, ସାଫଲ୍ୟସାଧନ, ସଫଳତା-
କରଣ ।

ସାର୍ଥକନାମା—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ନାମର
ଉପମୁନ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ, ସତ୍ତକାର୍ଯ୍ୟଦ୍ଵାରା
ଖ୍ୟାତନାମା ।

ସାର୍ଥକ—ପୁ. ବ. ଦଶିକ୍ତଳର ନେତା-
ବିଶେଷ ।

ସାର୍ଥପତ୍ର—ବ. ସାର୍ଥବାହୁ, ବଣିକ ।

ସାର୍ଥପାଳ—ବ. (ସାର୍ଥ+ପାଳ+ଥ) ବଣିକ୍ତଳର ନେତା ।

ସାର୍ଥବତ୍ର—ବି. (ସାର୍ଥ+ବତ୍ର) ଯଥାର୍ଥ,
ଅର୍ଥଯୁକ୍ତ ।

ସାର୍ଥବାହୀ—ପୁ. ବି. ସାର୍ଥବତ୍ର ଦେଖ ।

ସାର୍ଥବାହୁ—ବି. (ସାର୍ଥ+ବହୁ+କ.ଥ)
ଦଳବଚ୍ଛେତ୍ର ବାଣିଜ୍ୟ କରିବା

ବଣିକ୍ତଳ, ପଥପୁର୍ବତଳ, ବଣିକ ।

ସାର୍ଥବାହନ—ବି. ସାର୍ଥବାହୁ ଦେଖ ।

ସାର୍ଥବୁଦ୍ଧ—ବି. (ସାର୍ଥ+ବୁଦ୍ଧ+କ୍ରମ)
ସାର୍ଥବାହୁ ଦେଖ ।

ସାର୍ଥବୁଦ୍ଧି—ବି. ଅର୍ଥସଞ୍ଚୟୁମ୍ଭକୁ, ଅର୍ଥ-
ସଞ୍ଚୟୁବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ।

ସାର୍ଥକ—ଗା. ବି. (୧୦-ସାର୍ଥକ)ସାର୍ଥକ
ଦେଖ । [ଦେଖ ।]

ସାର୍ଥକ—ଗା. ବି. (୧୦-ସାର୍ଥକ୍ୟ)ସାର୍ଥକତା

ସାର୍ଥ୍ର—ବି. ଆର୍ଦ୍ରତାଯୁକ୍ତ, ଓଡ଼ା ।

ସାର୍ଥକ—ବି. (ସେ + ଅର୍ଥ)ଅର୍ଥ୍ୟୁକ୍ତ, ସାଢ଼େ,
ଅଧେସହିତ, ସାଡ଼, ସହାର୍ଥ ।

ସାର୍ଥକ—(ସ-ଅବ୍ୟ)ସହିତ ।

ସାର୍ଥକ'ବର୍ଣ୍ଣ(ସମ୍ମେତ) —ବି. ଦେବତର୍ଷୀ ।

ସାର୍ଥକ'ବାଷିକ—ବି. (ସାର୍ଥକ'ବର୍ଣ୍ଣ+ଇକ)
ଦେବତବର୍ଣ୍ଣବାଷାପୀ, ଅର୍କ'ବର୍ଣ୍ଣବାଷାପୀ ।

ସାର୍ଥକ'ଶତ—ବି. ବି. ଦେବତର୍ଷୀ ।

ସାର୍ଥକ—ବି. (ସର୍ପ+ସ୍ଵାର୍ଥେ-ଅ)ସର୍ପ, ସାପ,
ଅଶ୍ଲୋଷ ନନ୍ଦା, (ବି)ସର୍ପସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ସାର୍ଥକବିଦ୍ୟକ—ପୁ. ବି. (ସର୍ପବିଦ୍ୟା+
ଇକ)ସର୍ପସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିଦ୍ୟା ବା ତତ୍ତ୍ଵରେ
ପାରଙ୍ଗମ ।

ସାର୍ଥି—ବି. (ସର୍ପିସ୍ + ଅ)ସର୍ପିସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
ଦୂତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ବି)ଦୂତଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତୁତ
ବିଷ ।

ସାର୍ଥି—ବି. (ସର୍ପ+କ)ଦୂତଦ୍ୱାରାସମ୍ବନ୍ଧୀୟ
ସାର୍ଥି—ବି. (ସର୍ପ+ମ) ସର୍ପସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
(ବି) ଅଶ୍ଲୋଷାନ୍ତକ ।

ସାର୍ଥି—ବି. (ସର୍ପ+ଅ)ସର୍ପସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,

ସର୍ପଦ୍ରତକର, (ବି)ବୁଦ୍ଧ, କିନ, କୌତୁକୀୟ
ସାର୍ପ(ଙ୍ଗ)କାଳିକ—ବି. (ସର୍ପକାଳ +
ଇକ) ସର୍ପକାଳସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସର୍ପକାଳରେ
ମିଳେ, ସର୍ପକାଳୋପୁନ୍ଦ, ସର୍ପକାଳରେ
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ସାର୍ପକାମସମ୍ବନ୍ଧୀୟ-ବି. କର୍ମମାସର ସମ୍ବନ୍ଧନ
ସାର୍ପକାମିକ—ବି. ସର୍ପକାମନାରବ,
ଯାହା ସର୍ପପ୍ରକାର କାମନା କରି
କରାଯାଏ ।

ସାର୍ପକାମସମ୍ବନ୍ଧୀୟ—ବି. ସର୍ପକାମନାର ସମ୍ବନ୍ଧନ
ସାର୍ପକାମିକ—ବି. ସର୍ପକାମନାର ସମ୍ବନ୍ଧନ
ସାର୍ପଗୁଣିକ—ବି. ସର୍ପଗୁଣଭବ, ସର୍ପ-
ଗୁଣସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ସାର୍ପକାମୀଣ—ବି. ସର୍ପକାମନାର ରମ୍ଭନିମେତ୍ର ।
ସାର୍ପକାମନିକ—ବି. (ସର୍ପକାମ+ଇକ)
ସର୍ପକାମସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସମସ୍ତକର ପ୍ରସ୍ତୋ-
କିମ୍ବା ବା ଉପସ୍ଥିତ, ସର୍ପଲୋକବିଦିତ,
ସର୍ପକାମନାର ଉପସ୍ଥିତ ।

ସାର୍ପକାମନ—ବି. (ସର୍ପକାମ+ଇନ)
ସମସ୍ତକ ପ୍ରତ ପ୍ରସ୍ତୁତୀ, ସାର୍ପକାମନ
ଦେଖ ।

ସାର୍ପକାମନ—ବି. ସାର୍ପକାମନ ଦେଖ ।
ସାର୍ପକାମୀଣ—ବି. (ସର୍ପକାମ+ଭା.ଅ.ଯ)
ସର୍ପକାମା, ସର୍ପକାମନ ଭା ଅବସ୍ଥା ।

ସାର୍ପକାମନିକ—ବି. (ସର୍ପକାମ+ଇକ)ସର୍ପକ
ବାଷାପୀ, ସର୍ପକାମାପ୍ୟ, ସର୍ପକାମନ ଉପ-
ସ୍ଥିତ ।

ସାର୍ପକାମେତିକ—ବି. ସର୍ପକାମସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
ସାର୍ପକାମନ ଦେଖ ।

ସାର୍ପକାମନିକ—ବି. (ସର୍ପକାମନ+ଇକ)
ସମସ୍ତକ ପ୍ରତ ପ୍ରସ୍ତୁତୀ, ସାର୍ପକାମନନ
ଦେଖ ।

ସାର୍ପକାମନିକ—ବି. ସାର୍ପକାମନନ ଦେଖ ।
ସାର୍ପକାମୀଣ—ବି. (ସର୍ପକାମନ+ଭା.ଅ.ଯ)
ସର୍ପକାମା, ସର୍ପକାମନ ଭା ଅବସ୍ଥା ।

ସାର୍ପକାମନିକ—ବି. (ସର୍ପକାମନ+ଇକ)
ସର୍ପକାମନନ ଦେଖ ।

ଗଜ, ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କ ଉପାଧିଶିଳେଷ ।
ସାର୍ପଯଙ୍କି—ବି. ସର୍ପଯଙ୍କସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ସାର୍ପରେତିକ—ବି. ସର୍ପପ୍ରକାର ରେତ
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ସାର୍ପଲୋକି—ବି. (ସର୍ପଲୋକ+ଇକ)
ସର୍ପଲୋକସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସର୍ପଲୋକବିଦ୍ୟା,
ସର୍ପଶ୍ରେଷ୍ଠ, ପୃଥିବୀର ସମ୍ବନ୍ଧ ପରିଚିତ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଲୋକିଙ୍କା ।

ସାର୍ପବଣ୍ଟିକ—ବି. ସର୍ପକାମ ବଣ୍ଟେସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
ବ୍ରାହ୍ମଣାତ ଚର୍ବୁଷ୍ଟେସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ସାର୍ପବେଦ୍ୟ—ବି. ସର୍ପବେଦ୍ୟମୁକ୍ତ ।

ସାର୍ପବେଦିକ—ବି. ସର୍ପବେଦସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
ସର୍ପବେଦିକ ।

ସାର୍ପବେଦିକ—ବି. (ସର୍ପବେଦିକ+ଭା.ଅ.ଯ)
ସର୍ପବେଦିକ ମୁକ୍ତିବିଶେଷ,
ଯେଉଁ ମୁକ୍ତିଲୀର କଲେ ଭକ୍ତ ବିଶ୍ଵରଙ୍ଗ
ପର ବିଶ୍ଵୟଶାଳୀ ହୁଏ ।

ସାର୍ପବେଦିକ—ବି. ସର୍ପବେଦିକ ମୋରିଷିତିଲ ।

ସାର୍ପବେଦିକ—ବି. ସର୍ପବେଦିକ ମୋରିଷିତିଲ ।

ସାର୍ପବେଦିକ—ବି. (ସର୍ପବେଦିକ+ଭା.ଅ.ଯ)
ସର୍ପବେଦିକ ମୁକ୍ତିବିଶେଷ,
ଯେଉଁ ମୁକ୍ତିଲୀର କଲେ ଭକ୍ତ ବିଶ୍ଵରଙ୍ଗ
ପର ବିଶ୍ଵୟଶାଳୀ ହୁଏ ।

ସାର୍ପବେଦିକ—ବି. ସର୍ପବେଦିକ ମୋରିଷିତିଲ ।

ସାର୍ପବେଦିକ—ବି. (ସର୍ପବେଦିକ+ଭା.ଅ.ଯ)
ସର୍ପବେଦିକ ମୋରିଷିତିଲ ।

ସାବନମାଳ—ବି. ସୁଯୋଧାଦେବ ଦ୍ଵାରା
ପରିମିତ ଶଣନା ।

ସାବନମାସ—ବି. ଉରଣୀ ଅହୋରାଷ୍ଟି
କଣ୍ଠେ ମାସ ।

ସାବନା—ଶା.ପୁ.ବି.(ସ୍ତ୍ରୀ-ଶ୍ରୀବାବୀ=କୃଷ୍ଣ-
ପାତା)ଶ୍ରୀମନ୍ତର୍ମୁଖରବିଶ୍ଵ, ଯାହାର
ଦେହ ଅତ ଗୋର ବା ଅତ କଳା
ଦୂରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାବନା ।

ସାବୟବ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଅବସ୍ଥାବସ୍ଥା,
(ବି) ସାଙ୍ଗବୁଧକ ଅଳଙ୍କାର ।

ସାବସ୍ଥୀ—ପୁ.ବି. ସବସ୍ଥୀର ଅପତ୍ୟ,
ଅଷ୍ଟାଚ ।

ସାବର—ବ. ଲୋଧି, ଲୋଧି, ଅପରଧ,
ପାପ, ମୁଗଜଶେଷ ମାସ ।

ସାବରକ—ବ. ଶୈତଲୋଧି ।

ସାବରଲୋଧ୍ରୁ-ବି. ଲୋଧୁଶିଶେଷ, ଶୈତା-
ଲୋଧୁ ।

ସାବର—ଶ୍ରୀ. (ରଞ୍ଜିମ ଓ ଶୋରଧା)ବି.
(ରେ-ସରିରେନ) ରଂଳକୁ ପ୍ରକଳିତ
ସୁର୍ମନ୍ତ୍ରା, କିନ୍ତି ।

ସାବରିକା—ତ. କିରିଷ କୌକ ।

ସାବରେନ—ବି. ଅବରେନ ସହିତ
ବର୍ତ୍ତିମାନ, ଅବରେନବିଶ୍ଵ ।

ସାବର୍ଣ୍ଣ—ପୁ. ବି. (ସବର୍ଣ୍ଣ+ଅ) ଦୁଃ୍ଖୀୟ
ମନ୍ତ୍ର ସୁର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ପୁନି, ସାବର୍ଣ୍ଣମନ୍ତ୍ର. (ବି)
ପବର୍ଣ୍ଣମୂଳୀୟ ।

ସାବର୍ଣ୍ଣକ—ପୁ. ବି. ସାବର୍ଣ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ।

ସାବର୍ଣ୍ଣଲକ୍ଷ୍ୟ—ବ. ଚେମୀ ।

ସାବର୍ଣ୍ଣ—ବ. (ସବର୍ଣ୍ଣ+ର)ଅଷ୍ଟମ ମନ୍ତ୍ର,
ସୁର୍ଯ୍ୟପଦ୍ମୀ ସଙ୍କଳ ସବର୍ଣ୍ଣଶ୍ରୀମନ୍ତ୍ର
ଚଉଜାତ ମନ୍ତ୍ର, ଗୋପିବିଶେଷ, ଏକ
ମନ୍ତ୍ରନ୍ତରର କାଳ, ସାବର୍ଣ୍ଣମନ୍ତ୍ରକ ଭୋଗ
କାଳ ।

ସାବର୍ଣ୍ଣକ—ବି. ସାବର୍ଣ୍ଣମନ୍ତ୍ରମୂଳୀୟ,
(ବି)ସାବର୍ଣ୍ଣମନ୍ତ୍ରକ ଭୋଗକାଳ, ସାବର୍ଣ୍ଣ
ମନ୍ତ୍ର ।

ସାବର୍ଣ୍ଣ—ବ. (ସବର୍ଣ୍ଣ + ଯ)ସାବର୍ଣ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର,
ସାବର୍ଣ୍ଣ ମନ୍ତ୍ରନ୍ତର ।

ସାବଲ—ଶା. ବି. ଶବଲ ଦେଖ, ମାଟି-

ଆଦି ଶୋଲବାରେ ବ୍ୟକ୍ତିତ ଲୁହାର
ମୋଟା ଛଡ଼ି, (ବଣିଆ ଶକ) ସୁନା ଓ
ରୂପାର ଢାଳଆଦି ତାର କରିବାରେ
ବ୍ୟକ୍ତିତ ଲୁହାର ଏକପ୍ରକାର ଦେଇଥାର
ସାବଲରୁଲ୍ଲିପାର—ଶା. ବି. ଦୃଷ୍ଟ୍ୟାଷ
ସବଳ ।

ସାବଲଭିଙ୍ଗା—ଶ୍ରୀ.ବି.ଏକପ୍ରକାର ଆରଣ୍ୟ
ଗନ୍ଧ । [ସବଳ]

ସାବଲମୂନ—ବି. (ନ.ଶ୍ରୀ) ଅବଲମୂନ
ସାବଶେଷ—ବି. (ସ+ଅବଶେଷ)ଅବ-
ଶେଷ, ଅଷ୍ଟମୁଣ୍ଡି, ଅବଶେଷ ସହିତ
ବିଦ୍ୟମାନ ।

ସାବଲୁମୁ—ବ. (ସ+ଅବଲମୁ) ଦୃଢ଼,
ମଳଗୁଡ଼, ଆସ୍ତିନର୍ତ୍ତର, ସାବଲମୁ, (ବି)
ବାମୁଦଶେଷ, ଯେଉଁ ବାମୁରେ କା
ରା ଭୁବରେ ନିମିତ ସରର ଉତ୍ତର
କା କିଣି ପାଖରେ ବସ୍ତାଆଏ ।

ସାବଦିତ—ବି.ମନୋଯୋଗ, ସନ୍ଧାନ,
(ନ.ବି.) ମନୋଯୋଗ ସହକାରେ ।

ସାବାତ—ଶ୍ରୀ.ବି.ସବାନ୍ତ୍ରିନାନ୍ଦିଷ୍ଟବିଦତ,
ସମ୍ମୁଣ୍ଡ, ନିଶେଷିତ, ବିନାଶପ୍ରାୟ,
ସମସ୍ତାନ୍ତ୍ର ।

ସାବାଧ—ବି. ପୀଡ଼ତ, ଅସୁଷ୍ଟ ।

ସାବାଳ(ଲ)କ(ଶ୍ରୀ)—ଯା. ବି. ଆଇନ
ଅନୁଶାରେ ଯାହାର ବିଶ୍ୱ କର୍ମ ରୁଦ୍ଧ-
କାର ଉପଯୋଗୀ ସ୍ୱେଚ୍ଛ ହୋଇଅଛି,
ବିସ୍ତାରପ୍ରାୟ, ପ୍ରାୟ ବ୍ୟବହାର, ପ୍ରାୟ-
ବିସ୍ତାର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାବାଳକା(ଶା), (ଶା.ବି.)

ବିସ୍ତାରପ୍ରାୟ ବ୍ୟକ୍ତି । [ଅବସ୍ଥା]

ସାବାଳ(ଲ)କ(ଶା)—ଯା.ବି. ପ୍ରାୟବସ୍ତୁ
ସାବାସ—ଯା. ଅବ୍ୟ. ଧନ୍ୟଧନ୍ୟ, ବାହ,
ପ୍ରଶଂସାସ୍ତରକ ବେ, ସାଧୁବାଦ, (ବି)
ଧନ୍ୟଧାକ, ପ୍ରଶଂସାବାଦ; (ବି)ଧନ୍ୟ,
ପ୍ରଶଂସାର୍ଥ, ପ୍ରଶଂସାସ୍ତରକ ।

ସାବାସ୍ୱକରିବା—ଶା.ଚି.ପ୍ରଶଂସା କରିବା,
ଧନ୍ୟଧନ୍ୟ କରିବା ।

ସାବାସ୍ୱକରି—ଯା. ବି. ଧନ୍ୟବାଦ, ପ୍ରଶଂସା-
ବାଦ, ବାହାଦୁରି, (ବି)ପ୍ରଶଂସାସ୍ତରକ,
ପ୍ରଶଂସାଭାଜନକ ।

ସବ—ଶା.ବି. ସାବିରୁଳକ, ସାଗୁବାନ୍ତା ।
ସାବିକ—ଯା. ବି. ଶ୍ରୀ ବି. ସାବକ ଦେଖ ।

ସାବିରୁଳକ—ପ୍ରା. (ଶାତ୍ରାମି)ବି. ସାବିରୁଳକ ।
ସାବିରୁଳ(ତି)—ଯା. ବି. ସୁନ୍ଦର, ସୁବିଧା-
କନକ, ସାବିରୁଳ ।

ସାବିରୁଳ—ବି. (ସତ୍ତ୍ଵ + ଅ) ସୁଯୋଧନୀ+
ଶୀଘ୍ର, ସୁଯୋଧନୀୟ, (ବି) ସବତା,
ସୁଯୋଧ, ତିବ, ଅସୁମ୍ବନମ୍ବରୁ,
ଏକତମ, ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଯଜ୍ଞୋପବିତ, ଗର୍ଭ,
କର୍ମ ।

ସାବିରବାନ୍ତ—ପୁ.ବି. (ସାବିରି+ବାନ୍ତ)
ସାବିରବିଶ୍ୱ, ଯଜ୍ଞୋପବିତବିଶ୍ୱ ।

ସାବିରୀ—ବି. (ସତ୍ତ୍ଵତ୍ତ୍ଵ+ଅ+ଶୀର୍ଷ)ର
ସାବିରୀ ରହିଲା, (ବି) ସୁଯୋଧନିଲାର
ଅଧିକାରୀ ଦେବତା, ବେଦମାତା,
ଶାତ୍ରୀ, ବୃଦ୍ଧିଙ୍କ ପଦ୍ମ, ଦୁର୍ଗା, ଦ୍ଵିନୀ-
ବାଲକର ଉପନୀୟନ, ମତ୍ରବେଶର
ବାଜା ଅଗ୍ରପତଙ୍କ କନ୍ୟା, ଧର୍ମଜ ପଦ୍ମ
ଓ ଦେଖନ କନ୍ୟା, କଣ୍ୟାପଦ୍ମ ଶୀ,
ଅଷ୍ଟବିକଳ କନ୍ୟା, ଯମୁନା ନଦୀ,
ସରସ୍ଵତ ନଦୀ, ପୂର୍ଣ୍ଣବୀପର ଏକ ନଦୀ,
ଧାରନିରଣ୍ୟର ବଜା ଭୋଜକ ଶୀ, ସଧବା
ଶୀ, ଅଞ୍ଚଳ, ପାର୍ବତିଶେଷ, (ଶା.ବି.)
ଶତ୍ରପତାନ୍ତ୍ର ଏକପ୍ରକାର ଶୁଳ୍କ, ସାବିରୀ
ଅମାବାସ୍ୟ ।

ସାବିରୀଆମାବାସ୍ୟ—ଶା. ବି. କେଣ୍ଟ୍ର
କୃଷ୍ଣଚରୁକଣ୍ଠୀ ଓ ଏହି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସଧବା
ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ବ୍ରତବିଶେଷ (ଏ ବ୍ରତ
କେୟଷ୍ଟଚରୁକଣ୍ଠୀଯକ ଅମାବାସ୍ୟରେ
ମଧ୍ୟ କରିଯାଏ, ‘ସାବିରୀ’ଙ୍କ ପରି
ଆଜନକ ସଧବା ହେବାପାଇ’ ଏ ବ୍ରତ
ସ୍ତ୍ରୀମାନେ କରନ୍ତି, ଏ ଦିନ ସାବିରୀ
ଓ ସତ୍ତ୍ଵବାନଙ୍କ ପଦ୍ମ କରିଯାଏ, ଆମି
ଦେଶର ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ଏବିନ ଉପକାରୀ
କରନ୍ତି, “ନୁଗତିଶ କରନ୍ତି ନାହିଁ; ଅପ-
ଶୁଷ୍ଟିରେ ପୁନିକିଶେଷରେ ପାତିଲ ଆସ,
ପଣସ, ସୁଶ୍ରୀ, ନତିଆ, ଗଜମୁଗ,
ତାଳସିନ୍ଧାରୀ ଦ୍ଵାରା କରନ୍ତି, ଏହି
ବ୍ରତ ଚରୁକଣ୍ଠ ବର୍ଷ ସାହ, ଏହିବ୍ରତ

ଚରଦବଶ କଲାପର ଉଦୟାପନ କରା-
ଯାଏ, ଏବୁତ ବସିରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ, ବିନ-
ୟାକ ଉପବାସ ରହୁ ବସିରେ ପୂଜାକର
ସାବଧି ଉପାଖ୍ୟାନ ଶୁଣି ତତ୍ପରେ
ନୈବେଦ୍ୟ ଭୋଜନ କରିବ ‘ଶ୍ରୀ ସ୍ଵର୍ଗୀ
କୁଂସାବିଦ୍ୟେ ସାହା’ ଏହା ସାବଧି
ପୂଜାର ମନ୍ଦିରରେକେଷ୍ଟ ।

ସାବଧିଉପାଖ୍ୟାନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସତ୍ୟବାନଙ୍କ
ପଢ଼ୁ ସାବଧିଙ୍କ ରେତ ।

ସାବଧିପତ୍ର—ବ. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ଉପଯୁକ୍ତ
ବା ଯଜ୍ଞେପଥାତ ପ୍ରତିକର କରିବାର
ଉପଯୁକ୍ତ-କାଳ ଅନ୍ତର ହେଲେ ଦ୍ଵିତୀ-
ବାଳକ ଯେଉଁ ଅପରିଧର ଭାଗୀ ହୁଏ
ସାବଧିପତ୍ର—ପୃଷ୍ଠ. ବି. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ଉପ-
ଯୁକ୍ତ ଯୋଗ୍ୟ କାଳ ଅନ୍ତର ହେବା-
ପରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରୂତ ହୋଇ ନ ଥିବା(ଦ୍ଵିତୀ-
କୁମାର) ।

ସାବଧିପ୍ରଦାନ—ବ. ବ୍ରତବେଦାରେ
ଶୁଭୁକ୍ଷମବାର ଦ୍ଵିତୀକୁମାର କର୍ତ୍ତ୍ତୁର
ବାସ୍ତ୍ଵା ମହିଦାନ ।

ସାବଧିକ୍ରୂତ—ବ. କେଣ୍ଣା ଅମାବାସ୍ୟାଦେ
ଶୁଭୁକ୍ଷମକର କର୍ତ୍ତ୍ତୁବାବୁ କ୍ରୂତ, ସାବଧି
ଅମାବାସ୍ୟା ଦେଖ ।

ସାବଧିମୁଦ୍ରା—ବ. ଯଜ୍ଞେପଥାତ
ସାବଧିନ୍ଦ୍ରିୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓ ଯା. ବି. କାର୍ତ୍ତିକେ
ହିନ୍ଦ୍ୟୋଗରେ ନିମ୍ନ ମଳ ପରିଷ୍ଵାରକ
ବନ୍ଧୁ ।

ସାବଧି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସୁତ୍ରକର୍ମନ୍ତିଷ୍ଠାନି)
ସରତ, ନଦୀ, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ସାବନାର
ଶୁଭୁକ୍ଷମ, କୁଷପୀତ ମେଲିତ ବର୍ଣ୍ଣିତିଷ୍ଠାନି
(ସ୍ତ୍ରୀ), (ଯା. ବି.) ସାବନିନ୍ଦ୍ରି ଦେଖ ।

ସାବୁ—ଯା. ବି. (ମାଲ୍ୟବିଷା) ସାବୁଦାନା
ସାବୁତ(ତା, ଦ୍ଵା, ଦା)—ଯା. ବି. ପ୍ରମାଣିତ,
ସାକ୍ଷ୍ୟ, ନିର୍ଭାରିତ, ନିଷ୍ଠିତ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ
ସାଙ୍ଗ, (ଯା. ବି.) ପ୍ରମାଣ, (ଶ୍ରୀ. ବି.) ସୁନ୍ଦର,
ଉତ୍ସମ ।

ସାବୁତକରିବା—ଶ୍ରୀ. କି. ପ୍ରମାଣିତ କରିବା
ସାବୁତଦେବା—ଶ୍ରୀ. କି. ହୁମାଣ ଆଗତ
କରିବା ।

ସାବୁଦାନା—ଶ୍ରୀ. ବି. ସାବୁଦାନା ।

ସାବୁନ—ଯା. ବି. ଶାର ଓ ତେଲମେଣ୍ଡିତ
ମଳ ପରିଷ୍ଵାରକ ଫେନେଖାଦଳ ବନ୍ଧୁ
ସାବେକ—ସ. ବି. ସାବେକ ଦେଖ ।

ସାବେଦରାତ୍—ଯା. ବି. ମୁସଲମନ ସାବେନ
ମାସର ତତ୍ତ୍ଵର ଶିଳ । [ସାବେନ]

ସାବେଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅସୁରିଶେଷ, ଶ୍ରୀ
ସାବୀ—ବ. (ସତ୍ୱବିନ୍ଦୁର) ଦ୍ରୁଷ୍ଟ
ଶିଳେଷ (ଏହା ବର୍ଷକେ ଥରେ ଫଳ
ଧରେ) ।

ସାବୁ—ବି. (ସତ୍ୱବିନ୍ଦୁ) ସମୁଦ୍ର
ସହିତ, ସମୁଦ୍ର ।

ସାବୁଦ୍ଵୀପ—ବି. ସମୁଦ୍ର ଓ ଦ୍ଵୀପରିଷ୍ଵାର
ସାବୁଦ୍ଵୀପବୁନ୍ଦେଶ—ବ. ସମ୍ବାଗଧରାପା ।

ସାବୁଦ୍ରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉତ୍ସମରୁପେ ପ୍ରମାଣିତ ।
ସୁନ୍ଦରିତ, ମୀମାଂସିତ, ସୁବ୍ୟବସ୍ତ୍ର ।

ସାବୁଦ୍ରୀକରିବା—ଶ୍ରୀ. କି. କିରୁପଣକରିବା ।
ପ୍ରମାଣଦ୍ଵାରା ଛାଇରିବା ।

ସାବୁଦ୍ରୀ—ଯା. ବି. କାଟର ବା ଝର-
କାର କାଟର ଫଳକ, କାଟଫଳକ
ଲିଗା କାଟର ବା ଝରକା ।

ସାବୁମଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ସାହୁମଳ) ଶୁଦ୍ଧ-
ମାନଙ୍କ ବଣୋଧାରିଶେଷ, ସାହୁମଳ
ପାଇକମାନଙ୍କୁ ରାଜାକବ୍ରାତ ପ୍ରଦତ୍ତ
ଉପାଧିବିଶେଷ, ସାମଳି ।

ସାବୁମ୍ବ—ବି. ଆଶମ ସର ସହିତ ବର୍ତ୍ତ-
ମାନ, ଆଶମାୟକ ।

ସାବୁମଙ୍କ—ବି. ଆଶମଙ୍କ ଯୁକ୍ତ, ଭାତ ।

ସାବୁମୁ—ବି. (ସତ୍ୱବିନ୍ଦୁ) ଆଶମୁଯୁକ୍ତ,
ଆଧାରସମନ୍ତ୍ରି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାବୁମୁ ।

ସାବୁମୁନ୍ଦକ - ବ. କେଣ୍ଣା, କୈପିଟି ।

ସାବୁମୁ—ବି. (ସତ୍ୱବିନ୍ଦୁ) ଶିଳ, ଅଶ୍ରୁ-
ଯୁକ୍ତ, ଲୋତକବିଶ୍ଵି, ବ ଶବ୍ଦରିବିଶ୍ଵି

ସାବୁମୁନ୍ଦୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସତ୍ୱବିନ୍ଦୁ+ଧାତ-
କ.ର) ଶୁଣ୍ଡୁ, ଶାଶୁ ।

ସାବୁମୁନ୍ଦୁ—ବ. (କ.ଧା) ଅଶ୍ରୁପୁଣ୍ୟ

ନେତି, ସାଶୁନେତ, (ସାଶୁଲୋଚନ-
ଅନ୍ୟରୂପ), (କଂ-ବ.ଶ୍ରୀ) ସାହାର ଚକ୍ର
ଲେତକପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ନୟମା
ସାଶୁନ୍ୟନ୍ୟ—କି.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଅଶ୍ରୁ-
ପୁଣ୍ୟ ନେତରେ, ସନ୍ତଳ ଚକ୍ରରେ ।

ସାଶୁ—ବି. (ସ+ଅଶ୍ରୁ) ଅଶ୍ରୁମଳ ।
ସାଶୁ—ବି. (ସ+ଅଶ୍ରୁ) ଅଶ୍ରୁର ସହିତ
ବର୍ତ୍ତମାନ ।

ସାଶୁମ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସାଶୁମ ଦେଖ ।

ସାଶୁଙ୍ଗ—ଶ୍ରୀ(ସ+ଅଶ୍ରୁଙ୍ଗ) ଅଶ୍ରୁଙ୍ଗ-
ଯୁକ୍ତ (ପ୍ରଶାମ), (ମୁଣ୍ଡ, ହାତ, ଗୋଟି,
ହୃଦୟ, ଆଖି, ଜଦ୍ବ, କଚନ ଓ ମନୀ
ଯୁକ୍ତର ଭୁମିରେ ଲୋଟି (ମତାନ୍ତରେ)
ମୁଣ୍ଡ, ରୁଚ, ଦୁରହାତ, ଦୁଇଥାଣ୍ଟୁ ଓ
ଦୁଇ ପାଦାଗକୁ ଭୁମିରେ ଲଗାଇ
ଦେଉଁ ପ୍ରଶାମ କରିଯାଏ), ସହିତରେ
ଦେହର ଅଶ୍ରୁଙ୍ଗ ଭୁମିରେ ଲଗେ,
(କ.ବି.) ଅଶ୍ରୁଙ୍ଗକୁ ଭୁମିରେ ଲଗାଇ ।

ସାଶୁଙ୍ଗଦ୍ଵାନତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସାଶୁଙ୍ଗ-
ପ୍ରଶାମ ଦେଖ ।

ସାଶୁଙ୍ଗପ୍ରଶାମ—ବ. ଭୁମିରେ ମୁଣ୍ଡ, ପୁଣ୍ୟ,
ଦୁଇହାତ, ଦୁଇଥାଣ୍ଟୁ ଓ ଦୁଇପାଦକୁ
ଲଗାଇ ଦୟପର ଲମ୍ବ ହୋଇ ଗୋଟି
ବିଳେ ପଡ଼ିବା ।

ସାଶୁଙ୍ଗବେଦନା—କ. (ଧା) ଦେହର
ସବୁ ଅଶ୍ରୁରେ ବା ଶ୍ଵାନରେ ଅନୁଭୂତି
ବେଦନା ।

ସାଶୁଙ୍ଗଯୋଗ—ବ. ଯମ, ନିୟମ, ଆସନ,
ପ୍ରାଶାୟମ, ପ୍ରତ୍ୟାହାର, ମାନ, ଧାରଣା,
ସମ୍ପଦ ଏହି ଆଠଗୋଟି ଅଙ୍ଗବିଶ୍ଵେ
ଯୋଗ ।

ସାଶୁଙ୍ଗ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସାଶୁଙ୍ଗ ବିଧି-
ଅନୁସାରେ ଦେହର ଆଠଅଙ୍ଗକୁ
ଭୁମିରେ ଲଗାଇ (ପ୍ରଶାମକରିବା) ।

ସାଶୁ ଶ୍ରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ସାଶୁଙ୍ଗ)
ସାହା ଯୋଗୁ ଅଶ୍ରୁଙ୍ଗ (ଯଥା-ହସ୍ତ-
ପଦାଦି ମନ ଏବଂ ବାକ) ପକୁତିଶ୍ଵର ହୁଏ,
ପୁନଃଚେତନାପ୍ରାପ୍ତ, ସଂଚତ, ସଂପିର୍ଯ୍ୟ,
ସାହାର କାନ୍ଦି ଓ ଅବସାଦାଦି ହୁଏ-

ତ୍ୟାଗ, ମୁଖ୍ୟ ପଦିକା, ସାହସ ।
 ସାହୀ—ପ୍ରା.(ଖଣ୍ଡଅଳ)ବି. ସାହସ ।
 ସାହୀଥେ—ପ୍ରା.(ଲକ୍ଷଣା)ବି. ବିଂ, ଏକା-
 ଅରକେ ।
 ସାହୁକାର—ପ୍ରା.(ସମ୍ମ) ବି. ସାହୁକାର,
 ଉତ୍ତମମୃତ, ମହାଜନ, କୁପୀଦିନମା ।
 ସାହୁଶ୍ଵରୀ—ଶ୍ରୀ.ବି. ଅପବ୍ୟୁଦୀ, ଆୟ
 ଅପେକ୍ଷା ଯେ କେଣି କ୍ୟାମ୍ବ କରେ ।
 ସାହାକ—ଶା.ବି.(ସଂ-ଦର୍ଶକ) ଏକପ୍ରକାର
 ଅରଣ୍ୟ ଚତୁର, ଶାଳକାଠ ।
 ସାହାକାରୀ—ଶା. ପୁଂ, ବି. ରଜପୁର,
 (ପ୍ରୀ) ସାହାକାରୀ ।
 ସାହାକାରୀ(ନ)—ଶା.ବି. ବିଜୀର ପଞ୍ଚମ
 ମୋରଳ ସମ୍ମାନ ।
 ସାହାକୀ—ଶା.ବି. ଶିବାନ୍ଧୁଙ୍କ ପିତା ।
 ସାହାତ୍ମା—ଶା.ବି. (ସ-ଶାଖୋଟ)ଶାହାତ୍ମା
 ଦେଖ । { ବିଶେଷ }
 ସାହାତ୍ମାପତ୍ର—ପ୍ରା.(ବାଲେ)ବି. ମସ୍ତିଷ୍ମି-
 ସାହାତ୍ମା(ଡେଲେ)ଲ—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଶାହାତ୍ମା
 ଚକ୍ରର ପକାପାରିଥବା ଗ୍ରାମଦେବତା
 ଦ୍ରିଶେଷ ।
 ସାହାଶ—ଶା.ବି. (ଫ୍ର-ଶାଶ)ଶାଶ ଦେଖ,
 (ଫ-ସାଧାରଣ)ବହୁଫଣ୍ଟକ ଜୀବଜୀନ୍ତୁ
 ଲଳ, ପଳ, ସମୁଦ୍ର, ଗୋରୁଙ୍କୁ ଧରିବା
 ଶରଦି ରୈଗବିଶେଷ, (ପ୍ରା.ପୁଷ୍ପ.ବି)
 ବ୍ୟାପ୍ତାମକାଶ ମଲ ଲୁହାଗଦା କୁଲ-
 କବା ଅଭ୍ୟାସ କଲାବେଳେ ଏକ
 ହାତରେ ଗଦା ଓ ଅନ୍ୟ ହାତରେ
 ଯେଉଁ ଲୁହାର ଲିମ୍ବ ପଟା ଯନ୍ତ୍ରଧର
 କୁଲୀଏ, (ବିଂ) ସମସାଧାରଣଙ୍କର
 ପ୍ରବେଶାଧକାରୟକ୍ରମ ।
 ସାହାଶଦେବା(ଧରନୀ)—ଶା.କ୍ରି. ହତି-
 ଆରଆଦିକୁ ଶାଶ ଦେବା ବା ଦାତ
 କରିବା ।
 ସାହାଶତଣ୍ଟାର—ଶା. ବି. ରଜାଙ୍କର
 କୋଷାଗାର ବା ତଣ୍ଟାରଗର ।
 ସାହାଶପଥର—ଶା. ବି. ଶାଶପଥର
 ଦେଖ ।
 ସାହାଶମେଲି—ଶା.ବି. ପୁରୀ ଜରନ୍ଦାଅଳ

ଦେଉଳିରେ ଯେଉଁ ସମୟରେ ସର୍ବକ
ସାଧାରଣ ପାତ୍ରୀମାନେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ
ସାନ୍ତିଷକୁ ଯାଇ ଦର୍ଶକ କରିପାରୁଛି ।
ସାହାଶୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗୋରୁଙ୍କ ଦେବର
ଓ ମୁହଁର ପୁଲ୍ଲଗୋପ ।
ସାହାଶୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶ୍ରୀ-ଏତ ଓ ଶୁଦ୍ଧ-
ମନଙ୍କ ବଂଶୋପାଧିବିଶେଷ୍ୟଅଶ୍ଵରକଳି
ସହସ୍ର, ରହିଛି ।
ସାହାନ୍ସାହା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଜାଖୁରାଜ, ସମ୍ପାଦି
ସାହାନା—ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଜି ଦୁଃଖୀ ପ୍ରତି-
ଚରର ଚାତହେବା ବାନବିଶେଷ, (ପ୍ରା.
ଲିରିଆ.ବି) ସଞ୍ଚୁ ଆସି ।
ସାହାପଦଶ୍ରୀ—ଶ୍ରୀ. (ଲିରିଆ)ବିଂ, ସାହା-
ପକ୍ଷ ଦେଖ ।
ସାହାପଦଶ୍ରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସହାୟ, (ବିଂ) ଅନୁକୂଳ,
ସାହାପ୍ରେୟକାରୀ ।
ସାହାପତି—ଶ୍ରୀ. ବି. ସାହାପକ୍ଷ ଦେଖ ।
ସାହାପୁରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି, ଏକପ୍ରକାର ଗୁଆ ।
ସାହାପୁରୁଷ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଜିବାମ୍ବା, ପ୍ରାଣବାୟୁ,
ପ୍ରେତମା ।
ସାହାବା—ଶ୍ରୀ. ବି, ସାହେବ ଦେଖ ।
ସାହାବତ୍ତି—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ।
ସାହାବଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସହାୟ ଓ ବଳ ।
ସାହାଭରତୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସହାୟ ଓ ଆଶା ।
ସାହାଭୁଜ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. ସଜ୍ଜାବ ଭୁପେ ଉପରଗତ
ସାହାୟ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସହାୟ ଦେଖ ।
ସାହାୟକ—ବି. (ସହାୟ + କ) ସହାୟକ
ଆନୁକୂଳୀୟ, ସାହାୟୀ ।
ସାହାୟୀ—ବି. (ସହାୟ + ଲ) ସହାୟକା,
ଆନୁକୂଳୀୟ, (ଶ୍ରୀ.ବି) କୌଣସିକାର୍ଯ୍ୟ
ବା ସ୍ଥଳୀଥାଦି ଚଳାଇବା ପାଇଁ ସରର-
କାରୁବୁ ବା ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ମିଳିବା ଅର୍ଥ
ସାହାୟୀକାରୀ—ପୁଣି. (ସାହାୟ + କୁଳ
କ ରହି) ସହାୟତାକାରୀ, ଆନୁକୂଳୀୟ
କାରୀ, ସୁଷ୍ଟିପାତକ, ଅନୁକୂଳ, (ପ୍ରି)
ସାହାୟୀ କାରୀଣୀ ।
ସାହାୟକୁଡ଼ି—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. ସାହାୟପାତକ,
ଅନୁଯାହୀସମ୍ମାନ (କୁଳଅଧି) ।
ସାହାୟକାନ—ବି. ସାହାୟକରଣ ।

ସାହାୟ୍ୟଦାତା—ପୁ. କି. ଦେ ସାହାୟ୍ୟ
 କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାହାୟ୍ୟଦାତୀ ।
 ସାହାୟ୍ୟପ୍ରାୟ—ଗ୍ରା. କି. ସାହାୟ୍ୟକୁଳ
 ଦେଖ ।
 ସାହାୟ୍ୟପ୍ରାର୍ଥକୀ(ରିକ୍ଷା)—ବି. ଅନ୍ଧାରୀରୁ
 ସାହାୟ୍ୟ ଲେଜିଙ୍ଗର ।
 ସାହାୟ୍ୟପ୍ରାର୍ଥୀ—ପୁ. କି. ସାହାୟ୍ୟପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କୁ
 ଥିବା (କେବୁ), (ସ୍ତ୍ରୀ) ସାହାୟ୍ୟପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କୁ ।
 ସାହାୟନାର—ବି. ସାହାୟନାର ପ୍ରାନ୍ତି ।
 ସାହାର—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ-ସହକାର)ରିକ୍ଷାରୁ
 ଓ ସୁବୁବିତ ଆମ୍ବ ।
 ସାହାରଣ(ନ)ସୁର-ଗ୍ରା. ବି. ସୁକ୍ରୂପଦେଶର
 ଗୋଟିଏ ନଗର ଓ ଜିଲ୍ଲା ।
 ସାହାର—ଗ୍ରା. ବି. ଆପ୍ରେକାର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ
 ମହୁମୀ ।
 ସାହାଳିଙ୍ଗା. ବି. ଚିନ୍ତିକାର ଏକ ପ୍ରକାର ମାଛ
 ସାହାଲ—ଗ୍ରା. ବି. (ଫ-ଶାଲ) ଗୃହରୁ
 ଶ୍ରେଣୀ, ଧାଡ଼ି, (ବିଂ)ଶ୍ରେଣୀବକ୍ଷ(ବାସ-
 ଘୁହ) ।
 ସାହାଲସାହାଲହୋଇବସିବାଙ୍ଗା(ପାଟଣ)
 ବି. ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ହୋଇ ବସିବା ।
 ସାହାଲିଆ—ଗ୍ରା. ବି. ସାହାଲ ବା ଶ୍ରେଣୀ-
 ବିଶ୍ଵେ, ଶ୍ରେଣୀବକ୍ଷ ।
 ସାହାସ-ଗ୍ରା. ବି. (ଫ-ସାହସ)ସାହସ ଦେଖ,
 ପାଇଢ଼ା, (ଫ-ଶାସ) ଶୁସ ଦେଖ, (ପ୍ରା.
 ଗଞ୍ଜା) ତାସ ବା କଷ୍ଟକୁଳବିଶେଷ ।
 ସାହାସରତ୍ତବା—ଗ୍ରା. ବି. ଉଚ୍ଚ ଶାସ
 ହେବା, ବେଦମ୍ ହେବା, ଧୈୟିକୁଳ
 ହେବା, ଅଧୀର ହେବା, ନିରୁଷାତ
 ହେବା, କିଂ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବିମୁଢ଼ ହେବା,
 ପ୍ରାଣକୁଳ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିବା ।
 ସାହାସମୁଣ୍ଡ—ଗ୍ରା. ବି. ଶଗଡ଼ର ଝୁଲ
 ବା ଲୁଆଳିର ମଣିରେ ଦଉଡ଼ିରେ ବଜା
 ହୋଇଥିବା ଦୁଇଦଣ୍ଡାର ଅଗ୍ର, ରୁଣ୍ଡ
 ଢିହ ।
 ସାହାସ—ଗ୍ରା. ପୁ. କି. ସାହାଦିକ,
 ଅବସୁର କରିବୁଣ୍ଣ, ଦୁଃଖାତ୍ମିକ,
 ମିଥ୍ୟବାଦୀ, ଶାସନେତୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସାହାଶୀ ।
 ସାହାଦିକା—ଗ୍ରା. ବି. ପରିଶ୍ରମ ଯୋଗୁ

ଉଚ୍ଚଶାସ୍ତ୍ର ହେବା, ଜରଣୀସୟକୁଟୁଛେବା,
(କମ୍ପିଆଟର) ଶୃଷ୍ଟିକଳ ହେବା, (କାଠ-
ଆଦି) କୋଠର ଅକର୍ମଣ୍ୟ ହେବା ।

ସାହୁଗୀ—ଶା. ପୁ. ଓ ଶ୍ରୀ. ବିଂ. ସାହୁଗୀ
ଦେଖ ।

ସାହୁଗୀ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଲ'ବିଂ.ଶାସ୍ତ୍ର ଦେଖ
ସାହୁଗୀ—ଶା. ବି. ଶାସ୍ତ୍ର ଦେଖ ।

ସାହୁ—ଶା. ବି. ସାହୁ ଦେଖ. (ପ୍ରା.
ଶ୍ରୀ. ବି) ସାହୁ, କାଳି, ଟିକ ।

ସାହୁଥୀ—ଶା. ବି. ସାହୁଯୀ, ସାହୁୟ,
(ବିଂ) ସହ୍ୟକ ।

ସାହୁତ୍ୟ—ବ. (ସହତି+ଭାବ) ସଙ୍ଗ,
ସଂସର୍ଗ, ସାହୁଯୀ, ଏକମ ଦୈନି,
ପରିଷ୍ପରର ସାପେକ୍ଷ ବହୁ ଟବର ଏକ-
ହିୟାନୁସ୍ଥିତ, (ସମ୍ଭାବିତ+ଗର୍ଭାତ୍ମା), କାବ୍ୟ,
ନାଟକ, ଅଳ୍ପକାର
ପ୍ରଭାବ, ଅନ୍ୟଲୋକ ବୁଝିପାରିବାରକି
ନିଶ୍ଚିତସାରେ ବନ୍ଧୁ କରିବା
ମାନବର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବା ଜାଗତ୍ୟ ଚିନ୍ତା,
ଗଢ଼୍ୟ ପଦ୍ୟମୟ ରଚନା ।

ସାହୁତ୍ୟଚକ୍ରୀ—ବ. ସାହୁତ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧେ
ଆଲୋଚନା, କାବ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଲୋଚନା ।

ସାହୁତ୍ୟଚକ୍ରୀ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ)
ସାହୁତ୍ୟସେବା, କାବ୍ୟଶାସ୍ତ୍ରର ଆଲୋଚନାକାରୀ,
(ଶ୍ରୀ) ସାହୁତ୍ୟଚକ୍ରୀ ।

ସାହୁତ୍ୟକର୍ତ୍ତା—ବ. (ଶ୍ରୀ) ସାହୁତ୍ୟ-
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମ୍ବାଦ, କାବ୍ୟଶାସ୍ତ୍ର ବୁଝ
ବିଶ୍ୱାସ ।

ସାହୁତ୍ୟଦର୍ପଣ—ବ. ପ୍ରାଚୀନ ଉଚ୍ଚଲର
ରଜା ମୁରୁଷୋଡ଼ିମଦେବଙ୍କ ରଜସ୍ଵର
ଉଜଳୀୟ ପ୍ରତିତ ଶଶିନାଥ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ
କୃତ ସମସ୍ତ ଭାବପ୍ରସିଦ୍ଧ ହସ୍ତ ତ
ଅଳଙ୍କାର ଗ୍ରହଣିଷେଷ ।

ସାହୁତ୍ୟଦର୍ଶକାର—ଶା. ବି. ସାହୁତ୍ୟ-
ଦର୍ଶକ ନାମକ ଅଳଙ୍କାର ଗ୍ରହଣ
ପ୍ରଣେତା କରିବଳ ବିଶ୍ୱନାଥ ମହାପାତ୍ର

ସାହୁତ୍ୟପରିଷକ୍ତ—ବ. ଯେଉଁ ସଭାରେ
ହୃଦୟ ବିଷୟ ଚର୍ଚାକୁଟେ ।

ସାହୁତ୍ୟବିଶାରଦ—ପୁ. ବି. ଓ ବି.
ପଣ୍ଡିତଙ୍କୁ ପ୍ରଦତ୍ତ ଉପାଧିବିଶେଷ,
ସାହୁତ୍ୟର ଧୂରନ୍ତର (ବ୍ୟକ୍ତି), (ଶ୍ରୀ)
ସାହୁତ୍ୟବିଶେଷ ।

ସାହୁତ୍ୟବସାୟୀ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ)
କାବ୍ୟଶାସ୍ତ୍ର ଲେଖକ, ସାହୁତ୍ୟବସାୟୀ
ପଞ୍ଚୟନ ଓ ପ୍ରମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଜୀବିକା-
ନିଷ୍ଠାହକାଶ, (ଶ୍ରୀ) ବ୍ୟବସାୟୀ ।

ସାହୁତ୍ୟଭକ୍ତା-ବି. ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରି ସାହୁତ୍ୟ
ପ୍ରତି ଆନ୍ତର୍ଷ ।

ସାହୁତ୍ୟଭଣ୍ଟାର—ବ. ଭଣ୍ଟାର ସଙ୍ଗେ
ଭୁଲମ୍ଭୁ ସାହୁତ୍ୟ ।

ସାହୁତ୍ୟରଥୀ—ବି. ସାହୁତ୍ୟ ଓ ରତ୍ନା-
ଆଦିରେ ଧୂରନ୍ତର (ବ୍ୟକ୍ତି), ସାହୁତ୍ୟ-
ଶ୍ରେଣୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଧାନ (ବ୍ୟକ୍ତି) ।

ସାହୁତ୍ୟଶାସ୍ତ୍ର—ବ. (ଶ୍ରୀ) କାବ୍ୟଶାସ୍ତ୍ର ।
ସାହୁତ୍ୟସମାଜ—ବ. ଯେଉଁ ସଭାରେ
ସାହୁତ୍ୟ ଚର୍ଚା ନିମିତ୍ତ ନିୟମିତ ଅଧ୍ୟ-
ବେଶନମାନ ହୁଏ ।

ସାହୁତ୍ୟସେବକ—ପୁ. ବି. ବି. (ଶ୍ରୀ)
କାବ୍ୟଶାସ୍ତ୍ରର ଉପାସକ, ସାହୁତ୍ୟ
ଚର୍ଚାର ସଂପଦା ଅନୁରକ୍ତ, କାବ୍ୟ
ଶାସ୍ତ୍ରର ପ୍ରଣେତା ।

ସାହୁତ୍ୟସେବା—ବ. (ଶ୍ରୀ) ନିଷ୍ଠା-
ସହକାରେ ସାହୁତ୍ୟ ଚର୍ଚା, କାବ୍ୟ-
ଶାସ୍ତ୍ରର ପ୍ରଣୟନ ।

ସାହୁତ୍ୟସେବା—ପୁ. ବି. ବି. (ଶ୍ରୀ)
ସାହୁତ୍ୟସେବକ ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ) ସାହୁତ୍ୟସେବିନୀ ।

ସାହୁତ୍ୟାକାଶ—ବ. ଆକାଶ ସଙ୍ଗେ ଭୁଲ-

ମୟ ସାହୁତ୍ୟ, କାବ୍ୟଶାସ୍ତ୍ରର ଉପାଧିବିଶେଷ
ସାହୁତ୍ୟାକାଶ—ପୁ. ବି. ସାହୁତ୍ୟ କାବ୍ୟ
ଶାସ୍ତ୍ରର ଶିକ୍ଷାଦାତା ।

ସାହୁତ୍ୟାକାଶକ୍ରତ୍ତ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ ବା
ପଣ୍ଡିତ) ସାହୁତ୍ୟ ଚର୍ଚାରେ ଅନୁରକ୍ତ,
(ଶ୍ରୀ) ସାହୁତ୍ୟାକାଶକ୍ରତ୍ତ ।

ସାହୁତ୍ୟାକାଶକ୍ରତ୍ତ—ବ. (ଶ୍ରୀ ବା ଗମୀତରୁ)
ସାହୁତ୍ୟ ଚର୍ଚା ପ୍ରତି ପ୍ରଗାଢ଼ ଯେବେହ ।

ସାହୁତ୍ୟାନୁରାଗୀ—ପୁ. ବି. ସାହୁତ୍ୟାନୁ-
ରାଗୀଦେଖ, (ଶ୍ରୀ) ରାଗୀଦୀ ।

ସାହୁତ୍ୟାମୋଦ—ବ. (ମଧ୍ୟ.କ.ଧା)
ସାହୁତ୍ୟ ଚର୍ଚାରୁ ଜାତ ଆନନ୍ଦ ।

ସାହୁତ୍ୟାମୋଦ—ପୁ. ବି. (ଶ୍ରୀ)
ସାହୁତ୍ୟାନୁରାଗୀ, କାବ୍ୟଶାସ୍ତ୍ରପ୍ରିୟ, (ଶ୍ରୀ)
ସାହୁତ୍ୟାମୋଦିନୀ ।

ସାହୁତ୍ୟାଲୋଚନା—ବ. (ଶ୍ରୀ) ସାହୁତ୍ୟ-
ଚର୍ଚା ଦେଖ ।

ସାହୁତ୍ୟକ—ପୁ. ବି. (ସାହୁତ୍ୟ+କକ)
ସାହୁତ୍ୟସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସାହୁତ୍ୟସେବକ
ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ) ସାହୁତ୍ୟକ ।

ସାହୁପଦିଶା(ଶ୍ରୀ)—ଶା. ବି. ସାଇପଦିଶା
ଦେଖ ।

ସାହୁଭାଇ—ଶା. ବି. ସାଇଭାଇ ଦେଖ ।

ସାହୁମେଲା—ଶା. ବି. ସାଇବାଲମାନଙ୍କ
ବିଭାଗୀ, ସାଇବାଲମାନଙ୍କ ମହିତ୍ତା ।

ସାହୁମେଲି—ଶା. ବି. ସାଇବାଲମାନଙ୍କର
ଏକମ ସମ୍ମିଳିତ ସମ୍ବନ୍ଧ, (ଶ୍ରୀ)
ସାହୁମେଲିଆ ।

ସାହୁ—ଶା. ବି. ସାଇ, ପଣ୍ଡି ।

ସାହୁ—ଶା. ପୁ. ବି. (ଶ-ସାଧ) ମହାଜନ,
ବଣିକ, ଉତ୍ସମ୍ପତ୍ତି, ରାଶଦାତା, ଚିତ୍ର,
ବଣିଆ, ପାଟର, ତେଲ, ଶୁଦ୍ଧିଆ,
ଶୁଦ୍ଧିଆରଆ, ଶୁଦ୍ଧିମାତ୍ରାନ କ୍ରାନ୍ତିକା-
ଆଦିଙ୍କର ବଂଶୋପାଧିବିଶେଷ, ମୂଳିଆ
ବା ହୁଲିଆଙ୍କର ଶିମିତ ବା ସ୍ଥାରୀ,
(ନାମ) ମୂଳିଙ୍କ ପୁତ୍ର, ଶିବାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ
ପରେ ମରିବାମାନଙ୍କର ଦ୍ୱିତୀୟବଳୀ
ସାହୁକରିବା—ଶା. କ୍ର. ମହାଜନଠାରୁ ଧନ
କରଇ କରିବା ।

ସାହୁକାର—ଶା. ପୁ. ବି. ମହାଜନ, ରାଶ-
ଦାତା, ବଣିଜ୍ୟାଦିର ମୂଳଧନମାଲା,
ଶେତ୍ର, ମୂଳିଆ ହୁଲିଆ କୃକରଥାଦିଙ୍କ
ସ୍ଥାରୀ ।

ସାହୁକାରି—ଶା. ବି. ସାଇକାରପଣ,
ମହାଜନ ।

ସାହୁକାରିଆ—ଶା. ବି. ସାଇକାରପଣ-
ଶୀଘ୍ର, (ଶ୍ରୀ) ସାଇକାରପଣିଆ ।

।ହୃଦୟାଚକ—ଶା.ନି.ରୁଷଦାତା ଓ ରଖା
ପଦିତା ।

।ହୃଦୟାଚକ-ଶା.ବି. ସାହୁପଣ ଓ ଖାତକ
ପଣ. ସାହୁ ଓ ଖାତକ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା
ସମ୍ମନ ।

।ହୃଦୟାଚକିଆ—ଶା.ବି.ଶାହୁ ଓ ଖାତକ
ସମ୍ମନୀୟ ।

।ହୃଦୟରକରିବା—ଶା.କି. ସାହୁକରିବା,
ଦେଖ, ମୁଳିଆ କା ହଳିଆ ରୁକର
ବର୍ଷକ ପାଇଁ ଶୁକରତୁପେ କାମ
କରିବା ପାଇଁ ଖମିଦ ବା ସ୍ଵାମୀଠାରୁ
କିଛି ଅର୍ଥ ଆଶ୍ରେସ ନେଇ ସ୍ଵାମୀ
ସାଙ୍ଗରେ ରୁକର ଭାବକୁ ନିଷ୍ଟପ୍ତ କରିବା

।ହୃଦୟପଥାର—ଶା.ବି. ଖାତକର ଧାରିଥିବ
ଟଙ୍କା ସୁରିବାକୁ କମତା ଥିବା ବିଷୟରେ
ସାହୁର ମନରେ ଥିବା ନିଷ୍ଟିତା ।

।ହୃଦାତ୍ମନ—ଶା. (ଗଞ୍ଜାମ) ବି. ଏକଃ
ପ୍ରକାର ମାସ୍ତ୍ରାନ କ୍ରିୟାଣ ।

।ହୃଦମ(ମା)ହାକନ—ଶା. ବି. (ଏକାର୍ଥ
ସହଚର) ରୁଷଦାତା, ବଣିକ ।

।ହେବ—ଶା. ପୁ. ବି. ସମ୍ମାନମୟ
ବ୍ୟକ୍ତି, ସମ୍ମାନସୂରକ ଉପାଧି ବା
ସମ୍ମୋଧନ, କରିବେପୀୟ ଓ କରି
ରେସୀୟମାନଙ୍କର ସାଧାରଣ ଉପାଧି,
ଉଜ ବଜ କର୍ମସ୍ତ୍ର ବା ଶାସନ-
କର୍ତ୍ତଙ୍କ ପଢି ସମ୍ମୋଧନ, ମୃଥଳମାନ
କାରଦା କା ଶିଷ୍ଟାଗୁର ଅନୁଗାରେ
ଉଦ୍‌ବ୍ୟକ୍ତି କା ରହିଲୁ ସେହି ବା
ସମ୍ମାନସୂରକ ସମ୍ମୋଧନ, ସମ୍ମାନ
ବ୍ୟକ୍ତି, ମହାଶୟ, ପ୍ରଭୁ, ପ୍ରତିପାଳକ ।

।ହେବକାଦା—ଶା. ବି. ମୁସଲମାନ
ଉଦ୍‌ବ୍ୟକ୍ତି ସନ୍ତୁତାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସାହେବକାଦା ।

।ହେବମେସ—ଶା.ବି. ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ
ସାହେବ, ସାହେବ ସାହେବାଣୀ ।

।ହେବପୁରୀ—ଶା. ବି. ଧନଚାନ ଓ
ପଦ୍ମ କରିବେପୀୟ, ହାକମହୁକମ ।

।ହେବବା—ଶା.ଶ୍ରୀ.ବି. ସାହେବ ଶବ୍ଦର
ପଦ୍ମ କରିବେପୀୟ ।

ସ୍ତ୍ରୀଲଙ୍ଘ, ଉଦ୍‌ବ୍ୟକ୍ତି ମହିଳା ଓ ଶାଶୀଆଦିଙ୍କ
ନାମ ପରେ ବ୍ୟବହୃତ ସମ୍ମାନାର୍ଥକ
ଶବ୍ଦ ।

ସାହେବାଣୀ—ଶା.ଶ୍ରୀ.ବି. କରିବେପୀୟ
ଶ୍ରୀ, ବିଶ୍ଵ, ମେମ୍ ।

ସାହେବାନ୍—ଶା. ବି. ସାହେବ ଶବ୍ଦର
ବ୍ୟବହାର ।

ସାହେବାନା(କ)—ଶା.କି. ସାହେବ ବା
କରିବେପୀୟମାନଙ୍କର ଘର, ଆଚରଣ
ବା ପରିଦି, (ବିଂ)ସାହେବଙ୍କର ଉପୟୁକ୍ତ
ସାହେବାନିଆ—ଶା. ବି. ସାହେବ ତା

କରିବେପୀୟଙ୍କ ଯୋଗି ବା ଉପୟୁକ୍ତ
ସାହେବାନକାଏ(କ)ଦା—ଶା.ବି. କରି-
ବେପୀୟମାନଙ୍କ ଶିଷ୍ଟାଗୁର ।

ସାହେବା—ଶା.ବି. ସାହେବଙ୍କ ପର,
ସାହେବ ସମ୍ମାନୀୟ, (ବି) ସାହେବାନ୍
ଦେଖ । [ବାଣୀ]

ସାହେବେନ୍—ଶା.(ସମ୍ମ)ଶ୍ରୀ.ବି. ସାହେ-
ସାହେବ—ଶା.(ଲଭାରୀ)ବି. ସାହାୟ୍ ।

ସାହୁ—ବି. (ସମ୍ମାନୀୟ)ବି.ଶାହୁ; ଶିଷ୍ଟା
ପରିଷ୍କାର ବିଷୟରେ ବିଜ୍ଞାନୀ
ମେଲନ, ସହିତେ—(ଶା.ବି.) ସାହାୟ୍
କାରୀ, (ବି) ସାହାୟ୍ ।

ସାହୁକୁହୁ—ବି. (ସାହୁ+କୁହୁ+କ)
କୁହୁପାଶୀ, ସମ୍ମାନସୂରକ ସାହାୟ୍-
କାରୀ ।

ସାହୁକୁହୁ—ଶା. (ପ୍ରା.ଲଭାରୀ,ବି) ସହିତ
ଦେଖ, କହୁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମେଲ, (ବି)
ମେଲବାନିଥିବା (ବ୍ୟକ୍ତିଗଣ), ପରମର୍ମା
ପରୁତ (କର୍ମ) ।

ସାହୁତ—ପୁ. ବି. (ସମ୍ମାନୀୟାକ),
ଆହୁଦାରିଶ୍ରୀ (କର୍ମପୁ), ଆନନ୍ଦ,
(ସ୍ତ୍ରୀ)ସାହୁଦା,ଶା. କି. ବି.ଆହୁଦା
ପରୁତାରେ ।

ସାହୁ—ବି. ଫଳକିଶ୍ରୀ, ନାମୟୁକ୍ତ ।

ସାହୁୟ—ବି. (ସମ୍ମାନୀୟ) ସମ୍ମାନୀୟ
ମେଲାଦି ପ୍ରାଣିଦୂଷତ, ପରୁତକ, (ବି)

ନାମୟୁକ୍ତ, ନାମବିଶ୍ଵ ।

ସି—ଶା. ଅବ୍ୟ. (ଧୂନ୍ୟନୁକରଣ), ଲକ୍ଷଣ
ମରିବ ବା ରାଗ ଖାଇଲେ ପାଟିରୁ
ବାହାରିବା ଶବ୍ଦ, ସିଟିମାରିବାର ଶବ୍ଦ,
ପ୍ରାଚୀନ ଓଡ଼ିଆରେ ଅନୁଜ୍ଞା ସ୍ଥିପୁରୁଷ
ଏକବରନରେ କିମ୍ବାରୁମରେ ଯୋଗ-
ବିଶ୍ଵିଭାଗ ଅଗ୍ରର, (ଯଥା—ହେଲାଅପ୍ଟ,
ନୁହେସି କିତ୍ତାଦି) ଶିତ୍ତାର ପାଇଁ
ପରିଷ୍କାର କରିବାର ଶବ୍ଦ, ସି'ଅଷ୍ଟର, (ପା.ସମ୍ମ)ତିପ୍ରାର
ପତ୍ର୍ୟବିଶ୍ଵରଣ, (ସଥା—କରେସ, ଲାପେ,
(ଦଶ) ଆଇସି, କହୁସି କିତ୍ତାଦି) ।

ସିଅ—ଶା.ବି.ଶିଅଇତ୍ତାଦି ଦେଖ, କରିବ
କେବଳ ଶାଖାଚେତର ।

ସିଅଁ—ଶା. କି. (ତୁମେ) ସିଲାଇକର ।

ସିଅଷର—ଶା.ବି. ବିଦ୍ୟାରମ୍ଭରେ ଶିଶୁର
ବୋଲିବା ଓ ଲେଖିବା ପ୍ରଥମ ଅଷର ।

ସିଅନ୍ତରବିଜନିତ—ଶା. ବି. ଗଜମୂର୍ତ୍ତ,
ଅତମୂର୍ତ୍ତ, ନିରକ୍ଷର, ସେ ଆବୋଦିବା-
ରମ୍ୟ କଣନାହୁଁ ବା ବର୍ଣ୍ଣପରିଚାର କର-
ନାହିଁ । [ଅଣ୍ଟା]

ସିଅଳ—ଶା. (ଲେଖିପାଠଣ) ଶିତ୍ତାକ,
ସିଅଳ—ଶା. ବି. କେଜୁର ଓ ଡାଳଗରରୁ
ରସ (ତାତି) ବାହାର କରିବା ହରିକନ
କାତି ।

ସିଆ—ଶା. ବି. ସିହା ଦେଖ, (ଶା.ବି—
ବଣିଆଶବ୍ଦ) ସୁନା ।

ସିଆଇ(ହି)—ଶା. ବି. ମସୀ, କାଲୀ ।

ସି.ଆଇ, ର-ଶା.ବି.ରଂଚିଲେଇସରକାରି
ପ୍ରଦର୍ଶିତ ସମ୍ମାନସୂରକ ଉପାଧିବିଶ୍ଵ,
(ଏହା କଣ୍ଠାନିଅନ୍ତ ଅଥ୍ କଣ୍ଠିଆର୍
ଏମପିର-ଏହାର ଅର୍ଥ ଭାବରେ ପାମ୍ବାର
ସର୍ବା ବା ବନ୍ଦୁ) ।

ସି.ଆଇ, ଡି.—ଶା. କି. ଶ୍ରୀପାଲିମ୍ପି,
ଗୁରାନାୟାପି ବିଷ୍ଣୁଗ ।

ସିଆଁ—ଶା.ବି.ସିଲେଇକରିମ୍, (ବି) ସିଲେଇ
କରିଯାଇଥିବା ।

ସିଆଁରବା—ଶା. କି. ସିଲେଇକରିମ୍
ଶିକନ୍ତ୍ର ତୁପ) ଅନ୍ତ ଦ୍ଵାରା ସିଲେଇ
କରିବାର ।

ସିଆଁପେଇଁ—ଶା. ବି. କାନାବସ୍ତୁ ସିଲ୍ଲର
କରିବା କମ୍ପି ।

ସିଆକାଟୁ—ପ୍ରା. (ଗଞ୍ଜା, ବି) ସ୍ଵୀଳୋକମାନଙ୍କ
ମଣିବନ୍ଧରେ ପିତରବା ବଳସୁବିଶେଷ ।

ସିଆଡ଼—ଶା. ବି. ସେହିଆଡ଼, ସେ ଦିଗ,
ବିପଶ୍ଚତ ଦିଗ, ସେ ଦେଖ ବା ଅଞ୍ଚଳ ।

ସିଆଡ଼କା(ର)—ଶା. ବି. ଦେହୁ ଅଞ୍ଚଳର
ବା ଦେଶର, ସେହିଦିଗର, ବିପଶ୍ଚତ
ଦିଗର ।

ସିଆଡ଼(ତିକୁ—ଶା. ଅବ୍ୟ. ସେହିଆଡ଼କୁ
ବା ଦିଗକୁ, ତେଣିକି, ତାପରେ,
ବିପଶ୍ଚତ ଦିଗକୁ ।

ସିଆଡ଼—ଶା. (ନିଶ୍ଚିଆଶଙ୍କ) ବି. ସୁନା ବା
ରୂପାର ତାର ଟାଣିବାର ପଣ୍ଡୁଆସି,
ବନଖଳିତାବିଶେଷ ।

ସିଆଡ଼(ର)ଗଣିଫେରିବା ବା ଭୁଲିଛିବା
—ଶା. କି. (କଣ୍ଠଆ କନ୍ଧ, କୋଣ୍ଠ, ଭୁଲୁଁ-
ଆଦି ଅନାଯ୍ୟମାନେ) ସିଆର ଲାଇରେ
ଚଣ୍ଡ ପକାଇ ରଜନ୍ତମାମ ତିତ୍ରୁଦ
ବା ମେଲିର ଉତ୍ତେଜନାୟକ ଚିନ୍ତା
ଗାମରୁ ଗାମାନ୍ତରକୁ ପଠାଇବା ।

ସିଆଡ଼(ର)ଲାଇ—ଶା. ବି. ବନ୍ୟଲତା-
ବିଶେଷ ।

ସିଆଡ଼—ଶା. ଅବ୍ୟ. ତେଣୁ, ସେହିଆଡ଼,
ସେଦିଗରୁ, ବିପଶ୍ଚତ ଦିଗରୁ, ସେ
ଅଞ୍ଚଳରୁ ବା ଦେଶରୁ (ବିପ-ଇଥାଡ଼) ।

ସିଆଡ଼—ଶା. ଅବ୍ୟ. ସେଦିଗରେ,
ତେଣୁ, ସେତୋରେ, ବିପଶ୍ଚତଦିଗରେ,
ପଣ୍ଡାନ୍ତରେ ।

ସିଆହା—ଶା. ସୁ. ବି. (ପ୍ରକଳନ)
ଚର୍ବି, ଚଲିଖ, ଚୁଡିମାନ, ଶଂ, ଧୂତ୍ରି ।

ସିଆହା(ଶା—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ରଜେବତୀ,
ରଜିସଲା ହୋଇଥିବା (ବାଲିକା) ।

ସିଆଶାପଣିଆ—ଶା. ବି. ଚର୍ବିରତା,
ଧୂତ୍ରିତା, ଚୁଦିମଣ୍ଡା ।

ସିଆଶାପଣିଲ—ଶା. ବି. ସେଉଁ ଚର୍ବି
ବ୍ୟକ୍ତି ବାରୁଳତାର ଛଳ କରେ,
ବାହାରେ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ
କାହାଲ ବା ସରଳ କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ।

ଧୂତ୍ରି ବା କଟକୁକି ବ୍ୟକ୍ତି, ଯେ ନିଜ
ଦୋଷ ଜାଣିପାରି ବାରୁଳତାର ବାହାନ
କରେ ।

ସିଆଶାହେବ—ଶା. କି. (ବାଲିକା) ଘର
ଯୋଗି ଦେବା, ଜୀବାପାଇବା ।

ସିଆଶିଆ—ଶା. ବି. ସିଆହା(ହା)ଶ ଦେଖ ।

ସିଆନ୍ଦ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବ) ଶି. ଅଧିନାୟକ,
ଦଲପତି, (ବିଂ) ହୃସୀଆର, ଚର୍ବିର ।

ସିଆନଙ୍ଗ—ଶା. ବି. ବର୍ତ୍ତିବ ବନ୍ୟତ
ତୋଟିଏ ପବତି ।

ସିଆକା—ପ୍ରା. (ଲଗିଆ) ବି. ସିଆଶା, ଚର୍ବିର
ସିଆର—ଯା. ବି. ଯୋଈ କା କାରିବାରରେ
ଆଶ ବା ହିଂସା ।

ସିଆର.ଦାସ—ବଜାର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ରାଜ-
ନାତକ ନେତା ସୁରୀୟ ଦେଶବନ୍ଦ
ଚିରରଙ୍ଗନ ଦାସ ।

ସିଆର—ଶା. ବି. ଲଗିଲାଗାର, ପହଣି ।

ସିଆର—ଶା. ବି. ଶିଆର, ସିଆକ ଦେଖ ।

ସିଆକିଲତା—ଶା. ବି. ଜିଷ୍ଠଧୂଲତା
ବିଶେଷ, ସିଆକ ଦେଖ ।

ସିରତି—ଶା. ସର୍ବ. ସେହିଠାରେ, ସେହି
ହୁନରେ ।

ସିରବି—ଶା. କି. ସିଲେଇ କରିବା,
ଖଳିଆଦି କରିବାକୁ ପରମାନଙ୍କୁ ଏକହି
କମ୍ପି ବା ଖଳିବାଦାରୀ ସିରି ଯୋଦୁବା ।

ସିରଗୁ—ପ୍ରା. (ଯଳ) ବି. ମାଟିଗୋବର
ଲେପାହେଇ ନ ଥିବା ଟାକେଇ ।

ସିରକା(କ)ି—ଶା. ବି. ସୁରଥା ମୁଲେଇ
ମୁଦ୍ରି, ଚର୍ବିଅଶା, ଟଙ୍କାର ଚର୍ବିଆଶ ।

ସିରକା(କ)କର—ଶା. ବି. ଏକପିରକା
ମୁଲ୍ୟର ।

ସିରକାର—ଶା. ବି. (ପ୍ରକଳନ) ସୌର-
କାର ଦେଖ ।

ସିରନା—ପ୍ରା. (ବନ୍ଦ୍ରର) ଶି. ଶିରନାର୍ଥ
ସିରନା—ଶା. ବି. (ପ୍ରକଳନ) ସୁଲ୍ଲା,
କେଣିକନ୍ୟାସବିଶେଷ ।

ସିରନ୍ତୁ(ଛି)—ଶା. ବି. ସନ୍ତ୍ରୀ, ସାମନ୍ତର
ଅଳଂକାରବିଶେଷ । [ସନ୍ତ୍ରୀ ।

ସିରନ୍ତୁଆ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଳ) ବି. ସ୍ତ୍ରୀମନଙ୍କ
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କଷ୍ଟ ଦେବା ।

ସିରରା-ପ୍ରା. (କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା) ବି. ଟୋକେଇ ।
ସିର—ଶା. (ସମ୍ବ) ସୁ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ସେ,
ସେହିଲେଇ ।

ସିରି—ପ୍ରା. ବି. ସିବିତକା ଫଳ ।

ସିଂକ—ପ୍ରା. (ଲଗିଆ) ବି. ଅନ୍ତକା, କମ୍ପି ।
ସିଂକିବା—ପ୍ରା. (ଲଗିଆ) ବି. ସିଂପଣ୍ଡି
ପୋଛୁବା ।

ସିଂଖପତା—ପ୍ରା. (ଲଗିଆ) ବି. ଅନ୍ତକା
ଦ୍ଵାରା ସିଆଟୋଇଅଥବା ପନ୍ଥମାନ, ଖଳ ।

ବିଂଶ—ଶା. (ବି ନଦ୍ୟ + ଆଶ) ସିଂହାଶ
ଦେଖ ।

ଦିଂଗ୍ରୁତ୍ତ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଳ) ବି. ଶିଂଗ୍ରୁତ୍ତ
ଦେଖ ।

ସିଂଘାରହେବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. ବିବାଦ ବା
ଗୋଲମାଳ କରିବାକୁ ସଗରେ
ରବେଇ ଖବେଇ ହେବା, ସାଗାନ୍ତି
ହେବେ ଅସ୍ତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ବାଟ
ଖେଳିବା ।

ସିଂଦିନ—ବ. ନାସିକା ।

ସିଂଗେନ୍—ଶ୍ରୀ. (ବଲଜିରପାଟଣ) ବ.
ଶିଂଗାଣ୍ଠ ଦେଖ ।

ସିଂବଜୀ—ଶ୍ରୀ. (କୋହାର୍ବି. ସୁର୍ଯ୍ୟ) ।

ସିଂସା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ୍ବ-ସାଧକ) ସୀପା(ଧାର୍ତ୍ତ).
(ପ୍ରା.ବରଦ) ସୀପା ପେନ୍‌ଲି ।

ସିଂହ—ପୁଂ. ବ. (ହିନ୍ୟ+କ.ଥ) ସ୍ଵନାମ
ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବନ୍ୟ ପଣ୍ଡ, ପଣ୍ଡବଜ୍ଞ,
(ଅଳ୍ୟ ଜାତିବାଚକ ଶବ୍ଦ ସଙ୍ଗେ ସ୍ତର
ହେଲେ) ଶ୍ରେଷ୍ଠ, (ଯଥା:-ପୁରୁଷୀଂହ,
ନରସିଂହ ରତ୍ନାଦି) ମେଷାଦି ଦ୍ୱାଦଶ
ଶତିର ଅନ୍ତର୍ଗତ ପଞ୍ଚମ ଘଣ୍ଟି, ପୌର
ପ୍ରଦ୍ରମାସ, ରକ୍ତୀର୍ପୁ, ନାଲି ସଳନା,
ବୌଦ୍ଧ ଯତମନଙ୍କର ଧୂଳି, ସମୟଶ
ବର୍ଣ୍ଣିତ ଚନ୍ଦ୍ରମି ପଞ୍ଚତବାସୀ ବିଶାଳ
ପଞ୍ଚିକିତ୍ୱ ପଞ୍ଚତବାସୀ ବିଶାଳ
ବଶୋପାଧିକିଣେ, କାମୁକ, ସାରର
ପେଣା, ଶୂନ୍ୟ ରକ୍ତପୁତ୍ରାଥାଙ୍କ ବଶୋ-
ପାଧିକିଣେ, ରକ୍ତପୁତ୍ର ଉପାଧି-
ବିଶେଷ ।

ସିଂହକେର—ବ. (ଗୁରୁ) ସଠା,
ସିଂହର କେକରେ ଥବା ଲମ୍ବ କେଶର
ବା ବାଲ, ବକୁଳଗଛ ।

ସିଂହଗ୍ରୀବ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସିଂହ
ପର ଉନ୍ନତ ଗ୍ରୀବାବିଶିଷ୍ଟ ।

ସିଂହଚିତା—ବ. ମାଷପଣ୍ଡୀ ।

ସିଂହଦାଳି—ଶ୍ରୀ. ବ. ଏକପ୍ରକାର
କୋତସନ ମାର, ସିଂହମାର ।

ସିଂହତା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ୍ବ-ଶୃଙ୍ଗାଟକ) ଶିଂହତା
ଦେଖ ।

ସିଂହତଳ—ବ. କରଦୁସ୍ତ ଯୋଜନା,
କୃତାଙ୍କଳ ।

ସିଂହତୁଣ୍ଡ—ବ. ସେହୁଣ୍ଡବୁଣ୍ଡ, ସିଂହତୁଣ୍ଡ,
ଏକପ୍ରକାର ମାର ।

ସିଂହଦରଜା—ଶ୍ରୀ. ବି. ସିଂହଦରଜା ଦେଖ ।
ସିଂହଦ୍ଵାର—ବ. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) ରାଜ-
ପ୍ରାସାଦ ଓ ଦେବାଳୟର ସିଂହ ମୁଣ୍ଡ
ଚିତ୍ତିତ ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାର, ପ୍ରଧାନ ବା
ସଦର ଦୁଆର, ଫାଟକ ।

ସିଂହଧୂନ—ବ. (ଗୁରୁ) ସିଂହର ଶବ୍ଦ
ବା ଗର୍ଜନ, ସିଂହନାଦ ସତ୍ତ୍ଵା
ଉଚ୍ଛବ୍ଲକ ।

ସିଂହନାଥ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବାଜୀ କେବେଦ୍ୟଶୁରର
ସମୁଖୀରେ ମହାନଦୀ ଗର୍ଭରେ ବଢ଼ିମା
ଶକ୍ୟଭୁକ୍ତ ଏକ ପାହାଡ଼ ଓ ଦ୍ଵାପ ଓ
ତତ୍ତ୍ଵରେ ପ୍ରିତି ଶିବରମ୍ଭ ।

ସିଂହନାଦ—ବ. (ଗୁରୁ) ସିଂହର ଧୂନ,
ଯୋଭାମାନଙ୍କର ରଣୋଧାରକ ଶବ୍ଦ,
ମହାଦେବ, ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ଛନ୍ଦୋବିଶେଷ ।

ସିଂହନାଦକ—ବ. (ସିଂହ+ନଦ୍ରିଣ).
ଅଳ୍କ) ଶିଙ୍ଗା, ରଣଶିଙ୍ଗା, ରୁକ୍ଷାର, (ପୁଂ.
ବିଂ-କ.ଅଳ୍କ) ସିଂହପର ନାଦକାଶ,
(ଶ୍ରୀ) ସିଂହନାଦକ ।

ସିଂହନାଦଶୁଳୁ—ବ. ଆମବାତ ରୋଗ-
ଧକାରେକ୍ତ ଓଷଧବିଶେଷ ।

ସିଂହନାଦକ—ବ. (ସିଂହନାଦକ+ଶୁଳ୍କ
ଆ) ଦୁରଳିପ୍ରାଣ ।

ସିଂହନାନୀ—ପୁଂ. ବ. କନ୍ଦର୍ପକର ମୁଦ୍ର
ଭେଦ, (ବି) ସିଂହପର ନାଦକାଶ,
(ଶ୍ରୀ) ସିଂହନାନୀ ।

ସିଂହପଚ୍ଛୀ—ବ. ଧର୍ମସଙ୍କାରୀଧାସିଶେଷ ।

ସିଂହପରାନମ--ବି. ସିଂହପର ପରାନମ
ଶାଲୀ (ଚନ୍ଦ୍ର), (ବି) ସିଂହପର ପରାନମ ।

ସିଂହପଣ୍ଡୀ—ବ. ବାସକ, ବାସଙ୍ଗଗଛ ।

ସିଂହପୁଣ୍ଡିକା--ବ. କ୍ଷୁଦ୍ରପଣ୍ଡିକା, କ୍ଷୁଦ୍ରପଣ୍ଡିକା
ପଣ୍ଡୀ, ପ୍ରେଷିକୁଣ୍ଡା, ସୁଶ୍ରୀପଣ୍ଡିଲତା,
ମାଷପଣ୍ଡୀ ।

ସିଂହପୁଣ୍ଡି—ଶ୍ରୀ. ବ. ବିହପଣ୍ଡିକା; ସୁଶ୍ରୀ
ପଣ୍ଡୀ, ମାଷପଣ୍ଡୀ ।

ସିଂହପୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. (ନାମ) ପ୍ରାଚୀନ
କଳିଙ୍ଗର ଏକରାଜ୍ୟାମ ।

ସିଂହପୁଷ୍ପା—ବ. ପୁଣୀପଣ୍ଡୀ ଦେଖ ।

ସିଂହପୁଷ୍ପା—ବ. ପୁଣୀପଣ୍ଡୀ, ବାସକ, କ୍ଷୁଦ୍ର
ପୁଣୁମ୍ବି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ନାମ) ଆଧିକାର
ବିହାରପ୍ରଦେଶର ଅନୁର୍ଗତ ଓଡ଼ିଆଜିଲ୍
ବିଶେଷ ।

ସିଂହମାଦଳା—ଶ୍ରୀ. ବ. ଗୁଡ଼େଇକଳା
ରାଜଙ୍କ ଗୁହରେ ରାଷ୍ଟ୍ର ସିଂହମାଦଳା
ତଥା ସିଂହରାଜବିଶେଷ ଇତିହାସ ।

ସିଂହମୁଖ—ବ. (ଗୁରୁ) ସିଂହର ମୁଖ,
ହୁନ୍ଦୀର ଭୂଷଣବିଶେଷ, (ବି-ବ.ଶ୍ରୀ)
ସିଂହପର ମୁଖବିଶେଷ ।

ସିଂହମୁଖୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବାସକ, ବାସଙ୍କ ଦେଖ
ସିଂହପନ୍ଦା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପିଂହ+ପନ୍ଦା+ଆ)
ବ.ଶ୍ରୀ; ଦୁର୍ଗା, (ସିଂହରଥ-ଅନ୍ତର୍ପରିପା)

ସିଂହରଥ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଦୁର୍ଗା ।

ସିଂହରନା—ଶ୍ରୀ. ବି. ସିଂହମାଦଳା
ରାଜକାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖ, ପାରୁଶାନ, ସିଂହ
ସିଂହମୁଖ ଦେଖ, ପାରୁଶାନ, ସିଂହ ।

ସିଂହରବ—ବ. (ଗୁରୁ) ସିଂହର ଗର୍ଭନ,
(ବି-ବ.ଶ୍ରୀ) ସିଂହପର ଧକିବିଶେଷ ।

ସିଂହରତ—ବ. ସିଂହଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଶୁରୁଶ୍ରେଷ୍ଠ
ସିଂହରତୋର—ପ୍ରା. (ସିଂହଭୁମ୍ବ.ବ) ଶବ୍ଦିଷ୍ଵ
ଜାତବିଶେଷ ।

ସିଂହଲ—ବ. (ନାମ) ଲଙ୍କାଦ୍ରୀପ, ପିତଳ,
ଟିନଧାରୁ, ଦାରୁଚିନ୍ତି ।

ସିଂହଲକ—ବ. ଉତ୍ତମପ୍ରେତିଲ, ବିଜ, ରଙ୍ଗ-
ଧାର୍ତ୍ତ, ଗୁଡ଼କୁଳ ।

ସିଂହଲଦ୍ରୀପ—ବ. ଲଙ୍କାଦ୍ରୀପ ।

ସିଂହଲପ୍ରାଣ—ବ. ସେଂହଲୀ, ପିତଳକିରିଶେଷ
ସିଂହଲାପ୍ରାଣ—ବ. ତାଳବୁନ୍ଦ ସତ୍ତ୍ଵ ବୁନ୍ଦ
ବିଶେଷ ।

ସିଂହଲୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସିଂହଲସମ୍ରାୟ,
ସିଂହଲଦେଶୀୟ, ସିଂହଲଦେଶବାସୀ,
ସିଂହଲଦେଶ ପ୍ରତିକଳ ଭାଷା ।

ସିଂହଲୀୟ—ବି. (ସିଂହଲ+ଲୀୟ)
ସିଂହଲଦେଶ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ସିଂହଲାନ—ବି. (ସିଂହ+ଲାନ-ବ.ଶ୍ରୀ)
ସିଂହପର ଲାଲାସୁନ୍ଦ, (ବି) ରତବଜ୍ଞ-
ବିଶେଷ ।

ସିଂହଦଶ—ବ. ଉତ୍ତର ପିତଳଭାବର
ଗୋଟିଏ ପ୍ରାଚୀନ ପ୍ରିତି ରକଳିବା ।

ଇତି) ସ୍ମୃତିରମ୍ଭକ (ବଜା) ।	ତୁଣ, ନାଗବଳୀ, ପାନ, କେବର୍ତ୍ତିମୁଣ୍ଡକ ସିତପ୍ରେତ (ସବା) —ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ରୌପ୍ୟ, (ବିଂ) ଶୈତବଣ୍ଣୟକ ।	ଅର୍ଜୁନ, (କ.ଧା) ଶୈତଥୟ ।
ସିତହଂସ, ହଂସ, ରତ୍ନଶୋଭାଞ୍ଜଳ ।	ସିତମଣି—ବ. ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ମଣି, ସିତୋ- ପଳ, ମୁଣ୍ଡିମଣି ।	ସିତପ୍ରେତ—ବ. ଧୂମରାଷ୍ଟ୍ର ।
ସିତହଂସ—ସ୍ତ୍ରୀ.ଶ୍ର.(ବ.ଶ୍ର.)ଶୈତବୁଜା ।	ସିତମାଷ—ବ. ରଜମାଷ, ଏକପକାର ଧଳା ବରି ।	[ରଜା]
ସିତକନ୍ଦଳ—ବ. ମଧୁନାରିକେଳ ।	ସିତମରିତ—ବ. ଶୈତମରିତ, ସଦା-	ସିତପ୍ରେତ—ବ. ଧୂମରାଷ୍ଟ୍ର, ସିତମୁଦ୍ର, ସିତପାସୁକା—ବ. ଶୈତବୁଷ୍ଟ ଶର୍ପଙ୍ଗା ।
ସିତକନ୍ଦଳ—ବ. ମଧୁନାରିକେଳ ।	ସିତମୋସା—ବ. ଶୈତମୋସା ।	ସିତମୋତ୍ତମ—ବ. ଶାନ୍ତିଶାନ୍ତି, ମଦରକାଶାନ ।
ସିତକାରକ—ବ. ଶୁଣ୍ଠିମାରକ, ସାଦାଜାର ।	ସିତମୁର—ଶ୍ର., ବ. (କଂ-ସେଂପ୍ଲମ୍ବର) ମେପ୍ରେମ୍ବରମାସ ।	ସିତହଂସ—ବ. ଶୈତ.କଣ୍ଠକାଶ ।
ସିତକାରକ—ବ. (କ.ଧା) ଶୈତକୁଣି ।	ସିତରଞ୍ଜ—ବ. (ବ.ଶ୍ର.) କର୍ପର ।	ସିତା—ବ. (ଦିତି + ଆ) ଶୈତ ଶର୍କରା, ଶ୍ରୀ, ତିକ, କନ୍ଦ, ପଲିକା, ଶ୍ରୀନିବ କଣ୍ଠକାଶ, ଯୋମରାଶ, ବାକୁତୀ, କୁଟୀ କଣ୍ଠାରୁ, ଶୈତତୁମା, ଚନ୍ଦ୍ରକା, କୁଟୀ ମୁଖ ଶୁଣ୍ଠ, ମଦ୍ୟ, ପିକା, ପିଲିଲ ଦାୟମାଶ, ଉଦ୍‌ଦରଦକାନ୍ତା ଶୁଣ୍ଠ, ତେଜସ୍ଵୀ, ମୁରୁଗାପାତ୍ର, ପଦତକାନ୍ତ ଅପରାଜିତା; ଶୁଣ୍ଠପାତ୍ର, ଅର୍କପୁଣୀ, ବରୁ, ସିଂହାଲ, ପିପୁଳି, ଆମାତକ, ଆମାତା, ରଜତ, ରୂପା, ଶୈତପୁଣୀ, ଶୈତପାତଳୀ ଚକ୍ର, ଧଳାତିମ୍ବ, ଶିପନ ପୁଷ୍ପଚୁଷ୍ପ, ହାଦରମାଳୀ, ଆମଳକୀ, ଗୋଦେରତା, ଧଳାତିକୁଣ୍ଠ, (ବିଂ) ସିତର ସ୍ତରମାଳା, ବଜା, ଶୁଣ୍ଠବଣ୍ଣଶିଷ୍ଟା, ଶୁଭ୍ର, ଦଶୀନା, ନଷ୍ଟା, ଜୀତା, (ପ୍ରା, ବଲୁତିର, ବି) ପାଖାଳଘାତ ।
ସିତପାତ୍ର—ବ. ଶୈତପାତ୍ର ।	ସିତାଂଶୁ—ବ. (ସିତ + ଅଂଶୁ) ବ.ଶ୍ର.; ଚନ୍ଦ୍ର, କର୍ପର ।	ସିତାଂଶୁ—ବ. ଶୈତବୁତେଳ—ବ. କର୍ପର ତେଲ ।
ସିତପଞ୍ଚଦଶୀ—ଶ୍ର. ପୁଣ୍ଡିମା ।	ସିତାରାଜ—ବ. ଶୈତାରାଜ ।	ସିତାରଣ୍ୟ—ବ. ମଧୁକାତ ଶର୍କରା, ମିଶ୍ର ।
ସିତପଞ୍ଚଦଶୀ(ଶ୍ରୀ)—ବ. ଅର୍କପୁଣୀକା ଚକ୍ର ।	ସିତାରାଜ—ବ. ଶୈତାରାଜ ।	ସିତାରଣ୍ୟ—ବ. ଶୈତମରିତ ।
ସିତପାତ୍ରକ—ବ. ଶୈତେପାତ୍ରକ ଚକ୍ର, ଶୁଣ୍ଠବଣ୍ଣଯକ ପାତ୍ରକ ଚକ୍ର ।	ସିତାରାଜ—ବ. ଶୈତାରାଜ ।	ସିତାଶ୍ରୀ—ବ. ଶୈତବୁଜା ।
ସିତପାତ୍ର—ବ. ଧଳା ଓ ହଳଦିଆବଣ୍ଣ, (ବିଂ) ଶୈତ ଓ ପୀତବଣ୍ଣଶିଷ୍ଟ ।	ସିତାରାଜ—ବ. ଶୈତାରାଜ ।	ସିତାଶ୍ରୀ—ବ. ଶୈତବୁଜା ।
ସିତପାତ୍ର—ବ. ଶୈତାଶ୍ରୀକା ଦେଖ ।	ସିତାରାଜ—ବ. ଶୈତାରାଜ ।	ସିତାଶ୍ରୀ—ବ. ଶୈତବୁଜା ।
ସିତପାତ୍ର—ବ. କେବିବର୍ତ୍ତିମୁଣ୍ଡକ, କେଉଁଥିଆ ମୁଥ, ତିରଗ ବୁଝ, ଶୈତବେହୁତ, ଶୈତ ସୁଆମ ଗର, କାଶ, କାର୍ତ୍ତିଶୀ, ଏକପ୍ରକାର ଅଙ୍ଗୁ, ଫୁଲଅଶ୍ରୁ, ଶୈତ ଗର, ପିଣ୍ଡ- କେୟର, ନାଗଦର୍ବୀ, ମର୍ମିକା ।	ସିତାରାଜ—ବ. ଶୈତାରାଜ ।	ସିତାଶ୍ରୀ—ବ. ଶୈତବୁଜା ।
ସିତପୁଣ୍ୟ—ବ. ମଲିକା, ବଳା, ବାଢ଼ିଆଥିଲା, କର୍ମମୁଳୀ ।	ସିତାରାଜ—ବ. (ଶୈତ + ଶୁଣ୍ଠା + ରନ୍) ଅବ୍ରିଷ୍ଟା ।	ସିତାଶ୍ରୀ—ବ. ଶୈତବୁଜା ।
ସିତଦୁର୍ମୁଖ—ବ. ଶୈତାପରକତା, କାଶ-	ସିତାରାଜ—ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ମଧ୍ୟମ ପାଣ୍ଡବ,	ସିତାଶ୍ରୀ—ବ. ଶୁଣ୍ଠ, ଶ୍ରୀ, କନ୍ଦ ।

ସିଙ୍କପଥ—ବ. (ଡତ୍ରି)ଆକାଶ, ଅନୁଷ୍ଠାନ
ସିଙ୍କପି୦—ବ. ଯେଉଁ ହୀନରେ ଏକଳଙ୍ଗ
ବିଜିତାନ, କେଟିଏଣ୍ଟକ ହୋମ ଓ
କୋଟି ଫଣ୍ଟାକ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ହୋଇ
ଅଛି, ସିଙ୍କଷ୍ଟ ଦେଖ ।
ସିଙ୍କପୁର-ବ. ହିନ୍ଦୁଲେଖ୍ୟାତିଷ୍ଠାନ୍ତିକୁ ଭୁଗୋ-
ଲିର ଅଧୋଦେଶବିଶେଷ ।
ସିଙ୍କପୁରୁଷ—ବ. (କ.ଧା) ସିଙ୍କପ୍ରାସ୍ତ
କଣ୍ଠୀ, ମୁକ୍ତମାନବ, ଯୋଗୀ, ଯେଉଁ-
ବନ୍ଧୁ ଉପ୍ରତି ଲୁଭ କରିପ ରନ୍ତୁ ।
ସିଙ୍କପୁଷ୍ଟ—ବ. କରିବାର ବୃକ୍ଷ ।
ସିଙ୍କପ୍ରେସ୍ବୁକନ—ବ. ଚୌରିସର୍ଷପ,
(ପୁ.ବି.) ସିଙ୍କକାମ ଦେଖ ।
ସିଙ୍କତୁମି—ବ. ସିଙ୍କନ୍ଷେଷ ଦେଖ ।
ସିଙ୍କମ୦—ବ. ସିଙ୍କପୁରୁଷଙ୍କ ଆଶ୍ରମ ।
ସିଙ୍କମନୋରଥ—ପୁ.ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)ସଫଳ
କାମ, ସିଙ୍କକାମ ଦେଖ, (ବ)କର୍ମମାସର
ବୃତ୍ତିପୂର୍ବ ଦିନ ।
ସିଙ୍କମାନସ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସିଙ୍କ-
ମନୋରଥ ଦେଖ ।
ସିଙ୍କମାନକ—ବ. ତିବରକ ଖଣ୍ଡ, ତିବର-
କେତ୍ତକ ଖଣ୍ଡ ।
ସିଙ୍କଯୋଗ—ବ. ପୁଯୋଗ୍ୟ ମିଳନ ।
ସିଙ୍କଯୋଗିନୀ—ଶ୍ରୀ. ବ. ମନସାଦେବୀ,
ଯୋଗିନୀବିଶେଷ ।
ସିଙ୍କଯୋଗୀ—ପୁ.ବ. ସିଙ୍କଲାଭ କର-
ଥିବା ଯୋଗୀ, ମହାଦେବ ।
ସିଙ୍କରସ—ବ. ପାରତ ।
ସିଙ୍କରସାୟନ—ବ. ଦାର୍ଶନିକବନ ଓ ପ୍ରଭୁଙ୍କ
ଶକ୍ତି ରହ୍ୟୋଷଧବିଶେଷ ।
ସିଙ୍କଲିଖ୍ୟ—ପୁ.ବି.(ବ.ଶ୍ରୀ)ଯେ ଲକ୍ଷ୍ୟ-
ଭେଦରେ ଅବ୍ୟଥି, ସିଙ୍କଷ୍ଟକଲ୍ପ, (ବ)
ଅବ୍ୟଥିଲକ୍ଷ ।
ସିଙ୍କବଟ—ବ. ଦୁଃଖ୍ୟାନବିଦେଶ,
ଶ୍ରାଵେଳିର ଦିଶପାଦପୁ ପୁଣ୍ୟାନ ।
ସିଙ୍କବନ୍ତି—ବ. (ଆୟୁଷ୍ମବେଦ) ତୈଳଆଦିର
ପିତକାଶ । [ପକ୍ଷକ୍ରବ୍ୟ ।]
ସିଙ୍କବନ୍ଧ—ବ. ସିଙ୍କବନ୍ଧିରଥିବା ବନ୍ଧ,
ସିଙ୍କବନ୍ଧୀ—ବ. ଦଶ ମହାବିଦ୍ୟା ମହିରୁ
ଏକ ।

ସିଙ୍କରନାୟକ-ବି. ଗଣେଶମୁଖୀବିଶେଷ ।
ସିଙ୍କରନାୟକ—ସୁ. ବି. ଯେଉଁବ୍ୟକ୍ତିର
ପକଳ ସିଙ୍କ ହୋଇଥାଏ ।
ସିଙ୍କରନାୟକ—ବି. କାଞ୍ଚିକା, ସିଂହାପାଣି ।
ସିଙ୍କରନାୟକ—ବି. (କ.ଧା) ସିଙ୍କପାଣି
ସାଧକ ବ୍ୟକ୍ତି, (୭୭୭)କଲାହୁକ୍ଷ, (ବି.)
ମନୋରଥ ପୂରଶକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସ ଧୂକା ।
ସିଙ୍କରନାୟକ—ବି. (୭୭୭) ସିଙ୍କ କମ୍ପୁର
ସାଧନ, ପ୍ରମାଣିତ କଷ୍ଟସୁର ପୁନଃ
ପ୍ରମାଣ, ଶୈତାନର୍ଷପ ।
ସିଙ୍କରନାୟକ—ସୁ. ବି. ଯେଉଁ ତିଳିଶକ
ବନ୍ଦହାର ଦ୍ୱାରା ଚକିତ୍ତ୍ଵା ବିଦ୍ୟାରେ
ଦଶତା ଲୁଭ କରିଅଛନ୍ତି ।
ସିଙ୍କରନାୟକ—ବି. ସୁର୍ଜଗଙ୍ଗା ।
ସିଙ୍କରନାୟକ—ବି. କାଞ୍ଚିକେୟ, ଦେବ-
ସେନାପତ ।
ସିଙ୍କରନାୟକ—ବି. ସିଙ୍କପୋର୍ମାନଙ୍କ ଭାଣ୍ଡ,
ସହିଁରୁ ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁରୂପ ଭେଜନ
ସାମଗ୍ରୀ ବାହାରେ ।
ସିଙ୍କରନାୟକ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) କୌଣସି
କର୍ମରେ ଅତି ପଟ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସିଂହପୁର୍ବା ।
ସିଙ୍କରନାୟକ—ବି. ବିଶ୍ୱକ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ, ସରସନା ।
ସିଙ୍କରନାୟକ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସିଙ୍କ+ଆ) ସିଙ୍କର
ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କା, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି)ଅଞ୍ଚଳ ଯୋଗିମା ମନ୍ଦିର
ୱିକାଳେ, ଏକ ଯୋଗିମା, ରକ୍ତିନାମକ ଅଷ୍ଟଧ,
ବ୍ରିକାଙ୍କା, ଆୟୀମାଛଦର ଏକଚେତ ।
ସିଙ୍କରନାୟକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସିଙ୍କନାମକ ଦେବ-
ଯୋଦି ଜାଗପ୍ରା ଶ୍ରୀ । [(ବିଷକ୍ତି)]
ସିଙ୍କରନାୟକ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସିଙ୍କ ଅଞ୍ଚଳିଷ୍ଠ
ସିଙ୍କରନାୟକ—ବି. (୭୭୭) ଯେଉଁ ଅଞ୍ଚଳ
ଅଣ୍ଟିର ଲଗାଇଲେ ଅତୁଣ୍ୟ ବପୁମାନ
ଦେଖାଯାଏ ।
ସିଙ୍କରନାୟକ—ବି. ସିଙ୍କଶୁଷ୍ମା ଦେଖ ।
ସିଙ୍କରନାୟକ—ବି. (ସିଙ୍କ+ଅନ୍ତ୍ର) ବ.ଶ୍ର.;
ମୀମାଂସା, ବିଶ୍ୱରର ଶେଷପାଲ, (ନ୍ୟୁନ
ଶାସ୍ତ୍ର) ପୁଷ୍ପ ପକ୍ଷ ମୀମାଂସାପୁଷ୍ପକ ସିଙ୍କ
ପକ୍ଷ ସ୍ଵାପନ ନବବିଧ ପ୍ରାଚୀନ ଜ୍ୟୋତି-
ରହ୍ଯୁବିଜେଷ । (ନ୍ୟୁନ-ଗୌତମମୟୁନ)
ଭାଷ୍ଯଧିକରଣ ଭାଷ୍ୟପରମ ଫ୍ରେଣ୍ଡ୍. ସମ୍ମତ ।

ନିଷ୍ଠୀତ ଅର୍ଥ, ମୁଖ୍ୟରେଣେଖ, ଶାସ୍ତ୍ର
ବା ବିଜ୍ଞାନର ଶାଖା, (ଗ୍ରା.ବିଧି)ମୀମାଂସିତ,
ଜ୍ଞାନପ୍ରାପ୍ତି ।
ସିଙ୍କାନ୍ତକୌମୁଦୀ—ବ. ପ୍ରସିଦ୍ଧ ସଂକ୍ଷିତ
ବ୍ୟକ୍ତିରଣ ଗ୍ରହ ।
ସିଙ୍କାନ୍ତଦର୍ପଣ—ବ. ଓଡ଼ିଶା ଖଣ୍ଡପତ୍ର
ରଜ୍ୟର ସର୍ଟିଫ୍ଟ ମହାମହୋପାଧ୍ୟୟାୟ
ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ସାମନ୍ତ୍ରିପଠାନକାଳୀଙ୍କ
କୃତ ସଂକ୍ଷିତ କ୍ୟାନିଷ ଗ୍ରହ ।
ସିଙ୍କାନ୍ତପଞ୍ଚାନନ୍ଦ(ବ.ଗୀଶ--ତୁଷ୍ଣେଷ, ରହ୍ମ,
ସାଗର) —ଗ୍ରା. ବ. ଶାସ୍ତ୍ରକ ମୀମାଂସକ
ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କ ଉପଧ୍ୱବିଶେଷ ।
ସିଙ୍କାନ୍ତମୁକ୍ତାବଳୀ— ବ. ନ୍ୟୟବ୍ୟବର୍ଣ୍ଣନ
ଗ୍ରହବିଶେଷ ।
ସିଙ୍କାନ୍ତରୂପ—ବ. ତାଷିକ ଆର୍ଦ୍ର
ବିଶେଷ ।
ସିଙ୍କାନ୍ତ—ଗ୍ରା.ବି. ହିଙ୍କାନ୍ତ ଦେଖ, (୭୦)
ଆର୍ଦ୍ରବକାରୀ, ନୈଷ୍ଟିକ ।
ସିଙ୍କାନ୍ତବିଧି—(ସିଙ୍କାନ୍ତ+ଇତି)ନିଷ୍ଠୀତ,
ମୀମାଂସିତ ।
ସିଙ୍କାନ୍ତୀ—ପୁ. ବି. (ସିଙ୍କାନ୍ତ+ଇତି)
ମୀମାଂସକ, ସିଙ୍କାନ୍ତକାରୀ, ମୀମାଂସା-
ଦର୍ଶନ ମତାବଳମ୍ବୀ, (ସ୍ଵା) ସିଙ୍କ ନ୍ରିତୀ ।
ବ. ତାର୍କିକ, ନୟାୟିକ ।
ସିଙ୍କାନ୍ତୀୟ—ବି. (ସିଙ୍କାନ୍ତ+ଉୟ) [ଭତ]
ସିଙ୍କାନ୍ତସମକୀୟ ।
ସିଙ୍କାନ୍ତ—ବ. (ସିଙ୍କି+ଅନ୍ତ)ପକ୍ଷାନ୍ତ, ରକ୍ଷା-
ସିଙ୍କାପତ୍ର—ସ୍ଵ. ବ. (ସିଙ୍କି+ଅପନା)
ଘୁରନଦୀ, ସୁର୍ଗବଜ୍ର, ଗଙ୍ଗାନଦୀ ।
ସିଙ୍କାମ୍ବା—ସ୍ଵ. ବ. ଦୁର୍ଗ ।
ସିଙ୍କାଯିକା-ବ. ବୌଦ୍ଧଗଣ ପୂଜିତା ଦେଖ,
ବିଶେଷ ।
ସିଙ୍କାର—ବ. (ସିଙ୍କି+ଅର) ମହୁବିଶେଷ
ସିଙ୍କାର୍ଥ—ପୁ. ବି. (ସିଙ୍କି+ଅର୍ଥ)ବ. ଶ୍ରୀ;
ସିଙ୍କାମ ଦେଖ, (ବ). ପୁରୁଷଦେଵ,
ବୌଦ୍ଧମ, ଶାକ୍ୟିହିଂସ, ମହାକାର
ନୈନଙ୍କର ପିତା, ଚତୁର୍ବିଦ୍ରାହର୍ଷତଙ୍କ
ପିତା, ଶ୍ରୀତରସ୍ତ୍ରୀ, ରାଜପୋରଷ, ସକ-
ଳ ଶାସ୍ତ୍ର ବଢ଼ିବିଦ୍ରାହର୍ଷତଙ୍କ

ରଜାଙ୍କର ଏକମର୍ତ୍ତା, ଦ୍ଵିତୀୟର-
କ୍ଷିଣେ, ଯେଉଁ ମୁହଁର ଦର୍ଶିଣ ଓ
ପଞ୍ଚମାଂଶରେ ବଡ଼ଶାଲୁ ଥାଏ
(ସ୍ଥି) ସିଙ୍ଗାର୍ଥା ।

ସିଙ୍ଗାର୍ଥ—ବ. ଶୈତନେତର୍ଷପ, ରାଜସୋରିଷ,
ସିଙ୍ଗାର୍ଥ ରୋର୍ଥ ।

ସିଙ୍ଗାର୍ଥ—ବ. ଚର୍ବିଅର୍ଥର୍କ ମାତା,
ଶୈତନେତର୍ଷପ ।

ସିଙ୍ଗାର୍ଥମ—ବ. ବିଶ୍ୱମିଶଙ୍କ ଉପୋବନ,
ସିଙ୍ଗମାନଙ୍କର ଆଶ୍ରମ ।

ସିଙ୍ଗାସନ—ବ. (ଗୁଡ଼କୁ) ହଠଯୋଗ
ସାଧକମାନଙ୍କର ଆସନବିଶେଷ ।

ସିଙ୍ଗି—ବ. (ସିଧ୍ୱାନ୍ତଭାବି) ସମ୍ମାଦନ,
ସଫଳତା, କୃତକାରୀତା, ନିଷ୍ଠି,
ପିଲୋପୁଣ୍ଡି, ମୁକ୍ତି. ମନୋବାଞ୍ଛାର ସଫ-
ଳତା, ଦୁର୍ବି, ଉତ୍ସମାଧନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ-
ଅମାନୁଷିକ ଗୁଣ, ଶାଶ୍ଵତୀୟ, ଶୁଭ, ମଙ୍ଗଳ,
କଷ୍ଟଲଭ, ରକ୍ତିନାମକ ଉତ୍ସଖ, ସମ୍ମି,
ଜ୍ୟୋତିଷ, କୌଣସି ଦେଖିବାରେ କିନ୍ତୁ, ମଙ୍ଗଳ-
(ଶ, ତ) କାଷ୍ଟାପ୍ରାନ୍ତା, କଂରୁ, ଘାଙ୍ଗ,
ବିଜୟା, ଆତମ୍ବର, ଆତମ୍ବରଯୁଦ୍ଧ କାର୍ଯ୍ୟ,
ଆତମ୍ବରଯୁଦ୍ଧ କର୍ମପରିକର, ଅର୍ଦ୍ଧଶୁଦ୍ଧି
ଦେଖ, ଅସ୍ତ୍ରାଦଶସିଙ୍ଗି ଦେଖ, ଲକ୍ଷ୍ୟ-
ଭେଦ, ପରିଶୋଧ, ପ୍ରମଣିତହେତା,
ପରିପକ୍ତା, ନିଯୁତା, ଦର୍ଶତା, ଦୁର୍ବି,
ନନ୍ଦନକାପରିକର ଏକକନ୍ୟା ଓ ଧର୍ମଙ୍କ
ପର୍ବ୍ତୀ, ନଶେନଙ୍କ ଦୁଇ ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟରୁ ଏକ
ମେଣ୍ଟିନ୍ହା ମଧ୍ୟରୁ, ଅନୁରକ୍ତି,
ପ୍ରମନୋପାୟୀ, ପ୍ରଭବଦୀର୍ଘି, ମନ୍ଦ-
ସିଙ୍ଗି ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧାତ୍ମିକି ରାଜମାନଙ୍କର
ଏହି ଶିବଧ୍ୱନି, (ଗ୍ର. ବ.) ବାହୁଦୁଷ୍ଟ,
ପରମ୍ପରା ମନୀଗତ କାର୍ଯ୍ୟ, (ବିଂ) ନନ୍ଦିତ
ସିଙ୍ଗି—ବ. (ସିଙ୍ଗି + ଜନ୍ମ + କ. ଅ)
ସିଙ୍ଗିରୁ ଜାତ ।

ସିଙ୍ଗିଦ—ବ. (ସିଙ୍ଗି + ଦା + କ. ଅ)
ଦେକ୍ଖିବେବ, ପୁଷ୍ପକର୍ମକର, ବଡ଼
ଶାଳଗର୍ବ, ପୁ. ବିଂ. ଦିନିକିତାତ୍ତ୍ଵ,
(ସ୍ଥି) ସିଙ୍ଗିଦା ।

ଦୁରିତାଟ—ପୁ. ବିଂ. ସିଙ୍ଗିଦ, ଦେଖିବେ—ବିଂ.
ବିଂ. ସିଙ୍ଗିଦ, ସରଳିତାଟ, ଦୁରିତାଟ,

ସିଙ୍ଗି ବା ସଫଳତା ଦିଏ, (ସ୍ଥି)
ସିଙ୍ଗିଦାତୀ ।

ଦୁରିତାଟ—ସ୍ଥି. ବି. ଦୁର୍ଗା ।

ସିଙ୍ଗିମନ୍ତ୍ର—ବା. ବି. ସେ ସିଙ୍ଗି ଲଭ
କରିଥୁବୁ ।

ସିଙ୍ଗିମାନ—ପୁ. ବି. (ସିଙ୍ଗି + ମାନ)
ସିଙ୍ଗିମନ୍ତ୍ର ଦେଖ, (ସ୍ଥି) ସିଙ୍ଗିମନ୍ତ୍ର ।

ସିଙ୍ଗିମାର୍ଗ—ବ. ମୋଷପଥ, ମୁକ୍ତିମାର୍ଗ ।

ଦୁରିଯୋଗ—ବ. ଜ୍ୟୋତିଷକ୍ଷାକ୍ର ଦିଥ-
ବାର ପଦିତ ଶୁଭ୍ୟୋଗବିଶେଷ,
ଶ୍ରେଷ୍ଠବାରରେ ନନ୍ଦାତିଥ, ବୁଧବାରରେ
ଭଦ୍ରା, ଶନିବାରରେ ବିକ୍ରା, ମଙ୍ଗଳ-
ବାରରେ ଜୟା ଓ ଶୁଭୁବାରରେ ପୁଣ୍ୟ
ତଥମନ ଯୋଗହେଲେ ସିଙ୍ଗି ଯୋଗ
ବୋଲାଯାଏ ।

ସିଙ୍ଗି ଯୋଗିଲା—ସ୍ଥି. ବି. ଯୋଗିଲାଭେଦ,
ଦର୍ଶପଳାପରିକର ଓ ଜଣ କଣ୍ଠ ।
(ଥାଃ—ସମ୍ଭା, ଜ୍ୟୋତି, ପୁ. ତ୍ରୀ, ସାହା-
ଆଦି) ।

ସିଙ୍ଗିରମ୍ପ—ବ. (ବାକ୍ୟ) ସିଙ୍ଗିଲଭ
ଦେଉ, ବିଦ୍ୟାରମ୍ପ ସମୟରେ ପିଲଙ୍କୁ
ଯାଇବା ପଥମେ ଲେଖି ଦିଆଯାଏ, ଶିଶୁର
ଚିଦ୍ୟାରମ୍ପ କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରଥମ ଆରମ୍ଭ ।

ସିଙ୍ଗିଲଭ—ବ. (ଗୁଡ଼କୁ) ସଫଳତାପ୍ରାପ୍ତି ।

ସିଙ୍ଗିଲ—ବ. (ସିଙ୍ଗି + ଲା + କ. ଅ + ରା)
ଶୁଦ୍ଧ ପିପାଲିକା, ଗ୍ରେଟ ପିମ୍ପିତ୍ର ।

ସିଙ୍ଗି ସାଧକ—ବ. ଶେଷିଷ୍ଟପ, ସର-
ହୋଇଷ, ଦମନ ବୃକ୍ଷ, ଦଅଙ୍ଗା ଗଛ ।

ସିଙ୍ଗିଶ୍ରେଷ୍ଠ—ପୁ. ବି. ସିଙ୍ଗିଦାତା
ପରମେଶ୍ୱର, ଶିବମହିଳାର ନାମ-
ବିଶେଷ, ମହାଯୋଗୀ, ସିଙ୍ଗମାନଙ୍କର
ଅଧ୍ୟପତି ।

ସିଙ୍ଗିଶ୍ରେଷ୍ଠ—ସ୍ଥି. ବି. ମହାବିଦ୍ୟା ବା
ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡିବିଶେଷ ।

ସିଙ୍ଗିତ—ବ. (ସିଙ୍ଗି + ତା + କ. ଅ)
ଦେଖିବେ—ବିଂ.
ବିଂ. ସିଙ୍ଗିତ, ଶୁଦ୍ଧିକାରୀ, ଶିଶୁର
ବିଶେଷ, ଶିଶୁରମହିଳା, ଶିଶୁରମହିଳାର
ବିଶେଷ, (ସଥାଃ—ନାରଦ, କାଶୀ, ଶିଶୁର
ମହିଳାର ବିଶେଷ) ।

ଶାସିତ, (ବି) ଅପକୁ ଶାଶ୍ୟଦ୍ଵାର୍ୟ,
ଅରିତି ଶୁଭିଲ, ତାଳ ପ୍ରଭୃତି, ଏକ-
ସିଙ୍ଗମାନ ବିନ୍ୟ ବୃକ୍ଷ ।

ସିଧାକଥା—ଗ୍ର. ବି. ସରଳକଥା, ନିଷ୍ପତ୍ତ
ବାକ୍ୟ, ଦ୍ରବ୍ୟକଥା ।

ସିଧାକରିବା—ଗ୍ର. ବି. ସଲଖିବା, ପ୍ରହାର
ବା ଶାସନଦ୍ୱାରା ବାଟକୁ ଆଣିବା ।

ସିଧାବାଟ—ଗ୍ର. ବି. ସଲଖି ସାପ୍ତା ।

ସିଧାସମ୍ଭା—ଗ୍ର. ବି. ଆମାନ୍, ଅଦ୍ଵିତ
ଶାଶ୍ୟ, କୌଣସି ଆନ୍ଦ୍ରାଜ ବନ୍ଦିକ୍
ଭେକନ କିମେତ୍ର ଡାଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇ
ଶିବା ତାଳ ଶୁଭିଲାରୀ ରାଜାସମ୍ଭା ।

ସିଧାସିଧା—ଗ୍ର. ବି. ସଲଖି ସାପ୍ତା ।

ସିଧାସିଧା—ଗ୍ର. ବି. ସିଙ୍ଗି ଦେଖ ।

ସିଧାସିଧା—ଗ୍ର. ବି. (ସିଧ୍ୱାନ୍ତ-ମନ୍ଦ) କିଳାସରେଗ,
ଶୁଦ୍ଧି, ଶର୍ବରେଗ, (ବିଂ) ଶୈତିଗର୍ହ
କିଣିଷ୍ଠ ।

ସିଧାସିଧା—ବ. ଧଳାଭାର, ଶିତ, ଶୈତ-
ଶିଥଳ—ପୁ. ବିଂ. (ସିଧ୍ୱାନ୍ତ-ଲା+କ. ଅ)
କିଳାହୀ, ଶିତରେଗଯୁଦ୍ଧ, (ସ୍ଥି) ସିଧାଲା ।

ସିଧାଲା—ବ. ମଧ୍ୟବକ୍ତ୍ଵ, ଶୁଶ୍ରୂଆ, (ସ୍ଥି.
ବିଂ) କୃଷ୍ଣରେଗିଣୀ ସ୍ଥି ।

ସିଧା—ବିଂ. (ସିଧ୍ୱାନ୍ତ-କ. ଅ) କାର୍ଯ୍ୟମାଧନ,
(ବି) ପୁଣ୍ୟନନ୍ଦନ ।

ସିଧା—ପୁ. ବିଂ. (ସିଧ୍ୱାନ୍ତ-କ. ର) ସାଧ,
ଧର୍ମପରିଵ୍ୟାପ, ଧର୍ମିକ, (ବି) ବୃକ୍ଷ ।

ସିଧାକା—ବ. (ସିଧ୍ୱାନ୍ତ-ରକ୍ତ-ଅ) ବୃକ୍ଷ,
ବିଶେଷ ।

ସିଧାକାବଣ—ବ. ଦେବୋଦ୍ୟାନ ।

ସିନ—ଯା. ବି. ନାଟକର ଦୃଶ୍ୟ, ରଙ୍ଗା-
ଲୟାର ଦୃଶ୍ୟପଟ ।

ସିନ—ପୁ. ବି. (ସି + ମୀତ) ଶକ୍ତି,
ସାଦା, ଧଳା, କାଶ, କଣ୍ଠ, ଶାପ,
ଦେହ ।

ସିନ—ଗ୍ର. ଅବ୍ୟ. (ଫା-ନନ୍ଦୁ) ମାତ୍ର,

କେବଳ, ଅରଧାରଣ କା ନିଷ୍ଠାଯୁଥକ
ଓ ସମ୍ବାଦନା କୋଧକ ଅର୍ଥୟ, ସମ୍ବଦତ୍ତ,
ମାଧ୍ୟକ, ସାଧାରଣତଃ, (ୟା.ବି)
ଯୋଡ଼ାର ଛାତି ।

ସିନାକୋର—ୟା.ବି. ମୁହଁଆଶୀ, ଡାମ୍ଭି-
କତା, ସାହସ, ମୁହଁଜୋର ।

ହିନାବନ୍ଧ—ୟା.ବି.କେରଚନ, ଯୋଡ଼ାର
ବେକର ଘୁରିପାଖେ ଯେବା ସଙ୍ଗଖବା
ତେମତୀର ପଢି ।

ସିନ୍ଧୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. (ସିନ + ଶି)ଶୁଳ୍ଲବର୍ଣ୍ଣୀ ।

ସିନାବାଲ୍ମୀ—ବି. (ସିନା+ବଳ୍ମି+କ.ଅ
ତ୍ରିଭୁବନୀ) ଦୃଷ୍ଟେନ୍ଦ୍ରିୟକୁଳା ଅମାବାସ୍ୟା,
ଦୃଷ୍ଟିପଦ୍ମବା ଦୁର୍ଦ୍ଵାରାସ୍ତ୍ରା ଅମାବାସ୍ୟା,
ଯେଉଁ ଅମାବାସ୍ୟାରେ ଚନ୍ଦ୍ର ସାମାନ୍ୟ
ମାତ୍ର ଦେଖିଯାଏ, ବୈଦିକ ଦେଖି-
ବିଦେଶ, କୁଳପତ୍ର ପ୍ରତିପଦା, ଅଗ୍ନିର
ଚଣ୍ଡିକର ଏକପଦ୍ମୀ, ନମାବିଶେଷ,
(ମା. ପୁ.) ।

ହିନେ—ପ୍ରା.(ବୌଦ୍ଧ)ଅବ୍ବ. ସେଠାରେ,
(ବଲଜିରପାଣା)ହିନା ।

ହିନେମା—ୟା. ବି. ବୟସ୍କୋପ ଦେଖ ।

ହିନ୍ତା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବନ୍ଧ)ଅବ୍ବ. ସେପରି ।

ହିନ୍ତୁଳା—ଗା. ବି. ତଳୁଳା ଦେଖ ।

ହିନ୍ତୁଗା(ଶି)—ଗା. ବି. ମୃତ୍ୟୁତଳେ ଦିଆ-
ଯିବା ତିକା ।

ହିନ୍ତୁନ କନ୍ଦା—ପ୍ରା.(ହିନ୍ତୁଆଳ)ବି. ବଣ
ଖଜୁରିଛର କନ୍ଦା ।

ହିନ୍ତନ(କି)—ଗା. ବି. ସିନ ଦେଖ ।

ହିନ୍ତନ(ରି)—ଗା. ବି.ରେତି କବିକା ପାଇ
ଗେର ପଦାରୁ ଘର ଉତ୍ତରକ କାନ୍ତ
କାଟେ ଯେଉଁ ଗାତ ଶୋଲେ,ହିନ୍ତୁଗାନ୍ତ

ହିନ୍ତନ(ଅ)—ଗା. ବି. ସିନାର ଦେଖ,
ସିନାରିବା କଲା, (ମାମ) ଭାବିତର
ମହେଠା ବଳ୍ମିବିଶେଷ ଓ ତହିଁରେ
ବଜଙ୍କ ଉପାଧି ।

ହିନ୍ତନ(ଆରି)(ଲ)—ଗା. ବି. ସିନିକିର
ଗୁରୁକରିବା ଯେଉଁ, (ବିଂ)ଯେ ସିନ
କର ଗୁରିକରେ ।

ହିନ୍ତନକାଟି—ଗା. ବି. ଯେଉଁ ଲୁହାରିଅର୍ଥ
ହିନ୍ତନରସ—ବି. ରିପରି ହିନ୍ତନ ।

ଦ ଖଣଦ ଦ୍ଵାରା ସିନିଗାତ ଶୋକନ୍ତି
ହିନାବ୍ରତ(ତି)—ଗା. ବି. ସିନ କି, ଘରର
କାନ୍ଦୁରେ ଘେର ଯେଉଁ ଗାତଶୋକ
ଗୁରୁକରେ ।

ଦିନୁର—ଗା. ବି. ସିନ୍ଧୁଦେଶ, ସିନୁଦ
ସିନିଗାତ ।

ଦିନୁକ—ବି. (ସ୍ୟଦ୍ରିତ୍ତକ.ରିକ)ସିନୁକାର
ଦେଖ, (ୟା.ବି) ଦିନୁକାକୁ ।

ଦିନୁଶ୍ରୀ ଦେଖ, ସିନୁକାରକ ।

ଦିନୁପ ହା—ବି.କୁଷ୍ମନିରୁଣ୍ଣୀ,କଳାବେଶୁ-
ନିଆଁ ।

ଦିନୁରୁ—ବି. (ସ୍ୟଦ୍ରିତ୍ତକ.ରିର)ରକ୍ତିନ୍ଦ୍ରୀ
ରକ୍ତିନ୍ଦ୍ରିଶେଷ, ସିନୁରବର୍ଣ୍ଣ, ନିରୁଣ୍ଣୀ,
ପାରଦ ଗନ୍ଧକପଟିତ ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ରକ୍ତ-
ବର୍ଣ୍ଣିଶେଷ ।

ଦିନୁରକିଞ୍ଜଳ—ଗା. ବି. ସୀଲୋକମାନଙ୍କ
ଦୟାଧନ ଦୁଇଟି ସାମାଁ ।

ଦିନୁରକିଲିନ୍ଦି—ଗା.ବି.କପାଳରେ ଚିତ୍ତିତ
କିନ୍ତିକାର ସିନୁର ରେଖା ।

ଦିନୁରକାରଣ—ବି. ସୀପକ,ସୀପାଧାରୁ ।

ଦିନୁର ଟାପା—ଗା.ବି.କପାଳରେ ଚିତ୍ତିତ
ସିନୁର ଗୋଲକର ଚିତ୍ତ ।

ଦିନୁରତଳକ—ସୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ହପ୍ରୀ,
ସିନୁର ଦ୍ଵାରା କପାଳରେ ଅଙ୍ଗିତ ତଳକ

ଦିନୁରତଳକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ସଧବା
ନାଶ, ଦ୍ରିମୀ ।

ଦିନୁରଦାନ—ବି. ସିନୁରବନନ ଦେଖ ।

ଦିନୁରପୁଣୀ—ବି. ପୁଷ୍ପବୁଷିଷବିଶେଷ ।

ଦିନୁରପୁଅ—ଗା. ବି. ସିନୁର ଯେଉଁ
ଛୁଟ କାଠକୁବାରେ ରହେ ।

ଦିନୁରବେନନ—ବି. ବିବାହ ସମୟରେ
କଳାପ କପାଳରେ ବରର ସିନୁର
ଲଗାଇବା ପ୍ରଥା ।

ଦିନୁରବନ୍ଦ—ବି.ଲକ୍ଷ୍ମୀଟରେ ଚିତ୍ତିତ ସିନୁର
ରହ ରହୁ ରହୁ ।

ଦିନୁରମୁଣ୍ଡ—ଗା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ନାଲି
ମୁଣ୍ଡିଆ ଚଢ଼େଇ ।

ଦିନୁରରସ—ବି. ରିପରି ଦିନୁର ।

ଦିନୁର—ଗା. ବି. ସିନୁରବର୍ଣ୍ଣିଟିଷ୍ଟ,
(ଗା.ବି) ସୁତେନାଦୟ ପୂର୍ବରୁ ଫୁଲ-
ଦିଗରେ ଦେଖାଯିବା ରକ୍ତିମା,ଅରୁଣିମା,
ସିନୁରବର୍ଣ୍ଣ ।

ଦିନୁର(ମେଘ,ରେତିବା)ପାଟିବା—ଗା.ବି.
ଅରୁଣୋଦୟ ।

ଦିନୁର—ଗା. ବି. ଦିନୁରବର୍ଣ୍ଣିଷ୍ଟୀ, (ଗା.
ବି) ସିନୁର ଦେଖ ।

ଦିନୁରାଥ—ଗା. ବି. ସିନୁରବର୍ଣ୍ଣିଷ୍ଟୀ,
ନାଲିଆ ।

ଦିନୁରାଥାମ୍ବ—ଗା.ବି.ଯେଉଁ ଆମ୍ବର ରେଖା
ସିନୁର ବର୍ଣ୍ଣ ପରି ନାଲିଆ ।

ଦିନୁରିତ—ବି. (ସିନୁର+ତତ)ସିନୁର
ପରି ରକ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣରେ ରକ୍ତିତ, ସିନୁର
ଦ୍ଵାରା ରକ୍ତିତ ।

ଦିନୁଷ୍ଠ—ବି. ସିନୁରବୁଣ୍ଣ, ରେତେଖ,
ସେତେଖ, ପୋ ଦିନାସାଗ,ରକ୍ତିଲେକିକା,
ଧାତିକା, (ଗା.ବି) ଲାଲ ।

ଦିନୋଟ—ପ୍ରା.(ପୁରୀ) ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ସିନା-
ଆସିବା ପାଇ ବ୍ୟବହୃତ ଶାସନ
ଶ୍ରାମର ପାତପଟେ ଥବା ପଥ ।

ଦିନୋକିବା—ଗା.କି.ରୋପାଲରା ଥବା
ଦୁଇଟା ନନ୍ଦିଆର କତାରୁ ତର ଜିଭ
ପରି ଥାଣଦୟକୁ ଏକଟ ଛଣ୍ଡ ପକଇ
ଛଇବା ।

ଦିନାଳ—ଗା. ବି ଓ ବି. ସିନିଆର ଦେଖ
ସିନି—ଗା.ବି. ସିନ ଦେଖ ।

ଦିନିଆ—ଗା.ବି. ସିନିଆ ଦେଖ ।

ଦିନିକାଟି—ଗା.ବି. ସିନିକାଟି ଦେଖ ।

ଦିନିଗାତ—ଗା.ବି. ସିନିଗାତ ଦେଖ ।

ଦିନି—ଗା. ବି. ସିନ୍ଧୁ ପ୍ରଦେଶର କଥତ
ଭାଷା, ସିନ୍ଧୁ ପ୍ରଦେଶବାସୀ ବ୍ୟକ୍ତି,
ସିନ୍ଧୁ ଅଞ୍ଚଳର ରକ୍ତିଷ୍ଟ ଗୋଡ଼ା,(ବି)
ସିନ୍ଧୁଦେଶୀୟ ।

ଦିନ୍ତ—ବି. (ସ୍ୟଦ୍ରିତ୍ତକ.ରି) ସମୁଦ୍ର,
ବିମନ, ଦେଶବିଶେଷ, ହିତବିଶେଷ,
ଗଜମନ, ବେଶନିଆଗଜ, ଶୈତିତଜଣ,
ଟାଙ୍ଗଣ, ରାଗବିଶେଷ, ନମା, ହତ୍ତୀ,
ଦଶରଥକ ବାଣରେ ନିହତ ଅନନ୍ଦମନଙ୍କ

ସୁଖ, (ଲ.ଅର୍ଥ) କୌଣସି ଶୁଣଇ ବା ପିଦାର୍ଥର ଆଧାର (ବାହି) (ଯଥେ— କିମ୍ବୁଗସ୍ତେରୁତ୍ତାନ୍ତି), ଶୁଣିଥିଥେ, ସାତ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣା, ପରୁଣଦେବତା, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣପ୍ରଦେଶ— ବାହୀ ବାହି, ଉଷ୍ଣର ଆର୍ଦ୍ରତା, ହାତର ଶର୍କରୁ ବୋହି ଯା ପାଣି (ଲାଲ), ଗନ୍ଧବ୍ରାନ୍ତିକ ଶର୍କରାଶେଷ ।

ଶିଳ୍ପିଆ—ଶା.ବ. ଏକପ୍ରକାର ପାଟଲୁଗା, ପକ୍କା ବୈର ।

ଶିଳ୍ପିଆବାପ— ପ୍ରା. (ଶଙ୍କା)ଶି. କଳାପତ୍ର- ଶିଥା ବାପ ।

ଶିଳ୍ପିଆ—ଶା.ବ. ସିନ୍ଧୁକ ଦେଖ ।

ଶିଳ୍ପିଜନ୍ମା(ପୁଣୀ)—ବ. (ଡକ୍ଟର) ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।

ଶିଳ୍ପିଜ୍ଞା—ବ. (ଡକ୍ଟର) ସମ୍ବ୍ରଦ୍ଧିଜ୍ଞନ ।

ଶିଳ୍ପିକର—ବ. ଶେରଟଙ୍କରା ।

ଶିଳ୍ପିଲେଲ—ବ. (ସିନ୍ଧୁ+ଶିଲ୍ପ+ଅଧ୍ୟ ଅ) ସିନ୍ଧୁଦେଶ ।

ଶିଳ୍ପିଗନ—ବ. ଏକପ୍ରକାର ପାମୁଦ୍ରିକ ଖବ, କିଳହୁଣୀ ।

ଶିଳ୍ପିଗାଠ—ବ. ସାଲିକାପାଥୀ ଏକ- ପ୍ରକାର ଜଳିତର ଖବ, କଳାପୋଠକ, ଚଣ୍ଡାପରି ମୁଖଭିଷ୍ଟ ପାମୁଦ୍ରିକ ଖବ- ଦିଶେଷ, ସିନ୍ଧୁଦେଶୀୟ ଉତ୍କଳ ଅଳ୍ପ ।

ଶିଳ୍ପି—ପୁ. ବି. (ସିନ୍ଧୁ + ଜଳା+କ.ଅ) ସମ୍ବ୍ରଦ୍ଧିଜାତ, ସିନ୍ଧୁଦେଶଜାତ, (ପ୍ରା.)

ଶିଳ୍ପିକା, (ବ) ସେଇବଳବଶ, ସିନ୍ଧୁ- ଦେଶଜାତ ଲବଶ, ତନ୍ତ୍ରଉତ୍କଳେଶ୍ଵରବା ଅଳ୍ପ, କର୍ଣ୍ଣର, ଶଙ୍କେ, ପୋହାଗା, ମୋତି ।

ଶିଳ୍ପିଜନ୍ମା—ବ. (ସିନ୍ଧୁ+ଜଳନ୍ଦ) ସେଇବଳବଶ, ତନ୍ତ୍ରବିଂ, ସମ୍ବ୍ରଦ୍ଧିଜାତ ।

ଶିଳ୍ପିଜା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ମୁକ୍ତାଉସ୍ତ୍ରାଦନ- କାଣ୍ଡ ଶକ୍ତି, (ବ)ସିନ୍ଧୁଜର ସ୍ତ୍ରୀଲଙ୍ଘ ।

ଶିଳ୍ପିଜାତ—ପୁ. ବି. ସମ୍ବ୍ରଦ୍ଧିଜାତ, ସିନ୍ଧୁ- ଦେଶଜାତ, (ବ)ସିନ୍ଧୁଦେଶୀୟ ଘୋଡ଼ା ମୋତି ।

ଶିଳ୍ପିତା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ମାଳନୀପରି ଗୋଟିଏ ଭାରୀଣ୍ୟ, ଶରୀରଶେଷ ।

ଶିଳ୍ପିତନ୍ମୟ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ସିନ୍ଧୁଜା ଦେଖ ।

ଶିଳ୍ପିତନ୍ମୟବ—ବ. ଟାଙ୍କା ।

ସିନ୍ଧୁଦେଶ—ବ. ଦେଶନଶେଷ ।

ସିନ୍ଧୁଦ୍ରୀପ—ବ. ଭରତବିଶ୍ୱାସ ଆନନ୍ଦିର ନାମକ ଶକାଙ୍କପୁଷ୍ଟ, ଲକ୍ଷ୍ମୀମୁନିକପୁଷ୍ଟ, ମୁନିବିଶେଷ ।

ସିନ୍ଧୁ ନନ୍ଦ—ବ. ଭରତର ପଞ୍ଚମପାନ୍ତବଜ୍ଞ ।

ସିନ୍ଧୁ ନନ୍ଦନ—ବ. (ଡକ୍ଟର) ଲକ୍ଷ୍ମୀ, କପୂର ।

ସିନ୍ଧୁ ନନ୍ଦନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଡକ୍ଟର) ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।

ସିନ୍ଧୁ ପୁତ୍ର—ବ. ନନ୍ଦନାନନ୍ଦର ପାଲଯ୍ୟିତା, ସମୁଦ୍ର ।

ସିନ୍ଧୁ ପତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ନନ୍ଦନ ।

ସିନ୍ଧୁ ପତ୍ର—ବ. ଗମ୍ଭୀର (ବୃକ୍ଷ) ।

ସିନ୍ଧୁ ପ୍ରିତ—ପୁ. ବ. (ସିନ୍ଧୁ+ପାତ କ.ଅ) ଅଗସ୍ତ୍ୟରଷ୍ଟି ।

ସିନ୍ଧୁପୁତ୍ର—ପୁ. ବ. (ଡକ୍ଟର) ଚନ୍ଦ୍ର, ମର୍କଟେନ୍, କାକତ୍ତନ୍ତର, ଏକପ୍ରକାର କେମ୍ବୁର୍ବା, ସିନ୍ଧୁପକ୍ଷିପୁତ୍ର, ସିନ୍ଧୁ ମୁନି- ପୁତ୍ର ।

ସିନ୍ଧୁପୁତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଡକ୍ଟର) ସିନ୍ଧୁଜା ।

ସିନ୍ଧୁ ପୁଷ୍ପ—ବ. ଶଙ୍କେ ଲଦ୍ଦନ୍, ନକୁଳ ।

ସିନ୍ଧୁ ପଂଦିଶ—ବ. ସିନ୍ଧୁ ଦେଶ, ସରତର ପଞ୍ଚମପାନ୍ତ ଗୋଟିଏ ପଦେଶ ।

ସିନ୍ଧୁପାତ୍ର—ବ. ଶଙ୍କେ ଲଦ୍ଦନ୍, ସିନ୍ଧୁବଲିଦଶ ।

ସିନ୍ଧୁ ପାତ୍ର—ବ. ମୁକ୍ତା ।

ସିନ୍ଧୁ ପାର—ବ. ନନ୍ଦନ ଶଙ୍କେ, ସିନ୍ଧୁ- ଦେଶୀୟ ଉତ୍କଳ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣା ଅଳ୍ପ, ପାରପଞ୍ଚଦେଶୀୟ ଉତ୍କଳ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣା ଗୋଡ଼ା ।

ସିନ୍ଧୁ ପଳ—ବ. (କ.ଶ୍ରୀ) ସମ୍ବ୍ରଦ୍ଧିର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।

ସିନ୍ଧୁପାତ୍ର—ବ. ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ସିନ୍ଧୁଜା ।

ସିନ୍ଧୁପାତ୍ର—ବ. ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଶମ୍ଭୁବିନ୍ଦୁ ।

ସିନ୍ଧୁପାତ୍ର—ବ. ଗମ୍ଭୀରଚନ୍ଦ୍ର ।

ସିନ୍ଧୁବନ୍ୟ—ବ. ଏକପ୍ରକାର ଶିଳ୍ମକ ଏମାନେ ବନ୍ଦିଗ ଓ ଉତ୍ତିର ମହିମା ସାଗରରେ ଥାଆନ୍ତି, ଏକାଙ୍କ ଦେହରେ ବାପପରି ଟୋପା ଟୋପା କଳା ଦାରି ଥାଏ ।

ସିନ୍ଧୁ ଭାବୁ—ବ. ଏକପ୍ରକାର ସିଲମକ ।

ସିନ୍ଧୁମୁଖ—ବ. ସିନ୍ଧୁମୁଖନାନ୍ଦ ଅମ୍ବୁତ ।

ସିନ୍ଧୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତ—ବ. ସେବକଲବଶ, ଅମୁତ, (ବିଂ) ସିନ୍ଧୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ନାନମାତ ।

ସିନ୍ଧୁମୁହୂର୍ତ୍ତ—ବ. (ଡକ୍ଟର) ସମ୍ବ୍ରଦ୍ଧି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଦେଖ ।

ସିନ୍ଧୁମୁତ୍ତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ସରସ୍ଵତ ।

ସିନ୍ଧୁର—ପୁ. ବ. (ସିନ୍ଧୁ+ର) ହତ୍ତୀ, ଆଠସଙ୍ଗା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସିନ୍ଧୁର ।

ସିନ୍ଧୁରଦ୍ରେଷ୍ଟା—ବ. ସିନ୍ଧୁ ।

ସିନ୍ଧୁରବନ୍ଦନ—ବ. (କ.ଶ୍ରୀ) ସମ୍ବ୍ରଦ୍ଧି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ନନ୍ଦ, ନନ୍ଦ, ଗଣେଶ ।

ସିନ୍ଧୁରବନ୍ଦନ—ବ. ଶାରୀରିତିଶେଷ ।

ସିନ୍ଧୁରବନ୍ଦନ—ବ. ସମ୍ବ୍ରଦ୍ଧି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ରବନ୍ଦନ ।

ସିନ୍ଧୁରବନ୍ଦନ—ବ. ପ୍ରବାଳ, ପୋହଳା ।

ସିନ୍ଧୁରବନ୍ଦନ—ବ. ସେବକ ଲବଶ ।

ସିନ୍ଧୁରସୁନ୍ଦନ—ପୁ. ବ. (କ.ଶ୍ରୀ) ଶୀର୍ଦ୍ଦେଶ୍ଵର ଶାସ୍ତ୍ରା ବନ୍ଦୁ, (ସିନ୍ଧୁଶାସ୍ତ୍ରା = ଅନ୍ଧଭୁପା) ।

ସିନ୍ଧୁ ସୁଜମ—ବ. ନନ୍ଦ ବା ନନ୍ଦ ଓ ସମ୍ବ୍ରଦ୍ଧି ମିଳନ ପ୍ଲାନ, ଦୂର ନନ୍ଦ ବା ନନ୍ଦର ସଙ୍ଗମ ପ୍ଲାନ ।

ସିନ୍ଧୁ ସୁନ୍ଦବ—ପୁ. ବି. ସିନ୍ଧୁ କ୍ରେଷ୍ଟ ।

ସିନ୍ଧୁ ସୁମବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ସିନ୍ଧୁ ସମ୍ବ୍ରଦ୍ଧି ପ୍ଲାନିଙ୍ଗ, (ବିଲାକ୍ଷଣୀ) ପ୍ଲାନ ।

ସିନ୍ଧୁ ସାଗର—ବ. ସିନ୍ଧୁ ଓ ସାଗରର ସଙ୍ଗମପ୍ଲାନ ।

ସିନ୍ଧୁ ସୁତ୍ର—ବ. ଏକପ୍ରକାର ସିଲମକ ।

ସିନ୍ଧୁ ସୁତ୍ର—ବ. ଜଳନ୍ଦର ଅପୁରା ।

ସିନ୍ଧୁ ସୁତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଶମ୍ଭୁକା ।

ସିନ୍ଧୁ ସୁତ୍ର—ପୁ. ବ. ସିନ୍ଧୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଦେଖ ।

ଶିଳ୍ପି—ବ. ସିନ୍ଧୁ ଗଜ ଦେଖ ।
ଶିଳୁତ୍ତ—ବ. ୫ ବିଂ. ସିନ୍ଧୁ କୁ ଦେଖ ।
ଶିଲ୍ପିଭବ—ବ. ୫ ବିଂ. ସିନ୍ଧୁ କୁ ଦେଖ ।
ଶିଲ୍ପଳ—ବ. ସୌନ୍ଦରିଲବନଶ ।
ଶିଳ୍ପି—ଯା. ବ. ସତ୍ୟପାର ବା ସତ୍ୟ-
ନାରୀଶଙ୍କୁ ଦିଆଯିବା ନୈବେଦ୍ୟ
ଦିଶ୍ଵାନ୍ତ (ହୋ ଦୂରପ୍ରକାର ଯଥା—
କରୁଣୀନ୍ଦ୍ରିୟ, —ପାଚିଲାକତଳୀ, ଅଞ୍ଚା, ଚିନି,
ଶୁଦ୍ଧ, ଦୂଧ ତକଟା ଓ ପକ୍ଷାସିଦ୍ଧି—ଶୁଦ୍ଧର
କୋଷ କିମ୍ବା ବୁଦ୍ଧା ନିଠାଇ) ।
ଶିପ—ଶା. ବ. (ଫ୍ରେଶ୍‌କୁଣ୍ଡି) ଶିପ ଦେଖ,
ଶାମୁକା, ଯାହାକୁ ପୋଡ଼ିଲେ କୁନ ହୁଏ
ଶିପଟି—ପ୍ରା. (ଗଞ୍ଜାମ—ବି) ଗଞ୍ଜାମର ତାରଙ୍ଗ
ତାରଣୀଙ୍କ ସାଳୀ ଜାତୀୟ ଶୂଦ୍ଧପେନକ
ଶିପାଦ୍ର—ଯା. ବ. ସେନିକ, ପଦାତିକ,
ଦେଶୀୟ କନ୍ଦିତବଳ, ତପବରି, ପିଅନ,
ଅସୁଶ୍ରାଦ୍ଧାଶ ପ୍ରତିଶା, ଶାନ୍ତିରକ୍ଷକ, ପାଇକ
ଶିପାଦ୍ରବିଦ୍ରାହ—ପ୍ରା. ବ. ୯୫୭ଗଞ୍ଜାଷ୍ଟାଦରେ
ଭାରତର ଅନ୍ଧକାଶ ଇଂରେଜଙ୍କ ବିରୁ-
ଦ୍ଧରେ କେତେକ ଭାରତୀୟ ସେକାଙ୍କର
ଅସୁଧାରଣ ।
ଶିପାଳ—ଶା. ବ. ଚିଲିକାକୁଳରେ ନନ୍ଦ
ଥକା ଘରଛପରରେ ବ୍ୟବହୃତ ଘାସ ।
ଶିପୁଟି—ଶା. ସୁ. ବ. ବସୁପିଇଁବା ଜାତ,
ଦରଜ, ଗଞ୍ଜାମର ତାରଣାରଣୀଙ୍କ
ସେବକ ।
ଶିଲୁଲିବଳୀ—ପ୍ରା. (ଯାଜି) ବ., ପୁଷ୍ପ
ମୁଠଶାଲୀରେ ଶୁଦ୍ଧମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯିବା
ଦଣ୍ଡବିଶେଷ, କାହୁଚରକି ।
ଶିପ୍ର—ବ. (ଶିପ୍ରକର) ଚନ୍ଦ୍ର, ସେବ,
ଶାକ, କାଳିକାପୁରଶୋକ ଦେବ
ସରେବରବିଶେଷ ।
ଶିପ୍ରା—ବ. (ଶିପ୍ରକର) ଉଚ୍ଚଦ୍ଵିତୀ ସମୀ-
ପଣ୍ଡ ନମବିଶେଷ, ଶୀମାନଙ୍କ କହିବନି ।
ଶିପାଇ—ପ୍ରା. (ଲବାଥା) ବି. ସିପାହୀ ଦେଖ
ଶିପନୀ—ପ୍ରା. (ଜୟପୁର) ବି. ସିପାହୀ ।
ଶିପର—ବ. (ଶିପରହୁପ୍ରୀ) ।
ଶିବହ—ବ. (ଶିବକରାମାଧ୍ୟ) ବିଷ, ପଦ୍ମ,
ଶ୍ରୀକୃତ୍ତିକା ।

ଶିବାୟ—ଯା. ଅବୀ. ହିତା, ବ୍ୟାପକ ।
ଶିବିନିକାପଳ—ବ. କାରୁଳଦେଖୀୟ
ଶାଦ୍ୟପଳବିଶେଷ, ହେଉପଳ ।
ଶିଭିଲ—ଯା. ବି. ଦେବାନି, ଭିଲ ।
ଶିଭିଲ୍ସର୍ଜନ—ଯା. ବି. ଭାକ୍ତରପାହେବ.
କିଲାର ସମୋତ ତାକୁର ।
ଶିଭିଲ୍ସର୍ଜନ୍ସ—ଯା. ବି. ଶକ୍ତିଶାସନ
ଦମନୀୟ ଉତ୍ତରପରକାଶ ବୁକ୍ରି ।
ଶିଭିଲ୍ସାହ—ଯା. ବି. ବିଜନ୍ଦିଶାସନ ସମ୍ବ୍ରଦ୍ଧ
ନୀୟ ଉତ୍ତର କର୍ମଚାରୀ ।
ଶିମ—ବିଭିନ୍ନ (ସିମ୍ବିନ୍ଦୁ) ଶିମ ଦେଖ ।
ଶିମ୍ବାକ—ପ୍ରା. (ବୌଦ୍ଧମୁଲ୍ୟବିରାଗ) ବି.
ନବାନ୍ଦ ଉତ୍ସବ, ନୂଆରିଆ ।
ଶିମ୍ବୁ—ବ. ଶମୀଧାନ୍ୟ, ଶିମ୍ବୁ ।
ଶିମ୍ବି—ବ. ଶିମ୍ବି, ନଖୀନାମକ ଉତ୍ସବି ।
ଶିମ୍ବିକା—ବ. ଶମୀଧାନ୍ୟ, ଶିମ୍ବିଜ ।
ଶିମ୍ବିତିକା—ବ. ଶମୀଧାନ୍ୟ ।
ଶିମ୍ବୁ—ବ. ଶିମ୍ବୁ, ନିଷ୍ଠାଜୀ, ବରଗୁଡ଼ ।
ଶିମ୍ବେ(ଯେ)ବାର—ଶା. ବି. ଶବ୍ୟାଳି ପଞ୍ଚା-
ମାନଙ୍କର ଝଣୋପାଖ୍ୟବିଶେଷ ।
ଶିମ୍ବଣ୍ଟି—ପ୍ରା. (ଗଞ୍ଜା) ବି. ଟୋକେଇ ।
ଶିର—ପା. (ସମ୍ବା) ବା. ମନ୍ଦିଦାର ବା
ଲଖବିଦାରଙ୍କ କିଳର ବୁକ୍ରିଜମି ।
ଶିରକା—ଯା. ବ. ସିର୍କା, ଶୁଦ୍ଧ ଓ ଅନ୍ୟ
ମିଷ୍ଟ ରତ୍ନ ସତାଇଲେ ଯେଉଁ ଅମ୍ବ
ଦିଷ୍ଟନ ହୃଦ, ମଦର କାନ୍ତି ।
ଶିରମ୍ଭିତ୍ର—ଶା. ବି. ପରାସରକର ।
ଶିରପାଥ—ପ୍ରା. (ଶିରପାଥ) ବି.
ଏକପାର ଶିର ବା ପାଥ ।
ଶିରପାଥ—ଶା. ବି. ଅବୀ. ସଲମଲ, ଦେହ
ଉପରେ ହାଲୁକା ସ୍ତୁତା ବା ପରାତାତ
ଚଳାଇଲେ ଓ ପୋକଥାର ଶୁଳିଲେ
ଯେଉଁପରି ଅନୁଭୂତ ହୃଦ, ଲବଦ୍ଧ ଘେର
ଆଖମଣ ପୂର୍ବରୁ ଦେହର ଅସୁପ୍ରତା
ବୋଧ ଅବଶ୍ୟା, କରାଦ ପୂର୍ବରୁ ଦେହ
ଛେତିକୁଟି ହେବା ଅନ୍ତରୀ, ରେମାଅ, ଦେହ
ଶୀତଳବା ଓ ତଙ୍କନ୍ତର କମ୍ପିବା ଅବଶ୍ୟା
ଶିରପିରକରିବା(ହେବା)—ଶା. କ୍ରି.
(ଦେହ) ରେଗୋପମଣ ପୂର୍ବରୁ ଅସୁପ୍ର
ବୋଧହେବା, ତେବିକୁଟି ହେବା, ଦେହ-
ଉପରେ ପିମୁଢ଼ି ରୁକ୍ଷିଲାପର ବୋଧ-
ହେବା, ଶୀତଳବା, ରେମଶାକୁଣିବା,
(ଲ. ଅର୍ଥ) କୌଣସି ଲେକ ଉପରେ
ବିକ୍ରିକନକ ମୁଖଭାଙ୍ଗୀ କରିବା ବା
ଚିତ୍ତିବା, ଅନ୍ୟର ଦୁଶ୍ୟାଥାଥାବି ଦେଖି

ଆପେ ଅବଶ ହେବା ।

ସିର—ବ.(ସି + କ.ର) ପିମୁଳୀ, ଗ୍ରା.ବି
ଶିର, ନାଡ଼ି ।

ସିରତ୍ତ—ପ୍ରା. (ଛିତଣଗଢ଼) ବି, ସତ୍ତ୍ଵ ।

ସିରଚୋର୍ଜ—ସା. ବି. ମୁକୁଟ, ଶିରେମଣି,
(ଲ.ଅର୍ଥ) ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଦ୍ଯୁତ୍ ।

ସିରନା—ପ୍ରା. (ବସ୍ତ୍ର) ବି. ନମ୍ବାରିଗଛ ।

ସିରପ୍ରା—ସା. ବି. ସରକାରୀ କାଗଜ,
କତର, ଲେଖାପଡ଼ା ହେବା କାର୍ଯ୍ୟା-
ଳସ୍, (ଗ୍ରା.ବି) ହାତକୁ ମଣ କରିବା ।

ସିରପ୍ରାଦାର—ସା. ବି. ଅଧିସର ପ୍ରଧାନ
କର୍ମଚାରୀ । [କାର୍ଯ୍ୟ ।

ସିରପ୍ରାଦାର—ସା. ବି. ସିରପ୍ରାଦାରଙ୍କ
ସିର—ବ. (ସି + କ.ର + ଆ) ନାଡ଼ି,
ରକ୍ତକାଷ୍ଟ ନାଡ଼ି, ପାଣିନେବାର ଚମ-
ମୁଣ୍ଡା, ଡକ୍ଟରତତ ଉଚଳ ସାର, ଶିର
ଦେଖ, (ପ୍ରା. ଗଞ୍ଜାମ, ବି) ମସି, କାଳି,
(ପ୍ରା. ସମୁଲ) ଶିରାଫର ଶୃଙ୍ଗ, କୁଠ,
(ଯାଜ) ଟୋକେଇ, ବୋଝୁ ।

ସିରଳ—ସା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ମିଷ୍ଠ ଓ
ମୃଦୁ ମଦ୍ୟ, ପ୍ରାଣୀ ।

ସିରଳଦୌଳ—ଗ୍ରା. ବି. ବଞ୍ଚିକାର
ଶେଷ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ନାଥାବ ।

ସିରଳ—ସା. ବି. ପାରସ୍ୟଦେଶୀୟ
ଏକପ୍ରକାର ସୁମିଷ୍ଟ ଓ ମୃଦୁ ମଦ୍ୟ ।

ସିରଳା—ଗ୍ରା. ବି. ପଲଙ୍କର ମୁଣ୍ଡପାଖର
ନାଡ଼ି ।

ସିର(ର)ପ୍ର-ସା. ବି. ବୈଜ୍ଞାନିକ ପ୍ରଶାନ୍ତିରେ
କଦଳି ଆମ୍ବ ଓ କମଳାପ୍ରକୃତ ଅଳକରୁ
ଦାହାରିବା ସାରଂଶ ସଂକ୍ଷେପ ମିଶ୍ରିତ
ପ୍ରପାନକ ।

ସିରପତ—ବ. ଦୁନ୍ଦାଳ । [ବିଶେଷ ।

ସିରପର୍ବତ—ବ. ସିରପର୍ବତ, ନେତରିଶେର

ସିରମର—ଗ୍ରା. ବି. ଶିରମର ଦେଖ ।

ସିରମୁଳ—ବ. ନାରମୁଳ, ଯେଉଁପ୍ରାଦୟରୁ
ଶିର ଉତ୍ତୁତ ହେଇଥିଲୁ ।

ସିରଳ—ବ. ଶିରୟକ, ସିରବିଷ୍ଣୁ,
(ବି) କର୍ମଚାରୀ, କରମଜା ।

ସିରଳକ—ବ. ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଦୃଷ୍ଟି, ହାତ-

କଙ୍କାଳ, ପବତର ।

ସିରବୁଦ୍ଧ—ବ. ସିରକ, ସିରା ।

ସିର—ପା. (ସମ୍ବ) ବି, ସୁତାକାଟିବାରେ
ବ୍ୟବହୃତ ତୁଳାବ କଳଣା, (ଶ୍ରା.ବି)

ରମାନୁକ ସର୍ଜୁଦ୍ଦୁର ବେଶ୍ଵରମାନେ
କପାଳରେ ତଳକ ଯେନିବାର ନାଲ
ବୁଝୁ ।

ସିରସ—ସା. ବି. ଗୋମେଷାଦିଙ୍କ ଚର୍ମ,
ଶୁର, ଶିଙ୍ଗଆତ ଆଉଟା ହେଉଇ ତଥାର
ନରଯିବା ଏକପ୍ରକାର ଅଠା, ମୁନଥା,
ଶିଶୁଷରର ରସ ।

ସିରସକାମନ—ଶ୍ରା. ବି. କାଚକୁ ବାଳି-
ପର ଚାଲୁ ତାକୁ ସିରସଥା ସଂଗେ
ମିଶାଇ କାଗଜ ଉପରେ ବିଶୁର ଶୁଖାଇ
ତଥାର କାର୍ଯ୍ୟିବା କାଗଜ, ଯାହାବୁବା
କାଠ ପାଇସ ହୁଏ ।

ସିରସିର—ଶା. ଅବ୍ୟ. ସିରସିର ଦେଖ ।

ସିରସିରହେବା—ଶା. କ୍ରି. ସିରସିରହେବା
ଦେଖ ।

ସିର—କି. ତର୍କ, ଲଙ୍ଗଳୀ, ଲଦିଲଙ୍କ-
କିଆ ଗୁଳି ।

ସିର୍କା—ସା. ବି. ସିରକା ଦେଖ ।

ସିଲ—ସା. ବି. ନାମକିତ ମୋହର,
ନାମକିତ ମୋହର ଦ୍ୱାରା ତିରି ଉପରେ

ବସଯିବା ମୁଦ, ଦଶ୍ତା, ଏକପ୍ରକାର
ସାମୁଦ୍ରକ ଜଳକନ୍ତୁ, (ଶା.ବି) ବଜୀୟ
ବଣୋପାଖିଶରେ, (ପ୍ରା. ସମ୍ବ) ଶିଲ ।

ସିଲକ୍(କି)ପଟ(ର) —ସା. ବି. ରେଲ
ଲାଇନରେ ଆଡ଼ିବାଗରେ ପକାଯିବା
କାଠର କଢ଼ି ।

ସିଲପା—ଶ୍ରା. (ସମ୍ବ) ବି. ଶିଲପୁଥୀ ।

ସିଲଭର—ସା. ବି. ରୋପ୍ୟ, ରୂପା,
ଶାସ୍ତ୍ରବିଜ୍ଞାନିକ ପ୍ରକଟ୍ୟାରେ ନିର୍ମିତ ରୂପା-
ପରି ଦେଖାଯିବା ଧାର୍ଯ୍ୟଶରେ ।

ସିଲଭରକୁବି(କୁ)ଲ—ସା. ବି. ରଜାକର
କ ୨୫ ଷ୍ଟ ରାଜକୁ ପରିବା ଉପଲବ୍ଧେ
ଅନୁଷ୍ଟିତ ଆନନ୍ଦାଶ୍ଵର ।

ସିଲମୁଦ—ଶା. ବି. ତିର୍ଯ୍ୟାଦି-ଉପରେ

କାନ୍ଦ ବନ୍ଦ ହେବାପରେ ତା ଉପରେ

ଦିଲ ମର୍ଯ୍ୟିବା ।

ଦିଲମୁଦ—ଶା. ବି. ନାମକିତ ମୁଦୁକାନ୍ଦ

ଦିଲମୋହର—ସା. ବି. ନାମକିତ ମୁଦୁ
ବା ମୋହର ।

ଦିଲମୋତ୍ତା—ପ୍ରା. (ବସ୍ତ୍ରର) ବିଳମୁଦୁ ।

ଦିଲସିଲ—ସା. ବି. ବ୍ୟକ୍ତିଗତୀବିଳମୁଦୁ,
(ପ୍ରା. ଛିତଣଗଢ଼) ବି. ପ୍ରବାଦ ।

ଦିଲ—ଶା. (ଶିଲା) ଶା. ବି. ଶିଲ ଦେଖ,
(ସମ୍ବ) ଶିଲ, (ଶା) ସୁନ୍ଦା, ଶ୍ରୀପାଣି,
(ବି) ଶପ୍ତା, ସୁବିଧାଜଳକ ।

ଦିଲଖିତ୍ତା—ଶା. (ବୌଦ୍ଧବିଶ୍ୱାସ) ବିଳମୁଦୁଲା ।

ଦିଲ—ଶା. (ଶିଲା) ଶା. ବି. ଆସାମ ପ୍ରଦେଶର
ଲାଟସାହେବଙ୍କ ଗୀଣ୍ଡାବ ସାରନଧାରୀ ।

ଦିଲଟ୍-ସା. ବି. ସ୍ଥେତପଟା, ପ୍ରେନ୍ଟଲ୍ଯୁଟରେ
ଲେଖିବା ପାଇଁ ଶିଲମାନଙ୍କ ବ୍ୟବହୃତ
କୃତ୍ତବ୍ୟ ପ୍ରତିରର ବା ମାଟିର ଫଳକ,
(ଶା.ବି) ଆସାମ ପ୍ରଦେଶର ମର୍ବିବର୍ତ୍ତୀ
ଗୋଟିଏ ଜିଲ୍ଲା ଓ ତହିଁର ରଜଧାରୀ ।

ଦିଲଖିତ୍ତା—ଶା. ବି. ସ୍ଥେତପଟା ଉପରେ
ଲେଖିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ମାଟିର
ଲେଖନ ।

ଦିଲ—ଶିଲ୍ପ, କଣିକାଦିର ଶର୍ତ୍ତା ।

ଦିଲନନ୍ଦ—ବ. ଶିଲନନ୍ଦ ଦେଖ ।

ଦିଲ—ଶା. କି. ନମିର କିତା, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କମ୍ପ୍

ଚର୍ଚାକଣିଷ୍ଠ ଲମ୍ବାକ୍ଷେତ୍ର, ପଟି, (ପ୍ରା.
ବାଲେ) ଏକପ୍ରକାର ଲୁଣିମାଳା, (ଶା.
ବି) କୋବି ।

ଦିଲ—ଶିଲ୍ପ, କଣିକାଦିର ଶର୍ତ୍ତା ।

ଦିଲଇକରିବା—ଶା. ବି. ସିଲିଙ୍କିବା ।

ଦିଲଇକଲ—ଶା. ବି. ଦିଲିଙ୍କିବା ପାଇଁ
ବ୍ୟବହୃତ ଯନ୍ତ୍ର ।

ଦିଲଇଥାର—ଶା. ବି. ସିଲସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
(ପ୍ରା.କିଂ) ସିଲସିଲକର ।

ଦିଲଇଥାରିଜିରିକ—ଶା. ବି. ବିକିତାଉଥାର
ମାପ ।

ଦିଲନବସ—ଶା. ବି. ପାଠୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ।

ଦିଲ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବ) ବି. ଶଗଡ଼କ, (ଶା.
ବି) ଗୋଟିଏପାଇ ।

ଦିଲିଙ୍କ—ଶା. ବି. ଦିଲିଙ୍କ ପ୍ରତିକିତି

ଦୌଷିଯମୁଦ୍ରା ।	ସିତ୍ର—ସା.ବ. ଯନ୍ତ୍ରାଦି, ଶତ୍ର, ଉପାସ୍ତ ।
ସିଲିପିଲି—ଗ୍ରା. ବି.ହି. ବି. ସୁଲୁହୁଳୁ ପବକ ।	[ହୋଇଥିବା ।
ସିଜେକୁ—ଗ୍ରା. ବି. ନିଷାଚିତ, ବିଶ୍ଵ ସିଲେନ—ସା.ବ. ଲଙ୍କା, ସିହିଲଦ୍ଵୀପ ।	ଭୂମିରେ ପୋଡ଼ିବାପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ଲୁହାର ପିନ୍ (ଗ୍ରା.ଶି) ଲକ୍ଷ୍ୟଭେଦ ।
ସିଇ—ପା. (ଗଞ୍ଜା)ବ. ବିଦ୍ୟୁ, ଅନୁମତ, ସିଇନ୍ଦ୍ରବା—ପା. (ଗଞ୍ଜା)ବ. (ବିଦ୍ୟୁତ୍+ନିରାପଦ) କରିବା ।	ସିଇ—ପା. (ଗଞ୍ଜା)ବ. ଭୂମିକର, ଅକଣ ।
ସିଇନ୍ଦ୍ରବେଦା—ପା. (କୟପୂର) କି. ପାଞ୍ଜିବା ଦେଖ ।	ସିଇ—ପା.ବ. ନିମାଖରତ ବହି.ସିଟ୍ରେ, ସୁପଳ୍ମାନମାନଙ୍କର ପଞ୍ଜ୍ମିଦାୟୁ- ବିଶେଷ. (ଗ୍ରା.) ଶିଖ ।
ସିଇକ—ବି, ଶିଳାରସ ।	ସିଇଆରିଆରିକା—ଗ୍ରା.କି.ଯେଉଁ ସିଇରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଶ୍ରେଣୀର ଜମା ଓ ଖରଚ- ମାନ ସୃଥକ ପୃଥକ୍ ଭାବେ ହେତୁଙ୍କ ଲେଖା ଯାଏ ।
ସିଷାଧ୍ୟମୁଖୀ—ବ. (ସାଧ୍ୟ+ସନ୍ତ୍ବନ୍ +ଆ) ସାଧକରିବାର କଣ୍ଠ ।	ସିଇକରିବା—ଗ୍ରା.କି. ହିମାଦି ବହିରେ ଜମା ଖରଚ ଲେଖିବା, ଜମା ଧନକୁ ହିସାଦରେ ଲେଖିବା ।
ସିଷାମତ୍ତୁ—ପୁ. ବି. ବିଷ୍ଣୁମ କରିବାକୁ କରୁନ୍ତୁ ।	ସିହାଶ(ଶା)—ଗ୍ରା.ପୁ. ଓ ସ୍ବୀ.ବି.ବିଆଶ (ଶା) ଦେଖ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
ସିଷାମନ—ପୁ. ବି. ସମ୍ୟକରିତନଶୀଳ ସିଷାମୁ—ପୁ. ବି. ଧନଲଭ କରିବାକୁ ଅଛିଲାବୀ ।	ସିହାଶିଆ—ଗ୍ରା. ବି. ସିଆଶ ଦେଖ, ତରୁର, (ସ୍ବି) ସିହାଶି ।
ସିଷୁମନ(ମୁ)—ଗ୍ରା.ବ. ସୁଷୁମ୍ନଶ ଦେଖ ସିଷୁଦ୍ୱେଷୁ—ପୁ. ବି. ସେବାକରିବାକୁ କରୁନ୍ତୁ ।	ସିହାଶୁ—ବ. ମୁହୂରତ, ସିର୍ବୁ ଦେଖ ।
ସିଷୁସୁ—ପୁ. ବି. (ସ୍ବା+ସନ୍ତ୍ବନ୍+ର) ସ୍ବାନେହୁ, ସାନ କରିବାକୁ କରୁନ୍ତୁ ।	ସିହା—ଗ୍ରା.ଅଚ୍ୟ. ସିନା ଦେଖ ।
ସିପଳୁ—ପା. ବ. ବ୍ୟବସ୍ଥା, ନିଃଶ୍ଵର, ମୀମାଂସା, (ବିଶ)ମୀମାଂସିତ ।	ସିହା—ବ. (ସ୍ବିହା+କ.ଲ) ଧୂପରେ ବ୍ୟବହୃତ ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଶେଷ, ଲେବାନ୍ ତିଲିକ ।
ସିପା—ଗ୍ରା. ବ. ଦ୍ୱାରା ଦେଖ, (ପା.ବୈଦିକ) ଉଡ଼ନ୍ତିକିଲି ।	ସିହାଙ୍କ—ବ. ଶିଖ ଦେଖ ।
ସିପି—ଗ୍ରା.ବି. ଶିଖ ଦେଖ ।	ସିହା—ଗ୍ରା. ବି. (ସିହା-ସିତାର)
ସିପ୍ରାଣ—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ+ସନ୍ତ୍ବନ୍+ଶ.ଅନ୍ ଆ)ସଳକ ବା ନିର୍ମାଣ କରିବାର ରହୁ ସିପ୍ରାଣ—ପୁ. ବି. (ସ୍ଵଳ୍ପ+ସନ୍ତ୍ବନ୍+କ. ଉ)ମୁଣ୍ଡ ବା ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ କରୁନ୍ତୁ ସିପ୍ରାଣ—ପୁ. ବି. (ସ୍ଵଳ୍ପ+ସନ୍ତ୍ବନ୍+କ.ର) ସ୍ଵାକ୍ଷର କାର୍ଯ୍ୟ ।	ସିକାର, ସମ୍ବନ୍ଧ, କରଣ ସମାଜରେ ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ବରକନ୍ୟଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଭୟ ପଶ୍ଚକର ସମ୍ବନ୍ଧରୁ କରିବା ଓ ଉଷ୍ଣବ୍ୟବିକରଣ ସମାଜରେ ସିତାର ଉଷ୍ଣବରେ କନ୍ୟା ପରୁ ବର ପରକୁ ପଠାଯିବା ଦେଖିବା ।
ସିପୋଦୟ—ଗ୍ରା.ବି. ସିପୋଦୟା କୁଳର ସିପୋଦୟ—ଗ୍ରା.ବି. ବଜପୁମାନଙ୍କର ଶ୍ରଦ୍ଧା ପ୍ରହିତ ଶାଶ୍ଵା ।	ସିରକାରିଆ—ପା. ବ. କରଣକୁଳରେ ବିବାହ ବିଷ୍ଣୁରେ ମନ୍ତ୍ର ହେବା ବ୍ୟକ୍ତି ସିରକ—ବ. (ସିକି+ମୀ.ଅର) ସିକ୍ଷା କଳକିଲୁ, ବାଯୁପ୍ରେରିତ ହୁନ୍ତିଲକଣଶା,

କ.ଅର) କୁଣ୍ଡାଙ୍ଗା ବୃକ୍ଷି, ବାୟୁ । ସୀକରଣୀତି—ବି. (ଶତବି) କଳକଣା ଦ୍ୱାରା ଶାତଳ, କଳକଣାମରି ଶାତଳ । ସୀକାର—ପା. (ଶତବିଆଳ) ବି, ସୀକାର, ମାଂସ, ପାରିଧି ।
ସୀତ୍ରି—ବ. ଜହା, ଓ ଦନ୍ତଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚାରିତ ସୀତ୍ର ଧୂଳି ।
ସୀତକାର—ବ. (ସୀତ୍ର+କାର+ଅ.ଅ) ଅବ୍ୟକ୍ତ ମୁଖବ୍ୟବଶିଷ୍ଟ ପ୍ରାଚୀ ବୁଝ ଥିବାକୁ ଶବ୍ଦ ।
ସୀତକୃତ—ବି. କୁତୀତକାର, (ବି) ସୀତକାର ଦେଖ, (ସୀତକୃତ— ଅନ୍ୟାନ୍ୟ) । [ରମପତ୍ରି । ସୀତମ୍ବା—ଗ୍ରା. ସ୍ବି. ବି. ସୀତାଦେଖ, ସୀତା—ବ. (ସି+ମୀ.ତ+ଆ)ଲଙ୍ଘନ- ପଢ଼ି, ଲଙ୍ଘନଗାର, (କ.ତି+ଆ) ସୁର୍ଗଙ୍ଗ, ଗମ୍ଭେଷ୍ଟ୍ର, ଲାଣ୍ଡ୍ରି, ପାଦଭା, ଶୟାମାଧିଦେବତା, ମଦର ଜନକନନ୍ଦମ୍, ରମପତ୍ରା, ଦୂର୍ଗା, (ଗ୍ରା.ବି) ସୀତାଭେଗ ଦେଖ, ଶାକର, ସ୍ଵୀରୁ ଦିଅସିବା କାମ । ସୀତାକାନ୍ତ(ନାଥ)—ପୁ. ବି. (ଶତବି) ରମନ୍ତ୍ରେ ।
ସୀତାକୃତ—ବ. ରହାରରେ ମୁକ୍ତେବ୍- ଲଙ୍ଘନକର୍ତ୍ତ ଉତ୍ସମ୍ପଦ ଦେଖିବା ।
ସୀତାନ୍ଦୁବ୍ରତ—ବ.ବେଶାର ଶୁକ୍ଳବନମୀ ଦିନ ସୀତାଙ୍କର ପୁରୁ ଓ ବ୍ୟକ୍ତ, ଏହିକ ସୀତାଙ୍କ ରକ୍ତ ଜନକ ଲଙ୍ଘନପଦବିରୁ ପାଇଥିବାରୁ ।
ସୀତାକୁଣ୍ଡ—ବ. ରମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପହାଁ। ସୀତାନ୍ଧନ—ପୁ. ବି. କମାଶ ।
ସୀତାନବମୀ—ବ. ସୀତାଜନ୍ମବ୍ରତ ଦେଖ ।
ସୀତାପତି—ବ. (ଶତବି) ରମନ୍ତ୍ରେ ।
ସୀତାପୁର—ଗ୍ରା. ବି. ସତ୍ରପ୍ରଦେଶନ୍ତୁର୍ଗତ ଲଙ୍ଘେର ଉତ୍ସର୍ଗ ଗୋଟିଏ ଜିଲ୍ଲା ଓ ସହର ।
ସୀତାବର୍ଜି—ପୁ. ବି. (ଶତବି)ରମଚନ୍ଦ୍ର ।
ସୀତାବିକ—ବ. ସତ୍ରକ, ମାତ୍ର, ବିର ।
ସୀତାମ୍ଭିତ୍—ଗ୍ରା. ବି. କେନ୍ଦ୍ରର ରାଜ୍ୟର ପାହାଦବିଶେଷ ।

ସୀତାବ୍ରତ—ବ. ସୀତାଜନ୍ମବ୍ରତ ଦେଖ ।
ସୀତାଭୋଗ—ଗ୍ର. ଶିତାଭୋଗ ଦେଖ ।

ସୀତାମୁଖ—ବ. ଲଙ୍ଘନପକ୍ଷର ମଧ୍ୟଭାଗ
ସୀତାର—ବ. ସୀତାର ଦେଖ ।

ସୀତାକୁତ—ବଂ. ସୀତାକୁତ ଦେଖ ।

ସୀତ୍ୟ—ବି. (ସୀତା+ୟ)ଧାନ୍ୟ, କୃଷ୍ଣକ୍ଷେତ୍ର,
ଶୁଷ୍ଟିହୋଇଥିବା ଜମି ।

ସୀଦତ—ଚି. ବଂ. (ସୀଦାଭୁତ+ଲକ୍ଷ.ତ)
ପାତା ଶୈଶବକୁଆଛୁ ।

ସୀଦ୍ୟ—ବ. (ସି+ଶ.ଦ୍ୟ) ଆଳସ୍ୟ ।

ସୀଧୁ—ବ. (ସୀଧ୍+ମୀ.ର) ପଦ୍ମ କଣ୍ଠରସ
ଜାତ ମଧ୍ୟ, ଶୁଭଜୀତ ମଧ୍ୟ, ମଦିଷା ।

ସୀଧୁକୁତ—ବ. (ଗୁଡ଼ରୁ) ପଦଖରଙ୍ଗ,
(କ.ଗ୍ର.) ବକୁଳଫୁଲ, ବକୁଳ ରଙ୍ଗ ।

ସୀଧୁପୁଷ୍ଟ—ବ. (କ.ଗ୍ର.) କଦମ୍ବ, ବକୁଳ,
ବକୁଳ ।

ସୀଧୁପୁଷ୍ଟି—ବ. ଧାରଣ ।

ସୀଧୁରସ୍ତ—ବ. (କ.ଗ୍ର.) ଆମ୍ବରସ୍ତ ।

ସୀଧୁରକ୍ଷ—ବ. ମଧୁରକ୍ଷା ବୃକ୍ଷ ।

ସୀଧୁରଷ୍ଟି—ବ. କାଣ୍ଠିଷ, ସାବାକ୍ଷେ ।

ସୀଧୁରକ୍ଷ—ବ. ମୁଖ୍ୟବୃକ୍ଷ, ସିନ୍ଧୁରକ୍ଷ ।

ସୀଧୁରଙ୍ଗ—ଚ. (ସୀଧୁ+ରଙ୍ଗ) କ.ଗ୍ର.;
ବକୁଳରଙ୍ଗ ।

ସୀଧୁ—ବ. ଅପାନ, ପ୍ରାଣବାଯୁବିଶେଷ,
ଅଧୋବାୟୁ, ମଳଦ୍ଵାର ।

ସୀପ—ବ. ପାତୀ, ତର୍ପଣାଦ ପାଇ
ବ୍ୟବ୍ରତ ଜଳପାତରିଶେଷ ।

ସୀବନ—ବ. (ସୀବ+ଭା.ଅନ) ସିଲଇ,
ସୁରୀକର୍ମ, ତନ୍ତ୍ରସନ୍ଧାନ, ବୃଣ୍ଣିବା ।

ସୀବମୀ—ବି. (ସୀବ+ଅନ + ରା)ଲିଙ୍ଗାକ୍ଷ-
ଠାରୁ ଲିଙ୍ଗମୂଳ ଓ କୋଷର ମଧ୍ୟମୂଳ
ଦେଇ ଗୁଡ଼ମୂଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସିଲଇ,
ଲିଙ୍ଗମଣ୍ୟଧ ସୁନ୍ଦର ।

ସୀମକ—ବ. ସୀମା, ଅବଧ ।

ସୀମନ୍—ବ. (ସୀମନ୍+ଅନ୍) କେଣ-
ଶାରୀ, ସୁନ୍ଦର, କେଣ ମଧ୍ୟ ରେଣ୍ଡା ବା
ଭାଗର, ମାଙ୍ଗ, ସୀମନ୍ତ୍ରେନ୍ଦ୍ରୟନ ଦେଖ,
ପସ୍ତକ ।

ସୀମନ୍ତକ—ବ. (ସୀମନ୍ତ+କ) ସିଲୁର,
ପାତାକ ।

ନରକବାସ, ସୀମନ୍ତ ଦେଖ, ଅଛି-
ମାଙ୍ଗ ମିଳନ ପ୍ରାନ ।

ସୀମନ୍ତମଣି—ଚ. ସ୍କ୍ରିଲକମାନେ ସୀମ-
ନ୍ତରେ ପିନ୍ଧିବା ଅଳଙ୍କାର, ମଥାମଣି ।
ସୀମନ୍ତରେଣ୍ଟ—ସ୍କ୍ର. ଚ. ସୁନ୍ଦରାଗର, ମୁଣ୍ଡର
କେଣ ମଧ୍ୟ ରେଣ୍ଟା, (ଲ.ଅର୍ଥ, ବଂ)
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।

ସୀମନ୍ତତ—ବଂ. (ସୀମନ୍ତ+ଇତି)ସୀମନ୍ତ-
ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ (କେଣ), ମାଙ୍ଗଭକ୍ତା (କେଣ),
ଦୁଇ ଭାଗରେ ବିଭିନ୍ନ ।

ସୀମନ୍ତମୀ—ସ୍କ୍ର. ବ. (ସୀମନ୍ତ+ଇନ୍+ରା)
ସ୍କ୍ର. ନାଶ, ସଧକା ସ୍କ୍ର., (ବଂ) ସୀମନ୍ତ-
ଧାରଣୀ ।

ସୀମନ୍ତୀ—ସ୍କ୍ର. ବଂ. (ସୀମନ୍ତ+ଇନ୍)
ସୀମନ୍ତଧାରୀ, ଟେର କାଥିଥିବା (ବ୍ୟକ୍ତି),
(ଗ୍ର.କ) କେଣ, ସ୍କ୍ରାପ୍, (ସ୍କ୍ରୀସୀମନ୍ତମୀ)

ସୀମନ୍ତେନ୍ଦ୍ରୟନ—ବି. (ସୀମନ୍ତ+ଇନ୍ଦ୍ରୟନ)
ଗର୍ଭଣୀର ଗର୍ଭଧାରଣର ଶର୍ତ୍ତ ଉଷ୍ଣ ବା
ମାସରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଫଶାରବିଶେଷ,
କେଣକୁ ସୁନ୍ଦା ନ କାଟି ଏକଷ ଗୁରୁ
କରି କାଢିବା ।

ସୀମଲିଙ୍ଗ—ଚ. ସୀମଲିଙ୍ଗ ଦେଖ ।

ସୀମପ୍ଲାନ—ଗ୍ର. ବ. ମୁଣ୍ଡଭଲେ ଦିଅନ୍ତିବା
ତକିଆ, ମାଣ୍ଡି, ମପ୍ଲକ ।

ସୀମା—ବ. (ସି+ମନ୍) ପାନ୍ତି, ଅବଧ,
ଗାମାଦିର ଅବଧାରିତ ଅନ୍ତର୍ଭାଗ, ସର-
ହଦ, ଶେଷ, ସମାପ୍ତି, ତର, ବେଳା,
ପମ୍ବୁଡ଼ିଭର, କ୍ଷେତ୍ର, ମର୍ଯ୍ୟାଦା, ପାତ,
ପ୍ରଥା, ମୁଷ୍ଟ, ଅଣ୍ଟକୋଡ଼ି, ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ
ପଦେଶ ।

ସୀମାଅଞ୍ଚାର—ପ୍ରା. (ଗଞ୍ଜା) ବି. କୋଇଲ
ସୀମାକୁଣ୍ଠାଣ—ବ. (ଗୁଡ଼ରୁ) ସୀମାପନ୍ଦିତ-
ମଣ, ଅନ୍ତର ସୀମାଲଙ୍ଘନ ।

ସୀମାତ(ଞ୍ଚ)ଲ—ବି. ଦାଙ୍ଗିଶାତିର ଉପର-
ବିଶେଷ ଓ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତକିମ୍ବା ।

ସୀମାତହୁ—ବ. ସୀମାଲିଙ୍ଗ ଦେଖ ।

ସୀମାତହୁତ—ବି. (ଗୁଡ଼ରୁ) ସିଲୁର
ମଧ୍ୟରେ ଯାହିବା ସୀମାପମ୍ବୁନ୍ଦୀୟ କଳତ୍ର ।

ସୀମାବ୍ରତ—ବି. ସୀମାବ୍ରତ ଦେଖ ।

ସୀମାରେଣ୍ଟ ଅଙ୍କିତ ହୋଇଥାଏ ।

ସୀମାଲକ୍ଷପକ—ବି. ଯାହା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି
ପ୍ରାକର ସୀମା ଜଣାପଡ଼େ ।

ସୀମାତତମ—ବ. ସୀମାଲଙ୍ଘନ, ନିର୍ଭାରିତ
ସୀମାକୁ ଦେଇଁ ଯିବା, ସୀମାତଳଦନ ।
ସୀମାତତ—ବ. ଯାହା ସୀମାରୁ ବଳି-
ପଢ଼ିଥାଏ, ଅସୀମ ।

ସୀମାକା—ଗ୍ର. ବି. ସୀମା ଦେଖ, ସରହଦ,
କୌଣସି ।

ସୀମାନ୍ତରୂପଣ—ବ. (ଗୁଡ଼ରୁ) କୌଣସି
ପ୍ରାନ୍ଦର ସୀମାର ହିଂସକରଣ ।

ସୀମାନ୍ତୀ—ବ. (ଗୁଡ଼ରୁ) ସୀମା, ସୀମାର
ବହୁକୁତ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଦେଖ, (ବଂ)
ସୀମାର ଅନ୍ତର୍ଭାଗ ଶେଷଭାଗ, ସୀମାର
ବହୁକୁତ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ।

ସୀମାନ୍ତନ୍ତ୍ରଗ୍ରତ—ବଂ. (ଗୁଡ଼ରୁ) ସୀମା
ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ।

ସୀମାନ୍ତନ୍ରଦେଶ—ବ. କୌଣସି ଦେଖର
ସୀମାକୁ ଲାଗିଥିବା ଦେଖ, ଦୁଇଦେଶ
ମଧ୍ୟ ବିବାଦୀୟ ଭୂମି ।

ସୀମାନ୍ତପ୍ରଦେଶ—ବ. (ଗୁଡ଼ରୁ) ଅନ୍ଧକୁତ
ଦେଶର ଶେଷ ସୀମାରେ ଅବସ୍ଥିତ
ପ୍ରାନ୍ତ ।

ସୀମାନ୍ତବାଣିଜ୍ୟ—ବ. (ଗୁଡ଼ରୁ)ସୀମାନ୍ତ
ପ୍ରଦେଶରେ ବ୍ୟବସାୟ ।

ସୀମାନ୍ତର—ବ. (କ.ଧା)ଅନ୍ଧସୀମା ।

ସୀମାପହାଶ—ସ୍କ୍ର. ବଂ. ଯେ ସୀମା ଅପ-
ହରଣ କରେ, (ସ୍କ୍ରି) ସୀମାପହାରୀ ।

ସୀମାବଜ୍ରିନ୍—ବ. (ଗୁଡ଼ରୁ)ସୀମାପ, ନିର୍ଭାରି
ସୀମା ଦ୍ୱାରା ଆବଜ୍ରା ।

ସୀମାବରି—ବଂ. (ଗୁଡ଼ରୁ) ସୀମାବିଶ୍ଵ,
ସୀମିପ, ସାନ୍ତ ।

ସୀମାବରିକରଣ—ବ. ଅନ୍ଧକୁତ ଶାକର
ସୀମା ଚାହିଁତ କରିନେବା ।

ସୀମାବାରିଗଣ—ଗ୍ର. ବା.ବ. (ବୈଦ୍ୟକ) ଏକ-
ପ୍ରକାର ଗର୍ଭ ଓ ତାହାର ଫଳ ।

ସୀମାବାଦ(ବିବାଦ)-ବ. ଏକାଧିକ ବନ୍ଦିକ
ମଧ୍ୟରେ ଯାହିବା ସୀମାପମ୍ବୁନ୍ଦୀୟ କଳତ୍ର ।

ସୀମି ବଲୁତ—ପ୍ରା. (ଗଞ୍ଜା)ବ. ରଙ୍ଗଲଞ୍ଜ ।

ସୀମାବୁଦ୍ଧି— ବି. ସୀମା କିଣ୍ଟ୍ରାପୂକ ବୃକ୍ଷ,
 ସୀମାନାଚଳ ।
ସୀମାମେଞ୍ଜୁଆରି— ଶା.ବ. ଏକପ୍ରକାର ଛେ !
ସୀମାରେଖା— ବି. ସୀମାଙ୍କାପକ ରେଖା
 ବା ଚିତ୍ର ।
ସୀମାଲକ୍ଷନ— ବି. ସୀମାକୁ ଟପିଯିବା,
 (ଲ.ର୍ଧ) ମର୍ଯ୍ୟାଦାର ଅତିଷମଣ ।
ସୀମାଲିଙ୍ଗ— ବି. ଦୁଇ-କଷତର ବା ଗ୍ରାମ-
 ଦିର ନିର୍ଣ୍ଣାତ ସୀମା ରେଖାକୁ ଚିହ୍ନାଇବା
 ପାଇଁ ଦେବ ରେଖା ଉପରେ ଦ୍ୱାରା-
 ଯିବା ଚିତ୍ର, ଯେଉଁ ଦୂରାଦ ଦ୍ୱାରା
 କୌଣସି ଶ୍ଵାନର ସୀମା ପ୍ରିର କର-
 ଯାଇଥାଏ, ବମ୍ବା ।
ସୀମାଶକ୍ତ୍ୟ— ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସୀମାଶକ୍ତି,
 ଅସୀମ, ଅନନ୍ତ ।
ସୀମାସନ— ବି. (ଡତତ୍ତ୍ଵ) ସୀମାରେଖା,
 ସୀମାର ମିଳନ ପ୍ରାନ ।
ସୀମାସନ୍ଧିତ୍ତ— ବି. (ଡତତ୍ତ୍ଵ) ସୀମାର
 ନିକଟବିର୍ତ୍ତୀ ।
ସୀମାସେତୁ— ବି. ସୀମାପ୍ରିତ ହୃଦୀ, ପିଲ-
 ଗାନ୍ଧୀଆ ।
ସୀମାସ୍ନାନ— ଶା. ବ. ମସ୍ତକ ।
ସୀମି(ମୀ)କ— ବି. (ସ୍ୟମ + କ.ଶକ) ବୃକ୍ଷ-
 ଭେଦ, ଦଳକ, ଶୁଳପରର ଓଳି,
 ସୁଷ୍ଠୁ କୃତିକାର ।
ସୀର— ବି. (ସି + କ.ର) ସ୍ୟୁରୀୟ, ଅର୍କବୁଦ୍ଧ;
 ହଳ, ଲଙ୍ଘଳ ।
ସୀରକ— ବି. ସୀର ଦେଖ, ଶିଶୁମାର ।
ସୀରଧୂକ— ଶୁ. ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଜନକରୁକା ।
ସୀରପତି— ବି. ହଳାଧୁଷାତା ବା ସ୍ଵାମୀ
 କୃତକ । [ବଳଦେବ]
ସୀରପାଣି— ବି. (ସୀର + ପାଣି) ବ.ଶ୍ରୀ;
ସୀରତୁର— ଶୁ. ବ. (ସୀର + ତୁର +
 କ୍ଲପ୍) ବଳଦେବ ।
ସୀରବାହ୍ର(ବାହକ)— ବି ଓ ବି. ହଳ-
 ବାହନକଷ୍ଟ, ଯେ ହଳ ବହନ କରେ,
 ହଳବାହକ, କୃଷ୍ଣକ ।
ସୀରଳ— ବି. (ଡତତ୍ତ୍ଵ). ଲଙ୍ଘଳପଞ୍ଚତ,
 ଲିଙ୍ଗଳଗାର ।

ସୀଏ—ପୁଣ୍ଡବ. (ସୀଏର + ଛନ୍ଦ) ବଳବନ୍ଦିତ
 ଲଙ୍ଘଳ, ଲହୁଲଙ୍ଘଳିଥା ।
 ସୀଳକ୍ଷମ—ବି. ଶିଳକ୍ଷମ ଦେଖ, ମଧ୍ୟବିଶେଷ
 ସୀଦକ—ବି. ସୀଦନକାଶ, ସୀଲକର୍ମ-
 କାଶ, ଦରକାଶ । (ସୀଦକ)
 ସୀଦ—ବି. ସୀଦା ନାମକ ଧ୍ୟାତ୍ମିକଶୈଷ,
 ସୀଦକ—ବି. ସୀଦ ଦେଖ ।
 ସୀଦା—ଶା. କ୍ର. ସୀଦ ଦେଖ, ଶିଶାଦେଖ ।
 ସୀଦର—ବି. କୁରୁରୋଧ ବାଳଗ୍ରହ-
 ବିଶେଷ ।
 ସୀଯୋପଧାରୀ—ବି. ସୀଯୁର ।
 ସୀହଣ୍ଟ—ବି. ସେହଣ୍ଟ ଦେଖ ।
 ସୁ—ଅବ୍ୟ. (ସୁ+ଭ ଉ) ଉତ୍ତମ, ସୁନ୍ଦର,
 ସୁତିଶୟ, ଅତ୍ୟନ୍ତ, ସହଜ, ଅନା-
 ସ୍ଵାସରେ, ଶୁଭକର, ଉତ୍କଳ, ମନୋରମ,
 ସୁଖ୍ୟ, କର୍ତ୍ତର, ଅନୁମତ, ସମୁଜ୍ଜ୍ଵଳ, କଷ୍ଟ,
 ହର୍ଷ, ପୂଜା, ଉକ୍ତର୍ଷ, (ବି) ପ୍ରସବ, ଶୁଭ,
 (ଗ୍ର. ଅ) ପବନ ଶକ୍ତ, ସାପ ଗନ୍ଧିବାର
 ଶକ୍ତ, (କିଂ). ଉତ୍ତମ, ସତ୍ତ୍ଵ, ସାଧୁ ।
 ସୁଅ—ଶା. ବି. (ଫ୍ର.-ପ୍ରେତ୍ରତ୍ତଃ) ନଦ୍ୟାଦିର
 ସ୍ଥୋତ୍ର ।
 ସୁଅମୁହଁ—ଶା. ବି. ସ୍ଵୋତ୍ତର ମୁଣ୍ଡ, ସେଇଁ-
 ଠାରେ ସ୍ଵୋତ୍ତର ବେଗଅଛି ଅଧ୍ୟକ,
 (ଲ. ଅର୍ଥ) ବିପକ୍ତନକ ପ୍ଲାନ ।
 ସୁଅମୁହଁକୁଠୋ(ପେ)ଲିଦେବା—ଶା. କି.
 ବିପଦକୁ ଠେଲିଦେବା ।
 ସୁଅର—ଶା. ବି. ଶୁଅର ଦେଖ ।
 ସୁଆ—ଶା. ବି. ଶୁଆ ଦେଖ, ସୋମଲତା
 ଦେଖ ।
 ସୁଆଞ୍ଚାର—ଶା. ବି. ଶ୍ୟାମଲତା ଦେଖ,
 ତୃତୀୟ ଟଙ୍କାକିଆ ଅରଣ୍ୟକୁ ଦାବିଶେଷ
 ସୁଥାଂଚି(କି)ବା—ଶା. କି. ଆୟୈସିବା,
 ସ ଉଚ୍ଚିବା, ମୃଣାର କେଣଳୁ ଆଶ୍ରୁ-
 ଦ୍ଵାରା ଚିର କେବୁ କେବୁ କରିବା ।
 ସୁଥାଂକ—ଶା. ବି. ସୁରପିଠା, କାକର,
 (ପ୍ରା. ରତ୍ନଶର୍ମି) ସରପାଳ ।
 ସୁଥାଂସ—ଶା. ବି. (ଫ୍ର.-ସିବେଶ) ଭୁମିକୁ

ସମ୍ପଦଳ କରିବା କାର୍ଯ୍ୟ, ରାଜମେଣ୍ଡିକାରୀ,
 ପର କୋଠାଆଦି ତୋଳିନା କର୍ମ, (ବି.)
 ସମ୍ପଦଳ କରିବାରିଥିବା (ଜମି)।
 ସୁଆଂଶିଆ—ଗ୍ରା. ପୁ. ବି. ମୁଖୀଆ ।
 ସୁଆଗ—ଗ୍ରା. ବି. (ଫଂଚ୍‌ହୌରଗଣ) ସୁଆଗ
 ଦେଖ ।
 ସୁଆଗବୁଡ଼—ଗ୍ରା. ବି. ବାଲିକାମାନିଙ୍କର
 ଓଷା ଓ ପୁଲାବିଶେଷ, (କନ୍ଧାମାନେ
 ଶାରୁଘରକୁ, ଯିବାପରୀକ୍ଷା ଆଶ୍ରିତ
 ଦୃଷ୍ଟାସ୍ତାଓଷା ତାରୁ ମହାଶୁମୀ ପରୀକ୍ଷା
 ପାହାନ୍ତା ସ୍ଵାନକର ସ୍ଵାନ ଘାଟରେ
 ଦାରିରେ ବାଲୁକାମୁଣ୍ଡିକର ଗୌର୍ବଙ୍କୁ
 ପୂଜା କରନ୍ତି, ସେମାନେ ହୌରଗ୍ୟବତ୍ତ
 ଓ ସ୍ବାମୀତିଯୁ ହେବାପାଇଁ ଏହି ବ୍ରତ
 ପାଲନ କରନ୍ତି ।
 ସୁଆଗପ୍ରାନ୍ତ—ଗ୍ରା. ବି. ସୁଆଗବୁଡ଼ ଦେଖ ।
 ସୁଆରିଆ—ଗ୍ରା. ପୁ. ବି. ସୁହାରିଆ ଦେଖ ।
 ସୁଆରିମା—ଗ୍ରା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସୁହାରିମା ଦେଖ ।
 ସୁଆଗୀ—ଗ୍ରା. ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପୁ. ସୁହାଗୀ ଦେଖ ।
 ସୁଆଘ—ଗ୍ରା. ବି. (ଫଂଚ୍-ଶେଷାଙ୍କ ବା ସହା
 ସଙ୍ଗ, ସାଙ୍ଗ) ବିକୃତ ବେଶରଚନା,
 ଗ୍ରାମ୍ୟ ଯାତ୍ରା, ଦୃଶ୍ୟ କାହାଦିର ଉତ୍ତର
 ଜନପ୍ରେସୁ ଅଭିନୟ, ନାଟକୀୟ ବିଜ୍ଞିକ
 ରୂପ ଧାରଣ କରି ବେଶାଦି ପିଲା
 ନୃତ୍ୟାଦି କରିବା ଅଭିନେତା, ପ୍ରତ୍ୟନ,
 ବିଜ୍ଞିନ ବେଶଧାରୀ ଅଭିନେତାଙ୍କ ଯାହା,
 ଥାଳୀ, ତାମସା, ରଙ୍ଗରହ୍ୟ, ଛର,
 (ଲ.ଅର୍ଥ) ଆଡ଼ମରଯୁକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ, ଧନ
 ପଟା, ଆରମ୍ଭ ।
 ସୁଆଙ୍କରିବା(କାଢିବା)—ଗ୍ରା.
 କୌଣସି ବନ୍ଦକୁର କରିବ ଅଭିନୟ
 କରିବାପାଇଁ ଦେହ ବ୍ୟକ୍ତିର ନେତା
 ଧାରଣ କରିବା, ସୁଆଙ୍କ ଶମ୍ବଲିତ ଯାତା
 କରିବା, (ଲ.ଅର୍ଥ) ବହୁରମ୍ଭ ବା ଆକ୍ରମ
 ମୂର କରିବା, ନୂଆ କିମ୍ବା ଲୋକଙ୍କ
 କର୍ଷକ କର୍ମ କରିବା ।
 ସୁଆଙ୍କିଆ—ଗ୍ରା. ପୁ. ବି. ସୁଆଙ୍କିପ୍ରେସୁ,
 ବିକୃତ ବେଶରଚନାକାଶ, ରହସ୍ୟ
 ପ୍ରେସୁ, ବହୁରମ୍ଭପ୍ରେସୁ ।

ସୁଆଜୀ—ଗ୍ର.ୟୁ. ଓ ହୀ.ବିଃ ସୁଆଜୀଆ ଦେଖ ।

ସୁଆଦ—ଗ୍ର.ନି. (ସ-ସାଦ) ରୁଚ, ସାଦ, ସୁସ୍ଥାଦୁ, ମଧୁର ସ୍ଥାଦ, (ଲ.ଅର୍ଥ) ମନୋରମତୀ, (ବିଂ)ସୁସ୍ଥାଦୁ, (ଲ.ଅର୍ଥ) ମନୋରମ ।

ସୁଆଦପାତକବା—ଗ୍ର.କି. କୌଣସି ନଷ୍ଟର ସ୍ଥାଦ ଅନୁଭବ କରିବା ।

ସୁଆଦବାରିବା—ଗ୍ର. କି. ସୁସ୍ଥାଦୁ କି ଅସ୍ଥାଦୁ ଏହା ଜିଭଦ୍ୱାରା ପରିଷକ୍ଷା କରିବା ସୁଆଦଲାଗିବା—ଗ୍ର. କି. ସୁସ୍ଥାଦୁ କୋଧ ହେବା । [ମଧୁର ।

ସୁଆଦଆ—ଗ୍ର.ନି. ସାଦଶିଷ୍ଟ, ସୁସ୍ଥାଦୁ, ସୁଆଦୁ-ଗ୍ର.ବି.ପାଦ, ବିଂ, ସୁଆଦିଆ ଦେଖ ।

ସୁଆଧିନ—ପ୍ରା. (ଲରିଆ) ବିଂ: ସ୍ଥାଧିନ ।

ସୁଆନମୀ—ଗ୍ର.ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. ସୁବଦନ, ସୁମୁଖୀ ସୁଆଧାନ—ଗ୍ର.ବି. (ଫ-ଶୁକବାଳ) ସୁଆଧାନ ଦେଖ ।

ସୁଆମ—ଗ୍ର.ବି. (ଫ-ଶାକୁଳିକ) ମଧ୍ୟ ଓ ପରିମିତ ଭାବରେ ଜନ୍ମିଥିବା ନିମ୍ନାଧି-ବୃଶିର ଏକପକାର କାଠଗଛ ।

ସୁଆମି(ର)—ଗ୍ର.ବି. ସବ ର ଦେଖ, ଝଥୁର ଦେଖ ।

ସୁଆର—ଗ୍ର.ୟୁ. ବି. (ଫ-ସୁପକାର) ଏକଜାମ୍ବୁ ଅଶ୍ରୋଦ୍ଧିୟ ପାତକ କୁହାଣ, ସୁମକାର, ଗର୍ଭଶିଥାଁ, ପାତକ, ରଜାଙ୍ଗ ଝାଦ୍ୟ ଓ ଘେବତାଙ୍କ ଭୋଗ ପାତକ-କାଶ ସେବକ, ଅଶ୍ୱାରେଷ୍ଟ, ସବାର ।

ସୁଆରପିଠୀ—ଗ୍ର.ବି. ସୁଶ ବଡ଼ଦେଉ-ଳରେ ପ୍ରତିଦିନ ସଞ୍ଜଧୂରେ ଭୋଗ ହେବା ନାନାପ୍ରକାର ପିଠୀ ମଧ୍ୟରେ ବଡ଼ ପିଠୀ ।

ସୁଆରି—ଗ୍ର.ବି. ସବାର ଦେଖ ।

ସୁଆରୁଣୀ—ଗ୍ର.ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସୁଆରର ସ୍ତ୍ରୀ, ବକ୍ତ୍ରୀ ।

ସୁଆଲ—ୟା.ବି. ସବ ଲ ଦେଖ ।

ସୁଆ(ଅଂ)ଳ—ଗ୍ର. ବି. କାକର, ପୁର-କାକର ପିଠୀ ।

ସୁଆନିଲତା—ଗ୍ର.କି. (ଫ-ସୁବନ୍ତମ)ଅଣ୍ଟେ

ଧରେ ବ୍ୟବହୃତ ଲିତାବିଶେଷ, ଗୋଧାପଦୀ ।

ସୁଆସୀ—ପ୍ରା. (ଲରିଆ) ବି. କୁଣ୍ଡ, କୁଣ୍ଡାର ।

ସୁଇ—ପ୍ରା. (ବାଲେ) ବି. କୁଣ୍ଡ, କୁଣ୍ଡାର, (ବାମଶ୍ରା) ପାନ୍ତିବିଶେଷ, (ବଲକିର-ପାଟଶା) ସୁଇକି ।

ସୁଇକ୍ରି—ଗ୍ର. ବି. (ଇ-ସି କି) କୌଣସି ବୈଦ୍ୟତିକ କଳାଦିକୁ ନିଯନ୍ତ୍ରିତ କରି ବାକୁ ଉତ୍ତି ସଙ୍ଗେ ଜୁଲିଥିବା ରୁବି ।

ସୁଇଜଳିଶ୍ରୀ—ଗ୍ର. ବି. ସୁରେପର ପାଖତ୍ୟ ବଜ୍ୟିବିଶେଷ ।

ସୁଇଙ୍ଗବା—ପ୍ରା. (ଲରିଆ) ବି. ସୁଲ୍ଲିବା ।

ସୁଇଲ୍—ପ୍ରା. (ବଲକିର) ବି. ଧାନ ବୁନ୍ଦାଇ ନେବାର ଆଧାର, କାଉଁରିଆ ।

ସୁଇ—ଗ୍ର. ଅବ୍ସ. ସୁ ସୁ ଦେଖ ।

ସୁଇ—ଗ୍ର.ବି. ସୁ ସୁ ଦେଖ ।

ସୁଇଯିବା—ଗ୍ର. କି. କୌଣସି ବିଦ୍ୟକୁ ମାରିବାକୁ ଜୋରରେ ଘାଡ଼ିମାତ୍ର କରି ଡରିବା ।

ସୁଏଳ—ଗ୍ର. ବି. (ନାମ) ଇରବେପ ଓ ଅସିଆର ମଧ୍ୟରେ ଯୋଜକ କେନାଳ, ନଗର ଓ ପ୍ରାଣଳୀ ।

ସୁଏଳକେନାଳ—ଗ୍ର. ବି. ଭୁମିହାରର ଓ ଲୋହତ୍ୟାଗରକୁ ଯୋଗ କରିଥିବା ନାଳ ।

ସୁଏଳବ୍ୟନର(କେନର)—ଗ୍ର. କି. ସୁଏଳ-କେନାଳର ଦକ୍ଷିଣ ପ୍ରାନ୍ତରେ ସୁଏଳ ପ୍ରଶାଳୀରେ ଅବସ୍ଥିତ ବନ୍ଦର ।

ସୁ—ଗ୍ର. ଅବ୍ସ. (ମୀ ବିଭକ୍ତି ବିହୀନ), ଠାରୁ, ଠାରୁ, (ସାଥୀ—ବେଳମୁଁ) ।

ସୁକାର—ପ୍ରା. (ଲରିଆ) ବି. ସୁତା ।

ସୁମୁ—ଗ୍ର. ଅବ୍ସ. ଶ୍ରେଷ୍ଠୀୟ ନାକରୁ ବାହାରିବା ଅନୁନାତିକ ଶବ୍ଦ, ଶକେଇ କାନ୍ଦିବାର ଶବ୍ଦ ।

ସୁମୁ—ଗ୍ର. କି. ଶବ୍ଦିଯୋଗୁଁ ଅନୁନାତିକ ନିଶ୍ଚାପ ଶବ୍ଦ କରିବା, ଶକେଇ କାନ୍ଦିବା ।

ସୁକୁତଳା—ଗ୍ର. ବି. ଶୁକୁତଳା ଦେଖ ।

ସୁକୁପାଳ—ପ୍ରା. (ବନ୍ଧୁର) ବି. ପାଲିଙ୍ଗ ।

ସୁକଟ—ଗ୍ର. କି. ସୁକୁଟ ଦେଖ ।

ସୁକଟୁ—ବ.ଶିରଷବୃକ୍ଷ, (ବିଂ)ଅତ୍ୟନ୍ତକଟା

ସୁକଟାକ୍ଷା—ବି. (ସୁ + କଟାକ୍ଷା + ଆ) ସୁତାକ୍ଷା, ସୁନ୍ଦରା ।

ସୁକଟିନ—ବି. ଅତି କଟିନ, ଅତି ଦୃଢ଼, ଦୁଷ୍ଟର ।

ସୁକଣ୍ଠକା—ବ, ଗୃତକୁମାର, ରିଅକୁଆଁ ଶା ସୁକଣ୍ଠ—ବ. ମଧୁର କଣ୍ଠପର, (ୟୁଂ-ବି-ବ.ଶ୍ରୀ)ମଧୁର କଣ୍ଠ ସ୍ଵରବିଶେଷ, ସୁଗାସୁକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁକଣ୍ଠୀ ।

ସୁକଣ୍ଠୀ-ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ମଧୁର ସ୍ଵରବିଶେଷା (ସ୍ତ୍ରୀ) ମନୋହର କଣ୍ଠସ୍ଵରୀ ।

ସୁକଣ୍ଠୁ—ବ. କଣ୍ଠୁରେଗ, କାନ୍ଦୁ ।

ସୁକନ୍ଦ—ବ. କଣ୍ଠୁ ମୁଖ ।

ସୁକନ୍ଦକ—ବ. ପଲାଣ୍ଟୁ, ପିଆଜ, ବାରାଣ୍ସି-କନ୍ଦ, ଧରଣୀକନ୍ଦ ।

ସୁକନ୍ଦଙ୍ଗରଣ—ବ. ଶେତ ପଲାଣ୍ଟୁ, ଭଲି

ସୁକନ୍ଦନ—ବ. ବେଜୁନ୍ଦୀ ପୁଲିଲ୍ପି, ବିଷରକ, ଲଣ୍ଡାବାଘି ।

ସୁକନ୍ଦନା—ବ.ଲିତଣାକନ୍ଦ, ବିଷ୍ଣୁକନ୍ଦିକା-ଟଙ୍କା, ଅଷାନ୍ତ୍ୟା ।

ସୁକନ୍ଦା—ବ. ଶୂରଣ, ଓଲୁଆ ।

ସୁକନ୍ଦନ୍ୟ—ପୁଂ.ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯାହାର କନ୍ୟା ସୁନ୍ଦର ।

ସୁକନ୍ଦ୍ୟ—ବ. (କ.ଧା) ସୁନ୍ଦର କନ୍ୟା, ଶରୀୟତ ଘାନାଙ୍କ କନ୍ୟା । [ଦେଖ ।

ସୁକନ୍ଦ୍ୟାକ—ପୁଂ.ବି.ବ.ଶ୍ରୀ; ସୁକନ୍ଦ୍ୟକ

ସୁକର—ପୁଂ.ବି. (ସୁ + କୁ + ମୁ.ଅ) ସୁମାଧ, ଅନାମ୍ବାସସାଧ; ସୁଙ୍କର, (ଗା.ବିଂ) ସୁନ୍ଦର ।

ସୁକରକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସୁ + କରଳ + ଆ) ସୁନଣୀ, ସୁନ୍ଦର ନିଃଶବ୍ଦିଷ୍ଟା (ସ୍ତ୍ରୀ) ।

ସୁକରଳ—ସ୍ତ୍ରୀ.କ. (ସୁକର + ଆ) ସୁନ୍ଦରଳା ଗାନ୍ଧୀ, ଶାନ୍ତ ଶାର ।

ସୁକର୍ମ(କ)—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦର କର୍ମବିଶ୍ଵା, କର୍ମପ୍ରାକର୍ମିକ, (ସ୍ତ୍ରୀ)କର୍ମକା ।

ସୁକଣ୍ଠିକା—ବ. ମୁଣ୍ଡିକଣ୍ଠୀ, ମୁଣ୍ଡାକାନ୍ଦ, ବିନ୍ଦଶାକିବିଶେଷ, ମହାବଳା ।

ସୁକଣ୍ଠୀ—ବ. ରହ୍ମାବୁଣୀ, ମହାକାଳ ।

ସୁକର୍ମ(ର୍ତ୍ତ) । ବ. ଉତ୍ତମକାରୀୟ, ସତ୍ତକାର୍ଯ୍ୟ, (ବିଂ) ସହିତେ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସୁକର୍ମ—ସୁ. ବି. (ସୁ + କର୍ମନ) କ. ଶ୍ରୀ; ସହିତେ ସ୍ଥାନକାର୍ଯ୍ୟକୁଣଳ, (ବି) ବିଷ୍ଣୁ ମୂର୍ଦ୍ଧ ସପ୍ତବିଂଶତି ଯୋଗାନ୍ତର୍ଗତ ସପ୍ତମ- ଯୋଗ, ବିଶ୍ଵକର୍ମା ।

ସୁକଳ—ସୁ. ବି. (ସୁ + କଳ + କ. ଅ) ଡାତା ଓ ଘେନ୍ତା, (ବ. ଶ୍ରୀ) ମଧୁରାଷ୍ଟ୍ରର ଧୂନିକାଶ, ଅବକଳ, ଦାନଶୀଳ ।

ସୁକଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସୁ-ସୁକଳ) ସୁକଳ ଦେଖ ।

ସୁକଳ—ବି. ଅଛି କିମ୍ବଣ ।

ସୁକଳିତ—ବି. ଉତ୍ତମମୁଖେ କଳିତ, ଉତ୍ତମମୁଖେ କଳିନା କରିବାର ଥିବା ।

ସୁକଳ—ସୁ. ବି. ଉତ୍ତମ କଲି, ଯେ ଉତ୍ତମ କଳିତା ଲେଖିପାରେ, କାଳିଦାସପ୍ରକୃତି ।

ସୁକାଣ୍ଡ—ବି. (କ. ଧା) ସୁନ୍ଦର କାଣ୍ଡ, (ବ. ଶ୍ରୀ), କାରବେଶ, କଲିବେଶ, (ବିଂ-ବ. ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦରକାଣ୍ଡୟକୁତ୍ତ' ବୁକ୍ଷାଦ ।

ସୁକାଣ୍ଟିକା—ବି. କାଣ୍ଟିର ଲତା, କଲିବେଶ ଲତା ।

ସୁକାଣ୍ଟି—ବି. (ସୁକାଣ୍ଟ + ରନ୍) ସୁନ୍ଦରକାଣ୍ଟ୍ୟକୁତ୍ତ, (ବି) କ୍ରମର ।

ସୁକାନ୍ଦ(ନି)—ଯା. ବି. ନୌକାର ପକ୍ଷ- ମଙ୍ଗରେ ଥିବା ନିୟମକ ଦଣ୍ଡ, ମଙ୍ଗଧର ଦଣ୍ଡ ।

ସୁକାନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଚିଲିକାରେ ଯେଉଁ ଭଜାରେ ଲୋକମାନେ ଯାଏସ କରନ୍ତି ।

ସୁକାନ—ଯା. ବି. ନୌକାର କର୍ତ୍ତାଧାର, ମଙ୍ଗଧର, (ଶ୍ରୀ) ଉତ୍ତମ ବାଲେଶ୍ଵର ସୁନ୍ଦରୁବିଥା ।

ସୁକାନ୍ତ—ସୁ. ବି. ମୈତ୍ରିଶିଳ୍ୟମୀ ।

ସୁକାନ୍ତ—ବ. ସୁନ୍ଦର କାନ୍ତି, ମୁନିକିଶେଷ, ବିଦୁତ୍ତିଫ୍ରେଶସ୍ପର ଉତ୍ତମୀ, (ପୁ. ଓ ସ୍ବ. ବିଂ-ବ. ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ତାକ, ସୁନ୍ଦର, ସୁନ୍ଦରୀ

ସୁକାନ୍ତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶୋଭନ କ. ମୟୁରା, (ବି) ଶାନ୍ତମାଣା, ହିମାଳୟକେଣୀମୁହୁରତାଳିଆ ଶୁନ୍ଦୁ ।

ସୁକାର—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁନ୍ଦରଶବ୍ଦ, ସ୍ଵିକାର ।

ସୁକାଳ—ଶ୍ରୀ. (କ. ଧା) ସୁମୟ, ଶୁଭ ସମୟ, ବଜ୍ରରେ ସୁତ୍ରିଷ ଅନନ୍ତ ।

ସୁକାଷ୍ଟକ—ଶ୍ରୀ. ଉତ୍ତମ ବା ସୁନ୍ଦର କାଷ୍ଟ, ଦେବତାରୁ ।

ସୁକାଷ୍ଟ—ଶ୍ରୀ. କଟକୁଳାକାଷ୍ଟ କତଳୀ ।

ସୁକନ୍ଦା—ଶ୍ରୀ. ବି. କଟକଜନ୍ମିର ଯାଳ- ପୁର ସବ୍ରତଭଜନ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଗୋଟିଏ କିଛାନାତ କମିତାପ୍ରାଣ ।

ସୁକୁଟ—ଶ୍ରୀ. ବି. କିମ୍ବାତନା, ତାଣ୍ଡବ, ଯନ୍ମଶା, କଳିକଜିଆ, ନାଟ, ହଟହଟା ।

ସୁକୁଟଦେଖିବା—ଶ୍ରୀ. କିପରର ଦୁଃଖ କା ଲାଞ୍ଛନା ଭେନକୁ ଆନନ୍ଦ ସହିତ ଦେଖିବା ।

ସୁକୁଳ—ଶ୍ରୀ. ଧୃତିରୁଷ୍ଟିଙ୍କର ଏକପୁନ୍ତ (ବିଂ) ଉତ୍ତମ କୁଳବିଶେଷ ।

ସୁକନ୍ଦ—ଶ୍ରୀ. ସିଲମନିଧୀଷ, ସରଳଅଠ ।

ସୁକନ୍ଦ—ଶ୍ରୀ. ପଲାଶୁ, ପିଆଜ ।

ସୁକନ୍ଦନ—ଶ୍ରୀ. ବଣରଚନା ।

ସୁକମାର—ସୁ. ବି. (କ. ଧା) ଉତ୍ତମକଳକ, ଅତିଶିଶୁ, ପୁଣ୍ୟକୁତ୍ତ, ବନକମେକ, ସତ୍ତବ ପବନ, ଛିଙ୍କ, ଶ୍ୟାମାକ, ସୁଆଧାନ, ରାଜମାଷ, କାଙ୍ଗମ୍ବାନ୍ଧ, ଅପାମାର, ତମାଙ୍ଗ ପନ୍ଥ, ବେଜିପିଲ, ଅଳଙ୍କାରଶାଖୋକ ପୁଣ୍ଡରେତ, (ବିଂ) ଅତିକୋମଳ, କୋମଳ ଶଶରବିଶେଷ, ଯେ ଆଦୋ କଷ୍ଟ ସହ ନପାରେ, ସୁଷ୍ମ୍ର, ସବୁ, ପତଳା ।

ସୁକମାରକ—ଶ୍ରୀ. (ସୁକମାର + ସ୍ଵାର୍ଥେକ) ସୁମାର ଦେଖ ।

ସୁକମାରକଳା—ଶ୍ରୀ. ସୁଷ୍ମ୍ରକଳା ଦେଖ ।

ସୁକମାରଦୟା—ଶ୍ରୀ. କଳାବିଦ୍ୟା, ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରଭୃତି ମନୋରଜଞ୍ଜନ ଶାସ୍ତ୍ର ।

ସୁକମାରବୁଦ୍ଧି—ଶ୍ରୀ. (କ. ଧା) କୋମଳ ଉତ୍ତମ, (ବିଂ-ବ. ଶ୍ରୀ) ଅତି କୋମଳଚେତାଃ, ଅତ ସରସ ଦୂତମୁଖିଶେଷ

ସୁକମାରଶିଳ—ଶ୍ରୀ. ସୁଷ୍ମ୍ରକଳାବିଦ୍ୟା, ସାହିତ୍ୟ ତ୍ୟାଦ ଶାସ୍ତ୍ର ।

ସୁକମାର—ଶ୍ରୀ. ନାତ୍ର, ଜାରପୁନ୍ଦ, ନିଆଳୀ

ସୁଲ, ବଦଳୀ, ପିତ୍ତଙ୍ଗଶାର, ମାନଶ । ସୁକୁମାରଥା—ଶ୍ରୀ. ସୁ. ବି. ସୁକୁମାର, କୋମଳଅଶ୍ଵବିଶେଷ, ଯେ କଷ୍ଟ ସହ ନପାରେ ।

ସୁକୁମାରକ—ଶ୍ରୀ. କିତଳୀଗନ୍ଧି ।

ସୁକୁମାରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସୁକୁମାର + ରା) ନବ- ମାଲିକା, ନିଆଳୀ, ବନମଲିକା, ବଡ଼ କଳର, କଦଳୀଗର, ସୁକା, ପିତ୍ତଙ୍ଗଶାର, କଳ୍ପ, ବାଲିକା, ରୈଥ, ଦେବତାବୁଷ୍ଟ ଦୃଷ୍ଟି, (ବିଂ) ଅତିକୋମଳାଜୀ (ଶ୍ରୀ) ସୁକୁମାରର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ, (ଶ୍ରୀ. ବି) କୋମଳାଜୀ ଶ୍ରୀ, ଯେଉଁ ଶ୍ରୀ ଶାଶ୍ଵରକ କଷ୍ଟ ସହ ନପାରେ, ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦିଆଯିବା ଜାମ ।

ସୁକୁର୍ମ—ଶ୍ରୀ. ବାଲବେଗବିଶେଷ ।

ସୁକୁଳ—ଶ୍ରୀ. ଉତ୍ତମକୁଳ ବା ବଶ, (ବି. ବ. ଶ୍ରୀ) ଉତ୍ତମକୁଳବିଶେଷ, କୁଳୀନ ।

ସୁକୁତ—ଶ୍ରୀ. (ସୁ+କୁତ) ସୁଣ୍ୟ, ସୁତ୍ରକର୍ମ, ଧର୍ମ, ଧର୍ମି, କମ୍ପ, ସୁର୍ଯ୍ୟ, ପୁରସ୍କାର, ମଙ୍ଗଳ, ଶୁଭ, ଦାନ, ଭରଣ୍ୟ, (ବିଂ) ସୁନ୍ଦରରୁପେ ନିମେତ୍ତ, ସୁବିହତ, ସୌଭଗ୍ୟଗ୍ରାହୀ, ପୁଣ୍ୟବାଳ୍, ଧାର୍ମିକ, ସୁଷମ୍ନା, (ଶ୍ରୀ. ନିମ୍ନମ, ହଳପ, ପୁରୁଜନ୍ମଜୀବି ପୁଣ୍ୟ ।

ସୁକୁତପରଗାମ(ଫଳ)—ଶ୍ରୀ. (ତୁତ୍ର) ପୁଣ୍ୟର ଫଳ, ବାସ୍ତ୍ଵିତ ସମ୍ପଦ ।

ସୁକୁତବନ୍—ଶ୍ରୀ. ସୁ. ବିଂ-ବି. ସୁକୁତବନ୍ ଦେଖ ।

ସୁକୁତବନ୍—ଶ୍ରୀ. (ଶୁକୁତ + ବନ୍) ସୁକୁତ ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ) ସୁକୁତବନ୍ତା ।

ସୁକୁତ—ଶ୍ରୀ. (ସୁ+କୁତ+ଭ.ତ) ସୁଣ୍ୟ, ସତ୍ତକର୍ମ, ମଙ୍ଗଳ, ସୌଭଗ୍ୟ, ଅତୁସ୍ତ୍ର, ଭରଣ୍ୟ, ଧର୍ମ ।

ସୁକୁତ—ଶ୍ରୀ. (ସୁକୁତ+ଇନ୍) ସୁଣ୍ୟ, ସତ୍ତକର୍ମକାଣ୍ଠ, ଧାର୍ମିକ, ଭରଣ୍ୟବାଳ୍, ବୁଜି- ମାନ୍, ଦୁର୍ବେଶ, ପୁଣ୍ୟବାଳ୍, (ଶ୍ରୀ) ସୁକୁତମା ।

ସୁକୁତ—ଶ୍ରୀ. (ସୁକୁତ+ସ) ସୁଣ୍ୟ, ସୁକୁତ ସୁକୁତ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ଉତ୍ତମ ବୁଦ୍ଧିଶବ୍ଦ ।

ସୁକୃତ—ବିଂ. ଅତିଶୟ କୃଷ୍ଣବଞ୍ଚିତଶ୍ରୀ, ଗାଢି କଳାଗଣ୍ଠର ।

ସୁକେତ—ବି. ସୁହୀୟ ।

ସୁକେତ—ପୁଂ. ବି. (ନାମ) ତାତକା ରାଜପାର ପିତା, ଚିତକେତୁ ରାଜାଙ୍କ ନାମ, ସାଗରଙ୍କ ସୁତ, ନନ୍ଦବର୍ଜନଙ୍କ, ପୁତ୍ର, (ବ.ଶ୍ର.) ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଓ ପଶୁ-ମାନଙ୍କର ଶବ୍ଦ ବା ଭାଷା ଜାଗିପାରେ ।

ସୁକେଶ—ପୁଂ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ସୁନ୍ଦର-କେଶବିଷ୍ଣୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁକେଶା, ଲନ୍ଦେକ ଧର୍ମଶାରୁ ରେଣ୍ଟ ।

ସୁକେଶର—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଶାକପୁର, ଟଭା ।

ସୁକେଶା(ଶୀ)—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. ସୁନ୍ଦର କେଶବିଷ୍ଣୁ (ଶୀ) ।

ସୁକେଶି-ବି.ସନାମପ୍ରତିକ ରାଜୟବିଶେଷ, ସୁକେଶ ଘର୍ଷେ ।

ସୁକେଶି—ପୁଂ. ବି. (ସୁକେଶ + ଇନ୍) ସୁନ୍ଦର କେଶବିଷ୍ଣୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦର କେଶେଜ୍ଜା, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି) ଅପ୍ରେତରେବିଶେଷ, ଜଣେ ସ୍ଵର୍ଗ ଦେଶ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସୁକେଶିମା ।

ସୁକେଶି—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ସିଂହ. (ବି) ସୁନ୍ଦର କେଶବିଷ୍ଣୁ ।

ସୁକୋମଳ—ବିଂ. ଅତି କୋମଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁକୋମଳା । [କାକୋଲୀ] ।

ସୁକୋଲୀ—ବି. ଶୋଭନବଦ୍ଧ, ଶୀତ-ସୁକୋଶକ—ବି. କୋଶାମ୍ବ, ଲକ୍ଷାଦୃଷ୍ଟ, କୃଷ୍ଣମରଛ ।

ସୁକୋଶା—ବି. କୋଶାତଙ୍କା ।

ସୁକୋଶଳ—ବି. ଅତିଶୟ ନେପଣ୍ୟ, କୌଣ୍ଟପୁଣ୍ୟ ଉପାୟ ।

ସୁକୁତ୍ତିତନନ୍ଦ—ଯେଉଁ ଶ୍ରୀଶର୍ମ, ତନନର ଡାଳ ବା ଗଛ ସୁଥୁଂ ଶୁଷ୍କ ହେବା ପରେ ଫରୁଥାତ ହୁଏ ।

ସୁତ୍ତ—ବି. ଏକପ୍ରକାର କାନ୍ତି ।

ସୁତ୍ତା—ବି. ତନ୍ତ୍ରିଲୀ ।

ସୁତ୍ତତ—ବିଂ. ଉତ୍ତମ କର୍ମକର୍ତ୍ତା ।

ସୁତ୍ତତ୍ସ୍ଵ—ପୁଂ. ବି. ଶୁଭକର୍ମ କରିବାର ଇଚ୍ଛା ।

ସୁତ୍ତଶ—ବି. ସୁତ୍ତନ, ଉତ୍ତମ ଧନ ।

ସୁତ୍ତମ—ପୁଂ. ବିଂ. ଅତ୍ୟନ୍ତ, ପାରଙ୍ଗମ, (ଶା.ବିଂ) ସୁତ୍ତ ।

ସୁତ୍ତି—ପୁଂ. ବିଂ. ଉତ୍ତମ ନିବାସବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, ଉତ୍ତମ ପୁନପୋଦୀବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ।

ସୁତ୍ତମ—ବି. ସୁତ୍ତନ ।

ସୁତ୍ତମୁଖ—ପ୍ରା.ମୁଖୀବିଂ. ସୁତ୍ତମୁଖ ଦେଖ ସୁତ୍ତ—ବି. (ସୁତ୍ତନ+ଭାବ ବା ସୁତ୍ତନ+ଭାବ+ଅଥ) ଆସି ବା ମନୋବୁଦ୍ଧି ଗୁଣ-ବିଶେଷ, ପ୍ରୀତ, ହର୍ଷ, ଆନନ୍ଦ, ଚଢ଼ି, ସାନ୍ତ୍ଵନ୍ୟ, କଳ, ସ୍ଵର୍ଗ, ବୁଦ୍ଧି ନାମକ ଅନ୍ତର୍ମୁଖ, (ବିଂ+କୁଳ)ସୁତ୍ତମନକ, ପ୍ରୀତ-କର, ପ୍ରିୟ, ମନୋହର, କଷ୍ଟବ୍ସାନ, ସୁଖୀ, ମଧୁର, ସୁଷ୍ମ୍ର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଖୀ, (ଶା.ବି) ଶୁଭମଧ୍ୟ ଦେଖ, ସୁତ୍ତମା, ଆରୋଗ୍ୟ, ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ, (ବିଂ)ସୁତ୍ତମାପ୍ରକାଶକ, ଶୁଭ ଦେଖ ।

ସୁତ୍ତମର—ପୁଂ. ବିଂ. (ସୁତ୍ତନ+କୁଳ+ଅଥ) ସୁତ୍ତମନକ, ପ୍ରୀତ-

କର, ପ୍ରିୟ, ମନୋହର, କଷ୍ଟବ୍ସାନ, ସୁଖୀ, ମଧୁର, ସୁଷ୍ମ୍ର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଖୀ, (ଶା.ବି) ଶୁଭମଧ୍ୟ ଦେଖ, ସୁତ୍ତମା କାତ, ବ.ଶ୍ର.)

ସୁତ୍ତୀ, କାତସୁତ୍ତ ।

ସୁତ୍ତମୁଖ—ଶା.ବି. ଉତ୍ତମ ଭାବରେ ଖଚିତ ବା ଖଞ୍ଜି ହୋଇଥିବା ।

ସୁତ୍ତଦ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସୁତ୍ତନ+ଦା+କ.ଅ)

ଯେ ଅନ୍ୟକୁ ସୁତ୍ତ ଦିଏ, (ବି) ବିଷ୍ଟୁ, ବିଷ୍ଟୁଙ୍କ ଆହ୍ଵାନ, ଶୃଙ୍ଗାର ବା ଶାରରସ-ପ୍ରଧାନ ବିଂଶତ୍ୟକର ଫର୍ମ୍ସନ୍ତ ତାଙ୍କି ଦିଗ୍ବିଷ୍ଣେ ।

ସୁତ୍ତଦା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବିଂ. ସୁତ୍ତଦିର ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ, (ବି) ସ୍ଵର୍ଗ ଦେଶ୍ୟ, ଶମୀଦୂଷ, ନଙ୍ଗାନମ, ଭିନ୍ଦୋବିଶେଷ, (ଶା.ବି)ନୁରମ୍ଭୁ ସୀର୍ବଧ-ବିଶେଷ ।

ସୁତ୍ତଦାତା—ପୁଂ. ବିଂ. ସୁତ୍ତଦ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତ୍ତଦାତୀ ।

ସୁତ୍ତଦାୟକ(ଦାୟୀ)—ପୁଂ. ବିଂ. ସୁତ୍ତଦ, ଆନନ୍ଦନକ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ଦାୟିକା, ଦାୟିନୀ ।

ସୁତ୍ତଦିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ମାଂପରେଦିନୀ ।

ସୁତ୍ତଦାମ—ଶା.ବିଂ. ସ ଶଦାତା ।

ସୁତ୍ତଦୁଃଖ—ବି. ସୁତ୍ତେନ ଦେଖ ।

ସୁତ୍ତଦୁଃଖ—ଶା.ବି. ଆନନ୍ଦ ଓ ନିରନ୍ତର, ସୁତ୍ତର ଓ ଦୁଃଖର ଅନୁଭୂତି, ପରମାନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ନିଜ ନିଜର ସ ସାରକ ଭଲ ମନ ବିଷ୍ୟରେ କଥାଭାବ ।

ସୁତ୍ତଦୁଃଖଦେବା—ଶା. ବି. ପରମାନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ନିଜ ନିଜର ସ ସାରକ ବିଷ୍ୟରେ କଥାଭାବ ।

ସୁତ୍ତଦୁଃଖଦୋ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସୁତ୍ତନ+ଦୁଃଖ+ମ୍ରିଯାନ୍ତା+ଆଥ) ସ ଦାକୁ ଯେଉଁ ଗାଇକୁ ସୁତ୍ତରେ ଦୁଃଖ ଉପରେ,

(ବି)ସପଳରେ ଦୁହା ଦେଇଥିବା ଗାଇ ।

ସୁଖତୁଳ୍ୟ—ବିଂ. ଦର୍ଶନଯୋଗ୍ୟ ।	ସୁଖଭକ୍ତି—ବି. ଶୈତମରଚ ।	କାଞ୍ଚ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଖଶୟିଲ ।
ସୁଖଦେବା—ଶା.କି. ଅନ୍ୟର ପ୍ରୀତିକର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ସୁଖୀ କରିବା ।	ସୁଖଭାବ—ବି. ଭଦ୍ରମୁଦ୍ରା, ଭଦ୍ରମୁଥ ।	ସୁଖଶ୍ରଦ୍ଧା—ବିଂ. ଶ୍ରୁତିସୁଖକର ।
ସୁଖଧାମ—ବି. ଯେଉଁଠାରେ ସହଦା ସୁଖୀ ଆସିବାରେ, (ବିଂ) ସୁଖଧାୟକ ।	ସୁଖଭାବ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସ୍ତ୍ରୀ+ଭଲ୍ଲା+ କି.କିପି) ସୁଖଭାବୀ, ସୁଖଭେଗୀ, ସୁଖୀ ।	ସୁଖଶ୍ରଦ୍ଧାବ୍ୟ—ବିଂ. (ଶତତ) ସୁଖଭେଗ, ଶୁଣିବାକୁ ମିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଖଶ୍ରଦ୍ଧାବ୍ୟ ।
ସୁଖନାଶ—ବି. (ତେବେହ) ସୁଖର ବିନାଶ ବା ଲୋପ ।	ସୁଖଭାବ—ବି. (ବୁକ.ଧା) ସୁଖପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେଖ ।	ସୁଖପାଦାଦ—ବି.(କ.ଧା) ଶୁଭସମାରୂପ, ସୁଖଜନକ ବାର୍ତ୍ତ ।
ସୁଖନିଦ୍ରା—ବି. ସୁନିଦ୍ରା, ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ହେବା ନିଦ୍ରା ।	ସୁଖଭାବ—ବିଂ. (ସ୍ତ୍ରୀ+ଭଲ୍ଲା+କି.ପି) ସୁଖଭେଗକାଷ୍ଟ, ସୁଖୀ ।	ସୁଖପଦ୍ଧବୀ—ବିଂ. ଶ୍ରୁତିସୁଖକର ।
ସୁଖନିଦ୍ରା—ବି. ସୁନିଦ୍ରା, ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ହେବା ନିଦ୍ରା ।	ସୁଖଭେଦ୍ୟ—ବିଂ. ଯାହା ସୁଖରେ ଭକ୍ତି- ଯାସ, ସୁଖରେ ଭେଦଭୋଗ୍ୟ ।	ସୁଖପଦ୍ଧବୀ—ବିଂ. ସୁଖରେ ଅବସ୍ଥାନକାଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଖପଦ୍ଧବୀ ।
ସୁଖନିଦ୍ରା—ବିଂ. ସୁଖରେ ନିରକ୍ଷ, ସୁଖନୀକ୍ଷା, ସୁଖୀ ।	ସୁଖଭେଦ୍ୟ—ବି. (ଶତତ) ସୁଖ ବା ଆନନ୍ଦକୁ ଅନୁଭବ କରିବା ।	ସଂଖେପାଦ—ବି. ସୁଖରେ ବିଚରଣ, (ବିଂ) ସୁଖରେ ସଞ୍ଚରଣଶୀଳ ।
ସୁଖପାଇବା—ଶା. କି. ସୁଖ ଘୋଟ କରିବା, ସେହି ବା ଆଦର ତଷ୍ଠରେ (କାହାକୁ) ଦେଖିବା ।	ସୁଖଭେଜନ—ବି. ସୁଖକର ପଦାର୍ଥ ଭେଜନ, ସନ୍ତୋଷକନକ ଭେଜନ ।	ସୁଖପଦ୍ଧବୀ—ପୁଂ. ବିଂ. ଯେତେ ସୁଖରେ ପରିବଶ କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଖପଦ୍ଧବୀରଣୀ ।
ସୁଖପେଯ—ବିଂ. ସୁଖପେଯ, ଯାହା ପିଇଲେ ସୁଖବୋଧ ହୁଏ ।	ସୁଖଭେଦ୍ୟ—ବି. (ସୁଖ+ମୟ) ସୁଖପୂର୍ଣ୍ଣ, ଆନନ୍ଦପୂର୍ଣ୍ଣ, ପ୍ରିୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଖମୟୀ ।	ସୁଖପଦ୍ଧବୀ—ବି. ଶ୍ରୁତିସୁଖରେ ଅନୁଭବ ହେବା ।
ସୁଖପ୍ରଦ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସ୍ତ୍ରୀ+ପ୍ର+ଦା +କ.ଥ) ସେ ସୁଖଦାତ କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଖପ୍ରଦା ।	ସୁଖଭେଜନ—ବି. ଶୋଭାଙ୍କନ ବୃକ୍ଷ, ନାଳି- ପକନା ।	ସୁଖପ୍ରେମ୍ପ୍ରେମ—ବିଂ. ଯାହା ସହଜରେ ବୋଧନ୍ତୁ ଏ, ସୁଖବୋଧ ।
ସୁଖପ୍ରଦକ—ବି. ସୁଖପ୍ରଦକ, ବିନାକେଶରେ ପନ୍ତ୍ରାନ ପ୍ରସବ ।	ସୁଖଭେଜନ—ବି. ଶେଷିକା ପୁରୀ ।	ସୁଖପ୍ରମୁତ୍ତି(ହମ୍ରୁ)—ବି. ସୁଖ ଓ ବିଭବ ।
ସୁଖପ୍ରସବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. ବିନା କଷ୍ଟରେ ପ୍ରସବ କରିଥିବା (ସ୍ତ୍ରୀ) ।	ସୁଖଭେଜନ—ବି. ଶେଷିକା ଅମାବାସ୍ୟର ବିଦି, କାର୍ତ୍ତିକ ଅମାବାସ୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।	ସୁଖପ୍ରମୁତ୍ତି—ବି. ଉତ୍ତରାକଣ୍ଠ ପ୍ରକାଶର—ବି. (ତୁଳକ.ଧା) ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁଖ, ସୁଖସିନ୍ତୁ ।
ସୁଖପରି—ବିଂ. ଆନନ୍ଦଦାୟକ ।	ସୁଖଭେଦ—ବି. ସୁଖଭେଦ ମୂର୍ଖୀ ।	ସୁଖପ୍ରାପ୍ତି—ବି. (ତେବେହ) ସୁଖକର ଅଭିଲାଷ, ସୁଖର ବାସନା ।
ସୁଖପରି—ବି. ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଗବତ ପ୍ରକାଶର—ବି. ଆନନ୍ଦଦାୟକ ଦିବସ ।	ସୁଖଭେଦ—ବି. ସୁଖଭେଦ ମୂର୍ଖୀ ।	ସୁଖପ୍ରାପ୍ତି—ବିଂ. ଅନାୟାସ ସାଧ, ଯାହା ଅନୁଭବରେ ସାଧନ କରିଯାଏ ।
ସୁଖପେକ—ଶା.ବି. ସୁଖଭେଜନ ସମୟ ସୁଖବୋଧ—ବି. (ତେବେହ) ସୁଖନୀକ୍ଷା ।	ସୁଖଭେଦ—ବି. (ତେବେହ) ସୁଖଭେଜନ ସୁଖର ଉପାସନା ।	ସୁଖପ୍ରସବ—ବିଂ. (ତେବେହ) ସୁଖଭେଦ କରିବାରେ, ନିର୍ମିତ ।
ସୁଖପୋକ—ବିଂ. ଯାହା ସୁଖରେ ବୁଝି- ହୁଏ, ସୁନୋଧ ।	ସୁଖଭେଦ—ବି. ସୁଖଭେଦ ମୂର୍ଖୀ ।	ସୁଖପ୍ରସବ—ବିଂ. ସୁଖଭେଦ, ଅନାୟାସରେ ଯାହା ପେବନ କରିଯାଇପାରେ ।
ସୁଖପେଶ—ବି. ଶୈତିଶ୍ରେଷ୍ଠାକାଶନା, (ବିଂ) ବିକା ଲେଖରେ ଭେଜନକାଷ୍ଟ ।	ସୁଖଭେଦ—ବି. ତୁଳକ.ଧା ।	ସୁଖପ୍ରସବ—ପୁଂ. ବିଂ. ସୁଖରେ ଅବସ୍ଥାନ- କାଷ୍ଟ, ସୁଖୀ ।
ସୁଖପେଶ—ବି. ସୁଖଭେଦ, ଶାକା- ଶାକୁ ସୁଖର ହୁଏ ।	ସୁଖଭେଦ—ପୁଂ. ବିଂ. ସୁଖଭେଦ ମୂର୍ଖୀ— ବିଂ. ଶୁଣିବାକୁ ମିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)	ସୁଖପ୍ରସବ—ବି. (କ.ଧା) ଆନନ୍ଦକରନ୍ତୁ

ଶର୍ଣ୍ଣ,ଶୀତପୁଣ୍ଡି ପର୍ବତ,(ବିଂ-ବ.ଗ୍ର.)ଯାହାକୁ
ଶର୍ଣ୍ଣକଲେ ସୁଖବୋଧ ହୁଏ, ଅତି
କୋମଳ ।

ସୁଖେଣ୍ଟି—ବ. (ଗୁଡ଼ି) ପୂଜାକୁରୁତ
ସୁଖ ସୁଖ ।

ସୁଖସୁଛନ୍ତା—ବ. (ଦୃଷ୍ଟ) ଆନନ୍ଦ ଓ
ପୁଣ୍ୟ ।

ସୁଖସୁମ୍ଭ—ବ. ସୁଖକଳକ ସ୍ଵପ୍ନ, ସୁଖ-
ଲଭର ସ୍ଵପ୍ନ ।

ସୁଖ—ବ. (ସୁଖ+ଆ) ବରୁଣପୁଷ୍ପ,
(ସ୍ତ୍ରୀ.ବି) ପ୍ରୀତିକଷା, ପ୍ରିୟା, ଆନନ୍ଦ-
ଜନକା ।

ସୁଖଗମ—ବ. (ଗୁଡ଼ି) ସୁଖଭେଗର
ସମୟ ଥିବା ।

ସୁଖଗାର—ବ. (ସୁଖ+ଆଶାର)
ସୁଖକଳକ ପୁହ, ସୁଖପୁଷ୍ପଦକ ବିଷୟ ।

ସୁଖାକାତ—ବ. ଶିବ ।

ସୁଖାଦ୍ୟ—ବ. ସୁଭେଜ୍ୟ, ହିତକର ଓ
ପୃତ୍ରକର ଭେଜ୍ୟ ବସ୍ତ୍ର ।

ସୁଖାଧାର—ବ. (ଗୁଡ଼ି) ସୁଖମୟ ପ୍ରାଣ,
ପୁର୍ବ, (ବି) ଯେଉଁଠାରେ ସବୁ ସୁଖ
ମିଳେ ।

ସୁଖାନୁଭବ—ବ. (ଗୁଡ଼ି) ସୁଖବୋଧ ।

ସୁଖାନ୍ତ—ବ. (ଗୁଡ଼ି) ସୁଖର ଅବ-
ସାନ, (ବ.ଗ୍ର.) ଯେଉଁ ନାଟକର
ଦେଶରେ ସୁଖଦାୟକ ଘଟନା ଥାଏ ।

ସୁଖାନ୍ତେଷଣ—ବ. (ଗୁଡ଼ି) ସୁଖ-
ଶୋକବା ।

ସୁଖାନ୍ତେଷଣ—ପୁ. ବି. (ସୁଖ + ଅନୁ-
ତିଷ୍ଠାନିକାରିକ.ରନ୍ଦି) ସୁଖର ଅନୁଷ୍ଠାନ-
କାଣ୍ଠ, ଯେ ସୁଖ ଶୋକେ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସୁଖାନ୍ତେଷଣୀ ।

ସୁଖାପ—ବି. (ସୁଖ+ଆପ+ଆ) ସୁଖ
ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପଣୀୟ, ଯାହା ସୁଖରେ ଲଭ
କରୁଥାଏ ।

ସୁଖାପୁର—ବି. ସୁଖେ ଭାସାନ ।

ସୁଖାଭ୍ୟନ୍ତିକ— ବି. ସୁଖ ଓ
ଅଭ୍ୟନ୍ତିକ ।

ସୁଖାମୁ—କ୍ଲୀ. ବ. ଉଷ୍ଣଜଳ ।

ସୁଖାୟୁତ(ନ)—ବ. ସୁଖାୟୁତ ଅଣ୍ଟ ।
ସୁଖାୟୁତନ—ବ. (ଗୁଡ଼ି) ସୁଖାଧାର ଦେଖ
ସୁଖାରାଧ—ବି. ସୁଖ ଆରଧନାୟ, ଯାହାକୁ
ଆରଧନା କରୁଥାଏ ।

ସୁଖାରେଣ—ବ. ସୋପାନ, ସହଜରେ
ଯଦ୍ବାର ଉଠିବାକୁ ହୁଏ ।

ସୁଖାଜନ୍ତ—ବି. (ଗୁଡ଼ି) ସହଜରେ
ଉପାଜନ୍ତ ।

ସୁଖାର୍ଥ—ବି. ସୁଖନିମିତ୍ତ, ସୁଖଲାଗି ।
ସୁଖାର୍ଥୀ—ପୁ. ବିଂ(ସୁଖ + ଅର୍ଥ+ଇନ୍)
ସୁଖକାମୀ, ଯେ ସୁଖ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଖାର୍ଥୀ ।

ସୁଖାକୁକା—ବ. ଜାବନ୍ତୀଭେଦ ।

ସୁଖାବଗମ—ବ. ସୁଖପ୍ରାପ୍ତ, ସୁଖଲାଗି ।

ସୁଖାବତ୍ତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବୌକମତେ ସୁର୍ଗ-
ଭିଷେଷ ।

ସୁଖାବତ୍ତାଦେବ—ପୁ. ବ. ବୃଦ୍ଧ ।

ସୁଖାବତ୍ତାଶ୍ଵର—ବ. ବୃଦ୍ଧରେଦ, ବୌକ-
ମତେ ଦେବରେଦ ।

ସୁଖାବବୋଧ—ବ. ସୁଖର ଅବବୋଧ,
ସୁଖଜଳ ।

ସୁଖାବଳ—ପୁ. ବି. ବ୍ରତରେଦ, ନୃତ୍ୟର
ପୁରୁ ।

ସୁଖାବତ୍ତ—ବି. (ସୁଖ+ଆକାଶ) ସୁଖ-
ଦାତା, ସୁଖପ୍ରଦାନକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ବହା ।

ସୁଖାବୃତ—ବି.ସୁଖ ଦ୍ୱାରା ଆବୃତ, ଯେ
ସକଳ ସୁଖର ବ୍ୟାପ୍ତ ।

ସୁଖାଶ-ପୁ. ବିଂ(ସୁଖ+ଆଶା+ଆ)ବ.ଗ୍ର.;
ଶୋଭନ ଆଶାୟକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଖାଶ, (ବି-
ପୁଣ୍ୟ+ଆଶା=ଶୋଭନ) ସଂଭେଦନ,
ଶାନ୍ତିନିଷ୍ଠବୃକ୍ଷ, ଏକପ୍ରକାର ବନ୍ଧନ
କାଠର ଗର, ବରୁଣରେଦ, ତରଭୁତ ।

ସୁଖାଶକ—ପୁ. ବି. (ସୁଖାଶ+କ) ବଳ-
ଦିନଶ ଚୁକ୍ଷ ।

ସୁଖାଶ—ବ. (ଗୁଡ଼ି) ସୁଖ ପାରବାର
ଆଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ବ.ଗ୍ର.) ଉତ୍ତମ ଆଶାୟକ,
ସୁଖାଶୟ—ବ. ସୁଖାଧାର ।

ସୁଖାଶ—ବ. (କ.ଧା) ସୁଖକଳକ
ଆସନ, ଯୁଦ୍ଧନ୍ତିକୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ

ଶ୍ରାବ କାଳରେ ଶଯାମ ଓ ଶତଥାଦିର
ଦାନ, ପାଲିଙ୍ଗ, (ଗ୍ରା.ବି) ଉଷ୍ଣିକ ଅନ୍ତିଷ୍ଠି-
ଶୟାମ, ବରୁଣଦେବ, ସମୁଦ୍ର, ସାଗର ।
ସୁଖାସିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସାମ୍ବୁଦ୍ଧ ।
ସୁଖାସିନ—ପୁ. ବି. ସୁଖରେ ଉପବିଷ୍ଟ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଖାସିନୀ ।
ସୁଖାସି—କ୍ଲୀ. ବ. ସୁଖ ଓ ଅସୁଖ,
ସୁଖଦୁଃଖ ।
ସୁଖିତ—ବି. (ସୁଖ+ଇତ) ଆନନ୍ଦତ,
ଉତ୍ତମପୁରୁଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଖିତା, (ବି) ସୁଖି ।
ସୁଖିତା(ହ)—ବ. (ସୁଖିନ୍ + ଭା.ତା)
ସୁଖି ହେବାର ଭାବ ବା ଅବସ୍ଥା ।
ସୁଖିନ୍—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି (ସୁଖିନ୍ + ଇ) ସୁଖିନ୍ ପ୍ରାଣିର
ସ୍ଵାଲଙ୍ଘ ।
ସୁଖି—ପୁ. ବି. (ସୁଖ+ଇନ୍) ସୁଖ-
ବିଶିଷ୍ଟ, ଯେ ସୁଖ ରେ ଗକରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସୁଖିନୀ, (ପୁ.ବି) ଯତ ।
ସୁଖିନଳ—ପୁ. ବି. ବାଜରେଦ, ନୃତ୍ୟର
ପୁରୁ ।
ସୁଖିମୁ—ଗ୍ରା.ବି. (ଫ-ସୁଷି) ସୁଷି ଦେଖ ।
ସୁଖେ—ଗ୍ରା. ବି. ସୁଖଦୂଷକରେ,
ସହଜରେ, ଅନାୟାସରେ, ସରଜ୍ଞାରେ,
ଗ୍ରୀବ୍, ସେଜାନିମେ, ସାହୁନ୍ୟରେ ।
ସୁଖେତର—ବ. ସୁଖରୁ ରିନ୍, ଦୁଃଖ ।
ସୁଖେଶ୍ୟୀ—ବ. (ଦୃଷ୍ଟ) ସୁଖ ସମ୍ପଦୀ ।
ସୁଖେଷ୍ଟ—ପୁ. ବି. (ସୁଖେ+ଶ୍ଵା + ଅ)
ଶିବ, ମହାଦେବ ।
ସୁଖେଛେଦ୍ୟ—ବି. ସୁଖ ଦ୍ୱାରା ଉଛେଦ
ଯୋଗ୍ୟ, ଯାହାକୁ ଅନାୟାସରେ ଉଛେଦ
କରୁଥାଏ ।
ସୁଖୋପ୍ରାଦକ—ପୁ. ବି. ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି
ବିଷ୍ଟ ବା ଭାବନା ସୁଖ ଜନ୍ମାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସୁଖୋପ୍ରାଦିକା ।
ସୁଖୋପ୍ରାଦି—ବ. (ଗୁଡ଼ି)
ଆନନ୍ଦୋପ୍ରାଦ, (ବିଂ-ବ.ଗ୍ର.) ପତି, ସ୍ଵାମୀ ।
ସୁଖୋପକ—ବ. ସୁଖକଳକ ଉତ୍ତମ,
ଉଷ୍ଣଦୂଷ ଜଳ ।
ସୁଖୋଦୟ—ବ. ସୁଖର ଉଦୟ, ସୁଖର
ଆଗମ, (ବି) ସଙ୍ଗମୟ, ଯେଉଁ ସମ-

ସୁଗ୍ରୀ—ବିଂ. (ବ.ଶ୍ର.) ସୁନ୍ଦର ଶ୍ରମ୍ଭକ,
(ବି) ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନାମକ ଚନ୍ଦ୍ରବଦ୍ଧ,
ପିପୁଳୀ ମୂଳ ।

ସୁହୁ—ବି. ଜ୍ଞାନତେଜାତିଷ ଅନୁସାରେ
ଶ୍ରୀରାଜକ ପତ୍ର (ଯଥା—ଚୁମ୍ବକତ,
ଶୁଦ୍ଧି) ।

ସୁଗ୍ରୀଣ—ବି. ଉତ୍ସମୁଦ୍ରପେ ଗ୍ରହଣ ।

ସୁଗ୍ରୀବ—ପୁ. ବି. (ସୁ—ସୁନ୍ଦରଅଟେ
ଶ୍ରୀବା ଯାହାର) ବ.ଶ୍ର.; ସୁନ୍ଦରଶ୍ରୀବା
ବିଶ୍ଵିଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଗ୍ରୀବା, (ବି) ବିଶ୍ଵିଷ
ଚନ୍ଦ୍ର ମନ୍ଦରୁ ଏକଅଶ୍ଵର ନାମ, ରାମାୟନ
ବିଶ୍ଵିଷ ଶ୍ରାବମ ମିତ କପୀଶର, ଚଣ୍ଡୀ
ବା ଦେଖା ମହାୟରେ ବିଶ୍ଵିଷ ଅସ୍ତ୍ର
ବିଶେଷ, ବର୍ତ୍ତିମାନ ଆଦସପିଣ୍ଡିର(ଯୁଗା)
ନବମଜିନ ପିତା, ଅର୍ହତ୍ତ ପିତା, ଶିବ,
ଲଭ୍ର, ବଜହାସ, ପଦ୍ମବିଶେଷ, ଅସ୍ତ୍ର-
ବିଶେଷ, ନାରତେଦ, ଶଙ୍କ, ଧର,
ଜଳାଶୟ ।

ସୁଗ୍ରୀବା—ବ. (କ.ଧା) ସୁନ୍ଦର ଶ୍ରୀବା,
ସ୍ତ୍ରୀ.ବିଂ; (ସୁଗ୍ରୀବ + ଆ) ସୁଗ୍ରୀବର
ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ ।

ସୁଗ୍ରୀବା—ବ. (ସୁଗ୍ରୀବ + ରା) ରାଶ ଗର୍ଭ-
ଜାତୀ କଣ୍ଟପ ଦୁହତା (ସୁଗ୍ରୀବଠାରୁ
ପଞ୍ଜୀମାନେ ଜନ୍ମ ଲଭିଥିଲେ) ।

ସୁଗ୍ରୀବେଶ—ବି. (ଶତରୁଷି) (ସୁଗ୍ରୀବ +
ରଣ) ରମନ୍ତ୍ରେ ।

ସୁନ୍ଦର—ବିଂ. (ସୁ + ରୂପୀ + କ.ଅ) ଅତ୍ୟନ୍ତ
ଗ୍ରାନିବିଶ୍ଵ ।

ସୁନ୍ଦର—ବି. ଯାହା ସୁନ୍ଦରେ ହୃଦ,
ଯାହା ଅନାସ୍ତାସରେ ପଢିଆଏ ।

ସୁନ୍ଦରଣ—ଶ୍ର.ବି ଓ ବିଂ.ସୁନ୍ଦରନ ଦେଖ
ସୁନ୍ଦରନ—ବି.ଶୁଭେସୁ ଘଟନା, ପୌତ୍ରଗଣ
(ଶ୍ର.ବିଂ) ସୁନ୍ଦର ।

ସୁନ୍ଦରି—ବିଂ. (ସୁ + ନନ୍ଦ + ମୀ.ତ)
ସୁନ୍ଦର ବୁପରେ ସଜ୍ଜିତ, ଉତ୍ସମୁଦ୍ରପେ
କଳିତ ।

ସୁନ୍ଦରୀ—ଶ୍ର. ବି. ସୁନ୍ଦରୀ, ଶୁଭ ସମୟ
ସୁନ୍ଦରୀ—ବି. ଅତିଶୟ ଘୋର, ଅତ
ଗାଢ଼ ।

ସୁନ୍ଦୋଷ—ବିଂ. (ବ.ଶ୍ର.) ସୁନ୍ଦର ସ୍ଵର-
ବିଶ୍ଵିଷ, (ବି) ନକୁଳଙ୍କ ଶଙ୍କାର ନାମ,
ବାଦ୍ୟମହାବିଶେଷ ।

ସୁନ୍ଦେଇବା—ପା. (କଟକ) ହି. ସନ୍ଦେଇବା

ସୁଙ୍ଗା(ଦ୍ଵା)—ଶ୍ର.ବି ଓ ବିଂ. ଶୁଙ୍ଗା ।

ସୁଙ୍ଗା(ଘେ)ରବା—ଶ୍ର.ବି. ଶୁଙ୍ଗାରବା ।

ସୁନ୍ଦାସୁନ୍ଦି—ଶ୍ର.ବି. ବିଶେଷ ଶବ୍ଦରେ
ଶୁନ୍ଦିବା ।

ସୁନ୍ଦିବା—ଶ୍ର.ବି. ଆସ୍ରାଣ କରିବା ।

ସୁନ୍ଦେଶ୍ୱ—ବିଂ. ସୁନ୍ଦର ଚନ୍ଦୁମୁକ୍ତ, (ବି)
ଉତ୍ସମୁର ଶିବ, ଉତ୍ସମ ଲୋକନ ।

ସୁତଞ୍ଜୀବ—ବି. ମହାତମାଶୁନ୍ଦିବା ।

ସୁତନ୍ତର—ବି. ପରାମାରିତନାଥ, ବକମମକାଠ
ରେତ, ସିଂହକାର ପୁଣ, ହେମଚନ୍ଦ୍ର
ଜର ପୁଣ, ଧୂମଶୁର ପିତା ।

ସୁତରତ—ବି. ସନ୍ଦାରୂପ, ସନ୍ଦବ୍ୟବହାର,
(ୟୁ.ବିଂ)ବ.ଶ୍ର.; ସତରିଦ, ସନ୍ଦୁଷ୍ଵରବ-
ବିଶ୍ଵିଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତରତା ।

ସୁତରିଦ—ୟୁ.ବିଂ. (ବ.ଶ୍ର.) ସତରିଦ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତରିଦା, (ବି-କ.ଧା) ଉତ୍ସମ
ରିତି ।

ସୁତରିଦା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ସାଧୁପୁରୀ, ଉତ୍ସମରିଦା
ଶ୍ରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବିଂ) ସୁତରିଦର ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ ।

ସୁତରିଦି—ୟୁ.ବିଂ. (ବ.ଶ୍ର.)--ସୁତରିଦ
ଶୋଭନ ଚର୍ମବିଶ୍ଵ, (ବି) ଭୂଳବୁକ୍ଷ ।

ସୁତରିଦା—ଶ୍ର.ବି. ସତରିଦା, (ବି-କ.ଧା)
ସୁତରିଦା ଉତ୍ସମ ରିତି ।

ସୁତରିଦା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ସାଧୁପୁରୀ, ସାଧୁପୁରୀ
ଶ୍ରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବିଂ) ସୁତରିଦର ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ ।

ସୁତରିଦି—ବି. ରେସମୀ ପତାକା ।

ସୁତରିମୁଁ—ବି. (ସୁତରିଦ + ଆମୁଁ)
ଦେବତା, (ବିଂ) ଯେ ଅର୍ଥକୁ ଉତ୍ସମ ରୂପେ ଚିନ୍ତା
କରିଥିଲୁ ।

ସୁତିବା—ଶ୍ର. ବି. ବିନ୍ଦୁରକରିବା ।

ସୁତିର—ବି.ଅତ ପାର୍ଵତାଳ, (ବି) ଅତ
ପାର୍ଵତାଳ ସ୍ଥାପ୍ତୀ, ଚିରପ୍ଲାସ୍ତୀ, ପାତାଳ ।

ସୁତିରକେତୁ—ବି. ରେସମୀ ପତାକା ।

ସୁତିରମୁଁ—ବି. (ସୁତରିଦ + ଆମୁଁ)
ଦେବତା, (ବିଂ) ଯେ ପାର୍ଵତାଳ କଷ୍ଟେ,
ଅତ ପାର୍ଵତୀ । [କଣ୍ଠୀ ।

ସୁତିରି—ଶ୍ର.ବି. ସାଧୁପୁରୀ, ସାଧୁପୁରୀ
ଶ୍ରୀଲିଙ୍ଗ—ବି. ଉତ୍ସମରିଦି, ଉତ୍ସମରିଦି
ପାତାଳି—ବି. ଉତ୍ସମରିଦି, ଉତ୍ସମରିଦି
ପାତାଳି ।

ସୁତିରୁତୁପେ—ଶ୍ର.ବି. ବିଂ. (ବ.ଶ୍ର.)
ସୁନ୍ଦରବୁପେ, ଅତିଶୟ ମନୋଜ ଭାବେ
ସୁତିରୁତୁପେ—ଶ୍ର.ବି. ଉତ୍ସମ ଆଚରଣ,
ସଦାରୂପ, ଉତ୍ସମ ଶାନ୍ତି ।

ସୁତି—ଶ୍ର.ବି. (ସ-ସୁତି = ମେଥୁନବନି)
ବିଶେଷ) ଶୁଙ୍ଗାର ରିଷ୍ଟ ।

ସୁତିକଣ୍ଠ—ବି. ଅତ ତକ୍ଷଣ ବା ମସୁଣ,
ଶୁର ପ୍ରିଣ୍ଟ ।

ସୁତିତ୍ତ—ବି. ଉତ୍ସମରିଦି, ପ୍ରସନ୍ନ ମନ,
(ୟୁ.ବିଂ)ବ.ଶ୍ର.; ପ୍ରିରତେତାଃ, ନିଷିନ୍ତ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତିତ୍ତ ।

ସୁତିତ୍ତ—ବ. ସୁନ୍ଦର ଉତ୍ସମରିଦି, (ବିଂ)ସୁନ୍ଦର
ବୁପେ ଚିନ୍ତିତ, ବିଚନ୍ଦ ।

ସୁତିତ୍ତକ—ବି. ସୁତିତ୍ତ ଦେଖ; (ବି)
ମସ୍ତ୍ୟରଙ୍ଗ, ମାତ୍ରରଙ୍ଗ ଚଢ଼େଇ, ତିତ୍ସପ,
ଚିତସାପ ।

ସୁତିତ୍ତବାଜା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ବିନ୍ଦୁତାଜା ।

ସୁତିତ୍ତବାଜା—ବ. ସୁତିତ୍ତ ରୀତି, (ବିଂ)
ଶ୍ରାବନ୍ଧ, ପାତାଳିଙ୍ଗ, (ବି)

ଶ୍ରାବନ୍ଧ ସଂଶେଷ, ଚିରଟା, ପୁତ୍ର-
କାକୁତି ।

ସୁତିତ୍ତଦି—ବି. ସୁତିତ୍ତ ଦେଖ; (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସୁତିତ୍ତଦି ।

ସୁତିତ୍ତନ୍ତ୍ର—ବ. କାନ୍ଦା ଉତ୍ସମ ଚିନ୍ତା ।

ସୁତିତ୍ତନ୍ତ୍ରିତ—ବି. ସୁତିତ୍ତ ରୀତି ।

ସୁତିତ୍ତନ୍ତ୍ରାର୍ଥ—ୟୁ.ବି. ମାତ୍ରପୁନ୍ଦରେତ,
(ବି) ଯେ ଅର୍ଥକୁ ଉତ୍ସମ ରୂପେ ଚିନ୍ତା
କରିଥିଲୁ ।

ସୁତିବା—ଶ୍ର. ବି. ବିନ୍ଦୁରକରିବା ।

ସୁତିର—ବ.ଅତ ପାର୍ଵତାଳ, (ବିଂ) ଅତ
ପାର୍ଵତାଳ ସ୍ଥାପ୍ତୀ, ଚିରପ୍ଲାସ୍ତୀ, ପାତାଳ ।

ସୁତିରକେତୁ—ବି. ରେସମୀ ପତାକା ।

ସୁତିରମୁଁ—ବି. (ସୁତରିଦ + ଆମୁଁ)
ପାର୍ଵତାଳ ଅର୍ଥକୁ ଉତ୍ସମ ରିତାଗବା ପାଇ
ବିବହୁତ ଲୋହର ଦିବାହକ ଯସ୍ତ
ଚିନ୍ମାର, ସଂତୁଷ୍ଟି ।

ସୁତିରେତା—ବି.ସୁତରିଦ ରୀତି, ଉତ୍ସମ ଜୀବନ୍ୟ
ସୁତିରେତା—ଶ୍ର. ବି. ସୁତିରେତା ଦେଖ
ସୁତିରେତା—ପୁ.ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସୁତରିଦ + ଚେତ୍ସ)

କ.ଶ୍ରୀ; ସୁତୁଦୟ, ସାଧୁ ତୃଦୟବିଶିଷ୍ଟ,
ସୁତିତ୍ର, ସତର୍କ ।
ସୁଲୋକ(କ) — ବ. (କ.ଧା) ସୁନ୍ଦର ବନ୍ଦ
ସବୁଲୁଗା, (ବି) ଉତ୍ତମ ବସ୍ତୁ
ଦୂରେଷ୍ଟବୁପ — ପୁଂ. ବ. ବୁଜଦେବ ।
ସୁନ୍ଦର — ବ. ସୁନ୍ଦରିଣୀ, (ବି) ସୁନ୍ଦର
ଶତରଣ୍ୟକୁ ।
ସୁନ୍ଦରୀ — ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ସିନ୍ଧୁନାଥାର, ପୁଷ୍ପତିମ
ଶାଖା, ଶତରୁନନ୍ଦା ।
ସୁତୁଦ — ବି. ସୁନ୍ଦର ଆହ୍ଵାଦନବିଶିଷ୍ଟ,
ସୁନ୍ଦର ପ୍ରଳେପ୍ୟକୁ ।
ସୁନ୍ଦର — ବ. ସଜନ, ସାଧୁ, ଉତ୍ତବ୍ୟକ୍ତି,
(ଶ୍ରୀ, ଯାଜମୁର.ବି) ସଜନ (ଚାତ) ।
ସୁନ୍ଦରତା-ବ(ସୁନ୍ଦର+ଶ.ତା) ସଜନତା,
ସୌଜନ୍ୟ, ସାଧୁତା ।
ସୁନ୍ଦରନ୍ଦନ — ପୁଂ. ବ. ସୁନ୍ଦରନାମାନୀ, ଯେ
ନିଜକୁ ସଜନ ବୋଲି ମନେ କରେ ।
ସୁଜନା — ଶ୍ରୀ. (ଯାଜମୁର) ବ. ସଜନା
(ଚାତ) ।
ସଜନା — ବି. (ସୁ + ଜନନ୍ତି) ବ.ଶ୍ରୀ;
ଜନାହତ ପତିକ ଓରସଜାତ(ସଜନା),
ସଦ୍ବିଜନାତ, ଜନନା, ଅତ୍ୟାଧୁ ।
ସୁଜୟ — ବି. (ସୁ + ଜୀ + ମୀ.ଅ) ସୁଜୟ
ଦେଖ ।
ସୁଜଳ — ବ. ସୁନ୍ଦରଜିଲ, ପବିଷଜଳ,
କମଳ, ପଢ଼, (ପୁ.ବି-ବ.ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦର
ଜଳୟକୁ, ଯଥେଷ୍ଟ ଜଳୟକୁ, ସୁଜଳ-
ଜାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଜଳା ।
ସୁଜଳବତ୍ତା — ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁଜଳ + ବତ୍ତ
+ ରା)କ.ଧା; ଶୋଭକ ଜଳବିଶିଷ୍ଟ,
ପ୍ରଚୂର ଜଳଶାଳିମା ।
ସୁଜଳବାନ୍ତ — ପୁ.ବି. (ସୁଜଳ + ବାନ୍ତ)
ପବିଷ ଜଳୟକୁ, ବିଶ୍ଵର ଜଳୟକୁ,
ସୁଷାଦୁ ଜଳୟକୁ, ଯଥେଷ୍ଟ ଜଳୟକୁ ।
ସୁଜଳ୍କ — ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) କାକ୍ୟବିଶିଷ୍ଟ,
ସରଳତା, ସତ୍ୟ, ଜାମ୍ବୁର୍ଯ୍ୟ ଓ ସହୃ-
ଦୟତାପୁଣ୍ଡି ଓ ଶିଷ୍ଟତାୟକ କାକ୍ୟ ।
ସୁଜଳବୈଜ୍ଞାନିକ — ଅଯୋଧ୍ୟାର ଜନେକ
ଜିବାବ ।

ସୁଜାକ — ଯା. ବି. ଓପସର୍କି ମେହ ।
ସୁଜାଣ — ଶ୍ରୀ.ପୁଣ୍ୟ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁ-ସୁଜା)
ସୁଜ ଦେଖ, ଚତୁର ।
ସୁଜାମଣି — ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସୁଜ ସ୍ତ୍ରୀ.
ପଣ୍ଡିତା ସ୍ତ୍ରୀ, ଚତୁର ସ୍ତ୍ରୀ ।
ସୁଜାତ — ପୁଂ. ବି. ସୁଜନା ଦେଖ ।
ସୁଜାତା — ବି. କୁଞ୍ଜମଣି, ହେମମନ୍ଦ
ଶାଳିଧାନ୍ୟବିଶିଷ୍ଟ ।
ସୁଜାତା — ବ. ତୁବସୀ, ସୌଭାଗ୍ୟମୁଦ୍ରିକା,
ଉଦ୍‌ବଳିକ କନ୍ୟ, କୁକଦେବଙ୍କ ବୃଦ୍ଧି-
ପ୍ରାପ୍ତି ପରେ ତାଙ୍କ ନିଜ ପରକୁ ତାକ
ବେଳନ କରୁଥିବା ଜଣେ ଗ୍ରାମୀଣ
କନ୍ୟ ।
ସୁଜାମି — ବି. ଭଗିନୀ ତ୍ରୁତାତ ଆସୀୟ
ସୁଜନସ୍ତୁତ ।
ସୁଜି — ଶ୍ରୀ. ବି. (ସୁ-ସମାଦି) ଅଟାର ବା
ମଇଦାର ଶୁଭ, ଗହମରୁଣ୍ଠର ସୁନ୍ଦରିଣୀ,
(ପ୍ରା. ସମ୍ବ. ବି) କୁହୁ ।
ସୁଜନ — ଶ୍ରୀ. ବୁଦ୍ଧ ପ୍ରତ୍ଯ କନା ମଧ୍ୟରେ
ଶୁଭ ପତଳା ତୁଳା ଦିଆଯାଇ ତା ଉପରେ
ସୁଜିଦ୍ଵାରା ନାନାରିତ୍ର କରୁଥିବା
ଆସନ ବା ଛଣା ଚଢ଼ର, ସୁଜିକର୍ମ
ଦ୍ଵାରା ଅଳଙ୍କୃତ କାର୍ପାସବସର ପ୍ରେସ
ଆସନୀ ।
ସୁଜିହୁ — ପୁଂ. ବି. ଶ୍ରୀ. (ସୁ + ଜିହ୍ଵା
+ ଅ) ସୁନ୍ଦର ଜିହ୍ଵାବିଶିଷ୍ଟ, ମଧୁର-
ଭଣ୍ଡ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଜିହୁ ।
ସୁଜନ୍ତୀ — ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସର୍ବଜିବନ୍ତୀ ।
ସୁଜନିତି — ବ. ଉତ୍ତମ ଜାମନ, ସଫଳ
ଜନ୍ମ, (ବି) ଉତ୍ତମରୁପେ ଜାମି, ଅତ୍ୟନ୍ତ
ଶରୀ, ଶୁଭ ସ୍ତ୍ରୀ ।
ସୁଜେୟ — ବି. (ସୁ + ଜେୟ) ଯାହାକୁ
ଅତି ସହଜରେ ଜୟ କରିଯାଇପାରେ ।
ସୁଜି — ପୁଂ. ବି. (ସୁ + ଜୀ + କ.ଅ) ବିଜ୍ଞ,
ପଣ୍ଡିତ, ବିଦ୍ୟାନ୍, ଅଭିଜ୍ଞ, ସୁଭବେଚକ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଜି ।
ସୁଜାତା — ବି. (ସୁ + ଜାତ) ଉତ୍ତମରୁପେ
ଜଣା, ସୁପ୍ରିତି ।

ସୁଜନ — ବ. ବ୍ରଜଜନ, ଉତ୍ତମ ଜନ ।
ସୁଜନୀ — ବି. ବ୍ରଜଜନୀ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ଉତ୍ତମ୍
ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣ ଜନକୁ ପରର ଉପ-
ବାରରେ ଲଗାଏ ।
ସୁଜେୟ — ବି. (ସୁ + ଜେୟ) ଯାହା
ସଦଲରେ ଜଣାଯାଏ ।
ସୁଝି — ଶ୍ରୀ. ବି ଓ ବି. ଶୁଝ ।
ସୁଝା(ରେ)ଇବା — ଶ୍ରୀ. କି. ଶୁଝାଇବା;
ବୁଝାଇବା, ସମଜାଇବା ।
ସୁଝିବା — ଶ୍ରୀ. କି. ପରଶୋଧ କରିବା,
ବିବାହରେ ଜାତକ ମିଳିବା, ବୁଝିବା ।
ସୁଝାନ — ଶ୍ରୀ.ବି, ଅତି ସୁନ୍ଦର ।
ସୁଝି — ଶ୍ରୀ. ବି. ପୋଷାକର ଗୋଟିଏ
ସାଜ, ଅଳଙ୍କାରର ଏକସଳ, ଦେବାଳ
ମକଦମା, ବନ୍ଦୁକରେ ହାତ୍ର କରିବା,
(ଶ୍ରୀ.ଥ-ଧନ୍ୟକୁରଣ) ବୋତଳର
ଠିପି ବାହାରିବାର ଧୀର ଶର, ଅପିମର
ଶୁରି ବା ମଦତ୍ତ ହୁକୁ ଟଣିବାର ଶର,
ଶୁଭ ଶୁଭ ସୁତ୍ତ, ପରଶ୍ରର ଗୋପନରେ
କଥାବାହୀନୀ କରିବାର ଶର ।
ସୁଝକରିବା — ଶ୍ରୀ. କି. ବନ୍ଦୁକ ପ୍ରାପ୍ତ
କରିବା, ଲାହୁବା, ଉପଯୋଗୀ ହେବା ।
ସୁଝକେସ — ଯା. ବି. ପୋଷାକ ଓ ଦେବିକ
ବ୍ୟବହାରୀ ଦ୍ରବ୍ୟାଦ ରଖିବାର ବାକ୍ୟ ।
ସୁଝସାହିକରିନା — ଶ୍ରୀ. କି. କୌଣସି
ଶୁଭ ବିଷୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା, ଶୋର
କରିବା ।
ସୁଝପାଇଁ ନକର୍ତ୍ତବ୍ୟ — ଶ୍ରୀ. (ବାକ୍ୟ) ଏ
ବିଷୟ ଅନ୍ୟତା ଅପ୍ରକାଶ୍ୟ, ଏ କଥା
ଅନ୍ୟାନ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଉଚିତ
ନୁହେ ।
ସୁଝାଧାରୀ — ତାଙ୍କିଲ ବା ଅନାଦିର
କରିବା ।
ସୁଝାମି — ଶ୍ରୀ. ବି. (ଫ-ସୁଝ) ସୁନ୍ଦର ।
ସୁଝାମ — ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁଜାତି, ସୁଝା,
ସୁନ୍ଦର ।
ସୁଝାତ୍ମକ — ଶ୍ରୀ. ଅବ୍ୟ. (ଧନ୍ୟକୁ-
କରଣ) ପାଣିଆ ଦ୍ରବ୍ୟ ହାତୁରିବା ଶର
ସୁଝରିଲ — ଶ୍ରୀ. ସୁଝା. ବି. ସରତନ ।

ସୁତ(ତ୍ର)କା—ଶ୍ରା.ପୁ. ୬ ବି. ଶିଂ. ସୋଡ଼କା ଦେଖ ।	ସୁତୀଆ—ଶ୍ରା.ପୁ.ବି. ଶିଂ. ଶୁଣିଆ ଦେଖ ।	ସୁତନୁତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ସୁତନୁତା) ସୁତନୁତ ଭାବ ବା ଧର୍ମ ।
ସୁତ(ତ୍ର)କିବା—ଶ୍ରା.ଶି. (ଧୂନ୍ୟନ୍ତକରଣ) ସୋଡ଼କିବା, ସୁତ୍ର ସୁତ୍ର ଶବ୍ଦ କରି ଜଳୀୟ କା ଜଳିଷ୍ଟିତ କଷ୍ଟ ହାରବା ।	ତନୀଙ୍କ ଭାଷା) ସୁତା, ସୁତ୍ର, (ବଲ- ଚିରପାଠଣ)ବି. କୁଳ ।	ସୁତନୁତ—ବ. ସୁତନୁତ ଡିବ, ସୁତାସନ, ସୁତନୁତା ।
ସୁତ(ତ୍ର)ଙ୍ଗ—ଶ୍ରା. ବ. (ସ-ସୁତଙ୍ଗ) ପାହାଡ଼ ବା ମାଟି ଉତ୍ତରେ ଉତ୍ତରେ ଦୁଇକୁ ଖୋଲାଯାଇଥବା ଲମ୍ବ ଗର୍ଭ ।	ପାତାର—ଶ୍ରା. (ସମ୍ବନ୍ଧ+ପାତାର) ବି. ପାତାରରେ ପାତା ପାତାରାଇ ଖୋଲା- ଯାଇଥବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନାଳିଆ ।	ସୁତନୁତ—ବି. ଶାଶ୍ଵାଦି ଯନ୍ତ୍ର ଉତ୍ତର୍ଷ ବାଦକ ।
ସୁତୀ—ଶ୍ରା. ବ. ସନ୍ତିକା ନାର ।	ସୁତଳ—ଶ୍ରା. ବ. ସୁତଳ ଦେଖ ।	ସୁତନୁତି—ଶି. (ସୁତନୁତ+ରତ) ସୁତ୍ର ଖଳୀୟ, ସୁତନୁତି ।
ସୁତିପା—ଶ୍ରା. (ବିଂହ) ବ. କେବଳ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଲିଲ ଭଳ ଗ୍ରେ ।	ସୁତ, ପାତାର, (ଜ୍ଞାନାତିଷ୍ଠ) ଜନ୍ମ କୁଣ୍ଡଳିରେ ଲାଗୁର ପଞ୍ଚମ ବୃଦ୍ଧ, ଦଶମ ମନୁଜ ପୁତ୍ର, (ପୁ.ବି.) ଜାତ, ଉତ୍ସନ୍ନ, ସମ୍ବନ୍ଧ, ନିଷ୍ଠାତି, (ଶ୍ରା.ବାଲେ.ବି) ଶୋଥ ଘେର ।	ସୁତନୀ—ବ. ମଧ୍ୟ ସରୟକୁ ଶାଶ୍ଵା ।
ସୁତୀନିକ—ବ. ପଣୀମାନଙ୍କର ଗତି- ବିଶେଷ ।	ସୁତି—ଶ୍ରା. ବ. (ସୁତି+ସ୍ଵାର୍ଥେ.କ) ପୁତ୍ର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତିକା, ସୁତିକା ।	ସୁତପା—ବ. ସୁତପା ବିଶେଷ ବଢ଼ି ।
ସୁତିକ—ଶ୍ରା.ବି.ଉତ୍ସନ୍ନ ଶତ, (ଶ୍ରା.ବି.) ସୁତ ।	ସୁତି—ବ. (ସୁତି+କ) ଜନନାଶୋତ ହୁତିକିଆ,ଶିଶୁର ଜନ୍ମାବଧ ଏଗାରଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶିଶୁର କୁଟୁମ୍ବମାନଙ୍କୁ ଲାଗିବା ଅଣୋତ ।	ସୁତପାଦିକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହଂସ- ପାଦିକା ଗୁଣ ।
ସୁତିଳ(ପ)—ଶ୍ରା.ବି.ସୁତୁର,ସୁତିତି (ଶ୍ରା.ବି) ରୂପଘୋନ୍ଦୟ, ସୁତ୍ରମ ।	ସୁତି—ଶ୍ରା. ବ. (ସୁତି+ଆ) ସୁତ- କର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ, କନ୍ୟା ।	ସୁତପେସ୍ତ-ବ.ସଜ୍ଜରେ ସୋମରସ ପାତା ।
ସୁତିଳ—ଶ୍ରା.ବି. ଦେବତା, ମହାଦେବ, ଶିବ, (ଶ୍ରା.ବି) ସୁତୋଲ, ଦୌଷିବ- ସମ୍ବନ୍ଧ ।	ସୁତିନୀ—ଶ୍ରା. ବ. ସୁତିନୀବକ ବୃକ୍ଷ ।	ସୁତପ୍ର—ବି. (ସୁତିପ୍ର) ଅତିଶ୍ୟୁ ଶମନ ।
ସୁତିଳଦେବ—ଶ୍ରା.ବି. ଓଡ଼ିଶା ବାମଣ୍ଡା ଶିଳ୍ପର ସୁତୁତନ ଅଧୀଶ୍ଵର, ପୁତ୍ରତନ ସର ବାପୁଦେବ ସୁତିଳ ଦେବଙ୍କ ନାତି ରଜା ଦିବଶଙ୍କର ସୁତିଳଦେବ, ବାମଣ୍ଡା ରାଜବଂଶରେ ଏକ ପୁରୁଷ ରତ୍ନ ରଜାଙ୍କର ଉପାଧି ।	ସୁତିନୀ—ଶ୍ରା. ବ. (ସୁତିନୀ+ରତ୍ନ)+ ରତ୍ନ ସରବର୍ଷ, ମାହାର ପୁତ୍ର ଅଛି, (ପୁ.) ସୁତିବାନ୍ ।	ସୁତବନ୍ଦୀ—ଶ୍ରୀ.ବି. ସପ୍ତପୁତ୍ରପ୍ରସ୍ତୁ-ସାତିତ୍ତି ପୁତ୍ର ଜନ୍ମକରିଥବା (ସ୍ତ୍ରୀ) ।
ସୁତିନିଶେଷର—ଶ୍ରା. କି.ବି. ପୁତ୍ର- ପତି ଯେଉଁମର ବିକହାର, ପାଳନ, ମେହ ବା ଦୃଷ୍ଟି କରିଯାଏ ସେଇପତି ।	ସୁତିନି—ଶ୍ରା. ବ. (ସୁତିନି+ବନ୍) ପାତାର ଅନ୍ତରଙ୍କ ପାତାର, କୁଣାଙ୍ଗୀ (ସ୍ତ୍ରୀ), (ପୁ.) ଗନ୍ଧବିଶେଷ, ଉଗ୍ରବେନଙ୍କର ଏକ ପୁତ୍ର, ମର୍କଟବିଶେଷ, (ପୁ.ବି.) ବ.ଶି.; ସୁତର ଅଙ୍ଗବିଶ୍ଵେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତିନି, ଯେଉଁପାତାର ସବାବୟୁକ୍ତ ସୁତର, କୁଣାଙ୍ଗୀ. (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତନୁ ।	ସୁତବନ୍ଦୀ—ଶ୍ରୀ.ବି. ସପ୍ତପୁତ୍ରପ୍ରସ୍ତୁ-ସାତିତ୍ତି ପୁତ୍ର ଜନ୍ମକରିଥବା (ସ୍ତ୍ରୀ) ।
ସୁତିନିଶେଷ—ଶ୍ରା. ବି. ଶରଦିଆ, ସୁତନିଶେଷ ଦେଖ, (ଶ୍ରା.ବି)ଶିଶୁପାତ୍ର ଶାକ- ବିଶେଷ, ସୁତ୍ର ନିଆଶାର ।	ସୁତିନିଶେଷ—ଶ୍ରା. ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ+ପାତାର ବିଶେଷ ।	ସୁତବନ୍ଦୀ—ଶ୍ରୀ.ବି. ସପ୍ତପୁତ୍ରପ୍ରସ୍ତୁ-ସାତିତ୍ତି ପୁତ୍ର ଜନ୍ମକରିଥବା (ସ୍ତ୍ରୀ) ।
ସୁତିନି—ଶ୍ରା.ବି. (ସ-ସୁତାପିତି)ଶୁଣ୍ଡ ଦେଖ, (ଶ୍ରା.ବି) ଶୁଣ୍ଡକୁବ୍ରି ।	ସୁତିନିଶେଷ—ଶ୍ରା. ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ+ପାତାର ବିଶେଷ ।	ସୁତବନ୍ଦୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସପ୍ତପୁତ୍ରପ୍ରସ୍ତୁ-ସାତିତ୍ତି ପୁତ୍ର ଜନ୍ମକରିଥବା (ସ୍ତ୍ରୀ) ।
ସୁତ୍ର—ଶ୍ରା.ବି. ଶୁଣ୍ଡ ଦେଖ ।	ସୁତିନିଶେଷ—ଶ୍ରା. ବି. ସମ୍ବନ୍ଧ+ପାତାର ବିଶେଷ ।	ସୁତବନ୍ଦୀ—ଶ୍ରୀ.ବି. କୌଣ୍ଠିଲ, ଉପାସ୍ତ, ଶିଖ, କଦର, କାର୍ଯ୍ୟସାଧନର

ସୁପ୍ରସାଦୀ, ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ, ସୁଯୋଗ, ସୁଧିଧା,
ସୁପ୍ରମଳ୍ଲା, (ବିଂ) ସୁବିଧାକନକ,
ସୁଯୋଗ୍ୟକୁ, ସ୍ଵାପ୍ନ, ଶାନ୍ତି ।

ସୁତରକରଣ—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. ସୁତରକରଣ,
ଗୋପନରେ ପରମର୍ଶ ଦେବା, ଗୋପ-
ନରେ ଉତ୍ତେଜିତ କରିବା, ଦୁଷ୍ଟ ପଶ୍ଚ-
ଆଦିଙ୍କୁ ଆଉସାପାଉସା କର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତ-
କରିବା, ମନାଇବା । [ଦେଖ ।

ସୁତରସାତର—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁତରମାତର
ସୁତର—ଶ୍ରୀ. କୌଣସିଲପୁଣ୍ଡି, ସୁଯୋଗ-
ପୁଣ୍ଡି, ସୁବିଧାକନକ, ସୁପୁରିଷ୍ଟ୍ରତ ।

ସୁତର(ରେ)ଇବା--ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. ସୁତରକରିବା
ଦେଖ । [ଦେଖ ।
ସୁତରସୁତର—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁତରସୁତର
ସୁତର—ଅ. (ସୁତରମ) ଅତ୍ୟବ,
ଅପଳଟ୍, ଅଗନ୍ୟ, ଅକଣ୍ଠ, ଅତ୍ୟନ୍ତ,
ଅତିତ୍ୟ, ଅପର୍ବୁ, ଏହି ମଧ୍ୟ ।

ସୁତରସୁତରେ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶ୍ରେଷ୍ଠମଞ୍ଜଳିରେ,
କଳ କୌଣସିଲରେ; ଗୋପନରେ, (ଶ୍ରୀ.
ବିଜୁଲିରପାଟଣ—ଶ୍ରୀ. ବିଂ) ସିଧାସିଧା ।

ସୁତରକାଶ—ବି. ଦେବଦାଳୀଲାଟା ।

ସୁତରନ—ବି(ସୁ+ତର+ଅନ)କୋକଳ
ସୁତଳ—ବି. (ସୁ+ତଳ)କ.ଶ.; ସୁତର
ତଳବିଶିଷ୍ଟ(ଶୁହାଦ), (ଶ୍ରୀ) ସୁତଳା, (ବି)

ସାତପାତାଳ ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ପାତାଳର
ନାମ, ଅଟାଳିକାର ସଂବନ୍ଧମୁଁ ତଳ,
ଅଟାଳିକାର ମୂଳ ପଥକ ।

ସୁତଳ—ବି. ଉତ୍ସମଶ୍ୟା, (ବିଂ)ଉତ୍ସମ
ଶ୍ୟାବିତିଷ୍ଠ ।

ସୁତଶ୍ରୀ—ବି. ମୁଷିକପଣ୍ଡୀ, ମୁଷାକାମା ।

ସୁତଶ୍ଵାନ—ବି. କେନ୍ଦ୍ରିଷ୍ଟୋକ୍ତ ଲଗ୍ନା-
ବିଧ ପରମଶ୍ଵାନ ।

ସୁତଦ୍ରବ୍ଲକ୍ଷୟୋଗ—ବି. (କେନ୍ଦ୍ରିଷ୍ଟ)
ତବାହସମ୍ମାୟ ଶୁଭପୋଗବିଶେଷ,
ତର୍କାହ କାଳର ଲଗ୍ନ, ଲଗ୍ନର ଶର୍ତ୍ତ
କମ ଏମ ବା ୧୦ ମୀ ଲଗ୍ନରେ ଦୃଷ୍ଟି
ଅଥବା ଶକ୍ତ ଥିଲେ ଏହି ଯୋଗ ଏଟେ ।

ସୁତା—ଶ୍ରୀ. ବି(ସୁତା+ଆ)କନ୍ୟ, ଦୁହତା,
ନୃପକନ୍ୟ, ଶେତ୍ରଦୂରୀ, ଦୁରଳିତୀ,

(ଶ୍ରୀ.କଂ) କାତା, ସୁମୁକା, (ଶ୍ରୀ.ବି-ସ-
ସୁତ୍ର) ସୁତା ଦେଖ ।

ସୁତାମ୍ବଳ—ସୁଂ.ବି.(ଗତତ)ପୁତ୍ରର ସୁତ,
କାତ, ପୌର, ଦୌହତ, (ଶ୍ରୀ) ସୁତା-
ସୁତା ।

ସୁତାନ—ବି (ସୁ + ତାନ) ସୁମଧୁର ସୁତ,
(ବିଂ) ଉତ୍ସମ ତାନସୁତ ।

ସୁତାପତ୍ର—ସୁଂ. ବି. କନ୍ୟାର ସ୍ଵାମୀ,
କାମାତା ।

ସୁତାଭବ—ବି. ସୁତ କନ୍ୟର ଅଭାବ ।

ସୁତାର—ବି. (ସୁ+ତାର) ଅତ୍ୟନ୍ତ,
ଉତ୍କଳ, ଅତି ଉତ୍ତ, ଯାହାର ଆଶୀର୍ବାଦ
ପିତୁଳା ସୁନ୍ଦର, (ସୁ.ବି) ସାଖେଦର୍ଶ
ନୋକୁ ସିବିବିଶେଷ, (ପ୍ରା. ମେଦ. ବି)
(ପ-ସମ୍ବକାର)ବଢ଼େଇ, ଶିଳ୍ପକର ।

ସୁତାରଳ—ସୁଂ.ବି.ଶୋଭନ ତାରକା-
ସୁତା, (ଶ୍ରୀ) ସୁତାରଳ ।

ସୁତାରକା—ବି. ବର୍ଦ୍ଧିବିଶେଷ, (ବିଂ) ଶୋଭନ
ତାରକାରିଷ୍ଟ ।

ସୁତାରି—ବି. (ଫାଖ୍ୟ) କଅପ୍ରକାର ରୁକ୍ଷ
ମଧ୍ୟରୁ ଏକ, ଆଠପକାର ସିକିରୁ ଏକ ।

ସୁତାରୀ—ସୁଂ.ବି. (ସୁତ+ଅର୍ଥ+ରଳ)
ସମାରୀ. ସୁତ କାମନାକାଶ, (ଶ୍ରୀ)
ସୁତାର୍ଥମୀ ।

ସୁତାଳ—ବି. ଶୋଭନ ତାଳବିଶିଷ୍ଟ ।

ସୁତାମୁତ—ସୁଂ.ବି. (ଗତତ) ଦୌହତ,
(ଶ୍ରୀ) ସୁତାମୁତ ।

ସୁତ—ପ୍ରା. (ଲଭିଆ) ସୁଂ.ବି. ଅଶନାତ,
ନାତର ସୁଅ ।

ସୁତକା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସୁତକ + ଆ)କନ୍ୟ ।

ସୁତକାଶ୍ରୀ—ପ୍ରା. (ପ୍ରମ୍ଭ) ବି. ଏକପ୍ରକାର ଶର
ସୁତକୁ—ବି. ପର୍ବତ, (ବିଂ) ଅତ୍ୟନ୍ତ, ପିତା,
ଅତିଶ୍ୟ କଟୁ, (ଶ୍ରୀ) ସୁତକ୍ରା ।

ସୁତକୁ—ବି. ପାରତତ୍ର, ପାଳଧୂଆ,
ଭୂମି, ଶେତ୍ରପାପତ୍ରା ।

ସୁତକ୍ରା—ବି. କୋଷାତକା, ପିତାତରତା,
ଶଳିକା ।

ସୁତନ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସୁତନ + ର) ସୁତ
କାନ୍ତା—ବି. ପର୍ବତ ।

ଦେଇ ସ୍ତରିଙ୍ଗ, ସୁତବତୀ ।

ସୁତା—ବି. (ସୁତ+ର)ସୁତେଜ୍ଜ, ପୁତ୍ର-
ବତ୍ର ଆଚରଣକାଶ, (ସୁ-ସୁତ+ରତ୍ନ)
ସୁତବାନ, ପୁତ୍ରବାନ, (ଶ୍ରୀ) ସୁତନା ।

ସୁତାଷ୍ଟ୍ର—ବି. ଅତିଶ୍ୟ ଜାଣ୍ଠ, ଅତ୍ୟନ୍ତ
ଶର, (ଶ୍ରୀ) ସୁତାଷ୍ଟ୍ର, (ବି) ଶୋଭାଙ୍କନ,
ଶଳନା, ଶୈତାନୀ, ଶରତଙ୍କ ମୁକ୍ତି
ଆଶ୍ରମ ନିକଟରେ ଆଶ୍ରମ କରିଥିବା
ମୁନିବିଶେଷ ।

ସୁତାଷ୍ଟ୍ରକ—ବି. (ସୁତାଷ୍ଟ୍ର+କ) ସୁତାଷ୍ଟ୍ରକ
ଦେଖ, ସୁତାଷ୍ଟ୍ରକବୃଷ୍ଟ, (ଶ୍ରୀ) ସୁତାଷ୍ଟ୍ରକା—
ସର୍ବପବ୍ରତ ।

ସୁତାର୍ଥ—ବି. ଶୋଭନ ଶାର୍ଥସ୍ତ୍ରୀ, ଉତ୍ସମ
ଶୋଭନୀୟ, ଉତ୍ସମଶ୍ୟାର୍ଥ ।

ସୁତକୁ—ବି. ଅତିଶ୍ୟ ଜାଣ୍ଠ, ଅତ୍ୟନ୍ତ,
ଅତି ଜାଣ୍ଠ, (ଶ୍ରୀ) ସୁତକୁ ।

ସୁତୁଙ୍ଗ—ବି. ଅତି ଉତ୍ତ, (ବି) ନାରିକେବ
ତୃଷ୍ଣ, (ଜ୍ୟୋତିଷ) ଶୁଦ୍ଧମାନଙ୍କର ଉତ୍ତାଶ
ବିଶେଷ ।

ସୁତୁରପାତର—ଶ୍ରୀ. ବି. କୌଣସି, କଳି-
କୌଣସି, ନାନା ଉପାୟ, ସୁବିଧା,
ସୁଯୋଗ ।

ସୁତୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁତୁର ଦେଖ ।

ସୁତୁର(ରେ)ଇବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. ସୁତୁରଇବା
ଦେଖ, (ପ୍ରା.ପାଟଣ.କି)ଲ୍ସ୍ୟକରିବା ।

ସୁତୁରସୁତୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. ନାନା କୌଣସି
ପ୍ରସ୍ତୁତୀ, ଗୋପନରେ ମରମର୍ଶ,
ଗୋପନରେ ପରମର ସମ୍ମାପନ
ମୀମାଂସ, ପୁସୁଲାପୁସୁଲି, ଭଣ୍ଟିବା ।

ସୁତୁର—ଶ୍ରୀ. ବି. ଯେ ଟୀକା ଦିଏ ।

ସୁତୁରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁତୁରୀ ଦେଖ ।

ସୁତୁରେସୁତୁରେ—ଶ୍ରୀ. କ୍ଷ. ବି. ସୁତେ-
ସୁତେ ଦେଖ ।

ସୁତୁରୀ—ପ୍ରା. (ଗଞ୍ଜାମ)ଶ୍ରୀ. ବି. ଧାରୀ ।

ସୁତୁଲି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସ-ସୁତ) ସୁତ ଦର୍ଶି,
ମୋଟ ସୁତା, କପାସୁତାରେ ବଳା-
ହୋଇଥିବା ସୁତ ଦର୍ଶି, (ଶ୍ରୀ.ବି)
ସୁତନିମିତ୍ର ।

ସୁତେକର—ବି. ରହିଲ ।

ସୁତେଳିନୀ—ବି. ଧନ୍ଦକରୁଷ, ତିମଗା-
ଗର, ସୁତେଳିନୀ ଶର, (ବିଂ) ସୁତେଳିନୀ ।

ସୁତେଳିନୀ—ବିଂ. ଶୋଭନ ତେଜୋଯୁକ୍ତ ।

(ବି) ଅଶ୍ଵତ କଲ୍ପିତ୍ୟ ଥହିବାରେବେ,
ଆଦିତ୍ୟଭକ୍ତା, ମଣ୍ଡଳିପର୍ଣ୍ଣୀ ।

ସୁତେଳିନୀ—ବିଂ. ସୁତେଳିନୀ ।

ସୁତେଳିନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମହାକୌଣ୍ଡିଷ୍ଠତ,
ଲିତାପଟ୍ଟିଙ୍ଗ ।

ସୁତୋୟ—ବିଂ. ସୁଦର ତୋୟିଟିଷ୍ଠ,
ଉତ୍ତମ ଜଳୟକ, (ବି) ଉତ୍ତମ ଜଳ ।

ସୁତୋଷ—ବି.ସନ୍ତୋଷ,(ସୁଂ.ବିଂ)ସନ୍ତୋଷ.
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତୋଷ ।

ସୁତ୍ୟା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସୋମାରିଷବ ଦ୍ଵିତୀ-
ସମ୍ମାନ ଧଳ ।

ସୁଦାତ—ବି. (ସୁ+ଦେଖି + ତ) ଉତ୍ତମ-
ରୂପେ ଧାତ, ଚିତ୍ତ ।

ସୁଦାତ—ବି.ଶୋଭନ ପାଗ,ଉତ୍ତମରକ୍ଷଣ
ସୁଦାମ—ବି.ସୁ+ଦେଖି+କ.ମରାଦେନ-
ବଳ, ବହୁ, (ବିଂ) ଉତ୍ତମ ରୂପେ
ଧାତକାରୀ ।

ସୁଦେଷୁଦେ—ଗ୍ରା. କି. କି. ଶେଷରେ
ଶେଷରେ,କୌଣ୍ଠଳେମେ, କଳାକୌଣ୍ଠଳ
ପ୍ରସ୍ତୋଗପଦକ, ରୋପନରେ ।

ସୁତ୍ରା—ବିଂ.(ସୁ+କ.ନନ୍ଦ(ନୁନ୍ଦପ୍ର)ପଞ୍ଜ-
ସ୍ଵାନାନ୍ତେ ଧୋମାନକାରୀ ।

ସୁତ୍ୟ—ବ. ଯଜ୍ଞାର୍ଥ ସୋମରତ ବାହାର
କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିବସ ।

ସୁଆ—ଗା.ବି.(ସ-ସମନ୍ତ)ସୁନ୍ନା, କଙ୍କ-
ତିକା ଦ୍ୱାରା ଦୁର୍ବଲାଳ କରିବାକଥିବା
କେବଳ ବିନ୍ଦୁଷ୍ଟ ।

ସୁଆରେନ—ପା. (ସମ୍ବାସୀ.ବି.ଧାରୀ,ଧାରୀ
ସୁଥଆର—ପା. (ସମ୍ବାସୀ.ବି. ଶୀକା ଦେବା
ବନ୍ଧୁତି ।

ସୁଦ—ଗା.ବି. କୃଣୀବ, ବୃଦ୍ଧି, କଳନ୍ତର,
ଧନ ପ୍ରସ୍ତୋଗର ଲଭି ।

ସୁତ୍ରକଷା-ବି.ପ୍ରାପ୍ୟପୁଦ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାରେ
ବିଦ୍ୟମ ବା ପ୍ରଦିଷ୍ଟିବା ।

ସୁତେଳିନୀ—ସା. ଶେ ଟଙ୍କାର ସୁମ୍ମ
ଛୁହଣ କରିବାର ।

ସୁଦ ଷ୍ଟୁ—ସୁଂ.ବି.ଶୋଭନ ଦନ୍ତବିଶ୍ଵ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତୁଷ୍ଟୁ,(ବି)କୁର୍ମିକର ଏକପୁତ୍ର,
ସୁନ୍ଦର ଏକପୁତ୍ର ।

ସୁତକ୍ଷମ—ସୁଂ.ବି. ସୁତକ୍ଷମ,ଅତିମାରଗ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଦୁଶା ।

ସୁତକ୍ଷମ—ବିଂ.(ବ.ଶ୍ରୀ)ଉଦାର.ବଦାନ୍ୟ
ଉତ୍ତମ ପକୁତବିଶ୍ଵ, ଉତ୍ତମ ଦକ୍ଷିଣ-
ସ୍ଵାକ୍ଷର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତକ୍ଷମା ।

ସୁତକ୍ଷମ—ବି. (ନାମ) ଚିରଭର ରଜ-
ବିଶେଷ.ଅଗ୍ରପ୍ରତିକ ପୁତ୍ର,ପୌତ୍ରିକ
ନବାକ ପୁନଃ ।

ସୁତକ୍ଷମ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁତକ୍ଷମ + ଆ)
ବ.ଶ୍ରୀ; ଉତ୍ତମ ଦକ୍ଷିଣ-ସ୍ଵାକ୍ଷର, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବ)
ଉତ୍ତମ ଦକ୍ଷିଣ,ପର୍ମଣ୍ୟତ ଦକ୍ଷିଣ,ଉତ୍ତମ
ସ୍ଵାକ୍ଷରବା ସ୍ତ୍ରୀ.ସମ୍ମିଳିତୀୟ ଦିନାପ ରାଜାଙ୍କ
ପହିଁ, ଶ୍ରାବୁତକର ଜଣେ ପହିଁ ।

ସୁଦକୁଳା—ବ. ଦର୍ଶା ନାମକ ଶୁନ୍ନ,
ଚିତ୍ତକୁଳୀ ନାମକ ଶୁନ୍ନ ।

ସୁଦଶ୍ରୀ—ବ. ଦେଖ,ଦେତ,ଉତ୍ତମ ଯଷ୍ଟି ।

ସୁଦଶ୍ରୀ—ବ. ଗୋରକ୍ଷି ନାମକ ଶୁନ୍ନ,
ନାନାକଳା, ଶରଗତ ।

ସୁଦତ୍—ସୁଂ. ବି. (ସୁ+ଦନ୍ତ) ସୁନ୍ଦର
ଦନ୍ତବିଶ୍ଵ(ବ୍ୟକ୍ତ), (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଦୁତା ।

ସୁଦତ୍—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁଦତ୍ତ + ର)ସୁଦତ୍
ଶବ୍ଦ ସ୍ଥାନକାରୀ, (ବି) ସୁନ୍ଦରୀ ସ୍ତ୍ରୀ,
ଉତ୍ତମ ବା ସୁନ୍ଦର ଦନ୍ତବିଶ୍ଵା ସ୍ତ୍ରୀ ।

ସୁଦନ୍ତ—ବି.ଶୋଭନ ଦନ୍ତ,ନନ୍ତ,ନନ୍ତିକ
ସୁଦନ୍ତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଦିକ୍କରଣୀବିଶେଷ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ଉତ୍ତମ ବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦୁତ୍ତୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ଦିକ୍କିଲା, (ଶ୍ରୀ.ବିଂ)ଉତ୍ତମଦନ୍ତବିଶ୍ଵା ସ୍ତ୍ରୀ

ସୁଦମ—ବିଂ.(ସୁ+ଦମ୍ପି+ମି.ଅ)ଅନନ୍ତ-
ସ୍ଵାରେ ଦମମୟ ବା ଶାମମୟ ।

ସୁଦମନ—ବ. ଆମ୍ବ, ଆମ୍ବକୁଳ
ସୁଦମୟ—ବ. ବିଂ. ସଦମୟ । [ଶାନ]

ସୁଦରତ୍—ସୁଂ.ବି. ଅନନ୍ତ ଦରତ୍, ଅନନ୍ତ-
ଦରତ୍—ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ)ସୁନ୍ଦର କୁଶମୁକ୍ତ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଦରତ୍ ।

ସୁଦର୍ଭ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଉତ୍ସୁଦର୍ଭତୃଷ, (ବିଂ)
ଉତ୍ସୁଦର୍ଭ କୁଶମୁକ୍ତ ।

ସୁଦର୍ଶ—ବି. (ସୁ+ଦୁର୍ଶ + ମୀ.ଅ) ପ୍ରେସ୍-
ଦର୍ଶନ, ସୁଦର୍ଶନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଦର୍ଶ ।

ସୁଦର୍ଶନ—ବ. (ସୁ+ଦୁର୍ଶ+ଅନ)
ଦିଷ୍ଟିକ ଚନ୍ଦର ନାମ, ଚନ୍ଦିତିଷ୍ଠିତ
ଶାଳଗାମବିଶେଷ,ଦାସିବିଶେଷ,ସୁଦର୍ଶନ,
କମ୍ପୁକୁଳ, ଉତ୍ତମ ଦର୍ଶନ,ଶୁଲୁବିଶେଷ,

ବର୍ତ୍ତିମାନ ଅବସର୍ପିତାର ଅସ୍ତ୍ରାବଳୀ ନେନ
ମୁନିକ ପିତା, ଚନ୍ଦର୍ତ୍ତ ପିତା, ଜିନ-
ମାନଙ୍କର ଦେବତାବିଶେଷ, ଶିବ,
ଅନ୍ତିକର ଏକପୁନ, ବିଦ୍ୟଧରବିଶେଷ,
ମଣ୍ଡି,ଦଧାରିକର ଏକପୁନ,ଭରତକର
ଏକପୁନ, ଶୁଦ୍ଧ, ଛଥଟି ପହିରିଷ୍ଠ
ସନ୍ଧ୍ୟାସୀଙ୍କର ଦଶବିଶେଷ, (ବିଂ)
ଉତ୍ତମ ଦର୍ଶନବିଶ୍ଵ,ସୁତୁଶ୍ୟ,ସନ୍ଦର ।

ସୁଦର୍ଶନଚନ୍ଦ୍ର—ବ. ଚନ୍ଦ୍ରକ ଦର୍ଶନ
ଦେବତାର ଚନ୍ଦ୍ରପରିଶେଷ ।

ସୁଦର୍ଶନଦୁର୍ବୀପ—ବ. କମ୍ପୁଦୁର୍ବୀପ ।

ସୁଦର୍ଶନସରାଂ—ବ. ରାମ୍ସୁନ୍ଦର ଦର୍ଶିତ
ସୁର୍ମ୍ମିକେରେ ରଞ୍ଜିତ ରଜତ ପଦୁବିଶ୍ଵ
ସବେବବିଶେଷ ।

ସୁଦର୍ଶନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସ ଦର୍ଶନ+ଆ)
ସୁଦର୍ଶନର ଶ୍ରୀଲିଙ୍ଗ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବ) ସୁଦର୍ଶନ
ସ୍ତ୍ରୀ, ଶୁଲୁବିଶେଷ, ଏକପ୍ରକାର ମଦିଶ,
କଣେ ଗନ୍ଧବୀ, ପଦୁସ୍ତେବର, କମ୍ପୁ
କୁଳ, ଉତ୍ତମପୁଣ୍ୟ, ଅମରବତୀ, ଶୁକ୍ଳପରି
ଶାନ୍ତି, ଆଜ୍ଞା, ଆଦେଶ ।

ସୁଦର୍ଶନା—ବ. (ସୁଦର୍ଶନ+ର) ଅମର-
ବନ୍ଧ, କନ୍ଦୁପୁଣ୍ୟ ।

ସୁଦର୍ଶନମୟ—ବିଂ. (ସୁ + ଦୁର୍ଶ+ଅମରୀ)
ସୁନ୍ଦର ଭବରେ ଦର୍ଶନଦେବୀ,
ଶୋଭନଦୁର୍ପେ ଦୁର୍ଣ୍ଣ ।

ସୁଦଳ—ବ.ଶୀରମୋରଟ ନାମକ ଲତା,
ମୁତ୍ତକୁଳ, ସେନା,(ବିଂ) ସୁନ୍ଦର ଦଳ-
ବିଶ୍ଵ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଦଳା ।

ସୁଦଳା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସୁଦଳ + ଆ) ଶାଳ-
ପର୍ଣ୍ଣୀ, ତୁଳାଶୀ,ଶତପଥୀ,ସେବତପୁଲ ।

ସୁଦଳନ—ସୁଂ.ବି.ଶୋଭନ ଦନ୍ତବିଶ୍ଵ,
ସୁନ୍ଦର ଦନ୍ତମୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଦଳା ।

ସୁଦଶା—ବି. ଉତ୍ତମ ଦଶା, ସୁରହଳନନ୍ଦ
ଜୀବନର ଉତ୍ତମ ଦଶା, ସୁଦଶାବ୍ରତ
ଦେଖ ।

ସୁଦଶାବ୍ରତ—ବି. ପଦ୍ମପୁରାଣୋକ୍ତ ବ୍ରତ-
ବିଶେଷ, (ଗା.ଚ) ସୁଦଶାବ୍ରତ କରିବା
ବ୍ୟକ୍ତିକ ବାହୁରେ କନାଯିବା ୧୦ଟି
ଛେଷ୍ୟେକ ସୁର ।

ସୁଦା—ପ୍ରା. (ଆଠମଲିଙ୍ଗ) ଅଠମଲିଙ୍ଗ
ଧୂଦା କାଷ୍ଟୟ ଲୋକଙ୍କ ଭାଷା, ଆଠ-
ମଲିଙ୍ଗଅଧିକାରୀ ଅନାର୍ଥ୍ୟ କାତିବିଶେଷ
ସୁଦା—ସୁ. ବି. ବିଶେଷ ଦାନଣୀଳ,

ସୁଦା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଦାନଣୀଳ ।

ସୁଦାନ—ବି. ଶୋଭନ ଦାନ, ଉତ୍ତମଦାନ
ସୁଦାନ୍ତ—ବି. ଶୋଭନ ଦାନୋପତ,
ଶୋଭନ ଦାନୟକ ।

ସୁଦାନ୍ତ—ବି. (କାମ)ଶାକ୍ୟ ମୁନିଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ-
ବିଶେଷ, (ୟୁ.ବି.ଅଠ ଶାନ୍ତ) (ବ୍ରତ).
(ସ୍ମୀ) ସୁଦାନ୍ତ ।

ସୁଦାମ—ବି. (କାମ) ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପାଳ
ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଗୋପାଳ, ବାରସୁତ ।

ସୁଦାମ-ବି. (ସୁ+ଦା+କ.ମନ୍) ଅତି
ଶ୍ୟ ଦାନଣୀଳ, (ସୁ+ଚି) ମେଘ, ସମୁଦ୍ର,
ଶୀରନଚ; (ସୁ ଅଟେ ଦାମନ୍ = ମାଳା
ଯାହାର)ପବତ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସଖା, ଗୋପ-
ବିଶେଷ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ବାଲ୍ୟ ସହିତର
ଜନେକ ଦରତ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ, (ଲ ଅ)
କୁତେଳ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ମଳିନ ବସ୍ତିଧାରୀ
ବ୍ରାହ୍ମଣ, କେକୟ ନନ୍ଦରୁ ଅଯୋଧ୍ୟାକୁ
ଅସିବା ପଥରେ ଥରା ପବତବିଶେଷ,
ଶମ୍ପାୟକ ଅୟାଖା କାଣ୍ଡ କଣ୍ଠିତ ନନ୍ଦ-
ବିଶେଷ, (କାମ) ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ମଥୁର ଗମନ
ସମୟରେ ତାଙ୍କୁ ମୁହଁରରେ ଭେଟିଥିବା
କଂସର ମାଳି, ଗନ୍ଧିବିଶେଷ ।

ସୁଦାମୀଘା—ଗା. ବି. ଆର୍ଥିବିଶେଷ ।

ସୁଦାୟ—ବି. (ସୁ+ଦାୟ)କ.ଧା; ଉତ୍ତମ
ଦାନ, ଯୌଦୀଯିନ, ଉପହାର, ଦେସ୍ତ
ଯୌଦୀକାର, ପିତୃମାତୃ ଭର୍ତ୍ତୀ କୁଳରୁ
ବିବାହତ, କନ୍ୟାକୁ ଦିଅଯିବା ଧନାଦି
ଉପହାର, ବ୍ରତ ବେଗରେ ବ୍ରାହ୍ମଗ୍ରହଙ୍କୁ

ଦିଅଯିବା ଭକ୍ଷା, (ବ.ଶ୍ରୀ) ସୁଦାୟ
ଦାନକାଷ୍ଟ ବ୍ରତ, (କ.ଧା) ଗୋର
ବିପଦ, ମହା ପ୍ରକଟ ।

ସୁଦାରୁ—ସୁ. ବି. ପାରିପାତ୍ର, ପବତ.
(କୀ) ଶୋଭନଦାରୁ, ଉତ୍ତମ କାଷ୍ଟ,
ଦେବଦାରୁ କାଷ୍ଟ, (ବି) ଉତ୍ତମ କାଷ୍ଟ-
ଯକ । [ଭାଷାର ।

ସୁଦାରୁଣ—ବି. ଅତି ଭୟାନକ, ଅତି
ସୁଦାସ—ବି. (ନାମ)ଦିବୋଦାସଙ୍କ ସୁଦା,
ରତ୍ନପଣ୍ଡିତ ପୁତ୍ର, ତ୍ୟବନଙ୍କ ପୁତ୍ର,
ବୃଦ୍ଧବ୍ରତ ପୁତ୍ର ।

ସୁଦି—ଶା. ବି. କୌଣସି ଶୃଦ୍ଧ ମାସର
ଶ୍ରଦ୍ଧପତ୍ର, (ଶା.ବି) ଶ୍ରଦ୍ଧପତ୍ରୀୟ ।

ସୁଦିନ—ବି. ଶ୍ରୀଦିନ, ଶ୍ରୀ କାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ
ପ୍ରତ୍ୟ ଦିବସ, ସୁଦିନୀୟ, (ବି)ପ୍ରତ୍ୟ ।

ସୁଦିନତା—ବି.(ସୁଦିନ+ଭ.ତା)ସୁଦିନର,
ସୁଦିନର ଭାବ କା ଧର୍ମ, ସୁଦିନୀୟର
କାର୍ଯ୍ୟ ।

ସୁଦିନାହ—ବି.ପ୍ରତ୍ୟ ଦିବସ, ସୁଦିନାହ ।

ସୁଦିବ—ବି. (ସୁ+ଦିବ+କ.ଅ) ଅତି
ଭର୍ତ୍ତାଳ ।

ସୁଦିବସ—ବି. ସୁଦିନ ଦେଖ ।

ସୁଦିହ—ବି. ସୁତ୍ରମ୍ବନ, ଶୁଦ୍ଧ ଉଚ୍ଚିଲ,
ସୁତ୍ରକଣ ।

ସୁଦାତ୍ର—ବି.ଶୋଭନ ପାତ୍ରିଭିଷ୍ଟୁ, (ସ୍ମୀ).
(ବି) ଶୋଭନ ପାତ୍ରି, ରତ୍ନଲପାତ୍ରି, (ସୁ.ବି)
ଆଜିରସ ଗୋପାପତ୍ୟ ମୁନ୍ଦିବିଶେଷ

ସୁଦାଧତ—ବି. ସୁଧାତ ଦେଖ ।

ସୁଦାନ—ସୁ. ବି. (ସୁ+ଦାନ) ଅତ୍ୟନ୍ତ
ଦରତ୍ର, (ସ୍ମୀ) ସୁଦାନା ।

ସୁଦାର—ବି. (ସୁ+ଦାର) ଅତିବାର,
(ବି) ଚିତ୍ରିକ, ଛଚିଦା, (ସ୍ମୀ)ସୁଦାରୀ ।

ସୁଦାର୍ଯ୍ୟମୀ—ବି.ଅସନପର୍ତ୍ତୀ, ଅପରାଜିତା
ସୁଦାର୍ଯ୍ୟମିଳିକା—ବି. ବାହିକାବିଶେଷ,

ନାଇକିର ବାଇଗଣ ।

ସୁଦାର୍ଯ୍ୟମିଳିପଦାଳ—ବି. କର୍ତ୍ତାକାରେତ,
ଏକପ୍ରକାର କାକୁତ । [ରଜମ ।

ସୁଦାର୍ଯ୍ୟ—ସ୍ମୀ. ବି. ଚାନାକର୍ତ୍ତା, ସୁଦାର୍ଯ୍ୟ
ସୁଦାର୍ଯ୍ୟ—ବି. ଅତିଶୟ ଦୁର୍ବଳ, ଅତିଶୟ

ଦୁର୍ବଳ—ବି. ଅତିଶୟ ବ୍ୟଥିତ, ଅତି
ଶ୍ୟ ଦୁର୍ବଳଭିଷ୍ଟ, (ସ୍ମୀ)ସୁଦାର୍ଯ୍ୟିତା ।

ସୁଦୁରାଧର୍ଷ—ବି. (ସୁ+ଦୁର+ଧର୍ଷ+
ଧର୍ଷ+ଅ) ଅତି ଦୁର୍ବଳର୍ଷ ।

ସୁଦୁରାସଦ—ବି. ଅତି ଶ୍ୟ ଦୁଷ୍ଟାସ ।

ସୁଦୁରାକ୍ଷେତ୍ର—ବି. ଅତି ଦୁର୍ବଳାକ୍ଷେତ୍ର
କଥନ ।

ସୁଦୁରମ—ବି. (ସୁ+ଦୁର+ମନ୍+ଥ)
ଅତି ଦୁର୍ବମ, ଯେ ପ୍ଲାନେଟ ଅତି କଷ୍ଟରେ
ଗମନ କରାଯାଏ ।

ସୁଦୁର୍କୟ—ବି. (ସୁ+ଦୁର+କ୍ଷୟ+ଥ)
ଅତି କଷ୍ଟରେ ଜୟ, ଯାହା ଅତି
କଷ୍ଟରେ ଜୟ କରାଯାଏ ।

ସୁଦୁର୍କୟେ—ବି. ଅତି ଦୁର୍କୟେ, ଯାହା
ଅତି କଷ୍ଟରେ ଜୟାଯାଏ ।

ସୁଦୁର୍ଦଶ—ବି. (ସୁ+ଦୁର+ଦଶ+
ଥ) ଅତି ଦୁର୍ଦଶ, ଯାହା ଅତି କଷ୍ଟରେ
ଦେଖାଯାଏ ।

ସୁଦୁର୍ତ୍ତର—ବି. (ସୁ+ଦୁର+ତ୍ର୍ତ୍ତର+
ଥ) ଅତି ଦୁର୍ତ୍ତର ।

ସୁଦୁରଳ—ବି. ଅତି ଦୁର୍ବଳ, ନିତାନ୍ତ
ଦଳମଳ । [ରକ୍ତ ।

ସୁଦୁର୍କୁ—ବି. ଅତି ଦୁର୍କୁ, ମନ୍ଦ-
ପୁଦୁରଗ—ବି. ଅତି ମନ ଭଗ୍ୟ, ଅତି
ଶ୍ୟ ଦୂରଭଗ୍ୟ, (ସ୍ମୀ)ସୁଦୁର୍ଗା=ନାଶ ।

ସୁଦୁର୍ଗ୍ୟ—ବି.ଅତିଶୟ ଦୁର୍ଗ୍ୟ, ଦୁର-
ଦୁଷ୍ଟ, (ବି) ଅତ ଦୁର୍ଗ୍ୟ ଗ୍ୟକ୍ଷେତ୍ର ।

ସୁଦୁର୍ମତ—ବି. ଅତ ଦୁର୍ମତ, ଅତି
ମନ୍ଦଭକ୍ତି ବିଶ୍ଵାସ, (ସ୍ମୀ)ଅତ ଦୁଷ୍ଟଭକ୍ତି ।

ସୁଦୁର୍ମନା—ସୁ. ବି. ଅତ ଦୁର୍ମନା,
ଦୁର୍ଭବିତ, ଯାହାର ଅତିଶୟ
ଦୁର୍ବଳବାହୀନ୍ତି ।

ସୁଦୁର୍ମନ୍ତ୍ର—ବି. ଅତିଶୟ ଦୁର୍ମନ୍ତ୍ର, ଅତି
ମହାର୍ଯ୍ୟ, ଅତି ମହାମୂଳ୍ୟ ।

ସୁଦୁର୍ଲଭ—ସୁ.ବି. (ସୁ+ଦୁର୍ଲଭ)
ଅତ ଦୁଷ୍ଟାସ, ଯାହା ଅତି କଷ୍ଟରେ
ଲଭ ହୁଏ, (ସ୍ମୀ) ସୁଦୁର୍ଲଭ ।

ସୁଦୁର୍ଭବ—ବି. (ସୁ+ଦୁର୍ବ+ବହ୍+ଥ)
ଅତିଶୟ ଦୁର୍ବହ, ଅତିଶୟ ଭାବ ।

ସୁଦୂରବିଭାଗ—ବିଂ. (ସୁ + ଦୂର + ବିଭାଗ +
ଆ) ଯାହା ଅତି କଷ୍ଟରେ ଜଣାଯାଏ ।

ସୁଦୂରବିଭାଗ—ବିଂ. ଅତି ଦୂରିମାତ୍ର, ଦୂଷ୍ଟ
ଅଣିଷ୍ଟ ।

ସୁଦୂରଶ୍ଵର—ବିଂ. (ସୁ + ଦୂରଶ୍ଵର) ଅତି ଦୂରମ,
ଅତି ଦୂଃଖରେ ଚରଣୀୟ. ସୁଦୂରଶ୍ଵର ।

ସୁଦୂରଶ୍ଵର—ବିଂ. (ସୁ + ଦୂରଶ୍ଵର) ଅତି
କଷ୍ଟସାଧ, ଅତି କ୍ଲେଶକର ।

ସୁଦୂରଶ୍ଵର—ବି. ଅତିଶୟ ଦୂଷ୍ଟତା, ପାପ,
(ବିଂ) ଅତିଶୟ ପାପୟକ୍ତ, ଅତିଶୟ
ଅନ୍ୟାୟ ରୂପେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ।

ସୁଦୂରଶ୍ଵର—ପୁଂ.୬୦. ଅତିଶୟ ଦୂଷ୍ଟ, ଅତି
ଶ୍ଵେତ ଦୋଷୟକ ।

ସୁଦୂରଶ୍ଵରାଧି—ବି. ଯାହା ଅତି କଷ୍ଟରେ
ସାଧନ କରିଯାଏ ।

ସୁଦୂରଶ୍ଵର—ବି. (ସୁ + ଦୂର + ଶ୍ଵର +
ଆ) ଅତିଶୟ ଦୂଷ୍ଟକ୍ଷେତ୍ର, ଅତି
କଷ୍ଟରେ ବରମାତ୍ର ।

ସୁଦୂରଶ୍ଵର—ବି. (ସୁ + ଦୂର + ଶ୍ଵର +
ମୀ.ଆ) ଅତି ଦୂଃଖରେ ଚରଣୀୟ,(ସ୍ତ୍ରୀ)
ସୁଦୂରଶ୍ଵର ।

ସୁଦୂରଶ୍ଵର—ବି. ଅତି ଦୂଷ୍ଟତ, ଯାହା
ଅତି ଦୂଃଖରେ ପାର ହେବାର ହୁଏ ।

ସୁଦୂରଶ୍ଵର—ବି. (ସୁ + ଦୂର + ଶ୍ଵର
+ ମୀ.ଆ) ଅତି ଦୂଃଖରେ ତଥାକ୍ତ ।

ସୁଦୂରଶ୍ଵର—ବି. (ସୁ + ଦୂର + ସହ + ଆ)
ଅତି ଦୂଃଖ, ଯାହା ଅତି କଷ୍ଟରେ
ମହ୍ୟ କରିଯାଏ ।

ସୁଦୂରଶ୍ଵର—ଦ୍ୱ. (ସୁ + ଦୂର + ଶ୍ଵର
+ ଆ) ଅତି ଦୂଷ୍ଟର, ଯାହା ଶର୍କର କରିବା
ଅତିଶୟ କଠିନ ।

ସୁଦୂର—ବି. ଅତି ଦୂରରେ ଅବସ୍ଥା,
ଅତି ଦୂରବନ୍ଧୀ ।

ସୁଦୂରଗାମୀ—ପୁଂ.ବି. ବହୁ ଦୂରଗାମୀ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଦୂରଗାମୀ ।

ସୁଦୂରପରାଜ୍ୟ—ଦ୍ୱ.ଅତି ଦୂରରେ
ପରାଜ୍ୟ, ସମ୍ମର୍ମରୂପେ ପରାଜ୍ୟ,
ତରଧ୍ୟ, ସମ୍ମର୍ମରୂପ ଅପମାନ ।

ସୁଦୂର—ପୁଂ ଓ ଫୀ.ବି. (କ.ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦର

ସୁନ୍ଦର, ସୁନ୍ଦର ନୟନୟକ, (ବି) ସୁନ୍ଦର
ସ୍ତ୍ରୀ ।

ସୁନ୍ଦର—ପୁଂ.ବି. ଅତି ଦୂର, ଗାଢି,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦରା ।

ସୁନ୍ଦରହର୍ଷ—ବି. ଗମ୍ଭୀରଚାଷ ।

ସୁନ୍ଦରୀ—ପୁଂ.ବି. କ.ଶ୍ରୀ; (ସୁ + ନୂଣ୍ୟ)
ସୁନ୍ଦର, ନୟନୟରାମ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦରୀ ।

ସୁନ୍ଦରୀ—ବି. (ସୁ + ଦୂଷ୍ଟ + ଡ) ଶୋଭନ-
ରୂପେ ଦୂଷ୍ଟ, ଯାହା ଭଲ ଭବରେ
ଦେଖାଯାଏ ।

ସୁନ୍ଦରୀ—ବି. (କ.ଧା) ଉଭୟ ଦୂଷ୍ଟ, ଅନୁ-
ପହପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୂଷ୍ଟ, (ବ.ଶ୍ରୀ) ଦୂଷ୍ଟ, (ବି-
ବ.ଶ୍ରୀ) ଦୂରଦର୍ଶୀ ।

ସୁନ୍ଦରି—ବି. ସୁନ୍ଦରି, ଉଭୟ କୀତା-
ବିଶିଷ୍ଟ, (ବି) ରାଜରେତ, ବିଶ୍ଵି, ଅନୁ-
ଶଷ ।

ସୁନ୍ଦରି—ବି. ଉଭୟ କୀତା ।

ସୁନ୍ଦରି—ଶ୍ରୀ. ବି. ପିରିକକଣ୍ଠ ଗୁରୁ ।

ସୁନ୍ଦରି—ଶ୍ରୀ. ବି. ଉଭୟ ଦେଶ, ଉଭୟ ପ୍ରାନ

ସୁନ୍ଦରି—ପୁଂ. ବି. ତୁଳନୀ ଗର୍ଭଜାତ
ଶାକୁଣିକ ପୁରୀ ।

ସୁନ୍ଦରି—ଶ୍ରୀ. ବି. ବିରବରଜାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ
ଜୀବକର ଉଚିନ, ବଳିଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ।

ସୁନ୍ଦରି—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁନ୍ଦର ଶଶର,
(ପୁଂ.ବି.ଶ୍ରୀ) କମଳାୟ ଶଶରବିଶିଷ୍ଟ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦରି ।

ସୁନ୍ଦରି—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁନ୍ଦର ଦେଶ, ଉଭୟ
ମହ୍ୟ, ଉଭୟ ଜଣେ ରାଜା, (ଶ୍ରୀ.ବି.)
ନମ୍ର, ଶାନ୍ତ, ସୁଶିଳ ।

ସୁଧମୀଳାଶ୍ଵର—ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶାନ୍ତିଶବ୍ଦବ-
ନ୍ଦ୍ରା ଗାନ୍ଧୀ ।

ସୁଧମୀଳାଶ୍ଵର—ଶ୍ରୀ.ବି. ଶୋଭନ ଦୋହନ-
ସୁଦୋହା(ଗା)—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସୁ + ଦୂର
+ ମୀ.ଆ+ଆ) ଯେଉଁ ଗାରକୁ ସହ-
ନେଇ ଦୂହାୟାଇପାରେ ।

ସୁଧମୀଳାଶ୍ଵର—ପୁଂ. ବି. ସୁରୁବଣୀୟ ରାଜା
ରୁହୁପଦଙ୍କ ପୁର ।

ସୁଧୁମ୍ୟ—ପୁଂ.ବି. ବୈବସ୍ତତମନୁକ ପୁର
ଏବଂ ଉଭୟର ନାମରେ ଜ୍ଞାତ ।

ସୁରା—ଶ୍ରୀ. ଅ. (ପ୍ର-ପାର୍ବତୀ) ପରୀକ୍ଷୁ,
ସମେତ, ମଧ୍ୟ ।

ସୁଧ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁଧ ଦେଖ ।

ସୁଧନ—ବି. ଶୋଭନ ଧନୀଶ୍ଵର, ଉଭୟ
ଧନବିଶିଷ୍ଟ, (ବି) ଶୋଭନ ଧନ, ପ୍ରଚୁର
ଧନ ।

ସୁଧନୀ—ପୁଂ. ବି. (ସୁ + ଧନୀସ୍ଵର) ବ.ଶ୍ରୀ;
ଶ୍ରେଷ୍ଠଧନୀଶ୍ଵର, ଉଭୟ ଧନୁନ୍ଦର ବିଶ୍ଵ-
କର୍ମୀ, ଜନକିକ ନୟ, ଅନୁନ୍ଦନ୍ଦକ,
ଶେଷଦେବ, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣକନନ୍ୟ ଉପରକ
ଗର୍ଭଜାତ କୁରୁଙ୍କ ସନ୍ତାନ, ବିଶ୍ଵ,
ବିଦୁର, ଅଗ୍ରବନ୍ଦ, ସୁଧନୀପୁରୀ ।

ସୁଧନୀରୁତୀ—ବି. କ୍ରୂତିରୁତୀବିଶେଷ, (ଅର୍ଥାତ୍)
ଯେଉଁ ଦେଶଙ୍କର ବ୍ରତ ହୋଇ ନ
ଥାଏ ଉପରେ ସବ୍ରତୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଗର୍ଭଜାତ
ଜାତ ।

ସୁଧମୀ—ଶ୍ରୀ. (ନାମ)ଜିନିଶାଧିପବିଶେଷ,
କିନ୍ଦରବନବିଶେଷ, ଉଭୟ ଧର୍ମ, ସୁଣ୍ୟ-
କର୍ତ୍ତ୍ଵବ୍ୟକ୍ତି, (ବି) ଶୋଭନ ଧର୍ମୀୟକ,
ଉଭୟ ଧର୍ମବିଶିଷ୍ଟ, (ଶ୍ରୀ.ବି-ପ-ସୁଧମୀ)
ଯେ ଦୂଷ୍ଟ ନୁହେ ।

ସୁଧମୀ—ପୁଂ. ବି. (ସୁ + ଧର୍ମନ) ଅତି
ଧର୍ମିକ, ଧର୍ମପରାଯନ, (ବି) କୁଟୁମ୍ବ,
କୁଟୁମ୍ବାଳକ ଗୃହସ୍ଥ, ଦେବସାମ୍ରଦନ୍ତ
ସ୍ତ୍ରୀ, ଶେଷକେନଙ୍କର ଜନେକ ବିଶ୍ଵ,
ଜୀନମାନଙ୍କର ଗଣାଧିପବିଶେଷ,
ମୁଦ୍ରିତ, ଦଶାର୍ତ୍ତର ଜଣେ ରାଜା, (ଶ୍ରୀ.ବି)
ନମ୍ର, ଶାନ୍ତ, ସୁଶିଳ ।

ସୁଧମୀଗାର—ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶାନ୍ତିଶବ୍ଦବ-
ନ୍ଦ୍ରା ଗାନ୍ଧୀ ।

ସୁଧମୀଗାରବାହୁଶମପରେ—ଶ୍ରୀ. (ପ୍ରବଚନ-
ନ୍ୟାୟ)ସୁନ୍ଦରୀଲା ଗାନ୍ଧିତାରୁ ଦୂଧ ଦୂହୀ-
ଗଲାବେଳେ ସେ ଦୂଷ୍ଟମି କରେନାହିଁ.
ଏଥପାଇଁ ଲୋକେ ତାତାରୁ ଦୂଧନିଶେଷ
କର ଦୂହୀ ନିଅନ୍ତା, ଜଳରେ ଦୂଧ ଦୂହୀ
ସରଲାପରେ ତା ନଳ ବାହୁଶ ପିଇବା
ପାଇଁ ଗାନ୍ଧିତାରେ ଦୂଧ ନ ଆଏ, ତେଣୁ
ଏହି ଗାରିର ବାହୁଶ ଦୂଧ ପିଇବାକୁ
ନ ପାଇ ମରିଯାଏ; ସବୁଷର ବିଶ୍ଵକର
ପଦ୍ମବ୍ୟବହାରର ଲୋକେ ଅପବ୍ୟବ-
ହାର କରନ୍ତି ଓ ଦୂହୀର ପାଳରେ ସେ

କଷ୍ଟଭୋଗ କରେ-ଏହି ଉଲଟେରେ ଏହି
ପ୍ରତିଚନ ବୋଲିଯାଏ, ଆଉମଧ୍ୟ ଧର୍ମଭାବୁ
ବ୍ୟକ୍ତିର ଅନ୍ତର୍ମୟ ଘଟିଲେ ଲୋକେ ଏ
ପ୍ରତିଚନ ରଖିଛାର କରନ୍ତି ।

ସୁଧର୍ମୀ—ସୀ.ବି. (ସୁଧର୍ମୀ+ରୀ) ଦେବ-
ସଭା. (ସୁ-ଧର୍ମୀ+ରୀ) ଧର୍ମପରିଵାଶ
ସୁଧା—ବି. (ସୁ+ଧେ+ମୀ ଅ+ଆ) ଅମୃତ,
ପୀଯୁଷ, ଲେପନ, ଚୂନ, କଳିଚନ, ମୁକ୍ତିକା, ମୁରୁଚାର୍କୁ, ମୁସ୍ତି,
ମିଶ୍ରଗର୍ଜ, କଞ୍ଚା, କର୍ଷକା, ରକ୍ଷା, ବିଦ୍ୟୁତ୍,
ସେ, ଚୋସ୍, ଜଳ, ଧାରୀ, ଆମଳକ,
ଅର୍ଥଳା, ହଶାତଳା, ହରିତା, ଶାଳପଣ୍ଡି,
ସୁଷ୍ଠରସ, ମକରନ, କେଣ୍ଟ୍ରୀ, ଚନ୍ଦ୍ରକା,
ମଦ୍ୟ, ମତର, ଦୂର୍ଧ୍ୱ, ଅରଣ୍ୟ, ପୁଥିଗୀ,
ବିଷ, ଭଲାହଲ, ଶୁକ୍ଳନ, ବୁଦ୍ରଙ୍ଗ ହୀ,
ପୁନୀ, ବଧୁ, ଧାମ, ଘର, ମଧୁ ।

ସୁଧାଶୁ—ବି. (ବ.ଶୁ) ହିମାଂଶୁ, ଚନ୍ଦ୍ର,
କର୍ଣ୍ଣର ।

ସୁଧାଶୁତ୍ରି—ବି. କର୍ଣ୍ଣର ତେଲ ।

ସୁଧାଂଶୁରହ—ବି. ମୌତିକ, ମୁଢା ।

ସୁଧାଂଶୁଶେଷର—ସୁ-ବି. (ବ.ଶୁ) ଶେଷ-
ଶେଷର, ମହାଦେବ ।

ସୁଧାକଣ୍ଠ—ବି. (ବ.ଶୁ) କୋକିଳ ।

ସୁଧାକର—ବି. (ଶତରୁ) ଚନ୍ଦ୍ର ।

ସୁଧାକରଦ୍ଵିଦେଶ—ଗ୍ରା.ବି. ସ୍ଵର୍ଗତିବିଶ୍ୟାତ
ରାଣ୍ଡକ ପଣ୍ଡିତ ।

ସୁଧାକାର—ବି. କାନ୍ଦୁଆଦକୁ ଚୂନ ସଫେଦ
କରିବା ବ୍ୟକ୍ତି, ରଜମିଶୀ ।

ସୁଧାକୋଷ—ବି. (ଶତରୁ ବା କ.ଧା)
ଅମୃତର ବା ଅମୃତମୟ ରଣ୍ୟାର ।

ସୁଧାକ୍ଷାଳିତ—ବି. (ଶତରୁ) ଚୂନ ଦ୍ଵାରା
ମରିଲା ହୋଇଥିବା ।

ସୁଧାତ୍ରୀ—ପ୍ରା. (ଜ୍ଞାମ) ବି. ନନ୍ଦ ଚୁକ୍ଳ-
ବିଶେଷ, ଖତିପିଲୁ ।

ସୁଧାଦକ—ବି. ଅମୃତପୂଣ୍ଡି କଳସ, ଚନ୍ଦ୍ର ।

ସୁଧାକ୍ରୋ—ବି. (ବ.ଶୁ) ଚନ୍ଦ୍ର ।

ସୁଧାକ୍ଷମ—ସୁ-ବି. (ସୁଧା+ଶମ୍ଭୁ+କ.
ରନ୍) ଯେ ସୁଧା କର୍ଷଣ କରେ, (ଶୁ)
ସୁଧାବଣ୍ଡି, (ଶୁ) କ୍ରମୀ, ଏକ ବୁଦ୍ଧଙ୍ଗ
କାମ, ଚନ୍ଦ୍ର ।

ସୁଧାବାସ—ବି. (ଶତରୁ) ଚନ୍ଦ୍ର, ସମୁଦ୍ର,
କାକୁଡ଼ି, ଚୁର୍ଣ୍ଣମୟ ବୁଦ୍ଧ ।

ସୁଧାବାସ—ବି. ନମୁଣୀ, କାକୁଡ଼ି ।

ସୁଧାଭଣ୍ଡ—ବି. (ଶତରୁ) ସୁଧାପାଦ ।

ସୁଧାଭଣ୍ଡି—ବି. (କ.ଧା) ଚୂନ ସଫେଦ

ଧାରୀ, ଅମୃତପ୍ରାଣ ରଖିବା ।

ସୁଧାଭର—ଶା. ବି. ସୁଧାପାଦ ଦେଖ ।

ସୁଧାତ୍ର—ବି. ସୁଧୋତ୍ର, ଉତ୍ତମ ରୂପେ
ଧୋତ୍ର ।

ସୁଧାତ୍ର—ବି. ସ୍ତ୍ରୀ ।

ସୁଧାଭୁବନିଶ—ବି. (ବ.ଶୁ) ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି
ଯଜ୍ଞାଦିରେ ସୁକର୍ଣ୍ଣ ଦକ୍ଷିଣ ଦିଅନ୍ତି ।

ସୁଧାଧାର୍ଥ—ବି. (ବ.ଶୁ) ଚନ୍ଦ୍ର ।

ସୁଧାଧବଳ—ବି. ଚୂନ ବା ଚନ୍ଦ୍ର କିରଣ-
ପରି ଧଳା, ଚୂନ ବୋଲା ବା ଧଳା
ହୋଇଥିବା ।

ସୁଧାଧବଳିତ(ଧୋତ୍ର)—ବି. (ଶତରୁ)
ଚୂନ ଲିପା ହେବାରୁ ଧଳା ହୋଇଥିବା
ସୁଧାଧାର—ବି. (ସୁଧା+ଆଧାର ଅଥବା
ସୁଧା +ଆ+ଧୁ+କ.ଥ) ପରତର, ଅମୃତ
ପାତ୍ର, ଚନ୍ଦ୍ର ।

ସୁଧାଧାର—ବି. (ଶତରୁ) ଅମୃତର ଧାରୀ ।

ସୁଧାନିଧ୍ୟ—ବି. (ଶତରୁ) ଚନ୍ଦ୍ର, ସମୁଦ୍ର ।

ସୁଧାନିଧ୍ୟ—ବି. (ଶତରୁ) ସି ଶୁକ୍ଳୀର ।

ସୁଧାପାଣୀ—ବି. (ସୁଧା + ପାଣୀ) ବ.ଶୁ;
ଧନୁନ୍ତର ।

ସୁଧାପୁଣ୍ଡ—ବି. (ଶତରୁ) ଅମୃତ ପରପୂଣ୍ଡ,
ଅମୃତରେ ଭରିଥିବା ।

ସୁଧାବତ୍ର—ଆ. ସୁଧାବତ୍ରି ।

ସୁଧାବର୍ଣ୍ଣ—ବି. (ସୁଧା+ବୃଷ୍ଟି+କ.
ରନ୍) ଯେ ସୁଧା କର୍ଷଣ କରେ, (ଶୁ)
ସୁଧାବଣ୍ଡି, (ଶୁ) କ୍ରମୀ, ଏକ ବୁଦ୍ଧଙ୍ଗ
କାମ, ଚନ୍ଦ୍ର ।

ସୁଧାବାସ—ବି. (ଶତରୁ) ଚନ୍ଦ୍ର, ସମୁଦ୍ର,
କାକୁଡ଼ି, ଚୁର୍ଣ୍ଣମୟ ବୁଦ୍ଧ ।

ସୁଧାବାସ—ବି. ନମୁଣୀ, କାକୁଡ଼ି ।

ସୁଧାଭଣ୍ଡ—ବି. (ଶତରୁ) ସୁଧାପାଦ ।

ସୁଧାଭଣ୍ଡି—ବି. (କ.ଧା) ଚୂନ ସଫେଦ

କରିଯାଇଥିବା କାନ୍ଦୁ ।

ସୁଧାଭୁକ୍(ଭୋଜ)—ବି. (ସୁଧା+ଭୁକ୍+
କ.କିପ୍) ଦେବତା ।

ସୁଧାଭୁତ—ବି. (ସୁଧା+ଭୁ + ଅଧ୍ୟ.ତ)
ଚନ୍ଦ୍ର, ସଙ୍କ ।

ସୁଧାମ—ବି. ଉତ୍ତମଧାମ, ଚନ୍ଦ୍ରମା, ପ୍ରାଚୀନ
ରୂପିବିଶେଷ ।

ସୁଧାମଧ୍ୟ—ବି. ଅମୃତପରି ମିଠା ।

ସୁଧାମୟ—ବି. (ସୁଧା+ମୟ) ଅତି
ପଧୁର, ଅମୃତପୂଣ୍ଡ, ଚୁର୍ଣ୍ଣମୟ, (ଶୁ)
ସୁଧାମୟୀ, (ଶୁ) ରାଜଭବନ ।

ସୁଧାମୟୁଣ୍ଠ—ବି. (ବ.ଶୁ) ସୁଧାକର, ଚନ୍ଦ୍ରା
ସୁଧାମୟୁଣ୍ଠ—ବି. (କ.ଧା) ସୁଧାପୂଣ୍ଡ ମୁଖ,
ସୁନ୍ଦର ମୁଖ, (ସୁ-ବି-ବ.ଶୁ) ଯାହାର
ମୁଖ ଅମୃତପରି ମନୋରମ, (ଶୁ)
ସୁଧାମୁଖୀ ।

ସୁଧାମୁଖୀ—ସୀ.ବି. ସୁଧାମୁଖର ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ
(ଶୁ). ଅସ୍ତ୍ରରେବିଶେଷ ।

ସୁଧାମୁଳୀ—ବି. ସାଲମମିଶ୍ର ।

ସୁଧାମୋଦକ—ବି. ଯବାସରକର୍ବ, ଦୁର୍ବ-
ଲଭରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଶୁଦ୍ଧ ।

ସୁଧାସୁ—ବି. ସୁଧା ।

ସୁଧାଯାନ—ବି. (ବ.ଶୁ) ଚନ୍ଦ୍ରମା ।

ସୁଧାର-ବି. ଶୋଭନ ଧାର୍ଯ୍ୟକୁ, ଶୋଭନ
ଧାର୍ଯ୍ୟକୁଣ୍ଠ, (ଗ୍ରା.ବି) ସମ୍ବାର, ସଶୋଧନ ।

ସୁଧାରଣୀ—ବି. (ବ.ଶୁ) ଚନ୍ଦ୍ର ।

ସୁଧାରସ—ବି. ସୁଧାରୂପ ରତ୍ନ, ଯେଉଁ
ରତ୍ନ ସୁଧାପରି ଉପକାଶ ।

ସୁଧାରସମୟ—ବି. ସୁଧାରସ ସ୍ଵରୂପ,
ସୁଧାରସାମ୍ବଳ ।

ସୁଧାରସ—ବି. ସୁଧାରସ ଧାରୀ ବା ବ୍ୟକ୍ତି,
ସୁଶଳ୍ମା, (ଗ୍ରା.ବି) ଉତ୍ତମ (ବ୍ୟକ୍ତି),
ସରଳ (ବ୍ୟକ୍ତି) ।

ସୁଧାଲେପ—ଗ୍ରା. ବି. (ଶିଳଶାସ୍ତ୍ର) ଲଖ,
ଦେବକାରୁ ଗଛର ନିର୍ମାସ (ଶୁଶ୍ରା),
ଶୁକ୍ଳକ, ଶୁହୁଧୂମ (ଅଳକା), କଷା କରାଥ;
ବେଳ ଓ କେନ୍ଦ୍ର ଅଠମିଶ୍ରିତ
ଏକପ୍ରକାର ଲେପ, ମଞ୍ଜିଷ୍ଠାର ଓ
ହରିଡ଼ାର ସଦ୍ୟ ଅଠମିଶ୍ରିତ ଲେପ,

ଘରେ ଚାନ୍ଦ ଲିପିବା, କାନ୍ଦୁରେ କଳି-
ଚାନ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସଫେଦ କରିବା ।

ସୁଧାଲୋକ—ବି. (ପ୍ରା.ଲରିଆ)ସାଦାସିଧା
ଲୋକ ।
ସୁଧାଶାଳୀ—ଗ୍ର. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଅମୃତମୟୀ ସ୍ତ୍ରୀ,
ଅମୃତରୂପୀଣୀ ସ୍ତ୍ରୀ ।

ସୁଧାସମ୍ବୁଦ୍ଧ—ବି. ସୁଧାସିନ୍ଦ୍ର ଦେଖ ।
ସୁଧାସିନ୍ଦ୍ର—ବି. (୩ଡ଼ତ୍ର) ଅମୃତରେ
ଅଭିଜ୍ଞାତ । ଅମୃତରେ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳା ।

ସୁଧାସିତ—ବି. ଚାନ୍ଦକାମ କରିବାର
ଥବା (ଗୁହା) ।

ସୁଧାସିତୁ—ବି. (କ. ଧା) ଅମୃତମୁଦ୍ର,
ହିମୁଦ୍ରବଶୋକ ସପ୍ତବାଗରରୁ ଅନ୍ୟତମ
ସୁଧାସ୍ତ—ବି. (ସୁଧା+ସୁ+କ.ର)
ଚନ୍ଦ୍ର, ଯଙ୍କ ।

ସୁଧାଦୂତ—ବି.(ସୁଧା + ସୁ+କ.ର)ଚନ୍ଦ୍ର.
ପଦ୍ମ, ଯଙ୍କ ।

ସୁଧାଷ୍ଟୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁଧା+ସୁଧ୍ୟ+
କ.ରନ୍) ଅମୃତରୂପ, (ଯଥା—ଭାଷଣ,
ବଚନ) ।

ସୁଧାସ୍ତ୍ରବା—ବି. ଯଦ୍ବୁଦ୍ଧ ସୁଧା ରହୁଥାଏ,
ସୁଧାବର୍ଣ୍ଣ ଦେଖ, (ବି) ପ୍ରତିକିହ୍ଵା,
ଘଣ୍ଟିକା, ରୁଦନ୍ତୀ ଗୁଣ ।

ସୁଧାସ୍ତ୍ରବା—ବି. ରୁଦନ୍ତୀ ଗୁଣ ।

ସୁଧାସ୍ତ୍ରବର(ହୃଦ୍ର)—ବି. (ସୁଧା+ହୃ+କ.
ଅ) ପରିବଳ, ଗୁରୁତ୍ବ ।

ସୁଧା—ପ୍ରା. (ଲରିଆ)ବି. ସିଙ୍କ ।

ସୁଧାତ—ବି. (ସୁ+ଧା+ତ) ସୁର୍ବ୍ୟ-
ବହୁତ, ଅମୃତ ସଦୃଶ ।

ସୁଧାତ—ବି. (ସୁ+ଧା+ତ)ଅଷ୍ଟବିଶେଷ
କୁତାର, ସଧତ ଦେଖ ।

ସୁଧା—ବି. (ସୁ+ଧା-ବ.ଶ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ ଓ
ସ୍ତ୍ରୀ) ପଣ୍ଡିତ, (କ.ଧା) ବିଚକ୍ଷଣ ବୁଦ୍ଧ,
(ସଂ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.)ବୁଦ୍ଧମାନ୍, ବିଚକ୍ଷଣ,
ବିଦୁତ, ଧାରିକ ।

ସୁଧାର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁ+ଧାର) ଅତ
ଧୀର, ଅତ୍ୟନ୍ତ ନମ୍ର, ସୁଶୀଳ, ଅତ
ଶୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଧାର, (ଗ୍ର.ବି)
ଅତି ଧୀରତା, ସୁଶୀଳତା ।

ସୁଧୁ—ଶ୍ରା.ଅବ୍ୟ. ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ, କେବଳ,
ଶକ୍ତି, ଅକାରଣ, ଅନଥକ ।

ସୁଧୁପକ—ବି. ଶ୍ରାବେଶ୍ଵର, ସଞ୍ଜା ଥଠୀ ।
ସୁଧୁମ୍ୟ—ବି. ସାଦୁଜାମକ ଗନ୍ଧବୁଦ୍ଧ ।

ସୁଧୁମର୍ଣ୍ଣ—ବି. ଅନ୍ତିକର ସପ୍ତଜିହ୍ଵା
ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ କିହ୍ଵା ।

ସୁଧୁତ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ନିଖିଳାପତ ମହାଶୀର୍ଯ୍ୟର
ପୁରୀ । [ଧୃତ ।

ସୁଧୁତ—ବି. (ସୁ+ଧୁ+ତ)ଦୁନ୍ଦବୁଦ୍ଧ
ସୁଧୁତ୍ସମ—ବି. ଅତଶୟ ଧୃଷ୍ଟ, ଧୃଷ୍ଟତମ
ସୁଧୋତବ—ବି. (ସୁଧା+ଉତବ)
ଧନ୍ୟତବ ।

ସୁଧୋତବ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଦୁର୍ଗାତକ୍ଷମା,
ସୁଧୋତ—ବି. ଉତ୍ତମମୁଣ୍ଡ ଧୋତ ।
ସୁନ୍ୟାନ୍—ଶ୍ରା. ବି. (ସ-ଶୂନ୍ୟ)+ଶାନ୍
ଲୋକଶୂନ୍ୟ (ସ୍ତ୍ରୀ), କୋଳାହଳରହିତ,
ମୌନାବଳ୍ୟ ।

ସୁନ୍ଦରି—ଶ୍ରା.ବି. ହରିହର ଓ ଭାବା-
ବିତରେ ବଞ୍ଚିତ ପ୍ରାଚୀନ ଶୋଣିତପୁର
ବା ଶ୍ରୋଣିତପୁର ।

ସୁନ—ଶ୍ରା.ବି. (ସ-ଶୂନ୍ୟ) ଶୁନ ଦେଖ,
(ସ-ସୁନ୍) ପୁଣି ।

ସୁନଜର—ଶ୍ରା.ବି. ସୁଦୁଷ୍ଟ, ମାନୁତନ
ଦୃଷ୍ଟି, କଷ୍ଟପୁଣ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ।

ସୁନ(ନ୍ଦୀ)ତ—ଶ୍ରା.ବି.ମୁସଲମାନ୍ ବାଳକ
ମାନଙ୍କର ଲିଙ୍ଗାତ୍ମକ ଚର୍ମଛେତ ରୁପ
ଫର୍ଶାର, ମୁସଲମାନମାନକ ଧର୍ମ ପ୍ରବି-
ହିତ ଭିତ୍ତର ପେରିବ ହଜରତ୍ ମହା-
ମଦଙ୍କ ମୁଖେ ଶୁଣିଥବ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ
ଦେଖିଥିବା ବନ୍ଦିକ୍ଷାଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶ କରା
ଯାଇଥିବା କିମ୍ବଦନ୍ତିମ୍ବିଲକ ଆରୁର ।

ସୁନ(ନ୍ଦୀ)ତ—ବି. (ସୁ+ନତି) ଅତ୍ୟନ୍ତ
ନମ୍ରତା, (ଶ୍ରା.ବି) ସୁନତ ସମ୍ମାନୀୟ,
ଯେଉଁ ବନ୍ଦିର ସୁନତ ସମ୍ମାନ
ହୋଇଥିଲୁ ।

ସୁନନ୍—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସୁ+ନନ୍+ଶିର
+କ.ଅ) ଆନନ୍ଦନନ୍ଦ, ସୁନନ୍ ଓ
ଆନନ୍ଦଦାୟକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନନ୍ଦା, (ବି)
(ନାମ) ବଳଭଦ୍ର ମୁଷଳ, ଶ୍ରକ୍ଷମିକର

ପାର୍ଶ୍ଵର ଗୋପବିଶେଷ, ଦ୍ଵାଦଶ ବିଧ
ବଜୁହ ମନ୍ତ୍ର ଏକତମ ।

ସୁନନ୍ଦନ—ବି. (କ.ଧା) ସୁପୁଣ ଦେଖ,
ଶ୍ରକ୍ଷମିକ ପୁଷ୍ପବିଶେଷ ।

ସୁନନ୍ଦା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସୁନନ୍ଦ+ଆ)ସୁନନ୍ଦ-
ନନ୍ଦ ପୁଲିଙ୍ଗ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି) ଉମା, ପାତ୍ରଜ,
ଗୋରେତନା, ନାନ୍ଦ, ଉମାଜର ଜଣେ
ସଶୀକ ନାମ, ଅର୍କପଣୀ ଗୁଲୁ, କୁଆ-
ମଇତା, ଛନ୍ଦମଣଙ୍କ ସ୍ଵସ୍ତମୁର କାଳରେ
ତାଙ୍କ ପାତ୍ର ରକ୍ଷଣକୁ ଯାଇଥିବା
ସଶୀକ ନାମ, କୃଷ୍ଣକର ଜଣେ ପହୁଁ,
ବାଳିକ ମାତା, ଚେତିରଳ ସବାହୁଙ୍କ
ଭରଣୀ, ଭରତିଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ, ଧଳାଜାରୀ,
(ଶ୍ରା.ବି) କୃଷ୍ଣକର ଅସ୍ତ୍ର ପକ୍ଷମଦୂଷିକ
ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମା ।

ସୁନନ୍ଦନ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ଆସମଣିତଳା, ସୁନନ୍ଦ
ପତି, ଶାକବିଶେଷ, ଛନ୍ଦମୋରେ ।

ସୁନ୍ଦର—ଶ୍ରା.ବି. (ମାଦଳାପାଞ୍ଚି)ପୋନ-
ସୁର । [ବିଶେଷ ।

ସୁନନ୍ଦା—ବି. ଜ୍ୟୋତିଶୋକ ଯୋଗ-
ସୁନ୍ୟ—ବି. ସୁନନ୍ଦ ଦେଖ ।

ସୁନ୍ୟନ—ବି. (କ.ଧା) ସୁନ୍ୟର ତକ,
(ବ.ଶ୍ରୀ) ମୁଗ, (ସୁନ୍-ବ.ଶ୍ରୀ)ସୁନ୍ୟର
ନୟନବିଶେଷ, ସୁଲୋତନ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ନୟନା ।

ସୁନ୍ୟନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ୟର
ନୟନବିଶେଷ, ସୁଲୋତନା, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବି)
ନାନ୍ଦ ।

ସୁନ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁ+ନାସା) ବ.ଶ୍ରୀ;
ସୁନ୍ୟର ନାହିକାବିଶେଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସୁନ୍ୟା ।

ସୁନା—ଶ୍ରା.ବି. (ସ-ସର୍ପି)ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହରିଦ୍ଵାର
ଧାରୀ, ସୁବର୍ଣ୍ଣ, ସୁନାପର ମୁଖବାନ୍ ବନ୍ଧ,
ଉତ୍ତମ ବାଳକ ବା ବାଲକା, ଶିଶୁ ଓ
ପ୍ରଶମିତା ପ୍ରତି ମେହ ସମ୍ମୋହନ,
(ଶିଶୁରକ୍ଷନଶୀଳା) ତ୍ରୁପ୍ତମ ଶିଶୁର
ଲିଙ୍ଗ, ଶ୍ରା.ବି. (ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦ ସଙ୍ଗେଯୁକ୍ତ)
ସର୍ପିନ୍ଦମେତି, ସୁନାପର ବର୍ଣ୍ଣବିଶେଷ,
ଉତ୍ତମ, ମୁଶିଲ ।

ସୁନାକାକ(କେ)ର(ର)--ଶ୍ରା.ବି.ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ
ମସ୍ତକରେ କେଣ ଉପରେ ଝଙ୍ଗାଯିବା

କାଳପିଠା ବା ପୃଷ୍ଠାଚନ୍ଦ୍ର ଆକୃତିବିଶେଷ
ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ଅଳାକାର ।

ସୁନାକୁତ୍ତା ଉତ୍ତା(ହେ)ରବା—ଶା. ଟି.
ଲୁଭବାନହେବା, କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ
କୁତ୍ତକାର୍ଯ୍ୟ ହେବା ।

ସୁନାକୁପ—ଶା. ବି. ସୁନାର କୂଆ, ପୁରୁଷ
ଜଗନ୍ମାଥ ଦେଉଳର ବେଢା ଉତ୍ତରେ
ଶୀତଳଦେଖଙ୍କ ଦେଉଳ ଆଶେର
ଥବା କୁଆ ।

ଦୂକାକୁଟ—ବ. କର୍ପୁରକ, କଳାହଳମା ।
ସୁନାତିଲ—ଶା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ସୁନ୍ଦରାକ ।
ଦୂକାଗର—ପୁ. ବି. (ସୁନାମନ) ଉତ୍ତମ
ନାଗର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନାଗର ।

ସୁନାଗର—ଶା. ବି. ସୁନାପର
ଧଳ, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣପୂର୍ଣ୍ଣ ଗର, ଉତ୍ତମ ନାଗର
ବା ଛୁଟ୍ଟି ବାଦ୍ୟମୟନ୍ଦିଶେଷ ।

ସୁନାଗୋଟ—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସୁନାପର
ଗୌର ଅଙ୍ଗବିଶ୍ଵା ରମଣୀ ।

ସୁନାଚିତା—ଶା. ବି. କପାଳରେ ଚିତା
ଘେନବାପର ଅଠାମାର ପିନ୍ଧବା ପାଇଁ
ବ୍ୟବସ୍ଥା ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣଶ୍ଵର ।

ସୁନାଚେନ—ଶା. ବି. ସୁନାର ଶିକୁଳ ।
ସୁନାଚୁଆ(ର)ଶି—ଶା. ବି. ଉପରେ
ସୁନାପର ମଢାଯାଇଥବା, (ଶା. ବି)
ସୁନାଚୁର ବା ।

ସୁନାଜଟା(ଫା.ଫି)—ଶା. ବି. କୁଳେଚର-
ବର୍ଗର ହାତ ଉଚ୍ଚ ପଞ୍ଜିବଶେଷ ।

ସୁନାହିଅ—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଶିଶୁରକ୍ଷଣ ପଦ--
ବାଳିକାକୁ ମୈତ୍ର ସମ୍ମୋଧନ) ଉତ୍ତମା ବା
ସୁଶୀଳା ବାଳିକା । [ବିଶେଷ ।

ସୁନାତ—ଚ.ଶଙ୍କ. (ରି) ସୁନ୍ଦର ନାଦ-
ସୁନାଧ(କେ)ହ—ଶା. ବି. ସୁନାପର
ହରିଦ୍ରାତ ଗୌର ଶଶାର, ମୂଳ୍ୟବାନ
ଓ ମୁଣ୍ଡ ଶଶାର ।

ସୁନାଦିହତୁନୀ(ମଟି)କରିବା—ଶା. କି.
ଶତରକୁ ବିନଷ୍ଟକରିବା, କିନର ସାମ୍ବନ୍ଧକୁ
ନଷ୍ଟ କରିବା ।

ସୁନାକାଙ୍କ—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯେଉଁ କନ୍ୟାର
ନାକ ସୁନାପର ସୁନ୍ଦର, ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ

ନାକରେ ସୁନାର ଅଳକାର ପିନ୍ଧଆ ଏ
ହୁନାପରତା—ଶା. ବି. ସୁନାର ତାରରେ

ତଥାର ଯଜ୍ଞେପବାତ ଆକାରର ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ।
ସୁନାଶାର—ଶା. ବି. ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣନିମିତ୍ତ ପରତା ।

ଦୂକାପାଣି—ଶା. ବି. କୌଣସି ପଦାର୍ଥକୁ
ଚିକିତ୍ସା କରିବା ପାଇଁ ବା ସୁନେଲି
ଚଙ୍ଗ ମଢାଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ
ବର୍ଣ୍ଣର ଏକପ୍ରକାର ଦ୍ରବ୍ୟ ।

ସୁନାପାତିଆ—ଶା. ବି. ସୁନାର ଖୁବ
ପତଳା ପନ୍ଥ, (ପ୍ରା. ବାଲେ. ବି) ସୁନାର
ପାତିଆ ଭଲ ଲମ୍ବା ମଧ୍ୟବିଶେଷ ।

ସୁନାପୁଆ—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବାଳକ ପତି
ସ୍ତ୍ରୀ ସମ୍ମୋଧନ) ଶେହ୍ରପୁଆ, (ଶିଶୁ-
ରକ୍ଷଣ ପଦ) ଉତ୍ତମ ସୁଶୀଳ ବାଳକ,
(ଲ. ଅର୍ଥ) ସବ୍ସନ ଆଦୃତ ବ୍ୟକ୍ତି, ପ୍ରୀତ
ପାତି ।

(ହେଠାରେ) ସୁନାପଳିବା—ଶା. ବି. ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣର
ବା ଧନର ଉପାଦନ ।

ସୁନାପୁନିଅଗାଢିହେବା(ନ୍ୟାୟ)—ଶା. (ପ୍ରବା)
ପ୍ରଥମରେ ଭଲପଳର ଆଶାଥବାଠାରେ
ପରେ ନିଷ୍ଠଳ ହେବା ।

ସୁନାବଳା—ପ୍ରା. (ପାରକୁଦ) ବି. ଶଶାର
ଚକର ହାଣି ବା ଭୁମ୍ବ ଉପରେ ଉତ୍ତମ-
ଯିବା ଲୁହାର ପାତିଆ, (ଶା. ବି) ସୁନାପୁଆ
ଦେଖ, ସୁନାର ତଥାର ବଳା ବା ଗଢ଼ୁ

ସୁନାବେଗ—ଶା. ବି. ସୁନାପର ହଳଦିଆ
ଓ କୁଳଶ ଚର୍ମବିଶେଷ ଏକପ୍ରକାର ବେଙ୍ଗ ।

ସୁନାବେଶ—ଶା. ବି. ଗୁଣ୍ଠିର ପରେ
ବାହୁଡ଼ାଯାହାରେ ଜଗନ୍ମାଥ ବଳଦ୍ରା-
ମୁଣ୍ଡିଙ୍କ ରଥମାନ ସିଂହଦ୍ଵାରକୁ ଫେର
ଆସିବାପରେ ଦେବବିଗ୍ରହମାନଙ୍କର
ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣରଗଣରେ ଯେଉଁ ଦେଶ ହୁଏ ।

ସୁନାଭ—ବ. (ସୁନାରା) ହିମାଲୟର
ପୁର, ଟେନିକାପର୍ବତ, ସୁଦର୍ଶନଚନ୍ଦ୍ର,
ଧୂତରେଷ୍ଟକର ଏକ ପୁନଃ, ଅସ୍ତ୍ର-
ମାନଙ୍କରେ ପ୍ରମୋଦ କରିବିବା ମନ୍ତ୍ର-
ବିଶେଷ, (ବି) ସୁନ୍ଦର ନାରୀବିଶେଷ,
(ବି) ସୁନାର ।

ସୁନାଭସ୍ତୁ—ଶା. ବି. ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣଭସ୍ତୁ, ଜାରିତସ୍ଵର୍ଣ୍ଣର
ପାର୍ଶ୍ଵଶରୀ ।

ସୁନାଭତ—ଶା. ବି. ମୂଳ୍ୟବାନ ଅନ୍ତ ।
ସୁନାଭ—ବି. ସୁନ୍ଦର ନାରୀପୁନ୍ଦର ।

ସୁନାମ—ବି. (ସୁନାମନ) ସୁଖ୍ୟାତି
ଯେତେ, ପ୍ରଣାମ ।

ସୁନାମକେଇ—ଶା. ବି. (ସ-ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣପଦିକା)
ରେବଦକ୍ତବ୍ୟବ୍ୟବଶେଷ, ମଳନିଃସାରକ
ଭିଷମ ।

ସୁନାମଣ୍ଡା—ଶା. ବି. (ସ-ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣମଣ୍ଡିତ)
ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣଭୂତି, ସୁନାରେ ଶୁଭରୀ ହୋଇ-
ଥିବା ।

ସୁନାମବ୍ରାଦଣୀ—ବ. ଅନ୍ତିମଶେଷକୁ
ଦ୍ୱାଦଶ ମାସର ଶଳ୍କଦାଦଣୀରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ
ବିଷ୍ଣୁପୂନାରୁପ ଦ୍ରବ୍ୟ ।

ସୁନାମ—ବି. ବ. ଗ. ଗ୍ର.; (ସୁନାମନ)
ଯଶସ୍ଵୀ, (ବି-ନାମ) କଂସର ଭାରି
ମଧ୍ୟକୁ ଏକ, ସନ୍ଦାନୁବିବବଶେଷ, ବୈନ-
ତେସ୍ବର ଏକ ପୁନଃ, ସୁନେତୁର୍ବିନ୍ଦର
ଏକ ପୁନଃ ।

ସୁନମିକା—ବ. ଶାସ୍ତ୍ରମାଣା ଲତା ।

ସୁନାମୁଖୀ—ଶା. ବି. ସୁନାମକେଇ ଦେଖ ।

ସୁନାମୁଗ—ଶା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ମୁଗ ।

ସୁନାମୁଦି—ଶା. ବି. (ସ-ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ+ମୁଦିକା)
ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣନିମିତ୍ତ ମୁଦିକା ।

ସୁନାମୁଦିଆ—ଶା. ବି. (ସ-ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣମୁଦିକା)
ଯେଉଁବ୍ୟକ୍ତି ସୁନାମୁଦି ପିନ୍ଧଆ ଏ, (ଲ.
ଅର୍ଥ) ବଢ଼ିଲେକ । [ପାତ୍ର ।

ସୁନାମ୍ବୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଦେବକୀ, ବସୁଦେବ
ସୁନାମ୍ବକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ନାଟକ ଉପନ୍ୟାସ
କାବ୍ୟଦର ଉତ୍ତମ ନାୟକ, ସୁନ୍ଦରିତାର
ବିଶେଷ, (ନାମ) ବୈନତେସ୍ବକ ସୁନ୍ଦର
ବିଶେଷ, ଦେବିତ୍ୟବିଶେଷ ।

ସୁନାର—ବ. ଶାସ୍ତ୍ରମାଣ୍ୟ, କୁକୁରହୁଣ୍ଠ,
ସର୍ପାଣ୍ଠ, କଳବିଜ୍ଞ, ଗରତିଆ ଚଢ଼ିବା,
(ଶା. ବି) ସୁନାର ।

ସୁନାର(ଶା)ଗାର—ଶା. (ବାଲେଶ୍ଵର) ବି.
ହୃଦୟଦାରଙ୍ଗର ଏକଜାତୀୟ ଚାଉଁଶ ।

ହୃଦୟଗଢ଼ା—ଶା. ବି. ବନ୍ଦମୃଷ୍ଟବିଶେଷ ।

ସୁନାରି—ଶା. ବି. (ସୁ-ସୃଷ୍ଟିକାର)ଚଣିଆ,
(ସୁ-ସୃଷ୍ଟିକାର)ଆରଗ୍ବଧ ଗଛ, ସୁନାରି-
ଗଛ ।

ସୁନାରିବଣିଆ—ଶା. ବି. (ସୁ-ସୃଷ୍ଟିକାର +
ବଣିକ) ସୃଷ୍ଟିକାର ବଣିଆ ।

ସୁନାଶା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁ + ନାଶ) ଉତ୍ତମ
ଶୀ, ରସି କା ସ୍ତ୍ରୀ, (ଶା. ବି) ସୁନାରି-
ଗଛ, ସୁନାରିବଣିଆ ।

ସୁନା(ନେ)ଲି—ଶା. ବି. ସୃଷ୍ଟିବର୍ଷ୍ଣବିଶ୍ଵ,
ସୃଷ୍ଟିର୍ଜିତ, ଗିଲିଟିକର, ସୃଷ୍ଟି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ

ସୁନାଲ—ବି. ରକ୍ତକମଳ ।

ସୁନାଲକ—ବି. ଅଗ୍ରୟ ଚଢ଼ି ।

ସୁନା(ଦେ)ଲି—ଶା. ବି. ସୁନାସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
ସୁନାପରି ବର୍ଷ୍ଣବିଶ୍ଵ ।

ସୁନା(ନେ)ଲିରଙ୍ଗ—ଶା. ବି. ସୃଷ୍ଟିବର୍ଷ୍ଣ-
ବିଶ୍ଵ ରଙ୍ଗ ।

ସୁନାଶୀ(ସୀ)ର—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ଇନ୍ଦ୍ର,
ଦେବତା, (ଶା. ବି) ପ୍ରଥାନ ଯୋଦ୍ଧା ।

ସୁନାସ—ଶା. ପୁ. ବି. (ସୁ-ସୁନାଶିକ)
ସୁନାସିକ ବା ସୁନ୍ଦର ନାସିକାଯୁକ୍ତ,
(ଶା. ବି-ଏ ସୁନାସା)ସୁନ୍ଦର ନାସିକା ।

ସୁନାସା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (କ. ଧା)ସୁନ୍ଦରନାସିକ
ସୁନାସିକ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦର
ନାସିକାଯୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନାସିକା ।

ସୁନାସିକା—ବି. (କ. ଧା)ସୁନ୍ଦର ନାସିକ,
ନାକନାସା, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବି) ସୁନ୍ଦର ନାସା-
ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟା ।

ସୁନି—ଶା. ବି. ମୁସଲମାନସମ୍ପୁଦ୍ରାୟ-
ବିଶେଷ ।

ସୁନିଆ(ଥା)—ଶା. ବି. (ସୁ-ସୃଷ୍ଟି)ସୃଷ୍ଟିମୁଦ୍ରା,
ମେଘ, ମହୋର, ଭାବୁମାସ ଶଳ୍ଳ ଦ୍ଵାଦଶି,
ଓଡ଼ିଆ ସନର ଓ ପୁଷ୍ପ ରଜାକ ଅଙ୍କର
ପଶବର୍ତ୍ତିକ ଦବସ ।

ସୁନିକ—ପୁ. ବି. ରିପୁଞ୍ଜ୍ପୁଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରିରେତ
ସୁନିକୁଷ—ବି. (ସୁ + ନି + କୁଷ + ତ)
ଅତି ନିକୁଷ, ଅତିନ୍ଦ୍ର ନିନ୍ଦତ ।

ସୁନିଖାତ—ବି. (ସୁ + ନି + ଖାତ + ତ)
ଯାହା ଉତ୍ତମ ରୂପେ ନିଖାତ ହୋଇ-
ଅଛି, ଉତ୍ତମ ରୂପେ ପ୍ରୋଥିତ ।

ସୁନିତମେଲା—ଶା. ବି. ଉତ୍ତମ ନିତମୁ-
ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟା ନାସା ।

ସୁନିତ୍ର—ପୁ. ବି. (ସୁ + ନିତ୍ର + ଅ)
ବ. ଶ୍ରୀ; ଉତ୍ତମ ରୂପେ ଶୋଇଥିବା,
ଗାଢ଼ିନିଦ୍ରିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନିତ୍ରା ।

ସୁନିତ୍ରା—ବି. ସ୍ଵପ୍ନ କା ଜାଗରଣରହିତ
ନିଦ୍ରା, ଗାଢ଼ିନିଦ୍ରା ।

ସୁନିନଦ—ପୁ. ବି. ସୁନ୍ଦର ନାଦକାଶ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନିନଦା ।

ସୁନିପୁଣ୍ୟ—ପୁ. ବି. ସୁନ୍ଦର ମୁଖ, ଅତି ନିପୁଣ୍ୟ
ବା ବିଚକ୍ଷଣ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନିପୁଣ୍ୟା ।

ସୁନିତ୍ରତ—ଅ. ଅନନ୍ତମୁ ନିତ୍ରତ ।

ସୁନିମୁନ—ଶା. ବି. ଏକପ୍ରକାର ମୁଗ,
ରାଙ୍ଗିମୁଗ ।

ସୁନିଯହିତ—ବି. ସୁନ୍ଦରୀ, ସୁନିଯମୁଠର
ପରିପ୍ରକାର ।

ସୁନିୟୁତ—ବି. (ସୁ + ନି + ୟୁତ + ତ)
ଅତିଶୟ ନିୟୁତ ।

ସୁନିୟୁମ—ବି. ଉତ୍ତମ ନିୟୁମ, ସୁନ୍ଦରିଙ୍ଗାଲା
ସୁନିୟୁପିତ—ବି. (ସୁ + ନି + ୟୁପିତ + ତ)
ଉତ୍ତମ ରୂପେ ନିୟୁପିତ ।

ସୁନିୟୁତୀତ—ବି. ଉତ୍ତମ ରୂପେ ଅବ-
ଧାରିତ ବା ପ୍ରିସ୍ତୁତ, ସୁନିକିଷ୍ଟ ।

ସୁନିଦିଷ୍ଟ—ବି. ସୁନ୍ଦର, ଉତ୍ତମ ରୂପେ
ନିଦିଷ୍ଟ ବା ସ୍ତିରିକୁତ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ।

ସୁନିଦିରିତ—ବି. ଉତ୍ତମ ରୂପେ ପ୍ରିସ୍ତୁତ
କିତ, ସୁନିଦିତ ।

ସୁନିମେଲ—ବି. ଅତିଶୟ ନିର୍ମଳ, ଅତି
ପ୍ରକ୍ରିୟ, ଅତି ପରିପ୍ରକାର ।

ସୁନିମେତ—ବି. ଉତ୍ତମ ରୂପେ ପ୍ରିସ୍ତୁତ,
ସୁନିମେତ ।

ସୁନିନିତ୍ର—ବି. ଅତି ନିତ୍ରିତ, ପ୍ରାଣିକାରି,
ପ୍ରାଣିକାରିତା ।

ସୁନିନିତ୍ରି—ବି. ଅତି ନିତ୍ରିତ, ସୁନିନିତ୍ରି,
ଅତି ନିତ୍ରିତ ।

ସୁନିନିତ୍ରିତ—ବି. ଅତି ନିତ୍ରିତ, ସୁନିନିତ୍ରି,
(ବି) ନିତ୍ରିତ ।

ସୁନିନିତ୍ରିତ—ବି. ଅତି ନିତ୍ରିତ, ସୁନିନିତ୍ରି,
(ବି) ନିତ୍ରିତ ।

ସୁନିଷର୍ପ୍ତ—ବି. (ସୁ + ନି + ସର୍ପ + ତ)
ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ଧପବିଷ୍ଟ, (ବି) ସୁନ୍ଦର
ସୁନିଆଶାର ।

ସୁନିଷ୍ଟୁତ—ବି. (ସୁ + ନି + ଷ୍ଟୁତ + ତ)
ତାତିନିଦ୍ରିତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନିଷ୍ଟୁତା ।

ସୁନିଷ୍ଟୁତା—ବି. (ସୁ + ନି + ଷ୍ଟୁତ + ତ)
ନିଦ୍ରିତ କରିବାର ଅପ୍ରକାର ଶାକବିଶେଷ ।

ସୁନିଷ୍ଟୁତ—ବି. ଶୋଭନାଳାଂକାରସ୍ତୁତ,
ସୁନିଷ୍ଟୁତ ଅଳକାରବିଶ୍ଵ ।

ସୁନିଷ୍ଟୁତ—ବି. (ସୁ + ନିର୍ବାଚିତ୍ପାଦନ + ତ)
ଅତି ଉତ୍ତମ, ଅତିଶୟ ରମେଶ ।

ସୁନିଷ୍ଟୁତ—ବି. ଅତିଶୟ ନିଷ୍ଟୁତ, ଅତି
ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ।

ସୁନିଷ୍ଟୁତ—ବି. ଦାଢ଼ୁଆ ଶ୍ରୀ, ସୁନିଷ୍ଟୁତ
ଦରବାର ।

ସୁନାତ—ବି. ଅତିଶୟ ନାତ, (ବି) ଗ୍ରହ
ଗଣର ବାଣି ବିଶେଷରେ ଅବସ୍ଥାନ-
ବିଶେଷ ।

ସୁନାତ—ବି. ବୃଦ୍ଧିମତ୍ତ୍ଵ, ନାତମନ୍ତ୍ର,(ନାମ)
ସୁନାଲକ ପୁଷ୍ଟ ବାଜିବିଶେଷ, (ବି)
ସୁନାତ ସହିତ, ସୁନାତ୍ୟୁକ୍ତ ।

ସୁନାତ—ବି. (ସୁ + ନା + ତାତି) ଉତ୍ତମ
ନାତ, ଉତ୍ତମ ନିୟୁମ, ନୟାୟସଙ୍ଗତ
ଆରକ, ଉତ୍ତମ ଉତ୍ତମ ଉତ୍ତମ
ଉତ୍ତମ ଉତ୍ତମ ଉତ୍ତମ ଉତ୍ତମ
ଆରକ, ଉତ୍ତମ ଉତ୍ତମ ଉତ୍ତମ
ବ୍ୟବହାର,(ବ. ଶ୍ରୀ--ନାମ)ଉତ୍ତମପାଦ
ବ୍ୟବହାର ପ୍ରଥମ ସ୍ତ୍ରୀ, ଧୂକ୍ଷ ମାତା,
ଶିବ, (ବି--ବ. ଶ୍ରୀ)ଉତ୍ତମ ନାତବିଶ୍ଵ,
ନାତମାନ ।

ସୁନାତନନ୍ଦ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ଧୂକ୍ଷ ।

ସୁନାଥ—ପୁ. ବି. (ସୁ + ନା + ତାତି + ଥ)
ଧାର୍ମିକ, ସାଧୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନାଥ, (ବି)

ବ୍ୟବହାର, (ନାମ)କୃଷ୍ଣକର ଏକ ପୁରୀ,
ଶ୍ରୀପାଦର ଏକ ନାମ ।

ସୁନାଳ—ବି. ଅତିଶୟ ନାଲ,(ସ୍ତ୍ରୀ)ସୁନାଳ
(ବି) ଲମ୍ବକ, ଗନ୍ଧବେଶ, ଧାର୍ମିତ,
ଦାଢ଼ୁମ୍ବ ।

ସୁନାଳକ—ବି. ନାଲ ଉତ୍ତମ ନାଲକ
(ନାମ)ନାଲ ଉତ୍ତମ ନାଲକ, ନାଲକରନ୍ତୁ,
(ନାମ)ନାଲକ ଉତ୍ତମ ନାଲକ, ନାଲକରନ୍ତୁ,
(ନାମ)ନାଲକ ।

ସୁପଟା, (ଗ୍ରା.ପାଠ୍ୟା.ବିଂ) ସୁନ୍ଦର |
 ସୁପଣ୍ଡ(୧ଲ)ଖା—ଗ୍ରା. କି. (ଫ୍ରେଂଶ୍‌ମେଲ୍) |
 ସୁର୍ପଣା ଦେଖ ।
 ସୁପଟ—ବି. (ର.ଖ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦର ପତନ୍ୟକ,
 ସୁନ୍ଦର ପତନ୍ୟକ, ସୁନ୍ଦର ଚାତନ୍ୟକ,
 (କି) ଦେଜପତ, ଅଭିଭ୍ୟବ, ପଞ୍ଜି
 ଚାତନ୍ୟକ, ରଙ୍ଗା ପା, ପୌର୍ଣ୍ଣିକ ପଞ୍ଜି
 ବିଶେଷ, (ସ୍ଵା) ସୁପଣ୍ଡ ।
 ସୁପଟିକ—ବି. ଚିତ୍ର. ସକଳ ।
 ସୁପନ୍ତ—ବି. (ବୈଦ୍ୟକ) ବୁଦ୍ଧିକଟ,
 ଚତାବଶ୍ମ, ପାଳକ୍ଷ, ଶମୀ, ଶାଳପଣ୍ଡୀ ।
 ସୁପନ୍ତିକା—କି. କବୁକା, ପର୍ଣ୍ଜି ।
 ସୁପନ୍ତିତ—ବି. (ସୁପନ୍ତ+ଇତ) ପକ୍ଷ-
 ବିଶେଷ, ଉଚିତବିଶେଷ ।
 ସୁପନ୍ତି—ବି. (ସୁପନ୍ତ+ଇତ) କୋପନୀ ।
 (ବିଂ-ସୁପନ୍ତ+ଇତ) ସୁପନ୍ତିତ ଦେଖ ।
 ସୁପନ୍ତି—ପୁ. ବି. ଶୋଭନ ପତନ୍ୟକ,
 ଉତ୍ତମ ପତନ୍ୟକିଷ୍ଟ ।
 ସୁପଥ—ବି.(କ.ଧା) ସଦାଗୁର, ସନ୍ମାର୍ଗ
 ସତ୍ତ୍ଵପୁଣ୍ୟକୀୟ, ସୁନ୍ଦର, ସନ୍ମାର୍ଗ
 କୃତ, (ବିଂ) ଉତ୍ତମ ପଥବିଷ୍ଟ ।
 ସୁପଥ୍ୟ—ବି. କ୍ରିଷ୍ଣ ପଥ୍ୟ, ଯାହା
 ଖାଇଲେ ଦେହ ସୁମ୍ଭୁତ୍ୱୀତ, (ବି) ରୋଗାର
 ହିତକର ଆହାର, ସତ୍ତ୍ଵପୁଣ୍ୟ, ଲଗୁ
 ଆହାର, ଆମ ।
 ସୁପଥ୍ୟ—ବି. ଶୈତ ଚିକିତ୍ସା, ଧଳା ବଥୁଆ
 ଶାଗ, ନାଲି ବଥୁଆ ଶାଗ ।
 ସୁପଦୁ(ଛୁଟ୍ଟା)—ବା. ବି. ସୁନ୍ଦର ପଦ୍ମ, ଉତ୍ତମ ପଦ
 ବିନ୍ୟାସ, ପଦୁନାତଦକ୍ଷତାକୁତ ବାଳଦେବାନ୍ତ
 ସଂପ୍ରତି ବ୍ୟାକରଣର ନାମ, (ବିଂ)
 ଶୋଭନ ପଦୁନ୍ୟକ, ଉତ୍ତମ ପଦ-
 ବିନ୍ୟାସକିଷ୍ଟ ।
 ସୁପଦ୍ମ—ବି. ଓଷଧିବିଶେଷ, ବଚ ।
 ସୁପବନି—ବି. ଅନ୍ତିମେୟ ପରମପରିଷ୍ଠୀ
 ସୁପରିମ୍ବଲିତ—ବି. (ସ୍ଵା+ମେ+ପଳ୍ଜ
 +ତ) ବିଶେଷ ରୂପେ ପଳିତ, ଅତି
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ସୁପରିଷ୍ଟ୍ରୁ—ବି. (ମ୍ବା+ପର୍ବି+ପୂର୍ଣ୍ଣ+)

(ତ) ଅତିଶୟ ପରିମ୍ବୁଣ୍ଡ ।
 ସୁପରଭଷ—ବିଂ. ଉତ୍ତମ ବାକ୍ୟବିଶ୍ଵାସ ।
 ସୁପରିଦୟୁମ୍ବ— ବିଂ. ସଙ୍କ୍ଷେପାଭବରେ
 ନିରାପଦ ।
 ମୁଶରିଶୁକ—ବିଂ. (ମୁ + ପରି + ଶୁକ + ତ)
 ଅତିଶୟ ପରିଶୁକ, ବିଶେଷ ରୂପେ ହୁଏ
 ସୁପରଶାନ୍ତ—ବିଂ. (ସୁ + ପରି + ଶାନ୍ତ)
 ଅତିଶୟ ଶାନ୍ତ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ପରିଶୁମ-
 ଚିଷ୍ଠ ।
 ସୁମଧୁରାଶି—କ୍ଲୀ.ର. (ସୁ + ପରି + ରାଶି
 + ଅନା) ଉତ୍ତମ ରୂପେ ପର୍ଯ୍ୟବେଶନ,
 ଭଲକରି ଦେଖିବା ।
 ମୁଖସିତ—ବିଂ. (ମୁ + ପରି + ରାଶି +
 ତ) ଉତ୍ତମ ରୂପେ ପର୍ଯ୍ୟବେଶନ, ଯାହା
 ଭଲ ରୂପେ ପର୍ଯ୍ୟବେଶନ କରିବାରାଥୁବା ।
 ସୁପରଷ—ବିଂ. ଅତିଶୟ ପରୁଷ, ଅତ୍ୟନ୍ତ
 ନିଷ୍ପୁର ।
 ସୁପର୍ରୀ—ବିଂ. (କ.ମା.) ସୁନ୍ଦର ପରିବିଶ୍ଵାସ,
 ସୁନ୍ଦର ପକ୍ଷବିଶ୍ଵାସ. (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁପର୍ରୀ, (ତ)
 ପରିବଳ ଗରୁଡ, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣବୃଦ୍ଧପକ୍ଷୀ, ଆର-
 ନ୍ଦିବଧ, ସୁନାରିଗନ୍ଧ, କୁକୁଟ, ପକ୍ଷୀ,
 କିରଣ, ବିଶୁରୁ, ଅଶ୍ଵ, ଦୂଷତ ରଜନା-
 ତିଶେଷ, ନାନାକେଣର, ସୁନ୍ଦର ପଦ,
 ଅସୁରବିଶେଷ ।
 ସୁପର୍ମୁଖ—ବି.ଆରବନ୍ଧ ବା ସୁନାରିଗନ୍ଧ,
 ସପ୍ତକୁତ୍ତ, ଗରୁଡ, (ବିଂ) ସୁନ୍ଦର ପରିବିଶ୍ଵାସ,
 ସୁନ୍ଦର ପକ୍ଷବିଶ୍ଵାସ ।
 ସୁପର୍ମୁଖକେତୁ—ପୁ.ବ. (କ.ମା.) ଗରୁଡ
 ଧୂଳ, ବିଶୁରୁ, ଶ୍ରୀକୃତି ।
 ସୁପର୍ମୁଖରାଜ—ପୁ.ବ. ପକ୍ଷିରାଜ, ଗରୁଡ ।
 ସୁପର୍ମୁଖ—ଶ୍ଵା.ବ. ସୁପର୍ମୁଖ ସ୍ଵୀକିଙ୍କ, (ହୀ.ବ)
 ପଦ୍ମମ, ପଦ୍ମବୃତ୍ତି, ଗରୁଡ ଜନମ, ବିନନ୍ଦା
 ସୁପର୍ମୁଖଶ୍ରୀ—ବି. ନାନାକେଣର ।
 ସୁପର୍ମୁଖ—ବି.ଶୁଦ୍ଧିମାତା ଓ ମୁତ୍ତିତାଜୀ
 ଠାରୁ ବିପୁଳ ଦଳାନ ।
 ସୁପର୍ମୁଖି—ବି. ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣଜାନ୍ମୀ, ପଳାଶୀ,
 ଶାଳପର୍ମୀ, ଚେଣ୍ଟା, ବାରୁଛି ।
 ସୁପର୍ମୁଖ—ଶ୍ଵା. ବ. (ସୁପର୍ମୁଖ + ର) ପତ୍ରମା,
 ବିନନ୍ଦା, ଚେତ୍ତମାତା, ମାର୍ତ୍ତିତେତେ,

ପଳାୟୀ, ଘର୍ଷି, ଗତ, ରେଣୁକା, ଅଞ୍ଜି-
 କଇ ସପ୍ତିନିହା ମଧ୍ୟରୁ ଏକ, ଗରୁଡ଼,
 (ସ୍ଥି. ୬୦) ଉତ୍ତମ ପଦ୍ମଯୁକ୍ତା ।
 ସୁପର୍ଣ୍ଣିତନୟ—ସୁ. ବ. (ଗୁଡ଼)ଗରୁଡ଼
 ସୁପର୍ଣ୍ଣୟ—ସୁ. ବ. (ସୁପର୍ଣ୍ଣ + ସ୍ଵ) ଗରୁଡ଼ ।
 ସୁପର୍ବ୍ୟ-ସା.ବ. କୌଣସି ଚିତ୍ରମୁ ମକତମା
 କା ଆୟାମିକୁ ଅନ୍ୟବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ନିକଟକୁ
 ଦିଗ୍ବୁର ବା କ୍ଷେତ୍ର ନିମନ୍ତେ ପ୍ରେରଣ ।
 ସୁପଳ୍ଲ(ଜୀ)——ବ. (ସୁ + ପଳ୍ଲ, ଲ.ଧା)
 ସୁନ୍ଦର ପବ, (ଶଂ ସୁନ୍ଦର ପବବଣିଷ୍ଠ ।
 ସୁପଦ୍ମତ—ବ. ସାଧଗଣ ଭେଦ, ଉତ୍ତମ
 ପଦ୍ମତ ।
 ସୁପଳ୍ଲା (ଜୀ)——ଶଂ. (ବ.ଶା.ସୁ + ପଳ୍ଲନ୍)
 ସୁନ୍ଦର ପଦପୁରୁଷ(ସ୍ଥି)ସୁପଳ୍ଲା ଧୀକିଙ୍ଗ,
 (ଦି) ଦେବତା, ବାଣ, ବଣ, ବାଞ୍ଛି,
 ଧୂମ, ଶୈଖୁ, ପୁଣ୍ୟ ।
 ସୁପଳ୍ଲ ଦ୍ୱିତୀ—ସୁ. ବି.୦ୟ ଗୁପ୍ତବଦ୍ଧର
 କା ଜୟିତ ଅବଗାତରର ପଳାଇଅଛି,
 (ସ୍ଥି) ସୁପଳାୟିତା ।
 ସୁପଳାଶ—ଶଂ. ଉତ୍ତମ ପଦବଣିଷ୍ଠ ।
 ସୁଧବିଷ—ଚ. ଅତିଶ୍ୟ ପବିଷ୍ଟ, ଛନୋ-
 ଦେବ ।
 ସୁଧା—ପ୍ରା. (ପାଟଶା)ବ.(ଫ-ମୂର୍ତ୍ତି) କୁଳ ।
 ସୁଧାକେ—ଶା. କ୍ଷି. ବି. ସୌଭଗ୍ୟରୁ,
 ମୁଦ୍ରାଗରୁ, ଅନୁଭବରୁ, ପ୍ରସାଦରୁ ।
 ସୁଧାକଳା—ସ୍ଥି. ବ. ଆମ ହରିତା ।
 ସୁଧାକ୍ଷ୍ୟ—ଚ.(ସୁ + ପାତ୍ର + ପ)ବିହଳନଶ
 ସୁଧାତ—ଶା. ବି.(ଫ-ମୁ + ପାତ୍ରଧାରୁ =
 ପକାଇବା) ଶେଯ, ସ୍ତୁର୍ଯ୍ୟା, କୋମଳ
 ଶେଯା ।
 ସୁଧାତ୍ମ—ଚ.(ସୁ + ପାତ୍ର)ଯାତ୍ମଣ ବନ୍ଧୁ,
 ବିଦ୍ୟା ଓ ତେଷ୍ୟାଦି ଧୂମପୁରୁଷ ବନ୍ଧୁ,
 ଉତ୍ତମ ଆଧାର ।
 ସୁଧାରଗ—ସୁ. ବି. ଅତିଶ୍ୟ ପାତ୍ରଗ,
 (ପୁ.ବ) ଶାକ୍ୟମୁନୀ ।
 ସୁଧାରଣ—ବି. ସୁତ୍ୟ, (ବ) ଉତ୍ତମ
 ପାଇଶ, ଉତ୍ତମ ଭେଜନ ।
 ସୁଧ ଧେର୍ଯ୍ୟ—ସା.ବ.କୌଣସି ବନ୍ଧୁକୁ

ଅନୁଗ୍ରହ ଦେଖଇବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଅନୁରୋଧ ।	ସୁଧୂରା—ଶ. ସେବକ, ବନମଣିକା ।	ରୁ ପ ପୁନିତ ।
ସୁପାରା—ଶ. ବ. ଲିଙ୍ଗର ଅଗ୍ର, ଚର୍ମବସ୍ତାନ ଓ ଶୁନାକାରୁତ ଲିଙ୍ଗର ।	ସୁପୁରୀ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଳ) ବି. (ସ-ସୁପୁର) ଯୋଗୀପୁର, କୁଳୋକୁଳକାରୀ ପୁର ।	ମୁଧୁତ—ବ. ଅତିଶୟ ପୁତ୍ର, ଅତି ପବିଷ୍ଟା ସୁପୁର—ବ. ଶାଜପୁର, ଟଭ, (ସୁ+ପୁର) ଉତ୍ତମ ପ୍ରବାହ, ଲରସ୍ତ୍ରାତ, (ବିଁ)
ସୁପାରି—ଶ. ବ. (ସ-ଶୁପୁର ବା ସୁପୁର) ଶୁନାକ, ଶୁଆ, ଲିଙ୍ଗର ଅଗ୍ର, ଲିଙ୍ଗର ଚର୍ମବସ୍ତାନ ଅଭେଦ ।	ସୁପୁର—ପୁ. ବି. ଯୋଗୀପୁର, ବିଦ୍ୟା- ବିଜୟାଦିପୁର, ପିତାମାତାଙ୍କ ପ୍ରତ ଭକ୍ତିମାନ ପୁର, (ବୈଦ୍ୟକ) ତଳକ ବୃକ୍ଷ, (ବିଁ) ଉତ୍ତମ ପୁରବିଜ୍ଞାନୀ, ଯୋଗ୍ୟ ପୁରବାନ୍ (ବ୍ୟକ୍ତି), (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁପୁରା— ସୁପୁରିକା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ଜରୁକା ଲତା.ପର୍ବତୀ, (ବିଁ) ଯୋଗ୍ୟ ପୁରବିଜ୍ଞାନୀ, ସୁନ୍ଦର କନ୍ୟାବିଜ୍ଞାନୀ ।	ସୁପୁରକ—ନ. ବକପୁର, ବଳପୁର, ଟଭ, ଚର୍ମବସ୍ତାନ ।
ସୁପର୍ତ୍ତ—ବ. ସମ୍ବଳ କୌନସିନ୍, ଚର୍ମ- ବିଁତେ ବୃତ୍ତାର୍ଥ ଅନୁର୍ଗତ ଅର୍ଥତି- ବିଶେଷ, ସୁଷ୍ଠୁତି, ଶୁନାକୁଳ ପୁର, ପକ୍ଷବିଶେଷ, ଚର୍ମଭଣ୍ଡ, ଶୁନାକୁଳ ପୁର ଶୁନାକ, ଶୁଆ, ଲିଙ୍ଗର ଅଗ୍ର, (ସ- ଶୁପୁର) ପାଣ୍ଡ ବିଶେଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁପାର୍ତ୍ତ ସୁପାର୍ତ୍ତକ—ବ. ଚତୁର୍ବିଂଶତ ଭାବ ଅଛି ଅନୁର୍ଗତ ଅର୍ଥତିବିଶେଷ, ଚର୍ମଭଣ୍ଡ ବୃତ୍ତ ଏକପକାର ଅଶୁରୁତ, ପକାଶ ଓପରାନତ ।	ସୁପୁର—ବ. ଶୋଭନରୂପ, ସୁନ୍ଦର ସୁପୁର—ପୁ. ବି. (ସପ୍ତ+କ.ତା)ନିର୍ବିତ, ଶୁନ୍ଦିତ, ଜନ୍ମମୁକ୍ତିନରୂପ, ସୁଜାତୀ- ଜମ୍ବମ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁପ୍ରା, (ବ-ଶ.ତା) ନିତ୍ରା, ଶୁନ୍ଦିନ ।	ସୁପେତାରକଣୀ—ପା. (ସି+ପୁତ୍ରି) ବି. ବେଳରେ ଠିକ୍ କଣ୍ଠରେଲେ ପିତାଯିବା ମୁନାର ଛେର କଣ୍ଠୀ ।
ସୁପାଳକ-ଶ. ଶ.ଧାନଆଦି ଫଳର ନିମନ୍ତେ ଉପରୁ ସମୟରେ ନରୀଆକ ହେବାର ଅବସ୍ଥା ।	ସୁପୁରା—ବ. ପୁଲପଦ୍ମ, ପୁଲକମଳ ।	ସୁପ୍ରାତକ—ପୁ. ବି. (ସ-ପୁତ୍ର+ପାତକ) ଦ୍ଵିସ୍, ନନ୍ଦିତପାଣୀର ହତ୍ୟାକାରୀ ।
ସୁପିଙ୍ଗକ—ବିଁ. ଅତିଶୟ ପିଙ୍ଗଳବିଶ୍ଵେଷ ।	ସୁପୁରା—ବି. ଅତି ପୁଷ୍ଟି, ଉତ୍ତମରୂପ ପୋଷଣ ।	ସୁପ୍ରାତନ—ବ. ପୁଲପଦ୍ମ ।
ସୁପିଙ୍ଗଳା—ବ. ଜାନ୍ମୀ, ତେଥାତିଶ୍ଵେଷ ।	ସୁପୁରା—ବ. ସୁଦର ବୁଝ ଲବଙ୍ଗ, ଆହୁମୀ, ପୌଣ୍ଡିଷ୍ଠକ, ଏକପକାର କର୍ମମୂଳ, ଶୁନ୍ଦିନଙ୍କ ରଜନୀ, ତୁଳା, ଶୁନ୍ଦିକାଳିଗର୍ଭ, ରାଜପୁଷ୍ପକ, ପାଲଧୂଆ ଗଛ, ଶିରଷି, ହୁରଦ୍ରା, ଭାବୁହଳଗୀ, ରଜତରୁଣୀ, ସୁର୍ମଳାତି, ମୁତକୁଦ, ଶେତଥାକନ୍ଦ, ପଳାଶାଶ୍ଵତ୍ର, ଦେବଦାରୁ, ବଢ଼ିଶ୍ଵେବକନ୍ଦ ।	ସୁପ୍ରାତନ—ବ. (କ.ଧା) ନିତ୍ରାତ ବଧୁତି, (ବ.ଶ୍ରୀ) ଅତି ବାହା ।
ସୁପିଷ—ବିଁ. ସୁରତ୍ତିର ଉତ୍ତମ ପେଷଣଶ୍ଵତ୍ର ସୁପୀତନ—ବ. ଦିହାପରାତା, ଅଙ୍ଗମରତନ ସୁପୀତ—ବ. ଚର୍ମର, ଗାଇର, ପିତରିଣୀ, (ବିଁ) ଉତ୍ତମରୂପେ ପାନକର ହୋଇ- ଥିବା, ଗାତ୍ର ହଲଦିଆ ।	ସୁପୁରା—ବ. ଶୁନ୍ଦିନରୁ ବୁଝେ ସୁନ୍ଦର ସୁପୁରୁଷ—ଶୁନ୍ଦିନରୁ ପୁରୁଷ ।	ସୁପ୍ରାତନ—ବ. ନିତ୍ରାତ ବଧୁତି, ପୁଲପଦ୍ମା ।
ସୁପାନ—ବିଁ. (ସୁ+ପାନ+କ.ବନ୍) ଉତ୍ତମ ଉତ୍ତମରୂପେ ପାନକାରୀ ବାହୀ, ଶୋଭନ ପାନକାରୀ ।	ସୁପୁରା—ବ. ଲାଲା ଲତା, ଦ୍ରୋଘପୁଷ୍ପି ।	ସୁପ୍ରାତନ—ବ. ନିତ୍ରାତ ବଧୁତି, ପୁଲପଦ୍ମା ।
ସୁପୁ—ବିଁ. ଅତିଶୟ ଶିବିନାରକ ।	ସୁପୁରୀ—ବ. କୃତ୍ତିବାରକ ବିଶେଷ, ପାଇଳା ବୃକ୍ଷ, କୃଷ୍ଣମହିଷବିଶ୍ଵେଷୀ, ବନଶର ।	ସୁପ୍ରାତନ—ବ. (କ.ଧା) ନିତ୍ରାତ ବଧୁତି, ଶୁନ୍ଦିନରୁ ପୁରୁଷ ।
ସୁପୁରୀ—ଶ. ବ. (ସୁ+ପୁରୀ+ଛି) ଯେହଁ ସୁଇକ ପତି ସୁପୁରୁଷ ।	ସୁପୁରୀ—ବ. ଶେତାପରାଜୀତା, କଦମ୍ବ, ଶୁନ୍ଦିନୀ, ଶର୍ପି, ଶର୍ପି, କୃତ୍ତିବାରକ, କୃତ୍ତିବାରକ- ପୁରୀ, ମିଶ୍ରବ୍ରାହ୍ମ ।	ସୁପ୍ରାତନ—ବ. (କ.ଧା) ନିତ୍ରାତ ବଧୁତି, ଶୁନ୍ଦିନରୁ ପୁରୁଷ ।
ସୁପୁଟ—ବ. କୋଳକନ୍ଦ, ବିଷ୍ଟକନ୍ଦ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁପୁଟା ।	ସୁପୁରୀ—ଶ. ବ. ରୂପ ।	ସୁପ୍ରାତନ—ବ. (କ.ଧା) ନିତ୍ରାତ ବଧୁତି, ଶୁନ୍ଦିନରୁ ପୁରୁଷ ।

ସୁକ୍ତ, (ସ୍ଥି)ସୁପ୍ରସାଦା—ସୁନ୍ଦମତ୍ତୁ ଉଚ୍ଚତ ।
 ସୁପ୍ରସାର—ସ୍ଥି. ବି. ପ୍ରାଣଶିଳୀ ଲତା ।
 ସୁପ୍ରସିଦ୍ଧ—ସ୍ଵର୍ଗ. ବି. ସୁଖଶ୍ରୀଯାତ୍ର, ସୁନ୍ଦି-
 ଦିତି, ସଂଖ୍ୟା ପ୍ରସିଦ୍ଧ, (ସ୍ଥି) ସୁପ୍ରସିଦ୍ଧି ।
 ସୁପ୍ରସ୍ତୁ—ବିଂ. ସୁଜାତା, ଶୋଭନକନ୍ଦି,
 ସହିତ, ଉତ୍ସମସ୍ତୁତ ।
 ସୁପ୍ରାକାର—ବି. ସୁନ୍ଦରପ୍ରାଚୀର ।
 ସୁପ୍ରାକୃତି—ବି. ଅତି ସାଧାରଣ ।
 ସୁପ୍ରାତି—ବିଂ. ସୁନ୍ଦର ପ୍ରାତିକାଳବିଶ୍ଵି,
 ଶୋଭନ ପ୍ରାତିକାଳସୁକ୍ତ ।
 ସୁପ୍ରାତର—ଆ. ସୁନ୍ଦର ପ୍ରାତିକାଳ,
 ଶୋଭନ ପ୍ରାତିକାଳ ! [ସୁପ୍ରାତ୍ୟ ।
 ସୁପ୍ରାପ—ବିଂ. (ସୁ+ପ୍ରା+ଆପ୍ରା+ପ)
 ସୁପ୍ରାପ୍ୟ—ବିଂ. (ସୁ+ପ୍ରା+ଆପ୍ରା+ପ)
 ଯାହା ଅନାୟାସେ ମିଳେ ।
 ସୁପ୍ରିୟ—ପୁଂ.ବିଂ.ଅନ୍ତର୍ଭିସ୍ତ, (ସ୍ଥି)ସୁପ୍ରିୟ—
 ସୁନ୍ଦରଭୂତ୍ୟା, (ବି) ଅପ୍ରିୟେବିଶେଷ ।
 ସୁପ୍ରିତ—ବିଂ.ଅତି ସମ୍ମୁଖ, ଅତିଶୟ ପ୍ରିତ
 ସୁପ୍ରିତିକର—ବିଂ.ଅତିଶୟ ପ୍ରିତିକାରକ,
 (ପୁଂ.ବି) କିନ୍ତର ରାଜଭେଦ ।
 ସୁପୋତ୍ର-ବିଂ.ଅତିଶୟ ପୋତ୍ର, ଅତିବୃତ୍ତ ।
 ସୁଫଳ—ବି. (କ.ଧା) ସୁନ୍ଦରଫଳ, ଆନନ୍ଦ
 ଜନକ ଶେଷଫଳ, କାର୍ଯ୍ୟବିକ୍ରି, ବଦର,
 ବରକୋଳ, ମୁଦ୍ରା, ଶ୍ରଦ୍ଧଳ, ବେଳେ, କପିତ୍ତ,
 କଳଅ, ଦାଉମୂଁ, କଣ୍ଠିକାର, ଟଷ୍ଟା,
 ଲେମ୍ବୁ, ବାଦାମ, (ବିଂ.ବ.ଶ୍ରୀ) ଉତ୍ସମ
 ଫଳଶାଳୀ, ସୁନ୍ଦର ସୁମିଷ୍ଟଫଳୋହାଦକ
 ପ୍ରତ୍ୱର ଫଳବିଶ୍ଵି, କାର୍ଯ୍ୟବିକ୍ରି ସୁକୁ,
 (ସ୍ଥି)ସୁଫଳା ।
 ସୁଫଳା—ବି. କନ୍ଦ୍ରବାହୁଣୀ, ମହାକାଳ,
 କୁଣ୍ଡଳୀ, କାଶୁତ୍ର, ଗମ୍ଭୀର, କନଙ୍କଳୀ,
 କପିଲଦ୍ରାଶ୍ରା । [ଫଳକ ।
 ସୁଫଳକ—ବି. ଶୋଭନଫଳ, ଶୋଭନ
 ସୁତ୍ତି—ମୁମଳମାନମଙ୍ଗ ପରିଧେଯ ଏକ
 ପକାର କାପାସ ଓ ରେଣମୀ ବୟସ ।
 ସୁଫଳ—ବିଂ. (ସୁ+ଫଳ+ତ) ସୁନ୍ଦର
 ବୁପେ ଫୁଲ, ଫଶୁରୁପେ ବିକ୍ଷିତ ।
 ସୁଫଳତ—ପା. (ପୁଞ୍ଜ-ବି ଓ ବିଂ) ହୁଣ୍ଣ,
 ଘୋରାଗ୍ରୟ, ମଙ୍ଗଳ, ଶୁଭ ।

ସୁନ୍ଦର—ବି. ସମୁଦ୍ର ପିନ ।
 ସୁରଣୀ—ଶ. ଉତ୍ସବଶ, ଭାଗବତ ଅନୁ-
 ସାରେ ବୟୁଦେବଙ୍କ ଏକପୁତ୍ର ।
 ସୁରଶେଷ—ଶ. ଧଳାଆଖୁ ।
 ସୁରକ୍ଷା—ପୁ. ଶି.ଚାରୀ.(ସ୍ତ୍ରୀ)ସୁରକ୍ଷା ।
 ସୁର୍ତ୍ତି—ବି.(କ.ଧା) ସୁନ୍ଦର ମୃଖ, ଚନ-
 ବଞ୍ଚି, ଶିର, ସ୍ଥନଙ୍କ ଅନୁରବଦିଶେଷ,
 ଦିନ୍ତିକରିକର ଏକ ପୂତ୍ର(ପୁ. ଶି.ବ.ଶ୍ରୀ)
 ସୁନ୍ଦର ମୃଦୁମୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁରକ୍ଷା ।
 ସୁରକ୍ଷା—ବି. କ.ଶ୍ରୀ; 'ସୁରକ୍ଷା'ମୁଦ୍ରଣ
 ବା ଚିତ୍ରଳ ଚକ୍ରୋଦିଶୀଷ୍ଠ ।
 ଦୁରକ୍ଷା—ବି. ମୟୁଦାନଙ୍କ କନ୍ୟା ଓ
 ହିନ୍ଦାଜ ଓ ବିଶ୍ୱାସଙ୍କ ମାତ୍ର ।
 ସୁରକନ—ଶ. (କ.ଧା) ସୁନ୍ଦର ଚଚନ,
 (ପୁ. ଶି.ବ.ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦର ବଚନମୁକ୍ତ,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁରକନ ।
 ସୁରଗୁଣ—ପୁ. ଶି. ଶ୍ରୀ. ବି କ.ଶ୍ରୀ; (ସୁ+
 ବଚସ) ନାରୀ ।
 ସୁରଦନ—ପୁ. ଶି.ବ.ଶ୍ରୀ)ସୁନ୍ଦରମୁଖ-
 ବିଶୀଷ୍ଠ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସୁରଦନ, (ଶି)ବନରୁଲମ୍ବା
 ସୁରକ୍ଷି—ବି. ଉତ୍ସବପୁରେ ବକ୍ଷ ।
 ସୁନ୍ଦରାଖାଲୀ—ଶା.ଅ.ବାଣ ବାଣ, ଧନ୍ୟଧନ୍ୟ
 ସୁବନ୍ତ—ବି. ପଦବିଶେଷ, ବ୍ୟାକରଣର
 ବିଧ ଅନୁସାରେ ଯେଉଁ ସକଳ ଚକ୍ର
 ଅନ୍ତେ ମୁପ୍ତାଦି ବିଭକ୍ତି ହୁଏ ସେମାନଙ୍କ
 ସୁବନ୍ତ ପଦ ବୋଲାଯାଏ । [ତ୍ରୈ]
 ସୁନନ—ବି. (ସୁ+କ.ବନ) ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଅନ୍ତିମ
 ସୁବନ୍ତ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ତିଳ; ଖେତ, ପଦ୍ମ ।
 ସୁବନ୍ତି—ପୁ. ବି. ଉତ୍ସବକର୍ତ୍ତ, (ଶି)ଶାରଦା
 ଚିତ୍ର୍ୟା ଓ ଯୋଗି ସମୃଦ୍ଧମୁକ୍ତ ।
 ସୁବସୁ—ପୁ. ଶ୍ରୀ. ଶି. (ସୁ+ବପୁଦ୍;
 ବ.ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦର ଦେହବିଶୀଷ୍ଠ ।
 ସୁବତ୍ର—ବି. ସୁଚିକଣା ଭ୍ରୁ ମୁକ୍ତ । [ସ୍ତ୍ରୀ]
 ସୁବସ୍ତାତ୍—ଶ୍ରୀ.କ. (ସୁ+ବସ୍ତାତ୍)ପୌତ୍ର
 ସୁବରନ—ଶା. ବି. (ଦନ୍ୟ, ସନ୍-ସୁନ୍ଦରୀ)
 ସୁନା, ସୁନ୍ଦର ଶଶରବଣ୍ଣୀ ।
 ସୁବଜ୍ଜକ—ବି. ହାଜିମାଟ୍ଟ ।
 ସୁରଗଳ—ବି. କଳାଲବଣ ।
 ସୁରକ୍ଷାଳା—ଶ୍ରୀ. ଶି. (ସୁ+ବର୍ତ୍ତ+)

ଅଳ + ଆ)ସୁରୀୟ ପତ୍ରୀ, ଅତପୀ, ସୁରୀୟ-
 ମୁଣ୍ଡୀ(ପୁଲ), ଅଣ୍ଣେଷେଷିଆ, କ୍ରୁହ୍ନୀ,
 ଦେଶବିଶେଷ ।
ସୁରତ୍ତୀ—ପୁ. ସ୍ତୀ. ବଂ.(ସୁ + ବର୍ତ୍ତୀସ୍ତୀ
 ବାସ୍ତୀ; ଶୋଭନ ତେଜୋବିଶେଷ;
 ତେଜସ୍ତୀ, (ପୁ.ବଂ) ଗରୁଡ଼ଙ୍କର ଏକ
 ପୁନି. ସ୍ଵରଙ୍ଗ ଏକ ପାରିଷଦ୍ବଳୀ ନାମ,
 ଧୃତରସ୍ତୁତ ଏକପୁନି, ଦଶମ ମନୁଙ୍କ ଏକ
 ପୁନି ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣିକ—ବି. ସୁଜିକା ଖାର, ସାକିମାଟି ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣିକା—ବି.ନଭୁକା, ସଙ୍କୀ, ସାକିମାଟି ।
ସୁଚାତୀ—ବି. (ସୁ + ଚାତୀୟତ୍ତରନ୍)
 ସୁଜିକା ଖାର ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ—ବି. (ବ.ପ୍ର.) ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହରଦ୍ଵା-
 ବର୍ଣ୍ଣ ବହୁମୂଳ ଧାଉ, ସୁନା, ଦ୍ୱା,
 ୧୭ ମଶା କା ଅଣୀତ ରତିକା ପରି-
 ମିତ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ, କର୍ଷ ପରିମିତ ସୁବର୍ଣ୍ଣ,
 କର୍ଷ ପରିମାଣ, ଯଜ୍ଞବିଶେଷ, ଧାଉସ,
 କଣ୍ଠରୂପୁଲ, ସମ୍ମତି, ଧନ, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ-
 ମୁଦ୍ରା, ମୋହର, ସୁନ୍ଦର ବର୍ଣ୍ଣ, ଦଶ-
 ମଶା ଉନ୍ନନ୍ଦ ପ୍ରାଚୀନ କାଳର ଏକ
 ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ମୁଦ୍ରା, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ବୈଚିକ ହରଚନ୍ଦନ,
 ନାଶକେଶର, ହଳଦୀ, ହଳଦିଆ
 ସୋରଷ, ଦଶରଥକର ଏକ ମହୀ,
 ମୁଦ୍ରିବିଶେଷ, (ବି)ସୁନ୍ଦର ବର୍ଣ୍ଣବିଶେଷ,
 ସୁନା ପରି ବର୍ଣ୍ଣବିଶେଷ, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଦ୍ଦିତ,
 (ଶା.ବି)ଉତ୍ସମ ଅନ୍ତର, ଉତ୍ସମ ଜାତ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣକ—ବି. (ସୁବର୍ଣ୍ଣ + କ) ସୁନା,
 ପିତଳ, ୧କର୍ଷ, ସୁନାର ଗଛ, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣଶାଖ,
 (ବି) ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦେଖ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣକଦଳୀ(ପୁଲ)—ବି. କଦଳୀ-
 ବିଶେଷ, ଚିଙ୍ଗୀ କଦଳୀ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣକମଳ(ପଦ୍ମ)—ବି.ରଙ୍ଗବର୍ଣ୍ଣ ପଦ୍ମ,
 ନାଲି କର ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣକର୍ଷ—ବି. ୧୭ ମଶା ଉନ୍ନନ୍ଦ
 ପ୍ରାଚୀନ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣମାନ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣକାର(କର୍ଷ,କୁତୁ)—ବି.ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣକାର,
 ସୁନାର ବଣିଆ ।
ସୁନର୍ଣ୍ଣକୁଳ—ବି. ମହାଜ୍ୟାତିଷ୍ଠାନ

ବସନ୍ତକାଳ, ଚେତୋବଳୀ, ବାସନ୍ତୀ,
ଚେତ୍ପଣ୍ଡିତ, ଚେଠ ପୁଣ୍ଡିମାରେ ଅନୁ-
ଷ୍ଟେସ୍ ମଦନାହୀନ ।

ସୁବନ୍ଦିକ—ଶ.ବାସନ୍ତୀ, ମଦନାହୀନ.
ଚେତୋବଳୀ, ନିଆକ(ଲତା ଓ ପୁଲ) ।
ସୁବନ୍ଦିକା—ବ. ମାଧ୍ୟମିକାଳତା, କାନ୍ତିଦୁଷ୍ଟ,
ଜାଗପୁନ୍ତ ।

ସୁବନ୍ଦି—ବିଂ(ସୁ—ବନ୍ଦ—ମୀ.ଅ)ସୁଖ-
ବାହ୍ୟ, ଯାହା ଅନାୟାସରେ ବହନ
କରାଯାଏ, (କ.ଅ) ଅନନ୍ତଳା କମେ
ବହନକ୍ଷମ, ଧୈର୍ଯ୍ୟବାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସୁବନ୍ଦି,
(ଦ୍ଵା) ଏକପକାର ବାୟୁ ।

ସୁବନ୍ଦି—ସ୍ତ୍ରୀବିଂ. (ସୁ ବନ୍ଦ + ଆ)ସୁବନ୍ଦିତ
ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ, (ଦ୍ଵା)ଫୋକିକା, କେଟିଭିନ୍,
ଏଲାପଣ୍ଡୀ,ସମ୍ମାନିଙ୍କ, ଲାବାନ୍, ମଣା
ଛିତ୍ତ,ତହୁଡ଼ି,ବୁଦ୍ଧିକଟା, ଶରୀରକଟା,
ହଂସପଥ, ଗୋଧାପଦ୍ମ, ମୁଷ୍ଟଳୀ,ତାଳ-
ମୂଳୀ,ନାଳ ଦିନ୍ଦ୍ରିଯାର, ମାଳ ଦେବଶୁଦ୍ଧିଆ,
କୁଆମରତା, ଗନ୍ଧନ କୁଳୀ,ନକୁଳକର୍ମ

ସୁବନ୍ଦି—ବିଂ. ଅନେକ, ପତ୍ରତ ।

ସୁବନ୍ଦୁଶ୍ରୀ—ସୁଂ.ବିଂ.ସଂଶାସନ୍,ଜିମ୍ବା ।

ସୁବା—ଯା. ବି. ଶାସନ ବିଭାଗ, ରଜ୍ୟର
ପ୍ରଦେଶ,ସାହେବ ଶବ୍ଦ ସହିତ ବିରାର୍ଥକ
ଶହୁରର ରୁପେ ବ୍ୟବହୃତ ଶବ୍ଦ ।

ସୁବାକ—ଶ୍ରା. ବି. (ସୁ—ସୁ—ବାକ)ରଷ୍ଟି-
ବିଶେଷ ।

ସୁବାକ୍ୟ—ବି. ଉତ୍ତମ ବାକ୍, ମଧୁର
ବାକ୍ୟ, (ସୁଂ.ବିଂ) ମଧୁରଭାଷୀ, ସୁବାନ୍ତୀ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁବାକ୍ୟ ।

ସୁବାଦାର—ଯା. ବି. ରଜନୀଯ ବିଭାଗର
ଶାସନକଟ୍ଟା, ଦେଶୀୟ ପଲାଷନ ବା
ପତାକମାନଙ୍କ ସରକାରଙ୍କ ଉପାଧି,
ସେନାଧିକିଶ୍ରମେ ।

ସୁବାଦାରମା'ମେ)କର—ଯା. ବି.ରାଜପାତ୍ର
ଓ ସେନାଧିକିଶ୍ରମର କାନ୍ତାନଙ୍କ ଉପାଧି-
ବିଶେଷ ।

ସୁବାଦାର—ଯା. ବି. ସୁବାଦାରର କାର୍ଯ୍ୟ
ବା ରକ୍ତିର ।

ସୁବାଦାର—ଶ୍ରା. ବି. ସୁବାଦାରର କାର୍ଯ୍ୟ

କର ଉପାଧି ।

ସୁବାମତୀ—ଶ୍ରା. ବି. ସାଧାରଣ ।

ସୁବାଳ—ବି. (ସୁ + ବାଲୀ ସ ନର ବନ୍ଧ,
ସୁଗନ୍ଧ, ଘୋରତ, ସୁନ୍ଦର ଶୁଦ୍ଧ,

ସୁତୁରେ ବାସକରିବା, ଶିବଙ୍କର ଏକ-
କାମ, (ଦ୍ଵା) ସୁନ୍ଦରସୁଦ୍ଧ ।

ସୁବାସକ—ବି. ତରଭୁଜ ।

ସୁବାସନ—ସୁଂ.ବି.ଦଶମ ମନୁଙ୍କର ଏକ-
ପୁଣ୍ଯ, (ଶ୍ରା.ବିଂ) ସୁବାସିତ ।

ସୁବାସନାଶ—ବି. (ଡତତ୍ତ୍ଵ) ସୁନ୍ଦରର
ବିନାଶ, ସୁନ୍ଦର ଶୁଦ୍ଧର ବିନାଶ,ସୁନ୍ଦର
ବନ୍ଧର ନାଶ ।

ସୁବାସାମା—ଶ୍ରା. ବି.ସୁଗନ୍ଧ, ସୁନ୍ଦର-
ଶତଶ, ସୁବାସିତ ବସ୍ତ୍ର ।

ସୁବାସର—ବି. ସୁଦିନ ।

ସୁବାସରା—ବି. ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର, ହାରିମ୍ ।

ସୁବାସାମ—ସୁଂ.ସ୍ତ୍ରୀ.ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରା) ସୁନ୍ଦର
ବନ୍ଧ ବିଶେଷ ।

ସୁବାସିତ—ବିଂ.(ସୁବାସା+ରତ୍ନ)ସୁନ୍ଦର
ଶ୍ରୀ ସୁବାସିତ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ, ସୁବାସିତ ରତ୍ନ
ରମଣୀ, ରିଣ୍ଣୀ, ରିକାଳ ପିତାମହଙ୍କରିମା ବିବାହିତା କନ୍ୟା,
ଦୁଃଖପୂର୍ବୀମା ବା ପ୍ରୌଢ଼ି ସ୍ତ୍ରୀ,ରିକାଳ

ପିତାମହଙ୍କରିମା ବିବାହିତା ବା ଅବ-
ବାହିତା ସ୍ତ୍ରୀ, ସମ୍ମାନବିଦୀୟ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଵାନ୍ତକ ଦୟାକାଳୀ,
ମଧ୍ୟବାସୀଙ୍କ ।

ସୁବାସୀ—ବି. (ସୁ—ବାସା+ରତ୍ନ)
ସୁଶେଷରେ ବାସକରୁଥିବା,ସୌରତମୟ,
ସୁନ୍ଦର ବାସଯୁକ୍ତ, ସୁନ୍ଦର ଶୁଦ୍ଧରେ

କାମ କରୁଥିବା ।

ସୁବାହ—ବି. ଉତ୍ତମ ଘୋଡ଼ା, ସୁନ୍ଦର
ଅନୁବଦିଶେଷ, (ଦ୍ଵା) ସୁନ୍ଦର ଅଞ୍ଚ-
ଲିଙ୍ଗ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସୁନ୍ଦରଜାମାରେ

ବହନଯୋଗ୍ୟ ।

ସୁବାହୁ—ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରା) ସୁନ୍ଦର ବାହ୍-
ବିଶେଷ, (ବ) ଉତ୍ତମ ବା ସୁନ୍ଦର ବାହ୍,
ସୁନ୍ଦର କଣେ ପାର୍ଶ୍ଵଦ, ଧୂତରଷ୍ଟଙ୍କ
ପୁଣ୍ୟ ଓ ଚେଦିର ରାଜା,ଶାନ୍ତିକାଙ୍କ ଏକ
ପୁଣ୍ୟ, ବିଶମିଷଙ୍କର ତଥୋଭଗ୍ନାଶ
ମାଧ୍ୟମର ସହିତ ରାଜସ,ଦଶରଥଙ୍କର
ସାରଥର ନାମ, ଶାନ୍ତିକାଙ୍କର ଗୋଟିଏ
ପୁଣ୍ୟ ନାମ,ପ୍ରାଚୀନ ଭାବର ଜନେଇ
ରାଜା, କୁଳଯୁଦ୍ଧଙ୍କ ପୁଣ୍ୟ ।

ସୁବିକଟ—ବିଂ. ଅତି ଭୟକର ।

ସୁବିନ୍ଦମ(ବିନ୍ଦାନ୍ତ୍ର)—ସୁଂ.ବିଂ. ଅତି ପର-
କମୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁବିନ୍ଦମା ।

ସୁବିନ୍ଦନ—ବିଂ. ଅତ ବିନ୍ଦଳ ।

ସୁବିନ୍ୟାତ—ବିଂ. ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତିବିନ୍ଦି ।

ସୁବିନ୍ଦର—ବି. ସୁନ୍ଦର ଦେହ, (ସୁଂ.ବିଂ)
ସୁନ୍ଦର ଶରୀରବିଶେଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁବିନ୍ଦରା ।

ସୁବିରୂର—ବି. ଉତ୍ତମ ବିରୂର, ନ୍ୟୁନ
ବିରୂର, ଶାନ୍ତିକାଙ୍କର ଏକପୁଣ୍ୟ ।

ସୁବିରକ—ସୁଂ.ବି. ନ୍ୟୁନବିରକାଶ
(ବିନ୍ଦି) ।

ସୁବିରୁତ—ବିଂ. ଉତ୍ତମରୁପେ ବିରୂତ
କରୁଯାଇଥିବା ।

ସୁବିଜ୍—ସୁଂ. ବି. ଉତ୍ତମରୁପେ ବିଜ୍,

(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁବିଜ୍ମା ।

ସୁବିଜନ—ବିଂ. ସହକରେ ଜ୍ଞେୟ,ଅତ-
ଶୟ ବୁଦ୍ଧିମାନ ।

ସୁବିଜ୍ଞେୟ—ବିଂ. ସହକରେ ଯାହା ଜଣା
ଯାଇପାରେ, (ଦ୍ଵା) ଶିବ ।

ସୁବିତ—ବିଂ. ଯାହା ସହକରେ ପହଞ୍ଚ-
ଯାଇପାରେ, ସହକରେ ପ୍ରାପ୍ୟ ।

ସୁବିତତ—ବିଂ. ସୁନ୍ଦରୀତ ।

ସୁବିତ୍—ସୁଂ. ବି.ଶୁଭ୍ରଧନ,(ସ୍ତ୍ରୀ)ସୁବିତ୍ର,
(ଦ୍ଵା) ଉତ୍ତମ ମାର୍ଗରେ ଅଜୀବ ବା ପ୍ରାପ୍
ଧନ ।

ସୁବିଦ—ସୁଂ. ବି. (ସୁ—ବିଦ—କ.ଅ)
ପଣ୍ଡିତ, କିଞ୍ଚୁଳୀ, ଅନ୍ତପୁରଭାଷନ୍,

ତଳକପୁଷ୍ଟ ଚକ୍ର, (ସୀ) ସୁବିଧା ।
 ସୁବଦତ୍ତ—ବ. (ସୁ+ବଦ୍ + ଅତ୍ + କ.କିଷ୍ଟ
 ଗଜା ।
 ସୁବଦତ୍ତ—ବ. (ସୁ+ବଦ୍ + କ.ଅତ୍)
 କୁଟ୍ଟମୁ, (ଭା.ଅତ୍) ଜାନ, କୃପା, ଦୟା
 (ମୀ.ଅତ୍) ଧନ, ସମ୍ମାନ, (ବିଂ) ଅତ୍ୟନ୍ତ
 ସାବଧାନ, ସହୃଦୟ, ଉଦାର, ଦୟାକୁ ।
 ସୁବଦଲୀ—ବ. (ସୁ+ବଦ୍ + ଅତ୍ କିମ୍ବା
 ସୁବଦଲୀ+ଲୀ+କ.ଅ) ଅନ୍ତେପୁର,
 କଞ୍ଚୁଳୀ ।
 ସୁବଦଲୀ(ଲୀ)—ସୀ.ବ. (ସୁବଦଲୀ+ଆ)
 ଉତ୍ତାନାସ, ବିବାହତା ସୀ ।
 ସୁବଦତ୍ତ—ବିଂ. ସୁପୁଣ୍ଡାତ, ଉତ୍ତମରୁପେ
 ଜୀବି ।
 ସୁବଦ୍ୟ—ପୁ. ବିଂ. (ସୁ+ବଦ୍ୟ+ଆ)
 ବ.ଶୀ; ଖୁବ୍ ପଣ୍ଡିତ ।
 ସୁବଦ୍ୟ—ସୀ. ବ. ଉତ୍ତମ ବିଦ୍ୟା, ହିତ-
 କର ବିଦ୍ୟା, (ସୀ.ବିଂ) ସୁବଦ୍ୟର
 ସ୍ଥାନଙ୍କ ।
 ସୁବଧ—ପୁ. ବିଂ. (ସୁ+ବଧା+ଆ)
 ବ.ଶୀ; ସୁଣୀଳ, (ସୀ) ସୁବଧା ।
 ସୁବଧା—ବ. (ସୁ+ବଧା)ଉତ୍ତମପ୍ରକାର,
 ସଦୁପାୟ, (ଭା.ବି) ଶେଷ, ସୁଯୋଗ,
 ସ୍ଵାକ୍ଷରନ୍ୟ, ଉପାୟ ।
 ସୁବଧାଜିବା—ଗ୍ର. କ୍ରି. ସୁଯୋଗ ଘଟା-
 ଇବା, ସ୍ଵାକ୍ଷରନ୍ୟ ଘଟାଇବା ।
 ସୁବଧାଜନକ—ଗ୍ର. ବିଂ. ଯାହା ସୁଯୋଗ
 ଘଟାଏ, ଯତ୍ତାର ସ୍ଵାକ୍ଷରନ୍ୟ ଘଟେ ।
 ସୁବଧାନ—ବିଂ. (ସୁ+ବଧାନ) ଉତ୍ତମ
 ନିୟମ ବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
 ସୁବଧ୍ୟ—ବ. (ସୁ+ବଧ୍ୟ). ଉତ୍ତମ ବିଧ,
 ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସର୍ପଣୀର ଜୈନ ଅର୍ହତ-
 କଣେଷ ।
 ସୁବିନାତ—ପୁ. ବିଂ. (ସୁ+ବିନାତ) ଅତ୍ୟନ୍ତ
 ବିନୟୁଯୁକ୍ତ, (ସୀ) ସୁବିନାତ ।
 ସୁବିନାତ—ସୀ.ବି.ସୁବିନାତର ସ୍ଥାନଙ୍କ,
 (ବି) ସୁକୁରା ଗୋ, ସୁଧାର ଗାର ।
 ସୁବିମଳ—ବିଂ. ଅତ ନିର୍ମଳ ।
 ସୁବିଶାଳ—ବିଂ. ଅତ ବିଶାଳ ।

ସୁବିପ୍ରା—ଶା. ବି. (ଫ୍ର-ସୁବିଧା) ସୁବିଧା
 ଦେଖ ।
 ସୁବିପ୍ରାଚିତ—ବିଂ. ଅତ ବିପ୍ରାଚିତ ।
 ସୁବିପ୍ରାଣ୍ତୀ—ବିଂ. ଅତ ବିପ୍ରାଣ୍ତୀ ।
 ସୁବିପ୍ରତ୍ୟ—ବିଂ. ଅତ ବିପ୍ରତ୍ୟ ।
 ସୁବିଜ—ବି. ସୁନ୍ଦର ଜାଳ, ପାଳାପ୍ରାଦକ
 ଜାଳ, ବେଶାରେ, (ବିଂ) ସୁନ୍ଦର
 ଜାଳଯୁକ୍ତ, (ସୀ) ସୁବିଜା ।
 ସୁବାର—ବି. ଦେଶବିଶେଷ, ସିନ୍ଧୁନନ୍ଦ
 ସନ୍ଦିକଟ୍ସ୍ ଦେଶ, ଉତ୍ତର ଭାରତ ବା
 ଯୋଦ୍ଧା, ସୁନ୍ଦରଜର ଏକ ନାମ, ଶିବିଜର
 ଏକ ନାମ, ଶିବିଜର ଏକପୁଣ୍ୟ, ଶିବିଜର
 ଏକପୁଣ୍ୟ, ଏକପାର ଚକ୍ର ।
 ସୁବାରକ—ବ. ସୌମ୍ୟରଞ୍ଜନ, ବଦର,
 ବରକୋଳି, ଏକପାର ଚକ୍ର ।
 ସୁବାରଜ—ବ. ସୌମ୍ୟରଞ୍ଜନ ।
 ସୁବାରମ୍-ବ. କାଞ୍ଜିକ, ଯଥର ବା ଗନ୍ଧମର
 କାଞ୍ଜି ।
 ସୁବାରୀ-ବ. ଉତ୍ତମଶାରୀ, ସନ୍ତୁଷ୍ଟନୋପାଦନ
 ସମର୍ଥ ଶାରୀ, ବଦଶାର ନ, (ପୁ.ବିଂ)
 ମହାଶାନ୍ତି ବା ବଳଶାଳୀ, (ସୀ) ସୁବାରୀଧା ।
 ସୁବାରୀଧା—ବ. ବନକାରୀଧା, ବଣ କପା,
 କଢ଼ ଶତାବ୍ଦୀ, ନାତ୍ରିହିଙ୍କୁ, ହିଙ୍କବିଶେଷ
 ସୁବୁଦ୍ର—ବ. (କ.ଧା) ସଦ୍ବୁଦ୍ର, ଉତ୍ତମ
 ବୁଦ୍ର, ସମୁଦ୍ର, ଭଲକାରୀଧରେ ମନ୍ତ୍ର, (ବିଂ)
 ଉତ୍ତମ ବୁଦ୍ର ବିଶିଷ୍ଟ, ବୁଦ୍ରମାନ, ସତ୍-
 ସୁବୁଦ୍ର, (ଭା.ବି) ଖଣ୍ଡା ଏତ ଓ ତେଲିଜର
 ବିଶେଷାପାନ୍ୟବିଶେଷ, ରଜଦର ଉପାଧ
 ବିଶେଷ ।
 ସୁବୁଦ୍ରା—ଗ୍ର. ପୁ. ବିଂ. ସୁବୁଦ୍ର ଦେଖ
 ସୁବୁଦ୍ରକିଳ—ଶା. ବି. ନେଳୀକିଳ୍ ଫୁଲ,
 ନାଲୋପଳ ।
 ସୁବୁଦ୍ର ବିଂ(ସୁ+ବୁଦ୍ର.ବ.ଶୀ)ସଖୁଣ୍ଠରୁପେ
 ଗୋଲ, ସୁବୁଦ୍ରିଲ, ସୁନ୍ଦର ଓ ବର୍ତ୍ତିଲ,
 (ପୁ.) ସତ୍ତରିଷ, ସତ୍ତରସତ୍ତର, ସାଧୁ, (ସୀ)
 ସୁବୁଦ୍ର, (ବି) ଶୁରଣ, ଓଳୁଆ ।
 ସୁବୁଦ୍ର—ବିଂ. ସୁବୁଦ୍ର ସ୍ଥାନଙ୍କ, (ବି)
 ଶତପଥୀ, ସେବତପୁଲ, କାକଲୀଦ୍ରାଷ୍ଟା,
 ଅପସେବିଶେଷ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚରଣରେ

୧୯ଅନ୍ତରବିଶିଷ୍ଟ ବୃତ୍ତବିଶେଷ ।
 ସୁବୁଦ୍ରି—ବ. (କ.ଧା) ସୁନ୍ଦର ବା ଉତ୍ତମ
 ବା ପବିତ୍ର ଜୀବିକା, ଉତ୍ତମ ବୁଦ୍ରିଭି,
 ସଦାଚାର, ସତ୍ତରିଷ, (ବି.ସୁ.ସ୍ତ୍ରୀ) ପବିତ୍ର
 ଜୀବିକାବାନ, ସତ୍ତରିଷ ।
 ସୁବୁଦ୍ର—ପୁ. ବିଂ. ଅତ୍ୟନ୍ତ ବୃତ୍ତ, ଅତ
 ପ୍ରାଚୀନ, (ସୀ) ସୁବୁଦ୍ରା, (ବି) ଦୟିଗତି-
 ଗନ୍ଧର ନାମ ।
 ସୁବେ—ଯା. ବି. ସନ୍ଦେହ ।
 ସୁବେଶା—ବ. ମହାଜ୍ୟାତିଷ୍ଠତ ଲତା ।
 ସୁବେଶୀ—ଗ୍ର. ସୀ. ବି. ଉତ୍ତମ କେଶବିଶିଷ୍ଟା
 ସୀ, ସୀ, ନାଶ ।
 ସୁବେଦ—ପୁ. ବିଂ. (ସୁ+ବଦ୍+କ.ଅ)
 ଅଧ୍ୟାସାସ୍ତରେ ପାରଙ୍ଗମ, ଦେହ-
 ପାରଗ ।
 ସୁବେଦା—ଗ୍ର. ପୁ. ବିଂ. (ସୁ-ସୁବେଦ)
 ଦେହପାରଗ (ବ୍ରାହ୍ମଣ) ।
 ସୁବେଦାତ୍ମକ—ଗ୍ର. ବି. ଦେହପାରଗ
 ଆରବିଷ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ସୁବେଧ—ଗ୍ର. ବିଂ. ଅତ ଗାଢ଼ ।
 ସୁବେଳ—ବ. (କ.ଶୀ) ଲକ୍ଷାର ଦିଳୁ
 ପବିତ୍ର, (ବିଂ) ପ୍ରତିଷ୍ଠା, ଶାନ୍ତି, ବହୁତ
 ନିର୍ଭ୍ବବା, (ଭା.ବି) ସୁବେଳା ଦେଖ ।
 ସୁବେଳା—ବ. (କ.ଧା) ରୁଦ୍ରସ୍ତୁତ ସମୟ,
 ଉପସ୍ଥିତ କାଳ, ସୁବିଧାନକ ମୁହଁତ୍ତୀ ।
 ସୁବେଶ—ବ. ସୁନ୍ଦର ଦେଖ, ସୁନ୍ଦର
 ପରିଷ୍ଠବ ଓ ସଜ୍ଜା, ଶେତେଷ୍ଟ, (ବି-
 ବ.ଶୀ) ସୁନ୍ଦର ବେଶୀକୁ, ସୁନ୍ଦର,
 ରୂପବାନ୍, (ସୀ) ସୁବେଶା ।
 ସୁବେଶୀ—ପୁ. ବିଂ. (ସୁବେଶ + ଲନ୍)
 ସୁବେଶମାତ୍ର, (ସୀ) ସୁବେଶିନୀ ।
 ସୁବୋଧ—ବିଂ(ବ.ଶୀ)ସୁବୁଦ୍ର, ସଦ୍ବୁଦ୍ର-
 ବିଶିଷ୍ଟ, ଅତ ବୁଦ୍ରମାନ, ଶତରୁଷ ବୁଦ୍ର-
 ବିଶିଷ୍ଟ, ଶତରୁଷ, ନମ, (ସୀ) ସୁବୋଧା,
 (ବି) ସୁବୁଦ୍ର, ସୁଜୀନ, ନିତ୍ୟରୁକାଗରଣ ।
 ସୁବୋଧ—କ୍ଲୀ. ବିତ୍ତମୁନୁପୁରେ ଜୀବ-
 ରଣ, ଉତ୍ତମ ରୂପେ ଜୀବନ ଜୀବନ ।
 ସୁବୋଧୀ—ବିଂ. (ସୁ+ବୁଧ୍+ଲନ୍)
 ଉତ୍ତମ ବୋଧ୍ୟକୁ, ଉତ୍ତମ ଜୀବିଶିଷ୍ଟ,

(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତୁକାଷଣ ।

ସୁତୋଷ୍ଟ୍ର—ବିଂ. (ସୁ + ବୁଧ୍ୟ + ମୀ.ସ) ଯାହା
ସୁତୁକରେ ଛୁଟେଛି, ଶୁଖେବୋଧ,
ଯାହାକୁ ସୁତୁକରେ ନିଦ୍ରାରୁ ଭିଠାଇ
ଦିଆଯାଇପାରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତୋକାଷଣ ।

ସୁତୁନ୍ତ୍ର—ବିଂ. ସୁମୁକାଶିତ, ପ୍ରକଟିତ,
ପୁଣ୍ୟ ।

ସୁତୁନ୍ତ୍ରପୁଷ୍ଟ—ବିଂ. (ସୁ + ବ୍ୟବସ୍ଥା + ଅ)
ବିଶ୍ଵାସୁନ୍ତ୍ର ଭୁପେ ବ୍ୟବସ୍ଥାପୁଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସୁତୁନ୍ତ୍ରପୁଷ୍ଟ ।

ସୁତୁନ୍ତ୍ରବିପ୍ରା—ଶି. ରାତ୍ରିମ ବ୍ୟବସ୍ଥା, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବିଂ)
ସୁତୁନ୍ତ୍ରବିପ୍ରାର ହୀଲିଙ୍କ ।

ସୁତୁନ୍ତ୍ରବସ୍ତ୍ରିତ—ବିଂ. (ସୁ + ଶି + ଅବ +
ପ୍ରା + ମୀ.ତ) ଉତ୍ସମର୍ମୁଖେ ବ୍ୟବସ୍ଥାପୁଷ୍ଟ ।

ସୁତୁତ—ବିଂ. (ବି.ଶ୍ଵ.) ଶୋଭିନ କ୍ରିତାନ୍ତ୍ରାତା, କୃତିତ୍ତାତ୍ମାତା, କୃତିତ୍ତାତ୍ମାରେ ମୁଣ୍ଡ ପାଳନ
କାମ, ଧର୍ମସରସାଗ, ବିମତ ବା ନମ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତୁତା, ଉତ୍ସମର୍ମୁଖ, ନର୍ତ୍ତମାନ
ଦୂରେ ଦିନକିନ, ଭବିଷ୍ୟତକାଳର
ଏକାତର ଜୈନମୁଖ, ଶ୍ରୀନାଥ
ଅନୁଭବ, ଏକ ପ୍ରକାଶତିକ ନାମ,
ସେତମନୁଷ୍ଠର ଏକପ୍ରଦୟ, ଉଣିନରଜ
ଏକପୁନ୍ତପ୍ରସ୍ତୁତକଙ୍କ ଏକପୁନ୍ତ, କ୍ରମ୍ଭୁବନ୍ତେ

ସୁତୁତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. ସୁତୁତର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.) ଗୁରୁବନ୍ଧ ଓ ସାଧ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀ, ସୁତୁଦେହ
ଶୌରୀ, ଶନିପଲଣୀ, ଗନ୍ଧିତ୍ତିରେ,
ଦଶକର ଏକଜନଥ, ଅପସ୍ତେରଶେଷ,
ବର୍ତ୍ତମାନ କଳର ପଞ୍ଚଦଶ ଅର୍ପତଙ୍କ
ମତା ।

ସୁତୁତୁଣ୍ଠ—ବି. ନିଷ୍ଠାପର ବ୍ୟବସାୟ,
କାର୍ତ୍ତିକୟ, ବିଷ୍ଣୁ, ଶିବ, (ଶା.କ) ସଂ-
ସୁତୁତୁଣ୍ଠା) ସୁତୁତୁଣ୍ଠ ଦେଖ, ଦାର୍ଶିଣୀ-
ତ୍ୟରେ ପୁରୁଷଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ନାମ ।

ସୁତୁତୁଣ୍ଠମେତ—ଶା.ବି.ମାତ୍ରାଳ ପ୍ରଦେ
ଶର ଦିନିନକାନଢାଜେ ଥିବା ଦ୍ୱାରାର୍ଥ

ସୁତୁତୁଣ୍ଠବଧୁଦେବ—ବି. ସୁତୁତୁଣ୍ଠବଧୁ
ଦେବମୁତ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । [ବ୍ୟବସାୟ]

ସୁତୁତୁଣ୍ଠମ—ବି. ଆଶୀର ବିନ୍ଦୁଦିନ୍ଦ୍ର
ପୁରତ୍ରି—ବି. ଉତ୍ସମଭି, (ବିଂ)

ଭକ୍ତିରଶୀଳ ।

ସୁତ୍ରକ୍ଷେତ୍ର—ବି. ସୁତ୍ରଭକ୍ଷେତ୍ର ।

ସୁତ୍ରନ—ବି. (ବ.ଶ୍ଵ.ପୁ + ଜଗ) ଶୋଭନ
ଶୀଘ୍ରେ ଧର୍ମୁକ୍ତ, ଶୌଭଗ୍ୟୁକ୍ତ, ଶର୍ମ-
ବାନ, ପ୍ରିୟ, ସୁତ୍ରଣ, ସୁତ୍ରନ, ମନୋ

ଭମ, ସୁଶ୍ରୀ, ଆଜନଦାୟକ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସୁତ୍ରଗା, (ବି) ଟଙ୍କଣ, କାଙ୍ଗଣ, ଚନ୍ଦ୍ରକ

ଅଶୋକ, କର୍କଟିଣୀ, ରତ୍ନମାନ, ଅର୍ଥ-
କେଇଫୁଲ ଶୁଳ୍କ, ଶୈଳେଶ୍ୟ, ଶିଳାରସ,

ଶରକ, ଶୈବ, ସୁତୁନ୍ତ୍ରର ଏକପୁନ୍ତ,
ଜେକମତରେ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟତ୍ତାର ଜାବ
ପୌତ୍ରନିଧାଳୀ ହୁଏ ।

ସୁତ୍ରଶିଖରଣ—ବି. ଶାହାଦ୍ରାସ ସୁତୁର
କଣ୍ଠେ ।

ସୁତ୍ରଗତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁତୁଗ + ତ + ଅ)
ପ୍ରିୟମ, ସୌଦର୍ଯ୍ୟ, ସୁତୁରାହି ।

ସୁତ୍ରଗମାତ୍ରକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. (ସୁତୁଗ + ଗମନ
କାଳକ) ଯେ ଆପଣକୁ ସୁତୁର
ପୁରତ ବା ପିତ୍ତୁ) ବୋଲି ମନେକରେ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତୁଗମନ୍ତ୍ରା ।

ସୁତ୍ରଗମନ୍ତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବିଂ. (ସୁତୁଗ + ଗମନ
କାଳକାଳୀ) ଯେ ଆପଣକୁ ସୁତୁର
ପୁରତ ବା ପିତ୍ତୁ) ବୋଲି ମନେକରେ,
ପୁରତ୍ରାଶୀଳ ।

ସୁତ୍ରଗମେନ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଆଲେକଜନାଣରଙ୍ଗ
ଭବତ ଆନମଣ ସମୟରେ ପଣ୍ଡିମ-
ଭରତର ଏକ ପ୍ରାକ୍ତର ଶାସକ ।

ସୁତ୍ରଗା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁତୁଗ + ଥା) ସୁତୁଗ
ରା ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ, ସୌଭଗ୍ୟବନ୍ଧ, ଅତ୍ରପ୍ରିୟ
(ଅର୍ଥୀମ), ସୁତ୍ରଗା (ସ୍ତ୍ରୀ), (ବି) କେବର୍ତ୍ତି,
କେବର୍ତ୍ତି ମସ୍ତକ, ଶାଳପଣ୍ଡୀ, ବ୍ରିତ୍ତା,
ନଳଦୂର୍ବଳ, ତଳପାଣୀ, ପ୍ରିୟମୁକ୍ତ, କମ୍ପଶୀ,
ସୁତ୍ରଶିଖଦାଳୀ, ବନମର୍ତ୍ତା, ସୌଭଗ୍ୟ-
ବନ୍ଧ ସ୍ତ୍ରୀ ପାଞ୍ଚମର୍ତ୍ତବ୍ୟ କୁମାର,
ସୁତୁନ୍ତ୍ରକରେ ଏକମାତୃକା, ଶର୍ମିବିଶେଷ,
ନାଭପୁଷ୍ପ, କାରପୁଲ ।

ସୁତ୍ରନାନନ୍ଦନାଥ—ବି. କଳାପ୍ରକାଶ ଉପ-
ଲିଙ୍ଗରେ ଉତ୍ସିତମାନଙ୍କ ପୁନ୍ତ ଭେରିବ
ବିଶେଷ ।

ସୁତ୍ରନାସ ତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସୌଭଗ୍ୟନେୟ,
ସୁତ୍ରନାସି ।

ସୁତ୍ରନାସି—ବି. ଉତ୍ସମଭି, (ବିଂ)
ଅନ୍ତନ ।

ସୁତ୍ରନୁକର—ବି. ଅତ ଉତ୍ସାନକ ।

ସୁତ୍ରନାନକ—ବି. ଅତିଶ୍ୟାମ, ଅତ-

ସୁତ୍ରଗର ପୁଣି ।

ସୁତ୍ରଗାତ୍ମୟ—ସ୍ତ୍ରୀ, ବିନ୍ଦେବଭାଇକା ଲିତା,
ଶାଳପଣ୍ଡୀ, ହରିଦ୍ଵା, ସୁତ୍ରଶିଖଦାଳୀ,
ତୁଳପୀତୁଷ୍ଟ, ମାଳଦୂର୍ବଳ ।

ସୁତ୍ରଙ୍ଗ—ବି. ନାରିକେଲି ବୃକ୍ଷ ।

ସୁତ୍ରଟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଉତ୍ସମପୋକା ।

ସୁତ୍ରଟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମହାପଣ୍ଡିତ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସୁତ୍ରଦ—ସ୍ତ୍ରୀ. (ସୁ + ତତ୍ତ୍ଵ) ସୁମଜଳ-
ମୁକ୍ତ, ସୌଭଗ୍ୟଦାଳୀ, ଭାଗ୍ୟବନ୍ଦ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ସୁତ୍ରଦା, (ବି) ବିଷ୍ଟୁ, ରାଜିତେବଦ, ଲିକାର
ସମ୍ବ୍ରଦ, ଉପକୁଳପୁର ଭର୍ତ୍ତରରେ ଗତ-
ହୋଜନ ବିଷ୍ଟୁତ ବହୁ ଶାଖାବିଶ୍ଵ
ପୌତ୍ରିକ ବଚନ୍ତର ବନ୍ଦାମ, ସମ୍ବର-
କ୍ରମାର୍ଥକର ଏକ ନାମ, ବସ୍ତୁଦେବକଙ୍କ
ଭରସର ପରିବାର ଗର୍ଭଜାତ ସନ୍ତାନ,

ଶାକୁଷ୍ମକର ଏକପୁନ୍ତ, ପୁନ୍ତୁପ୍ରାପର ଅନ୍ତର
ରତ୍ନ ଏକବର୍ଷର ନାମ, କଲ୍ପାଣୀ, ସୌଭଗ୍ୟନ୍ତ୍ର
ସୁତ୍ରଦା—ବି. (ସୁତ୍ରଦାକ) ଦେବରଥ,
ବେୟମନାନ, ବେଳୁନ, ବିଲିକୁଣ୍ଠ ।

ସୁତ୍ରଦା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବି.ଶ୍ଵ.) ସୌଭଗ୍ୟ-
ଶାଳମୁଖ, ଭାଗ୍ୟବନ୍ଦ, (ବି) ଅନ୍ତନଙ୍କ
ଦ୍ୱିତୀୟ ପତ୍ର, ଶାକୁଷ୍ମକ ବୈମାନେୟ
ଭରିମ, ବସ୍ତୁଦେବକ ଭାରସରେ
ରେତୁଣୀ ଗର୍ଭଜାତ କନ୍ୟା, ଦୂର୍ଗାଙ୍କର
ଏକ ରୂପ, ସଙ୍ଗୀତରେ ଏକ ଶ୍ରୀଦିଵ
ନାମ, ଅନ୍ତରୁତକ ପତ୍ରୀ, ବନିକ କନ୍ୟା,
ଶାରବା, ଗମ୍ଭାଗୀ, ଏକପ୍ରକାର ପାସ,
ପୁତ୍ର ମନ୍ଦାରବୃକ୍ଷ, (ଶା.ବି) ଜଗନ୍ନାଥ
ଓ ବଳଭଦ୍ରଙ୍କ ପ୍ରତମ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତି-
ଷତା ଭ୍ରମ୍ବାନା ମୁଣ୍ଡ ।

ସୁତ୍ରଦାହରଣ—ବି. ଅନ୍ତନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା
ବିଦାହ ନିମନ୍ତେ ଶାକୁଷ୍ମକ ପରମର୍ଗରେ
ସୁତ୍ରଦାହର ଶ୍ରାନ୍ତଶାକରଣ ।

ସୁତ୍ରଦାଶ—ବି. (୭ତ୍ତବ୍ରଦ୍ଵାତ୍ରା + ଶିତ)
ଅନ୍ତନ ।

ସୁତ୍ରମୁକ—ବି. ଅତ ଉତ୍ସାନକ ।

ସୁତ୍ରସାନକ—ବି. ଅତିଶ୍ୟାମ, ଅତ-

ସୁଭବ—ଶ୍ରୀ. ଉତ୍ତମ ଜନ୍ମୟୁକ୍ତ, ସୁଭଜନ
 ବିଷ୍ଣୁ ।
 ସୁଭସଭ୍ରା—ସ୍ତ୍ରୀ. ଶ. ସୁଭଗା ସ୍ତ୍ରୀ ।
 ସୁଭା—ଜନ୍ମହେତୁସ ନନ୍ଦାର ପୁରୁଷ କୁଳ
 ବାହୀ ଏକ ବେଳୌନନ୍ଦାତି ।
 ସୁଭନ—ଦୁଃଖିଭାବ ଭାବବାନ୍ (ସ୍ତ୍ରୀ ସୁଭଗା
 ସୁଭରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସୁଭଗା ସ୍ତ୍ରୀ, (ଭା.ପ୍ରୀ.
 ବି.ପୁ.) ଘୋରାଧେନାନ୍ ।
 ସୁଭଗି—ବି. ଉତ୍ତମ ଭାଗି, (ଦୁଃଖି
 ବି.ପୁ.) ଶୁଭ ଭାଗିବାନ୍, ସ୍ତ୍ରୀ ସୁଭଗୀ
 ସୁଭଙ୍କଳ—ବି. ଶୋଭଙ୍କଳନ୍ଦୂଷ୍ଠ, ସଜନା ।
 ସୁଭନୁ—ବି. ଉତ୍ତମ ଭନୁୟୁକ୍ତ, (ବି)
 ଚର୍ବିତ ହୃଦୟାସନାମକ ଯୁଗର ଦ୍ଵିତୀୟ
 ବର୍ଷର କାମ, ଗ୍ରାନ୍ତିଷ୍ଠଳର ପୁରୁଷବିଶେଷ,
 ବଳିଭେଦ ।
 ସୁଭବତ—ବି. ଉତ୍ତମରୂପେ ଭବତ,
 ଯେଉଁ ଅନ୍ତିଷ୍ଠ ଉତ୍ତମରୂପେ ଭବନା
 ଦିଆଇଛାଇଥି ।
 ସୁଭଷା—କ୍ଲୀ.ବି. (ସୁ + ଭଷା + ଅନ)
 ମୁଦକି କଥା, ସୁନ୍ଦର ଭଷଣ ।
 ସୁଭଷିତ—ବି. (ସୁ + ଭଷା + ତ)
 ସୁନ୍ଦରରୁପେ କଥିତ, (ତ) ସୁବାକି,
 ସୁନ୍ଦର କଥା, ବୁଝଇବା ।
 ସୁଭଷୀ—ପୁ. ବି. (ସୁ + ଭଷା + କ.
 ଇନ୍) ମଧୁରଭଷୀ, (ହି) ସୁଭଷୀ ।
 ସୁଭସ—ବି. ବିଶେଷ ପ୍ରକାଶମାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ସୁଭସା ।
 ସୁଭିଷ—ବି. (ସୁ + ଭିଷ + ଅଧ୍ୟ.ଅ)
 ଯେଉଁ କାଳରେ ଭିନ୍ନକର ଭିଷ
 ସାଲଭ, ମୁଲଭ ଭୋଷ୍ୟଦ୍ର୍ବ୍ୟ, ଯେଉଁ
 କାଳରେ ଦେଶର ଶସ୍ତ୍ରାଦି ଖାଦ୍ୟ
 ପ୍ରକୃତ ପରିମାଣରେ ମିଳେ ।
 ସୁଭିଷା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସୁ + ଭିଷ + ଅ + ଆ
 ଧାତୁପୁଣ୍ୟକା, ଧାତୁପୁଲ, ଉତ୍ତମ ଭିଷ
 ସୁଭୁବ—ବି. (ସୁ + ଭୁ + ବ, ଅତିଶୟ
 ଭାବ, ଯେ ଅଧିଶୟ ଭୟ ପାଇଥିଲୁ ।
 ସୁଭୁମ—ଦ୍ୱାନ୍ତ ଭୂଷଣ, ସ୍ତ୍ରୀ.ସୁଭୁମା—

କୃଷ୍ଣଙ୍କର ପଞ୍ଜୀରଶେଷ ।
 ସୁଭ୍ରାତକ—ବି. ପଲାଶନ୍ଦ୍ର ।
 ସୁଧ୍ରାବୁ—ବି. ଅଭିଗ୍ନି ପ୍ରଚୁ, ଅଭିଯନ୍ତ
ଭୟଶୀଳ ।
 ସୁଭ୍ରକ—ବି. (ସୁ + ଭୁକୁ + ତ) ଉତ୍ତମ-
ରୂପେ ଭୁକୁ, ଉତ୍ତମ ରୂପେ ଶ୍ରେଣୀ
କରିଥିବା ।
 ସୁଭୁକ—ବି. (ବି. ବିଶ୍ଵ) ସୁନ୍ଦର
ବାହୁବିଶ୍ଵ, (ସ୍ଵା) ସୁଭୁକ ।
 ସୁଭୁ—ବି. (ସୁ + ଭୁ + କ.କ୍ରିପ୍ତ) ଉତ୍ତମ-
ଭୁମି, (ବି) ଉତ୍ତମ ଭୁମି ସମ୍ମରୀୟ
ସୁଜ୍ଜନ ।
 ସୁଭୁତ—ବି. (ସୁ + ଭୁ + ତ.ତ) ଉତ୍ତମ
ହେବା, ସ ଧୂହେବା ।
 ସୁଭୁତି—ବ. କୁଣଳ, କ୍ଷେତ୍ର, ମନ୍ଦିଳ,
ଦିନତ ।
 ସୁଭୁତିକ—ବ. (ସୁ + ଭୁତି + କ) ବିଲୁ-
ବୃକ୍ଷ, ବେଳଗାହ ।
 ସୁଭୁମ-ବ. ଜୈନମାନଙ୍କ ଅଷ୍ଟମ ତତ୍ତ୍ଵବନ୍ତୀ
କାର୍ତ୍ତିଗୟୀୟ ।
 ସୁଭୁମ—ସ୍ଵା. ଉତ୍ତମ ଭୁମି, (ବି)
ଉତ୍ତମ ଭୁମିବିଶ୍ଵ ।
 ସୁଭୁମିକ—ବ. ସରସ୍ଵତ ନଦୀ ପ୍ରାଚୀନ
ନନ୍ଦପଦବିଶେଷ ।
 ସୁଭୁମିପ—ବି. ଉତ୍ତମ ଭୁମିରକ,
ଉତ୍ତମ ଭୁମିପତ୍ର ।
 ସୁଭୁମିଷ-ବ. ମୁଦ୍ରା ଦର ଆଳଙ୍କାରରେ ଭୁଷିତ
(ସ୍ଵା) ସୁଭୁମିଷା ।
 ସୁଭୁତ—ବି. ଉତ୍ତମରୂପେ ଅନୁଦସାଦି
ଦ୍ୱାରା ଯାହାକୁ ଉତ୍ତମ କରାଯାଏ
ମୁଭୁଶ-ବ—ବ ବ—ଓ କି.ବି.ଅଭିନ୍ଦିନ
(ବି) ସମ୍ପଦକ ।
 ସୁଭୋତ୍ତି—ଶା.ବ. (ସ ସ ଭୋତ୍ତି) ଦସ୍ତାକାଳ
ମୁଭୋତ୍ତି—ବ. ଉତ୍ତମରୂପ ଭେଜନ
କରିଯିବା ଯୋଗ୍ୟ, (ସ୍ଵା) ସୁଭୋତ୍ତି
ସୁଭୋତ୍ତି—ବ. ଉତ୍ତମରୂପ ଭେଜନ
ମୁଭୋତ୍ତି—ବ. ଜୈନଙ୍କ ତତ୍ତ୍ଵବନ୍ତୀ କାର୍ତ୍ତି
ଗୟୀୟ ପୁଣି ।

ସୁତ୍ର—ସୀବ. (ସୁତ୍ର, କ.ଶ୍ର.)
 ସୁତ୍ରର ଭୂମିକା ନାଶ, (ସୀବ)
 ସୁତ୍ରଶ ନାଶ, ନାଶ, ଦୀର୍ଘ।
 ସୁମୁହା—ପ୍ରା. (ସମୁହ) ବି. ପନାଶୀଦିଉଥା ।
 ସୁମ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ସୁଷ୍ଟି, ଫୁଲ, ଚନ୍ଦ୍ର,
 ଆକାଶ, ଶରନ, (ଶା.ଶିଃ-ଷ-ଶେଷ) ।
 କୃପଣ, (ଯା.ବି) ଘୋଡ଼ାଆଦି ପଶୁଙ୍କ
 ନଷ୍ଟ ।
 ସୁମଞ୍ଜଗ—ଯା. ବି. ଯେଉଁ ଘୋଡ଼ାର
 ଗୋଟିଏ ଅଛିର ପୁଅ ଖରପ ହୋଇବ
 ଥାଏ ।
 ସୁମଙ୍ଗଳ—ବି. ଅନ୍ତର୍ମୁଳ, ମଙ୍ଗଳ ବା ଶତ,
 ଏକପ୍ରକାର ବିଷ, (ବିଃ) ଅନ୍ତର୍ମୁଳେ,
 ଅନ୍ତ କ୍ଷେମସୁକୁ, (ସୀବ) ସୁମଙ୍ଗଳା ।
 ସୁମଙ୍ଗଳ—ସୀବ. ବି. (ସୁମଙ୍ଗଳ+ଆ)
 ସୁମଙ୍ଗଳର ସ୍ତରିଙ୍ଗ, (ବି) ବାସୁନୋଳୀ,
 ଏ ପ୍ରକାର ଦୀପ, ମକଢାପାତା କାମ ଖ୍ୟା
 ଦେଶୀୟ ନଦୀରିଶେଷ, ଅର୍ଥତମାତ୍ରା ।
 ସୁମଣି—ବି. ଉତ୍ସମ ମଣିବଣିଷ, (ବି)
 ସ୍ତରାନ୍ତର ଭେଦ, ଉତ୍ସମ ମଣି ।
 ସୁମତି—ବି. (ସୁ + ମନ୍ତ୍ର + ମୀ.ତ)
 ସ୍ତରିଙ୍ଗଶାଲୀ, ବନ୍ଧୁରବିଶିଷ୍ଟ, ପ୍ରିୟ, (ସୀବ)
 ସୁମତା ।
 ସୁମତରାଣୀ—ଯା. ବି. ଘୋଡ଼ାଙ୍କ ନଷ୍ଟ କାଟି
 ବାର ଛୁଟି ।
 ସୁମନ୍ତି—ବି. (କ.ଧା) ସୁତ୍ରକି, ଦୟା,
 ଅନ୍ତର୍ଗତ, ଭକ୍ତି, (ବ.ଶ୍ର.) ମଙ୍ଗନା, ସାର୍ଵ
 ପଣ୍ଡି, ମେଲ, (ୟଃ) ନରୀମଳ କଳିର
 ପଞ୍ଚମ ଜୈନମୁନୀ ଭୂତକଳିର ଜୈନ
 ମୁନିରିଶେଷ, ଭରତକଳିର ଏକ ପୁଣି,
 ଜନମେକଳିଙ୍କ ଏକ ପୁଣି, ସୁତ୍ରଙ୍କ ଏକ
 ପୁଣି ବା ଶିଷ୍ଟଙ୍କ ନାମ, (ସୀବ) କଳିମାତା,
 ବିଷ୍ଟ ଯଣାନ୍ତପତିଙ୍କ ପହି, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ
 ପରମଭକ୍ତ ସୁଦାମା ବ୍ରାହ୍ମଙ୍କ ସ୍ତରଙ୍କ
 ନାମ, ଶାରୀଏହିକାର ପୁଣିଙ୍କ କଳିଙ୍କ
 ପରଚ ରଜପହି, (ବି.କ.ଶ୍ର.) ସୁତ୍ରର
 ମତ୍ୟକୁ, ସୁତ୍ରବି ମନ୍ତ୍ର, ସୁତ୍ରର ପ୍ରକଳ୍ପ
 ତ୍ରିକ ।

ସୁମତ୍ରିଷ୍ଠୟ—ୟୁ. ବି. ବିଷ୍ଣୁ ।

ସୁମତ୍ରିମେରୁ—ଶ. ହଳର ଥାରିଶେଷ,
ଲାକାଲର ଏକଭାଗ ।

ସୁମତ୍ରିରେଣୁସୁ—ବି. ଯକ୍ଷରିଦ ।

ସୁମତ୍ରିଶୁ—ତ. ଅତ ଦାରୀବ୍ୟବ ।

ସୁମତ୍ରି—ୟୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମଦୋଦୂର,
ମତ୍ରାଥାଳ, (ୟୁ. ବି) ସମତ୍ରିଜ୍ଞ ବାକର
ସେନାପତିବିଶେଷ, (ଶ୍ରୀ) ସ ମଦା ।

ସମଦିନ—ବି. (ସୁ+ମଦିନିରି+
ଅନ) ଆମ୍ବର୍ତ୍ତଷ ।

ସୁମଦାସ୍ତଳା—ବି. ଅପ୍ରତ୍ୟେ, ସୁର୍ଗବେଶୀୟ ।

ସୁମଦ୍ରୁଥ—ବି. ସୁନ୍ଦର ରଥବିଷ୍ଣୁ ସୁନ୍ଦର
ରଥୟୁତ୍ତ ।

ସୁମଧୁର—ବି. ଅତ୍ୟନ୍ତ ମଧୁର, ରତ୍ନମୁକ୍ତ
(ବି) ଅତ ମଧୁର ବାକ୍ୟାବଣାକ, ଜୀବନ୍ତ
(ଶ୍ରୀ) ସୁମଧୁର ।

ସୁମଧୁର—ୟୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଦୁର୍ଦୀର
ଦା ସବୁ କଟିରିଷ୍ଟ, (ଶ୍ରୀ) ସୁମଧୁର ।

ସୁମଧୁର(ମଧ୍ୟ)—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁମଧୁର+
ଆ) ସୁମଧୁର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ, (ବି) ଶୀଘରକି
ଶ୍ରୀ.ସୁମଧୁର ହୀ, ଉଦ୍‌ବର୍ଷ ଦୟାମୂଳା କନ୍ୟା ।

ସୁମନ—ବି. (ସୁ+ମନ୍ଦ+ମୀ ଅ) ଗୋଧୁମ,
ଗଢମ, ଧୂତ୍ରୁର, ଧାରୁର, (ବି) ଅତି
ମନୋଦୂର, (ଶ୍ରୀ.ବି.ଏ-ସୁମନ, ସୁମନାହ)

ସୁଷ୍ଠୁ.ଫୁଲ.ଉତ୍ସମ ମନ, ପଣ୍ଡିତ, ଦେବତା,
(ବି) ରହିକ, ସରସମନେ ଯୁକ୍ତ, ହୃଦୟ,
ଆନନ୍ଦ, ପ୍ରସନ୍ନ ଚେତାଃ ।

ସୁମନାହ—ବି. (ସୁମନାହ ଶବ୍ଦ, କ.ଧା) ସରସ
ମନ, ପ୍ରସନ୍ନ ମନ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ସୁଷ୍ଠୁ.ଫୁଲ,
ପଣ୍ଡିତ, ଦେବତା ।

ସୁମନଃପତ୍ର(ପତ୍ରିକା)—ବି. ଜାଗାପତିକା,
ଜାଗରି ।

ସୁମନପ୍ରଧାନ—ବି. ଜାଗପତୁଳିର ଶାଖା,
ଜାଗପତ୍ରିବ ।

ସୁମନଃପଳ—ବ.ଜାଗପଳ, ଜାଗପଳ,
କପିତ୍ରୀ ବୃକ୍ଷ ।

ସୁମନଶର—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସୁଷ୍ଠୁଧନୀ,
କାମ, କର୍ପରୀ ।

ସୁମନଦାସ—ଶ. ବି. ଦେବଦାସ ଦେଖ ।

ସୁମନସ—ବି. ସୁମନଃ ଦେଖ ।

ସୁମନସ—ଶ. ବି. (ସ-ସୁମନସ) ପୁଷ୍ଟ-
ସମ୍ବନ୍ଧ, ଦେବତା, ପଣ୍ଡିତ, ପ୍ରସନ୍ନଚିତ୍ତ,
ଉତ୍ସମ ମନ ।

ସୁମନସପକ୍ଷ—ଶ. ବି. (ସ-ସୁମନସ)=
ଦେବତା+ପକ୍ଷ=ମାର୍ଗ) ନଷ୍ଟନିବାଣ,
(ସ-ସୁମନସ=ଫୁଲ+ପକ୍ଷ=ଶ୍ରେଣୀ)
ପୁଷ୍ଟମାଳା ।

ସୁମନସ—ୟୁ. ବି. (ସୁ+ମନସ+କ.
ବ.ଶ୍ରୀ) ଦୟନ୍ଦ, ହୃଦୟ, ସୁଖୀ ।

ସୁମନା—ବି. ଜାଗପତୁଳ, (ଶ୍ରୀ.ବି) (ସ-
ସୁମନସ) ସୁମନାଃ ଦେଖ, (ଶ୍ରୀ.ବି)
ସୁମନାଃ ଦେଖ ।

ସୁମନାଃ—ଶ୍ରୀ.ୟୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ-ସୁ+
ମନସ) ମହାମନା, ଉଦାରତ୍ତତା,
ଆନନ୍ଦମୁକ୍ତ, ହୃଦୟ ପ୍ରୀତିଯୁକ୍ତ, ସୁନ୍ଦର,
(ବି) ଦେବତା, ପଣ୍ଡିତ, ପୂର୍ବକରଞ୍ଜ,
ଜାତପୁଣ୍ଡବୃକ୍ଷ, ଜାଇର୍ଣ୍ଣାଗଛ, ନିମ୍ନ,
ସେବତା, ଶତପତ୍ରୀ, ମହାକରଞ୍ଜ,
ଗୋଧୁମ, ଗଢମ, ପୁଷ୍ଟ, ମାଲଙ୍ଗଫୁଲ,
ଜବାଗ୍ରା ଗୋ, ଚମକା ଗୋ, କେକେଯୀଙ୍କ
ବାପ୍ରବଳ ନାମ, ଦମଗୋଷଙ୍କ ପାହୀ,
ମଧୁଙ୍କ ପାହୀ ଓ ଶାରବ୍ରତଙ୍କ ମାତା,
ଜାଇଫୁଲ, ପ୍ରିୟୀ ।

ସୁମନାମୁଖ—ବି. ସୁନ୍ଦର ମୁଖବିଶ୍ଵି ।

ସୁମନୀସୁମନା-ଶ. ବି. ଦେବପୁଷ୍ଟଲବଙ୍ଗ
ସୁମନାସ—ୟୁ. ବି. ସମ୍ମରିତବଦ ।

ସୁମନୋକ୍ତ—ୟୁ. ବି. ଅତ ସୁନ୍ଦର,
(ଶ୍ରୀ) ସୁମନୋକ୍ତ ।

ସୁମନୋକ୍ତୟେ ଶ—ୟୁ. ବି. ଶୁଦ୍ଧଦେବ
ସୁମନୋକ୍ତୟେ—ଶ. ବି. ରଜମାନଙ୍କ
ଅନ୍ତର୍ପୁରେଷ୍ଟା ଶ୍ରୀ ।

ସୁମନୋମୁଖ—ବି. ଜାଗପତୁଳର କଢି ।

ସୁମନୋମୁଖ—ୟୁ. ବି. ସମ୍ମରିତ
ସୁମନୋମୁଖ—ବି. ରଜମାନଙ୍କ
ଅନ୍ତର୍ପୁରେଷ୍ଟା ।

ସୁମନୋରଜ—ବି. (୭୭ତ୍ରୀ) (ସୁମନସ
+ରଜସ) ପୁଷ୍ଟପରମ ।

ସୁମନୋଦୂର—ବି. ଅତଶୟ ମନୋ-
ଦୂର, ଅତଶୟ ମନୋକ୍ତ ।

ସୁମନୋକ୍ତା—ବି. (୭୭ତ୍ରୀ) (ସୁମନ୍+
କ୍ତା) ସୁମନୋକ୍ତା ।

ଓକସ୍ଟ୍ ସ୍କର୍ ।

ସୁମନ୍ତ୍ରପକ୍ଷନାୟକ—ଶ. ବି. (ସ-ସୁମନ୍ତ୍ର)
ଗଢିଜାତିର ରଜାକବ୍ଦୀର କରଗାନ୍ତେ
ପ୍ରଦର୍ଶ ଉପଧିବିଶେଷ ।

ସୁମନ୍ତ୍ର—ଶ. ଅଥବା ବେଦର ଶାଖ ପ୍ରିୟ
ରଜ ଓ ମୁକ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟେତା ମୁନିଶିଖିଶେଷ,
ଜହାଙ୍ଗର ଏକ ପୁଣ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ଉପ-
ବେଶକ, (୩୦ ସୁ=ଅତ + ମନ୍ତ୍ର=
ଅପରାଧ ଯାହାର) ଅତ୍ୟପରାଧୀ, ଅତି
ନିଦମୟ, (ସୁ+ମନ୍ତ୍ର+କ.ରୁ) ଉତ୍ସମ
ଉପଦେଶକାରୀ ।

ସୁମନ୍ତ୍ର—ବି. ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ କନ୍ତୁ ଅବତାରରେ
କଣ୍ଠଦେବଙ୍କର କେଣ୍ଟ୍ରୁତା ତଥା
ଜଣକ ମନ୍ତ୍ରରୁ ଜଣନ, ଦଶରଥ ମନ୍ତ୍ର-
ବିଶେଷ ଓ ସାରଥ, ଅନ୍ତଶ୍ଵରଙ୍କ
ଏକ ପୁଣ୍ୟ, (ଶ୍ରୀ.ବି) ବିରୁଦ୍ଧବାନ୍ ।

ସୁମନ୍ତ୍ରକ—ୟୁ. ବି. କନ୍ତୁଙ୍କ ଜେଣ୍ଟର୍ଲୁକ୍
ସ ମନ୍ତ୍ର ଦେଖ ।

ସୁମନ୍ତ୍ରତ—ବି. ଉତ୍ସମନ୍ତ୍ରପ ମନ୍ତ୍ରି,
ଯ ହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉତ୍ସମନ୍ତ୍ରପ ମନ୍ତ୍ରା
କରିବାରଥ୍ୟ ।

ସୁମନ୍ତ୍ରୀ—ୟୁ. ବି. ଉତ୍ସମ ମନୀ, ସନ୍ଦରା-
କୁଶଳ, ଯେଉଁ ମନୀର ସହିତ ମନ୍ତ୍ରା
କର କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ ବିପର୍ବରେ ପଢି-
ବାକୁ ହୁଏନାହିଁ ।

ସୁମନ୍ତ୍ରକ—ବି. (କ.ଧା) ଉତ୍ସମ ମନ୍ତ୍ରନ,
(ବ.ଶ୍ରୀ) ମନ୍ତ୍ର ପବତ ।

ସୁମନ୍ତ୍ର—ବି. ଅତ ମନ୍ତ୍ର ।

ସୁମନ୍ତ୍ରକୁର୍—ବି. ଅତଶୟ ମନ୍ତ୍ରକ,
ଅତ ଦୁର୍ବୁଲି ।

ସୁମନ୍ତ୍ରା—ଶ. ବି. ଶକ୍ତିଭାବ ।

ସୁମନ୍ତ୍ର—ବି. ସୁମନ୍ତ୍ର (ଧୂନି) ।

ସୁମନ୍ତ୍ରା—ବି. ଉତ୍ସମ ଦୁର୍ବୁଲି ବିଶ୍ଵି,
ଶେରମନତ ।

ସୁମନ୍ତ୍ରୁ—ବି. ପର ଉତ୍ସମକ ଶିଷ୍ଟବିଶେଷ,
ଗନ୍ଧବିଶେଷ, (ବି) ଅତଦୋଧୀ ।

ସୁମନ୍ତ୍ରାଟ(ପାଟ)—ଶ. ବି. ଯେ ତାଙ୍କ
ଶୁଣ ଫଟିଯିବା ସେଇବିଶେଷ ।

ସୁମର—ବି. (ସୁ+ମୁ+ଅ) ବାଯୁ,

ସୁମରଣ—ବି.ସୁନ୍ଦର ବା ସୁମେସୁ ମୁଣ୍ଡ
 ମେଉଁ ମୁଣ୍ଡରେ ମୁନ୍ତରେକୁ ହୃଦୟପାଠ
 ନାହିଁ ।
 ସୁମରଣ—ଶା.(ପଦ୍ୟ)ଲି. (ପ୍ର-ସୁରଣ)
 ସୁରଣ ଦେଖ ।
 ସୁମରଣ—ଶା. ବି. (ସ-ସୁରଣୀୟ)
 ସୁରଣୀୟ ଦେଖି, (ଶା.କି) ଦେବତାଙ୍କ
 ନାମ ଜୟିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ୨୭ଟି
 ଧାନୀ ଥିବା ଜୟ ମାଳା ।
 ସୁମର—ଶା. ଚ. (ପ୍ର-ଗ୍ରାହକ) ସୁରଣ ।
 ସୁମର(ରେ)ଇବା-ଶା.କି. ସୁରଣକରିବା
 ସୁରମବା—ଶା.କି. ସୁରଣକରିବା, ମନେ-
 କଲିବା ।
 ସୁମରାୟକ—ଚ. (କ.ଧା) ପୁଷ୍ଟରଚିତ
 ଧନ୍ତୁ, (କ.ଶ୍ରୀ) ପୁଷ୍ଟଧନ୍ତୁ, କାମଦେବ ।
 ସୁମରିଆ-ଶା.କି. ଯୋଡ଼ାଙ୍କ ଖୁବ୍ ସେମଟି-
 ଯିବା ରେତବିଷେଷ ।
 ସୁମହତ୍—ବି.ଅଦିତ୍ୟହତ୍, ବିଦୂଳ, ଅନେକ
 ସୁମହାତ୍ପାତ୍—ବି. ଅତି ତପସ୍ୱି ।
 ସୁମହାମ୍ବା—ବି.ଅଦିମହାମ୍ବା, ଅତିମହାଶୟ
 ସୁମହାତ୍ୟୟ—ବି. ଅତି ବିନାଶ୍ୟୟକ
 (ସୁନ୍ଦର), ଅତିଶ୍ୟ ନାଶକଣ୍ଠୀୟ ।
 ସୁମହାକଳ—ସଂ, ବି. ଅତି କଳିବାକୁ,
 ଅତିଶ୍ୟ କଳିଶାଳୀ ।
 ସୁମହାତାତ୍ତ୍ଵ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସୁମରବାତ୍ର,
 ଆକାନ୍ତୁଳନିତ ଦୂଳ ।
 ସୁମହାମନାଳ—ବି. ମନସ୍ୱୀ, ପ୍ରତ୍ୟେ
 ମନୋମୁଦ୍ରା ।
 ସୁମହାରଥ—ସଂ, ବି. ଅତିଶ୍ୟ ଗର୍ବରୁଷ
 ସୁମହାସତ୍ତ୍ଵ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଅତି ବଳିଶାଳୀ
 ସୁମା—ଶା. ଚ. କୁସ୍ମମ, ଦୃଷ୍ଟି ।
 ସୁମାଧୋ—ସ୍ତ୍ରୀ.ତି. ଅନାଥପିଣ୍ଡିକର କନ୍ୟ
 ସୁମାରଧୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି.ମରଧ ପ୍ରବାହିତ ନମ୍ବା-
 ଭେଦ ।
 ସୁମାନ୍ତା—ଶା. ଚ. ପୂର୍ବ ଭାରତୀୟ କା
 ମାଳୀୟ ଦ୍ୱାରାପ୍ରକଳ୍ପିତ ମହିର ଏକ ଦ୍ୱାପ ।
 ସୁମାନସ—ପୁ.ବି. (ସୁନ୍ଦର ମାନସ)କି.ଶ୍ରୀ;
 ହୃଦୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସମାକିମ୍ବା ।

ସୁମାନ୍ତିକା—ବି. ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚରଣରେ
 ସାତ ଅଶ୍ଵରୁଥବା ବୃତ୍ତବିଶେଷ ।
 ସୁମାନ୍ତା—ସୁ. ବି. ଅତି ଆତିମାନ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ସୁମାନୀ ।
 ସୁମାସ୍ତ—ସୁ. ବି. (ସୁ + ମାସ୍ତ + ଅ)
 ଅତିକ୍ରମ ବୃତ୍ତିମାନ୍ତ, ମାସ୍ତାଯକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ସୁମାସ୍ତ, (ବି-ବିଜ୍ଞା)ଅସୁର, ଚିଦ୍ୟାଧର
 ସୁମାର(ରି)—ଯା. ବି. ସଂଖ୍ୟା, ଶରନା
 ସୁମାଲିମ୍ବ—ସ୍ତ୍ରୀ. ରି. ପ୍ରତି ଚରଣରେ ଛାଅଟି
 ବଣ୍ଣିଥବା ବୃତ୍ତବିଶେଷ, ଚରଣୀବିଶେଷ
 ସୁମାଳୀ—ବି. ସ୍ତ୍ରୀକେଶ ନାମକ ଧର୍ମଶର୍ମୀ
 ବାନ୍ଧୁଙ୍କ ପୁନି, ବକଣଙ୍କ ମାତାମହ,
 ଚାନରବିଶେଷ ।
 ସୁମାଲୀ—ଯା. ବି. ଥୋମାଲୀ. ଆତ୍ମି କାର
 ଉତ୍ତର ଚରଣଙ୍କପକୁଳରେ ଓ ଏଡ଼େନ୍‌ଡ୍‌
 ବାସ କରୁଥିବା କୃଷ୍ଣକାମ୍ଭ ଆରବ
 ଜାତିବିଶେଷ ।
 ସୁମାଲିଲାଙ୍ଘ—ଯା. ବି. ଆତ୍ମି କାର ରିଉର
 ପଥ ଉପକଳରେ ଶୋମାଲୀ ଜାତିଙ୍କ
 ଅଧ୍ୟୁତ୍ତିତ ଅସ୍ତ୍ର ।
 ସୁମାଲ୍ୟ—ସୁ. ବି. ନନ୍ଦଜୀର ସ୍ତ୍ରୀ ରାଜ-
 ଭେଦ, (ବି)ଉତ୍ତମ ମାଲ୍ୟ, (ବିଂ)ଉତ୍ତମ
 ମାଲାଧାରୀ ।
 ସୁମିତ୍ର—ବି. ଉତ୍ତମ ବା ଉପକାଶ ମି ମି;
 ଜଣ୍ମକ ବଣୀୟ ଅନ୍ତମ ବଜା ସୁରଥଙ୍କ
 ପୁଣି, ବର୍ତ୍ତମନ ସ୍ଵରର ବିଶ ଅର୍ହତ
 ସୁବାଜି ପିତା, ଶ୍ରୀକୃତ୍ତିର ଏକପୁଣି,
 ଅତିମନ୍ୟଙ୍କ ସାରଥ, ବୃତ୍ତିକର ଏକ
 ପୁଣି, ମେଦାର ରଣ ବିଶର ପ୍ରାପ୍ତିବୃତା,
 (ସୁ. ବି) ଉତ୍ତମ ମିତରିଷ୍ଟ ।
 ସୁମିତ୍ରା—ବି. ସଂଗର ନାମକ ଜିନମାନଙ୍କ
 ନନ୍ଦେକ ଚନ୍ଦନାତ୍ରୀ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବଳ
 ସପିଣ୍ଡୀର ବିଶ ଅର୍ହତ ।
 ସୁମିତ୍ରା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ + ମିତି + ଆ)
 ବରଥାଙ୍କ ଢୁକୁଯ୍ୟ ବଣୀ, ଶନୁଯ ଓ
 ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କ ମାତା, ମାକୁଣ୍ଡୁୟଙ୍କ ମାତା ।
 ସୁମିତ୍ର୍ୟ—ସୁ. ବି. (ସମିତି + ଯାଉତିମ
 ମିତରିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁମିତ୍ର୍ୟ ।
 ସୁମିତ୍ର—ବି. ଅତିଶ୍ୟୁ ମିତ୍ର, ଅତି ମଧ୍ୟରୁ,

ସୁମୁଖ—ଶ୍ରୀ(କ.ଧ)ସୁନ୍ଦର ମୁଖ,(କ.ଶ୍ରୀ)
 ରତ୍ନଶାଖ ବଣ୍ଣିତ ନନ୍ଦିତଶେଷ,
 ଗୁରୁତ୍ବର ଏକମୁଦ୍ର, ଶରେଶ, ଶାକ-
 ଭେଦ, ନାରତେଦ, ପଣ୍ଡିତ, ଦିତାର୍କି,
 ବନବିରତିକା, ଶିବ, ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଏକ-
 ମୁଦ୍ର, କିନ୍ତୁମାନଙ୍କ ରଜା, କିଳପଣ୍ଡି-
 ତଶେଷ, ରଜର୍ଷିମ, ରାଜସୋରିଷ,
 (ବିଂ) ଯହିଁର ମୁଖ ବା ବହୁମନ ପଥ
 ବା ସାମନା ସୁନ୍ଦର, (ସୁଂଚ.ଶ୍ରୀ)
 ସୁନ୍ଦର ମୁଖବିଷ୍ଟ, ସୁନ୍ଦର, ପ୍ରସନ୍ନ,
 ଅନୁକୃତ, କୃପାକୃ, (ଶ୍ରୀଷ୍ଟ ମୁଖଶ୍ରୀ)।
 ସୁମୁଖେ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଗୁରୁତ୍ବ, ଉତ୍ତମାନନ
 ପିଟା।
 ସୁମୁଖ—ଶ୍ରୀ.ବି. (ସୁମୁଖ+ଆ)ସୁନ୍ଦର
 ଆକନ୍ଦକୁଳା, କନ୍ଦୁମଣୀ, (ଶ୍ରୀ.ବି.)
 ସୁନ୍ଦରନାନ୍ଦ, ଦର୍ଶଣ ।
 ସୁମୁଖୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁମୁଖୀ, ସୁନ୍ଦର ସ୍ତ୍ରୀ,
 ଏକାଦଶାଷ୍ଟର ହନ୍ଦେବିଶେଷ, ସାଙ୍ଗୀ-
 ତରେ ଏକପ୍ରକାର ମୁକ୍ତିନା, ଅପ୍ରବୃଦ୍ଧିଶେଷ,
 ମଳ ଅପରାକିତା, ଶଙ୍ଖପୁଣୀ,
 (ଶ୍ରୀ.ବି.-ବ.ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦର ମୁଖ୍ୟକ୍ରି ।
 ସୁମୁଶ—ଶ୍ରୀ. (ଉତ୍ତର ବାଲେଶ୍ୱର)-
 ହାତ୍ତି ଫୁଟା ଦେଖ ।
 ସୁମୁରିକରିବା—ପା. (ଉତ୍ତର ବାଲେଶ୍ୱର)
 ଶି. ପରମାଳିକା ।
 ସୁମୁର୍ତ୍ତି—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପ-ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦରିଷ୍ଟ,
 ହନ୍ଦୁଶାଖ, ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର, ସମ୍ବୂଦ୍ଧ ଶ୍ରୋକ,
 (ପ-ସୁମୁର୍ତ୍ତି) ସୁନ୍ଦର ଭୂପ, (ତିଂ)
 ସମୁର୍ତ୍ତି, ସୁନ୍ଦର ରୂପଗର୍ଭସ୍ତ୍ର ।
 ସୁମୁଷ୍ଟି—ବ. ବିଷମୁଷ୍ଟ ଛୁପ, ମହାନିମ୍ବ,
 (ବିଂ) ଦୃଢ଼ମୁଷ୍ଟି, ଉତ୍ତମ ମୁଷ୍ଟୀଯକ୍ତ ।
 ସୁମୁଷ୍ଟ—ଶ୍ରୀ. ଶ୍ରୀ. ବି.ସୁମୁଜୀ, ସୁନ୍ଦର,
 (ବି) ସୁନ୍ଦରିଷ୍ଟ ।
 ସୁମୁହୁର୍ତ୍ତି—ବ. ଶୁଭମୁହୁର୍ତ୍ତି, ଉତ୍ତମ
 ସମୟ ।
 ସୁମୁର୍ତ୍ତି—ବ. (କ.ଧା) ସୁନ୍ଦର ମୁର୍ତ୍ତି,
 ଶିବର ଏକନଶ, (ବିଂ-ବ.ଶ୍ରୀ)ସୁନ୍ଦର
 ମୁର୍ତ୍ତିଯକ୍ତ, (ଶ୍ରୀ.ବି--ସ-ହତି)୧ ତଣ୍ଡାତ୍ତ୍ଵ ।

ସୁମ୍ଭକ—ଶ. (ବ.ଶ୍ର.) ଶୈତଣିପୁ, ଉତ୍ତମ ମୂଳ, (ବିଂ-ବ.ଶ୍ର.) ସୁନ୍ଦର ମୂଳୟକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁମୂଳା ।

ସୁମୂଳକ—ବ. ଚର୍ଚର, ଶାକର ।

ସୁମୂଳ—ସ୍ତ୍ରୀ, ବିଂ, (ସୁମୂଳ + ଆ) ସୁମୂଳର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ, (ବି) ଶାକପଣ୍ଡୀ, ପୁଣିପଣ୍ଡୀ ।

ସୁମୁଗ—କ୍ଲୀ. ବ. ମୁଖ୍ୟାର୍ଥ ଭୂଷି ।

ସୁମୁତୀକ—ବିଂ. ଅତିଶୟ ସୁତୀ, ଅତି ସୁଖ୍ୟକ ।

ସୁମୁଖ—ବିଂ. ଉତ୍ତମ ମୃଜ୍ଜ୍ୟକ, (ବି)

ଉତ୍ତମ ମୃଜ୍ଜ୍ୟ । [ଷ୍ଟ୍ରେ]

ସୁମୁଷ୍ଟ—ବିଂ. (ସୁ + ମୂଳ + ତି)ସୁପରି-

ସୁମେଳ—ବିଂ(ବ.ଶ୍ର.)ସୁନ୍ଦର ମେଳା-

ସ୍ତ୍ରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁମେଳା, (ବି) ମୁଞ୍ଜତୃଣ ।

ସୁମେଳକ—ବ. ଦ୍ୟୋମନୀ, କଳାଧାନା ।

ସୁମେଧା—ବିଂ. (ବ.ଶ୍ର.-ସୁ + ମେଧା)

ସୁନ୍ଦର ମେଧା ବା ବୁଦ୍ଧିବିଶ୍ଵିଷ, ବୁଦ୍ଧି-
ମାନ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁମେଧସୀ, (ବି) ବୁଦ୍ଧି-
ମନ୍ଦୁନ୍ଦର ଏକରହି, ପଞ୍ଚମ ମନ୍ଦୁନ୍ଦର
ବିଶ୍ଵ ଦେବତା, ପିତୃମୋକ୍ଷ ଜଣ-
ବିଶେଷ, ଜ୍ଞାନପୂର୍ଣ୍ଣତାଲତା ।

ସୁମେଧ—ବିଂ. ସୁପରିଦ୍ଵିଦ, ଅତି ପବିତ୍ର,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁମେଧା ।

ସୁମେରୁ—ଶ. ସୁରଶୋକ୍ତ ଭୁମଧ୍ୟ ପଦତି
ବିଶେଷ, ମେରୁଗିରି, (ଭୁଗୋଳ) ପୃଥିବୀର
ଉତ୍ତର କେନ୍ଦ୍ର, ଉତ୍ତରମେରୁ, ଉତ୍ତର-
ଧୂବ, ଜପମାଳର ମଧ୍ୟପୁଣ୍ଡିକା, ମେରୁ,
ଶିବ, ବିଦ୍ୟାଧରବିଶେଷ, (ବି) ଅତି
ସୁନ୍ଦର, ଦର୍ଶଣେଷ ।

ସୁମେରୁଜା—ସ୍ତ୍ରୀ.କି. (ସୁମେରୁ + ଜନ +
ଆ + ଆ) ସୁମେରୁ ପଦତିରୁ ଜୀବୁତା
ନନ୍ଦା ।

ସୁମେରୁବୁଦ୍ଧ—ଶା. ବି. (ଭୁଗୋଳ) ପୃଥି-
ବୀର ଉତ୍ତର କେନ୍ଦ୍ରାରୁ ଅକ୍ଷାଂଶ ଗ୍ରେ
ତ୍ରିଗ୍ରୀ ଦୂରରେ ଗୋଲକର ବୁଦ୍ଧ-
ପାଦରେ ବେଢିଥିବା କଲ୍ପିତ ଦୂର ।

ସୁମେରୁଚୁଣ—ବ. ସୁରଶୋକ୍ତ ସୁମେରୁ
ଫିଲ୍‌ର ଦ୍ଵାରା ଗୋଟିଏ ଚାଙ୍ଗେ (ଯଦ୍ଵାରେ

ଦେବତାମାନେ ବିହାର କରନ୍ତି) ।

ସୁମେରୁମହାସାଗର—ଶା. ବି. ଉତ୍ତର
ମେରୁକ ବେଢିଥିବା ମହାସାଗର, ଉତ୍ତର
ମେରୁ ମହାସାଗର ।

ସୁମେଲଣ—ବି. କର୍ପାର ।

ସୁମ୍ଭ—ପ୍ରା. (ଗଢ଼ଜାତ) ବ. କାଶତୃଣ ।

ସୁମ୍ଭ—ବି. ଦେଶବିଶେଷ, ସୁମ୍ଭ ଦେଶ-
ବାସୀ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସୁମ୍ଭଙ୍କ—ସୁ.ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଉତ୍ତମତା ବା
ଦେଶକାରୀ ସହକାରେ ଯଜ୍ଞ ସଂକାଦନ-
କାରୀ, (ବି-ବ.ଶ୍ର.) ଆକୃତି ଗର୍ଭଜାତ
ବୁଦ୍ଧ ପ୍ରକାପତଙ୍ଗ ପୁଣି, ବିଶ୍ଵିଜ୍ଞ ଏକ
ପୁଣି, ଧୂନକର ଏକପୁଣି, ଉଣିନରର
ଏକ ରତ୍ନ, (କ.ଧା) ଉତ୍ତମ ଯଜ୍ଞ ।

ସୁମ୍ଭତ—ବି. (ସୁ + ସମ୍ଭ + ତ) ଅତିଶୟ
ପ୍ରଯତ୍ନ, ଜିତେନ୍ଦ୍ରୟ ।

ସୁମ୍ଭତାସ୍ଥକାନ୍—ସୁ. ବି. ରୁଷି ।

ସୁମ୍ଭତ୍ତ—ବି. ସୁନ୍ଦରିତି, ଉତ୍ତମ
ବାଦ୍ୟ ଧୂନଯକ୍ତ ।

ସୁମ୍ଭମ—ବି. ଶୋଭନ ନିଯମନ, ଲେକ-
ାନ୍ ସାଂଶ୍ଲାଷ୍ଟ, (ସୁ.ବି) ଦେବଗଣିତିକଣେଷ

ସୁମ୍ଭମ୍ବଦ୍ୟ—ସୁ. ବି. ରେବତ ମନୁର
ସୁର, (ବି) ଉତ୍ତମ ରୂପେ ଯାଗ କରି-
ବାର ଯାଗ୍ୟ ।

ସୁମ୍ଭାତ—ସୁ. ବି. ନନ୍ଦତ ପୁରୁଷେ

ସୁମ୍ଭା-ଶା.ବି.ପ୍ରେସ୍(ଶା.ସ୍ତ୍ରୀ.)ବିଂ ସୋହା-
ବିନା, ପ୍ରିସ୍ତା, ଆଦରଣୀ ।

ସୁମ୍ଭାତ—ବି. (ସୁ + ଯାମାନ + ଅ) ବ.ଶ୍ର.;
ମନୋହର ଗତିବିଶ୍ଵ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଯାମୀ,
(ବି) ସୁର୍ଯ୍ୟ ।

ସୁମ୍ଭାତା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ମନୋହର
ଗତିଯକ୍ତା, (ଶ୍ରୀ.ବି-କ.ଧା) ଉତ୍ତମାତା,
ମଙ୍ଗଳନକ ଗମନ ।

ସୁମ୍ଭାମ—ବି. ଅତିଶୟ ତିର୍ଯ୍ୟକ, (ସୁ.ବି)
ଦେବବୁଦ୍ଧଭେଦ ।

ସୁମ୍ଭାମୁନ—ବି. ସୁ.ଶ୍ରୀ+ଯମୁନା+ଯମୁନୁ,
ବିଷ୍ଣୁ ସହସ୍ର ନାମୋଦ୍ରୁ ବିଷ୍ଣୁକ ନାମ,
ବିଷ୍ଣୁରାଜ, ବିଷ୍ଣୁପାସାଦ, ଅତ୍ରି ବିଶେଷ,
ଦେଯବିଶେଷ ।

ସୁମ୍ଭଶୁତର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଅତିଶୟ ସୁନ୍ଦର
ମୁଖ୍ୟକୁ ବା ଅତିଶୟ ଶୋଭନ ପୁଣି-
ବିଶେଷ ।

ସୁମ୍ଭତ—ବି. (ସୁ + ସମ୍ଭ + ତ) ଉତ୍ତମ
ରୂପେ ଯକ୍ତ, ଉତ୍ତମ ରୂପେ ମିଳିତ ।

ସୁମ୍ଭତ୍—ବ. (ସୁ + ସମ୍ଭ + ତ) କ.ଧା;
ଉତ୍ତମ ଯକ୍ତ, ଉତ୍ତମ ମନ୍ଦତା, ସୁପରମର୍ମ
ମୁହୂର୍ତ୍ତ—ବ. ଧର୍ମୀୟତ, ନୟାୟ ସମ୍ପତ୍ତ ମୁକ ।
ସୁମ୍ଭୋ—ଶା. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସୌଭାଗ୍ୟବିନ୍ଦ,
ଯଥ—ସୁମ୍ଭୋରୀ ।

ସୁଯୋଗ—ବ. (କ.ଧା) ଉତ୍ତମ ଯୋଗ,
ଶୁଭକର ଯୋଗ, ଉତ୍ତମ ଅବସର,
ଉପଯୁକ୍ତ ଅବସର, ସୌଭାଗ୍ୟ, ମଙ୍ଗଳ-
କର, ସାହୁଚର୍ଚୀର୍ଯ୍ୟ, ଶୁଭକର ମିଳନ ବା
ସଙ୍ଗ ।

ସୁଯୋଗକୁ—ଶା. ଟି. ବି. ସୌଭାଗ୍ୟ ବିମେ,
ସୁଯୋଗକମେ ।

ସୁଯୋଗ୍ୟ—ପୁ. ବି. ଅତିଶୟ ଉପଯୁକ୍ତ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଯୋଗ୍ୟା, (ବି) ସୁଯୋଗ୍ୟତା ।

ସୁଯୋଧ—ପୁ. ବି. (ସୁ + ଯୁଧ +
ମ୍ର.ଅନ) ଧୂତିବିଷ୍ଟକର ଜ୍ୟୋତିଷ,
କରୁବାକ, ଦୂର୍ଯ୍ୟଦ୍ୱାନ ।

ସୁର—(ଧାର୍ଯ୍ୟ) ପାପିପାଇବା, ଶୋଭ-
ପାଇବା, ଶାଶ୍ଵତ୍ୟୟକ୍ତ ହେବା, ଆଧ୍ୟପତ୍ର
କରିବା ।

ସୁର—ଶା. ବି. (ସୁ-ସର) ଟଙ୍କ, ଧୂନ,
ସଙ୍ଗିତର ଗର ବା ଡାନ, ବଙ୍ଗାୟ
ବିଶେଷାଧାରିତିକଣେଷ, (ଯା.ଦି) ସେବ,
ଚେତନା, ଆରମ୍ଭ ।

ସୁରକିତି—ଯା. ତି. ସୁରକିତ ଦେଖ ।

ସୁରକିବା—ଶା. ପ୍ରା. (ସମ୍ବିନ୍ଦ୍ରିୟ) ଶୋଭିବା,
ପୋଡ଼ିବିବା ।

ସୁରକୁଟିବା—ଶା. କି. ଶୁଦ୍ଧିବା ।

ସୁରଖୁର—ଶା. ବି. ଓ କି. ବି. ସରୁଖୁର
ଦେଖ ।

ସୁରଖୁରିଆ—ଶା. ବି. ଶାନ୍ତିଶ୍ଵର, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସୁରଖୁରେଇ ।

ସୁରଖୁନା—ଶା. (ସମ୍ବଲ) ବ. ଶାନ୍ତା ।

ସୁରଗୁଜା—ଶା. ବି. ମଧ୍ୟପଦେଶର

ବର୍ତ୍ତିମାନ ରଷ୍ଟ୍ରସ୍ଟେଟସ୍ ଏଜେନ୍ସିର
ଅନ୍ତର୍ଗତ ଶୋଟିଏ ଦେଶୀୟ ଭାଷା,
ସୁରକ୍ଷା, ଜାଣପୂର, ଉତ୍ସପୁର ଆଦି
ଅଞ୍ଚଳରେ ପ୍ରକଟିତ ଛିଣଗଡ଼ୀ ଭାଷାର
ଉପଭୋଗୀ ।

ସୁରକ୍ଷା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଲ) ବି. ସର୍ଜନ ।

ସୁରତ—ପ୍ରା. (ଜାଣପୁର) ବି. ଚେତା ।

ସୁରଦାସ—ଶ୍ରା. ବି. (ଫ୍ରେଶ୍‌ରୁଚି+ଦାସ)
ସୁରଦାସ ଦେଖ ।

ସୁରମ୍—ସା. ବି. ସୁରମ ଦେଖ ।

ସୁରତିବା—ପ୍ରା. (ପାଟଶା) କ୍ରି. ଶୀଘ୍ର
ବା ପ୍ରତ୍ୟେଷରେ ଖାରବା ।

ସୁର(ରୁ)ସାର—ଶ୍ରା. ବି. (ଫ୍ରେଶ୍‌ରପତିତ
ନିର୍ଯ୍ୟକ ସହଚର) ସୋରଶବ୍ଦ, ସାଡ଼ା-
ଟଙ୍କ, କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଧନ, (ବିଂ)
ସବ୍ରତ ପ୍ରକଟିତ, ପ୍ରତିର୍ଥି, ପ୍ରଦତ୍ତ-
ହୋଇଥିବା ।

ସୁର(ରୁ)ସାରକିରିବା—ଶ୍ରା. କ୍ରି. ଶବ୍ଦ-
କରିବା, କୌଣସି ପ୍ରସ୍ତରପୁରୁ ସାଧା-
ରଣରେ ପ୍ରକାଶ କରିବା ।

ସୁର—ପୁଂ. କ୍ର. (ସୁ+କ.ର କିମ୍ବା ସୁର
କିମ୍ବା.ଅ) ଦେନ, ସୁର୍ଯ୍ୟ, ମୁଖୀ ଜନ,
ପଣ୍ଡିତ, ମୁନି, ରଷ୍ଟି, (ପ୍ରା.) ସୁର୍ତ୍ତା, (ଶ୍ରା.କି-
ଷ-ସୁର)କଣ୍ଠସ୍ଵର. ରକ, ଧୂନ, ସଜୀତର
ସୁର, ସୁରଲୋକ, ଦେବଲୋକ, (ସା.ବି)
ସୁର ଦେଖ, (ପ୍ରା. ଛିଣଗଡ଼, ବି.)
ଦୁଷ୍ଟି ।

ସୁରକ—ବି. ସୁରବାହୀ, ସୁରପକାର, ସୁର

ସରକାର—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ଦେବତାମନଙ୍କ
ଦୃଷ୍ଟି, ଶାର୍ଦ୍ଦର ଜନ ।

ସୁରକଷାଦୂର୍ପାପଦା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗଙ୍ଗା ।

ସୁରକଷିତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅପ୍ରସେଭେଦ ।

ସୁରକାରୁ—ବି. (ବ.ମ୍ବ) ବିଶ୍ଵକର୍ମୀ ।

ସୁରକାମୁକ—ବି. ରନ୍ଧରନ୍ଦ୍ର ।

ସୁରକାଷ୍ଟ—ବି. ଦେବକାଷ୍ଟ, ଦେବଦାରୁ ।

ସୁରକୁଳ—ବି. ଦେବତାମନଙ୍କର ବଣ ।

ସୁରକୁତ୍ତ—ପୁଂ. ବି. ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଗବତର ପୁଷ୍ଟି
ବିଶେଷ ।

ସୁରକୁତ୍ତ—ବିଂ. ଦେବଗଣ କର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଅନୁ-

ସୁରକୁତ୍ତ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବୁଢ଼ାଚାରୀ ।

ସୁରକେତୁ—ପୁଂ. ବି. ରନ୍ଧରକ, ଶନ୍ତରକ,

ସୁରକୁ—ବି. (ସୁ+ରକୁ) ଉତ୍ସମର୍ଦ୍ଦିପ-

ଚଞ୍ଚିତ, ସୁନ୍ଦର ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣିତିଷ୍ଠିଷ୍ଠି, ଅତ-

ଶୟ ଅନୁରକ୍ତ, ସୁମଧୁର, ସୁଶ୍ରାବ୍ୟ,

ଶ୍ରବନଶିଖକର, ଯାହାର କଣ୍ଠଧୂନି

ମଧୁର, (ପ୍ରା.) ସୁରକ୍ତା ।

ସୁରକୁକ—ବି. କୋଷାମ୍ବ, କୁମୁଦଗର,

ସୁରମୁଖରେଣିକ ।

ସୁରକୁତ୍ତ—ବି. ରଷ୍ଟିତେବ, ପରତେବ, ଉତ୍ସମର୍ଦ୍ଦିପ-

ରୂପେ ରଷ୍ଟିତ, ଯାହାରିଶେଷ ସାବଧାନ

ସହକାରେ ରକ୍ଷା କରିବାରେ ଅର୍ଥ ।

ସୁରମୁଖନିକା(ମଣ୍ଡିନିକା)—ଶ୍ରୀ. (ସୁରତ୍ତ
ଅନ୍ତଃଅନାନ୍ଦକାନ୍ତିକା)ମନାରେଦେ

ସୁରଗଜ—ବି. ଦେବଦୂଷ୍ଟୀ. ଶୀଘ୍ରବନ୍ଦିଷ୍ଟପ୍ରତ୍ୟେଷ

ସୁରଗଣ୍ଠ—ବି. କୁଶରେଣିବିଶେଷ ।

ସୁରଗତ—ବି. ଦୈବଗତ, ଅତୁଳ ।

ସୁରଗାସୁକ—ବି. ଦେବତାମନଙ୍କର

ଗାୟକ, ଗନ୍ଧ ।

ସୁରଗିର—ପୁଂ. ବି. (ଗତତ୍ତବ) ସୁମେରୁ

ମନ୍ତ୍ର ।

ସୁରଗୁରୁ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ଦୃଦ୍ଧପତି, ଦେବତା

ମନଙ୍କ ଗୁରୁ, ଦୃଦ୍ଧପତି ଗୁରୁ ।

ସୁରଗୁରୁଧିବସ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ଦୃଦ୍ଧପତି-

ଗାର, ଗୁରୁବାର ।

ସୁରଗୁରୁ—ବି. ଦେବଗୁରୁ, ମନ୍ତ୍ର ।

ସୁରଗମ୍ବାନୀ—ପୁଂ. ବି. (ସୁର+ଗମଣୀ)

କର୍ମ, ଦେବଗମ ।

ସୁରଗ—ବି. (ସୁ+ରଗ) ନାଗରଙ୍ଗ,

ନାରଙ୍ଗ, ବିବର, ସୁରଙ୍ଗ, ଲମ୍ବଗର୍ଭ,

ଭୁମି ଉଲେ ଉଲେ ଖୋଲାଯିବା ପରିଣାମ,

ହିଙ୍କୁଳ, ପତଙ୍ଗ, ବକମକାଠ, ସୁରଙ୍ଗ,

ରଙ୍ଗ, ହିନ୍ଦିଗାତ, ପିତର, (ବିଂ)ସୁରକ୍ତ,

ସୁନ୍ଦର ରଙ୍ଗବର୍ଣ୍ଣିତିଷ୍ଠିଷ୍ଠି, ସୁରଙ୍ଗିତ,

(ଶ୍ରା.ବିଂ) ଅତ୍ୟନ୍ତ ହିତକମ୍ପକୁ

ସୁରଗଦ—ବି. (ସୁରଗ+ଦା+କ.ଅ)

ତିତଙ୍ଗ, ହିକମକାଠ ।

ସୁରଜଧାରୀ—ବି. ଗେରିକ, ଗେରୁମହିଳା

ସୁରଜୟୁକ—ବି. (ସୁରଜ + ଯୁକ୍ + କ.

କୃପ) ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସିନ୍ଧିକର ଗେରି

କରେ, ସିନ୍ଧିଆଗେର ।

ସୁରଗରେ—ଶ୍ରୀ. କି. ବିଂ.କୌଣ୍ଠିରାଜରେ ।

ସୁରଙ୍ଗ—ବି. (ସୁରଙ୍ଗ+ଆ) ସିନ୍ଧିଗତ,

କେବଣ୍ଠିକା, କେବଣ୍ଠିଆ ମୁଆ ।

ସୁରଙ୍ଗ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗଞ୍ଜାମକାଲ ଜମ୍ବାରୀ

ବିଶେଷ, (ବିଂ) ସୁରଙ୍ଗ ଦେଖ ।

ସୁରଙ୍ଗିକା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସୁରଙ୍ଗ+କାଳି+ଆ)

ମୁଖୀ, ଉପୋଦିତା, ପୁରଶାକ,

ଶେତ କାକମାଚୀ ।

ସୁରଙ୍ଗୀ—ବି. (ସୁରଙ୍ଗ + ଇନ୍ଦ୍ର) କାଳି

ନ ସି, କଇସିକାକୁଡ଼ି ପର ପରମୟୁକ୍ତି

ଲତା, ରଙ୍ଗଶାଖାତିନ, ନ ଜିସକିନା,

ପୁନ୍ଦାର, କାକମାଚୀ ।

ସୁରଗପ—ବି. ରନ୍ଧରନ୍ଦ୍ର ।

ସୁରଳ—ପ୍ରା. (ଭତିଭତା) ସୂର୍ଯ୍ୟ ।

ସୁରଳଃପଳ—ବି. ବି. କି. ସୁରଳମ୍ +

ପଳ) ପନ୍ଦ ବୃକ୍ଷ ।

ସୁରଳମ୍—ବି. (ସୁ+ରଳମ୍) ସୁନ୍ଦର

ରହି, ରହି ।

ସୁରଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଅପ୍ରସେଭେ ଭେଦ ।

ସୁରଳନ୍ଦୁ—ବି. (ଗତତ୍ତବ) ପ୍ରତ୍ୟେଷ ।

ସୁରଙ୍ଗନ—ବି. (ସୁରଙ୍ଗ+ରଙ୍ଗନ) ଗୁବାକ

ବୃକ୍ଷ, ଗୁଆଗର୍ବ ।

ସୁରଙ୍ଗିତ—ଶ୍ରୀ. (ସୁରଙ୍ଗ+ରଙ୍ଗିତ) ସୁନ୍ଦର

ରଙ୍ଗରେ ଚିତ୍ତ ।

ସୁରଙ୍ଗ—ଶ୍ରା. ବି. (ସୁରଙ୍ଗ ବା ଶୋରଙ୍ଗୁ
ଦେଶର ନାମରୁ) ରହିବିଶେଷ ।

ସୁରତ୍ତ(ଥ୍)—ସା. ବି. ଶାତି, ପ୍ରାକାଳୀ,

ଦେହର ଚେହେର, ମୁଖଭାଗୀ, ଅବସ୍ଥା,

ଆକୃତି, (ବିଂ) ମିଶ୍ର, ମଧୁର, ସୁନ୍ଦର,

ମନୋକ୍ଷମ, କାରଣ, (ଶ୍ରା. କି. ବିଂ)

ଭରିଦୂପରେ, କାରଣରୁ ।

ସୁରତ୍ତହରମ—ସା. ବି. ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି

ଦେଖିବାକୁ ସୁନ୍ଦର କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତରେ

କୁର, ବିଶଳମୁହମୁଖୀ ସମ୍ବୁଦ୍ଧି

କପଟୀ ।

ସୁରତ୍ତିହାଲ୍ ଯା. ବି. ମୁଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିର ଦେହର
ବା ଶରା ଅବସ୍ଥା, ସରଜମିନ୍ ଉଦ୍‌ଦିନ୍ ।

ସୁରତ—ବି. (ସୁ+ରମ୍+ଭା.ତ) ନିଧିବଳ
ମେଥୁଳ, ସ୍ଵିପୁଷ୍ଟ ସଙ୍ଗମ, (ପୁଂବି-
ସୁଫ୍ରମ୍+କ.ତ) ଅପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନୁରକ୍ଷା,
ଦୟାକ୍ତ, ଅତି କୃପକ୍ତ, (ଗ୍ର. ବି-ପ୍ର-
ଚାରି) ବଳିଷ୍ଠା, ଲେନ୍ଦ୍ରିଯିଥା,
(ଯା.ବି) ସୁରତ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁରତା ।
ସୁରତଗୋପନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଓ ବି. ସୁରତ-
ଗୋପନୀ ଦେଖ ।

ସୁରତତାଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଦୁଇ, ଶିରସ୍ତକ,
ଶିରସ୍ତି ମାଳା ।

ସୁରତଦେଶ—ବି. ରତିଦୟୀ, ରତି-
ସମ୍ମନେ ଗଲା ।

ସୁରତ(ତ)ବିତିବା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (କ.ଶ୍ର.)
(ସୁରତ+ବିତିବା+ଆ) ରୂପବାଚ
ମଧ୍ୟ ନାୟିକା ମଧ୍ୟରୁ ଏକପ୍ରକାର ନାୟିକା,
ଯେଉଁ ମଧ୍ୟ ନାୟିକାଙ୍କ ରତିଦୟୀ
ବିତିବା ଅଟେ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି) ବିତିବା-
ରତିଦୟାକାରଣୀ (ସ୍ତ୍ରୀ) ।

ସୁରତମଞ୍ଜଳି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବିଦ୍ୟାଧରମତଙ୍କ
ଦେବଙ୍କ କିନ୍ତୁ ।

ସୁରତରିଣୀ—ବି. (ଡତତ୍ତ) ଗଙ୍ଗାନଦୀ,
ସୁରତ କୀଡ଼ାର ସଙ୍ଗମ ।

ସୁରତରୁ—ବି (ସୁର+ତରୁ) ଦେବତରୁ,
ସ୍ଵର୍ଗର କଳାତରୁ, ସୁନ୍ଦାଗ, (ଦ୍ରୁ-କଳ-
ତରୁ, ମନ୍ଦାର, ପାନୋତ, ସନ୍ତୁନ ଓ
ହୃଦୟରନ, ମାନେ ନନ୍ଦନକାନନର
ତରୁ ଥିଲୁ) ।

ସୁରତସ୍ତମ—ବି. (କ.ଧା) ରମଣଜନତ
ପାତ୍ରମ ।

ସୁରତସୁଖ—ବି(କ.ଧା) ରତିଜନତ ଆନନ୍ଦ
ସୁରତସ୍ତେଦ—ବି. (କ.ଧା) ରତିଶ୍ରମ-
ଜନତ ଦର୍ଶନ ।

ସୁରତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁରତ + ଆ) ଅତି-
ଯେ ଅନୁରକ୍ଷା, (ବି-ସୁର+ଭା.ତ) ଦେହର,
(ସମୁଦ୍ରାର୍ଥ—ତା) ସୁର ବା
ଦେହସୁନ୍ଦର, ଅପ୍ରମାଦବେଶ ।

ସୁରତାର୍ଥ—ବି. ସୁରପୁନ୍ଦାଗ ଦୁଇ ।

ସୁରତାକ୍ତ—ବି. (ସୁରତ + ଅକ୍ତ) ଗତତ;
ରତର ଶେଷ ।

ସୁରତ—ବି. (ସୁ+ରମ୍+ଭା.ତ) ରତ,
ସୁରତ, ମେଥୁଳ, (ୟା.ବି) ସୁରତ ଦେଖ,
(ଗ୍ର.ବି) ସୁରତ ଦେଖ ।

ସୁରତଗୋପନୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବି. ଯେଉଁ
ନାୟିକା ନାୟକ ସଙ୍ଗେ କୃତରତ-
ନୀତା ବିଷୟ ଆପଣ ସଖୀମାନଙ୍କଠାରୁ
ଲାଗୁ ।

ସୁରତୋଷକ—ବି. ଦେବତାମାନଙ୍କର
ପ୍ରୀତିକାରକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁରତୋଷିକା,
(ତ) କୌଣସିତମଣି ।

ସୁରତ୍ତ—ବି. ଉତ୍ସମରତ୍ତ, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ, ମାଣିକ୍ୟ,
(ତିର) ସରସଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଉତ୍ସମ ରହୁଯାଇ ।

ସୁରଥ—ବି. (ସୁ ଅଟେ ରଥ ପାହାର)
ଚିତ୍ତବଂଶ ସମୁତ୍ତର ଚନ୍ଦ୍ରକଣୀୟ ରଳା,
ଦୂପଦଙ୍କ ଏକପୁଷ୍ଟ, ନୟରୁଥୁଙ୍କ ଏକ-
ପୁଷ୍ଟ, ଜନମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଏକପୁଷ୍ଟ, ଚମକ-
ପୁଷ୍ଟର ରାତା ହଂସଧୂଳଙ୍କ ପୁଷ୍ଟ, (ତିର)
ସୁନ୍ଦର ରଥବିଶ୍ଵ ।

ସୁରଥାକାର—ବି. ବର୍ଣ୍ଣରେତ ।

ସୁରଦାରୁ—ବି(ଡତତ୍ତ) ଦେବଦାରୁ ଦୂର ।

ସୁରଦାସ—ଶା. ବି. ଅକ୍ଷ, କଣା, ପ୍ରସିଦ୍ଧ
ସର୍ବୀୟ ଦିନ କବି, ସାମ୍ରାଜ୍ୟରଙ୍କର
ଶୁଭୁଦର ନାମ । [ସର୍ବରାଜା]

ସୁରମାରୀକା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଡତତ୍ତ) ମନ୍ଦାକିମୀ,
ସୁରଦୁନ୍ଦୁର—ବି. ଦେବତାମାନଙ୍କ ଦୁନ୍ଦୁର
ଚାତ୍ୟ, ତୁଳିରୀ ଗୁଲୁ ।

ସୁରଦୁଃ—ପୁ. ବି. (ସୁର+ଦୁଃ+କ.
ତିର) ଦେବଦ୍ରୁଷ୍ଟି, (ପୁ.ବି) ଅସୁର,
ଦେବଦ୍ରୁଷ୍ଟ ।

ସୁରଦୁଃ-ବି(ଡତତ୍ତ) ଦେବଦୁଃସ୍ତି, ବୀରବର
ସୁରଦୁଃ(ମ)—ବି. ସୁରତରୁ ଦେଖ,
ଦେବନଳ ।

ସୁରଦୁଃ—ବି(ଡତତ୍ତ) ଉତ୍ସମରତ୍ତ, ରାମଧନୁ
ସୁରଧ୍ୟମ(ନରର)—ବି. (ଡତତ୍ତ) ଦେବ-
ଲୋକ, ସର୍ବ ।

ସୁରଧୂମ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଡତତ୍ତ) ଗଙ୍ଗାନଦୀ,
ସର୍ବରାଜା ।

ସୁରଧୂପ—ବି. ବଳ, ଶୁଣା ।

ସୁରଧୂନ—ବି. (ଡତତ୍ତ) ଉତ୍ସମରତ୍ତ ।

ସୁରଧେନୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଡତତ୍ତ) କାମଧେନୁ ।

ସୁରନଦୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ଡତତ୍ତ) ଗଙ୍ଗାନଦୀ ।

ସୁରନନ୍ଦା—ବି. ନମାନିଶେଷ ।

ସୁରନାଥ(ନାୟକ)—ବି. (ଡତତ୍ତ) ରତ୍ନ ।

ସୁରନାଳ—ବି. ଦେବନଳ ।

ସୁରନିମୂର୍ତ୍ତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ରଙ୍ଗା, ଦେବନମ୍ବା ।

ସୁରନୀର୍ଗତ—ବି. ପରକ, ତେଜପତି ।

ସୁରନିଲୟ—ବି. (ଡତତ୍ତ) ସୁମେରୁ ପଣ୍ଡତ

ସୁରପ—ପ୍ରା. (ଲଭିତା) ବି ଓ ବି. ପୋଷ,
ପାଶୀକୃତ କରିଲକରେ ସମ୍ବାଲବା
ପ୍ରଣ୍ଟ ପରିମାଣ ।

ସୁରପତି—ବି. (ଡତତ୍ତ) ଦେବରାଜ, ରତ୍ନ ।

ସୁରପତିଶୁରୁ—ବି. (ଡତତ୍ତ) ଉତ୍ସମରତ୍ତ
ଦୂରପତି ।

ସୁରପତି—ବି. (ଡତତ୍ତ) ଉତ୍ସମରତ୍ତ ।

ସୁରପତିକ—ବି. ସୁରଦୁନ୍ଦାଗ, କୁରିଅନା ।

ସୁରପତି—ବି. ସୁରନାଗ ଦୂର ।

ସୁରପତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପଲ୍ଲୀ ।

ସୁରପତି—ବି. ସୁମେରୁ ପଣ୍ଡତ ।

ସୁରପା—ପ୍ରା. (ଲଭିତା, ବି) ସାନ୍ତ୍ରିକା ।

ସୁରପାଦପ—ବି ସୁରତରୁ ଦେଖ ।

ସୁରପୁନ୍ଦାଗ—ବି. କୁରିଅନା ଗଛ ।

ସୁରପୁର(ସୁରା)—ବି. ଅମ୍ବାବତୀ, ଉତ୍ସମରତ୍ତ

ସୁରପୁରେହା—ବି. (ଡତତ୍ତ) ବୃଦ୍ଧତତ୍ତ,
ସୁରଗୁରୁ ।

ସୁରପୁର୍ଣ୍ଣା—ବି. ଦେବପ୍ରତିଷ୍ଠା ।

ସୁରପୁର୍ଣ୍ଣବ—ବି. ଉତ୍ସମରତ୍ତ, ରାମଧନୁ

ସୁରପୁର୍ଣ୍ଣମ—ବି. ଉତ୍ସମରତ୍ତ
ପ୍ରିୟ, ଯେ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ମେହି

କରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁରପ୍ତିଯୀ, (ବି) ଅଗସ୍ତ୍ୟ

ବୃକ୍ଷ, କବାଦିନ, ଉତ୍ସ, ବୃଦ୍ଧତତ୍ତ ।

ସୁରପ୍ତିୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସୁରପ୍ତିଯୀ
ପ୍ରିୟା, ପାଶୀକବତୀ, ଅପ୍ରମାଦ ।

ସୁରବଧ୍ୟ(ବନତା,ଲକନା)ବ. ଦେବ ସ୍ତ୍ରୀ,
ଅପ୍ସର ।
ସୁରବର—ବ. (୭ତତ୍ର) ରହ୍ମ୍ଭ ।
ସୁରବର୍ତ୍ତ—ବ. (୭ତତ୍ର) ଦେବପଥ,
ଆକାଶ ।
ସୁରବିଜ୍ଞା—ବ. ଶୈତ ଦୂଷା ।
ସୁରବେଶୀ—ବ. ଦୂଳସୀ ।
ସୁରବସ୍ତ୍ର—ବ. ବଜ୍ରନ ନିର୍ମିତ ବସ୍ତ୍ର ।
ସୁରବାର—ବ. ଗଙ୍ଗା ।
ସୁରବାତ୍ମନ—ବ. ଗଙ୍ଗା ।
ସୁରବାପୀ—ବ. ନନ୍ଦମାର୍ଗ ।
ସୁରବାଲା—ବ. ଦେବବାଲା, ଦେବହୃ,
ଅପସର ।
ସୁରବାର—ଶା. ବି. (ଫ୍ରେଶ୍=ଖର)
ବଜ୍ରଆ, ସାହସ୍ରି, ଯେ ନିଜର ବଳ
ଦେଖାଏ, (ବ.୭ତତ୍ର) ରହ୍ମ୍ଭ ।
ସୁରବୃକ୍ଷ—ବ. କଳୁତରୁ ।
ସୁରବେଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ନନ୍ଦରେତ୍ର ।
ସୁରବେଶ୍ଵର—ବ. (ସୁର ବେଶ୍ଵର)ସ୍ଵର୍ଗ ।
ସୁରବେଶ୍ଵର(ରପୁ)—ବ. (୭ତତ୍ର)ଅସୁର ।
ସୁରବେବନ—ବ. ଦେବବେବନ, ଦେବ-
ମନ୍ଦିର, ସୁରମୁଖ, ଅମ୍ବବନଗ ।
ସୁରବ୍ରବ—ବ. ଦେବବ୍ରବ, ଦେବଭାବ
ବନ୍ଧୁକ ।
ସୁରଭି—ବ. (ସୁ+ରଭ୍ର+ର)ଦୋରଭ,
ସୁଚନ, ଚମକ, ବସନ୍ତ ରତ୍ନ, ଜାଣ-
ଫଳବୃକ୍ଷ, ଶମ୍ଭୁଚୁଷ, କଦମ୍ବବୃକ୍ଷ, ଗୁରୁତୁଳ,
ଚନ୍ଦ୍ରତୃତ୍ୟ, ବଜ୍ରବୃକ୍ଷ, ରାଜ, ରୁଣା,
ଚେତିମାସ, ଧାର, ପଣ୍ଡିତ, ଗନ୍ଧପଳ,
ବଜ୍ରରମେନ, ସୁର, ମୁହମାଂଶୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-
ବଗୁଳି, ଶଲ୍ଲକା, ବନମଲ୍ଲକା, ଦୂଳସୀ-
ପାତୀ, ଲତାବିଶେଷ, ରୁଦ୍ର ଜଟା, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ,
ଶନ୍ତି, କେକି, ପୃଥିବୀ, ଧରଣୀ,
ଶୋରୁ, ଗୋମାତା, ଗୋରୁମାନଙ୍କର
ଆଦ୍ୟମାତା, କାର୍ତ୍ତିକେୟୁଜି ମାତୃକା-
ବିଶେଷ, ସୁର, ମତ୍ୟ, ସୁରତ ଦ୍ରୁତ୍ୟ, ଘର,
ଏଲବାଜୁକ, ମହାଉତ୍ୟ ବରୁ, ଯଙ୍ଗୀଯୁପର
ଛ୍ଵାପନା ସମୟରେ ପ୍ରକ୍ରିତି, ଅଗ୍ନି,
(ବି) ସୁରଭିବିଶ୍ଵ, ପ୍ରିୟ, ବିଦ୍ୱାନ୍,

ପଣ୍ଡିତ, ମନୋହର, ବିଖ୍ୟାତ, ଧାର୍ମିକ,
ଉତ୍ସମ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଶୁଣବାନ୍ ।
ସୁରଭିନର—ବ. ପଥ ଉତ୍ତରେତ ।
ସୁରଭିକା—ବ. (ସୁରଭି+କ+ଆ)
ଶ୍ଵର୍ଣ୍ଣକଦଳୀ, ଶମ୍ଭାକଦଳୀ ।
ସୁରଭିକାନ୍ତା—ବ. ବାସନ୍ତୀ ପୁଷ୍ପ ବୃକ୍ଷ,
ନିଥାଳି ।
ସୁରଭିଗନ୍ଧ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସୁରାସବିଶ୍ଵ,
(ବି) ତେଜପତ୍ର ।
ସୁରଭିଗନ୍ଧ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଜାଣବୃକ୍ଷ ବୃକ୍ଷ,
ଜାଇପୁଲ । [ଗନ୍ଧୟକ ।]
ସୁରଭିଗନ୍ଧ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମନୋହର
ସୁରଭିଗ୍ନି—ବ. ସଂକ୍ଷେପ ବୃକ୍ଷ ।
ସୁରଭିଜ୍ଞ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)କପିତ୍ରବୃକ୍ଷ ।
ସୁରଭିତ—ବି. (ସୁରଭି+ତତ୍ତ୍ଵ, ଅଥବା
ସୁ+ରଭ୍ର+ତମ୍ଭ) ଦୋରଭ୍ୟକ,
ସୁରଭିବିଶ୍ଵ, ପ୍ରସିଦ୍ଧ, ଖ୍ୟାତ, (ଶ୍ରୀ)
ସୁରଭିତା ।
ସୁରଭିତନୟ(ପୁର୍ବ) —ବି. ଅଣ୍ଟିର ଗୋରୁ,
ଶର୍ଷ, (ଶ୍ରୀ) ସୁରଭିତନୟା ।
ସୁରଭିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁରଭି+ତତ୍ତ୍ଵ
ଆ) ସୁରଭିତା, ଖ୍ୟାତା, (ସୁରଭି+
ଭାବ) ଦୋରଭ, ସୁରଭ ।
ସୁରଭିତକ—ବ. (ସୁରଭି+ତକ) ବୃଦ୍ଧ-
ଦେଳା; ବଡ଼ ଅଳାଇଚ ।
ସୁରଭିଦିପଳା—ବ. ସୁରଭିଦିପଳା ।
ସୁରଭିଦତ୍ତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ଅପ୍ରସେଭେତ ।
ସୁରଭିଦାରୁ(କ) —ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ)ସରଳବୃକ୍ଷ,
ଦେବଦାରୁ ।
ସୁରଭିନୟ—ବ. ସୁନନ୍ଦ ଲେମ୍ବୁବେଶେ ।
ସୁରଭିପତ୍ର—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଜମ୍ବୁକ୍ଷ,
ମହାଜମ୍ବୁ, ରଜଜମ୍ବୁ, ଗୋଲପଜାମ୍ବୁ ।
ସୁରଭିପୁର—ବ. ସୁରଭି ତନୟ, ଅଣ୍ଟିର
ଗୋରୁ ।
ସୁରଭିବର—ଶା. ବି. ବୃକ୍ଷଭ, ଜାଇପଳବୃକ୍ଷ
ସୁରଭିବଜ୍ଞଳ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଗୁଡ଼ହକ,
ତାଲଚନ୍ଦି ।
ସୁରଭିବାଣ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) କାମଦେବ ।
ସୁରଭିମଞ୍ଜି—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ଶୈତିଲୁକୀସୀ

ସୁରଭିମାସ—ବ. ଚୈତନୀମାସ ।
ସୁରଭିମୁଖ—ବ. (୭ତତ୍ର)ବସନ୍ତ ରହ୍ମ୍ଭ
ଆରମ୍ଭ ।
ସୁରଭିମୟ—ବ. କୟାନ୍ତିକାଳ ।
ସୁରଭିପ୍ରତା—ବ. ଶଲ୍ଲକ, ଲେଖନ୍ ।
ସୁରଭିପ୍ରତ୍ୟ—ବ. (ସୁରଭି+ପ୍ରତ୍ୟ) ସୁରଭି,
ଦୋରଭି, ଗାର୍ହ, କପିକଳ୍ପ, ବନଭୁଲସୀ,
ରୁଦ୍ରକଟା, ଏଲବାଜୁକ, ମାତିକାଣୀକ,
ସୁତେନି ଶାଲିଧାନ୍ୟ, ବାସତିକା ଧାନ,
ମୁଶମାଂଶୀ, ରମ୍ପା, ଚନ୍ଦନ, ଶଲ୍ଲକ,
ଲେଖନ୍, ଗୋମାତା, ଗୋ ଜାତିର
ଆଦିମାତା ।
ସୁରଭିରାତ୍ୟ—ବ. ସୁରଭିରାତ୍ୟ, ଶର୍ଷ
ସୁରଭିପକ୍ଷ—ବ. ନନ୍ଦର ଭେଦ ।
ସୁରଭିମୁଦ୍ର—ବ. ଗୋମୁଦ୍ର. ସୁରଭିକଳ ।
ସୁରଭିରତ୍ୟ—ବ. ଶଲ୍ଲକ ହୃଷୀ ।
ସୁରଭୁମି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (୭ତତ୍ର)ଦେବଲୋକ,
ସର୍ବ, ପ୍ଲାନେଟ ଦ୍ୱୀପ । [ତବୁ ।]
ସୁରଭୁରୁ—ବ. ଦେବତାରୁ ବୃକ୍ଷ କଳିତ୍
ସୁରଭୁଷଗ—ବ. ଦେବପ୍ରତିମାଙ୍କ ପାଇଁ
ପାଇଁ ପାଇଁ ଲମ୍ବ ଓ ୧୦୦୮ ଦାନାଥବା
ମୋତହାର ।
ସୁରଭେଗ—ବ. (୭ତତ୍ର) ଅମୃତ ।
ସୁରଭେଗ—ବି. ଦେବଭେଗ୍ୟ, ଦେବ-
ତାଙ୍କ ଭେଗପାଇଁ ଉପୟକ୍ଷ ।
ସୁରମ—ବି. (ସୁ+ରମ୍+କ.ଆ)ଅନ୍ତି
ରମଣୀୟ, (ଶ୍ରୀ) ସୁରମ ।
ସୁରମଣୀୟ—ବି. (ସୁ+ରମ୍+ଅନ୍ତର୍ୟ)
ଅନ୍ତି ରମଣୀୟ, ଅନ୍ତ ମନୋକ୍ଷମ, (ଶ୍ରୀ)
ସୁରମଣୀୟ ।
ସୁରମଣ୍ୟ—ବି. ଅନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ।
ସୁରମର—ଶା. ବ. ଅର୍ପିତ ସୁରମ
ଲଗାଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥାର କାଠି ।
ସୁରମଣ୍ଡଳ—ବ. (୭ତତ୍ର) ଦେବତା-
ମାନଙ୍କର ମଣ୍ଡଳ, ମନାରେତ ।
ସୁରମଣ୍ଡି—ବ. (୭ତତ୍ର) ହୃଦୟପତ୍ର ।
ସୁରମନ୍ତର—ବ. (୭ତତ୍ର) ଦେମମନ୍ତର ।
ସୁରମା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁ+ରମ୍+କ.ଆ)
ଅନ୍ତରମଣୀୟ, ସାତିଶୀୟ ମନୋ-

ପୁରୀ, (ପା.ବ) ରସାଞ୍ଜଳ, ସୁରୂମା ।
 ସୁରମେତୀ—ସୁରମେତୀ—ବିଶ୍ଵ (ସୁର+ମେନ୍+ତାକିରି)
 କଣକରେ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁରମେତୀ ।
 ସୁରମୁଖିକା—ବି. ସୌରଷ୍ଟ୍ରୀ, ସୌରଷ୍ଟ୍ରୀ
 ମୁଖିକା, ଗୋପିତନ ।
 ସୁରମେତୀ—ବି. ମହାମେତୀ ।
 ସୁରମୟ—ବି. (ସୁର+ମୟ) ଅତିରମଣୀୟ
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁରମୟ ।
 ସୁରଯାନ—ବି. ଦେବତା ମାନିଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତି
 ତୃତୀ ରଥ ।
 ଯେ(ଦ୍ୱା)କି—ଯା, କି, ପଠାଣମାନଙ୍କ
 ଉପାଧିବିଶେଷ ।
 ସୁରସୁକଷା(ଯୋଗିତା) ସ୍ତ୍ରୀ. କି. ଅପସ୍ତର ।
 ସୁରତ୍ତୁରୁଷା(ସୁ) ଶା.ବ.(ଏ ସୁରରଳ)
 ସୁରବଜଳ(ଜ) —ବି. (ଗୁଡ଼କ) ଦେବରଜ,
 ଜନ୍ମୀ ।
 ସୁରାଳିଗୁରୁ—ବି. ଉତ୍ସବଗୁରୁ, ଦୃଷ୍ଟିତ ।
 ସୁରାଶିକୃତି—ବି. ପାରକାତ ବୃକ୍ଷ ।
 ସୁରତ୍ତୁ—ବି. (ଗୁଡ଼କ) ଅସୁର ।
 ସୁରତ୍ତୁ—ବି. ଗୁଡ଼କୁ(ସୁର-+ରତ୍ତ)
 ଲକ୍ଷ, ମହାଦେବ ।
 ସୁରଷ୍ଟି—ବି. (ସୁର+ରଷ୍ଟି) ଦେବରଷ୍ଟି,
 ନାରଦାତି ।
 ସୁରଳିଷ୍ଟୀ—ବି. (ଗୁଡ଼କ) ସୁରଶ୍ଟି ।
 ସୁରଳିତା—ବି. ମହାକ୍ୟାତକଷ୍ଟତା ।
 ସୁରଳା—ବି. (ସୁର+ଲା+ମ.ଅ+
 ଆ) ଶଙ୍କାନାଦା, ନମାବିଶେଷ ।
 ସୁରଳପିଳା—ବି. (ଗୁଡ଼କ) ବଣିଧିନୀ,
 (ବାଣୀ) ବାଣୀ ।
 ସୁରଲୋକ-ବି. (କ.ଧା) ଦେବଲୋକ, ସ୍ଵର୍ଗ ।
 ସୁରଲୋକହୃଦୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଅପସ୍ତର ।
 ସୁରଶମ୍ଭୁ—ବି. (ଗୁଡ଼କ) ଅସୁର ।
 ସୁରଶମ୍ଭୁ—ପୁରୁଷ. ବି. ଅସୁରନାଶକ ଶୈବ
 ସୁରଶମ୍ଭୁମୀ—ବି. ଆଶାତ ଶିଳ୍ପ ଏକାଦଶ
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଶଯୁମ ଏକାଦଶ ।
 ସୁରଶମ୍ଭୁ—ବି. ଦେବଚତ୍ର, କଳ୍ପତ୍ରକ୍ଷଣ ।
 ସୁରଶମ୍ଭୁ—ଶା. ବି. ଗନ୍ଧୀ ।
 ସୁରଶମ୍ଭୁ—ବି. ବିଶ୍ଵକର୍ମୀ ।

ସୁରଶେବଳିନୀ—ବି. ସୁରଧୂନୀ, ଗଙ୍ଗା
ସୁରଶ୍ରୀ—ବି. (୭୭ତ୍ର) ସୁରଲକ୍ଷ୍ମୀ,
ଦେବତାଙ୍କ ପୌତ୍ରଣ୍ୟ ।
ସୁରଶ୍ରେଷ୍ଠ—ବି. (୭୭ତ୍ର) ସୁରଜେଷ୍ଠ
ବ୍ରହ୍ମ, ବିଷ୍ଣୁ, ଶିବ, ଗଣେଶ, ରତ୍ନ ।
ସୁରଶ୍ରେଷ୍ଠୀ—ଶ୍ଵା.ବି. (ସୁରଶ୍ରେଷ୍ଠ + ଆ)
ବ୍ରାହ୍ମୀ ।
ସୁରଶ୍ରୀ—ପ୍ରା. (ପାଠଶା) ବି. ସୋନିଷ ।
ସୁରସ—ବି. (କ.ଶ୍ଵ) ସୁମ୍ମାଦ, ମଧୁର,
ମିଶ୍ର, (କାବ୍ୟ) ରଥସୁତ୍ର, ରଥମୟ,
ସୁନ୍ଦର, ମନୋହର, (ଶ୍ଵ) ସୁରସା, (ବି)
ବୋଲ, ଚନ୍ଦିବୋଲ, ଶୁଭ୍ରହ୍ମକ, ଡାଳ-
ଚନ୍ଦ୍ର, ଗନ୍ଧଭଣ୍ଟ, ବଳ୍କଳ, ନନ୍ଦର ଗୁଲ,
ଗୁଲସୀ, ଶୈତାନୁଷ୍ଠା ତୁଳସୀରଖେଷ,
ମିଶନାର, ବେଶ୍ମନିଆ, ମୋତରସ,
ତମିକିଆଠା, ତେଜପତି, ପୀତଶାଳ,
(ଶ୍ଵା.ବି) ଅମୃତ, ପ୍ରାତି, ଶୃଙ୍ଗୀରବସ ।
ସୁରସନ—ପୁ. ବି. ଦେବତାମାନଙ୍କର
ମଧ୍ୟ, ରତ୍ନ ।
ସୁରସଦନ(ସବୁ)—ବି. (୭୭ତ୍ର) ଦେବ-
ଗୃହ, ସ୍ଵର୍ଗ ।
ସୁରସମଧ୍ୟ—ବି. ଦେବତାରୁ, ଦେବକାଷ୍ଟ
ସୁରସମ୍ବା—ବି. ଆଦିତ୍ୟଭକ୍ତ ।
ସୁରସରଣୀ—ବି. (୭୭ତ୍ର) ଆକାଶ,
ଗରନ ।
ସୁରସରତ୍ର—ବି. (୭୭ତ୍ର) ଗଙ୍ଗା ।
ସୁରସରପକ—ବି. ଦେବପର୍ବତ ।
ସୁରସା—ଶ୍ଵ. ବି. (କ.ଶ୍ଵ) ଉତ୍ତମ ରଥ-
ସୁତ୍ର, ଉତ୍ତମ ସାଦବିଶ୍ଵ, ମଧୁର, (ବି)
ପଞ୍ଚୀସ, ଶୈତାନୁଷ୍ଠାସୁତ୍ର ଗୁଲସୀ, ତୁଳସୀ
ମେଦମା, ପୃଥିବୀ, ଯୁଦ୍ଧପୁଲ. ଓ ଗୁଲ,
ନାଗମାତା, ମିଶ୍ରଯୁଧ, ପାନମତ୍ତବୀ,
ଚନ୍ଦ୍ରକା, ଚନ୍ଦ୍ରଶୂର, ହାଲିମ୍, ବ୍ରାହ୍ମୀ,
ଛନ୍ଦୋବିଶେଷ, ମହାଶତାବ୍ଦୀ, ଦୁର୍ଗା,
ଭାଗବତ ପଞ୍ଚମୟକୋତ୍ତ ନନ୍ଦରେଦ,
ଲକ୍ଷ୍ମୀବଶୁଲ, ରଥୀ, ଅପ୍ସରେବିଶେଷ,
ଶୈତାନୁଷ୍ଠାସୁତ୍ର, ଶିଳ୍ପୀ, ନିର୍ମାଣୀ, ଚୁଦଶା,
କଣ୍ଠକାଶ, ଅଞ୍ଜନେର ନିମ୍ନରେ ଥିବା ମୁନିଅ
ଅଂଶ, ରାଷ୍ଟ୍ରସ୍ଵିଶେଷ, (ଶ୍ଵ. ଶ୍ଵ. ବି.)

ସୁରସ୍ତିକା ।
 ସୁରସାଗ୍ର—କ୍ଲି. ବି. ସିନ୍ ବାରମଞ୍ଜୁଣ୍ଡ
 ଦୟିନମଙ୍ଗଳୀ । [ଶୁଳ୍କୀ ।
 ସୁରସାଗଳ—ତି. ସୁରସାଗଳୀ, ଖୈଁର
 ସୁରସାଦିବର୍ଗ—ବି. ସୁରସାଆତି ଜିଷ୍ଠା
 ଗଣବିଶେଷ ।
 ସୁରସାଳ—ବି. ଉତ୍ତମ ରସଯୁକ୍ତ, ଅତି
 ମଧ୍ୟ ରସପୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ସୁରସାଙ୍ଗ—ବି. (ସୁରସ + ଅଙ୍ଗ) ବୈଦିକ
 ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଚାକ୍ଷମାନଙ୍କ ଗଣବିଶେଷ,
 (ଯଥଃ-ସିନ୍ କୁବାରହୁସ୍, ବୁଲ୍ଲୀ, ପ୍ରତ୍ତୀ,
 ବୃଦ୍ଧଶାତ୍ରସ୍, କଣ୍ଠକାରକା, ପୁନର୍ଜୀବା ।
 ସୁରସିତ—ସୁ. ବି. ଉତ୍ତମ ରସକୀ,
 ଉତ୍ତମ ରସଗାରୀ, ମଧ୍ୟରାଜାପୀ, ଅତ୍ୟନ୍ତ
 ରସିକ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁରସିକା ।
 ସୁରସିତ୍ତ (ହା) —ଗ୍ର. ବି. (ସି-ଶୂର ଓ ହିତ)
 ଶତକ୍ତାତର କରଣ ଓ ପାଇକମାନଙ୍କର
 ବାଜଦତ ଉପାଧିବିଶେଷ ।
 ସୁରସିତ୍ତ—ବି. ସି-ରଧୁନୀ, ଗଣ୍ଠା
 ପୁନର୍ଧୀ—ଗ୍ର. ବି. ସୁରସିତ୍ତ, ଉତ୍ତମ ରସକୀ
 ସୁରସୁନ୍ଦର—ସୁ. ବି. ଦେବତାଙ୍କ ପରି
 ଅତି ସୁନ୍ଦର, ଅତି ମନୋକ୍ଳି
 ସୁରମୁଦ୍ରା-ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ଡଗର୍ତ୍ତ) ଦେବକନ୍ୟ,
 ଦେଵୀ, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣଶୀ, ଅପସର, କୁର୍ବା,
 (ତତ୍ତ୍ଵ) ଯୋଗିମବିଶେଷ, ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗ୍ବାତ୍
 ବିଦ୍ୟୁତ୍, ଏକପ୍ରକାର ମାଳ ।
 ସୁରସେନା—ସୁ. ବି. ଦେବତାମାନଙ୍କର
 ସେନା ।
 ସୁରମ୍ଭନ—ସୁ. ବି. ଅସୁର ।
 ସୁରଷ୍ମୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଅପ୍ୟବର ।
 ସୁରଷ୍ମିଣ—ସୁ. ବି. ଇତ୍ତ୍ଵ ।
 ସୁରପ୍ଲାନ—ବି. ସୁର+କ.ଅ+ଆ, କିମ୍ବା
 ସୁ+କ.ର+ଆ) ମଦର, ମଦନ, ମଦା,
 ପାନ ପାତ୍ର, ସପିଣୀ, ଜଳ, ସର୍ପ, (ବିଃ-
 ସୁ=ଶାରନ+ର=ଧନ ଯାହାର
 ଅଛି) ଧନବାନ, ଧର୍ମ, (ଯା.ବି) ମୁରମି
 ମାନ ଧର୍ମପତ୍ର କୋରନ୍ତର ଶ୍ରୋକ ଫା
 ହୋଇ ।

ସୁରକ୍ଷା—ସା.ବ. ସୋରେଇ, ଲମ୍ବ ମୁଖ୍ୟ ଗୋଲ ଜଳଶ୍ଵର ।

ସୁର(ରେ)ଇବା—ଶା.ତି. ଶୁରବା, ଶୁରା—
ସୁରହେବା, ଲାଲାୟିତ୍ତ ହେବା ।

ସୁରକ୍ଷା(ଶ)—ସା. ବ. ଅନୁସନାନ କରା-
ଯାଉଥିବା କୌଣସି ବିଷୟର ସୂର୍ଯ୍ୟ,
ପର୍ବତ, ଅନୁସନାନ, ଉତ୍ସାହ, ଆଭସ ।

ସୁରକ୍ଷାନାନ—ଶା.ବ. କୌଣସି ବିଷୟର
ସନାନ ବା ସୂର୍ଯ୍ୟ ।

ସୁରକ୍ଷା—ସା. ବ. ସମ୍ପର୍କ, ଯୋଗ, ସମ୍ପୋଗ
ସୁରକ୍ଷା—ବ. (ସୁର+କୃ+ଅଧ୍ୟ.ଅ)
ମଦ୍ୟାବୁଦ୍ଧି ସ୍ଥାନ, ଯେଉଁ ବହୁରୁ ମଦ୍ୟ
ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଏ, ନାରିକେଳ ହୁଏ ।

ସୁରକ୍ଷା—ସା. ବ. ଅନୁସନାନ ବିଷୟରେ
ଦକ୍ଷ । [ରଙ୍ଗ]

ସୁରଗ—ବ. (କ.ଧା) ସୁନ୍ଦରବନ୍ଧୁ, ସୁନ୍ଦର

ସୁରଗଞ୍ଜିତ—ବି. (ଶତକ) ଉତ୍ସମ
ବର୍ଣ୍ଣରେ ଚଞ୍ଚିତ, ସୁନ୍ଦର ରଙ୍ଗରେ
ଅନୁଲିପ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁରଗଞ୍ଜିତ ।

ସୁରଗାର—ବ. (ସୁର+ଆଗାର) ଦେବ-
ମନ୍ଦିର, (ସୁର+ଆଗାର) ସରବରଣାନା ।

ସୁରଗୁଡ—ବ. ସୁରଗାର ।

ସୁରଗୁଡ—ବ. (ସୁର+ଗୁଡ+ଅଧ୍ୟ.ଅ)
ମଦ୍ୟପାତ୍ର ।

ସୁରଙ୍ଗନା—ବ. (ଶତକ) ଦେବାଙ୍ଗନା,
ଅପ୍ରସର, ଦେବତାମାନଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ।

ସୁରଗୁଁୟ—ବ. (ସୁର+ଆଗୁଁୟ) ଶତକ,
ସୁରଗୁଁୟ, ହୃଦସ୍ତ ।

ସୁରଜକ—ବ. ଭୁଗାରଜ ।

ସୁରଜା—ବ. (ସୁ+ରଜନ) ଉତ୍ସମ ରଜା,
(ବିଂ) ସୁନ୍ଦର ନୃପତୁୟକ (ଦେଶାଦ),
ଯେଉଁ ଦେଶର ରଜା ଅତି ଉତ୍ସମ ।

ସୁରକ୍ଷା—ଶା.ବ. ସ୍ଥେଳା, ନିଜର ସାଧାନ
ଛାତ୍ର ।

ସୁରମୀବ—ବ. (ସୁର+ଆଜିବ) ଶୌରିକ,
ଶ୍ଵରୀ, ବିଷ୍ଣୁ ।

ସୁରମୀବ—ବ. (ସୁର+ମାତ୍ର+କ.ରନ)
ଶୌରିକ, ଶ୍ଵରୀ ।

ସୁରକ୍ଷା—ବ. ରତ୍ନମ ରଜ୍ୟ, ଯେଉଁ

ବଜ୍ୟରେ ପ୍ରକାଙ୍କ ହତ୍ତରୁତ ଦୃଷ୍ଟି
ରଖାଯାଏ ଓ ଯେଉଁଠାରେ ସୁର ଓ
ଶାନ୍ତ ବିଶକ୍ତାଏ ।

ସୁରଟ—ଶା. ବ. (ଶାନ୍ତୀଶ୍ଵରୀ) ଉତ୍ସମ
ପଣ୍ଡିତ ଉପକୂଳସ୍ଥ ଗୋଟିଏ ଜିଲ୍ଲା
ନଗର ଓ ବନ୍ଦର, ସୁରତ ।

ସୁରଟି—ଶା. ବ. ସୁରଟ ଦେଶୀୟ, (ବି)
ସୁରାଟମହାର, ରାଜିଣୀବିଶେଷ ।

ସୁରତୁତ—ବ. ଶୌତ୍ରିକାଳୟ, ମଦର
ଦୋକାନ ।

ସୁରାତ୍ରୀ—ବ. (ଶତକ) ସୁମେରୁପଷ୍ଠତ ।

ସୁରାଧ—ପୁ. ବ. ଅସୁରରେତ ।

ସୁରାଧମ—ବି. ସୁରୋତ୍ତମ, ସୁରାତ୍ରୀ

ସୁରାଧାମ—ବ. (ସୁର+ଆଧାମ) ସୁର
ରଖାଯିବାର ଛୁଟ କଳୟ, ଓର ।

ସୁରାଧିପ(ଶ)—ବ. (ଶତକ) ରତ୍ନ ।

ସୁରାଧିଷ—ବ. ଶତକ; (ସୁର+ଅଧିଷ)
ବ୍ରହ୍ମା, ଶିତ, ଶାକୁଷ ।

ସୁରାଧୁଳ—ବ. (ଶତକ) ମଦ୍ୟପାନକାରୀ
ବ୍ୟକ୍ତିର କପାଳରେ ପ୍ରାଚୀନକାଳରେ
ତାତିଲୁହାରେ ଦାଗ ଦିଆଯାଉଥିବା
ମଦ୍ୟପାନର ଚିନ୍ତ ।

ସୁରାନକ—ବ. ଶତକ; (ସୁର+ଅନକ)
ଦେବତାମାନଙ୍କ ନାମର ।

ସୁରାନକ—ବ. ଶତକ, (ସୁର+ଅନକ)
ଦେବପେନା ।

ସୁରକ୍ତ—ପୁ. ବ. ସ୍ଵାମୀ ।

ସୁରପ—ପୁ. ବ. (ସୁର+ପା+କ.ଅ)
ସୁରାପାସ୍ତୀ ନାମକ୍ରି, ମଦୁଆ ବ୍ୟକ୍ତି, ମଦ୍ୟ-
ରକ୍ଷକ, (ପୁ.ବିଂ) ମଦ୍ୟପାତ୍ରୀ, ମଦୁଆ,
ତୁରିମାନ, ମନଶୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁରପା ।

ସୁରପାଗ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ସୁର+ଆପଗ)
ସୁରଧୂମ, ରଜା ।

ସୁରପାତ୍ର—ବ. ମଦରୁଷ, ମଦ୍ୟପାତ୍ର ।

ସୁରପାତ୍ରା—ବ. (ଶତକ) ମଦ୍ୟପାନ,
ମବ ପିଲବା, ଅବଦାନ, ବୁଝ ।

ସୁରପାନୋକୀପ୍ର—ପୁ. ବି. (ଶତକ) ଓ
ଶତକ) ସୁରପାନ ଯୋଗୁଁ ଉତ୍ସମକ୍ରି,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁରପାନୋକୀପ୍ର ।

ସୁରପାସ୍ତୀ—ପୁ. ବି. (ସୁର+ପା+
କ.ଇନ୍) ମଦ୍ୟପାନକର୍ତ୍ତା, ମବ ପିଲି-
ବାରେ ଅଭ୍ୟନ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁରପାସ୍ତୀ ।

ସୁରପାତ୍ର—ପୁ. ବି. ବି. ସୁରପାତ୍ର;
(ପାତ୍ର+କ.ତ) ମଦ୍ୟପାନକାରୀ, (ବି)
ସୁରପାତ୍ର ।

ସୁରପାତ୍ର—ବ. ସୁରପାନ ।

ସୁରବଳି—ବ. ଯଜରେ ସୁର ଉତ୍ସର୍ଗ ।

ସୁରବ୍ରି—ବ. (କ.ଧା) ପୌରଶିକ ଶାତ
ସ୍ଵପ୍ନ ମଧ୍ୟରୁ ତୁଳିଯୁ ସମ୍ପ୍ରତ୍ତ ।

ସୁରଭଗ—ବ. (ଶତକ) ସୁରମଣ୍ଡ, ସୁରଭି
ଅଗ୍ରଭଗ ବା ସର, ସୁରଭଗ ।

ସୁରଭଣ୍ଡ—ବ. (ଶତକ) ମଦ୍ୟଭଣ୍ଡ,
ସୁରପାତ୍ର ।

ସୁରମଣ୍ଡ—ବ. ପୁରର ଅଗ୍ରଭଗ, ସୁର
ଉପରେ ପଢିଥିବା ସର ।

ସୁରମଣ୍ଡି—ବ. (ଶତକ) ମଦ୍ୟଭଣ୍ଡ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁରମଣ୍ଡି ।

ପୁରମହ—ବ. ଏକପ୍ରକାର ମେହରେରୀ ।

ସୁରମେସ୍ତ—ପୁ. ବ. (ସୁରମେହ+
ଇନ୍) ସୁରମେହ ରୋଗଶିର୍ଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସୁରମେହମା ।

ସୁରମୂଖ—ବ. ଦେବତାମାନଙ୍କର ଆୟୁଧ ।

ସୁରାରାଣୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବ. ଦେବମାତା, ଅଦିତୀ ।

ସୁରାରାତ—ବ. (ସୁର+ଆରାତ) ଶତକ;
ଦେବତାମାନଙ୍କର ଅର, ଅସୁର ।

ସୁରାରି—ବ. (ସୁର+ଅର) ଶତକ,
ଦେବଶାସ୍ତ୍ର, ଅସୁର ।

ସୁରାରମ୍ଭ—ପୁ. ବ. (ସୁର+ଅରମ୍ଭ)
ଅରୁଚନ୍ଦ୍ରାତ୍ମକ, ବିଶୁ ।

ସୁରାରତ୍ନ—ବ. ଦେବତାମାନଙ୍କର
ବିଶୁ ।

ସୁରାରତ୍ନ—ବ. (ସୁର+ଅରତ୍ନ) ଅସୁର,
ପୁରାରତ୍ନ—ବ. (ଶତକ) ହରିତନ, ସର୍ପ,
କୁକୁମାଗୁରୁ, ଚନ୍ଦନ ।

ସୁରାର୍ହକ—ବ. ବର୍ଷରଳ, ବୈଜୟନ,
ବୁଲସୀ ।

ସୁରାଳ—ବ. ଶୈତର୍କର୍ତ୍ତର୍ଷ, ଉତ୍ସମ
ଧୂନା, ଧୂନା ।

ସୁରୁଶ—ପ୍ରା. (ବଲକିରପାଟଣା) ତି.
ସୁରଶ । [ସାତ]

ସୁରୁତ—ପ୍ରା. (ବଲକିରପାଟଣା) ବି ଓ ବଂ.

ସୁରୁତା—ପ୍ରା. (ବଲକିରପାଟଣା) ଶୁଆ-
କାନ୍ତି, ସୁରଶ ।

ସୁରୁତି—ଶା. ବ. ଭାଗ୍ୟପରିଷାଳିଶେଷ,
ସୁତ୍ରି, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, (ଶା.ବ) ପାନିଶେଷ
ଶିଥିକାପାଇଁ କାଣୀ, ଗୁରୁତାଟ, ବମ୍ବେ,
କଲିକତା ଅନ୍ତରେ ପ୍ରମୁଖ ଏକପ୍ରକାର
ତମାଶେ ରୁଷ୍ଣୀ ।

ସୁରୁତ୍ତ—ଶି. ଶତରୁଜ ନନ୍ଦାର ଏକନାମ ।

ସୁରୁନୂନ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଳ) ବ. ସାନହିଅ,
ସାନଟୋଳା ।

ସୁରୁପୁଅ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଳ) ବ. କୋଡ଼ିପୋତ୍ର
ପୁଆ, ଦୁରୁପୋଷ୍ୟ ବଳକି, ଶିଶୁବାଳକ ।

ସୁରୁହୁଲି—ଶା. ବ. (ପା-ଚିରବଲ୍ଲି ବା
ଚିରବଲ୍ଲୀ) ଲୁଗା ନା ସୁତାରଙ୍ଗାଇବାରେ
ବ୍ୟକ୍ତତ ଆଛୁକାହି ବର୍ଗର କ୍ଷେତ୍ର
ପାପତା ପରି ଶୁଳ୍କବିଶେଷ, ଚିଲିକାମଧ୍ୟ
ଟାପୁରେ ମିଳିବା ଏକପ୍ରକାର ଯାଏ
(ଏଥର ଚେରକୁ ସିଂହାଇଲେ ନାଲିରଜ
ବାହାରେ) ଏକପ୍ରକାର ଧଳା ଶଢ଼ା ।

ସୁରୁବେଳି—ପ୍ରା. (ଚିଲିକା ଅଞ୍ଚଳ) ବି.
ଶକ୍ତପ୍ରକାର ସିପ ।

ସୁରୁମା—ଶା. ବ. ଅଶ୍ରୀରେ ଅଞ୍ଜନାଥ
ବ୍ୟକ୍ତତ କଳାଶ୍ରାବିଶେଷ, ରାମାଞ୍ଜନ ।

ସୁରୁମାସଦ୍ଵଦ—ଶା. ବ. ଏକପ୍ରକାର
ଶଣିଳ ପଦାର୍ଥ, ଉତ୍ତିକିର ପରି ଧଳା
ଶଣିଲପଦାର୍ଥବିଶେଷ ।

ସୁରୁଷୋ—ପ୍ରା. (ବଲକିରପାଟଣା) ବ.
ଯୋରିଷ ।

ସୁରୁସୁରୁ—ଶା.ଅ. (ଧୂନ୍ୟନୁକରଣ) କଳର
ଥିଲ ଶିଶ ଭାବରେ ରେଖା କମେ
ପଢନ ହେବାର ଶବ୍ଦ, ସଲୁପୁଲୁ, (ପ୍ରା.
ପାଟଣା.ବଂ) ଯାକୟାର ।

ସୁରୁପ—ଶି. (ଶା.) ଶୋଭନ ରୂପ-
ଶିଶୁ, ରୂପବାନ୍, ରୂପିମାନ୍, ପଣ୍ଡିତ,
(ପ୍ରା.) ସୁରୁପା, (ବି.) ଶୋଭନରୂପ,
ଚିଲାଯତ, ଶିବ, କାର୍ଯ୍ୟ, ପରିଷାରିତ୍ୱ,

କାମଦେବ, ଅଶ୍ଵିନିକୁମାରଦୟୁମ୍ନ, ନକୁଳ,
ପାଣ୍ଡବ, ପରୁରବା, ନଳକୁବର, ଶାମ୍ଭୁ ।
ସୁରୁପକ—ବଂ. ସୁନ୍ଦର ରୂପୟୁକ୍ତ, ସୁରୁପ
ଦେଖ ।

ସୁରୁପା—ଶୀ.ବଂ (ସୁରୁପ+ଆ) ସୁନ୍ଦର
ଶୀଳିକା, ସୁନ୍ଦରୀ, (ବି) ଶାଳପଣ୍ଡୀ, ଭାରୀ,
ସୁନ୍ଦରୀ ସ୍ତ୍ରୀ, ରୂପା, ସେବଣା, ବାଷିକ
ମନ୍ଦିରା ।

ସୁରୁହକ—ବ. (ସୁ + ରୁହ + କ.ଅକ)
ଚନ୍ଦ୍ରଭଣ୍ଡ, ଚନ୍ଦ୍ର ।

ସୁରେଇ—ଶା. ବ. ଦାର୍ଶନୀକାବିଶ୍ଵିଷ କଳ-
ପାତ୍ର, (ପ୍ରା.ଗଞ୍ଜାମ.ବି) ଝରି ।

ସୁରେଣ—ବଂ. (ସୁ + ରେଣ) ସୁନ୍ଦର
ରେଣାୟକ୍ତ, ସୁନ୍ଦର, (ପ୍ରା.) ସୁରେଣ,
(ଶା.ବ) ଜଞ୍ଚାସାରର ସୁନ୍ଦରୀଙ୍କ ।

ସୁରେଣୀ—ଶୀ.ବଂ. ସୁରେଣର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ,
(ବି) ସୁନ୍ଦର ରେଣା, ଦୁଇ ଶୋଭରେ-
ଥିବା ଶୁଭସ୍ତୁତ ରେଣା ।

ସୁରେଣ୍ଠି—ଶା.ବଂ. ରତ୍ନପୁଷ୍ପ ରେଣା
ଟଣ୍ଟାଯାଇଥିବା ।

ସୁରେଣ୍ୟ—ଶୀ.ବଂ. (ସୁରୁ + ରେଣ୍ୟ=
ପୂଜ୍ୟ) ସୁରଗୁରୁ, ଚନ୍ଦ୍ରପୂଜ୍ୟ, (ପୁ.ବଂ.
ଶତରୁ) ଦେବତାମାନଙ୍କ ପୂଜ୍ୟ, ଦେବ-
ପୂଜ୍ୟ, (ପ୍ରା.) ସୁରେଣ୍ୟ ।

ସୁରେଣ୍ୟ-ସୀ.ବଂ. ସୁରେକଣ୍ଠ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ,
(ବି) ରୂଳୀସୀ, କ୍ରାନ୍ତୀ ।

ସୁରେଣ୍ଟ—ପି. (କ.ଧା) ସିମ୍ବରେଣ୍ଟ,
ଆଲ୍ଲେକ ରଣ୍ଜିରେ ଦୃଶ୍ୟମାନ ଧୂଳି-
କଣା, ଛାଅ ପରମାଣୁ, (ଶା.ବ) ହାତୁଙ୍କି
କନ୍ଦା ଓ ବିବସାନଙ୍କ ପାହୀ, ପୌରାଣିକ
ନିମାବିଶେଷ । [ତେବେ ।

ସୁରେଣ୍ଟପୁଷ୍ପଧଳ—ପି. ବ. କନ୍ଦରରାଜ-
ସୁରେଣ୍ଟପୁଷ୍ପଧଳ(ମୁରି + ରେଣ୍ଟପୁଷ୍ପଧଳ)=ଶତରୁ,
ଅପ୍ରାରୁ ।

ସୁରେଣୋ—ବଂ. (ସୁ + ରେଣୋବ.ଶା.)
ଦୃଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟବାନ୍, କାର୍ଯ୍ୟବାନ୍ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ର—ପି. ବି. (ସୁରୁ + ରେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ) ଶତରୁଷି
ଦେବରାଜ, କନ୍ଦ୍ର, ଲୋକପାଳ, ରାଜା ।
ସୁରେନ୍ଦ୍ରକନ୍ଦ୍ର—ବ. କନ୍ଦ୍ର ରୂପରିଶିଳ୍ପୀ ।

ଜଙ୍ଗଲ ଓଳୁଆ ।

[ପୁର । ସୁରେନ୍ଦ୍ରକନ୍ଦ୍ରମାର—ପୁ.ବି.(ଶତରୁଷି)କନ୍ଦ୍ରମାର

ସୁରେନ୍ଦ୍ରଗୋପ—ବ. କନ୍ଦ୍ରଗୋପ ପୋକ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରମଧ୍ୟ—ବ. କନ୍ଦ୍ରମଧ୍ୟ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରକନ୍ଦ୍ର—ବ. (ସୁରେନ୍ଦ୍ର+କନ୍ଦ୍ର),
କନ୍ଦ୍ରକନ୍ଦ୍ର କନ୍ଦ୍ରକନ୍ଦ୍ର, ମେଘନାଦ, ଚନ୍ଦ୍ରକନ୍ଦ୍ର ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରଗୁଣ୍ୟ—ପୁ.ବି. (ସୁରେନ୍ଦ୍ର+ଗୁଣ୍ୟ) କନ୍ଦ୍ରଗୁଣ୍ୟ
କନ୍ଦ୍ରଗୁଣ୍ୟ, (କ) ବୁଦ୍ଧଗୁଣ୍ୟ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରବକ୍ତା—ବ. ବିଶ୍ଵିଷ୍ଵତ୍ୱ ବକ୍ତା
କନ୍ଦ୍ରବକ୍ତା ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରବତ୍—ଶୀ.ବି. ଶରୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରବତ୍—ବି. ରାମପୂର, ଏକପ୍ରକାର
ଶୁଆ । [ଦେବତହ୍ୟୀ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭାବ—ଶୀ.ବି. ଶରୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭବ—ବି. ରାମପୂର, ଏକପ୍ରକାର
ଶୁଆ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭବ—ଶୀ.ବି. ଶରୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭବ—ଶୀ.ବି. ଶରୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭବ—ଶୀ.ବି. ଶରୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭବ—ଶୀ.ବି. (ସୁରୁ + ରେନ୍ଦ୍ରଭବ) ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭବ
ଦେଖ, ମହାଦେବ, ଶିବ, କ୍ରାନ୍ତୀ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭବ—ଶୀ. ବି. (ସୁରୁ + ରେନ୍ଦ୍ରଭବ) ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭବ
ରାମମାନାନ୍ଦିନୀ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭବ—ଶୀ. ବି. (ସୁରୁ + ରେନ୍ଦ୍ରଭବ) ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭବ
ଦେଖ, ମହାଦେବ, ଶିବ, କ୍ରାନ୍ତୀ, ବତ୍ର ବକୁଳ
ପୂଜ୍ୟ ଗତ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭବ—ଶୀ. ବି. (ସୁରୁ + ରେନ୍ଦ୍ରଭବ+ଆ) କ୍ରାନ୍ତୀ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭବ—ଶା. (ବିନାରେନ୍ଦ୍ରଭବ)
ଶତରୁଷି, ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭବ—ଶା. ବି. (ସୁରୁ + ରେନ୍ଦ୍ରଭବ)
ଶତରୁଷି, ଲୋକପାଳ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭବ—ଶା. ବି. ପୁ. ଶତରୁଷି, ଶତରୁଷି
ପୁରୁଷ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭବ—ଶା. ବି. (ସୁରୁ + ରେନ୍ଦ୍ରଭବ)
ଶତରୁଷି, ଲୋକପାଳ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭବ—ଶା. ବି. ପୁ.ଶତରୁଷି, ଶତରୁଷି
ପୁରୁଷ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରଭବ—ଶା. ବି. ପୁ.ଶତରୁଷି, ଶତରୁଷି
ପୁରୁଷ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରନା—ସ୍ତ୍ରୀ. ଶ. କାର୍ତ୍ତିକେସୁଜେର
ଏକ ମାତୃକା ।

ସୁରେତ୍ରମ—ବିଂ. (ସୁର+ଉତ୍ତମ)୭ତତ୍ତ୍ଵ;
ଦିଦିଚାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତମ ବା
. ଶ୍ରେଷ୍ଠ, (ବି) ସୁଯୋଧ, ବିଶ୍ଵ ।

ସୁରେତ୍ରର—ଶ୍ରୀ. (ସୁର+ଉତ୍ତର) ଉତ୍ତନ
ସୁରେତ୍ର—ବି. (ସୁର+ଉତ୍ତର) ପୁରୁଷୋତ୍ତ୍ଵ
ସ୍ଥିର ସମ୍ବୁଦ୍ଧ, ସୁରେତ୍ରଧ୍ୟ ।

ସୁରେମା—ବିଂ. ସୁଂ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. (ସୁର+ରେମନ୍)
ଉତ୍ତମ ବା ସୁନ୍ଦର ଲୋମବିଶ୍ଵ, (ବି)
ଯନ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।

ସୁରେହୁତ୍ସ—ବି. ସୁରମ୍ଭ ଗୋହୁତ୍ସତ୍ତ୍ଵ,
ବନ୍ଦ ସୁରହୁତ୍ସ ।

ସୁରୋକ—ବି. ଗତତ୍ତ୍ଵ(ସୁର+ଓକସ୍)
ସ୍ଵର୍ଗ, ଦେବମନ୍ଦର ।

ସୁର୍କା(ଖ୍ରୀ)—ସା. ବି. ଲକିରଙ୍ଗର ପାପ ।

ସୁର୍ମା—ସା. ବି. ଲକିରଙ୍ଗା, ରକାରୁଣ୍ୟ ।

ସୁର୍ତ୍ତି—ପ୍ରା. (ପାଟଣା)ବି. ଶୁଆକାତ ।

ସୁର୍ତ୍ତି(ଖ୍ରୀ)—ସା. କି. ରୂଦ୍ଧାକରି ଜୁଆନ୍ଦେବିବା
କା ଅଗ୍ରପଣସାବିଶେଷ ।

ସୁର୍ମା—ସା. ବି. ରସାଞ୍ଜନ, ସ୍ଥୋତୋଞ୍ଜନ,
ଆଶ୍ରିମନ୍ଦି ନାମକ ଧାରୁ ଓ ଗନ୍ଧକ
ଯୋଗେ ଶିଖିବିଶେଷ (ୱହାର-
ଚୁପ୍ତିରେ ଚକ୍ଷୁର ଅଞ୍ଜନ ହୁଏ) ।

ସୁର୍ମା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ସୁର୍ତ୍ତିର) କୃତ୍ତିତ୍ତା,
ଜ୍ଞବାଟର ଶିକୁଳିକୁ ଚର୍ଚକାଠରେ ଅଟ-
କ୍ରାଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ଅର୍କରନ୍ଦାକୁଟ
ଲୌହ ।

ସୁର୍ମିଆମଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦୋରିଷ୍ଟପର ଶ୍ରେଷ୍ଠ
ତାନାୟକ ହାର ।

ସୁର୍ମେ—ପ୍ରା. (ବଲଜିରପାଟଣା) ବି.
ଧୋରିଷ୍ଟତେଳ, ସୋରିଷ ।

ସୁର୍ମି—ପ୍ରା. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ.ବି) ସମାର୍ଥିଶାନ,
ଦୁଇଗରର ମହିରେ ଥିବା ଗନ୍ଧବାଟ
ବା ସର୍ବ ।

ସୁଲଭାନ୍—ସା. ବି. ସୁଲଭାନ୍ ଦେଖ ।

ସୁଲଭାନ୍—ସା. ବି. ସୁଲଭାନ୍ ଦେଖ ।

ସୁଲଭୁତ୍ସ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ.ବି) ସମାର୍ଥିପଥ ।

ସୁଲ୍ସ ଲେଇବା—ପ୍ରା. (ସମ୍ବୁଦ୍ଧ)ଚି, କୁଣ୍ଡ
ରବା ।

ସୁଲ—ଶ୍ରୀ, ବି, ସୋଲ ।

ସୁଲକ୍ଷଣ—ଶ୍ରୀ. (କ.ଖା) ଉତ୍ତମ ଲକ୍ଷଣ,
ଶୁଭସୁତ୍ତକ ଲକ୍ଷଣ, (ସୁଂ-ବି.ବି.ଶ୍ରୀ)
ଶୁଭ ବା ଉତ୍ତମସୁତ୍ତ, ଭାଗ୍ୟବାନ୍, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସୁଲକ୍ଷଣ ।

ସୁଲକ୍ଷଣ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁଲକ୍ଷଣ + ଅ)
ସୁଲକ୍ଷଣର ସ୍ତ୍ରୀଲଙ୍ଘ, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି) ଉତ୍ତମଙ୍କର
ସ୍ତ୍ରୀବିଶେଷ ।

ସୁଲକ୍ଷଣାହାନ୍—ବିଂ (ଶତତ୍ରୁ)ସୁଲକ୍ଷଣ
ଦ୍ଵାରା ଯୁଦ୍ଧ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଲକ୍ଷଣାହାନ୍ ।

ସୁଲକ୍ଷଣୀ—ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ସୁଲକ୍ଷଣ)
ସୁଲକ୍ଷଣୀୟକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୌଭଗ୍ୟବିଦ୍ୟା ।

ସୁଲକ୍ଷିତ—ବିଂ (ସୁର+ଲକ୍ଷଣ+ତ) ଉତ୍ତମ
ତୁପେ ଲକ୍ଷିତ ।

ସୁଲକ୍ଷ୍ମୀ—ଶ୍ରୀ.ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଶୌଭଗ୍ୟବିଦ୍ୟା ।

ସୁଲଗ୍ନ—ବି. ଉତ୍ତମ ବା ଶୁଭଲଗ୍ନ, (ବି-
ବ.ଶ୍ରୀ) ଉତ୍ତମ ଲଗ୍ନସୁତ୍ତ, ଅତି ତୃତୀ
ତୁପେ ଲଗ୍ନ ବା ସମ୍ପୁତ୍ତ ।

ସୁଲତାନ—ସା. ସୁଂ. ବି. ମୁସଲମାନ
ମାର୍କ, ବାଦପାଦା, ମୁସଲମାନମାନଙ୍କ
ନାମବିଶେଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଲତାନ ।

ସୁଲତାନତ୍ତ୍ଵ—ସା. ବି. ସୁଲତାନଙ୍କ
ଅଧିକାର ବା ଅକ୍ଷ୍ମା ବା ପଣ, ସାମାଜିକ
ସୁଲତାନ—ସା, ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସମାଟପହି,
ସାମ୍ବାଜୀ ।

ସୁଲତାନଙ୍କି—ସା. ବି. ସୁଲତାନଙ୍କ କର୍ମ
ବା ରାଜକୁ, (ବିଂ)ସୁଲତାନମୟନୀୟ,
ସୁଲତାନଙ୍କ ଯୋଗ୍ୟ ।

ସୁଲତାନିଚକ୍ଷା—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁରପୁନ୍ଦର
ତୃତୀ ଓ ପୁଲ, କୁରିଅନା, ସୁନ୍ଦର ।

ସୁଲପ—ସା. ବି. ଯେଉଁ ଧୂଆସିପକୁ
ନିଷ୍ଠେଇ ପର ଦଳକର ଲିମରେ
ଭରି ଧୂମପାନ କରାଯାଏ ।

ସୁଲଭ—ବିଂ. (ସୁର+ଲଭ+ମିଥ୍) ଅନାୟାସ ଲଭ,
ସହଜପାପ୍ୟ, ସପ୍ତା, ସପ୍ତା,
ଅଯନ୍ତ୍ର ସିକ, ସହକ, (ଶା.ବି) ଶୁଭର
ସୁତକ, ଶୌଭଗ୍ୟମୟ, ସଂଖର, ଶୋଭା

ସୁଲଦାୟକ, (ବି) ଶୌଭଗ୍ୟ, ଶୋଭ,
ସୁତକ ।

ସୁଲଭହ—ବି. ସୁତରେ ଲଭ ।

ସୁଲଭ—ବି. (ସୁଲଭ + ଥା) ତୁଳସୀ,
ମାସପଣ୍ଡୀ, ଧୂମପଥା, ତମାଶ, ମଳପୁଣୀ,
ବୈଦିକ କାଳର ଏକ ବ୍ୟବସାଧିକୀ
ସ୍ତ୍ରୀ,(ବି.ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଲଭର ପୁଣିଙ୍କ ।

ସୁଲଭେତ୍ର—ବିଂ. ଦୁର୍ଲଭ, କଠିନ,
ମହାର୍ଗ ।

ସୁଲଭ୍ୟ—ବିଂ. (ସୁ + ଲଭ + ମିଥ୍)
ସୁଲଭ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଲଭ୍ୟ ।

ସୁଲଲଟ—ବିଂ. (ବ.ଶ୍ରୀ)ଶୋଭନ ଲଲଟ-
ସୁତ, (ବି) ସୁପ୍ରଣ୍ଟ ଲଲଟ ।

ସୁଲକିତ—ବିଂ. ଅତିଶ୍ୟ ଲବଣବିଶ୍ଵ ।
ସୁଲ—ସା. ବି. ବିବାଦର ଆପାସ ମାମାସ,
ଦୁଇ ରକାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସନ୍ଧି । [ଦ୍ରବ୍ୟ]

ସୁଲଗ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଭଲଦ୍ରୁବ୍ୟ, ପ୍ରସୋଜନମୟ
ସୁଲକାମା—ସା. ବି. ରପାନାମା, ଦନ୍ତପଦି ।

ସୁଲମାର୍ଘ—ପ୍ରା. (ବଲଜିରପାଟଣା) ଶୁକ୍ର
ହୋଇଥିବା ମାଂସ ।

ସୁଲିଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଓଡ଼ିଶାର ପରିବିଶେଷ ।

ସୁଲିତି—ବିଂ. ଉତ୍ତମରୁପେ ଲିତିତ,
ବୈଦ୍ୟକୋତ୍ତ ଲେଖକ ରୁଣବିଶ୍ଵ ।

ସୁଲିଆ—ପ୍ରା. (ବୌଦ୍ଧ)-ବ.ଶ୍ରୀଶିଳ ବାଇଗଣ
ସୁଲିକାଇବା—ଶ୍ରୀ. କି. କାନ ମଧ୍ୟରେ

କୁଟୀ ପୁରାଇ ସନ କରିବା, କୋଣ୍ଠେ
କଥାର ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଦୃଢ଼ାପନ କରିବା,
ଗୋପନରେ ଉତ୍ତେଜିତ କରିବା, କାଠ
ଆଦରେ ନିଆଁ ଧରଇବା ।

ସୁଲକିବା—ଶ୍ରୀ. କି. (କାନରିତର)ସଲ-
ସଲ ହେବା, ଉତ୍ତେଜିତ ହେବା, କଳିବା
ସୁଲୁକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଫୁଲୁକା, ଶୋଥରେ
ଫୁଲିବାପର (ମୁହଁ) । [ବିଶେଷ]

ସୁଲୁପ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦେବବାବିଶେଷ, ଯୋଗିମୀ-
ସୁଲୁସୁଲୁ—ଶ୍ରୀ. ଅ(ଧୂନ୍ଦୁକରଣ)ପବନର
ଧୀରଭୁକ୍ରରେ ବହୁବାର ଅବସ୍ଥା ଓ ଗନ୍ଧ,

ସଲ୍ଲିପ୍ତିଆ ।	ବିଶେଷ, ବାସୁଜୀଙ୍କ କଳୟ ଓ ମେଘ- କାନ୍ଦକ ସ୍ଥି, ହରଣୀ, ସୁତ୍ୟନା ସ୍ଥି । ସୁଲ୍ଲିଚନାଦେବ—ଗ୍ର. ବି. ସ୍ଥି. (ନାମ) ବାମଣ୍ଡାଷ୍ଟେଚର ଜଣେ ଜୀବିତା କାଶ- କବି ଓ ଲେଖିକା ।	ବ୍ରାହ୍ମଣ ନିର୍ମାତାଙ୍କ କରେ ତାହାର ନାମ ସୁଶର୍ମୀ, ବାଜାରଶେଷ, ପାରୀନ ଶିରଗଢ଼ି ଦେଶର ବଜା ।
ସୁଲ୍ଲିପ୍ତିଆ—ସ୍ଥି. ବି. ବିଦ୍ୟାତର ଆପାଦି ମିମାଂସା,ଷ୍ଟୋ, ଦୁଇବୁଜାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସନ୍ଧି ।	ସୁଲ୍ଲିମଣୀ—ବି. କାକକଦା, ଏକପ୍ରକାର ପୋକିଯଦା ।	ସୁଶର୍ମା—ବି. ଅନ୍ତର୍କ, ଅତା, ତଞ୍ଚ, ବଜ୍ର ଏବଣ୍ଡି, ବେଣ୍ଣି, ତଣ୍ଣୁଲୀୟ, ଲେଖିତିଆ ଶାଶ୍ଵତ ।
ସୁଲ୍ଲିର—ଗ୍ର. ବି. ଏକପ୍ରକାର ଜଳଚର ବିଷାକ୍ତ ଶାଶ୍ଵତ ।	ସୁଲ୍ଲିମା—ବି. ତାମବଜ୍ରୀ, ମାଂସତ୍ତବା । ସୁଲ୍ଲିତ୍ତ—ବି. (ସୁ+ଲ୍ଲେତ୍ତକ) ପିତ୍ତଳ ।	ସୁଶାନ୍ତ—ସ୍ଥି. ଅତିରିକ୍ତ ଶାନ୍ତି, (ସ୍ଥି) ସୁତ୍ୟନା ରତ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ।
ସୁଲ୍ଲିତ୍ତ—ବି. (ସୁ+ଲ୍ଲେତ୍ତକ) ସୁତ୍ୟନା ରେଖାୟକ, ସୁତ୍ୟନା ରେଖାପଣ୍ଠିଷ୍ଠ ।	ସୁଲ୍ଲିତ୍ତତ—ବି. ସୁଲ୍ଲିତ୍ତର ମନୋ- ହର ରତ୍ନବର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, (ସ୍ଥି) ସୁଲ୍ଲିତ୍ତତ (ବି) ସୁତ୍ୟନା ରତ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ।	ସୁଶାନ୍ତି—ବି. ଉତ୍ସମ ଶାନ୍ତି, (ସ୍ଥି) ତୃତୀୟ ମନ୍ଦିରର ଇନ୍ଦ୍ରରେ, ଅକ୍ଷୀତିକର ସମସିଦ୍ଧାନ୍ତ, ଶାନ୍ତିର ପୁରୁଷେତ ।
ସୁଲ୍ଲିତ୍ତକ—ବି. ଶ୍ରେଷ୍ଠ କିପିକର, ଛାତ୍ରସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରକାର ରତ୍ନବୀରୀ, ଉତ୍ସମ ଲୋକଙ୍କ, (ସ୍ଥି) ସୁଲ୍ଲିତ୍ତକା ।	ସୁଲ୍ଲିତ୍ତତ—ବି. ସୁଲ୍ଲିତ୍ତର ମନୋ- ହର ରତ୍ନବର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, (ସ୍ଥି) ସୁଲ୍ଲିତ୍ତତ (ବି) ସୁତ୍ୟନା ରତ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ।	ସୁଶାନ୍ତି—ବି. ଉତ୍ସମ ଶାନ୍ତି, (ସ୍ଥି) ତୃତୀୟ ମନ୍ଦିରର ଇନ୍ଦ୍ରରେ, ଅକ୍ଷୀତିକର ସମସିଦ୍ଧାନ୍ତ, ଶାନ୍ତିର ପୁରୁଷେତ ।
ସୁଲ୍ଲିମାନ—ଶା. ବି. ରପ୍ତାନାମ, ଦୁଇ- ଜଣଙ୍କ ବ୍ରାହ୍ମାଦର ଆପେକ୍ଷିତରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହେବାର ନିର୍ଦ୍ଦର୍ଶନସ୍ତୁପ ଲେଖାଦିବା ଦିଲାଳ, ମନ୍ତ୍ରପତ୍ର ।	ସୁଲ୍ଲିମାନ—ଶା. ବି. ସୁଲ୍ଲିମାନ ନାମ ରହୁଥାମନଙ୍କର ଏକ ପାରୀକ ସମ୍ମାନ, ଲେନ୍ଦିଯାକ ଓ ପଞ୍ଚାବ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କାରୀ ।	ସୁଶାନ୍ତି—ବି. ଅଧ୍ୟୟବୁଦ୍ଧିରେ ଶାପିତ, ସୁରୁବୁଦ୍ଧିରେ କମିତି,(ସ୍ଥି)ସୁଶାନ୍ତିତା ।
ସୁଲ୍ଲିମାନ—ଶା. ବି. ସୁଲ୍ଲିମାନ ସମ୍ମାନ ଜୀପ୍, (ବି) ଧଳାଅନ୍ତିଥବା ଯୋଗୀ, ଅଂଶତ୍ର ଧଳା ଓ ଅଂଶତ୍ର କଳା ଏକ- ପ୍ରକାର ରହୁ ।	ସୁଲ୍ଲିମକ(କ୍ୟ)—ବି. (ସୁ+ଶକ୍ତି+ମ୍ବ.ଅ. ଯ) ସକର, ସୁତ୍ୟନାରୁପେ କବେକୁ ବିଶ୍ଵାସ ।	ସୁଶାନ୍ତି—ବି. ସୁରୁବୁଦ୍ଧିର ଶିତ୍ତ ।
ସୁଲ୍ଲିମାନମୁଖ—ଶା. ବି. (ଆରାଧା ବେଦ୍ୟ- ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବ୍ୟକ୍ତମୁକ୍ତ)ସ୍ତୁପପ୍ରକାର ଅନ୍ତର୍ଧାଳୀ ଲବଣ ।	ସୁଲ୍ଲିମକ—ବି. (ସୁ+ଶକ୍ତି+ମ୍ବ.ଅ. (ବି) ରତ୍ନମଣିକାରୀ, (ସ୍ଥି) ସୁଶାନ୍ତି ।	ସୁଶାନ୍ତି—ବି. ଉତ୍ସମ ଶାନ୍ତି, (ସ୍ଥି) ସୁଶାନ୍ତି, (ବି) ଅଗ୍ନି,ଚନ୍ଦ୍ରକ ଶିଥେ ।
ସୁଲ୍ଲିମକ—ବି. ସୁର୍ବାତ ।	ସୁଲ୍ଲିମକ—ବି. ସମ୍ଭାଦେବ, ଶିବ ।	ସୁଶାନ୍ତି—ବି. ସୁର୍ବାତ ଶାନ୍ତି, ବିଶ୍ଵାସରେ କମିତି, (ବି.ସ୍ଥି) ସୁଶାନ୍ତିର ପ୍ରକାର ।
ସୁଲ୍ଲିମନ—ସ୍ଥି. ବି. (କ.ମ୍ବ.)ସୁନ୍ନେତ, ସୁତ୍ୟନା ନୟନଦିଶ୍ଵିଷ୍ଟ,(ସ୍ଥି)ସୁଲ୍ଲିମନ, (ବି)ମୁଗ,ଦରଶ,ଦୁର୍ଯ୍ୟାଧନ,ଚକୋର, ରୁକ୍ଷାଣୀକ ପିତା, (ପା. ଶାନ୍ତାମ. ବି) ପ୍ରଚୟ ।	ସୁଲ୍ଲିମନ—ବି. ସମ୍ଭାଦେବ କେହ, (ବି. କ.ମ୍ବ.) ସୁତ୍ୟନା ଶରକିଶ୍ଚିଷ୍ଟ, (ସ୍ଥି) ସୁଶାନ୍ତି ।	ସୁଶାନ୍ତି—ବି. ଅନ୍ତିମିଥିଲ ।
ସୁଲ୍ଲିମନ—ସ୍ଥି. ବି. (ସୁଲ୍ଲିମନ+ଆ) ସୁଲ୍ଲିମନର ପୁଣିଙ୍କ, (ବି) ପଦ୍ମମୁଖ- ଶିଥୀ ମଧ୍ୟବରଳ ପହୁଁ, ଅପ୍ରସରେ-	ସୁଲ୍ଲିମନ—ବି. ସମ୍ଭାଦେବ, ଶିବ । (ବି) ନିତିତ କାହାଣିକାନିକିଶିଥିଲ କରି ଯାଇଥିବା ।	ସୁଶାନ୍ତି—ବି. (ସୁ+ଶାସ୍ତ୍ର+ତ)ଅତିଶ୍ୟ ସୁଶାନ୍ତି—ବି. ଅତିଶ୍ୟ ଶିତକ କା ଥଣ୍ଡା, (ବି)ପାତିମେନ, ହୃସ୍ତନ୍ତ, ଲାଲି ।

ବେଚେ, ଭେଣ୍ଟା ।	କରଣ) ସକାକାନ୍ଦଣା, ସକେଇହୋଇ କାନ୍ଦଣା ।	ସୁନ୍ଦରୀ — ବିଂ. ଦୁଃଖରୁଷପେ ସ୍ଵର୍ଗକ, ଉତ୍ତମ ରୁଷେ ଲଗୁ ବା ସୁନ୍ଦର ।
ସୁଶୀଳ—ବି. ରାଜତ୍ତିଶ, କାରଦିନା, ଶୈତନନ, (ବି) ସୁଶୀଳ ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଶୀଳା ।	ସୁଶେରୁ — ପୁଂ. ବି. ନାଲୁକାର କଙ୍କର ।	ସୁଶୋକ—ବିଂ. ଅନ୍ତଶୟ ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ, ଅନ୍ତଶୟ ଅରୁଣବର୍ଣ୍ଣ ।
ସୁଶୀଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସୁଶୀଳର ସୁଶୀଳ, (ବି) ଦୁଃଖପୁଣ୍ୟଲଭା, କାରୁଡ଼ି ସୁଶୀଳ—ବି. ଶତପଥୀ, ସେବାପୁଣ୍ୟଲ, ସ୍ଵଲ୍ପକମଳ । [କନ୍ଦ ।	ସୁଶେରୁ—ବିଂ. ଅନ୍ତଶୟ ଶୋଘୟକ, ଅନ୍ତଶୟ ସୁନ୍ଦର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଶେରୁନା, (ବି) ଅନ୍ତଶୟନା ।	ସୁଶେରୁ—ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ + ସ୍ତ୍ରୀ + ମୀଂଥ + ରୁ) କାରବେଶ, କଲାର, କୁଣ୍ଡଳରକ, କଳାର ଜାର, ଝୁମିକଲର ।
ସୁଶୀଳିକ—ବି. କନ୍ଦିଶେଷ, ଦାରଶ୍ଵର- ପ୍ରିୟମ—ବି. ଶାତରୁଷି, ଶେତ୍ର, ଶିତ୍ର- ଲଭା, ଉତ୍ତରକାନ୍ତମଣି, ଏକପ୍ରକାର- ହର୍ଷ (ବି) ଶାତଲ, ମନୋଜୀ ।	ସୁଶେରୁ—ବିଂ. ଅନ୍ତଶୟ ଶୋଘୟକ ସୁମହିତ, ସୁନ୍ଦରରୁପେ ପ୍ରକାଶିତ, ଶୋଘନ୍ତିତ, (ଶା.ନା) ସୌନ୍ଦରୀୟ ।	ସୁଶେରୁ—ବିଂ. (ସ୍ତ୍ରୀ + ଶେରୁ) ଅନ୍ତଶୟ ପ୍ରକାନ୍ତ, ଅନ୍ତଶୟ ପରିଶ୍ରମବର୍ଣ୍ଣ ।
ସୁଶୀଳମା—ବି. ଅନ୍ତଶୟ କାମା- ଭାବାପଦା ।	ସୁଶେନ୍ଦ୍ର—ବିଂ. (ସୁନ୍ଦରି + ଶେନ୍ଦ୍ର) ଅନ୍ତଶୟ ଶାନ୍ତ, ଅନ୍ତଶୟ ପରିଶ୍ରମବର୍ଣ୍ଣ ।	ସୁଶେନ୍ଦ୍ର—ବିଂ. (ସୁନ୍ଦରି + ଶେନ୍ଦ୍ର) ଅନ୍ତଶୟ ଶାନ୍ତ, ଅନ୍ତଶୟ ସୁନ୍ଦରି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଶେନ୍ଦ୍ରମା, ଶୋଭା, ସୌନ୍ଦରୀୟ ।
ସୁଶୀଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସତରି, ସତ୍ୟପୁଣ୍ୟକଷିଷ୍ଠ, ମୋତି, ନମ୍ର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଶୀଳ, (ପୁଂ. ବି.) ପଦ୍ମଦୁରଶୋକ ଜନ୍ମନେକ ପୁଣ୍ୟଶୀଳ କଷ୍ଟଭରିତ ରାଜୀ, ରୋତରକୀ, (ଶା.ବି.) ଅନ୍ତଶୟ କାଶୁଆ, ଅନ୍ତଶୟ କଟିନ ।	ସୁଶେନ୍ଦ୍ର—ବିଂ. (ସୁନ୍ଦରି + ଶେନ୍ଦ୍ର) ଅନ୍ତଶୟ ଶାନ୍ତ, ଅନ୍ତଶୟ ପରିଶ୍ରମବର୍ଣ୍ଣ ।	ସୁଶେନ୍ଦ୍ରମୁଖମା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଜୈନମତରେ ତୃଷ୍ଣାୟ ଅବସରୀ ଓ ଚର୍ବିଧିରୁଷିପିଶାର କଥା ।
ସୁଶୀଳତା—ବି. (ସୁଶୀଳ + ଭା.ତା) ସୁଶୀ- ରିପତା, ବିନୟ, ନମ୍ରତା ।	ସୁଶେନ୍ଦ୍ର—ବିଂ. (ସୁନ୍ଦରି + ଶେନ୍ଦ୍ର) ସୁନ୍ଦର କାନ୍ଦର, ଅନ୍ତଶୟ ଶୋଘନ୍ତିଷ୍ଠ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଶୀଳା ।	ସୁଶେନ୍ଦ୍ର—ବି. (କ.ଧା) ପରମିଶାରୀ, ସୌନ୍ଦରୀୟ, ସୁନ୍ଦର ସମତା, ପ୍ରତି ଚର- ଣରେ ୧୦ଟ ଅକ୍ଷର ଥିବା ବର୍ଣ୍ଣବୁଝି ବିବନ୍ଦନ, (ଶା.ବି.) ଅନ୍ତଶୟ ସମାନା, ସୁନ୍ଦରୀ ।
ସୁଶୀଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସୁଶୀଳର ସୁଶୀଳ, (ବି-ନାମ) ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ଅଷ୍ଟମଦିନୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମା, ଯମ ଭୟୀୟ, ରାଧାକର ଏକ ଅନ୍ତିମେ ।	ସୁଶେନ୍ଦ୍ର—ବିଂ. (ସୁନ୍ଦରି + ଶେନ୍ଦ୍ର) ସୁନ୍ଦର କାନ୍ଦର, ଅନ୍ତଶୟ ଶୋଘନ୍ତିଷ୍ଠ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଶୀଳା ।	ସୁଶେନ୍ଦ୍ରମୟ— ବି. (ସୁଶେନ୍ଦ୍ରମା + ମୟ) ପାତଶୟ ଶୋଘମୟ ଅନ୍ତଶୟ ଶୋଘନ୍ତି ସୁନ୍ଦରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଶେନ୍ଦ୍ରମୟୀ ।
ସୁଶୀଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁନ୍ଦରି + ଶୀଳ + ରନ୍) ଉତ୍ତମ ସୁଶେନ୍ଦ୍ରମୟ ।	ସୁଶେନ୍ଦ୍ର—ବିଂ. (ସୁନ୍ଦରି + ଶେନ୍ଦ୍ର) ବିନ୍ଦୁ; ବେଦରେ ପାରକମ, ବେଦିତଶାରଦ, ଉତ୍ତମରୁପେ ଶୁଣାଯାଇଥିବା, ପ୍ରସିଦ୍ଧ, (ବି) ହିନ୍ଦୁ କିଳିଶାନ୍ତ ସୁଶେନ୍ଦ୍ର ଓ ଶର୍ମିତମୁନଙ୍କ ପୁଷ୍ପ (ଦାପରମୟର) ।	ସୁଶେନ୍ଦ୍ର—ବି. ଶୀତଳତା, (ବି) ଶୀତଳ ।
ସୁଶୀଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଶୀତଳତା, (ବି) ସୁଶୀଳା, ଶୁନ୍ଦରିରପାତା, ଶୁନ୍ଦରିରପାତା, ଶୁନ୍ଦରିରପାତା ।	ସୁଶେନ୍ଦ୍ର—ବିଂ. ଉତ୍ତମରୁପେ ପିତ୍ର ଶୁନ୍ଦରିରପାତା, ଶୁନ୍ଦରିରପାତା, ଶୁନ୍ଦରିରପାତା ।	ସୁଶେନ୍ଦ୍ର—ବି. ଶୀତଳତା, (ବି) ଶୀତଳ ।
ସୁଶୀଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦର ଶୁନ୍ଦରିରପାତା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଶୀଳା ।	ସୁଶେନ୍ଦ୍ର—ବିଂ. ଉତ୍ତମରୁପେ ପିତ୍ର ଶୁନ୍ଦରିରପାତା, ଶୁନ୍ଦରିରପାତା, ଶୁନ୍ଦରିରପାତା ।	ସୁଶେନ୍ଦ୍ର—ବି. ଶୀତଳତା, (ବି) ଶୀତଳ ।
ସୁଶୀଳ—ସ୍ତ୍ରୀ. ଅନ୍ତଶୟ ।	ସୁଶେନ୍ଦ୍ର—ବିଂ. ଉତ୍ତମ ଶୁନ୍ଦର, ଶୁନ୍ଦରି—ପୁଂ. ବି. ଧର୍ମକର ଶୁନ୍ଦରି—ପୁଂ. ବି. ଧର୍ମକର ଏକ ପୁଷ୍ପ ।	ସୁଶେନ୍ଦ୍ର—ବିଂ. ଉତ୍ତମ ଶୁନ୍ଦର, ଶୁନ୍ଦରି—ପୁଂ. ବିଂ. ସୁନ୍ଦର ହିତମୁଦର ।
ସୁଶେନ୍ଦ୍ର—ଶ୍ରା. (ଲବନୀ) ବି. (ଧୂନ୍ଦୁ-	ସୁଶେନ୍ଦ୍ର—ବିଂ. ସୁନ୍ଦର ହିତମୁଦର ।	ସୁଶେନ୍ଦ୍ର—ବିଂ. ଉତ୍ତମ ଲବନୀ, ନନ୍ଦ ।

ପୁଣୀମା—ବି. ଶିତରୁଷେଷୁକ୍ତ, ମନୋଜ୍ଞ,
(ବି) ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତମଣି, ସର୍ବବିଶେଷ, ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ,
ସୁନା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁଣୀମା ।

ପୁଣ୍ୟ—ବି. (ଧୂନ୍ୟନୁକାଳୀ) ଅବ୍ୟକ୍ତ ଶବ୍ଦ ।

ପୁଣ୍ୟ—ବି. (ସ୍ଵପ୍ନ+ସନ୍ଦ+ରଥ) ଶୋଇ-
ବାକୁ ଉଛିଲୁକ, ନିଦ୍ରାହୁର ।

ପୁଣ୍ୟ—ବି. (ସୁ+ସ୍ଵପ୍ନ+କ.ତ) ଗର୍ଭାର
ନିଦ୍ରାଗ୍ରହ, ଅଙ୍ଗ, ଆତ୍ମବୋଧଶ୍ରିନ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ପୁଣ୍ୟ—ବି. (ବି-ଭ.ତ) ସୁଷ୍ଣୁତ୍ର, ଗର୍ଭାର
ନିଦ୍ରା ।

ପୁଣ୍ୟ—ବି. (ସୁ+ସ୍ଵପ୍ନ+ଭ.ତ) ଧୂନ୍ୟା,
ଗର୍ଭାରନ୍ୟା, ପୁଣ୍ୟତ୍ତ ନାହିଁରେ ମନ୍ଦ
ସମୋବନକଠ ଗର୍ଭାରନ୍ୟା (ଏହି
ଅବସ୍ଥାରେ କୌଣସି ସ୍ଵପ୍ନାକ ଦର୍ଶନ
ହୁଏନାହିଁ ।

ପୁଣ୍ୟ—ବି. (ସ୍ଵପ୍ନ+ସନ୍ଦ+ଆ.ଭ)
ଶୋଇବାକୁ ଉଛିଲୁକ ।

ପୁଣ୍ୟ—ବି. (ସ୍ଵପ୍ନ+ସନ୍ଦ+ଆ) ଶୋଇ-
ବାକୁ ଉଛା ।

ପୁଣ୍ୟ—ବି. (ସୁଷ୍ଣୁ+ମ୍ନା+କ.ଆ
+ଆ) ଯୋଗଶାସ୍ତ୍ର, ମେରୁଦଶ୍ଵରେ ଥିବ
ଇତ୍ତା ଓ ପିଲାଳା ନାହିଁ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ-
ବିଶେଷ, (ବୈଦ୍ୟକ) ନାରିର ମଧ୍ୟ ଓ
ଶଶର ଅଳ୍ପ ନାହିଁମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା
ବୈଷ୍ଣୋ ନାହିଁବିଶେଷ, ସୁର୍ଯ୍ୟରଣ୍ଜି ।

ପୁଣ୍ୟ—ବା. ବି. (ଫ୍ର-ସୁଷ୍ଣୁତ୍ର) ଏକପ୍ରକାର
ଦଣ୍ଡା, ସିଟିମାରନା ଯତ୍ର ।

ପୁଣେଶ—ବି. ବି. ଶ୍ରୀ; (ସୁ+ସେନା)
ବିଷ୍ଣୁ, ମର୍କଟବିଶେଷ, ବାଜାରଜାଙ୍କ
ଶ୍ଵର, ତାରଙ୍ଗ ପିତା, କରମର୍କକ,
କରନାକୋଳି ଚାହିଁ, ଦେଉସ ଲତା,
ଶ୍ରୀକୃତ୍ତଙ୍କର ଏକ ପୁତ୍ର, ପଶ୍ଚାତ୍ତକର
ଏକ ପୁତ୍ର, ବିଷ୍ଣୁଦେବଙ୍କର ଏକ ପୁତ୍ର,
ଶ୍ରୀର ଏକ ପୁତ୍ର, ଦ୍ୱାତାୟ ମନୁଜ ଏକ
ପୁତ୍ର, ଜନବିଶେଷ, ଯକ୍ଷବିଶେଷ,
ନାରାୟଣବିଶେଷ, ତିକ୍ଷ୍ଵକ ।

ପୁଣେଶିକା—ବି. କନ୍ଦୁପୁତ୍ରିତ୍ତଙ୍କା, କଳାତ୍ମାତ୍ତ ।

ପୁଣେଶୀ—ବି. ଦିବୁତ୍ତ, ତିତ୍ତ ।

ସଶୋମା—ବି. ନମାବିଶେଷ (ଭାବବତ୍ତି) ।

ସୁଷ୍ଣୁ—ଆ. (ସୁ+ଶ୍ଵା+କ.ର) ସୁନ୍ଦର-
ହୁପେ, ସତ୍ୟ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଅତିଶୟ,
ଯଥାଯୋଗ୍ୟ, ସୁନ୍ଦର ।

ସୁଷ୍ଣୁତା(ର) —ବି. (ସୁଷ୍ଣୁ+ଭ.ତା)
ମଙ୍ଗଳ, କଲାଶ, ଯୌଭଗ୍ୟ, ସୁନ୍ଦ-
ରତା ।

ସୁଷ୍ଣୁ—ବି. ରକ୍ତ, ବେତସ, କରମର୍କକ,
କରନାକୋଳି ।

ସୁତ୍ର—ପ୍ରା. (ଲିଙ୍ଗା) ଶି. ବି. ଧୀରେ
ଧୀରେ ।

ସୁମୁ—ଶା. ଅ. (ଧୂନ୍ୟକରଣ) ଶବ୍ଦ-
ଯୋଗୁ ନାକରୁ ବାହାଶବା ଅନୁନୟିକ
ଶବ୍ଦ, ଶକେଇବନର କାନ୍ଦବାର ଶବ୍ଦ ।

ସୁତ୍ରବାଦ—ବି. (କ.ଧା) ଶୁଭବାତ୍ତି,
ସୁମାଗୁର ।

ସୁତ୍ରଯତ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ସମ୍+ମୀ.
ତ) ଦୁଇଦବ, ଯଥାବିଧ, ନୟମିତ,
ଯଥାବିଧ ସମମରଣୀୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତ୍ରଯତ ।

ସୁତ୍ରଯୁକ୍ତ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ସକ୍ତି+ତ)
ଉତ୍ତମରୁପେ ସଂସ୍କର, ଉତ୍ତମରୁପେ
ମିଳିତ ।

ସୁତ୍ରଯୁତ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ୟ+ତ)
ସୁତ୍ରମଣିତ, ଉତ୍ତମରୁପେ ମିଳିତ ।

ସୁତ୍ରରତ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ରତ+ତ)
ଉତ୍ତମରୁପେ ସରବ୍ର, ଯାହା ଭଲଭୁପେ
ଆରମ୍ଭ କରିବାରିଥାରେ ।

ସୁତ୍ରଚୂତ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ଚୂତ+ତ)
ଉତ୍ତମରୁପେ ଆଛାଦିତ, ଯାହା ଭଲ-
ହୋଇ ଯୋଡ଼ିଥା ହୋଇଥାର ।

ସୁତ୍ରଚୂତ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ଚୂତି+ତ)
ଆତିଶୟ ଚୂକିବିଶେଷ ।

ସୁତ୍ରମୁସ୍ତଳ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ସୁଲ୍ଲକୁ+ତ)
ଉତ୍ତମରୁପେ ସଂସ୍କର, ଉତ୍ତମରୁପେ
ଜରିତ ।

ସୁତ୍ରମୁସ୍ତଳ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+କୁତ୍ତି+ତ)
ଉତ୍ତମରୁପେ ପକ୍ଷ ବା ଶିକ୍ଷାତ୍ମକ
ଦ୍ୱାରା ପ୍ରୟତ୍ତ ସୁତ୍ରମୁସ୍ତଳ (ନୟନାତ୍ମି),
ଯାହାର ଉତ୍ତମରୁପେ ସନ୍ଧାର କର-
ଯାଇଥାର ।

ସୁପ୍ରେତି—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ଶ୍ଵା+ତ)
ଉତ୍ତମରୁପେ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ, ସମ୍ପକ୍ଷିତ
ବିଶେଷ ।

ସୁପ୍ରତି—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ହନ୍+
ତ) ଅତିଶୟ ସହତ, ବିଶେଷରୁପେ
ମିଳିତ, ଅତି ଦୃଢ଼, ସମ୍ପକ୍ଷିତାରେ ହତ ।

ସୁପ୍ରତ୍ୟ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ହୃତ୍+
ତ) ଅତିଶୟ ହତୁଷ୍ଟ, ଅତିଶୟ ଆହ୍ଵାନ ହତ ।

ସୁପ୍ରକାଶ—ବି. ଅତିଶୟ ପ୍ରକାଶମାନ ।

ସୁପ୍ରଜ୍ଞ—ପ୍ରା. କ୍ଲୀ. ବି. ଅତ ସଜ୍ଜି,
ଯୋଗରମ୍ଭୁତ୍, ଅତ ସଜ୍ଜି, ଅତିଶୟ
ଲୋକାଦ ଦ୍ୱାରା ନିରବକାଶ ।

ସୁପ୍ରଜ୍ଞତ—ବି. (ସୁ+ପଞ୍ଚତ) ଉତ୍ତମ-
ରୂପ ସୁଲ୍ଲୟକ୍ତ. ସୁରୋଯାଗ୍ୟ, କିତ୍ତ, ଅତି
ଉତ୍ତମ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁପ୍ରଜ୍ଞତ ।

ସୁପ୍ରକୁଳ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ରତ୍ନ+ତ)
ଉତ୍ତମରୁପେ ସଂଗୁମତ, ଉତ୍ତମରୁପେ
ସରଷିତ ।

ସୁପ୍ରକୁଳ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ରତ୍ନ+ଥ)
ଉତ୍ତମରୁପେ ସରବ୍ର, ଯାହା ଅନାୟାସେ
ସରବ୍ର କରାଯାଏ ।

ସୁପ୍ରକୁଳ—ବି. କ.ଶ୍ରୀ (ସୁ+ସକ୍ତି+ଥ)
ଉତ୍ତମରୁପେ ସରଷିତ, ବା ଅଳଂକୃତ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁପ୍ରକୁଳ ।

ସୁପ୍ରକୁଳ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସୁତ୍ରକୁଳ+ଆ) ଉତ୍ତମ-
ରୂପ ସରଷିତା, (ସ୍ତ୍ରୀ.ବି-କ.ଧା) ଉତ୍ତମ-
ସକ୍ତି ।

ସୁପ୍ରକୁଳ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସୁତ୍ରକୁଳ+ଆ)
ଯାହା ଉତ୍ତମରୁପେ ସରଷିତ ବା ଅଳଂକୃତ
କରାଯାଇଥାର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସ ସକ୍ତିକୁଳା ।

ସୁପ୍ରକୁଳ—ପୁଂ.ବି. (ସୁ+ସକ୍ତିଭୂତ)
ଯାହା କା ସେ ପୁଂଜ ସୁପ୍ରକୁଳ ନ ଥିଲୁ
ଓ ବର୍ତ୍ତିମାନ ନିଜେ ସୁପ୍ରକୁଳ ହୋଇ-
ଥାଇ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁପ୍ରକୁଳା ।

ସୁପ୍ରେସ୍—ଗ୍ରା. ବି. (ସୁ-ସୁପ୍ରେସ୍) ଅତି ଶୁଦ୍ଧର, ସଜ୍ଜିତ, ପ୍ରସ୍ତୁତ ।

ସୁହର୍ଷତ—ବି. ଉତ୍ତମରୂପେ ବା ଯହି-
ପୁଣ୍ଡକ ସାରତା ହୋଇଥିବା, (ବି)
ସୁପ୍ରେସ୍ ।

ସୁପ୍ରେସବା—ଗ୍ରା.କ୍ରି.ସହପୁଣ୍ଡକ ବା ଉତ୍ତମ-
ରୂପେ ସମ୍ମାନ କରିବା ।

ସୁପ୍ରେକ୍ଷନ—ବି. ଅତି ସବୁକୃତ, ଅତି-
ଶୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ସୁପ୍ରେତ୍ୟା—ସ୍ତ୍ରୀ. ଚ. ଜନକ ରାଜାଙ୍କର
ଏକ ଭାର୍ଯ୍ୟା ।

ସୁପ୍ରନ୍ତି—ସଂ. ବି. ଦୟାକ୍ତ ।

ସୁପ୍ରନ୍ତୁଷ୍ଟ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ବୁନ୍ତ+ତ)
ଅତିଶୟ ଦନ୍ତୁଷ୍ଟ, ଅତିଶୟ ଆହୁତିତ ।

ସୁପ୍ରନ୍ତୋଷ—ବି. ଅତି ଦନ୍ତୁଷ୍ଟ, (ବି)ଅତି
ସନ୍ତୋଷ ।

ସୁପ୍ରହ୍ଲେଷ୍ଟ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ପ୍ରହ୍ଲେଷ୍ଟ+
ତ) ଅତି ସବୁତ୍, ଅତିଶୟ ଭାବ ।

ସୁପ୍ରତ—ବି. ସତ୍ୟକାର, ସତ୍ୟପ୍ରତିଜ୍ଞା ।

ସୁପ୍ରନ୍ତୁତ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ନମ୍+
ତ) ଅତି ସବୁତ୍, ଅତିଶୟ ନତ ।

ସୁପ୍ରମା—ବି. ସୁଖମା ଦେଖ ।

ସୁପ୍ରମୟ—ବି. (କ.ଧା) ଉତ୍ତମ ସମୟ,
ସମ୍ପର୍କିତ କାଳ, ସୁଦିନ, ସୁଖ ଅବସ୍ଥା ।

ସୁପ୍ରମାର୍ଗ—ବ. ସୁପ୍ରମାର୍ଗ, ଉତ୍ତମ
ସମ୍ବାଦ, ଶୁଭଶବ୍ଦର ।

ସୁପ୍ରମାପ୍ତ—ବି. ଯାହା ଉତ୍ତମରୂପେ
ସମାପନ ହୋଇଥିଲା ।

ସୁପ୍ରମାହିତ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ଧା+ତ)
ସୁପ୍ରମାଧାନବିଶ୍ଵ, ଅତିଶୟ ଏକାଗ୍ର-
ଚିତ୍ତ ।

ସୁପ୍ରମିଳି—ବି. ଅତି ପ୍ରଜ୍ଞଳିତ, (ବି)
ଅନ୍ତିକ୍ଷର ନାମବିଶ୍ଵେ ।

ସୁପ୍ରମୁଦ୍ର—ବି. ଯେ ସକଳ ଅଙ୍ଗ ଉତ୍ତମ-
ରୂପେ ସଙ୍କୁତିତ କରିଥିଲା ।

ସୁପ୍ରମୁକ—ବି. ଅତ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ବର୍ଣ୍ଣିତା,
ଅତିଶୟ ସମ୍ବର୍ଣ୍ଣିତା ।

ସୁପ୍ରମେ—ଗ୍ରା. ଅ. (ସଂ-ସୁପ୍ରମ) ସମାନ,
ସଦୃଶ ।

ସୁପ୍ରମ୍ଭତ(ଦ୍) —ବ. ପୌରୀଗଣ ।

ସୁପ୍ରମ୍ଭନ—ବି. ଉତ୍ତମରୂପେ ନିଷନ୍ତ, ଅତି
ଧନ୍ୟ, ଅତିଶୟ ସମ୍ବର୍ଣ୍ଣିତା, ସମ୍ମାନ

ସାଧତ, ବଲକ୍ଷଣ ସଙ୍ଗତିପଦ୍ମ, (ଶ୍ଵର)
ସୁପ୍ରମ୍ଭନା, (ଶ୍ଵର) ସୁପ୍ରମ୍ଭାଦନ ।

ସୁପ୍ରମ୍ଭିଷ୍ଟ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ପ୍ରମ୍ଭିଷ୍ଟ+ତ)
ଉତ୍ତମରୂପେ ଚିତ୍ରିତ, ଯାହା ଉତ୍ତମ-
ରୂପେ ପେଷଣ କରିଥାଇଥିଲା ।

ସୁପ୍ରମ୍ପୀତ—ବି. ଅତିଶୟ ଦନ୍ତୁଷ୍ଟ, ଅତି-
ଶୟ ପ୍ରମୟବିଶ୍ଵ ।

ସୁପ୍ରମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ପୁର୍ଣ୍ଣ+ତ)
ଉତ୍ତମରୂପେ ସମ୍ବର୍ଣ୍ଣିତ, ଯାହା ଉତ୍ତମ-
ରୂପେ ଶେଷ ହୋଇଥିଲା ।

ସୁହମ୍ବୁଦ୍ଧ—ବି. ଉତ୍ତମରୂପ ବିଦ୍ରୋହ କରି,
ଉତ୍ତମ ମନ୍ଦିର ।

ସୁହମ୍ବତ—ବି. (ସୁ+ସମ୍+ମନ୍ଦୁ+ତ)
ଅତିଶୟ ସମ୍ବର୍ଣ୍ଣିତ ।

ସୁହମିଳ—ବି. ଉତ୍ତମ ସନ୍ଧିଲୟକ୍ତ, (ବି)
ଉତ୍ତମ ଜଳ ।

ସୁହମ୍ବ—ବି. (ସୁ+ସହ୍ମ +ମ୍ବ.ଅ)
ଅନାସ୍ଥାସରେ ସହମାସ୍ୟ, ସୁଜୁପହ୍ଲେ,
(ଶ୍ଵର) ସୁପ୍ରମା, (ବି) ଶୀବ ।

ସୁହମ୍ବାୟ—ବି. ଉତ୍ତମ ସହମାସ୍ୟବିଶ୍ଵ ।

ସୁହାଧନ—ବି. ଉତ୍ତମ ସାଧନବିଶ୍ଵ,
(ବି) ଉତ୍ତମ ସାଧନ । [ସୁପ୍ରମେନ]

ସୁହାଧନ—ବି. ଉତ୍ତମରୂପେ ସାଧନ,
ସହଜରେ ସାଧନାୟ ।

ସୁହାର—ବି. ବ.ଶ୍ଵର; (ସୁ+ସାର)
ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ସବେଳ୍ପିଷ୍ଟ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାର-
ବିଶ୍ଵ, ସୁଦୃଢ଼, (ବି) ଉତ୍ତମ ସାର,

ପାରଗତା, (ବ.ଶ୍ଵର) ରକ୍ତଶବ୍ଦର, ରକ୍ତ-
ନଳମଣି, (ଶ୍ଵର.ବି) ପଦ୍ମବିହାର, ସଥେଷ୍ଟ,
ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଦରସ୍ତ୍ର, ଉତ୍ତମ, ସହଜ,
ସକରିତ, ହୋଷମୁକ୍ତ, ସୁଶ୍ରୁତ, ସୁମୁତ୍ତା-

ମୁକ୍ତ (ଶରୀର), ଘେଗମୁକ୍ତ (ଦେହ),
ମରମତ କରିଯାଇ ସଜନ୍ମାୟାଇଥିବା ।

ସୁପ୍ରାରବନନ—ଗ୍ରା. ବି. ମିଠାକଥ, ସତ-
କଥା ।

ସୁପ୍ରାରବନତ୍ର—ବି. ପ୍ରକଟିକା ।

ସୁପ୍ରାରବନା—ଗ୍ରା. କ୍ର. ଅସୁର ଦେହକୁ
ସୁପ୍ରାରବନାକୁ ଆଣିବା, ତୋଷମୁକ୍ତ
କରିବା ।

ସୁପ୍ରାରବେ—ଗ୍ରା. କ୍ର. ବି. ଉତ୍ତମରୂପ,
ନିର୍ବାପରୂପେ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଦରସ୍ତ୍ର-
କାରେ, ବିନା ଆସିଥିରେ ।

ସୁପ୍ରାରତା—ବି. (ସୁ+ସିକତା) ଉତ୍ତମ
ବାଲୁଜା, ଶର୍କରା, ଚନ୍ଦ ।

ସୁପ୍ରିକ୍ତ—ବି. ଉତ୍ତମରୂପେ ସିକ୍ତ ।

ସୁପ୍ରିତ—ବି. ଉତ୍ତମ ବର୍ଣ୍ଣିବିଶ୍ଵ ।

ସୁପ୍ରିତ—ବି. ଉତ୍ତମରୂପେ ସଫଳ(ଉଦେଶ୍ୟ,
କର୍ମ), ଶିକ୍ଷା, ଜପସ୍ୟା, ଦେଖାଗସାଧନ-
ଦିରେ ଉତ୍ତମରୂପେ ସିକ୍ତିଲଭ କରି-
ଥିବା (ବ୍ୟକ୍ତି) ।

ସୁପ୍ରିବାର୍ତ୍ତ—ବି. ମୁଦ୍ରିତ ଅର୍ଥବିଶ୍ଵ ।

ସୁହିତ୍—ବି. ସାହିତ୍ୟର ଅଳଂକାରବିଶ୍ଵ ।

ସୁପ୍ରିର—ବି. ବାର୍ଗଟ ଅନୁପାରେ କାନ୍ତି-
ମୂଳର ସରସା ରୋଗ ।

ସୁହିତା—ବି. ଶତପତ୍ରୀ, ସେବତା ।

ସୁହିମା—ବି. (ନାମ) ଚିତ୍ରହିନ୍ଦାତା, ଷଷ୍ଠୀ
ଜିନିକ ଜନମ, ଉତ୍ତମ ହିମା ।

ସୁଧୁ—ଗ୍ରା. ଶ୍ର. (ଧନ୍ୟକୁକରଣ) ପବନର
କୋରର ନଦୀବାର-ଦେବ, ସର୍ପଗଜିବାର
ଶର, ଓଠବାର ସିଂମାରିବାର ଶଳ ।

ସୁଧୁ—ବି. (କ.ଶ୍ଵର) ଉତ୍ତମ ସୁଶ୍ରୁତିବିଶ୍ଵ ।

ସୁଧୁଣ୍ଠ—ବି. ଉତ୍ତମ, ଅତି ସୁଧୁଣ୍ଠ ।

ସୁଧୁଧନ—ବି. ନଦୀବାର ସିଂମାରିବାର
ଶର, କାନ୍ତିପୁଷ୍ପ ।

ସୁଧୁଧନ—ବି. ଅତି ସୁଧୁଧନ, (ବି) ପରମାତ୍ମା ।

ସୁଧୁଧନ—ବି. (ସୁ+ଧୁଧନ+କନ୍ତ) ଉତ୍ତମରୂପେ
ସେବିତୁ, ବିଶେଷଭବରେ
ପୂଜିତ ।

ସୁସେବ୍ୟ—ବିଂ. (ସୁ+ସେବ+ୟ) ।

ସୁଖସେବ୍ୟ, ଉତ୍ସବୁଷେ ସେବାଯ୍ ।

ସୁସେବୀଙ୍କା—ସ୍ବୀ. ବି. ସିନ୍ଧୁଦେଶଜାତ
ଦିଲ୍ଲିଷ୍ଟ ଘୋଟଙ୍ଗୀ ।

ସୁହୋରଗ—ବି. ଦାମ୍ପତ୍ୟୁତ୍ୟ ।

ସୁହୁନନ—ବି. ବଜର ବୃକ୍ଷ ।

ସୁହୁନ—ବିଂ. ଉତ୍ସମ ଦୁଃଖୁକ୍ତ, ଉତ୍ସମ
ଦୁଃଖବିଶ୍ଵି ।

ସୁହୁନା—ପ୍ରା. (ଲରିଆ) କ୍ରି. ସକେଇ
ସକେଇ କାନ୍ଦିବା ।

ସୁହୁନ—ଶା. ବିଂ. (ସ-ସୁହୁନ)ସୁହୁନ, ନିଷିଦ୍ଧ,
ଚନ୍ଦ୍ରଶୂଳ୍ୟ, (ବି) ସୁହୁନା, ସୁହୁନ,
ସୁହୁନତା, (ଯା.ବି) ଦୁଃଖି, ଚନ୍ଦ୍ରା ବା
ଲଙ୍ଘଆଦ ଯୋଗୁଁ ନିଷ୍ଠୁତ ବା ନିଷ୍ଠନ,
ଯାହାର ଦେଶ ପ୍ରବଳତା ଗତ ଆଦି
ମନ୍ଦହୋଇ ଯାଇଅଛି, ମନ୍ଦା, ଅନ୍ତର,
ଆଳସ୍ୟପରାସ୍ୟ, ମଠୁଆ, ଶିଥଳ, ଦାର୍ଢ-
ମୁଣ୍ଡ ।

ସୁହୁନା—ସ୍ବୀ. ବି ଓ ବିଂ. କ.ଶ୍ରୀ; (ସୁ+
ସୁନ+ଆ) ସୁନ୍ଦର ପ୍ରନବିଷ୍ଣ୍ଵା କାର୍ଯ୍ୟ,
ପ୍ରଥମଥର ରଜ୍ୟଲା ହୋଇଥିବା ସ୍ବୀ ।

ସୁହୁନ—ପ୍ରା. (ବାଲେ) ବି. ଶୁଦ୍ଧମସ୍ତ୍ୟ-
ବିଶେଷ ।

ସୁହୁନବା—ପ୍ରା. (ଲରିଆ) କ୍ରି. ଅକା
ମାରିବା, ଶ୍ରମ ମେଣ୍ଡରିବା ।

ସୁହୁନ—ଶା. ବିଂ. ଅଳସୁଆ, ଦାର୍ଢମୁଣ୍ଡ,
ମଠୁଆ, ଶିଥଳ, (ବି) ବିଶାମ, ମଠୁଆ-
ପଣ, ଶିଥଳତା, ଦାର୍ଢିତା ।

ସୁହୁନ—ସ୍ବୀ. ବି. ଉତ୍ସମାହ୍ରୀ, ସୁନ୍ଦର ସ୍ବୀ ।

ସୁହୁନ—ପୁଂ. ବିଂ. (ସୁ+ହୁନ+କ.ଅ)
ସୁହୁନ୍ୟୁକ୍ତ, ମାରେଗ, ସୁହୁନି, ସୁହୁନ,
ସୁହୁନୀ, ନିଷିଦ୍ଧ, ସୁନ୍ଦର, ଉତ୍ସମରୁପେ
ହିତ, (ସ୍ବୀ) ସୁହୁନୀ ।

ସୁହୁନକାୟ—ବି. (କ.ଧା)ମାରେଗଣଶର,
(ବିଂ-କ.ଶ୍ରୀ) ମାରେଗ ଶରବିଷ୍ଣ୍ଵ,
ସୁହୁନୀ, (ସ୍ବୀ) ସୁହୁନକାୟ ।

ସୁହୁନିତି—ପୁଂ. ବିଂ. (କ.ଶ୍ରୀ)ପରମାତ୍ମା,
ସୁହୁନୀ, (ସ୍ବୀ) ସୁହୁନିତା, (କ.ଧା)
ପ୍ରମନକାରୀ, ନିଷିଦ୍ଧ ଅନ୍ତରକରଣ ।

ସୁହୁନା(ହୁ)—ବି. (ସୁହୁ+ହୁ.ତା) ।

ନାନାଗତା,ସୁହୁନତା,ସୁହୁ,ସୁହୁନତା,
କୁଣଳ, ଶେମ, ଆନନ୍ଦ ।

ସୁହୁନ—ବି. ଉତ୍ସମ ପ୍ରାନ, ସୁହୁନକର ଜାଗା ।

ସୁହୁନ—ଯା. ବି ଓ ବିଂ. ସୁହୁନ ଦେଖନ ।

ସୁହୁନ—ପୁଂ. ବିଂ. ଉତ୍ସମରୁପେ ଅବହିତ
ସୁହୁନ, ଭାନ୍ୟବାନ, ପ୍ରସନ୍ନ, ଆନନ୍ଦନ,
(ସ୍ବୀ) ସୁହୁନା, (ବି) ଯେଉଁ ବାପୁର
ବା ପରର ରଜିପାଞ୍ଚରେ ମାଥକା ବା
ମାର୍ଦିଥାଏ, ଯୋତାଙ୍କର ଏକ ବୋଜ,
ଲୈନ ନୂରୀୟକିଶେଷ । ॥ ନିର୍ମତା ॥

ସୁହୁନିତା—ବି. ସୁହୁନରେ ଅବହାନ,
ସୁହୁନିତା—ସ୍ବୀ. ବି. (ସୁ+ହୁନା+ତି)
ଶାରନହିତ, ଉତ୍ସମରୁପେ ଅବହାନ,
ସୁହୁନର ଅବହାନ ।

ସୁହୁନିତା—ପୁଂ. ବିଂ. ଅତ ପ୍ରିତ, ଅବଚିନ୍ତି,
ଦତ୍ତ, ସ ନିଷିତ, (ସ୍ବୀ) ସୁହୁନିତା ।

ସୁହୁନିତା—ସ୍ବୀ. ବିଂ. ସୁହୁନିତର ସୀଳିଙ୍ଗ,
(ବି) ରକାକାହିମା ଶିବ ।

ସୁହୁନିତା—ଶା. ବିଂ. ଅଳସୁଆ, ମଠୁଆ, ମଣୀ ।

ସୁହୁନିତା—ଶା.ସୁ+ହୁନା+କିମ୍ବ.)ମେହିଧାନ୍ୟ
ଚିତିତ, ଫେମାରି ।

ସୁହୁନିତା—ପୁଂ. ବିଂ. (ସୁ+ସୁହୁନା) ଯଜ୍ଞ
ଶେଷରେ ସୁନ୍ଦରକାନ୍ତା, ସୁନ୍ଦରରୁପେ
କୃତ ସ୍ଵାନ, ମାର୍ଗନ୍ତିବଦ୍ୟ ବା ସଙ୍ଗେଷୀଷୟ
ନିଷିତ ଲଳଦ୍ୱାରା କୃତ ସ୍ଵାନ, (ସ୍ବୀ)
ସୁହୁନାତା, (ବି-ସୁ+ହୁନା+ତି-ତି)
ସୁହୁନା ।

ସୁହୁନାତା—ବି. ଉତ୍ସମ୍ବାନ, ଯଜ୍ଞନ୍ତସ୍ଵାନ,
ଆକର୍ଷଣ, ସହୋତ୍ରିଷ୍ଟ ମିଶ୍ରିତ କଳରେ
ସ୍ଵାନ ।

ସୁହୁନିତା—ବିଂ. ଅତ ସୁହୁନିତା ପ୍ରାଣ,
ଅତ ମଧୁର, ସୁଶିର ।

ସୁହୁନିତା—ଶା. ବିଂ. ଉତ୍ସମ ସେବୁ-
ବେତ୍ତିଷ୍ଠା, ସେବୁତନନ୍ତି ।

ସୁହୁନିତା—ବିଂ. ସୁହୁନିତା ।

ସୁହୁନିତା—ବି. ଉତ୍ସମ୍ବାନ, ଯଜ୍ଞନ୍ତସ୍ଵାନ,
ଆକର୍ଷଣ, ସହୋତ୍ରିଷ୍ଟ ମିଶ୍ରିତ କଳରେ
ସ୍ଵାନ ।

ସୁହୁନିତା—ବିଂ. ଅତ ସୁହୁନିତା ପ୍ରାଣ,
ଅତ ମଧୁର, ସୁଶିର ।

ସୁହୁନିତା—ଶା. ବିଂ. ଉତ୍ସମ ସେବୁ-
ବେତ୍ତିଷ୍ଠା, ସେବୁତନନ୍ତି ।

ସୁହୁନିତା—ବିଂ. ସୁହୁନିତା ।

ସୁହୁନିତା—ବିଂ. ଅତ ଶେଷ ସୁହୁନିତା, ସୁହୁନିତା,
(ବି) ସୁହୁନିତା ।

ସୁହୁନିତା—ବିଂ. କିମ୍ବାନ୍ତିକାନ୍ତିକା, କିମ୍ବାନ୍ତିକା
ଶରୀର ।

ସୁହୁନ—ବିଂ. (କ.ଶ୍ରୀ) ଉତ୍ସମ ବା ମଧୁର
ଧୂନ୍ୟକୁ, ଶୁଦ୍ଧ ଉତ୍ସ, ସୁନ୍ଦର, (ବି)
ଶଙ୍କେ ।

ସୁହୁନ—ବି. ଶୁଦ୍ଧୁ ତକ ସୁହୁନ, ଆନନ୍ଦ-
ବାସୁକ ସୁହୁନ, ଶିବ ।

ସୁହୁନ—ବି.ମଧୁରସୁହୁନ, ମଧୁର କଣ୍ଠସୁହୁନ,
ଉତ୍ସ ଉତ୍ସବୁଷୁର, (ସୁଂ-ବି-କ.ଶ୍ରୀ)
ସୁନ୍ଦରରୁଷ ଉତ୍ସବନକାଶ (ମହୀ),
ମଧୁର କଣ୍ଠସୁହୁନବିଷ୍ଟ, ସୁନ୍ଦରବୁଷ
ବିଷ୍ଟିଷ୍ଟ, (ସ୍ବୀ) ସୁହୁନ ।

ସୁହୁନ—ଶା. ବି. (ସ-ସୁହୁନ) ମୁଖ-
ବାଦିତ ନାଦ୍ୟବିଶେଷ ।

ସୁହୁନ—ବିଂ. (କ.ଶ୍ରୀ) ମୁହୁରୁ
ପ୍ରାଦୁରୁଷୁକ୍ତ, ହସକୁଳା, (ସ୍ବୀ)
ସୁହୁନିତା ।

ସୁହୁନ—ଶା. ବିଂ. (କ.ଶ୍ରୀ) ସୁହୁନ
ରିଷ୍ଟି ଦାସ ସ୍ଵାକ୍ଷା, (ସ୍ବୀ.ବି)ସୁହୁନିତା ।

ସୁହୁନ—ବିଂ. (ସୁ+ହୁନ୍-ତି)ଉତ୍ସମ-
ରୂପେ ହତ ।

ସୁହୁନ—ପୁଂ. ବି. ଅସୁରବିଶେଷ ।

ସୁହୁନ—ବି. ସୁନ୍ଦର ହାତ, ଦାନଶିଳ
ହତ, ଶୁଦ୍ଧୁ ତକ ହତ, (ନାମ) ଧୂତ-
ବାସୁକିର ଏକ ସୁହୁନ, (ପୁଂ.ବି-କ.ଶ୍ରୀ)
ସୁନ୍ଦର ହସ୍ତବିଷ୍ଟ, ଶୁଦ୍ଧୁ ତକ ସୁହୁନ
ବିଷ୍ଟିଷ୍ଟ, (ସ୍ବୀ) ସୁହୁନା ।

ସୁହୁନିତା—ବି. (ନାମ)ବୌତବିଶେଷ,
ଜୈନାକୁୟୀୟବିଶେଷ ।

ସୁହୁନ—ଶା. ବି. (ସ-ସହଖ୍ୟାତ୍ମା) ସହ୍ୟ
କରିବା ।

ସୁହୁନବା—ଶା. ବି. ସହିବା କିମ୍ବାର
ଶିଳନ୍ତୁରୁଷ, ସହ୍ୟଦେବବା, ସୁହୁନାଦିବା ।

ସୁହୁନଗ—ଶା. ବି. (ସ-ଦୋଭୁରଗ୍) ଶୁଦ୍ଧ

ସେହି, ସୀର ସୌଭଗ୍ୟ କା ପରିପ୍ରେୟ
ହେବା ଅବସ୍ଥା । [ଟାଙ୍କଣା]

ସୁନ୍ଦରା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଶ୍ରୀ-ସୁନ୍ଦର) ଟଙ୍କଣା,
ସୁନ୍ଦରାରେ—ଶ୍ରୀ. ବି. ନିଆରେ ପୋଡ଼ି

ଯିବା ଯୋଗୁ ଖଲ ପରି ସୁନ୍ଦରିବା
ଟାଙ୍କଣା । [ଦେଖି ।

ସୁନ୍ଦରିଆ(ହା)—ଶ୍ରୀ. ବୁଂ. ବି. ସୁନ୍ଦରା
ସୁନ୍ଦରିଆ—ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ବି. ସୁନ୍ଦରିଆଲା,

ଅତିରକ୍ତ ସୁନ୍ଦରିଆଲା, (ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି.)

ଶୁଭରା ସ୍ତ୍ରୀ, ପଢ଼ିବିଷିଷ୍ଠ ସ୍ତ୍ରୀ ।

ସୁନ୍ଦରା—ଶ୍ରୀ. ବୁଂ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଯାହାକୁ
ଅତିରକ୍ତ ସେହି କରାଯାଏ, ସେହି
ପାଇ, ଯେ ଅତି ସେହିକରେ, ସେହି
ଶୀଳ, ସୌଭଗ୍ୟବିଶ୍ୱାସ ।

ସୁନ୍ଦରି(ହେ)ବା—ଶ୍ରୀ. କି. ସନ୍ଦରବାର
କର୍ମକାର୍ଯ୍ୟରୂପ, ସନ୍ଦରିହେବା ।

ସୁନ୍ଦରୀ(ସ୍ତ୍ରୀ)—ବି. ମଧୁରହାସ୍ୟ, ମଧୁଦାସୀ
(ବୁଂ. ବି.) ମଧୁରହାସ୍ୟମତ, (ଶ୍ରୀ)
ସୁନ୍ଦରୀ(ସ୍ତ୍ରୀ) ।

ସୁନ୍ଦରୀନ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସୁନ୍ଦରୀ+
ରନ୍ଦିର) ସୁନ୍ଦରାସ୍ୟମତା, ପ୍ରସନ୍ନ-
ବଦନ, ମୃଦୁହାସକାଶ ।

ସୁନ୍ଦରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସୁନ୍ଦରୀ+ରନ୍ଦିର) ସୁନ୍ଦରୀ
ମିମର ପୁଂଳିତା, (ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି.) ସୁନ୍ଦରୀ
ଦେଖ ।

ସୁନ୍ଦରି—ଶ୍ରୀ. (ସୁନ୍ଦରୀ+କ.ତା) ଚିପୁ,
ସନ୍ଦୂଷ୍ଟ, ଅତିରକ୍ତ, ସାଧତ, କୃତ, ଉପ-
ଯୋଗୀ, (ମ୍ରି. ତା) ସନ୍ଦୂଷ୍ଟ ।

ସୁନ୍ଦରି—ବି. ଅନ୍ତିକର ସପ୍ତକିଛା ମନ୍ତ୍ରି
ଏକତମ, ମୃଦୁକଟା ।

ସୁନ୍ଦରଣ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ସୁନ୍ଦର ଦୂରଣ୍ୟମୁକ୍ତ,
ଅତି ମେଣ୍ଟିଯୁ ଧନବିଶ୍ୱାସ । [ସୁନ୍ଦରେ]

ସୁନ୍ଦରେ—ପ୍ରା. (ଲିରିଆ) ବି. ବି.
ଶୁନ୍ଦରି(ଦ)—ବି. କ.ବ୍ରା; (ସୁନ୍ଦରି)

ମିମର, ସଦାନୁମତ ସଜୀ, ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଧୁ,
ସଙ୍ଗା, ଅନୁରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁ, (କେୟାତଷ) ଲଗ୍ନର

ଚର୍ଯ୍ୟ ଦୂର୍ଦୟବିଶ୍ୱାସ ।

ସୁନ୍ଦରସ୍ତ୍ରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁନ୍ଦରସ୍ତ୍ରୀ
ପ୍ରତ୍ୟେମନାଥ, ଦୃଦ୍ଧଦୟସ୍ତ୍ରୀ, ଦୂରଦାରେତା,

ଶୁଦ୍ଧଚିତ୍ତ, ସେହିଶୀଳ, (ଶ୍ରୀ) ଦୟା ।

ସୁନ୍ଦରିନ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଗୁରୁତ୍ୱ
ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଦୁଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଅତି ଉତ୍ସମ ଦର୍ଶି,

(ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦରି ।

ସୁନ୍ଦରି—ବି. (କ.ଧା) ମିମରୂପ
ଦୈନିକ, ସୁନ୍ଦରିରୂପ ବଳ, (ଗତତ୍ତବ)
ମିମରେଶ ।

ସୁନ୍ଦରିତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶ୍ରୀ ବି. ଦ୍ଵାରା
ରୂପେ ହୃଦନକାଶ, (ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦରିତା ।

ସୁନ୍ଦରିତ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ନାମ) ଚନ୍ଦ୍ରବନୀରୁ
କୁହାସୁରକାରୀ ପୁନଃ ସହଦେବଙ୍କ
ଏକ ସୁନ୍ଦରିଧରସ୍ତ୍ରୀ ଏକ ପୁନଃ ଦେବିଦିନ
ରଷିବିଶେଷ, ଦେବିର୍ବିଶେଷ ।

ସୁନ୍ଦରି—ବି. (ସୁନ୍ଦରି+କ.ଥ) ପୁନାନ
ଦେବିବିଶେଷ, ସୁନ୍ଦରଦେଶବାସୀ ପ୍ରାଚୀନ
ସବନ ଜାତିବିଶେଷ ।

ସୁନ୍ଦରି—ଧାରୀ ପ୍ରସବ କରିବା, ପୀତନ
କରିବା, ଉତ୍ସନ୍ନ ହେବା ।

ସୁ—ବି. (ସୁ+ଭାବୀପ) ସୁଦି, ସମବ.
କ୍ଷେପ, ପ୍ରେରଣ, ଉତ୍ସନ୍ନଦନ, (ଶ୍ରୀ-ଶ୍ରୀ
କ.କି.ପ) ପ୍ରସ୍ତୁତ, ଯେ ପ୍ରସବ କରେ
ଉତ୍ସନ୍ନକ ।

ସୁକ—ବି. (ସୁ+କ.କି.ପ+କ) ବାଣ,
ବାତ, ପବନ, ଉତ୍ସନ୍ନ, ପଦ ।

ସୁକର—ବି. ବାଣ, ବାତ, ଉତ୍ସନ୍ନ, ବରହ,
ଶକର, କୁମକାର, ମୃଗରଭଦ, ଧଳା-
ଧାନ, ନରକବିଶେଷ, (ଶ୍ରୀ) ସୁନ୍ଦରି ।

ସୁକରକନ୍ଦ—ବି. ବାଗପ୍ରକଳନ, ଭୁରୁ-
ଶକରରୁ ।

ସୁକରତେଜ—ବି. ମଥୁରାଜିଲୁରେ ଆଜି
କାଳି ସୋବେ ନାମରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହିନ୍ଦୁ
ମାନଙ୍କ ଉତ୍ସବିଶେଷ ।

ସୁକରଦିନ୍ତୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁନ୍ଦରିରେଗବିଶେଷ
ଏହା ଏକପ୍ରକାର ଶୁଦ୍ଧଦିନ୍ତୁ ହେବା ।

ସୁକରନୟ—ବି. କାଶର ହିନ୍ଦୁବିଶେଷ,
ଯେଉଁ କାଶ ହିନ୍ଦୁ ବିଷମ, ବିନଶ୍ଚ
ଅଧିକ ଓ ପବପରିମାଣ ଦାର୍ଯ୍ୟ ତାମ୍ଭା
ସୁକର ନୟନ ନାମରେ ଖାତି, ସୁକର କ୍ଷେତ୍ର । [ଶିରୀ]

ସୁକରପାଦକ—ବି. କପିକଳ୍ପ, ବାରତିକ,
ସୁକରମୁଖ—ବି. ନରକବିଶେଷ ।

ସୁକରାଜାନ୍ତା—ଶ୍ରୀ. ବି. ବରାଜାନ୍ତା ।

ସୁକରାଶିତା—ବି. ଶୁକରପରି ଅଚାର୍ଯ୍ୟ
ଦୃଷ୍ଟିରୁ । [ବାଗପ୍ରକଳନ]

ସୁକରାସ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦେବାବିଶେଷ,
ସୁକରାସ—ଶ୍ରୀ. ବି. ଦେବାବିଶେଷ,

ସୁକରତୁସ୍ତ—ବି. ଗନ୍ଧିପର୍ଣ୍ଣ ବୃକ୍ଷ ।

ସୁକରିକା—ବି. ଲତାରେତ ।

ସୁକର—ବି. (ସୁକର + ରୁ)-ମାରୁଷୁଷ୍ଟ,
ବରହାଜାନ୍ତା, ବାଗପ୍ରକଳନ, ବରଷା,
ଦେବାବିଶେଷ, ପରିବିଶେଷ ।

ସୁକରେଷ—ବି. ପରିବିଶେଷ, କଥେରୁ,
(ବି) ଶୁକରପରି ସ୍ତ୍ରୀ ଦ୍ରବ୍ୟମାତ୍ର ।

ସୁକା—ଶ୍ରୀ. ବି. ଶାରିକା ପନ୍ଥିଶୀ ।

ସୁକ—ବି. (ସୁ+ରୁକ୍ତ) ବେଦୋକ୍ତ ପ୍ରୋତ୍ସମାଦି,
ମନ୍ଦିର, ରତ୍ନମାତ୍ରା, ସଦକରନ,
ମହା ସୁନ୍ଦରମାନଙ୍କ ନାମ୍ୟ, (ବି)
ଉତ୍ସମ ରୂପ କଥତ ।

ସୁକବାକ୍ୟ—କ୍ଲୀ. ବି. ପଥୋତିତବାକ୍ୟ,
ସୁଷ୍ମୁରୂପ ଉତ୍ସ ବାକ୍ୟ, ଦେବିଦିନ
ପ୍ରୋତ୍ସାଦରୂପ ବାକ୍ୟ ।

ସୁକା—ବି. (ସୁ+ରୁକ୍ତ+ଆ) ଶାରକା,
ମରନା ।

ସୁକାନୁଦିମଣି—ବି. ଦେବିଦିନ୍ଦୁ ସମୁଦର
ଅନୁମଣିକା ।

ସୁକି—ବି. (ସୁ+ରୁକ୍ତି) ସୁକ ଦେଖ ।

ସୁକିକ—ବି. ଏକପ୍ରକାର ଖାଞ୍ଚି ବା
କରିବାକାଳ ।

ସୁକିତ୍ତ—ବି. ବେଦୋକ୍ତ ପ୍ରୋତ୍ସ
ବାକ୍ୟ, ସୁକ ବାକ୍ୟ ।

ସୁନ୍ଦର—ବି. (ସୁରୁ+ମୀ.ମନ୍ଦ) ଅନ ଅଳ୍ପ,
ଶୁଦ୍ଧ, ହୃସ, ଶୀଶ, ସବୁ, ପତଳା,
ସଂଖ୍ୟା, ଅନ୍ତର୍ମୁଦ୍ର, ଉତ୍ସୁମାନଙ୍କର
ଅଗୋର, ଅଭିନବେଶ୍ୟକ, ପ୍ରକୃତ,
ସତ୍ୟ, ସୁନ୍ଦରସ୍ତ୍ରୀ, (ଶ୍ରୀ)ସୁନ୍ଦରୀ, (ବି)

ଅଣ, କତକ ଚାଷ, ଦିନମଳାନଙ୍କ
ଅଧ୍ୟାମ୍ବବମ୍ବ, ପରଂ ବନ୍ଧୁ, ଅଧ୍ୟାମ୍ବବଦ୍ୟା,
କାପଟ୍ୟ, ଛଳ, କେତକବ, କାରାଖାଲ-
କାରବିଶେଷ, ଲିଙ୍ଗଶାଶ୍ଵର, ଶିବ,
ଦାନବବିଶେଷ, ଜାରକ, ଜାଗ, ଅରି-
ଷ୍ଟକ, ରିଠ, ପୂର୍ବ, ଶୁଆ, ରେମ କୁମ-
ବାଟେ ଶର୍ଵରରେ ପ୍ରଦେଶ କରିବା
ଅଭ୍ୟମ ।

ସୁନ୍ଦରକା—ବି. (ଆଧୁନିକପ୍ରସ୍ତୁତା)
ଅନୁଧାନ ଯୋଗୀ ସୁନ୍ଦର କଳା,

ସୁତ୍ରଶାଳୀ, ଦିନପତ୍ର ବିଲୁଆ, ବରଣ୍ଣା,
ଅଳକଡ଼ା, ରେଳଙ୍ଗୁ ଦ୍ଵାରା ବେଷ୍ଟିତ
ପୁଲ, ଦରଙ୍ଗ, ଖଳକ୍ଷେତ୍ର, ଉଚ୍ଚ କାହୁ,
ଅସୋଗବ ମାତା ଓ ଛନ୍ଦିଯ ପିତାଙ୍କି-
ଠାରୁ ରୁହନ ପୁଣ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତ୍ରିକା ।

ମୁଚନ(ନା) — ଶ୍ର. (ସୁତ୍ରି+ଶ୍ରାନ୍ତ) ଜିମନ, ସଙ୍କେତ ବା ଚିହ୍ନଦ୍ଵାରା ଜଣେ-
ଇବା, କଥନ, ହିଂସନ, ଅଭିନୟ,
ଦେଖ ଆବଶ୍ୟକତା, ଦୋଷ ଦେଖା-
ଇବା, ବିଜନରେବା, ଫେଣ୍ଡିବା, ନେଧନ,
ସୁରକ୍ଷାପ୍ରାର କରିମ, କୌଣସି ବିଷୟର
ପୂର୍ବାଭବ, ବିଜପନ, ହିଂସା ।

ମୁଚନ୍ଦୁ — ଶିଂ. (ମୁଚନ୍ଦୀ+ମୁନ୍ଦୁ) ମୁଚନହେବାର ଯୋଗ୍ୟ, ଜୀପନ୍ଦୁ,
କଥନ୍ଦୁ ।

ମୁଦ୍ରୀତବ୍ୟ — ବି. (ସୁତ୍ରୀ+ତବ୍ୟ) ସୁତ୍ରନାର୍ତ୍ତ ।

ମୁଗ୍ର(ରେ)ଇବା — ଶ୍ର. ସୁତ୍ରନାର୍ତ୍ତୀର୍ଥାର
ଶିଳ୍ପିତ୍ରୁପ, ସୁତ୍ରିବା ଦେଖ ।

ମୁଦ୍ରି—ବ. (ସିବ୍ରି+ଶ୍ରାନ୍ତ) ବେଧନ,
ସୀବନୀ, କୁଞ୍ଚ, ନୃତ୍ୟଭେଦ, ଏକପ୍ରକାର
ନୃତ୍ୟ, ସୃଜନଭାବ, ଡିଙ୍ଗୀ, ନାର୍ତ୍ତିକ-
ମାନଙ୍କର କର ଓ ଅଙ୍ଗାଦଦ୍ଵାରା ଅଭି-
ନୟ, ପାରିଜା, କେତଜିପୁଲ, ପେନ୍ୟ,
ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ, କାଠଗଡ଼ା, ଅଳନଡ଼ା,
କିବାଟର ଛିଟକଣି, ନିଷାଦ ପିରା ଓ
ଚିଶ୍ମ୍ୟାମାତାଜାତାରୁ ଜାତ ହନ୍ତାନ,
ମେଥୁନିଶେଷ, ଶୂର୍ପକାର, କୁଣ୍ଡ, ଦୃଷ୍ଟି.
(ସୁତ୍ରୀ+ଶ୍ରାନ୍ତ) ପୁତ୍ରକୁ ବିଷୟର
ପୂର୍ବାଭବକମ, ତାଙ୍କିକା ।

ମୁତକ — ପୁଂ, ବି. (ସୁତ୍ରୀ+ଜାବିକାର୍ଥ.
କ) ସୁତିକର୍ମକାରୀ, ଦରଙ୍ଗ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସୁତ୍ରିକା ।

ମୁତକର୍ମ — ବ. ସିଲାଇକାମ, ବସୁନ୍ଧରରେ
କରୁଣିବା କାରୁକାର୍ଯ୍ୟ ।

ମୁତକା — ସ୍ତ୍ରୀ, ବି. (ସୁତ୍ରିକା+ଆ) କ୍ଷପିକା,
ପ୍ରକଟିକା, (ସ୍ତ୍ରୀ. ବି-ସୁତ୍ରିକା+ଆ) ଦରଙ୍ଗ
ଆଣୀ ।

ମୁତକା — ବ. (ସୁତ୍ରୀ+କି+ଆ) କୁଞ୍ଚ

ସୁତି, ହାତର ଶୁଣ, କେତଙ୍ଗା, ଅପୁରୋ-
ବିଶେଷ ।

ସୁତିକାଧର — ଶ୍ର. ଶି. (ସୁତ୍ରିକା ଅଟେ
ଅଧର ଯାହାର) ହସ୍ତୀ ।

ସୁତିକାପୁଷ୍ପ — ବ. ସୁତିପୁଷ୍ପ ଦେଖ ।

ସୁତିକାରଣ — ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ସୁତିଗ୍ରହ-
ପରିମିତ ସେବ୍ୟ ଆୟୁର୍ବେଦୀୟ ଔଷଧ-
ବିଶେଷ ।

ସୁତିକାମୁଖ — ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ଶଙ୍କୀ, ବୁଢ଼ାମୁଖ,
ମୁଣ୍ଡିକ, ମୁଷା, (ଗତତ୍ଵ) କୁଞ୍ଚର ମୁହଁ,
କୁଞ୍ଚର କଣା ।

ସୁତିମନ — ଶ୍ର. ବି. ଲମ୍ବା ଓ ମୁନିଆ,
ଗୋଜିଆ, କୁନିଆ ।

ସୁତିତ୍ର — ବି. (ସୁତ୍ରୀ+ଶିର୍ତ୍ତି+ମୁନ୍ଦୁ)
ଜୀପିତ୍ର, ପସ୍ତାବିତ୍ର, ସଙ୍କେତାଦ ଦ୍ଵାରା
ଜୀପିତ୍ର, କଥତ, ହଂସିତ୍ର, ଖୁବୁ ଉପୁତ୍ର ।

ସୁତିତବ୍ୟ — ବି. (ସୁତ୍ରୀ+ମୁନ୍ଦୁ+ତବ୍ୟ)
ସୁତିତବ୍ୟ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ ।

ସୁତିତାର୍ଥ — ବ. (କ.ଧା) ବ୍ୟଞ୍ଜନା ଦ୍ଵାରା
ପରାପର ପକାତି ଭାର୍ତ୍ତା ।

ସୁତିଦଳ(ପଦ, ପଦକ) — ବ. ଶିତିବାର,
ସୁନିଷର୍ଣ୍ଣକ, ସୁନିସୁନିଆ ଶାଶ, ଏକ-
ପରକାର ଆଖୁ, ସୁତିପମ୍ବ ଦେଖ ।

ସୁତିପାଣ — ବ. (ଗତତ୍ଵ) କୁଞ୍ଚର କଣା ।

ସୁତିପୁଷ୍ପ — ବ. କେତଙ୍ଗା ବୃକ୍ଷ, କିଆନାର
(ବ-କ.ଧା) କିଆପୁଲ ।

ସୁତିବ(ର)ଦଳ — ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ନକ୍କା,
ନେଉଳ, ମଣକ, ମଣା, ମୁଣ୍ଡିକ ।

ସୁତିବା — ଶ୍ର. ଶି. (ପଦ୍ୟ) ସିରନା
କରିବା, ସଙ୍କେତାଦ ଦ୍ଵାରା ଜିପନ
କରିବା, ଗୋପନରେ କୌଣସି ବିଷୟ
କରିବା, (ମନ୍ଦାର୍ଥ) କାନରେ କରିଦେବା,
ଫୋଟିଦେବା ।

ସୁତିବାନ୍ଦ — ପୁଂ, ବି. (ସୁତ୍ରୀ+ବାନ୍ଦ)
. ଗରୁଡ଼ ।

ସୁତିତେବ୍ୟ — ବି. (ଗତତ୍ଵ) ଯାହା
ସୁତିଦ୍ଵାରା ଭେଦନ କରାଯାଇପାରେ,
ଯନ, ଶାତ (ଅଭିକାର) ।

ସୁତିତେବ୍ୟଅନ୍ତକାର-ବି. ଯନ ଅନ୍ତକାର

ସୁତିପିତ୍ରିକା — ବି. ନବମିଶିକା, ନିଆଳିପୁଲ ।
ସୁତିମାତ୍ରପଦ୍ମଶାଖ(ଶାଖ) — ଶ୍ର. ଶି. ତନ ତନ
କରି ପରିଯୋ ।

ସୁତିମୁଖ — ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ସାରକ, ସିତକୁଣୀ,
ଧଳକୁଣୀ, ସୁତିଧୟେ, ମୁଣ୍ଡିକ, ବୁଢ଼ାମୁଖ,
ବୁଢ଼ବିଶେଷ, କୁଞ୍ଚର ଛିତ୍ର ।

ସୁତିହେମା — ବି. ବ. ଶ୍ର.; (ସୁତ୍ରୀ+
ରେମନ) ଶୁକର, ବସୁତ୍ର, (ପୁଂ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ.
ବି) କୁଞ୍ଚପରି ଲେମରଣୀଷ ।

ସୁତିଶାନ୍ତି — ବି. ଖୁବୁ ସରୁ ସାରଦଧାନ ।

ସୁତିଶିଖ — ବି. (ଗତତ୍ଵ) କୁଞ୍ଚର ମୁନ ।

ସୁତିମୁଖୀ — ବି. (କ.ମା) କୁଞ୍ଚର ଛିଦ୍ରରେ
ପୂର୍ବାଗରଥବା ସୂତା, (ଦୁଦି) କୁଞ୍ଚ ଓ
ସୂତା ।

ସୁତୀ — ବି. (ସୁତ୍ରୀ+ଶିଲ୍ପ) ସୁତି ଦେଖ,
(ଦୁଦିସ୍ତୁତି) ଯେଉଁ ସାରୀ ବନା ସମ-
ନରେ ଆସି ସାର୍କ୍ୟ ଦିଏ, (ସୁଶ୍ରୁତ) ଶରୀରର ଜତ ଶ୍ଵାନକୁ ସିଲାଇକରିବା
ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କୁଞ୍ଚ, (ପ-ସୁତିନ୍) ଚର, ତେଥୁଆ, (ପୁଂ) ପିଶୁନ, ଚର୍ବିଆ
ବନ୍ଦି, ଶଳ ବ୍ୟକ୍ତି, ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି, (ପୁଂ. ବି)
ସୁତନାକାଶ, ଚର୍ବିଆ, ଶଳ ।

ସୁତୀକ — ପୁଂ. ବି. ସୁତିପଦୁନ ପୁଷ୍ପ ଓ
ରେମାଦିମୁକ୍ତ ଚାଷିକାଦି ।

ସୁତୀକଟାହନ୍ୟାୟ — ପ୍ରଥମେ ସ୍ଵଲ୍ପାୟୁସ
ସାଧ୍ୟ ସୁତୀ ନିର୍ମାଣକରିପାର ପରେ
ବହୁୟାପ ସାଧ୍ୟ କଟାନ୍ତ ନିର୍ମାଣକରିବା
ନ୍ୟାୟ, ବନ୍ଦୁ ଶ୍ରମସାଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ପୁତିତ
ରଖି ଅଳ୍ପ ଶ୍ରମସାଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା
ନ୍ୟାୟ ।

ସୁତୀକର୍ମ — ବି. ସୁତିକର୍ମ ଦେଖ ।

ସୁତୀଜାନ୍ତି — ପୁଂ. ବି. (ସୁତୀ+ଜାବ୍+
କ.ରନ୍) ଦରଙ୍ଗ, ସାବନ କାର୍ଯ୍ୟଦ୍ଵାରା
ଜାନିକା ନିଷାହକାରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଜାବନା ।

ସୁତୀଦଳ — ବି. ସୁତିଦଳ ଦେଖ ।

ସୁତୀପଦ(କ) — ବି. ସୁତିଦଳ ଦେଖ,
ପୁଷ୍ପକଶତ ବିଷୟର ସନ୍ତ୍ରେ ମୁନକା
ବା ତାଳିକା ଯେଉଁ ପୃଷ୍ଠାରେ ଲେଖ-
ହୋଇଥାଏ, ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ଦୋକାନ

ନରେ ଥିବା ଜନିଷଆଦିର ନାମ ବିବରଣ ଓ ମୂଲ୍ୟର ତାଳିକା ଯେଉଁ ବହିରେ ଆଏ ।

ସୁତିପନ୍ଥ—ବ. ଗଣ୍ଡିଦୁଶ୍ମା ।

ସୁତିପଦୁ—ବ. ବ୍ୟାହ ବିଶେଷ ।

ସୁତିପାଣ—ବ. କୁଞ୍ଚିର ଛିତ୍ର ।

ସୁତିପୁଣ୍ୟ—ବ. ସୁତିପୁଣ୍ୟ ଦେଖ ।

ସୁତିବକ୍ତା—ବ. (ନାମ) ସୁତଙ୍କ ଅନୁତର ବିଶେଷ, ଅୟୁର ବିଶେଷ, (ୟୁ. ବି. କ.ଶ.) କୁଞ୍ଚିପରି ମୁହଁ ବା ପାତି ପାହାର ।

ସୁତିବକ୍ତା—ବ. ସ୍ତ୍ରୀ. ସୁତିବକ୍ତାର ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ, (ବି) ବୈବ୍ୟକ ପଢ଼ିରେ ୧୦ ପ୍ରକାର ଯୋଦି ଦେବତା ଏକତମ ଦ୍ୱାରା ଆହ୍ଵାନ ଅତି ସୁଷ୍ମୃତ ଯୋଦି (ଯାହା ପୁରୁଷ ହଜାମାର୍ଥ ଏକାନ୍ତ ଅଯୋଗ୍ୟ) ।

ସୁତିବଦନ—ବ. ସୁତିବଦନ ଦେଖ ।

ସୁତିଭେଦ୍ୟ—ବ. ସୁତିଭେଦ୍ୟ ଦେଖ ।

ସୁତିମୁଖ—ବ. ସୁତିମୁଖ ଦେଖ, ନରକ ବିଶେଷ, ସ୍ଵରକ । [ଦେଖ]

ସୁତିରେମା—ବ. ଓ ବି. ସୁତିରେମା

ସୁତିଲିଙ୍ଗ—ବ. (କ. ଧା) ସ୍ତ୍ରୀବିନଦ୍ରାଗ୍ନ ସମ୍ମାଦିତ କାରୁକାର୍ଯ୍ୟ ।

ସୁତ୍ତିତ୍ର—ବ. ସମୁଦ୍ରତ୍ର, ଅନ୍ତଶ୍ୱର ଦିଲ୍ଲିତ୍ର । [ଦେଖ]

ସୁତ୍ୟ—ବ. (ସୁତ୍ର+ମ୍ର. ସା) ସୁତିତ୍ୟବ୍ୟ

ସୁତ୍ୟର—ବ. (ତତ୍ତ୍ଵ) କୁଞ୍ଚିର ଅଗ, କୁଣ୍ଡ ।

ସୁତ୍ୟର ପରିମିତ—ବ. କୁଞ୍ଚିର ଅଗଦ୍ଵାର ଯେତେ ସ୍ତାନ ଅଧିକୁତ ହୋଇ ପାରେ ।

ସୁତ୍ୟଗ୍ରହକ—ବ. କୁଞ୍ଚିର ଅଗପରି ।

ସୁତ୍ୟପ୍ରତ୍ୟୁଷିତ—ବ. ମିଳାର ମୁକିଆ ଗମ୍ଭୀର ସୁତ୍ୟପ୍ରତ୍ୟୁଷିତକ—ବ. ତୃଣବିଶେଷ, କୁଣ୍ଡ ଘାସ, ଦତ୍ତ, କୁଣ୍ଡଘାସ ।

ସୁତ୍ୟର୍ଥ—ବ. କ.ଧା; (ସୁତ୍ର+ଅର୍ଥ) ବେର ବ୍ୟକ୍ତିନା ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞେୟ ଅର୍ଥ ।

ସୁତ୍ୟକାର—ବ. (କ.ଶ.) କୁଞ୍ଚିପରି ଲମ୍ବ

ସ୍ତର ଓ ମୁନିଆ ।

ସୁତ୍ୟସ୍ତର—ବ. ବି. ବ.ଶ୍ରୀ; (ସୁତ୍ର+ଆସ୍ତର) ସୁତ୍ରମୁଖ ଦେଖ ।

ସୁତ୍ୟକାର—ବ. ସୁନିଷନ୍ଦିକ ଶାକ ।

ସୁତ୍ୟକାର—ବ. (ସୁତ୍ର+କାର) ସୀତ୍ରକାର, ଅନୁକରଣ ଶବ୍ଦ ବିଶେଷ ।

ସୁତ୍ୟପର—ବ. ସୁତ୍ୟପରାନ ।

ସ୍ତ୍ରୀ—ବ. (ସୁ+କ.ତ) ପ୍ରସୁତ, ଉତ୍ସବିତ, ପ୍ରେରତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସୁତ୍ରା(କି)ସାରଥ,

ସ୍ତ୍ରୀୟ, ପାରଦ, ପ୍ରତିପାଠକ, ବନ୍ଦୀ, ମାଗଧ, ଭାଟ, ସଙ୍କର ଜାତ ବିଶେଷ, କ୍ରାନ୍ତୀ ରେତ୍ରୀ କ୍ଷମିତ୍ୟ ଅରସ ଜାତ ସନ୍ତାନ, ରଥକାର ବା ସୁତ୍ୟଧର, (ନାମ) ନୈମିଶାରଣ୍ୟବାସୀ ପୁରାଣ ବକ୍ତ୍ରା ଜନେକ ମୁନି, ପୁରାଣବକ୍ତ୍ରା, ମୌର୍ଯ୍ୟଶିଳିକ ।

ସୁତ୍ରକ—ବ. (ସୁତ୍ର+କ) ଜନ୍ମ, ଜନନାଶୋତ, କୁତ୍ରକାର, ପାରଦ, ମରଣାଶୋତ, ସୁତ୍ରୀୟ ବା ଜନ୍ମର ରହଣ ।

ସୁତ୍ରକା—ବ. (ସୁତ୍ରକ+ଆ) ସୁତିକା ଦେଖ ।

ସୁତ୍ରକାଗାର—ବ. ସୁତିକାଗାର ଦେଖ ।

ସୁତ୍ରକାନ୍ଦ—ବ. ଜନନାଶୋତ, ଦୂଷିତ ବ୍ୟକ୍ତିର ବା ଉତ୍ତର ପରିବାରକ ପକ୍ଷକାନ୍ଦ

ସୁତ୍ରକାଶୋତ—ବ. (କ.ଧା) ଜନନାଶୋତ, ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମଦେତ୍ର ଅଶୋତ, (କିନ୍ତୁ) ବା ସୁତ ଜନ୍ମ ଦେତ୍ରେ ପିତାଦି

ସମିଶ୍ରନର୍ଗର ସ୍ତରାମୁକ ସମ୍ମିଶ୍ର ଅଶୋତ ଦ୍ରୁଷ୍ଟ, ସୁତ କନ୍ଦରେ ବିପ୍ର

ସୁତ୍ୟତର ବିଶିଦ୍ଧନ ଏବଂ କିନ୍ତୁ ଜନନରେ ଏକମାତ୍ର ଅଶୋତ ଦ୍ରୁଷ୍ଟ, ଶୁଦ୍ଧର କିନ୍ତୁ ସୁତ ଜନ୍ମ ଦେତ୍ରେ

ଏକମାତ୍ର ଅଶୋତ ଦ୍ରୁଷ୍ଟ ।

ସୁତ୍ରକଳୀ—ପୁ. ବି. (ସୁତ୍ରକଳୀ+ଲକ୍ଷଣ) ଜନନାଶୋତ ଯୋଗୁ ଅଶୋତ (ବ୍ୟକ୍ତି ବା ପରିବାର), ମରଣାଶୋତ ଯୋଗୁ ଅଶୋତ (ବ୍ୟକ୍ତି ବା ପରିବାର), (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତ୍ରକଳୀ ।

ସୁତ୍ରକଳୀ—ପୁ. ବି. (ସୁତ୍ରକଳୀ+ଲକ୍ଷଣ) ଜନନାଶୋତ ଯୋଗୁ ଅଶୋତ (ବ୍ୟକ୍ତି ବା ପରିବାର), ମରଣାଶୋତ ଯୋଗୁ ଅଶୋତ (ବ୍ୟକ୍ତି ବା ପରିବାର), (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତ୍ରକଳୀ ।

ସୁତ୍ରକଳୀ—ପୁ. ବି. (ସୁତ୍ରକଳୀ+ଲକ୍ଷଣ) ଜନନାଶୋତ ଯୋଗୁ ଅଶୋତ (ବ୍ୟକ୍ତି ବା ପରିବାର), ମରଣାଶୋତ ଯୋଗୁ ଅଶୋତ (ବ୍ୟକ୍ତି ବା ପରିବାର), (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୁତ୍ରକଳୀ ।

ସୁତ୍ରଗୁହ—ଶା. ବ. ସୁତିକାଗୁହ ଦେଖ ।

ସୁତିନୟ(ସୁତ, ପୁରୁଷ, ନନ୍ଦନ)—ବ. କଣ୍ଠୀ, ଜାତି ।

ସୁତିତା—ବ. ସୁତର ଭାବ ବା ଧର୍ମ, ସୁତର, ସୁତର କାର୍ଯ୍ୟ ।

ସୁତିଦୁହତା—ବ. ସ୍ତ୍ରୀ. ସୁତିନୟ, ସୁତିପୁଣ୍ୟ ।

ସୁତିବଶା—ବ. ଗାଲ୍ପ, ଗାର୍ବ ।

ସୁତିବଟ—ବ. ପାରଦ ।

ସୁତା—ବ. ସ୍ତ୍ରୀ. (ସୁତା+ଆ) ସୁତର ହାଲିଙ୍ଗ, ପ୍ରସୁତା (ହାତ), (ବି.ଶ୍ରୀ.) ନନ୍ଦ ପ୍ରସୁତା ସ୍ତ୍ରୀ (ଯାହାର ପ୍ରସବତାରୁ ୧୦ ଦିନ ଜନ ହୋଇ କାହାରୁ) ସୁତା ଗେର, (ଗା. ବି. ସ—ସୁତ) ସୁତୀ, ଅଣ୍ଣା ସୁତା, ସ୍ତର ଦର୍ଶକ, ଏକଭାଗୀ ଅଭିଭାବକ ପାରିଥିର ଆଠଭାଗୀ ଏକଭାଗ, ତୁଳାରୁ ବଳା ଯାଇଥିବା ସୁତୀ, ବଜମିଷ୍ଟୀଙ୍କ ବ୍ୟଦି ହୃତ ଓଳମ ସୁତା ।

ସୁତାଆଳୁ—ପ୍ରା. (ଗଢ଼ଜାତ) ବ. ଏକ ପ୍ରକାର ବନ୍ୟ ସ୍ତର ମୂଳବିଶ୍ଵା ଆଳୁ ।

ସୁତାଏ—ଶା. କି. ବି. ସୁତା ପରିମାଣରେ, ସୁତାପର ଖୁବ ସରୁଭାବେ, ଅତି ସୁଦୁରବରେ, ସାମାନ୍ୟ ମାତ୍ର, (ଶା.ବି.) ଏକପ୍ରତିକା ପରିମିତ, (ଶା.ବି.) ଏକପ୍ରତିକା ପରିମାଣ ।

ସୁତାକଟ—ଶା. ବ. ତୁଳାରୁ ସୁତା ବଳିବା ।

ସୁତାକଣ୍ଠା (କଣ୍ଠିଆ)—ଶା. ବ. (ସ୍ତ୍ରୀ ସୁତୀ ଓ କଣ୍ଠକ) ତନ୍ତ୍ରରେ କଣ୍ଠିବା ପାଇଁ ନାଠରେ ଗୁଡ଼ିଆ ହେଉଥିବା ସୁତାର ବିଢ଼ା ।

ସୁତା କାଟିବା—ଶା. କି. ତୁଳାରୁ ଉଣି ସେଥିରୁ ବଳିବା କରି ଅରଟ ବା ତାକୁଡ଼ ସାହାଯ୍ୟରେ ତୁଳାର ସୁତୀ ତନ୍ତ୍ରମାନଙ୍କରୁ ସୁତୀ ପ୍ରସ୍ତର କରିବା ।

ସୁତାକିଞ୍ଚି—ଶା. ବ. ସୁତାର ଗୋଟିଏ ସରି ।

ସୁତାଗଣ୍ଡି—ଶା. ବ. ବହୁତ ସୁତା

ଏକଟ ବନା ହେଉଥିବା ବଡ଼ ବଢ଼ି
ସୁତୀକାନାନ୍ଦ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁତୀପାତ୍ର ଲମ୍ବ
ଓ କାନବିଶ୍ଵ ପରି ସରୁ ଏକଜାଗାସୁ
ସର୍ପ ।

ସୁତୀର୍ବ—ଶ୍ରୀ. (ମେତିମୀଯୁଗ, ବାଲେ
ଶୁଣ) ବଢ଼େଇ, (ଶ୍ରୀ. ସମ୍ବଲପୁର ବି.)
ଟିକାରୀଥା । [ଦିଆ ।

ସୁତୀଷ—ଶ୍ରୀ. (ସମ୍ବଲପୁର) ବି. ଟିକା
ସୁତୀ—ଶ୍ରୀ. (ସୁତୀର୍ବ ତି) ଜନନ, ଜନ୍ମ,
(ମୀରି) ସନ୍ଧାନ, (ସିବ୍ରିତ୍ତ ତି)
ସୁତୀବନ, ସୁତୀର୍ବା, ସୁତୀଳାରୀୟ,
(ଅପ୍ରିତି) ଉତ୍ସର୍ଗ ପ୍ଲାନ ବା
କାରଣ, (ସୁତୀର୍ବ) ଫଳର ବା ଫର୍ମି
ଲିର ଉତ୍ସର୍ଗ, ନର୍କର୍ତ୍ତା ମୋରସ
ବାହାର କରିବା କର୍ମ, ହଂସ, (ନାମ)
ଚିଶ୍ଵମିଶର ଏକବୁଦ୍ଧ, (ଶ୍ରୀ. ବି.
ପ୍ରେସ୍ ପ୍ରେସ) ସୁତୀ ନିମିତ୍ତ, କପାପୁତ୍ର
ନିମିତ୍ତ ।

ସୁତୀଆ—ଶ୍ରୀ. ବି. (ପ୍ରେସ୍) ନାଆ
ଦଉଡ଼ା, ଡଙ୍ଗାକୁ ଓଟାର କରି ନେବା
ପାଇ ବ୍ୟକ୍ତହୃତ ଲମ୍ବ ଦଉଡ଼ା ।

ସୁତୀକା—ଶ୍ରୀ. (ସୁତୀକା+ଆ) ନବ
ପ୍ରସ୍ତୁତା ସ୍ତ୍ରୀ, ପୋତାତ୍ମାଲୀ ସ୍ତ୍ରୀ
ସୁତୀକା ରେଣ, ନବପ୍ରସ୍ତୁତା ଗୋ
ମାତୃକାଗତ୍ତ ବିଶେଷ ।

ସୁତୀକାନାର—ଶ୍ରୀ. (ସୁତୀକା+ଆଗାର)
ପ୍ରସବଗୃହ, ଖୁଡିଶାଳ । [ଶାଳ ।

ସୁତୀକାଗୃହ—ଶ୍ରୀ. ପ୍ରସବଗୃହ, ଏକୁଡ଼ି
ସୁତୀକାଗୃହ—ଶ୍ରୀ. ପ୍ରସବଗୃହ ।

ସୁତୀକାଗତ୍ତା—ଶ୍ରୀ. ସୁତୀକା ରେଣ
ଜନନ ନବ ପ୍ରସବଗତ୍ତାର ଶତର୍ଣ୍ଣା ରେଣ ।

ସୁତୀକା ଜୁର—ଶ୍ରୀ. ପ୍ରସବ କାଳରେ
ବ୍ୟକ୍ତହୃତ ବନ୍ଧୁ ଆଦି ମଙ୍ଗଳା ଥିବାରୁ
ପ୍ରସବର ଗର୍ଭରେ ବିଷ ପ୍ରବେଶ
କରିବା ଯୋଗୁ ପ୍ରସବର ଖାଗ ଦିନ
ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରସବଙ୍କ ଦେଇ ମରାପୁକ
କଞ୍ଚକୁ ହୁଏ ।

ସୁତୀକ ରେଣ—ଶ୍ରୀ. ନବପ୍ରସ୍ତୁତା ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର
ନିର୍ଧାରିତିଶେ ।

ସୁତୀକାଳ (ବେଳ)—ଶ୍ରୀ. ସନ୍ତୁନ ଜନ୍ମ
ଦେବାର ସମୟ ବା ମୁହଁର୍ବିର୍ତ୍ତ ।

ସୁତୀକାଷ୍ଠୀ—ଶ୍ରୀ. ସୁତୀକାନାରରେ ନବ
ଜାତ ସନ୍ତୁନର ଜନ୍ମର ଷୟଦିବସରେ
ପୂଜିତା ଦେଖା ବିଶେଷ, ଷୟୀ ଦେଖା,
ଷୟୀ ଦୁଷ୍ଟର୍, ତୀରର, ଜନ୍ମର
ଷୟଦିବସ କରୁଣିବା ଉତ୍ସର୍ଗ ।

ସୁତୀଗୃହ (ଭବନ, ଶାଳ, 'ବାସ')—ଶ୍ରୀ.
ସୁତୀକାନାର (ଦେଖ) ।

ସୁତୀମାରୁତ (କାତି)—ଶ୍ରୀ. ପ୍ରସବବୈବିଦନ
ପ୍ରସବକାଳୀନ ଶୁଳ ।

ସୁତୀମସ—ଶ୍ରୀ. (ଏଥର ନାମାନ୍ତର
ବୈଜନନ) ପ୍ରସବ ମାସ, ଗର୍ଭାଧାନର
ନବମ ବା ତତ୍ତମ ମାସ ।

ସୁତୀ—ଶ୍ରୀ. ସ୍ତ୍ରୀ. (ସୁତୀ+ରି) ସୁତୀପାର୍ତ୍ତୀ ।

ସୁତୀର—ଶ୍ରୀ. (ସୁତୀରିର) ଶୁବ୍ର,
ଶ୍ରୀଷ୍ଟ, (ତି) ଉତ୍ସମ ବା ଯୋଗ୍ୟ ଉତ୍ସର
ପ୍ରତ୍ୟେକାନ୍ତରେ ଉତ୍ସର୍ଗ ।

ସୁତୀରୀ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବିନ୍ଦୀରେ ମାତ୍ରଧରିବା
ପାଇ ବ୍ୟକ୍ତହୃତ ଖୋବ, ମୋଟ ବେ
ଶକ୍ତ ସୁତୀର ଉତ୍ସମ ଲମ୍ବ ତୋର ।

ସୁତୀରୀନ—ଶ୍ରୀ. (ସୁତୀରୀନିନ) ବୈଜନ
କାମ, ସରକାମ ।

ସୁତୀରାର (କତ୍ରି) —ଶ୍ରୀ. ସୁତୀର ପ୍ରଣେ
ସୁନକତ୍ରି, ସୁତୀର ରତ୍ନିତୀ, ବୈଜନ,
କତ୍ରି, ବୁଢ଼ିଆଣୀ ।

ସୁତୀରକୋଣ—ଶ୍ରୀ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବାଦ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ର
ବିଶେଷ, ତମରୁ ।

ସୁତୀରକୋଣ—ଶ୍ରୀ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବିମ୍ବରୁ ।

ସୁତୀରିଡ଼ା—ଶ୍ରୀ. ସୁତୀ ସାହାଯ୍ୟରେ
କରୁଣିବା ତ୍ରି କଳାର ଅନ୍ତର୍ଗତ
କୀଡ଼ା ବିଶେଷ ।

ସୁତୀରିଶ୍ଵର—ଶ୍ରୀ. ସୁତୀ କୌଣସି
କୁର୍ମିର ଅନୁଷ୍ଠାନକାଶ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସୁତୀରିଶ୍ଵରମେଦକ—ଶ୍ରୀ. ଶଶ୍ରିଲକ୍ଷ୍ମୀକ
ବିଶେଷ ।

ସୁତୀରିଶ୍ଵରିକା—ଶ୍ରୀ. ତମ୍ଭାବାସୁର ଉପ-
କରଣ ବିଶେଷ, ଷୟୀ, ମଳ୍ଲ
ପ୍ରତ୍ୟେକାନ୍ତରେ ଉତ୍ସର୍ଗ ରେଣ
ପଦ, ବିଷୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ, ନାଟ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ରର ଉପ-
ହମ, ନାଟକର ପ୍ରସ୍ତୁତିବନା, ବିଜ୍ଞାନ

ବା ଶାସ୍ତ୍ର ବିଷୟକ ପ୍ରକଟ ନିୟମ,
ସଜ୍ଜୟୁଦ୍ଧ, ପଇତା, ପ୍ରାଚୀନ କାଳର
ମାନବିଶେଷ, ରେଣ୍ଟ, କରଧୂନ, କଟି-
ଭୁଷଣ, କାରଣ, ନିମିତ୍ତ, ମୂଳ, ପର୍ବ,
ମୁରକ, ବୁଢ଼ିଆଣୀ ସୁତୀ, ତାର,
(ସୁଲକ୍ଷଣମ୍ବନ୍ଦୁଶ୍ଵର ସାରବତ୍ତ ବିଶେ
ତୋମର୍ମୁଖ, ଅପ୍ରୋତମନ ବିଦ୍ୟା
ଶୁଦ୍ଧ ସୁତୀ ବିଦୋ ବିଦୁଃ, ଅର୍ଥାତ୍
ସୁଲକ୍ଷଣର ବିଶେଷ ସନ୍ଦେହନ୍ତି ସାର-
ବାନ ସଂପଦଗୋପନୀ ସମ୍ବଲପୁର
ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବାକ୍ୟ ଉତ୍ସର୍ଗ ।

ସୁତୀକ—ଶ୍ରୀ. (ସୁତୀ+କ) ସୁତୀ ଦେଖ,
ଅଟାରେ ବା ମଇଦାରେ ତାରାର ସରୁ
ସୁତୀ ତଳ ଖାଦ୍ୟ ।

ସୁତୀକଣ୍ଠ—ଶ୍ରୀ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବିପ,
କ୍ରାନ୍ତିଶ୍ଵର, ଶର୍ମିଷ୍ଠ, ପଞ୍ଚନପଣ୍ଠ, କପୋତ ।

ସୁତୀକଣ୍ଠି—ଶ୍ରୀ. ସୁତୀ ରତ୍ନିତୀ,
ସୁତୀ ପ୍ରଶନ୍ତି ।

ସୁତୀକର୍ମ—ଶ୍ରୀ. (ସୁତୀ+କର୍ମନ) ବୈଜନ
କାମ, ସରକାମ ।

ସୁତୀକାର (କତ୍ରି) —ଶ୍ରୀ. ସୁତୀର ପ୍ରଣେ
ସୁନକତ୍ରି, ସୁତୀର ରତ୍ନିତୀ, ବୈଜନ,
କତ୍ରି, ବୁଢ଼ିଆଣୀ ।

ସୁତୀକୋଣ—ଶ୍ରୀ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବାଦ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ର
ବିଶେଷ, ତମରୁ ।

ସୁତୀକୋଣ—ଶ୍ରୀ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ବିମ୍ବରୁ ।

ସୁତୀରିଶ୍ଵର—ଶ୍ରୀ. ସାହାଯ୍ୟରେ
କରୁଣିବା ତ୍ରି କଳାର ଅନ୍ତର୍ଗତ
କୀଡ଼ା ବିଶେଷ ।

ସୁତୀରିଶ୍ଵର—ଶ୍ରୀ. କୌଣସି
କୁର୍ମିର ଅନୁଷ୍ଠାନକାଶ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସୁତୀରିଶ୍ଵରମେଦକ—ଶ୍ରୀ. ଶଶ୍ରିଲକ୍ଷ୍ମୀକ
ବିଶେଷ ।

ସୁତୀରିଶ୍ଵରିକା—ଶ୍ରୀ. ତମ୍ଭାବାସୁର ଉପ-
କରଣ ବିଶେଷ, ଷୟୀ, ମଳ୍ଲ
ପ୍ରତ୍ୟେକାନ୍ତରେ ଉତ୍ସର୍ଗ ରେଣ
ପଦ, ବାକ୍ୟ, ସାରଗରିତ ସତ୍ତ୍ଵପ୍ରଦ
କାଳୀ, ପଦବିଶେଷ, ନାଟ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ରର ଉପ-
ହମ, ନାଟକର ପ୍ରସ୍ତୁତିବନା, ବିଜ୍ଞାନ
ଗନ୍ଧ ନମରେ ଅଭିନ୍ବନ୍ଦ ।

ସୁଧିଗ୍ରହ—ବି. (ସୁଧି+ଗ୍ରହ+କ.ଅ) ଯେ ସୁଧାରଣା ବା ପ୍ରହରଣ କରେ ।

ସୁଧଶ—ବି. (ସୁଧି+ଘ.ଅନ) ସୁଧ ବ୍ରତନ କରିବା କରିମ, ସୁତାକାଟିବା କରିମ, ଶୁଭିବା ।

ସୁଧନ୍ତର—ବ. ସୁଧ, ସୁତା ।

ସୁଧକୁଟୀ—ବ. ସୁଧ ତାକୁଡ଼ି ।

ସୁଧଦରିତ୍ର—ବ. ସୁଧପ୍ରାନ ବସ, ଯେଉଁ ବସିରେ ସୁତା କମ ଆସ ।

ସୁଧଧର(ଧାର)—ବ. (ସୁଧି+ଧାର+କ.ଅ) ନାଟକାଭିନୟ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ନାଟକାର ରଙ୍ଗଭୂମିକୁ ଆସି ଦର୍ଶକମାନଙ୍କୁ ନାଟକୀୟ କଥାର ସୁଚିନା ଦିଅନ୍ତି, ନାଟ୍ୟପ୍ରତ୍ୟାବକ; ବେଢ଼ିର, ଶରୀପତି, ରତ୍ନ, ସୁମକାର ଦେଖ ।

ସୁଧାଶ୍ଵର-ସୁ.ବି. ଯଜ୍ଞୋପଶାତ ଧାରଣ-କାରୀ, (ବ) ଅଭିନୟାଗ ସୁଧଧର ।

ସୁଧକ—ସୁ. ବ. ସୁଧାର ଦେଖ ।

ସୁଧପାତ—ବ. ମଧ୍ୟବା ସୁତାଦ୍ଵାରା ମାପ କରିବା, (ଗ୍ର.ବି) କୌଣସି ବିଷୟର ଆରମ୍ଭ, କାର୍ଯ୍ୟାରମ୍ଭ, କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରାଥମିକ ସୁଚିନା ।

ସୁଧପଥକର—ବ. ଟିନ ।

ସୁଧପଦଣୀ—ବ. ପିତ୍ତଳ, ପିତଳ ।

ସୁଧପିଠକ—ବ. ଗୋଟିମାନଙ୍କର ପିଠକ ସୁମୁର ମଧ୍ୟରେ ପିଠକରୁବିଶେଷ ।

ସୁଧପୁଷ୍ଟ—ବ. କାର୍ପାସ, କପା ।

ସୁଧପ୍ରେତ—ବ. (ଶତର୍କ) ସୁତାଦ୍ଵାର ଶୁକ୍ଳା ବା ସଂଶ୍ଲମ୍ବନ ।

ସୁଧବାପ—ବ. (ଶତର୍କ) ବୟୁନ ଲୁଗାଆଦି ଶୁକ୍ଳିବା କର୍ମ ।

ସୁଧବାପା—ବ. ପ୍ରାଚୀନ ଶାଶାତେତ, ଲାବୁକା ।

ସୁଧବେଶ—ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ଚନ୍ଦ୍ର ବାଦ୍ୟୋପକରଣ, ଭାସଣ, ସ୍ଵପନ, ମାର୍କୁ, (ଶତର୍କ) ବୟୁନ, (ବ.ଶ୍ର.) ଚନ୍ଦ୍ର ।

ସୁଧଭିତ୍ତି—ବ. (ସୁଧି+ଭିତ୍ତି+କ.ଅ) ଶୈଳିପିକ, ଶୈଳିକ, ଦରିଜ ।

ସୁଧମଧ୍ୟ—ବି. ସୁଧମଧ୍ୟ, ଶରୀରପର୍ଯ୍ୟାସ ।

ସୁଧମନ୍ଦ—ବ. ସୁଧମନ୍ଦବେଶନ କାଷ୍ଟ, କନ୍ଦ ।

ସୁଧଲା—(ସୁଧି+ଲା+କ.ଅ) ତକ୍କଟି, ତାକୁଡ଼ି, ଭୁବାର ବଳଣା ।

ସୁଧଶାଖ—ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ଶାଖର ।

ସୁଧଶ୍ଵାନ—ବ. ସୁଶ୍ଵାନଗୋଟ ପ୍ରଥମଶ୍ଵାନ, ଏହି ଶ୍ଵାନରେ ଆୟୁରେଦର ସୁଧ ସୁତିତ ହୋଇଥାଏ ବୋଲି ଏହାର ନମ ସୁଶ୍ଵାନ ।

ସୁଧାଗ—ବ. ଉତ୍ତମ କଂସା ।

ସୁଧାମା—ବ. (ସୁଧି+ଫେର+କ.ମନ୍ଦ) ଇନ୍ଦ୍ର

ସୁଧାଲଙ୍କାର—ବ. ବୌଦ୍ଧଗୁରୁବିଶେଷ, ସୁଧଦ୍ଵାର ଗ୍ରଥତ ଅଳଙ୍କାର ।

ସୁଧାଳୀ—ବ. (ସୁଧି+ଆଳୀ) ଗଲ୍ପୁନୀ ଗଲମେଳେ, ମାଳା ।

ସୁଧିତ—ବି. (ସୁଧି+ମିତ) ଶୁକ୍ଳା-ହୋଇଥାବା, ବ୍ୟନହିତ, ସୁଧବୁପେ ଲିଖିତ ବା କଥିତ ।

ସୁଧୀ—ବି. (ସୁଧି+ରନ୍) ସୁଧବିଶ୍ଵ, (ବି) କାକ ।

ସୁଧୀୟ—ବି. (ସୁଧି+ଯୟ) ସୁଧ ସୁମୁକୀୟ ।

ସୁଧେ—ଶ୍ର. ଚି. ବି. କୌଣଲରେ ।

ସୁଧେଇବା—ଶ୍ର. ଚି. ସୁତାଇବା ଦେଖ ।

ସୁଧେସ୍ତ୍ରେ—ଶ୍ର. ଚି. ବି. ସୁଧେସ୍ତ୍ରେ ଦେଖ ।

ସୁଧୁ—(ଧାର) ବଧ କରିବା, ନାଶକରିବା, ଦ୍ଵିତୀୟ କରିବା ।

ସୁଧୁ—ବ. (ସୁଧି+ଶିର୍ତ୍ତ+କ.ଅ) ସୁପାକାର, ପାତକ, (ମି.ଅ) ବ୍ୟକ୍ତିନ, ଖୋଲ, ସୁପ, ସାରଥ୍ୟ, ଅପରାଧ, ଦୋଷ, ପାପ, ଲୋଧ୍ୟ ।

ସୁଧନ—ବ. (ସୁଧି+ଘ.ଅନ) ହନନ, ମାରଣ, ନିଷେପଣ, ଅଙ୍ଗୀକରଣ, (ବି.ଅନ) ନାଶକାଶ, ମାରକ, ହତ୍ୟା-କାଶ, (ଶ୍ର.) ସୁଧନା, (ଶ୍ର.ବି) ପାନ, ଭକ୍ଷଣ ।

ସୁଧଶାଳା—ବ. ପାକଶାଳା ।

ସୁଧଶାସ୍ତ—ବ. ପାକଶାସ୍ତ, ଯେଉଁ ବିଷ୍ଟର ପକ୍ଷଶାସ୍ତି ଏକଳ ବିଶେଷ ଭବରେ ବଣ୍ଟିତ ଥିଛି ।

ସୁଧାଶ୍ଵର—ସୁ.ବି. ପାକଶାଳାର ଅଧ୍ୟୟତ୍ତିକାରୀ ।

ସୁଧତ—ବି. (ସୁଧି+ମିତ) ଆହୁତି, ବିନଶ୍ଚ, ନିହତ । [ପାକଶାଳା ।]

ସୁଧତା—ବି. (ସୁଧି+ତା) ପାତକ, ସୁନ—ବି. (ସୁଧି+ନ) ପ୍ରସବ, ଉତ୍ସୁଦ୍ଧି, (ମି.ତା) ପୁଷ୍ପ(ବି) ବିକମ୍ପିତ, ପ୍ରଷ୍ଟୁତ, ଜାତ, ଶୁନ୍ୟ, ଶାଲ, ଶିକ୍ଷା ।

ସୁନବାନ—ସୁ.ବି. (ସୁଧି+କ.ତବତ୍) ଜାତ, (ଶ୍ର.) ସୁନବାନ ।

ସୁନଶର—ବ. କୁମୁମଶର, କାମଦବଳ ଧରୁ, (ବ.ଶ୍ର.) ଜାମଦବଳ ।

ସୁନା—ବ. (ସୁଧି+ନା+ଆ) ସୁନା, କନ୍ୟା, (ଅୟ.ଅ) ବଧଗୁରୁ, ଗଲଶୁଣ୍ଟକା, ଦଣ୍ଡକା, ମୁରମାଂସ ବିଷ୍ଟୁ, ମୁଗ, ପଣ୍ଡିବଧଗୁରୁ, କଂଟେଇଶ୍ଵାର, ମାଂସବିଷ୍ଟୁ, ପ୍ରାଣହତ୍ୟାର କା ଜାନ୍ମଦ୍ୱାରା ଉପକରଣ, ଶୁଦ୍ଧହୃଦୟ ନିଜ୍ୟବ୍ୟକ୍ତିରେ ବିଷ୍ଟ, (ପଥ୍ୟ—କଣ୍ଠମ, ପେଣ୍ଠମୀ, ଚିଲ୍ଲ, ଉଦକମୁଖୀତ ମଳମ, ପଞ୍ଚମୀନା ମୁହସ୍ତ୍ରୟ ତାତିଃ ସର୍ଗଂ ନ ବିନ୍ଦୁ) ହତ୍ୟା, ଆସାତକରଣ, କଟିବନନ, କିରଣ, (ଶ୍ର.ବି—ସୁନା+ଆ) ଜାତା ।

ସୁନାବାନ—ସୁ.ବି. (ସୁନା+ବତ୍) ମାଂସବିଷ୍ଟୁସ୍ତ୍ରୀ, ବ୍ୟାଧ ।

ସୁନିକ—ବ. (ସୁନା+ରକ) ମାଂସ-ବିଷ୍ଟୁକାଶ ବ୍ୟକ୍ତି, ବ୍ୟାଧ, କଂଦେ ।

ସୁନୀ—ସୁ. ବି. (ସୁନା+ରନ୍) ବ୍ୟାଧ, ମାଂସବିଷ୍ଟୁସ୍ତ୍ରୀ କଂଦେଇ ।

ସୁନୁ—ସୁ.ବି. (ସୁଧି+ନୁ) ସୁନୁ, ବିଦୀହିତ, କନିଷ୍ଠଭୂତା, ଅନୁଜ, ସୁର୍ଯ୍ୟ, ଅର୍କଚୁଷ ।

ସୁନୁ—ସୁ. ବି. (ସୁଧି+ନୁ+ର) କନ୍ୟା, ତନ୍ୟ ।

ସୁନୁତ—ବ. (ସୁଧି+ନୁତ+କ.ଅ) ସତ୍ୟ ଅଥବା ପ୍ରିୟବାକ୍ୟ, ଶୁଭ, ମଙ୍ଗଳ, (ବି) ସୁନୁତିବିଶ୍ଵ, ସତ୍ୟ, ପ୍ରିୟ, ଶୁଭଗ,

ସୂନ୍ଦର—କ. (ସୁ+ନୁଦ) ଉନ୍ନତ,
 ଉନ୍ନଦିଷ୍ଟ, ପାଗଳ ।
 ସୂନ୍ଦାଦ—ବି. (କ.ଶ୍ଵର) ପାଗଳ, ଉନ୍ନାଦ-
 ସେଗବିଷ୍ଟ ।
 ସୂପ—ବି. (ସୁ+ମୁ.ପ) ହୋଲ, ତିଆଶର
 ଅଶ, ମୁଗ, ମସୁରଆଦିର ଡାଲି, ବ୍ୟଞ୍ଜନ-
 ବିଶେଷ, ସୁପକାର, ଭଣ୍ଡ, ବାସନ,
 ବାଣ, ଶାୟକ, ପାତକ, ଡାଲଆଦିର
 ପାଣି ବା ଥଣ, (ବି+କ.ପ) ଉଦନ-
 କିଣ୍ଠି ।
 ସୂପକାର—ଘୁ. ବ. (ସୂପ+କୁ+କ.ଅ)
 ପାତକ, ଶୁଦ୍ଧପାକୋପନବା, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ସୂପକାର ।
 ସୂପକୃତ—ଘୁ. ବ. (ସୂପ+କୃ+କିପ୍)
 ପାତକ, ସୂପକାର ।
 ସୂପଧୂପକ(ନ)—ବ. ହିଙ୍ଗୁ ।
 ସୂପପଣ୍ଡୀ—ବ. ମୁଦୁପଣ୍ଡୀ ।
 ସୂପଚିନ୍ତ—ବି. ସୁଖୋପଚିନ୍ତ, ଯେ ସୁଖରେ
 ବିଶେଷ ।
 ସୂପଶାସ୍ତ—ବ. ପାକ ଶାସ୍ତ ।
 ସୂପଶ୍ରେଷ୍ଠ—ବ. ମୁଦ୍ରା, ମୁଗ ।
 ସୂପଶାନ—ବ. ପାକଶାନା ।
 ସୂପଶ୍ରୁତ—ବି. ଉତ୍ତମରୁପେ ସମ୍ମାର-
 ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ।
 ସୂପାଳ—ବ. (ତତତ) ହିଙ୍ଗୁ ।
 ସୂପାୟ—ବି. ସଦୁପାୟ, ଉତ୍ତମ ଉପାୟ-
 ଯୁକ୍ତ । [ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ।]
 ସୂପାକସାନ—ବି. ଉତ୍ତମ ବିଶ୍ଵାମିଶ୍ରାନ୍-
 ସୁପିକ—ବି. ସୂପ, ସୁପକାର, ପାତକ ।
 ସୂପ୍—ବି. ସୂପୀୟ, ସୁପସମ୍ବଲିକୁ ।
 ସୂପାଦନ—ବ. ଦୁନ୍ଦୁ; (ସୂପ+ଓଡ଼ିନ)
 ଡାଲ ଓ ଭାତ ।
 ସୂମ—ବ. (ସୂ+କ.ମ) ଶୀର, ତୁରିଧ,
 ଆକାଶ, ଜଳ, ସର୍ଗ, (ବି.) ରାତ,
 (ଯା.ବି) କୃପଣ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟ—ବ. (ସୂ+ଭ. ଅ) ସୋମରସ
 ବାହାର କରିବା କର୍ମ, ଯଜ୍ଞ ।
 ସୂର—(ଧାର୍ମ). ବଧ କରିବା, ପ୍ରମିଳ

କରିବା ।
ସୂରୀ-ଚ. (ସୁ + କ.ର) ସୁଧୀୟ, ଅର୍କ
ଦୃଷ୍ଟ, ବନ୍ଧୁମାନ ଅବିପରିଶାର ସମ୍ବଦଶ
ଅର୍ଥତ କୁନ୍ତଳ ପିତା, (ସୁର+କ.ଅ)
ପଣ୍ଡିତ, ଶୁର, ଗର, ମସୁର ।
ସୂରକନ୍ଦ—ବ. କନ ବିଶେଷ, ଶୁରଣ,
ଓଲୁଆ । [ବିଶେଷ]
ସୂରକୃତ—ସୁ. ବ. ବିଶ୍ୱମିତ୍ରଙ୍କ ପୁଣ୍ୟ
ସୂରଜ—ପ୍ରା. (ଉତ୍ତର ଭାଷା) ବ. ସୁଧୀୟ ।
ସୂରଜପୁଞ୍ଜ—ପ୍ରା. (ପାଠଶା, ବନ୍ଦୁଜୀର)
ସୁଧୀୟମୁଖୀ ଫୁଲ ।
ସୂରଜାନ୍ତ—ୟା. ବି. ଆଷଧରେ ବ୍ୟକ୍ତ
ହୃଦ ଗୁଲବଶେଷ ।
ସୂରଣ—ବ. (ସୁର + କି.ଅନ) ଶୁରଣ,
ଓଲୁଆ, ବେଶମୂଳ ।
ସୂରତ—ସୁ. ବ. (ସୁ + ରମ + କ.ତ)
ଅତି କୃପାତ୍ମ, ସ୍ଵିର, ନିଶ୍ଚଳ, ପ୍ରକୃତ,
ସ୍ଵିର, (ହୀ) ସୂରତ ।
ସୂରଦ ସ—ବ. (ଡତତ୍ର) ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କ
ଭକ୍ତ୍ୟ, ଗ୍ରା. ବ. (କବି ସୂରଦାସ ଅନ୍ତିମ
ଥବାରୁ) ଅନବ୍ୟକ୍ତି, ଅନିରାୟକ,
(କାମ) ଉତ୍ତର ଭବତର ପ୍ରସିଦ୍ଧ
ସ୍ଵର୍ଗୀୟ କୃତ୍ତବ୍ୟକ କବି ।
ସୂରମୁଖୀ—ବ. ସୁଧୀୟମୁଖୀ କାଚ, ସୁଧୀୟ
କାନ୍ତମଣି, ସୁଧୀୟମୁଖୀ ଫୁଲ । [ସୁଗ୍ରୀବ
ସୂରସୁତ—ସୁ. ବ. (ଡତତ୍ର) ଶନିଶର୍ହ,
ସୂରସୁତ—ବ. ସ୍ଵି. (ଡତତ୍ର) ସମୁନା ।
ସୂରସୁତ—ବ. (ଡତତ୍ର) ସୁଧୀୟ ସାରଥ,
ଅବୁଶ । [ପ୍ରକରଣ]
ସୂରୀ—ୟା. ବ. କୋରାକର ଶୋକ ବା
ସୂର—ବ. (ସୂର+କ.ର) ପଣ୍ଡିତ,
ସୁଧୀୟ, କବି, ଯାଦବ ବିଶେଷ, କୃଷ୍ଣ,
କୌନ୍ତରୁ ବିଶେଷ, କୃତ୍ତବ୍ୟ, ବିକ୍ରିତ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟ—ସୁ. ବ. (ସୂର+ଇନ) ଜ୍ଞାନ
ବ୍ୟକ୍ତି, ପଣ୍ଡିତ, (ହୀ) ବିଦୁଷୀ, ପଣ୍ଡିତା,
କୁନ୍ତୀ, ରଜସର୍ଷପ, ରଜସୋର୍ଷେ,
ସୁରେହତ, ନୈନ ପଣ୍ଡିତ୍ୱ ଦିଆୟିବା
ଉପାଧ୍ୟ, (ବ. ସୁ. ଓ ସ୍ଵି) ଜ୍ଞାନ,
ବିଦ୍ୟାନ୍ ।

ସୁରୁଲୁ—ପ୍ରା. (ସମୁଲପୁର) ବି. ସୁରୀୟେ ।
 ସୁକି—ବି. ଉଚାଦର ଗୁଡ଼ ।
 ସୁର୍ଷ (ଶ୍ରୀ) (ଧାତ୍ରୀ)—ଆଜାଦର କଣବା,
 ଉର୍ଧ୍ଵା କଣବା, ସମ୍ବାନ କଣବା ।
 ସୁର୍ଷ (ଶ୍ରୀ) ଶ—ବି. (ସୂର୍ଯ୍ୟ + ଶ.ଅନ)
 ଆଜାଦର, ଘୃଣା ।
 ସୁର୍ଯ୍ୟ—ବି. ମାତ୍ର, ଶ୍ଵାହି ।
 ସୁର୍ପ—ବି. ତଣ୍ଟୁଳାଦି ପରିଷରଣ ପାତ୍ର,
 କୁଳ, କୁମ୍ଭ ପରିମାଣ, ଦୁଇତ୍ରୋଣ
 ପରିମାଣ ।
 ସୁର୍ପଳ(ଶ)ଖା—ବି. ହୀ. (ସୁର୍ପ + ନଖ)
 ବାବଶର ଉଚିଲା, କୁଳପର ଯାହାର
 ନଖ ।
 ସୁର୍ପାଣ୍ଠ—ଘୁ. ବି. ଶକ୍ତ୍ସପଦିଶେଷ ।
 ସୁର୍ପାଇକ-ବି. ପଞ୍ଚମ ଘରତ ସମୁଦ୍ରୋପ-
 କଳକର୍ତ୍ତୀ ଗୋଟିଏ ପ୍ରାଚୀନ ବନ୍ଦର ।
 ସୁର୍ପୀ—ବି. ହୀ. ଶୂରୀ, କୁଲେଇ, ଗ୍ରେଟ
 କୁଲ ।
 ସୁମୀ (ମୀ) —ବି. ଲୌହର ବା ଧାଉର
 ମୁଣ୍ଡି, ଲୌହମର୍ମତ ଶ୍ଵାମୁଣ୍ଡି, ଘରର
 ଶୁନ୍ମ, ପ୍ରମ୍ବ, ପାଣିର କଳ, ଅକ୍ଷୁଲ୍ୟ,
 ଅନ୍ତିର ବା ଆଲୋକର ଶିଖା ।
 ସୁମୀଯନ୍ତ୍ର—ବି. ଦୃଷ୍ଟ ଯନ୍ତ୍ରବ୍ୟଥୋକ୍ତ
 ନାଲିକାସ୍ତ ବିଶେଷ, ଏକପ୍ରକାର ବନ୍ଦୁଳ ।
 ସୁରୀୟ (ଯୀ) —ଘୁ.ବି. (ସୃତ-କ.ଯ), ବା
 ସୁରୁ+ସ୍ଵାର୍ଥ.ଯ) ରବି, ଉବାକର,
 ତାମ, ବାରଫ୍ରଣା, ଅରଗୁଲ, ସୁରୀୟ-
 ବର୍ତ୍ତି ଦୃଷ୍ଟ, ସୁବର୍ଣ୍ଣ, ବଳିଙ୍କର ଏକପୁଣି,
 ଅଙ୍ଗଦ, (ଗା. ବି.) ଏକକଢ଼ା କରିଛିର
 ବାରଭାଗରୁ ଏକ ଭାଗ ।
 ସୁରୀୟଭାବ—ଗା. ବି. ସୁରୀୟାଦୟ
 ହେବା ।
 ସୁରୀୟଦିବିକା—ପ୍ରା. (ସମୁଲପୁର) ବି.
 ସୁରୀୟାଦୟ ହେବା ।
 ସୁରୀୟକମଳ—ବି. ସୁରୀୟମୁଣ୍ଡି ପୁଲ ।
 ସୁରୀୟକର-ବି. (ଡତତ୍ରୀ) ସୁରୀୟକ କରଣ,
 ଖର ।
 ସୁରୀୟକାନ୍ତ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମଣିବିଶେଷ,
 ଆତସମଣି, ଦ୍ଵିତୀୟବିଶେଷ କାତି,

ସୁର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡି—ବି. ପୁଂ. ସୁର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ମଣି, ପୁଷ୍ପ
ଚୁଷ ବିଶେଷ, ସୁନାମଣ୍ଡାଳ ପୁଷ୍ପ ।
ସୁର୍ଯ୍ୟମଣିଫୁଲ—ଶ୍ରୀ. ବି. ବଧୁନ୍ତି ଫୁଲ ।
ସୁର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ—ବି. (ଗଢ଼ି) ସୁର୍ଯ୍ୟଙ୍କ
ପରିଦେଶ ବା ପରିଧି ।
ସୁର୍ଯ୍ୟମନ୍ଦର—ବି. ସୁର୍ଯ୍ୟମନ୍ଦରଙ୍କର ମନ୍ଦର,
ଭାରତବର୍ଷର ନାନା ପ୍ଲାନ୍ଟରେ ସୁର୍ଯ୍ୟ-
ମନ୍ଦର ଅଛି, ତମ୍ଭେ ମୁଲତାନ,
କୋଣାର୍କ ଓ ଭିନମାଳର ସୁର୍ଯ୍ୟ-
ମନ୍ଦର ପ୍ରଧାନ ଓ ପ୍ରେସିଟି ।
ସୁର୍ଯ୍ୟମାଳ—ବି. ପୁଂ. ଶିବ (ଭାରତ
ଶିବହସ୍ତସ୍ତ୍ରୀ)
ସୁର୍ଯ୍ୟମାସ—ବି. ପୌର ମାସ
ସୁର୍ଯ୍ୟମୁଖୀ—ବି. ଅଶ୍ଵୋରଷିଆ, ବନ୍ୟ
ଶାକ ବିଶେଷ, (ଗା.ବି.) ଏକ ପ୍ରକାର
ଦୁଲଦିଆ ଫୁଲ ଓ ଡହିର ଗଛ ।
ସୁର୍ଯ୍ୟରଣ୍ଜି—ବି. (ଗଢ଼ି) ସୁର୍ଯ୍ୟଙ୍କ
କିରଣ ।
ସୁର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ—ବି. କ୍ଲୀ. ସୁର୍ଯ୍ୟ ନଷ୍ଟହ,
ସୁର୍ଯ୍ୟ ଭୋଗେ ନଷ୍ଟହ, ସୁର୍ଯ୍ୟ ଯେଉଁ
ନଷ୍ଟହରେ ଅବସ୍ଥାନ କରନ୍ତି ।
ସୁର୍ଯ୍ୟରଞ୍ଜ—ବି. ସ୍ତ୍ରୀ. ସୁର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକାଶକା
ର୍କକ, ସୁର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକାଶକ ର୍କକମନ୍ଦ ।
ସୁର୍ଯ୍ୟ ଲକ୍ଷା—ବି. ଆଦିତ୍ୟତକ୍ତା, ଅଶ-
ସୋରଷିଆ, ସୁର୍ଯ୍ୟମୁଖୀ ଦେଖ ।
ସୁର୍ଯ୍ୟଲୋକ—ବି. ପୌର ଭୁବନ, ସୁର୍ଯ୍ୟ
ଭକ୍ତ ପୁର୍ଣ୍ଣାଳ ଓ ସୁଭରେ ମୁତ
ବନ୍ୟମାନଙ୍କର ସୁରାଶୋକ ପର-
ଲୋକିକ ବାସପ୍ଲାନ, ପୌର ଜଗତ ।
ସୁର୍ଯ୍ୟତିଷ୍ଠ—ପୁଂ. ବି. ଯାଜବଳ୍କୁ ରୁଷି,
ଜନକ ରାଜତି ।
ସୁର୍ଯ୍ୟଶାଖା—ଶ୍ରୀ. ବି. ପୁଷ୍ପବିଶେଷ ।
ସୁର୍ଯ୍ୟଶିଖା—ପୁଂ. ବି. ବିଶ୍ୱଦେବ ଚତ୍ରଦ
(ଭାରତ) ।
ସୁର୍ଯ୍ୟବଂଦମଣି (ସଂକାର୍ତ୍ତ)—ସୁର୍ଯ୍ୟଙ୍କର
ଏକ ରାଶିରୁ ଅନ୍ୟ ରାଶି ଗମନ ।
ସୁର୍ଯ୍ୟପଙ୍କ—ବି. (ସୁର୍ଯ୍ୟ + ସଙ୍କଳ) ନ. ଶି;
କୁଙ୍କୁମ, ଅଳକଗୁରୁ, ଭାତ୍ର, ଏକ ପ୍ରକାର
ମାଣିକ୍ୟ ।

ସୂର୍ଯ୍ୟପୁଣି—ବି. ସୂର୍ଯ୍ୟ ତୁଳେ,
ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ପରି ତେଜସ୍ଵି, ସୂର୍ଯ୍ୟମା।

ସୂର୍ଯ୍ୟପାକଣ୍ଡି—ବି. ମାର୍କିଣ୍ହିଯୁ ପୁରାଣ
ଅନୁଷ୍ଠାରେ ଅଷ୍ଟମ ମନୁକ ନାମ।

ସୂର୍ଯ୍ୟପାରଥ—ବି. (୭୭ତ୍ର) ଅବୁଣ।

ସୂର୍ଯ୍ୟପିକାନ୍ତି—ବି. ଦୁଦୁକେଖାତଷଙ୍କର
ପ୍ରଧାନ ଗ୍ରହ।

ସୂର୍ଯ୍ୟପୁତ୍ର—ବି. ସୂର୍ଯ୍ୟଦବଙ୍କ ସ୍ତୁତ
ସୁମଳିତ ରତ୍ନବର ସ୍ତଳବିଶେଷ।

ସୂର୍ଯ୍ୟପୁରବଳ—ବି. ଶାମ୍ବ ସୁରାଶୋକୁ
ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ଏକବିଂଶ ନାମ ସୁମଳିତ
ପ୍ରୋତ୍ତା। [ପ୍ରକାଶ]

ସୂର୍ଯ୍ୟପୁତ୍ର (ପ୍ରୋତ୍ତା)—ବି. ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର
ସୂର୍ଯ୍ୟପୁର—ଶା. ବି. ଶଶିରରେ ଥିଲା
କାନ୍ଦୁ ବିଶେଷ (ଏ ବୁଝସ ଓ ଏହାର
ବଞ୍ଚି ଶୈତ ଅଟେ, ସୂର୍ଯ୍ୟନାତୀ ଦେଖି
ସୂର୍ଯ୍ୟତୁର—ଶା. ବି. (ବଣିଆଶଳ)
ଅଣ୍ଟାରେ ପିଲାଯିବା ପାଇଁ ସୁନାର
ବା ରୁପାର ଏକ ପ୍ରକାର ତାରକଣି
ଅଳଙ୍କାର।

ସୂର୍ଯ୍ୟତୁରୟ—ବି. ଆଦିତ୍ୟ ଫୁଦୟ,
ପୂର୍ବ ଦେବଙ୍କ ସ୍ତୁତବିଶେଷ।

ସୂର୍ଯ୍ୟା (ଯା)—ବି. (ସୂର୍ଯ୍ୟ + ଆ) ସୂର୍ଯ୍ୟ
ପନ୍ଦୀ ସଂଜ୍ଞା, ଇନ୍ଦ୍ରବାରୁଣୀ, ମହାକାଳ
ଲତା, ନବୋଢା, ନବବଧୂ, ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ
କନ୍ୟା, ତୁଷ୍ଣୟ, ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ବିବାହ ସମ୍ମୁଦ୍ରୀ
ଶୀଘ୍ର ପ୍ରୋତ୍ତା ବିଶେଷ, କାଳ୍ୟ ତିଳକର
ସୂର୍ଯ୍ୟା (ଯା) ଶୀ—ବି. ସ୍ତ୍ରୀ. (ସୂର୍ଯ୍ୟ +
ଆମା) ସୂର୍ଯ୍ୟପନ୍ଦୀ, ସଂଜ୍ଞା।

ସୂର୍ଯ୍ୟତପ—ବି. (୭୭ତ୍ର) ଶଶି।

ସୂର୍ଯ୍ୟପୁନ—ପୁନ୍ଦ୍ର. ବି. (୭୭ତ୍ର) ସୂର୍ଯ୍ୟ
ତନୟ ଦେଖ।

ସୂର୍ଯ୍ୟପହଳା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (୭୭ତ୍ର) ସୂର୍ଯ୍ୟ
ତନୟା ଦେଖ। [ପ୍ରକାଶ]

ସୂର୍ଯ୍ୟପାତ୍ର—ବି. (ନାମ) ପଞ୍ଚବିତକ
ସୂର୍ଯ୍ୟାବତ୍ରି (ତ୍ରୀ)—ବି. (ସୂର୍ଯ୍ୟ + ଆ +
ତ୍ରୀ + କ.ଅ + ଆ) ସୂର୍ଯ୍ୟପାତ୍ରି ପୁଲ
ଅଶ୍ରୋରଣ୍ଡିଆ ଗୁଲୁ, ଗଜପିପୁଲି, ଅଧା
କପାଳ ବଥା ରେଗ।

ସୂର୍ଯ୍ୟାସୁମ୍ବନ୍ଦି. (ଡକ୍ଟର) ସୂର୍ଯ୍ୟାପ୍ରତି ସମୟ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟାଗର୍ଭ—ବି. (କ.ଧା) ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବଙ୍କ
 ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟରେ ମନ୍ତ୍ରପାଠ ପୂର୍ବକ ଦିଆ-
 ଯିବା ଜଳ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକ—ବି. (ସୂର୍ଯ୍ୟ + ଆଲୋକ)
 ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ଆଲୋକ, ଖର ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟାବଞ୍ଚିରସ—ବି. ଶ୍ଵାସରେଗାଧିକାରର
 ରଷ୍ଟେଷ୍ଟପଥବିଶେଷ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟାବଞ୍ଚି—ବି. (ସୂର୍ଯ୍ୟ + ଆ + ବଞ୍ଚି +
 ଥା) ଆଦିତ୍ୟରଙ୍କ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟାଶ୍ଵ—ବି. (ସୂର୍ଯ୍ୟ + ଅଶ୍ଵନ) ସୂର୍ଯ୍ୟ-
 କାନ୍ତମଣି, ସୁଷ୍ଵର୍ଣ୍ଣକଣେଷ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟାଶ୍ଵ—ବି. ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ରଥରେ ଲାଗି-
 ଥିବା ପଶ୍ଚାତ୍ ଘୋଡ଼ା ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟାସୁକୁ—ବି. ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ପ୍ରୋତ୍ସବୁପ
 ବୈଦିକ ମହୀ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟାପ୍ର—ବି. (ଡକ୍ଟର) ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ପଣ୍ଡିତ
 ଦିଗରେ ବୃଦ୍ଧଯିବା, ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ଅସ୍ତ୍ର-
 ଗମନ ।
 ହୂର୍ଯ୍ୟାହୁ—ବି. (ସୂର୍ଯ୍ୟ + ଥାହୁ) ବ. ଶ୍ଵା;
 ସୂର୍ଯ୍ୟନାମଧ୍ୟାଶ୍ଵ, (ବ) ତାମ୍, ଅର୍କମୁଳ,
 ମହେଦ୍ରବାରୁଣୀ । [ମହାକାଳ]
 ସୂର୍ଯ୍ୟାହୁ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ମହେଦ୍ରବାରୁଣୀ ଲତା,
 ସୂର୍ଯ୍ୟନ୍ତୁସଙ୍ଗମ—ବି. (ଦ୍ୱାଦ୍ଶ-ଡକ୍ଟର)
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ମେଲନ, ଅମାବାସ୍ୟା,
 (ଯେଉଁ ତଥରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚନ୍ଦ୍ର ଏକ-
 ରଣିରେ ଥାଆନ୍ତି) ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟାତ୍ମ—ବି. (ସୂର୍ଯ୍ୟ + ବହୁ + ମୀ-
 ତ) ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତକାଳରେ ଆଶତ ଅତିଥ,
 ଯେଉଁ ଅତିଥ ସୂର୍ଯ୍ୟପ୍ରମରେ ଆସି
 କୌଣସି ବୃଦ୍ଧପୁଙ୍କ ଦର ପହଞ୍ଚନ୍ତି,
 ଅଗ୍ରଗତ ସୂର୍ଯ୍ୟ, [ସୂର୍ଯ୍ୟାପ୍ର ସମୟ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟାତ୍ମାନ—ବି. (ଡକ୍ଟର) ସୂର୍ଯ୍ୟାତ୍ମାତ୍ମୟ,
 (ମଧ୍ୟକୁ ପୁଷ୍ପରୁ) ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ଆକାଶ-
 ମାର୍ଗରେ ନମଶ୍ଶ ଉପରକୁ ଉଠିବା ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟାଦୟ—ବି. (ଡକ୍ଟର) ପୁରୁଷଙ୍କରେ
 ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ପ୍ରକାଶ, ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ଉତ୍ତମ
 ସମୟ । [ଜଳ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟାଦୟାଶୁରି—ବି. (ଡକ୍ଟର) ଉଦୟୀ-

ସୁର୍ଯ୍ୟବ୍ୟାଦ୍ୟାନ—ବି. ସୁର୍ଯ୍ୟବନ ।
ସୁର୍ଯ୍ୟବ୍ୟାପରାଗ—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ସୁର୍ଯ୍ୟବନ୍ଧଶଣ,
କେଉଁଦ୍ବାବ ସୁର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଗାସ ।
ସୁର୍ଯ୍ୟବ୍ୟାପନ୍ନାନ—ବି. (କ.ଧା) ପାତ୍ରକାଳ,
ମଧ୍ୟବନ୍ଧ ଓ ସୁର୍ଯ୍ୟବ୍ୟାପନ୍ନାନ କାଳରେ ସୁର୍ଯ୍ୟଙ୍କ
ଆଡ଼କୁ ମୁହଁରୁଲାର ଏକ ଗୋଡ଼ରେ
ଦଶୀୟମାନ ଉଚ୍ଛବି ଦ୍ଵାବ ସୁର୍ଯ୍ୟ-
ଦେବଜୀର ଉପାସନା ।
ସୁର୍ଯ୍ୟବ୍ୟାପନ୍ନକ—ପୁ. ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ସୁର୍ଯ୍ୟ-
ପୂଜକ, (ସୀ) ସୁର୍ଯ୍ୟପାପିକା ।
ସୁର୍ଯ୍ୟବ୍ୟାପନ୍ନନ(ନା)—ବି. (ତତ୍ତ୍ଵ) ସୁର୍ଯ୍ୟ-
ଦେବଜୀର ଉପାସନା ବା ପୂଜା ।
ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ—(ଧାର୍ଯ୍ୟ) ପ୍ରସବ କରିବା । [ମାତା
ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣଶା—ସୀ. ବି. (ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ + କ. ଅନ + ଥା)
ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣତା—ସୀ. ବି. (ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ + କ. ତତ୍ତ୍ଵ + ରି)
ଆସନ୍ତିପସନା ସୀ ।
ସ୍ଵ—(ଧାର୍ଯ୍ୟ) ଚାତି କରିବା, ଦଉଢ଼ିବା,
ଆହମଣ କରିବାକୁ ଅଗ୍ରଦ୍ୱର ହେବା,
(ପବନ, ଜଳ) ବହିବା ।
ସ୍ଵଳ୍ପ(ର, ଇ, ତ୍ର)—ପୁ. ବି. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ୍ରିପ୍ତ)
ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣକର୍ତ୍ତ ।
ସ୍ଵଳ୍ପ—ବି. (ସ୍ଵ + କ. କର) କୌରବ, କର୍ତ୍ତ-
ପୁଲ, ବାଣ, ପଦ୍ମ, ବାସ୍ତ୍ଵ, ଶୁଳ୍କ, ଭାଲ୍ପ,
ବଜ୍ର, (ବିଂ) ସରଣଶାଳ ।
ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ—ବ. କଣ୍ଠରେଗ, କାହୁକ୍ରିଆ ।
ସ୍ଵକାଳ—ବି. (ସ୍ଵ + କ. କାଳ) ଶୁଳ୍କାଳ,
ଶିଆଳ ।
ସ୍ଵକ—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ. କ) ସ୍ଵଳ୍ପାଶୀ ଦେଖ ।
ସ୍ଵଳ୍ପାଶୀ—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ. କନନ + ରି)
ଦୁଇଓଷତ ପାନ୍ଦୁଭାବ, ଓଷତ୍ବୁଦ୍ଧର ବାମ
ଓ ଦକ୍ଷିଣପାନ୍ତ । [ଦେଖ ।
ସ୍ଵଳ୍ପନ—ଶା. ବି. (ସ-ସ୍ଵଳ୍ପାଶୀ) ସ୍ଵଳ୍ପାଶୀ
ସ୍ଵଳ୍ପି(କ୍ଲୀ)—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ. କି. କିନ୍) ସ୍ଵଳ୍ପାଶୀ ଦେଖ ।
ସ୍ଵଳ୍ପାଶୀ—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ. କିନ୍ + ରି)
ସ୍ଵଳ୍ପାଶୀ ଦେଖ ।
ସ୍ଵଳ୍ପା—ସୀ. ବି. ଶ୍ୟାମା, ଅନନ୍ତମୁଳ ।
ସ୍ଵଳ୍ପ—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ. ବ) ସ୍ଵଳ୍ପାଶୀ ଦେଖ ।
ସ୍ଵଳ୍ପି(କ୍ଲୀ)—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + ବନିନ୍ +

ର) ସ୍ଵଳ୍ପାଶୀ ଦେଖ ।
ସ୍ଵଳ୍ପି(କ୍ଲୀ)—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ. ବିନ୍ + ରି)
ସ୍ଵଳ୍ପାଶୀ ଦେଖ ।
ସ୍ଵଳ୍ପ—ବ. (ସ୍ଵ + କ. ଗ) ଉଦ୍‌ଧାଳ,
ଶେଷଣୀୟ ଅସୁରଶେଷ, ଖରବାଣ ।
ସ୍ଵଳ୍ପାଳ—ପୁ. ବି. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ. କାଳ) ଶୁଳ୍କାଳ
ଶିଳ୍ପାଳ, (ସୀ) ସ୍ଵଳ୍ପାଳ ।
ସ୍ଵଳ୍ପଳକଣଶ୍ଵଳ—ବ. କଣଶ୍ଵଳପୁରୁଷ ଶୁଳ୍କାଳ ।
ସ୍ଵଳ୍ପଳକୋଳ—ବ. ଶୁଳ୍କ କୋଳବୃକ୍ଷ-
ବିଶେଷ ।
ସ୍ଵଳ୍ପଳଶୀ—ବ. କୋଳକାଷ୍ଟ ଶୁଳ୍କ ।
ସ୍ଵଳ୍ପଳମୟ—ବ. ଗୋମୁଖ, ଗୋତ୍ରମୟ ।
ସ୍ଵଳ୍ପଳବନ—ପୁ. ବ. ଆସୁରବିଶେଷ ।
ସ୍ଵଳ୍ପଳବୁନ୍ଦ୍ର—ସୀ. ବ. ପୁଣିପଣ୍ଡୀ ।
ସ୍ଵଳ୍ପଳକି—ସୀ. ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ +
ଆ) ମାରିବନ୍ଦୁଆ, ଭୁଲ୍ଲ କଣ୍ଠରୁ, ପଳା-
ଯୁନ, ଦଙ୍ଗ ପିତାଦାହିଗାମ ।
ସ୍ଵଳ୍ପଳୀ—ସୀ. ବ. ମାରିବନ୍ଦୁଆ, ଶୁଳ୍କାଳ-
ପଣ୍ଡୀ, କୋଳକାଷ୍ଟ, ବିଦାଶୀ ।
ସ୍ଵଳ୍ପଳ-ବୁ. ବ. ଦେବଯୁକ୍ତ ରହିମୟୁମୀ ମାଳା ।
ସ୍ଵଳ୍ପ—ବୁ. ବି. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କର) ମମନକାଷ୍ଟ,
ଗତିଶୀଳ ।
ସ୍ଵଳ୍ପ—ସୀ. ବି. (ସ୍ଵଳ୍ପ + ର) ସ୍ଵଳ୍ପ-
ରର ସ୍ଵାରିତା, (ସୀ. ବି) ମାତା, ନିଃ ।
ସ୍ଵଳ୍ପା—ପୁ. ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + ବନ୍ଦ) ବିଷ୍ଟ,
ବୃଦ୍ଧ, ପ୍ରକାପତି । [ସୁର୍ଯ୍ୟ ।
ସ୍ଵଳ୍ପର—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କର) ସ୍ଵଳ୍ପ,
ସ୍ଵଳ୍ପାକୁ—ପୁ. ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ. ଆକୁ)
ବାସ୍ତ୍ଵ, ବଜ୍ର, ଅଚ୍ଛି, ପ୍ରତିସ୍ଵର୍ଣ୍ଣକ,
ସୁର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ, ମୃଗ, ବନାନ୍ତି, (ସୀ)
କଣ୍ଠ, ଗୋଧୁ ।
ସ୍ଵଳ୍ପ—ଧାର୍ଯ୍ୟ) ଚାତି କରିବା, ଧୀରେ
ଧୀରେ ଗତ କରିବା, ଗତ ଗତ ଗତ
କରିବା ।
ସ୍ଵଳ୍ପ—ଶା. ବି. (ଫ. ସୁର୍ଯ୍ୟ) କୁଳ ।
ସ୍ଵଳ୍ପମା—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ. ଅମର) ଘର,
ଶିଶୁ, ତପସ୍ତ୍ରୀ ।
ସ୍ଵଳ୍ପାଟ(ଶା)—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ. ଅଟିର)'
ପରମାଣୁଭେଦ, ଭକ୍ତଧାର ପୁଲର

ସ୍ଵଳ୍ପ—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ. କିନ୍) ଅଙ୍ଗୁଳ, ଶିଶୁ,
ତତ୍ତ୍ଵ ।
ସ୍ଵଳ୍ପିକ—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ) ସ୍ଵଳ୍ପି ଦେଖ ।
ସ୍ଵଳ୍ପିକା—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + ମୀଣିକି + ଥା) ଲଳ,
ଛେପ, ଥୁକ ।
ସ୍ଵଳ୍ପି—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + ଶା) ଅଙ୍ଗୁଳ, ଶିଶୁ ।
ସ୍ଵଳ୍ପିକ—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ. ଶାନ୍ତିକି + ଥା) ଲଳ,
ଅନ୍ତିକି, ବନ୍ଦୁ, (ପୁ) ଉନ୍ଦର ବଂତ୍ରି, (ସୀ)
ସ୍ଵଳ୍ପିକା ।
ସ୍ଵଳ୍ପିକା—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କିନ୍) ଲଳ,
(ସୀ) ରନ୍ଦାରୀ ସୀ ।
ସ୍ଵଳ୍ପି—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କିନ୍) ରତ୍ନ, ବିଗତ,
ଆଗତ, (ସୀ) ସ୍ଵଳ୍ପା ।
ସ୍ଵଳ୍ପିକା—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କିନ୍) ରତ୍ନାକାରୀ
ବିଶେଷ, ରଜା କର୍ମକିତଙ୍କ ପୁଷ୍ପ ।
ସ୍ଵଳ୍ପି—ବ. ଗମନ କରିବା, ପଳାୟନ ।
ସ୍ଵଳ୍ପି—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + ଭାବ) ଗମନ, ଆସ ତଥ
କରଣ, ଦୂଷନ, (ଅଧିକ) ମାର୍ଗ, (ଶତ) ଜନ୍ମ ।
ସ୍ଵଳ୍ପି—କୁ. ବ. ଦ୍ୱ୍ୟାତ, ସରଣ ।
ସ୍ଵଳ୍ପି—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କର) ମମନକାଷ୍ଟ,
ଗତିଶୀଳ ।
ସ୍ଵଳ୍ପି—ସୀ. ବି. (ସ୍ଵଳ୍ପ + ରି) ସ୍ଵଳ୍ପ-
ରର ସ୍ଵାରିତା, (ସୀ. ବି) ମାତା, ନିଃ ।
ସ୍ଵଳ୍ପି—ପୁ. ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + ବନ୍ଦ) ବିଷ୍ଟ,
ବୃଦ୍ଧ, ପ୍ରକାପତି । [ସୁର୍ଯ୍ୟ ।
ସ୍ଵଳ୍ପି—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କର) ସ୍ଵଳ୍ପ,
ସ୍ଵଳ୍ପାକୁ—ପୁ. ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ. ଆକୁ)
ବାସ୍ତ୍ଵ, ବଜ୍ର, ଅଚ୍ଛି, ପ୍ରତିସ୍ଵର୍ଣ୍ଣକ,
ସୁର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ, ମୃଗ, ବନାନ୍ତି, (ସୀ)
କଣ୍ଠ, ଗୋଧୁ ।
ସ୍ଵଳ୍ପି—ଧାର୍ଯ୍ୟ) ଚାତି କରିବା, ଧୀରେ
ଧୀରେ ଗତ କରିବା, ଗତ ଗତ ଗତ
କରିବା ।
ସ୍ଵଳ୍ପ—ଶା. ବି. (ଫ. ସୁର୍ଯ୍ୟ) କୁଳ ।
ସ୍ଵଳ୍ପମା—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ. ଅମର) ଘର,
ଶିଶୁ, ତପସ୍ତ୍ରୀ ।
ସ୍ଵଳ୍ପାଟ(ଶା)—ବ. (ସ୍ଵଳ୍ପ + କ. ଅଟିର)'
ପରମାଣୁଭେଦ, ଭକ୍ତଧାର ପୁଲର

ତଳେ ଥିବା କୁଦ୍ର ପଣ ।
 ସୃଷ୍ଟିକା—ବି. (ସୃଷ୍ଟିକା) ଗତ, ପ୍ରକ୍ରିୟା
 ଆ) ଚନ୍ଦ୍ର, ଅଶ୍ଵ ।
 ସୃଷ୍ଟି—ବି. (ସୃଷ୍ଟିକା) ଗତ, ପ୍ରକ୍ରିୟା
 ସୃଷ୍ଟି—ବି. (ସୃଷ୍ଟିକା) ଚନ୍ଦ୍ର, ମହୀ,
 (ବିଂ) ଚକ୍ରଶର, ସୃଷ୍ଟିର୍ଧ, ହେତୁ ।
 ସୃଷ୍ଟିର—ବି. (ସୃଷ୍ଟିକା) ପଣ୍ଡବଶେଷ,
 ତାଳମୁଣ୍ଡ, ଅସୁରବିଶେଷ, ମହାରାଜାର
 ମହାଶୂନ୍ୟ, (ପୁଂ-ବିଂ) ଗମନଶୀଳ ।
 ସୃଷ୍ଟି—ବି. (ସୃଷ୍ଟିକା, ତି) ରତ୍ନତ,
 ନିର୍ମିତ, କୃତ, ଯୁକ୍ତ, ବଢ଼ିଲ, ନିର୍ମିତ
 ଚନ୍ଦ୍ର, ଭୁଷିତ, ଉତ୍ସନ୍ନ, ବହୁତ,
 ଉତ୍ସନ୍ନ, ତଳା ହେବା, କଢ଼ାହେବା,
 ମଜ୍ଜା, ନିଷିଦ୍ଧ, (ତି) ତନୁକ, କେନ୍ଦ୍ର,
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ରିକ, ପର୍ଯ୍ୟକ, କ୍ଷେତ୍ରପାତ୍ର ।
 ସୃଷ୍ଟିମାରୁତ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) (ମୁଖ୍ୟତ)
 ଯେଉଁ ଭିଷଧଦ୍ୱାରା ଉଦରପୁ ବାସ୍ତ୍ଵ
 ବାହାର ଯାଏ ।
 ସୃଷ୍ଟି—ବ. (ସୃଷ୍ଟିକା-ଭ.ତି) ନିର୍ମାଣ,
 ରଚନା, ନିସତ୍ତି, ସ୍ଵଭବ, ଦାନଶୀଳତା
 ମୋତନ, ଦାନ, (ମୀ.ତି) ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ,
 ଶରୀର, କଟନ୍, ଛିଳ୍, ଗୟାରିଗଛ,
 ଯଙ୍ଗବେଶ ନିର୍ମାଣାର୍ଥ ବ୍ୟବହୃତ ଏକ
 ପ୍ରକାର ରକ୍ଷକ, (ହା.ର.)—ପ୍ରାଚୀନ
 ସାହିତ୍ୟ ସମ୍ବୂଦ୍ଧ, ସମାଜ, ସାମାଜିକ
 ସାହିତ୍ୟ ।
 ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା—ପୁ. ବ. ଲଗତ ନିର୍ମାତା,
 ବ୍ରହ୍ମା, ପରମେଶ୍ୱର, (ପୁ.ବି. ଗୁରୁତ୍)
 ନିର୍ମାତା, ରତ୍ନୀତା ।
 ସୃଷ୍ଟିକୁତ୍ତ—ବ. ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା, ବ୍ରହ୍ମା,
 କ୍ଷେତ୍ରପାତ୍ର । [ଦେଖ ।]
 ସୃଷ୍ଟିକୌଣ୍ଠଳୀ—ବ. (ଗୁରୁତ୍) ସୃଷ୍ଟିର୍ଭୟାସ
 ସୃଷ୍ଟିକିମ—ବ. (ଗୁରୁତ୍) ଲଗତର ନମା
 କାଶା ।
 ସୃଷ୍ଟିକିମ୍ବା—ପୁ. ବ. (କ.ଧା) ରଚନା
 କାର୍ଯ୍ୟ, ବିଶ୍ଵନିର୍ମାଣକିମ୍ବା ।
 ସୃଷ୍ଟିର୍ଭୟାସି-ଗୁରୁତ୍-ନିର୍ମାଣକୌଣ୍ଠଳୀ
 ଶୈଶ୍ଵରୀ କରିବାର ନୈପୁଣ୍ୟ ।
 ସୃଷ୍ଟିକୁତ୍ତ—ଶା. ବି. (ମନ୍ଦାରୀ) ଦୁନିଆରେ

ନହିଁରୁତ, ଅଲୋକିକ, ଅସାଧାରିକ ।
 ସୃଷ୍ଟିତଥୀ—ବ. ସୃଷ୍ଟିର ବିଷୟ ।
 ସୃଷ୍ଟିତା—ବ. ରକ୍ତିନାମକ ଉତ୍ତର ।
 ସୃଷ୍ଟିନାଶ—ବ. (ଗତତ୍ଵ) ବିଶ୍ୱର ଧୂମ ।
 ସୃଷ୍ଟିନୈପୁଣ୍ୟ—ବ. (ଗତତ୍ଵ) ସୃଷ୍ଟି-
 ଚତୁର୍ଯ୍ୟ ଦେଖ ।
 ସୃଷ୍ଟିପରନ—କ୍ଷ. ପଞ୍ଚରତ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଇନ୍ଦ୍ର-
 ଜାଲବିଶେଷ ।
 ସୃଷ୍ଟିପରିସ୍ଥି—ବ. (ଗତତ୍ଵ) ସୃଷ୍ଟିପ୍ରକ-
 ରଣ, ବିଶ୍ୱସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରକାର ।
 ସୃଷ୍ଟିପଦା—ବ. ଚର୍ଚଦାତୀ କ୍ଷୁପ, ପୁଷ-
 ଜନ ଚକ୍ର ।
 ସୃଷ୍ଟିପଳସ୍ତ—ବ. (ଗତତ୍ଵ) ସୃଷ୍ଟିନାଶ ।
 ସୃଷ୍ଟିବାହାର—ଗ୍ର. ବି. ସୃଷ୍ଟିଛଡ଼ା
 ଦେଖ ।
 ସୃଷ୍ଟିବୁଢ଼ା—ଗ୍ର. ବି. ସରନାଶକାଶ,
 ସମାଜ ଚିପ୍ଳବକାଶ ।
 ସୃଷ୍ଟିବୁଢ଼ିକା—ଗ୍ର. ସରନାଶ ସହିବା,
 ସମାଜରେ ଉସ୍ତୁକର ବିଲ୍ଲବ ଉପସ୍ଥିତ
 ହେବା, କୁଳଧର୍ମର ଲେପ ।
 ସୃଷ୍ଟିରକଣ(ରକ୍ଷା)—ବ. (ଗତତ୍ଵ) ନଗତିର
 ରକ୍ଷା ବା ପାଳନ ।
 ସୃଷ୍ଟିରହାର—ବ. (ଗତତ୍ଵ) ସୃଷ୍ଟିନାଶ ।
 ସୃଷ୍ଟିରୁତି—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (ଦୁଦ୍ର) ଉତ୍ସର୍ଗ ଓ
 ଅବସ୍ଥାକ, ନିର୍ମାଣ ଓ ପାଳକ ।
 ସୃଷ୍ଟିରୁତିପଳସ୍ତ—ପୁ. ବ. (ଦୁଦ୍ର)
 ନିର୍ମାଣ ରକ୍ଷା ଓ ସହାର, ବିଶ୍ୱର ଉତ୍ସର୍ଗ
 ଅବସ୍ଥାନ ଓ ବିନାଶ ।
 ସେ—ଗ୍ର. ସର୍ବ. ସୁ. ସ୍ତ୍ରୀ. ଓ କ୍ଲୀ. ତାହା,
 ସେହି, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବସ୍ତୁ ବା ବ୍ୟକ୍ତି, ଅନୁପ-
 ସ୍ତର ବ୍ୟକ୍ତି ବା ବସ୍ତୁ ।
 ସେଥିକଥି—ଗ୍ର. ଅନ୍ୟ. ତଦବିଧ, ସେହି
 ସମୟ ଠାରୁ ।
 ସେଇ—ଗ୍ର. ସର୍ବ. (ସ-ତତ୍ତ୍ଵ ଓ ହୁ) ସେ,
 ସେହି, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବ୍ୟକ୍ତି ବା ବସ୍ତୁ, (ଗ୍ର. ତ)
 ସ୍ଥାଇ, କାଳି, ମସି । । ଦେହତା ।
 ସେଇଥା(ସ୍ତ୍ରୀ)—ଗ୍ର. ସର୍ବ. ତାହାରୁ,
 ସେଇକଣ୍ଠ—ଗ୍ର. ଅ. (ସ-ତତ୍ତ୍ଵକଣ୍ଠ)
 ତତ୍ତ୍ଵକଣ୍ଠ, ସେହି ସମୟରେହି ।

ସେଇଟା—ଶା. ସବ୍. ସେହି ଗୋଟାକ,
 ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ବା ବସ୍ତୁ ।
 ସେଇଟି—ଶା. ସବ୍. ସେହି ବସ୍ତୁ ବା
 ବ୍ୟକ୍ତି, ସେଇତି, ତାହାହିଁ ।
 ସେଇଠି—ଶା. ଅ. ସେଇଠି ଦେଖ ।
 ସେଇଠା—ଶା. ସବ୍. (ଫ-ତତ୍ତ୍ଵ ଓ ପ୍ଲାନ)
 ସେହିପ୍ଲାନ । [ପ୍ଲାନକୁ ।
 ସେଇଠାକୁ—ଶା. ଅବ୍ୟ. ସେଠାକୁ, ସେ
 ସେଇଠାରୁ—ଶା. ଅବ୍ୟ. ସେହି ପ୍ଲାନରୁ,
 ସେହି କାଳରୁ ।
 ସେଇଠାରେ—ଶା. ଅବ୍ୟ. ସେଠାରେ,
 ସେ ପ୍ଲାନରେ ।
 ସେଇଠି(ଠୀ)—ଶା. ଅ. ସେହିପ୍ଲାନରେ
 ସେହିଠାରେ । [ଚଷତ୍ତି ।
 ସେଇଠିକା—ଶା. ବି. ସେହି ପ୍ଲାନର,
 ସେଇଠିକି—ଶା. ଅବ୍ୟ. ସେଠାକୁ, ସେହି
 ପ୍ଲାନକୁ ।
 ସେଇଠୁ(ଠୁଁ)—ଶା. ଅ. ସେହିରୁ, ସେହି
 ପ୍ଲାନରୁ, ତତ୍ପରେ ।
 ସେଇଠ—ଶା. ସବ୍. ସେ ନିଷ୍ଠୁ, ସେହି ।
 ସେଇତା—ଶା. ସବ୍. ତାହାହିଁ ।
 ସେଇଥିକି—ଶା. ଅ. ସେହି ନିମକ୍ତେ,
 ସେଇ କାରଣରୁ ।
 ସେଇଥି(ଥୁ)ରୁ—ଶା. ଅ. ସେଇ କାରଣରୁ,
 ତପୁରେ, ତହିଁରୁ ।
 ସେଇଥିରେ—ଶା. ଅ. ସେଥିରେ, ତହିଁରେ
 ସେଇଥିଲାଗି—ଶା. ଅବ୍ୟ. ସେଇଯୋଗୁ
 ଦେଖ ।
 ସେଇପରି—ଶା. ବି. ତତ୍ତ୍ଵଦ୍ଵାରା ।
 ସେଇଯୋଗୁ—ଶା. ଅ. ସେହି କାରଣରୁ ।
 ସେଇଲାଗେ—ଶା. ଅ. (ଫ-ତତ୍ତ୍ଵ ଓ ଲାଗୁ)
 ତତ୍ତ୍ଵଶାସ୍ତ୍ର, ସେହିଶଶରେ ।
 ସେଇ(ଓ)—ଶା. ବି. (ଫ-ସେବ) ସି ଓ-
 ଫଳ, କାଣ୍ଡିରଦେଶଜାତ ଖାଦ୍ୟଫଳି-
 ବିଶେଷ । [ବିଷେଷ ।
 ସେଇଟା—ଶା. ସବ୍. ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ବା
 ସେ—ଶା. ଅ. (ଧୂମ-ନୂକରଣ) ତାତିଲ
 ଧାରୁ ଉପରେ ପାଣି ପଞ୍ଚଲେ ଯେଉଁ
 ଜବ ଜାତ ହୁଏ, ମନଥାଗ୍ନି ଉପରେ

କହୁଣଣ ଜଳକୁ ଗରମ କଲେ ତହିଁରୁ
ଜାତ ଶବ୍ଦ, ନିଆ ଉପରେ ଜଳ ଫୁଟିବା
ପୂର୍ବରୁ ହେବା କୀଣ ଶବ୍ଦ, ସୁଧୁ ଶବ୍ଦ-
ଠାରୁ ଡଇଛିର ଶବ୍ଦ ।

ପେର୍ଚିବା—ଗ୍ରା. କି. (ସ-ସି ବ୍ଧାରୁ)
ସିଲାଇ କରିବା ।

ପେର୍ଚିବା—ଗ୍ରା. (ଉତ୍ତରଣ) ସେଥରେ,
ତହିଁରେ । [ଦେଖ ।]

ପେର୍ଚା—ଗ୍ରା. (ସମ୍ବଲ) ସବ୍ଦ. ସେନ୍ଦର
ପେର୍ଚି—ଗ୍ରା. କି. ମାର୍ଗ୍ଯାସ ।

ପେର୍ଚା—ଗ୍ରା. (ବଲଙ୍ଗିରପାଠଣ) ବି.
ନିର୍ଲକ୍ଷ ।

ପେର୍ଚିବୁରୁଟି—ଗ୍ରା. (ୟାଜପୁର) ବି.
ଜଳୀୟ ଅନ୍ତର୍ଧାରୁଣ୍ୟବିଶେଷ ।

ପେର୍ଚିପେର୍ଚିୟା—ଗ୍ରା. ପୁ. ବି. ପେର୍ଚି
ଶବ୍ଦ କରୁଥିବା ।

ପେକ(ଖୁ)—ସା. ବି. ମୁସଲମାନମାନଙ୍କର
ସାମାଜିକ ଶାଖାଗତ ଉପାଧିବିଶେଷ,
ମୁସଲମାନ ସାମନ୍ତ ନୃତ୍ୟ ବା କମିଡାର
ବା ଧନୀମାନଙ୍କ ଉପାଧି ।

ପେକ—ଧାରୁ ଗଢି କରିବା ।
ପେକ—ବି. (ସିକ୍ରି+ଭା.ଅ.) ସେଚନ,
ଜଳଆଦ ଛାହିବା, ବୈଦ୍ୟକୋତ୍ତୁ ସେହାଦି
ଦ୍ୱାରା ନେନପରିଷେକ, ନେନରେ
ତେଳାଦି ପେଚନ, (ଗ୍ରା. ବି. ସି-ସି-ବି. ବି. ବି. ବି.)
କିମ୍ବା ଶ୍ରେଷ୍ଠଧାରୁ) ଦେହଆଦରେ ଅନ୍ୟ
ଉଷ୍ଣବସ୍ତୁ ସାହାଯ୍ୟରେ ଉତ୍ସାପ ପ୍ରସ୍ତୋଗ
କରିବା, ସ୍ଵେଦନ, ସେକିବାକିମ୍ବ, ଉତ୍ସତ୍ତ-
କରଣ ।

ପେକ(କେ)ଣ୍ଟ—ସା. ବି. ଏକ ମିନିଟର
୭୦ଥିଣ୍ଟରୁ ଏକଅଂଶ, ଏକ ସମକୋଣର
୩୨୦୦୦ ଭଗରୁ ଏକ ଭଗ, (ବି.)
ଦ୍ୱିତୀୟ ।

ପେକଦେବା—ଗ୍ରା. କି. ସେକିବା ।

ପେକନର—ସା. ବି. ଶ୍ରୀଷ୍ଟପୁଣ୍ୟ ତୃତୀୟ
ଶତାବୀରେ ଭାବତକୁ ଆହମଣ କରି-
ଥିବା ଶ୍ରୀପଦେଶର ମହାଗ୍ରାମ ଭାବା
ଆଲେକ୍ଳାଶ୍ରାବ ।

ପେକନରଯାହୁ—ଗ୍ରା. ବି. (ନାମ)

ଶ୍ରୀଷ୍ଟପୁ ବର୍ତ୍ତଣ ଶତାବୀର ବଙ୍ଗର
ଜନେକ ସାଧାନ ମୁସଲମାନ ରାଜା ।

ପେକନରବାଦ—ଗ୍ରା. ବି. (ନାମ) ସେକ-
ନରଙ୍କ ନାମରେ ନାମକରଣ ହୋଇ-
ଥିବା ପଞ୍ଚାବର ଗୋଟିଏ ନଗର ।

ପେକନରସ—ଗ୍ରା. ବି. ସେକନର ବାଦ-
ପାହଙ୍କ ରାଜହାଲୀନ ।

ପେକପାତ୍ର(ଭାଜନ) —ବି. ସେଚନ, ସେଶା,
ଶେତ୍ରକୁ ପାଣି ବୁହାରବାପାଇଁ ବ୍ୟବ-
ହୃତ ପାଦ ।

ପେକମିଶ୍ରାନ୍—ବି. ଦ୍ୱାରିମିଶ୍ରିତ ଅନ୍ତରୁ ।
ପେକର—ଗ୍ରା. (ବାଲେଶ୍ଵର ଓ ମେଦିନୀ-
ପୁର) ବି. (ହି-ସ୍ତ୍ରୀକାର) ସ୍ତ୍ରୀକାର,
ବଣିଆ ।

ପେକା—ଗ୍ରା. ବି. (ସ-ସି ବ୍ଧାରୁ) ସେକ,
ସେକିବାଦିୟା, (ବି.) ସେକ ଦ୍ୱାରା
ଉତ୍ସତ୍ତ୍ୱ କରିଯାଇଥିବା ।

ପେକାଇବା—ଗ୍ରା. କି. ସେକିବାଦିୟାର
ଶିଳ୍ପରୂପ ।

ପେକାଳ—ଗ୍ରା. ବି. (ସ-ତତ୍ତ୍ଵକାଳ) ସେ
ସମୟ, ପୂର୍ବକାଳ, ଅତ୍ୟତକାଳ, ବହୁ-
ପୂର୍ବର କାଳ, (ବି.) ସେକାଳର, ପୂର୍ବ-
କାଳର, ପୂର୍ବକାଳୀନ ।

ପେକାଳର—ଗ୍ରା. ବି. ସେହି ତମ୍ଭର,
ପୂର୍ବକାଳର, ଅତ୍ୟତକାଳର, ପ୍ରାଚୀନ,
ପୁରୁତ୍ତନ, ମରହିତୀଙ୍କ ।

ପେକାନ୍ତିର୍ହାବା—ଗ୍ରା. କି. ସେକିବାର
କର୍ମବାଚ୍ୟ ।

ପେକିବା—ଗ୍ରା. କି. (ସ-ସି ବ୍ଧାରୁ, ସି-
ଶ୍ରେଷ୍ଠ) ନିଆଦ୍ୱାରା ତାପ ପ୍ରସ୍ତୋଗ

କରିବା, ଦେହରେ ଉତ୍ସତ୍ତ୍ୱ ଜଳ ବା
ଦୟାଦ ଦ୍ୱାରା ତାପ ପ୍ରସ୍ତୋଗ କରିବା ।

ପେକିମ୍—ସା. ବି. ଦ୍ୱିକିମ୍ ଦେଖ ।

ପେକିମ—ବି. (ସିକ୍ରି+ମୀରମ) ମୂଳକ,
ମୂଳା, (ବି.) ସିକ୍ରି, ସେକିତ ହୋଇଥିବା,
ତଳା ହୋଇଥିବା ।

ପେକିତବା—ଗ୍ରା. କି. ନିଜେ ନିଜେ
ଅଗ୍ନି ଆଦିର ଉତ୍ସତ୍ତ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ନିଜର
ଦେହରେ ତାପ ଲାଗିବା ।

ପେକ(ଶୀ)—ଗ୍ରା. ବି. ସେକପଣିଆ,
ଉତ୍ସତ୍ତ୍ୱା, ଉତ୍ସତ୍ତ୍ୱଶୀତା, ଧନବତ୍ର,
ବଢ଼ିଲେଖା ।

ପେକେପେକା—ଗ୍ରା. ବି. ଓଡା, ସନ୍ତ୍ର
ସନ୍ତ୍ରିଆ ଜାଗା, (ଗ୍ରା. ବି.) ସେକେ-
ସେକିଆ, ଓଡାକିଆ (ବନ୍ଦାଦି) ।
ପେକେପେକେ—ଗ୍ରା. ଅ. ଥରେ ଥରେ,
ଲାଗେ ଲାଗେ ।

ପେକ୍ଟ୍ରବ୍ୟ—ବି. (ସିର୍+ତବଣ) ସେକ-
ମୀପ, ସେକର ଉପସ୍ଥିତ ।

ପେକ୍ଟା—ସୁ. ବି. (ସିର୍+ମୀ. ତି)
ସେକନକାଶ, ନିଷେକନକାଶ, (ପ୍ରି)
ସେକ୍ଟା, (ପୁ. ବି.) ଉତ୍ତିଆ, ସ୍ବାମୀ ।

ପେକ୍ଟା—ବି. (ସିର୍+ଶ.ତ) ସେକନ-
ପାତ୍ର, ସେଶା ।

ପେକଣ(ଶି)—ଗ୍ରା. ବି. ବି. (ସ-ତତ୍ତ୍ଵଶି)
ସେହିଷଣି, ଉତ୍ସତ୍ତ୍ୱଶି ।

ପେକେଟା(ଟେ)ଶ—ସା. ବି. ସଭାଆଦର
ସମ୍ପଦକ, ସରକାଶ ଶାହନାଦି
ବିଭାଗର ଉପରିପୁ କର୍ମଚାରୀ, ରାଜା
ଓ ଉତ୍ସତ୍ତ୍ୱ ବ୍ୟକ୍ତିକ ଆଦେଶ
ଅନୁସାରେ ପଥାଦ ବ୍ୟବହାରକରିବା
ପାଇଁ ନିୟମ କର୍ମଚାରୀ ।

ପେଣ—ସା. ବି. ବୁଢ଼ ବ୍ୟକ୍ତି, ପ୍ରଧାନ ବ୍ୟକ୍ତି,
ମହିମାଦୟ ପୁରେହିତ, ମୁସଲମାନ
ଶ୍ରେଷ୍ଠବିଶେଷ ।

ପେଣୁତେ—ଗ୍ରା. (ବଲଙ୍ଗିରପାଠଣ) ଅ.
ପେଗାଣରେ ।

ପେବନ—ବି. କଙ୍କଡ଼ାତୁଆ ।

ପେଗେନ—ଗ୍ରା. ଅ. ପେଥପାଇଁ ।

ପେଙ୍କ(ଙ୍କ)ନିଲି—ଗ୍ରା. ବି. ସେଙ୍କନିଲି ଦେଖ,
(ବି.) ସେଙ୍କଚିଲିଆ ଦେଖ ।

ପେଙ୍କ(ଙ୍କ)ଚିଲି—ଗ୍ରା. ବି. ଧୂତ୍ରିତା,
ଚତୁରତା, ଚାଲାଣୀ, ପାଜିଲପଣ, (ପୁ-
ଓ ସୁ. ବି.) ସେଙ୍କଚିଲିଆ ଦେଖ ।

ପେଙ୍କ(ଙ୍କ)ଚିଲିଆ—ଗ୍ରା. ପୁ. ଓ ସୁ. ବି.
ଧୂତ୍ରି, ଚତୁର, ପାଜିଲ ।

ପେଙ୍କ—ଗ୍ରା. ବି. (ସ-ଶିଙ୍କ) ଶିଙ୍କ-
ଦେଖ, (ସ-ସିଙ୍କାଚ) ସିଙ୍କୋଚ ଦେଖ ।

ସେଙ୍କା(ଜେ)ଇବା—ଗ୍ର. କି. ସେଙ୍କିବାର
ଶିଖିନ୍ତି ଚାପ, ଶକ୍ତି କରଇବା, ଶଙ୍କା
ଦେବା, ଚେଙ୍କାଇବା, ଉତ୍ସୁକ୍ତ
କରିବା ।

ସେଙ୍କିବା—ଗ୍ର. କି. (ଫ-ଶଙ୍କା) ଶକ୍ତି
ହେବା, (ଫ-ସଙ୍କୋତ) କୌଣସି
କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଥ୍ରାସ୍ଵଦ ଦେବା ।
ସେଙ୍କର—ପୁ. ବ. ଶୁଣିବର ରାଜବାଣ,
ମୋନେ ରଷ୍ୟଙ୍ଗେ ବଣ ବୋଲି
ପରିଚିତ । [କୁଣ୍ଠ ।]

ସେଙ୍ଗ—ପା. (ବଲଜିରପାଠଶା) ବ.
ମୁଁଙ୍ଗଳ—ପା. (ବଲଜିରପାଠଶା,
କୋହିରଷା) ଜାଆ । [ସେକ ।]
ସେବ—ପୁ. ବ. (ଦିର୍+ଭ.ଅ) ଜଳ
ସେବକ—ପୁ. ବ. (ଦିର୍+କ. ଅନ)
ସେବନକାଷ ବଂକି, ମେଘ, (ପୁ. ବି)
ସେବନକାଷ, (ସୀ) ସେବକା ।

ସେବନ—ବ. (ଦିର୍+ଭ.ଅନ) ସେବ,
ପାଣିଆଦ ଛୁଟିବା, ସେବରେ ପାଣି
ମଡ଼ାଇବା, କରଣ, ଅର୍ଦ୍ଧଶକ, ଧାର୍ତ୍ତକୁ
ଢାଇବା ଜାମ, (ଶ. ଅନ) ନୌକା
ଉଚ୍ଚର ଜଳଶେଷଣ କରିବା ପାହ,
ସେଣ, ଜଳସେବନ କରିବା ବାଲତି

ସେବନକ—ବ. (ସେବନ+କ) ଅଭି-
ଷେକ, ସେବନ ଦେଖ ।
ସେବନଘଟ—ବ. (କ. ଧା) ପେଇ
ସହରେ ଥିବା ପାଣି ଘଟର ମୁହଁବାଟେ
ଛିଞ୍ଚାୟାଏ ।

ସେବନୀ—ବ. ସୀ. (ସେବନ+ରି)
ସେବନ କରିବା ପାଦ, ସେଷ ।

ସେମେୟ—ବି. (ଦିର୍+ମ. ଅମେୟ)
ସେବନ କରିବା ଯୋଗ୍ୟ ।

ସେକ୍ରେ—ପା. (ପାଠଶା) ଅ. ସେଠାକୁ
ଦେଳ—ଗ୍ର. ବ. (ଫ-ଶେଯ) ଶେଯ,
ଶେଜ ।

ସେଜାଇବା—ଗ୍ର. କି. (ଫ-ଶେଯ, ସେକ୍ରେ)
ଶେଯାକୁ ସହିତ କରିବା, ସହି କରିବା,
ଶେଜାଇବା ।
ସେକ୍ରେ—ପା. (ଶେଯାମ) ବ. (ଫ ସେଜାମ)

ଶୁଳ୍କଦରର ଶୁଳ୍କରେ ପଡ଼ିବା ଚାଉଥାଦି
ଶୁଳ୍କଦର ଦଳମ ।

ସେହି—ଯା. ବ. ବହୁଅଳଙ୍କାରର ସଜ
ବା ମେଲ, ଅତ୍ୟ ଯଦ୍ବାଦିର ସଜ,
ପୋଷାକର ସଜ, ବହୁଶଣ୍ଟ ବା ଭାଗ
ବିଶିଷ୍ଟ ପ୍ରକଳ୍ପ ଏକସାର, (ଯା. ବି)
ଉତ୍ତମବୁଦ୍ଧ ବସାୟାରଥବା ବା ଶଙ୍କା
ଯାଇଥିବା (ଯନ୍ତ୍ର) । [ମାନ ।]

ସେଟ—ବ. ଏକ ପ୍ରାଚୀନ ଓଜନ ବା
ସେଟଲ— ଯା. ବି. ରୁକ୍ତିଦ୍ୱାରା
ପ୍ରିଶକୃତ, ନିର୍ବିରିତ ।

ସେଟଲମେଶ—ଯା. ବି. ରୁକ୍ତିଦ୍ୱାରା ବନ୍ଦ୍ରେ
ରୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରିଶକରଣାର୍ଥ ଜମିଦାର
ଓ ପ୍ରାନ୍ତକ ଜମି ଜମା ସମ୍ପର୍କ ଓ
ବାଧବାଧକତା ଓ ସ୍ଵର୍ଗ ନିପିବନ୍ଦରିବା
ପାଇଁ ସରକାରଙ୍କ ଅବଲମ୍ବିତ
ଅନୁସାରା ପ୍ରଣାଳୀ ।

ସେଟଲମେଣ୍ଟିଆ—ଗ୍ର. ବି. ସେଟଲ-
ମେଣ୍ଟ ବିଭାଗରେ କର୍ମ କରୁଥିବା
କର୍ମରୂପ, ସେଟଲମେଣ୍ଟ ସମ୍ବର୍ତ୍ତ୍ୟ ।

ସେଟା—ଗ୍ର. ସବ. ସେଇଟା, (ପା.
ପାଠଶା, ଅ) ସେଇଆ । [ଦେଖ ।]

ସେଟି—ଗ୍ର. ସବ. (ଆଦର୍ଥକ) ସେଇଟି
ସେଟିକୁ—ପା. (ବାଲେ) ଅ. ସେଠାକୁ ।

ସେଟ୍—ବ. (ଦିର୍+ର) ତରବୁକ ଫଳ ।

ସେଠ—ଗ୍ର. ବି. (ଫ-ଶ୍ରେଷ୍ଠ) ଶେଠ

ଦେଖ—ଗ୍ର. ସବ. (ଫ-ତତ୍ପାନାତି)
ସେହିପ୍ରାନ୍ତ, (ଗ୍ର.ଅ) ତାପରେ ।

ସେଠା—ଗ୍ର. ସବ. (ଫ-ତତ୍ପାନା)
ମେହିପ୍ରାନ୍ତ, (ବି) ସେ ପ୍ଲାନର ।

ସେଠାର୍ (ଏଁ)—ଗ୍ର. ଅ. (ଫ-ତତ୍ପାନା
ପ୍ଲାନେ) ସେ ପ୍ଲାନରେ, ତାଙ୍ଗଠାରେ,
ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ।

ସେଠାକା(ର)—ଗ୍ର. ବି. ସେହି ପ୍ଲାନର,
ସେହି ଦେଶର ।

ସେଠାକୁ—ଗ୍ର. ସବ. ସେ ପ୍ଲାନକୁ ।

ସେଠାନେ—ପା. (ସମଲପୁର) ସବ.
(ଫ-ତତ୍ପାନାନେ) ସେଠାରେ, ତଥି,

ସେଠାକୁ ।

ସେଠାବେଶ—ଗ୍ର. ସବ. (ପ୍ରାଚୀନ
ପ୍ରସ୍ତେତ, ପଦିତ) ସେଠାରେ ।

ସେଠାରୁ— ଗ୍ର. ସବ. ସେ ପ୍ଲାନରୁ,
ତାପରେ ।

ସେଠାରେ—ଗ୍ର. ସବ. ସେ ପ୍ଲାନରେ ।

ସେଠି—ଗ୍ର. ଅ. ସେହି ପ୍ଲାନରେ,
(ଗ୍ର.ବ) ଧୋବାନାର ଉପାଧ ।

ସେଠିକା—ଗ୍ର. ବି. ସେହି ପ୍ଲାନର ।

ସେଠି—ଗ୍ର. ସବ. ସେହିପ୍ରାନ୍ତ,
ତତ୍ପରାନ୍ତରେ ।

ସେଠିତ୍ରି—ଗ୍ର. ବି. (ନାହାନିଆ ଶବ୍ଦ)
ନାହାନର ପାଲ ।

ସେତୁ—ଗ୍ର. ବି. ତଙ୍କାରୁ ତଳକୁ ଓ ତଳ୍କୁ
ତଙ୍କା ଉପରକୁ ଯିବାପାଇଁ ପକାଯିବା
ପାଠ ।

ସେତୁକି—ଗ୍ର. ଅ. ତେତୁକି, ତେତେ
ବଢ଼, ସେହିପର, ସେହି ପ୍ରକାରେ,
ତେତେ ଉଚ୍ଚ ।

ସେତୁତ୍ରି—ଗ୍ର. ବି. (ଫ-ସେତନ,
ସେକୁ) ଗ୍ରେଟ ଶେଣ ।

ସେତୁତ୍ରି—ଗ୍ର. ବି. —ଗ୍ର. ବି. ସେତୁତ୍ରି
ସବୁଆ, (ବି.ନାମ) କାଠେଯୋଡ଼ି ନମାରୁ
କଟକର ଏକମାରିଲ ପୂର୍ବରେ ବାହାର
ଥିବା ନମା ।

ସେତୁତ୍ରାଏ—ଗ୍ର. ବି. ଓ ସବ. ତେତେ
ବଢ଼, ତେତେ ଉଚ୍ଚ ।

ସେତେ—ଗ୍ର. ବି. କି. ବି. ବି. ର ବି.
ସେତେ ବଢ଼, ସେତେ ଉଚ୍ଚ, ସେତେ
ପରିମିତ ।

ସେତେଟ୍ରାଏ—ଗ୍ର. ବି. ଓ ସବ. ତେତେ
ବଢ଼, ତେତେ ଉଚ୍ଚ ।

ସେତେବଢ଼—ଗ୍ର. ବି. ତେତେ ବଢ଼,
ତାହାପର ଉଚ୍ଚ ।

ସେଣ—ଗ୍ର. ସବ. (ଫ-ତତ୍ପାନା)
ସେହି ପ୍ଲାନ, ତେଣ, ସେହି ଦିଗ, (ବି)

ସେହି ପ୍ଲାନର, ତେଣର, (ବି. ସି-

ସେନ) ଉଚ୍ଛଳବାସୀ ବଙ୍ଗାଳିତନୀଙ୍କ
ବଂଶୋପାଧିବିଶେଷ ।

ସେଣକା—ଗ୍ର. ବି. (ସ-ତତ୍ତ୍ଵ ଓ ପ୍ଲାନ) ସେପୁନର, ସେହି ଦିଗର ।

ସେଣ—ଗ୍ର. ବି. (ସ-ସେୟନ) ଛଞ୍ଚାଣ
ପକ୍ଷୀ, (ସ-ସେମା) ବାଉଁଶ
ପାତିଆରେ ନିର୍ମିତ ଏକପ୍ରକାର
ଜଳବାସୀ ଯନ୍ତ୍ର ।

ସେଣିକ—ଗ୍ର. ଅ. ତେଣିକ, ସେହି
ଆଡ଼କୁ, ସେହି ପ୍ଲାନରୁ, ସେହି ଦିଗକୁ,
ସେହି ଦିଗରେ, ତାପରେ ।

ସେଣ—ଗ୍ର. ସବ. ସେହିପ୍ଲାନରୁ, ତେଣୁ,
ସେହି ଦିଗରୁ, ସେହି ଆଡ଼ିରୁ, ସେହି
ଯୋଗୁଁ ।

ସେଣେ—ଗ୍ର. ଅ. ସେଠାରେ, ସେହି
ପ୍ଲାନରେ, ସେହି ଆଡ଼ରେ, ସେହି
ଦିଗରେ, ବିପଶତ ଦିଗରେ, ପକ୍ଷା-
ନ୍ତରରେ, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟବ୍ୟକ୍ତିକ ଅନୁପତ୍ତିରେ

ସେଣ—ବି. ସାଧୁବ୍ୟକ୍ତି, ମହାସ୍ଵ,
ପ୍ରାସ୍ତ୍ରାଳ ଶାସ୍ତ୍ରଲିଖିତ ଧର୍ମପ୍ରାଣ
ବ୍ୟକ୍ତି, (ଲଟିନ ସେଣ-ଶତ) ସିଂହଳ
ଆଦି ଦେଶ ପ୍ରତିକିତ ରୌପ୍ୟମୁଦ୍ରାର
ଶତାବ୍ଦୀ ମଳ୍ଯର ତାମ୍ର ମୁଦ୍ରା, ଆମେ-
ଚିକା ଉତ୍ତନାରଟେଡ ସ୍ଥେଟ୍ସ ବା
ସ୍କୁଲ ବଳ୍ୟରେ ପ୍ରତଳିତ ମୁଦ୍ରାବିଶେଷ,
ଶତ, ଶତେ, (ପା. ଗଞ୍ଜାମ) ଏକଏକରର
୧୦୦ ଅଣ ଜମି, ଏକ ଡେମ୍ପିଲ (ଜମି)

ସେଣ୍ଟପିଟର—ଯା. ବି. (ରୂପନାମ) ବୁଣ୍ଡି-
ଆର ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା କଣେ ପୌରଣୀଙ୍କ
ମହାସ୍ତା ।

ସେଣ୍ଟହେଲନା—ଗ୍ର. ବି. (ନାମ) ଦକ୍ଷିଣ
ଆଫ୍ରିକାର ପଣ୍ଡିମରେ ଦକ୍ଷିଣ ଆଟ-
ଲାଣ୍ଡିକ ମହାବାଗରର ବ୍ରିଟିଶ ଅଧିକୃତ
ଦ୍ୱୀପ ବିଶେଷ ।

ସେଣ୍ଟର—ଯା. ବି. ଦୁଇର କେନ୍ଦ୍ର,
ବର୍ତ୍ତମାନର ପଶ୍ଚାରୀଙ୍କର ପଶ୍ଚାନ୍ତା
ଦେବାପାଇଁ ନିର୍ବାଚିତ କେନ୍ଦ୍ରପ୍ଲାନ ।

ସେଣ୍ଟଗ୍ରେଟ—ଯା. ବି. ୧୦୦ ବିଭାଗରେ
ବିଭକ୍ତ ଅର୍ମିନିଟର ବା ଶର୍ଷରର

ତାପମାନ ଯନ୍ତ୍ର ।

ସେଣ୍ଟମେଟର—ବି. ଫ୍ରେଂଝ ଲମ୍ବ ମାପର
ପରିମାଣବିଶେଷ ।

ସେଣ୍ଟ୍ରୀ—ଗ୍ର. ବି. (ଅଣ୍ଟିକ) (ସ-ଶିଶୁ
ଶବ୍ଦୋପନ୍ନ-ଶିଶୁକା) ସ୍ତ୍ରୀ ଜନନେହୁଁୟ
ମଧ୍ୟକୁ କୋମଳ ମାଁସପିଣ୍ଡ, ଯୋନ୍-
କୁର (ଯାହା ସାମାନ୍ୟ ପରିମାଣରେ
ଉପରକୁ ଉଠିଥାଏ ।

ସେଣ୍ଟ୍ରୁ—ପା. (ଗଞ୍ଜାମ) ବି. ଏକଏକର
ଭୁମିର ଡେସମିଲ ବା ଶତାବ୍ଦୀ ।

ସେଣ୍ଟ୍ରୁଲୁ—ପା. (ଗଞ୍ଜାମ) ବି. ସେଣ୍ଟ୍ରୁ
ଡେସମିଲ (ଜମି) ।

ସେଣ୍ଟ୍ରୁଲୁଲ—ଯା. ବି. କେନ୍ଦ୍ରିକ
ସେଣ୍ଟ୍ରୁ—ଗ୍ର. ବି. ଶକ୍ତି, ବଳ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ।

ସେଣ୍ଟ୍ରୁ(ଶୁ) —ଗ୍ର. ବି. ଶେଣ୍ଟ୍ରୁ ଦେଖ ।

ସେଣ୍ଟ୍ରୁ (ଶୁ) —ଗ୍ର. ବି. ବେକମୁଣ୍ଡ,
ବେକର ପୃଷ୍ଠାଭାଗ ।

ସେଣ୍ଟ୍ରୋନା—ଯା. ବି. ପାଇଖାନା ।

ସେତକ—ଗ୍ର. ସବ. ସେହି ପରିମାଣ
କା ଦାଖାଇ । [ତାହାଙ୍କ]

ସେତାଙ୍କ—ପା. (ସମୁଲପୁର) ସବ.
ସେତାର—ଯା. ବି. ବାଦ୍ୟମହାବିଶେଷ ।

ସେତାର—ଗ୍ର. ବି. (ପ୍ରାଚୀନ ଓଡ଼ିଆ)
ତମ୍ଭ (ମାଦଳାପାଞ୍ଜି) ।

ସେତାରୀ—ଯା. ବି. ସିତାରବଜାରବାରେ
ଦକ୍ଷ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସେତ—ଗ୍ର. ସବ. ସେଟି, ସେଟଟି ।

ସେତକର୍ତ୍ତିନ୍ୟତାକ—ବି. ଇତି-
କର୍ତ୍ତିବ୍ୟକ୍ତାର ସହିତ ବର୍ତ୍ତମାନ ।

ସେତିକା—ବି. ସ୍ତ୍ରୀ, ଅୟୋଧ୍ୟା (ଭୁତ-
ଭୁକ୍ତିତଥ) ।

ସେତିକ—ଗ୍ର. ସବ. ସେହି ପରିମାଣ,
ତେତିକ, ତେତେ ପରିମାଣ, (ବି)
ସେହି ପରିମିତ ।

ସେତିକବେଳ—ଗ୍ର. ବି. ସେହି ସମୟ,
ତେତିକବେଳ । [ସୁକା]

ସେତିକବେଳକୁ—ଗ୍ର. ଅ. ସେହି ସମୟ
ସେତିକବେଳୁ—ଗ୍ର. ଅ. ସେହିସମୟରୁ ।

ସେତିକବେଳେ—ଗ୍ର. ଅ. ସେହିସମୟରେ
ସେତୁବୃକ୍ଷ—ବି. କରୁଣ ବୃକ୍ଷ ।

ସେତୁ—ବି. (ବି + ଶ. ତୁ) ଜଳ ବନ୍ଧାରା
ପାଇଁ ନିର୍ମିତ ବର, ହୃଦୀ, ଥାଢ଼ି ବନ୍ଧ,
ପୋଲ, ଶଙ୍କା, ନଈ ପାର ହେବା
ପାଇଁ ନିର୍ମିତ ବର, କେତର ହୃଦୀ,
ଆଳ, ମର୍ଯ୍ୟାଦା, ସାମା, ପ୍ରଗବ ଓକାର,
ଟୀକା, ବ୍ୟାଜାଣା, ବରୁଣବୃକ୍ଷ ।

ସେତୁକ—ବି. (ବି + କ. ତୁ) ବରୁଣ
ବୃକ୍ଷ, ବନ୍ଧ, ପୋଲ ।

ସେତୁକର—ପୁ. ବି. ସେତୁ ନିର୍ମାତା,
ଯେ ସେତୁ ନିର୍ମାଣ କରେ ।

ସେତୁକୃତ—ଗ୍ର. ବି. (ସ-ସେତୁକୃତ)
ସେତୁବନ୍ଧକାରୀ ।

ସେତୁଶ୍ରୀ—ବି. ପଦ୍ମପୁରାଣର ଅନୁରତ
ଗୋଟିଏ ପକରଣବିଶେଷ, ପଦ୍ମ ପୁରା-
ଣର ମାତାଳଖଣ୍ଡ, ସେତୁଶ୍ରୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ
କେତୋଟି ପ୍ରକରଣ ଅଛୁ ।

ସେତୁପତି—ଗ୍ର. ବି. ଦାତିଶାତ୍ୟର ମଦୁର
କିଳାର ଅନୁରତ ବମନଦ ବନ୍ୟର
ବଜାଙ୍କ ବଂଶନୁଗତ ଉପାୟ । [ତତର]

ସେତୁପଦ—ପୁ. ବି. କୃଷ୍ଣକର ନାମ-
ସେତୁବନ୍ଧ—ବି. ନଦୀ ବା ସମୁଦ୍ର ପାର
ହେବାର ପଥରର ବା ମାଟିରେ
ନିର୍ମିତ ବନ୍ଧ, ସେତୁ ଦେଖ, (ବ. ଗ୍ର.)

ସେତୁ ହୋଇଥାଇଁ ବନ୍ଧ ଯାହାର, ଭାବ-
ତର ଦକ୍ଷିଣ ପୂର୍ବ କୋଣ ରୂପେଶ୍ଵରଠାରୁ
ଲଙ୍କାର ଉତ୍ତର ପଣ୍ଡିମ କୋଣ ମାନ୍ଦାର
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲମ୍ବିଥବା ମାନ୍ଦାର ଉପାୟା-
ରରେ ଥିବା ପ୍ରାଚୀନ ବନ୍ଧ ରାମାବନ୍ଧ
ଆକାରର ଶଣ୍ଡ ଶଣ୍ଡ ପାହାଡ଼ଶ୍ରେଣୀ,
ସୀତାଙ୍କ ଉକାଶର୍ଥ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଆଦେ-
ଶରେ ଭରତବର୍ଷୀ ଲଙ୍କାକୁ ପାର-
ଦ୍ରୋଗିବା ନିମନ୍ତେ ରତ୍ନ ରାମୀଯଙ୍କ
ବର୍ଣ୍ଣିତ ପଥର ଭାବମନ ପୋଲ ।

ସେତୁବନ୍ଧ—ବି. (ଗତତ) ନଦୀ ବା ସମୟ
ଉପରେ ବନ୍ଧ ବା ପୋଲ ବାନ୍ଧବ ।

ସେତୁବନ୍ଧରୂପେଶ୍ଵର—ଗ୍ର. ବି. ଅର୍ଥବିଭବଶେଷ,
ରାମୀଯଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣିତ ପଥରର ଭାବମନ
ପୋଲ ।

ସେତୁବନ୍ଧ—ବି. କରୁଣ ବୃକ୍ଷ ।

ସେନାମୁଖ—ବ. (ଉତ୍ତର) ସେନାର ଅଗ୍ରଭାଗ, ୩୫୩୧, ୬ଥ୍ ଅଶ୍ୱ, ୩୮୬ ରେଥ ଓ ୧୫ ପଦାତି ଏପରି ୩୦ ଜଣ ସମ୍ମକଳ ସେନାବଳ, ପରିର ଶରୀର ବା ୧୬୫ ଜଣ ପାଇଁ କିମ୍ ଲୋକ ପୁରୁଷର ଦନ୍ତୁ ଓ କର୍ତ୍ତା ଜଳ ପଥ ।

ସେନାମୁଖୀ—ସ୍ତ୍ରୀ, ବ. ଦେଖିଲାଶେ ।
ସେନାମୁଖ(କ)—ବ. ସେନାମାନଙ୍କ ଜରିବା ପ୍ରହରି, ସେନାମୁଖ ।

ସେନାମୁଖ—ବି. ସେନା ସମ୍ମକଳ ।
ସେନୁ—ପ୍ରା. (କୌକୁଳିଙ୍ଗ ଓ ପାଟଣ) ଅବ୍ୟ. ସେଠାରୁ । [ଦେଖ ।

ସେଦେ—ହା. (ବୌଜ, ପାଟଣ) ଅବ୍ୟ.
ସେନେ—ପ୍ରା. (ବୌଜ ଓ ପାଟଣ) ଅ.
. ସେଠାରୁ ।

ସେନହ—ଗ୍ର. (ପଦ୍ୟ) ବ. (ଫ୍ରେନ୍-ଫ୍ରେନ୍)
ସେନ୍ ଦେଖ । [ଦେଖ ।

ସେନୋ—ପ୍ରା. (ବୈଜ୍ଞାନିକପାଠଣ) ବ.
ସେନ୍ଦ୍ରଜାନୀ—ଯା.ବି. ସେନ୍ଦ୍ରଜାନୀ ଦେଖ
ସେନ୍ଦ୍ରଲେନ୍ଦ୍ରା—ଗ୍ର. ବ. ଲୁଳକପ ଲନ୍ଦ,
ଭରଣପୋଷଣ ।

ସେନ୍ଦ୍ର—ଯା. ବ. ଦେଖ, ପହରତେରଥିବା
ସମ୍ମେ ସେନକ ।

ସେନ୍ଦ୍ରନ—ପ୍ରା. (ବୈଜ୍ଞାନିକପାଠଣ ପିନର)
ସେନ୍ଦ୍ରସ୍ତ—ବି. ବ.ଶ୍ରୀ (ସାଂକ୍ରାନ୍ତିକ)
ବନ୍ଦ୍ରସ୍ତପଦ୍ଧତ, ସଂପ୍ରଦ୍ୟ ବିଶେଷ ।

ସେନ୍ଦ୍ରସ୍ତ—ଯା. ବ. ନନ୍ଦମୁମର, ସରକା ରଙ୍କ
ଦ୍ଵାରା କରାଯିବା ରଜ୍ୟର ଲୋକଙ୍କଣ୍ୟା
ଶରନାତିୟା ।

ସେପଟମ୍ବର—ଯା. ବ. ପାଣ୍ଡିତ୍ୟମାସ
ରାଶକାରେ ନନ୍ଦମ ମାସ, ଅଗଷ୍ଟମାସର
ପରିବର୍ତ୍ତି ଓ ଅକ୍ଟୋବର ମାସର ପୂର୍ବ-
କର୍ତ୍ତା ମାସ, ଓଡ଼ିଆ ଭାବର ଓ ଆଖିନ
ମାସ । [ସପେଟା ।

ସେପଟା—ଯା. ବ. ସ୍ଵାଧୀଦ୍ୟ ପଳବିଶେଷ,
ସେପଟନ୍ତି—ଗ୍ର. ବ. ଭରପତ୍ରିନଦାର
ତାରୁ ବୁଝିବ ପରିବା ।

ସେପତନକାର—ଗ୍ର. ବ. ଦରପତନ
ଶୁଧୀନ ପରିବାର ।

ସେପରା-ଗ୍ର. ବି. ଉତ୍ତରପଦ୍ଧତି, ସେପକାରର,
ଶାର ପରା, ଅତି ଦ୍ଵାରା, ଅଭୁଲମ୍ବୟ,
(ଥ) ସେପରି, ସେହିପରି ।

ସେପରି—ଗ୍ର. ଅ. ଉତ୍ତରପଦ୍ଧତି, ସେହି-
ପକାରେ ।

ସେପାୟୀ(ହ୍ରେ) — ଯା. ବି. ତିପାୟୀ, ତିନି-
ଗୋଟିଆ କାଷାୟନ ।

ସେପୁର(ଶ୍ରୀ) — ଗ୍ର. ବି. ସମୟର ।

ସେପୁତ୍ରିରେଜର୍—ଯା. ବି. ଯେର୍ହ ଫୁଲ
ଦ୍ୱାରା ନିରାପତ ଭାବରେ ଶୌରକର୍ମ
ସମାହିତ ହୁଏ ।

ସେପ୍—ବ. (ସି + ଜ.ପା) ଟିଣ୍ଟ, ଲିଙ୍ଗ ।

ସେପାଳିକା—ତ. ଶିର୍ଷାଲିକା ଦେଖ ।

ସେବ—(ଧାରୁ) ସେବନ କରିବା, ଭେଗ
କରିବା, ଖାଇବା, ପରିଚାରୀତା କରିବା,
ନେବାହାର କରିବା, ଭେଗ କରିବା,
ସମ୍ମେଘ କରିବା, ନାମ କରିବା, ବିହାର
କରିବା, ଚର୍ଚା ବା ଅଧ୍ୟୟନ କରିବା,
ଜରିବା ।

ସେବ—ବ. (ସେବ + ମୀ.ଅ) ସେବିପଳ,
(ଭ୍ର.ଅ) ସେବା, ପରିଚାରୀତା ।

ସେବକ—ପ୍ରା. (ସେବ + କ.ଅକ)
ଦେବାକାଙ୍କ୍ଷାପରିଚାରୀତାକାରୀ, ଧାରମତେ
କୌଣସି କର୍ମୀବଳ୍ୟନକାରୀ, ଭେଜ-
କାରୀ, (ଶ୍ରୀ) ସେବିବିକା, (ବି) ପରେ-
ବକ, ବାଶାପ୍ରାନ୍ତିକ ବନ୍ଦିକାରୀ, ଶାଶ୍ଵତ
ଅଲୁପଳକ, ଖୋକଡ଼ି, ମଣି, (ଶ୍ରୀ +
କ.ଅକ) ମୀବନକର୍ତ୍ତା, ଦରଜି, ପରି-
ଭରକ, ଦାସ, ଭୁତ୍ୟ, ପରିଚାରୀତାକାରୀ
ବନ୍ଦି, ଭକ୍ତ, ଭାପାଦକ, ଆରଧକ,
(କୌଣସି ବମ୍ବର) ବ୍ୟବହାରକାରୀ
ବନ୍ଦି, ଧାରାବାହିକରୁପେ କୌଣସିକର୍ମ
ଅବଳମ୍ବନକାରୀବନ୍ଦି, (ମୀ.ଅକ) ବୋର,
ବନ୍ଦା, (ସେବ + କ.ଅକ) ଦେବତାଙ୍କ
ପୂଜାଆଦ କରିବା ବନ୍ଦି, ପୂଜାହାରୀ ।

ସେବକନ୍ଦ୍ରୀ—ଗ୍ର. ଭାବିନ୍ଦ୍ରନାନ୍ଦିନୀ
ପରିଚାରୀତାକାରୀ ।

ସେବନ—ବ. (ସେବନ + ଆ) ଉପାସନା ।

ସେବନୀ—ବ. (ଦିନ + ଶ.ଅନ + ର)
ମୁଗୀ, ଛୁଷୀ ।

ସେବନୀୟ—ବି. (ସେବ + ମୀ.ଇନ୍ଦ୍ରି)
ସେବନ ଯୋଗ୍ୟ, ଶ୍ରେଣୀ, ଉପାସନା ।

ସେବନମାନ—ବି. (ସେବ + କ.ଅନ)
ସେ ସେବା କରିଅଛି, ଶୃଷ୍ଟିକାରୀପରିମ୍ବନ,
(ଶ୍ରୀ) ସେବନା ।

ସେବା—ବ. (ସେବ + ଭ.ଅୁ + ଆ)
ପରିଚାରୀତାକାରୀ, ଆରଧକା, ଧାରାବାହିକ
ବନ୍ଦି, (କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟପରିବହିତ) ଅଭୁବନ୍ତି,

ବ୍ରାହ୍ମଣ, ନିକୁଷ୍ଟଶ୍ରେଣୀର ବ୍ରାହ୍ମଣ ।

ସେବକ—ଶ୍ରୀ. ବ. (ସେବକ + ଆ)
ସେବକର ଶ୍ରୀଲିଙ୍ଗ ।

ସେବକାଧମ—ପ୍ରା. ବ. (ଉତ୍ତର)
(ବିଜ୍ୟେତି) ଅଧମ ସେବକ, (ଶ୍ରୀ)
ସେବକାଧମ ।

ସେବକାଳ—ଗ୍ର. ବି. (ବଢ଼ିବରକ)
ସେବକମାନେ ।

ସେବକାନୁସେବକ—କିଅତ ପୁନ ବନ୍ଦି,
(ତେ ଅପରକର ଦେବକର ସେବକ
ଦେବାର ଉପସ୍ଥିତ ।)

ସେବକାର—ଗ୍ର. ବି. ଶେତ୍ର ସମୟର,
ଅଞ୍ଚଳକାଳୀରୁ, ଅତି ପୁରାତନ ।

ସେବକାଳୁ—ବ. ନିଶାରଜା ବୃକ୍ଷ, ଦୁର୍ଗ
ପେସ୍ତା ଚାନ୍ଦ, ଦୁଧାଥାମେଣ୍ଟ ଲତା;
ଦୁର୍ଗିକା ।

ସେବକା—ଗ୍ର. ଶ୍ରୀ. ବ. ସେବକା ଦେଖ ।

ସେବକ—ପ୍ରା. (ଦିନ + ଶ.ଅନ)
ବସ୍ତ୍ରାଦି ବନ୍ଦି, ଦିଲକ କରିବା, (ଦେବ + ଭ,
ଅନ) ସେବା କରିବା, ପରିଚାରୀତା,
ଆରଧକ, ଉପାସନା, ପୂଜନ, ଉପରେଗ,
ଭେଜନ, ଚର୍ଚା, ଅଭ୍ୟସନ, ସେବର,
ବାସ କରିବା, ବହାର, (ମୀ.ଅନ)
ବୋଶ, ବନ୍ଦା ।

ସେବନା—ବ. (ସେବନ + ଆ) ଉପାସନା ।

ସେବନୀ—ବ. (ଦିନ + ଶ.ଅନ + ର)
ମୁଗୀ, ଛୁଷୀ ।

ସେବନୀୟ—ବି. (ସେବ + ମୀ.ଇନ୍ଦ୍ରି)
ସେବନ ଯୋଗ୍ୟ, ଶ୍ରେଣୀ, ଉପାସନା ।

ସେବନମାନ—ବି. (ସେବ + କ.ଅନ)
ସେ ସେବା କରିଅଛି, ଶୃଷ୍ଟିକାରୀପରିମ୍ବନ,
(ଶ୍ରୀ) ସେବନା ।

ସେବା—ବ. (ସେବ + ଭ.ଅୁ + ଆ)
ପରିଚାରୀତାକାରୀ, ଆରଧକା, ଧାରାବାହିକ
ବନ୍ଦି, (କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟପରିବହିତ) ଅଭୁବନ୍ତି,

(କୌଣସି ପ୍ଲାନେଟ୍) ବାସ ବା ବହା-
ରୁଦ୍ଧ, ସଂମୂଳ, (ଶ.ଅ + ଆ) ଗୁଡୁ-
କାଣ ।
ସେବାଇତି—ଶ୍ର. ବି. (ଫ-ସେବତା)
ସେବକ, ଦେବତାଙ୍କ ପ୍ରେବାକାଶ,
ମନ୍ଦିରର ସେବକ, ଭୁତ୍ୟ, ସେବାକାଶ
ଧ୍ୟାନ ଭୂତ୍ୟରେଆଦ ।
ସେବାଇତି—ଶ୍ର. ବି. ସେବାଇତି କାର୍ଯ୍ୟ ।
ସେବାଏ(ସ୍ଵ) —ଯା. ଅ. ଛତ୍ର, ବ୍ୟାପକ ।
ସେବାକାକୁ—ବି. (କ.ଧା) ସେବାକରିବା
ସମୟରେ ସେବକଙ୍କ କଣ୍ଠସ୍ଵରର ପର-
ବର୍ତ୍ତନ ।
ସେବାକାଶ—ସ୍ଵ. ବି. ଓ ବି. ସେବକ
ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସେବାକାଶି ।
ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ—ବି. (ଡକ୍ଟର) ପରିଚାର
କର୍ମ, ଚାକରର କାର୍ଯ୍ୟ ।
ସେବାକାରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. କି. (କ.ଧା) ପର-
ିଚାର୍ଯ୍ୟ ନମିତ ରକ୍ଷିତା ଦାସୀ, ଏକ
ହମ୍ପିଦାୟୀ ବୈଷ୍ଣବର ରକ୍ଷିତା ମରୀ ।
ସେବାଧର୍ମ—କି. (ବୁପଳ) ଅବଶ୍ୟକତିବ୍ୟ-
ବୁପେ ପୁରୁଷ ସେବାକର୍ମ, ସେବକର
କର୍ତ୍ତ୍ବକ କର୍ମ ।
ସେବାଚାର୍ତ୍ତି—ବି. (ବୁପଳ) ଜୀବକାର୍ଯ୍ୟ
ପୁରୁଷ ସେବାକର୍ମ, (ସ୍ଵ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. ବି.
ବ.ଶ୍ର.) ରୁକ୍ଷର ଯାହାର ଜୀବକ ।
ସେବାବ୍ରତ —ବି. ପରେତକାର ଓ ପର-
ିଚାର୍ଯ୍ୟାବୁପ ନିୟମ, (ବି-ବ.ଶ୍ର.) ସେବା-
ବୁପ ନିୟମ ପାଳନକାଶ, ପରିଚାର୍ଯ୍ୟାବୁପ
ପୁଣ୍ୟକର୍ମରେ ରତ ।
ସେବାମନ୍ତର—ଶ୍ର. ବି. ସେବାଶ୍ରମ ଦେଖ ।
ସେବାୟୁଧ—ଶ୍ର. ବି. ସେବା ନିମନ୍ତ୍ର
ଆବଶ୍ୟକ ଦ୍ରବ୍ୟକୟ ।
ସେବାର୍ଥ—ବି. (ସେବା + ଅର୍ଥ + କ.ଅ)
ସେବିତିହେବାର ଯୋଗ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସେବାର୍ଥ ।
ସେବାଶ୍ରମ—ବି. ଯେଉଁ ଆଶ୍ରମରେ
ସେବକମାନେ ନାନାପ୍ରକାରେ ଦେଖ-
ସେବା ଓ ଦର୍ଶନ୍ତ୍ଵେବା କରନ୍ତି ।
ସେବାଥୟ—ବି. (କ.ଧା) ଦେଖସେବା

ପାଇଁ ଗଢା ସମାଜ ।
ସେବାୟୁଷ—ବି. (ଏକାର୍ଥକ ସହଚର)
କୌଣସି ବନ୍ଦିକର ବା ଘେଗ'ର
ପରିଚାର୍ଯ୍ୟ ।
ସେବାସମର୍ପଣ—ବି. ଦେବଅର୍ଥନାଳ ପର-
ସ୍ତୁଲନ କରିବାପାଇଁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ
ହୃଦୟରେ ଦେବତାଙ୍କ ସେବାର ଅର୍ପଣ ।
ସେବାଦୀ—ଶ୍ର. ବି. ସେବକ ଦେଖ ।
ସେବି—ବି. ସେବିପଳ, ବଦରପଳ,
ବରକୋଳ ।
ସେବକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ପକ୍ଷାନ୍ତିବିଶେଷ,
ପିମେଇ, (ଶ୍ର. ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସ୍ଵ-ସେବକା)
ସେବକର ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ ।
ସେବିଭିନ୍ନ—ଯା. ବି. ବ୍ୟାପ୍ତ ଉକ୍ତିର
ଧନର ସଞ୍ଚୟ ।
ସେବିତ—ବି. (ସେବ + ମୀ. ତ) ସମ୍ମା-
ନିତ, ଆରଧତ, ପୂଜିତ, ଉପଦ୍ରତ,
ଅଧ୍ୟାତ୍ମ, ଅତ୍ରିତ, ରକ୍ଷିତ, ଅଭ୍ୟାସ,
ବିଶ୍ଵତ୍ତ, ଯାହାକର ସେବା ବା ପର-
ିଚାର୍ଯ୍ୟା କରିଯାଇଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସେବତା,
(ବି) ସେବି ଦେଖ ।
ସେବିତବ୍ୟ—ବି. (ସେବ + ମୀ. ତବ୍ୟ)
ସେବିତହେବା ଯୋଗ୍ୟ, (ସିବ + ମୀ.
ତବ୍ୟ) ଦିଲାଇ କରିଯିବା ଯୋଗ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସେବିତବ୍ୟ ।
ସେବିତା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସେବିତ + ଆ)
ସେବିତର ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ, (ସ୍ଵ-ସେବିତ +
କ.ତ୍ରୀ) ସେବାକାଶ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସେବିତୀ, (ସ୍ଵ. ବି)
ସେବକ ଦେଖ, (କ୍ଲି-ସେବିନ୍ + ଭ.ତା)
ସେବକର କର୍ମ ।
ସେବିବା—ଶ୍ର. କି. (ଫ-ସେବିଧାତ୍ରୀ) ପଦ୍ୟ.
ସେବା କରିବା, ଖଟିବା, (ଶର୍ତ୍ତାଦିକୁ)
ନିବା ।
ସେବି—ସ୍ଵ. ବି. (ସି-ତବ୍ୟିତି)
ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ । [ନିନମାସ କାଳ
ସେମାହ—ଯା. ବି. କୌଣସିକ, (ବି)
ସେମି—ଯା. ବି. ଅର୍ଦ୍ଦ ।
ସେମିକୋଲନ—ସ୍ଵ. ବି. ରଚନାରେ
ଭାବପ୍ରକାଶର ସମାପ୍ତି ହୋଇ ନ ଥିବା
ବାଜ୍ୟପରେ ନିର୍ବିଦ୍ଧ ଚିତ୍ର ।
ସେମିଟିକ୍—ସ୍ଵ. ବି. (ହେତୁ-ସେମ
ନାମରୁ) ହେତୁଜୀଗୟ ସେମ ନାମକ
ବ୍ୟକ୍ତିକ ବନ୍ଦିର ଓ ସେମାନଙ୍କ ଭିନ୍ନ
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ବି) ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଆଧୁ-
ନିକ ବର୍ଷର ଶାଶ୍ଵତିଶେଷ, ଉପ୍ୟୁକ୍ତ
ବର୍ଷର ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ କଥିତ ଭାଷାମାନ ।

ସେମୀ—ପ୍ରା. (ଗଡ଼ଜାତ) ବ. ଶିମ୍ବ ।
ସେମୁର—ପ୍ରା. (କଷ୍ଟୁର) ବି. ପାଳିଧିଆ ଗରୁ
ସେମି—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଲ) ବ. ଶିମ୍ବ ।
ସେମୁ—ଶା. ସଙ୍କ. ସେମା ଦେଖ ।
ସେର—ଯା. ବି. ମୁଷଳମାନମଙ୍କ ନାମ
ପୁଣ୍ୟରେ ଦସିବା ଶାରହିବିଦ୍ୱତ୍ତକ
ଉପାୟବିଶେଷ ।
ସେରଥ(ଆମୀ)—ଶା. ବି. (କାମ) ଆପ-
ଚାନ୍ଦୀନବାହୀ ଜନେକ ଆତତାୟୀ ।
ସେରନୀ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଲ) ବି. ସେରନୀମାତ୍ର ।
ସେରପେହିବା—ପାଦେ. (ପାଠଶା) କି.
ଛୁପିଦିବା, ଲୁଚିଦିବା ।
ସେରକେବି—ଯା. ବି. ଟିଂହ ।
ସେରହ—ପ୍ରା. (ହେତୁଆଳ) ବି, ସୋରିଷ ।
ସେରଣ୍ଟ—ପ୍ରା. (ଲିରିଆ) ବି. ସୋରିଷ ।
ସେରିମ୍ବାହୀ—ଶା. ବି. ଭାରତର ପଠାଣ
ଦ୍ୱାମିକଂର ପୁନଃ ପ୍ରାପନକର୍ତ୍ତା ।
ସେରିପେଟା—ପ୍ରା. (ଲିରିଆ) ବି. ଶୁଣି-
ଯାଉଥିବା ଯାଆ ଉପରେ ଖୋଲିପା ।
ସେର—ଶା. ବି. ବୁର ପା ବା ୨୭କଟିଙ୍କି
ପରିମାଣ ।
ସେରକେ—ପ୍ରା. (ବଲଗିରପାଠଶା) କି.
ବି. ପୁନଃପୁରିଭାବେ, (ପ୍ରା. ଅବ୍ୟ) ସେ
ସ୍ତରକରେ ।
ସେରତା—ଶା. କି. ବିଲିକାନ୍ତୁଦର
ଏକପ୍ରକାର ଲୁଣିମାତ୍ର ।
ସେର(ରେ)ଶା—ଶା. ବି. (ସଂଶରଣା)
ସେରଶା ମାତ୍ର ।
ସେରନ୍ତା—ଶା. ପୁ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-
ମୁହୂର, ସ୍ତ୍ରୀହରକିରି) ରେହା, ଅତ୍ୟଧିକ
ଆଦରରେ ଲୁକିତପାଳିତ (ସମ୍ମାନ) ।
(ତାର)ସେରପୁରିଲ—ଶା. (ବାକ୍ୟ) ବିଧ-
ନିର୍ଦ୍ଦିତ ଅମୁଖାଳ ଶେଷ ହେଲ,
ମରଣ ସମୟ ଉପହିତ ହେଲ ।
ସେର—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଲପୁର ଓ ଗଡ଼ଜାତ)
ବି. ସେବଗୁଡ଼ିକ, (ପ୍ରା. ସିଂହଭୂମ.ବି)
୧୫ ଠାରୁ ଶାହ ହୋଲା ଓଳନ ।
ସେରଳ—ବି. ସାକା ହଳିଦିଆ ବର୍ଣ୍ଣ, (ବି)
ଫାକା ସ୍ଵଲିଧିଆ ।

ସେରହ—ବ. ଦୁଧପରି ଧଳାଘୋଡ଼ା ।
ସେରୁ—ବି. (ସି + ରୁ) ବଢକିବାସ୍ତ୍ର ।
ସେରୁରୁହ—ବ. ଯେହିଁ ଧଳାଘୋଡ଼ାର
ମୁଣ୍ଡରେ ଭାଗ ଥାଏ ।
ସେରେ—ଶା. ବି. ଓ ବି. ଏକପେର
ପରିମାଣ । [ବର୍ତ୍ତିପାନ ।
ସେରୀୟ—ବି. ଉର୍ଣ୍ଣାମୁର, ଉର୍ଣ୍ଣାରସନ
ଦେଲଗେ—ପ୍ରା. (ବଲଗିରପାଠଶା) ଅ.
ମେହ ପ୍ରାନରେ ।
ସେଲମ—ଶା. ବି. (ସଂ-ଚେଲମ)
ତାତିଶାତ୍ୟରେ ନିର୍ମିତ ତନ୍ତ୍ରବୁଶା ଅତି
ମୁଣ୍ଡ କାର୍ପାସ ବନ୍ଦ ।
ମେଲ—ଶା. (ଲିରିଆ) ସଙ୍ଗ. ସେହିଟା ।
ସେଲମି—ଶା. ଅ. ସେଥିପାଇଁ, ସେଥ-
ମୋରୁଁ । [ସିପାଶ ।
ମେଲମରଦାର—ଶା. ବି. ଅବୁବାହକ
ମେଲ—ଶା. ବି. (ସଂ-ଚେଲ) ମୁଖରସ୍ତ
ବା ପୋଷକଶେଷ ।
ମେଲମୁ—ଶା. ବି. ସେରମୁହଙ୍କ ଦୁଃଖୀ
ପୁରୀ, ମୋଗଲିସମ୍ବନ୍ଧ ଆକରକ
କେନ୍ୟସ୍ଵର୍ଗର ପଥମ ନାମ ।
ମେଲ—ବ. ବୃକ୍ଷଶରେଷ, ମେଲୁତକ ।
ମେଲ(ଲୁ)କ୍ଷୟ—ଶା. ବି. (କାମ) ଭାରତ
କ୍ଲେୟୀ ମହାଶର ହିନ୍ଦରଙ୍କ
ସେନାପତି ।
ସେଲେଶାନୀ—ଶା. ବି. ଅଶ୍ଵାଶାର ।
ସେଲନ—ଶା. ବି. ସେଲନ ଦେଖ,
ଚଢାଳୁମୂର ପାଠବର୍ଣ୍ଣ, ଲକ୍ଷସଭାଦାର
ଦେଇଲ ।
ସେଲନ—ଶା. ବି. ଶୁକୁତିର ଫରକିବାଶ
ମାମଲାମନଙ୍କ ବରୁର କିନିବା ପାଇଁ
ପଢିବିତ ଅଦାଲତ, ଦରବାର ।
ସେଲର—ଶା. ଅ. ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସେ
ଅବସ୍ଥା ।
ସେହା—ଶା. ବି. ପକାର ତଳା ଆଦା-
ସୁର ରେଜ ଦୁଃଖ, ହେ ଦୁଃଖ ହେ ।
ସେହାନବିହୁ—ଶା. ବି. ଦୁଃଖକରିଷନ
ଉପାୟବିଶେଷ ।
ସେହି—ଶା. ସଙ୍ଗ. (ସଂ-ବିହିଭିନ୍ନ) ସେ,

ସେହି, (ସଂ-ତତ୍ତ୍ଵିହି) ନିର୍ମିଷ୍ଟ ବନ୍ଦ ବା
ବନ୍ତି, ସେ ଏକା, ନିଷ୍ଠେ ସେ ବା
ତାଦା, ଅନୁପସ୍ଥିତ ବନ୍ତି ବା ବନ୍ଦ ।
ସେହିତ୍ତକ—ପ୍ରା. (ଲିରିଆ) କି. ବି.,
ସେହିଷ୍ଠି ।
ସେହିପକରେ—ଶ୍ରୀ.କି.ବି.ତତ୍ତ୍ଵଶାସ୍ତ୍ର,
ଅଲିଷ୍ଟ ପ୍ରଣାଳୀରେ ।
ସେହୁ—ଶା. ସଙ୍ଗ. (ପଦ୍ଧ) ପୁ. ଓ ସୀ.
ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି, (ବି) ଶର୍ଷରସ ନିର୍ଦ୍ଦି-
ବିଶେଷ ।
ସେହୁଣ୍ଟ—ବି. ପତରପିଶୁ, ମନସିହୁ ।
ସେହୁଳ—ପ୍ରା. (ସମ୍ବଲ) ବ. ସେହୁଳ-
ମାତ୍ର ।
ସେହେଲ—ପ୍ରା. (ଲିରିଆ) ସେହିଟା ।
ସେହୁ—ଶା. ବି. (ପି-ସନ୍ଦାତ୍) କବତ,
ସାଙ୍ଗ, (ପି-ସେହୁ) ସେହୁ, ସହାୟ,
(କି) ସେହୁ ।
ସେହୁହ—ବି. (ଟିଂହ+ଥ) ସିଂହ ସମ୍ବୁ-
ତୀୟ, ସିଂହ ସତୁଶ, (ପ୍ରା) ସେହୁ ।
ସେହୁକର୍ମ—ବି.ହିନ୍ଦକର୍ମ ସମୂହକୀୟ ।
ସେହୁଳ—ବି. (ସିଂହଳ+ଥ) ସିଂହଳ
ଦ୍ୱୀପ ସମ୍ବାଦୀୟ, ସିଂହଳ ଦ୍ୱୀପ ଜାତ,
(ପ୍ରା) ସେହୁଳୀ ।
ସେହୁଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.କି.ସିଂହଳ+ଥ+ରି)
ସିଂହପିପୁଲୀ, ସର୍ବଦଶ୍ଵା ।
ସେହୁକ୍ରୁତ୍ରିକ—ପୁ. ବି. ସିଂହାଚଳ,
ପଞ୍ଚତତ୍ତ୍ଵେତ୍ର ।
ସେହୁକ୍ରି—ପୁ. ବି. (ସିଂହକା+ଥ)
ସିଂହକାମୁଦ୍ର, ରହୁମୁହ ।
ସେହୁକେସୁ—ପୁ. ବି. (ସିଂହକା+
ଥୟ) ରହୁମୁହ ।
ସେହି—ବି. ଏକର ଦ୍ୱାତ ବର୍ତ୍ତିମାତ୍ର,
ଏକମୁକ୍ତ ।
ସେହିତ—ବି. (ସିକତା+ଥ) ଦିକତା-
ଦ୍ୱାତ, ବାଲୁକାମୟ (ପ୍ରାନ), ବାଲିରେ
ଦିଅର, (ବି) ନମର ବା ହମ୍ବଦ୍ଵାତ
ବା ଲୁକାମୟ ଚତ, ପୁଲିନ, ବାଲିଆମାତ୍ର ।
ସେହିତଚର—ପୁ. ବି. (ଦେଇକତି+
ଚର+କ.ଥ) ଶେହିତଚର ବିଚରଣୀୟ

ଦାଖ, (ସୀ) ସେଇତିପ୍ରକଳନ ।	ଶୈଳ୍ୟ—ବ. (ସେନାମାନ୍ତର. ଯ) ସେଇତିପ୍ରକଳନ ।	ଏହି ଛଥପ୍ରକାର), (ସଂ) ସେନା ସମ୍ବନ୍ଧିୟ ।
ସେଇତିପ୍ରକଳନ—ବ.(କ.ଧା) ନନ୍ଦାଦିର କଳ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ବାଲୁକାମୟ ତଟ ।	ସେନାପତ୍ୟ—ବିଂ. (ସେନାପତ୍ୟ+ଯ) ସେନାପତ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧିୟ, (ବ-ଭ ଓ ମୀ.ୟ ସେନାପତ୍ୟତା ।	ସେନ୍ୟକଳନ—ବ.(ଗତତ୍ର)ସେନାର ପାର୍ଶ୍ଵ ।
ବାଲୁକାମୟ—ସୀ. ବିଂ. ବାଲୁକାମୟ ଭୂମିର ମଧ୍ୟଦେଇ ପ୍ରବାହତା ନଥା ।	ସେନାକ—ବ. (ସେନା+ରକ) ସେନ୍ୟ- କଳଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯୋଜି ପ୍ରତ୍ୱଷ୍ଠ, ପ୍ରତ୍ୱଷ୍ଠ. ସେନାରକ୍ଷକ, ସେନାଶ୍ରେଣୀ, ମିଳିତ ହତ୍ୟାଶ, ରଥ ପଢାନ୍ତି, କୌଣସି ପ୍ରାଣୀକୁ ବଧ କରିବାପାଇଁ ନିୟମିତ କାନ୍ତି,(ନାମ) ଶମ୍ଭୁଷୁର ଦୈତ୍ୟର ଏକ ପୁତ୍ର,(ବିଂ) ସେନା ସମ୍ବନ୍ଧିୟ, (ସୀ) ସେନିଲ୍ ।	ସେନ୍ୟକଳନ—ବ. (ଗତତ୍ର) ଯୁଦ୍ଧାର୍ଥ ସହିତ ସେନ୍ୟମାନଙ୍କ ଚତିଧର ନିୟୁ- ତ୍ତବ, ସେନାଙ୍କୁ ଆଗକୁ ବା ପଛକୁ ଚଳାଇବା । [ସମାବେଶ ।
ସେଇତିକ—ୟୁ. ବିଂ. (ସେଇତିକା+ଇକ) ଶ୍ରମିକା, ସନ୍ଦେହିକା, ସନ୍ଦର୍ଭକା, ମିଳିତା ସମ୍ବନ୍ଧିୟ, ସେଇତି ସମ୍ବନ୍ଧିୟ. (ସୀ) ସେଇତିକା,(ବି) କ୍ଷପଣକ, ଯାତ୍ରା- କାଳରେ ହାତରେ ବନ୍ଦାପିବା ମଙ୍ଗଳ ସୁଖ, ସାଧୁ, ସନ୍ଦର୍ଭୀ ।	ସେନିକ—ବ. (ସେନା+ରକ) ସେନ୍ୟ- କଳଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯୋଜି ପ୍ରତ୍ୱଷ୍ଠ, ପ୍ରତ୍ୱଷ୍ଠ. ସେନାରକ୍ଷକ, ସେନାଶ୍ରେଣୀ, ମିଳିତ ହତ୍ୟାଶ, ରଥ ପଢାନ୍ତି, କୌଣସି ପ୍ରାଣୀକୁ ବଧ କରିବାପାଇଁ ନିୟମିତ କାନ୍ତି,(ନାମ) ଶମ୍ଭୁଷୁର ଦୈତ୍ୟର ଏକ ପୁତ୍ର,(ବିଂ) ସେନା ସମ୍ବନ୍ଧିୟ, (ସୀ) ସେନିଲ୍ ।	ସେନ୍ୟକଳନ—ବ. (ଗତତ୍ର) ଯୁଦ୍ଧାର୍ଥ ସହିତ ସେନ୍ୟମାନଙ୍କ ଚତିଧର ନିୟୁ- ତ୍ତବ, ସେନାଙ୍କୁ ଆଗକୁ ବା ପଛକୁ ଚଳାଇବା । [ସମାବେଶ ।
ସେଇତିକଳ—ବିଂ. (ସେଇତିକା+ଇକଳ) ସିକିତ୍ତା ସମ୍ବନ୍ଧିୟ, ବାଲୁକାମୟ ମେଲିତା ।	ସେନିକମୁଦ୍ରଣ—ବ. ଯୋଜା, ଯୋଜ୍ଯ- ସୁଖ ।	ସେନ୍ୟକଳନ—ବ. (ଗତତ୍ର) ସେନ୍ୟକଳ ସେନ୍ୟପୃଷ୍ଠ—ବ. (ଗତତ୍ର) ସମ୍ବନ୍ଧିତ ସେନ୍ୟମାନଙ୍କ ଚତିଧର ପଶ୍ଚାତ୍ତବ୍ୟ ଯେଉଁ- ତାରେ ରଜା ନିଜେ ଆଇ ଆଫ୍ରିଗଦାର ସେନାଗୁରୁଳନ କରନ୍ତି ।
ସେଇତିକା—ୟୁ. ବିଂ. (ସେଇତିକା+ଇକା) ଶ୍ରମିକାୟକ୍ତ, ବାଲୁକାମୟ (କୁଳ),(ସୀ) ମେଲିତା ।	ସେନ୍ୟର—ବିଂ. (ସେନ୍ୟ+ଅ) ସେନ୍ୟ- ରକ୍ଷିତ, ସେନ୍ୟର ପର ବର୍ଣ୍ଣିତିଷ୍ଠ ।	ସେନ୍ୟକଳ—ବ.(ଶକାଙ୍କର)ସେନ୍ୟରୁପ ଶକ୍ତି ବା କ୍ଷମତା, (ଏକାର୍ଥକ ସହିତର) ସମ୍ବନ୍ଧିତ ସେନକବଳ ।
ସେଇତିକ୍ଷେ—ବ. (ସେଇତିକା+ଇକ୍ଷେ) ବ.ଖୁ; ଅଦ୍ରୁଦ୍ଧ, ଅଦା, (ବିଂ)ବାଲୁକା- ମୟ ଶାକ ଯାହାକୁ ପୁଣକର ଦୋଷ କ୍ରିୟ ।	ସେନ୍ୟବ—ବିଂ. (ସେନ୍ୟ+ଅ) ସମ୍ବନ୍ଧିତା, ସିନ୍ଧୁଦେଶକାତ, ସିନ୍ଧୁ ସମ୍ବନ୍ଧିୟ, (ବି) ସିନ୍ଧୁଦେଶକାତ ଉକ୍ତଷ୍ଠ ଅଶ୍ଵ, ସିନ୍ଧୁନଦ ନିକଟସ୍ଥ ଦେଶରୁ ଉତ୍ସନ୍ଦ ଲିବଣ- କିଶେଷ ।	ସେନ୍ୟବାସ(ନିବାସ)—ବ. (ଗତତ୍ର) ଶିତର, ଗୁରୁଣୀ ।
ସେଇତିକ୍ୟ—ବିଂ. ଏକତାର ସହିତ ବର୍ତ୍ତି- ମାନ, ଏକତାୟକ୍ତ, ଶିକ୍ଷ୍ୟବିଶ୍ଵେଷ, ଏକ- ମତାବଳମ୍ବୀ, (ବି) ଶୋଣପିରଳ ।	ସେନ୍ୟବଲନଶ—ବ.ସିନ୍ଧୁଦେଶର ପବତ ଜାତ ଲିବଣବିଶେଷ ।	ସେନ୍ୟବିଶ୍ଵର—ବ. (ଗତତ୍ର) ବାଜିକାୟ ବିଶରବିଶେଷ,ସେନ୍ୟମାନଙ୍କ ମାବଜମ୍ବୁ କାର୍ଯ୍ୟର ତଥୀ ଯେଉଁ ବିଶର ନିଧ ।
ସେଇତିବ—ବିଂ. ଜନ୍ମମୁଦ୍ରଣ ।	ସେନ୍ୟବାରଣ୍ୟ—ବ. ମହାଭରତ ପ୍ରଦିତ ବନବିଶେଷ ।	ସେନ୍ୟବ୍ୟହ—ବ.(ଗତତ୍ର) ଯୁଦ୍ଧ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରଶାଲୀରେ ସମାବେଶିତ ସେନ୍ୟବଳ ।
ସେଇତିଗୋ—ପ୍ରା. (ବସ୍ତ୍ରର) ବିଂ. ଅଟ୍ଟଣ୍ୟ ।	ସେନ୍ୟବାରଣ୍ୟ—ବ. ସମ୍ବନ୍ଧିୟ (ବିଂ-ସେନ୍ୟବ + ର) ସିନ୍ଧୁ ସମ୍ବନ୍ଧିୟ, ସାମୁଦ୍ରୁଣୀ ।	ସେନ୍ୟବଲନ—ବ. (ଗତତ୍ର) ସେନ୍ୟ- ଗୁରୁଳନ ଦେଖ ।
ସେଇତିବ—ବିଂ. (ସେନ୍ୟ+ଅ) ସେନ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧିୟ ।	ସେନ୍ୟବୀ—ବ. (ସେନ୍ୟ+ର) ଶାଳାଧିରସ- କର୍ଯ୍ୟାସ, ତାତୀ ।	ସେନ୍ୟବାଦେଶ—ବ. (ଗତତ୍ର) ଯୁଦ୍ଧ ବା ଅନ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେନ୍ୟମାନଙ୍କ ର ସମ୍ବନ୍ଧିତିର, ସେନାବିଶେଷ ।
ସେଇତିକାହମୀ—ବିଂ. (ମିତି+ବହୁ+ଇକ + ର) ବାହୁଦା, କଣାରିଶେଷ ।	ସେନ୍ୟବୀ—ବ. (ସେନା+ର) ସୁରକ୍ଷାମାନ୍ତର ଅସ୍ଥାଧ୍ୟ ଘ୍ୟକ୍ତି, ଯୋଜା, ସିପାହୀ, ସେନାଦଳ, ପଲଟଣ, ପ୍ରତ୍ୱଷ୍ଠ, ଶିତର, ପୁରୁଣୀ, ଶ୍ରେଣୀଦିନ ଯୋଜି ବୃଦ୍ଧ, ସମ୍ବେଦି ସେନା, ମିଳିତ ହସ୍ତୀ ଅଶ୍ଵ, ରଥ ଓ ପଢାତ ବୁପ ସେନା, (ମୌଳ, ଭୂତେ, ପୁତ୍ରର, ଶ୍ରେଣୀ, ଦୁଷ୍ଟର, ବନ୍ୟ) ସେନ୍ୟବିଶେଷ ।	ସେନ୍ୟବାଦ୍ୟ—ବ. (ଗତତ୍ର) ସୁରକ୍ଷା ବା ଅନ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେନ୍ୟମାନଙ୍କ ର ସମ୍ବନ୍ଧିତିର, ସେନାବିଶେଷ ।
ସେଇତିମ୍ବା(ମ୍ବା)—ପ୍ରା. (ମିଂହଚୁମ୍ବି) ବି. ପିତୁଡ଼ି ।	ସେନ୍ୟବାଦ୍ୟ—ବ. (ସେନା+ର) ସୁରକ୍ଷାମାନ୍ତର ଅସ୍ଥାଧ୍ୟ ଘ୍ୟକ୍ତି, ଯୋଜା, ସିପାହୀ, ସେନାଦଳ, ପଲଟଣ, ପ୍ରତ୍ୱଷ୍ଠ, ଶିତର, ପୁରୁଣୀ, ଶ୍ରେଣୀଦିନ ଯୋଜି ବୃଦ୍ଧ, ସମ୍ବେଦି ସେନା, ମିଳିତ ହସ୍ତୀ ଅଶ୍ଵ, ରଥ ଓ ପଢାତ ବୁପ ସେନା, (ମୌଳ, ଭୂତେ, ପୁତ୍ରର, ଶ୍ରେଣୀ, ଦୁଷ୍ଟର, ବନ୍ୟ) ସେନ୍ୟବିଶେଷ ।	ସେନ୍ୟବାଦ୍ୟ—ବ. (ଗତତ୍ର) ସୁରକ୍ଷା ବା ଅନ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେନ୍ୟମାନଙ୍କ ର ସମ୍ବନ୍ଧିତିର, ସେନାବିଶେଷ ।
ସେଇତିକାନ୍ଦ—ୟା. ବି. ସଇତାନ ଦେଶ ।	ସେନ୍ୟବାଦ୍ୟ—ବ. (ସେନା+ର) ସୁରକ୍ଷାମାନ୍ତର ଅସ୍ଥାଧ୍ୟ ଘ୍ୟକ୍ତି, ଯୋଜା, ସିପାହୀ, ସେନାଦଳ, ପଲଟଣ, ପ୍ରତ୍ୱଷ୍ଠ, ଶିତର, ପୁରୁଣୀ, ଶ୍ରେଣୀଦିନ ଯୋଜି ବୃଦ୍ଧ, ସମ୍ବେଦି ସେନା, ମିଳିତ ହସ୍ତୀ ଅଶ୍ଵ, ରଥ ଓ ପଢାତ ବୁପ ସେନା, (ମୌଳ, ଭୂତେ, ପୁତ୍ରର, ଶ୍ରେଣୀ, ଦୁଷ୍ଟର, ବନ୍ୟ) ସେନ୍ୟବିଶେଷ ।	ସେନ୍ୟବାଦ୍ୟ—ବ. (ଗତତ୍ର) ସୁରକ୍ଷା ବା ଅନ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେନ୍ୟମାନଙ୍କ ର ସମ୍ବନ୍ଧିତିର, ସେନାବିଶେଷ ।
ସେଇତିକାନ୍ତିକ—ବିଂ. ଦିକାନ୍ତିକ, ତଥିକ ।	ସେନ୍ୟବାଦ୍ୟ—ବ. (ସେନା+ର) ସୁରକ୍ଷାମାନ୍ତର ଅସ୍ଥାଧ୍ୟ ଘ୍ୟକ୍ତି, ଯୋଜା, ସିପାହୀ, ସେନାଦଳ, ପଲଟଣ, ପ୍ରତ୍ୱଷ୍ଠ, ଶିତର, ପୁରୁଣୀ, ଶ୍ରେଣୀଦିନ ଯୋଜି ବୃଦ୍ଧ, ସମ୍ବେଦି ସେନା, ମିଳିତ ହସ୍ତୀ ଅଶ୍ଵ, ରଥ ଓ ପଢାତ ବୁପ ସେନା, (ମୌଳ, ଭୂତେ, ପୁତ୍ରର, ଶ୍ରେଣୀ, ଦୁଷ୍ଟର, ବନ୍ୟ) ସେନ୍ୟବିଶେଷ ।	ସେନ୍ୟବାଦ୍ୟ—ବ. (ଗତତ୍ର) ସୁରକ୍ଷା ବା ଅନ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେନ୍ୟମାନଙ୍କ ର ସମ୍ବନ୍ଧିତିର, ସେନାବିଶେଷ ।
ସେଇତିକାନ୍ତିକ—ବିଂ. ଯୋଜିତାନ୍ତିକ ।	ସେନ୍ୟବାଦ୍ୟ—ବ. (ସେନା+ର) ସୁରକ୍ଷାମାନ୍ତର ଅସ୍ଥାଧ୍ୟ ଘ୍ୟକ୍ତି, ଯୋଜା, ସିପାହୀ, ସେନାଦଳ, ପଲଟଣ, ପ୍ରତ୍ୱଷ୍ଠ, ଶିତର, ପୁରୁଣୀ, ଶ୍ରେଣୀଦିନ ଯୋଜି ବୃଦ୍ଧ, ସମ୍ବେଦି ସେନା, ମିଳିତ ହସ୍ତୀ ଅଶ୍ଵ, ରଥ ଓ ପଢାତ ବୁପ ସେନା, (ମୌଳ, ଭୂତେ, ପୁତ୍ରର, ଶ୍ରେଣୀ, ଦୁଷ୍ଟର, ବନ୍ୟ) ସେନ୍ୟବିଶେଷ ।	ସେନ୍ୟବାଦ୍ୟ—ବ. (ଗତତ୍ର) ସୁରକ୍ଷା ବା ଅନ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେନ୍ୟମାନଙ୍କ ର ସମ୍ବନ୍ଧିତିର, ସେନାବିଶେଷ ।

ସେନାଦଳର ଆଗପାତା ।	ପ୍ରାକ୍ତଭବ, ଏକପ୍ରକାର ତୃଶ୍ମ, ଅଶ୍ଵବାଲ ।	ସୋଙ୍ଗୁରବା—ଶ୍ରୀ. ହି. ସୁତିବା, ଶୋକା- ନ୍ତୁ କରୁଇବା ।
ସେନ୍ୟାଧିକି—ବି. (ଡକ୍ଟର) ସେନାପାତି, ସେନାଦାୟକ ।	ସେନାଶିଖ—ବି. ଉଚ୍ଚାରଣ ।	ସୋତିବା—ଶ୍ରୀ. ହି. ସୁତିବା, ଶୋକ କରୁବା, ପସ୍ତାଇବା ।
ସେବାଲ—ଶ୍ରୀ. (ସେବା+ଥଳ୍ଳ+କ.ଅ) ଶୈବାଲ, ଶିରନୀ ।	ସେନାଶିଖ—ବି. ଅଳ୍ପକରନ ବ୍ୟାପୀ ହେବା ବର୍ଷା, ଝଞ୍ଜ ଓ ତୋପାନ ।	ସୋଜ—ଶ୍ରୀ. (ସମ୍ବଲ) ହି. ବି. ବୃଥା ।
ସେମନ୍ତୁଳ—ବି. (ସୀମନ୍ତୁ+ଇକ) ସୀମନ୍ତୁ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ବି) ସିନ୍ଦ୍ରର ।	ସେନାଶିଖ—ବି. ସଇଶ ଦେଖ ।	ସୋଜ—ପୁଂ. ବି. (ସୋ+ଜନ୍ମ+କ.ଅ) ଗଣେଶ ।
ସେସ୍ତୁଦ—ଯା.ବି. ସୁଲମାନ ଧର୍ମପ୍ରବ- ତ୍ରିକ ହଜରତ ମହମ୍ମଦ ଦୌହିନ ଅଳ୍କ ପ୍ରତି ହୃଦେବଙ୍କ ବଣଧରମାନ- କେର ବଣଶୋଧୁସବଶେଷ ମାନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ସେଇ—ବି. (ସୀର+ଅ) ସୀରମୁହଁ, ଲଙ୍ଘନସୁନ୍ଦର ।	ସେନାଶିଖ—ବି. ବିନାଶ କରିବା, ମାରିବା, ସମାପ୍ତ କରିବା ।	ସୋଜା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ସଂ-ସହଜ କିମ୍ବା ଶୁଭ କିମ୍ବା ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ) ସରଳ, ସିଧା, ସଳଖ, ସତକ, ନିଷ୍ପତ୍ତ ।
ସେଇର(ର)ନ୍ତୁ—ପୁଂ. ବି. (ସେଇର+ଧୂ +କ.ଅ କିମ୍ବା ସୀରଫୁଲୁ+ଧୂ+କ.ଅ) କୃଷକ, ଚଷା, ଗୁହଦାସ, ଗୁହକର୍ମ- କାଶ ଭୃତ୍ୟ, ଦ୍ୱାସପିତା ଓ ଅସ୍ତ୍ରୋଗବ କାନ୍ଦାୟ ମାତାଙ୍କ ଠାରୁ ଉପନ୍ଦ ସଙ୍କର କାନ୍ଦବଶେଷ ।	ସେନାଶିଖ—ବି. ଏକପ୍ରକାର ରେହିମ ଛ, (ସ୍ତ୍ରୀ) କାହାଣୀ ବିଶ୍ଵିତ ରଜାଙ୍କର ଦୁଃଖୀ ରାଣୀ ।	ସୋଜା—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୀରମୁହଁ ଶୁଭର, ଶାକି- କୁନ୍ଧବିଶେଷ ।
ସେଇର(ର)ନ୍ତୁ—ପୁଂ. ବି. (ସେଇରନ୍ତୁ, ସେଇରନ୍ତୁ+ର) ଶିଳ୍ପକର୍ମ ଓ ବେଶ- ଭୂଷା କର୍ମରେ ଦକ୍ଷା, ପରବର୍ତ୍ତିତା ଦ୍ୱାବଶାତ୍ରୁତ୍ୟ, ଆୟୁ, ଅନ୍ୟଗୁହସ୍ତିତା ସୁତନ୍ତା ତିଳଜିନିବିନୀ, ଗୁଣ୍ଠୀ, ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ସେଇରନ୍ତୁଜାତୀୟା ହୀ, ଦୌହିନୀ, ଅନ୍ତ୍ୟ- ପୁର ପରିବର୍ତ୍ତକା, ମହିଳିକା, ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ସମୂତା ହୀ, କମମୁହଁ ।	ସେନାଶିଖ—ବି. କାହାଣୀ ବିଶ୍ଵିତ ରଜାଙ୍କର ଦୁଃଖୀ ରାଣୀ ।	ସୋଜା—ଶ୍ରୀ. ବି. ବିନାଶ କରିବା, ମୋଟ, ପୁଲକାୟ ।
ସେଇକ—ବି. (ସୀର+ଇକ) ଲଙ୍ଘନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ବି) ହଜ୍ରୁଆ, ହଜ୍ରିଆ, ଚଷା, କୃଷକ, ଗୋରୁ, ଆକାଶ ।	ସେନାଶିଖ—ବି. ଏକପ୍ରକାର ଲମ୍ବ ଓ ମୋଟ ବାଢ଼ି ।	ସୋଜା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଧୂ-ଶରୀ) ଅ. ପବନ ବହୁବାର ବା କୋରରେ ନିଶ୍ଚୟ ମାର- ନାର ଶବ ।
ସେଇର—ପୁଂ. ବି. (ସୀର+ଇର) ମହିଷ, ସୁର୍ଗ, (ହୀ) ସେଇରୀ ।	ସେନାଶିଖ—ବି. ଏକପ୍ରକାର ଲମ୍ବ ରୂପାର ଏକପ୍ରକାର ଲମ୍ବ ଓ ମୋଟ ବାଢ଼ି ।	ସୋଜା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଧ-ଶୋଷକ) କୁଟିଙ୍ଗକାଗଜ ।
ସେଇରସ୍ତୁ—ବି. ଜନପଦବିଶେଷ ।	ସେନାଶିଖ—ବି. (ଧ-ସୁରୋତ କିମ୍ବା ସ୍ଵାଗତ) ସ୍ତ୍ରୀହ, ଆପଣଶୋତ, (ବି) ସ୍ତ୍ରୀହ ।	ସୋଜା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଧ-ସୁରୋତ କିମ୍ବା ସ୍ଵାଗତ) ସ୍ତ୍ରୀହ, ଆପଣଶୋତ, (ବି) ସ୍ତ୍ରୀହ ।
ସେଇଶ୍ଵର—ବି. (ସେଇରେ+ଶ୍ଵର) ଶିଶୀ, ଦାସକେରେଶୀ । [ଦେଖ ।	ସେନାଶିଖ—ବି. (ଜମ୍ଭୁପୁର) ବି. କାନର ଅଳକାରବିଶେଷ ।	ସୋଜା—ଶ୍ରୀ. ବି. (ଜମ୍ଭୁପୁର) ବି. ଗ୍ରେବ୍ର ।
ସେଇଶ୍ଵର—ବି. (ସେଇରେ+ଶ୍ଵର) ଶିଶୀ, ଦେଖ ।	ସେନାଶିଖ—ବି. (ଜମ୍ଭୁପୁର) ବି. ଗ୍ରେବ୍ର ।	ସୋଜା—ଶ୍ରୀ. ବି. କୌଣସି ପାନୀହୀ ବିଷ୍ଟୁ ସୋଜାକାରି ଶାରୀ,
ସେଇଶ୍ଵର—ବି. (ସେଇରେ+ଶ୍ଵର) ଶିଶୀ, ଦେଖ ।	ସେନାଶିଖ—ବି. ବିନାଶ କରିବା, ଶୋକା- ନ୍ତୁ କରୁଇବା ।	ପୁଲକାୟ ।
ସେଇଶ୍ଵେ—ବି. କାନରକାରୀ ।	ସେନାଶିଖ—ବି. ବିନାଶ କରିବା, ଶୋକା- ନ୍ତୁ କରୁଇବା ।	ସୋଜା—ଶ୍ରୀ. ବି. ସେଇରେ ଦେଖ ।

ଯେ ସତ ସତ ଶବ୍ଦ କରେ ।
ସୋଡ଼ା—ଶା.ବ.ସଜିକାଶାର, ପଦମାର ।
ସୋଡ଼ଅମ—ଯା, ବ. ପଦାର୍ଥ ବିଜନ
ଅନୁମାରେ ମୌକିକ ଦ୍ରୁବ୍ୟବିଶେଷ ।
ସୋଡ଼ଥୁଅ—ଶା.ବ. ଶବ୍ଦବିକୁ ପାଣିନହି-
ରାଗ ନୌକାକାର ପାତ ।
ସୋଡ଼—ପୁ. ବି. (ସନ୍ଧି+ମୁଖ)ଶାହା
ସହ୍ୟ କରିଯାଇଥିବୁ, ଶାନ୍ତ, ଶମାଶୀଳ,
ଦୁଃଖାଦ ସହନଶୀଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୋଡ଼ା ।
ସୋଦବ୍ୟ—ବି. (ସନ୍ଧି+ମୁଖ.ତଥି)
ସହ୍ୟ, ସହନୟ ।
ସୋଡ଼ା—ପୁ. ବି. (ସନ୍ଧି+କ.ତି)
ଶମାୟକ, ଶମାଶୀଳ, ସହନଶୀଳ, ଶକ୍ତି-
ସମର୍ଥ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୋଡ଼ୀ ।
ସୋଡ଼କ-ସୁ—ବି.ବି. (ସନ୍ଧି+କଞ୍ଚି)ଉକଣ୍ଠାପୁଣ୍ଡି
ମୋଡ଼କଶ୍ରୀ—ପୁ. ବି. ନାନୀ; (ସନ୍ଧି+
କଞ୍ଚିଶ୍ରୀ)ଉଦ୍‌ବିଶ୍ଵାରିକଣ୍ଠାପୁଣ୍ଡି, ଉନ୍ନନ୍ଦ ।
ସୋଡ଼କଣ୍ଠ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଉକଣ୍ଠାପୁଣ୍ଡି,
ମୋଡ଼କଶ୍ରୀ—ବି.ବି.; (ସନ୍ଧି+ଉତ୍ତପ୍ତାପାଦ)
ସମଦହାସ୍ୟ, ପ୍ରିୟବାକ୍ୟ, ଶୁଣୁ, ଉତ୍ତପ୍ତାପାଦ
କାଷ୍ଟ୍ୟକୁ ବାକ୍ୟ, ଶ୍ରେଷ୍ଠବାକ୍ୟ, (ବିଶ୍ଵାରିକଣ୍ଠାପୁଣ୍ଡି)
ବୁଝିଯକୁ, ପରିହାସଯକୁ, ଅତିରିକ୍ତ,
କ୍ୟାଙ୍କ୍ୟକୁ ।
ସୋଡ଼ତଙ୍କ—ପୁ. ବି. (ସନ୍ଧି+ଉତ୍ତପ୍ତକ)
ଶୋକାକୁଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୋଡ଼ିଙ୍ଗା ।
ସୋଡ଼ିସବ—ପୁ. ବି. (ସନ୍ଧି+ଉତ୍ତପ୍ତବ)
ଉତ୍ସବଯକୁ, ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୋଡ଼ିବା ।
ସୋଡ଼ିସାହ—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଉତ୍ସବଯକୁ,
ଉତ୍ସମ୍ୟକୁ ।
ସୋଡ଼ିସାହା—ପୁ. ବି.ବି.ସୋଡ଼ିବାର ଭାବ,
ଉତ୍ସମ୍ୟ, ଉତ୍ସାହ ।
ସୋଡ଼ିସାହେ—ବି. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ)ଉତ୍ସା-
ହର ଉତ୍ସତ, ଉତ୍ସମ୍ୟ ସହକାରେ ।
ସୋଡ଼ିସୁକ—ବି. ଉତ୍ସକଣ୍ଠିତ, ଅନୁତ୍ତପ୍ତ,
ରୁକ୍ଷୁଥବା, ଶୋକାକୁଳ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୋଡ଼ି-
ସୁକା ।
ସୋଡ଼ିସେକ—ପୁ. ବି. (ସନ୍ଧି+ଉତ୍ସେକ)
ଚିର୍ବି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୋଡ଼ିସେକା ।

ସୋଡ଼ିସେଧ—ବି. ବ.ଶ୍ରୀ; (ସନ୍ଧି+
ସେଧ) ଉତ୍ସତ ।
ସୋଡ଼—ପ୍ରା. (ସନ୍ଧିଉତ୍ସି)ବି. (ସନ୍ଧି+ସ୍ତ୍ରୋତର)
ବର୍ଷାପାଣି ବୋହିଯିବାପାଇଁ କଟା-
ଯାଇଥିବା ନାଲ ।
ସୋଡ଼କ—ବି. ଉତ୍ସକଯୁକ୍ତ, ଉତ୍ସକିଷ୍ଟ ।
ସୋଡ଼ଧଳ—ବି. ଲଦ୍ଦୁ, ଅଳ୍ପ ।
ସୋଡ଼ସ୍ତ୍ର—ବି. (ସନ୍ଧି+ଉତ୍ସତ୍ତ୍ଵ)ବୁଝିଯକୁ,
ପୁଧେମେତ ।
ସୋଡ଼ର—ପୁ. ବ. ବ.ଶ୍ରୀ; (ସନ୍ଧି+ଉତ୍ସର)
ସମ୍ଭାବର, ଭାବ, ଏକଗର୍ଭକାତ ସନ୍ତ୍ଵାନ,
(ଲ.ଅର୍ଥ-ଭାବପର)ଉପକାଶ ବା ସହା-
ସ୍ଵକ ବ୍ୟକ୍ତି, ଶିତା, ଆଶ୍ରୟକାତା,
(ପୁ.ବି.) ଏକଗର୍ଭେଷ୍ଟନ, (ଶା.ବି.)
ବର୍ଷଳ, ଆହୀୟକତ୍ବ, ସମାନ, ଭଳ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସୋଡ଼ର(ଶା) ।
ସୋଡ଼ରମ—ବି. (ସୋଡ଼ର+ବି.ରମନ୍)
ସୋଡ଼ରର ଭାବ, ଭାବପଣୀଆଁ ।
ସୋଡ଼ସ୍ତ୍ରୀ—ପୁ. ବି. ସୋଡ଼ୀୟ,
ସହୋଦର ।
ସୋଡ଼ୀୟ—ପୁ. ବି. (ସୋଡ଼ର+ସତ୍ୟ)
ସୋଡ଼ର ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୋଡ଼ୀୟା ।
ସୋଡ଼ୀୟବାନ୍—ବି. (ସୋଡ଼ୀୟ+
ବନ୍) ସହୋଦରଯକୁ ।
ସୋଡ଼ରଣ—ବି. ଉତ୍ସରସତ୍ତ୍ଵ ବର୍ତ୍ତମାନ,
ଉକଣ୍ଠାଯକୁ । [ସ୍ଵକ୍ଷତ୍ର ।
ସୋଡେୟାଗ—ବି. ଉତ୍ସଦ୍ଵୀରୀ, ଉତ୍ସେୟାଗ
ସୋଡେୟାମ—ବି. ଉତ୍ସମ୍ୟକୁ, ଉତ୍ସମ-
ବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ ।
ସୋକେଗ—ପୁ. ବି. ବ.ଶ୍ରୀ; (ସନ୍ଧି+
ଉତ୍ସବେଗ)ଉତ୍ସବେଗୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସୋକେଗା ।
ସୋଧୁଅ—ଶା. ବି. ବିଶ୍ଵାରି ଓ ଉତ୍ସାହ
ପାଣିପାଣିଆ କରି କାହୁଆଦିରେ
ଚିତାଦେବାପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଜଳୀୟ
ପଦାର୍ଥବିଶେଷ, ପିଠର ।
ସୋନ୍—ଶା.ବି.ଅଳକାରରେ ବସାଯିବା
ସୁନାର ବା ରୂପାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରୂଥା, (ଶା.
କୁତଶିଗଡ଼ି. ବି) ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ।

ସୋନ୍ଦୁର—ଶା. ବ. (ସନ୍ଧି+ସୁନ୍ଦର)
ଉତ୍ସାହ (ଉତ୍ସ ବା ସୁନ୍ଦର୍ୟ) ।
ସୋପବାସ—ପୁ. ବି. ବ.ଶ୍ରୀ; (ସନ୍ଧି+
ଉତ୍ସବାସ)

କ.ଥ୍.କ୍ଷିପ୍ତା ସେ ଗରେ ସେ ମରସ ପାନ
 କାଶ ହୁଅଛଣ, ସୋମରସ ପାନକ୍ରୂ
 ପିତୃ ବିଶେଷ । [ଇନ୍ଦ୍ର]
 ସୋମପତ୍ର—ବ. ସକଳ ସୋମପାଲକ,
 ସୋମପତ୍ର—ବ. ଡ୍ରାଙ୍ଗବିଶେଷ, ଉଲୁଙ୍ଗେ ।
 ସୋମପାଦୀ—ପୁଂ. ବି. ସୋମପାନକାଶ,
 ସେ ସୋମରସ ପାନ କରେ, (କ୍ଷେତ୍ର)
 ପାଦୀମ ।
 ସୋମପାତୀ—ବ. (ସୋମ + ପାତୀ-ଶ.
 ଶି+ଇନ୍ଦ୍ର) ସୋମପାନକାଶ; ସୋମପା
 ସୋମପାଥୀ—ବି. (ସୋମ + ପା +
 ଇନ୍ଦ୍ର. ଶିପାତନ) ସୋମରସପାନକାଶ ।
 ସୋମପ୍ରତୋଷ—ବ. ସୋମବାର ବ୍ରତ
 ଦେଖ ।
 ସୋମପ୍ରତ—ପୁଂ. ବି. (ସୋମ + ପ୍ରତ)
 ବ.ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରଜପର କାନ୍ତିବିଶେଷ ।
 ସୋମବନ୍ଧୁ—ପୁଂ. ବ. କ୍ଷମତାବ୍ୟୁଷ, ବ୍ରତ ।
 ସୋମଭୁତ୍—ବ. ବ. ଶ୍ରୀ, ସୋମଯୁଦ୍ଧ,
 ବ୍ରଦ୍ଧଗ୍ରହ, କିନରାଜରେତ, (ବିଂ) ସୋମ
 ବିଶେଷାଭବ । [ମଣି]
 ସୋମମଣି—ବ. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ-
 ସୋମଯାଗ—ବ. ସୋମଲତାରଥ ପାନା-
 ଜୀବ ଫେବାରୀର ପକ୍ଷବିଶେଷ ।
 ସୋମଯାନୀ—ପୁଂ. ବ. (ସୋମ + ଯାନୀ
 + କ.ଇନ୍ଦ୍ର) ସୋମଯାନକ୍ରୂ ।
 ସୋମଯୋଦ୍ଧ—ବି.ଚନ୍ଦ୍ରନିବିଶେଷ, ପୀତ
 ତନନ, ଦେବତା, ବ୍ରାହ୍ମଣ । [ରସ]
 ସୋମରସ—ବ. (ଡ଼ତି) ସୋମଲତାର
 ସୋମରକ—ଶା. ବି. ସୋମରକ ଦେଖ ।
 ସୋମରକା—ବ. ସୋମରକ ଦେଖ ।
 ସୋମରକୀ—ବ. (ସୋମ + ରକୀ + ଇନ୍ଦ୍ର)
 ଆଶ୍ରମବିଶେଷ, ବାକୁତି ।
 ସୋମରୋଗ—ବ. ସ୍ତ୍ରୀରୋଗବିଶେଷ, ସ୍ତ୍ରୀ-
 ମାନଙ୍କର ମୁଗ୍ଧତ୍ସାର ରୋଗ ।
 ସୋମଲତା—ବ. ଅର୍କାଦିବର୍ଗର ବିନ୍ଦୁ
 ଶୀଘ୍ର ପଦସ୍ଥନ ଲତା, ଗୁଡ଼ୁଟୀ, ବ୍ରହ୍ମୀ
 ଶ୍ରୀପ, (ଶା.ବ) ଶାଶ୍ଵାଳିର ।
 ସୋମଲତା—ବ. ଗୁଡ଼ୁଟୀ, ସୋମଲତା ।
 ସୋମବଣୀ—ବ. ପ୍ରାଚୀନ ଭରତର ରାଜ-

ବଣ ବିଶେଷ, ଚନ୍ଦ୍ରଖଣ୍ଡ ।
ସୋମଙ୍ଗଶୀଘ୍ର—ବି. ଚନ୍ଦ୍ରଖଣ୍ଡପୁନ୍ଧାର୍ଥ,
ଚନ୍ଦ୍ରଖଣ୍ଡଶାତ୍ର ।
ସୋମଙ୍ଗଶୀଘ୍ର—ବି. (ସୋମଙ୍ଗଶୀଘ୍ର)
ସୋମବଳୀ—ବ. ଶୈତି (ପାକଢ଼ା)ଅନ୍ତର
କହୁଳୁ, କାପତ୍ତି, କରଞ୍ଜ, ରୂପି-
କରଞ୍ଜ, ବନୁରଗର ।
ସୋମକଲ୍ପି—ବ. ସୋମଲତା ଦେଖ,
ବ୍ରାହ୍ମିଶାକ ଦେଖ ।
ସୋମବଳୀକା—ବ. ସୋମଲତା ଦେଖ,
ସୋମରାଜୀ ଦେଖ ।
ସୋମବଳୀ—ବ. ଶୁଭୁତୀ, ସୋମଲତା,
ସୋମରାଜୀ, ବାନ୍ଧୁତି, ପାତାଳରାତ୍ରି,
ବ୍ରାହ୍ମୀ, ଶୈତାନଦିର, ଆଲୁଭୁତ,
ସୁଦର୍ଶନ—ପଦ୍ମବୁଲକ୍ଷ, ଗଜପିପୁଳି,
ବନକାର୍ଯ୍ୟାସୀ ।
ସୋମବାର(ବାସର)—ବ. ଚନ୍ଦ୍ରନାସର,
ସୋମଗ୍ରହକ ଶୈତାନଦିର, ରବିବାରର
ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦିବସ, ବ୍ରାହ୍ମପୁରା, (ଶ୍ର.
ବି) ସୋମବାର କ୍ରତ ।
ସୋମବାରକ୍ରତ— ବ. ସୋମବାରର
କର୍ତ୍ତର୍ଯ୍ୟ ଶିରଦୁର୍ଗା ପୁଲାତୁପ ଉପକାଏ
କ୍ରତବିଶେଷ ।
ସେ ମଗାରିଆ—ଶ୍ର. ବି. ସୋମବାର
କ୍ରତପାଳିନକାଶ (ବ୍ୟକ୍ତି), ସୋମ-
ବାରରେ ଜନ୍ମ ହେବା (ବ୍ୟକ୍ତି), ସୋମ
ବାର ସମ୍ମନ୍ଦୀୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ)ସୋମବାରିଆଣୀ
ସୋମବାରପର—ବ. ସୋମବାର ଦେଖ ।
ସୋମବିଷୟ—ପୁ. ବି. ସୋମଲତା
ରସ ବିଜୟକାଶ ।
ସୋମବୃକ୍ଷ—ବ. କହୁଳୁ ବୃକ୍ଷ, କାପତ୍ତ
ଗର, ପାଖର ଶରର ।
ସୋମଶକଳ—ବ. ଶାଶ୍ଵତୁଳୀ,
ଏକ ପ୍ରକାର କାଳୁଡ଼ି ।
ସୋମପ୍ରକ୍ରି—ବ. (ନ.ଶ୍ର.) କର୍ପୂର ।
ସୋମଦାର—ବ.ଶୈତି(ପାକଢ଼ା)ଅନ୍ତର,
ବନୁରଗର ।
ସୋମସିଙ୍ଗାନ୍ତ—ବ. ବିଜବିଶେଷ, ହର

ଆଶ୍ରମବିଶେଷ ।	ସାନଚିମୁଠା, ନାକୁଆସି ।	ଲହୁରବିଶୀଳ୍ମ୍ବ ।
ସୋମାଶ୍ରୟାସ୍ତୁଣ-ବ. ମହାଦେବଙ୍କ ପ୍ରାନ ।	ସାର—ସା. ବି. ଯବନ୍ଧାର, କୁମୃଷ୍ଟରୁ ଜାତ ଶାରବିଶେଷ, ସୋଡ଼ା ଦେଖ, ହାରଆଦିର ସତ, ଜମିଆଦିର ଲମ୍ବ ପଢ଼ି, ଆମୁଆଦିର ଚରୁଡ଼ା, (ଗ୍ର. ଯା) ସୁରଗ ।	ସୋଲ(ହୁ) — ଗା. ବି. ସୋଲ ଦେଖ ।
ସୋମାଶ୍ରୀ—ବ. ସୋମବାର ଦିନ ଅଶ୍ରୀ ତଥ ହେଲେ କରନ୍ତିବା ବ୍ରତ ।	ସୋର—ସା. ବି. ଯବନ୍ଧାର, କୁମୃଷ୍ଟରୁ ଜାତ ଶାରବିଶେଷ, ସୋଡ଼ା ଦେଖ, ହାରଆଦିର ସତ, ଜମିଆଦିର ଲମ୍ବ ପଢ଼ି, ଆମୁଆଦିର ଚରୁଡ଼ା, (ଗ୍ର. ଯା) ସୁରଗ ।	ସୋଲ(ଲୁ)କି—ଗା. ବି. ଉତ୍ତରଭାରତର ରଜ୍ୟତାନାର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ରଜ୍ୟ- ନାମ ।
ସୋମାତ୍ରା—ବ. ଭର୍ତ୍ତବରସି, ସୋମ- ରିତ୍ସାର ଆହୁତି ।	ସୋର—ସା. ବି. ମୁରାର ଦେଖ ।	ସୋଲ(ଲୁ)ପ—ସା. ବି. (ଇଂୟୁପ୍) ଗ୍ରେଟ ଜାହାଜ ।
ସୋମାତ୍ରା—ବ. ମହାସୋମଲତା ।	ସୋରକ—ସା. ବି. ସୁରକ ଦେଖ ।	ସୋଲର—ଗା. ବି. ତଳିକାତ୍ମତ ଖର- ବର୍ତ୍ତୀ ଗୋଟିଏ ପାହାଡ଼ ।
ସୋମେଶ୍ଵର—ବ. କାଣିରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଶିବଲିଙ୍ଗବିଶେଷ, ଶାକୁଷଙ୍କର ଏକ- ନାମ, ସୋମନାଥ ଦେଖ ।	ସୋରକ—ବ. ବି. ଯବନ୍ଧାର, ସୋଡ଼ା ଜାତବାସ୍ତ୍ର ।	ସୋଲ—ଗା. ବି. ବୁଟ, ଚଣା, (ପ୍ରାଦେ- ଗଞ୍ଜାମ) ଶାସ୍ତ୍ର ଓ ତେଲାଦିର ମାପ- ବିଶେଷ, ୨୭ତୋଳା ଓଜନ ।
ସୋମେତ୍ର—ବ. ବ. ଶ୍ରୀ, ସୋମଙ୍କ ଠାରୁ ଜାତ, (ବି) ବୁଧଗତ୍ତ, ଶାକୁଷ୍ମା ।	ସୋରକୁ—ବ. ସୋରକୁ ଦେଖ ।	ସୋଲିଶ୍—ସୁ. ବି. (ସାତରିଶ୍) ବ.ଶ୍ରୀ ପାର୍ଶ୍ଵପରିବର୍ତ୍ତିନାଦିଯୁକ୍ତ, ପର- ହାସ୍ୟକୁ, (ଶ୍ରୀ) ଲୁଣା, (ବି) ଲୁଣନ ।
ସୋମେତ୍ର—ଗା. ବି. (ସୋମ+ସା) ପମୁଦ୍ରି ।	ସୋରି—ଗା. ବି. ହାରଆଦିର ସର ।	ସୋଲିଶ୍ନ—ବ. ପରହାସ୍ୟକୁ ବାକ୍ୟ, ବ୍ୟାଳ ପୁତ୍ର, ବ୍ୟାଙ୍ଗ୍ୟ, ପ୍ରତିପଦ୍ମଙ୍କ ଦୁଙ୍କାଦ ।
ସୋମେତ୍ର—ଗା. ବି. ସୋମଯୁକ୍ତ, ସୋମପାନର ଯୋଗ୍ୟ, ସୋମରସ ଆହୁତି ଦେବା ବ୍ୟକ୍ତି ।	ସୋରିଷ—ଗା. ବି. (ଫ-ସର୍ପପ) ସର୍ପ, ଚନ୍ଦିଲବିଶେଷ ।	ସୋଲିଶ୍ନ୍କ୍ରି-ବ.ବ୍ୟାକେନ୍ତି, ବ୍ୟକ୍ଷେଣ୍ୟାନ୍ତି ସୋଷ—ବ. ଶାରମୁକ୍ତିକା, (ବି) ଶାର- ମୁକ୍ତିକାବିଶୀଳ୍ମ୍ବ ।
ସୋମେତ୍ର—ଗା. ବି. କୋଳାହଳ, ସମୁଦ୍ର ଆଦିର ତଟ, ଚେତନାବସ୍ଥା ।	ସୋରିଷ—ଗା. ବି. ସର୍ପପ ତେଲ ପର ଆକୁତିବିଶୀଳ୍ମ୍ବ, ସୋରିଷର ବର୍ଣ୍ଣ ବିଶୀଳ୍ମ୍ବ, (ଶ୍ରୀ) ଗ୍ରେଟଦାନା ମୁନାର କଣ୍ଠ, କବାଟର କୁଣ୍ଡଣା, ପର୍ବତୀରେ ସିଙ୍ଗୁଳ ଲଗାନ୍ତି ।	ସୋଷ—ବ. ଉଷ୍ଣିଷ୍ୟମୁକ୍ତ, (ବି) ବାସ୍ତବିଶେଷ ।
ସୋର—ଗା. ବି. କୋଳାହଳ, ସମୁଦ୍ର ଆଦିର ତଟ, ଚେତନାବସ୍ଥା ।	ସୋରିଷାଗୋଧ୍ୟ—ଗା. ବି. ହଳଦିଆ ସୋରିଷ ପର ଫୁଟିପୁଣ୍ଟିକା ଚମକାୟକୁ ଏକପ୍ରକାର ଗୋଧୁଗାପ ।	ସୋଷ—ପୁ.ବି. ଉଷ୍ଣିଷ୍ୟମୁକ୍ତ, ଉଷ୍ଣିଷ୍ୟବିଶୀଳ୍ମ୍ବ ।
ସୋର—ଗା. ବି. ସମ୍ମର୍ମିନାତିର ରଗବିଶେଷ ।	ସୋରୁଆ—ଗା. ବି. ମାଂସର ଖୋଲ ।	ସୋପିର(ର)—ଗା. ବି. ସର୍ଜ, ସଦୃଶ, ସରିଧା, ସମାନ ।
ସୋରତ୍ତା—ଗା. ଗଞ୍ଜାମ, ବି. ଓ ବି. ସୋଡ଼କା ଦେଖ ।	ସୋରେହା—ଗା. ବି. (ଫ-ପୁନ୍ଦିରା)ଆଗହ, ଲଳପା, ଶ୍ରବା, (ବି) ପୁନ୍ଦିରାଯୁକ୍ତ ।	ସୋହତ—ଗା. ବି. ପ୍ରାଚୀନ ପ୍ରସ୍ତୋଗ ।
ସୋରତ୍ତା—ଗା. ଗଞ୍ଜାମ, ବି. ଓ ବି. ସୋଡ଼କା ଦେଖ ।	ସୋର୍ମ୍ଭ—ବ. (ସାତରିଶ୍ରୀ) ବ.ଶ୍ରୀ; ଉର୍ମ୍ଭାବିଶୀଳ୍ମ୍ବ ।	(ଫ-ସରିତ୍ତପତି) ସମୁଦ୍ର, ସୌଭାଗ୍ୟ, ସ୍ରୋତ ।
ସୋରତ୍ତା—ଗା. ଗଞ୍ଜାମ, ବି. ଓ ବି. ସୋଡ଼କା ଦେଖ ।	ସୋର୍ମ୍ଭଭୁ—ପୁ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ଦୁଇ ଭୁଲୁତା ମଧ୍ୟରେ ଲୋମ ବା ଲୋମର ଉଚ୍ଚିତ ଥାଏ ।	ସେହନ—ଗା. ବି. ସମୁଦ୍ର । [ଦେଖ ।
ସୋରତ୍ତା—ଗା. ଗଞ୍ଜାମ, ବି. ଓ ବି. ଓଲୁଣିଆ ହେବାରୁ ରୁଚିକର ।	ସୋର୍ମ୍ଭି—ବ. (ସାତରିଶ୍ରୀ) ଉତ୍ତିବା	ସୋହତ—ଗା. ବି. ସମୁଦ୍ର, ସହୋତ୍ ସୋହତ—ଗା. ବି. ଗୋଷଣା, କାଗର
ସୋରତ୍ତା—ଗା. ବି. ସାନ ସନ୍ତୁଥୀ,		

କଳାଇ କରିବା ଘୋଷଣା ।
 ସ୍ଥାହାରା—ଶ୍ରୀ. ବି. ସୁନ୍ଦର ଗା ଦେଖ ।
 ପେଟ୍ରିମ—ଶ୍ରୀ. ବି. ରାଣୀବିଶେଷ ।
 ସୋହୋଡ଼—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. ଶଶାଘନ ।
 ସୋର୍ଟାକ୍ରୁ—ଶ୍ରୀ. ବି. ସମ୍ବାଦର, ଏକ-
 ଗର୍ଭାତ ଭ୍ରାତା, (ବି) ସୁନ୍ଦର ସମ୍ବାଦ
 ଚାର୍ମ, ସୁନ୍ଦର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସମ୍ବଲିତ ।
 ଯୋହାର—ଶ୍ରୀ. (ଜୟପୁର) ବି. କୁତ୍ତା,
 ମୃଢ଼ି, କିଆଥାଦ ଦ୍ଵାରା କରିବା ଶୁଭ-
 କାନ୍ତିଭବନେଷ ।
 ସୋହ୍ରା—ଶ୍ରୀ. ବିଂ. ଶୋଲପରି ହାଲୁକା,
 (ବି) ସୋଲ, ବୁଟ, ଶୋହ୍ରକ ।
 ହୌକନ୍ଧ—ବିଂ. (ସୁକନ୍ଧାତଥ)
 ସୁକନ୍ଧା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
 ସୌକର—ବି, (ସୁକରାତଥ) ସୁକର
 ପ୍ରସ୍ତରୀୟ । [ଶିକାଶ ।]
 ହୌକକି—ବି. (ସୁକରାତଥ) କନାଧ,
 ହୌକର୍ଷ—ବି. (ସୁକର + ଭ.ଯ) ଅନା-
 ସାସ, ସୁମାରତା, କୌଶଳ, ସୁକରାତା ।
 ହୌକମାରକ—ବି, ସୁକମାରର ଭାବ,
 ସୁକମାରତା ।
 ହୌକମର୍ଷ—ବି. (ସୁକମାର + ଭ.ଯ)
 ମୃଦୁତା, କୋମଳତା, ହୌକନ, ସୁକ-
 ମାରତା ବୁଝ ।
 ହୌକ୍ଷି—ବି. (ସୁକ୍ଷମ + ଭ.ଯ) ସୁକ୍ଷତା ।
 ହୌକ୍ଷିଶାସ୍ତ୍ରିକ—ପ୍ରି. ବୈତାଳିକ,
 ମୁଦ୍ରିପାଠକ, (ବି) ସୁଖଶୟନକିଳିସୁ ।
 ହୌକ୍ଷିଶାସ୍ତ୍ରିକ—ବି. ବୈତାଳିକ, ମୁଦ୍ରି-
 ପାଠକା ।
 ହୌକ୍ଷିଶ୍ୱପୁତ୍ରି—ବି. ବୈତାଳିକ ।
 ହୌକ୍ଷିକ—ବି. (ମୁଖ + ରକ) ସୁଖ
 ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସୁଖମୟ, ସୁଖନନକ ।
 ହୌକ୍ଷିନ—ପ୍ରି. ବିଂ. (ସୁଖ + ରକ)
 ସୁଖାର୍ଥ, ସୁତେଜ୍ଜ୍ଞ, ବିଲାସୀ, ସୁତେ-
 ଭେଗପାର୍ଯ୍ୟତ, ମନୋହର, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ହୌକ୍ଷିନା ।
 ହୌକ୍ଷିନତା—ବି. ବିଲାସିତା, ବାହୁରି ।
 ହୌଖି—ବି. (ସୁଖ + ଭ.ଯ) ସୁଖ, ଆନନ୍ଦ,
 ସୁଖସମ୍ବନ୍ଧ, (ଗ୍ର.ବିଂ) ସୁଖ ।

ସୌଖ୍ୟଦାୟକ—ବି. ମୁଦ୍ର, ମୁଗ୍ନ !
 ସୌଗତ—ବି(ସୁଗତ+ଆ)ବୁଦ୍ଧବିଶେଷ,
 ବୌଦ୍ଧ, ଶୂନ୍ୟଦାୟା, ବୌଦ୍ଧମୁଦ୍ରାୟ-
 ବିଶେଷ, ନାୟିକ ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ସୌଗତକ—ବି. (ସୁଗତ + କଳ) ବୁଦ୍ଧ-
 ବିଶେଷ, ବୌଦ୍ଧବିଶେଷାୟୀ, ସନ୍ଧ୍ୟାୟୀ,
 ବ୍ରାହ୍ମଣ, ସନ୍ଦେହ, ନାୟିକତା, ବୌଦ୍ଧ-
 ସମ୍ପଦାୟବିଶେଷ ।
 ସୌଗତ—ବି. (ସୁଗନ୍ଧ + ଆ) କଞ୍ଚିତ୍ତ,
 ଏକପ୍ରକାର ସୁଗନ୍ଧକୃତି, ଧନ୍ୟର୍ଥ, ସୁଗନ୍ଧ
 ହେବାର ଅବସ୍ଥା, ସୌଗତ, ସୁଗତ,
 (ବିଂ) ଶୋଇନ ଗନ୍ଧକିଣ୍ଠେ ।
 ସୌଗନ୍ଧିକ—ବି. (ସୁଗନ୍ଧ + କଳ)
 ସୌଗନ୍ଧ ଦେଖ, (ବି) ସୌଗନ୍ଧ,
 କଞ୍ଚିତ୍ତ, ନରକ, ଶୀଘ୍ରାଂଶୁତେଳ, ଧଳା-
 କରୁ, ପୋଟଳିବଣିଆଁ, ଲୀଳାୟଳ,
 ପଢ଼ିଗମଣି, ରମକର୍ତ୍ତର, ରଙ୍ଗକମଳ ।
 ସୌଗନ୍ଧିକା—ବି. (ସୌଗନ୍ଧକ + ଆ)
 ପଦ୍ଧତିଶେଷ ।
 ସୌଗନ୍ଧପ୍ରସିଦ୍ଧ—ବି. ଶୈତାର୍ଜକ ।
 ସୌଗନ୍ଧି—ବି. (ସୁଗନ୍ଧ+ଯ) ସୁଗନ୍ଧ-
 ସ୍ଵର୍ଗ ଅବସ୍ଥା, ସୁଗନ୍ଧ, ସୌଗନ୍ଧ ।
 ସୌଗମ୍ୟ—ବି. (ସୁଗମ + ଯ) ସୁଗମତା,
 ସହଜତା । [ଦେଖ]
 ସୌର—ପୁ. ବି. (ସୂରୀ+ର) ସୌରିକ
 ସୌରିକ—ପୁ. ବି. (ସୂରୀ + ରିକ)
 ସୂରୀକର୍ମୀପାଞ୍ଜଳି, ଦରଜୀ । [କର୍ମ]
 ସୌରିକ୍ୟ—ବି. ଦରଜୀର କାର୍ଯ୍ୟ, ସିଲେଇ-
 ସୌଜନ୍ୟ—ବି. (ସୁଜନକିନ୍ତୁ+ସା.ଯ) ସୁଜ-
 ନତା, ଉତ୍ସତା, ଶିଷ୍ଟାଗୁର, ସଦ-
 ବ୍ୟବହାର । [ଉତ୍ସତା]
 ସୌଜାତି—ବି. (ସୁଜାତ + ଯ) ଜନ୍ମର
 ସୌଜାତିବିଦ୍ୟା—ବି. (କ.ଧା) ଉତ୍ସତା
 ସନ୍ତ୍ରାନ ଉତ୍ସତାକ ବିଷୟର ବିଦ୍ୟା,
 ଜନ୍ମୋତ୍ସତାକିନ୍ତୁ ।
 ସୌଶ୍ରୀ—ବି. ପିପୁଳୀ ।
 ସୌତ—ବି. ସୁତରଷିକତାରୁ ଉତ୍ସନ୍,
 ସୁତ ସମୁକୀୟ ।
 ସୌତରା—ପ୍ରା. (ବନ୍ଦର) ବି. ସାବତରାଇ

ସୌତ୍ର—ବ. (ସୁତ୍ରକ) ସୂତ୍ରପୁଣ୍ଡ,
 ଲେମହର୍ଷଣ ।
 ସୌତ୍ରି—ଗାସୀବ. ସଉତ୍ରିଶୀ ଦେଖ ।
 ସୌତ୍ର୍ୟ—ବ. (ସୁତ୍ରକ୍ଷେତ୍ର) ସାରଥ୍ୟ,
 ସାରଥପଣ ।
 ସୌତ୍ର—ବିଂ. (ସୁତ୍ରକ୍ଷେତ୍ର) ସୂତ୍ରପମନ୍ତୀୟ,
 ସୂତ୍ରାନୁୟାୟୀ, (ବି)ବ୍ରାହ୍ମିଣ, ସୌତ୍ରଧାରୀ
 ଦେଖ ।
 ସୌତ୍ରଧାରୀ—ବ. (ଭ୍ୟାକରଣ) ନିୟତ
 ପ୍ରୟୋଗାଭାବ ଧାରୁର ଶଶବିଶେଷ,
 ଶଶପାଠ୍ୟତ ଧାରୁପରି ଯେଉଁ ଧାରୁର
 ପ୍ରୟୋଗ ଦେଖାଯାଏ କାହିଁ କିନ୍ତୁ କେବ
 ବିଶେଷର ସାଧକାର୍ଥ ସ୍ଥାନକୁ
 ବ୍ୟାକରଣସୂତ୍ରାନୁୟାରେ ଗଢା ଧାରୁ ।
 ସୌତ୍ରାନ୍ତିକ—ବ. ବୌଦ୍ଧମଙ୍ଗଳାୟ-
 ବିଶେଷ ।
 ସୌତ୍ରମଣି—ବ. ପଞ୍ଜବିଶେଷ, ଏହି
 ଯାଗରେ ମନ୍ଦପାଠ ପର୍ବତ ସୁରୂପାନାନ
 କବ୍ୟାଭ୍ୟାବାବାରୁ ପ୍ରୋତ୍ତ ଯାଗରେ
 ବ୍ରାହ୍ମିଣ ସୁରୂପାନ କଲେ ପରିଚ ହେବ
 ନାହିଁ ।
 ସୌତ୍ରିକ—ବ. (ସୁତ୍ରକ୍ଷେତ୍ରକ) ତତ୍ତ୍ଵବାୟ,
 ତତ୍ତ୍ଵ, ବୁଣାଦୋଇଥିବା ବସ୍ତୁ ।
 ସୌତ୍ରୀୟ—ବିଂ. (ସୋତ୍ରର+ୟ) ସହୋ-
 ଦର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
 ସୌଦା—ଯା. ବ. ସଉଦା ଦେଖ ।
 ସୌଦାଗର—ଯା. ବ. ସଉଦାଗର ଦେଖ ।
 ସୌଦାମନ୍ତ୍ର—ବ. (ସୁଦାମନ୍ତ୍ରକ୍ଷେତ୍ର)
 ବିଦ୍ୟୁତ୍, ବିଜୁଳି, ଅପ୍ରଦେଶବିଶେଷ,
 ଏକପ୍ରକାର ବିଜୁଳି, ମାଳାକାର ବିଜୁଳି ।
 ସୌଦମିଳ—ହୀ. ବ. ସୌଦାମନ୍ତ୍ର ଦେଖ,
 ଦେଖବିଶେଷ ।
 ସୌଦମ୍ବିକ—(ସୁତ୍ରବାୟ+ରକ) ପିତୃ-
 ମାତୃ ଭାଇଜୁଳିରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ସ୍ତ୍ରୀ ସମ୍ପଦି ।
 ସୌଦାସ—ବ. (ନାମ-ସୁଦାସ+ଥ)
 ଉଷ୍ଣକୁଳଶୀୟ ଅଯୋମାର ରାଜବିଶେଷ ।
 ସୌଧ—ବିଂ. (ସୁଧାକ୍ଷେତ୍ର) ସୁଧାସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
 ଚନ୍ଦନମିଳିତ କା ଧରିଲା, (ବି) ସୁଧା = ଚନ୍ଦନ
 ଧବଳିତ ଗୁହ୍ର, କୋଠା, ଅଙ୍ଗିକା,

ବିଜତକବ, ରୌପ୍ୟ, ଦୁରୁପଣାଶ
ଦୂଷଣେହୁ, ଚକ୍ରଶୁ, ରନ୍ଦିପା କୋଠା-
ମର ।

ଶୌଧକାର—ବି. କେନ୍ଦ୍ରୀ ।

ଶୌଧକଙ୍କାରୀ—ବି. ଶୌଧମାନ ଯେଉଁ
କରେବ କିମ୍ବା ବା ମୁକଟରୁପେ
ଶୋଭ ଘାଇଆସ, (ଶୀ) ଶୌଧକଙ୍କାରୀ ।

ଶୌଧତୁତା—ବି. କୋଠାର ଅଭିଭାବ ।

ଶୌଧପୁଷ୍ଟ—ବି. କୋଠାର ଉପର,
କୋଠାର ଶୁଭ ।

ଶୌଧକାଷ-ବ. ଅଙ୍କାଳିକା, ହରିନ୍ଦ୍ର, କୋଠା
ଶୌଧମୟ—ବି. କୋଠାମାନଙ୍କରେ
ପୁଣ୍ଡ, (ଶୀ) ଶୌଧମୟ ।

ଶୌଧମାଳା—ବି. ପ୍ରାହାଦଶ୍ରେଣୀ, ପୃଥିଵୀ-
ଧବନିତ ଶୁଭଶ୍ରେଣୀ ।

ଶୌଧକର—ବି. (ପୁଷ୍ପକର + ଅ) ତନ୍ତ୍ର
ମୟକୀୟ ।

ଶୌଧାତ—ବି. ବ୍ରାତ୍ୟ କ୍ରାତ୍ୟାନ୍ତ ଓ ବ୍ରାତ୍ୟ
କ୍ରାତ୍ୟାନ୍ତର ଭାବରୁ ଲାଭ ସନ୍ନାଦ ।

ଶୌଧାର—ବି. ବାଟକର ଚର୍ବିର୍ବଳ
ଭାଗରୁ ଏକ ଭାଗ ।

ଶୌଧାରୁତ—ପୁ. ବି. କୋଠା ଉପରେ
କର୍ତ୍ତିଥିବା, (ଶୀ) ରୁତା ।

ଶୌଧାଳ—ବି. (ଶୌଧ + ଥାଳ) ଶିଳ
ମନ୍ଦିର ।

ଶୌନ—ବି. (ସୁନା + ଅ) ବନ୍ଧୁମି
ସମ୍ମାନୀୟ, ଜୀବଧେ ସମ୍ମାନୀୟ, (ଶୀ)
କଂସେଇ ଦାର ହତ ଜୀବର ମାତ୍ର ।

ଶୌନଧର୍ମ—ବି. ଭୟକଳର ଶହୁତା ।

ଶୌନନ୍ଦ—ବି. (ସୁନନ୍ଦ + ଅ) ବଳଦେବଙ୍କ
ମୁଷଳ ।

ଶୌନନ୍ଦି—ପୁ. ବି. (ଶୌନନ୍ଦ + ନନ୍ଦ)
ବଳଦେବ ।

ଶୌନକ—ପୁ. ବି. (ସୁନା + ରକ)
କଂସେଇ, ପଣ୍ଡପଣ୍ଡା ମାର ମାତ୍ର ବିଜ୍ଞା-
କରିବା ବ୍ୟକ୍ତି । । । ରାଜ୍ୟ ।

ଶୌନ୍ଦ—ପୁ. ବି. (ସୁନ୍ଦ + ଅ) ମାଶକ
ଶୌନ୍ଦରୀ—ବି. (ସୁନ୍ଦର + ଭ. ଯ) ସୁନ୍ଦର ।

ଶତାସୁତଳପଣ, ଅଛିପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷମାନଙ୍କର
ପଥେରି ସମ୍ମିକ୍ଷାକରିତ ଶୋଭ,
ସୁଣ୍ଠିତା, ସୁରୁପତା ।

ଶୌନ୍ଦରୀୟବଳ—ବ. ନଳର ଶୌନ୍ଦରୀୟ
ଯୋଗୁ ମନରେ ଜନ୍ମିବା ଅହଙ୍କାର ।

ଶୌନ୍ଦରୀୟଗର୍ଭିତ—ପୁ. କି. ନଳର
ଶୌନ୍ଦରୀୟ ଯୋଗୁ ଅହଙ୍କାର, (ଶୀ)
ଶୌନ୍ଦରୀୟଗର୍ଭିତ ।

ଶୌନ୍ଦରୀୟପୁଣ୍ୟ—ପୁ. ବି. (କ. ଶୀ)
ଯେ ଶୌନ୍ଦରୀୟ ଭଲପାବୀ ।

ଶୌନ୍ଦରୀୟପ୍ରତିକାର—ବି. ସୁନ୍ଦରପଣ
ଦେଖିବାପାଇଁ ଭାଷ୍ଟକ୍ଷେତ୍ର ।

ଶୌନ୍ଦରୀୟମୟ—ବି. ଶୋଭାମୟ, ଶବ୍ଦାଙ୍ଗ
ସୁନ୍ଦର, (ଶୀ) ଶୌନ୍ଦରୀୟମୟ ।

ଶୌନ୍ଦରୀୟଗାର—ବି. (ଗତର) ଶୋଭର
ଆଧାର, (ଶୀ) ଅତ ସୁନ୍ଦର, ଅତ
ଶୋଭମୟ ।

ଶୌପର୍ତ୍ତ—ବି. (ପୁପର୍ତ୍ତ + ଅ) ମରକତ-
ମରି, ଶୁଣୀ, (ସୁପର୍ତ୍ତା + ଅ) ଗରୁଡ,
ଗରୁଡ଼ମୁଖ, (ଶୀ) ମୃପର୍ତ୍ତ ସମ୍ମାନୀୟ,
(ଶୀ) ଶୌପର୍ତ୍ତୀ ।

ଶୌପର୍ତ୍ତୀୟ—ବି. (କ. ଶୀ) ମରକତମରି
ଶୌପର୍ତ୍ତୀ—ବି. ପାତାଳରୁତ ଲଭା ।

ଶୌପର୍ତ୍ତୀୟ—ପୁ. ବି. (ସୁପର୍ତ୍ତୀ + ସୁନ୍ଦୁ)
ଗରୁଡ. ଶାସ୍ତ୍ରଧ୍ୟାଦ ଭନ୍ଦେଶ୍ଵର ।

ଶୌପର୍ତ୍ତିକ—ବି. (ସୁପ୍ତ + ରକ) ରାତ୍ରିଯତ୍କ
ଶୁର୍ମାରଣ, ଶୋଭଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ
ଶୁର୍ମାରେ ଆହମନ, ମହାଭାରତର ପଥ-
ଶିଖେ, (ଶୀ) ସୁର୍ତ୍ତ ସମ୍ମାନୀୟ ।

ଶୌପର୍ତ୍ତ—ବି. ହରଶ୍ଵରପୁର, କାମାଗୁରପୁର,
ହରଶ୍ଵର ବାଜାଙ୍କ ବନଧାମ ।

ଶୌପର୍ତ୍ତ—ବି. (ସୁପର୍ତ୍ତ + ଅ) ସୁନ୍ଦ,
ସୁଖଭେଦ, ଶୌପର୍ତ୍ତ ।

ଶୌପର୍ତ୍ତ—ପୁ. ବି. (ସୁପର୍ତ୍ତା + ଅ)
ସୁତ୍ରଦ୍ରାକ୍ଷୟ, ଅଭିମନ୍ୟ, (ଶୀ) ସୁତ୍ରଦ୍ରା
ମୁଷଳୀୟ ।

ଶୌପର୍ତ୍ତଦେୟ—ପୁ. ବି. (ସୁତ୍ରଦ୍ରା + ଅୟ)
ସୁତ୍ରଦ୍ରାପୁର, ଅଭିମନ୍ୟ, ବାହୁଡ଼ାଗଛ ।

ଶୌଭରିବେସୁ—ପୁ. ବି. (ସୁତ୍ରଦ୍ରା +
ଅୟ) ଶୌଭରିବେସୁ ପୁର, (ଶୀ)
ଶୌଭରିନେସୁ ।

ଶୌଭଗୀ—ଶୀ, ସ୍ତ୍ରୀ, ବି., ସୁତ୍ରଦ୍ରା,
ଭରନବତୀ (ଶୀ) ।

ଶୌଭଗ୍ୟ—ବି, (ସୁତ୍ରଦ୍ରା + ଶୀ. ସ୍ତ୍ରୀ)
ଶୁଭ୍ର-
ତୃଷ୍ଣ, ପନୋଡ଼ରହୁ, ଶୌଭଗ୍ୟ,
ଦିନୁର, କଞ୍ଚକ, ପିସୁର, ପଞ୍ଚକ,
ମହିମା, ସୁଦ୍ର, ଅନୁଗହ, ଅଭିକାଦନ,
ସଧବାମଣ, କ୍ଷେତ୍ରଭୋକ୍ତ୍ଵ ଶୁଭରମ୍ଭାଗ
ବିଶେଷ, ଶୌଭଗ୍ୟବ୍ରତ, ବନ୍ଧଭହ,
ରହୁପୀପକ ।

ଶୌଭଗ୍ୟକମେ—ଶୀ, କି. ବି., ଶୁଭ୍ର-
ତୃଷ୍ଣର ହୁଲରେ, କଣ୍ଠକ ବନ୍ଧିଆ
ହେଉ ।

ଶୌଭଗ୍ୟତ୍ତମ୍ଭ—ବି. (ଗତର) ଶୁଭ୍ରତ୍ତମ୍ଭ
ଲକ୍ଷଣ, ସଧବାର ଚିତ୍ତ ।

ଶୌଭଗ୍ୟକନ୍ତୁ—ପୁ. ବି. ସେ ଶୌଭଗ୍ୟ
ମୋରରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ ।

ଶୌଭଗ୍ୟତମ୍ଭ—ବି. ଚିବାହବେଳେ
ବରକନ୍ୟାଙ୍କ ଗଲାରେ ଯେଉଁ ମନ୍ତର
ଶୁଷ୍କ ବାନ୍ଧି ଦିଅନ୍ତି ଓ ଯାହା ବିଧବା
ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୀ ଧାରଣ କରେ ।

ଶୌଭଗ୍ୟତ୍ତମ୍ଭୟ—ବି. ଶୁଭ୍ରତ୍ତମ୍ଭ
ଚାଲିତୁଶ୍ଵରୀ ।

ଶୌଭଗ୍ୟଦେନତା—ବି. ଜମ୍ବୁଦେବତା
ଶୌଭଗ୍ୟପତି—ବି. ମହାଦେବ ।

ଶୌଭଗ୍ୟକନ୍ତୁ—ଶୀ, ବି., ସୁତ୍ରଦ୍ରା,
ସଧବା, ଅହ୍ୟ ।

ଶୌଭଗ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ଶୌଭଗ୍ୟ
+ ବତ୍ର) ଶୌଭଗ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖ,
(ଶୀ) ଶୌଭଗ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ ।

ଶୌଭଗ୍ୟକ୍ରମ୍ଭ—ବି. ବ୍ୟକ୍ତିଗ୍ରହକରଣ, ଶୌଭଗ୍ୟ
ଚିତ୍ତଶ୍ଵରୀ (ବାଲିଚିତ୍ତଶ୍ଵରୀ)ରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ
କ୍ରମ, ନରତ ପୁରାଣେ କ୍ରମବିଶେଷ ।

ଶୌଭଗ୍ୟକଳ୍ପୀ—ବି. ଶୌଭଗ୍ୟକଳ୍ପୀ
ଶୌଭଗ୍ୟକଳ୍ପୀ ଦେଖିବା ବ୍ୟକ୍ତିଗ୍ରହକରଣ ।

ଶୌଭଗ୍ୟଶଳୀ—ପୁ. ବି. (ଶୌଭଗ୍ୟ
+ ଶଳିକାରୀ) କପାଳିଆ, ସୁତ୍ରଦ୍ରା,
ଶଳିକାରୀ ।

ଭର୍ତ୍ତା କଳ, (ସ୍ମୀ)ଶାକିମ ।
 ପୌର୍ଣ୍ଣମୁର୍ଦ୍ଧ—ଚ, ସ୍ତ୍ରୀଗେର ମୋଦ-
 କୌଣ୍ଡ ଚିଶେଷ ।
 ପୌର୍ଣ୍ଣମୁର୍ଦ୍ଧ—ଚ. (ତୁପ, କଖା)ଦୂର୍ଦ୍ଧିଙ୍କ
 ସଙ୍ଗେ ବୁଲକାକରିବା ପୌର୍ଣ୍ଣମ୍ୟ ।
 ପୌର୍ଣ୍ଣମୁର୍ଦ୍ଧାନ—ପୁଃ, ବିଃ, ସ୍ଵନଜପାଳିଅ
 ପୌର୍ଣ୍ଣମୁର୍ଦ୍ଧନ—ଚ, ଶୋଭାକୁଷମ୍ଭ, ସଜନା
 ଗନ ।
 ପୌର୍ଣ୍ଣମୁର୍ଦ୍ଧିକ—ବିଃ, (ପୁଃ+ଭସ୍ତ୍ର+ରକ) ପ୍ରମୁଦ୍ଦିଲ ଦେଖ ।
 ପୌରକ—ବ, ଛନ୍ଦକାଳିକ ।
 ପୌରକ୍ଷ—ବିଃ (ପୁରିଷ୍ଠ+ଥ) ପୁରିଷ୍ଠ
 ବା ପୁରିଷ୍ଠ ଆନୟଦକାଶ ।
 ପୌରିଷ୍ଠ—ଚ, (ପୁରିଷ୍ଠ+ତ୍ର) ପୁରାଳ,
 ଖାଦ୍ୟପାର୍ଥର ପ୍ରତ୍ୱରତା ।
 ପୌର୍ଣ୍ଣାତ୍ମ—ବିଃ, (ପୁରାତୃ+ଥ) ଉତ୍ତ-
 ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପାରିଷ୍ଠର ପ୍ରାତି,
 ପୁତ୍ର ତୁମ୍ଭ ।
 ପୌମନସ—ବି. (ପୁମନସ୍ତ୍ର+ଥ) ପୁଣ୍ୟ
 ସମ୍ମାୟ, ମନୋହର, ବୁଦ୍ଧିକର, (ବି)
 ପଶୁଭାତ, ଅନ୍ତାଦ, ଦୟା, ଅବୁହା.
 ଅନନ୍ତ, ପନ୍ଦ୍ରୋଷ, ପଣ୍ଡିମଦିଗର ଗଜ
 (ହାତୀ), କାଞ୍ଚଫଳ, ଅସର ଫଢାର-
 ଚିଶେଷ, ପଳତିଶିଶେଷ, (ସ୍ମୀ)ମନସା,
 ମନସୀ ।
 ପୌମନସା—ଚ, (ପୁମନସ୍ତ୍ର+ଆ) କାଞ୍ଚ
 ପଶୀ, ନପାରିଶେଷ (ରମାୟଣ) ।
 ପୌମନସାୟମ—ହୀ, ବ. କାଞ୍ଚପଶୀ,
 କିରାପୁଲ ।
 ପୌମନସ—ଚ, (ପୁମନସ୍ତ୍ର+ଘ. ଯ)
 ମନର ପସନ୍ଦତା, ସନ୍ନୋଷ, ପ୍ରାତି,
 ମେଦ, ପିଣ୍ଡଧାନପର ଶାକବ୍ରାହ୍ମଣ
 ହପ୍ତରେ ଦୁଷ୍ଟତାକ ଓ ତନ୍ତ୍ର ।
 ପୌମନସାୟମ—ଚ. ମାଳତିପୁଷ୍ପ ।
 ପୌମନା—ଚ. ଉଦୟେ ପବତର ଏକ
 ଚିଙ୍ଗ, ଫୁଲ, ବିଜିକା, ଦିବ୍ୟାସ୍ତ୍ରବିଶେଷ ।
 ପୌମାୟନ—ପୁଃ, ବି. (ପୋମ + ଆୟନ)
 ଦନ୍ତପୁଷ୍ଟ ବୁଦ୍ଧଗ୍ରହ ।
 ପୌକି—ବିଃ, (ପୋମ+ରକ) ଚନ୍ଦ

ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସୋମରସ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସୋମଯଜ୍ଞ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଉତ୍ସାହଶୁଭକାଳୀ (ବ୍ୟକ୍ତି) ।
ସୌଦିକୀ—ବ. ଧାରୀୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଆଗବିଶେଷ, ଯକ୍ଷର୍ଥ ସୋମରସ ଚିପୁତ୍ରବାକର୍ମ ।
ସୌମିତ୍ର(ଦ୍ୱାରା)—ପୁ. ବ. (ସୁମିତ୍ରା + ଅଙ୍ଗ) ରାମାନୁଜ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଶଶ୍ଵତ୍ ।
ସୌମୀ—ବ. ଦ୍ୱାକିରଣ ।
ସୌମେତକ—ବ. (ସୁମେତକ + ଅ) ସୁକୀ, ସୁତ୍ରୀ ।
ସୌମେଧ୍ୟକ—ବ. (ସୁମେଧ୍ୟ + ଜଳ) ପ୍ରଖ୍ୟାତବୁଦ୍ଧ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଦିକ୍ଷାନ୍ତଶାସନୀୟ, ଶୋଭନମେଧ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ବି) ବିଜତାପ୍ରଦୀପ । [ସୁତ୍ରୀ ।]
ସୌମେରୁକ—ବ. ସୁମେରୁ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ବି)
ସୌମ୍ୟ—ବ. (ସୋମ + ୟ) ବୃଦ୍ଧଗ୍ରହ, ବ୍ରାହ୍ମଣ, ସୋମଯଜ୍ଞ, ଶ୍ରିମରଣାତ୍ମକ, ବୃଷ, ମର୍କଟ, କନ୍ୟ, ଚାହୀକ, ମର୍କର ଓ ମୀନରୁଣିଗଣ, ଯଜ୍ଞଗ ଯୁକ୍ତକାଷ୍ଟର ନିମ୍ନରେ ୧୫ ଅଛୁଟ ପରିମିତ ଭୂଖଣ୍ଡ, ସୌମ୍ୟକୃତ୍ୱବ୍ରତ, ମୁଗଣ୍ଠର ନକ୍ଷତ୍ର, ଉପତ୍ରକ, ଭକ୍ତ, ଗାମଦ୍ଵାରା, ରକ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣରେ ପ୍ରକଟିତ ହେବାପୂର୍ବରୁ ରକ୍ତର ଅବସ୍ଥା, ରତ୍ନ, ପିତ୍ର, ମାର୍ଗଶିର ମାସ, ବାମନେତ୍ର, ଲଗଭଳର ମଧ୍ୟଭାଗ, ପିତ୍ରରଣବିଶେଷ, କେୟାତିଶୋକ ହାତ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରୁ ଏକ, ପୋରଣିକ ଦ୍ୱାପ-ବିଶେଷ, ଶୁଭଗ୍ରହ, (ବି) ମୃଦୁ, ଅନୁ-ଗ୍ରହ, ପ୍ରସନ୍ନ, ଶାନ୍ତମୁଦ୍ରା, ମନୋଦ୍ଵାରା, ନିପୁଣ, ସୋମଦେବତ, ଶୁଭ, ଉତ୍ସାହଶୁଭକାଳୀ, ସୋମପୂର୍ଣ୍ଣାୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୌମ୍ୟ, (ବି) ସୌମ୍ୟତା ।
ସୌମ୍ୟକୃତ୍ୱବ୍ରତ—ବ. ପ୍ରାୟଶ୍ରିତ ବା ବ୍ରତବିଶେଷ ।
ସୌମ୍ୟନାନ୍ତ (କୀ)—ବ. ଶତପଥୀ, ସେବତ୍ତପୁର ।
ସୌମ୍ୟଗ୍ରହ—ବ. ଶୁଭଗ୍ରହ ।
ସୌମ୍ୟକର—ବ. ବାତପିତ୍ର ବା ବାତା-

କରୁଣ ପ୍ରକୋପଜଳିତ ଜିର ।
 ସୌମ୍ୟଦର୍ଶକ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ଦୁର୍ଗାଙ୍କର କାମ-
 ବିଶେଷ ।
 ସୌମ୍ୟଦର୍ଶକ—ପୃଷ୍ଠ. ବି. (ଦ.ଶ.) ପ୍ରିୟ
 ଦର୍ଶକ, ପ୍ରଶାନ୍ତମୁଣ୍ଡି, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଦର୍ଶକ ।
 ସୌମ୍ୟଧାରୀ—ବି, କଞ୍ଚ ।
 ସୌମ୍ୟଧାରୀ—ବି. ଉତ୍ତରମେରୁ ଉପରେ
 ଥିବା ଧୂବତାଗ୍ର ।
 ସୌମ୍ୟଦାର(ବାସର)—ବି. ଶୁଧିଦାର ।
 ସୌମ୍ୟଶାର—ବି. (କ.ଧା) ଶାନ୍ତଭବ,
 ସାଧୁଭବ ।
 ସୌମ୍ୟମୁଣ୍ଡି—ବି, (କ.ଧା) ପୁନରଚୁପ,
 ଶାନ୍ତମୁଣ୍ଡି, (ବି-ବ.ଶ.) ଶାନ୍ତ ବା ପୁନର
 ଆକୃତିବିଶେଷ ।
 ସୌମ୍ୟ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୌମ୍ୟ+ଆ)
 ସୌମ୍ୟର ସ୍ତ୍ରୀଲଙ୍ଘ, (ବି) ଦୁର୍ଗା, ମହେନ୍ଦ୍ର
 ବାରୁଣୀ, ରୁଦ୍ରକଟା, ମହାକ୍ଷେତ୍ରଶୂଣ୍ୟ,
 ପାତାଳଗରୁଡ଼ୀ ଲତା, କାରଞ୍ଜ, ଶାଳ-
 ପଣ୍ଡୀ, ମଛିକା, ବ୍ରାହ୍ମୀ, ଶତି, ମୁଣିଶିଖ
 ନକ୍ଷତ୍ର, ମୁକ୍ତା ।
 ସୌମ୍ୟକୁତ୍ତ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (କ.ଧା) ଶାନ୍ତ-
 ଆକୃତି, ପୁନରଥାକାର, (ବି-ବ.ଶ.)
 ଶାନ୍ତାକୃତିବିଶେଷ, ସୁଦୃଢ଼୍ୟପୂର୍ବ ।
 ସୌସବସ—ବି. ତୃଷ୍ଣର ପ୍ରତିରତା ।
 ସୌର—ବି. (ସୁର+ଅ) ଶନେଶ୍ଵର,
 ଯମ, ବୈରଷ୍ଵତମନ୍ତ୍ର, ରଜା ଜଣ୍ମ, ବାଲ
 ଓ ପୁଣୀବ, ଦୁମୁରୁ ଚକ୍ର, ସୁର୍ଯ୍ୟକ-
 ରଣ ଘୋରାବଳୀନ୍ତି କାଳ ବା ମାସ,
 ସୌରମୟ, ସୁର୍ଯ୍ୟାଘାସକ, ତଥେକ୍ତ
 ଗୁରୁବିଶେଷ, ମଗବ୍ରାହ୍ମ, ଦକ୍ଷିଣକ୍ଷୁ,
 ଧନିଆ, ଏକ ସାଗର ନାମ, ବିଶକଳ୍ପ,
 (ବି) ସୁର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ମନୀୟ, ସୁର୍ଯ୍ୟଙ୍କଠାରୁ
 ଉପକ୍ଷ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସୌର ।
 ସୌରକର—ବି. (କ.ଧା) ସୁର୍ଯ୍ୟକରଣ,
 ବୈତ୍ରୀ ।
 ସୌରକରଳେଖା—ବି. (ଶତର) ସୁର୍ଯ୍ୟଙ୍କ
 କରଣମାଳା ।
 ସୌରକରଇତ୍ୟତି—ବି. (ଶତର) ସୁର୍ଯ୍ୟ-
 କରଣରେ ପ୍ରକଟିତ, ସୁର୍ଯ୍ୟଙ୍କ କରଣରେ

ସୁର୍ଗୀୟ, ସୁର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ମଦ୍ୟପାନାର୍ଥ
କରିଯାଇଥିବା ରଖ ।
ପୌରିବାସର—ବି. ଶନିବାର ।
ପୌରିମଣୀ(ରହୁ) —ବି.(ଶନିଗ୍ରହକ ପ୍ରିୟ-
ରହୁ) ମାଲମଣି ।
ପୌର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. (ସୁର+ଅ+ଶ୍ଵର) ପୂର୍ବୀଙ୍କ ଜନଧୀ, ସୁନ୍ଦରୀ, ସୁର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ,
ତାପତୀ, କୁରୁଙ୍କ ମାତା, ଗାନ୍ଧୀ, ଆଦିତ୍ୟ-
ତତ୍ତ୍ଵା, ଅଶୋକିନାଥ ।
ପୌରୀୟ—ବି. (ପୌର + ରୀୟ) ପୂର୍ବୀ
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ହିତକର, (ବି)
ବିଷ୍ଣୁକୁନ୍ତିନୀୟ, ଶ୍ରୀଚନ୍ଦ୍ରକଷିତିଶେଷ, ରତ୍ନ
ଚିତ୍ତରୁ ନିର୍ଭବ ବିଷ୍ଣୁ ଅଠା ।
ପୌରେୟ—ବି. ଧଳାପୁଲୁମ୍ବାତ୍ର ଦାସ-
କେରେଣ୍ଟା ଗୁରୁ, ଶୈତାନୀଶୀ ।
ପୌରୀ(ଯ) —ବି. (ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଯୀ+ଅ)
ପୂର୍ବୀ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ବି) ଶନିଗ୍ରହ,
ହୃମାଳୀୟ ଦୁଇଟି ଶଙ୍କର ନାମ,
ସମସ୍ତରବିଶେଷ ।
ପୌରୀୟପ୍ରତି—ବି. ସୂର୍ଯ୍ୟପ୍ରତିପଦ୍ମତୁତ ।
. ପୌରୀୟ—ବି. (ପୌରୀୟ+ରହୁ)ରହମା-
ଳୟ ପର୍ବତ । [ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ]
ପୌରୀୟାଦୟିକ—ବି. ସୂର୍ଯ୍ୟାଦୟ
ପୌଲକ୍ଷଣ୍ୟ—ବି. (ସୁଲକ୍ଷଣ + ଯ)
ସୁଲକ୍ଷଣତା ।
ପୌଲକ୍ଷ୍ୟ—ବି.(ସୁଲକ୍ଷ୍ୟ+ଯ)ସୁଲକ୍ଷ୍ୟ,
ଅନାୟାସଲକ୍ଷ୍ୟତା ।
ପୌଲଭ—ବି.ସୁଲଭଲଭ୍ୟ,ସହଜପ୍ରତ୍ୟେ
ପୌଲିକ—ବି. ତାମ୍ରକୁଟିକ, ଥଟାର ।
ପୌବ—ବି. (ସୁ+ଅ) ସୀୟ, ସୁଜୀୟ,
ଶ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସୁର୍ଗରେ ଭବ, (ବି)
ରଜଣୀସନ, ବଜାଜୀ, ଘୋଷଣାପଦ ।
ପୌବତ୍ତିନିକ—ବି. (ସତ୍ତ୍ଵାମ + ରକ)
ସ୍ବର୍ଗମୋତ୍ତବ(ବପ୍ତ) । [ରାୟୀ]
ପୌବର—ବି. (ସୁର+ଅ) ସର ସମ୍ବ-
ପୌବର୍ଗ—ବି.(ସର୍ଗ+ଅ) ସୁରୀୟ, (ବି)
ସୁର, ଦେବତା ।
ପୌବର୍କଳ—ବି. (ସୁବର୍କଳ+ଅ) ପଞ୍ଚ-
ଲବଣ ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମ, ସଲେଲବଣ,

ସାଜିମାଟି ।
ପୌବର୍ଣ୍ଣ—ବି. (ସୁବର୍ଣ୍ଣ+ଅ) ସୁବର୍ଣ୍ଣ
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ସୁରର୍ଣ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣୟକୁ, କର୍ଷ ବା
୭ମଷା ପରିମିତ, ସୁରର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
ସୁର୍ଣ୍ଣନିମିତ, (ବି)ସୁବର୍ଣ୍ଣ,ସୁନା,ଏକକର୍ଷ
ବା ୭ମଷା ପରିମିତ ସୁନା,ସୁର୍ଣ୍ଣନିମିତ
କର୍ଣ୍ଣାଳଙ୍ଗାର, ମେଘ, ପର୍ବତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ପୌବର୍ଣ୍ଣ ।
ପୌବର୍ଣ୍ଣଭେଦିନ—ବି. ପ୍ରିୟଙ୍କ ।
ପୌବର୍ଣ୍ଣକ—ବି. (ସୁବର୍ଣ୍ଣ+ରକ) ସୁର୍ଣ୍ଣ-
କାର, ବଣିଆଁ, (ବି)ଏକକର୍ଷ ବା ୭
ମଷା ଓଜନର ।
ପୌବଳ—ୟାଂ.ବି. (ସୁବଳ+ଅ)ଶକୁନ,
ଦୁର୍ଯ୍ୟାଧନଙ୍କ ମାସ ।
ପୌବଳୀ—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସୁବଳ+ଅ+ର) ଭୁତ୍ତ
ଭୁତ୍ତରୁଷ୍ଣକ ସ୍ତ୍ରୀ,ଗାନ୍ଧାରୀ,ପୌବଳେୟୀ
ପୌବଣୀ—ବି. ଘୋଡ଼ାବୋଡ଼ ।
ପୌବର୍ତ୍ତି—ବି. (ସୁର୍ତ୍ତି+ରକ) ସୁର୍ତ୍ତି
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଆଶୀର୍ବାଦ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ବି)
ସୁରେହିତ, ସୁର୍ତ୍ତିବାଚକ ।
ପୌବାଧ୍ୟିକ—ୟାଂ. ବି. (ସ୍ଵାଧ୍ୟାୟ+
ରକ) ସ୍ଵାଧ୍ୟାୟୀ,ବେଦପାଠନରତ,(ସ୍ତ୍ରୀ)
ପୌବାଧ୍ୟିକ ।
ପୌବାତ୍ରି—ବି. (ସୁବାତ୍ରି+ଅ)ସୁବାତ୍ରି
ବାତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଉତ୍ତମ ବାତ୍ର ଉପରେ
ନିମିତ (ବୁବାଦ), (ସ୍ତ୍ରୀ) ପୌବାତ୍ରିକା ।
ପୌବିଦ—ୟାଂ.ବି. (ସୁ+ବିଦ୍ର୍ବ+କ.ଅ)
ଅନ୍ତର୍ଯୁର ରକ୍ଷକ ଭୂତ୍ୟ, କଞ୍ଚକ ।
ପୌବିଦି—ୟାଂ. ବି. (ସୁ+ବିଦ୍ର୍ବ+କ.)
ଅ=ସୁବିଦ୍ର୍ବ+ଅନ୍ତର୍ଯୁର+କିମ୍ବ୍ୟ=ସୁବିଦିତ୍ର୍ବ
+ଲା+କ.ଅ) ଅନ୍ତର୍ଯୁର ରକ୍ଷକ,
କଞ୍ଚକ,ବନ୍ଧୁରେଖରଣକାରଣୀ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ
ରକ୍ଷକ ଦେହଧାରୀ ଭୂତ୍ୟ ।
ପୌବିଦିତ୍ର୍ବ—ୟାଂ.ବି.ପୌବିଦିତ୍ର୍ବ ଦେଖ
ପୌବର—ବି. (ସୁବର୍ନ+ଅ) ବନ୍ଦର,
ବରକୋଳ, ପୌବରକ, କଞ୍ଜିକା,
ସ୍ରେତୋଜ୍ଞନ, ସିନ୍ଧୁନଦ ସନ୍ଦିକଟ୍ଟୁ
ଦେଶବିଶେଷ, ସୁମର ପ୍ରଦେଶବାସୀ
ବନ୍ଧୁ, ସୁମର ପ୍ରଦେଶର ରକା ।

ପୌବରକ—ବି. କଞ୍ଜିକାବିଶେଷ, ସୁମର-
ଶମ୍ଲ, ଯବ ଓ ଗହମରୁ ପ୍ରମୁହ କାଞ୍ଜି,
ବରକୋଳ ଗଛ,ପୌବରକ ଦେଖ,
ଜହନ୍ଦୁଅନ୍ଧର ଏକ ନାମ । [ବିଶେଷ]
ପୌବରପାଷାଣ-ବି.(ବୈଦ୍ୟକ)ପାଷାଣ-
ପୌବରବଦର—ବି. ମିଠା ଓ ବନ୍ଦ
ବରକୋଳ, ପାଟଶାଇ ବରକୋଳ ।
ପୌବରାସା—ବି.ପୌବରଙ୍ଗ ଦେଖ ।
ପୌବରାସନ— ବି. ଶୁକ୍ଳ ଶ୍ରୋତାଶୁନ,
ଅଷ୍ଟଧରୁପେ ପ୍ରସୁଜ୍ୟ ଅଞ୍ଜନବିଶେଷ,
ଶେଷପୁରୁଷୀ ।
ପୌବରାସୁ-ବ.ଯବର ବା ଗହମର କାଞ୍ଜି ।
ପୌବରି—ବି. ବରକୋଳ ଗଛ ଓ
ତାହାର ଫଳ, କୋଳ ।
ପୌବରାସା—ବ.ହଙ୍ଗୀତର ମୁହଁନାବିଶେଷ,
ପୌବରାନକୁମାର ।
ପୌବରୀ—ବ. (ପୌବର+ଶ୍ଵରୀ) ପ୍ରସାଦ
ପୌବରୀ ।
ପୌବର୍ତ୍ତ୍ୟ—ବ. (ସୁବର୍ତ୍ତ୍ୟ+ଯ) ଏକନିଧୀ
ଭୂତ୍ୟ, ଆଜ୍ଞାପାଳନ ।
ପୌବର୍ବ୍ୟ—ବ. (ସୁବର୍ବ୍ୟ+ଯ)ସୁଶ୍ରୀ
ପୌବର୍ବ୍ୟ—ବି.ପ୍ରତିକାରିତା
ପୌବର୍ବ୍ୟ—ବି. ସୁମରାଦୀ, ସାଧୁତା ।
ପୌବର୍ଲୀ—ବ. ନିନପଦବିଶେଷ ।
ପୌବର୍ଲୀ—ବ. (ସୁଶ୍ରୀଲ+ଯ)ପ୍ରତିକାରି
ଲତା, ସାଧୁତା, ସଇରିଧତ୍ତା ।
ପୌବର୍ଲୟ—ବି. (ସୁଶ୍ରୀଯ+ଅ)ସୁଯୋଗ;
ସୁଜୀର୍ଣ୍ଣି ।
ପୌବର୍ମୁ—ବି. (ସୁଶ୍ରୀମୁ+ଅ) ସାଧୁତା
ପୌବର୍ମୁ—ବି. (ସୁଶ୍ରୀମୁ+ଅ)ପ୍ରତିକାରି
ପୌବର୍ମୁ—ବି. (ସୁଶ୍ରୀମୁ+ଅ)ଆଧୁକ୍ୟ,
ଆତିଶ୍ୟ, ସୁରୂପତା, ପୌନ୍ଦରୀ,
ଉଜ୍ଜ୍ଵଳତା, ପ୍ରଶଂସନୀୟ, ନାଟକାଙ୍ଗ-
ବିଶେଷ, ଲଗୁତା, ଶିତ୍ରତା, ଶର୍ଵରର
ନୃତ୍ୟକାଳୀନ ମୁଦ୍ରାବିଶେଷ ।

ଶୌରାତ୍ରି—ବ. (ସୁଷ୍ଠୁଣ + ଶ.ସ) ପଞ୍ଜି ସାତ୍ରଣୀ, ଉତ୍ସମ ମେଳ ।
 ଶୌରାତ୍ରି—ବ. ବିଷ୍ଣୁର ଜନିବା ପୋକ,
 ସୁରଶ୍ରଦ୍ଧାତ କୃମିବିଶେଷ ।
 ଶୌରିତ୍ୟ—ବ. (ସୁଷ୍ଠୁଣ + ଶ.ସ) ସୁଷ୍ଠୁଣ,
 ପ୍ରହମାନଙ୍କର ଶୁଭଅବସ୍ଥିତ, ଉତ୍ସମ-
 ସ୍ଥାନରେ ଛିତ ।
 ଶୌରିତ୍ୟ—ବ. (ସୁଷ୍ଠୁଣ + ଶ.ସ) ସୁଷ୍ଠୁଣ,
 ଶୁଭମାନଙ୍କର ଶୁଭଅବସ୍ଥିତ, ଉତ୍ସମ-
 ସ୍ଥାନରେ ଛିତ ।
 ଶୌରିତ୍ୟ—ବ. (ସୁଷ୍ଠୁଣ + ଶ.ସ) ସୁଷ୍ଠୁଣ,
 ସୁରପୁରାଣ ଭାବ,
 ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ, ସୁତ୍ତନତା ।
 ଶୌରାତ୍ରି—ବ. ପୁଂ. ଯଜ୍ଞାନ୍ତ, ସ୍ଥାନକାରୀ
 ଶୌରାତ୍ରି—ବ. (ସୁରାକ + ରକ) ଯଜ୍ଞାନ୍ତ
 ସ୍ଥାନ ସଂଲ ହେଲ କି ନାହିଁ ଏବତୁତ
 ପ୍ରକଳ୍ପ ।
 ଶୌରିତ୍ୟ—ବ. (ସୁଷ୍ଠୁଣ + ଶ.ସ) ସୁଷ୍ଠୁଣରତା ।
 ଶୌରାତ୍ରି—ବ. (ସୁତ୍ତନ + ଅ) ବନ୍ଧୁତା,
 ଶୌରନ୍ୟ, ପ୍ରଶ୍ନ, ସୁତ୍ତନପୁର, ମିଶଙ୍କ
 ପ୍ରଥ, ଶୌରାତ୍ରି ଦେଖ ।
 ଶୌରାତ୍ରି—ବ. (ସୁତ୍ତନ + ଶ.ସ) ସଙ୍ଗ୍ୟ,
 ମେଣ୍ଟୀ, ଘନ ପୁରନ୍ତୁତା, ମେହ ।
 ଶୌରାତ୍ରି—ବ. (ସୁତ୍ତନ + ଗ) ଚଢ଼ି,
 ସନ୍ତୋଷ, ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଓ ଚଢ଼ିକର
 ଭେଜନ, ପୁଣ୍ୟତା, ବନ୍ଧୁତା ।
 ଶୌରାତ୍ରି—ବ. (ସୁତ୍ତନ + ଶ.ସ.ଅ.ସ)
 ଶୌରାତ୍ରି ଦେଖ ।
 ସ୍କର—ସା. ବ. ସ୍କରନ୍ତ ଦେଖିଯାଇଲେକ.
 ବ୍ରିଜେନର ଜଣେ ପ୍ରଧାନ କବି ଓ
 ଉପନ୍ୟାସ ଲେଖକ ।
 ସ୍କରଣ୍ତ—ଗା. ବ. (ନାମ) ରଙ୍ଗନ୍ତର
 ଉତ୍ତରକୁ ଲାଗିଥିବା ଦେଖ ।
 ସ୍କର—ପୁ. ବ. (ସ୍କର + ଶ.ଅ) ଚତ,
 (କ.ଅ) ଶିବଙ୍କପୁର କାର୍ତ୍ତିକେୟ,
 ଶରୀର, ନୃପତି, ନିରାତକ, ପାରତ,
 ପଣ୍ଡିତ, କୁରବାଳପୁରିବିଶେଷ, ଶିବ,
 ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧୁ, ଦେଖାଙ୍କ ଦ୍ଵାରପାଳ-
 ବିଶେଷ ।
 ସ୍କରନ୍ତପୁର—ବ. ବାଲରୋଗବିଶେଷ,
 ପିତୃଭାଗୀର ।
 ସ୍କରକ—ବ. ଓ ବି. (ସ୍କର + କ.ଅକ)
 ସ୍କରଗୁପ—ବ. ବିହରୀକା, ବିଶାଦନିମେତ୍ର

ଲମ୍ବକାରୀ, ଶୈନ୍ୟ ।
 ସ୍କରପୁର—ବ. କୁରବାଳପୁରିବିଶେଷ ।
 ସ୍କରଗୁର—ବ. (ଗତତ୍ର) ଶିବ ।
 ସ୍କରନ—ବ. (ସ୍କର + ଶ.ଅ) ରେତନ.
 ଗମନ, କ୍ଷରଣ, ଶ୍ରୋଷଣ, ଶୀତଳ
 ପ୍ରସ୍ଵୋଗଦ୍ୱାରା ରକ୍ତକରଣ ବନ୍ଦକରିବା,
 କୋଷ୍ଟତାରମ୍ଭ, ଶୁଭେତିବା ।
 ସ୍କରପୁର—ବ. ରୈର ।
 ସ୍କରପୁରା—ବ. ପୁରାବିଶେଷ ।
 ସ୍କରଫଳା—ବ. ଶକୁରିତ୍ତ ।
 ସ୍କରମାତା—ଶୀ.ବ. ଦୁର୍ଗା, ପାରତ ।
 ସ୍କରଷ୍ମୀ—ବ. ଚେତମାସ ଶକ୍ତ ଷ୍ମୀ
 (ଏ ଦିନ କାର୍ତ୍ତିକେୟ ଦ୍ଵାରା ଜ୍ଞାନ
 ଦେବତାମାନଙ୍କ ସେନାପତି ପଦରେ
 ଅଭିଷିକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ) ।
 ସ୍କରାଂଶକ—ବ. ପାରିଦ ।
 ସ୍କରତ—ବି. (ସ୍କର + କ.ବ) ପରିତ,
 ସ୍କରିତ, ଉତ୍ତମାର୍ଥିବା ।
 ସ୍କରନୋଳ—ବି. ଅଶ୍ଵା, ଶୀତଳ, (ବି)
 ଶୀତଳତା ।
 ସ୍କର—ବ. (କ=ମତ୍ରକକୁ + ଧା + କ.
 ଅ) କାନ୍ତ, ବେକର ତଳ, ଦୁଷ୍ଟ ଶକ୍ତି,
 ଦୁଷ୍ଟର କାନ୍ତ, ସେନାଧ୍ୟ, ନୃପତ,
 ସ୍ଵର୍ଗ, ବ୍ୟହ, ପଥ, ଛନ୍ଦୋତ୍ତମେ,
 ପରମପରିହ୍ରେଦ, ଶର୍ଵର ତଳ, ସେନା
 ବିଭାଗ, ଅଭିଷେକ ସାମଗ୍ରୀ, ବକ,
 ବୁଦ୍ଧ, ସମ୍ବନ୍ଧ, କିନ୍ତୁ କାର୍ଯ୍ୟ, ପ୍ରାଚୀକ
 ଶିଳ୍ପ ମନୁଷ୍ୟ, ପଣ୍ଡିତ, ଶିକ୍ଷକ, ପଞ୍ଚ
 ଭୟପୁର ପରିବିଷ୍ଟ (ରୂପ, ରସ, ଗନ୍ଧ,
 ଶର୍ଣ୍ଣ ଓ ଶର), ଶାଶ୍ଵା, ଡାଳ, ଶଳା-
 ଶିଷ୍ଟର ଉପଯୋଗୀ ବନ୍ଧୁ, ସନ୍ଧି,
 ଶିକ୍ଷନାମା, କଙ୍କପଣୀ, ଧଳାତଳ,
 ବୌଦ୍ଧମତେ ଜ୍ଞାନର *ଟି ଅଶ୍ଵ(ଯଥା-
 ରୂପସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ = ବିଷ୍ୟ ପ୍ରପଞ୍ଚ, ବେଦନା-
 ସ୍କର = ବିଷ୍ୟକ୍ରମପ୍ରପଞ୍ଚ, ବିକ୍ରମସ୍କର =
 ଆଳୟ ପ୍ରପଞ୍ଚ, ସଙ୍କାରମୁକ୍ତି = ବାସନା ପ୍ରପଞ୍ଚ)
 ଆୟ୍ୟକରନ ଏକପ୍ରକାର ।

ଶିକ୍ଷାଧାନ, ବାହୁଙ୍ଗୀ ।
 ସ୍କରନି—ଦି. ଶିଲ୍ପି, ଶୁଶ୍ରୀ, ବିଟକୁଷ ।
 ସ୍କରତୁ—ବ. ନାରିକେଳ ଦୃଷ୍ଟ, ଉତ୍ସୁ-
 ମୂର ଦୃଷ୍ଟ ।
 ସ୍କରଦେଶ(ପ୍ରଦେଶ) — ଶି. କାନ୍ତ, ଥ ସି,
 ହାତୀର କାନ୍ତ, ବଳଦଆଦିକ କାନ୍ତ ।
 ସ୍କରପରିବାଶ—ବ. ବୌଜ ମନ୍ତ୍ରେ
 ଶଶର ପରିବାଶ ନାଶ, ମୁଖୀ ।
 ସ୍କରପାଠ—ବ. କାନ୍ତର ହାତ ।
 ସ୍କରଫଳ—ବ. (ବ.କ୍ର) ନାରିକେଳବୁଷ,
 ଉତ୍ସୁମୁରବୁଷ ।
 ସ୍କରଫଳା—ବ. ଖର୍ଦୁର, ଖଲୁଷୀ ।
 ସ୍କରଭନ୍ଦନା—ବ. ମଧୁରିକା, ପାନମହୁରି ।
 ସ୍କରବାହୀ—ବ. (ସ୍କର + ବହୁ + କ.ଅ)
 ସ୍କରଦ୍ଵାରା ଶକ୍ତିକାରୀ ବହନକାରୀ ବଳଦ,
 (କିଂ) ଉଚବଦ୍ଵାନକାରୀ ।
 ସ୍କରବାହକ—ବ. ଓ କିଂ. ସ୍କରବାହଟିଦଶ ।
 ସ୍କରମହିଳ—ବ. କଙ୍କପଣୀ ।
 ସ୍କରବୁଦ୍ଧ—ବ. (ସ୍କର + ବହୁ + କ.ଅ)
 ବହନକାରୀ ଶକ୍ତିକାରୀ ବଳଦ,
 କାଠ ଅଗ୍ନି ।
 ସ୍କରବାହକ—ବ. ବୁଦ୍ଧିକାରୀ ।
 ସ୍କରବାହକ—ବ. ପରିବାହକ—ବ. (କିଂ)
 ସ୍କରବାହକ—ବ. କଙ୍କପଣୀ, ଡାଳ,
 ସ୍କରାଗ୍ନି—ବ. ବଢ଼ କାଠ ଗର୍ଭିତାର
 ଜାତ ଅଗ୍ନି ।
 ସ୍କରବାନଳ—ବ. ସ୍କରବାନଳ ଦେଖ ।
 ସ୍କରବାର—ବ. (ସ୍କର + ଆ + କୁ + କ.ଅ)
 ସେନା, ପଲଟଣ, ବୁଜଧାମ, ନଗର,
 କଟକ, ଶିବର, ସେନାନିବାସ, ରଜାଙ୍କ
 ଶିତର, ତମ୍ଭୁ ।
 ସ୍କରକ—ବ. (ସ୍କର + ଲକ) ସ୍କରବାହନ,
 ଶରୀରତ୍ତିଆବଳଦ, ବଳଦ, ଦୃଷ୍ଟ ।
 ସ୍କରି—ବ. (ସ୍କର + ରନ) ସ୍କରବିଶ୍ଵ,
 (ବି) ବୁକ୍ଷ ।
 ସ୍କରେନ୍—ବ. କାନ୍ତ ଉପରେ
 ଯାହାର ମୁଖ ଅବସ୍ଥିତ, (ବି) ସ୍କରା-
 ନୂତରବିଶେଷ ।
 ସ୍କର୍ୟ—ବ. (ସ୍କର + ଗ) ସ୍କରିଷ୍ଟମ୍ବୁରୀୟ,
 ସ୍କରର ସମାନ ।

ସ୍ଵନ୍ଦ—ବଂ. (ସ୍ଵଦ୍ + କ.ତ) ସ୍ଵନ୍ଦିତ,
ବୁଦ୍ଧ, ଶୁଣ, ଶୁଣିତ, ଗତ ।

ସ୍ଵର—ବି. (ସ୍ଵମ୍ + କ.ତ) ପ୍ରଗତ,
ଟେକା ଯାଇଥିବା ।

ସ୍ଵରନ—ହ. (ସ୍ଵତ୍ + ଶ.ଅନ) ଶବ ।

ସ୍ଵର୍ମ—ବି. (ସ୍ଵମ୍ + କ.ଅ) ପ୍ରମ୍ତ, ଶୁମ୍,
ଠେକ, ପରମେଶ୍ଵର ।

ସ୍ଵର୍ମନ—ବି. (ସ୍ଵମ୍ + ଭ.ଅନ) ଟେକି
ଧରିବା, (କ.ଅନ) ଠେକ ।

ସ୍ଵର୍ମଦଳନ—ବି. ବାକୁଳ, ବଳଦଶାତ୍ର
ଯୁଧକିର ଦୁଇମୁଣ୍ଡରେ ଥିବା ଲାଲା
ଯୋଗୁ ବଳଦଳ କାହିଁ ଏଣେତେଣେ
ପୁଷ୍ପର ପାରେ ଜାହିଁ ।

ସ୍ଵର୍ମଟ—ଯା. ବି. ବାଳଚର, ବଣ-
ସ୍ଵାରିଟ ଦେଖ ।

ସ୍ଵାଦ—ବି. (ସ୍ଵଦ୍ + ଅ) ସ୍ଵାଦପୁରାଣ ।

ସ୍ଵାଲ—ଯା.ବି. ନଦ୍ୟାଳୟ, ପାଠଶାଳା ।

ସ୍ଵେଳ—ଯା.ବି. ଶେଷଆଦିକ ନକ୍ସାରେ
ଛଠାଇବାରେ ବ୍ୟବହୃତ ଆନୁପାଦିକ
ପରିମାଣ, ଯେଉଁ ଫଳକ ବା ଯନ୍ତ୍ର
ଦ୍ୱାରା ନକ୍ସାରେ ଶେଷକୁ ମାପ
କରିଯାଏ, ମମପର୍ବତ, କମେଟ ବା
କମନିମ୍ବ ରେଟ୍ । [ପଞ୍ଜୀ ।

ସ୍ଵେତିକା—ବି. ପଞ୍ଜିଶେଷ, ଶଞ୍ଜିକା

ସ୍ଵଦନ—ବି. (ସ୍ଵଦ୍ + ଭ.ଅନ) ବିଦାରଣ,
ପାତ୍ରବା, କ୍ରିବା, ଶ୍ରୀମ୍ଦୀ, ହଂସନ,
କଷ୍ଟଦେବା, ଉପୀତିନ ।

ସ୍ଵନନ—ବି. (ସ୍ଵଳ୍ + ଭ.ଅନ) ବିବୁଦ୍ଧ,
ପତନ, ଗୋଡ଼ଖୟତ ପଡ଼ିଯିବା, ହୁଣ୍ଡି
ପଡ଼ିଯିବା, ଢିଲାତ, ଧକ୍କା, ଅଞ୍ଜି-
ଜାରଣ, ହ୍ରାନଚୁଣ୍ଡ, ଭ୍ରମ ହେବା,
ବିକଳ ହେବା, ବିକ୍ରି, ଅନୁଦିଷ୍ଟ
ବକ୍ୟକଥନ, ନୟମଳିଙ୍ଗନ, ବିରୁଦ୍ଧ-
ଚରଣ, ନ୍ୟୟରୁ, ଧର୍ମରୁ ବା ମାତ୍ର-
ମାର୍ଗରୁ ଚୁଣ୍ଡ, ବିଷଳଦେବା, ଶୈତା,
ଆଗାତଦ୍ୱାରା ଚାଞ୍ଚିଣ୍ୟ, ଭ୍ରଣ୍ଣ, ମୋତନ ।

ସ୍ଵନ୍ଦିତ—ବି. (ସ୍ଵଳ୍ + କ.ତ) ପତନ,
ମୁକ୍ତ, ଭ୍ରମ୍ଭ, ଗ୍ୟାତ, ବିଚକିତ, ଶ୍ରାନ୍
ଚ୍ୟତ, ଗୋଡ଼ଖୟିଯାଇ ପଡ଼ି ଯାଇ

ଥକା, ବିଫଳିକୁଳ, କୁଣ୍ଡିତ, ଅର୍କେ-
ଜାରିତ, ପତନିତ, ବିକ୍ରି, ମତ,
ହୁଣ୍ଡିକର ପଡ଼ିଯାଇଥିବା, (ବି. ଭା.ତ)
କୃତ୍ସୁଭାଦ୍ରାବ ସ୍ଵତମୟୀକାରୁ ସ୍ଵଳନ.

ଛଳ, ସ୍ଵଳନ, ଭୁଲ, ଭ୍ରାନ୍ତି, ଉଳା-
ରଣରେ ଭ୍ରାନ୍ତି, (ସ୍ଵି) ସ୍ଵନ୍ଦିତ ।

ସ୍ଵନ୍ଦିତବନ୍ଦନ—ବି. (କ.ଧା) ଅର୍କେ-
ଗୁରିତ ବତନ, (ସ୍ଵ.ବିଂ) ଖନା ।

ସ୍ଵକ—(ଧର୍ମ) ପ୍ରତିବାତ କରିବା ।
ସ୍ଵକୁ—ବି. ତାତୀକ କାଳରେ ବ୍ୟବହୃତ
ଏକପ୍ରକାର ଆନନ୍ଦବାଦ୍ୟ ।

ସ୍ଵନ୍ଦର—ଧର୍ମ । ସ୍ଵନ୍ଦନ କରିବା ।

ସ୍ଵନ—(ଧର୍ମ) କେ କରିବା, କର୍ମକ
କରିବା ।

ସ୍ଵନ-ବି. ସ୍ଵନ୍ଦ + କ.ଅ) ଅବ୍ୟବବିଶେଷ,
କୁତ, ପଯୋଧର, ପଞ୍ଚା, ଉଧ, (ଗ୍ରା.
ବି) ଦୁଧ, ସ୍ଵନନ୍ଦୟତ କୀର୍ତ୍ତ, ସ୍ଵନ୍ୟ ।

ସ୍ଵନମଳ—ବି. ସ୍ଵନଷ୍ଟ୍ରିଧ୍ୟ, ସ୍ଵିମାନଙ୍କ
ସ୍ଵନରେ ହେବା ଏକପ୍ରକାର ଦ୍ରଶ୍ୟ ।

ସ୍ଵନଚୁତୁଳ—ବି. (ଗୁଡ଼ର) ସ୍ଵନର ବର୍ଣ୍ଣ
ଲାକାର ଅତ୍ର, ସ୍ଵନର ଭୁଣ୍ଟି ।

ସ୍ଵନଥ୍ୟ(ଅ)—ବି. (ସ୍ଵନ୍ + ଭ.ଅଥ୍, ଅଥ)
ଜଳନ ।

ସ୍ଵନଧାରୀ—ସ୍ଵି. ବି. ଦୁରୁପାନ୍ଧାର୍ ସ୍ଵନ
ଦାନ କରୁଥିବା ସ୍ଵି ।

ସ୍ଵନନ—ବି. (ସ୍ଵନ୍ + ଭ.ଅନ) ରବ,
ଧୂନ, ମେଧଧୂନ, ମନ୍ଦନଧୂନ, ଆର୍-
ଧୂନ ।

ସ୍ଵନନ୍ଦୟ—ସ୍ଵ. ବି. (ସ୍ଵନ୍ଦ + ଧେ + କ.
ଅ) ସ୍ଵନ୍ୟାସ୍ୟ, ଦୁରୁପୋଷ୍ୟ, ଅତ
ିଶ୍ୟ, (ବି) ସ୍ଵନମଳା ଶିଶ୍ୟ, ଯେଉଁ
ଶିଶ୍ୟ ଦୁଧ ହୁଅ ନ ଥାଏ, ବାହୁଶ୍ୟ,
(ସ୍ଵି) ସ୍ଵନନ୍ଦୟା । [(ସ୍ଵି) ସ୍ଵନନ୍ଦୟ ।

ସ୍ଵନନ୍ଦୟ-ସ୍ଵ. ସ୍ଵନନ୍ଦୟ ଦେଖ,
ସ୍ଵନନ୍ଦୟ ଦେଖ ।

ସ୍ଵନନ୍ଦୀ—ବି. (ସ୍ଵନ୍ଦ + ଭ.ଅନ) ସ୍ଵନନ୍ଦୀ
ଦେଖ ।

ସ୍ଵନନ୍ଦୀର—ବି. (ସ୍ଵନ୍ଦ + ଭ.ଅନ) ସ୍ଵନନ୍ଦୀର
ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ଵାନ, ଦୂଦୟ, ସ୍ଵନନ୍ଦୀର
ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସମତଳ ବିତ୍ତ ବିଶେଷ
(ଜ୍ଵାନ୍ଧାସ୍ତରେ ସ୍ଵି ବିଧବା ହୁଏ), ଅପର
ସ୍ଵନ ।

ସ୍ଵନନ୍ଦୀର—ବି. ଓ. ବି. (ସ୍ଵନ + ଆ +
ଭଲ୍ + କ.ଅ) ସ୍ଵନନ୍ଦୀର ଜାବ ।

ଦେଖ, (ସ୍ଵି)ପାନ୍ତିକ ।

ସ୍ଵନବଦ୍ଧ୍ୟ—ବ. ସ୍ଵନବେଗ ଦେଖ ।

ସ୍ଵନବୁନ୍ଦ—ବ. (୭୭ର) ସ୍ଵନନୁଣ୍ଡ ଦେଖ ।

ସ୍ଵନଭବ—ବଂ. ସ୍ଵନଜାତ, (ବି) ରତ
ବନ୍ଧିତଣେଷ ।

ସ୍ଵନଭବ—ସ୍ଵ. ବି. ସ୍ଵିମାନଙ୍କ ପରି
ସ୍ଵଲୁପ୍ତନବିଶ୍ୟ (ସ୍ଵରୂପ), (ବି) ସ୍ଵଲୁ
ପ୍ତନ, ସ୍ଵୀଜ ପରି ସ୍ଵାଥୁଲପ୍ତନବିଶ୍ୟ
ପୁରୁଷ ।

ସ୍ଵନଭବ-ଶା.ବି. ସ୍ଵନଭବଦ୍ୱାରା ଆଜାନ
ସ୍ଵନଭବ—ବ. (୭୭ର) ସ୍ଵଲୁ ସ୍ଵନର
ବୋଲୁ ।

ସ୍ଵନଭବନମ୍ବ(ବ) —ବି. ସ୍ଵନର ଭବ
ଯୋଗୁ ଆଗକୁ ହୁଣ୍ଡି ପଢ଼ିଥିବା(ଦେଖ) |
ସ୍ଵନମଣ୍ଡ—ବି. ସ୍ଵନର ପରିଷ ବା
ଭକ୍ତିବା । [ସ୍ଵନକ୍ରିତ ।

ସ୍ଵନମଧ୍ୟ-ବ. ଦୂର ସ୍ଵନର ମଧ୍ୟଭାବ
ସ୍ଵନମୁଖ—ବ. (୭୭ର) ସ୍ଵନାଗ୍ରବୁନ୍ଦ,
ଦୁଧର ଭୁଣ୍ଟି ।

ସ୍ଵନ୍ଦୁତ୍ତୁ—ବ. (ସ୍ଵନ୍ + କ.ଲହୁ)
ମେଘ, ମୁଖ, ମେଘନନ୍ଦନ, ବିଦୁତ୍ତ,
ମୁଣ୍ଡ, ଘେଗ, ପାତ୍ରା ।

ସ୍ଵନରେହ—ବ. ସ୍ଵନରେ ଜାତିହବା
ରେଗ, ଅନହବ ।

ସ୍ଵନରେହତ—ବ. ସ୍ଵନର ଅଗ୍ରବର
ଶୁରୁଆତେ ଦୂରଆବୁଲ ପରିମିତ ଅଂଶ ।

ସ୍ଵନଶେଖ—ବ. କି. (୭୭ର) ସ୍ଵନମୁଖ ଦେଖ ।
ସ୍ଵନଶେଖ—ବ. ଏକପ୍ରକାର ଶେଖ,
ଯହିଁରେ ସ୍ଵନ ଶୁରୁଆଏ ।

ସ୍ଵନହୁନ୍ଦ—ଶା.ବି. (ସ-ସ୍ଵନାହୁନ୍ଦ) ସ୍ଵନ
ଶେଖ ଦେଖ ।

ସ୍ଵନାଶ—ବ. (୭୭ର) ସ୍ଵନମୁଖ ଦେଖ ।

ସ୍ଵନାତ୍ର—ବ. (୭୭ର) ସ୍ଵନଦ୍ୟ ଦେଖ ।
ସ୍ଵନାତ୍ର—ବି. (୭୭ର) ସ୍ଵନଦ୍ୟ ଦେଖ ।

ସ୍ଵନାତ୍ର—ବି. (୭୭ର) ସ୍ଵନଦ୍ୟ ଦେଖ ।
ସ୍ଵନାତ୍ର—ବି. (୭୭ର) ସ୍ଵନଦ୍ୟ ଦେଖ ।

ସ୍ଵନାତ୍ର—ବି. (୭୭ର) ସ୍ଵନଦ୍ୟ ଦେଖ ।
ସ୍ଵନାତ୍ର—ବି. (୭୭ର) ସ୍ଵନଦ୍ୟ ଦେଖ ।

ସ୍ଵନାତ୍ର—ବି. (୭୭ର) ସ୍ଵନଦ୍ୟ ଦେଖ ।
ସ୍ଵନାତ୍ର—ବି. (୭୭ର) ସ୍ଵନଦ୍ୟ ଦେଖ ।

ସ୍ଵନାତ୍ର—ବି. (୭୭ର) ସ୍ଵନଦ୍ୟ ଦେଖ ।
ସ୍ଵନାତ୍ର—ବି. (୭୭ର) ସ୍ଵନଦ୍ୟ ଦେଖ ।

ସ୍ରୀକାରେଣ୍ଟ—ବ. (ସ୍ରୀନ + ଆରୋଗ୍ଯ) ସ୍ରୀନ ଉଚ୍ଚ ଦେଖ ।

ସ୍ରୀନିତି—ବ. (ସ୍ରୀନ + ନିତି + ଭ. ତ) ମେଘକଳନ, ବଜ୍ରଧୂନ, ପଢ଼ିଗଢ଼ିଶର, କରତାଳିଶର, ରତଣର, (ବି.ମୀ.ତ) ଶବିତ, (କ.ତ) ଶବ୍ଦକାରକ, ଗର୍ଜନ-କାଣ୍ଡ ।

ସ୍ରୀନିତିକୁମାର—ବ. ଜୈନମାନଙ୍କର ଭୁବନାଧୀନ କାମରେ ଖ୍ୟାତ ଦେବଗଣ ପ୍ରୀନିତିଫଳ—ବ, ବିକଳ୍ପତ୍ତିଭୂଷ, ଭୂର୍ବିତ ଗତ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟ—ବ. (ସ୍ରୀନ + ଯ) ସ୍ରୀନ କାତ ଦୁରଧ, (ବି) ସ୍ରୀନ ସମ୍ମାନୀୟ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟାଶ୍ଵର—ପୁ. ବି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ଶ୍ଵର-କ.ରକ) ଯେ ବା ଯାହା ଶେଷକ କାଳରେ ପାତାର ପ୍ରନଦୁରଧ ପାନ କରି ଚାରି ଦ୍ରୁତ, (ଶ୍ଵ) ଜୀଜିନ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀର ସ୍ରୀନିତୁ ଦୁରଧ ବାହୁରେ, ସେ ପିଲଙ୍କୁ ଦୁଧ ପିଆଉଥାଏ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟପ—ପୁ. ବି. ଓର୍ବିଂ, ସ୍ରୀନପ ଦେଖ, (ଶ୍ଵ) ସ୍ରୀନ୍ୟପ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟାମ୍ବୀ—ପୁ. ବି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ପା + କ. ରନ) ପ୍ରକ ଜୀବା ଦେଖ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ପାମ୍ବିନୀ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟା—ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ଥା) ସ୍ରୀନ୍ୟର ସ୍ତ୍ରୀକିଂ, (ବି) କଳମଣାଗ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟ—ବ. (ସ୍ରୀନିତ + କ. ଅକ) ଶ୍ରୀ, ତେଜି ।

ସ୍ରୀ—ବ. (ସ୍ତ୍ରୀ+କ.ଅମ୍ବ) ଶୁଣ୍ଡ, ତୃଣି-ଦିର ଶୁଣ୍ଡ, ତୃଣି, କାଶ୍ରତହିତ ତୃଣି, ଶୁଳୁ, କିଟପ, ଶାଖା, ସ୍ରୀନ ଦେଖ, (ଶ.ଅ) ହଟ୍ଟିବନନ ସ୍ରୀନ, (ଶ.ଅ) ଅଜନଥବିଷ୍ଣୁ, ବୁଦା, ପଷ୍ଠତ, ରେହ-ତକ ବୁନ୍ଧ, ପଷ୍ଠତିରଣେଷ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟକ—ବ. (ସ୍ରୀନ + କ) ସ୍ରୀନିର୍ଭାର୍ତ୍ତ, ଶବ୍ଦକିଣ୍ଠ । [ଶୟ ।

ସ୍ରୀନିକରଣ-ବି. (ସ୍ରୀନ + କୁ + କ.ରକ) ଧାନ୍ୟ,

ସ୍ରୀନିକାର—ବି. (ସ୍ରୀନ + କୁ + ଥ) ଶୁଣ୍ଡ କାରକ, ସେ ଗୋପ୍ତାରେ ବା ବାଢ଼େ

ସ୍ରୀନିଘନ—ବ. (ସ୍ରୀନ + ଘନ + କ.ଅ) ଶୃଣ୍ଣଦିଲେନ କରିବା ଥୁଣ୍ଡ, ବାଆ ପ୍ରଭୁତ, ଶୁଣ୍ଡପି, ବିଦା ।

ସ୍ରୀନ୍ୟୁ—ବ. ସୁନ୍ଦରେତ, ତାମ୍ରଲିପ୍ତ, ତମଳୁକ ।

ସ୍ରୀନେର୍ମ—ବ. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ରମ + କ.ଅ) ହସ୍ତୀ, ହାତୀ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟ—ବ. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ଶ.ଅ) ଜିତ୍ତବନ, ଶୁଣ୍ଡପର କିଶ୍ତଳ ଭବରେ ଅବସ୍ଥାନ, କିଶ୍ତଭବତା, କିଶ୍ତଶ୍ଵତା, (କ.ଅ) ଶୁମ୍ବ, ଶୁଶ୍ର, ଦେହର କିଶ୍ତସ୍ତତାରୂପ ବିକାରିତଣେଷ, କେତର ଗଣ୍ଠ, ଶେରାଦ ହେତୁ ଜନଶ୍ଵନାବିଷ୍ଣୁ, (ଶ.ଅ) ଜନ୍ମ ଜାଲଦ୍ଵାର ଚେଷ୍ଟାରେଧ, ପ୍ରତିବନ, ପ୍ରତିଭନ୍ଦୁନ୍ଦ୍ରତା, (ଶ.ଅ) ଠେକ, ନିଃଶାଳୀପଣ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟକ—ସୁ. ହି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + କ, ଅକ)

ସ୍ରୀନ୍ୟକର ଦେଖ, (ବି) ଶିବ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟକର—ପୁ. ଶି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + କୁ + ଥ)

ରେଧକ, ସେ ଜନ୍ମ କରେ, ଯାହା ସ୍ରୀ କରେ, ଶାର୍ଯ୍ୟସ୍ତ୍ରକ (ଶର୍ମଧ), ମଳାବରେଧକାଶ । [ବିଶେଷ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟକା—ବ. ପ୍ରାଚୀନ ଆନନ୍ଦବାଦ୍ୟଯତ-

ସ୍ରୀନ୍ୟନ—ବ. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ଥ.ଅକ) ଜନ୍ମ-କରଣ, ତରହାକୁ ଷଟ୍କମୀନ୍ତର୍ଗତ ଅଭିରୁକମୀ, ଅବଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଅକାହୋଇ

ଯିବା, ଶ୍ରୀ ଶକରଣ, ନିବାରଣ, ରକ୍ତ ପ୍ରବାହୁର ଶତରେଧ, ଜନ୍ମିକରଣ ପାଧନ, ମହାଦବ୍ଦାର ଜନ୍ମିତାନ ଓ ନିଶ୍ଚଳକରଣ, ଦୃଷ୍ଟିକରଣ । (କ.ଅନ) କାମଦେବଙ୍କ ପଞ୍ଚଭାଷା ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମ, (ଶ.ଅନ) ଠେକ, (ଶ.ଅନ) ଶାର୍ଯ୍ୟ ହଲମର ରେଧ, (ଶ.ଅନ) ବିଳମ୍ବରେ ଶାର୍ଯ୍ୟସ୍ତ୍ରକର କରଇବା ଅଷ୍ଟଧ, ମଳାବରେଧକ ଅଷ୍ଟଧ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟନ—ବ. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ରା) ଏକପ୍ରକାର ଜନ୍ମକାଳ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟୁ—ବି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ମୀ. ଅନ୍ନୁ)

ପ୍ରବିଶ୍ୟ—ବି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + କ.ରମନ) ତଳ୍ପ, ଶୟ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟାମ୍ବୀ—ବ. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ପା + କ.ରନ)

ଧୂମିକାରୀ—ବି. ଶ୍ରୀନିତିକାରୀ ଧୂମିକାରୀ

ସ୍ରୀନ୍ୟୁମ୍ବୀ—ବି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ମୀ. ଅନ୍ନୁ)

ପ୍ରବିଶ୍ୟତ୍ତ—ବି. ପ୍ରବ ଦେଖ, (ପୁ. ବି) ପ୍ରବ କାରକ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟବୁଦ୍ଧି—ବ. ପ୍ରାଣୀଯାମର ଅକାବିଶେଷ, କୁମ୍ବକ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟ—ବ. (ସ୍ରୀ + ନିତି + ଭ. ତ) ସମ୍ମତ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟକା-ବି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + କ.ରି. ଆ) ଶାନ୍ତାଦର ଗୋଟି ବା ଶୁରୁ, ଶୁଷ୍ଟି, ଶ୍ରେଷ୍ଠକ୍ଷେତ୍ର ।

ସ୍ରୀନ୍ୟିତ—ବି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ତିତ + ମୀ.ତ) ଜନ୍ମିକୁତ, କିବାରିତ, ରୂପ, ପ୍ରତିକୁତ, ଦୃଢ଼ିକୁତ, ନିଷ୍ଠାକୁତ, ଛିପିକୁତ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟା-ଶ୍ଵର—ବି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ଶ୍ଵର) ସ୍ରୀନ୍ୟାର ସ୍ତ୍ରୀକାଳ, (ବି) ଯୋଗଶାନ୍ତାନୁଷ୍ଠାରେ ଶେଷ ଧାରଣା ମଧ୍ୟରୁ ଏକତମ । ସ୍ରୀନ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ପାନନ୍ଦ) ସ୍ରୀନ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀର ସ୍ତ୍ରୀର ସ୍ତ୍ରୀର ନିତି, (ଶ.ବି) ନିତି, ଶ୍ରୀର ନିତି, (ଶ.ଅ) ନିତି, ନିତିକାରୀ ଚେଷ୍ଟାରେଧ, ପ୍ରତିବନ, ପ୍ରତିଭନ୍ଦୁନ୍ଦ୍ରତା, (ଶ.ଅ) ଠେକ, ନିଃଶାଳୀପଣ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟିତ-ବି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ତିତ + କ.ରି) ଜନ୍ମିତିଭୂତ, ନିଶ୍ଚିତିଭୂତ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟ—ବ. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ମୀ.ଅ) ଆଳ, ତୁମ୍ବ ଆଦିର ଉପରୀୟ ପରପର ନିହତ ପରପର, ଶୟାମ, ତଳ୍ଲୁ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟା-ବି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ଅନ) ବିଦ୍ୟାରିବା ବା ବିଦ୍ୟାକରା କରିମ, (ମୀ.ଅନ) ଶୟାମ, ବିଦ୍ୟା ।

ସ୍ରୀନ୍ୟା-ବି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ମୀ.ଅନ୍ନୁ) ବିଦ୍ୟାତ ହେବା ଯୋଗ୍ୟ, ସ୍ରୀନ୍ୟା ।

ସ୍ରୀନ୍ୟାମ୍ବୀ—ବ. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + କ.ରମନ) ତଳ୍ପ, ଶୟାମ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟା—ବ. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + କ.ରନ) ଧୂମ, ଧୂଥୀ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟ—ବି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + କ.ରି) ଶିଶୁ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟକ—ବି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + କ.ରି.ଅକ) ପୁଲ ଆଦିର ପେଣ୍ଟା, ସମ୍ମତ, ଗନ୍ଧପରିଚେତ୍ତ, (ମୀ.ଅକ) ସ୍ରବ ଦେଖ, (ପୁ. ବି) ପ୍ରବ କାରକ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟକାଳ—ଗା. କି. ଗୁଣବାନପୂର୍ବକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା, ପରିଶ୍ରମକାରୀକାଳ ।

ସ୍ରୀନ୍ୟୁ—ବି. (ସ୍ରୀନ୍ୟ + ମୀ. ଅନ୍ନୁ) ଶୋଯାମତ କରିବା ।

ସ୍ରୀନ୍ୟକପ୍ରନ—ବି. ପ୍ରନ ସଙ୍ଗେ ତୁଳନା

କରାଯିବା(ଆଶୋକ)ସୁଖଦର ପେଣ୍ଡା ।
ସ୍ଵବନ୍ଧିତ—ବିଂ. (ପ୍ରବକ୍ତା+ରତ୍ନ) ଗୁହ୍ନୀ-
କୁତ୍ତ. ତୋଡ଼ାବଜା ଯାଇଥିବା ।
ପ୍ରବକ୍ତାତ୍ମିନ୍—ବି. ମହିମା କଥନ ବା
ପ୍ରଶଂସାଗାନ । [ଦେଖ ।
ପ୍ରବତ୍ତନୀ—ବି. (ଗୁରୁତ୍ବ) ପ୍ରବକ୍ତାତ୍ମିନ୍
ପ୍ରବଦ୍ଧ—ବି. (ପ୍ରୁଣ+ଶାଅଥ) ସ୍ଵତ୍ତ, ସ୍ଵର ।
ପ୍ରବଦ୍ଧ(ଧ)—ବି. (ପଦ୍ଧି)ପ୍ରବୁ, ନିଷ୍ଠଳ,
ନିଶ୍ଚବ୍ରତ ।
ପ୍ରବନ୍ଦ—ବି. (ପ୍ରୁଣ+ଶା.ଅନନ୍ତ) ପ୍ରବନ୍ଦରଣ,
ଗାନ, ସ୍ଵତ୍ତ କରିବା ।
ପ୍ରବନ୍ଦସ୍ତ୍ର—ବିଂ. (ପ୍ରୁଣ+ମୀ.ଅନନ୍ତ) ଯାହାଙ୍କୁ
ପ୍ରବ କରିବା ଉଚିତ, (ସ୍ବି)ପ୍ରବନ୍ଦସ୍ତ୍ର ।
ପ୍ରବନ୍ଦସ୍ତ୍ର—ବିଂ. (ବ.ଶ୍ଵର) ଯେ ସ୍ଵତ୍ତହେବାକ
ସୁଖ ପାଥରୁ, (ବି) ବିଷ୍ଣୁକ ନାମ ।
ପ୍ରବରକ—ପ୍ରୁଣ. ଶିଂ.ଆବରକ,ଦେଖିଲା ।
ପ୍ରବରଜ—ବ. (ଗୁରୁତ୍ବ) ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରବ,
ରତ୍ନମ ପ୍ରବ, ସୂର୍ଯ୍ୟପ୍ରବ ।
ପ୍ରବର୍ଷତ—ବି. ପ୍ରାଥମିନ ଓ ଗୁଣଗାନ ।
ପ୍ରବାଦକି—ବି. ବହୁ ପ୍ରବ, ଅନେକ ପ୍ରବ ।
ପ୍ରବିଦ୍ଧି—ବି. (ପ୍ରୁଣ+ମୀ.ତତ୍ତ୍ଵ) ସ୍ଵତ୍ତ
ହେବା ଯୋଗ୍ୟ, ପ୍ରଶଂସନ୍ୟ ।
ପ୍ରବିଦ୍ଧି—ବି. ଓ ବିଂ. (ପ୍ରୁଣ+କ.ତୃ) ପ୍ରବ-
କାଶ, ପ୍ରଶଂସାକାଶ, (ସ୍ବି) ପ୍ରବିଦ୍ଧି ।
ପ୍ରବବା—ଶା. ବି. ପ୍ରବ କରିବା ।
ପ୍ରବେଶ୍ୟ(ଶ୍ଵେତ)-ବି. (ପ୍ରୁଣ+ମୀ.ଏଷ୍ୟ,ରତ୍ନ୍ୟ)
ରତ୍ନ୍ୟ ।
ପ୍ରବୁ—ବି. (ପ୍ରନ୍ତ୍ର + କ.ତ୍ର) ନିଷ୍ଠଳ,
ନିଷ୍ଠଳ, ନଭୀକୁତ୍, ପ୍ରମେତ, ଅନ୍ତମ,
ଅବଶୀଳିତ, ହୃଦୟକୁତ୍,ମୁକ୍ତିତ,ବଧିତ,
କାଳ, ଚର୍ଚିତ, ଛାଇ, ଦୃଢ଼, ଅଳୟ,
ଦୁରଗ୍ରହ୍ୟ, ମନ୍ଦା, (ସ୍ବି) ପ୍ରବୁ, (ବି)
ଧଣୀର ଛାନ୍ତେଷ୍ଟ ଦୋଷମଧ୍ୟ ଏକ ।
ପ୍ରବକ୍ତାକର୍ତ୍ତ୍ତୀ—ବି. ପ୍ରିରତ୍ନକର୍ତ୍ତୀ(ପ୍ରୁଣ.ବିଂ)
ପ୍ରିରତ୍ନକର୍ତ୍ତୀକର୍ତ୍ତୀଶ୍ଵର, (ସ୍ବି) ପ୍ରବକ୍ତାକର୍ତ୍ତୀ ।
ପ୍ରବିତ୍ତା—ବି. (ପ୍ରବୁ + ତି + ଆ)ପ୍ରବିତ୍ତ,
ବଧିରତା, ଦୃଢ଼ତା, ସନ୍ଧିନତା,
ନିଷ୍ଠଳତା ।
ପ୍ରବୁଗାନ—ପ୍ରୁଣ. ବିଂ. (ବ.ଶ୍ଵର) ଖଣ୍ଡ,

ପଞ୍ଚ, ପ୍ରେଟା, ଲେଙ୍କତା, (ସ୍ବି)
ପ୍ରତ୍ୟାବାଦ ।
ପ୍ରବୁମତି(ବୁଦ୍ଧି)—ବି. (କ.ଧା) ମନ୍ଦରୁତି,
ନିଷ୍ଠାଧାରୀ, (ପ୍ରୁଣ. ଓ ଶିଂ. ବିଂ) ମନ-
ରୁତିରତୀଷ୍ଠ । [ନମୁନ୍ସକ ।
ପ୍ରବୁମେତ୍ର—ପ୍ରୁଣ. ବି. (ବ.ଶା) କ୍ଲୀବ,
ପ୍ରତ୍ୟେମେ—ବି.(ବ.ଶା) ନିରାହ,ଶକ୍ର,
(ବିଂ)ଯାହାର ରେମଠୀଆହୋଇଥିବା ।
ପ୍ରବୁଭୁତ୍-ବିଂ.ପ୍ରବୁ+ରୁ+ଭୁ+କ.ତ)
ନିଷ୍ଠାଭୁତ୍, ଜନ୍ମଭୁତ୍ତପାତ୍ର, (ସ୍ବି)
ପ୍ରବୁଭୁତ୍ତା, (ବି) ପ୍ରବୁଭୁତ୍ତା ।
ପ୍ରବୁଭୁତ୍ତା—ପ୍ରୁଣ. ବିଂ. (ପ୍ରୁଣ+ମୀ.ଶା)ପ୍ରବନ୍ଦସ୍ତ୍ର,
ପଣ୍ଡପ୍ରୁଣ, (ସ୍ବି) ପ୍ରବନ୍ଦ, (ବି) ବିଷ୍ଣୁ-
ପରମାନନ୍ଦ ମଧ୍ୟ ଏକତମ ।
ପ୍ରବନ୍ଦ—ବି. (ପ୍ରୁଣ+ର.ଶ) ପ୍ରବ ଦେଖ,
(ବିଂ) ପ୍ରାନକ ଦେଖ ।
ପ୍ରବନ୍ଦକ—ପ୍ରୁଣ. ବିଂ. (ପ୍ରୁଣ+କ.ଅନନ୍ତ)ପ୍ରବନ୍ଦ-
କାଶ, (ବି) ପ୍ରବନ୍ଦାଠୀ ଲୋକ ।
ପ୍ରବାହ—ବିଂ. (ପ୍ରୁଣ+ମୀ.ଶ) ପ୍ରବନ୍ଦ,
ପ୍ରବାହ୍ରୁ ।
ପ୍ରବି—ପ୍ରୁଣ. ବି. ସମୁଦ୍ର, ସ୍ଵନନ୍ଦ ।
ପ୍ରବିରାଶ—ଶା. ପ୍ରିତ୍ତ, ପ୍ରବକ ।
ପ୍ରବିମଧ—ଆତ୍ମହେବା,କୁନ୍ତହେବା ।
ପ୍ରବି—ବି.(ପ୍ରିମ + କ.ଇ)ପ୍ରବନ୍ଦାଳୁ,ପ୍ରବକ,
ସମୁଦ୍ର, ପ୍ରତିକଟ, ଅବରେଷ୍ଟ ।
ପ୍ରବିମିତ—ବି.(ପ୍ରିମ + କ.ତ)ଆତ୍ମ, ସିତ୍ତ,
ପ୍ରିତ୍ତ, ନିଷ୍ଠଳ, ଶାନ୍ତ, ପ୍ରବନ୍ଦ, ପର୍ମାଣ୍ଡ,
(ବି-ଶା.ତ)ନିଷ୍ଠଳ,ନିଷ୍ଠଳତା, ଆତ୍ମତା
ପ୍ରବିମିତଦୂଷ୍ଟ—ବି. ଏକଦୂଷ୍ଟ, ଏକଦିଗକ
ନିଷ୍ଠଳଦୂଷ୍ଟ, (ପ୍ରୁଣ. ଓ ସ୍ବି.ବିଂ) ପ୍ରବିମିତ-
ନିଷ୍ଠଳ ଦେଖ ।
ପ୍ରବିନେନ୍ୟନ—ବି.(କ.ଧା)ଏକଦୂଷ୍ଟିପକ୍ଷ,
ଚକ୍ର, ପ୍ରିତ୍ତଚକ୍ର, (ପ୍ରୁଣ.ଶିଂ-ବ.ଶ୍ଵର)ପ୍ରିତ୍ତ-
ଦୂଷ୍ଟିପକ୍ଷ, (ସ୍ବି) ପ୍ରିତ୍ତନେନ୍ୟନ ।
ପ୍ରିତ୍ତ—ବି (ପ୍ରୁଣ+କ.ବ)ପ୍ରବକାଶ, ପ୍ରବକ,
ଉପାସକ, ପ୍ରିତ୍ତ, (ଅଧ୍ୟ.ବି) ପିଙ୍ଗା ।
ପ୍ରବେଶ୍ୟ—ପ୍ରୁଣ. ବି. ରତ୍ନ୍ୟ ।
ପ୍ରିତ୍ତ—(ଧାରୁ)ପ୍ରେଷିତାରୁକୁରୁ
କରିବା, ଆବରଣ କରିବା ।
ପ୍ରିତ୍ତ—ବିଂ.(ପ୍ରୁଣ+କ.ବ)ପ୍ରବକାଶ, ପ୍ରବକ,
ଉପାସକ, ପ୍ରିତ୍ତ, (ଅଧ୍ୟ.ବି) ପିଙ୍ଗା ।
ପ୍ରବେଶ୍ୟ—ପ୍ରୁଣ. ବି. ରତ୍ନ୍ୟ ।
ପ୍ରିତ୍ତ—(ଧାରୁ) ରେଷ କରିବା । [ପ୍ରିତ୍ତ ।
ପ୍ରିତ୍ତ—ପ୍ରୁଣ. ବି. ପ୍ରିତ୍ତ, ଅନ୍ତିବଶେଷ, (ସ୍ବି)

ପ୍ରିତ୍ତ—ଧାରୁ ପ୍ରବକରିବା, ସମ୍ମ ସ କରିବା ।
ପ୍ରିତ୍ତ-ପ୍ରୁଣ.ବି.ପ୍ରିତ୍ତ+ମୀ.କ)ସନ୍ନାନ, ଅପଦ୍ୟ,
(ସ୍ବି) ପ୍ରିତ୍ତ । [ପ୍ରଶଂସାନକରିବା ।
ପ୍ରିତ୍ତ(ଧାରୁ)—ପ୍ରତନ୍ତକରିବା, ପ୍ରତନ୍ତକରିବା,
ପ୍ରିତ୍ତ—ବି. ଭରତ୍ବାଲ ପକ୍ଷ ।
ପ୍ରିତ୍ତ—ବିଂ.(ପ୍ରୁଣ+ମୀ.ତ)ପ୍ରଶଂସିତ, ବାହାନ୍ତ
ପ୍ରିତ୍ତ କରାଯାଉଥାଏ, ଧୂରୁଥିବା, (ସ୍ବି)
ପ୍ରିତ୍ତା, (ବି-ଭା.ତ)ପ୍ରତିକ୍ରିଯା, ପ୍ରତିକ୍ରିଯା ।
ପ୍ରିତ୍ତପ୍ରୋମ—ପ୍ରୁଣ. ବିଂ. ପ୍ରଶଂସିତ, (ସ୍ବି)
ପ୍ରିତ୍ତ—ବି. (ପ୍ରୁଣ+ଶ.ତ) ପ୍ରବ, (ଶା.ତ)
ପ୍ରଶଂସା, ବୁଣ୍ଣାତ୍ମିନ୍, (ମ.ତ-ପ୍ରୁଣ)
ପ୍ରତ୍ସ୍ତ୍ରୁତାମେତ୍ ବିଷ୍ଣୁକୁର ନାମ, (ସ୍ବି)
ଦୁର୍ଗା ।
ପ୍ରତିଗୀତ—ପ୍ରୁଣ. ବିଂ. ପ୍ରଶଂସାକାଳକାରୀ ।
ପ୍ରତିପାଠ—ବି. (ଗୁରୁତ୍ବ) ପ୍ରଶଂସାନାମ ।
ପ୍ରତିପାଠ—ପ୍ରୁଣ. ବିଂ. ପ୍ରଶଂସାକାଳ, ବିନ୍ଦୀ,ମାରଧ,
ଯୋମ୍‌ମାନେ ରାଜାକ କିଳବେ
ରଜାକ ଯଶୋଗାନ କରନ୍ତି ।
ପ୍ରତିପିତ୍ୟ—ପ୍ରୁଣ. ବିଂ. (ବ.ଶା)ଯେ କିଳର
ପ୍ରଶଂସା ଶଣି ଶୁଣି ପ୍ରଥମନ୍ତ୍ର, (ସ୍ବି)ପ୍ରତିପିତ୍ୟ
ପ୍ରତିବାଦ୍ୟ(ଶା)-ବି.(କ.ଧା)ପ୍ରଶଂସାକାଳି ।
ପ୍ରତିବାଦ—ବି. (ଗୁରୁତ୍ବ) ପ୍ରଶଂସାଧୂତକ-
ବାକ୍ୟ, ପ୍ରଶଂସାନ, ରାଜୁକାଳ୍ୟ ।
ପ୍ରତିବାଦକ—ପ୍ରୁଣ. ବିଂ. (ପ୍ରୁଣ + କନ୍ଦ +
କ.ଅନନ୍ତ) ପ୍ରଶଂସାକାଳ,ବୁଣ୍ଣାକାଶ, (ସ୍ବି)
ପ୍ରତିବାଦକ । [ଭାବ ।
ପ୍ରତିବୁଦ୍ଧ—ପ୍ରୁଣ. ବି. (ବ.ଶ୍ଵର) ପ୍ରତିପାଠକ,
ପ୍ରତ୍ୟେ—ବିଂ.(ପ୍ରୁଣ+ମୀ.ଯ) ପ୍ରବର ଯୋଗ୍ୟ,
ପ୍ରବମଧ, ପ୍ରଶଂସନ୍ୟ ।
ପ୍ରନକ—ବି. ପ୍ରିତ୍ତ ।
ପ୍ରନଭ୍ରି—(ଧାରୁ)(ସଂ-ଶୌରଧାରୁ)ରେଖନ
କରିବା, ଆବରଣ କରିବା ।
ପ୍ରିତ୍ତ—ବିଂ.(ପ୍ରୁଣ+କ.ବ)ପ୍ରବକାଶ, ପ୍ରବକ,
ଉପାସକ, ପ୍ରିତ୍ତ, (ଅଧ୍ୟ.ବି) ପିଙ୍ଗା ।
ପ୍ରବେଶ୍ୟ—ପ୍ରୁଣ. ବି. ରତ୍ନ୍ୟ ।
ପ୍ରିତ୍ତ—(ଧାରୁ) ରେଷ କରିବା । [ପ୍ରିତ୍ତ ।
ପ୍ରିତ୍ତ—ପ୍ରୁଣ. ବି. ପ୍ରିତ୍ତ, ଅନ୍ତିବଶେଷ, (ସ୍ବି)

ପ୍ରୁପ—(ଧାରୁ) ଚଦା କରିବା ।

ପ୍ରୁପ—ବ. (ପ୍ରୁପ+ମୀ.ଆ) ମାଟିର ଗା
ଅନ୍ୟତ୍ରକଥର ଗଦା, ରଣ୍ଜିତ ମୃତ୍ତି-
କାହି, ମାଟିର ଢିପ. ସାତ, ବଳ,
ମେଲ୍ୟ, ନିଷ୍ଠୁରୋଜନତା, ମାଟି ପଥର,
କଟାଆଦିରେ ଉପିତ ଢିପ. ମହିତଳେ
ବୁଝେବଙ୍କର ବା କୌଣସି କୌଣ
ମନ୍ଦ୍ୟାଙ୍କ ଅସ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର, କେଣାଦି ସ୍ଵର୍ଗି-
ତନ୍ତ୍ର ରୈତ ହୋଇଥାଏ ।

ପ୍ରୁପାକାର—ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ରଣ୍ଜିତ
ମଦାହାରିଥବା ।

ପ୍ରୁପୀକୃତ—ବି. (ପ୍ରୁପୀ+କୃ+ମୀ.ତ)
ରଣ୍ଜିତକୃତ, ଚଦାହୋଇଥବା ।

ପ୍ରୁସ୍ମମନ—ପୁ. ବି. (ପ୍ରୁ+ମୀ.ଆନ)
ପାହାଇ ପ୍ରବ କରିପାରିଥିଲୁ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ପ୍ରୁସ୍ମମନା ।

ପ୍ରୁ—(ଧାରୁ) ବିଶ୍ଵରୂପବା, ଆଜ୍ଞାଦନ କରିବା ।

ପ୍ରୁଷ—(ଧାରୁ) ନତ କରିବା ।

ପ୍ରୁତ—ବ. (ପ୍ରୁ+ମୀ.ତ) ଆଜ୍ଞାଦତ,
ପ୍ରେତ ।

ପ୍ରୁତ—ବ. (ପ୍ରୁ+ଭ.ଚାନ୍ଦିପ୍ରୁତ, ଆଜ୍ଞାଦନ
ପ୍ରୁତ—(ଧାରୁ) ପ୍ରୀତତା କରିବା ।

ପ୍ରୁତ—(ଧାରୁ) କଣ କରିବା ।

ପ୍ରେନ—(ଧାରୁ) ଶୈର କରିବା ।

ପ୍ରେନ—ବ. (ପ୍ରେନ+ଭ.ଅ) ଶୈପ୍ରେନ,
ରୌର, ରୈର, ପରତ୍ରବ୍ୟାପହରଣ, (କ.
ଆ) ପ୍ରେର, ରୈର, ପରତ୍ରବ୍ୟାପହରଣ,
ଦେବତାଙ୍କ ନିବେଦନ କରି ଯେ

ଅନ୍ତାଦି ଭେଜନ କରେ, ରୈରତାମନ
ଗନ୍ଧବ୍ୟାପ ।

ପ୍ରେପ—(ଧାରୁ) ଶପନକରିବା, ଫରିବା ।

ପ୍ରେମ—ବ. (ପ୍ରେମ+ଭ.ଅ) ଆତ୍ମଭବ ।

ପ୍ରେସ—ବ. (ପ୍ରେନ+ଭ.ଯ) ରୌରୀ,
ରୈର, ପରତ୍ରବ୍ୟାପହରଣ, (ବି+ମୀ.ଯ)
ଅପରୁତ (ଦ୍ରବ୍ୟ), ଅପାରଣୀୟ ।

ପ୍ରେସକୁର—ବି. କୌର, ପ୍ରେସକାରୀ ।

ପ୍ରେସ୍ଵୀ—ପୁ.ବ. (ପ୍ରେସ୍ଵୀ+ରନ) ରୈର,
ପ୍ରେସ୍ଵୀର, ବଣିଆ, ବନ୍ଧୁପ୍ରେସ୍ଵୀକ, (ସ୍ତ୍ରୀ)

ପ୍ରେସ୍ଵୀନ ।

ପ୍ରେନ—ବ. (ପ୍ରେନ+ଭ.ଅ) ରୌରୀ,
ରୈର, (ପ୍ରେନ+କ.ଅ) ରୈର ।

ପ୍ରେନକିତା—ବ. (ପ୍ରେନକିତା)
ମାନଙ୍କ ଦଶଦେବା, ରୈର ଅପରାଧ
କରି କରିବା ।

ପ୍ରେନ୍ୟ—ବ. (ପ୍ରେନ୍ୟ) ରୌର,
(ଭ.ଅ) ରୌରୀ ।

ପ୍ରେନିତା—ବ. (ପ୍ରେନିତା+ଭ. ଯ) ନନ୍ଦିତା

ପ୍ରୋକାଳ—ବି. (ପ୍ରୋକାଳ+ଭ. ଯ) ଅଳ୍ପ,
ରକ୍ଷଣ, ଅଳ ହାମାନ୍ୟ, ଶୁଦ୍ଧ, ଅଳ-
ହାମାନ୍ୟ, ନାଚ, (କ୍ର.ବି) ଅଳେଖ,
(ବି) କୁତଳପଣୀ, ନନ୍ଦିତା, ଟିକି-
ମାନ୍ୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ପ୍ରୋକାଳ ।

ପ୍ରୋକଳିତା—ବି. (ପ୍ରୋକଳିତା+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋକଳିତା—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଶୁଦ୍ଧ-
ଶଶରବଣିଷ୍ଠ, ରେଡା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ପ୍ରୋକଳି-
କାଳୀ ।

ପ୍ରୋକଳିତା—ଗା. ବି. ଶୋପରେ ଥିବା
କୁଷ୍ଟଜ୍ଞ ମଧ୍ୟକାଳ ।

ପ୍ରୋକଳିତା—ଗା. ବି. ପ୍ରଣାମାବାଚକ
ବା ଖୋଦ୍ସାମଦ୍ରା କଥା, ଭୁଲଣିଆକଥା

ପ୍ରୋକଳିତା—ଗା. ବି. ଓ ବି. ସାମାନ୍ୟ
ମାନ୍ୟ, ଖୋଦ୍ସାମ ।

ପ୍ରୋକଳିତା—ବ. (ପ୍ରୋକଳିତା) ଶୁଦ୍ଧକଥିନ୍ଦି ।

ପ୍ରୋତକ—ବ. ରୁତକ, ବହନାଶବିଷ ।

ପ୍ରୋତବ୍ୟ—ବ. (ପ୍ରୋତବ୍ୟ+ଭ. ଯ) ପ୍ରେବ,
ଦେବୋଦେଶ୍ୱର ପଠିତ ପ୍ରେବ, ପ୍ରେନ-

ତକ ।

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରେବଶାନ, ପ୍ରେବଦେଶୀତ ।

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)

ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)
ପ୍ରୋତଶୀତ—ବ. (ପ୍ରୋତଶୀତ+ଭ. ଯ)

ପୁରୁଷ, ଅମୃତ । [(ବି) ଅଳ୍ପ ପ୍ରେସ୍—ବି. (ସ୍ଟ୍ରେନ୍+କ.ଅ)ଚୌର, ସ୍ତ୍ରୀମୂଳନ୍—ସୁ. ବି. (ସୁ+ମୂଳ+କ.ଏ) ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ଆପଣାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ କୋଲି ଜୀବ କରେ ।

ସ୍ତ୍ରୀ—ବି. ସ୍ତ୍ରୀୟ+ମୀ.ର+ଶାନ୍ତି, ପୁରୁଷର ବିପରୀତ ଲିଙ୍ଗ ଓ ଲକ୍ଷଣ (ପ୍ରକାର ଓ ମୋଦ୍ୟାଦି) ଚିତ୍ରଣ ବ୍ୟକ୍ତି, ପୁରୁଷର ବିପରୀତକାନ୍ତେ ଲାଗ, ଉତ୍ସାହ, ପର୍ମା ।

ସ୍ତ୍ରୀଅପର—ଶା. ଚ. ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନଙ୍କରୁଙ୍କ ବିବାହକାଳୀନ ପଛେଷ୍ଟେ ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ବିଶେଷ ।

ସ୍ତ୍ରୀକରଣ—ବି. କ୍ଲୀ. ସ୍ତ୍ରୀବଳ ।

ସ୍ତ୍ରୀକାମ—ସୁ. ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ+କାମ+କ.ଅ) ସ୍ତ୍ରୀକ କାମନା କା କିମ୍ବା କରୁଥିବା (ବ୍ୟକ୍ତି) ।

ସ୍ତ୍ରୀକୋଣ—ବି. ଖଢ଼ୁ ।

ସ୍ତ୍ରୀଶାର—ବି. ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଥିବା

ସ୍ତ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର—ବି. କ୍ଲୀ. ସ୍ତ୍ରୀର ପରିଷେଷ ।

ସ୍ତ୍ରୀଗ—ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ+ଗମ୍+ଅ) ସ୍ତ୍ରୀଗାମୀ, ସ୍ତ୍ରୀଗମନକାରୀ ।

ସ୍ତ୍ରୀଗମକ—ବି. ସ୍ତ୍ରୀଗମର୍ଗ, ମେଥୁକ ।

ସ୍ତ୍ରୀଗମ—ବି. ଧେନ୍ତି, ଗାର । [ଦେଖୁଁ

ସ୍ତ୍ରୀଗୁରୁ—ବି. ଧାରାଧାରୀ, ମହିମାପୋଷା-

ସ୍ତ୍ରୀଗତ—ବି. ଜ୍ୟୋତିଷ ମତରେ କୃଧ, ଚନ୍ଦ୍ର ଓ ଶୁଦ୍ଧ । [ହତ୍ୟାକରେ ।

ସ୍ତ୍ରୀଗତି—ବି. ସ୍ତ୍ରୀ ହତ୍ୟାକାଶ, ଯେ ସ୍ତ୍ରୀ

ସ୍ତ୍ରୀଗୋଷ—ବି. କ. ଗ୍ରୁ; ପୁରୁଷ ।

ସ୍ତ୍ରୀଦ୍ଵା—ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ+ଦନ୍ତ+ଆସ୍ତ୍ରାତକ), ସ୍ତ୍ରୀଦତ୍ୟାକାଶ । [ଲମ୍ବ ।

ସ୍ତ୍ରୀଶେଳ—ସୁ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) କାମୀ,

ସ୍ତ୍ରୀଚିତ୍ର—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)ନାଶର ଚରିତ, ସ୍ତ୍ରୀଜାତର ପ୍ରକୃତ ।

ସ୍ତ୍ରୀଉତ୍ସାହ—ବି. ଶୋଭାତକ, (ସୁ. ବି) (ସ୍ତ୍ରୀଭାବ+ହୃ+ଜନ୍ମ) ସ୍ତ୍ରୀମନଙ୍କ ତେବେ ଦୃଶ୍ୟକାଶ ।

ସ୍ତ୍ରୀତ୍ରୁ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଯୋଜି, ଉଚ୍ଚ, ନାହିଁର ଲକ୍ଷଣ ।

ସ୍ତ୍ରୀଚୌର—ସୁ. ବି.କାମକ, ରତିହଣ୍ଟକ, ପରଷ୍ପରମଣକାଶ, ପରଷ୍ପର ଅପହାରକ ସ୍ତ୍ରୀଚୌରୀ—ବି.ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବଳପୂର୍ବକ ଅପହାରଣ, ପରଷ୍ପରମଣ, ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବଳପୂର୍ବକ ମେଣ କରିବା ।

ସ୍ତ୍ରୀଜନ—ବି. ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ।

ସ୍ତ୍ରୀଜନମ—ବି. ସ୍ତ୍ରୀ. କେବଳ ଜନ୍ୟ ପରସିନ୍ ସ୍ତ୍ରୀ ।

ସ୍ତ୍ରୀଜାତି—ବି. ନାଶ ସମ୍ପଦାତ୍ସ୍ଵ, ସୃଥିଗର ସ୍ତ୍ରୀଜାତି (ନିର୍ଜିତ, ରିଜାତ)-ସୁ. ବି. (୩ତତ୍ତ୍ଵ)

ସ୍ତ୍ରୀ ବଣୀଭୂତ, ସୈଣ ।

ସ୍ତ୍ରୀତା(ହୁ)—ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ+ଭାତା,ହୁ) ସ୍ତ୍ରୀ ଭାତ, ସ୍ତ୍ରୀଧର୍ମ ଭେଟ, (ବ୍ୟାକରଣ) ସ୍ତ୍ରୀଲାଗ ସୁକେ ପ୍ରତ୍ୟେ ।

ସ୍ତ୍ରୀକୁପ୍ରାପ୍ତି—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ପ୍ରଥମ ରଜେ ଦର୍ଶନ ।

ସ୍ତ୍ରୀତେହାର୍—ସୁ. ବି.(କ.ଗ୍ରୁ) ଶିବ ।

ସ୍ତ୍ରୀଦ୍ଵିତୀ—ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ+ଦ୍ଵିତୀତିକ୍ଷେତ୍ର) ସ୍ତ୍ରୀଦ୍ଵିତୀକାରୀ ।

ସ୍ତ୍ରୀଧନ—ବି. (ଦନ୍ତସୁତ୍ର) ସ୍ତ୍ରୀ ସହ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିବା ଧନକଣେଷ, ସ୍ତ୍ରୀର ସ୍ତର ଧନ ।

ସ୍ତ୍ରୀଧର—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ପୁରୁଷ ।

ସ୍ତ୍ରୀଧର୍ମ—ବି. ସ୍ତ୍ରୀର ଭାବ, ରଜେତରନ, ସ୍ତ୍ରୀ ହେବାର ଅବସ୍ଥା, ମେଥୁକ, ସ୍ତ୍ରୀର କର୍ତ୍ତ୍ଵବ୍ୟ, ସ୍ତ୍ରୀ ସମ୍ପଦାତ୍ସ୍ଵ କାହାନ ।

ସ୍ତ୍ରୀଧର୍ମିଣୀ—ବି. ସ୍ତ୍ରୀ. (ସ୍ତ୍ରୀଧର୍ମ+ରନ୍ତ୍ର) ରତ୍ନମତ୍ତା ।

ସ୍ତ୍ରୀଧର୍ମି—ସୁ. ବି. ଅସତ୍ର ଉତ୍ସେଷେ ଦ୍ଵାରା ସ୍ତ୍ରୀକାରି ପୁରୁଷ ।

ସ୍ତ୍ରୀଧର୍ମି—ସୁ. ବି. (କ.ଗ୍ରୁ) ସ୍ତ୍ରୀ ଦ୍ଵେ ବିତ୍ତ୍ବ, (ବିତ୍ତ୍ବକ୍ଷଣ) ସ୍ତ୍ରୀଦ୍ଵେଷକାରୀ ।

ସ୍ତ୍ରୀନାମ—ବି. କ. ଗ୍ରୁ; (ସ୍ତ୍ରୀ+ନାମନ୍) ସ୍ତ୍ରୀନାମଧାରୀ, ସ୍ତ୍ରୀବାଚକ ନାମଧାରୀ ।

ସ୍ତ୍ରୀନାସୁକ—ବି. (କ.ଗ୍ରୁ) ଯେଉଁ ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ଶାନ୍ତି ଅତିରିକ୍ତ ସ୍ତ୍ରୀ ଦେଖି ଅନ୍ତିମ ।

ସ୍ତ୍ରୀନାସୁକତା(ହୁ)—ବି. ଜଣେ ବା ବହୁ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ନେତୃତ୍ବ । [ଅଧିକ୍ଷିତା ସ୍ତ୍ରୀ । ସ୍ତ୍ରୀନାସୁକା(ଦେଖୀ)—ବି. ନେତୃତ୍ବରେ ସ୍ତ୍ରୀନାକଣ—ବି. ସ୍ତ୍ରୀମନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୃତ ଗୁହକର୍ମ ।

ସ୍ତ୍ରୀପରେଶ୍ୟାପନୀ—ସୁ. ବି. ଶି. ସମ୍ବୋଗାର୍ଥ ଆପଣ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ପରପୁରୁଷଙ୍କ ଦେଇ ପରପୁରୁଷଙ୍କଠାର ପାପ୍ରାଧନ ଯେ ଭୋଗକରେ, ଉତ୍ସାହିତା, ବେଶାଳୀ ଅର୍ଜନଦ୍ୱାରା ଜୀବିକା ଦିବ୍ୟାହକାଶ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସ୍ତ୍ରୀପର—ସୁ. ବି. (ସ୍ତ୍ରୀ+ପର) ଗତତି; ବିତ୍ତ୍ବ. କାମୁକ ବ୍ୟକ୍ତି, (ବି) କାମୁକ, ଲମ୍ପଟ ।

ସ୍ତ୍ରୀପୁର୍ବଧର୍ମ—ବି. (ଦ୍ୱାର ଓ ଗତତି) ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ଓ ପୁରୁଷଙ୍କର ବ୍ୟବହାର, (ଦ୍ୱାର ପୁର୍ବ) ମନୁଷ୍ୟର ଅଧ୍ୟମ ଓ କମେ ଅଧ୍ୟୟରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଷ୍ଟାଦଶ ବିବାଦ ପଦାନ୍ତର୍ଗତ ବିବାଦମୀମାନୀସା ଓ ନିରୂପଣବିଶେଷ ।

ସ୍ତ୍ରୀପୁର୍ବସ—ଶା. ଚ. (ସ-ସ୍ତ୍ରୀପୁର୍ବୋଦ୍ୟନକ) ଓ କେତେକ ସ୍ତ୍ରୀଲକ୍ଷଣ(ସଥା-ଯୋଜି, ପ୍ରକାଶ) ପ୍ରକାଶ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା (ସ୍ତ୍ରୀ) ।

ସ୍ତ୍ରୀପୁର୍ବମନ—ବି. କେତେକ ସ୍ତ୍ରୀଲକ୍ଷଣ(ସଥା-ଯୋଜି, ପ୍ରକାଶ) ପରିଚିତିଥୁବ, ଦ୍ୱାର, ପରିପ୍ରକାଶ ।

ସ୍ତ୍ରୀପୁର୍ବମନକାଳ—ବି. କେତେକ ସ୍ତ୍ରୀଲକ୍ଷଣ(ସଥା-ଯୋଜି, ଅନ୍ତିକାଶ) ସ୍ତ୍ରୀପୁର୍ବମନକାଳ ।

ସ୍ତ୍ରୀପୁର୍ବମନକାଳ—ବି. (କ.ଗ୍ରୁ) ଆତିବ, ରଳି, (ରଳିକ ବଜାନ) ମରିପୁଲ, ଯେଉଁ ପୁଲରୁ ପଳ ହୁଏ ।

ସ୍ତ୍ରୀପୁର୍ବ—ସୁ. ବି. (କ.ଗ୍ରୁ) ସ୍ତ୍ରୀଜାତ, ସୈଣ ।

ସ୍ତ୍ରୀପୁର୍ବା ନ-କି. ଯେଉଁଶାନ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକପଥାନ ସ୍ତ୍ରୀପ୍ରସଙ୍ଗ(ଭୋଗ) —ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସୁରତ, ରତ ।

ସ୍ତ୍ରୀପୁର୍ବ—ସୁ. ବି. (କ.ଗ୍ରୁ) ନାଶପିର୍ବ (ଲେକ), (ବି.୭ତତ୍ତ୍ଵ)ନାଶକ, ପ୍ରିସ୍ତ୍ରୁତ୍ବବ୍ୟ, ଅମ୍ବୁଷ ।

ସ୍ତ୍ରୀପୁର୍ବ—ବି. ଗତତି; ସ୍ତ୍ରୀପୁର୍ବାତ୍ୟ, ଶାନ୍ତି ଯାରେ ନାଶ ଅଦ୍ୟ ।

ସ୍ତ୍ରୀପୁର୍ବ—ବି. (୭ତତ୍ଵ)ନେତ୍ରନ, [ଟେଶ, ସ୍ତ୍ରୀପୁର୍ବ(ବେଶ) —ସୁ. ବି. ଶି. ଶୀକିତ,

ସ୍ତ୍ରୀବୋର(ବାସର) — ବି. (ପେମ. ବୃଧ ଶୁକ୍ର ଶୁକ୍ରଗ୍ରହରୁପେ ଜଣନ୍ତେଇଥବାରୁ ଦୋଷବାତି, ବୃଧବାର ଓ ଶୁନ୍ଦବାର ।
 ସ୍ତ୍ରୀବାସଃ—ବି.(କ.ଧା) ସ୍ତ୍ରୀପମୋଗ ପାଇଁ ଉପସୂଳ୍ଯ ବସ୍ତି । [ପୁରୁଷ ।
 ସ୍ତ୍ରୀବିଜିତ-ସୁଃ—ବି.ଶ୍ଵିଶ,ଚାର କଣୀକୁ ସ୍ତ୍ରୀବିର—ବି.ସ୍ତ୍ରୀଧନ,ବିକାହାଦ ଯୌତୁକ ଲକ୍ଷ ନାଶମାନଙ୍କରମ୍ପଣ୍ଡିତି ।
 ସ୍ତ୍ରୀବିଷୟ—ବି.(ଡକ୍ଟର)ପମୋଗ,ମେଥୁନ ।
 ସ୍ତ୍ରୀଶର୍ପ୍ୟ—ବି. (ଡକ୍ଟର) ନାଶର ବଳ,
 ସ୍ତ୍ରୀର ରଜନୀ ।
 ସ୍ତ୍ରୀଦେଖୁଣନା—ବି.(ଡକ୍ଟର)ସ୍ତ୍ରୀପୁରୁତକ ଚିତ୍ର,
 (ଯଥ:—ସୁନ, କୋମଳ ସ୍ଵର) ।
 ସ୍ତ୍ରୀଦ୍ରଶ୍ୟ—ବି. ଭଗ, ଯୋନି ।
 ସ୍ତ୍ରୀତ୍ରତ୍ତ—ବି. ଏକଦଶୀ ପ୍ରତି, ସ୍ତ୍ରୀ-
 ପରସୂଣତା । [ଧର୍ମ ।
 ସ୍ତ୍ରୀତକ—କୁଳ. ବି. ସ୍ତ୍ରୀତକ, ସ୍ତ୍ରୀର ଭାନ ବା
 ସ୍ତ୍ରୀଭୂଷଣ—ବି. (ଡକ୍ଟର) ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପରିଧେଯ
 ଅଳକାରତି, କେତକ ଫୁଲ ।
 ସ୍ତ୍ରୀଭୋଗ—ବି. (ଡକ୍ଟର) ମେଥୁନ ।
 ସ୍ତ୍ରୀମନ୍ଦ୍ର—ବି. ଯେଉଁ ମନ୍ଦର ଶେଷରେ
 ସ୍ଵାହା ଥାଏ ।
 ସ୍ତ୍ରୀମହିଳା—ଶା. ବି. ନାନ୍ଦୀପାଳ,
 ଅନ୍ତର୍ଧିପର । [ବକୁଳ ।
 ସ୍ତ୍ରୀମଣ୍ଡଳ—ବି. (ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କାରିତା+ପାଠକ.ଅ)
 ସ୍ତ୍ରୀମୁମେଧୁବାହୁଦ—ବି. ବକୁଳବୃକ୍ଷ ।
 ସ୍ତ୍ରୀମୁଖୀ—ବି. ଡକ୍ଟର;ନାଶମୁଖୀ ସ୍ତ୍ରୀଲେକର
 ଆକୃତି ।
 ସ୍ତ୍ରୀମନ୍ୟ-ସୁଃ. ଟି.ମେ ଆପଣାକୁ ସ୍ତ୍ରୀବୋଲି
 ମନେକରେ ।
 ସ୍ତ୍ରୀରଜନୀ—ବି. ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କର ରଜନୀ, ସ୍ତ୍ରୀ-
 ମନଙ୍କର ପୁଣ୍ୟଦତ୍ତ ।
 ସ୍ତ୍ରୀରଞ୍ଜନ-ବି.(ସ୍ତ୍ରୀ+ରଞ୍ଜନ+ଅନ)ତାମ୍ବୁଳ
 ସ୍ତ୍ରୀରହୃ—ବି.(ଡକ୍ଟର)ନାଶରହୃ,ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ତ୍ରୀ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ,ଲାତିରେ ଯାହା ଛାଇଷ୍ଟ ତାହା
 ରହୁନାମେ କଥାତି ।
 ସ୍ତ୍ରୀରୋଗ—ବି.ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କର ବିଶିଷ୍ଟ ରୋଗ
 (ଯଥ:—ପ୍ରଦର. ସୂତକାରୁ, ଯେ ନିବ୍ୟାପ
 ପ୍ରମଣ୍ୟବାବ) ।
 ସ୍ତ୍ରୀଲୁଣନ—ବି. (ଡକ୍ଟର) ସ୍ତ୍ରୀଚନ୍ଦ୍ର, ଯୋନି,

ସ୍ମୀଜର ଶତିଷ୍ଠ ଲକ୍ଷଣ ।
 ସ୍ମୀଲମ୍ପଟ(ଲୋକ) — ପୁ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ)
 କାମୁକ, ସବତା ସ୍ମୀଏଗାଇଲାଷା ।
 ସ୍ମୀଲାଙ୍କ—ଶ୍ରୀଯାପ୍ରାପ୍ତି, ବିବାହ ।
 ସ୍ମୀଲିଙ୍କ—ବ. ସ୍ମୀଚନ୍ଦ୍ର, ଯୋଜି, ବ୍ୟାକରଣ
 ସମ୍ବାଧୀନକୁ ସ୍ମୀବାଚବ ଦେ, ସ୍ମୀଜାତ ।
 ସ୍ମୀଲକ—ସ୍ମୀ. ବ. ସ୍ମୀଲାଷ୍ଟ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି,
 ସ୍ମୀଜାତ ।
 ସ୍ମୀତିଷ୍ଠ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସ୍ମୀଲୋକଙ୍କର
 ଶିକ୍ଷା ଦା ଅଧ୍ୟୁତ୍ୱନଳିତ ଜ୍ଞାନ ।
 ସ୍ମୀଶୌଣ୍ଡ—ପୁ. ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଅତି
 କାମୁକ, ଅତି କାମାରୁର ।
 ସ୍ମୀପର୍ଗମ୍(ସମାଗମ) — ବି(୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମେଥୁନ
 ସ୍ମୀପର୍ଗ(ସଙ୍ଗମ, ସହନାସ, ସଂମ୍ବାନ) — ବ.
 (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସ୍ମୀକୁ ରମଣକରିବା,
 ମେଥୁନ ।
 ସ୍ମୀପର୍ମୁଖଣ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ବିଲାକ୍ଷର
 ପୁଣକ ସ୍ମୀପର୍ମୁଖ, ବ୍ୟକ୍ତିଗୁର ।
 ସ୍ମୀପର୍ମ—କ. (ସ୍ମୀ + ସର) ସ୍ମୀମାନଙ୍କର
 ସର, ମାଲିପିସର୍ବ ।
 ସ୍ମୀପୁଣ—ବ. (ମଧ୍ୟ-କ.ଧା) ମେଥୁନ,
 (କ.ଶ୍ରୀ) ଶୋଭାଞ୍ଜନ ।
 ସ୍ମୀପୁନତ—ବି. କାଶଜନୋତିତ, ସ୍ମୀ-
 ସ୍ମୀଭବପଥକତ ।
 ସ୍ମୀପେନନ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ମେଥୁନ ।
 ସ୍ମୀପେବା—ବ. ସ୍ମୀପର୍ଗ, ମେଥୁନ ।
 ସ୍ମୀପୁରବ—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସ୍ମୀଲୋକଙ୍କର
 ଚରିତ, (ବ.ଶ୍ରୀ) ଅନ୍ତଃପୁର ରକ୍ଷକ,
 ମଲ୍ଲକ, କନ୍ପୁ-ସକ ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ସ୍ମୀପୁଧାନତା-ବ. ସ୍ମୀକୁଷଙ୍କ ପର ନାଶମାନ
 କର ସ୍ମୀଧାନ ଶ୍ଵରେ ସର୍ବତ୍ର ଗମନାଗମନ
 ଓ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗଢ଼ି ।
 ସ୍ମୀହତ୍ୟ—ଶ୍ରୀ. ବ. ସ୍ମୀବନ୍ଧ ସ୍ମୀଲୋକ ହତ୍ୟ
 ହୈଶ—ପୁ. ବି. (ସ୍ମୀ + ଥ) ସ୍ମୀ ମମ୍ପ-
 ଛୀୟ, ସ୍ମୀଜିତ, ଅତରୁତ୍ରୁପେ ସ୍ମୀକ
 ଠାରେ ଆସନ୍ତ, ସ୍ମୀଯୋଗ୍ୟ, (କ-ଶ୍ରୀ.ତ) ସ୍ମୀରୁ
 ସ୍ମୀସବତ, ଅନ୍ତଃପୁର ରକ୍ଷକ, ସ୍ମୀସମ୍ବୁଦ୍ଧ ।
 ସ୍ମୀଶତା(ହୁ)—ବ. ସ୍ମୀବଶତା, ସ୍ମୀବଶ
 ହେବାର ଅବସ୍ଥା । [ଦେଖ]
 ସ୍ମୀଶେଣ—ବ. (ସ୍ମୀଶ + ଶ୍ର.ଯ) ସ୍ମୀଶତା
 ସ୍ମୀଶ୍ରୀସ୍ମୀ—ଶ୍ରୀ. ବ. ସ୍ମୀଜାତକ, ସ୍ମୀଜନ୍ମ ।

ପ୍ରାଚୀନ ରହିବଣେଷ ।
 ପ୍ରତିକଟିଯେ—ବ. କୁତାଦି ଯୋଗୁ ବ୍ରତା-
 ରୁଗାକର ଭୁମିଶବ୍ଦ ।
 ପ୍ରତିକଟିଯେ—୩୦. ବିଂ. (ପ୍ରତିକଟି + ଶୀ
 + କ.ରନ) ଯେଉଁ ଯେକ୍ଷି ବ୍ରତପାଳନ
 କରୁଥିବା—ଯାଗୁ ପ୍ରତିକଟିରେ ବା ଭୁମିରେ
 ଶୋଇଥିବା, (ସୀ) ପ୍ରତିକଟିଯେ ।
 ପ୍ରତିକଟିଲପବେଶନ—ବ. ପ୍ରତିକଟିଯେ,
 ଭୁମିଶବ୍ଦ ।
 ପ୍ରତିକଟିଲପିତ୍ର—ବ. ସଙ୍କବେଦୀ ।
 ପ୍ରତିକଟିଲେଶ୍ୱ—୩୦. ବିଂ. (ପ୍ରତିକଟି +
 ଶୀ + କ.ଅ) ପ୍ରତିକଟିଯେ ଦେଖ,
 (ବି) ପ୍ରାଚୀନ ରହିବଣେଷ ।
 ପ୍ରତିପଦ—ବ. (ପ୍ର+ପଦ) କ.ଧା; କଞ୍ଚିତ୍ତୀ
 ଅନ୍ତର୍ମୁର ରକ୍ଷକ, ରଜମିଶ୍ଵୀ, ଶିଳ୍ପ-
 ଶିଳେଷ, କାମ୍ପିତଦ୍ୟ ବିଧାନକ ଲମ୍ବହସ୍ତ
 ଶିଳ୍ପୀ, ବାପ୍ରତିକଟି, ବନ୍ଦେଇ, ସୁଧର,
 କାର୍ହଶ୍ଵତ୍ୟ ଯଙ୍ଗକର୍ତ୍ତା, ଗୀଷ୍ଠଶିଥିଯଜ୍ଞ,
 ମନ୍ଦୀ, ଚନ୍ଦ୍ରଶିଥ, କୁବେର, ବଜା, ଉଚ୍ଚ-
 ଭଜକର୍ମଶ୍ଵର, (ନାମ) ରାମଦ୍ରୁଜର
 ସଙ୍ଗ, ଗୁରୁଶବ୍ଦ, ସାରଥ, (ଶଂ) ପ୍ରଧାନ,
 ଭରିମ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
 ପ୍ରତିବିଜନ—ବ. ଚୁଦ୍ରନିର୍ମାଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ
 ଚିନ୍ତାବିଜନ, ସୁନ୍ଧର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିଜନ ।
 ପ୍ରତିବିଶାଳା—ବ. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ସୁନ୍ଧରର
 କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ।
 ପ୍ରତିମା—ବ. ଚୁଦ୍ରଭ୍ରାନ୍ତିକ ମଧ୍ୟବନ୍ତୀ ପ୍ରାଦ
 ସୁପା(ପେ)ଇବା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. ଅନ୍ଦବାର
 ପ୍ରାପିତ କରିବା ।
 ପ୍ରତିଚିତ୍ରିବିକା—ଶ୍ରୀ. କ୍ରୀ. (ପଦ୍ଧତି) ହୃଦୟରେ
 ଲୁଗୁକ ରଖିବା ।
 ପ୍ରତୁଟ—ବ. (ପ୍ର+ପୁଟ+କ.ଅ) ଅନ୍ତିର,
 ସନ୍ଧିଶ୍ଵର, ଉଚ୍ଚବତସ୍ତାନ, ବିଷମଶ୍ଵର,
 ସରୁଷନବ, (ବିଂ) ବିଷମୋନ୍ଦ୍ରିୟ, ପାତା
 ବା ହୃଦୟରେ କୁକୁରୁତ, ବିପଦ୍ମ, କୁତ,
 କୁଳା ।
 ପ୍ରତୁଟ—ବିଂ, ଅଭିଶ୍ଵେ ଉନ୍ନତ ।
 ପ୍ରତ୍ରି—ବିଂ. (ପ୍ରା + କ.ର) ଜଙ୍ଗମ, (ବି)
 ଚନ୍ଦ୍ରବାସ୍ୟ, ସ୍ଵର୍ଗ, ନକ୍ଷମପଦାଥ, ଥଳି,

ଅନ୍ତି, ପଳ ।
 ପ୍ରତିର—ବିଂ. (ପ୍ରା + କ.ର) ବୃକ୍ଷ,
 ଅଳକ, ବୃକ୍ଷ ଓ ପୂର୍ବ, (ସୀ) ପ୍ରତିର,
 (ବି) ବୃଦ୍ଧା, ଚୌକେନ୍ଦ୍ର ଦେଖ, ବୃକ୍ଷ
 ଦାରକ, ବୃକ୍ଷ ଓ ପୂର୍ବ ବୌଦ୍ଧପତି,
 ବୌଦ୍ଧପତିପୂର୍ବବ୍ୟବିଶେଷ ।
 ପ୍ରତିରତା(ବି)—ବି, (ପ୍ରତିର+ଶ.ତା)
 ବାର୍ତ୍ତକ୍ୟ ।
 ପ୍ରତିରତାବୁ—ବି. ବୃକ୍ଷଦାରକ, ଶାଜତାତକ
 ପ୍ରତିରତିଲିପୁତ୍ରନ୍ୟାୟ-ବି. ପ୍ରତିରତି(ବୁରର)
 ଦୁଷ୍ଟପ୍ରିତି ପ୍ରତି ଯେପରି କେତେବେଳେ
 ଲକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରାନରେ ପଡ଼େ କେତେବେଳେ
 ବା ପଡ଼େ ନାହିଁ ସେପରି ଯେଉଁବ୍ୟବ
 ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ସମୟରେ କାର୍ଯ୍ୟଦ୍ୱାରା
 ହୃଦ ବା କେତେବେଳେ ହୃଦୟକାହିଁ
 ଏହିପର ଦକ୍ଷନାହୁ ପ୍ରତିରତିଲିପୁତ୍ରନ୍ୟାୟ
 କୁଦ୍ରାଯାଏ ।
 ପ୍ରତିରୀ—ସୀ. ବିଂ. (ପ୍ରତିର + ଆ) ବୃକ୍ଷା, ବୃକ୍ଷ
 ଓ ପୂର୍ବନ୍ୟ, (ସୀ.ବି) ମହାଶ୍ରାଦଶିକା,
 ବୃକ୍ଷ ସୀ ।
 ପ୍ରତିଷ୍ଠ—୩୦. ବିଂ. (ପ୍ରଳ + ରଷ୍ଟ) ଅତି
 ପ୍ରଳ, (ସୀ) ପ୍ରତିଷ୍ଠା ।
 ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ—୩୦. ବିଂ. (ପ୍ରଳ + ରଷ୍ଟ୍ସି)
 ଅତି ପୋଟା, (ସୀ) ପ୍ରତିଷ୍ଠାନୀ ।
 ପ୍ରଳ—(ଧାର୍ତ୍ତ) ଥକା, ଅବଶ୍ୟକ କରିବା,
 ଚଢିବା ।
 ପ୍ରଳ—ବି. (ପ୍ରଳ + କ.ଅ) ଅକୃତିପରୁମି,
 ପଦେଶ, ପ୍ରାନ, ପାତା, ଆଳ, ଆଳୀ,
 ଚମ୍ପ, ପକ୍କବାସ, ଶିଖିଲପ୍ରାନ, ଜଳ-
 ଶୁଦ୍ଧ ଭୂର୍ବଗ, ଅନ୍ତିତି, ବିଷୟ, ଅବସର,
 ତିପିଜାରା, ପ୍ରସ୍ତର ଏକଅଂଶ ବା
 ପରିଚେଦ ।
 ପ୍ରଳକର—ବି. ଅଗ୍ରମ୍ୟକର, ବିଶେଷିତୁ
 ପ୍ରଳକମଳ—ବି. (କ.ଧା) ପ୍ରଳପଦ୍ଧତି ।
 ପ୍ରଳକମଳିନୀ—ସୀ. ବି. ପ୍ରଳପଦ୍ଧତି ।
 ପ୍ରଳକାଳୀ—ସୀ. ବି. ଦୁର୍ଗା ଦେଖା ।
 ପ୍ରଳକମୁଦ—ବି. (କ.ଧା) କରିବାର ।
 ପ୍ରଳକୁଳ—ଶ୍ରୀ. ବି. କୌଣସି କଷ୍ଟପୂର
 କିନାର, ଆଶ୍ରୟ, ଆଶ୍ରୟନେବା ପ୍ରାନ ।

ପ୍ରଳଗ—ବିଂ. ସ୍ଵରଗାମୀ, ସ୍ଵରଗର ।
 ସ୍ଵରଗର—ୟୁ. ବି. (ସ୍ଵଳ+ରତ୍ନ+
 କ.ଅ) ଯେଉଁଜୀବ ସ୍ଵରଗରେ ବିଚରଣ
 କରେ, (ସୀ) ସ୍ଵରଗର ।
 ସ୍ଵରକ—ବିଂ. (ସ୍ଵଳ+ଲନ+ଆ) ସ୍ଵର-
 ଲାତ ମାତ, ଯାହା ଭୁମିରେ ହୃଦ ।
 ସ୍ଵରନନ୍ଦି—ବି. ସ୍ଵରପଦ୍ମ ।
 ସ୍ଵରମରଜ—ବି. ସ୍ଵରପଦ୍ମ ।
 ସ୍ଵରପଥ—ବି. (୭ତତ୍ତ୍ଵ) ଭୁମିରେ
 ଶୀର୍ଷା ପଥ ।
 ସ୍ଵରପଦ୍ମ—ବି. ସ୍ଵରକମଳ, ମାତକ,
 ମାଶପାଦ୍ମ ।
 ସ୍ଵରପିଣ୍ଡ—ବି. ପିଣ୍ଡୀଖର୍ଜୁରିକା ।
 ସ୍ଵରମୁଖ—ସୀ. ବି. ଡେଣ୍ଟ୍, କଷ୍ପ ।
 ସ୍ଵରଭଣ୍ଡ—ବି. ବୃଦ୍ଧତକା, ବିଦୁତ ।
 ସ୍ଵରଭଗ—ବି. ଭୂଭଗ ।
 ସ୍ଵରମଶ୍ତୁ—ବି. ଅପାମାର୍ଗ ।
 ସ୍ଵରମର୍କଟ—ବି. କରମର୍କନ ।
 ସ୍ଵରମୁଦ୍ରିତ(ବିରହ) —ବି. ସ୍ଵରଭଗ ଅର୍ଥରୁ
 ଭୁଭଗ ଉପରେ ଥାଇ ଦୁଇପକ୍ଷକ
 ମଧ୍ୟରେ ଯୁଦ୍ଧ ।
 ସ୍ଵରବୁଝା—ବି. (ସ୍ଵଳ+ବୁଝା+କ.ଅ+
 ଆ) ସ୍ଵରକମଳ ।
 ସ୍ଵରବାଣିଜ୍ୟ—ବି. (କ.ଧା) ସ୍ଵରପଥରେ
 ବିଷୟ କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ସ୍ଵରବିମଙ୍ଗ—ବି. ସ୍ଵରରପଣୀ, ଯେଉଁ
 ସବୁ ପଶ୍ଚିମରେ ବିଚରଣ କରନ୍ତୁ ।
 ସ୍ଵରଶୂନ୍ୟାଟ(କ) —ବି. ଗୋକୁଳ, ଗୁନ୍ଦ,
 ଗୋଖର ।
 ସ୍ଵରସଙ୍କଟ—ବି. ଗ୍ରା. ଯୋଜକ, ଯେଉଁ
 ସମ୍ଭାର୍ତ୍ତ ଭୂଭଗ ଦୁଇଟି ବୃଦ୍ଧତ ଭୂଭଗକୁ
 ଯୋଗ କରିଥାଏ ।
 ସ୍ଵରସମୀକ୍ଷା—ବି. (ସ୍ଵଳ+ସମୀକ୍ଷା) ପ୍ରତିକଟି
 ଦେଖ, ଦୁଇଦେଶର ସମୀକ୍ଷା ।
 ସ୍ଵରସ୍ତ୍ର—ବିଂ. ସ୍ଵରପିତ୍ର ମାତ, ଯାହା
 ସ୍ଵରରେ ଥାଏ, ସ୍ଵରରେ ଅବସ୍ଥିତ ।
 ସ୍ଵରା—ରହ୍ମ. (ସ୍ଵଳ + ଆ) ଜଳନ୍ୟ
 କୃତିମ ଭୂମି, ଜଳନ୍ୟ ଭୂଭଗ ।
 ସ୍ଵରାଭୁଷିତ୍—ୟୁ. ବିଂ. ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିର

ପ୍ରଦିନିଧି, ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଲାଗାରେ
ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ (ବ୍ୟକ୍ତି), (ସ୍ଥି). ସ୍ଵଳାଭିଷିକ୍ତା ।
ସ୍ଵଳୀ—ବ.ସ୍ଥି. (ସ୍ଵଳ+ର) ସ୍ଵଳ ଦେଖ,
ଜଳଶୂନ୍ୟ ଅନୁଷ୍ଠିମ ଭୂମି, ମୁଣି, ଦୃଢ଼
ଭୂମି, ସ୍ଵଳଦେବତା, ସ୍ଵଳାଧ୍ୟାତ୍ମ
ଦେବତା । [ଦେବତା]

ସ୍ଵଳୀଦେବତା—ବ. ଗ୍ରାମଦେତା, ବନ
ସ୍ଵଳୀୟ—ବି. (ସ୍ଵଳ+ରୟ) ସ୍ଵଳୟ,
ସ୍ଵଳସମ୍ବୂଧୀୟ । [ବିଶେଷ]

ସ୍ଵଳେଯ—ପୁ. ବ. ରୌତ୍ରାଶର ସ୍ଵଫ୍ନ-
ସ୍ଵଳେରୁହା—ବ. (ସ୍ଵଳେ+ରୁହା+ନ.
ଆ+ଆ) ଗୁହକୁମାରୀ, ପୃତକୁମାରୀ,
ଦର୍ଶାକୁଷ, ଚିତାକୁଟୀଲୁ, (କି)
ହୁଳକାତ (ଚୁଷାଦି) ।

ସ୍ଵଳେଶ୍ୱ—ବି. (ସ୍ଵଳେ+ଶୀ+କ.ଆ)
ଶୁଣିଲ ଭୂମିରେ ଶେଉଥିବା, (ବି)
ରୁହୁ, କୁରଙ୍ଗାଦି ପଣ୍ଡ ।

ସ୍ଵଳୌକା—ବ. ବ.ସ୍ଥି; (ସ୍ଵଳ+ଓକ୍ତାସ୍ଥି)
ସ୍ଵଳଗର ଜୀବ ।

ସ୍ଵା—(ଧାର୍ଯ୍ୟ) ଧରା, ପ୍ରିତହେବା, ରହିବା
ସ୍ଵା—ବି. ସ୍ଥି. (ସ୍ଵର ସ୍ଵାଳିଙ୍ଗ) ଅବସ୍ଥା,
ହୁତା, (ବି) ଅବସ୍ଥାନ, ସ୍ଵାନ ।

ସ୍ଵାଗ—ବ. ଶବ, ଶିବାନୁଗର ବିଶେଷ ।

ସ୍ଵାଣଶୟ—ବି. (ସ୍ଵାଣ+ରୟ) ସ୍ଵାଣ
ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ଜବ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।

ସ୍ଵାର—ବି. (ସ୍ଵା+କ.ର) ଅଳଳ, ପ୍ରିର,
ସ୍ଵବିର ଦେଖ, (ର) ନିଃଶାଶ ଚୁପ୍ତ,
ଥୁଣ୍ଡା ଛେ, ଶିବ, ସ୍ଵମ୍ଭ, ଶୁଣ୍ଡ, କାନ,
ଜବକ ନାମକ ଶବ୍ଦବ୍ରତ୍ୟ, ଅସ୍ତ୍ରରେତ.
ଦ୍ଵିତୀୟଙ୍କ, ଏକପ୍ରକାର ବରପୁ, ହଳର
ଅଂଶବିଶେଷ, ଦୂର୍ଯ୍ୟବ୍ରତ କଣ୍ଠ,
ସ୍ଵାବର ପଦାର୍ଥ, (ନାମ) ନାଗବିଶେଷ,
ଏଗାରରୁଦ୍ଧ ମହୁ ଏକ, ରକ୍ଷସ
ବିଶେଷ, ପ୍ରକାପବିଶେଷ ।

ସ୍ଵାଣକୃତୀ—ବ. ମହେନ୍ଦ୍ରବାହୁଣୀ ଲତା,
ବଡ଼ ମହାକାଳ ।

ସ୍ଵାନ୍ତର୍କର୍ତ୍ତା—ବ. ଥାନେଶ୍ୱର ନାମକ ସ୍ଵାନ ।

ସ୍ଵାଶୁରଟ—ବ. ମହାଶୁରତୋତ୍ତ୍ର ଶର୍ତ୍ତ
ସ୍ଵାନବିଶେଷ ।

ସ୍ଵାଶୁବତ୍ର—ଆ. ଥୁଣ୍ଡାଗର ପର ।

ସ୍ଵାଶୁରେଗ—ବ. ଘୋଷାଙ୍କ ଜନରେ
ହେବା ଦୁର୍ଗରେଗ୍ ବ୍ରତେଗବିଶେଷ ।

ସ୍ଵାଶ୍ରିଲ—ପୁ. ବି. (ସ୍ଵାଶ୍ରିଲ+ଅ)
ସ୍ଵାଶ୍ରିଲଶାସ୍ତ୍ର ଦେଖ, (ସ୍ଥି) ସ୍ଵାଶ୍ରିଲା ।

ସ୍ଵାଶ୍ରମ—ବ. ଦ୍ରମାତଳପୁଣି ଶିବଙ୍କର
ତତ୍ତ୍ଵବିଶେଷ ସ୍ଵାନବିଶେଷ ।

ସ୍ଵାଶ୍ରାଶ୍ର—ବ. ଥାନେଶ୍ୱର, ସ୍ଵାଶ୍ରାର୍ଥଙ୍କ
ଶିବଙ୍କର ।

ସ୍ଵାତବ୍ୟ—ବି. (ସ୍ଵା+ଅଧ୍ୟ.ତବ୍ୟ) ରହି-
ବାର ଉପସ୍ଥିତ ବା ଉଚିତ, ଅବସ୍ଥିତ
ଗୋପ (ସ୍ଵାନ) ।

ସ୍ଵାନ—ବ. (ସ୍ଵା+ଅଧ୍ୟ.ଅନ) ସ୍ଵାନ, ଲାଗା,
ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟାନ୍ତକ, ଦେଶ, ଭାଜକ, ପାନ,
ଆଧାର, ବିଷୟ, ଅବକାଶ, ପାଞ୍ଚ,
ପରିଷକ୍ତ, ପରିଚ୍ଛବି, ବ୍ୟବସାୟ,
ପେଶ, ମୃତ, ଦେଶ, ସ୍ଵିତ.ଅବସ୍ଥିତ,
ଶୈଖ୍ୟ, ସମାଜବେଶ, ସାଦୃଶ୍ୟ, ଜୀବବେଶ-
ମାନଙ୍କର ସିକର୍ଣ୍ଣାନ୍ତର୍ଗତ ବର୍ଗବିଶେଷ,

ଯହିଁରେ ବାଜୀର ଅଷ୍ଟୁର୍ଗର କ୍ଷୟ ବା
ହୃଦ ନ ଥାଏ, ଅବସ୍ଥା କରିବାର
ଉପସ୍ଥିତ, ଅବସ୍ଥାକ କରିବାର ଜାଗା,
ପଦ, କର୍ମ, ପଦ, ପଦଭାବ, (ବ୍ୟବକରଣ)

ମୁଖରହୁରସ୍ତ ଯେଉଁ ଅଂଶରୁ କୌଣସି
ବର୍ଣ୍ଣ ଉଚାରିତ(ହୁଏ), ଉଚାରଣ ସ୍ଵାନ,
ବାଜୀ, ଦେଶ, ମନ୍ଦିର, ଦେବାଳୟ, ଗଡ଼,
ଦୂର୍ଗ, ସେବାକର ଆମ୍ବରକା ନିମନ୍ତେ

କୌଣସିଠାରେ ପ୍ରିରବୁପେ ଅବସ୍ଥିତ,
ଆଖେଟରେ ଶଶରର ଏକପ୍ରକାର
ମୁଦ୍ରା, ଅବସର, ଅବସ୍ଥା, ଦଶ, କାରଣ,
ଉଚ୍ଚବିଶେଷ, କୌଣସି ଅଭିନେତାଙ୍କ
ଅଭିନ୍ୟ ବା ଅଭିନ୍ୟଗତ ଚିର୍ତ୍ତ,
ଦେଶ, ସମୟଶେଷ ଗନ୍ଧରକ-
ବିଶେଷ, (ଗା.ବି) ଦେଜନ ନିମନ୍ତେ

ପରିଷ୍ଠୂତ ସ୍ଵାନ, ଦେହର ଅଂଶ ।

ସ୍ଵାନଅସ୍ତ୍ରାନ—ପ୍ରା. ବ. ଉପସ୍ଥିତ ସ୍ଵାନ ଓ
ଅନୁପସ୍ଥିତ ସ୍ଵାନ, ଦେହର ପ୍ରକାଶ୍ୟ
ଅଂଶ ଓ ଗୋପନ୍ୟ ଅଂଶ ।

ସ୍ଵାନକ—ବ. (ସ୍ଵାନ+କ) ଆଳବାଳ,
ଗନ୍ଧରକ କଣ୍ଠରେ ପାଣିରହିବା ପାଇଁ କହି-
ଯାଇଥିବା ମଳା, ନଗର, ଫେନ, ବୁଝ-
ବୁଝ, ନୃତ୍ୟ ମୁଦ୍ରାବିଶେଷ ।

ସ୍ଵାନଚନ୍ଦ୍ରକ—ବ. ବରଷା ବୃକ୍ଷ, ବନ-
ବୁଝଯା ।

ସ୍ଵାନଚନ୍ଦ୍ରକ—ବ. ପେନାପାଇଁ ସ୍ଵାନଶାର
ବ୍ୟବସା କରିବା କର୍ମରୂପ ।

ସ୍ଵାନଚନ୍ଦ୍ରକ—ବି. (୫ତତ୍ର) ସ୍ଵାନଭ୍ରମ୍ଭ,
ପଦଚନ୍ଦ୍ରକ ।

ସ୍ଵାନଚନ୍ଦ୍ରକ—ବ. (୭ତତ୍ର) କୌଣସି ସ୍ଵାନ
ବା ଅଞ୍ଚଳ ସ୍ଵାନ ଗୁରୁଯିବା ।

ସ୍ଵାନଚନ୍ଦ୍ରକ—ବ. ସ୍ଵାନଚନ୍ଦ୍ରାନ୍ତିକିଳ ।

ସ୍ଵାନଚନ୍ଦ୍ରକ—ବି. ସ୍ଵାନ କା କୌଣସି
ଆଶ୍ୟ ଦାନ କରନ୍ତୁ ।

ସ୍ଵାନଚନ୍ଦ୍ରକ—ବ. (୭ତତ୍ର) କୌଣସି
ବନ୍ଧୁକୁ ବା ବମ୍ବକୁ ଅନସ୍ତ୍ରିତ ପାଇଁ
ଆଶ୍ୟ ଦେବା ।

ସ୍ଵାନପାଳ—ବ. (ସ୍ଵାନ+ପାଳ+କ.ଆ)

ସ୍ଵାନରକ୍ଷକ, ସ୍ଵାନକ, ଯେ କୌଣସି
ସ୍ଵାନକୁ କରେ, କୌଣସାର, ପ୍ରଧାନ
ନିର୍ମଳକ ।

ସ୍ଵାନପର୍ଯୁତ-ବି. ସ୍ଵାନପର୍ଯୁତ, ସ୍ଵାନଭ୍ରମ୍ଭ-
ସ୍ଵାନବିଦ୍—ବି. (ସ୍ଵାନ+ବିଦ୍+କିପ୍)

ସ୍ଵାନକ୍ଷେ, ଯେ ସ୍ଵାନର ସମସ୍ତବିଷୟ ଲାଶେ ।

ସ୍ଵାନବ୍ୟାପକତା-ବି. ସ୍ଵାନାନ୍ତ୍ରେଧକତା ।

ସ୍ଵାନଭର୍ତ୍ତା—ବ. ଧ୍ୟସ, (କି) ସ୍ଵାନନ୍ଦୁତ ।

ସ୍ଵାନଭ୍ରମ୍ଭ—ବ. ସ୍ଵାନ ନାଶ ।

ସ୍ଵାନଭ୍ରମ୍ଭ—ବ. (୫ତତ୍ର) ସ୍ଵାନକୁ
ଚିର୍ତ୍ତ, ପଦଭ୍ରମ୍ଭ, ଉଚିତ ସ୍ଵାନକୁ ବୁଝିତ,
ସ୍ଵାନାନ୍ତ୍ରେଧ, ନଳ ସ୍ଵାନକୁ ଶେଷ କରିବାକୁ
ଧଳା, (ସ୍ଥି) ସ୍ଵାନଭ୍ରମ୍ଭା ।

ସ୍ଵାନମୁଗ—ବ. କଙ୍କାଳ, ମାତ୍ର, କଙ୍କପ,
ମଗର, ମକର ।

ସ୍ଵାନଯୋଗ-ବ. ସ୍ଵାନ ଓ ତାହାର ପରମର
ଦ୍ୱୀପ କଣ୍ଠରୁ କାହାର ।

ସ୍ଵାନତୋଳ—ପୁ. ବ. ସ୍ଵାନପାଳ, କୌଣସି
ସ୍ଵାନକୁ ନନ୍ଦିକାର ଭରପୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ସ୍ଵାନତୋଳ—ବି. ବିନିମୟରେ, ବଦ-

ଲରେ, ସ୍ଥାନାଭିତ୍ତିରୁପ, ଠାରେ,
ଜୀଗାରେ ।

ସ୍ଥାନସଙ୍କୁଳନ—ବି.ଆଜି ଅଣ୍ଟିବା, ଅବଶ୍ଵ
କରିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାନର ସଥେଷ୍ଟତା,
ସ୍ଥାନର ସଂକଳ୍ପତା, ସ୍ଥାନ ନ ଅଣିବା ।
ସ୍ଥାନସନ୍ଧିବେଶ—ବ. ସ୍ଥାନକର୍ମୟ ଓ
ତାହାର ଦୀର୍ଘାଦ କରୁପଣ ।

ସ୍ଥାନପ୍ରୁଣ—ବି. ସ୍ଥାନାଭିତ୍ତି, ନିଜ ସ୍ଥାନର
ଅଧିକା, ଯେ ନିଜ ପଦରେ ଅଧିକିର ଅଛି ।
ସ୍ଥାନପ୍ରିତି—ବି. ନିଜ ସ୍ଥାନରେ ବା
ଉପୟକ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ଅବହିତ, ବିଶିଷ୍ଟ
ସ୍ଥାନରେ ଅବସ୍ଥିତ ।

ସ୍ଥାନାଧିପ—ବ. (ଗଢ଼ି) ସ୍ଥାନରକା,
ଆନାଦାର, ଆନପତ୍ର, କୌଣସି ସ୍ଥାନର
ମାଳିକ ।

ସ୍ଥାନାଧିକା—ପୁ. ବ. ସ୍ଥାନରକା, ସ୍ଥାନିକ ।
ସ୍ଥାନାନ୍ତର—ବ. (କ.ଧା) ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନ,
ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନ, (ଗା.ବ) ସ୍ଥାନାନ୍ତରତ
ହେବାର ଅବସ୍ଥା ।

ସ୍ଥାନାନ୍ତରତ—ବି. (ସ୍ଥାନାନ୍ତର+ରତ)
ଏକସ୍ଥାନରୁ ଅନ୍ୟସ୍ଥାନକୁ ମନ୍ତ ବା
ପ୍ରେରତ, ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ରଖିବି ।

ସ୍ଥାନାପତ୍ର—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. ସ୍ଥାନପାତ୍ର ।
ସ୍ଥାନାପନ୍ଦ—ବି. (ଗଢ଼ିତ) ଅନ୍ୟବନ୍ତିକ
ସ୍ଥାନରେ ଅଗ୍ରାୟୀଭବରେ କାର୍ଯ୍ୟକରିବା
(ବନ୍ତି) ।

ସ୍ଥାନାବରେଧ—ବ. (ଗଢ଼ିତ) ଏକସ୍ଥାନ
ମାତ୍ର ବସିବା ।

ସ୍ଥାନାବରେଧକତା—ବ. (ବିଜ୍ଞାନ ପରିଭରଣା)
ଜଡ଼ ପଦାର୍ଥର ଶୁଣିବଣେଷ, ଯେଉଁ
ଶୁଣିଯୋଗୁଁ ଜଡ଼ ପଦାର୍ଥ ଗୋଟିଏ
ସ୍ଥାନକୁ ବ୍ୟାପିକରି ରହେ ।
ସ୍ଥାନାଭବ—ବ. (ଗଢ଼ିତ) ସ୍ଥାନର ଅଭବ,
ସ୍ଥାନର ଅନାଟନ ।

ସ୍ଥାନିକ—ବି. (ସ୍ଥାନ + ରକ) ସ୍ଥାନୀୟ,
ସ୍ଥାନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ପୁ. ବ) ସ୍ଥାନାଧିକ,
ସ୍ଥାନରକା, ମନ୍ତରର ପ୍ରବନ୍ଧକ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସ୍ଥାନିକ ।

ସ୍ଥାନୀ—ବି. (ସ୍ଥାନ + ରନ) ସ୍ଥାନବିଷ୍ୟ,

ପ୍ରିତିଶୀଳ, ସ୍ଥାୟୀ, ଉଚିତ, ଉପୟକ୍ତ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ଥାନିମା, (ଗା.ବ-ପଦ) ଅନ୍ୟତର
ପରେ ଯୁକ୍ତ, (ଅମୁକରି) ସ୍ଥାନ, ବିଷୟ,
ପାତ୍ର ।

ସ୍ଥାନୀୟ—ବି. (ପ୍ଲାଟ୍+ଅଧ୍ୟ ଅନ୍ୟୀ) ସ୍ଥାନବ୍ୟୁତ
ପାଦ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଞ୍ଚଳ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
(ଅନ୍ୟ ଶକ୍ତିରେ ଯୁକ୍ତ) ଅମୁକର;
ସତ୍ରଶ, କଳକ୍ଷ, ସମାନ, ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ (ବନ୍ତି),
(ବ) ନିରାପଦ, (ଗା.ବ) କୌଣସି ଅଞ୍ଚଳ
ଉପରେ ଅଧିକାରୟୁକ୍ତ ।

ସ୍ଥାନ—ଆ. ଯୋଗ୍ୟ, ଉଚିତ, ସ୍ଥାୟୀ,
ସମାନ, ସତ୍ରଶ, ସତ୍ୟ, ସୁତ୍ରଶ, ଫଳତଃ,
କାରଣରୁ, ବଦଳରେ, ବିନିମୟରେ,
ମଧ୍ୟରେ, ବିଶିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ।

ସ୍ଥାନେଶ୍ଵର—ବି. ସ୍ଥାନାଧିପ ଦେଖ,
ଆନେଶ୍ଵର ନାମକ ପ୍ରାଚୀନ ପାର୍ଥୀ ।

ସ୍ଥାନେସ୍ଥାନ—ଗା. ଅବ୍ୟ. ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ
ସ୍ଥାନରେ, ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ, କେତେକ
ସ୍ଥାନରେ ।

ସ୍ଥାପକ—ବି. (ପ୍ଲାପି+ଅଳକ) ସ୍ଥାପକକର୍ତ୍ତା,
ଯେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରେ, ସମ୍ବାଧକ, ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା,
ନାଟ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧକ, ଦେବପ୍ରତିମା,
ନିର୍ମାତା, ଅମାନତ୍ତକାରୀ (ବନ୍ତି), (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସ୍ଥାପିକା ।

ସ୍ଥାପତ୍ୟ—ବ. (ପ୍ଲାପତ୍ର+ୟ) ରାଜକାମ,
ସ୍ଥାପତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ, ସ୍ଥାପତ୍ରବିଦ୍ୟ, ମୃହା-
ଦିର ଶିଳ୍ପ, ଅନ୍ତର୍ଯୁର ରକ୍ଷକ, ସ୍ଥାନ-
ରକ୍ଷକ ପଦ ।

ସ୍ଥାପତ୍ୟବେଦ—ବ. ବାପ୍ତିଶୀଳ ବା ଭବନ
ନିର୍ମାଣ କରୁଥିବା ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ପଦରେ ।

ସ୍ଥାପନ(ନା)—ବ. (ପ୍ଲାଟ୍+ଶିଳ୍ପ+ବି.ଅନ
+ଆ) ନିବେଶନ, ରକ୍ଷିତା, ଶାକିବା,
ପ୍ରତିଷ୍ଠାକରିବା, ଆପିବା, ଅର୍ପଣ, ନିର୍ମାଣ-
କରଣ, ସଂପରନ, ହନ୍ତକର ଦ୍ୱାରାୟ-
ଦ୍ୱାରାର, ସମାଧି, କୌଣସି ଦୂର୍ବଳିକରଣ,
କରିବା, ପ୍ରତିପାଦନ, ପ୍ରମଣିତକରଣ,
ଶରୀରର ରକ୍ଷାର ବା ଆସୁରୁଁ ଭିର
ଉପାୟ, (ରକ୍ତସ୍ରବ) ରୋଧ କରିବା

ଉପାୟ, ଆଳ୍ୟ, ଆବାସ, ଗୃହ,
ସମ୍ପଦ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ଥାବର,
ସମ୍ପଦ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ଥାବର,
(ବି) ଦେବପ୍ରତିମା, ଅମାନତ୍ତ, ତ୍ରପାଜିଟ୍ ।

ଅନ୍ତରଭିତ୍ତିରୁପଣ ।

ସ୍ଥାପନନିଷେପ-ବି. ଅର୍ହତକୁମ୍ଭୀର ପୁଲୁ

ସ୍ଥାପନାଲିଙ୍ଗ—ଗା.ବି. ଯେଉଁ ଶିବଲିଙ୍ଗ
ସ୍ଥାପନ ନୁହନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହାକୁ ନେଇବେ
ଆଣି କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି
ବା ବସାନ୍ତି ।

ସ୍ଥାପନାସତ୍ୟ—ବ. ବୌଣସି ବସ୍ତର ବା
ବ୍ୟକ୍ତିକ ପ୍ରତିମାରେ ବା ତିଥିରେ ସ୍ଥାୟୀ
ଉକ୍ତ ବସ୍ତର ବା ବ୍ୟକ୍ତିକର ଆରେପ ।

ସ୍ଥାପନିକ—ବ. (ସ୍ଥାପନ+ଇଲ) ଅମାନତ୍ତ
କରିଯାଇଥିବା (ଧନ ବା ବସ୍ତ) ।

ସ୍ଥାପନୀ—ବ. (ସ୍ଥାପନ+ର) ଧାରା,
ଆକାନବିନ୍ଦ ଗୁଲୁ ।

ସ୍ଥାପନୀୟ—ବ. (ସ୍ଥାପି+ମୀ.ଅନ୍ୟୀୟ) ସ୍ଥାପିତ
ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ ।

ସ୍ଥାପନୀତି—ପୁ. ବି. (ସ୍ଥାପି+କ.ତ୍ତ୍ଵ) ସ୍ଥାପିତ
ହେବାର ପ୍ରାଚୀନ ।

ସ୍ଥାପନୀତି—ପୁ. ବି. (ସ୍ଥାପି+କ.ତ୍ତ୍ଵ) ସ୍ଥାପିତ
ହେବାର ପ୍ରାଚୀନ ।

ସ୍ଥାପିକା—ଶ୍ରୀ.ବି. (ସ୍ଥାପକ+ଆ) ସ୍ଥାପ-
କିର ସ୍ଥାଲିଙ୍ଗ ।

ସ୍ଥାପିତ—ବ. (ସ୍ଥାପି+ମୀ.ତ୍ତ୍ଵ) ନିବେଶିତ,
ରଖାଯାଇଥିବା, ନ୍ୟୁତ, ରୋପିତ, ଆରମ୍ଭ
କରିଯାଇଥିବା, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ଅମାନତ୍ତ,
ରଖାଯାଇଥିବା, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ଦୂର, ବିବ ହତ,
(ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ଥାପିତା ।

ସ୍ଥାପିତା—ବ. (ସ୍ଥାପିକିତ୍+ତ୍ତ୍ଵ) ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା ।

ସ୍ଥାପିକା—ଗା. ତି. ସ୍ଥାପନ କରିବା,
ଆରାଗିବା, ରକ୍ଷିବା, ନିବେଶିବା, ଅନ୍ୟ
ଦ୍ୱାରା ରଖାଇବା ।

ସ୍ଥାପି—ପୁ. ବି. (ସ୍ଥାପି+କ.ରନ୍) ପ୍ରତିମା
ନିର୍ମାଣକାରୀ (ବନ୍ତି), (ସ୍ତ୍ରୀ)
ସ୍ଥାପନ ।

ସ୍ଥାପଣ—ବ. (ସ୍ଥାପଣ+ମୀ.ଯ) ସ୍ଥାପନୀୟ,
(ବି) ଦେବପ୍ରତିମା, ଅମାନତ୍ତ, ତ୍ରପାଜିଟ୍ ।

ସ୍ଥାବର—ବ. (ସ୍ଥାବର+କ.ବର) ଅଚଳ,
ଚିରସ୍ଥାୟୀ, ଶାୟୀ, ଶିତଶୀଳ, ସ୍ଥାବର-
ସମ୍ପଦ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ଥାବର, (ବ)

ପଣ୍ଡତ, ଧନୁଗୁଣ, ବୃକ୍ଷ, ଦୂସନ୍ତି, ପୁରୁଷାନୁହମେ ପରିବାରରେ ରକ୍ଷିତ ହେବା ସମ୍ଭବି ।

ସ୍ଥାବରକଣ୍ଠମ—ବିଃ(ଦ୍ଵା) ପ୍ରିତଶୀଳ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରଶୀଳ, ନଳ ଏବଂ ଅଚଳ, କରାରର, (କ୍ଲୀ.ବି) ପ୍ରିତଶୀଳ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରଶୀଳ ପଦାର୍ଥ, ମନୁଷ୍ୟ ପଣ୍ଡାଦ ପ୍ରାଣୀ ଓ ବୃକ୍ଷ ଦୁମ୍ୟାଦ ପଦାର୍ଥ ।

ସ୍ଥାବରକଣ୍ଠମୁକ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ପ୍ରିତଶୀଳ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରଶୀଳ ମନୁଷ୍ୟ ପଣ୍ଡାଦ ଓ ବୃକ୍ଷ ଦୁମ୍ୟାଦ ସମନ୍ତ୍ରି ।

ସ୍ଥାବରତୀ—ବ. (ସ୍ଥାବର+ତାଥା) ସ୍ଥାବରତୀ, ପ୍ରିତଶୀଳତୀ ।

ସ୍ଥାବରବିଷ୍ଟ—ବ. ସୁଶ୍ରୁତ ଅନୁଷ୍ଠାରେ ଯେଉଁ ବିଷବୃକ୍ଷ ମୂଳ, ପଦ୍ମ, ପଳକ, ଶୁଲ, ଦୁଃଖ, ସାର, ଅଠୀ, ଚେର ଓ ଧାତୁରେ ମିଳେ, ସ୍ଥାବର ପଦାର୍ଥରେ ଥିବା କହିର, ସ୍ଥାବରବିଷ୍ଟ—ବ. (୨୭ତ୍ର) କିରିଷଳ, ଦୁମ୍ୟାଦ ପଣ୍ଡାଦ ।

ସ୍ଥାବରପଣ୍ଡିତୀ—ସ୍ତ୍ରୀ. ବ. (କ.ଧା) ବୃକ୍ଷ ଦୁମ୍ୟ ବୃଦ୍ଧିବୁଦ୍ଧ ସମ୍ଭବି, ଯେଉଁ ସମ୍ଭବିକୁ ଏକ ପ୍ରାଣବୁଦ୍ଧ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ଦେଇଯାଇ ହୃଦ କାହିଁ ।

ସ୍ଥାବରବଦ୍ଧ—ବ. ବସ୍ତ୍ରାକାର ବିଷ, ମହୁର, (ସ୍ଵ) ସ୍ଥାବର ହେଉ ବହୁ ।

ସ୍ଥାବରବସ୍ତ୍ରାବସମ୍ଭବି—ବ. ଅଚଳନ୍ତି ଓ ଚଳନ୍ତି ସମ୍ଭବି ।

ସ୍ଥାବର(ପୀଣ୍ୟ)—ବ. (ପ୍ରିତର+ଭ.ଅ.ସ) ସ୍ଥାବରତା, ବାର୍ଷିକ୍ୟ, ପୁରୁଷ ପକ୍ଷରେ ୨୦ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ପକ୍ଷରେ ୧୦ ବର୍ଷ ଟପିବା ଅନୁଷ୍ଠା ।

ସ୍ଥାମ—ବ. (ସ୍ଥା + ଶ.ମନ୍) ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଶକ୍ତି, ଅଶ୍ଵଦୋଷ, ଘୋଷାର ହେଁ ସେଁ ବନ୍ଦ, (ଅଧ୍ୟ.ମନ୍) ସ୍ଥାନ, ଜାଗା ।

ସ୍ଥାସ୍ତ—ବ. (ସ୍ଥା+ଅୟ.ଅ) ଆଧାର, ପାଦି ।

ସ୍ଥାସ୍ତା—ବ. (ସ୍ଥା+ଅୟ.ଅ) ପୃଷ୍ଠା ।

ସ୍ଥାସ୍ତା(ବି)—ବ. (ସ୍ଥାଯିନ୍+ଭ.ତା,ବି) ପ୍ରିତରତା, ସ୍ଥାସ୍ତାହେବାର ଭାବ ।

ସ୍ଥାସ୍ତାଭବ—ବ. (ସ୍ଥାଯିନ୍+ଭବ) ଶକ୍ତା-

ଶକ୍ତି ରଥର ଶିବିଧ ଭବର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଭାବବିଶେଷ, ରତ୍ନ, ହାସ୍ତ, ଶୋକ, ଫୋଧ, ଉତ୍ସାହ, ଭୟ, କୁଗୁପ୍ତସ, ଶିଥୁପ୍ତ, ଶମ ଏହି ନଥଟି ରସର ଅବପ୍ରିତକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଏମାନେ ଥାଆନ୍ତି ବୋଲି ଏମାନଙ୍କର ନାମ ସ୍ଥାସ୍ତାଭବ, ଭାବମଧ୍ୟ ସହିତ କିମ୍ଭରର ପଣ୍ଡୋର ଥିବା ।

ସ୍ଥାସ୍ତା—ସ୍ଵ. ବି. (ସ୍ଥା+କ.ରନ) ବିର.

ପ୍ରିତଶୀଳ, ଅଚଳ, ବହୁକାଳ ସ୍ଥାସ୍ତା, ଅପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ, ବିଶ୍ୱାସ କରିବା

ମୋରୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ଥାସ୍ତାକୁ, (ବି) ସ୍ଥାସ୍ତାଭବ

ମୁକୁନ—ବି. (ସ୍ଥା+କ.ରିକ) ଏକ-

ତ୍ରାମରେ କିମ୍ଭାଜିତ, ସ୍ଥାସ୍ତା, (ସ୍ଵ.ବି) ଶ୍ରାମର ମଣ୍ଡଳ, ଶ୍ରାମଧରତ ।

ସ୍ଥାଳ—ବ. (ସ୍ଥା+ଅଧ.ଅଳ କିମ୍ବା ସ୍ଥାଳ+କାଳି) ଏକାକିମ୍ବା ଦେଖ, ଆଳି, ଚଟକା ଭେଜନ ପାହ, ଆଳ, ଆଧାର, ଦାନୀର ଭିଲେ ଦାନ୍ତି, ପାତିର ଭିତର ଅଂଶ ।

ସ୍ଥାଳକ—ବ. (ସ୍ଥାଳ+କ) ପିଠିର ଗୋଟିଏ ହାତ ।

ସ୍ଥାଳକ—ବ. ମଳର ଦୁର୍ଗର ।

ସ୍ଥାଳକା—ବ. ଏକପକାର ମଛୁ ।

ସ୍ଥାଳକଟି—ବ. ଅବୁଦାକାର ଅପ୍ରି ।

ସ୍ଥାଳି(ଲା) —ବ. (ସ୍ଥାଳ+ଲା) ପାକ-

ପାନ୍ଦିବିଶେଷ, ହାଣି, ଆଳି, ଚଟକା ଭେଜନପାହ, କଣ, ମାଟିର ଆଳିଆ,

ସୋମରସ ଦିଆର କରିବାର ବ୍ୟବ୍ରତ ପାଦିବିଶେଷ, ପାଟଳା ।

ସ୍ଥାଳିପକୁ—ବି. (୨୭ତ୍ର) ହାଣିରେ ପାକ

କରିଯାଇଥିବା ।

ସ୍ଥାଳିପକ—ବ. ହାଣିରେ ପାକ କରିବା.

ହାଣିରେ ପାକ କରିଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ, ଆହୁତି ଦିଆଯିବା ପାଇଁ ଦୁର୍ଖରେ

ପାକ କରିଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ, ଚର୍ବିବୁଦ୍ଧି, ବୈଦ୍ୟକେତୁ ଭାବରେ

ପାକ କରିଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ, ପାକ କରିଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ।

ଥିବା ସମସ୍ତ ଗୁରୁଳ ଯେଉଁପରି ଏକ ସମୟରେ ଦ୍ୱିତୀୟ, ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଏ ଗୁରୁଲ ଦ୍ୱିତୀୟ ଗୁରୁଲ ସମୟରେ ଦ୍ୱିତୀୟର ଶିଥିଥିବା ଜଣାଯାଏ, ସେହିପରି ଗୋଟିଏ ବିଷସ୍ତି ଅନୁଭବକରି ହେବିଶ୍ରେଣୀର ସମସ୍ତ ବିଷସ୍ତି ସମୟରେ ଅନ୍ତରିକ୍ଷର ନ୍ୟାୟ ।

ସ୍ଥାଳିବିଳ—ବ. (୨୭ତ୍ର) ପାକପାନୀର ଅଭ୍ୟନ୍ତର ।

ସ୍ଥାଳିବିଳସ୍ତାଳିବିଳ—ବ. ପାକଯୋଗ୍ୟ (ଦିଶ୍ତ୍ରୀ କାହିଁ) ।

ସ୍ଥାଳିବିଳ(ଦ୍ଵା) —ବ. ଅଭ୍ୟନ୍ତର ଭେଦ, ନ୍ୟାୟକ୍ଷଣ ।

ସ୍ଥାଳିକ—ବ. (ସ୍ଥା+କ.ସକ) ଗୁର୍ତ୍ତିକ୍ୟ, ଭୂଷାର୍ଥ କୁର୍ମିବିଶେଷ, ଜଳବୁଦ୍ଧବୁଦ୍ଧ, ଗନ୍ଧବୁର୍ମ୍ଭ, ଶିଥ୍ପ, ମୁଦ, ଶଶରକୁ ଚନନାଦିର କେତେ ବା ସୁରକ୍ଷିତକରଣ, ଘୋଡ଼ା ଜିନର ଏକ ଅଳକାର ।

ସ୍ଥାସ୍ତି—ବ. (ସ୍ଥା+ଶ.ସ୍ତ୍ର) ଶାଶ୍ଵରିକ ବଳ ।

ସ୍ଥାସ୍ତି—ବି. (ସ୍ଥା+କ.ସ୍ତ୍ର) ପ୍ରିତଶୀଳ, ସ୍ଥାସ୍ତା, ପ୍ରିତରିତ, ଶାଶ୍ଵତ, (ବି) ବୃକ୍ଷ ।

ସ୍ଥିକ—ବ. (ସ୍ଥା+ଶ.ରକ) କଷିପ୍ରୋତ୍ଥ, ପିର ।

ସ୍ଥିତ—ବ. (ସ୍ଥା+କ.ତ) ରହୁଥିବା, ଅବରିତ, କୃତାଦିପାଦ, ଆସିନ, ପ୍ରିର, ନିଶ୍ଚିଲ, କୃତ୍ତିମାନ, ରିପ୍ରିତ, ବିଦ୍ୟମାନ, ଅଚଳ, ଅପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ, ଦଶ୍ମାସ୍ତମାନ, ପ୍ରତିକାଣିଷ୍ଠ, ଦୁଢ଼ସତଙ୍କ, (ଅମୁକରେ) ବାସ କରୁଥିବା, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ଥିତା, (ବି+ସ୍ଥା+ଭ.ତ) ଅବସ୍ଥାନ, କୁଳମର୍ଯ୍ୟାଦା ।

ସ୍ଥିତି—ବ. (ସ୍ଥିତି+ତାଥା) ସ୍ଥିତିର, ଅବସ୍ଥାନ, ସ୍ଥିତି ।

ସ୍ଥିତୀ—ପୁ. ଓ ସ୍ତ୍ରୀ.ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ପ୍ରିତିବୁଦ୍ଧି, ଦୁଃଖରେ ଅନୁଭବରୁମନା, ସୁଖରେ କିମ୍ବୁହୁ, ବିଭବରମୁହୁ, କୋଧ (ବ୍ୟକ୍ତି) ।

ସ୍ଥିତପ୍ରକ୍ରି—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମନୋଗତ ସମସ୍ତ ବାସନାକୁ ତ୍ୟାଗକରି ସବଦା ହୃଦ୍ୟ ଆଆନ୍ତି, ମନୋବିକାରରହିବୁଦ୍ଧ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ଥିତପ୍ରକ୍ରି ।

ସ୍ତିରପ୍ରେସା—ପୁଁ. ବ. ସ୍ତିରତର ବନ୍ଧୁ,
ଚିରବିଜୁ ।

ସ୍ତିରବୁବୁ ଦଉ—ବ. ବୁବୁଦେବଙ୍କର
ଏକ ନାମ ।

ସ୍ତିର-ବ. (ପ୍ଲା+ଘ.ତା)ଅବସ୍ଥାନ, ରହିବା,
(ଅସ୍ତ୍ର) ସୀମା, ମର୍ଯ୍ୟାଦା, ନୟାସୁ-
ପଥରେ ଅବସ୍ଥାନ, ସ୍ଵର୍ଗିତ, କୌଣସି
ଅବସ୍ଥାରେ କିଛିକାଳ ରହିବା, ସ୍ତିରତା,
ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ, ପାଳନ, ସ୍ଵାନ, (ବିଜ୍ଞାନ)କଡ଼-
ପଦାର୍ଥର ବା ଦ୍ରୁବ୍ୟର ଶୁଣିଶେଷ,
ଯେଉଁ ଶୁଣ ଯୋଗୁ ଜ୍ଞାପଦାର୍ଥ ଏକ-
ପ୍ଲାନରେ ସ୍ତିରହୋଇ ରହେ, ଅବସ୍ଥା,
ଅନ୍ତିହ, ଡିଙ୍ଗ, ଆକାର, ଆକୁରି, ସମ୍ଯୋଗ,
ସୁଯୋଗ, (ଶ.ତ)ଫଲାନ, ଜବଧାରଣ,
ଜବକା, ବିଶ୍ଵାମ, ଅବଧାରଣ, ସିକାନ୍,
ଏକପ୍ଲାନରେ ବନ୍ଦହେବା, ନିହୃତି,
ଅଟକିଯିବା ।

ସ୍ତିରତ୍ତ୍ୟ—ବ. (କ.ଧା) ଅବସ୍ଥାନରୁପ
କାର୍ଯ୍ୟ, ପାଳନ କାର୍ଯ୍ୟ ।

ସ୍ତିରିଷେଧ—ବ. (୭ତ୍ତ) ରହିବାକୁ
ନିଷେଧ ।

ସ୍ତିରାନ—ଗ୍ର.ଗ. (ଏ-ସ୍ତିରମନ)ରଗତ
ଦୃଢ଼ିରେ ୧୨ ବର୍ଷରୁ ଉଚ୍ଚ ଦଶଲ
କରୁଥିବା ପ୍ରକା ।

ସ୍ତିରିଜ୍ଞନ—ବ.ନିଜପଦାର୍ଥର ଅବସ୍ଥାରେ
ବିଷୟକ ରଖନା ସମ୍ମାନୀୟ ବିଜ୍ଞାନ ।

ସ୍ତିରିରେଧ-ବ.ଦୂରକିଟି ପରିଷର ବିରେଧା
ବନ୍ଧୁର ଏକପ୍ଲାନରେ ଓ ଏକକାଳରେ
ଅନବନ୍ଧୁନ ।

ସ୍ତିରିପକ—ପୁଁ. ବ. ଶୁଣିଶେଷ,
ପୂର୍ବପ୍ଲାନ ସ୍ଵାପନକାରୀ ଶୁଣ, ଆକୁଶନ,
ପ୍ରସାରଣ ଓ ଅଭସାତାଦ କଲେହେଁ
ବନ୍ଧୁମାନକ ଯେଉଁ କେହିଏକି ଶୁଣପ୍ରସା-
ରବେ ପୁନର୍ବାର ପୂର୍ବଭାବ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି

ସ୍ତିରିପକତା—ପୁଁ. ବ. (ସ୍ତିରିପକ
+ ଭାତା) ଶୁଣିଶେଷ, ଯେଉଁ ଶୁଣ
ପ୍ରସାରରେ କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ସଙ୍କୁଳ
ହେଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସାରତ ହୁଏ ଏବଂ
ପ୍ରସାରତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସଙ୍କୁଳତାହୋଇ

ପୁନର୍ବାର ପୂର୍ବଭାବରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ।

ସ୍ତିର—ବି. (ପ୍ଲା+କିର) ସ୍ଵାନର,
ଅଚଳ, ନିଶ୍ଚିଲ, ପ୍ଲାୟ, ନିରତ, ନିଷ୍ଠିତ,
ଗତିଶୂନ୍ୟ, କଠିନ, ଦୂର, ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ
ସ୍ତିରକୁତ, ମୀମାଂସିତ, ନିର୍ବାରତ,
ବିଶ୍ଵାସନୀୟ, (ସ୍ତିର) ଦେବତା,
ପଦାର୍ଥ, କାର୍ତ୍ତିକେସ୍ତ, ବୃକ୍ଷ, ଶକ୍ତିହ,
ମୋଷ, ଅନତ୍ରାନ୍ତ, ଅଣ୍ଟିଗ ବାହୁରାଧବ
ବୃକ୍ଷ, ଧର୍ମ ଗର୍ବ, (କେଣାତତ୍ତ୍ଵବୃକ୍ଷ, ପିତ୍ତବୃକ୍ଷ,
ବୃକ୍ଷକ ଓ କୁମରବୃକ୍ଷ, ଶିବ, କେଣାତତ୍ତ୍ଵବୃକ୍ଷ
ଯୋଗିଶେଷ, ସ୍ଵାନାନ୍ତରବିଶେଷ,
ଦୃଷ୍ଟ, ଶୁଣ, ଅଭିମନ୍ତି କରିବା ମନ୍ତ୍ର-
ଶେଷ, (ଶ.ତ) ବିଶ୍ଵାମ, ସ୍ତିରତା,
(ପ୍ଲା. ଗଞ୍ଜାମ. ବି) ପ୍ଲାବର ସମ୍ମର୍ତ୍ତି ।

ସ୍ତିରକ—ବ. ଶାକବୃକ୍ଷ, ଶାଶ୍ଵାନ ଗର ।

ସ୍ତିରକରବା—ଗ୍ର. କି. ନିଷ୍ଠିତ କରିବା,
ଅସ୍ତ୍ର କରିବା, ଅବଧାରଣ କରିବା,
ମୀମାଂସା କରିବା, ପଦକ୍ଷଣ କରିବା,
(ମନକୁ) ଅଗଞ୍ଜଳ କରିବା ।

ସ୍ତିରକମ୍—ବି. ବି. ବି. ବି. ବି. ବି.
(ସ୍ତିର+କମ୍ବନ)

ସ୍ତିରତା ବା ଦୂରତା ସହିତ କର୍ମକାଳୀ ।

ସ୍ତିରକୁସ୍ମ—ବି. ବି. ବି. ବି. ବି. ବି.

ସ୍ତିରତି—ବ. (କ.ଧା) ବହୁକାଳୀନୀତି
ଗନ୍ଧ, (ନ.ଶ୍ରୀ) ମଧ୍ୟକ ଦୃଷ୍ଟ, (ବି.)
ବିଶ୍ଵାସୀ ପୌରତୟକ୍ତ, ସ୍ଵାସୀଗନ୍ଧ-
ଯୁକ୍ତ, (ସ୍ତିର) ସ୍ତିରଗନ୍ଧ ।

ସ୍ତିରତା—ବ. ପାଟଳ, ପାଟଳ ଗର,
କେତଙ୍କ ।

ସ୍ତିରତି—ବ. ନିନ୍ଦିତିଶେଷ ।

ସ୍ତିରତି—ପୁଁ. ବ. ଓ ବି. ସ୍ତିରତି
ଦେଖ, (ସ୍ତିର) ସ୍ତିରିତା ।

ସ୍ତିରତେତା—ବି. ବି. ବି. ବି.
(ସ୍ତିର+ତେତା) ସ୍ତିରତି ଦେଖ ।

ସ୍ତିରତ୍ତ—ବ. ବି. ସ୍ତିରତି
ଦୂରକିଟି ଦେଖ ।

ସ୍ତିରତ୍ତ୍ୟ—ବି. ବି. ବି. ବି.
(ସ୍ତିର+ତ୍ୟ) ସ୍ତିରତି ଦେଖ ।

ସ୍ତିରତ୍ତ୍ୟ—ବି. ବି. ସ୍ତିରତି
ଦୂରକିଟି ଦେଖ ।

ସ୍ତିରକବତା—ବ. ଶାନ୍ତିକ ଦୃଷ୍ଟ ।

ସ୍ତିରକମ୍—ପୁଁ. ବି. ସେ ନହିଁକାଳ
ବିଷେ, (ବି) କୁଆ, (ସ୍ତିରକମ୍) ।

ସ୍ତିରତର—ବି. (ସ୍ତିର+ତର) ଅତ-
ଶ୍ଵେତୀ ସ୍ତିର, ସୁନିଷ୍ଠିତ ।

ସ୍ତିରତା(ହି)—ବ. (ସ୍ତିର+ତା.ହି)
ସ୍ତିରହେବାର ଭବ, ସ୍ତିର୍ଯ୍ୟ, ନିଷ୍ଠ୍ୟ,
ଅବଧାରଣ ।

ସ୍ତିରଦଂସ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ସର୍ପ, ବିରହ-
ବୁଝି ବିଷ୍ଣୁ, ଧୂଳ ।

ସ୍ତିରଦୃଷ୍ଟି—ବ. (କ.ଧା) ଅଚଳ ଦୃଷ୍ଟି
(ବି.ବ.ଶ୍ରୀ) ଅଚଳ ଦୃଷ୍ଟିଯୁକ୍ତ,
ଅନିମେଷ ନେବରେ ଦରିନକାଳ ।

ସ୍ତିରଧୀ—ପୁଁ. ଓ ସ୍ତିରି ବିଷ୍ଣୁ, ବିଷ୍ଣୁ
(ବିଷ୍ଣୁ) ଦୃଢ଼ିତିର ।

ସ୍ତିରନିଷ୍ଠ୍ୟ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଦୃଢ଼ିଯଙ୍କଳ,
(ପୁଁ.ବି.) ଦୃଢ଼ିପ୍ରତଙ୍କ, (ସ୍ତିର-
ନିଷ୍ଠ୍ୟ) ।

ସ୍ତିରପଦ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ଦିନ୍ତାଳ, ଶ୍ରୀପାଳ
ଶ୍ରୀରପଦ—ବ. କମ୍ପକ ଦୃଷ୍ଟ, ବକୁଳ ଦୃଷ୍ଟ,
ତିଳକପୁଷ୍ପ ଦୃଷ୍ଟ ।

ସ୍ତିରପୁଷ୍ପ—ବ. ତିଳକପୁଷ୍ପ ଦୃଷ୍ଟ ।

ସ୍ତିରପ୍ରତଙ୍କ—ପୁଁ. ବି. ସ୍ତିରପ୍ରତଙ୍କ
ଦୃଷ୍ଟି ଦୃଷ୍ଟିକିଟି ।

ସ୍ତିରପ୍ରତଙ୍କ—ବ. (କ.ଧା) ଦୃଢ଼ିପ୍ରତଙ୍କ ।

ସ୍ତିରମେ—ବି. ନିଷ୍ଠିଲ ପ୍ରେମପରିଷି ।

ସ୍ତିରମା—ପୁଁ. ବ. କୁମୁଦୀ ଲତା,
କୁମୁଡ଼ା ଗଛ ।

ସ୍ତିରବୁଦ୍ଧ—ବ. (କ.ଧା) ଅବିଲକ୍ଷିତ ବୁଦ୍ଧ
ବା ମତ, (ପୁଁ ଓ ସ୍ତିରି ବିଷ୍ଣୁ, ବି.ଶ୍ରୀ)
ଯାହାର ତତ ଅବିଲକ୍ଷିତ ବୁଦ୍ଧପରିଷି,
ପୁରୁଷରୁକ୍ତ, କାମକୋଧାତ ଦ୍ୱାରା
ଅବିଲକ୍ଷିତ ।

ସ୍ତିରମତ—ବ. ସ୍ତିରଧୀ, ନିଷ୍ଠିଲବୁଦ୍ଧ;
(ବି.ବ.ଶ୍ରୀ) ସ୍ତିରବୁଦ୍ଧିପରିଷି, ଧୀର ।

ସ୍ତିରମଦ—ବ. (ବ.ଶ୍ରୀ) ମଧ୍ୟର ।

ସ୍ତିରମଦ୍ବା—ବ. ନାଲିକୋଳତ୍ତି ।

ସ୍ତିରଯୋଗ—ବ. ସବଦାଶ୍ରୀପ୍ରଦ ଦୃଷ୍ଟ ।

ସ୍କୁଲ—ସ୍କୀ. ବି. (ସ୍କୁଲ + ଆ) ସ୍କୁଲର ସ୍କୁଲିଙ୍ଗ, (ସ୍କୀ.ବି) ଗନ୍ଧପେପୁଳୀ, ଏବାରୁ, ଫୁଲ୍‌ହି, ସ୍କୁଲୋଲା ।

ସ୍କୁଲାଶ—ଚ. ଗନ୍ଧପଦା ।

ସ୍କୁଲାଙ୍ଗ—ବି. (କ.ଧା) ମେଟ ଦେହ ଏକପ୍ରକାର ରୂପଳ, (ବି-ବ.ଶ୍ଵର)

ପୁଥୁଳ ଦେହବିଶିଷ୍ଟ, (ସ୍କୀ) ସ୍କୁଲାଙ୍ଗ ।

ସ୍କୁଲାଜା—ସ୍କୀ. ବି. ସ୍କୁଲଜାରକ, ମୋଟା ଜାଗା ।

ସ୍କୁଲାଦ୍ୟ—ପୁ. ବି. ରାଶପଦବିଶେଷ, (ରାମାୟଣ), ରାଷ୍ଟ୍ରବିଶେଷ (ଭରତ) ।

ସ୍କୁଲାପ୍ର—ଚ. ମହାରାଜାକୁଳ, ବିଜ୍ଞାନ ଆପବିଶେଷ, କଳମୀ ଆୟ୍ୟ ।

ସ୍କୁଲାସ୍ୟ—ପୁ. ବି. (ବ.ଶ୍ଵର) ବୃଦ୍ଧକୁଳ, (ସ୍କୀ) ସ୍କୁଲାସ୍ୟ, (ବି) ସର୍ପ ।

ସ୍କୁଲୀ—ବି. (ସ୍କୁଲ + ଲକ୍ଷ) ଉଷ୍ଣୀ ।

ସ୍କୁଲେବଣ୍ଟ—ବି. ବୃଦ୍ଧକୁ ଏଣ୍ଟେ ବୃକ୍ଷ, ବଡ଼ ଜଡ଼ା ।

ସ୍କୁଲୋଲା—ବି. (କ.ଧା) ବଡ଼ଅଳାଇଚ ।

ସ୍କୁଲାଚୟ—ବି. ହସ୍ତୀର ମଧ୍ୟମ ଗଢ଼, ଗଣ୍ଡୋପଳ, ଗଣ୍ଡୋଶିଳ, ଅସ୍ତ୍ରୀଣ୍ତ୍ରିତା, ବରଣ୍ଟ, ବ୍ରଣ୍ଟ, ହସ୍ତିଦନ୍ତ ମଧ୍ୟ ରହି ।

ସ୍କୁଲୋଦର—ବି. (କ.ଧା) ବଡ଼ପେଟ, (ପୁ. ବି-ବ.ଶ୍ଵର) ବଡ଼ପେଟୁଆ, ଅନ୍ତରୁଲ ପେଟା, (ସ୍କୀ) ସ୍କୁଲୋଦର ।

ସ୍କ୍ରେମା—ବି. ଉତ୍ସବକାଳ ।

ସ୍କ୍ରେସ୍—ବି. (ସ୍କ୍ରେ + ଅଧ.ଯ) ସ୍କ୍ରେଚର, ସ୍କ୍ରେପନ୍ୟ, (ବି) ବିବାଦପକ୍ଷର ନିର୍ଣ୍ଣେତା, ମଧ୍ୟପୁ, ପୁରେହିତ ।

ସ୍କ୍ରେସ୍ଟାନ୍—ପୁ. ବି. (ସ୍କ୍ରେଚର + ଇସ୍ପିଟ) ଅତି ସ୍କ୍ରେଚ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଶାଖିତ, (ସ୍କୀ)

ସ୍କ୍ରେସ୍ଟୀ । [ସ୍କ୍ରେଚି]

ସ୍କ୍ରେରଷ—ବି. (ସ୍କ୍ରେଚର + ରଷ) ଅନ୍ତରୀଯୁ

ସ୍କ୍ରେଷ—ପୁ. ବି. (ସ୍କ୍ରେଚର + ରଷ) ଅତି

ସ୍କ୍ରେଚ, ଦୃଢ଼ତର, (ସ୍କୀ) ସ୍କ୍ରେଷ ।

ସ୍କ୍ରେରୀ—ବି. (ସ୍କ୍ରେଚର + ଭ.ଯ) ସ୍କ୍ରେଚା, ସ୍କ୍ରେଚାର, ନିଶ୍ଚଳତା, ଅବଧାରଣ ।

ସ୍କ୍ରେରୀୟବାନ୍—ବି. ସ୍କ୍ରେରୀୟବିଶିଷ୍ଟ, ସ୍କ୍ରେଚାଯକ ।

ସ୍କ୍ରୋ(ହୋଟି)ଶ—ବି. (ସ୍କ୍ରୋରିନ୍ ଶବ୍ଦ)

ଥୋଡ଼ି ବୋହିବା ପଶୁ, ଥୋରାଆବଳଦ ପ୍ରୌଣେସ୍ୟ—ଚ. ଗନ୍ଧିପର୍ଣ୍ଣ ନାମକ ଗନ୍ଧିଦବ୍ୟ, ଗନ୍ଧିଆକା ।

ରୋର—ବି. ପଶୁଙ୍କ ପିଠିରେ ବାହିତ ଗର, ଥୋଡ଼ି ।

ପ୍ରୌଳିଣୀର୍ଣ୍ଣ—ପୁ. ବି. (ସ୍କୁଲଣୀର୍ଣ୍ଣ + ଅ)

ବୃଦ୍ଧନ୍ଦ୍ରିକମୁକ୍ତ, (ସ୍କୀ) ପ୍ରୌଳିଣୀର୍ଣ୍ଣ ।

ପ୍ରୌଲିନ୍—ବି. (ସ୍କୁଲ + ଭ.ଯ) ସ୍କୁଲତା, ମେଦୋବୃଜି ରୋଗ ।

ସ୍କୁ—ଗ୍ର. ବି. ‘ସକ’ର ସାଙ୍ଗେତିକରୂପ ।

ସ୍କୁପନ—ବି. (ସ୍କୁ + ଶିର୍ବିନ୍ + ଭ.ଅନ)

ସ୍କୁନ କରଇବା, ଶାଖୋଇ ଦେବା, ଧୋଇବା, ଆତ୍ମୀୟକରଣ, ଅଭିଷେକ କରଣ, ଅଭିଷେତନ, ସ୍କୁନ ।

ସ୍କୁପିତ—ବି. (ସ୍କୁପି + ମୀ.ତ) କୃତସ୍ନାନ ସ୍ନାନ, ଧୋତ, ଧୋତ, ଆତ୍ମୀୟକୃତ, ଅଭିଷେତିତ, ଶାକିତ, ବ୍ୟାପ୍ତ ।

ସ୍କୁର—ବି. (ସ୍କୁ + ଭ.ଅ) ସ୍କୁରଣ, ସ୍କୁରଣ, ରଳନ ।

ସ୍କୁରା—ସ୍କୀ. ବି. ସ୍କୁରୁ ।

ସ୍କୁ—(ଧାର୍ଯ୍ୟ) ଶାଖୋଇବା, ଧୋଇବା ।

ସ୍କୁତ—ବି. (ସ୍କୁତ + କ) ସେ ବ୍ୟକ୍ତିରୀଣ୍ୟ-

ନୁଷ୍ଟାନର ପର ସ୍କୁନକର ସମ୍ବାନ୍ଧମ ଗରଣ କରିଅଛୁ, ବ୍ୟକ୍ତିରୀଣ୍ୟ ସାଧନ ପୁଷ୍ପ କ ମୃଦୁହୃଦୟମରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି,

ସ୍କୁନକରୁତ—ବି. ସ୍କୁନକଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିରୀଣ୍ୟ ।

ସ୍କୁନରୀ—ବି. ସ୍କୁନର ଯୋଗ୍ୟ, ସ୍କୁନାର୍ଥୀ

ସ୍କୁନାନ୍ୟାଲିପ୍ତ—ପୁ.ବି. (କ.ଧା) ସ୍କୁନାନ୍ୟାଲିପ୍ତ ସାର ଯେ ଦେହରେ ଚନ୍ଦନାଦ ଲଗାଇ

ଅଛି, (ସ୍କୀ) ସ୍କୁନାନ୍ୟାଲିପ୍ତ ।

ସ୍କୁନ—ବି. (ସ୍କୁ + ଭ.ଅନ) ଶାଖୋଇବା, ଅବଶ୍ୟକନ, ସଂଖାରନ, କାଳନ, ମହନ,

ସ୍କୁନସାଧନ ବସ୍ତୁ (ତେଲ, ହରତ୍ରା, ଗନ୍ଧ, ଚନ୍ଦନାଦ), ସ୍କୁନ ସାତପ୍ରକାର (ସାଥ—

ମାତ୍ର, ଭୌମ, ଆନ୍ଦୋଳ, ବାସୁଦ୍ୱାଦ୍ୟ, ଦିବ୍ୟ, ବାହୁଣ ଏବଂ ମାନସ) ।

—ମହାପାଠ ମୂର୍ଖ କାଳନିକ ବା ପ୍ରକୃତ ସ୍ନାନ, ୨ ବାସୁଦ୍ୱାଦ୍ୟ—ବାସୁଦ୍ୱାଦ୍ୟ

ଦେହରେ ମାଟି ବୋଲି ଶାଖୋଇରବା, ୩ ଆବ୍ୟନ୍ୟାଲିପ୍ତ—ଧୂଆ ଦ୍ୱାରା ଦେହ

ଧୂପନ କିମ୍ବା ଦେହରେ ଭୟ ବୋଲି ଦେହରେ ମାଟି ବୋଲି ଶାଖୋଇରବା, ୪ ଦିବ୍ୟ ବା ଆତପସାନ—

ସୂର୍ଯ୍ୟାଲେକରେ ସ୍ନାନ, ୫ ବାସୁଦ୍ୱାଦ୍ୟ—ଧୂଆ ଦ୍ୱାରା ଦେହରେ

ଧୂପନ କିମ୍ବା ଦେହରେ ଭୟ ବୋଲି ଦେହରେ ମାଟି ବୋଲି ଶାଖୋଇରବା, ୬ ବାସୁଦ୍ୟାଲେକରେ ସ୍ନାନ, ୭ ବାସୁଦ୍ୟାଲେକରେ ଧୂପନ—କାଳନିକ ସ୍ନାନ ।

ସ୍କୁନକରିବା—ଗ୍ର. କି. ଶାଖୋଇରବା, ମୁଣ୍ଡ ବୁଡ଼ାର ଶାଖୋଇରବା ।

ସ୍କୁନକଳସ(ଘଟ)—ବି. (କ.ଧା) ଯେଉଁ କୁମୁରେ ସାନାର୍ଥ ଜଳ ରହିଥାଏ ।

ସ୍କୁନଗୁଡ଼—ବି. ସ୍କୁନାଗାର ଦେଖ ।

ସ୍କୁନତୃଣ—ବି. କୁଣ୍ଡ ।

ସ୍କୁନଦାନ—ବି. ସ୍କୁନାନ୍ତେ ବ୍ୟାହଶଙ୍କୁ ଧନାଦିର ଦାନ, ସ୍କୁନ ଓ ବ୍ୟାହଶଙ୍କୁ ଧନାଦି ଦାନ ।

ସ୍କୁନଦ୍ରୋଣୀ—ସ୍କୀ. ବି. ସ୍କୁନପାଦ, ଶାଖୋଇରବାର ମାଠିଆ ।

ସ୍କୁନପୁଣ୍ଡିମା—ବି. କେୟଷ୍ଟପୁଣ୍ଡିମା, ଯେଉଁ ଦିନ ବସ୍ତୁପ୍ରତିମାଙ୍କର ସ୍କୁନମଣ୍ଟପରେ

ସ୍କୁନବିଧ ସମ୍ମାଦିତ ହୁଏ ।

ସ୍କୁନପ୍ରକାର—ଗ୍ର. ବି. (ନିରଥକ ସହଚର) ଶାଧୁଆପାଧୁଆ ।

ସ୍କୁନବସ୍ତ୍ର—ବି. ଯେଉଁ ଲୁଗପିନ୍ଧ ଶାଖୋଇରବାରୁ ହୁଏ । [ଦେଖ ।

ସ୍କୁନବେଣ୍ଟ(ବେଦିକା)—ବି. ସ୍କୁନମଣ୍ଟପ

ସ୍କୁନବେନକ—ବି. ସ୍କୁନାନ୍ତେ ଶେନକ ।

ସ୍କୁନମଣ୍ଟପ—ବି. ଯେଉଁ ମଣ୍ଟପରେ

ଜଗନ୍ନାଥ, ବଳତ୍ରୀ ଓ ସ୍କୁନତ୍ରୀ ପ୍ରତିମା ମାନଙ୍କର କେୟଷ୍ଟପୁଣ୍ଡିମା ଦିନ ସ୍କୁନକାରୀ ସମ୍ମାଦିତ କରିଯାଏ ।

ସ୍କୁନଯାଦି—ବି. କେୟଷ୍ଟପୁଣ୍ଡିମା ଦିନ ଶାନ୍ତନାଥଙ୍କର ସହାୟାନ୍ତ୍ରବୁପୁ ଉସବ ।

ସ୍ନାନଶାଳୀ—ବି. ସ୍ନାନକର୍ତ୍ତା ଦେଖ ।
 ସ୍ନାନଶାଳା—ବି. ମୁନାଗାର ଦେଖ ।
 ସ୍ନାନଶୀଳ—ୟୁ. ବି. ବେଣୀ ଗାଧୋ-
 ରବା ଯାହାର ଅଭ୍ୟସ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ଶୀଳା ।
 ସ୍ନାନଗାର—ବି. (କ.ଧା) ଘେର୍ ସରେ
 ହୃଦ କର୍ଯ୍ୟାସ, ଗାଧୁଆ ସର ।
 ସ୍ନାନହାର—ବି. ପ୍ରଥମେ ସ୍ନାନ ଓ ପରେ
 ଝେନନ ।
 ସ୍ନାନଗା—ଶା. କି. (ପଦ୍ମ, ଓ-ସ୍ନାନ)
 ସ୍ନାନ କରିବା ।
 ସ୍ନାନୟ—ବି. (ସ୍ନାନ + ରୟ) ସ୍ନାନ-
 ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ, ସ୍ନାନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ,
 ସ୍ନାନୋପକୋରୀ, (ବି) ସ୍ନାନସାଧନ,
 ସ୍ନାନ ସମ୍ପାଦକ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ।
 ସ୍ନାନୋପକରଣ—ଚ. (ଡ଼ତ୍ତ) ସ୍ନାନର
 ଉପକରଣ ଦ୍ରୁବ୍ୟ, ଟେଲ, କଲପତ୍ରିତ
 ସ୍ନାନୟ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ।
 ସ୍ନାନୋଷବ—ବି. ସ୍ନାନସାଧା ଦେଖ ।
 ସ୍ନାପକ—ବି. (ସ୍ନା+ଶିର+କ.ଅକ)ଯେ
 ସ୍ନାନ କରାଏ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ନାପିକା ।
 ସ୍ନାପନ—ବି. (ସ୍ନା+ଶିର+ଭ.ଅନ)ସ୍ନାନ ।
 ସ୍ନାନ—ବି. ସ୍ନାଯୁ ଦେଖ ।
 ସ୍ନାଯୁକ—ବି. ସ୍ନାନ ।
 ସ୍ନାଯୁକ—ବି. (ସ୍ନାଯୁ+ଇକ) ସ୍ନାଯୁ
 ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ।
 ସ୍ନାଯୁକିତୁଳିତା—ବି.ସ୍ନାଯୁର ଦୋଷ-
 ଜନିତ ସ୍ନାନବଳିତା ।
 ସ୍ନାଯୁଶାୟ—ବି. (ସ୍ନାଯୁ+ରୟ) ସ୍ନାଯୁ
 ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, (ବି) କର୍ମେତ୍ରୟ ।
 ସ୍ନାଯୁ—ୟୁ.ବି. (ସ୍ନା + କ.ଇନ)ସ୍ନାନ-
 କଣ୍ଠୀ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ନାଯୁମା ।
 ସ୍ନାଯୁ—ବି. (ସ୍ନା + କ.ଇ)ଶାଶର ବିଜନ;
 ସଂଦେହବ୍ୟାପୀ ସ୍ନାନବତ୍ର ଅଣ୍ଣି ବରମା
 ନାଢ଼ିଗଣ, ପେଣିବରମା ନାଢ଼ି, କାନ୍ଦୁ-
 ବାହମା ନାଢ଼ି, ସ୍ନାଯୁଶିଶା ।
 ସ୍ନାଯୁମଣ୍ଡଳ—ବି. (ଡ଼ତ୍ତତ୍ର) ସଂଶଶରରେ
 ପରିବାୟ, ସ୍ନାଯୁସମ୍ମତ ।
 ସ୍ନାଯୁମର୍ମ—ବି. ଆଣି, ବିଟପ, କକ୍ଷଧର,
 କର, କଳିଶିର, ବନ୍ଦି, କିପ୍ର ଅଂସ,

ବିଧୁର ଓ ଉତ୍ତରକେଷ ଏହିଶୁଦ୍ଧକ ସ୍ନାମୁ
 ମର୍ମ ।
ସ୍ନାମୁଶୁଳ—ବି. ଶୁଳରେଣିଶେଷ, ସ୍ନାମୁର
 ଶବ୍ଦବ୍ୟଥା ରେଗ ।
ସ୍ନାମୁର୍ମ—ବି. (ସ୍ନାମୁ + ଅର୍ମନ୍) ନେତ୍ର-
 ରେଣିଶେଷ ।
ସ୍ନାହାନ—ଗ୍ର. ବି. (ପ୍ର-ସ୍ନାନ) ଶାଧୁଆ, ମୂଳ
 ସ୍ନିଗ୍ଧ—ସ୍ଵ. ବି. (ନ୍ତିହ୍ରତ୍ତି+ମ୍ରତ) ସ୍ନେହ-
 ଯୁକ୍ତ, ତେଜିଆ, ଚକଚକିଆ, ଚକ୍ରିଶ,
 ମସୃଣ, ପ୍ରିୟ, ମୈତ୍ରପାତ୍ର, ବରସଳ. ସ୍ନେହ,
 ପୁଣ୍ୟବ୍ୟ, ଶ୍ରୀତିମଧୁର, ସୁଖର ଓ
 ଶୀତଳ, ନିଷ୍ଠ, କୋମଳ, ଶୀତଳତା-
 କାରକ, ରମ୍ୟ, ରମଣୀୟ, ସୁଧେଶ୍ଵର.
 (ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ନିଗ୍ଧ, (ବି) ଶିକ୍ଷକ, ମହାଶ,
 ବୟସ୍ୟ, ସଖା, ରକ୍ତେରଣ, ସରଳବୃକ୍ଷ
 ଦୁଧସର, ସୋମ, ପ୍ରଭ୍ରା, ତେଜଃ, ଭାତ-
 ମଣ୍ଡ, ବେଧ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ମଙ୍ଗ ।
ସ୍ନିଗ୍ଧକାନ୍ତ—ବି. କଢ଼ାଲୀ, ପଦ୍ମଶଳ ।
ସ୍ନିଗ୍ଧକରଞ୍ଜକ—ବି. ରଞ୍ଜକରଞ୍ଜ ।
ସ୍ନିଗ୍ଧକର—ବି. (ସ୍ନିଗ୍ଧ + କ.ର) ଶୀତଳତାଜନକ, ପ୍ରପ୍ରିଦାୟୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ)
 ସ୍ନିଗ୍ଧକରଣ ।
ସ୍ନିଗ୍ଧକାନ୍ତି—ବି. (ନ.ଶ୍ଵ.) ରମଣୀୟ,
 କାନ୍ତିଯୁକ୍ତ, (ସ୍ତ୍ରୀ.-ବି-କ.ଧା) ମନୋରମ-
 କାନ୍ତି, ରମଣୀୟ ଲବଣ୍ୟ ।
ସ୍ନିଗ୍ଧଗୟୀର—ସ୍ଵ. ବି. ରମଣୀୟ ଅଥବା
 ଗୟୀର, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ନିଗ୍ଧଗୟୀର ।
ସ୍ନିଗ୍ଧଗୟୀରୀୟ—ବି. (କ.ଧା) ମନୋରମ
 ଗୟୀରଭବ ।
ସ୍ନିଗ୍ଧଛଦ—ବି. (ବ.ଶ୍ଵ.) ଦରଗର, (ବି)
 ମସୃଣ ପଦ୍ମବିଶ୍ଵ ।
ସ୍ନିଗ୍ଧଦା—ସ୍ତ୍ରୀ. ବି. ସ୍ନିଗ୍ଧଛଦର ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ
 (ବି) ବରକୋଳି ଗଛ ।
ସ୍ନିଗ୍ଧରକ—ବି. ରସବଗୋଲ ।
ସ୍ନିଗ୍ଧତଣ୍ଡୁଳ—ବି. ଷଷ୍ଠିଶାଳି, ଲଘୁଧ୍ୟାନ,
 ପାଠିକାଧାନ ।
ସ୍ନିଗ୍ଧତା(ହ)—ବି. (ସ୍ନିଗ୍ଧ + ଶ୍ଵ.ତା)
 ସ୍ନିଗ୍ଧଭବ, ସ୍ନେହ, ଶୀତଳତା, କୋମ-
 ଲତା, ପ୍ରସୁତା, ତେଲ ।

ସ୍ମୀ ଗୁର୍ବାରୁ—ବି. (ବ.ଶ୍ର.) ସରଳ ବୃକ୍ଷ,
 ଦେବଦାରୁ, ଶାଳଗଛ ।
 ସ୍ମୀ ଗୁଡ଼କୁଣ୍ଡି—ବ. (କ.ଧା) ମଧୁରତୁଣ୍ଡି,
 କୋମଳତୁଣ୍ଡି, (ବି-ବ.ଶ୍ର.) କୋମଳ
 ତୁଣ୍ଡିପୟନ ।
 ସ୍ମୀ ଗୁର୍ବିନ୍ଦିଲ—ବି. ଚକ୍ରଶ ଓ ସଂପା, (ବି)
 କଂସାଧାରୁ ।
 ସ୍ମୀ ଗୁପତିକ—ବ. ଜେଜରତୃଣ, ଗୁଜ୍ଜିକରଞ୍ଜ,
 ଦୃତକରଞ୍ଜ, ଅରଣ୍ଯିଙ୍ଗ ଲତା ।
 ସ୍ମୀ ଗୁପତା—ବ. ବଦଳ, ପାଲଙ୍ଗ, ପାଳଙ୍ଗ-
 ଶାଗ, ଚମ୍ପାଶ, ସୁନ୍ଦୁମୁଦିଆଶାଗ ।
 ସ୍ମୀ ଗୁପତ୍ରିକ(ପଣ୍ଡୀ)—ସ୍ତ୍ରୀ, ବ. ମୁଣ୍ଡ,
 ପୂଣିପଣ୍ଡୀ ।
 ସ୍ମୀ ଗୁପିଣ୍ଠାତକ—ବ. ମଦନ ବୃକ୍ଷବିଶେଷ ।
 ସ୍ମୀ ଗୁପଳ—ବ. ଗୁଜ୍ଜିକରଞ୍ଜ ।
 ସ୍ମୀ ଗୁପଳା—ସ୍ତ୍ରୀ, ବ. ନାରୁଳୀ, ରାମ୍ବା,
 ବାହୁକ, କକ୍ରୁ ଟିକା, ଫୁଟିକାକୁଳ ।
 ସ୍ମୀ ଗୁପଳ—ବ. (ବ.ଶ୍ର.) ଇସବିଶେଲ,
 ଚକ୍ରଶମଞ୍ଜି ।
 ସ୍ମୀ ଗୁମଜକ—ଉ. ବାଦାମ୍ ।
 ସ୍ମୀ ଗୁପଳି—ବ. ସର୍ପବିଶେଷ ।
 ସ୍ମୀ ଗୁଣ୍ଣାମଳ—ବି. (କ.ଧା) ମନୋରମ
 ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ମୀ ଗୁଣ୍ଣାମଳା ।
 ସ୍ମୀ ଗୁଷୋରତ—ବ. (କ.ଧା) କୋମଳ
 ସଦ୍ବୁନ୍ଧ, ଅଶ୍ରୁ ସୁବାସ ।
 ସ୍ମୀ ଗ୍ରୀ—ସ୍ତ୍ରୀ, ବି. ‘ଦ୍ଵିତୀ’ର ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍କ, (ବି)
 ମେଦୋ, ମଙ୍ଗ, ଅତ୍ରୀଥାର, ବିକଙ୍ଗତ,
 ଭୁରୁତ ।
 ସ୍ମୀ ଗ୍ରୋକ୍କଳ—ବି. (କ.ଧା) କୋମଳ
 ଦାତ୍ରିଶାଳୀ, ମଧୁର ଦାତ୍ରିବିଶ୍ଵିଷ୍ଟ, ରମଣୀୟ
 ଅଥତ ଶୋଭମୟ, (ସ୍ତ୍ରୀ) ସ୍ମୀ ଗ୍ରୋକ୍କଳା ।
 ସ୍ମୀ ଟ—(ଧାରୁ) ଦେହ କରିବା ।
 ସ୍ମୀ ହ—(ଧାରୁ) ଦେହ କରିବା, ତେଳାକ୍ର
 କରିବା, ମସ୍ତକ କରିବା ।
 ସ୍ମୀ—(ଧାରୁ) ଛାଇ ଦେବା ।
 ସ୍ମୀ—ବ. ସାନ୍ତୁ, ପଞ୍ଚତୋପରିଷ୍ଠ ସମଭୂତଗ,
 ସାନ୍ତୁ ।
 ସ୍ମୀ କ—ବ. (ସ୍ମୀହ+ଶ.କିମ୍ବ) ସ୍ମୀ କୁଣ୍ଡ,
 ସିରି ଗରୁ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲତି—ବ. ଶୀରକ ଅଙ୍ଗବୃକ୍ଷ, ଶୀରବୃକ୍ଷ।
ସ୍ମୁଲ୍ଲତୋପମ-ବ. ବାରପ୍ରକଳ୍ପ, ନାରିହା-
କନା।

ସ୍ମୁଲ୍ଲି—ବି. (ସ୍ମୁଲ୍ଲି+କ. ତ) ଗଳିତ, ଘରତ,
ପଢିତ, (ସ୍ମୁଲ୍ଲି) ସ୍ମୁଲ୍ଲା।

ସ୍ମୁଲ୍ଲା—ସ୍ମୁଲ୍ଲି. ବି. (ସ୍ମୁଲ୍ଲି+କ. ଷା+ଆ.)
ପୁରୁଷବିଧୁ, ସ୍ମୁଲ୍ଲାବୃକ୍ଷ, ସିରୁଗଲ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲି—(ଶାର୍ତ୍ତ) ଦମନ କରିବା ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲା(ହୁ, ସା)—ବି. (ସ୍ମୁଲ୍ଲି+କ. ହୁ+ଆ. ର.
ହୁ) ସିରୁଗଲ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲ୍ୟ—ବି. ଉପଲ, କଇଁ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲୁ—ବି. (ସ୍ମୁଲ୍ଲି+କ. ଯ) ସ୍ମୁଲକରିବା
ଯୋଗ୍ୟ, ଯେ ସ୍ମୁଲ କରିବାକୁ ଯାଇଥାରୁ
ସ୍ମୁଲ୍ଲ—ବି. (ସ୍ମୁଲ୍ଲି+ଭ. ଅ) ପ୍ରେମ, କାଷଳୀ

ନିଜ ଅପେକ୍ଷା ନିମ୍ନତର ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପ୍ରତି
ଗୁରୁଜନଙ୍କର ପ୍ରେମ, ତୈଳ, ଦୂତ, ଚବି-
ଆଦି ଚିକୁଣିଆ ପଦାର୍ଥ, ତୈଳାଦି ରଷୋ-
ଡ଼ବ, ଚିକୁଣିଆ, (ନ୍ୟାୟବର୍ଣ୍ଣନ)
ଶୁଣିବିଶେଷ, ଜଳୀୟ ପରମାଣୁରେ
ହରଦା ଉପରୁତ ଶୁଣ, କୋମଳତା,
ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ ମତରେ ହିଣ୍ଡୋକ ସମର
ପୁଣି ରଗବିଶେଷ, ହୋଇଷ, ଦୁଃଖର,
ପ୍ରିୟବନ୍ଧୁ, (ଗା. ବି) କୌଣସି ଦ୍ରୁବ୍ୟପ୍ରତ
ଆଦର, ଆପଦ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିକ—ବି. ସ୍ମୁଲ୍ଲିଯକୁ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିକର—ବି. ଶାଳତୃଷ୍ଣ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିକରିବା—ଗା. କି. ସୁଖପାଇବା,
ବାଷଳୀ ଦେଖାଇବା ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିକର୍ତ୍ତା—ପୁ. ବି. ସ୍ମୁଲ୍ଲିକର୍ତ୍ତା, ଯେ
ସ୍ମୁଲ୍ଲିକରେ, (ସ୍ମୁଲ୍ଲି) ସ୍ମୁଲ୍ଲିକର୍ତ୍ତ୍ତୀ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିକର୍ତ୍ତା—ପୁ. ବି. (ଶାର୍ତ୍ତ) ଲ. ଅର୍ଥ;
ସ୍ମୁଲ୍ଲିଦ୍ଵାରା କିଶାହେବାପରି ବଣୀଭୂତ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିଗର୍ଜ—ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ) ସ୍ମୁଲ୍ଲିପୂର୍ଣ୍ଣ,
ସ୍ମୁଲ୍ଲିକର୍ତ୍ତା, (ବ) ତଳ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିଚରୁଷ୍ଟୁ—ବ. ଶୁଣିପକାର ସ୍ମୁଲ୍ଲି
ପଦାର୍ଥ, ଦୂତ, ତୈଳ, ବସା ଓ ମଜ୍ଜା ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିଗୁଟ—ଗା. ବି. ପୂର୍ବ ସ୍ମୁଲ୍ଲିରୁଷ୍ଟ
ସାଇଥିବା, (ଗା. ବି) ପୂର୍ବ ସ୍ମୁଲ୍ଲିର
ଉଣାହେବା, ସ୍ମୁଲ୍ଲିବନନର ଛେଦ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିବନ—ବ. (ସ୍ମୁଲ୍ଲି+ଭ. ଅନ) ସ୍ମୁଲ୍ଲି
କରିବା, ତୈଲପରିବନ, ଚିକୁଣିଆ ଉପ୍ରା-
ତନ, କଟ, ଶ୍ରେଷ୍ଠା, ନବମତ, (ବି)
ସ୍ମୁଲ୍ଲିରଧକାରକ, (ସ୍ମୁଲ୍ଲି) ସ୍ମୁଲ୍ଲିମା ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିବନ୍ୟ—ବି. (ସ୍ମୁଲ୍ଲି+ଅନ୍ୟ) ସ୍ମୁଲ୍ଲି-
ଯେ ରେ, ସ୍ମୁଲ୍ଲିର ଉପ୍ରସ୍ତୁତ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିପରି—ବି. (କ. ଧା) ସ୍ମୁଲ୍ଲିପୂର୍ଣ୍ଣ ପରି,
ସ୍ମୁଲ୍ଲି ଲେଖ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିପରାର୍ଥ—ବି. (କ. ଧା) ତୈଲାଦିବସ୍ତୁ
ସ୍ମୁଲ୍ଲିପରାସ୍ତୁ—ପୁ. ବି. (ବ. ଶ୍ରୀ)

ସ୍ମୁଲ୍ଲିପରାସ୍ତୁ, (ସ୍ମୁଲ୍ଲି) ସ୍ମୁଲ୍ଲିପରାସ୍ତୁ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିପରିପ୍ଲଟ—ପୁ. ବି. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ମେହଦିବାର
ପ୍ରତିକାର ବ୍ୟକ୍ତି, ପ୍ରତିକାର ପାତ୍ର ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିପାଦ—ବ. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ସ୍ମୁଲ୍ଲିଭାଜନ
ବର୍ତ୍ତି, ଯାହାକୁ ଦେବି କରିଯାଏ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିପାନ—ବି. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ପୋର ନିରା-
ରଣାର୍ଥ ତୈଲ, ଦୂତ, ଚବିଥାର ପାନ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିପାଳିତ—ପୁ. ବି. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ବାଷଳୀ
ସହକାରେ ଲୁଳିତ, (ସ୍ମୁଲ୍ଲି) ପାଳିତ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିପରିତକ—ଶ. ମଦନପଳ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିପୁତ୍ରି—ବି. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ଅତିଶ୍ୟାମ
ସ୍ମୁଲ୍ଲିପରିତକ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିପୁତ୍ରି—ବି. ପ୍ରତିକାର ପାତ୍ର ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିପୁତ୍ରି—ବି. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ବାଷଳୀପ୍ରେତ୍ରୀ
ବିକିତି, (ସ୍ମୁଲ୍ଲି) ସ୍ମୁଲ୍ଲିପୁତ୍ରିଲ୍ଲା ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିପ୍ରଦର୍ଶନ—ବି. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ବାଷଳୀରେ
ଅନୁବାଗୀ, ଅତି ସ୍ମୁଲ୍ଲିକାର, (ସ୍ମୁଲ୍ଲି)

ସ୍ମୁଲ୍ଲିପ୍ରକଣ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିପ୍ରବଳା—ଗା. ସ୍ରୀ. ବି. (ପ୍ରତିକାର-
ପ୍ରବଳା) ସ୍ମୁଲ୍ଲିମୟୀ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିପ୍ରତିକାର—ବ. (ବ. ଶ୍ରୀ) ପ୍ରତିକାର,
ତୈଲ, ସ୍ମୁଲ୍ଲି, ସ୍ମୁଲ୍ଲିକାର, ତୈଲପରିବନ,
ତୈଲାଦି, (ସ୍ମୁଲ୍ଲି) ସ୍ମୁଲ୍ଲିମୟୀ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିପ୍ରକଣ—ବ. ମେଦା, (ସ୍ରୀ. ବି.)
ସ୍ମୁଲ୍ଲିମୟୀ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିବନ୍ୟ—ବି. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ବା ରୂପକ
ସ୍ମୁଲ୍ଲିବନ୍ୟ(ନ) —ବି. (୩ତ୍ତ୍ଵ) ବା ରୂପକ

କ. ଧା) ମେହଦିକନତ ମନତା, ବନ୍ଧନ-
ରୂପ ସ୍ମେଦ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିବନ୍ୟ—ବ. ମେହଦିକନ ଦ୍ୱାରା
ହୋଇଥିବା, ବନ୍ଧୁ ପ୍ରାତିବନ୍ୟ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିବନ୍ୟତା—ବ. (ଗାମ୍ୟ ବ୍ୟବହାର)
ସ୍ମୁଲ୍ଲିବନ୍ୟା ସ୍ମୁଲ୍ଲି ବନ୍ୟତା ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିବନ୍ୟା—ଶ. ବି. ଆପହାତିଶୀଯ୍ୟ
ହେବା ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିବନ୍ୟି—ବ. ଅନୁବାପନ ବନ୍ୟି ତେଲ
-ଦ୍ୱାରା ଗୁର୍ବ୍ୟଦ୍ୱାରବାଟେ ଦିଅଯିବା
ପିତକାରୀ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିବନ୍ୟା କ୍ର.—ପୁ. ବି. (ସ୍ମୁଲ୍ଲି + ବନ୍ୟା)
ସ୍ମୁଲ୍ଲି, ସ୍ମୁଲ୍ଲିମୟ, ସ୍ମୁଲ୍ଲିବନ୍ୟିଷ୍ଟ, (ସ୍ମୁଲ୍ଲି)
ସ୍ମୁଲ୍ଲିବନ୍ୟା ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିବନ୍ୟି—ବ. ଦେବଦାତ୍ରୀ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିବନ୍ୟାନ—ଚ. (ରୂପକ) ଶକ୍ତିଶେ
ରୁଳନା କରିଯାଇ ସ୍ମୁଲ୍ଲି, କିଆରିରେ
ଶକ ବୁଣାଯିବା ପରିହୃଦୟରେ ବୁଣା-
ଯିବା ସ୍ମୁଲ୍ଲି, ସ୍ମୁଲ୍ଲିର ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶ,
ସ୍ମୁଲ୍ଲିର କାରଣ, ପିଯାଳ ବୁକ୍ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିବୋଳା—ଶ. ବି. ବି. (ଲ. ଅର୍ଥ) ସ୍ମୁଲ୍ଲିର
ପ୍ରାତିପୂର୍ଣ୍ଣ ବାଷଳୀମୟ, ସ୍ମୁଲ୍ଲିପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାତି-
ମଧ୍ୟର ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିଭରେ—ଗା. କି. ବି. ଅନ୍ୟନ୍ତ
ସ୍ମୁଲ୍ଲିରେ, (ଗା. ବି-ବନ୍ୟବନ୍ୟନ) ପ୍ରାତି-
ଭାଜନ ପ୍ରିୟ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିଭରୁ—ପୁ. ଓ ସ୍ରୀ. ବି. (୩ତ୍ତ୍ଵ)
ସ୍ମୁଲ୍ଲିପାଦ, ଯାହାକୁ ସ୍ମୁଲ୍ଲି କରିଯାଏ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିଭୁ—ବ. ସ୍ରୀ ନୁଭୁମୀ, ଶ୍ରେଷ୍ଠା, (ବି)
ସ୍ରୀ ନୁଭୁମୀବିଶ୍ଵି ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିମୟ—ପୁ. ବି. (ସ୍ମୁଲ୍ଲି + ମୟ)
ବାଷଳୀମୟ, ସ୍ମୁଲ୍ଲିପୂର୍ଣ୍ଣ, ସ୍ମୁଲ୍ଲିଯକୁ,
ବନ୍ୟ, ସ୍ମୁଲ୍ଲି, ସ୍ମୁଲ୍ଲିକାର, ତୈଲପରିବନ,
ତୈଲାଦି, (ସ୍ମୁଲ୍ଲି) ସ୍ମୁଲ୍ଲିମୟ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିରଙ୍ଗ—ବ. (ସ୍ମୁଲ୍ଲି+ରଙ୍ଗ+ଅ) ତଳ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିରସ—ବ. କାଷଳୀରୂପ ରସ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିରେକତୁ—ପୁ. ବି. ଚନ୍ଦ୍ର ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିରଳ—ବ. ସ୍ମୁଲ୍ଲିବନ୍ୟିଷ୍ଟ୍ୟ, ସ୍ମୁଲ୍ଲିରେକତୁ ।

ସ୍ମୁଲ୍ଲିଶାଳୀ—ପୁ. ବି. (ସ୍ମୁଲ୍ଲି+ଶାଳିନ୍)